

ஸ்ரீ ஸூக்திமாலா ஸ்ரீ: மலர் - 29

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்த2ரான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த

திருவாய்மொழி மூலமும்

அதன் வ்யாக்2யானங்களான:

ஆறுயிரப்படி, ஒன்பதினாயிரப்படி, பன்னீராயிரப்படி,
இருபத்துநாலாயிரப்படி, ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படிகளும்,
ஈட்டிற்கு அடையவளைந்தான்—ஜீயர் அரும்பதவுரைகளும்
ப்ரமாணத்திரட்டும், த்3ரமிடோ3பநிஷத் ஸங்க3தியும், (வ்யாக்2யானத்துடன் கூடிய)
த்3ரமிடோ3பநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளியும், த்3ரமிடோ3பநிஷத் ஸாரமும்,
(வ்யாக்2யானத்துடன் கூடிய) திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி,
ஆதே3ஶோபநிஷச்ச2ாயை ஆகியவையும் அடங்கிய

பகவத் விஷயம்

மூன்றும் பத்து

கிடைக்குமிடம் & பதிப்பாசிரியர்:—

ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமி
ஆசிரியர், "ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுத3ர்சனம்"
3B, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி - 620 017.

ஸ்ரீ ரா. ஸ்ரீ கி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் குடும்ப தர்ம சொத்துக்களின்
ஆதரவில் வெளிவருகிறது.

மூன்றும் பத்து தனிப்பிரதி ரூ. 80. தபால் செலவு ரூ. 10.
ஸ்ரீநிவாஸம் பிரஸ், புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பதிப்பாசிரியரின் முன்னுரை

“ஶ்ரேயாம்ஸி பஹுவிக்நாநி பவந்தி மஹதாமபி” [மிகப் பெரியவர்களாயினும் (அவர்கள் தொடங்கும்) சிறந்த காரியங்களுக்குப் பல இடையூறுகள் விளையும்] என்ற ஆன்றோர் வாக்கிற்கேற்பப் பல்வேறு காரியங்கள் குறுக்கிட்டபடியாலும், ஏழரைச் சனியின் ஆதிக்கத்தாலே அடியேனது இரு கண்களிலும் கண்புரைநோய் ஏற்பட்டு, மறுபடி எமபெருமானருளாலே முழுக் கண்பார்வை பெற இரு கண்களிலும் அறுவைசிகிச்சை செய்யவேண்டியிருந்ததாலும், ஸ்ரீ வைஷ்ணவ வுலகிற்குக் கணபோனற S. R. S. K S. டிரஸ்டாலும் நம் அச்சகத்தினாலும் பல வகையில் லாபமடைந்த சிலரால் அச்சகத்திற்குப் பலவகையான இடையூறுகள் இழைக்கப்பட்டமையாலும், இவ்வெளியீட்டின் அச்சுத் தாள்களை மூலத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதிலும், திருத்துவதிலும் முழுநேர உதவியாளராகப் பேருதவி புரிந்து வந்த கோழியாலம் ரங்கநாதாசார்ய ஸ்வாமி இடையில் பரமபதமடைந்ததாலும் இரண்டாம்பத்து வெளிவந்ததற்கு எட்டு வருடங்கள் கழித்து, ப்ரபவ வருடம் வைகாசி விசாகத்தில் பகவத்விஷயத்தில் மூன்றும்பத்து முழுவதுமடங்கிய இந்த நான்காவது பாகம நிறைவடைகிறது.

முதற்பத்தில் ஆழ்வார் எம்பெருமானுடைய பரத்வமாகிற பெருங்குணத்தை அநுபவித்து, இரணடாம்பத்தில் அந்தப் பரத்வத்திற்கு உறுப்பாயிருக்கும் காரணத்வத்தை அநுபவித்தார். உலகிலுள்ள குயவன் முதலிய மற்ற காரண புருஷர்களைப்போல் நிமித்தகாரணமாக மாத்திரமாயிராமல் எம்பெருமான் உலகிற்கு உபாதாந காரணமாகவுமிருக்கையாலே, கார்யமான எல்லாப் பொருள்களையும் வியாபித்திருக்க வேண்டுமாகையாலே அந்த வ்யாபகத்வத்தை இம்மூன்றும பத்தில் அநுபவிக்கிறார் ஆழ்வார்.

ஆசார்யஹ்ருதயத்தின் மூன்றுவது ப்ரகரணத்தின் இறுதியானதான 218-வது சூர்ணையில் ஆழ்வார் இப்பத்தில அநுபவித்த குணம் வ்யாபகத்வம் என்று காட்டிய அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார், ஆழ்வார் இப்பத்தில் பெற்ற பேற்றை “மோக்ஷபல வ்ருத்தி செய்ய அர்த்தித்து” என்னும் தொடராலே காட்டுகிறார். இதன் கருத்தாவது:— இரண்டாம் பத்தில் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பெற்ற மோக்ஷத்திற்குப் பலன் கைங்கர்யமெனப்படும் ஶேஷவ்ருத்தியேயாகையாலே, அதனை மூன்றும்பத்தில் மூன்றும் திருவாய்மொழியில் “ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்” என்று வேண்டினார் என்றபடி.

இனி, மூன்ரும்பத்தின் ஸாரத்தை விளக்குவதாய், நாலாம் ப்ரகரணத்தில் மூன்ரும் சூர்ணையாக அமைந்ததான—

I முழுதுமாய் எங்கணுமொழிவற அருவாகி நின்று தோய்விலனும் ஸர்வ வ்யாபகன் II தீர்ந்தவடியார்களைத் தாளிணைக் கீழ்க்கொள்ளும் தன்படிக்கும், நீதந்த மாமாயப் புணர்வினைப் பிறப்பழுந்தி அலமருகின்றேன் வேரறவரிந்து எந்நாளெங்கு வந்து தலைப்பெய்வ னென்று கழித்துப்புகும் தம்காதலுக்கும் ஸத்ருஶமாக, கண்டு கொள்ளென்னும் ஊனமில் மோக்ஷ ப₄லமான முடிச்சோதியிலநுப₄வத்தாலே III நித்யவஸ்து நீடு பெற்று, IV அவச்சே₂த₃மற்ற அடிமை செய்யவேண்டும்படி V ஸர்வாத்மப₄ாவத்தைப் புகழ்ந்து, VI சொல்லிப்பாடி ஏத்திப் பிதற்றி எழுந்தும் பறந்தும் துள்ளிக் குனித்துத் தடுகுட்டக் கும்பிடு நட்டமிட்டுச் சிரிக்கக் குழைந்து நையும் ப்ரீதியுகள, VII தம்மடியாரென்ன உடன்கூடும் ஸாத்₄யம்வளர, VIII பைகொள் பாம்புபோலே இந்த்₃ரியவ்ருத்தி நியமமறப் IX பாடவந்த கவியன்றிக்கே படைத்தான் ஶ்லோகக்ருத்தாய், X குறைமுட்டுப் பரிவிடர் துயர் துன்பமல்லல் துக்கம் தளர்வு கேடுகளின்றி அம்ருதாநந்த₃மக்₃நரானவர் XI செய்யதாமரைக் கண்ணன் அமரர் குலமுதலென்று அஞ்சாதபடி எளிவருமிணைவனுமென்றவை பரத்வமாம்படி அவனுகும் ஸௌலப்₄ய காஷ்டை₂யைக் காட்டி, XII வழியைத்தருமவன் நிற்க இழியக்கருதுவதென்னுவது, வேண்டிற்றெல்லாம் தரும், தன்னுகவே கொள்ளும், கவிசொல்லவம்மினென்று முக்தைஶ்வர்யத்தை முன்னிட்டு ஶவவ்ருத்தியை மாற்றி ஸ்வவ்ருத்தியிலே மூட்டுகிருர் மூன்ரும்பத்தில்.

என்னும் ஆசார்ய ஹ்ருத₃ய சூர்ணையின் கருத்தை விளக்குவோம்.

இந்தச் சூர்ணை மேலே குறிப்பிட்டபடி யனிரண்டு பகுதிகளாக உள்ளது. அதில் முதற்பகுதியாலே இந்தப்பத்தில் நிரூபிக்கப் பட்ட ப₄க₃வத்₃கு₃ணம் ஸர்வவ்யாபகத்வமே என்றும், அப்படி அனைத் தையும் வியாபித்திருப்பதால் அவ்வனைத்தின் தோ₃ஷங்களும் தன்மேல் படாதபடி யிருப்பவன் எம்பெருமான் என்றும் காட்டப்படுகிறது. அதாவது:- "முழுதுமாய் முழுதியன்ருய்'' [3-1-8] "ஏழ்ச்சிககேடின்றி எங்கணும் நிறைந்த எந்தாய்" [3-2-4] "எஞ்ஞான்றுமெங்கும் ஒழிவற நிறைந்துநின்ற'' [3-2-7] "அளவுடை யைம்புலன்கள் அறியாவகையால் அருவாகிநிற்கும்'' [3-10-10] "யாவையும் எவரும் தானுய் அவரவர் சமயந்தோறும தோய்விலன்'' [3-4-10] எனகிறபடியே தே₃ஶம், காலம், வஸ்து என்னும மூவகையாலும் அளவிடவொண்ணுதபடி ஸர்வகாரணனுன தன்னுல் படைக்கப்பட்ட எல்லாச் சேதநாசேதநங்களையும் வியாபித்து **"அநஶ்நந் அந்யோ அபி₄சாகஶீதி"** [ஶவே 4-6 & முண்ட₃க 3-1-1] என்கிறபடியே வியாபிக்கப்படுமவற்றின் தோ₃ஷங்கள் தன்மேல் படாதபடி யிருக்கும் ஸர்வவ்யாபகனுன ஸர்வேஶ்வரனைச் சொல்லுகிறது இப்பத்து என்றபடி.

இனி இரண்டாம் பகுதியில்—தன் வண்மைக்கும் ஆழ்வாருடைய ஆசைக் கும் தகுதியாகத் தான் (எம்பெருமான்) காட்டிக்கொடுப்பதாய், சென்ற பத்தில்

நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்ட மோக்ஷத்தின் ப$_4$லமாயிருப்பதான தன் அனுப$_4$வத்தை மூன்றும் பத்து முதல் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமான் ஆழ்வாரை அநுப$_4$விக்கச் செய்தான் என்கிறார். அதாவது:- "தீர்ந்த அடியவர் தம்மை" [3-5-11] என்கிறபடியே ப்ராப்ய ப்ராபகங்களிரண்டும் எம்பெருமானே என்று உறுதிபூண்டிருக்கும் அடியார்களை "சன்ம சன்மாந்தரம் காத்து அடியார்களைக் கொண்டுபோய்த் தன்மைபெறுத்தித் தன் தாளிணைக் கீழ்கொள்ளும் அப்பனை" [3-7-7] எனகிறபடியே பிறவித் துயரிலிருந்து காத்து மரணமானவுடன் அர்ச்சிராதி$_3$ மார்க்க$_3$த்தாலே பரம பத$_3$த்திற்கு அழைத்துச்சென்று ஸ்வரூபவிளக்கம் பெறும்படி செய்து, தன் திருவடிகளுக்கு ஆட்படுத்தும் தன்னுடைய வண்மைக்குணத்திற்கும, "அந்நாள் நீ தந்த ஆக்கையின் வழியுழல்வேன" [3-2-1] "பனமாமாயப் பல்பிறவியில் படிகின்றயான" [3-2-2] 'பொலலா ஆக்கையின் புணர்வினை" [3-2-3] "வினையியல் பிறப்பழுந்தி" [3-2-7] "கொடுவினைத் தூற்றுள நின்று பாவியேன பலகாலம் வழி திகைத்து அலமருகின்றேன" [3-2-9] என்று "உன்னைப் பெறுவதற்காக நீ தந்த சரீரததைக்கொண்டு உன்னைப்பெற நினையாமல், அதன்வழியேபோய் எனக்கு நானே கேட்டை விளைத்துககொண்டு, கடக்கவரிய பலவகைப்பட்ட உடல்களிலே அழுந்தி, இதிலிருந்து மீள வழிதெரியாமல் உன்னைக் கூப்பிடுகின்றேன்" என்றும், "வினைகளை வேரறப் பாய்நது" [3-2-1] "தொன்மா வல்வினைத் தொடர்களை முதலரிந்து" [3-2-2] என்கிறபடியே அநாதி$_3$யாய். அளவிடவொண்ணுததாய், என முயற்சியால் கடக்க அரிதாமபடி மிக வலியதான பாபங்களை வேரோடு களைந்து, "எந்நாள யானுன்னை இனி வந்து கூடுவன்" [3-2-1] "எங்கு வந்து அணுகிற்பன்" [3-2-5] "எங்கினித் தலைப்பெய்வன்" [3-2-9] என்று 'நான் உன்னைக் கிட்டுவதற்கு நாளிட்டுத் தரவேண்டும்' என்றும் உடலோடுள்ள தொடர்புக்கு நொந்து, அதில் அருவருப்பாலே, "காயம் கழித்து அவன் தாளிணைக் கீழ்ப்புகும் காதல்" [3-9-8] என்று எம்பெருமானுடைய கு$_3$ணங்களை அநுப$_4$விததுக்கொண்டு போதுபோக்கி 'உடலைவிட்டு அவன் திருவடிகளின் கீழே புக வேணும்' என்று கதறும் அடியவரான தம்முடைய ஆசைக்கும் தகுதியாக "வானவர் நாட்டையும நீ கண்டுகொள்" [3-9-9] என்று எம்பெருமான் குற்றமற்ற மோக்ஷத்தைக் காட்டிக்கொடுக்கிறான்; ஆகவே சென்ற பத்தில் "தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே எனககே கண்ணனை யான்கொள் சிறப்பே" [2-9-4] என்று ஆழ்வாரால் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பெற்றதாய், "ஊனமில் மோக்கமென்கோ" [3-4-7] என்கிறபடியே தாழ்ந்த மோக்ஷமான கைவல்ய மோக்ஷத்தைக் காட்டிலும் சிறந்ததான அந்த மோக்ஷத்தின் ப$_4$லமான ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வத்தை "முடிச்சோதியாய்" [3-1] என்னும் திருவாய்மொழியிலே எம்பெருமான் ஆழ்வாருக்கு அளிக்கிறான் என்கிறது இவ்விரண்டாம் பகுதி என்றபடி.

இனி, மூன்றும் பகுதி இரண்டாம் திருவாய்மொழியின் ஸாரத்தைத் தெரிவிக்கிறது, அதாவது: — முதல் திருவாய்மொழியில் அநுப$_4$வித்த அழகருடைய *வடிவழகும் ஆபரணச் சேர்த்தியும் அளவிடவொண்ணுதிருக்க, இது தம் இந்திரியங்களின் குறையாலே ஏற்பட்டது என்று ஆழ்வார் கலங்க,

"இது அநுபவிக்கப்படும் வடிவழகு முதலானவற்றின் சிறப்பால் விளைந்தது என்று அறிவித்து எம்பெருமான் அக்கலக்கத்தைத் தீர்க்கையாலே. "நிலைப் பெற்று என் நெஞ்சம் பெற்றது நீடுயிரே" [3-2-10] என்று அநுஸந்தித்துக் கலக்கம் தீர்ந்து நித்யவஸ்துவான தம் ஆத்மா தரிக்கப்பெறுகிறார் ஆழ்வார் என்றபடி.

இனி நான்காம் பகுதி மூன்றாம் திருவாய்மொழியின் ஸாரத்தைத் தெரி விக்கிறது. அதாவது:- இரண்டாம் திருவாய்மொழியில் "நிலைப்பெற்று, பெற்றது நீடுயிரே" [3-2-10] என்று சொல்லப்பட்ட ஆத்ம ஸத்தை உண்டாவது கைங்கர் யம் செய்வதாலேயே ஆகையாலே, "ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம்" [3-3-1] என்று எல்லா இடங்களிலும், எல்லாக் காலங்களிலும், எல்லா நிலைகளிலும், எல்லா வகையான கைங்கர்யங்க ளும் செய்யவேண்டுமபடியான ஆசை ஆழ்வாருக்கு மூன்றாம் திருவாய்மொழியில் அதிகரிக்கப்பெற்றது என்றபடி.

இனி ஐந்தாம் பகுதி நாலாம் திருவாய்மொழியின் ஸாரத்தைத் தெரிவிக்கி றது. அதாவது:- முந்திய திருவாய்மொழியில் எல்லாவிடங்களிலும், காலங்களி லும், நிலைகளிலும் அடிமை செய்யவேண்டுமென்ற ஆழ்வாருடைய பாரிப்பை யொட்டி எம்பெருமான் தான் எல்லாப் பொருள்களிலும் வியாபித்து எங்கும் நிற்கிற நிலையைக் காட்டிக்கொடுக்கக் கண்ட ஆழ்வார் "புகழுநல்லொருவனென்கோ, பூமி யென்கோ, குன்றங்களனைத்துமென்கோ, சாதிமாணிக்கமென்கோ, நளிர்மதிச் சடையனென்கோ, நான்முகக்கடவுளெனகோ" [3-4] என்று அவன் அனைத்துக் கும் ஆத்மாவாயிருப்பதைப் புகழ்நது நாலாம் திருவாய்மொழியில் வாயாலே அடிமை செய்தார் என்றபடி.

இனி ஆறாம் பகுதி ஐந்தாம் திருவாய்மொழியின் ஸாரத்தைத் தெரிவிக்கிறது. அதாவது:- "மொய்ம்மாம் பூம் பொழில்" என்னும் ஐந்தாம் திருவாய்மொழியில் "எம்மானைச் சொல்லிப்பாடி" [1] "பண்கள் தலைக்கொள்ளப்பாடி" [2] "முனி வின்றி ஏத்தி" [6] "பேர் பல சொல்லிப் பிதற்றி" [8] "எழுந்தும் பறந்தும் துள் ளாதார்" [1] "ஏத்திக் குனிப்பார்" [6] "தடுகுட்டமாய்" [3] "கும்பிடு நட்டமிட் டாடி" [4] "உலோகர் சிரிக்கநின்றாடி" [8] "நெஞ்சங் குழைந்து நையாதே" [7] என்று அருளிச்செய்தபடியே அடியார்களுடைய மனம் மொழி மெய்ச் செயல்களாலே களிக்குமபடி ஆழ்வாருக்கு முந்தின திருவாய்மொழியில் உண் டான ப்ரீதி தலைமண்டையிட்டுச் சென்றது என்றபடி.

இனி ஏழாம் பகுதி ஏழாம் திருவாய்மொழியின் ஸாரத்தைத் தெரிவிக்கிறது. [ஆறாம் திருவாய்மொழி உபதேசப்பத்தாகையாலே கடைசியில் விவரிக்கப்படுகிறது] அதாவது:- கீழ் இரண்டாம் பத்தில் "அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவது

என்று கொலோ" [2-3-10] என்று ஆழ்வார் வேண்டிய பாகவதஸமாகமமாகிற பேறுனது "தம்மடியாரடியார் தமக்கடியாரடியார் தம் அடியாரடியோங்களே" [3-7-10] என்று 'பாகவதஶேஷத்வத்தின் எல்லையிலே நிற்கிறவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள்' என்று அருளிச்செய்யுமளவிற்கு ஆழ்வாருக்கு வளர்ந்தது என்றபடி.

இனி எட்டாம் பகுதி "முடியானே" என்னும் எட்டாம் திருவாய்மொழியின் ஸாரத்தைத் தெரிவிக்கிறது. அதாவது:— 'கட்செவி' என்றும் "சக்ஷுஃஶ்ரவா:" என்றும் பெயர் பெற்ற "பைகொள் பாம்பு" [3-8-4] எனப்படும் திருவனந்தாழ வானுக்குக கண்ணே காதாயிருப்பது போலே. வாக்கின் செயலை மனமும் அதன் செயலை வாக்கும், கண்ணின் செயலைக் கையும் கையின் செயலைக் கண்ணும ஆசைப்படுமபடியாகப் பெருவிடாயை உடையவரானர் ஆழ்வார் என்றபடி.

இனி ஒன்பதாம பகுதி ஒன்பதாம் திருவாய் மொழியின் ஸாரத்தைத் தெரிவிக்கிறது [இது உபதேசப் பத்தாகவுமிருக்கையால் கடைசியிலும் தொடர்கிறது] அதாவது:— "வாய்கொண்டு மானிடம் பாடவந்த கவியேனலலேன்" [3-9-9] எனகிறபடியே நீசரான மானிடரைப் பாட வந்த கவியாயிராமல், "ஒன்றியொன்றி உலகம் படைத்தான் கவியாயினேற்கு" [3-9-10] என்கிற பாசுரப்படியும், "அஹம் ஶ்லோகக்ருத்" [தை-ப்ருகு 10-6] என்ற உபநிஷத்வாக்யத்தின்படியும, 'எம்பெருமான் விஷயத்திலேயே கவிபாடுபவன் நான்' என்று அருளிச்செய்பவரானர் ஆழ்வார் என்றபடி,

இனி பத்தாம் பகுதி பத்தாம் திருவாய்மொழியின் ஸாரத்தைத் தெரிவிக்கிறது. அதாவது:- "சன்மம பலபல" என்கிற திருவாய்மொழியின் பத்துப் பாட்டிலும் முறையே "நானோர் குறைவிலனே" "யானொரு முட்டிலனே" "யானென் மனத்துப் பரிவிலனே" "யானிறையேனும் இடரிலனே" "ஒன்றும் துயரிலனே" "யானோர் துன்பமிலனே" "ஏதுமல்லலிலனே" "யானோர் துக்கமிலனே" "தளர்விலனே" "யானென்றும் கேடிலனே" என்று தாமே பேசும்படியாக, மரணமற்றவரான முக்தர் எம்பெருமானை அநுபவித்து இன்புறுவதுபோலே ஆழவாரும ஆனந்தக்கடலில மூழகுகிறார் என்றபடி.

இனி, பதினோராம் பகுதி உபதேசப்பத்தான ஆறும திருவாய்மொழியின் ஸாரத்தைத் தெரிவிக்கிறது. அதாவது:- பரம்பொருளுக்குரிய அடையாளமான "செய்யதாமரைக்கண்ணன்" [3-6-1] அன்றோ இவன்; "அமரர் குலமுதல்" [3-6-9] என்கிறபடியே நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவனன்றோ இவன்; ஸம்ஸாரிகளான நம்மால் இவனை ஆஶ்ரயிக்கமுடியுமோ? என்று அஞ்சவேண்டாதபடி "எளிவரு மியல்வினன்" [1-3-2] என்றும், "இணைவனும் எப்பொருட்கும்" [2-8-1] என்றும் வெளியிட்ட விபவாவதாரத்தில் எளிமை, அர்ச்சாவதாரத்தைப் பார்க்கும்போது பரத்வத்தை ஒத்ததேயொழிய எளிமையன்று, என்று சொல்லலாம்படியாக," செய்யதாமரைக்கண்ணன்" என்னும் ஆறும் திருவாய்மொழியில் "நெஞ்சினால் நினைப்

பான். யவன் அவனுகும் நீள்கடல் வண்ணனே'' [3-6-9] என்கிற பாசுரத்தினுல் அர்ச்சாவதாரமே எளிமையின் எல்லைநிலம் என்று மக்களுக்கு உபதேசித்தார் ஆழ்வார் என்றபடி.

இனி, இறுதியான பனிரண்டாம் பகுதி மற்ருரு உபதேசப்பத்தான ஒன்பதாம திருவாய்மொழியின் ஸாரத்தைத் தெரிவித்து, தாம் பெற்ற வாசிக கைங்கர்யத்தைச் செய்யும்படி ஆழவார் புலவர்களைத் தூண்டுவதைக் காட்டுகிறது. அதாவது:—' போம்வழியைத்தரும் நங்கள் வானவரீசன் நிற்க-இழியக் கருதி ஓர் மானிடம் பாடல் என்னுவதே '' [3-9-3] ''வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்'' [3-9-5] ' தன்னுகவே கொண்டு சன்மம் செய்யாமையும கொள்ளுமே'' [3-9-4] ''கோதில் என் வள்ளல் மணிவண்ணன் தன்னைக் கவிசொல்ல வம்மினே'' [3-9-5] என்று, ''அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தைத் தருகிற எம்பெருமான வாய்படைத்த பயன் பெறத் தனனை ஒரு கவிசொல்லுவார் ஆரோ? என்று எதிர்பார்த்து நிற்க, அவனைவிட்டு, தகாதவர்களான நீசர்களைக கவிபாடி மேலும மேலும் தாழ்ந்துபோக நினைப்பதனுல் என்ன பயன உண்டாகும்? அற்பப்பயன்களையும் மனமாரக் கொடுக்கமாட்டாத அவர்களைப்போலல்லாமல இவன் வேண்டுவார் வேண்டியது அனைத்தையும் நிறைவாகக் கொடுப்பான்; பிறவித் துன்பத்தை நீக்கி உங்களைத் தன்னிடம் அழைத்துச் சென்று தன்னை ஒத்த பெருமையை அளிப்பான்; ஆகையால் வீணுக மனிதரைத் துதித்துத் தாழ்ந்து நிற்கும் நாவைக்கொண்டு எம்பெருமானைத் துதிப்பதே நீங்கள் செய்யவேண்டியது; அதற்காக வாருங்கள்'' என்று உபதேசித்து, ' போம் வழியைத் தரும் நங்கள் வானவரீசன் நிற்க'' [3-9-3] ''சன்மம் செய்யாமையும் கொள்ளும் '' [3-9-4] எனறு முக்தர்கள் பெறும் செல்வமான பேரின்பத்தைப் பெறலாம் என்பதைக் காட்டி, **''ஸேவா ஶ்வவ்ருத்திராக்₂யாதா தஸ்மாத் தாம் பரிவர்ஜயேத்''** [மநு 4-6] [தாழந்தார்க்குப் பணிபுரிவது நாய்த்தொழில்; ஆகையால் அதைக்கைவிடவேண்டும்] என்று மனுமஹர்ஷி இழித்துரைத்த நாய்த் தொழில் செய்யவேண்டாம் என்று தடுத்து. தாம் செய்யும் ஸ்வரூபத்திற்குத் தக்க தொழிலான கவிபாடுதலைச் செய்யும்படி புலவர்களைத் தூண்டுகிருர் என்றபடி.

ஆக, மூன்ரும் பத்தால் ஸர்வவ்யாபகனுன ஸர்வேச்வரனிடமிருந்து தாம் அவன் விஷயமான கைங்கர்யத்தைத் திருமலையில் பெற வேண்டிய ஆழ்வார், எளிமையின் எல்லை நிலமான அர்ச்சை நிலையில் அவனைப் பற்றிப் பணிபுரியும்படி மக்களுக்கும், தம்மைப்போல் அவனைப்பாடுவதாகிற கைங்கர்யத்தைச் செய்யும்படி புலவர்களுக்கும் உபதேசிக்கிருர் என்றதாயிற்று.

இந்தப் பத்தை அச்சிடுவதற்கு ஸத்ஸம்ப்ரதா₃ய க்₃ரந்த₂ ப்ரகாசந ஸமிதியின் மூலம காகிதம் வாங்க ரூபாய் பத்தாயிரம் உதவிசெய்த சென்னை அம்பத்தூர் டிவைன் ஸயின்ஸ் ட்ரஸ்டின் ஸ்தாபகர் (கீர்த்தி மூர்த்தி) ஸ்ரீ உ. வே. A. K. சட

கோபாசார்ய ஸ்வாமிக்கும், சென்ற பத்துக்களிற்போலவே பல வகைகளில் உதவி செய்த ஸ்ரீ உ. வே. ஸதாபி,ஷேகம் கே,ாவிந்த, நரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமி, (கீர்த்தி மூர்த்தி) கோழியாலம் ரங்க,நாத,ாசார்ய ஸ்வாமி, வேளுக்குடி வரத,ாசார்ய ஸ்வாமி ஆகியோர் திறத்திலும், அதிகமாகப் பிழை நேராதபடி ப்ரூப்களைப் பார்த்து உதவிய திருநாங்கூர் ஸ்ரீ உ. வே. P. B. K. ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி, திருவெள்ளறை மேலத்திருமாளிகை ஸௌம்யநாராயணன் ஸ்வாமி திறத்திலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ உலகம் சிறப்பாக நன்றி பாராட்டக் கடமைப்பட்டுள்ளது.

நமது அச்சகத்திற்கு ஏற்பட்டிருக்கும் சிக்கல்கள் தீர்ந்து, ட்ரஸ்டின் நிதி நிலைமை பன்மடங்கு பெருகி, உதவியாளர்களும் பெருகி, இந்த ப,க,வத்,விஷயப் பதிப்பு விரைவில் நிறைவடைய வேண்டும் என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அனைவரும் எம்பெருமானைப் பிரார்த்திப்பார்களாக.

ப்ரபவ-ஸு
வைகாசி விசாகம்
10—6—'87

ஸ்ரீ வைஷ்ணவத,ாஸன்
ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்
(ஸுதர்சனர்)
ஆசிரியர், "ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுதர்ஸனம்"

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
201	27	அவதார த,ஸை யோடு வாசியற	அவதார த,ஸையோடு அர்ச்சாவதார த,ஸையோடு வாசியற
253	23	ஸம்ஸ்ருதி	ஸம்ஹ்ருதி
441	21	கூரியும்	சூரியும்

பகவத்விஷயப் பதிப்புக்கு இதுவரை உபகாரம் செய்தவர்கள்

1. **ஸ்ரீ உ. வே. K. R. ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி,** M.A., ரூ. 5000
24, தாண்டவராய முதலித்தெரு
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-5.

2. T. V. S. **ஸ்தாபனத்தார்** ரூ. 5000

3. Dr. R. **சம்பத் அய்யங்கார்** ஸ்வாமி ரூ. 5000
பத்மா நர்ஸிங் ஹோம்
சூளைமேடு நெடுஞ்சாலை, சென்னை-94

4. **கீர்த்திமூர்த்தி** A. K. **சடகோபாசார்ய** ஸ்வாமி ரூ. 20,000
டிவைன் சயின்ஸ் டிரஸ்ட்
26, K. K. ரோடு, அம்பத்தூர், சென்னை-53

[மூன்றும் பத்துக்கும், நாலாம் பத்துக்கும் ஸத்ஸம்ப்ரதாய க்ரந்த ப்ரகாஶந ஸமிதி மூலம்]

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பகவத்விஷயம் - விஷயஸூசிகை

(மூன்றும் பத்து)

ஸூக்ஷ்ம விஷயஸூசிகை

10. படி ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம், கர்த்ரு ஸமுச்சயம், கார்ய ஸமுச்சயம், ஏகாரார்த்த₂ம், 'திருமாலே' விஶேஷார்த்த₂ம்.

11. "என்றுமோரியல்வினர்" — விஶேஷார்த்த₂ம் கலியனும் நித்யரும், தென் கலையும் வடகலையும், அந்வயப்ரத₃ர்ஶநம், கட்டுரை--முழுச்சொல்.

12. கட்டுரைக்கில் பாசுரார்த்த₂ம் (6, 9, 12), நீலக்குவடு அழகர், கட்டுரைக்கில் ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (6, 12), ஆதே₃ஶ உபநிஷச்ச₂ாயை.

13. கண் பாதம் கை அடைவு (24), அநுப₄வம் பின்னடினபடி, உபலக்ஷணம், தி₃வ்ய விக்₃ரஹ வைப₄வம், பட்டுரை ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம், கட்டுரைக்கில்–இல் விஶேஷார்த்த₂ம (24).

14. உப₄யவேதா₃ந்த நிர்ணயம், குமிழ்நீருண்பது ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம், ஏகவசந தாத்பர்யம், பாதா₃தி₃கேஶாந்தாநுப₄வம் கேஶாதி₃பாதா₃ந்தாநுப₄வம் ஆக்ஷேப ஸமாதா₄நம், அநுப₄வ பரீவாஹ நிரூபணம்.

15. கீழும் மேலும், முதற்பாட்டும் இரண்டாம் பாட்டும், நிர்விஶேஷண நிர்தே₃ஶதாத்பர்யம், ப்ரஸக்தப்ரதிஷேத₄ம், ப்ரமாணத்திரட்டு.

16. "மஞ்சா: க்ரோஶந்தி" ந்யாயம், திருமேனி கருமேனியா பொன்மேனியா, நிர்வாஹ பே₄த₃ங்கள், உப₄யவேதா₃ந்த ஸாமரஸ்யம், ப்ரமாணத்திரட்டு.

17. 'உலகு' ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம், லக்ஷணை, ஸ்தோத்ரத்₃வைவித்₄யம், ஶாரீரக ப்ரத₃ர்ஶநம், "புகழ்வெல்லாம்" ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம், விசேஷார்த்த₂ம் (36).

18. அவதாரிகா வ்யாக்₂யாநயோ: விரோத₄பரிஹாரம், அந்வயப்ரத₃ர்ஶநம், "புற்கு" ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம், "பெருமபாலும்" ஶப்₃த₃ார்த்த₂த்₃வயம் (12, 36), ப்ரமாணத் திரட்டு, ஆதே₃ஶ உபநிஷச் ச₂ாயை.

19. "பரஞ்சோதி" பாசுரவ்யாக்₂யாநம் (6, 9, 12, 24) கோ₃விந்த₃ ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் ஸௌஶீல்யம் (6) (12) "படைத்த பரஞ்சோதி" விஶேஷார்த்த₂ம் (12) "பண்பு" (12) கு₃ணசதுஷ்டயம்,

20. 'தேஜஸ்' சதுஷ்டயம் (24) ஆழ்வார் வைலக்ஷண்யம்.

21. அத்₃வைத நிர்வாஹம். காரணத்வப்ரயுக்த 'தேஜஸ்'த்₃வைவித்₄யம்.

22. மேன்மையும் புகரும், கைமுதிகந்யாயம், மேன்மையும் நீர்மையும், திரு விருத்தமும் திருவாய் மொழியும்.

23. "மாட்டாதே" பாசுர வ்யாக்₂யாநம் (6, 9) லோகஸ்வப₄ாவம், அந்வயப்ரத₃ர் ஶநம் (அ. அ. உரை) ஆதே₃ஶ உபநிஷச்ச₂ாயை.

24. "மாட்டாதே" பாசுரவ்யாக்₂யாநம் (12, 24) ஏகாரார்த்த₂நிரூபணம், ஸ்ருஜ்யத்வ கர்மவஶ்யத்வங்கள், தன்னைப்போல் பிறரைக் காண்கிறார் ஆழ் வார், ஸம்ஸாரிகளுக்குப் ப₃லமான க்லேஶமும் தந்நித₃ாநமும், 'மாடு' ஶப்₃ தா₃ர்த்த₂ம் (12), மலர்தலை ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம், மாடு ஶப்₃த₃ார்த்த₂ங்கள் பல (24).

25. பூர்வோத்தரபராமர்ஶம், நடுவே ஓர் விலக்ஷணநுபவம், ஹேத்வாகாங்க்ஷா ஶமநம், பாசுரத்தின் தாத்பர்யவர்ணநம்.

26. மதாந்தர தௌஸ்த்யம், "மதி" ஶப்தார்த்த த்வைவித்யம், ப்ரமாணத் திரட்டு.

27. உபயத்ராந்வயம், துழாய் என்னாதே மலர்த்துழாய் என்று விஶேஷித்தது, வருந்தாதே-ஏகாரார்த்தம், நோவுக்கு ஹேதுக்கள். நோவுபடும் ப்ரகாரங்கள்.

28. உபேக்ஷை பகவானுடையதா ஜீவனுடையதா? ஆழ்வாருடைய கரைபுரண்ட கருணை, அந்வய ப்ரதர்ஶனர், ப்ரமாணத் திரட்டு.

29. "வருந்தாத" பாசுர வ்யாக்யாநம (6, 9, 12) ஆதேஶ உபநிஷச் சாயை அபரிச்சிந்நவைபவ கதநம், உலக்க-முடிய, அயத்ந ஸித்த குண விக்ரஹாதி.

30. ப்ராஸங்கிகத்வ நிரூபணம் (36), "சீர்" நிரூபணம் (12), "வருந்தாதவருந்தவத்த" அர்த்த பேதம், ஆழ்வாருடைய வைலக்ஷண்யமும் ஈஶ்வரனுடைய அபரிச்சிந்நத்வமும், நாட்டாரும் ஆழ்வாரும், தென்கலையும் வடகலையும்.

31. மூன்றும்பாட்டுக்கும் ஐந்தாம் பாட்டுக்கும் வாசி, விரோதபரிஹாரம், ஸம்ஸாரிகளுக்கு விண்ணுளாரிலும் ஏற்றம் ஆபாத ப்ரதீதியும் நிர்ணயமும்

32. திவ்ய மங்கள விக்ரஹ வைபவம், ஶங்காபரிஹாரம், "நாகாரணத்" ஶ்லோகார்த்தம், ப்ரமாணத்திரட்டு.

33. பிள்ளை எங்களாழ்வான் நிர்வாஹத்வயம், நிர்வாஹ பேதங்கள், ப்ரமாணத்திரட்டு.

34. தர்மத்ராண ஶப்தார்த்தம், புநருக்திஶங்காபரிஹாரம், லக்ஷணபீஜம்; லக்ஷணயா உக்தார்த்தம், ப்ரமாணத்திரட்டு.

35. குணத்ரயம், பரனுடைய ஜ்ஞாநத்தின் பெருமை, ஆதேஶ உபநிஷச் சாயை,

36. "ஓதுவார்" பாசுரவ்யாக்யாநம் (6, 9, 12), வேத அபரிச்சேத்யத்வம், "தகை" "பிறிது" ஶப்தார்த்தம் (12);

37. "சாதுவாய்" விஶேஷார்த்தம் (24), வாசாம் அகோசரம் எது? (12) (24), ஶப்தத்துக்கு ஸாதுத்வம் (24), ஸர்வஶப்தவாச்யன்பரன் (64) ஓதுவார் பாசுர வ்யாக்யாநம் (24) (36).

38. லோக அத்யேத்ரு ஸாகாத்யயநபேதம், ஸ்ரீராமாயணத்தின் அளவு, ஸ்ரீராமாயணமும் வேதமும், வ்யாஸர் செய்த உபகாரம், ப்ரமாணத் திரட்டு.

39. "சாதுவாய்" ஶப்தார்த்த விஶேஷம் (36), பட்டரும் ஆழ்வாரும், அப்ரஹ்மாத்மக வஸ்த்வபாவம். ப்ரமாணத்திரட்டு,

40. திருத்துழாய் விகாஸத்தின்ஹேது, "பூவின் மேல் மாது" "புனந்துழாய்" ஒப்பனைக்கும் ஒப்பனை, காதார்த்த பேதம்.

41. "வாழ்த்துவார்" பாசுரவ்யாக்₂யாநம் (6, 9), அந்வயப்ரத₃ர்ஶநம் (அ. அ. உரை) ஆதே₃ஶ உபநிஷச் ச₂ாயை, கல்யாணகு₃ணதிரஸ்காரம்.

42. "வாழ்த்துவார்" பாசுர வ்யாக்₂யாநம் (9, 12, 24), ஏகார்ணவ ஶயநம்.

43. "ஶங்கராத் ஜ்ஞாநமந்விச்சே₂த்", நிர்வாஹத்₃வயத்தில் ஏகத்ரநைரப்ப₄ர்யம் (24), ப₄ட்டர் நிர்வாஹம் (36), ப₄ட்டர் நிர்வாஹ தாத்பர்யம், வேத₃மும் வைதி₃கரும்.

44. "மூழ்த்த நீர்" ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம், தமிழ் நிக₄ண்டு, "கால் கடியர்" ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம். "மசக்குப்பரல்" ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம்.

45 முசுகுவாலெடுப்பது. "அமர" ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம், ப₄ட்டர் அருளிச்செய்த நிர்வாஹ ஶ்ரைஷ்ட்₂யம், பூர்வார்த்த₂ம் பூர்வக₃ாத₂ாவிஶேஷம். உரை அந்வயம், அங்வயப்ரத₃ர்ஶநம், ஆதே₃ஶ உபநிஷச்ச₂ாயை, தே₃வாபரிச்சே₂த்₃யத்வம்.

46. "மாசூணு" பாசுரவ்யாக்₂யாநம் (6. 9. 12), "உத்ப்ரேக்ஷித சதுர்முக₂ன்" (9) (12), சதுர்முக₂ாபரிச்சே₂த்₃யத்வம், தி₃வ்யவிக்₃ரஹவைபவம் (6, 9).

47. பிரமனும் வநஸ்பதியும் (24), ப₄ாவநாத்ரய நிரூபணம் (அ. அ. உரை), ப₄ாவநா ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம், ப₄ாவநாத்ரய த்₃ருஷ்டாந்தம்.

48. ப₄ட்டர் நிர்வாஹம் (36), "யுவா அகுமார:" தென்கலையும் வடகலையும், யுவத்வகுமாரத்வயோ: மத்₄யமாவஸ்த்த₂ா, ப்ரமாணத்திரட்டு, "அவிகாராய" ஶ்லோகார்த்த₂ம்.

49. அங்யத₂ா ப₄ாவ த்₃வைவித்₄யம், ஜ்ஞாநஸ்வப₄ாவம், "அவிகாராய", ஶ்லோகார்த்த₂ம்.

50. தி₃வ்யஸூரி வைப₄வம், "சதுர்முக₂ாயு:" ஶ்லோகார்த்த₂ம், அடிக்கழிவு ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம், தென்கலையும் வடகலையும், ப்ரமாணத்திரட்டு.

51. நித₃ாநகத₂நம், திரோத₄ாநஹேது, அதி₄காராவஸாநேமோக்ஷம், தத்ரப்ரமாணம், பஞ்சத்வ ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம், ஶங்கா பரிஹாரம், வடிவுக்கும் ஜ்ஞாநத்துக்கும் மாசு, ஶேஷாத்வாநுகு₃ணவார்த்தை.

52. "மழுங்காத" பாசுரவ்யாக்₂யாநம் (6, 9), ஆஶ்ரித வாத்ஸல்யம் ஸத்₃ருஷ்டாந்தம் உக்தம் (9), ப₄க₃வத்₃ஜ்ஞாநவைப₄வம். பரனுடைய தேஜஸ்ஸு நிரூபணம், 'தொழும்பு' ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (9). ஆதே₃ஶ உபநிஷச் ச₂ாயை (எட்டாம பாட்டு).

53. வாத்ஸல்யமும பரத்வமும் (12). ப்ரத்வத்தைக் கப₃ளீகரிக்கும் வாத்ஸல்யம்(24) "தொழுங்காதல" ஶப்₃த₃விஶேஷார்த்த₂ம் (24), ஸம்ஸாரத்திலே நித்யர் பரிமாற்றம உடையவர்கள், சிற்றுட்கொண்டாள் ஐதிஹ்யம்.

54. நீர்மை வாசாமகே₃ாசரம் (36), பரனுடைய விஸ்ம்ருதி, ஶங்காபரிஹாரம், ஹேது க₃ர்ப்ப₄ விஶேஷணம்.

55. க₃ஜேந்த்₃ரனுக்கு நிரூபகம், "தோன்றினையே" விஶேஷார்த்த₂ம் (36, 24), ஏகார்த்த₂ம், ப்ரமாணத்திரட்டு.

56. சிற்ருட் கொண்டாள் வார்த்தை, ஏகார்த்த₂ம், க₃ாத₃ா தாத்பர்யம், அந்வயப்ரத₃ர்ஶநம்.

57. "மறையாய" பாசுரவ்யாக்₂யாநம் (6, 9, 12), "மறை" ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம்(6), "மறை" "வேதம்" ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (9) (12), ஏகார்த்த₂ம் (12), ஆதே₃ஶ உபநிஷச்சூ₂ாயை (ஒன்பதாம்பாட்டு), 'புள்ளூர்ந்து' விஶேஷார்த்த₂ம் (ஆதே₃ஶ 36).

58. இறைமைக்கு ஹேது நிரூபணம் (12), "வீறு" ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (12) "உள் நின்ற" விஶேஷார்த்த₂ம் (12, 24), யௌக₃பத்₃ய வைஷம்ய ஹேது (24), தே₃வதாந்தர அவரத்வம்.

59. வேத₃வைப₄வம், "ஆதௌ₃ளவேத₃ா:" ஶ்லோகார்த்த₂ம், வ்யாகரண விசாரம் (அ.அ. உரை) த்₃விதீயாவிப₄க்திவிசாரம், த்₃வீதீயா விதி₄ஸ்த்த₂லம், ப்ரமாணத்திரட்டு,

60. வே₃த பூர்வோத்தர ப₄ாக₃ார்த்த₂ நிரூபணம் (36). "ஆம்ரேடி₃த ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம், உபப்₃ரும்ஹண விசாரம், தே₃வதாந்தரமும் பரதத்வமும், பரனுடைய ஆகாரத்₃வயம்.

61. பூர்வோத்தர ப₄ாக₃ார்த்த₂ நிரூபணம், ரக்ஷணபே₄த₃ம், ஸ்ருஷ்டி த்₃வைவித்₄யம், ரக்ஷணப்ரதிபாத₃க ஶ்ருதிவாக்யம், கர்மமும் அநுக்₃ரஹமும்,

62. பொம்மையும் தே₃வதாந்தரங்களும், "புனல் பண்ணி நான்முகனைப்-பண்ணி" விஶேஷார்த்த₂ம், ஆதே₃ஶ உபநிஷச் ச₂ாயை.

63. "வியப்பாய" பாசுரவ்யாக்₂யாநம் (6, 9, 12), "சயப்புகழார்"-'சய' ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம், (6, 9, 12), முந்நீர் ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (12), யாப்பிலக்கணம் (12), பக்ஷபே₄த₃ம் (12).

64. வியப்பும் வியப்பின்மையும் (36, 24).

65. த்ரிஜடசரித்ரம், "மெய்ஞ்ஞாநவேதியன்"-ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம், ப்ரமாணத்திரட்டு. நிர்த்த₄நன் ப₃ஹுபுத்ரன் த்ரிஜடன், ஸ்ரீராமன் பரிஹாஸம்.

66. உஜ்ஜீவனமும் பிறவியறுதலும், ஸேவையும் தொழுகையும், பத்துப்பாட்டுக்களின் அர்த்த₂ஸங்க்₃ரஹம்.

67. ஆறும்பாட்டுக்கு அர்த்த₂ விஶேஷ ப்ரத₃ர்ஶநம், ஆதே₃ஶ உபநிஷச்ச₂ாயை த்₃ரமிடோ₃பநிஷத் ஸங்க₃தி.

68. த்₃ரமிடோ₃பநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளீ வ்யாக்₂யாநம்.

69 திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி வ்யாக்₂யாநம், மலையின்கொடிமுடி, மலையையுடைய மலை, ஸங்க₄டிதத்வம்.

70, தென்கலையும் வடகலையும், ஆழ்வாரும் பெரிய ஜீயரும். "முந்நீர் ஞாலம்" ப்ரவேஶம் (6, 9)

71. த₃ஶகார்த்த₂ ஸங்க்₃ரஹம் (12), ஆழ்வாருடைய பெருவிடாய், ஆழ்வார் ஸமாத₄ாநம், ப₄ட்டர் ஐதிஹ்யம். முந்நீர் அவதாரிகை (12, 24, 36)

72. ஶங்கா ஸமாத₄ாநம, ஶங்காபரிஹாரம். விப₄வமும் அர்ச்சையும். த₄ர்ம் யைக்யம், ப்ரதிபத்திதோ₃ஷம்.

73. கு₃ணாவிஷ்காரமும் குணாநாவிஷ்காரமும், ஆழ்வாருடைய க்லேஶத்துக்குக் காரணம, ஜீயர் நாயனார் கதை, எழுஞாயிறு படு ஞாயிறு வ்யாதி₄.

74. ஆஶ்ரய தோ₃ஷமும் விஷய தோ₃ஷமும், ஆழ்வாரார்த்தி, ஆழ்வார் ஆர்த்தி பரிஹாரம், பா₄ஷ்யகாரர் நிர்வாஹ நித₃ாநம், முந்நீர் ஞாலம திருவேங்கடப் பதிகம்.

75. இரண்டு திருமலைகள், சங்காஸமாத₄ாநம், ஸ்ரீபராங்குஶ வைப₄வம், முலை யும் மலையும், த₄ாரகமும் ப₃ாத₄கமும். அந்நமும் ப₄க₃வானும், "ஆயும்" ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம்.

76. "முந்நீர் ஞாலம்" பாசுரவ்யாக்₂யாநம் (6,9), நிரவதி₄க காருண்ய வெள்ளம் (6). ஸௌஶீல்யாதிஶயம், தெற்குத் திருமலையும் வடக்குத்திருமலையும் (வாசி)

77. தென்கலையும் வடகலையும (24), முகில்வண்ணன் ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (12), க₃ாத₃ா தாத்பர்யம் (12), யௌக₃பத்₃யமும் வைஷம்யமும் (24), ஸ்ருஷ்டி யில் ஸ்வார்த்த₂தாநுஸந்த₄ாநம் (24).

78. மேக₄ ஸ்வப₄ாவம், 'முந்நீர்' ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம்,

79. யோஜநா பே₄த₃ம், ப்ரமாணத்திரட்டு, மநுஸப்தஶ்லோகீ,

80 மேக₄ஸாத்₃ருஶ்யம், "நீதந்த" ஶப்₃த₃ார்த்த₂ விசாரம், "தந்த" ஶப்₃த₃ஸ்வா ரஸ்யம், ப்ரமாணத்திரட்டு,

81. சிறை வெட்டிவிடும் காலம், பிராட்டியும் ஆழ்வாரும், ப்ரமாணத்திரட்டு

82, ப₄ரதனும் ஆழ்வாரும், "நோய்" ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம், உபகோஸல சரித்ரம், எம்பெருமானார் நிர்வாஹம், ப்ரமாணத்திரட்டு.

83. எம்பெருமானார் நிர்வாஹம், முன்புள்ள முதலிகள் நிர்வாஹம், ஆளவந்தார் நிர்வாஹம், ஸர்வஶக்தனும் அஶக்தனும், ப்ரமாணத் திரட்டு.

84. நிர்வாஹ பே₄த₃ங்கள், ப்ரதிஜ்ஞா பரிபாலநம், ப்ரமாணத் திரட்டு.

85. ஒன்பதாம் பாட்டும் ஒன்பது பாட்டுக்களும், எம்பெருமானார் நிர்வாஹம், ஆதே₃ஶ உபநிஷச் ச₂ாயை, இழவுபேறுகள் பரனுக்கு.

86. "வன்மா" பாசுர வ்யாக்₂யாநம் (6. 9; 12, 24) "எம்வாமன" விஶேஷார்த்த₂ம் (6, 9).

87. வையத்துக்கு வன்மை (24), பரிஹார்யமான இரப்பும் அபரிஹார்யமான இரக்கமும் (24), தென்கலையும் வடகலையும், ப₃ந்த₄மும் ப₄ந்த விச்சே₂த₃மும், "படிகின்ற" விசேஷார்த்த₂ம், வர்த்தமாந நிர்த்தே₃ஶ தாத்பர்யம், "சேர்ந்து" விசேஷார்த்த₂ம், பரனுடம்பும் ஆழ்வார் உடம்பும்.

88. அஸுரனும் நாமும், ஶுக்ர வாக்ய உல்லங்க₄நம், திருவடிகளும் திருவும், ப்ரமாணத்திரட்டு.

89 மாயத்துக்குப்பன்மை, ஸம்ஸார பாந்த₂ன், ப்ரமாணத்திரட்டு.

90. நித்யஸம்ஸாரியும் ப₄க₃வத்ஸமாஶ்ரயணமும், "ஏதஸ்மின் அத்₃ருஶ்யே" ஶ்ருத்யர்த்த₂ம், ப்ரமாணத்திரட்டு.

91. நாரஸிம்ஹபுராணே ஶுக்ரவசநம், ஆதே₃ஶ உபநிஷச் ச₂ாயை,

92. "கொல்லா" பாசுரவ்யாக்₂யாநம் (6, 9, 12), 'அஹிம்ஸாஸாத₄நம்' உழவுகோல் (9),

93. த₄ர்மக்ஷேத்ர ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம (24), து₄ர்யோத₄நனும் நம் ஶரீரமும்; சூழ்ச்சி ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம, "கொல்லா" வ்யாக்₂யாநாவதாரிகை (36).

94. க்ருஷ்ண சரித்ரம், அர்ஜுநனும் து₄ர்யோத₄நனும், ப்ரமாணத்திரட்டு,

95. நவகோடி நாராயண கோ₃பாலர், விரோத₄ பரிஹாரம், பா₄ரதயுத்₃த₄த்திலே அழியாதவர், ப்ரமாணத்திரட்டு.

96 மாயையின் மாயாத்வம், முகில் வண்ணன் கண்ணன்.

97. "சூழ்ச்சி" பாசுரவ்யாக்₂யாநம் (6); பூர்வார்த்த₄த்தில் நோக்கு. ஆதே₃ஶ உபநிஷச்ச₂ாயை.

98. ஹார்த்த₃னும் விப₄வமும், க₃ாத₂ாதாத்பர்யம் (12).

99. "எந்தாய்" விசேஷார்த்த₂ம் (24); மாநஸ தீர்த்த₂ ஸ்நாநம் (அ. அ. உரை) சூழ்ச்சி ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம்.

100. ஸ்வரூபவ்யாப்தியும் ஜ்ஞாநவ்யாப்தியும், எழுச்சி கேடில்லாமை நிருபணம் வ்யாப்தித்₂வயம் பரார்த்த₂ம்.

101. வ்யாப்தி பூர்த்தி. வ்யாப்தி ஸ்வார்த்த₂தா, ஒருவனைப்பிடிக்க ஊரைவளை வாரைப்போலே, ஈஶ்வரனைக் காட்டிலும் ஸம்ஸாரியுடைய ஸாமர்த்₂யம் ஸம்ஸாரிதீ₃க்ஷா, க்ருத்ஸ்நவ்யாப்தியிலும் பூர்த்தி (அ. அ. உரை) வ்யாப்தித்₂வயம் (ஜஞாநவ்யாப்தியும் ஸ்வரூபவ்யாப்தியும்). ஜிதேந்த்₃ரியரும் அஜிதேந்த்₃ரியரும்.

102. தாழ்ச்சியும் வாழ்ச்சியும், ஶ்வவ்ருத்தியும் ஸவவ்ருத்தியும், ஶங்காபரிஹாரம், மநுஸ்ம்ருதிவாக்யம் 'ஸேவாஶ்வவ்ருத்தி:' இத்யாதி, ப₄க₄வச்ச₂ாஸ்த்ரம் மூலஸம்ஹிதா.

103. "வந்தாய் போலே" வ்யாக்யாநம் (6, 9), "வந்தாய்" பாட்டில் ஆழ்வா ருடைய நைராஶ்யம் (6, 9, 12, 24), ஆதேஶ வ்யாக்யாநம்; ஆழ்வாருக் காக ஓர் அவதாரம்.

104. "யான் உன்னை"- ஜீவபரர்கள் (24).

105. ஸ்ரீராமாவதாரமாக இருந்தது பதினோராயிரமாண்டு; ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதார மாக இருந்தது நூறாண்டு. ஆனையும் ஸ்ரீப்ரஹ்லாதனும் ஆழ்வாரும், "வந்தாய் போலே" ஶப்தார்த்த ஸ்வாரஸ்யம் (36), வ்யாவ்ருத்தி நிரூ பணம் (அ: அ. உரை). உம்மைக்குக் கருத்து (அ. அ. உரை), அர்த்த ஸூசகம்.

106. திவ்யவிக்ரஹ ஸௌந்தர்யமும் நிறமும். ஆழ்வாரும் ஈஶ்வரனும். "யான் உன்னை" ஶப்தார்த்த விசேஷம், பாஷ்யகார நிர்வாஹம், பூர்வாசார்ய நிர்வாஹம்.

107. க்ஷேபமும் ப்ரஶ்நமும், ஆதேஶ வ்யாக்யாநம். "கிற்பன்" பாசுரவ்யாக்யா நம் (6, 9). "அபர்யந்த"-அநந்த (6).

108. "பரமா" பரமத்வ நிரூபணம் (12).

109. "உயிர் செய்கை" (24) ஜீவோத்பத்தி நிரூபணம். பரமத்வம் ஶக்தி மத்வம்.

110. "ஓம்" அங்கீகார ஸூசகம், லௌகிகவிஷய நிஹீநதா. ப்ரதிவசநாநு குணம் ப்ரஶ்நார்த்தம்.

111. "எஞ்ஞான்றும்" வ்யாக்யாநம் (6), பகவானுடைய மெய்ஞ்ஞாநம் (6), அந்வயப்ரதர்ஶநம் (அ. அ. உரை) "எஞ்ஞான்று"—ஶப்தார்த்தம் (12, 36) (அ. அ. உரை) ஆதேசவ்யாக்யாநம்.

112. பகவானுடைய மெய்ஞ்ஞானம் (9,12,24), ஸம்ஸாரியுடைய மெய்ஞ்ஞான மின்மை (9,12,24).

113. சிழகிச்சிழகி — விக்கிவிக்கி (அ. அ. உரை), ஆழ்வாரேகூறும் அவர் தம்மு டைய பூர்வவ்ருத்தம். ஈஶ்வராபிப்ராயம்.

114. ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராண ஶ்லோக வ்யாக்யாநம், ஜ்ஞாநமும் அஜ்ஞானமும், "ஆநுகூல்யமும் அப்ரயோஜகம்" என்றவிதுக்குத்ருஷ்டாந்தம் (அ. அ. உரை), பகவத் கைங்கர்யாலாபமும் ஸ்வதேஶாஷாநுஸந்தாநமும்.

115. "கண்ணன்"—ஶப்தார்த்தத்வயம், மஹாபாரத ஶ்லோக உதாஹரணம்.

116. "மேவுதுன்பம்" வ்யாக்யானம் (6) ஆத்மகுணங்களும் ரூபகுணங்களும் (6) ஏகாரம்—ஈற்றசை (அ.அ. உரை), பாஷ்யகார நிர்வாஹம். மெய்ஞ்ஞாநம், தத்வஜ்ஞாநம்—நித்யஜ்ஞாநம் (அ. அ. உரை) ஆதேஶ வ்யாக்யாநம்.

117. விஹிதாநுஷ்டா₂நராஹித்யமும் ப₄க்திராஹித்யமும் ஒவுதலின்றி அந்வயம் (24).

118. த₄ர்மாசரணம் பாபநிவர்த்தகம் (அ. உரை) ஸ்ரீ பராஶரவாக்ய ப்ரத₃ர்ஶநம் (அ. உரை), த்₃ரமிட₃ பா₄ஷ்யகாரவசந ப்ரத₃ர்ஶநம் (அ. உரை). தைத்திரீய ஶ்ருதியும், ஸ்ரீ பராஶரப₄க₃வானும், துர்விவேசநத்வே த்₃ருஷ்டாந்தம.

119. எம்பார் நிர்வாஹம் (36), உபலக்ஷணம், ஸந்த₃ம்ஶந்யாயம் (அ. அ. உரை), கண்ணுலப் பெண்டாட்டிக்கு உணண விரகில்லே (36), அந்வயபே₄த₃ நிருபணம். ப₃லாபி₄ஸந்தி₄ரஹித கர்மாநுஷ்டா₂நம், ருக்மிணீவாக்ய உதா₃ஹரணம்.

120. 'கூவிக் கூவி' — ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனும் திரிவிக்கிரமனும், 'த₄ர்மஸ்ய ப₃லமிச்ச₂ந்தி' ஶ்லோக உதா₃ஹரணம். கொசுகும் ஆழ்வாரும், ஆதே₃ஶ வ்யாக்₂யாநம்.

121. 'கூவிக்கூவி' வ்யாக்₂யாநம் (6, 9, 12), நைராஶ்ய நிவேத₃நம (6), ஈஶ்வரத்வவைகல்யாபாத₃கம் ஆத்மநாஶம் (6) அறிவில்லாதார்க்கும் அறிவுடையார்க்கும் உபகாரம் (12), ப்ராதே₃ஶிகரக்ஷணமும் ஸார்வத்ரிகரக்ஷணமும்.

122. து₃:க்க₂மும் நைராஶ்யமும் (24), 'பாவியேன்' விஶேஷார்த்த₂ம், ஸ்ரீ ஜானகியும் ஆழ்வாரும், ஊரும் உலகமும.

123. 'பாப'ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (அ, அ. உரை) 'ஆநிரை காத்தவன்' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂த்₃வயம். 'அன்று' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂த்₃வயம்.

124. 'வழிகாட்டி இடையன்', பார்த்த₂ன் வ்யாஜமாத்ரம் 'தூ₄ளி த₃ாநம்' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம்.

125. "கண்ணனைக் கண்டுகொண்டு" (6, 9), "பரீக்ஷை" ஸாத₄நாநுஷ்டா₂னம் ஆதே₃ஶ வ்யாக்₂யாநம்.

126. திருமலை (6, 9, 24) "கண்டுகொண்டு" அர்த்த₂பே₄த₃ம் (12. 24)

127. நித்ய வஸ்துவுக்கு நாஶம், தா₃ஸ்யாஸித்₃தி₄ (24) திருமலை (6, 9, 24) வடக்குத்திருமலை (36), காகாக்ஷிந்யாயம், ஸ்ரீ வரத₃ராஜஸ்தவ ஶ்லோகோதா₃ஹரணம், (அ. அ. உரை), கீ₃தையும் ஆழ்வாரும் (24)

128. எம்பார் நிர்வாஹம், ஆண்டான் நிர்வாஹம், "ஜ்ஞாந" ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ விஶேஷம.

129. நிருபகாப₄ாவே நிருப்யாப₄ாவம், கு₃ணநாம் ப₃ாத₄கத்வம், கடைக்குறைத்தல், ஆதே₃ஶ வ்யாக்₂யாநம்.

130. "உயிர்கள்" வ்யாக்₂யாநம் (6, 9, 12), ஆழ்வாருடைய ஸத்தையும் ப₄க₃வானுடைய அவிகலத்வமும் (6), ஆழ்வாரும் திருநகரியும் .

131. பெருமாளும் ஆழ்வாரும் (24) திருவயோத்தியும் திருநகரியும் (24), ஜீவனும் பரனும், ஈட்டில் அவதாரிகாத்₄யாஹாரம், முன்னும் பின்னும் பத₃ஸந்த₃ர்ப₄ம்.

132. ஆழ்வாரும் ப₄க₃வதை₃ஶ்வர்யமும்.

133. சொல்லுக்குக் குற்றமாவது எது?, ராஜபுத்ர வ்யாத₄ந்யாயம். சித்தும் அசித்தும்.

134. ப₃ாதி₄தாநுவ்ருத்தி, ஆழ்வார் கூப்பீடு நமக்காக, "முந்நீர்" பதிகத்தில் பூர்வார்த்த₄ உத்தரார்த்த₄ த₃ர்ஶனம், த₃ஶகார்த்த₂ ஸங்க்₃ரஹம் (36).

135. ஆதே₃ஶ வ்யாக்₂யாநம், த்₃ரமிடோ₃பநிஷத் ஸங்க₃தி.

136. த்₃ரமிடோ₃பநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளீ ஶ்லோக வ்யாக்₂யாநம், லோகைக நாத₂த்வம் த₃ஶகார்த்த₂ம்.

137. "திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி" வ்யாக்₂யாநம், செந்தமிழும் வடகலையும்' ஆஶ்ரயதோ₃ஷமும் விஷயதோ₃ஷமும், பெரியதிருமலை திருவேங்கடம்.

138. "ஒழிவில் காலமெல்லாம்" ப்ரவேஶம் (9, 12, 24), பெரியதிருமலை-திருவேங்கடம் (12), த₃ஶகார்த்த₂ ஸங்க்₃ரஹம் (12), இளையபெருமாளும் ஆழ்வாரும் (24), வேத₃மும் திருமலையும் (9, 24).

139. ஸ்வரூபமும் தத₃நுரூபவ்ருத்தியும் (36), "முந்நீர்" பதிகத்தின் ப்ரமேயாநுவாத₃ம் (36), "உபலக்ஷணம்" (அ. அ. உரை). கடலை உழக்காலே அளக்கலாமோ?

140. ஶங்காஸமாத₄ாநம் (அ. அ. உரை), 'ஸோSஶ்நுதே' ஶ்ருத்யர்த்த₂ம், விஷயதோ₃ஷ நிரூபணம், நித்ய விபூ₄தியும் லீலாவிபூ₄தியும், ப₄க₃வத் ஸௌஶீல்ய நிரூபணம்.

141. "ஒழிவில்" பாட்டு வ்யாக்₂யாநம் (6), பிள்ளான் வ்யாக்₂யாந கா₃ம்பீ₄ர்யம் (6). ராமாநுஜத்₃வய வாக்யாநுகரணம் (6), ஊணத்₄யாயம் படிப்பது (36, ஊணத்₄யாயக்கதை (அ. உரை), நாயனாரையங்கார் கதை (36).

142. "நாம்"-விஶேஷார்த்த₂ம் (6), திருவேங்கடவன் அழகுக்கு மூலம் (9), 'நாம்) ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம் (12), சேதந ஸ்வரூப நிரூபணம் (12), "எழில் கொள் சோதி" ஶப்₃த₃ார்த்த₂ விஶேஷம் (12),

143. ஆழ்வார் பாரிப்பும் ஈஶ்வரன் பாரிப்பும் (24), "எந்தை" ஶப்₃த₃ார்த்த₂ விஶேஷம் (24), ப்ராப்யப்ரத₄ாந மூலமந்த்ரார்த்த₂ம் (24), அதிப்ரஸங்க₃க₂ண்ட₃நம் (36).

144. "கோபஜநம்" ஶப்தார்த்தம், "ந மே து:க்கம் ப்ரியா தூரே" ஶ்லோகம்:-

145. ஸ்ரீபரதனும் இளையபெருமாளும், குற்றேவல் நிரூபணம் (பிரியாவடிமை), "மூவர்" ஆநந்தம் (ஆநந்த தாரதம்ய ராஹித்யம்), "விஸ்தரஸ்ய ச ஸங்க்ரஹ:" என்ற ந்யாயம்.

146. ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமாளரையர் ஐதிஹ்யம், அரையர் ஆஶ்சர்யம். அந்வய வ்யதிரேகங்கள், இளையபெருமாளும் ஸ்ரீபரதாழ்வானும், பரதன் படி.

147. ஸ்வாதந்த்ர்யம் அநர்த்தம், "ஏபி:" ஶ்லோகார்த்தம், தாஸ்யரஸஜ்ஞன் படி, சகார அந்வய ப்ரதர்ஶநம்.

148. ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யம், "கண்குழிவு" ஶப்தார்த்தம், பரதன் திருவுள்ளம், பௌநருக்த்ய பரிஹாரம், மனிசரும் ம்ருகங்களும், அத்தலையும் இத்தலையும்.

149. ப்ராதாவும் சிஷ்யனும் தாஸனும், ஸ்ரீராம ஶிஷ்யன் ஸ்ரீபரதாழ்வான்-ஏதந்நிரூபணம், கைங்கர்ய சாபலம், "நிவேஶே ஹி வ்ருத்தே" ந்யாயம்.

150. போகமும் மோக்ஷமும், ஆழ்வான் ஶ்லோகோதாஹரணம் (அ. உரை) பாஹேக்த ந்யாயம், ஸ்த்ரீ ஸாஹஸம், போக நிஹீநதா.

151. ஸ்வரூப அநுரூப அநநுரூபங்கள், மோக்ஷஸுகவர்ணநம், "கலவிருக்கை" ஶப்தார்த்தம், ப்ரயோஜநமும் ப்ரயோஜநாந்தரமும.

152. ஆழ்வார்மநோரதம்-ஈஶ்வரன் செயல், திருமலையில் ஸர்வமும் உத்தேஶ்யம், "குரல்" ஶப்தார்த்தவிசாரம், திருவேங்கடமும் சிங்கவேள் குன்றமும்.

153. மூன்று சோதி, பகல் விளக்கும் குன்றில் விளக்கும், திருமந்த்ரார்த்தம் (36), நிர்வாஹபேத நிரூபணம் (அ. அ. உரை) தத்வதீப உதாஹரணம்.

154 "நாராயண" ஶப்தார்த்தம். மாணிக்கமாலையும் நவவிதஸம்பந்தமும், ப்ரணவார்த்த விசாரம்-"ப்ரணவம் ஈஶ்வரபரமா ஜீவபரமா"-என்ற விசாரம், ஶாப்தப்ராதாந்யம், ஆர்த்த ப்ராதாந்யம், உபயப்ரதாந ப்ரணவம், ப்ரதம சரமபதங்களிருக்கும்படி, த்வய உத்தர வாக்யார்த்தநிரூபணம், த்வயார்த்தம், "மன்னி" - ஶப்தார்த்த விஶேஷம், (அ. உரை), சரணப்ரபாவம்.

155. "நாராயண ஶப்தார்த்தம், நார ஶப்தார்த்த நிரூபணம், அந்தத்தில் ப்ராப்தி கதந தாத்பர்யம், ரஹஸ்ய த்ரய ப்ரமேயம், ஶங்காபரிஹாரங்கள் மூலமந்த்ராநுஸந்தாத்ருவிசாரம்.

156. "எந்தை" பாசுரார்த்தமும் (6. 9, 12), ஆதேஶ வ்யாக்யாநம்.

157. "கார்" ஶப்தார்த்த விஶேஷம் (12), காதா ப்ரமேய கதநம் (12), ஸ்வபர ஸ்வரூபங்கள் (24), இங்கும் அங்கும் (24), க்ரியா பதவிசாரம் (24).

158. ஜீவபரயாதாத்ம்ய நிரூபணம் (26), "எந்தை"-ஏழுதலைமுறை (அ. அ. உரை). "சிந்து பூமகிழும்" விஶேஷார்த்தம்.

159. ஶங்காபரிஹாரம், திருவேங்கடவன் ஸௌஶீல்யம், "ஆளி" "கோளரி" ஶப்தார்த்தம், ம்ருகங்களும் செய்யும் திருவாராதநம், "ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மக:" ஶ்லோகார்த்தம்.

160. "அண்ணல்" பாசுரவ்யாக்யாநம் (6), ஆறுயிரப்படி கம்பீரஸூக்தி, பௌநருக்த்ய பரிஹாரம், பூர்வகாதாக்ரியாந்வயம், ஆதேஶ வ்யாக்யாநம்.

161. "அண்ணல்" பாசுரப்ரமேயம் (12), அண்ணல்-குறிஞ்சிநிலத்தலைவன் (12, 24, 36), "தெண்ணிற" பாடபேதம் (12).

162. பௌநருக்த்யபரிஹாரம், "அம்மான் பொடி" ஶப்தார்த்தம், ஶங்கோத்தர பாவவர்ணநம், குறிஞ்சிநிலம்-ஶப்தார்த்தம்.

163. அம்மான்பொடி கதை (அ. அ. உரை), கண்ணும் வாயும் திருமேனியும் (36) யோஜநாலப்யார்த்தம், செந்தமிழும் வடகலையும் (அ. அ. உரை).

164. திருவடியும் திருமலையும் (36), பாவாந்தர வர்ணநம் (36), பூர்வத்ர அந்வயம்.

165. "ஈசன்" பாசுரவ்யாக்யாநம் (6. 9, 12), ஏகாரார்த்தம், ஆதேஶ வ்யாக்யாநம்.

166. திருவேங்கடப்பெருமை, முடிசூட்டும் தட்டியிலிருப்பும், ஸ்வபரஸத்தைகள், "என்கண் பாசம் வைத்த" விஶேஷார்த்தம் (24, 36).

167. ஆழ்வார் ப்ராந்தி.

168. "தட்டி" ஶப்தார்த்தம், "அமர்யாத:" ஶ்லோகார்த்தம், 'பஶு' ஶப்தார்த்தம்.

169. "அமர்யாத:" ஶ்லோகார்த்தம், விரோதபரிஹாரம், இராவணனுடைய சலமதித்வம், வ்யாகரண நிரூபணம், ஸ்மரபரவஶ ஶப்தார்த்தம்.

170. அநந்தாழ்வான் ஐதிஹ்யம், துவக்கு ஶப்தார்த்தம், துரிசன் ஶப்தார்த்தம், ப்ரத்யயார்த்த விசாரம். பிள்ளைதிருநறையூர் அரையர் ஐதிஹ்யம்.

171. "ஈசன்" "பாசம்" ஶப்தஸ்வாரஸ்யம், மூத்தாளும் இளையாளும், நெஞ்சும் உடம்பும், ஷஷ்டீவிபக்த்யர்த்தம்,

172. ஜீயர் நிர்வாஹம் (36), முன்னணைக் கன்றும் அன்றீன்ற கன்றும், "நஹிஸர்வத₂ா" ந்யாயம்.

173. "சோதியாகி" பாசுர வ்யாக்₂யாநம் (6, 9, 12) ஆதே₃ஶ வ்யாக்₂யாநம், "எல்லாவுலகும் தொழும்" ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (9), பாட்டுக்குத்தாத்பர்யம் (6).

174. "தீதில் சீர்" உப₄யலிங்க₃வைஶிஷ்ட்யம் (12), பரத்வமும் ஆஶ்ரயணீயத்வமும் (12), ஸௌலப்₄யமும் போ₄க்₃யதையும் (12), "எல்லாவுலகும் தொழும்" நிர்தே₃ஶப₄ாவம் (24), கைமுதிக ந்யாயம் (24) "ஆதி மூர்த்தி" ஸ்ரீ வைகுண்ட₂நாத₂ன் (24), கு₃ணமும் ஸ்வரூபமும்.

175. பாட்டுக்குத் தாத்பர்யம் (36), (அ. அ. உரை) "நீலதோயத₃" ஶ்ருத்யர்த்த₂ம் (அ. உரை), ஶங்கா பரிஹாரம், "பீதாப₄ா" ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம்.

176. "செந்தமிழும் வடகலையும்" மயிற் கழுத்துச் சாயை, "நீலதோயத₃" ஶ்ருத்யர்த்த₂ம் (ப்ரமாணத்திரட்டு).

177. பூர்வோத்தரங்களான பாசுரங்கள், புரோவாத₃மும் அநுவாத₃மும், மேல் படியும் கீழ்ப்படியும்.

178. "யத₂ார்ஹம்" ஶ்லோகார்த்த₂ம், செந்தமிழும் வடகலையும், ஶ்ருதியும் ஸூத்ரமும் திருவாய்மொழியும், காரணத்வமும் உபாஸ்யத்வமும்.

179. காரணத்வமும் ஶரண்யத்வமும், வர்ணநுகு₃ண த₄நம்.

180. ஸகலவேத₃வேத்₃யத்வம், போ₄க்₃யதாத்₃வைவித்₄யம்.

181. ப₄ாவ கத₂நம் (36), ஸுமந்த்ரனும் திருவேங்கடவனும், "க்ஷத்ரிய" ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம், ஸ்ரீ வைகுண்ட₂நாத₂ன் க்ஷத்ரியன் (அ. உரை).

182. "வேங்கடங்கள்" பாசுரவ்யாக்₂யாநம் (6, 9) பூர்வோத்தராக₄ங்கள் (6, 9). "குரூந் ப்ரச்ச₂ாத₃யந் ஶ்ரியா" (அ. அ. உரை), அந்வய ப்ரத₃ர்ஶநம் (ஜீ. அ. உரை) ஆதே₃ஶ வ்யாக்₂யாநம்.

183. ஆஶ்ரயண ஸௌகர்யம் (12), நமஶ்ஶப்₃த₃வைப₄வம் (12), "சுமந்தார்" ஶப்₃த₃ார்த்த₂ விஶேஷம் (12), பூர்வோத்தராக₄ங்கள் (12), ஆழ்வாரும் ப₄ட்டரும் (12), "வேம்" ஶப்₃த₃தாத்பர்யம் (12), ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் நிர்வாஹங்கள் (24) ஶ்ருதிப்ரமாண வைப₄வம்.

184. ப₄ட்டர் "மொட்டைத் தலையன்" கதை (24), மூலமந்த்ரத்தில் "நம:" ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (36), "நம:" விரோதி₄ நிவ்ருத்தி, விரோதி₄ ப₃ாஹுள்ய நிரூபணம், தமிழ் மரபு.

185. மூன்று கடன்கள், மநுஸ்ம்ருதி நிரூபணம், நிர்வாஹபே₄த₃ம் செய்கையும் செய்யாமையும்.

186. வேதா3ந்தக் கட்டளை, பதா3த்4யாஹாரம், உபலக்ஷணம், ஶ்ருதியும் ஸூத்ரமும் திருவாய்மொழியும், அஶ்லேஷவிநாஶங்கள், "தத3தி4க3ம" ஸூத்ர பா4ஷ்யம்.

187. பூர்வோத்தராக4 விசாரம் (36), அஶ்லேஷ விநாஶநிர்ணயம் (அ. உரை) ஶ்ருதப்ரகாஶிகா உதா3ஹரணம், உத்தராக4விஷயநிரூபணம், ரஹஸ்யத்ரய ஸார ஶ்லோகம், ஸர்வஜ்ஞனுக்கும ஓர் அஜ்ஞாநம்,

188. ஶ்ருதிக்குள்ள ப்ரத்யக்ஷாதி3வைலக்ஷண்யம், ஶாஸ்த்ர ப்ராப3ல்யம், ஶாஸ்ரார்த்த2ம் ஸத்யம், ப்ரமாணத்ரயம், முதற்பாட்டும் ஆரும்பாட்டும், நமஶ்ஶப்33ார்த்த2ம், த்3ரமிட3 பா4ஷ்ய உதா3ஹரணம்.

189. கர்மநாஶ விசாரம், பட்டர் ஐதிஹ்யம், மொட்டைத்தலையன் கதை, ப்ராயோபவேஶம், 'த்3விஷந்த: பாபக்ருத்யாம்' ஶ்ருதி பூர்வாக4விஷயம், ப43வானுடைய ஜட3த்வம், வார்த்தைப்பாடு, காலும் கோலும்.

190. அதி4காரிவைலக்ஷண்யமும் வ்ருத்திவைலக்ஷண்யமும், அநந்தாழ்வான் நிர்வாஹம், "நல்லன" விவக்ஷிதார்த்த2ம், ஆத்மாபி4மாநாநுகு3ணபுருஷார்த்த2 வ்யவஸ்தை2.

191. சதுர்த்த்2யர்த்த2ம், ஸூஶகமும் ப்ராப்தமும், அபி4ப்ராய த்ரயம், சதுர்த்தீ2 த்3வைவித்4யம், அஷ்டஶ்லோகீ ஶ்லோகோதா3ஹரணம். நேர்த்தி-ப்ரயாஸம், ஆழ்வார் அபி4ப்ராயமும், ப43வத3பி4ப்ராயமும், உக்தியும் முக்தியும்.

192. செந்தமிழும் வடகலையும், கண்ணனும் த்3ரௌபதி3யும். 'பூ4யிஷ்டா2ம்' ஶ்ருத்யர்த்த2ம், பா4ரதஶ்லோகங்கள். ப43வானுடைய நெஞ்சாறல். த்4ருதராஷ்ட்ரனும் ஸஞ்ஜயனும்.

193. யாமுநார்ய நிர்வாஹே அந்வயம். பா4ஷ்யகார நிர்வாஹே அந்வயம், ஶப்33ஶக்தி. திருநாமவைப4வம். ப4யாப4யங்கள், ப43வத்ப்ரபா4வமும் அதி4காரி ஸ்வரூபமும், பீ4த்யநுதாபப்ராயஶ்சித்தங்கள், ஆதே3ஶ வ்யாக்2யாநம்.

194. "சுமந்து" பாசுர வ்யாக்2யாநம் (6, 9, 12), ப்ரத்யேகாந்வயம் (12), நிர்ஹேதுக விஷயீகாரம் (6), "சமன் கொள் வீடு" ஶப்33ார்த்த2ம், திருமலைவைப4வம், "வானவர்" ஶப்33ார்த்த2வைரூப்யம் (6. 9. 12, 24, 36). திருமலையின் ஶேஷத்வம், சமன்-பரமஸாம்யாபத்தி.

195. ஐதிஹ்யம், அந்வயபே4த3நிரூபணம், ஶப்33வையர்த்2ய பரிஹாரம், தா4ர்ய தா4த்ருபராமர்ஶம், பா4ரநிரூபணம்.

196, ஸ்ரீ புருஷோத்தமமுடையான் ஐதிஹ்யம், ராஜகுமாரன் கதை. ராஜகுமாரனும் ஶ்ரேஷ்டி₂குமாரனும், ஸ்ரீஜக₃ந்நாத₂ சரித்ரம், திருமலைகள் ஸ்வப₄ாவம்.

197. உப₄யவேதா₃ந்தங்கள், ஶ்ருத்யர்த்த₂விசாரம், ஏவகாரார்த்த₂ம், பூர்வகாண்ட₃மும் உத்தரகாண்ட₃மும், கீ₃தாவாக்யார்த்த₂ம், மாயாவாதி₃மதப₄ங்க₃ம்,

198. திருமலையும் நாமும், திருவேங்கடமும் திருச்சித்திரகூடமும், ஸ்ரீராமாயணமும் திருவாய்மொழியும். "ஸாப₄க₃: சித்ரகூட:" ஶ்லோகார்த்த₂ம், "குபே₃ர இவ நந்த₃நே" விஶேஷார்த்த₂ம், கி₃ரிராஜ ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம்.

199 "குன்றமேந்தி" பாசுரவ்யாக்₂யாநம் (6, 9), பரமப்ராப்யம்திருமலை, "நந்த₃நம்" கோ₃விந்த₃ராஜீயமும் ஈடும், நந்த₃ந ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (அ. அ. உரை). ஆதே₃ஶ வ்யாக்₂யாநம்.

200. ஸ்ரீநிவாஸதே₃ஶிகன் (12), வ்யஸந ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம், ஆதா₄ரமான மலையும் ஆதே₄யமான மலையும்.

201. ப்ராப்யப்ராபகங்கள் திருமலையே, ப்ராப்யமும் ப்ராப்திஸாத₄நமும், ஶேஷஶேஷிகளுக்கு உத்₃தே₃ஶ்யம், திருவேங்கடமும் கோ₃வர்த்த₄நமும் அவதா₄ரணார்த்த₂ம் (அ. உரை) "வினை" ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம், பரிகரம் மலை.

202. ஊருக்கு உதவினபடியும், நாட்டுக்கு உதவினபடியும், ஊரும் நாடும், ரக்ஷகத்வமும், ஏகாரர்த்த₂ம், ஓய்ந்தமழை, ஆதே₃ஶ வ்யாக்₂யாநம்.

203. "ஓயும்" பாட்டு வ்யாக்₂யாநம் (6, 9, 12, 24), ப்ராப்ய நிஷ்கர்ஷம், க்ரியாபத₃விசாரம், திருமலையும் திருமலையப்பனும், ஔபாதி₄கப்ராப்யத்வம், வேப்பங்குடிநீர்.

204. ஆழ்வாரும் கலியனும், ஶங்கா பரிஹாரம், சரமாவதி₄த்யாக₃ப₄ாவம், உச்சிவீடும் விடாமை, செய்வான் - "ப்ரத்யயவிசாரம்", அந்வய ப்₄ராந்தி வாரணம்.

205. ஆக்ஷேபஸமாத₄ாநங்கள், ஶரீரஸ்வப₄ாவகத₂நம், "எலியெலும்பன்" ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம், பரமபத₃மும் திருமலையும், உபலக்ஷணம், அந்வயகத₂நம், புநருக்திபரிஹாரம், ஸித்₃த₄ார்த்த₂ கத₂நம்.

206. செவ்விப்பூவைத்தலையிலே வைப்பார், உபலக்ஷணம், அந்வயப்ரத₃ர்ஶநம், கால்காண நசிக்கும், ஆதே₃ஶ வ்யாக்₂யாநம்.

207. "வைத்த" பாசுர வ்யாக்₂யாநம் (6, 9, 12, 24), "பாம்பணையான் திருவேங்கடம்" விஶேஷார்த்த₂ம் (9), ஸவஜநோபதே₃ஶம், திருவநந்தாழ்வானும் திருமலையும் (12), தாழ்வர்-தாழ்வரை.

208. திருமலையே திருவநந்தாழ்வான் (24), ஶரீரலாப4ப்ரயோஜநம் (36), ஸர்வோத்3தே3ஶ்யம் திருமலை, 'வைத்த' ஶப்3த3ார்த்த2வைவித்4யம், ஸ்ரீவிஷ்ணு தத்வ ஶ்லோகம்,

209. லக்ஷ்மண ஶட2கோபர்கள, ஸுமித்ரோபதே3ஶம், "ஸ்ருஷ்ட:" ஶ்லோகார்த்த2ம், லக்ஷ்மண ப்ரமாத3 நிரூபணம், ஸுமித்ரா ஸங்கலபமும் நோன்பும்.

210, நடையழகு. க3மநமும் க3மநநிரோத4மும், லக்ஷ்மண ப4ரதர்கள். ஶங்கா ஸமாத4ாநம். ப்ரஸங்க3ப்ரதிஷேத4யோரப4ாவம், செந்தமிழும் வடகலையும்.

211. அணையான் – அணையாம், மனக்கள் மாறிவரும். அந்வய ப்ரத3ர்ஶநம், நாள்-ஆயு:, ஆதே3ஶ வ்யாக்2யாநம்.

212. "தாள்-பரப்பி" பாசுர வ்யாக்2யாநம் (6, 9, 12), உலகளந்தவன் திருவேங்கடவன் (6).

213. திரிவிக்ரமனும் திருவேங்கடவனும் (24), கலியனும் ஆழ்வாரும் (36). திருவரங்கனும் திருவேங்கடவனும்.

214. ஆசார்யாபி4மாநம் உத்தாரகம், உபலக்ஷணம்.

215. ஸஹ்ருத3யஸ்துதியும், அஹ்ருத3யஸதுதியும், த3ஶகார்த்த2ஸங்க்3ரஹம், அந்வய ப்ரத3ர்ஶநம்.

216. ஆதே3ஶ வ்யாக்2யாநம், த்3ரமிடோ3பநிஷத் தாத்பர்யரத்னவளி, ஏதத்-வ்யாக்2யாநம்.

217. "ஒழிவிலாக்காலம்" — திருவாய்மொழிநூற்றந்தாதி, ஏதத்3வ்யாக்2யாநம், மிது2நகைங்கர்யம், இளையபெருமாளும் ஆழ்வாரும், திருச்சித்ரகூடமும் திருவேங்கடமும்.

218 "புகழும்" அவதாரிகை(6), ப4க3வானுடைய பெருமை (6), ஆழ்வாரும் நாமும், பூங்கழலும் பூவார்கழலும், ப4க3வத்கைங்கர்யம் ப4ாக3வதகைங்கர்ய பர்யந்தம், கரணத்ரயகைங்கர்யம், முதற்பாட்டும் மேலிற்பாட்டுகளும், விவரண விவரணி ப4ாவம்.

219. "புகழும" பதிக அவதாரிகை. (9, 12, 24) ஜகச்ச2ரீரத்வம் (9), கைங்கர்ய ப்ரதிஸமப3ந்தி4 நி ரு ப ண ம, விஶிஷ்டாத்3வைத மதஸாரம், ப4க3வத் ஸர்வ வ்யாபகத்வம். ப4க3வத: வ்யாப்யக3த தோ3ஷாஸம்ஸ்பர்ஶம், விபூ4தி வாசகஶப்3த3ம் விபூ4திமத்3வாசகம். ஆழ்வார் செய்யும் கைங்கர்யம், (12), பதா3ர்த்த2 விப4ாக3ம் (24).

220. வாசிககைங்கர்யம், "புகழும்" பதிக அவதாரிகை (36), இலையகலப்படுக்கை ஶப்3த3ார்த்த2ம், புகழும், நல்குரவு, மாயா பதிகங்களின் அர்த்த2பே4த3ம், ஸர்வாத்மபா4வ ஶப்3த3ார்த்த2ம், கைங்கர்யம் செய்யுமவரும் கொள்ளுமவனும்.

221. ஜ்ஞாநியும் பரனும், ஆழ்வார் ஶைதி2ல்யம், ஸௌஶீல்யகு3ணாநுப4வம், ஸ்வாராத4த்வ வர்ணநம. விது3ரோகதியா ஸஞ்ஜயோக்தியா?

222. "புகழும்" பதிகத்தின் ப்ரமேய ஸங்க்3ரஹம். அர்த்த2த்ரய நிரூபணம், ஶங்கா பரிஹாரம். உப4யவிபூ4தியுக்தன் ப்ராப்யபூ4தன், ஸாமாநாதி4கரண்ய நிர்வாஹம்.

223. ஸாமாநாதி4கரண்ய வையதி4கரண்யங்கள, லீலாவிபூ4த்யநுப4வநிரூபணம். கு3ணவிபூ4தி விசாரம்.

224. மதீ3யமும் ததீ3யமும், கு3ணசேஷ்டித விபூ4திகள், உத்3தே3ஶ்யதாநுத்3தே3ஶ்யதா ஹேதுக்கள்.

225. விரோத4பரிஹாரம், ப்ராப்தி ஸமய ஶப்3த3ார்த்த2ம், 'பஶ்ய' ஶப்3த3ார்த்த2ம், சிவவைப4வம், ஶங்காபரிஹாரம்.

226. தே3வதாந்தர நிராகரண தாத்பர்யம். ஆழ்வாருடைய ப்ராப்தித3ஶா துல்யத3ஶை. பாட்டுக்களில் கீ3தங்களான ப4க3வத்ஸ்வரூப நிரூபகத4ர்மங்கள், மயர்வறமதிநலம் அருளிய ப்ரகாரம்.

227. த3ஶகாந்தர்க3த க3ாத2ார்த்த2 ஸங்க்3ரஹம், விஶிஷ்டம் ப்3ரஹ்ம காரணம் சேதநாசேதநங்களின் ப4க3வத்ப்ரகாரத்வம் ப4க3வத: ப்ரகாரித்வம், "த்3வா ஸுபர்ணா" ஶ்ருதி.

228. ஶப்3த3ாநாம் தத்வத்ரய ஸங்க4ாத வாசகத்வம், நியதப்ரகாரவாசி ஶப்3த3ாநாம் விஶேஷ:, ஸாமாநாதி4கரண்யலக்ஷணம, 'புகழும்' பதிகத்தில் நாராயண ஶப்3த3மில்லை—ஶப்3த3ார்த்த2முண்டு, 'த3ஶகார்த்த2' ஸங்க்3ரஹம்.

(ஜீ. உ. அ. உரை)

229. 'புகழும்' பாசுர வ்யாக்3யானம். (6, 9, 12) 'இகழ்வில்' ஶப்3த3ார்த்த2பே4த3ம் (6, 9, 12) 'புகழும்' ஶப்3த3ார்த்த2பே4த3ம் (6).

230. 'நல்' ஶப்3த3ார்த்த2பே4த3ம் (12), பிள்ளான் நிர்வாஹம் (24), கு3ணயோக3மும் விபூ4தியோக3மும், 'ஏதாம் விபூ4திம யோக3ம் ச' — கீ3தாயாம் த3ஶமே, 'புகழும' பதிகத்துக்கு முதற்பாட்டு ஸங்க்3ரஹம்.

231. இருநூற்று ஐம்பத்தைந்து பாட்டுக்களைச் சொல்லும் ஒரு சொல். 'புகழும்'— கர்த்ரு விசாரம்.

232. கு₃ணமும் விபூ₄தியும், திருமுகமும் திருவபி₄ஷேகமும், பஞ்சபூ₄தக்ரம நிர்த்தே₃ஶதாத்பர்யம், 'ஸ்வரூபரூபகு₃ணவிப₄வ' என்ற நிர்த்தே₃ஶதாத்பர்யம், கார்யங்களின் ப₃ந்த₄விஶேஷம், எம்பெருமானார் திருவுள்ளம்.

233. 'நீராய் நிலனாய்' பாட்டில் வாசி, ஶங்காபரிஹாரம்.

234. உபலக்ஷணம், செந்தமிழும் வடகலையும், ப₄க₃வத₃ஸாத₄ாரண நாமமும் பூ₄த நாமமும், ஸாத₄ாரண அஸாத₄ாரண ஶப்₃த₃ங்கள், கண்ணன் ஶப்₃த₃ விஶேஷார்த்த₂ம் (12, 24, 36).

235. 'கூவுமாறு' பாசுர வ்யாக்₂யாநம் (6, 9, 12), லக்ஷணை, 'ஞானநல்லாவி' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம், ஆதே₃ஶ வ்யாக்₂யாநம்.

236. முதற்பாட்டும் இரண்டாம் பாட்டும் (24), கார்ய காரண நிரூபணம், ஜ்ஞாந ஶரீரம் ஶப்₃த₃ம் (24), 'நல்லாவி' ஶப்₃த₃வ்யாவர்த்யம், கூறவியலாமைக்கு ஹேது (24).

237. கூறவியலாமைக்கு ஹேது (36), 'மாரி' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம், 'மாரி'யின் பெருமை.

238. தமிழர் கூற்று—எழுத்துக்களின் பிறப்பிடம், ஶங்கா பரிஹாரம்.

239. காரண கு₃ணத்துக்கு கார்யே ஸங்க்ரமணம், ஆக்ஷேப பரிஹாரம், வேத₃ நித்யத்வம், ஶங்காபரிஹாரம், ப₄ாஷ்யவிரோத₄ பரிஹாரம்,

240. நிர்து₃ஷ்ட ப்ரமாண நிரூபணம், த்₄வந்யுத்பத்தி நிரூபணம் (அ. அ. உரை), ஶாப்₃தி₃க நிர்வாஹம், ஸூக்ஷ்ம ஸ்த்தூ₂ல ஶப்₃த₃ங்கள், கலை ஶப்₃தா₃ர்த்த₂.

241. ஆழ்வாரும் கலியனும், வ்யாஸரும் ஜைமிநியும், நிர்வாஹபே₄த₃ம், ஆதே₃ஶ வ்யாக்₂யாநம்.

242. 'பங்கயக் கண்ணன்' பாசுர வ்யாக்₂யாநம் (6, 9. 12, 24), விபூ₄திகத₂நமத்₄யே தி₃வ்யமங்க₃ள விக்₃ரஹ கத₂நம் (9), ஶங்காஸமாத₄ாநம், விபூ₄திமத்₄யே விக்₃ரஹ கத₂நதாத்பர்யம் (24), கண்ணும் வாயும் அடியும் வடிவும் முடியும், திருமறுமார்பன்—திருஶப்தா₃ர்த்த₂ம் (12, 24).

243. ஆழ்வாரும் பெரியாழ்வாரும், ஜக₃ச்ச₂ரீரத்வமும் தி₃வ்யமங்க₃ள விக்₃ரஹமும்₂ ஶரீரத்₃வயம், ஆழ்வான் ஶ்லோகோதா₃ஹரணம்.

244. லக்ஷ்மீ வைஶிஷ்ட்யமும் . தி₃வ்யாயுத₄ வைஶிஷ்ட்யமும், ஆதே₃ஶ வ்யாக்₂யாநம்.

245. 'சாதிமாணிக்கம்' பாசுரவ்யாக்₂யானம் (6, 9, 12), 'ஆதியம் சோதி' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂பே₄த₃ம் (9, 12), ஸ்வரூபமும் ரூபமும் (12).

246. ஆதியம்சோதி — பரமபத₃ம் (24), அஸ்த்ரபூ₄ஷணாத்₄யாயம், 'அச்சுதன் அமலன்' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂பே₄த₃ம் 'அச்சுதன் அமலன்' பத₃ச்சேர்த்தி, நம் முதலிகளிலே ஒருவர்—ஆழ்வான்.

247. விஶிஷ்டாத்₃வைதமத ஸாரார்த்த₂ம், ஜாதிகு₃ணங்களும் ஜக₃த்தும், வேதா₃ந்த ஶ்ரவணமுடையார்படி.

248. ப்ரகாரப்ரகாரி ப₄ாவம், பு₃பு₄க்ஷையும் ஸஹகாரி ப்ரமாணம், லௌகிகரும் ஆழ்வாரும், கீ₃தாசார்யனும் ஆழ்வாரும், கைமுதிக ந்யாயம், 'யத்₃யத்₃ விபூ₄திமத்' ஶ்லோகார்த்த₂ம், வேத₃ார்த்த₂ ஸங்க்₃ரஹ நிஷ்கர்ஷம்,

249. 'சவி' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂பே₄த₃ம். நித்யவிபூ₄தியின் காரணத்வ நிரூபணம்.

250. நிர்வாஹபே₄த₃ம், அஸ்த்ரபூ₄ஷணத்₄யாய ஸங்க்₃ரஹ ஶ்லோகம், ஹரிவம்ஶ உதா₃ஹரணம்

251, விக்₃ரஹ விஶிஷ்டனுக்குக் காரணத்வம், த்₃ருஷ்டாந்ததயா கத₄நம்; புருஷ புருஷோத்தம ஶப்₃த₃ங்கள், உத்தம புருஷனும் புருஷோத்தமனும்.

252. 'ஆதுமில்' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ பே₄த₃ம், அச்யுதத்வமும் அமலத்வமும், புநருக்தி தோ₃ஷ பரிஹாரம், காரணகார்யாவஸ்தா₂ தோ₃ஷராஹித்யம், ஜீவனும் பரனும்.

253. "அச்சுதன்" பாசுரவ்யாக்₂யாநம் (6, 9,), குணசதுஷ்டயம் (6). அசித்ப்ரவேஶஹேதுபே₄த₃ம் (36). அந்வயப்ரத₃ர்ஶநம், ஆதே₃ஶ வ்யாக்₂யாநம், "அச்சுதன் அமலன்" - விஶேஷார்த்த₂ம் (9).

254. "அறுசுவை" நிரூபணம் (12), தேறல்-மது₄, நல் அம் கடல்-நலம்கடல் (12), மத்₄யமணி ந்யாயம் (24), 'மாமருந்தம்' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம் (24).

255, கீழ்ப் பாட்டும் மேல்பாட்டும் (36), உப₄யவிபூ₄தி விஶிஷ்டம் உப₄யலிங்க₃ விஶிஷ்டம் ச, லக்ஷ்மண ஶக்தி, ஓஷதி₄பர்வதாநயநம், முத்₃க₃லோபாக்₂யாநம், ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷம் ஸித்₃தோ₄பாயம், சரமஶ்லோக விஶேஷார்த்த₂ம்.

256. உத்தரபாப விசாரம், ஜ்ஞாநமும் பு₃த்₃தி₄பூர்வபாபமும்; ஷட்₃ரஸங்கள் (36) வாலியும் ஸுக்₃ரீவனும்.

257. "பாலென்கோ" பாசுரவ்யாக்₂யாநம் (6, 9), "சமயநீதி நூல்" - விலக்ஷணார்த்த₂ம் (6), "ஹேதுமத்₃பி₄ர்விநிஶ்சிதை: ப்₃ரஹ்மஸூத்ரபதை₃:" (6), ஆதே₃ஶ வ்யாக்₂யாநம்.

258. "சமயநீதி நூல்" ஶப்₃தார்த்த₂ விஶேஷம் (12, 24), 'பால்' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ விஶேஷம (12, 24), "வினையின் மிக்கபயன்" ஶப்₃தா₃ர்த்த₂விஶேஷம் (24)

259. வேத₃பூர்வோத்தர ப₄ாக₃ார்த்த₂ம், சதுர்த₂ஶ வித்₃யாஸ்தா₂நங்கள், ப்ரமாணஜாத விப₄ாகம் (அ. அ. உரை), வேத₃மலம், "ஸா கா₃தா₂" ஶ்லோகார்த்த₂ம், ஸர்வவேத₃வேத்₃யத்வம்.

260. ஸித்3தா4ந்த ஶப்3தா3ர்த்த2ம், ஆழ்வானும் பட்டரும்.

261. க்ருஷ்ண ஶப்3தா3ர்த்த2ம், ஈஶ்வராபேக்ஷை, ஸ்ரீக்ருஷ்ணவ்யாமோஹம்

262. நஞ்ஜீயரும் பட்டரும், வ்யாமோஹநிர்ணயம், மாயன் மாயம், "க்ருதார்த்தா2 பு4ஞ்ஜதே" ஶ்லோகார்த்த2ம, கீ3தாசார்யன் திருவுள்ளம் புண்பட்டது. "வானவராதி" கத2நதாத்பர்யம்.

263. "வானவராதி" பாசுரவ்யாக்2யானம் (6, 9, 12), ஆதே3ஶ வ்யாக்2யாநம், "வானவர்" ஶப்3தா3ர்த்த2 பே4த3ம்.

264. "ஊனமில் மோக்கம்" ஶப்3தா3ர்த்த2ம், "வானவர்" (3-4-6) "வானவர்" (3-4-7) ஶப்3தா3ர்த்த2-பே4த3காரண நிரூபணம் (36).

265. ஆக்ஷேப ஸமாதா4நங்கள், நித்யேச்சா2தீ4நம், அர்த்த2 விப4ாக3 ஜ்ஞாபக பத3த்3வயம், "வாலாட்டு" ஶப்3தா3ர்த்த2ம்.

267. "ஒளிமணி வண்ணன்" பாசுரார்த்த2ம் (6, 9), "களி" ஶப்3தா3ர்த்த2ம் (9) ஊனமில் ஶப்3தா3ர்த்த2ம் (அ. அ. உரை), அந்வய ப்ரத3ர்ஶநம், மோக்ஷமும் பரமமோக்ஷமும், ஆதே3ஶ உபநிஷச்சா2யை.

268. பதச்சேர்த்தியழகு (12, 24), ருத்3ரவைப4வம், ருத்3ரப்4ராந்தி நிரூபணம் (24)

269. அநுபவம் பின்னூட்டுகிறது, ப்ரகரண ப3லம்: ஸமபி4வ்யாஹாரப3லம், ருத்3ர ஸங்க4மும் ருத்3ரனும், சாரூகதி, ருத்3ர ஶப்3த3வாச்ய நிரூபணம், பராவர ருத்3ரர்கள், தென்கலையும் வடகலையும்.

270. 'கண்ணனை' பாசுர வ்யாக்2யாநம் (6, 9, 12) ஶேஷனுடைய ஶேஷத்வம் (6) அநந்த ஶப்3தா3ர்த்த2ம (12), ஆதே3ஶ உபநிஷச் சா2யை.

271. 'கொண்ட' ஶப்3தா3ர்த்த2ம் (24) அநந்த வைப4வம் (24) · ப்ரயோஜக ஶப்3தா3ர்த்த2ம (அ. அ. உரை)

272 ப்ரயோஜநாந்தரபரரும, அநந்யப்ரயோஜநரும், 'அச்யுத' ஶப்3தா3ர்த்த2ம், பிராட்டியும். திருவநந்தாழ்வானும், பத3ச்சேர்த்தி, ஆழ்வாரும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனும். தென்கலையும் வடகலையும, ஸம்விதா4ந ஶப்3தா3ர்த்த2ம், ப்ரமாணத் திரட்டு.

273 'யாவையும' பாசுர வ்யாக்2யாநம் (6), அஸம்ஸர்க்க3ஹேது விஶேஷம், ப்ரகாரப்ரகாரி ப4ாவ நிரூபணம், அவனும் இவரும், ஶங்காபரிஹாரம் கீ3தையும் திருவாய்மொழியும, ஆதே3ஶ உபநிஷச்சா2யை.

274. ப்ரத்ய க3ாத்மாவும், பரமாத்மாவும் (6), உபலக்ஷணம், ஏகாரார்த்த2ம் (12) 'பாவனையதனை' பத3ச்சே2த3ம்,

275. நிர்வாஹபேதங்கள் (24), எம்பெருமானார் நிர்வாஹம் (24), அநுவாத புரோவாதங்கள் (ஈடு), ஸாமாநாதிகரண்ய நிர்வாஹம், 'தான்' ஶப்தார்த்தம்.

276. ஆசிதகதந தாத்பர்யம் (ஈடு), 'சமய' ஶப்தார்த்தம், ருமாகாஷ்ட த்ருஷ்டாந்தம், பாதகிதருஷ்டாந்தம், ப்ரஸக்த ப்ரதிஷேதம், மூலகார விவக்ஷிதம், வ்யாக்யாத்ரு தாதபர்யம், அபஹதபாப்மத்வம், நித்ய ஶுத்தத்வம்.

277. சிறையனும் அறையனும், ப்ரவேஶ ஹேது விஶேஷம், வ்யாஸரும் ஆழ்வாரும், உபய வேதாந்தம்.

278. தென்கலையும் வடகலையும், லக்ஷ்ணு, பக்திபரயோஜனே, 'அதனை' ஶப்தார்த்தம்.

279. ப்ரபத்திபரயோஜனே, அந்திமஸ்ம்ருதிபரயோஜனே, 'பாவனையதனை'--முழுச்சொல். நிதித்யாஸநம்—உபாயாத்யவஸாயம்—ஸ்ம்ருதி.

280. 'கூடி' பாசுர வ்யாக்யாநம் (6, 9), ந்யாய நிரூபணம், ஆதேஶ உபநிஷச் சாயை

281. 'கொண்டல்' ஶப்தார்த்தபேதம் (9), துளஸீதர்ம வைஶிஷ்ட்ய கதந தாத்பர்யம் (9, 24), திருமாலையும் நிறமும் (9), 'கொண்டல்'-பரமோதாரன் (9) 'மாடு' 'பாடல்' ஶப்தார்த்தம் (9),

282. நித்யஸூரி ஆதரஹேது நிரூபணம்,மோக்ஷமும் ஸம்ஸாரமும், விபூதிகளின் அடக்கம், 'கிண்ணகம்' ஶப்தார்த்தம், அஸம்பத்த சோத்யம், லீலா விபூதி உத்தேஶ்யம்.

283. 'மொய்த்து' ஶப்தார்த்தம் (ஈடு), தஶக ப்ரமேய ஸங்க்ரஹம், ஆதேஶ உபநிஷச்சாயை.

284. த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்கதி. த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்னவளீ. ஸர்வஶரீரத்வம்.

285. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, பரனும் ஜீவனும், ப்ரகார ப்ரகாரிபாவம் பூதபௌதிகாதி ஸமூஹங்கள்.

286. 'மொயம்மாம் பூம்பொழில்'அவதாரிகை (6, 9), 'மகிழ்மாறன்' ஶப்தார்த்தம், 'மொய்மபு' ஶப்தார்த்தம், வ்யாப்த்யநுஸந்தாநரூப வாசிககைங்கர்யம், 'வநுக' ஶப்தார்த்தம், திருவேங்கடவனும், ஆழ்வாரும் திருவேங்கடமுடை

288, வானர முதலிகளும் ஆழ்வாரும், நாமும் ஆழ்வாரும்.

289 ஸமதமாதி, நிரூபணம், நம்முடைய ஸோகஹர்ஷங்களும, ஆழ்வாருடைய ஸோகஹர்ஷங்களும, விஷயாந்தரதோஷ நிரூபணம், 'ஸாந்த: தாந்த:' வாக்யார்த்தம, ஆழ்வான் ஸ்லோகம, நாரீதோஷ நிரூபணம், விஷ விஷயபேதம்.

290. ஸாஸத்ரானுமத ராகத்வேஷங்கள், ஸாஸ்த்ர விஹித க்ரமம், விதி நிஷேதங்கள், உத்தேஸ்ய க்ரமம், பீஷ்மரும திருவடியும்.

291, முக்தரும் நாரதனும், திருவடியும் ஸுக்ரீவனும. 'தொட்டுக் கநகிறேன்' ஸப்தார்த்தம், ப்ரமாணத்திரட்டு, ஸுக்ரீவ ஹர்ஷம், இங்கித ஜ்ஞானம, ஆனந்த பரீவாஹம்

292. பட்டர் ஐதிஹ்யம், ராமனுடைய ஜீவநாத்ருஷ்டம், குரங்குகைப்பூமாலை.

293. கைமுதிகந்யாயம், தஸகார்த்த ஸங்க்ரஹம். நிந்தையும் ஸ்துதியும், ஸப்தவிதப்ரமேயங்கள், கொய்சுபிடித்து (அ. அ. உரை). ஸந்த்யாவந்தந கரண விசாரம.

294. "மொய்ம்மாம் பூம்பொழில்" பாசுரவ்யாக்யாநம் (6, 9, 12). "கைம்மா" ஸப்தார்த்தம் (9), "நின்ற" ஸப்தார்த்தம் (6), ஜன்ம ப்ரயோஜனம். ப்ரேதாலங்கார துல்யம், ஆதேஸ உபநிஷச்சாயை.

295. "கைம்மா" ஸப்தப்ரயோகதாத்பர்யம் (12), "நின்ற" ஸப்தார்த்தம் (24), மூலிகை.

296. ஆனையின் சிறையும் ஆழ்வார் சிறையும். பட்டர் ஐதிஹ்யம். ப்ரஹ்ம தேஸம் அப்பன் பிள்ளை, தமிழ்நிகண்டு. "மா" ஸப்தார்த்தம, மா-மாமரம்.

297. "மா" ஸப்தார்த்தத்ரயம், "மொய்" ஸப்தார்த்தத்ரயம், பாவ வர்ணநம், கஜேந்த்ரனும் ஆழ்வாரும். பொய்கையை வர்ணிக்க ஹேது, கஜேந்த்ராழ்வானுடைய கைங்கர்ய மநோரதம்.

298. ஆனைப்பொய்கையும் ஆழ்வார் பொய்கையும். க்ஷுத்ரன் கையிலே தோல்வி மஹாது:க்கம், கார்த்தவீர்யனை வேண்டின வரம், பகவானே பொய்கை.

299 கால்வாசி, கறையடி-சாடுக்தி. ஆனையும் முதலையும்.

300. கறையடி ஸப்தார்த்தம், 'மா' ஸப்தார்த்தம், யோகமும் ரூடியும், தமிழ் நிகண்டு. 'கண்ணன்' ஸப்தார்த்தம், ரஸோக்தி த்வயம், 'விலங்கு' ஸப்தார்த்தத்வயம், 'க்ராஹ' ஸப்தார்த்தத்வயம்,

301- வ்யாகரண விசாரம், பகவானுடைய ஆனைத்தொழில், கஜேந்த்ர மோக்ஷ ப்ரதமோபாதாநஹேது

302. 'காலேக்கதுவிடுகின்ற' பாசுரார்த்தம், ஈஶ்வர மர்மஜ்ஞரு, வைஷ்ணவ ஸந்தாநவைபவம், கஜேந்த்ர மோக்ஷ வர்ணநதாத்பர்யம், கயல்-வாளை ஸ்திரீபுருஷ மத்ஸ்யபேதம், பூர்வ பாவியும் அபரபாவியும்.

303. பட்டர் ஐதிஹ்யம், விஶல்யகரணீ ஶப்தார்த்தம், ஸந்தாந கரணீ ஶப்தார்த்தம், ஆழ்வாரீடுபாடு, நாமஸங்கீர்த்தந நர்த்தநங்கள்,

304. ஆழ்வார்திருவுள்ளம், 'உள்ளீர்' ஶப்தார்த்த ஸ்வாரஸ்யம் வேதாந்தமும் ஆழ்வார் திருவுள்ளமும், ஆனையின் துயரம்,

305. தண்கடல் பாசுரவ்யாக்யாநம் (6, 9, 12). பரதுக்கஸஹிஷ்ணுத்வமும், பரதுக்கநிரஸனைக ஸ்வபாவத்வமும் (6), பிராட்டியும் தீங்கிழைக்கிருள் (9), ஆதேஶ உபநிஷச்சாயை,

306. திருமாலை ஶப்தார்த்தம் (12), ஈஶ்வரனும் அசுரரும், இருவர் வீரக்கழல், இருவர் தீக்ஷை, க்ருபையும் க்ரௌர்யமும், அவனும் அவளும், இறுக்குவாதக்ரௌர்யம், கஜேந்த்ரரக்ஷணமும் ஸம்ஸாரிரக்ஷணமும்.

307. "தேவடம்" ஶ்லோகார்த்தம்,

308 வால்மீகியும் ஆழ்வாரும், அழிவுக்கு ஹேது கதநம்.

309. த்யாக நிரூபணம், அவதாரப்ரயோஜந நிரூபணம், "பண்கள் தலைக்கொள்ளப்பாடி" வ்யாக்யாசதுஷ்டயம், தலைமை-ஶ்ரைஷ்ட்யம்.

310. உபலக்ஷணம், ஆர்த்தபஞ்சகம், பறக்கையும் குனிக்கையும் பர்யாயம், ஆதேஶ உபநிஷச்சாயை.

311. "மலையை யெடுத்து" பாசுரவ்யாக்யாநம் (6. 9, 12, 24), 'ஆதனம்' 'தடுகுட்டம்' ஶப்தார்த்தம்,

312, ஶங்கா பரிஹாரங்கள், 'வம்பர்' ஶப்தார்த்தம், 'தடுகுட்டம்' — குணலைக்கூத்து.

313. கோவர்த்தநோத்தரணவ்ருத்தாந்த ஸங்க்ரஹம், மஹிஷீஸ்வேதம், உத்யோகபங்கமும் மாநபங்கமும், ஆகாஶவாயன்-சாடுத்தி, ஶங்காபரிஹாரம்.

314, ஶப்தஸ்வாரஸ்யம், கோக்களும் கோபாலரும், ஶங்காபரிஹாரம், ஈஶ்வரக்ருபாபாத்ரம், 'இளிம்பு' ஶப்தார்த்தம், அப்ரதிஷேதம்.

315. கிராதார்ஜுநீய ஶ்லோகம், 'தடுதுட்டம்' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம். புந: வ்யாக்₂யாநம் (ஈடு), மோம்பழம்,

316. அத்₃வேஷம், ஈஶ்வரனுடைய பாரதந்த்ர்யம். அசித்தும் பரமசேதநனும், 'அவாகீ அநாத₃ர:' ஶ்ருத்யர்த்த₂ம், தமிழிலக்கணம், அவனும் இவனும், 'அலவலே' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம்.

317. ஸீதையும் ஆழ்வாரும், நிரர்த்தக₂காவ்யயம், 'வம்பர்' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம், ஸ்வர்க்க₃நரகங்கள வ்யக்திதோறும் வ்யவஸ்தி₂தம், ஆதே₃ஶ உபநிஷச்ச₂ரயை,

318. "வம்பவிழ" பாசுர வ்யாக்₂யாநம் (6, 9, 12, 24). சிரீதரன ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம், (6, 9, 12), பாட₂பே₄த₃ம் (12). 'கோகுகட்டுண்கை' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம். ப்ரணயித்வகு₃ணம், 'செம்பவளம்' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம் (9).

319. 'செமபவளம்' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம் (24), பொருட்டு — சதுர்த்தீ₂தாத்பர்யம், 'சிரீதரன்' ஶப்₃தா₃ர்தத₂ம் (24), கோகு — அடைவுகேடு, உகட்டு — தலைமண்டையிட்டு. பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வான் வார்தகை (24). அஜஹத்ஸ்வார்த்த₂லக்ஷணை.

320. 'செம்பவளம்' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம(36), 'ஓக்கினுன்' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம, உபலக்ஷணம்,

321. 'சிரீதரன்' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம் (36), 'தம த்₃ருஷ்ட்வா' ஶ்லோகார்த்த₂ம் (ஈடு) கேட்டதும் கணடதும், நாரீவேஷத்தில் அகம்பநன், 'கத₃ஞ்சித்' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம், ஶாதயிதா ஶத்ரு, த₄ர்மமும், த₄ர்மியும்.

322. 'பூ₄ர்வ' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம்(தா₄த்வர்த்த₂ம), ப₄ர்த்ருஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம்'தா₄த்வர்த்த₂ம்)

323. ஆர்ஷ ப்ரயோக₃ம், நாரீகுசயுக₃ளவைப₄வம், நட்டம்—நாட்யம், அர்த்த₂த்₃வயம்.

324. பிள்ளைப் பிள்ளை ஐதிஹ்யம், ஏகார விசாரம, 'இரட்டை' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம, ஆதே₃ஶ உபநிஷச்ச₂ர்யை.

325. 'சாது சனத்தை' பாசுர வ்யாக்₂யானம் (6, 9, 12, 24), சவிப்பர்—ஜபிபபர் (9), அவதார ப்ரயோஜநம், (12), ஸாது₄ஜந ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம்(12) ப₄ாவவர்ணநம்(12)

326. ஜந்ம ப்ரமாண ப்ரத₃ர்ஶநம் (36), மிளகாழ்வான் வார்த்தை, ஸ்ரீ பராங்குசனும், ஸ்ரீ பரகாலனும், ஸாது₄ ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ நிரூபணம்.

337. தி₃வ்யவிக்₃ரஹ விசாரம், கீ₃தையும் திருவாய்மொழியும், அஸ்த்ர பூ₄ஷணாத்₄யாயம், ஆதி₃ ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம், விக்₃ரஹவிஷயே ப்₄ராந்தி.

328. அவன்படியும், இவன்படியும், உப₄யப₄ாஷா ப்ரமாண ப்ரத₃ர்ஶநம, யுக₃ாநுகு₃ண வர்ணபே₄த₃ம்.

329. ஶங்காபரிஹாரம், யுவநாஶ்வனும் ஸர்வேஶ்வரனும், வேதமுதல்வன், ஶப்₃தா₃ர்த்த₂த்₃வயம், ஜ்ஞாபகஹேது நிரூபணம்.

330. 'தஸ்ய தீ₄ரா:' ஶ்ருத்யர்த்த₂ம், மிளகாழ்வான் ஐதிஹ்யம் (அ. அ. உரை), ஜ்ஞாந ஸார உதா₃ஹரணம். கைமுதிக ந்யாயம், வேதமும் ஆழ்வாரும், ரிஷிகளும் ஆழ்வாரும்.

331. விது₃ஷ: அதிக்ரமே த₃ண்ட₃பூ₄யஸ்த்வம், கைமுதிகந்யாயம், நீதிஶ்லோகம், சவாலங்காரம். ஏகாரம் பிரிநிலை.

332. கல்வெட்டு-ஆழவார் திருவுள்ளம், ஶங்காபரிஹாரம், த₃ஶாத்₃வயம. முமுக்ஷுவும் முக்தனும்.

333. ஆழ்வாருடைய இருபடிகள், அங்வய ப்ரத₃ர்ஶநம், தி₃வ்ய விக்₃ரஹ வைலக்ஷண்யம், யுக₃சதுஷ்டயம, வர்ணசதுஷ்டயம, பொற்பு ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம். ஆதே₃ஶ உபநிஷச்சா₂யை.

334. 'மனிசரும்' பாசுரவ்யாக்₂யாநம் (6, 9, 12), 'மனிசரும்' இத்யாதி₃ பத₃ விஶேஷார்த்த₂ம் (12), 'முனி' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ விஶேஷம் (9), 'தனியன்' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம் (6, 12), 'பிறப்பிலி' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம் (6, 12), 'கனி' 'கரும்பு' 'தேன்' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂விசேஷம் (12).

335. 'முனிவு' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂விஶேஷம் (12), சதுர்வித₄போ₄ஜ்ய நிரூபணம் (12), தென்கலையும வடகலையும (24). 'தனியன்' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம் (24), ஆண்டானும் ஆழ்வாரும். 'சேர்ந்த கனியை' ஸமபி₄வ்யாஹாரலப்₄யார்த்த₂ம. சா₂ந்தோ₃க்₃யமும திருவாய்மொழியும்.

336, 'உடுத்த ஒலியல்' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம், ஸம்ஸாரிகள் தண்மை, பிறந்த பிறப்பிலி-விரோத₄பரிஹாரம்.

337. அவதார கந்த₂ம், கடல்பழுத்த பழம், அவன் தபஶ்சர்யை. க்ஷீராப்₃தி ஶயநப₂லம், திருப்பாற்கடலில் அநிருத்₃த₄ன்,

338. அநுப₄வம் பின்னாட்டுகிறபடி, நிர்வாஹபே₄த₃ம், அஸூயா ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம்

339. கண்ணன் து₃:க்க₂ம், கீ₃தையும் திருவாய்மொழியும், 'தா₃ஸ்யம் ஐஶ்வர்ய வாதே₃ந' ஶ்லோகார்த்த₂ம், கைமுதிக ந்யாயம், 'சோறு சுட்டவாறே' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம், 'பெருங்குடியாட்டம்' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம், ஸ்யமந்தக வ்ருத்தாந்தம் ஸ்ரீகிருஷ்ண வைப₄வம்.

340. ராமனும் க்ருஷ்ணனும், ஜ்ஞாந பூர்த்தி கத₂நம், ஏகவிஜ்ஞாநேந ஸர்வ விஜ்ஞாநம, ஜ்ஞாநி விக்₃ரஹ விகாரம்.

341. 'நீர்மையில்' பாசுர வ்யாக்₂யாநம் (6), ஆழ்வான் பாசுரம், ஸ்யமந்தகமணி சரித்ரம், ஆதே₃ஶ உபநிஷச் ச₂ாயை, ப₄க₃வத்தேஜோ நிரூபணம் (6).

342. ஜநநீ க்லேஶ காரிகள், 'நீர்மை' ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (9, 'நின்று' ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (12), அநுபயுக்த ஸ்வப₄ாவர்.

343. ஸாரத்₂ய வேஷ நிரூபணம், ஜந்ம ப்ரயோஜநம், ஈஶ்வரன் ததீ₃ய ஶேஷன், ஈஶ்வர விபூ₄தி ததீ₃யஶேஷம், ஸஞ்ஜயனும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனும், ஹேதுக₃ர்ப்ப₄ விஶேஷணம்.

344. பாண்ட₃வதே₃ாஷம், பாண்ட₃வ ரக்ஷணஹேது, நீர்மையும் அதில்லாமையும். ஆஸுர ப்ரக்ருதிகளும் விபூ₄திநாஶமும், 'வெட்டிதாக' ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம், 'கோல்குத்து நிலம்' ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம், ஶங்காபரிஹாரம்.

345. பாண்ட₃வர்களும் கண்ணனும்.

346. ஆயிரத்தளி ராஜா, பெரிய நம்பி பரமபத₃ப்ராப்தி, ஆழ்வான் சோகம், ஸ்ரீ வைஷ்ணவனுடைய ஸநாத₂த்வம், ஆழ்வான், மாருதியாண்டான், எம்பெருமானர்க்கு ஆழ்வான் ஶ்லோகம்.

347. திஸ்ரோஷ்டகா ஶ்லோகார்த்த₂ம், வ்யாகரண விசாரம்.

348. 'வார்புனல்' பாசுர வ்யாக்₂யாநம் (6, 9) 'அமரர் தொழப்படுவார்' விஶேஷார்த்த₂ம், (6, 9), புருஷார்த்த₂ நிஷ்கர்ஷம் (9), ஆதே₃ஶ உபநிஷச்ச₂ாயை..

349. மிளகாழ்வான் ஐதிஹ்யம் (24), அமரர் ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (24).

350. 'பேர்பல' விஶேஷார்த்த₂ம் (36), அஸாத₄ாரண நாமங்களும், ஸாத₄ாரணாஸாத₄ாரண நாமங்களும், ஸ்வரூபரூப கு₃ணவிப₄வவாசக நாமங்கள், ஆழ்வாருடைய ப்₄ராந்தத்வம்.

351. குலசேக₂ரனும் நம்மாழ்வாரும் கலியனும், அவைஷ்ணவ ஸஹவாஸ நிஷேத₄ வசநங்கள், 'நேத₃ம்வித்' வசநார்த்த₂ம், ஸாத்₄வஸாது₄ ஸமாக₃ம ப₂லம், ஶௌண்டி₃நீ ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம்.

352. நரகஹேது நிரூபணம், மிளகாழ்வான் ஐதிஹ்யம், ப்ராதிகூல்யவர்ஜந நிரூபணம், ஸ்வீகார பரித்யாக₃ங்கள், மிளகாழ்வானும் ஸ்ரீ விபீ₄ஷணனும் வானும்.

353. 'வடவேங்கடம்' ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம், ஆதே₃ஶ உபநிஷச் ச₂ாயை.

354. 'அமரர்' பாசுர வ்யாக்2யாநம் (6, 9, 12, 24), கைவல்ய பர க3ாத2ா, கேவல நிந்த3ா, அவன் றன்னோடு ஒன்றாக - விஶேஷார்த்த2ம் (12), நிஷ்பந்நப4க்திக அநிஷ்பந்நப4க்திகாதி4காரிபே4த3ம் (12).

355. ஸாம்ய நிரூபணம், தென்கலையும் வடகலையும், அநுவாத3 நிரூபணம், வாதி3 கேஸரி க2ண்ட3நம், ப்ரகரண ப2ல நிரூபணம், கர்த்தவ்ய நிரூபணம் (36) அமரர் நித்யர், ப்ரஸ்துத பராமர்ஶம. ப்ராப்யதவேந பற்றுதல்.

356. கீ3தையும திருவாய்மொழியும, ப்ரமாணத் திரட்டு, ஶாத்3தி4நிரூபணம்

357. நிந்த3ாக3ர்ப்ப4 விஶேஷண நிரூபணம். ப3ஹுவசநார்த்த2ம், ஆதே3ஶ உப நிஷச்ச2ாயை.

358. 'கருமமும்' பாசுர வ்யாக்2யாநம் (6, 9, 12), பேதைமை நிரூபணம், லஜ்ஜாபி4மாந த்யாக3ம, அநந்யஸாத4ந அநந்ய ப்ரயோஜநபர க3ாத2ா (12), ப4க3வத் ப்ரப4ாவ பஞ்சகம் (6), 'திரு' ஶப்3த3ார்த்த2ம (6). 'திரு' ஶப்3த3ார்த்த2ம (12), 'மால' ஶப்3த3ார்த்த2ம (12).

359. உத்3தே3ஶ்ய பாரவஶ்ய நிரூபணம் (12). ஆஶ்ரயணீய வஸ்து லக்ஷணம், ஶங்கா ஸமாதா4நம, அங்கும் இங்கும்.

360. கர்ம நியாமகத்வநிரூபணம, ப2ல ப்ரத3விசாரம், ப4க3வத ஏவ ப2ல ப்ரத3த்வம், ப2லாதி4கரண ஸித்3த4ாந்தம், அசேதநக்ரியையும், சேதநேஶ்வரனும்.

361. கருமமும் ப4க3வானும், உபலக்ஷணம், கேவலகர்மமும் ஸத்கர்மமும், மால்—வாத்ஸல்யம் (36), மால்—ஸர்வேஶ்வரதவம்.

362. "தேவபிரான்" ஶப்3த3ப்ரயோக3தாத்பர்யம், அர்த்த2 நிர்த்த4ாரக ஶப்3த3 ப்ரயோக3ம், காரணவஸ்து லக்ஷண விதா4யக வாக்யம்.

363. 'தீர்ந்த' பாசுர வ்யாக்2யாநம் (6, 9) 'அருவினை' ஶப்3த3ார்த்த2ம் (6, 9) ஆதே3ஶ உபநிஷச்ச2ாயை.

364. 'வாய்ந்த' ஶப்3த3ாந்வயம், ச2ந்த3ஸ்ஸு விசாரம் (12). தென்கலையும வடகலையும்.

365. அச்யுத ஶப்3த3ார்த்த2ம், கேள்வியும் அநுப4வமும், ப்ராப்ய ப்ராபக விரோதி4 நிரூபணம். திருத்துகை—நியமிக்கை, அந்வய ப்ரத3ர்ஶநம்.

366. ஆதே3ஶ உபநிஷச்ச2ாயை.

367. த்3ரவிடோ3பநிஷத ஸங்க3தி, த்3ரவிடோ3பநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளீ, ஶுப4 தநுஶ்ஶேஷமோந்மாத3கத்வம்.

368. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, சழனிமிண்டரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும், ஸர்வேஶ்வர வைப₄வம். ஸர்வஜ்ஞத்வஸர்வஶக்தித்வங்கள். 'மாறன்' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂விஶேஷம், ஆத₃ர அநாத₃ரங்கள்.

369. 'செய்யதாமரை' அவதாரிகை (6, 9, 12). ஸௌலப₄த்வ காஷ்டா₂ (9), அநுப₄ாஷணம் (9), பரத்வஸௌலப்₄யங்கள் (9), விப₄வமும் அர்ச்சையும் (9), அர்ச்சாவைப₄வம் (9). ஸௌலப்₄யத்துக்கு ஊற்று (12).

370. பட்டர் ஶ்லோகோதா₃ஹரணம். அவதாரமும் அர்ச்சாவதாரமும், லௌகிக நிந்தா₃ஹேது.

371. தாமே விழுவாரைத் தடிகொண்டடிப்பது, பிராட்டியும் ஆழ்வாரும், 'மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும்' ஶ்லோகார்த்த₂ம், பரோபதே₃ஶ ஹேது, ஸீதையும் நிந்தி₃த்தாள், எளிவரவு ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம், ஔபயிக ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம்.

372. 'மித்ரமௌபயிகம்' ஶ்லோகார்த்த₂ம், இருவர்படி, பெருமாளும் பிராட்டியும், 'உருவெளிப்பாடு' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம்.

373. 'விசைக்கொம்பு' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம், ஸௌலப்₄யோபதே₃ஶம், ஶங்கா பரிஹாரம், ப்ராப்யத்வ ப்ராபகத்வஜ்ஞாநம்.

374. அர்ச்சாவதாரபே₄த₃ நிரூபணம், க்₃ருஹார்ச்சாவிஷயம், 'அர்ச்ய:' ஶ்லோகார்த்த₂ம், தென்கலையும் வடகலையும். விப₄வார்ச்சாஸாத₄ரண ஸங்கல்பம், 'ஸங்கல்பமாமய' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂நிஷ்கர்ஷம்.

375. பரவிப₄வார்ச்சைகளின் வாசி, வடவாசார்யர்களில் வ்யாவ்ருத்தி, ஸ்ரீ விஷ்ணு சித்தீயம், மந்த்ரமும் பி₃ம்ப₃மும்.

376. தூப்பிற்பிள்ளை க₃த்₃யவ்யாக்₂யாநம், அர்ச்சாவதாரவைப₄வம்.

377. பரனுடைய தாழ்ச்சி. ப்ரபத்தியும் அர்ச்சையும், ஜநநீ வைப₄வம், தாயும் அர்ச்சையும், ப்ராமாணிக பரிபாடி, பிதாவும் மாதாவும், ஆதே₃ஶ உபநிஷச்ச₂ாயை.

378. 'செய்யதாமரைக் கண்ணன்' பாசுரவ்யாக்₂யாநம் (6, 9, 12), ஸ்ரஷ்ட்ருத்வ ஸம்ஹர்த்ருத்வ நிரூபணம். ஸ்வேநரூபேண நின்று ரக்ஷகன், ஸமாச்ரயணீய நிஷ்கர்ஷம், ஜக₃தா₃காரத்வமும் அஸாத₄ாரணவிக்₃ரஹமும், அப்யயபூர்விகா ஸ்ருஷ்டி, 'அத்தா சராசர க்₃ரஹணாத்' ஸூத்ரம்.

379 ஸாமாநாதி₄கரண்ய நிர்வாஹம், 'மூவர்' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂பே₄த₃ம், ஸௌலப்₄ய ப்ரகரணே பரத்வகத₂நதாத்பர்யம், புண்ட₃ரீகாக்ஷத்வே ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகள். வடிவிலே முக்₂யமும் கு₃ணங்களிலே முக்₂யமும்.

380 லீலா விபூ4தியும் நித்ய விபூ4தியும், உத்3தே3ஶ்ய விதே4ய நிரூபணபே4த3ம், க்ரியாந்வய ப்ரத3ர்ஶநம், புண்ட3ரீகாக்ஷத்வமும், ஜக3த்காரணத்வமும் விசாரம், வேதா3ர்த்த2ஸங்க்3ரஹ வ்யாக்2யான உதா3ஹரணம், 'தஸ்யயதா2 கப்யாஸம்' ஶ்ருத்யர்த்த2ம், வாக்யகார வ்யாக்2யாநம், பூர்வபக்ஷ அர்த்த2த்ரயம்.

381 'கப்யாஸம் புண்ட3ரீகம்' ஶ்ருத்யர்த்த2ம், ஸாமாநாதி4கரண்ய விசாரம், ப்ரமாணத்திரட்டு.

382. தூ3ஷண ஷட்கம், அர்த்த2 ஔசித்ய அநௌசித்ய விசாரம். ஸித்3தா4ந்தார்த்த2த்ரயம், தாத்பர்யதீ3பிகாவசநம்.

383 ஸ்ரீவிஷ்ணு த4ர்மமும் சா2ந்தோ3க்3யமும், வ்யாகரண விசாரம், மஹாதாத்பர்யம், தே3வதா விஶேஷ நிர்த்தா4ரணம. ரூட4பத3ஸ்மாரகம், ஸுபா3லோபநிஷத்தும் சா2ந்தோ3க்3யமும, ஆழ்வார்களும் புண்ட3ரீகாக்ஷத்வமும், ப்ரமாணததிரட்டு.

384. வடிவும் கு3ணமும், தென்கலையும் வடகலையும், ஸாத4ர்ம்ய நிரூபணம், குலாலாதி3 வ்யாவ்ருத்தி, பௌநருக்த்யபரிஹாரம்.

385. உப4ய விபூ4தி யோக3ம், உபலக்ஷணம், ஶரீரமும் ஆத்மாவும் ப4க3வச்சரீரம், ஶங்கா நிராஸம், 'மூர்த்தி' ஶப்3தா3ர்த்த2ம்.

386. ஸாமாநாதி4கரண்ய விசாரம், ஆர்ஷ்டிஷேண வசநம், வ்யாகரண விசாரம், கப்யாஸ ஶ்ருத்யர்த்த2ம் (ஜீ. அ. உரை).

387. 'மூவராகிய' பாசுர வ்யாக்2யாநம் (6, 9), ஆதே3ஶ உபநிஷச்சா2யை, பிள்ளானும் ஸம்ஸ்க்ருதமும், ஆளவந்தாரும் பிள்ளானும், முதற்பாட்டும் மேலிற்பாட்டுக்களும் (9), அநுபா4ஷணம். கார்யகாரணபா4வ நிப3ந்த4ந ஸாமாநாதி4கரண்யம். ஆதே3ஶ உபநிஷச்சா2யை.

388. தே3வதே3வத்வம், தென்கலையும் வடகலையும்,

389. மநுஷ்யத்வே பரத்வம், ஸ்ரீராமனுடைய பாவநத்வம், தென்கலையும் வடகலையும், பரத்வஏகாந்த லக்ஷணம். அந்யதா2ஸித்3தி4 பரிஹாரம், மாயாவாதி3 நிராஸம். ஸ்வரூபைக்ய நிராஸம்.

390. ஸவகாரணத்வம், உள்ளன ஶப்3த3ஸ்வாரஸ்யம், ருத்3ரனும் இந்த்3ரனும்.

391. தே3வ ஶப்3தா3ர்த்த2பே4த3ம், 'நித்யர்' ஸ்தோத்ர ப்ரமாணம்,

392. 'பரவி' பாசுரவ்யாக்2யாநம் (6), ஆதே3ஶ உபநிஷச்சா2யை.

393. ஸ்ரீக்ருஷ்ண ஸௌலப்4யம், ஸ்ரீராமனும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும், தென்கலையும் வடகலையும், தாத்பர்ய கத2நம் (12),

394. நித்யர் துதியும் பரன் திருமேனியும், மோக்ஷனுடைய மோக்ஷத்வம், குரவைக் கூத்தும் குடக்கூத்தும், தென்கலையும் வடகலையும். ஸ்ரீராமபரத்வம்.

395. ப்ராப்தி-ஸ்தோத்ரம். 'விப்ராஸ:' ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம். 'விபந்யவ:' ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம், 'தத₃விப்ராஸ:' ஶ்ருத்யர்த்த₂ம். ப்ரமாணத்திரட்டு. 'ஸமிந்த₄தே' ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம்.

396. நித்யரும் இடைச்சிகளும், இவர்களும் அவனும், 'ஸ்வேநரூபேண' என்று கைங்கர்ய விவக்ஷை. 'குழகன்' ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம், குரவையிலே அந்வய மில்லாதார், பத₃ஸமபி₄வ்யாஹார லப்₄யார்த்த₂ம், 'முற்றாட்டாக' ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம், 'கிளர்த்தி' ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம்.

397. அநந்தஶாயித்வமும் பரத்வமும், விஶேஷண கத₂ந தாத்பர்யா, வ்யாகரண விசாரம்.

398. 'மைம்மின்' பாசுர வ்யாக்₂யாநம் (6, 9), கைமுதிகந்யாயம் (6), 'ஆயிட்டு' ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம், ஆதே₃ஶ உபநிஷச்ச₂ாயை.

399. ப₄க்திவாத₃ம் (9), ஈஶ்வர ஶீலம். ஆழ்வாரும் தே₃வதாந்தரங்களும, அந்வய ப்ரத₃ர்ஶநம்.

400. ப₄க₃வத் பரத்வம், துரபி₄மாநி ஸ்தோத்ரம், அதி₄காரி புருஷ ஸ்தோத்ரம, மேலேயும் கீழேயும அங்வயம், 'செம்மை' ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம், 'சீர்மை' ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம், சனியும் புதனும் மெய்க்காட்டுதல், இந்த்₃ர ருத்₃ர சதுர்முக₂ வைப₄வம்.

401. ஆழ்வாரும் மது₄ரகவிகளும், ஆதே₃ஶ உபநிஷச் ச₂ாயை, இந்த்₃ர சதுர் முக₂ாதி₃ ஸ்வப₄ாவம், அந்தரங்க₃ரும் ப₃ஹிரங்க₃ரும்.

402. 'திரியும்' பாசுர வ்யாக்₂யாநம் (6, 9, 12). ப₄க₃வத்ப்ரப₄ாவ கத₂நம் (6), அஜஹத் ஸ்வஸ்வப₄ாவத்வம் (9), பஞ்சபூ₄த ஸ்வப₄ாவங்கள், மகுடாபி₄ஷேக ஹேதுவர்ணநம் (9), வ்யஷ்டியும் ஸமஷ்டியும் (12).

403. ஸாமாநாதி₄கரண்ய நிர்வாஹம் (12), கீ₃தையும் திருவாய்மொழியும், அந் வய ப்ரத₃ர்ஶநம், வாத்ஸல்ய கார்யம் (24), ஜக₃த₃ாத₄ாரத்வம், அஸாத₄ாரண விக்₃ரஹம், 'தோற்றம்' ஶப்₃த₃ார்த்த₂த்₃வயம, அவதார ரஹஸ்யம், பட்டரும் நம்பிள்ளையும்.

404. பூ₄தபஞ்சக ஸவப₄ாவ கத₂நம், விஷ்ணுமாயா நிரூபணம், அத்₃வைத நிர்வாஹம்.

405. 'தோற்றக் கேடவை' பாசுர வ்யாக்₂யாநம் (6). இல்லாமையும் உண்டாமையும் (6), ந்ருஸிம்ஹ வைப₄வம், (6), சீற்றமும் அருளும் (6), 'செங்கண்மால்'

ஹேது நிரூபணம் (6). ஸர்வகரண போ₄க்₃யத்வம் (6), ப்ராப்யாந்தர நிஷேத₄ம் (6),

406. அநவதி₄க வாத்ஸல்யம், மேலே அந்வயம், (12), சீற்றத்தோடு அருள்பெற்றவன் சிசுபாலன் (12).

407. ஷட்₃பா₄வ விகாரங்கள், உபதே₃ஶ நிரபேக்ஷ ஸ்வாநுப₄வம், உபலக்ஷணம், பரோபதே₃ஶ மத்₄யே ஸ்வாநுப₄வ கத₂நம், ஶ்ரேஷ்டா₂நுப₄வம், தென்கலையும் வடகலையும்.

408. ப₄க்திஸாரனும் பராங்குஶனும், வைப₄வாந்தரம், த்₃ருஷ்டாந்த விவக்ஷா, ஏககால க₄டநம், விஷய பே₄தே₃ந பரிஹாரம்.

409. எம்பெருமானார் ஐதிஹ்யம் (36), ஆஶ்ரித வாத்ஸல்ய கார்யம், 'மால்' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம், தென்கலையும் வடகலையும், 'நாற்றம்' இத்யாதி₃ ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம (36), ந்ருஸிம்ஹ மந்த்ரம்.

410. 'எழுமைக்கும்' பாசுர வ்யாக்₂யாநம் (6, 9, 12), மனத்துக்குத் தூய்மை (6, 9) மேலேகூட்டி அர்த்த₂ம்.

411. மனத்துக்குத் தூய்மை (12), அமரரும் முனிவரும்.

412. ஏழேழாகச் சொலலக் காரணம், அவனும் இவரும், அகப்படுத்திக்கொள்ள ஹேதுக்கள், கன்னல் கனி ஶப்₃தா₃ர்த்த₂த்₃வயம், கன்னல் கனியும் அக்காரக் கனியும், உபலக்ஷணம், த்₃வந்த்₃வ தத்புருஷ ஸமாஸங்கள்.

413. மாங்கனியும் கன்னல்கனியும், வேப்பங்குடிநீர், பால்குடிக்கக் கால்பிடிப்பது, க₃ாத₂ா பா₄வவர்ணநம், காரணே கார்யோபசாரம், பூர்ணாஶ்ரயண பர நிர்வாஹம், க₄டிகாசல மாஹாத்ம்யம். 'துயரமே' பாசுர வ்யாக்₂யாநம் (6 ஸ்ரீராமவைப₄வம் (6)

414. தஞ்சம்-ஆபத்₃த₄நம் (9), தென்கலையும் வடகலையும் (12). 'மற்று'ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம் (12). துன்பமும் இன்பமும் (12), நிஷ்க்ருஷ்டபரிதாபம் (12).

415. ஸ்ரீராமவைப₄வம் (24), வால்மீகியும் ஆழ்வாரும் (24), தே₃வத்வமும் மநுஷ்யத்வமும் (24), புண்யாபுண்யங்கள் (36).

416. உப₄யவேதா₃ந்தம், புண்யபாபயோ: ப₃ந்த₄கத்வம், 'பராகே' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம், 'க்ஷயந்தம்' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம். ப்ரமாணத்திரட்டு.

417. ஸ்ரீவைகுண்ட₂வைப₄வம், உண்பதும் உமிழவதும், த்₃ருஷ்டாந்தக்கத₂நம், 'அச்யுத' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ விஶேஷம், ஜ்ஞாநக்ஷேப₄ நிவர்த்தகத்வம், யமவஶ்யதா நிவர்த்தகத்வம்.

418. பரனுடைய ஸம்ஸாரி ஶேஷத்வம், பட்டர் ஜீயர் ஐதிஹ்யம், தர்ம்யைக்யம் ஸ்ரீராமனும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும், 'படைக்குறி' ஶப்தார்த்தம், ஶேஷஷேஷிடி, தாதர்த்யே சதுர்த்தீ.

419. அவதாராந்தர விசாரம், ஆக்ஷேபஸமாதாநம், ரக்ஷகத்வமும் போக்யத்வமும், பட்டர் சிறியாத்தான் ஐதிஹ்யம், ஸ்ரீராமனும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும், தூது நடந்தமையும் அஃதில்லாமையும், ஆக்ஷேபஸமாதாநம்

420. எம்பெருமானார் ஐதிஹ்யம். தேவையிடாதார் வைபவம், ஸ்ரீராமவைபவம். ஶரண்ய ஶரணாகத ஸ்வபாவங்கள். மஹாவிஶ்வாஸம். சுப்பலும் கண்ணனும், ஸ்ரீராமாயணமும புராணாந்தரமும், கம்பரும வால்மீகியும்.

421. 'தஞ்சமாகிய' பாசுர வ்யாக்யாநம் (6, 9). அர்ச்சாவைபவம், (6, 9), பாத்வாதிகள் அகிஞ்சித்கரம (6, 9), மூவரில் முதல்வன், நெஞ்சினுல் நினைப்பானும் நீளகடல் வண்ணனும் (9), ஆஶ்ரிதர் உகந்த த்ரவ்யமே திருமேனி.

422. விக்ரஹே விக்ரஹம் (12), 'சூழ்ப்பு' ஶப்தார்த்தம், 'தஞ்சமாகிய' விஶேஷணதாத்பர்யம் (12, 24), நிதாநப்பாட்டு (24), தென்கலையும் வடகலையும், ஸர்வவிதபந்துத்வம், 'எஞ்சல்' ஶப்தார்த்தம்,

423. 'குலம்' ஶப்தார்த்தம், நித்யர்க்கு ஜீவநஹேது பகவான், 'மூவர்' ஶப்தார்த்தபேதம் (24), ரிஷிகளும் ஆழ்வாரும், அங்கும் இங்கும், ஆண்டான் நிர்வாஹம், குணாதிக்யத்தாலே வஸ்தூத்கர்ஷம், பட்டர் ஶ்லோகம், ஆஶ்ரயண ஸௌகர்யம்.

424. ப்ராந்தவாபாஸ ஸம்பந்த நிகர்ஷம், ஸ்வார்த்தபர பந்துக்கள், கர்மோபாதிக் பந்துக்கள், காக ஜராஸந்த ஶுநஶ்ஶேப சரித்ரம், அநப்யுபகமவாதம், அப்யுபகம வாதம்.

425. தனக்குத்தானும் நாஶகன், 'தான்' ஶப்தார்த்தத்வயம்.

426. ஈஶ்வரன் தந்த உடலும நாம் நடக்கும் குமார்க்கமும், ஸர்வோபகாரகத்வம் ஸர்வவித பந்துத்வம், 'மூவர்'ஶப்தார்த்தத்ரயம், தென்கலையும் வடகலையும்.

427. பயஹேது நிரூபணம். அவனும் இவனும், அர்ச்சைக்கும் மூச்சுண்டு.

428. அர்ச்சாப்ராதாந்ய நிர்வாஹம், பரத்வப்ராதாந்ய நிர்வாஹம், 'அகௌ திஷ்டதி' ஶ்லோகம.

429. 'மநஸாऽபிக்லுப்த:' ஶ்ருத்யர்த்தம், உபப்ருஹ்மயமும் உபப்ருஹ்ஹணமும், ஆஶ்ரிதார்த்தம் விக்ரஹம்.

430. 'கடல் வண்ணன்' பாசுர வ்யாக்யாநம் (6. 9), ஆழ்வாரும் ஸ்ரீபார்த்தஸாரதியும், 'பண்டு' 'அன்று' பர்யாய ஶப்தார்த்தபேதம். (9).

431. உபதேஶமும் அநுபவமும். ஆழ்வார் தாம் அகப்பட்டதுறை, திருவடியும் ஆழ்வாரும், தகட்டில் அழுத்தின மாணிக்கம், 'கனைகழல்' ஶப்தார்த்தம் (12).

432. ரதியும் ஸாரதியும், ஸாரத்ய வேஷ நிரூபணம் (24), ப்ராவண்ய கார்யம். உபதேஶமும் அநுபவமும் (36), த்ருஷ்டாந்தார்த்தம் உக்தம்.

433. ஆழ்வாரும் கண்ணனும், கண்ணனைக் காணுமளவே இராமன், 'பரஞ்சுடர்' ஶப்தார்த்தத்வயம், விபவமும் அர்ச்சையும்.

434. ஜ்ஞாநியும் பரனும், பரஸ்பராநந்தம்.

435. ஸுக்ரீவனும், ஆழ்வாரும், தமிழ் நிகண்டு, ஆபரண த்வநிஶ்ரவண ஸூசநம், ப்ரமாணத்திரட்டு.

436. 'கண்கள்' பாசுரவ்யாக்யாநம் (6, 9), பரத்வ ஸௌலப்யங்கள். ஆபரணமும், வடிவும் (36), கனை-கன-ஐகாரம் அவ்யயம், கனையிருளும் கனைசழலும், பிள்ளை (அ. அ. உரை).

437. ஸம்ஶ்லேஷ விஶ்லேஷ நிரூபணம் (24), வண்டுகளும் ஆழ்வாரும், பகவத்பக்தி துர்லபத்வம்.

438. த்ருஷ்டாந்தார்த்தம் உக்தம், 'வானவரீசன்' 'ஞால' ஶப்தார்த்தம்,.

439. முக்கோட்டையும் சோலையும், முக்கோட்டை ஶப்தார்த்தம், க்ருஷ்ண பக்தி தௌர்லப்யகதநஶ்லோகம், ஸத்யமும் தபஸ்ஸும் க்ருஷ்ணபக்தியும், பகவத் பரத்வ ஜ்ஞாநஹேதுக்கள், நிதியும் பக்தியும்,

440. ஆழ்வாருடைய ஹர்ஷஹேது, த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்கதி, த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளீ.

441. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யம், ஹரிதநுவைபவம், நிர்மலார்ச்சாவைபவம்.

442. 'பயிலும்' திருவாய்மொழி ப்ரவேஶம் (6), பரத்வே ப்ரமாணம், வ்யூஹே ப்ரமாணம், ஸமாஶ்ரயணே ஏகாந்தகுணம், ஆசார்ய ஹ்ருதய உபாதாநம், விபவாத் அர்ச்சாயா: ஏற்றம், ப்ரமாண சரமமும் ப்ரமேயசரமமும், மாநமேய சரமம்.

443. பகவத்தாஸ்யம் மேட்டு நிலமும் பள்ளமடையும் (9), ஆழ்வார் உருவுதலும் அது தீர்தலும், ஸ்ரீவைஷ்ணவாநுபவம், எம்மாவீடும் பயிலும் சுடரொளியும் (9), ப்ரதமாவதியும் சரமாவதியும், ஶேஷித்வ காஷ்டையும் ஶேஷத்வ காஷ்டையும் (12), தஶகார்த்தஸங்க்ரஹம் (12). உபதேஶஸாபேக்ஷரும், தந்நிரபேக்ஷரும்,

444. து:க்கத்வயமும் பரிஹாரத்வயமும், ஶேஷத்வ நிஷ்கர்ஷம், ப்ராப்ய நிஷ்கர்ஷவிரோதபரிஹாரம், 'அடிதாறு' ஶப்தார்த்தம். திருவிருத்தமும் திருவந்தாதியும்.

445. ஸங்கதி க்ரந்தார்த்தம், பகவச்சேஷத்வஸீமாபூமி, திருமந்திரமும் கலியனும், மந்த்ரார்த்தமும் ததீயசேஷத்வமும்.

446. தென்கலையும் வடகலையும், லௌகிக ந்யாயம், 'வா' ஶப்தார்த்தம், எம்பெருமானார் நிர்வாஹம். விகல்பஸமுச்சய விசாரம், நிகமனம்.

447. ஆழ்வாரும் ஸ்ரீமத்ருக்மணியாழ்வானும், ஸ்ரீராமலக்ஷ்மண ஸ்ருஷ்டிநாநம், 'பயிலும்' 'நெடுமாற்கு' ததாகாரத்த்வபோதகம்; ஸாமாந்யமும் ஸ்ரீமத்ருக்மணும் ஆழ்வாரும், ஸாமாந்யமும் விஶேஷமும்.

448. ஶேஷத்வமும் பாரதந்த்ர்யமும்; பரதனும் நம்பி ஸத்ருக்நனும். 'ஸுச்சஸ்நாமாதுலகுலம்' ஶ்லோகார்த்தம. 'பரத' ஶப்தார்த்தம். வ்யாகரண விசாரம்; தானுகந்த அடிமையும் அவனுகந்த அடிமையும்.

449. 'அநக' ஶப்தார்த்தநிஷ்கர்ஷம், புண்யபாபஶப்தார்த்தம், ஸ்ரீமத்ருக்நனுடைய இந்த்ரிய ஜயம், பாவாத்வ போகாத்யங்கள், ஸ்ரீபரதனும் ஸ்ரீராமனும், ஸம்ஹாரமமதாநிவ்ருத்தி.

450. லக்ஷ்மண ஶத்ருக்நர்கள் எம்பெருமானார் நிர்வாஹம், பாஷ்யமும் பரனடியார்களும, த்ரவ்யயோ: ப்ரப்த ப்ராபவதோரிவ ப்ராதந்யாப்ராதாந்ய ஸம்யோகமும் ஸமவாயமும்.

451. இராமனும் ஶத்ருக்நனும், பகவானுடைய திரிதவாதித்வம், ஓட்டையோடம், ஒழுகலோடம், ஸ்ரீவைஷ்ணவ நிருபகம், குலசரண கோத்ரபேதம்

452. 'பயிலும்' பாசுரவ்யாக்யானம் (6, 9, 12), க்ஷீராப்தி வைபவம் (6), ஆளவந்தாரும் பிள்ளானும், ததாகாரக்ராஹ கதா (9), ஸுரவும் ஏற்றமும், ஶேஷி நிர்ணயம்.

453. அவனுடைய பாரம்யமும் அடியாருடைய பாரம்யமும் (12), 'பாவ' ஶப்தார்த்தம். மீமிசைசசொல் (24), திவ்ய விக்ரஹ வைபவம், ஆகாரத்தால் (24), பகவத்விஷயமும் விஷயாந்தரமும், ஸ்ருபார்ஹ வர்யம், மூவர் அநுபவம், அபிமாநஹேது ஜன்மாதிகள், ஜன்ம நிந்தையும் ஜன்மஸ்துதியும், ததீயஶேஷத்வரஸம, அங்கும் இங்கும் (24).

454. அந்வயபேதம். வர்த்தமான நிர்தேஶதாத்பர்யம், மீமிசைச்சொல்.

455. திவ்யவிக்ரஹே ப்ரமாணம், 'ஷாட்குண்ய விக்ரஹம்' ஶப்தார்த்தம்; தென்கலையும் வடகலையும்.

456. கடலும் தாமரையும், ரூபகம்.

457. நித்யப்ராப்யம், தென்கலையும் வடகலையும், 'ஸதாமயம்' ஶ்லோகோதா3ஹரணம். நித்யாபூர்வவிஷயம், விரோத4 பரிஹாரம்.

458. 'நான் கேட்டேன்' (ஈடு), மாக4 ஶ்லோகம், ப்ரத2ம த3ர்ஶநமும் சிரபரிசயமும், ஶப்3தைக்யேऽபி அர்த்த2பே4த3ம், ப்ரஶ்நமும பிரிநிலையும், நம்பிள்ளையும நஞ்ஜீயரும்.

459. லௌகிக வ்யாவ்ருத்தி, 'பரம' ஶப்3தா3ர்த்த2ம், 'படியேற்கை' ஶப்3தா3ர்த்த2ம், வடிவழகும் கு3ணங்களும் மேன்மையும்.

460. ஶேஷ ஶேஷித்வங்களுக்கு முடி. 'அந்தரிக்ஷக3த: ஶ்ரீமாந்' ஶப்3தா3ர்த்த2ம், 'ஸதுநாக3வர: ஶ்ரீமாந்' ஶப்3தா3ர்த்த2ம், கைமுதிக ந்யாயம். ஐஶ்வர்ய நிர்த்தா4ரணம்.

461. பெருமாளும் இளைய பெருமாளும், ஸ்ரீப4ரதாழ்வானுக்கு முடி. 'யாவந் ந சரணௌ' ஶ்லோகார்த்த2ம். 'பார்த்தி2வ வ்யஞ்ஜந' ஶப்3தா3ர்த்த2ம். ஆழ்வாரும் ஸ்ரீகுலசேகரப் பெருமாளும்.

462. கு3ணக்ருதமும் ஸ்வரூபப்ராப்தமும்,

463. 'ஆளும்' பாசுர வ்யாக்2யாநம் (6, 9), தி3வ்யாவயவ ஸௌந்த3ர்யம்.

464. 'தடம்' ஶப்3தா3ர்த்த2ம் (1), திருப்பாணாழ்வாரும் நம்மாழ்வாரும், கண்ணனும் திருவாழியும், தென்கலையும் வடகலையும், 'தடம்' ஶப்3தா3ர்த்த2ம் (2) கைகூப்புகை, தாள் கூப்புகை-நிர்மமத்வம், அவனும் அடியாரும்.

465. பரம ஶப்3தா3ர்த்த2ம், ததீ3யஶேஷத்வே ஹேது, ஸ்ரீவசந பூ4ஷண உதா3ஹரணம்

466. பரத்வஸௌலப்4ய ஸௌஶீல்யங்கள். கு3ணகு3ணிகளுக்குப் பாரம்யம், அவன் க்ருஷிப2லம். மடிமாங்காயிடுவது. ஆட்செய்து ஆட்கொண்டமை. பெரியாழ்வாரும் கலியனும்.

467. 'பெருநிலை' ஶப்3தா3ர்த்த2ம், தென்கலையும் வடகலையும், ஸ்ரீபீ4ஷ்மனும் கண்ணனும், அழகும் விரோதி4நிரஸநமும்.

468. பட்டர் ஐதிஹ்யம், சதுர்பு4ஜத்வ த்3விபு4ஜத்வ விசாரம், 'கிமர்த்த2ம்' ஶப்3த3 தாத்பர்ய வர்ணநம், 'ஏகாயந' வாத3ம், பெரியபெருமாளும் நம்பெருமாளும், அஜ்ஞரும் ஜ்ஞாநாதி4கரும்.

469. திருப்பாணாழ்வார் வைப4வம், திருப்பாணாழ்வாரும் ஆழ்வாரும், கம்ஸனும் இடைச்சிகளும், தே3வகீவஸுதே3வர்களும் கண்ணனும். ப்ரதிபத்தி பே4தே3ந அவபா4ஸ பே4த3ம்.

470. நிலாத்துக்குறிபகவர் பட்டர் ஐதிஹ்யம், ப்ரமாணமும் ப்ரமாணிகரும், ஆகிஞ்சந்யமும், அநந்யக3தித்வமும், தாளும் தோளும் பணைத்தல்.

471. 'நிப்4ருத: ப்ரணத:' ஶ்லோகார்த்த2ம், பத3த்ரயமும் அர்த்த2த்ரயமும், தா4துபாட2ம், மாநஸத்யாக3ம், பரனும் பரனடியார்களும். தன்னடையே ஸித்3தி4க்குமது, நிர்ஹேதுகமும் ஸஹேதுகமும், ஓலையும் அனுப4வமும்.

472. 'நாதனை' பாசுரவ்யாக்2யாநம் (6, 9, 12, 24), துளஸீமாலா வைப4வம், 'ஓதும் பிறப்பு' ஶப்3தா3ர்த்த2பே4த3ம் (9), உப4யவிபூ4தி ஸ்துதத்வம் (12).

473. பிடிதோறும் நெய்யும அடிதோறும் ஆழியும், ஸம்ஸாரிஸ்வபா4வம், அநஸூயுத்வ வைப4வம், ஸாமாந்யமும் விஶேஷமும். திருத்திரை யெடுத்த அநந்தரம் போலே.

474. ஸத்ரீபா3லயுவ வ்ருத்3த4 ஶப்3தா3ர்த்த2ம், அஶக்ய ஸமாஶ்ரயணம்.

475. கீ3தையும் அநஸூயையும், நாமும் பிறரும், கைமுதிக ந்யாயம், 'பிடார்' ஶப்3தா3ர்த்த2ம், 'அளவு' ஶப்3தா3ர்த்த2ம், ப4க3வானும் பா4க3வதரும். பா4க3வத வைப4வ ஜ்ஞாந து3ர்லப4த்வம்.

476 பிள்ளையாத்தான் நஞ்ஜீயர் நம்பிள்ளை ஐதிஹ்யம், தண்டனிடுவதும் திருவாய்மொழி கேட்பதும், 'என்னையழைத்து' 'நான் ஒட்டாதொழிய' (36), பா4க3வத ப்ராது3ர்பா4வம் ஈஶ்வர ப்ராது3ர்பா4வம், வித4வாலங்காரம், அளவுடையாரும் அளவிலிகளும்.

477. அங்கும் இங்கும், ப4க3வத் ப்ரபா4வ நிரூபணம், 'து3ராசாரோऽபி' ஶ்லோகார்த்த2ம், பா4க3வதவைப4வாஜ்ஞாநஹேது.

478. வீரப்பிள்ளை பாலிகைவாளிப்பிள்ளை ஜீயர் ஐதிஹ்யம், 'அராட்டுப் பிராட்டு' ஶப்3தா3ர்த்த2ம், 'உடையார்ந்த' பாசுரவ்யாக்2யாநம் (6, 9, 12), தி3வ்யபூ4ஷணவைப4வம். 'புடையார்கை' ஶப்3தா3ர்த்த2ம் (9).

479. ஶேஷித்வ ப்ரதிபாத3க கா3தா2சதுஷ்டயம் (12), கோவை நாண்-உடைநாண், தென்கலையும் வடகலையும் (24), திருவும ஆப4ரணமே, திருப்பாணாழ்வாரும் ஆழ்வாரும.

480. 'உடை' ஶப்3தா3ர்த்த2ம், 'தாஸாமாவிரபூ4த்' ஶ்லோகார்த்த2ம், உடைவாய்ப்பு, மறம் ஆறும் வகை.

481. அங்கும் இங்கும், ஸம்ஶயமும் சீற்றமும், 'மடி' ஶப்3தா3ர்த்த2ம், 'கண்டிகை' ஶப்3தா3ர்த்த2ம், சாடூக்தி, பாணனும் பராங்குஶனும்.

482 நூலும் நூலும், கவித்தமுடிக்குக் காரணம் (36), சொல்லும் சொல்லாமை யும, அக்3ர்ய ப்ராய ந்யாயம்.

483. திருவாபரணஞ்ழ்வார்கள், மிது2ந ஶேஷத்வம், ஶேஷத்வஶேஷித்வ ஸீமா பூ4மி, அஸ்த்ர பூ4ஷணாத்4யாயம், உச்சிவீடும் விடாமை. ஏவகாரார்த்த2ம், ஸ்ரீபராங்குஶாபி4ப்ராயம்.

484. 'பெருமக்கள்' பாசுரவ்யாக்2யாநம் (6, 9, 12), 'பெருமக்கள்' ஶப்3த3ார்த்த2ம் (6), உபகாரகத்வாதிஶயம், பா4கவதோத்3தே3ஶ்யத்வகாலம்.

485. 'பெருமக்கள்' பெருமை (12), கைமுதிக ந்யாயம (24), தென்கலையும் வட கலையும், ஜீவனத்தாஹேது, ஸத்வாஸத்வஹேது, ப4க3வானுடைய ஔதா3ர் யம, தென்கலையும் வடகலையும, இங்கும் அங்கும்.

486. ஶேஷஶேஷிவார்த்தைகள், மஹச்சப்3த3ப்ரயோக3லக்ஷ்யம், தே3வாஸுர விப4ாகம், 'மஹாத்மாநஸ்து' ஶ்லோகார்த்த2ம், உள்ளவர் உண்மை.

487. நிரூப்ய நிரூபகங்கள், இந்த்3ராதீ3நாம் அமரத்வம, 'அப்பன்' ஶப்3த3ார்த்த2ம், ஶேஷத்வமும் ஶேஷத்வ ஜ்ஞாநமும், தாயும் சேயும்.

488. பரனுடைய பெருமை, உதா3ரனுடைய ஔதா3ர்யம், நாட்டார்படியும் நார ணன படியும் பிறந்தாலும் பிறந்தாலும், 'யதீ3யசரணௌ' ஶப்3த3ார்த்த2ம்,

489. இங்கும் அங்கும் உபகாரகர், பரனும் பரனடியாரும், ப4க3வத்3 வ்யாவ்ருத்தி, 'தருதுயரம் தடாதே' ஶப்3த3ார்த்த2ம்.

490. 'அளிக்கும்' பாசுரவ்யாக்2யாநம் (6, 9, 12, 24), 'அளிக்கும் பரமன்'-பத3ச் சேர்த்தியழகு (9), பித்ரநுவர்த்தநமும மாத்ரநுவர்த்தநமும் (9).

491, அநுப4வம பின்னாட்டுகிறபடி, திரண்ட அநுப4வம், ப4க3வச் சேஷ்டிதமும், பா4க3வத ஶேஷத்வமும், 'கண்ணன்' ஶப்3த3ார்த்த2ம், 'அளிக்கை' ஶப்3 தா3ர்த்த2 த்3வயம்.

492. ஈடுபடுத்தும கண்ணி, வ்யாக்2யாநாந்தரம, 'படி' ஶப்3த3ார்த்த2ம்

493. பலவுருவும் ஒருருவும், ப4க3வத்3விஷயமும விஷயாந்தரமும், பரனும் பா4க3 வதரும், 'சலிப்பு' ஶப்3த3ார்த்த2ம, விரோத4பரிஹாரம், ஆதா4ரமும் அநா தா4ரமும்.

494. ஸம்பத்து—நன்மை (6, 9), ஸ்வாநுப4வபரக3ாதா2 (12), பா4க3வதாநாம் ஶரண்யத்வப்ரதிபாத3கக3ாதா2த்பர்யம் (12),

495. 'அடியார்' ஶப்3த3ார்த்த2ம் (24), ஸோபாதி4க நிருபாதி4க நிர்ணயம், பஞ்சாக்3நி வித்3யா நிரூபணம், பஞ்சாக்3நி நிரூபணம்.

496. 'பஞ்சஸ்யாமாஹூநாவாப:' ஶ்ருதபாதகம், உபலக்ஷணார், புநஶ்ச ஶப்ததா வாச்ய நிர்த்தாரணம்.

497. உபாயபக்தியும் ஸாத்யபக்தியும், பீஷ்ம சரிதம் (ப்ராரப்த பலத்வம்), தேவ ஶப்தார்த்தம், ஶரத்கா ஶப்தார்த்தம், 'ஸோமமாநோ' ஶப்தார்த்தம், பாந்யாஸமும் பரனும், அந்திம ஸ்ம்ருதி நிரபேக்ஷத்வம்.

498. வேதாந்த விரோத பரிஹாரம், 'அர்ச்சிராதி' கதிஹாரணம், நாட்டுப் பிள்ளை ஶ்லோகம், தேஜஶ்ஶப்தார்த்தம் (பாஷ்ய நிர்வாஹம்) பரமாத்ம ப்ரவேஶ ப்ரமாணம், நாடீ நிஷ்க்ரமண ப்ரமாணம், ..., ஸூக்ஷ்ம ஶரீர ஸத்பாவம், வாதயா மாருத ..., ... வ்யாக்யார், ... லிமண ... நுடபாவமும்

499. ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம ஶரீரங்கள், பரமபத ..., தென்கலையும் வடகலையும், ஐக்யமும் ஸாயுஜ்யமும், ஸாம்யாபத்தி ... மோக்ஷ:, கிங்கர ஶப்தாநுகுண யோஜநா, ...

500 ஶங்காபரிஹாரம். அந்த:புர வ்ருத்தாந்தம், ஸ்வாபாவிக ...

501. 'நம்பனை' பாசுர வ்யாக்யாநம் (6, 9, 12), ஸர்வஸமபந்நிதாநம், ... துர்ஜ்ஞேயத்வம், உதாஹரணமாக ..., 'குமரர்கள்' ஶப்தார்த்தம் (6, 9), ஸ்ருஷ்டி தஶை ஆச்ரயண தஶை ப்ராப்ய தஶைகள் (12) ... ரயத்திலும் ஸ்ரீ:பதித்வம் (12), ப்ராப்யபர ... (12), 'நம்பனை' ... நெடுமாற் கடிமை பதிகமும் (12).

502 பாந்தவாபாஸ ஸம்சயம், கரண களேபர ... பிரானும், காகாஸுரனும் நாமும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் ... பரிஹாரம்.

503. 'ஸபித்ராச' ஶ்லோகார்த்தம், ஸிம்ஹ ... ந்யாயம், ..., தென்கலையும் வடகலையும் தாயும் மகனும், பரி' உபஸர்க்கார்த்தம்

504 பூதகாலீந ப்ரயோக தாத்பர்யம், ஆந்ருஶம்ஸ்ய ... நியமம், காக்கை நோக்குகை (சாடுகதி), அநந்யகதித்வம், ஶரீரம் ... (ஶ்லோகம்), 'ஸம்' பரி' உபஸர்க்க தாத்பர்யம்.

505. அசித விஶேஷித தஶா, ஆசார்ய ஸந்தானம், ஸ்ரீ பராங்குஶ ... ஶங்கா ஸமாதாநம், 'அரிசினத்தால்' பாசுரார்த்தம் (ஜீ. அ உரை), ஆழ்வானும் ஆழ்வாரும், தென்கலையும் வடகலையும், தொழுகுலம் ஶப்தார்த்தம்.

506 'குலந்தாங்கு சாதிகள்' பாசுர வ்யாக்யாநம் (6, 9, 12), 'சண்டாள சண்டாள' ஶப்தார்த்தம், (9), பரமபாவநத்வ நிருபணம் (12), திருநிறமும் திரு

வாழியும் (9) அநுலோம ப்ரதிலோம விவாஹம் (12), ஆழியும் மணியும்— பவித்ரத்வம (12).

507. ஸ்வரூப ஜ்ஞாநமும் அடிமையும், அநுலோம ப்ரதிலோம ஜாதி நிரூபணம், நுஷ மஸ்ருங்க யயாதி சரித்ரம், வர்ண சதுஷ்டய நீசத்வம், ஸாஹங்காரத்வ நிரஹங்காரத்வங்கள்.

508. வலக்குறி - சாடுக்தி, பெரியாழ்வாரும் நம்மாழ்வாரும்.

509 'அடியார்ந்த' பாசுர வ்யாக்யாநம், (6, 9 12), தாஸ்ய பர்யவஸாந பூமி, ஏழ்படிகால் அடிமை (12), வ்ருத்தவான் ஈஸ்வரன்,

510. ஏழ்படகால் நிற்கைக்கடி (12), சுழிவிப்படி ஸப்தார்த்தமும் படி ஸப்தார்த்த பேதமும். ஐஸ்வர்ய காஷ்டையும் தாஸ்ய காஷ்டையும், படைதள ஸாயியும் யசோதாஸ்தந்யனும், ஸேஷித்வ காஷ்டையும் ஸேஷத்வ காஷ்டையும் சாடுகக்.

511. வலகைகை கீழ்ப்பட ஸயநம், அவனும் இவனும் கூழாட்பட்டிருக்கை.

512, பாங்குப் இங்கும், ஆசையின் எல்லை, சந்தமும் சந்தஸ்ஸும், நஞ்ஜீயர் திருவுள்ளம். ஆழ்வார் காலமும் ஆசார்யர்கள் காலமும், லௌகிக விருந்தும்.

513. 'அடியோங்கு' பாசுர வ்யாக்யாநம் (6, 9, 12); துர்யோதந தர்ப்பம், பகவத் கல்யாண குணங்கள், 'நெடியோன்' ஸப்தார்த்தமும் (6 9, 12) 'குற்மீறவல' ஸப்தார்த்தம் (9), புருஷார்த்த நிரூபணம் (9).

514. கஸகப்ரமேயம், 'நெடியோன்' ஸப்தார்த்தம் (24). ஸ்ரீ ராமாயணமும் திருவாய்மொழியும், துர்யோதந க்ருதாபசாரங்கள், துர்யோதநாதீநாம் ருடமூலத்வம்.

515. பாண்டவர்களும் ஆழ்வாரும், இங்கும் அங்கும், விஷயபேதம், ருக்வேதமும் ஸ்ரீராமாயணமும் திருவாயமொழியும், பாசுபக்ஷ ருக்வேதமும், ருக் வேதமும வேதாந்தரமும, ஸ்ரீ ராமாயணமும் புராணாதிகளும.

516. உபநிஷத்ஜநகோடி பக்தரைத் ப்ரதிபாதநம, கேசமந் அஸ்வவாந் தநவான், ப்ரசாரைநுகுணவ்யாபாரம், த்ருமிடோபநிஷத் ஸங்கதி.

517. திருவாயமொழி நூற்றந்தாதி, த்ராமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி. ஸௌரி காந்தி ஜிதர்கள். ஸௌரி காந்தி வைபவம்.

518. 'தயல்' ஸப்தார்த்தம், ஆழ்வார் ஸம்பந்தம் மோக்ஷஹேது, அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியும் இஷ்ட ப்ராப்தியும்.

519. 'முடியானே' பதிக அவதாரிகை (6, 9, 12), செய்யதாமரையும் முடியானேயும் (6, 9), பஹுப்ரஜன் ப்ரஜைகள், இந்த்ரிய வ்யாபாரமும் இந்த்ரியாந்

தர வ்யாபாரமும், விடாய்க்கு உத்தம்பகம், தஶகார்த்த, ஸங்க்ரஹம், அபிநிவேஶாதிஶயம்.

520. பாகவதஸ்வரூப நிரூபகம் பகவத்ஸ்வரூபம், தாரகமும் ஸ்மாரகமும், சுமந்திரனும் ஆழ்வாரும், அசித்தும் சித்ஸமாதியும, ஶங்காபரிஹாரம், 'கட்செவி' நிரூபணம் (24), தஶகத்வய ப்ரமேயம்.

521. பகவத் விஷய வைபவம், ஸ்மாரகமாம் ப்ரகாரத்வயம், காமுகனுடைய காமினீஸ்மரணம், ஸ்மாரகமும் நிரூபகமும்.

522. இரண்டு முதல் ஏழுபாட்டுவரை ப்ரமேயம். ஏழாம்பாட்டுத்தொடங்கி மேலிற் பாட்டுக்களின் ப்ரமேயம், இந்த்ரியார்த்தியும் ஆழ்வாரார்த்தியும், கரணமும் கரணியும், தஶகப்ரமேய நிஷ்கர்ஷ கதைகள்.

523. ஸீதையும் ஆழ்வாரும், பஹுவசந - தாத்பர்யம், கரணங்கள் விடாய்த்தபடி, 'ஸகாமா' ஶப்தார்த்தம-கரணியின விடாய், அபரிஹார்ய ஆர்த்தி.

524. பிரிவாலே காலம் நெடுகினபடி. மிளகாழ்வான் ஐதிஹ்யம், ஸுமந்த்ரனும் ஆழ்வாரும், இராமனைப்பிரிந்த அஞ்சாம் நாள் தஶரதமரணம், கால விசாரம் 'பஹூந்' ஶப்தார்த்தம், பஹுவசநார்த்த நிஷ்கர்ஷம்.

525. கைமுதிக ந்யாயம், ப்ராப்யப்ராபகத்வங்கள், வரதராஜஸ்தவ ஶ்லோகம்

526. 'முடியானே' பாசுரவ்யாக்யாநம் (6, 9), திருவபிஷேக வைபவம், பொன் மலையின் மீமிசைக் கார்முகில் (6), 'புள்ளூர் கொடியான்' ஶப்தார்த்தம் (6, 9), காதா பூர்வ வர்ணநம் (9).

527. ப்ராபதம் ஶரண்யம் ப்ராப்யம் (12), 'அண்டத்தும்பர்' ஶப்தார்த்தபேதம், இசையின ஓசையும் அபிநிவேஶமும், ப்ரதமதருஷ்டம் தென்கலையும் வடகலையும், வாஹநத்வே த்வஜத்வே ஹேது வர்ணநம்.

528. வடிவழகும் ஐஶ்வர்யமும். ஸ்ரீபரதனும் ஆழ்வாரும், அங்கும் இங்கும், பொய்ம்முடியும தலைமுடியும், சாடூக்தி, அதிப்லுதஸவரம்.

529. 'பொன்முடி' அநுவர்த்தநம். திருமுடியும் திருவடிகளும், அநுபவம் பின்னாட்டுகிறபடி, ஸவரஸ்த்தாந தரய விசாரம். வடிம்பிடுகை ஶப்தார்த்தம்.

530. அனவயபேதம், 'சாய்கரகம்' ஶப்தார்த்தம், அநந்ய ப்ரயோஜநரும் ப்ரயோஜநாந்தரபரரும், 'கினிய' ஶப்தார்த்தம்.

531. பரிச்சிந்ந அபரிச்சிந்ந ஐஶ்வர்யம், சொல்ல இயலாத நிலை. அங்கும் இங்கும் (36), 'வயிறுதாரி' ஶப்தார்ததம், 'பாடோடிக்கிடக்கை' ஶப்தார்த்தம்.

532. 'நெஞ்சமே' பாசுரவ்யாக்₂யானம் (6, 9, 12, 24), ஆஶ்ரிதஸமீஹா, மநஸ: சாபலம், இட்டளமில்லாத நக₃ரம், ஏகாரார்த்த₂ம், உபலக்ஷணம், 'நீணகரம்' ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (9, 12), ராவணமஹாப₃லி ப₄ங்க₃கத₂ந தாத்பர்யம் (12).

533. நீணகரம்-கலங்காப் பெருநகரம் (24), ஸம்ஸாரிகளும் ஆழ்வார்களும், திரு வடிமதித்த ஐஶ்வர்யம், ப₃லிவத₄ாப₄ாவ ஹேது, ஸ்ரீவாமநனும் ஸ்ரீராமனும். க்ரமவிவக்ஷா நாஸ்தி.

534. ஆழ்வாரும் வாக்கும், 'இட்டளம்' ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம், வ்யாக்₂யாநே ஸந்தி₃க்₃த₄ஸ்த₂லம். விரோத₄பரிஹாரம், 'கல்லும்' பாசுரார்த்த₂ம், 'புல்லெனல்' ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம், தமிழ் நிக₄ண்டு.

535. 'தண்மை' - பே₄ாக்₄யதை, லக்ஷணை.

536. த₄ர்மாப₄ாஸமும் ஸாக்ஷாத் த₄ர்மமும், ஶங்காபரிஹாரம், ஏகாரார்த்த₂ பே₄த₃ம, 'கலியர்' ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம்.

537. 'வாசகமே' பாசுரவ்யாக்₂யாநம் (6, 9, 12, 24), வாக்கும் கையும், நாளிளந் திங்கள் ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (6, 9), ஸ்மித சந்த்₃ரிகா (12), உபமேய லக்ஷணை (12), தாய் போல் பரிவு, இடையரும் மூங்கிற்குடிலும், 'நாளிளம் கோள்' ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம், விடுத்தல்-விரித்தல்.

538. கைகளின் வார்த்தை, ஸ்மிதமே கைவிளக்கு, கைகள் பார்வையிழந்தன, தசரதனும் ஆழ்வாரும், அவத₄ாரண தாத்பர்யம்.

539. நிரபேக்ஷத்வ ஸாபேக்ஷத்வங்கள், ஸ்மிதமும் தத₃ப₄ாவமும், ஸ்ரீகௌஸ்துப₄ஸ்வஸ்திதீ₃பம, குரம்பை ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம், அபி₄நவ சந்த்₃ரனும் முறுவலும், அவ்யயம், பெரியாழ்வாரும் நம்மாழ்வாரும்.

540. முற்றுவமை, கலியனும் ஆழ்வாரும், படல் ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம், கொண்டியிலே ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம், 'செக்கரிடை' பாசுரார்த்த₂ம், 'வேயகம்பால்' ஶப்₃த₃ார்த்த₂பே₄த₃ம்.

541. 'கைகளாலார' பாசுரவ்யாக்₂யாநம் (6), 'ராமம் மேऽநுக₃தா' ஶ்லோகார்த்த₂ம், 'மலடு நின்று' ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம், 'பசை' ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம்.

542. மாநஸாநுப₄வமும் பா₃ஹ்யாநுப₄வமும், 'பை' ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (12), வீப்ஸா தாத்பர்யம், நித்ய ப்ராப்யம், முக்தர்படி, இத்தலையும் அத்தலையும், நித்யாக்₃நிஹோத்ர வ்யாவ்ருத்தி, ஸர்வாதி₄கத்வ ஹேது அனந்த ஶாயித்வம், ப்ராப்தியும் பே₄ாக்₄யத்வமும்.

543. லௌகிக த்₃ருஷ்டாந்தம், ஸ்ருஷ்டிப்ரயோஜநம், ரஸோக்திகள், ஸ்வயம் ப்ரயோஜநம், ப்ராப்யாந்தர ப்ராபகாந்தரபரர்.

544. முக்தலக்ஷணம், ஶ்வேதத்3வீபவாஸிகள்படி, "முக்தாநாம் லக்ஷணம்" ஶ்லோகார்த்த2ம், தாச்சீ2ல்யே ணிகிப்ரத்யயம், ஶ்வவ்ருத்தியும் ஸ்வவ்ருத்தியும், நமஸ்காரநித்யத்வம், அபீ4ஷ்டாஞ்ஜலிகரணம்.

545. பரத்வ போ4க்3யத்வங்கள், பர்யங்க வித்3யை, ப்ரத்யக்ஷமும் ப்ரத்யக்ஷஸமாநமும், பா4வநாப்ரகர்ஷம், அபீ4ஜ்ஞையும் ப்ரத்யபி4ஜ்ஞையும்.

546. 'கண்களால் காண' பாசுரவ்யாக்2யாநம் (6). ஸ்ரீப4ரதனும் ஆழ்வார் கண்களும் (36), ராமாநுஜத்3வயம், 'ஸித்3த4ார்த்த2: க2லு' ஶ்லோகார்த்த2ம், ஶாப்3த3மும் ஆர்த்த2மும், ஏவகாரார்த்த2 ஸித்3த4ம்.

547. ஸ்ரீவாமநன் க3ருடே3ாத்ஸவம், ப்3ருஹத்3ரத2ந்தர ஸாமம், 'பண்கொண்ட' ஶப்3த3ார்த்த2பே4த3ம், (12), ஸ்ரீப4ரதனும் ஆழ்வார் செவிகளும் (24).

548. ரஸோக்தி, 'கண்களால் காண' விஶேஷார்த்த2ம், சாடூக்தி, ஶ்ருதே: அர்த்2தா2ந்தரம்.

549. ப4க3வத்3விஷயத்தில் இட்டபடை கற்படை, கருந்தரை ஶப்3தா2ர்த்த2ம், வாமனனும் ஆழ்வாரும், 'பண்கொண்ட புள்' ஶப்3த3ார்த்த2பே4த3ம், பக்ஷிராஜனின் பக்ஷங்கள், வாமதே3வ்யமும் ப்3ருஹத்3ரத2ந்தரமும்.

550. 'செவிகளாலார' பாசுரவ்யாக்2யாநம் (6, 9), திருநாடும் ஸம்ஸாரமும், பக்ஷபாத ஶப்3த3ார்த்த2ம். சாடூக்தி, ஓர்க்கும் ஶப்3த3ார்த்த2ம், அந்வய ப்ரத2ர்ஶநம்.

551. கனியும் கவியும், தேனும் பழமும், விடாய்த்தவிடத்தே விடாய் தீர்கை, மந்தோதரியும் ஆழ்வாரும், ஆவியின் விஶேஷம்.

552. மந்தோதரியும் ப4க3வத்பரத்வமும்.

553. 'ஆவியே ஆரமுதே' பாசுரவ்யாக்2யாநம் (6, 9), நேமியும் பாபமும் (6) த4ாரகத்வ போ4க்3யத்வங்கள் (9), ஆழ்வாருடைய சாபலாதிஶயம், மூலவ்யாக்2யாந விரோத4 பரிஹாரம் சிந்த்யம் (அ. அ. உரை),

554. வருகைக்கும் விரோதிநிரஸநத்துக்கும் பரிகரம் (9), காணியின் இழவு. ஸ்வரூபஹாநியும் அபி4மதஹாநியும் (12, 24). அம்ருத பே4த3ம், அந்வய பே4த3ம், ஸீதையும் ஆழ்வாரும்,

555. கலியனும் ஸீதையும், ஜீவபரஸ்வரூபம், ஶேஷத்வ ஸௌலப்4யகாஶம், தென்கலையும் வடகலையும்.

556. அமுதும் ஆரமுதும், ப4ாக3வதஶேஷத்வம், பேயாழ்வாரும் ஆழ்வாரும்.

557. தே₃வகியும் ஆழ்வாரும், 'நந்தன் பெற்றனன்' பாசுரார்த்த₂ம், பிரமனும் ஆழ்வாரும்.

558. ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபஹானியும், உஷாசரித்ரம், வ்யுத்க்ரம வ்யாக்₂யாநம்.

559. 'கோலமே' பாசுரவ்யாக்₂யாநம் (6, 9), காலமும் ப₄க₃வானிட்ட வழக்கு (6) அழகும் வடிவும், ப₄க₃வத்₃ விஷய வைலக்ஷண்யம் (36), 'கார் கலந்த' பாசுரார்த்த₂ம்.

560. ஶீலமும் செய்ய தாமரைப்பதிகமும் (9), 'கோலமேய்' பாட₂பே₄த₃ம் (12), ஆஶ்ரயமும் ஆஶ்ரயியும், ஜீவனும் பரனும், கதிர் பொறுக்குகை, அர்ச்சாவதார ஸௌலப்₄யம் (9, 24), காலமும் ப₄க₃வானும்.

561. ப₄க₃வத்₃விஷயத்தில் அர்த்த₂வாத₃மில்லை, ஸ்ரீப₄ரதனும் ஆழ்வாரும், கண்ணும் வடிவும, ஜ்ஞாந வ்யபதே₃ஶஸ்ருதி,

562. 'ஶீலம்' நிரூபண ப்ரகாரபே₄த₃ம் (36), சகாரார்த்த₂ம், த்₄ருதராஷ்ட்ரனும் ஸஞ்ஜயனும்.

563. கால ப்ராத₄ாந்ய நிரூபணம், 'உபஸேசநம் - ம்ருத்யு' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம், ப₄க₃வத்₃வைப₄வம், ஷஷ்டீ₂விப₄க்தி விசாரம், உபலக்ஷணம்.

564. 'கொள்வன் நான்' பாசுரவ்யாக்₂யாநம் (6, 9. 12), மாவலியும் கஞ்சனும் வாணனும், ஸமஸ்த ப்ரதிப₃ந்த₄க நிராஸகத்வம்.

565. ரக்ஷோபாயஜ்ஞன், முக்₂த₄ப₄ாஷண விவரணம் (24), 'கள்வம்' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம, ப₃ாணனும் க₃ருட₃வாஹநனும், ஸ்வரூபஜ்ஞாந வைப₄வம், ஸீதையும் ஆழ்வாரும், அஶோகவநிகையும் ஸம்ஸாரமும், மலையாளர் வளைப்பு.

566. 'கொள்வன்' ஶப்₃த₃ார்த்த₂பே₄த₃ம், சிறுபேரழைக்கக் காரணம். ப₃ாலன் பேச்சு ஆகர்ஷகம், மாவலியின் அந்யபரதை, இந்த்₃ரனும் ப₃லியும் தானும், கள்வம் நிரூபணம்.

567. இராவணனும் மாவலியும். சுக்ராதி₃ நிராஸம், கஞ்சன் வஞ்சம். புல்லும் புள்ளையானும்.

568. ஸ்ரீபராங்குஶ விஸ்ரம்ப₄ம், லக்ஷ்மீதுல்யத்வம், பிராட்டியும் ஈஶ்வரனும், பே₄தா₃பே₄த₃விசாரம், ப்ராஸங்கி₃க உபந்யாஸ விஷயம் (ஈடு).

569. 'பொருந்திய' பாசுரவ்யாக்₂யாநம் (6, 9), 'போய' ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (6. 9) 'அடுத்தேறுக' ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம், சாடூக்தி, ஶ்லேஷோக்தி, 'இறை' ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம், தமிழ் நிக₄ண்டு. திருமழிசைப்பிரானும் நம்மாழ்வாரும்.

570. 'போய' ஶப்3த3ார்த்த2ம் (12, 24): காணிய-காண்கைக்கு, ப்ராப்ய ப்ராபகத்வ பு3த்3தி4பே4த3ம்.

571. 'பொருந்திய மாமருது' விஶேஷார்த்த2ம (ரு). பத3ஸமபி4வ்யாஹார லப்4யார்த்த2ம், மரமும் நெஞ்சும, கறுப்பும் சீற்றமும்.

572. ரிஷியும் ஆழ்வாரும், ஶங்காபரிஹாரம். அடிவிடாத தன்மை, ஸர்வர்க்கும் ஜீவநாபேக்ஷை, த்4வந்யர்த்த2ம், நோக்குகை ஶப்3த3ார்த்த2ம்.

573. ஆழ்வார் தன்மை மாலையும் மலையும், 'பட்டைப்பொதிச் சோறு' ஶப்3த3ார்த்த2ம், நாமும ஆழ்வாரும. வீப்ஸா தாத்பர்யம.

574. 'புலம்புசீர்' பாசுர வ்யாக்2யாநம் (6, 9. 12).

575. ஸர்வஸ்வாமித்வம்,' வலங்கொண்ட ஆயிரம. அந்யஶேஷத்வ நிவ்ருத்தி, ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீ, தென்கலையும் வடகலையும். உபலக்ஷணம்.

576. முக்தனுடைய ஸஶரீரத்வம், 'இன்னார் இனையார்' ஶப்3த3ார்த்த2ம். அந்வய ப்ரத3ர்ஶநம்,

577. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி. த்3ரமிடோ3பநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி, நித்ய த3ருஶ்யாங்க3த்வம்.

578. பா4ச3வத விஷயமும் ப4க3வத்3விஷயமும், புருஷார்த்த2 காஷ்டா2ஹாநி, வாக்பாணி சக்ஷுஶ் ஶ்ரோத்ரங்களுடைய மநோவாக்பாணி சக்ஷுர் வ்ருத்தி வாஞ்சா2. இந்த்3ரிய வ்ருத்தி நியமஹாநி, ஆழ்வாருடைய ப்ராவண்யாதிரேகம்.

579. 'சொன்னால் விரோதம்' பதிக அவதாரிகை (9). ஆழ்வாரும் ஸம்ஸாரிகளும், ஆழ்வாருடைய விஸ்ம்ருதி. த3ஶகார்த்த2 ஸங்க்3ரஹம் (9), ப்ராப்தாப்ராப்த விஷயங்களில் கு3ணதோ3ஷங்கள் (9), ப்ரீதியிலே ஸமாப்தி, 'ஊனில் வாழுயிர்' பதிகமும் 'சொன்னால்' பதிகமும் (9). ப்ரீதியும் வ்யஸநமும.

580. ஸதுத்யத்வ நிரூபணம (12), ஔதா3ர்யாநுகு3ண வைப4வம் (12), வைப4வம் (12), ஆழ்வாருடைய ஸ்வநிஷ்டை2, ப4க3வத்3வைப4வம் (24), அப்ராப்த விஷயதோ3ஷங்கள், ஸமஸாரிகளும் ஆழ்வாரும.

581. ஸம்ஸாரிகளிழவு ஸஹியாமை, பேற்றுக்கும் இழவுக்கும் கூட்டல்லாதார், ஹர்ஷமும் உபதே3ஶமும், து3:க்க2மும் மஹா து3:க்க2மும, அஸேவ்யஸேவா நிவ்ருத்தி. பல உரு ப4க3வத்3விஷய காலக்ஷேபம், ஸம்ஸாரிகள் தாழ்ச்சி, 'அறியார் சமணர்' பாசுரார்த்த2ம், ருத்3ரனுடைய அவரத்வம்.

582. ஜைநபௌத்த, சைவவாதங்கள். ஸப்தபங்கீவாதம். பௌத்தமத கண்டநம், பட்டர் ச்லோகம், உபதேச தசகார்த்தபேதம், வாளேறு காணத் தேளேறுமாயும்.

583. ஸம்ஸாரிகளும் ஆழ்வாரும் (36), பகவத்விஷயமும், விஷயாந்தரமும் (36), உபலக்ஷணம், சாப்தமும் ஆர்த்தமும்.

584. ஸர்வ சப்த வாச்யத்வம், பகவத் வைபவம், அஸத்ய ஸ்தோத்ரம், 'பொய்த்தரவு' சப்தார்த்தம், 'வார்த்தை பதின்கலம்' பாட்டு.

585. ஸ்தோத்ரஹேதுத்வயம், த்ருஷ்டாத்ருஷ்ட ப்ரயோஜந நிரூபணம், ஸ்வார்த்த, பரார்த்த, ஸ்தோத்ரம், 'இருமருங்கும் துய்யான்' சப்தார்த்தம்.

586. "சொன்னால் விரோதம்" பாசுர வ்யாக்யாநாவதாரிகை (6), ஹிதோப தேசம், ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானும் ஆழ்வாரும், வழிபறியிலே தப்பினர்படி, 'பத்யமங்குளிவிச்சேத' ச்லோகம், 'கா ஜாதிபரிகல்பநா' ச்லோகம், பீமஸேநன் அநுகரித்த மேஷஸ்வரம் கதை.

587. 'சொன்னால் விரோதம்' பாசுர வ்யாக்யாநம் (6, 9, 12), ஆழ்வாருடைய ஸ்வபாவம், ஆழ்வார் மதம், லோபகார்ய உபதேசம். 'என்னப்பன்' சப்தார்த்தம் (9).

588. அஸேவ்யஸேவா நிஷேதமும் தவறு, 'விரோத: கஸ்ய' இதி விசார: ஸ்ரீப்ரஹ்லாதனும் ஆழ்வாரும், சங்காபரிஹாரம், பூர்வவசந தாத்பர்யம், தாமும் தம் நாவும், ஆழ்வார் நா, யஸ்யைதே தஸ்ய தத்தநம்.

589. சேஷத்வ காஷ்டா, சங்கா ஸமாதாநம், அசக்யதாநம், வேதமும் ஸ்ரீராமாயணமும், விபவமும் அர்ச்சையும், முதலாழ்வார்களும் திருவேங் கடவனும், கவிபாடிப்பெற்ற ஆனை, பகவானுடைய ஸத்தையும் அஸத்தையும், வ்யக்த்யந்தரஸ்துத்யபாவஹேதுக்கள், சொன்னால் விரோ தம் மூன்று.

590. ஆஸுர ப்ரஜைகளும் அஸுரபாலனும், யமனும் யமபடனும், அஜாமி ளோபாக்யாநம், அப்ராப்த ஸ்துதியும் பகவத்கோபமும், வாய் வக்ரிக்கும்.

591. அஸதஸ்யம், சிஷ்ய லக்ஷணஹாநி, த்யாகார்ய உபதேசம். ஆழ்வார் உப தேசமும் ஸம்ஸாரிகள் அநாதரமும்.

592. 'கேண்மினோ' ஓகாரார்த்தம், அஷ்டகர்ண உபதேசம். ச்ரோத்ர க்ராஹ்ய த்வம் சப்ததர்மம், பாலைக்குடிக்கக் காலைப்பிடிக்கிறார். ஹேது கர்ப்ப விசேஷணம்.

593. கவிக்கு இனிமை, ஶேஷ ஶேஷி ஸ்வபா₄வங்கள், மிது₂நமும் ஶேஷ ஶேஷிகளும், இருதலைரஸம். அப்ரதா₄ந பே₄ாக்த்ருத்வமும ப்ரதா₄ந பே₄ாக்த்ருத்வமும், 'என் யான்' புநருக்திபரிஹாரம்.

594. அஹங்காரமமகார நிவ்ருத்திகள், அநுஸந்தா₄நஸாமர்த்₂ய ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம். கே₂ாதா₂நம், பிதாவும் புத்ரனும், 'ஆதௌ₃ ஈஶ்வரத₃த்தயை...' தத்₂வஸார ஶ்லோகம், ஈஶ்வராபி₄ப்ராயம், ஸம்ப₃ந்த₄கார்யம், லோகவ்யவஹாரமும் ஶாஸ்த்ரார்த்த₂மும்.

595. அடியாரும் அவனும், கைமுதிகந்யாயம், கே₂ாத்ர ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம்.

596. ஆனையும் பரனும், ஸாமந்த்ரனும் ப₄க₃வானும், ஸம்ஸாரிகளும ஸர்வேஶ்வரனும், ப்ரகரணஸாங்க₃த்ய சோத்₃ய பரிஹாரம்.

597. 'உளனாகவே' பாசுர வ்யாக்₂யாநம் (6, 9, 12), அஸத்தும் ஸத்தும், திருக்குறுங்குடி வைப₄வம். 'கண்ணன்' ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (9, 12).

598. பரமார்த்த₂கு₃ண விபூ₄திவிஶிஷ்டனும், ஆபி₄மாநிக ஸம்பத்₃விஶிஷ்டனும் (12), 'அஸந்நேவ' 'நேஹநாநா'(24), தென்கலையும் வடகலையும், கல்ப₃ரஹ்மதே₃ஶத்தில் கரிக்கால் ப்₃ரஹ்மராயன், 'மானிடம்' ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம். தமிழன் நிர்வாஹம் (24, 12), அர்த்த₂வாத₃மும் அநர்த்த₂வாத₃மும், ஸ்துதியும் ஸ்துத்யபா₄வமும்,

599. ஸம்ஸாரிகள் நினைவும் ஆழ்வார் நினைவும், 'நேஹநாநா' ஶ்ருத்யர்த்த₂ம், அப்₃ரஹ்மாத்மக வஸ்து நிஷேத₄ம்.

600. ப்₃ரஹ்மஜ்ஞாநத்தாலே ஸத்தை, 'நேயமஸ்தி புரீ' 'நேஹ நாநாஸ்தி' ஸ்ரீராமாயணமும் உபநிஷத்தும், க்ஷணப₄ங்கு₃ரத்வம், 'குவாலாக' ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம்.

601. ஜீவபரர்களுடைய ஸத்₃பா₄வம், ஜீவனுடைய ஸத்வாஸத்வங்கள், "ஸதி த₄ர்மிணி, த₄ர்மா: சிந்த்யந்தே", கல்ப₃ரஹ்ம தேசத்தில் கரிகால்ப்₃ரஹ்மராயர், நஞ்ஜீயரும் நம்பிள்ளையும். உபஜீவந ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம், "உளன் கண்டாய்" பாசுரார்த்த₂ம்.

602. 'மானிடம' ஶப்₃த₃நிர்த்₃தே₃ஶ தாத்பர்யம், மறைந்த குற்றங்களின் ப்ரகாஶநம், விளாநிலமும் ஏரிக்கட்டும், தமிழர் வ்யாக்₂யானம், இவனும் அவனும, திருக்குறுங்குடி வைப₄வம். 'மெய்' சாடுக்தி, ஏரிக்கட்டு ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம், லௌகிக நம் ப₄க₃வானும்.

603. குணாதரன், பாசுரத்தின் பிண்டி₃தார்த்த₂ம், 'எந்தை' ஶப்₃த₃ார்த்த₂த்₃வயம் அந்வய ப்ரத₃ர்ஶநம்,

604. 'ஒழிவொன்றில்லாத' பாசுர வ்யாக்யாநம் (6, 9. 12, 24). மோக்ஷ வைலக்ஷண்யம் (6), 'வழி' ஶப்தார்த்தம் (12, 9), ஸ்தோத்ரு ஸ்துத்ய ஸ்துதிகள (12).

605. பேறும் வழியும (24), வழி ஶப்தார்த்தபேதம், பரமபத ஓலக்கத்தின் சிறப்பு, த்ருஷ்டாத்ருஷ்ட ஹாநி, ஸ்வரூபாதி விரோதம்.

606. போம்வழி ஶப்தார்த்தத்ரயம், காலநிர்தேஶ தாத்பர்யம், அவ்யயம்.

607. 'போய்' ஶப்தார்த்தஸ்வாரஸ்யம், போகையும் வருகையும், தென்கலையும் வடகலையும்.

608. 'கழிய' ஶப்தார்த்த ஸ்வாரஸ்யம, 'வான்கவி' ஶப்தார்த்தம், ராமாயணமும் திருவாய்மொழியும், 'கவி' ஶப்தார்த்தம, 'அரணியவான' ஶப்தார்த்தம், அத:பதநஹேது.

609. 'என்னுவது' பாசுர வ்யாக்யாநம் (6. 9), ஸ்வஶேஷதைகரதித்வம் உபாலம்பவசநம் (9).

610. பெறும்பேற்றின் கனம், 'தன்னுகவேகொண்டு' ஶப்தார்த்தபேதம்(12, 24)

611. ஸாம்யாபத்தி மோக்ஷம், நைச்ய ஸித்தி, இட்டிறை ஶப்தார்த்தம், 'பணையம்' ஶப்தார்த்தம்.

612. 'க்ஷேபோக்தி' (36), வானவர்முடியும் ஈசன்முடியும், 'ஸமிந்தே' ஶப்தார்த்தம். தென்கலையும் வடகலையும், யத்யாலிங்கிதப்ரயோகதாத்பர்யம்.

613. ஶ்ருதியும் ஸ்ம்ருதியும். தென்கலையும் வடகலையும், அப்ராப்த ஸ்தோத்ர ஹேது, இஷ்ட ப்ராப்தியும் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியும, ஸ்ரீ விபீஷணன் பெற்ற பேறு, அந்வய ப்ரதர்ஶனம்.

614. 'கொள்ளும் பயனில்லை' பாசுர வ்யாக்யானம் (6, 9, 12), தோஷப்ரகாஶமும் வாக்மித்வநாஶமும் (9), பகவத்வைபவம், ஸௌந்தர்யத்தின் ஏற்றம், 'கொள்ள' ஶப்தார்த்தபேதம் (12).

615. பகவானுடைய ஸகலபலப்ரதத்வம், ரூபாபாஸமும் அப்ராக்ருத ரூபமும்.

616. கவிபாட ஹேது நிரூபணம்.

617. கறைச்சீரை ஶப்தார்த்தம், அஸம்சிஸ்பர்ஶம், நிரூபகதர்ம நிரூபணம்.

618. வித்3யா நிரூபணம், வித்3யா விரோத4 நிரூபணம், ஸர்வஶப்3த3வாச்யன் ப4க3வானே, மாருடிச் சொல்லுகை, 'ஏகாநேக ஸ்வரூபாய' இத்யாதி3.

619. இவன் கொள்வதும் அவன் கொடுக்க நினைப்பதும், பேறிழவுகளுக்கு ஹேது, கொடைக்குக் கோதில்லாமை.

620. 'படி' ஶப்3த3ார்த்த2ம், ஸ்வர ப4ாவம், அசை.

621. 'வம்மின்' பாசுரவ்யாக்2யாநம் (6, 9, 12), தே3ஹயாத்ரைக்கு வழி, ஸ்ரீமான் ஶப்3த3ார்த்த2ம், கைத்தொழிலும் தே3ஹயாத்ரையும், 'இப்போது' ஶப்3த3ா ந்வயம் (9), இப்போது ஶப்3த3ாந்வயம் (12),

622. க3ாத2ா தாத்பர்யம (12), ஶப்3த3மும் அர்த்த2மும் (24) ஶரீரவாசகம் ஶரீரிபர்யந்தம் செல்லும்,

623. தென்கலையும் வடகலையும், எம்பார் நிர்வாஹம், கைத்தொழில் ஶப்3த3ார்த்த2ம், கோட்டை ஶப்3த3ார்த்த2ம், புற்சிரைத்தல் ஶப்3த3ார்த்த2ம், 'மன்னுலகு' ஶப்3த3ார்த்த2ம்.

624. தே3வமநுஷ்யாதி3 விசாரம், ராஜஸ தாமஸ தே3வதைகள், புண்ட3ரீகாக்ஷனும் விரூபாக்ஷனும்.

625. ஶப்3த3ஸ்வப4ாவ கத2நம், ஆத்திகரும் ஆழ்வார் உபதே3ஶமும், பொய்கையாரும் நம்மாழ்வாரும், ஈஶ்வர ப்ராத4ாந்ய நிரூபணம், ஶப்3த3மும் ஆராத4நமும்.

626. 'சேரும் கொடை' பாசுர வ்யாக்2யாநம் (6, 0). ஸ்வலாப4கத2நம். ஔதா3ர்யத்துக்குக் கையும் திண்மைக்குத் தோளும், த3க்ஷஸ்ம்ருதிவசநம்.

627. 'பச்சைப்பசும்' ஶப்3த3ார்த்த2ம், சந்த3ஸ்ஸும் திருநாமமும், மேக4ஸ்வப4ாவ கத2நம், தேம்புமதோளும பணைக்கும் தோளும், தமிழன் நிர்வாஹம் (24), 'பாரில்' இல் ஶப்3த3ார்த்த2ம்

628. த்ரிஜட சரித்ரம், பெருமாள் கொடை, ஸ்ரீ ஶத்ருஞ்ஜயன் பெருமாள் ஆனை

629. 'கை' ஶப்3த3ார்த்த2ம்.

630. 'வேயின' பாசுர வ்யாக்2யானம் (6, 9) ஆழ்வார் வாய் அவிதே4யமான வாறு, தென்கலையும் [illegible]

631 '[illegible]' ஶப்3த3ார்த்த2 [illegible] (12), புருஷகார வைப4வம், பிராட்டியும் ப4க3வானும், ஆய ஶப்3த3ார்த்த2ம்.

632. தாயும் சேயும், கரணமும் கரணியும், நீர்க்குமிழி ஶப்தார்த்தம். 'வேயின்' பஞ்சமீ, ப்ராப்யப்ராபக தஶைகளில் புருஷகாரம்.

633. சேர்த்தியிலே அடிமை, கைப்புடை ஶப்தார்த்தம், பாண்டர ஶப்தார்த்த விஶேஷம்.

634. தஶரதனும் ஆழ்வாரும், 'வாய்கொண்டு' ஶப்த ஸ்வாரஸ்யம், ரஸோக்தி, ஆசைப்படுவதும் பேசப்படுவதும், இந்த்ரியங்களுள் ப்ரதானம் மனம்.

635. 'வாய்கொண்டு' பாசுர வ்யாக்யானம் (6, 9), பகவானுடைய பரமௌதார்யம், பிறரும் தானும் (36).

636. 'நின்று நின்றே' ஶப்தார்த்தம் (9), 'இம்மை' ஶப்தார்த்த விஶேஷம் (12) இம்மை ஶப்தார்த்த பேதம் (12), ...க்குப்படைத்த ப்ரயோஜநம்.

637. பூர்வர்கள் நிர்வாஹமும் தமிழன் நிர்வாஹமும்.

638. ஸௌமித்ரையும் இளையபெருமாளும், 'ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம்' ஶ்லோகார்த்தம், 'தச்சிர: யத் ப்ரணமதி' ஶ்லோகம், கருமுகைமாலையும் வெய்யிலும்.

639. 'ராமே ப்ரமாதம் மாகார்ஷீ:' ஶப்தார்த்தமும், அந்வய வ்யதிரேகங்கள், பெருமாள் நடையும் கண்ணன் நடையும், 'நடைச்சக்ரவத்துபிடிக்கை' ஶப்தார்த்தம்.

640. ஸ்ருஷ்டி ப்ரயோஜநம், அபரிச்சின்னமும் பரிச்சின்னமும்.

641. பரமபதமும் வானவர் நாடு, தென்கலையும் வடகலையும், விவக்ஷிதார்த்தம், 'கண்டு கொள்' ஶப்தார்த்த ஸ்வாரஸ்யம்.

642. ஸ்ரீபரதாழ்வானும் பரமபதநாதனும், பகவானுடைய வாத்ஸல்யம், 'வீடு' ஶப்தார்த்தம்.

643. 'நின்று நின்று' ஶப்தார்த்தத்ரயம். ஸாத்ம்ய போகப்ரதத்வம்.

644. 'நின்று நின்று' பாசுர வ்யாக்யானம் (6, 9, 12, 24), ஸ்ருஷ்டி ப்ரயோஜனம், ஸ்வவ்ருத்தியும் ஶ்வவ்ருத்தியும்.

645. அந்வய ப்ரதர்ஶநம் (24), ஶரீரம் பயாவஹம், வீப்ஸா தாத்பர்யம்.

646. புநருக்தி பரிஹாரம், ஸமாஶ்ரயண கார்ய நிரூபணம்.

647. திருவந்தாதியும் திருவாய்மொழியும், பகவான் பதத்யுழவன், அநிர்விண்ணன் பகவான்.

648. 'ஏறகும்' பாசுரவ்யாக2யாநம் (6), திருவாயமொழியின் பெருமை, கவிஶப்3 தா3ர்த்த2 த்3வயம், அன்வய ப்ரத3ர்ஶநம்,

649 பரனும் ஆழவாரும்.

650. ஜன்மமும் அப்ராப்த ஸ்தோத்ரமும், ப்ராப்தாப்ராப்த விவேகம்.

651. த்3ரமிடோ3பநிஷத் ஸங்க3தி, த்3ரமிடோ3பநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி.

652. திருவாயமொழி நூற்றந்தாதி, ஸ்துத்ய அஸ்துத்ய விப4ாக3ம், லௌகிக ரும் ஆழவாரும்.

653, ஸம்ஸாரிகளும் ஆழவாரும், க்ஷுத்3ர ப்ரயோஜனமும் க்ஷுத்3ர மநுஷ்ய ரும், ப்ரவ்ருத்தியும் நிவ்ருத்தியும், பரன் அருளும் ஆழ்வார் அருளும், அநயஶேஷத்வ மூலம் சன்மம்.

654. 'சன்மம் பலபல' பதிக அவதாரிகை (6, 9. 12, 24), ப்ரீதித்3வயம்' (6), த3ஶகார்த்த2ஸங்க்3ரஹம் (12), ததே3காநுப4வத்வம் (12). அங்கும் இஙகும் (24), இழவும் பேறும்.

655. ஸம்ஸாரிகளும் ஆழவாரும், 'சனமம்' 'குரவை' த3ஶகத்3வயபே4த3கா காரம், க3ண்ட3 த்3வயார்த்த2ம்.

656. 'சன்மம் பலபல' பாசுர வ்யாக்2யாநம் (6, 9, 12), தி3வ்யாயுத4த4ரதவம், அஸுர நிரஸநஸாமர்த்2யம், 'அஜாயமாந:' ஶப்3த3ார்த்த2ம் (12). தி3வ்யா யுத4த4ரண ப்ரயோஜநம் (12), அஸுரர்களின் வன்மை (12).

657, தே3ஶாந்தர காலாந்தர தே3ஹாந்தரங்கள் (12), அர்த்த2ஸங்க்3ராஹக க3ாத2ா (24), அவதாரத்திலே ஈடுபாடு, வேத3வேத்3யன வதி3கவசநங்கள், தீ4ர ஶப்3த3ார்த்த2ம், ப்ரமாணப்ரமேய ப்ரமாதாக்கள். ப4க3வத: அபரிச் சி2ந்நவைப4வத்வம், தென்கலையும் வடகலையும், 'பிதாபுத்ரேண' ஶ்ருத்யர்த் த2ம், தி3வ்யாயுத4ஙகளும் தி3வ்யபுருஷனும்,

658. ப4ரதஶத்ருக்4நர்கள ஶங்க2சக்ரங்கள் (24), ஆயுத4ங்களும் ஆப4ரணஙகளும், இதுவும் ஒருசேர்த்தியழகு, தன்னைப்போல் பிறரையும் நினைப்பது, வணக்க மும் எதிரிடுகையும், அழகும் அம்பும். நனமையும் தீமையும், சீர்-வீரமும் வாத்ஸலயமும் ஸவாமித்வமும் (24), சிசுபாலனும் அர்ஜுநனும் ஆழவாரும்.

659. அவதாரிகாத்ரயமும் விவரண விவரணிப4ாவமும், கர்மவஶ்ய அகர்மவஶ்ய ஜனமங்கள, பாட2 விசாரம், வீப்ஸாதாத்பர்யம், நித3ாந நிர்ணயம்.

660, ப$_4$க$_3$வத$_3$வதாரம் ப$_4$க$_3$வானுக்கே தி$_3$வ்யம், ஈடுபாட்டுக்கு ஹேது, ஆழ்வாரும் ப$_4$க$_3$வானும், அவதாரமும் அவதாரங்களும், அவன் பிறவியும் இவன் பிறவியும், 'பரிஜாநந்தி' ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ம், ஆழங்கால் ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ம்,

661. கு$_3$ணமும் கு$_3$ணபரீவாஹமும், பரனும் அவனவதாரங்களும், 'யோகி-யோநௌ' ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ம். 'பன்னிருதிங்கள்' பாசுரார்த்த$_2$ம்.

662. காரணத்வ கார்யத்வங்கள், ஶ்ருதியும் அவனும். தி$_3$வ்ய சக்ஷுஸ்ஸும் மாம்ஸ சக்ஷுஸ்ஸும், தென்கலையும் வடகலையும்.

663. ப$_4$ாக$_3$வதர் ப்ராப்யர், ப$_4$ரதஶத்ருக்$_4$னர்களும் ஶங்க$_2$சக்ரங்களும் (அ. அ. உரை) ஸாது$_4$பரித்ராணமும் து$_3$ஷ்டநிராஸமும், ஶங்க$_2$மும் சக்கரமும், பரனுடைய வ்யாமோஹாதிஶயம், ஶங்க$_2$சக்ர வ்யாபார பே$_4$த$_3$ம்,

664. ப$_3$த்$_3$த$_4$ரும் நித்யரும், விஶேஷணஸ்ய ஸர்வத்ராந்வயம்-

665, அர்ஜுநனும் ப$_4$க$_3$வானும், ஸங்கல்பமும் யுத்$_3$த$_4$மும், உத்ஸர்க்க$_3$ாபவாத$_3$ ந்யாயம்.

666. 'குறைவில்' பாசுரவ்யாக்$_2$யாநம் (6), ஆநந்த வைப$_4$வம் (6), பரமபத$_3$மும் ஸம்ஸார மண்ட$_3$லமும், அந்வய ப்ரத$_3$ர்ஶநம்.

667. அவதார கந்த$_3$ம் (9), 'கோள்' ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ம், 'கண்ணுறைகை' ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ம், பக்ஷிராஜனுடைய மூக்குக்கறை (9), 'ஓர்யோர்கு' ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ம் (12), தென்கலையும் வடகலையும்

668. கடல் வைப$_4$வம் (24), கடல்வைஶால்யம், தென்கலையும் வடகலையும், சிந்தா பே$_4$த$_3$ம், நித்யரும் ப$_4$க$_3$வானும், ராஜாவும் ராஜாதி$_3$ராஜனும்.

669, 'கறை' ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ பே$_4$த$_3$ம (24), அவன் தழும்பும் இவன் தழும்பும், புநருக்திதோ$_3$ஷ பரிஹாரம், ஆழ்வாரும் கடலும்.

670. தி$_3$வ்ய த$_3$ம்பதியும் திருவநந்தாழ்வானும், கண்ணன் கண்ணழகு ஹேது, நிக$_4$ண்டு, ஆத்ம சிந்தந ஹேது நிருபணம்,

671, பெரியாழ்வாரும் ஆழ்வாரும்.

672. 'முட்டில்' பாசுரவ்யாக்$_2$யாநம் (6, 9), ப்ராப்தாப்ராப்த காமங்கள், 'வடிம்பிட்டு' ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ம். 'ப்ரத்ஹதி' ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ம்.

673. அந்வய பே$_4$த$_3$ம் (6), கட்டி தேன் அமுது ரஸபே$_4$த$_3$ம் (12), மத்$_4$யமணி ந்யாயம் (12), ப$_4$க$_3$வத் ப்ராவண்யமும் இதர விஷய ப்ராவண்யமும்,

674. ஶேஷித்வாதி₃த்ரயம் ஸர்வஸாத₄ாரணம், உபமாநமும் உபமேயமும், ஆஶ்ரயணீய வஸ்துவும் ஆஶ்ரிதவஸ்துவும், ஸம்ஸாரி பே₄ாக₃மும் ஸர்வேஶ்வர பே₄ாக₃மும், பிரமனும் பரனும்.

675. 'ஓபாதி' ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம், ஶரண்யனும் ஶரணாக₃தனும்.

676. ஸர்வத்ராந்வித விஶேஷணம், உப₄யவேத₃ாந்தம், விலக்ஷண பே₄ாக்₃ய ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம், கைதொடுகை ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம்.

677. இவருடைய ஷட்₃ரஸமிருக்கும்படி, 'பரிவின்றி' பாசுர வ்யாக்₂யாநம் (6) காலயவனதி₃களும் ஆழ்வாரும், பரிவு ஶப்₃த₃ார்த்த₂ பே₄த₃ம்.

678. அரன் ஆணவம் (6), திருவாழியும் கையுமான அழகு (6), அரிஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (6), அச்யுத ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (6), ஆயன் ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம், (6)

679. ருத்₃ரப்ரதிஜ்ஞை (24), தே₃வதாந்தரமும் பரதெய்வமும், வெறுமையும ஆயுத₄த₄ரத்வமும். நாற்பத்தொன்பது அக்₃நிகள், ஆழியும் ஆழியானும், மஹா விஶ்வாஸம், பேரனும் ஆழ்வாரும்.

680. 'படை' ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம், 'சேவகம்' ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம், 'முண்டன் நீறன்' பாசுரார்த்த₂ம், 'மோடி' ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம்.

681. த்ரிபுரத₃ஹந உண்மை, பரன்செய்த செயலும் சிவன்பெற்ற புகழும், ப₄க₃வானே அச்சுதன், தந்தையும் மகனும்.

682. மாயன் மாயம், திருமழிசைப் பிரானும் ஆழ்வாரும், புருஷோத்தமன் கண்ணன், கலியனும் ஆழ்வாரும்.

683. 'இடரின்றி' பாசுர வ்யாக்₂யானம் (6, 9), பார்த்தன் புகழ் (6), தன்னுடைச் சோதி—ஸ்ரீவைகுண்ட₂ம் (6), வைதி₃க புத்ராநயநம் (9), அர்ஜுநன் புகழ் (9), 'சடையானோட' பாசுரார்த்த₂ம்.

684. பிள்ளைகள் நால்வர் (12), பரமபத₃த்தின் தேஜஸ்ஸு (24).

685. வைதி₃கனும் ஆழ்வாரும், ஏகாஹ க்ரது.

686. மத்ஸ்யமும் ப₄க₃வானும், காலக்ருத பரிணாமமில்லாத தேசம்.

687. வைதி₃கபுத்ரவேஷ வர்ணநம், ப₄ட்டர் ஐதிஹ்யம், ருஷிபுத்ர வைப₄வம், ஹரிவம்ஶோத₃ாஹரணம்.

688. புநராவ்ருத்தி விசாரம், நாச்சிமார் ஸ்வாதந்த்ர்யம், வைதி₃கவ்யாவ்ருத்தி ஆழ்வாருக்கு.

689. 'துயரில்' பாசுரவ்யாக்2யாநம் (6, 9), அஜஹத்ஸ்வஸ்வபா4வாவதாரம் (6), விரக்தியும் ப4க்தியும் (36).

690. தீ3பாத்தீ3பப்ரவ்ருத்தி (12, 24), ஸர்வவஶீகரணம், அநுகூலரும் ப்ரதி கூலரும்.

691. முட்கோலும் கண்ணழகும், 'தெய்வநிலை' ஶப்3த3ார்த்த3ம் (24), தி3வ்ய விக்3ரஹவைப4வம், நின்றவண்ணம் ஶப்3த3ார்த்த3ம்.

692. ப4க3வதா3விர்பா4வம், தெய்வநிலை ஶப்3த3ார்த்த3பே4த3ம்.

693. 'ப்ராப்தி' ஶப்3த3ார்த்த3ம், பூர்வாபரபா4வி வ்யாக்2யாநம்,

697. ஆத்மபே4த3ம், தடஸ்த2ஶங்காஸமாதா4நம், லீலாதாத்பர்ய கத2நம், ஸமபி3 வ்யாஹார ஶப்3த3ார்த்த3ம்,

698. 'கோல்விழுக்காடு' ஶப்3த3ார்த்த3ம், பிராட்டியும் பெருமாளும், ப4க3வச் சிந்தநப2லம், தை3வீ ஶப்3த3ார்த்த3ம், தா4து கோஶம்.

699. 'அல்லலிலின்பம்' பாசுரவ்யாக்2யாநம் (6, 9, 12), அப்ரக்ருதிங்க3தனுய் (6), லக்ஷ்மீப்ரீத்யர்த்த3ம் ஜக3த்ஸ்ருஷ்டி (6), கண்ணன்-வண்துவரைப் பெருமான் (6), ப4க3வத்ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநவைப4வம், ஆநந்த3மும் வடிவழகும், ஸ்வ பர விபா4க3 விப்ரதிபத்தி.

700. மேன்மையும் நீர்மையும். புருஷகார உபாயப்ரபத்தி, அவயவஶோபை4யும் ஸமுதா3ய ஶோபை4யும், ஆநந்த3மும் பரமாநந்த3மும்.

701. நிர்வாஹத்ரயம்.

702. தமிழ்நிகண்டு, ஸௌந்த3ர்யலாவண்யங்கள்.

703. ஆனைக்குக் குதிரைவைத்தல். இங்கி3த ஜ்ஞாநம், ஈஶ்வரத3யையும் பிராட்டி கடாக்ஷமும்.

704. ஸ்த்ரீகளும் ஸ்ரீயும், சாடூக்தி.

705. க்ருஷ்ணனே ஸ்ருஷ்டி கர்த்தா, அந்வய ப்ரத3ர்ஶநம், ஸ்ரீஸம்ப3ந்த4 ப2லம்.

706. 'துக்கமில்' பாசுரவ்யாக்2யாநம் (6, 9, 12, 24), வடத3ளஶாயி வ்ருத்தாந்தம், மஹாப்ரளய வ்ருத்தாந்தம், ஆபத்ஸக2த்வம்.

707. மஹாப்ரளயமும் நைமித்திக ப்ரளயமும், பத3ஸ்வாரஸ்ய லப்3த4ார்த்த3ம், அவதாரிகாத்3வய தாத்பர்யம். ஸ்தூ2ல ஸூக்ஷ்மாவஸ்தை2கள், ஸங்கர்ஷ ணாவதாரம், விக்ருத ஶப்3த3ார்த்த3ம்.

708. சிவனுடைய உபகாரகத்வம், ஈர்க்கில் அத்திக்காய், த்ரிவிக்ரமனும் வடதள ஶாயியும்.

709. 'தளர்வினறியே' பாசுரவ்யாக்யாநம (6, 9, 12), ஸர்வாந்தராத்மவைபவம் காரணத்வபூர்த்தி, ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்வம், வ்யாப்யதோஷாஸம்ஸ்பர்ஶம், ஜகச்சரீரத்வம், அஸாதாரண விக்ரஹம்.

710. ஜகதாகாரத்வமும அப்ராக்ருதவிக்ரஹத்வமும், த்ரிவிதகாரணத்வம். இந்த்ரியாகோசரத்வம், நியந்த்ருத்வவைபவம், உபலக்ஷணம்.

711. 'ஒன்றும்' ஶப்தார்த்தம். ஜ்ஞாநத்துக்கு அத்விதீயத்வம, த்ரிவிதகாரணத்வ பரஶப்தங்கள்.

712. உபய விபூதியோகம், அந்வயப்ரதர்ஶநம், இவன்வைமுக்யமும் அவன் ஆபிமுக்யமும்.

713. 'கேடில்' பாசுரவ்யாக்யாநம(6, 9. 12,), அடியார் இட்டவழக்கு, பகவதைஶ்வர்யம், ஸ்வாராஜ்ய ப்ராப்தி.

714. முக்தனுடைய அத்விதீய நாயகத்வ நிருபணம் (12), பயிற்றவல்லார் ஶப்தார்த்தபேதம்.

715. ஸ்ரீராமாயணமும் திருவாய்மொழியும், பயிலுகையும் பயிற்றுகையும.

716. பகவதந்தர்பாவ வைபவம், த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்கதி.

717. த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி.

718. ஶாபஸாபகதநுத்வம், த்ருதீய ஶதக தஶகார்த்த ஸங்க்ரஹம்.

719. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, உயிர்ப்பாட்டு, ரக்ஷணப்ரகாரம், தென் கலையும வடகலையும்.

720. ஆசார்ய ஹ்ருதய உதாஹரணம், பகவானும் ஆழ்வாரும, ஸக்ருத் ஸேவையும் ஸர்வதா ஸாரஸ்யமும்.

721. த்ரமிடோபநிஷத்ஸாரம்-மூன்றாம் பத்தின் ஸாரம்.

722. த்ரமிடோபநிஷத் ஸாரம- மூன்று நான்காவது பத்துகளுக்கு ஸங்கதி.

திருவாய்மொழி மூன்றும்பத்து ஸூக்ஷ்ம விஷயஸூசிகை முற்றிற்று.

ஸ்தூல விஷய ஸூசிகை

(மூன்றும்பத்து 1 முதல் 10 திருவாய்மொழி வரை)

I. முதல் திருவாய்மொழி வ்யாக்யானங்கள் (1-70)

ப்ரவேஶங்கள் (1-5)

1. முதல் பாசுரம் - முடிச்சோதி (5-12)

2. இரண்டாவது பாசுரம் - கட்டுரைக்கில் (12-18)

3. மூன்றாவது பாசுரம் - பரஞ்சோதி (19-23)

4. நாலாவது பாசுரம் - மாட்டாதே (23-29)

5. ஐந்தாவது பாசுரம் - வருந்தாத (29-35)

6. ஆறுவது பாசுரம் - ஓதுவார் (36-41)

7. ஏழாவது பாசுரம் - வாழ்த்துவார் (41-45)

8. எட்டாவது பாசுரம் - மாகுண (45-52)

9. ஒன்பதாவது பாசுரம் - மழுங்காத (52-57)

10. பத்தாவது பாசுரம் - மறையாய (57-62)

11. பதினோராவது பாசுரம் - வியப்பாய (62-67)

II இரண்டாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்₂யாநங்கள் (70-137)

ப்ரவேஶங்கள் (70-76)

1. முதல் பாசுரம் - முந்நீர் ஞாலம் (76-85)

2. இரண்டாவது பாசுரம் - வன்மா (85-91)

8. எட்டாவது பாசுரம்—மேவுதுன்ப (116-120)

9. ஒன்பதாவது பாசுரம்—கூவிக்கூவி (120-125)

10. பத்தாவது பாசுரம்—தலைப்பெய் (125—130)

11. பதினோராவது பாசுரம்—உயிர்கள் (130-135)

III. மூன்றும் திருவாய்மொழி வ்யாக்₂யாநங்கள் (138-218)

ப்ரவேஶங்கள் (138-141)

1. முதல்பாசுரம்—ஒழிவில் (141-156)

2. இரண்டாவது பாசுரம்—எந்தை (156-160)

3. மூன்றாவது பாசுரம்—அண்ணல் (160-165)

4. நாலாவது பாசுரம் – ஈசன் (165-173)

5. ஐந்தாவது பாசுரம்— சோதி (173-182)

6. ஆருவது பாசுரம்—வேங்கடங்கள் (182-193)

7. ஏழாவது பாசுரம்—சுமந்து (194-199)

8. எட்டாவது பாசுரம்—குன்றம் (199-203)

9. ஒன்பதாவது பாசுரம்—ஓயுமூப்பு (203-206)

10. பத்தாவது பாசுரம் - வைத்த (207-211)

3. மூன்றுவது பாசுரம் - பங்கயக்கண்ணன் (241-244)

4. நாலாவது பாசுரம் - சாதிமாணிக்கம் (245-253)

5. ஐந்தாவது பாசுரம் - அச்சுதன் (253-257)

6. ஆருவது பாசுரம்—பாலென்கோ (257—263)

7. ஏழாவது பாசுரம்—வானவர் (263-267)

8. எட்டாவது பாசுரம்—ஒளிமணி (267-270)

9. ஒன்பதாவது பாசுரம் — கண்ணனை (270-273)

10. பத்தாவது பாசுரம்—யாவையும் (273—280)

11. பதினோராவது பாசுரம்—கூடிவண்டறையும் (280-283)

V. ஐந்தாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்₂யாநங்கள் (286-368)

ப்ரவேஶங்கள் (286-294)

1. முதல் பாசுரம் - மொய்ம்மா (294-305)

2. இரண்டாவது பாசுரம் - தண்கடல் (305-310)

3. மூன்ருவது பாசுரம் - மலையை (311-317)

4. நாலாவது பாசுரம் - வம்பவிழ் (317-324)

5. ஐந்தாவது பாசுரம்—சாதுசனத்தை (324-333)

11. பதினோராவது பாசுரம் - தீர்ந்த (363-366)

VI ஆறும் திருவாய்மொழி வ்யாக்₂யாநங்கள் (369-442)

ப்ரவேஶங்கள் (369-377)

1. முதல் பாசுரம் - செய்யதாமரை (378-387)

2. இரண்டாவது பாசுரம் - மூவராகிய (387-392)

3. மூன்றாவது பாசுரம் — பரவி (392-398)

4. நாலாவது பாசுரம்—வைம்மின் (398-401)

5. ஐந்தாவது பாசுரம் - திரியும் (402-405)

6. ஆறுவது பாசுரம்—தோற்றக்கேடு (405-410)

7. ஏழாவது பாசுரம்—எழுமைக்கும் (410-413)

8. எட்டாவது பாசுரம் - துயரமேதரு (413-420)

1, முதல் பாசுரம் - பயிலும் (452-463)

2. இரண்டாவது பாசுரம் - ஆளும் (463-471)

3. மூன்றாவது பாசுரம் - நாதனை (472-478)

4. நாலாவது பாசுரம் - உடையார்ந்த (478-484)

5. ஐந்தாவது பாசுரம் - பெருமக்கள் (484-489)

6. ஆருவது பாசுரம்—அளிக்கும் (489–493)

7. ஏழாவது பாசுரம்—சன்ம சன்மாந்தரம் (494-500)

8. எட்டாவது பாசுரம் - நம்பனை (501-505)

9. ஒன்பதாவது பாசுரம்—குலந்தாங்கு (506-509)

10. பத்தாவது பாசுரம் - அடியார்ந்த (509-512)

7. ஏழாவது பாசுரம்—சேரும் (626-630)

8. எட்டாவது பாசுரம்—வேயின் (630-635)

9. ஒன்பதாவது பாசுரம் - வாய்கொண்டு (635-643)

10. பத்தாவது பாசுரம் - நின்றுநின்று (644-648)

11. பதினோராவது பாசுரம்—ஏற்கும் (648-651)

4. நாலாவது பாசுரம் - பரிவின்றி (677-683)

5. ஐந்தாவது பாசுரம் - இடரின்றியே (683-689)

6. ஆறுவது பாசுரம்—துயரில் சுடரொளி (689-693)

7. ஏழாவது பாசுரம்—துன்பமுமின்பமும் (694-698)

8. எட்டாவது பாசுரம் - அல்லலிலின்பம் (699-705)

மூன்றும்பத்து ஸ்தூ₂ல விஷயஸூசிகை முற்றிற்று.

முன்னிணைப்பு

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஆழ்வாராசார்யர்களின் அருளிச்செயல்களுக்கு
எளிய தமிழ் விரிவுரைகளுடன்
வெளிவரும் சிறந்த

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மாதப் பத்திரிகை

வேதம், ஸ்ம்ருதிகள், இதிஹாஸங்கள் முதலியவற்றிலிருந்து ஸ்ரீமந் நாராயணனின் பெருமையை விளக்கும் பல சிறந்த நூல்களும், தமிழில் கீ₃தா வ்யாக்₂யானமும், நாச்சியார் திருமொழி முதலான தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄ங்களுக்கு எளிய விவரணங்களோடு கூடிய பூர்வாசார்ய வ்யாக்₂யானங்களும், ப்₃ரஹ்மஸூத்ர வ்யாக்₂யானமான விவரணஸஹித சாரீரககாரிகாவளியும், கேள்வி-பதில்களும், தமிழ் விவரணத்தோடு கூடிய ப்ரபந்நாம்ருதமும் மற்றும் பல விஷயங்களும் வெளிவருகின்றன.

ஆசிரியர் :—

ஸ்ரீ S. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார்

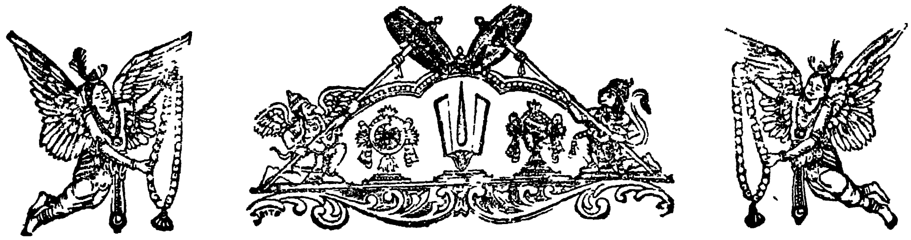
அட்வகேட்

3-B, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி 620 017.

வருடச்சந்தா ரூ. 20-00

ஸர்வஜித் மார்கழி 28உ (12—1—1948) முதல்

தொடர்ந்து வெளிவருகிறது.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பகவத் விஷயம்

மூன்றும் பத்து - முதல் திருவாய்மொழி
முடிச்சோதி ப்ரவேசம்

ஒ— மூன்றும்பத்தில்—முதல் திருவாய்மொழியில் - இப்படி திருமலையின் பே$_4$ாக்$_3$ய தையை அநுப$_4$வித்த ஆழ்வார் — வேத$_3$ங்கள் வைதி$_3$க புருஷர்கள் ப்$_3$ரஹ்ம ருத்$_3$ரர்கள் தொடக்கமானவருடைய ஸ்தோத்ராதி$_3$களுக்கு அபூ$_4$மியாய், ஸமாஶ்ரிதர்க்கு அத்யந்த பராதீ$_4$நராய், A "வடமாமலையுச்சி" என்னுமாபோலே திருமலைக்கு அவயவமாயிருப்பதொரு கல்பகதருபோலே யிருக்கிற அழகருடைய அபரிச்சே$_2$த்$_3$ய மான ஸௌந்த$_3$ர்யாதி$_3$களை அநுப$_4$வித்து விஸ்மிதராகிறுர்.

ப— மூன்றும்பத்தில்—கீழிரண்டு பத்தாலும் - ப்ராப்யமான ப்$_3$ரஹ்மஸ்வரூபத்தி னுடைய ஶேஷித்வஸித்$_3$த$_4$மான ரக்ஷகத்வ பே$_4$ாக்$_3$யத்வங்கள் சொல்லிற்று, அநந்தரம் மூன்றும் பத்தாலும் நாலாம் பத்தாலும்—ப்ராப்தாவான ப்ரத்யகா$_3$த்ம ஸ்வரூபத்தினுடைய ப$_4$க$_3$வதே$_3$க ஶேஷத்வ ஸித்$_3$த$_4$மான ததே$_3$காநுப$_4$வத்வமும், ததே$_3$கப்ரியத்வமும் சொல்லுகிறது. அதில் ததே$_3$காநுப$_4$வத்வபரமான இம் மூன்றும்பத்தில் - ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷித்வ பாரம்ய ஸித்$_3$த$_4$மான ஆத்மஶேஷத்வததி னுடைய ஸ்வாப$_4$ாவிகத்வத்தையும், அதுக்கு விரோதி$_4$யான தே$_3$ஹஸம்ப$_3$ந்த$_4$ாதி$_3$ நிவர்த்தநீயமென்னுமிடத்தையும், நிவ்ருத்தவிரோதி$_4$கனுக்கு ஶேஷவருத்தி ப்ரகாரம் ப்ரார்த்த$_2$நீயமென்னுமிடத்தையும், ஶேஷியினுடைய ஸர்வாத்மப$_4$ாவ ப்ரயுக்தமான சேதநனுடைய அப்ருத$_2$க்ஸித்$_3$த$_4$ ப்ரகாரத்வம் - ஶேஷத்வவேஷ மென்னுமிடத்தையும், ஏவம்வித ஶேஷத்வஜ்ஞாநத்தால் வந்த ப்ரேமவிகாரத்தையும்

ப— வாபி4வ்ருத்3தி4ரூபமான ததீ3யஶேஷத்வகாஷ்டை2யையும், ததீ3யபாரதந்த்ர்ய நிதா3நமான தத3நுப4வாபி4நிவேஶத்தையும், அநுப4வவிஶேஷமான வாசிகாநுப4வ வைலக்ஷண்யத்தையும், ஸர்வப்ரகாராநுப4வ ஸித்3த4மான ஸமஸ்த விரோதி4நிவ்ருத்தியையும் அருளிச்செய்து, இச்சேதநனுடைய ப4க3வதே3காநுப4வத்வத்தை ப்ரதிபாதி3க்கிறுர்.

இதில் முதல் திருவாய்மொழியில் - ஶேஷத்வத்தினுடைய ஸ்வாப4ாவிகத்வத்துக்கு மூலமான ஶேஷியினுடைய ஸர்வப்ரகார பாரம்யத்தை ப்ரதிபாதி3ப்பதாக, தெற்குத் திருமலையிலே கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4தயா ஸந்நிஹிதரான அழகருடைய தி3வ்யஸௌந்த3ர்யத்தை அபரோக்ஷித்து; ஆப4ரணவயவஶோபை4யினுடைய ஸங்க4டிதத்வத்தையும், உஜ்ஜ்வலமான ஸௌந்த3ர்யத்தினுடைய உபமாநராஹித்யத்தையும், ஸர்வப்ரகாரௌஜ்ஜ்வல்யத்தாலுண்டான ஸர்வேஶ்வரத்வத்தையும், அந்தப் பாரம்யத்தினுடைய போ4க்3யதாதிஶயத்தையும், இந்த வைலக்ஷண்யத்தினுடைய வாசாமகோ3சரமாஹாத்ம்யத்தையும், ஸமஸ்தவேத3ங்களாலும் ஸாகல்யோக்தி பண்ணவொண்ணுமையையும், அதிஶயிதஜ்ஞாநரான ப்3ரஹ்மருத்3ராதி3 தே3வதாவர்க்க3மும் சொல்லநினைத்தாலும் அவ்வௌஜ்ஜ்வல்யத்துக்கு மாலிந்யாவஹமென்னுமிடத்தையும், அபூர்வனுய் அதிஶயிதஜ்ஞாநனுயிருப்பானெருவ ப்3ரஹ்மா தலைப்படிலும் அதேஜஸ்கரமென்னுமிடத்தையும், ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யாதிஶயத்துக்கு ஸங்கல்பமுக2த்தாற்பண்ணும் ஸம்ஶ்ரித ரக்ஷண பாரம்யமும் திரஸ்காரகரம் என்னுமிடத்தையும், ஏவம்வித4மான பாரம்யத்தை அறிந்து ஈஶ்வராபி4மானிகளும் ஆஶ்ரயிக்கை ஏற்றமல்ல என்னுமிடத்தையும் அருளிச்செய்து, பரமஶேஷியான ஈஶ்வரன் ஸந்நிதி4யிலே தச்சே2ஷத்வத்தினுடைய ஸ்வாப4ாவிகத்வததையும் உபபாதி3த்தருளுகிறுர்.

இ— மூன்றும் பத்தில்—முதல் திருவாய்மொழியில்-திருமலையில் போ4க்3யதையை அநுப4வியாநிற்கச் செய்தே A "வடமாமலையுச்சி" என்னுமாபோலே திருமலைக்கு அவயவபூ4தமாயிருப்பதொரு கற்பகதரு பணைத்துப் பூத்தாற்போலே யிருக்கிற அழகருடைய நிரதிஶய ஸௌந்த3ர்யத்தையும், ஆப4ரணச்சேர்த்தியையும், வேத3ங்கள் வைதி3கபுருஷர்கள் ஜ்ஞாநாதி4கரான ப்3ரஹ்மருத்3ரர்கள் தொடக்கமானுருடைய ஸ்தோத்ரங்களுக்கு அபூ4மியான மேன்மையையும், அவற்றையும் விளாக்குலை கொள்ளும்படியான ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தையும் அநுப4வித்து விஸ்மிதராகிறுர். B அந்தாமத்தன்பிலும் - அழகு சொல்லிற்று, இங்கும் - அழகாயிராநின்றது; இரண்டுக்கும் வாசியென்னென்னில்; C ஆடியாடிக்கு அநந்தரமாகையாலே, 1. "स्रग्भूषाम्बरमयथायथं दधानः" (ஸ்ரக்3பூ4ஷாம்ப3ரமயத2ாயத2ம் த3த4ாநः) என்று அடைவுகெடவொப்பித்து வந்த அழகாயிற்று அங்கு; ஆழ்வாரோடே அநுப4விக்கைக்காக அடைவுபடவொப்பித்து வந்த அழகு இங்கு. இவ்வழகினுடைய ஸங்க4டிதத்வத்தை அநுப4வித்து விஸ்மிதராகிறுர்.

A பெரியதிரு 7-10-3. B 2-5. C 2-4.

ஈ— a A "பொருளென்று இவ்வுலகம் படைத்தவன் புகழ்மேல் மருளில் வண்குருகூர் வண்சடகோபன்" என்று அவன் கல்யாணகு₃ணவிஷயமாக அஜ்ஞாநமில்லை என்றார் கீழில் திருவாய்மொழியில்; அந்த கு₃ணஜாதி₄கவிஷயந்தன்னில் ஓர் அஜ்ஞாநம் அநுவர்த்திக்கிறபடி சொல்லுகிறார் இதில். b கீழ்ச்சொன்ன அஜ்ஞாநத்துக்கு அடி கர்ம மாயிருக்கும், இங்குத்தை அஜ்ஞாநத்துக்கு அடி விஷயவைலக்ஷண்யமாயிருக்கும். c நித்யஸூரிகளுக்கும் உள்ளதொரு ஸம்ஶயமாயிற்று இது. d ஸ்வரூபாநுப₃ந்தி₄யா யிருப்பதொரு ஸம்ஶயமாகையாலே ஸ்வரூபமுள்ளதனையும் நிற்பதொன்றிறே இது.

அ— முடிச்சோதி ப்ரவேஶம். a கீழில் திருவாய்மொழியிற் ப்ரமேயத்தை அநுவதி₃த்துக்கொண்டு, "முடிச்சோதி" என்கிற பாட்டைக் கடாக்ஷித்து ரஸோக்தியிலே ஸங்க₃தியருளிச்செய்கிறார் (பொருளென்று இத்யாதி₃ வாக்யத்தாலே) b கீழே "அஜ்ஞாநமில்லை" என்று வைத்து இங்கே இதுண்டாய் ஸம்ஶயிக்கை, வ்ருஷலோத்₃வாஹமந்த்ரம்போலே வ்யாஹதமன்றோ ? என்ன (கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி₃) அதாவது - ஹேதுபே₄த₃ாத் விரோத₄மில்லை என்றபடி. c அஜ்ஞாநமாகில் கர்மநிப₃ந்த₄நமாயிறே இருப்பது என்ன (நித்யஸூரிகளுக்கும் இத்யாதி₃) அத₂வா, B "மயர்வறமதிநலமருளினன்" இதி ப₄க₃வத்ப்ரஸாத₃லப்₃த₄ஜ்ஞாநவைப₄வஸ்ய அஸ்ய கத₂ம் அஜ்ஞாநாநுவர்த்தநஸம்ப₄வ:? இத்யத்ர 1. "நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி" இதி ஸகலப்ரதிப₃ந்த₄கப்ரத்₄வம்ஸபூர்வகம் ப₄க₃வந்தம் ப்ராப்ய பரமஸாம்யாபந்நாநாம் அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரக₃ந்த₄ாநாம் நித்யாநாம் சைதாத்₃ருஶஸம்ஶயஸத்₃ப₄ாவாத் அவிரோத₄ இத்யாஹ (நித்யஸூரிகளுக்கும் இதி) d இதுதான் "த்யாஜ்யம்" என்று சொல்லித் தவிர்ப்பிக்கிறோமென்றாலும் தவிராதே என்கிறார் (ஸ்வரூபாநுப₃ந்தி₄யாய் இத்யாதி₃) அத₂வா, ஏதாத்₃ருஶாஜ்ஞாநஸ்யாவதி₄: க இத்யத்ராஹ (ஸ்வரூபாநுப₃ந்தீ₄தி) ஸ்வரூபஶப்₃தே₃நாத்ர - ப₄க₃வத்ஸ்வரூபமுச்யதே. ப₄க₃வத்ஸௌந்த₃ர்யஸௌகுமார்யப்ரயுக்தாஜ்ஞாநம் ஸூரீணமப்யஸ்த்தீயத்ர ப்ரமாணம் C "அருளார் திருச்சக்கரத்தால் அகல்விசும்பும் நிலனுமிருளார் வினைகெடச் செங்கோல் நடாவுதிர்" D "ஆங்காரவாரமது கேட்டழலுமிழும் பூங்காரரவணையான்" இத்யாதி₃; ஸ்வதி₃வ்யாயுத₄ஶக்திப்ரத₃ர்ஶநேநாதிஶங்காம் வாரயதி ஈஶ்வர: ; E "வடிவார் சோதி வலத்துறையும் சுடராழியும்பல்லாண்டு" இதி தி₃வ்யாயுத₄ஸம்ஸர்க்க₃ாக₃தஸௌந்த₃ர்யவிஶிஷ்டஸ்ய கிம் வா அரிஷ்டம் ப₄விஷ்யதீதி புநர்மங்க₃ளாஶாஸநவிஷயத்வத₃ர்ஶநாத் தி₃வ்யாயுத₄ஸம்ஸர்க்கே₃ாऽபி அதிஶங்காஜநகோ ப₄வதி ; ஏவமதிஶங்காதந்நிவர்த்தநயோரநுஸ்யூதத்வம் ஸூச்யதே C "செங்கோல் நடாவுதிர்" இதி வர்த்தமாநப்ரயோகே₃ண. தி₃வ்யமஹிஷீணும் அவஸ்த₂ாம் ப்ராப்யாபி₄த₄ாநவேளாயாம். F "பண்டிவரைக்கண்டறிவ தெவ்வூரில் யாமென்றே பயில்கின்றாளால்" இதி

ஜீ— முடிச்சோதி ப்ரவேஶ. a கீழில்திருவாய்மொழியில் ப்ரமேயத்தை அநுவதி₃த்துக்கொண்டு, முதற்பாட்டோடே ரஸோக்தியாக ஸங்க₃தி (பொருளென்று இத்யாதி₃) b இப்படி சொன்னால் வ்யாஹதமன்றோ என்ன (கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி₃) ஹேதுபே₄த₃ாத் விரோத₄மில்லை என்றபடி. c ஹேதுபே₄த₃முண்டானாலும் அஜ்ஞாநம் த்யாஜ்யமன்றோ என்ன (நித்யஸூரிகளுக்கும் இத்யாதி₃) ஆகையாலே த்யாஜ்யமன்று என்று கருத்து. d இது "த்யாஜ்யம்" என்று சொல்லித் தவிர்க்கிறோமென்றாலும் தவிராதென்கிறார் (ஸ்வரூபாநுப₃ந்தீ₄த்யாதி₃யாலே) ப₄க₃வத்ஸ்வரூபாநுப₃ந்தீ₄த்யர்த்த₂:; ஸ்வரூபஶப்₃தே₃ந-விக்₃ரஹவைலக்ஷண்யமுச்யதே. ப₄க₃வத்₃விக்₃ரஹவைலக்ஷண்யப்ரயுக்தம் இத்யர்த்த₂:. ப₄க₃வத்ஸௌந்த₃ர்யஸௌகுமார்ய ப்ரயுக்தாஜ்ஞாநம் ஸூரிகளுக்கு

ஈ— e திருமலையை அநுப₄வித்துக்கொண்டு வாராநிற்கச்செய்தே, fA" வடமாமலை யுச்சியை " என்னுமாபோலே-g திருமலையில் ஏகதே₃ஶமென்னலாம்படியாய், h கல்பகதரு ப₃ஹுஶாக₂மாகப் பணைத்துப் பூத்தாற்போலே நிற்கிற அழகருடைய ஸௌந்த₃ர்யத்தை அநுப₄வித்தார்; i வேத₃ங்களோடு i₂ வைதி₃கபுருஷர்களோடு i₃ ப்₃ரஹ்மருத்₃ராதி₃களோடு வாசியற ஸ்வயத்நத்தால் காணுமன்று காணவொண்ணாத படியிருக்கிற இருப்பையும், j தானே கொடுவந்து காட்டுமன்று j₂ ஜந்மவ்ருத்தாதி₃ களால் குறைய நின்றார்க்கும் காணலாயிருக்கிற இருப்பையும் அநுஸந்தி₄த்து j₃ விஸ்மிதராகிறார்.

அ— புத்ரீவாக்யஸ்ய மாதுரநுவாத₃த₃ர்ஶநாத்-தி₃வ்யமஹிஷீணாம் தத்ஸமாநாகாரநித்யஸூரீணாம் ச ஸம்வாதாநுபபத்திஸ்ஸூச்யதே ; ஏதத₃பி₄ப்ராயேண ஹ்யுச்யதே-ப்ரத₂மக₃ாதே₂ாபந்யாஸாவஸரே, B"நித்யாநுப₄வம் பண்ணுமவர்கள் பண்டிவரைக் கண்டறிவதெவ்வூரில் யாமென்றே பயிலாநிற்பர்கள்" இதி. யத்₃வா, முந்தின அஜ்ஞானத்துக்கு ப₄க₃வத் கடாக்ஷமடியான கர்ம நிவ்ருத்தியிறே பரிஹாரம்; அப்படி இங்கும் பரிஹாரமேதென்ன ; ஸ்வரூபவது₃பாதே₃யமான பின்பு பரிஹாரம் தேடுவாருண்டோ? என்கிறார் (ஸ்வரூபேத்யாதி₃).

eஸ்லோக்தியாலே பாட்டு ஸங்க₃தி அருளிச்செய்து, திருவாய்மொழியோடே ஸங்க₃தியும் ப்ரமேயமும் அருளிச்செய்கிறார் (திருமலையை என்று தொடங்கி) (திருமலையை அநுப₄வித்துக் கொண்டுவாராநிற்கச்செய்தே) என்றவிடம் - கீழில்திருவாய்மொழியின் அர்த்த₂ம் சொன்னபடி. f (வடமாமலையுச்சி இதி) திருமொழி. A"எங்களுக்கு அருள்செய்கின்ற ஈசனை" இத்யாதி₃. இப்படி ஸாத₄ாரணமான வடிவேயன்றியே,அஸாத₄ாரணமான விக்₃ரஹத்தோடே அத்திருமலையில் ஏகதே₃ஶமாய் நிற்கிறவனை ; g (திருமலையில் ஏகதே₃ஶமென்னலாம்படி) என்கையாலே-சரமபர்வமான திருமலையாழ்வார் அநுப₄வத்தை விட்டு, ப்ரத₂மபர்வமான அழகரை அநுப₄விப்பானென்? என்கிற ஶங்கையும் பரிஹ்ருதம். h (கல்பகதரு ப₃ஹுஶாக₂மாக இத்யாதி₃) க₃ாத₂ா பஞ்சகப்ரமேயம். i (வேத₃ங்கள் இத்யாதி₃) வேத₃ங்களோடே கூடின வைதி₃க புருஷர்கள். அவர்களாகிறார்-ஸ்வயோக₃ப்ரப₄ாவத்தோடே கூட மீமாம்ஸைகளாலே வேத₃ங்களைக் கரதலாமலகவத் அபரோக்ஷிக்கவல்ல வ்யாஸாதி₃கள். ப்ரமாணங்கள் கொண்டு அறியவிருப்பாரோடு " ஸஹஜஸார்வஜ்ஞ்யர் " என்று ப்ரஸித்₃த₄ராயிருப்பாரோடு என்றபடி. I " ஓதுவாரோத்தெல்லாம்"(6) "மறையாய நால்வேதத்துள்நின்ற"(10) என்றத்தைப்பற்ற (வேதங்களோடென்றது) I₂"வாழ்த்துவார் பலராக" (7) என்றத்தைப்பற்ற (வைதி₃கபுருஷர்களோடு என்றது) I₃"அரன் முதலா"(7)"பிறையேறு சடையானும் நான்முகனும் இந்திரனும்"(10)இத்யாதி₃யைப்பற்ற(ப்₃ரஹ்ம ருத்₃ராதி₃களோடு என்றது) J "தொழுங்காதல் களிறளிப்பான்"(9) என்றத்தைப்பற்ற (தானே கொடுவந்து இத்யாதி₃) J₂(ஜந்மவ்ருத்தாதி₃களால்) என்றது-தம்மைக் கடாக்ஷித்து. J₃ (விஸ்மிதராகிறார்) என்ற விஸ்மயம் ஆர்த்தி₂கம்; முதற்பாட்டின் அர்த்த₂த்தையும் "இது வியப்பே"(10)

ஜீ— e கீழில் திருவாய்மொழியோடே ஸாக்ஷாத்ஸங்க₃தி (திருமலையை இத்யாதி₃) g (திருமலையில் ஏகதே₃ஶமென்னலாம்படி) என்கையாலே "சரமபர்வமான திருமலையாழ்வார் அநுப₄வத்தை விட்டு ப்ரத₂மபர்வமான அழகரை அநுப₄விப்பானென்?" என்கிற ஶங்கையும் பரிஹ்ருதம். I "ஓதுவாரோத்தெல்லாம்" (6) "வாழ்த்துவார் பலராக" (7) "அரன்முதலா" (7) "பிறையேறு சடையானும் நான்முகனும்"(10) இத்யாதி₃களைப்பற்ற (வேத₃ங்களோடு இத்யாதி₃ விஶேஷண த்ரயம்) J "களிறளிப்பான்"(9) என்றத்தைப்பற்ற (தானேகொடு வந்து இத்யாதி₃) J₃ விஸ்மித

A பெரியதிரு 7-10-3. B 3-1-1 ஈடு.

1. முடிச்சோதி யாயுனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ
அடிச்சோதி நீநின்ற தாமரையா யலர்ந்ததுவோ
படிச்சோதி யாடையொடும் பல்கலனுய் நின்பைம்பொன்
கடிச்சோதி கலந்ததுவோ திருமாலே கட்டுரையே.

ஆ— 1. வ்யா:— (முடிச்சோதி) திருமலையை அநுப₄வித்துச்செல்லாநிற்கச்செய்தே, திருமலையிலே அழகரைக்கண்டு ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே அழகருடைய திருவணிகலன்க ளுக்கும் தி₃வ்யாவயவங்களுக்கும் உண்டான சேர்த்தியழகாலுள்ள அழகை விஸ்மித ராய்க்கொண்டு பேசுகிறுர். 1.

ஒ— அவ:— முதற்பாட்டில் — அழகருடைய தி₃வ்யாவயவங்களுக்கும் திருவணி கலன்களுக்கும் உண்டான ஸௌக₄டிதத்வத்தைக் கண்டு விஸ்மிதராகிறுர்.

வ்யா:— (முடியென்று தொடங்கி**) உன்னுடைய திருமுகத்தின் ஒளி முடிச் சோதியாய் விகஸிதமாயிற்ருே ? திருவடிகளின் அழகு ஆஸநபத்₃மமாய்க்கொண்டு விகஸிதமாயிற்ருே ?** (படியென்று தொடங்கி) **உன்னுடைய கடிப்ரதே₃ஶத்தின் விலக்ஷணமான ஒளி ஸ்வாப₄ாவிகமான அழகையுடைத்தான திருப்பீதாம்ப₃ரமாயும் மற்றுமுள்ள திருவணிகலன்களாயும் திருமேனியிலே கலந்ததோ ? பிராட்டியும் நீயுங் கூட எனக்கு அருளிச்செய்யவேணும். 1.**

ப— 1. அவ:— முதற்பாட்டில் — ஶ்ரிய:பதியான ஶேஷியினுடைய ஆப₄ரணு வயவஶோபை₄களினுடைய ஸௌக₄டிதத்வத்தாலே விவேகாயோக்₃யமாம்படி பிறந்த ஸம்ஶயத்தைத்தீர அருளிச்செய்யவேணுமென்று அவன்தன்னை அபேக்ஷிக்கிறுர்.

உனது—உன்னுடைய, **முகம்**—திருமுகத்தின், **சோதி**—ஒளியானது, **முடி**— திருவபி₄ஷேகத்தின், **சோதியாய்**—ஒளியாய், **மலர்ந்ததுவோ**—மேலே கிளம்பிறருே? **அடி**—திருவடிகளின், **சோதி**—ஒளி, **நீ நின்ற** – நீ நின்ற, **தாமரையாய்** —ஆஸநபத்₃ம மாய், **அலர்ந்ததுவோ**—கீழே பரம்பிற்ருே ? **பை**—பரந்த, **பொன்**—அழகையுடைய,

---

அ—என்பத்தையும் பற்ற (விஸ்மிதராகிறுர் என்றது) என்னவுமாம். [A அந்தாமத்தன்பிலும் அழகு சொல்லிற்றே; அதிலும் இதுக்கு வாசியென் ? என்னில், B ஆடியாடி வ்யஸநந்தீர 1. "ஸ்ரக்₃-பூ₄ஷாம்ப₃ரமயத₂ாயத₂ம் த₂த₄ாந:" என்று அடைவுகெட ஒப்பித்துவந்த அழகு சொல்லிற்று அங்கு; ஆழ்வாரோடே அநுப₄விக்கைக்காக அடைவுபட ஒப்பித்துவந்த அழகைச் சொல்லு கிறது இங்கு ; ஆகையாலே அதில் இதுக்கு வாசியுண்டு] (பக்கம் 2) என்று இருபத்துநாலா யிரத்திலே நிர்வஹித்த கட்டளை.

ஜீ—ராகிறுர்) என்றது—ஆர்த்தி₂கமாதல்; முதற்பாட்டின் அர்த்த₂த்தைப் பற்றவாதல். Aஅந்தாமத் தன்பிலும் அழகன்ருே சொல்லிற்று. அதில் இதுக்கு வாசியேதென்னில் ; B ஆடியாடியில்

ப—நின்—உன், **கடி**—கடியின், **சோதி**—சோதியானது, **படி**—ஸ்வாப₄ாவிகமான, **சோதி**—ஒளியையுடைய, **ஆடையொடும்**—திருப்பரிவட்டத்தோடே, **பல்**—பல, **கலனும்**—தி₃வ்யாப₄ரணங்களுமாய், **கலந்ததுவோ**—கீழும் மேலும் கலந்ததோ ? **திருமாலே**—ஶ்ரிய:பதியாகையாலே, **1. "अर्थो विष्णुरियं वाणी" (அர்த்தே₂ா விஷ்ணுரியம் வாணீ)** என்கிறபடியே ஶப்₃த₃ார்த்த₂ங்களிரண்டுக்கும கடவனே ! **கட்டுரை—** இத்தை ஸம்ஶயமற அருளிச்செய்யவேணும்.

ஸம்ஶயம் இரண்டுகோடியிலும் கிடக்கையாலே, முடிமுதலான ஆப₄ரணாதி₃ ஶோபை₄ முக₂ம் முதலான அவயவஶோபை₄யாயிற்றே ? என்றும கொள்வது. படி - ஸ்வப₄ாவம். கடி - அரைக்கட்டு. பை - விரிவு. 1.

இ— அவ:— முதற்பாட்டில்—அழகருடைய தி₃வ்யாவயவங்களுக்கும் தி₃வ்யாப₄ரணங்களுக்கும் உண்டான ஸௌக₄டிதத்வத்தைக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார்.

வ்யா:— **(முடிச்சோதி இத்யாதி₃)** உன்முகச்சோதி – முடிச்சோதியாய் மலர்ந்ததோ, உன்திருமுகத்தின் ஒளி முடிச்சோதியாய் மேல்நோக்கி விகஸிதமாயிற்றோ ? " ஸமாநத₄ர்மாத் ஸம்ஶயமாகையாலே உப₄யகோடியிலும் அநுவர்த்திக்கிறது" என்பர் ப₄ட்டர். திருவபி₄ஷேகத்தின் ஒளியானது திருமுகத்தின் ஒளியாய்க்கொண்டு கீழ்நோக்கிச் சுழித்ததோ? ஶேஷித்வஸூசகமான அழகை அநுப₄வித்து, தம் ஶேஷத்வாநுரூபமான திருவடிகளின் அழகை அநுப₄விக்கிறார். திருமுகத்தின் அழகு நிலைகொள்ளவொண்ணாமையாலே திருவடிகளில் வரவீசிற்று; அங்ஙனல்லது அழகுக்கு அவதி₄யுண்டாயாதல், ஆசைக்கு அவதி₄யுண்டாயாதலன்றே. திருவடிகளின் அழகு ஆஸநபத்₃மமாய்க்கொண்டு விகஸிதமாயிற்றோ. நீ நின்ற தாமரை அடிச்சோதியாய் அலர்ந்ததோ. திருவபி₄ஷேகத்தில் ஸம்ஶயம் இங்கே தீர வந்தார்; இங்கும் ஸம்ஶயமாயிருந்தது. **(படி இத்யாதி₃)** திருவடிகளின் அழகு மேல்நோக்கித் தள்ளத் திருவரையை அநுப₄விக்கிறார். **உன்னுடைய** ஸ்ப்ருஹணீயமான கடிப்ரதே₃ஶத்தின் ஒளி ஸ்வாப₄ாவிகமான அழகையுடைய திருப்பீதாம்ப₃ரமாயும், மற்றுமுள்ள ஆப₄ரணங்களாயும் கலந்ததோ ? கடி-துடைப்பற்று. நீரிலே நீர்கலந்தாற்போலே ஏகத்₃ரவ்யம் என்னலாம்படி பரம்பிற்றோ?மற்றைப் படியுமாம். **(படிச்சோதி)** படியாணியான ஒளியென்றுமாம். திருமேனி என்றுமாம்.

(திருமால் இத்யாதி₃) நித்யாநபாயிநியாய் நித்யாநுப₄வம் பண்ணுகிற பிராட்டியும், அவளை அநுப₄விப்பிக்கிற தேவருங்கூட எனக்கு அருளிச்செய்யவேணும். இன்று அநுப₄விக்கப்புக்க இவரோடு, நித்யாநுப₄வம் பண்ணுகிற அவளோடு, அவன்தன்னோடு வாசியில்லை இஸ்ஸம்ஶயம் அநுவர்த்திக்கைக்கு. **(கட்டுரையே)** சொல்லவேணும் என்றபடி. A "மருளில் வண்குருகூர் வண்சடகோபன்" என்று - தத்வஹிதங்களில் ஸம்ஶயமற்ற இவருக்கு, இதொரு நித்ய ஸம்ஶயம் விளைந்தது; விஜ்ஞான பூ₄லமாய், விஷயவைலக்ஷண்யமடியாகப் பிறந்த ஸம்ஶயமாகையாலே நித்யமாய்ச்செல்லும் என்கை. 1.

A 2-10-11.

ஈ— அவ:— முதற்பாட்டில்—அழகருடைய தி$_3$வ்யாவயவங்களுக்கும் a திருவணிகலன்களுக்கும் உண்டான b ஸௌக$_4$டிதத்வத்தைக் கண்டு விஸ்மிதராகிருர்.

வ்யா:—(c முடிச்சோதியாயுனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ) d உன்னுடைய திருமுகத்தில் உண்டான தேஜஸ்ஸானது திருவபி$_4$ஷேகத்தின் தேஜஸ்ஸாய்க் கொண்டு விகஸிதமாயிற்ருே? e உன்னுடைய திருவபி$_4$ஷேகத்தின் தேஜஸ்ஸானது திருமுகத்தின் தேஜஸ்ஸாய்க்கொண்டு விகஸிதமாயிற்ருே ? என்றும் e$_2$ வரக்கடவது.

அ— முதற்பாட்டு (முடிச்சோதி இத்யாதி$_3$) a திருவணிகலன்கள்-தி$_3$வ்யாப$_4$ரணநி. b ஸௌக$_4$டிதத்வம் - ஸௌஸம்ஶ்லிஷ்டத்வம்.

c "உனது முகச்சோதி முடிச்சோதியாய் மலர்ந்ததுவோ" இத்யாதி$_3$நா - அந்யேஷாம் ஆப$_4$ரணைரௌஜ்ஜ்வல்யம் ப$_4$வதி; ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயே து 1. "ஸர்வபூ$_4$ஷணபூ$_4$ஷார்ஹா:" இதிவத் ஸ்வஸம்ப$_3$ந்த$_4$ாத$_3$ாப$_4$ரணநாம் ஔஜ்ஜ்வல்யமிதி ச ஸூச்யதே. 2. "ஸமாநாநேகத$_4$ர்மாப்$_4$யாம் விமதேஶ்ச தது$_3$த்$_3$ப$_4$வ:" அஸ்யார்த்த$_2$:—ஸமாநத$_4$ர்மமாவது-ஸாத$_4$ாரணமான த$_4$ர்மம்; ஏகத$_4$ர்மமாவது - ஸாத$_4$ாரணத$_4$ர்மமாய், அநேகத$_4$ர்மமாவது - ஒருவனுக்கே அஸாத$_4$ாரணத$_4$ர்மம் என்றபடி. விமதி: - வாதி$_3$விப்ரதிபத்தி: ; தது$_3$த்$_3$ப$_4$வ: - ஸம்ஶயோத்$_3$ப$_4$வ:. இதில் ஸமாநத$_4$ர்மமாவது - ஸ்த$_2$ாணுபுருஷஸாத$_4$ாரணமான ஊர்த்$_4$வதாத$_4$ர்மம். இதடியான ஸம்ஶயமாவது "ஸ்த$_2$ாணுர் வா புருஷோ வா" என்கிற ஸம்ஶயம். அநேகத$_4$ர்மமாவது - ப்ருதி$_2$விக்கு அஸாத$_4$ாரணமான க$_3$ந்த$_4$வத்த்வம். அதுஹேதுவாக உண்டான ஸம்ஶயமாவது - ப்ருதி$_2$விக்குண்டான க$_3$ந்த$_4$வத்த்வம் நித்யமான பரமாணுவிலும் அநித்யமான க$_4$டாதி$_3$யிலுமிருக்கையாலே, "க$_3$ந்த$_4$வத்த்வாத் ப்ருதி$_2$வீ நித்யா வா அநித்யா வா' என்கிற ஸம்ஶயம். வாதி$_3$விப்ரதிபத்தியடியான ஸம்ஶயமாவது - "தத்வங்களாறு" என்றும், "பதிறைு" என்றும் சொல்லுகிற வாதி$_3$களுடைய அந்யத$_2$ாப்ரதிபத்தியாலே 'தத்வங்களாருே, பதிறுரே ?' என்று தடஸ்த$_2$னுக்குப் பிறக்கும் ஸம்ஶயம். d,e ஆக, இப்படி ஸமானத$_4$ர்மமடியான ஸம்ஶயம் த்$_3$விஷ்ட$_2$மாகையைப்பற்ற "மலர்ந்ததுவோ" என்ற ஸம்ஶயமும் த்$_3$விஷ்ட$_2$மாக அருளிச்செய்கிருர் (உன்னுடைய இத்யாதி$_3$ வாக்யத்$_3$வயத்தாலே) மேலில் ஸம்ஶயங்களுக்கும் இந்த ரீதி கண்டுகொள்வது. c "உனது முகச்சோதி - முடிச்சோதியாய் மலர்ந்ததுவோ" என்று அந்வயம். இவ்விடந்திலே - 3. "கிரீடசூட$_3$ரத்நராஜிராதி$_4$ராஜ்யஜல்பிகா। முகே$_2$ந்து$_3$காந்திருந்முக$_2$ம் தரங்கி$_3$தேவ ரங்கி$_3$ண:॥" என்ற ஶ்லோகம் கண்டுகொள்வது. e$_2$ (வரக்கடவது) ஶ்வேதாஶ்வதரத்திலே, 4. "கிம் காரணம் ப்$_3$ரஹ்ம குதஶ்ச ஜீவா:" என்கிற வாக்யத்திலே "காரணம் ப்$_3$ரஹ்ம கிம்? ப்$_3$ரஹ்ம வா காலாதி$_3$ர்வா?" என்றெரு யோஜனை சொன்னுர்களிறே ; அங்கே கிம்ஶப்$_3$த$_3$ப$_3$லத்தாலே - கோட்யந்தரோபஸ்தி$_2$தியானுற்போலே, இங்கு "ஓ" என்கையாலே கோட்யந்தரம் உபஸ்தி$_2$தமாகிறது.

ஜீ— முதற்பாட்டு (முடிச்சோதி இத்யாதி$_3$) a திருவணிகலன்கள் - திருவாப$_4$ரணங்கள்.

c "உனது முகச்சோதி - முடிச்சோதியாய் மலர்ந்ததுவோ" இத்யாதி$_3$யாலே - நாட்டில் புருஷர்களுக்கு ஆப$_4$ரணங்களாலே அவயவங்களுக்கு ஔஜ்ஜ்வல்யமுண்டாம்; இவ்விஷயத்தில் அவயவங்களாலே ஆப$_4$ரணங்களுக்கு ஔஜ்ஜ்வல்யமென்று தோற்றுகிறது. e ஸம்ஶயம் கோடி

ஈ— f ஶேஷபூ4தனுக்கு முற்படத் தோற்றுவது தன்னுடைய ஶேஷத்வ ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4யான அவனுடைய ஶேஷித்வமிறே; g அவனுடைய ஶேஷித்வ ப்ரகாஶகமான திருவபி4ஷேகத்தின் அழகு திருவடிகளிலே போர வீசிற்று. (அடிச்சோதி) **h திருவடிகளின் தேஜஸ்ஸானது தே3வர் நின்ற ஆஸநபத்3மமாய்க்கொண்டு விகஸிதமாயிற்றோ, நீ நின்ற தாமரை அடிச்சோதியாய்க்கொண்டு விகஸிதமாயிற்றோ?**

(i நீ நின்ற) **j ஏகரூபனானவனும் நீரிலே நின்றாற்போலே ஆத3ரித்து நிற்கும்படி. k இது ப்ராப்யத்தினுடைய k2 சரமாவதி4யாகையாலே அவ்வருகு k3 போக்கில்லையே.**

அ—ஸமாநத4ர்மஜஸம்ஶயத்வாதே3வமபி ப4வதீதி ப4ாவ:. f கேஶாதி3பாந்த3ம், பாதா3தி3கேஶம் என்கிற அடைவுகெட்டு முந்துற முடிச்சோதியைச் சொல்லுகிறதுக்கு ப4ாவமென்? என்ன (ஶேஷபூ4தனுக்கு இத்யாதி3) அத2வா, ஶேஷபூ4தனானவன் முற்படத் திருவடிகளிலேயிறே கண்வைக்க அடுப்பது என்ன (ஶேஷபூ4தனுக்கு இத்யாதி3) ஸாக்ஷாச்சே2ஷித்வப்ரகாஶக கிரீட ஶோபை4வ ப்ரத2மதரம் தி4யமாரோஹதீத்யர்த்த2:, 1. "**கிரீடசூட3ரத்நராஜிராதி4ராஜ்ய ஜல்பிகா**" இத்யேதாவந்மாத்ரம் அத்ராபி ப்ரமாணம். 2. "**ஆதி4ராஜ்யமதி4கம் பு4வநாநாம ஈஶ! தே பிஶுநயந் கில மௌலி: | சூலிகாமணிஸஹஸ்ரமரீசேர் ஹஸ்திபூ4ஷண! ப4வத்யுத3யாத3ரி: ||**" இதிச. g திருவபி4ஷேகத்தின் அழகை முடிய அநுப4வித்தாரோ; திருவடிகளிலே போவானென்? என்ன (அவனுடைய இத்யாதி3) h (திருவடிகளின் தேஜஸ்ஸானது இதி) 3. "**ஸௌந்த3ர்யமார்த்த3வ ஸுக3ந்த4ரஸப்ரவாஹைரேதே ஹி ஸுந்த3ரபு4ஜஸ்ய பதா3ரவிந்தே3 | அமபே4ாஜதம்ப4 பரிரமப4ணமப்4யஜைஷ்டாம் தத்3வை பராஜிதமிமே ஶிரஸா பி3ப4ர்த்தி ||**" A "தண்டாமரை சுமக்கும் பாதப்பெருமானை" என்னக்கடவதிறே. j (ஏகரூபனானவனும்) ஸுக2ாதி3நிரபேக்ஷனானவனும் என்றபடி.

j இப்படியொரு விஶேஷணம் முடிச்சோதிபடிச்சோதிகளிற்காணாமையாலே இதுக்குத் தாத்பர்யம்அருளிச்செய்கிறார் (ஏகரூபனென்று) i நீயின் தாத்பர்யம்—ஸவிகாஸமான தாமரை நீரிலே செவ்விபெறுமாபோலே, திருவடிகளும் ஆஸநபத்3மத்தோட்டை ஸம்ப3ந்த4த்தாலே செவ்விபெற்று வருகிறதென்றபடி. k ஆனால் திருவடிகளுக்குக் கீழே போகாமல் மேலே போவானென்? என்னில் (இது ப்ராப்யத்தினுடைய இத்யாதி3) இது என்றது - திருவடிகள். யத்3வா, ஶேஷபூ4தனுக்கு வகுத்த ப்ராப்யம் திருவடியானால் அத்தை அநுப4விக்குமத்தனையொழிய, அத்தைவிட்டு மேல் அவயவாந்தரங்களிலே போவானென்? என்ன (இது ப்ராப்யத்தினுடைய இத்யாதி3) k2 (சரமாவதி4யாகையாலே) என்றது - இந்தத் திருவடிகள் ப்ராப்யத்தினுடைய சரமாவதி4யாகையாலே

ஜீ—இங்கும் "ஓ"என்கையாலே கோட்யந்தரம் உபஸ்தி2தமாகிறது என்றபடி. f ஶேஷத்வாநுகு3ணமாகத் திருவடியை அநுஸந்தி4யாதே, முற்படத் திருமுடியைச் சொல்லுவானென்? என்ன (ஶேஷபூ4தனுக்கு இத்யாதி3) இவ்விடத்திலே - 1. "**கிரீடசூட3ரத்நராஜி:**" இத்யாத்3யநுஸந்தே4யம். g திருவபி4ஷேகத்தின் அழகை முடியவனுப4வித்தாரோ, திருவடிகளிலே போவானென்? என்ன (அவனுடைய இத்யாதி3).

i நீ-ஏகரூபனான நீ. j ஏகரூபனானவனும்-ஸுக2ாதி3நிரபேக்ஷனானவனும்; ஸவிகாஸமான தாமரை நீரிலே செவ்விபெறுமாபோலே, திருவடிகளும் ஆஸநபத்3மத்தோட்டை ஸம்ப3ந்த4த்தாலே செவ்விபெற்றுவருகிறது என்றபடி. k ஆனால் திருவடிகளுக்குக் கீழே போகாமல் மேலே போவானென்? என்ன (இது ப்ராப்யத்தினுடைய இத்யாதி3) இது - திருவடிகள். k3 (போக்

A 4-5-8.

ஈ—திருவடிகளின் தேஜஸ்ஸானது ஏறக்கொழித்தது; l கடலுக்குள் பட்டதொரு த்ருணம் ஒருதிரை ஒருதிரையிலே தள்ளக்கிடந்து அலையுமாபோலே, ஓரழகு ஓரழகிலே தள்ளக்கிடந்து அவற்றை அநுப₄விக்கிறார். m (படிச்சோதி) n திருமேனியழகு பல்கலனாய்க் கலந்ததுவோ, பல்கலன் படிச்சோதியாய்க் கலந்ததுவோ? n_2 சோதி யாடை கடிச்சோதியாய்க் கலந்ததுவோ, கடிச்சோதி சோதியாடையாய்க் கலந்ததுவோ ?

o நின்பைம்பொற்கடிச்சோதி, படிச்சோதியாடையொடும் பல்கலனாய்க் கொண்டு கலந்ததுவோ - p உன்னுடைய அழகியதாய் ஸ்ப்ருஹணீயமான தி₃வ்யகடி ப்ரதே₃ஶத்திலுண்டான தேஜஸ்ஸானது, p_2 ஸ்வாப₄ாவிகமான தேஜஸ்ஸையுடைத்தான p_3 திருப்பீதாம்ப₃ரம் தொடக்கமான பல திருவாப₄ரணங்களாய்க்கொண்டு

அ—கீழ்போகைக்கு அவகாஶமில்லாமையாலே ஏறக்கொழித்தது என்றபடி. l ஏகைகஸ்மிந் பரமவயவேऽநந்தஸௌந்த₃ர்யமாயிருக்க, அவயவாந்தரங்களிலே போகக்கூடுமோ? என்ன (கடலுக்குள் இத்யாதி₃) ஓரழகு ஓரழகில் தள்ளப்போகிறாரித்தனையொழிய, அருசி பிறந்தாதல், முடிய அநுப₄வித்தாதலல்ல என்றபடி. அர்ச்சிராதி₃யிலே A "ஸௌந்த₃ர்யதரங்க₃தாட₃ந தரளசித்த வ்ருத்தியாய்" என்றாரிறே. m,n (படிச்சோதி இத்யாதி₃) முந்தின அர்த்த₂த்தில், "சோதி" என்றத்தை - இரண்டிடத்திலுங்கூட்டுவது; "ஒடும்" என்று - அவ்யயம். யத்₃வா, "படிச்சோதி யொடு - சோதியாடை பல்கலனும் கடிச்சோதியுமாய்க் கலந்ததுவோ, பல்கலனோடு - கடிச்சோதி படிச்சோதியும் சோதியாடையுமாய்க் கலந்ததுவோ?" இதி ப்ரத₂மோऽந்வய:. n ஏதாத்₃ருஶாந்வ யஸ்ய ஸூக்₃ரஹத்வாய விப₄ஜ்யாஹ (திருமேனியழகு இத்யாதி₃நா, ஏவமத்ர அந்வயோ விவக்ஷிதோ ந சேத் த்ருதீயாவிப₄க்தேஶ்ச ஶப்₃த₃ஸ்ய ச வையர்த்₂யம் ஸ்யாத்.

o யோஜநாந்தரம் அர்த்த₂ாந்தரஞ்சாஹ (நின் பைம்பொற்கடிச்சோதி இத்யாதி₃) p ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (உன்னுடைய இத்யாதி₃) p_3 (திருப்பீதாம்ப₃ரம் தொடக்கமான) இதி விஶேஷணாத் — அஸ்மிந் நிர்வாஹே, பல்கலன் - உத₃ரப₃ந்த₄நாதி₃ தி₃வ்யகடிப்ரதே₃ஶ தி₃வ்யாப₄ரணாந்யேவேதி ஸூச்யதே. q "கலந்ததுவோ" இத்யநேந ஸூசிதமர்த்த₂மாஹ (நீரிலே நீர் கலந்தாற்போலே இதி) o த்₃விதீய நிர்வாஹே "படிச்சோதியாடையொடும்

ஜீ—கில்லையே) ஆகையாலே மேலேறக்கொழித்தது என்றபடி. l ஏகைகஸ்மிந் பரமவயவேऽநந்த ஸௌந்த₃ர்யமாயிருக்க, அவயவாந்தரங்களிலே போகக்கூடுமோவென்ன (கடலுக்குள் இத்யாதி₃) ஓரழகு ஓரழகிலே தள்ளப் போகிறாரித்தனையொழிய அருசி பிறந்தாதல், முடியஅநுப₄வித்தாதலல்ல என்றபடி. A "ஸௌந்த₃ர்ய தரங்க₃தாட₃ந தரளசித்தவ்ருத்தி" என்னக்கடவதிறே. m,n முந்தின அர்த்த₂த்தில், "படிச்சோதி" என்றும், "சோதியாடை" என்றும், "சோதி" என்றத்தை இரண்டிலும் கூட்டுவது. "ஒடும்" என்றது - அவ்யயம் இப்போது.

o"படிச்சோதி" இத்யாதி₃க்கு யோஜநாந்தரம். (நின்பைம்பொன் இத்யாதி₃) p இதுக்கு ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (உன்னுடைய இத்யாதி₃) p_3 (திருப்பீதாம்ப₃ரம் தொடக்கமான) என்கிற விஶேஷணக்காலே - இந்த நிர்வாஹத்தில், "பல்கலன்" என்றது - உத₃ரப₃ந்த₄நாதி₃ தி₃வ்ய

ஈ—சேர்ந்ததுவோ ? q நீரிலே நீர் கலந்தாற்போலே பே$_4$த$_3$க்$_3$ரஹணத்துக்கு அநுபபத்தியேயாயிருக்கை. அன்றியே, படிச்சோதி - r படியாணியான ஒளி என்னவுமாம்.

(திருமாலே) s இதுவுமொரு சேர்த்தியழகு இருக்கிறபடி. tA"அகலகில்லேன்" என்று t$_2$ பிரியமாட்டாமலிருக்கிற பிராட்டியும், ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனான நீயும்கூட விசாரித்து இதுக்கு ஒரு போக்கடி அருளிச்செய்யவேணும். u இன்று அநுப$_4$விக்கப்புக்க

அ—பல்கலன், நின்பைம்பொற்கடிச்சோதியாய்க்கலந்ததுவோ" இத்யபி த்$_3$ரஷ்டவ்யம். r (படியாணியான ஒளி) இதி த்$_3$விதீயநிர்வாஹ ஏவ த்$_3$விதீயார்த்த$_2$பரம். படியாணி - ஆணிப்பொன். o...r தஸ்மாத், "படி" இத்யஸ்ய - விக்$_3$ரஹமும், ஸ்வப$_4$ாவமும், ஆணிப்பொன்னும் இத்யர்த்த$_2$த்ரயமுக்தம் ப$_4$வதி. n$_2$ யத்$_3$வா. (சோதியாடை இத்யாதி$_3$) "சோதி" உப$_4$யாந்வயியென்று தாத்பர்யம். "ஆடையொடும்" என்கிறது - கர்த்ருஸமுச்சயமென்று தாத்பர்யம். அப்படியாகிலிறே விகாஸிவிகாஸங்களுக்கு க்ரமம் ஸித்$_3$தி$_4$ப்பதும், விகாஸிக்கும் படிச்சோதியடிச்சோதிபோலே விகாஸாத் பூர்வநிர்தே$_3$ஶம் ஸித்$_3$தி$_4$ப்பதும். கடிச்சோதி - கடிச்சோதியாய் என்றபடி. o இப்பாட்டிலே கீழ் - திருமேனியையிறே முந்துற விகாஸியாகச் சொல்லிற்று; இங்கும் அப்படியாக வேண்டாவோ? என்ன; அப்படியும் ஒருயோஜனை அருளிச்செய்கிறார் (நின்பைம்பொன் இத்யாதி$_3$) p$_2$ (ஸ்வாப$_4$ாவிகமான) படியினர்த்த$_2$ம். 'ஓடும்" என்று-கார்யஸமுச்சயம். "ஆடையும் பல்கலன்களும் கடிச்சோதியாய்க் கலந்ததுவோ" என்கிற கோடியை அஸந்நிஹிதாநேகப்ரதே$_3$ஶாப$_4$ரண தேஜஸ்ஸானது கடிச்சோதியாய்ச் சேர்ந்ததாகத் திருவுள்ளத்திலே தோற்றுமையாலே அருளிச்செய்திலர். ஆகில், "ஓ" என்கிற இது என்செய்ய? என்னில்; அந்தவந்த அணிகலன்கள் அந்தவந்த ஜ்யோதிஸ்ஸுக்களாய் விகஸிதங்களாயிற்றோ? என்று ஸூசிப்பிக்கிறது. இந்த ப்ரகாரம் முடிச்சோதியடிச்சோதிகளிலே சொல்லுகையாலே இங்கு அநுக்த ஸித்$_3$த$_4$மன்றோ என்று திருவுள்ளம்.

s(இதுவுமொரு) இந்தத் திருமேனி அந்தத் திருமேனியாய் விகஸிதமாயிற்றோ இத்யாதி$_3$ த்$_3$ரஷ்டவ்யம். t "திருமாலே - கட்டுரையே" என்று மேலே கூட்டி தாத்பர்யாந்தரம் (அகலகில்லேன் இத்யாதி$_3$) u...x (பிரியமாட்டாத பிராட்டியும், ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனான நீயும் கூட விசாரித்தருளவேணும்) என்றவருடைய உட்கருத்து - உங்களாலும் நிஶ்சயிக்கப்போகாதென்றிறே; அத்தைத் திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டு; 'இன்று அனுப$_4$விக்கப்புக்க இவர்க்கன்றோ நிஶ்சயிக்கப்போகாது, நித்யாநுப$_4$வம் பண்ணுகிறவர்களுக்கும் ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனுக்கும் நிஶ்சயிக்கலாயிருக்குமே'என்ன அருளிச்செய்கிறார் (இன்று அநுப$_4$விக்கப்புக்க இவர்) என்று தொடங்கி நாலு வாக்யத்தாலே. x$_2$ இப்படி-இந்த ஸம்ஶயங்கள்போலே. x$_3$ இஸ்ஸம்ஶயம்-"முடிச்சோதி" இத்யாதி$_3$ ஸம்ஶயம். y$_2$ அவர்கள்-திருவும் மாலும். u...x யத்$_3$வா, "திருமாலே கட்டுரையே" என்று பிராட்டியோடே கூட உன்னாலேதான் சொல்லப்போமோவென்று, "கட்டுரையே" என்றத்தை-க்ஷேபோக்தியாக விவக்ஷித்து, 'க்ஷேபிக்கிறதென்? ஒருவராலும் சொல்லப்போகாதோ?'என்ன (இன்றநுப$_4$விக்க

ஜீ—q"கலந்ததுவோ"இத்யநேந ஸூசிதமர்த்த$_2$மாஹ (நீரிலே இத்யாதி$_3$) o...r முந்தின அர்த்த$_2$த்தில், "படி" என்று-விக்$_3$ரஹம். த்$_3$விதீயார்த்த$_2$த்தில், ஸ்வாப$_4$ாவிகமாதல், ஆணிப்பொன்னாதல்.

s (இதுவுமொரு சேர்த்தி இதி) இந்தத் திருமேனி அந்தத் திருமேனியாய் விகஸிதமாயிற்றோ இத்யாதி$_3$ த்$_3$ரஷ்டவ்யம். t "திருமாலே-கட்டுரை" என்று மேலே கூட்டி தாத்பர்யாந்தரம் (அகலகில்லேன் இத்யாதி$_3$) u...x"கட்டுரையே" என்றத்தை க்ஷேபோக்தியாக விவக்ஷித்து, 'க்ஷேபிக்கிறதென், ஒருவராலும் சொல்லப்போகாதோ?' என்ன (இன்று அநுப$_4$விக்கப்புக்க

A 6-10-10.

ஈ—இவர் u_2A "என்றுமோரியல்வினர் எனநினைவரியவர்" என்பர்; v நித்யாநுப4வம் பண்ணுமவர்கள் B "பண்டிவரைக் கண்டறிவதெவ்வூரில் யாம்" என்றே பயிலாநிற்பர்கள்; w ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனனவன் w_2C தனக்கும் தன் தன்மை அறிவரியனாயிருக்கும்; x ஆக, x_2இப்படி இன்று அநுப4விக்கப்புக்க இவரோடு, நித்யாநுப4வம் பண்ணுகிறவர்களோடு, அவன்தன்னோடு வாசியில்லை x_3 இஸ்ஸம்ஶயம் அநுவர்த்திக்கைக்கு. y தமக்கு இந்த ஸம்ஶயம் அறுதியிடவொண்ணாதாப்போலே y_2 அவர்களுக்கும் என்றிருக்கிறார். z (கட்டுரையே) சொல்லவேணும் என்றபடி. 1.

அ—இத்யாதி3) u_2A "என்றுமோரியல்வினர்" இத்யாதி3க்கு-கீழ்ச் சொன்னதொழிய, வடிவழகாலே பரிச்சே2தி3த்து அறியவொண்ணாதவனென்று அர்த்த2ாந்தரம் கண்டுகொள்வது. v (நித்யாநுப4வம் பண்ணுமவர்கள் இதி) தி3வ்யமஹிஷீணாம் அவஸ்த2ாம் ப்ராப்ய அபி4த4ாநத3ஶாயாம் ஸ்ரீபரகாலார்யைரேவமபி4த4ாநாத்-தி3வ்யமஹிஷீணாமபி இயமேவ வார்த்தேதி பா4வ:. ஆகையாலே, B "பண்டிவரை" என்றது திருமங்கையாழ்வார் பாசுரமாகிலும், நித்யஸூரிகளுக்தியாகச் சொல்லலாமிறே. B (பண்டிவரை இத்யாதி3) திருமொழி. முதல்நாள் கண்டால், ஸ்வாபா4விகமான ஸ்வாமித்வத்தாலும், முகத்தின் தண்ணளியாலுமாக "முன்பே கண்டறியும் முகமாயிருந்ததீ, எவ்வூரில் கண்டறிவது" என்னும்படியாயிருக்கும்; சிரபரிசயம் பிறந்தால், பின்பும் "ஓரிடத்திலும் இவனைக்கண்டறியோமீ!" என்னும்படியாயிருக்கும்; நித்யாபூர்வமான விஷயம் என்றபடி.

w_2 (தனக்கும் தன் தன்மை இத்யாதி3) இதுக்கு-1. "ஸோ அங்க3 வேத3 யதி3 வா ந வேத3" என்றத்தை அருளிச்செய்வர்; "ஸ: ஸர்வேஶ்வர: வேத3 யதி3வா, ந வேத3 யதி3வா" என்று பொருள். z கட்டுரையென்று-மூழுச்சொல்லு. $y_2$2. "தே3வி த்வன்மஹிமாவதி4ர் ந ஹரிணா நாபி த்வயா ஜ்ஞாயதே" இதி-தாவுப4ாவபி ந ஜாநீத இத்யத்ர ப்ரமாணம். y "தௌ ந ஜாநீத:" இதி பராங்குஶார்ய: கத2ம் ஜாநாதி, பரபு3த்3தே4ரப்ரத்யக்ஷத்வாத்? இத்யத்ராஹ (தமக்கு இந்த ஸம்ஶயம் இதி) "உன்னுடைய திருமுகத்தினொளியானது, திருவபி4ஷேகத்தினொளியாய் மேலே கிளம்பிற்றோ? திருவடிகளினொளி, நீ நின்ற ஆஸநபத்3மமாய்க் கீழே பரம்பிற்றோ? பரந்த அழகையுடைய கடியின் சோதியானது, ஸ்வாபா4விகமான ஒளியையுடைய திருப்பரிவட்டத்தோடே பல தி3வ்யாப4ரணங்களுமாய்க் கீழும் மேலும் கலந்ததோ? ஶ்ரிய:பதியாகையாலே 3. "அர்த்தோ2 விஷ்ணுரியம் வாணீ" என்கிறபடியே ஶப்3த3ார்த்த2ங்களிரண்டுக்கும் கடவனே! இத்தை ஸம்ஶயமற அருளிச்செய்யவேணும். D "படி - ஸ்வபா4வம். கடி - அரைக்கட்டு. பை - விரிவு" என்று பன்னீராயிரத்திலே. "உனது முகச்சோதி - முடிச்சோதியாய் மலர்ந்ததுவோ? அடிச்சோதி நீ நின்ற தாமரையாய் அலர்ந்ததுவோ? நின்பைம்பொற்கடிச்சோதி - படிச்சோதி யாடையொடும் பல்கலனாய்க் கலந்ததுவோ? திருமாலே கட்டுரை" என்று உரை அந்வயம். 1.

ஜீ—இத்யாதி3) A "என்றுமோரியல்வினர்" இத்யாதி3க்கு - கீழ்ச்சொன்னதொழிய, வடிவழகாலே பரிச்சே2தி3த்தறியவொண்ணாதென்று அர்த்த2ாந்தரம் கண்டுகொள்வது.

v (நித்யாநுப4வம் இத்யாதி3) B "பண்டிவரை" இத்யாதி3யும், பிராட்டி த3ஶையில் பாசுரமாகையாலே நித்யஸூரிகளுக்தியாகலாமிறே. y பரபு3த்3தே4ரப்ரத்யக்ஷத்வாத் அதெப்படி

2. கட்டுரைக்கில் தாமரைநின் கண்பாதம் கையொவ்வா
சுட்டுரைத்த நன்பொன்னுன் திருமேனி யொளியொவ்வாது
ஒட்டுரைத்திவ் வுலகுன்னைப் புகழ்வெல்லாம் பெரும்பாலும்
பட்டுரையாய்ப் புற்கென்றே காட்டுமால் பரஞ்சோதி!

ஆ— 2 வ்யா:— (கட்டுரைக்கில்) மெய்சொல்லில் தாமரை கண்பாதங்கைகளுக்கு நிதர்ஶநமாகமாட்டாது. சுட்டுரைத்த நன்பொன் உன் திருமேனிக்கு நிதர்ஶநமாக மாட்டாது. இப்படியிருக்கச்செய்தே இவற்றை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லியிருந்த லோகம் உன்னைப் புகழாநிற்கும்; அத்த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுகிறவையெல்லாம் த்ருஷ்டாந்தமாகமாட்டாமையன்றியே, உனக்கு நிகர்ஷத்தை ஆவஹிக்குமென்று கொண்டு திவ்யாவயவகதமான அழகைப் பேசுகிறார். 2.

ஒ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில்—அழகருடைய அழகுக்கு ஒப்பாகப் போருவன இல்லாமையாலே, லோகத்தார் பண்ணும் ஸ்தோத்ரம் அங்குத்தைக்கு குணஹாநம் பண்ணமாட்டாதபடி அவத்யாவஹமாமத்தனை என்கிறார்.

வ்யா:— (கட்டுரைககில்) சொல்லில், ஒட்டுரைத்து - உன்னோடு கூடுவன வுரைத்து, ஆவன-ஸத்ருஶங்கள். பெரும்பாலும்-மிகவும். பட்டுரையாய்-இருந்தபடி யொழியத் தோற்றிற்றுச் சொல்லுகையாலே அவாசகமாய். புற்கென்றே காட்டு மால் - அவத்யாவஹமாம். பரஞ்சோதி - சிலவற்றை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லி ஸ்துதிக்கும் ஸ்தோத்ரத்துக்கு நிலமல்லாத அழகின் மிகுதியையுடையவனே! 2.

ஜ— 2. அவ:—அநந்தரம, உக்தமான வடிவழகினுடைய உபமானராஹித்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

ஆதே— இரண்டாம் பத்தில் களையறுத்த கைங்கர்யத்தைத் திருமலையிலே செய்யப் பாரிக்கிறார் மூன்றும் பத்தில். கீழில் திருவாய்மொழியில் திருமாலிருஞ் சோலைமலையை அநுபவித்த ஆழ்வார் அதில் ஒரு நீலக்குவடுபோலே நிற்கிற அழகருடைய அவயவஶோபைகளும் ஆபரணஶோபைக்கும் உண்டான ஸாங்கத்யத்தை அநுபவிக்கிறார் முடிச்சோதியில். உன்னுடைய திருமுகத்தி லுண்டான தேஜஸ்ஸானது திருவபிஷேகத்தின் தேஜஸ்ஸாய்க்கொண்டு விக ஸிதமாயிற்றோ? உன்னுடைய திருவபிஷேக தேஜஸ்ஸானது திருமுகத்தின் தேஜஸ்ஸாய்க்கொண்டு விகஸிதமாயிற்றோ? திருவடிகளின் தேஜஸ்ஸானது தேவர்நின்ற ஆஸநபத்மமாய்க்கொண்டு விகஸிதமாயிற்றோ? திருமேனியழகு பல்கலனாய் கலந்ததுவோ? பல்கலன் படிச்சோதியாய் கலந்ததுவோ? ஜ்யோதிர் மயமான திருப்பீதாம்பரம் கடிச்சோதியாய் கலந்ததுவோ? கடிச்சோதி ஆடை யாய கலந்ததுவோ? ஶ்ரிய:பதியாய் ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனை நீயும் விசாரித்து இதுக்கொரு போக்கடி அருளிச்செய்யவேணும் என்கிறார "முடிச்சோதி" இத்யாதியால். 1.

ப— **பரஞ்சோதி**-பரஞ்சோதியானவனே!, **கட்டுரைக்கில்**-நிர்ணயித்துச்சொல்லில், **தாமரை**—தாமரையானவை, **நின்—உ**ன்னுடைய, **கண்;பாதம் கை**—திருக்கண்கள் திருவடிகள் திருக்கைகளை, **ஒவ்வா**—ஒவ்வா, **சுட்டு**—ஒடவைத்து, **உரைத்த**—ஒப்பமிட்ட, **நன்**—நல்ல, **பொன்**—பொனனுனது, **உன்**—உன்னுடைய, **திருமேனி**—(அப்ராக்ருதமான) திருமேனியின, **ஒளி**—ஸமுத₃ாயஶோபை₄யை, **ஒவ்வாது**—ஒவ்வாது (ஆகையால்,) **இ**—இந்த, **உலகு**—லோகம, **ஒட்டு**—உவமைச்செறிவை, **உரைத்து**—சொல்லி, **உன்னை**—உன்னை, **புகழ்வு**—புகழுமது, **எல்லாம்**—எல்லாம், **பெரும்பாலும்**—ப்ராயேண, **பட்டுரையாய்**—தோற்றிற்றுச் சொல்லிற்ருய், (தூ₃ர்ஷ்டாந்திகமான வாக்யத்தை,) **புற்கென்றே**-புல்லியதாகவே, **காட்டும்**-காட்டாநிற்கும்.

புற்கு - புன்மை. ஒட்டு - உவமைச்செறிவு. தாமரையும் பொன்னும் ஒவ்வாமை - ஆக₃ந்துகவைலக்ஷண்யயுக்தமானவை ஸ்வப₄ாவதோ விலக்ஷணவஸ்துவுக்குத் தகுதியல்லாமையாலே. பெருமபாலும்-மிகவும் என்றுமாம். 2

இ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில்—"இவ்வழகுக்கு உபமானமுண்டோ?" என்று பார்த்தார்; உபமாநங்களுககு அவ்வருகாயிருககையாலே உபமானமில்லை எனகிருர்.

வ்யா:—**(கட்டுரைக்கில்)** சொல்லில்; கட்டுரையென்று முழுச்சொல்லாய், சொல்லில் என்றபடி. நெஞ்சாலும் பரிச்சே₂தி₃க்கவொண்ணுதாயிருக்க, பாசுரமிட்டுச் சொல்லப்போகாது; சொல்லில். **(தாமரை இத்யாதி₃)** தாமரை ஜாதியாக ஓர் அவயவத்துக்கொப்பாகமாட்டாதென்கை. முதலுறவு பண்ணும் கண், அதுக்குத் தோற்று, 1. **"जितन्ते" (ஜிதந்தே)** என்று விழும் திருவடிகள், அவ்விழுக்காட்டுக்குத் தோற்று அவன்தான் **"ஜிதந்தே"** என்று அணைக்கும் கை. "நின்கண்" என்கையாலே-"உனது முகச்சோதி"என்றத்தை நினைக்கிறது. பாதமென்று "அடிச்சோதி" என்றத்தை நினைக்கிறது. கையென்று நடுவு தாம் அநுப₄வித்த அழகுக்கு உபலக்ஷணம். **(சுட்டுரைத்த இத்யாதி₃)** பொன்னை உபமாநமாகப் போராதென்னுகைக்கு *பரி*க்ஷிக்கிருர். காய்ச்சியுரைத்த விலக்ஷணமான பொன். 2. **"रुक्माभम्" (ருக்மாப₄ம்)** என்னக்கடவதிறே. **(உன் திருமேனி ஒளி ஒவ்வாது)** 3. **"परं ज्योतिरुपसम्पद्य" (பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்₃ய)** 4. **"एष सर्वस्वभूतस्तु परिष्वङ्गो हनूमतः" (ஏஷ ஸர்வஸ்வபூ₄தஸ்து பரிஷ்வங்கோ₃ ஹநூமத:)** என்று தான மதித்திருக்கும் வடிவு. **(ஒட்டுரைத்து)** ஒட்டுகை-கூடுகை. அதாவது-சேருகை; ஒப்புச்சொல்லி. **(இவ்வுலகு)** 5. **"मञ्चाः क्रोशन्ति" (மஞ்சா: க்ரோஶந்தி)** என்கிற ந்யாயத்தாலே, லோகததிலுள்ளார். ப்ராக்ருதபதா₃ர்த்த₂வைலக்ஷண்யமும் அறியமாட்டாதவர்கள். **(உன்னை)** 6. **"यतो वाचो निवर्तन्ते" (யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே)** எனறு ஶ்ருதியும மீளுமபடியான உன்னை. **(புகழ்வெல்லாம்)** ஸ்தோதரம் பண்ணுமதெல்லாம. **(பெரும்பாலும்)** மிகவும்; ப்ராயேண. **(பட்டுரையாய்)** அவாசகமாய்; பட்டதுரைக்கை - பட்டுரை. விஷயத்தைப்பாராதே தோன்றிற்றுச் சொல்லுகையாய். **(புற்கென்றே காட்டுமால்)** அவத்₃யாவஹமாம். இப்படியாவானென் ? என்னில **(பரஞ்சோதி)** ரத்ந·ப்றியா

ஈ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டு. a அழகருடைய ஸௌந்த3ர்யத்துக்கு a2 ஸத்3ருஶமில்லாமையாலே லோகத்தார் பண்ணும் ஸ்தோத்ரம் அங்குத்தைக்கு a3அவத்3யமாமித்தனை என்கிறார்.

வ்யா:— (கட்டுரைக்கில்) b அநுப4வித்துக் b2 குமிழிநீருண்டு போமித்தனை போக்கிச் சொல்லப்போகாது. c (கட்டுரைக்கில்) கட்டுரையென்று - முழுச்சொல்லாய், சொல்லில் என்றபடி. சொல்லில், d தாமரை ஜாதியாக உன்னுடைய திருக்கண்களுக்கும் திருவடிகளுக்கும் திருக்கைகளுக்கும் ஒப்பாகாது. e ஒரோ வ்யக்திகளுக்கும் தாமரை ஜாதியாக ஒப்பாகாது. f குளிர நோக்கின கண், தோற்றுவிழும்

அ— இரண்டாம் பாட்டு. (கட்டுரைக்கில் இத்யாதி3) a பாட்டெல்லாம் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (அழகருடைய இத்யாதி3) a2 "ஒவ்வா, ஒவ்வாது" என்கையாலே (ஸத்3ருஶமில்லாமையாலேயென்று) a3 " புற்கென்றே காட்டும் " என்கையாலே (அவத்3யமாமென்று).

b "இல்" என்கிற யதி3த்3யோத்யார்த்த2ம் (அநுப4வித்து இத்யாதி3) முதல்தன்னில் உரைக்கவே கூடாது; உரைக்கில். 1. "நேதி நேதி" என்கிறபடியே சொல்லுமித்தனையென்று தாத்பர்யம். b2 குமிழிநீருண்கை-அமிழ்ந்து தலஸ்பர்ஶியாகை. c ஶப்3த3ார்த்த2ம் சொல்லுகைக்காக புநருபாத3ாநம் (கட்டுரைக்கிலென்று) d பொற்றாமரை இத்யாதி3ரூபேணுவிஶேஷணுத3ாஹ (தாமரை ஜாதியாக இதி) e"கண், பாதம், கை" இத்யேகவசநம் ஶ்ருதி3 நித4ாயாஹ (ஒரோ வ்யக்திகளுக்கு இதி) " தாமரை " என்று ஜாத்யைக்யம் விவக்ஷிதம். f 2. " ஆபாத3ாந்மௌலி-பர்யந்தம் பஶ்யத: புருஷோத்தமம் । பாதகாந்யாஶு நஶ்யந்தி கிம் புநஸ்தூபபாதகம் ॥" என்கிறபடியே பாத3ாதி3கேஶாந்தமாதல், 3. " ஆயத்கிரீடமலிகோல்லஸதூ3ர்த்4வபுண்ட்3ரமாகர்ண-லோசநமநங்குஶகர்ணபாஶம் । உத்பு2ல்லவக்ஷஸமுத3ாயுத4பூ3ாஹுமர்ஹந்நீவிஞ்ச ரங்க3பதிமப்3ஜ-பத3ம் ப4ஜாம: ॥ " என்கிறபடியே கேஶாதி3பாத3ாந்தமாதல் அநுப4வியாதொழிவானென்? என்ன (குளிரநோக்கின இத்யாதி3) ப4ாவப3ந்த4ஸ்ய ப்ரத4ாநஹேதுத்வாத் சக்ஷுஷ: ப்ரத2மாபி4த4ாநமிதி ப4ாவ:. g சொன்ன ஸங்க3தியை க்ஷேபித்துக்கொண்டு, அநுப4வருப ஸங்க3தியை அருளிச்செய்கிறார் (ந ஶாஸ்த்ரம் இத்யாதி3) i அநுப4வக்ரமத்தை உபபாதி3க்கிறார் (நின்கண் என்கையாலே இத்யாதி3) g யத்3வா, பரிஹாராந்தரமாஹ (ந ஶாஸ்த்ரம்

ஜீ— இரண்டாம் பாட்டு. (கட்டுரைக்கில் இத்யாதி3) a பாட்டெல்லாம் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (அழகருடைய இத்யாதி3) a2 "ஒவ்வா" என்றத்தைப்பற்ற (ஸத்3ருஶமில்லாமையாலே என்றது) a3 " புற்கென்றே காட்டும் " என்றத்தைப்பற்ற (அவத்3யமென்றது).

b"உரைக்கில்" என்ற யதி3ஶப்3த3ார்த்த2ம் (அநுப4வித்து இத்யாதி3) b2குமிழிநீருண்கை-தலஸ்பர்ஶியாய் அவக3ாஹிக்கை. c ஶப்3த3ார்த்த2கத2நார்த்த2ம் புநருபாத3ாநம் (கட்டுரைக்கிலென்று) d"பொற்றாமரை, நூற்காற்றாமரை" என்றாற்போலே விஶேஷியாமையாலே அருளிச்செய்கிறார் (தாமரை ஜாதியாக என்று) e"கண், பாதம், கை" என்று ப்ரத்யேகம் சொன்னதுக்கு ப4ாவம் (ஒரோவ்யக்திகளுக்கு இத்யாதி3) "தாமரை" என்று - ஜாத்யைக்யம் விவக்ஷிதம். f,g,i பாத3ாதி3கேஶாந்தமாதல், கேஶாதி3பாத3ாந்தமாதல் அநுப4வியாதொழிவானென்? என்ன; த்ரேத4ா பரிஹரிக்கிறார் (குளிரநோக்கின இத்யாதி3) f ப4ாவப3ந்த4த்துக்கு ப்ரத4ாநஹேதுவாகையாலே சக்ஷுஷ : ப்ரத2மாபி4த4ாநமிதி ப4ாவ:. g த்3விதீயபரிஹாரம் (ந ஶாஸ்த்ரம்

ஈ— திருவடிகள், எடுத்தணைக்கும் திருக்கைகள் இவையிருக்கிறபடி. g1. "न शास्त्रं नैव च क्रमः" (ந ஶாஸ்த்ரம் நைவ ச க்ரம:) என்கிறவிடத்தில்-அடைவு சொல்லுகிற தன்றே, h இவரும் அநுப$_4$வத்துக்குப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லுகிறரித்தனையிறே ; i "நின் கண்" என்கையாலே - "உனது முகச்சோதி" என்றத்தை நினைக்கிறது ; பாதமென்று - " அடிச்சோதி " என்றத்தை நினைக்கிறது ; j கையென்று - தாம் நடுவநுப$_4$வித்த அழகுக்கு உபலக்ஷணம்.

(சுட்டுரைத்த இத்யாதி$_3$) k பொன்னை உபமாநமாகப் போராதென்கைக்கு ஶிக்ஷிக்கிறர்; (சுட்டுரைத்த) l காய்ச்சி l$_2$ ஓடவைத்து உரைத்த நன்றான பொன் உன்னுடைய l$_3$ ஸ்வாப$_4$ாவிகமான தி$_3$வ்யவிக்$_3$ரஹத்தின் ஒளிக்கு ஒப்பாகாது.

அ—இத்யாதி$_3$) 1."அத்யந்தப$_4$க்தியுக்தஸ்ய ந ஶாஸ்த்ரம் நைவ ச க்ரம:"இதி ப$_4$க்தி பாரவஶ்யேந அபி$_4$த$_4$ாநாவஸரே க்ரமமவலம்ப்$_3$யோச்யதே கிம்? இத்யர்த்த$_2$:. h ப$_4$க்திபரவஶத்வேந கிம் பராங்குஶார்யோ வத$_3$தீத்யத்ராஹ (இவரும் அநுப$_4$வத்துக்கு இதி) i பூர்வக$_3$ாத$_2$ாநுபூ$_4$தக்ரம ஏவ அத்ராபி க்ரம இத்யபி$_4$ப்ராயேண புந: பரிஹாராந்தரமாஹ (நின் கண்ணென்கையாலே இத்யாதி$_3$) அன்றிக்கே, இவர் இப்படி அநுப$_4$வித்தாரோ "ஒவ்வாது" என்கைக்கு? என்கிற ஶங்கையிலே (நின்கண் இத்யாதி$_3$) என்னுதல். j " கை " என்று-பூர்வமுபாத்தமன்றே என்ன (கையென்று இத்யாதி$_3$) கீழில் பாட்டில் சொன்ன அவயவங்களை இங்கே அநுப$_4$விப்பானென்? என்ன ; இப்பாட்டில் - அவயவங்களுக்கு ஒப்பில்லையென்று சொல்லுகையாலே, கீழில்பாட்டில் சொன்ன அவயவங்களுக்கும் ஒப்பில்லை என்றபடி.

k (உபமானமாகப் போராதென்கைக்கு — பொன்னை — ஶிக்ஷிக்கிறர்) என்று அந்வயம். l ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம். (காய்ச்சி இத்யாதி$_3$) l$_2$ ஓடவைத்துரைத்த-உருக்கி மெருகிட்ட. l$_3$ ப்ரதிகோடௌ விஶேஷணாபி$_4$த$_4$ாநாத், "உன் திருமேனி ஒளி" இதி நிர்விஶேஷணமபி$_4$த$_4$ாநாச்ச ப$_2$லிதமாஹ (ஸ்வாப$_4$ாவிகமான இதி) m ஸமோ ந ப$_4$வதீதி வக்தும் ஏவம் ஶிக்ஷணீயம் கிம்? இத்யத்ராஹ (இத்தனை ஶிக்ஷித்தாலாயிற்று இதி) m$_2$பாத்தம் போராதது-கலவாசி போராததென்றபடி. n ஸ்வர்ணே ப$_4$க$_3$வத்$_3$விக்$_3$ரஹஸ்ய த்$_3$ருஷ்டாந்தத்வேநாபி$_4$ஹிதே ஸதி ஹி தந்நிஷேத$_4$: கர்த்தவ்ய:; ப்ரஸக்த ப்ரதிஷேத$_4$ந்யாயாத்; தத$_3$பி$_4$த$_4$ாநம் குத்ராபி த்$_3$ருஷ்டமஸ்தி கிம்? இத்யத்ராஹ (ருக்மாப$_4$மிதி)

ஜீ—இத்யாதி$_3$) 1."அத்யந்தப$_4$க்தியுக்தஸ்ய ந ஶாஸ்த்ரம் நைவ ச க்ரம:" என்று-ப$_4$க்திபாரவஶ்யத்தாலே சொல்லுகிறவிடத்திலே, க்ரமத்தை அவலம்பி$_3$த்திராதிறே என்றபடி. i கீழிற்பாட்டில் அநுப$_4$வம் பின்னாடுகிறதென்று த்ருதீயபரிஹாரம் (நின்கண் இத்யாதி$_3$).

k பொன்னை - ஶிக்ஷிக்கிறர் இத்யந்வய:. l ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம். (காய்ச்சி இத்யாதி$_3$) l$_2$ ஓடவைத்துரைத்த – உருக்கி மெருகிட்ட. l$_3$ பொன்போலே திருமேனிக்கு விஶேஷணமிடாமையாலே ப$_2$லிதம் (ஸ்வாப$_4$ாவிகமான என்று) m "ஒவ்வாது" என்கைக்கு இத்தனை ஶிக்ஷிக்கவேணுமோ? என்ன (இத்தனை இத்யாதி$_3$) m$_2$ பாத்தம் - விஷயம். " ஒப்பன்று " என்கைக்கும் இத்தனை

m இத்தனை ஶிக்ஷித்தாலாயிற்று ஒப்பாகச் சொல்லப் m பாத்தம்போராதது. n 1. "रुक्माभम्" (ருக்மாப4ம்) என்னக்கடவதிறே.

(ஒட்டுரைதது) ஒட்டாவது - கூடுகை. அதாவது - சேருகை. ஸத்3ருஶமாயிருக்கை. o உனக்கு o2 ஸத்3ருஶமாகச் சொன்னார்களாய். p (இவவுலகு) q 2. "मञ्चः क्रोशन्ति" (மஞ்சா: க்ரோஶந்தி) என்கிறபடியே q2 காண்கிற இதுக்கு மேற்பட அறியாத இந்த லௌகிகர். r ப்ராக்ருத பத3ார்த்த2 வைலக்ஷண்யமும் அறியாதவர்கள்

அ—யத்3வா, காளமேக4நிப4ஶ்யாமஸ்ய ப4க3வத்3விக்3ரஹஸ்ய ஸ்வர்ணம் ஸமம் ந ப4வதீதி வக்தும் ப்ரஸங்கே3ாஸ்தி கிம்? இத்யத்ராஹ (ருக்மாப4மிதி) நநு 3 "அதஸீபுஷ்பஸங்காஶ: பீதவாஸா ஜநார்த்த3ந:| வ்யப்4ராஜத ஸப4ாமத்4யே ஹேம்நேவோபசிதோ மணி: ||" இத்யாத்3யுக்த ப்ரகாரேண காளமேக4ஶ்யாமளஸ்ய ருக்மாப4த்வம் கத2ம் ஸம்ப4வதீதி சேத் "சந்த்3ரவந்முக2ம்" இத்யத்ரேவ ஸ்ப்ருஹணீயதாயாம் தாத்பர்யம் வா; 4. "கச்சிந்ந தத்3தே4மஸமாநவர்ணம் தஸ்யாநநம் பத்3மஸமாநக3ந்தி4 | மயா விநா ஶுஷ்யதி ஶோகதீ3நம் ஜலாத்யயே பத்3மமிவாதபேந ||" இதி ஹேமஸமாநவர்ணத்வஸ்ய ஸ்ப்ருஹணீயதாமவலம்ப்3ய ஜாநக்யோக்தத்வாத்; 5 "லக்ஷ்மீஸம்பர்க்காந் மயூரக்3ரீவாஸத்3ருஶம்" இதி ப்ரகாரேண வர்த்தத இதி வா; ஶ்யாமத்வே ஸதி ருக்மவர்ண இதி யாவத். A "திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன்" இதி ப்ரகாரேண ஸ்வர்ணஸமாந தேஜஸ்கமேவ வர்த்தத இதி வா; 6. "ய ஏஷோऽந்தராதி3த்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்3ருஶ்யதே ஹிரண்யஶ்மஶ்ருர் ஹிரண்யகேஶ ஆப்ரணக2ாத் ஸர்வ ஏவ ஸுவர்ண:" இத்யாதி3த்யாந்தரவஸ்தி2தஸ்ய ச 7. "ஸ யஶ்சாயம் புருஷே யஶ்சாஸாவாதி3த்யே ஸ ஏக:" இத்யந்தர்யாமிணஶ்சைகத்வாத்3வா. இந்த ஶ்லோகத்தில் 1. "ஸ்வப்நதீ4க3ம்யம்" என்றது - மாநஸஜ்ஞாநக3ம்யம் என்றபடி. இஶ்லோகம் மாநவஸ்ம்ருதியிலே.

o (உனக்கு ஸத்3ருஶமாக இதி) அத்ர பத3ார்த்த2ாம்ஸ்தவ ஸத்3ருஶத்வேந இதி த்3ரஷ்டவ்யம். p,q ஏதச்ச2ப்3த3க3ர்ப்பி4தமாஹ (மஞ்சா: க்ரோஶந்தீத்யாதி3) r அசேதநவாசிஶப்3தே3நாபி4 த4ாந க3ர்ப்பி4தமாஹ (ப்ராக்ருத பத3ார்த்தே2தி) r (காண்கிற இத்யாதி3) "உலகு"(p) என்கிற நிர்த்தே3ஶத்தின் தாத்பர்யம். p "லோக்யத இதி - லோக:" - பரித்3ருஶ்யமாந பத3ார்த்த2ங்கள்

ஜீ—ஶிக்ஷிக்கவேணும் என்றபடி. o "ஒவ்வாது" என்கைக்கு-ஒப்பாமென்று ப்ரஸக்தியுண்டோ? என்ன (ருக்மாப4ம் இத்யாதி3) 1. "ப்ரஶாஸிதாரம் ஸர்வேஷாமணீயாம்ஸமணீயஸாம் | ருக்மாப4ம் ஸ்வப்நதீ4க3ம்யம் வித்3யாத்து புருஷம் பரம் ||" இதி மாநவே த்3வாத3ஶேऽத்4யாயே. "ருக்மாப4ம்" என்கிறது - "சந்த்3ரவந்முக2ம்" என்றாற்போலே த3ர்ஶநீயதையைப்பற்றவாதல், 5. "மயூரக்3ரீவாஸத்3ருஶம்" என்கிறபடியே ஶ்யாமமாய்ச் சிவந்துமிருக்கையாலே மயூரக்3ரீவாஸத்3ருஶதையைப் பற்றவாதல், ஹிரண்யவர்ணையான பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியாலேயாதல், 6. "ஹிரண்மய: புருஷ:" என்கிற அந்தராதி3த்ய புருஷவிஷயமாதல். 1. ஸ்வப்நதீ4க3ம்யம் - மாநஸஜ்ஞாந க3ம்யம்.

o2 ஸத்3ருஶமாகச் சொன்னார்களாய்-இதர பத3ார்த்த2ங்களை ஸத்3ருஶமாகச் சொன்னார்களாய். p,q2 "இ" என்றதுக்கு பாவம் (காண்கிற இத்யாதி3) p,r "உலகு" என்று-அசேதநஸமாதி4யாகச்

ப்ர—n 1. (உன்திருமேனியொளி)—मानवे द्वादशाध्याये—"प्रशासितारं सर्वेषामणीयांसमणीयसाम्। रुक्माभं स्वप्नधीगम्यं विद्यात्तु पुरुषं परम् ॥ २२॥"

A மூன்-திருவ-1.

ஈ—(உன்னை) s ஶாஸ்த்ரைக ஸமதி₄க₃ம்யனாய், அவைதானும் புகழப்புக்கால் 1. "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" (யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே) என்னும்படியான உன்னை. t (புகழ்வெல்லாம்) u உள்ளதுஞ்சொல்லி, இல்லாததுமெல்லாம் இட்டுக்கொண்டு சொன்னார்களாயிருக்கிறதுமெல்லாம். (பெருமபாலும் v மிகவும். v_2ப்ராயேண. w (படடுரையாய்) x பட்டது உரைக்கை - நெஞ்சில் பட்டதைச் சொல்லுகை. விஷயத்தைப் பாராதே ப்ரதிபந்நத்தைச் சொல்லுகை. y (புற்கென்றே காட்டுமால்) y_2புன்மையையே காட்டா நின்றது. z இவன் ப்ரதிபந்நத்தைச் சொன்னாய் விஷயத்தில் ஸ்பர்ஶியாதே யிருக்குமாகில், அங்குத்தைக்குப் புன்மையே காட்டும்படி என்? என்னில்; ரத்நமறியாதானொருவன் "z_2 குருவிந்தக்கல்லோடொக்கும் இது" என்றால், அவ்வளவாக விறே z_3 இவனுக்கு இதில் ப்ரதிபத்தி, z_4 அவ்வழியாலே அதுக்கு அவத்₃யமாமிறே; a அப்படியே இவன் பண்ணும் ஸ்தோத்ரம் இங்குத்தைக்கு அவத்₃யமாயே தலைக்கட்டும்.

அ—என்றபடி. "உலகு" என்கிறது-ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞேயபா₄வ ஸம்ப₃ந்த₄த்தாலே புருஷரை லக்ஷிக்கிறது என்றபடி; அதுவும் 'அப்₃ப₄க்ஷோ வாயுப₄க்ஷ:' போலே என்று தாத்பர்யம். s பூர்வவாக்யத்₃வயோக்தார்த்த₂ப்ரதிகோடித்வேந (ஶாஸ்த்ரைகேதி) t,u "புகழ்வு" இத்யுக்தே நாலம்கிம்; "எல்லாம்" இதி கிமர்த்த₂ம்? இத்யத்ராஹ (உள்ளதுஞ்சொல்லி இதி) ஸ்தோத்ரம் த்₃விவித₄ம் வித்₃யமாநகு₃ணாபி₄த₄ாநம், அவித்₃யமாநகு₃ணாந் ஆரோப்யாபி₄த₄ாநஞ்ச. 2. "ஸதா சாஸதா ச ஸ்துதி:" இத்யுக்தம் ஹிதி ப₄ாவ:. 3. "ஸ்தோத்ரம நாம கிமாமநந்தி கவயோ யத்₃யந்யதீ₃யாந் கு₃ணாநந்யத்ர த்வஸதோऽதி₄ரோப்ய ப₂ணிதிஸ ஸா தர்ஹி வந்த₄யா தவயி। ஸம்யக ஸத்யகு₃ணாபி₄வர்ணநமதோ₂ ப்₃ரூயு: கதம் தாத்₃ருஶீ வாக் வாசஸபதிநாபி ஶகயரசநா த்வதஸத்₃கு₃ணாஞ்ஞேகிதெ₄ள ॥" 4. "அநயதராதத்₃கு₃ஞ்ஞேக்தி:" இத்யாதி₃. v_2 அர்த்த₂ாந்தரமாஹ (ப்ராயேணேதி) w,x பட்டுரையாய் - அவாசகமாய் என்று ப₂லிதார்த்த₂ம். y,y_2 புன்மை அவத்₃யம். z தடஸ்த₂ஶங்கையை அநுவதி₃த்துப் பரிஹரிக்கிறார் (இவன் இத்யாதி₃) z_3 இவனுக்கு - ஶ்ரோதாவுக்கு. z_4(அவ்வழியாலே இதி) குருவிந்த₃ஶிலாஸமாநமிதி பு₃த்₃தி₄பே₃ாத்₄யத்வரூபம் அவத்₃யம் ப₄வேத்கில இத்யர்த்த₂:. a (அப்படியே இதி) ஆபாதத: ஸ்தோத்ரமிவாப₄ாதி; வஸ்துதோ நிரூப்யமாணே அவத்₃யாவஹமேவ ப₄வதீத்யர்த்த₂:. y "புற்கென்றே காட்டும்" என்கிற ப்ரஸங்க₃த்திலே-5. "ப்₃ரஹ்மத்₃ருஷ்டிருத்கர்ஷாத்" என்று அருளிச்செய்வர்; ஆல் - அசை.

ஜீ—சொன்னதுக்கு பா₄வம் (ப்ராக்ருத இத்யாதி₃) t,u "புகழ்வு" என்றாற்போராதோ, "புகழ்வெல்லாம்"என்கிறதென்? என்ன; புகழ்தான் - உள்ளதைச் சொல்லுகையும், இல்லாததை ஏறிட்டுச் சொல்லுகையுமிறே; ஆகையாலே, அவை இரண்டையும் அருளிச்செய்கிறார் (உள்ளது இத்யாதி₃) t "புகழ்வெல்லாம்" என்றவிடத்திலே - 3. "ஸ்தோத்ரம் நாம கிமாமநந்தி" இத்யாதி₃. 4."அந்யதராதத்₃கு₃ஞ்ஞேக்திர் ப₄க₃வதி" இத்யாதி₃ அநுஸந்தே₄யம். w,x பட்டுரையாய்-அவாசகமாயிதி ப₂லிதார்த்த₂:. y,y_2 புன்மை-அவத்₃யம். y புற்கென்றே-அவத்₃யமாயே. z தடஸ்த₂ஶங்கையை அநுவதி₃த்துப் பரிஹரிக்கிறார் (இவன் இத்யாதி₃) z_2 குருவிந்தக்கல்-காவிக்கல். z_3 இவனுக்கு-ஶ்ரோதாவுக்கு. z_4(அவ்வழியாலே இதி) "குருவிந்த₃ஶிலாஸமாநம்" இதி பு₃த்₃தி₄பே₃ாத்₄யத்வரூபம் அவத்₃யம் உண்டாமிறே என்றபடி. a (அப்படியே இதி) ஆபாதத: ஸ்தோத்ரமிவ ப₄ாதி; வஸ்துதோ நிரூப்யமாணே அவத்₃யாவஹமேவ ப₄வதீத்யர்த்த₂:. y ஆல் – அவ்யயம்.

ஈ— b இங்குத்தைக்குப் புன்மையைக் காட்டுகைக்கு நிப$_3$ந்த$_4$நமென்? என்னில் (பரஞ்சோதி) c1. "नारायणपरो ज्योतिः" (நாராயணபரோ ஜ்யோதி:) என்கிறபடியே நீ c$_2$ ஸர்வவஸ்துவிஸஜாதீயனுகையாலே. 2.

அ— b இங்குத்தைக்கு - இவ்விஷயத்துக்கு; ப$_4$க$_3$வானுக்கு என்றபடி. c1. "நாராயணபரோ ஜ்யோதி:" இதி "பரோஜ்யோதிஶ்ஶப்$_3$த$_3$வாச்யனும் நாராயணன்" என்றபடி. "பரமாத்மஶப்$_3$த$_3$ வாச்யனும் நாராயணனே என்றபடி" என்று திரட்டிலே. அத்ர—லௌகிகஸ்தோத்ரஸ்ய அவத்$_3$யாவஹத்வே ஹேது: ஸர்வவஸ்துவிஸஜாதீயத்வமித்யுச்யதே, அவதாரிகாயாம்—ஸுந்த$_3$ரராஜ ஸௌந்த$_3$ர்யஸ்ய ஸாத்$_3$ருஶ்யாப$_4$ாவாதி$_3$த்யுக்தம்; வாக்யத்$_3$வயஞ்ச ஹேதுஹேதுமத்$_3$ப$_4$ாவேந ஏகஹேதுபரம் வா, ஹேதுத்$_3$வயபரம் வா; ஹேதுத்$_3$வயபரத்வே பூர்வார்த்த$_4$விவக்ஷயா— அவதாரிகோக்தோ ஹேது:; பரஞ்ஜ்யோதிஶ்ஶப்$_3$த$_3$விவக்ஷயா — அத்ரோக்தோ ஹேது:. ஏகஹேதுபரத்வே பரஞ்ஜ்யோதிஷ்ட்வஞ்ச ஸௌந்த$_3$ர்யாதிஶயஸ்யைவ ஹேதுர் ப$_4$வதி. ததஶ்ச பரஞ்ஜ்யோதிஷ்ட்வம் ஸௌந்த$_3$ர்யாதிஶயப்ரத$_3$ர்ஶநத்$_3$வாரா லௌகிகஸ்தோத்ரஸ்ய அவத்$_3$யாவஹத்வம் த$_3$ர்ஶயதி. "பரஞ்சோதி-கட்டுரைக்கில் இத்யாரப்$_4$ய, ஒவ்வாது-இவ்வுலகுன்னை-ஓட்டுரைத்து - புகழ்வெல்லாம் - புகழும் புகழ்வெல்லாம், பட்டுரையாய்-பெரும்பாலும் - புற்கென்றே காட்டும்" இத்யந்வய:. y புற்கென்றே காட்டும்-த$_3$ார்ஷ்டாந்திகமான வாச்யத்தைப் புல்லியதாகவே காட்டாநிற்கும் இத்யர்த்த$_2$:; புற்கு-புன்மை இதி ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$:. v,v$_2$ "பெரும்பாலும்" இத்யஸ்ய (மிகவும், ப்ராயேண) இதி வாக்யத்$_3$வயஞ்ச அர்த்த$_2$த்$_3$வயபரம். இத$_3$ம் வாதி$_3$கேஸரிபி$_4$: ஸ்பஷ்டமப்$_4$யத$_4$ாயி, o "ஒட்டு-உவமைச் செறிவு" இதி ச. c கட்டுரைக்கில்-நிர்ணயித்துச் சொல்லில். l சுட்டுரைத்த-ஓடவைத்து ஒப்பமிட்ட. l$_3$ ஒளி-ஸமுத$_3$ாயசோபை$_4$. இத$_3$ஞ்சோக்தம். 2.

ஜீ— ஹத்வத்திலே ஸர்வவஸ்துவிஸஜாதீயத்வத்தை ஹேதுவாகச் சொல்லிற்று. அவதாரிகையிலே-ஸௌந்த$_3$ர்யத்துக்கு ஸாத்$_3$ருஶ்யமில்லாமையை ஹேதுவாகச் சொல்லிற்று; ஆகையாலே, இரண்டையும் ஹேதுவாகக் கண்டுகொள்வது. v,v$_2$ "பெரும்பாலும்" என்றதுக்கு, மிகவும், ப்ராயேண இதி வாக்யத்$_3$வயஞ்ச-அர்த்த$_2$த்$_3$வயபரம். o ஓட்டு-உவமைச் செறிவாதல். c கட்டுரைக்கில் - நிர்ணயித்துச் சொல்லில், "கட்டுரைக்கில் இத்யாரப்$_4$ய, ஒவ்வாது, பரஞ்சோதி - இவ்வுலகு உன்னை ஓட்டுரைத்து - புகழ்வெல்லாம் - பட்டுரையாய் - பெரும்பாலும் - புற்கென்றே காட்டுமால்" இத்யந்வய:. 2.

ப்ர— c1. (பரஞ்சோதி) नारायणानुवाके "नारायणपरो ज्योतिरात्मा नारायणः परः ॥ ११ ॥"

ஆதே$_3$— அநுப$_4$வித்துப்போமதொழியச் சொல்லவொண்ணுது. சொல்லில், தாமரை ஜாதியாக உன்னுடைய திருக்கண்களுக்கும் திருவடிகளுக்கும் திருக்கைகளுக்கும் ஒப்பாகாது. காய்ச்சி ஓட வைத்துரைத்த நன்றான பொன் உன்னுடைய ஸ்வாப$_4$ாவிகமான தி$_3$வ்யவிக$_3$ரஹத்தின் ஒளிக்கு ஒப்பாகாது. உனக்கு ஸத்$_3$ருஶமாகச் சொன்னர்களாய் ஜ்ஞாநலௌகிகர் ஶாஸ்த்ரைக ஸமதி$_4$க$_3$ம்யமான உன்னை உள்ளதுஞ்சொல்லி, இல்லாததுமெல்லாம் இட்டுக் கொண்டு சொன்னர்களாயிருக்கிறதுமெல்ல ம ப்ராயேண விஷயத்தைப் பாராதே ப்ரதிபந்நத்தைச் சொன்னதாய், புன்மையையே காட்டா நின்றது. இது என்ன கார்யம்? என்கிருர் "கட்டுரைக்கில்" இத்யாதி$_3$யால். 2.

3. பரஞ்சோதி நீபரமாய் நின்னிகழ்ந்து பின்மற்றோர்
பரஞ்சோதி யின்மையில் படியோவி நிகழ்கின்ற
பரஞ்சோதி நின்னுள்ளே படருலகம் படைத்தஎம்
பரஞ்சோதி கோவிந்தா! பண்புரைக்க மாட்டேனே.

ஆ— 3. வ்யா:— (பரஞ்சோதி) நீ இப்படி அழகினால் எல்லாரிலும் மேற்பட்டு வர்த்தியாநின்று, பின்பு, மற்று உன்னைப்போலே அழகியாரில்லாமையாலே படியோவி வர்த்திக்கையாலே பரஞ்ஜோதிஶ்ஶப்₃த₃ாபி₄தே₄யனாய், ஸர்வஜக₃த்காரணத்வ ப்ரயுக்த நிரவதி₄க தேஜஸ்ஸையுடையவனாய், நரவதி₄க ஶௌஶீல்ய விஶிஷ்டனாயிருந்த உன்னுடைய இந்த கு₃ணங்கள் எனக்குச் சொல்ல நிலமல்ல என்கிறார். 3.

ஒ— அவ:— மூன்றாம் பாட்டில்—'எம்முடைய படி வேறு சிலர்க்குப் பேச நிலமல்லவாகில், நீர் பேசினாலோ?' என்னில், 'எனக்கு முடியாது' என்கிறார்.

வ்யா:— (பரஞ்சோதி நீ பரமாய) **பரஞ்சோதி நீயே; அழகால் எல்லாரிலும் மேற்பட்டு மிக்கிருக்கையால்.** (நின்னிகழ்ந்து பின் என்னறு தொடங்கி) **உன்னைத் தவிர மற்றொரு பரஞ்சோதியில்லாமையாலே ஒப்பின்றிக்கே வர்த்தியாநிற்கையாலும். பரஞ்சோதியாய் இப்ரபஞ்சத்தையெல்லாம் உன் ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே ஸ்ருஷ்டிக்கையாலே ஜக₃த்காரணத்வ ப்ரயுக்தமான உத்க்ருஷ்ட தேஜஸ்ஸையுமுடையையாய் ஆஶ்ரிதஸுலப₄னானவனே! பண்பு-படி.** 3.

ப— 3 அவ:— அநந்தரம, ஸர்வப்ரகாரௌஜ்ஜ்வல்யாதிஶயத்தையுடைய உன் ஸ்வபா₄வம் எனக்குச் சொல்லமுடியாது என்கிறார்.

பரமாய்—ஸர்வஸ்மாத்பரனாய்க்கொண்டு, **பரஞ்சோதி**—நிரதிஶய தேஜோரூபன், **நீ**—நீ; **நின்**—உன்னை, **இகழ்ந்து**—ஒழிந்து, **பின்மற்று**—வேறு, **ஓர் பரஞ்சோதி** – பரமாயிருப்பதொரு உஜ்ஜ்வலவஸ்து, **இன்மையில்**—இல்லாமையாலே, **படி ஓவி**—உபமாநம் இல்லாதபடி, **நிகழ்கின்ற**—வர்த்தியாநிற்கிற, **பரஞ்சோதி**—பரஞ்ஜ்யோதிஶ்ஶப்₃த₃வாச்யனை, **நின்னுள்ளே**—உன் ஸங்கல்பத்துக்குள்ளே, **படர்**—விஸ்தீர்ணமான, **உலகம்**—லோகத்தை, **படைத்த**—ஸ்ருஷ்டித்து, **எம் பரஞ்சோதி**-ஸ்ருஷ்டமான லோகத்தினுடைய ஸ்வபா₄வம் உனக்குத தட்டாதபடி நிற்கிற நிரதிஶயௌஜ்ஜ்வல்யத்தை எனக்கு ப்ரகாஶிப்பித்தவனாய், **கோவிந்தா**—அந்தப் பரத்வத்திலுங்காட்டில கோ₃பாலநாதி₃ஶீலௌஜ்ஜ்வல்யத்தையுடையவனே! **பண்பு**-உன்னுடைய விலக்ஷணவிக்₃ரஹபாரம்யத்தாலும், உபமாநராஹித்யாதிஶயத்தாலும், ஜக₃த்காரணத்வபாரம்யததாலும, **ஶீ**லாதிஶயத்தாலும் உன்னுடைய ஔஜ்ஜ்வல்ய ஸ்வபா₄வத்தை, **உரைக்க**-பாசுரமிட்டுச் சொல்ல, **மாட்டேன்**-ஶக்தனல்லேன. 3.

இ— வ்யா:— **(பரஞ்சோதி இத்யாதி$_3$)** பரமாய் - பரஞ்சோதி நீ. அழகாலே எல்லாரிலும் மேற்பட்டிருக்கையாலே பரஞ்சோதி நீ; **1. "तस्य भासा सर्वमिदं विभाति" (தஸ்ய ப$_4$ாஸா ஸர்வமிதம்$_3$ விப$_4$ாதி). (நின்னிகழ்ந்து இத்யாதி$_3$)** நின்னிகழ்ந்து- உன்னையொழிந்து, **(மற்றோர் பரஞ்சோதி இன்மையில்)** வேறொரு பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸூ இல்லாமையாலே. **(படியோவி)** ஒப்போவி. **(நிகழ்கின்ற பரஞ்சோதி)** வர்த்திக்கிற பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸூ நீ. **(நின்னுள்ளே இத்யாதி$_3$)** ஸங்கல்பைகதேஶத்திலே தே$_3$வாதி$_3$ரூபேண விஸ்த்ருதமான ஜக$_3$த்தை ஸ்ருஷ்டிக்கையாலே பரமமான ஜ்யோதிஸ்ஸூ நீ. ஜக$_3$தகாரணத்வ ப்ரயுக்தமான பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸூம் உன்னது என்கை. **(கோவிந்தா)** நீர்மையைப் பார்த்தால் பசுக்களோடும் பொருந்தும்படியாயிருக்கை. A "செவ்வே நெஞ்சால் நினைப்பரிதால்"; ஸௌலப்$_4$யத்தையால் வந்த தேஜஸ்ஸூம் உன்னது; அழகுக்கு மேற்பட்டார் இல்லாமையாலே அழகால் வந்த தேஜஸ்ஸூம் உன்னது; லோகத்தில் உபமானரஹிதன் நீயே யாகையாலே உபமாநராஹித்யத்தால் வந்த தேஜஸ்ஸூம் உன்னது; ஜக$_3$த்காரணத்வப்ரயுக்தமான தேஜஸ்ஸூம உன்னது. **(பண்புரைக்க மாட்டேனே)** பண்பு-படி. உன் படிகள் இவையான பின்பு என்னாலே பேசப்போகாது என்கிறார். 3.

ஈ— அ்வ:— மூன்றாம் பாட்டு. 'a நம்பக்கல் முதலடியிடாத லௌகிகரை விடும்; a$_2$ வ்யாவ்ருத்தரே நீர்; பேசினாலோ ?' என்ன; 'b என்னாலேதான் பேசப்போமோ?' என்கிறார்.

வ்யா:-(c பரஞ்சோதி நீ c$_2$பரமாய்) **பரமாய்-பரஞ்சோதி நீ. d வடிவழகிலேயாதல், ஐஶ்வர்யத்திலேயாதல் அல்பமேற்றமுடையான் ஒருவனைக் கண்டால். "d$_2$ உன்தனை தேஜஸ்ஸூடையான் ஒருவனில்லை; d$_2$ உன்தனை ஐஶ்வர்யமுடையான் ஒருவனில்லை"**

அ— மூன்றாம் பாட்டு. (பரஞ்சோதி இத்யாதி$_3$) a "லௌகிகர் சொன்னது அவத்$_3$யமாம்" என்ற அநந்தரத்திலே, தாம் "சொல்லமாட்டேன்" என்னும்போது - "நீர்சொல்லும்" என்றோர் உக்தி கிடந்ததாகவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (நம்பக்கல் இத்யாதி$_3$) a$_2$ வ்யாவ்ருத்தரே நீர்-விரக்தரே நீர்; யத்$_3$வா, B மயர்வற மதிநலமருளப் பெறுகையாலே வ்யாவ்ருத்தர் என்றபடி. b "உரைக்கமாட்டேன்" என்றதின் பொருள் (என்னாலே என்று).

c,d "பரஞ்சோதி" இத்யுக்தே நாலம் கிம்? "பரமாய்" இதி விஶேஷணம் கிமர்த்த$_2$ம்? இத்யத்ராஹ (வடிவழகிலேயாதல் இதி) d$_2$ உன்தனை - உன்னைத்தனை. c$_2$ "பரமாய்" என்றது- ஐஶ்வர்யத்தை. c "பரஞ்சோதி" என்றத்தாலே வடிவழகு அர்த்த$_2$ாத் ஸித்$_3$த$_4$ம். e அவை-ஸௌந்

ஜீ— மூன்றாம் பாட்டு. (பரஞ்சோதி இத்யாதி$_3$) a "லௌகிகர் சொன்னது அவத்$_3$யமாம்" என்ற அநந்தரத்திலே, தாம் "உரைக்கமாட்டேன்" என்னும்போது, "நீர் சொல்லும்" என்றொரு உக்தி கிடந்ததாகவேணும் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (நம்பக்கல் இத்யாதி$_3$) a$_2$ வ்யாவ்ருத்தரே நீர்-B மயர்வற மதிநலம் பெறுகையாலே வ்யாவ்ருத்தரே நீர் என்றபடி. b "உரைக்கமாட்டேன்" என்றத்தைப்பற்ற (என்னாலே தான் இத்யாதி$_3$).

c,d "பரஞ்சோதி" என்ன அமையாதோ, "பரமாய்" என்று விஶேஷிப்பானென்? என்ன (வடிவழகிலே இத்யாதி$_3$) d$_2$ உன்தனை - உன்னைத்தனை. c ஸௌந்த$_3$ர்யைஶ்வர்யங்களால் வந்த

A திருவிருத்தம் 98. B 1-1-1.

ஈ—என்பர்களிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, "இனியொரு வ்யக்தியில் e அவையில்லை" என்னும்படி பூர்ணமாகவுள்ளது உன்பக்கலிலேயாகையாலே, பரமாய்க்கொண்டு பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸாயிருக்கிறாய் நீ; f 1. "तस्य भासा सर्वमिदं विभाति" (தஸ்ய ப$_4$ாஸா ஸர்வமித$_3$ம் விப$_4$ாதி" என்கிறபடியே. g (நினனிதயாதி$_3$) h லோகத்தில் தன்னோடொத்தாரும் தனக்கு மேற்பட்டாரும் அநேகராயிருக்கச்செய்தே, "உனக்கு ஸமராதல், அதி$_4$கராதலுண்டோ?" என்னக்கடவதிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, உன்னையொழிய வேறொரு பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸு இல்லாமையாலே உபமான ரஹிதனாய்க்கொண்டு வர்த்தியாநின்றுள்ள பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸு நீ. i தனக்குங்கூடக் i$_2$ கடவனல்லாதான் ஒருவனை "நீயேயிறே நாட்டுக்கெல்லாம் கடவாய்" என்னக்கடவது; அங்ஙனன்றிக்கே,

அ—த$_3$ர்யைஶ்வர்யே. c ஏதேந-ப்ரத$_2$ம பரஞ்ஜ்யோதிஶ்ஶப்$_3$தே$_3$ந-ஸௌந்த$_3$ர்யைஶ்வர்யாயாத பரஞ்ஜ்யோதிஷ்ட்வமுச்யதே இதி வ்யஜ்யதே. f ப$_4$க$_3$வத்தேஜ: ஸர்வோத்க்ருஷ்டமித்யத்ர ப்ரமாணு காங்க்ஷாயாமாஹ (தஸ்ய ப$_4$ாஸேதி) 1. "ந தத்ர ஸூர்யோ ப$_4$ாதி ந சந்த்$_3$ரதாரகம்" இத்யாதி$_3$; 2. "யத$_3$ாதி$_3$த்யக$_3$தம் தேஜ:" இத்யாதி$_3$. g (நின்னிகழ்ந்து பின்) பின் - பின்பும்; அதுக்கு மேலே. நின்னிகழ்ந்து-உன்னையொழிந்து; மற்றோர் பரஞ்சோதியின்மையில்-வேறொரு உஜ்ஜ்வல வஸ்து இல்லாமையால் இதி ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$:; படியோவி நிகழ்கின்ற – உபமானமில்லாதபடி வர்த்தியாநிற்கிற. "படியோவி நிகழ்கின்ற பரஞ்சோதி-நீ" என்று "நீ" என்றத்தை-இரண்டு இடத்திலும் கூட்டுவது. 3. "நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந" இதி ப்ரகாரேண அப்$_3$ரஹ்மாத்மக வஸ்துநோऽப$_4$ாவாபி$_4$த$_4$ாநாத் ஸர்வப்ரகாரகத்வாயாதபரஞ்ஜ்யோதிஷ்ட்வம் த்$_3$விதீய பரஞ்ஜ்யோதிஶ்ஶப்$_3$தே$_3$ந அபி$_4$தீ$_4$யத இதி வ்யஜ்யதே; வடிவழகாலும், ஐஶ்வர்யத்தாலும் வந்த மேன்மையை வ்யதிரேகமுக$_2$த்தாலே த்$_3$ருடீ$_4$கரிக்கிறார் (நின்னிகழ்ந்து இத்யாதி$_3$யாலே) என்னுதல்; ஸத்$_3$ருஶவஸ்த்வப$_4$ாவத்தால் வந்த மேன்மையைச் சொல்லுகிறது என்னுதல். h "மற்றோர் பரஞ்சோதியின்மை" என்று விஶேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (லோகத்தில் இத்யாதி$_3$) i "உலகம்படைத்த" என்றதே, "நின்னுள்ளேபடர்" என்றதுக்குக் கருத்தென்? என்ன (தனக்குங்கூட இத்யாதி$_3$) i$_2$ கடவனல்லாதான் ஒருவனை என்றது-காரணத்வேந கர்த்தாவல்லாத ப்$_3$ரஹ்மாதி$_3$களிலே ஒருவனை என்றபடி. j "படைத்த எம்பரஞ்சோதி" என்றதுக்கு-காரணத்வ ப்ரயுக்தமான ஸ்வரூபதேஜஸ்ஸு

ஜீ—பரஜ்யோதிஷ்ட்வம் சொல்லுகிறது என்று கருத்து. f ப$_4$க$_3$வத்தேஜஸ்ஸு ஸர்வோத்க்ருஷ்டம் என்னுமிடத்தில் ப்ரமாணம் (தஸ்ய ப$_4$ாஸா இத்யாதி$_3$) கட$_2$வல்லியிலே. g பின்-பின்பு; அதுக்கு மேலே; நின்னிகழ்ந்து - உன்னையொழிந்து; மற்றோர் பரஞ்சோதியின்மையில் - வேறொரு பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸு இல்லாமையாலே; படியோவி நிகழ்கின்ற-உபமாநரஹிதமாய் வர்த்திக்கிற. "பரஞ்சோதி - நீ" என்று "நீ" என்றத்தை - இரண்டு இடத்திலும் கூட்டுவது. வடிவழகாலும் ஐஶ்வர்யத்தாலும் வந்த மேன்மையை வ்யதிரேகமுக$_2$த்தாலே த்$_3$ருடீ$_4$கரிக்கிறார் (நின்னிகழ்ந்து இத்யாதி$_3$யாலே) என்னுதல். ஸத்$_3$ருஶவஸ்த்வப$_4$ாவத்தால் வந்த மேன்மையைச் சொல்லுகிறது என்னுதல். h "மற்றோர் பரஞ்சோதியின்மையில்" என்று-விஶேஷித்ததுக்கு ப$_4$ாவம் (லோகத்தில் இத்யாதி$_3$) i "உலகம் படைத்த" என்றதே, "நின்னுள்ளேபடர்" என்றதுக்குக் கருத்தென்? என்ன (தனக்குங்கூட இத்யாதி$_3$) மேலுக்கு அவதாரிகையாதல். i$_2$ கடவனல்லாதான் ஒருவனை - காரணத்வேந கர்த்தாவல்லாத ப்$_3$ரஹ்மாதி$_3$களிலே ஒருவனை. j "படைத்த எம்பரஞ்சோதி"

ப்ர— f1 (பரஞ்சோதி நீ பரமாய்) कठवल्ल्यां (२-५)—"न तत्र सूर्यो भाति न चन्द्रतारकं नेमा विद्युतो भान्ति कुतोऽयमग्निः। तमेव भान्तमनुभाति सर्वं तस्य भासा सर्वमिदं विभाति॥"

ஈ-உன்னுடைய ஸங்கல்பலவலேஶத்திலே கார்யாகாரமாய்க்கொண்டு விஸ்த்ருதமாகா நின்றுள்ள லோகங்களையெல்லாம் உண்டாக்கின எம்பரஞ்சோதி!

j "புத்ரஸ்தே ஜாதঃ" என்னுமாபோலே, அவற்றை உண்டாக்கின பின்பு திருமேனியிலே பிறந்த புகர். k ஸ்வாப$_4$ாவிகமான மேன்மை அது; k_2 காரணத்வ ப்ரயுக்தமான புகர் இது. இப்படியிருக்கிற k_3மேன்மையை எல்லைகாணிலும்.(கோவிந்தா) l நீர்மை தறைகாணவொண்ணாதாயிருக்கிறது. (பண்பு) m உன்னுடைய m_2 ப்ரகாரம். n அது என்னுற்சொல்லப்போகாது, அநுப$_4$வித்துப்போமித்தனை. (o கோவிந்தா பண்புரைகக மாட்டேனே) pA "நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெயூணென்னுமீனச்சொல்" என்று நெஞ்சால் நினைக்கவொண்ணாதது சொல்லத்தானே போகாதிறே. 3

அ—என்று அருளிச்செய்து, காரணத்வ ப்ரயுக்தமான வடிவின் தேஜஸ்ஸாகவுமாம் என்று அர்த்த$_2$ாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (புத்ரஸ்தே ஜாத இத்யாதி$_3$) "புத்ரஸ்தே ஜாத." என்று லோகத்திலே சொல்லுமாபோலே, "அவற்றையுண்டாக்கினான்" என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தபின்பு, அதுகேட்டு, இவர் பாசுரத்தாலே கேட்கையிலுண்டான இனிமையாலே திருமேனியிலே பிறந்த புகரென்னவுமாம் என்றபடி. k,$k_2$$k_3$உக்தத்தை நிக$_3$மித்துக்கொண்டு, மேலில் பத$_3$த்துக்கு ஸங்க$_3$தி அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வாப$_4$ாவிகமான இத்யாதி$_3$) k "பரஞ்சோதி நீ" இத்யாரப்$_4$ய, "படியோவி நிகழ்கின்ற பரஞ்சோதி" இத்யந்தம் பராம்ருஶந் ஆஹ (ஸ்வாப$_4$ாவிகேதி) k_2 "நின்னுள்ளே படநுலகம் படைத்த எம்பரஞ்சோதி" இத்யேதத் பராம்ருஶந் ஆஹ (காரணத்வ ப்ரயுக்தமான இதி) k_3 (மேன்மையை எல்லை காணிலும் இதி) அநேந பரத்வமபி வக்தும் ந ஶக்நோமீதி பா$_4$வ: ஸூச்யதே. l "கோவிந்தா பண்புரைக்கமாட்டேன்" இதி பத$_3$ஸங்க$_3$திம் ஸூசுதி$_3$ நித$_4$யாஹ (நீர்மை தறைகாண இதி) m உன்னுடைய ப்ரகாரம் என்றது-உன்னுடைய ஸௌலப்$_4$யம் என்றபடி. அன்றிக்கே, "பண்பு" என்று-உக்தத்தையெல்லாம் பராமர்ஶிக்கிறதென்று அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரகாரமென்று) என்னவுமாம். n "உரைக்கமாட்டேன்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அதுஎன்றால் இத்யாதி$_3$) p அப்படி சொல்லப்போகாதோ? என்ன; கிம்புநர்ந்யாயத்தாலே ஸாதி$_4$க்கிறார் (நெஞ்சால் இத்யாதி$_3$) o,p "கோவிந்தாபண்பு" என்றதுக்கு பா$_4$வாந்தரமாதல். o "பரஞ்சோதி கோவிந்தா" என்றது - ஸம்போ$_3$த$_4$னை. p (நெஞ்சால் இத்யாதி$_3$) திருவிருத்தம். இப்படி பெரியவனானவனுடைய ஆச்சர்ய சேஷ்டிதமானது நேரே நெஞ்சால் பரிச்சே$_2$தி$_3$த்து நினைக்க அரிது; ஆச்சர்யமேதென்னில்; வெண்ணெயூணென்னுமீனச்சொல்லே – வெண்ணெய் அமுது செய்தான் என்று சொல்லப்பட்ட அபக்ருஷ்டவசநம். இவ்வபதா$_3$நத்திலும் இவ்வபதா$_3$ந ஶப்$_3$தம்...

ஜீ—என்றதுக்கு - காரணத்வ ப்ரயுக்தமான மேன்மையாகக் கீழ் அருளிச்செய்து. அபரப$_4$ாவியாக காரணத்வ ப்ரயுக்தமான வடிவின் தேஜஸ்ஸாகவுமாம் என்று அர்த்த$_2$ாந்தரம் (புத்ரஸ்தே ஜாத இத்யாதி$_3$) k,k_2,k_3 உக்தத்தை நிக$_3$மித்துக்கொண்டு மேலில் பத$_3$த்துக்கு ஸங்க$_3$தி (ஸ்வாப$_4$ாவிகமான இத்யாதி$_3$) k_3 (மேன்மையை எல்லைகாணிலும் இதி) அநேந-பரத்வமபி வக்தும் ந ஶக்யத இதி பா$_4$வஸ்ஸூச்யதே. m_2ப்ரகாரம் - ஸௌலப்$_4$யமாதல், கீழுக்தமெல்லாமாதல். n "உரைக்கமாட்டேன்" என்றதுக்கு பா$_4$வம் (அது என்றால் இத்யாதி$_3$) p அப்படி சொல்லப்போகாதோ? என்ன; கிம்புநர்ந்யாயத்தாலே ஸாதி$_4$க்கிறார் (நெஞ்சால் இத்யாதி$_3$) o "பரஞ்சோதி கோவிந்தா" என்றது-ஸம்போ$_3$த$_4$னை. pA "மாயம்செய்வே நெஞ்சால் இத்யாதி$_3$— திருவிருத்தம். "அவனுடைய ஆச்சர்ய சேஷ்டிதமானது நேரே நெஞ்சால் நினைக்கவரிது; ஆச்சர்யமேதென்ன; வெண்ணெயுண்டானென்று சொல்லப்பட்ட அபக்ருஷ்டவசநம்" என்று

A திருவிருத்தம் 98.

4. மாட்டாதே யாகிலுமிம் மலர்தலைமா ஞாலம்நின்
மாட்டாய மலர்புரையும் திருவுருவம் மனம்வைக்க
மாட்டாத பலசமய மதிகொடுத்தாய் மலர்த்துழாய்
மாட்டேநீ மனம்வைத்தாய்(ல்) மாஞாலம் வருந்தாதே?

ஆ— 4 வ்யா:— (மாட்டாதே) "இப்படி போ₄க்₄யனையிருந்த எம்பெருமானை இந்த லோகம் இழந்துபோகிறபடிகாண்!" என்றுகொண்டு இன்னாதாகிறார். 4.

ஒ— அவ:— நாலாம் பாட்டில் — "ஸமஸ்தசேதநரும், அத்யந்தவிலக்ஷணனாய், உபநிஷத்₃ரஹஸ்யனான உன்னை இழந்தேபோமத்தனையாகாதே!" என்றுகொண்டு, அழகருடைய திருவழகின் மிகுதி சொல்லுவிக்கச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா:— (மாட்டாதேயென்று தொடங்கி) ப்₃ரஹ்மாதி₃பிபீலிகாந்தமான ஸமஸ்தசேதநரும் ப்ரக்ருதிஸம்ப₃ந்த₄ப்ரயுக்தமான தங்கள் அஜ்ஞாநத்தாலே நிதி₄ போலே ஶ்லாக்₄யமாய் நிரதிஶயபோ₄க்₃யமாயிருந்துள்ள உன்னுடைய திருவடிவை அநுஸந்தி₄க்கைக்கு அறிவுடையாரன்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே அதுக்கு மேலேயும் அறிவைக்கெடுக்கும் ஸ்வபா₄வமாய், ஒன்றோடொன்று சேராத பா₃ஹ்யஸமய பு₃த்₃தி₄களை ப்ரவர்த்திப்பித்தாய். (மலர்த்துழாயென்று தொடங்கி) பேரளவுடைய உன்னுடைய திருவுள்ளத்தையுங்கூட அந்யபரமாக்கவல்ல திருத்துழாய் முதலான போ₄க்₃யஜாதத்திலே நீ ப்ரவணசித்தனானாய். 4.

அ—யான வசநஸாரஸ்யந்தான் தம்மால் பரிச்சே₂தி₃க்க அரிதென்று கருத்து. "நின்னுள்ளே படருலகம் படைத்த எம்பரஞ்சோதி கோவிந்தா - நீ பரமாயிருக்கிற பரஞ்சோதி ; பின்னும் நின்னிகழ்ந்து - மற்றோர் பரஞ்சோதி இன்மையில் படியோவி நிகழ்கின்ற பரஞ்சோதியாகையால் - பண்புரைக்கமாட்டேன்" இத்யந்வய:. "உன்னுடைய விலக்ஷணவிக்₃ரஹபாரம்யத்தாலும், உபமாநராஹித்யாதிஶயத்தாலும், ஜக₃த்காரணத்வபாரம்யத்தாலும், ஶீலாதிஶயத்தாலும் உன்னுடைய ஔஜ்ஜ்வல்யஸ்வபா₄வத்தைப் பாசுரமிட்டுச்சொல்ல ஶக்தனல்லேன்" (பக்கம் 19) என்று உரையிலே. "பரமாய் - பரஞ்சோதிநீ; நின்னிகழ்ந்து பின்னொன்று தொடங்கி, பண்புரைக்கமாட்டேன்" என்று உரை அந்வயம். 3.

ஜீ—பாசுரார்த்த₂ம். "நின்னுள்ளே படருலகம் தொடங்கி, கோவிந்தா-நீ-பரமாயிருக்கிற பரஞ்சோதி ; பின்னும் - நின்னிகழ்ந்து - மற்றோர் பரஞ்சோதி தொடங்கி, பரஞ்சோதியாகையாலே-பண்புரைக்கமாட்டேன்" இத்யந்வய:. 3.

ஆதே₃— பரமாய் பரஞ்சோதி! நீ உன்னையொழிய வேறொரு பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸு இல்லாமையாலே உபமாநரஹிதனாய்க்கொண்டு வர்த்தியாநின்றுள்ள பரஞ்

ப— 4. அவ:— அநந்தரம், இந்த வைலக்ஷண்யத்தினுடைய போ₄க்₃யதையிலே நீ அந்யபரனானால் அறிவில்லாத ஜக₃த்து க்லேஶியாதோ? என்கிறார்.

மலர்—திருநாபீ₄கமலத்தை, **தலை**—(தனக்குத்) தலையாகவுடைய, **இ**—இந்த, **மா**—பெரிய, **ஞாலம்**—ஜக₃த்தானது, **நின்**—(ப்ராப்தனான) உன்னுடைய, **மாட்டாய**—ஸ்வரூபத்திலேயாய், **மலர்புரையும்**—புஷ்பம்போலே ஸௌகுமார்யமான, **திருவுருவம்**—திருமேனியை, **மனம்**—நெஞ்சிலே, **வைக்க**—வைக்கைக்கு, **மாட்டாதேயாகிலும்** — அநாதி₃யாக மாட்டாதிருக்கச்செய்தேயும், **மாட்டாத** — விக்₃ரஹாநுஸந்தா₄நத்துக்கு யோக்₃யமல்லாத, **பலசமயமதி**—பல சமய ஜ்ஞாநங்களை, **கொடுத்தாய்**—கொடுத்தாய்; **நீ**—நீதான், **மலர்**—விகஸிதமான, **துழாய்மாட்டே**—திருத்துழாயினிடத்திலே, **மனம்**—நெஞ்சை, **வைத்தால்**—வைத்து போ₄க₃ப்ரவணனானால், **மாஞாலம்**—இந்த மஹாலோகம், **வருந்தாதே**—அந்யபரமாய் க்லேஶியாதோ?

க்லேஶித்தே விடுமிறே என்று கருத்து. மாடு - இடம். மலர்தலை - மலர்மேல் என்றுமாம்.

4.

இ— அவ:— நாலாம் பாட்டில்—இப்படி விலக்ஷணனாய், உபநிஷத்₃ரஹஸ்யனான உன்னை ஸம்ஸாரிகள் இழந்து க்லேஶப்பட்டேபோமித்தனையாகாதே! என்று, அழகருடைய அழகின் மிகுதியே பேசுவிக்கப் பேசுகிறார்.

வ்யா:— **(மாட்டாதே என்று தொடங்கி)** திருநாபீ₄கமலத்தைத் தலையாக உடைத்தான இம்மஹாப்ருதி₂வி உன்பக்கலிலேயான புஷ்பஹாஸஸௌகுமார்யமான திருமேனியிலே நெஞ்சைவைக்கமாட்டாதேயிருக்கச்செய்தேயும். **(நின்மாட்டாய)** உன்னிடத்திலேயான; உன்பக்கலிலேயான. அன்றிக்கே. மாட்டென்று - மாடாய், நிதி₄போலே ஶ்லாக்₄யமான என்னுதல்; மாட்டென்று - மட்டாய், **1. "मध्व उत्सः"** **(மத்₄வ உத்ஸ:)** என்று மது₄ஸ்யந்தி₃யாகையாலே நிரதிஶயபோ₄க்₃யம் என்னுதல். **(மலர்தலைமா ஞாலம்)** என்கிறது - மாட்டாமைக்கு நிப₃ந்த₄நம் ஸ்ருஜ்யத்வகர்மவஶ்யத்வங்கள் என்கை. **(மாட்டாத பலசமய மதிகொடுத்தாய்)** திருவுருவம் மனம்வைக்க மாட்டாதவையாய், ஒன்றோடொன்று சேராத பா₃ஹ்யஸமயமதிபே₄த₃ங்களை உண்டாக்கினாய். பண்டே 'உன்னை அறியமாட்டாத ஸம்ஸாரிகளுக்கு இம்மதிபே₄த₃ங்களையும் உண்டாக்கினாய். **(மலர்த்துழாய் மாட்டே நீ மனம் வைத்தாய்)** உன் திருவுள்ளத்தையும் கால்தாழப் பண்ணவல்ல திருத்துழாய் முதலான போ₄க்₃யஜாதங்களிலே ப்ரவணனானாய். மாடு-இடம். அதன்பக்கலிலே. **(மாஞாலம் வருந்தாதே)** இம்மஹாப்ருதி₂வி உன்னை இழந்து நோவுபடாதோ பிரானே? தமக்கு ப₄க₃வத்₃விஶ்லேஷம் க்லேஶகரமாயிருக்கையாலே, "எல்லார்க்கும் இப்படியிருக்கும்" என்றிருக்கிறார். பண்டே அறிவில்லாத ஸம்ஸாரிகள்; அதுக்குமேலே விலக்கடிகளுமுண்டாயிற்று; ரக்ஷகனான நீ போ₄க₃ப்ரவணனானாய், இனி ஸம்ஸாரிகளுக்கு க்லேஶமேயோ ஶேஷித்தது?

4.

ஈ— அவ:—நாலாம் பாட்டு. a தாம் "உரைக்கமாட்டேன்" என்றார். a$_2$ இவனுடைய பே$_4$ாக்$_3$யதாதிஶயமிருந்தபடியால் a$_3$ சிலராலே கிட்டலாயிருந்ததில்லை; இனி ஸம்ஸாரிகள் இழந்து நோவுபட்டுப் போமித்தனையாகாதே என்று அழகருடைய a$_4$ அழகின் மிகுதி பேசுவிக்கப் பேசுகிறார்.

வ்யா:— (மாட்டாதே இதயாதி$_3$) b நின் மாட்டாய மலர் புரையும் திருவுருவம் மனம்வைக்க-இம்மலர்தலைமாஞாலம் - மாட்டாதேயாகிலும். (நின மாட்டாய) c உன்னிடத்திலேயான; உன் பக்கலிலேயான. d மட்டை-"மாட்டு" என்று நீட்டிக் கிடக்கிற

அ— நாலாம் பாட்டு. (மாட்டாதேயாகிலும் இத்யாதி$_3$) a$_2$பூர்வோத்தரக$_3$ாத$_2$ாஸ ப$_4$க$_3$வத$_3$நு ப$_4$வபரதயா வர்த்தமாநாஸ மத்$_4$யே ஸம்ஸாரிவிஷய விஷாத$_3$ாநுகு$_3$ணம் ஸங்க$_3$திமாஹ (இவனுடைய இதி) (பே$_4$ாக்$_3$யதாதிஶயமிருந்தபடியால் இதி) "மலர்த்துழாய் மாட்டே நீ" என்றத்தைப் பற்றவாதல், "நின்மாட்டாய மலர்புரையும் திருவுருவம்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தாதல். முந்தின அர்த்த$_2$த்தில், பே$_4$ாக்$_3$யதாதிஶயம் என்றது-பே$_4$ாக$_3$ப்ராவண்யம் என்றபடி. இரண்டாமதிலே, யத$_2$ாவஸ்தி$_2$தமே அர்த்த$_2$மென்று கண்டுகொள்வது. a$_3$ அஸ்மிந் பக்ஷே (சிலராலே கிட்டலாயிருந்ததில்லை) ஸர்வைர்மிளித்வைவாநுபே$_4$ாக்தவ்யம் இத்யர்த்த$_2$:. அயம் பக்ஷ: பத$_3$ார்த்தே$_2$ாபந்யாஸே ஹேதுபரவாக்யைர் விருத்$_3$த்$_4$யதே. a$_4$(அழகருடைய அழகின் மிகுதி பேசுவிக்க இதி) அநேந-ஸௌந்த$_3$ர்யராஜ ஸௌந்த$_3$ர்யாநுப$_4$வமத்$_4$யே ஸம்ஸாரிவிஷய விஷாத$_3$ஸ்ய ஹேத்வாகாங்க்ஷா ஶமிதா ப$_4$வதி. முந்தின பக்ஷத்திலே - 1. "மந்த$_3$ாரகுந்த$_3$குரவோத்பலசம்பகார்ணபுந்நாகநாகபகுளாம்பு$_3$ஜ பாரிஜாதா:। கந்தே$_4$ர்ச்சிதே துளஸிகாப$_4$ரணேந தஸ்யா அஸ்மிம்ஸ்தபஸ்ஸுமநஸோ ப$_3$ஹுமாநயந்தி ॥" என்றது அநுஸந்தே$_4$யம். a$_2$ இப்பக்ஷத்திலே (பே$_4$ாக்$_3$யதாதிஶயம்) இவனுடைய பே$_4$ாக்$_3$யக$_3$தமான பே$_4$ாக்$_3$யதையை இவனுடைய பே$_4$ாக்$_3$யதை என்று நிர்த்தே$_3$ஶிக்கிறது. இப்படி நிர்த்தே$_3$ஶத்தாலே அவனுடைய பே$_4$ாக்$_3$யவிஷயமான ஸ்ப்ருஹாதிஶயம் சொன்னபடி. நான் சொல்லமாட்டாதே போனேன், நீ பே$_4$ாக்$_3$யஸக்தனுமாய், இனி ஸம்ஸாரிகள் இழந்தே போமித்தனையன்றோ என்று வெறுக்கிறார் என்றபடி. b அந்வயிக்கிறார் (நின்மாட்டாய இத்யாதி$_3$) c,d,e "மாட்டாய" இத்யஸ்ய அர்த்த$_2$த்ரயம்-c மாடு-இடம்; ப$_4$வத்$_3$தி$_3$வ்யாத்மஸ்வரூபக$_3$தபுஷ்பஹாஸஸுகுமாரவிக்$_3$ரஹ இதி ப்ரத$_2$ம:. d த்$_3$விதீயமாஹ (மட்டை மாட்டென்று இதி) மட்டென்றது - தேன். e த்ருதீயமாஹ (மாட்டை இத்யாதி$_3$) மாட்டை-மாடாக்கி, மாடென்று - நிதி$_4$யாய், உன்னுடைய, நிதி$_4$போலே ஶ்லாக்$_4$யமாய், புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமான திருமேனி என்றபடி. d$_3$,f "தலை" என்று - காரணமாய், மலரைக்காரணமாக

ஜீ— நாலாம் பாட்டு. (மாட்டாதே இத்யாதி$_3$) a ஸ்வாநுப$_4$வத்தை விட்டு ஸம்ஸாரிகளிழவிலே நெஞ்சு செல்லுமது 2. "யத்ர நாந்யத் பஶ்யதி" என்னும்படியான விஷயவைலக்ஷண்யத்துக்குக் கொத்தையன்றோ? என்ன (தாம் உரைக்க இத்யாதி$_3$) a$_2$பே$_4$ாக்$_3$யதாதிஶயம் என்றது-"மலர்த்துழாய் மாட்டே நீ" என்றத்தைப் பற்றவாதல், "நின்மாட்டாய மலர்புரையும் திருவுருவம்" என்றத்தைப் பற்றவாதல். முந்தின பக்ஷத்தில், பே$_4$ாக்$_3$யதாதிஶயம் – பே$_4$ாக$_3$ப்ராவண்யம். த்$_3$விதீய பக்ஷத்தில் யத$_2$ாஸ்தி$_2$த ஏவார்த்த$_2$:. b அந்வயிக்கிறார் (நின்மாட்டாய இத்யாதி$_3$) c,d,e "மாட்டு" என்றதுக்கு அர்த்த$_2$த்ரயம்-இடமும், தேனும், நிதி$_4$யும். c முந்தின அர்த்த$_2$த்தில் "மாடு" என்னுமத்தை - "மாட்டு" என்கிறது. மாடு - இடம். மட்டு - தேன். மாடு-நிதி$_4$. d த்$_3$விதீயமர்த்த$_2$மாஹ (மட்டை மாட்டென்று இத்யாதி$_3$) e த்ருதீயமர்த்த$_2$மாஹ (மாட்டை மாடாய் இத்யாதி$_3$) d$_3$ தலையென்று - காரணமாய், திருநாபீ$_4$கமலத்தைக் காரணமாகவுடைய ஞாலம்

ஈ—தாய், d2 1."मध्व उत्सः" (மத்4வ உத்ஸ:) என்கிறபடியே மது4ஸ்யந்தி3யாகையாலே நிரதிஶயபோ4க்3யமான திருமேனியை என்னுதல். d3 (இமமலா தலைமாஞாலம்) என்கிறது-மாட்டாமைக்கு நிப3ந்த4நம்—ஸ்ருஜ்யத்வகர்மவஶ்யத்வங்கள் என்கை. மொட்டை-மாடாய், நிதி4யாய், உன்னுடைய, நிதி4போலே ஶ்லாக்4யமாய், புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமாயிருந்துள்ள திருமேனியிலே நெஞ்சை வைக்க, f திருநாபீ4கமலத்தை அடியாகவுடைத்தான இம்மஹாப்ருதி2வியானது மாட்டாதேயாகிலும், (ஆகிலுமம) என்றது-மாட்டாதிருக்கச்செய்தே என்றபடி. g இதுதானே போருமிறே அநர்த்த2ம், h கர்மஸம்ஸ்ருஷ்டரான சேதநர்க்கு, கர்மஸம்ப3ந்த4ம் அற்றால் அநுப4விக்கும் உன் திருமேனியிலே நெஞ்சை வைக்கப்போகாதிறே, i அவ்வநர்த்த2த்துக்கு மேலே—(நின் j திருவுருவம மனம வைககj2மாட்டாத பலj3சமய j4மதிகொடுததாய) k உன்திருமேனியிலே நெஞ்சை வைக்கமாட்டாதவையாய். அவைதான் பலவாயிருக்கிற சமயமுண்டு-மதாந்தரங்கள்; அவற்றின்பக்கலிலே நெஞ்சை வைக்கப்பண்ணினாய். l திருவுருவம்

அ— வுடைத்தான ஞாலம் என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (திருநாபீ4ந்யாதி3) d3-g,h,i இம்மூன்று அர்த்த2த்தையும் சொல்லிக்கொண்டு, அநந்தரம் (இம்மலர்தலைமாஞாலம்) என்கிற வாக்யத்தை அநுஸந்தி4த்து, அநந்தரம் (கர்மஸம்ஸ்ருஷ்டரான) என்கிற வாக்யத்தை அநுஸந்தி4த்து, அநந்தரம் (இதுதானே போருமிறே அநர்த்த2ம்) என்று அநுஸந்தி4த்து, (அவ்வநர்த்த2த்துக்கு மேலே) என்கிற வாக்யத்தை அநுஸந்தி4த்தால் ஸங்க3தமாயிருக்கும். d2 தூஷ்ணீம் "ஞாலம்" இத்யநபி4தா4ய, "இம்மலர்தலைமாஞாலம்" இதி விஶேஷிது: கிம் ஹ்ருத3யமித்யத்ராஹ (இம்மலர்தலை இதி) g" இம்மலர்தலை மாஞாலம் நின் மாட்டாய மலர்புரையும் திருவுருவம் மனம் வைக்கமாட்டாதேயாகிலும்" இத்யஸ்ய பா4வமாஹ (இதுதானே போருமிறே அநர்த்த2ம் இதி) h ஏததே3வ விவ்ருணோதி (கர்மஸம்ஸ்ருஷ்டரான இதி) j4 "மதி" என்று-மநஸ்ஸாதல், ஜ்ஞாநமாதல், k மனஸ்ஸென்ற அர்த்த2ம் (உன்திருமேனியிலே இத்யாதி3) j2, j3 "மாட்டாத" என்றது - சமயத்துக்கு விஶேஷணம். k (உன் திருமேனியிலே நெஞ்சை வைக்க மாட்டாதவையாய்) என்றது - திருமேனியை ப்ரதிபாதி3க்கையிலே நோக்கில்லாதவை என்றபடி. j3 சமயங்களிலே - ஶாஸ்த்ரங்களிலே. யத்3வா, "மனம் வைக்கமாட்டாத" என்கையாலே-சமயஸ்த2 புருஷர்களைச் சொல்லவுமாம். j, l "திருவுருவம் மனம்வைக்க" இத்யேதத் "மாட்டாதேயாகிலும்"

ஆ—என்றபடி, "ஞாலம்" என்னுமல், "இம்மலர்தலைமாஞாலம்" என்று விஶேஷிக்கிறதென்? என்ன (இம்மலர்தலை இத்யாதி3) g " இம்மலர்தலைமாஞாலம் நின்மாட்டாய" இத்யாரப்4ய, " மாட்டாதேயாகிலும்" இத்யஸ்ய பா4வமாஹ (இதுதானே இத்யாதி3) h ஏததே3வ விவ்ருணோதி (கர்மஸம்ஸ்ருஷ்டரான இத்யாதி3) h, g ஏதத்3வாக்யாநந்தரே (இதுதானே போருமிறே அநர்த்த2ம்) என்ற வாக்யம் அநுஸந்தே4யம். j4 மதியென்று - மநஸ்ஸாதல், ஜ்ஞாநமாதல். k மநஸ்ஸென்ற அர்த்த2ம் (உன்திருமேனியிலே இத்யாதி3) j2, j3 "மாட்டாத" என்றது - சமயத்துக்கு விஶேஷணம். திருமேனியிலே நெஞ்சை வைக்க மாட்டாதவையாய் - திருமேனியிலே நோக்கில்லாதவையாய், சமயங்களிலே - ஶாஸ்த்ரங்களிலே. யத்3வா, " மனம் வைக்கமாட்டாத " என்கையாலே, சமயஸ்த2புருஷர்களைச் சொல்லவுமாம். j, l "திருவுருவம் மனம்வைக்க" என்கிற இது - மாட்டாதேயாகிலும் என்றத்தோடு அந்வயித்ததிறேயென்ன

---

d2 1. यजुषि द्वितीयेऽष्टके चतुर्थप्रश्ने "तदस्य प्रियमभिपाथो अश्यां नरो यत्र देवयवो मदन्ति। उरुक्रमस्य स हि बन्धुरित्था विष्णोः पदे परमे मध्व उत्सः॥"

ஈ—மனம்வைக்க என்கிறவிடம்-கீழ்மேல் இரண்டிடத்திலும் அந்வயிக்கிறது. m உன்திருமேனியிலே நெஞ்சை வைக்கவொண்ணுதபடி ப$_3$ாஹ்யமான m$_2$ பலசமய மதிபே$_4$த$_3$ங்களையும் பண்ணிவைத்தாய். n பண்டே உன்னை அறியமாட்டாத ஸம்ஸாரிகளுக்கு மதிபே$_4$த$_3$ங்களை உண்டாக்கினுய், o இவையித்தனையும் அஸத்ஸமமாமிறே நீதான் இவற்றுக்கு வந்து கிட்டலாம்படி இருந்தாயாகில்—(p மலர்ததுழாய் மாட்டே நீ மனம் வைத்தாய்) q உன்திருவுள்ளத்தையும் கால்தாழப் பண்ணவல்ல திருத்துழாய் q$_2$ தொடக்கமான பே$_4$ாக்$_3$யஜாதத்திலே திருவுள்ளத்தை வைத்தாய். r இத்தால்-r$_2$ உன்னுடைய பே$_4$ாக்$_3$யதை சிலரால் கிட்டலாயிருந்ததோ? என்றபடி. s "மாடு" என்கிற இத்தை - மாட்டென்று கிடக்கிறதாய், மாடு - இடம். அதின்பக்கலிலே என்றபடி. t (மாஞாலமித்யாதி$_3$) இம்மஹாப்ருதி$_2$வியானது இங்ஙனே u நோவுபட்டே போமித்தனையாகாதே! v கர்மவஶ்யராகையாலே தானே உன்பக்கலிலே நெஞ்சை வைக்கமாட்டிற்

அ—இத்யநேந யோஜித: கிலேத்யந்ராஹ (திருவுருவம் மனம்வைக்க என்கிறவிடம் இதி) l$_4$,m "மதி" என்று - ஜ்ஞாநமென்ற பக்ஷத்தை அருளிச்செய்கிருர் (உன்திருமேனியிலே இத்யாதி$_3$) இந்தப் பக்ஷத்தில், "மனம்வைக்கமாட்டாத" என்றது-க்ரியாவிஶேஷணம். m$_2$ (பலசமய மதிபே$_4$த$_3$ங்களை) என்றது-பலசமயங்களடியாகவுண்டான பு$_3$த்$_3$தி$_4$பே$_4$த$_3$ங்களை என்றபடி. n கீழெல்லாம் கடாக்ஷித்து மேலுக்கு அவதாரிகை (பண்டே உன்னை இத்யாதி$_3$) o (இவையித்தனையும்) என்று ஸ்ருஜ்யத்வாதி$_3$கள்; w$_2$ விலக்கடிகள் என்றபடி. p,q கேவலம், "துழாய்" என்னுதே, "மலர்த்துழாய்" என்றத்தைப்பற்ற (உன்திருவுள்ளத்தையும் இத்யாதி$_3$) q$_2$ திருத்துழாயைச் சொன்னது-அல்லாத பே$_4$ாக்$_3$யஜாதத்துக்கு உபலக்ஷணமாக்கி (தொடக்கமான என்றது) r (இத்தால் என்றது) கீழில் "மாட்டாதேயாகிலும்" என்று தொடங்கிச் சொன்ன பத$_3$ங்களெல்லாம் கடாக்ஷித்தாதல், அன்றிக்கே, அவ்யவத$_4$ாநேந கீழில் பத$_3$மான "மலர்த்துழாய் மாட்டே நீ மனம் வைத்தாய்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தாதல். r$_2$ இந்தப் பக்ஷத்தில், (உன்னுடைய பே$_4$ாக்$_3$யதை) என்றது - உன்னுடைய பே$_4$ாக$_3$ப்ராவண்யம் என்றபடி. s "மாட்டே" என்ருல்-இவ்வர்த்த$_2$த்தைக் காட்டும்படி எங்ஙனே? என்ன (மாடென்கிற இத்யாதி$_3$) t,u வருந்தாதே-வருந்தியே போமித்தனையாகாதே என்றபடி; இத்தை அருளிச்செய்கிருர் (நோவுபட்டே இத்யாதி$_3$) u,v நோவுபட்டுப்போகைக்கு ஹேதுக்களையும், நோவுபடும் ப்ரகாரங்களையும் பாட்டின் அர்த்த$_2$ங்களைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிருர் (கர்மவஶ்யராகையாலே என்று தொடங்கி) "நின்மாட்டாய மலர்புரையும் திருவுருவம்

ஜீ—(திருவுருவம் மனம்வைக்க என்கிறவிடம் இத்யாதி$_3$) l$_4$,m 'மதி' என்று-ஜ்ஞாநமென்ற பக்ஷத்தை அருளிச்செய்கிருர் (உன்திருமேனியிலே இத்யாதி$_3$) இந்தப் பக்ஷத்தில், "மனம்வைக்க மாட்டாத" என்று - க்ரியாவிஶேஷணம். மனம்வைக்கவொண்ணுதபடி இத்யர்த்த$_2$:, m$_2$ பலசமயமதிபே$_4$த$_3$ங்களை - சமயங்களடியாக உண்டான பு$_3$த்$_3$தி$_4$பே$_4$த$_3$ங்களை. n கீழெல்லாம் கடாக்ஷித்து மேலுக்கு அவதாரிகை (பண்டே உன்னை இத்யாதி$_3$) o (இவையித்தனையும்) என்றது - ஸ்ருஜ்யத்வாதி$_3$கள். p,q கேவலம் துழாய் என்னுதே, "மலர்த்துழாய்" என்றத்தைப்பற்ற (உன்திருவுள்ளத்தையும் இத்யாதி$_3$) q$_2$ திருத்துழாய் - பே$_4$ாக்$_3$யஜாதத்துக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம் என்றபடி. r இத்தால் என்றது-கீழில் பத$_3$ங்களெல்லாவற்றையும் கடாக்ஷித்தாதல், கீழ்ப்பத$_3$மாத்ரத்தைப் பற்றவாதல். r$_2$ இந்த த்$_3$விதிய பக்ஷத்தில், உன்னுடைய பே$_4$ாக்$_3$யதையென்றது - பே$_4$ாக$_3$ப்ராவண்யம் என்றபடி. s "மாட்டே" என்ருல் - இவ்வர்த்த$_2$த்தைக் காட்டும்படி எங்ஙனேயென்ன (மாடென்கிற இத்யாதி$_3$) t வருந்தாதே-வருந்தியே போமித்தனையாகாதே. u,v நோவுபட்டே போகைக்கு ஹேதுக்களையும், நோவுபடும் ப்ரகாரங்களையும், பாட்டின் அர்த்த$_2$ங்களைக் கடாக்ஷித்து

ஈ– றிலர், w அதுக்குமேலே நீ பல w$_2$ விலக்கடிகளையும் உண்டாக்கிவைத்தாய், x நீயோ, நிரதிஶயபே$_4$ாக்$_3$யஜாதத்திலே ப்ரவணனுய், y உன்னைவிட்டால் பின்னை, y$_2$ 1. "वुद्धिनाशात्प्रणश्यति" (பு$_3$த்$_3$தி$_4$நாஶாத் ப்ரணஶ்யதி) என்னும் விஷயங்களில் இவர்கள் ப்ரவணராய் y$_3$ இங்ஙனே நோவுபட்டே போமித்தனையாகாதே. 4.

அ-மனம்வைக்க-இம்மலர் தலைமாஞாலம் மாட்டாதேயாகிலும்" இத்யந்தஸ்ய அந்வயஸ்ய ப$_4$ாவமாஹ (கர்மவஶ்யராகையாலே இதி) w "நின்மாட்டாய மலர்புரையும் திருவுருவம் மனம்வைக்க மாட்டாத பலசமய மதிகொடுத்தாய்" இத்யந்தஸ்ய அந்வயஸ்ய ப$_4$ாவமாஹ (அதுக்குமேலே நீ பல விலக்கடிகளையும் இதி) x "நீ-மலர்த்துழாய் மாட்டே-மனம்வைத்தாய்" இத்யந்தஸ்ய அந்வயஸ்ய ப$_4$ாவமாஹ (நீயோ நிரதிஶய பே$_4$ாக்$_3$யஜாதத்திலே இதி) y "மாஞாலம் வருந்தாதே" இத்யஸ்ய ப$_4$ாவமாஹ (உன்னைவிட்டால் இத்யாதி$_3$) y$_3$ (இங்ஙனே நோவுபட்டே போமித்தனையாகாதே) இவர்கள் இழவுக்கு அவனை வெறுக்கிறாரன்று; அவன் (இவர்களை?) A "சோம்பாதிப் பல்லுருவை" என்றும் B "ஒன்றியொன்றி" என்றும், C "பொருளென்று இவ்வுலகம் படைத்தவன்" என்றும்- "ஒருகாலல்லா ஒருகாலாகிலும் இவர்கள் கரைமரஞ்சேருமோ?" என்று இவற்றை உண்டாக்குகிறவன் இவற்றை உபேக்ஷிக்கிறானன்றே; இவைகள்தானே 2. "விசித்ரா தே$_3$ஹஸம்பத்தி:" என்கிறபடியே-அவன் தன்னை ஆஶ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி கொடுத்த கரணங்களைக்கொண்டு இதரவிஷயங்களிலே ப்ரவணமாக்கி அநர்த்த$_2$த்தைச் சூழ்த்துக்கொள்ளுகிறபடியைக் கண்டு, "ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் ஒத்திருக்க இவர்கள் இழப்பதே!" என்று தாம் பராநர்த்த$_2$ம் பொறுதவராகையாலே "இவர்கள் இங்ஙனே கிடந்து நோவுபடவிட்டிருப்பதே!" என்று இவர்கள் பேற்றுக்கு அவனை அபேக்ஷிக்கிறார் என்றபடி. "நின்மாட்டாய மலர்புரையும் திருவுருவம்" இத்யத்ர - 3. "ஏஷ ஸர்வஸ்வபூ$_4$தஸ்து" 4. "யச்சாஸ்யேஹாஸ்தி யச்ச நாஸ்தி ஸர்வம் தத$_3$ஸ்மிந் ஸமாஹிதம" இத்யாதி$_3$கள் ப்ரமாணம், d$_3$ "மலர்தலை-திருநாபி$_4$கமலத்தைத் தனக்குத் தலையாகவுடைய. மலர்தலை - மலர்மேல் என்றுமாம்" என்று உரையிலே. இம்மலர்தலைமாஞாலம் நின்மாட்டாய மலர்புரையும் திருவுருவம் மனம்வைக்க - மாட்டாதேயாகிலும், மாட்டாத பலசமய மதிகொடுத்தாய்; நீ - மலர்த்துழாய் மாட்டே-மனம்வைத்தால் மாஞாலம் வருந்தாதே" என்று உரை அந்வயம். 4.

ஜீ-அருளிச்செய்கிறார் (கர்மவஶ்யராகையாலே இத்யாதி$_3$) கர்மவஶ்யராகையாலே என்றது-"இம்மலர் தலைமாஞாலம்" என்றத்தைப்பற்ற. y (உன்னைவிட்டால் இத்யாதி$_3$) y$_2$ 1. "த்$_4$யாயதோ விஷயாந் பும்ஸஸ்ஸங்க$_3$ஸ்தேஷூபஜாயதே। ஸங்கா$_3$த் ஸஞ்ஜாயதே காம: காமாத் க்ரோதோ$_4$ऽபி$_4$ஜாயதே॥ க்ரோதா$_4$த்$_3$ப$_4$வதி ஸம்மோஹஸ்ஸம்மோஹாத் ஸ்ம்ருதிவிப்$_4$ரம:। ஸ்ம்ருதிப்$_4$ரம்ஶாத்$_3$பு$_3$த்$_3$தி$_4$நாஶோ பு$_3$த்$_3$தி$_4$நாஶாத் ப்ரணஶ்யதி ॥" இதி கீ$_3$தாஸு த்$_3$விதீயே, நின்மாட்டாய மலர்புரையும் திருவுருவம் மனம்வைக்க - இம்மலர்தலை மாஞாலம் - மாட்டாதேயாகிலும் - திருவுருவம் மனம் வைக்க மாட்டாத பலசமயமதிகொடுத்தாய், மலர்த்துழாய் தொடங்கி, வருந்தாதே இத்யந்வய:. 4.

ப்ர—y$_2$ 1. (மாஞாலம் வருந்தாதே) भगवद्गीतासु द्वितीयेऽध्याये "ध्यायतो विषयान् पुंसस्सङ्गस्तेषूपजायते। सङ्गात्संजायते कामः कामात् क्रोधोऽभिजायते॥ ६२॥ क्रोधाद्भवति सम्मोहस्सम्मोहात् स्मृतिविभ्रमः। स्मृतिभ्रंशात् बुद्धिनाशो बुद्धिनाशात्प्रणश्यति ॥ ६३ ॥"

A பெரியதிருவ 18. B 3-9-10. C 2-10-11.

5. வருந்தாத வருந்தவத்த மலர்கதிரின் சுடருடம்பாய்
வருந்தாத ஞானமாய் வரம்பின்றி முழுதியன்ருய்
வருங்காலம் நிகழ்காலம் கழிகாலமாய் உலகை
ஒருங்காக வளிப்பாய்சீ ரெங்குலக்க வோதுவனே.

ஆ— 5. வ்யா:— (வருந்தாத) "இப்படி என்ன தபஸ்ஸு பண்ணிப் பெற்றதோ?" என்னும்படி அதிகல்யாணமாய், ஸ்வாப$_4$ாவிகமாய், நிரதிஶயதேஜோமயமாயிருந்த திருவுடம்பை உடையனுய். ஸ்வாப$_4$ாவிகாஸங்குசிததி$_4$வ்யஜ்ஞாநவிஶிஷ்டனுய், ஸர்வ காலமும் ஒருபடியே ஸர்வாத்மரக்ஷணைகஸ்வப$_4$ாவனுயிருந்த உன்னுடைய கு$_3$ணங்களை நான் எங்கே முடியச்சொல்லுவது? என்கிருர். 5.

ஒ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் — 'அஜ்ஞமான லோகம் மாட்டாதாகில், நீர் பேசினுலோ?' என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய; 'நிஸ்ஸீமமான கு$_3$ணவிபூ$_4$த்யாதி$_3$களையுடைய உன்னை என்னுல் முடியப் பேச முடியாது' என்கிருர்.

வ்யா:— (வருந்தாத என்று தொடங்கி) **யத்நஸித்$_3$த$_4$மன்றிக்கே ஸஹஜமாயுள்ள நிரதிஶயதப:ப$_2$லரூபமாய் விகஸ்வரதேஜோரூபமான திருவடிவை உடையையாய், யத்நேந ஸம்பாதி$_3$க்கவேண்டாதே ஸஹஜமான ஜ்ஞாநத்தையும்** மற்றும் எல்லையில்லாத **கு$_3$ணவிபூ$_4$த்யாதி$_3$களையும் உடையையாய், காலத்ரயத்திலும் லோகத்தை ஒருபடியே ரக்ஷிக்கிற உன்னுடைய கு$_3$ணங்களை. உலக்க - முடிய. 5.**

ப— 5. அவ:— அநந்தரம், ஏவம்வித$_4$வைலக்ஷண்யயுக்தனுன உன் கு$_3$ண க$_3$ணங்களை எங்ஙனே முடியச்சொலலுவேன்? என்கிருர்.

வருந்தாத—யத்நஸாத்$_4$யமன்றியிலே, **அரு(ம்)**—பெறுதற்கரிய, **தவத்த**—தபஸ்ஸினுடைய ப$_2$லம் என்னலாம்படி, **மலர்**—விகஸிதமான, **கதிரின்**—ப்ரபை$_4$யை உடைத்தான, **சுடர்** — தேஜஸ்தத்வத்தை, **உடம்பாய்** — வடிவாக உடையவனுய், **வருந்தாத**—யத்நஸித்$_3$த$_4$மன்றியே ஸ்வாப$_4$ாவிகமான, **ஞானமாய்** ஜஞாநத்தை உடையையாயகொண்டு, **வரம்பு**—பரிச்சே$_2$த$_3$ம், **இன்றி**—இல்லாதபடி, **முழுது** — ஸர்வபத$_3$ாத்த$_2$ததிலும், **இயன்ருய்** — வர்த்திப்பானுய், **வருங்காலம் நிகழ்காலம் கழிகாலமாய்** — காலத்ரயததிலும் ஸந்நிஹிதனுய்,

---

ஆ$_3$ே$_2$— நாலாம் பாட்டு. உன்னிடத்திலேயான புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமாயிருந்துள்ள திருமேனியிலே நெஞ்சை வைக்க—திருநாபீ$_4$கமலத்தை அடியாக உடைத்தான இம்மஹாப்ருதி$_2$வியானது மாட்டாதேயிருக்கச்செய்தே, உன்திருமேனியிலே நெஞ்சை வைக்கமாட்டாதவையாய். பலவாயிருக்கிற மதாந்தரங்களிலே நெஞ்சை வைக்கப்பண்ணினுய். உன்திருவுள்ளத்தையும் திருத்துழாய் முதலான போ$_4$க்$_2$யத்திலே வைத்தாய். இம்மஹாப்ருதி$_2$வியானது இங்ஙனே நோவுபட்டே போமித்தனையாகாதே! என்கிருர்—"மாட்டாதே" இத்யாதி$_3$யால். 4.

ப—உலகை—லோகத்தை, **ஒருங்காக**—ஒருபடிப்பட, **அளிப்பாய்**—ரக்ஷிக்குமவனே! **சீர்**—(உன்னுடைய ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வலயத்தாலும் ஜ்ஞானௌஜ்ஜ்வல்யத்தாலும் வ்யாப்தியாலும் ரக்ஷணத்தாலும் உள்ள) கு₃ணங்களை, **எங்கு**—எங்கே, **உலக்க**—முடிய, **ஓதுவன்**—சொல்லுவேன்.

முடியச்சொல்ல முடியாது என்று கருத்து. உலக்க - முடிய. 5.

இ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில — 'அஜ்ஞமான லோசம் மாட்டாதாகில மயர்வற மதிநலமுடைய உமக்குச் சொல்லககுறையென்?' என்ன; 'நீ ஸாவதி, கனாயாகிலன்றோ பேசலாவது' என்கிறார்.

வ்யா:— **(வருந்தாதவருந்தவத்த)** யத்நத்தால் வந்ததன்றிக்கே ஸஹஜமாய், நிரதிஶயதப:ப₂லம் என்று சொல்லலாயிருக்கை. வருந்தாதே வருமதாய், 'தவ' என்று - மிகுதியாகவுமாம். 1. **"नाकारणात् कारणाद्वा"**. **(நாகாரணாத் காரணாத்₃வா)**. **(மலர்கதிரின் சுடருடம்பாய்)** விகஸவரதேஜோரூபமாய், அதில் மண்பறறைக் கழித்த ஒளியை உடம்பாகவுடையையாய். **(வருந்தாத ஞானமாய்)** ஸஹஜஸார்வஜ்ஞ்யத்தை உடையையாய். **(வரம்பின்றி முழுதியன்றாய்)** எல்லையில்லாத ஸகல பதா₂ர்த்த₂ங்களையும் நிர்வஹிக்கிறவனே! **(வருங்காலம் இத்யாதி₃)** காலத்ரயத்திலும் லோகத்தை, **ஒருங்காக**—ஒருமடைப்பட—ஒருபடியே ரக்ஷிக்கிற உன்னுடைய கு₃ணங்களை எங்கே முடிய நான் பேசுவேன்? **உலக்க**—முடிய. விலக்ஷண விக்₃ரஹம், ஸஹஜஸார்வஜ்ஞ்யம், உடைமையை நிர்வஹிப்பான் - உடையவனாகையாலே எல்லாவற்றையும் உடைய உன் ஸர்வ ரக்ஷகத்வம் இவற்றை எங்கே நான் முடிவுகாண? 5.

ஈ— அவ:—அஞ்சாம் பாட்டு. a மூன்றும் பாட்டுக்கும் இப்பாட்டுக்கும் a₂ நேரே ஸங்க₃தி; நாட்டாரிழவு நடுவு ப்ரஸங்கா₃த் ப்ரஸ்துதமித்தனை. "கோவிந்தா பண்புரைக்க மாட்டேனே" என்று சொல்லுவானென்? a₃ நாட்டார் பேரிழவு கிடக்கிடீர், மயர்வற மதிநலமருளப் பெறுகையாலே நீர் வ்யாவ்ருத்தரே; நாட்டாரில் வ்யாவ்ருத்தரானவளவேயோ, a₄ விண்ணுளாரிலும் வ்யாவ்ருத்தரே; நீர் நம்மைப் பேச

அ— அஞ்சாம் பாட்டு. (வருந்தாத இத்யாதி₃) a (மூன்றும்பாட்டுக்கும் இத்யாதி₃) a₂ நேரே என்கையாலே - கீழில் பாட்டோடும் ஸங்க₃தியுண்டென்று தோன்றுகிறது; நேரே ஸங்க₃தி- "கோவிந்தா பண்புரைக்கமாட்டேனே" என்று சொல்லுவானென்? மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெறுகையாலே நீர் வ்யாவ்ருத்தரே நாட்டாரில், ஆகையாலே நீர் நம்மைப் பேசமாட்டீரோ? என்ன; என்னை வ்யாவ்ருத்தனாக்கினையல்லது உன்னை ஸாவதி₄யாக்கிற்றில்லையே என்கிறார் என்று. அநந்தரப்பாட்டோடே ஸங்க₃தி-நாட்டார் பேரிழவுகிடக்கிடீர், நாட்டாரில் வ்யாவ்ருத்தரானவோபாதி விண்ணுளாரிலும் வ்யாவ்ருத்தரே நீர், ஆகையாலே நீர் பேசாவிடில் நம்ம

ஜீ— அஞ்சாம் பாட்டு. (வருந்தாத இத்யாதி₃) a₄ மூன்றும் பாட்டில் இப்பாட்டுக்கு ஏற்றம். (விண்ணுளாரிலும் வ்யாவ்ருத்தர் என்றது). b பத₃ாவதாரிகை (இவ்வடிவழகை இத்யாதி₃)

ஈ—மாட்டீரோ ? என்ன ; என்னை வ்யாவ்ருத்தனுக்கினுயித்தனையல்லது உன்னை ஸாவதி4யாக்கிற்றில்லையே என்கிருர்.

வ்யா:—(வருந்தாத இத்யாதி3) b **இவ்வடிவழகை என்னுலேதான் பேசலாயிருந்ததோ?**(வருந்தாதவருந்தவத்த)d**ஸ்வாப4ாவிகமாய் வருவதாய்,**e**மிகவும் விகஸிதகிரண தேஜோரூபமாய். தவ-மிகுதி.** f **திருமேனியைக் கண்டவாறே, "அரிய தப:ப2லமோ ?" என்று தோற்றியிருக்கும்;** g **சிறிது அவகா3ஹித்தவாறே , "ஒரு தப:ப2லமல்ல; g2 ஸஹஜ g3 ப4ாக்3யப2லம்" என்று தோற்றியிருக்கும்.** (மலர்கதிரின சுடருடம்பாய)

அ—தன்றே பேரிழவு, ஆனபின்பு நம்மைப் பேசமாட்டீரோ என்ன; என்னை வ்யாவ்ருத்தனுக்கினுயல்லது உன்னை ஸாவதி4யாக்கிற்றில்லையே என்கிருர் என்று இங்ஙனே பொருளாகக்கடவது. a (என்று சொல்லுவானென் - வ்யாவ்ருத்தரே - கிடக்கிடீர் - விண்ணுளாரிலும் வ்யாவ்ருத்தரே - மாட்டீரோ) என்று யோஜிப்பது. a3 (நாட்டார் பேரிழவு) என்கிறது-"புற்கென்றே காட்டுமால்"(2) என்றத்தைப்பற்ற ; நமக்கு அவத்3யாவஹராகையாலே அவர்களுக்கு வருகிற இழவு கிடக்கிடீர்; வ்யாவ்ருத்தரான நீர் "மாட்டேன்"என்பானென்? என்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம். a4 மூன்ரும் பாட்டுக்கும் இப்பாட்டுக்கும் விஶேஷம் (விண்ணுளாரிலும் வ்யாவ்ருத்தரே நீர்) என்றது. A "பாற்கடல் பாம்பணைமேல் பள்ளிகொண்டருளும் சீதனையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலும் சீரியரே" இதி ப்ரகாரேண-ப4க3வத3நுப4வவிரோதி4தே3ஶே நித்யஸூரிவத் ப4க3வத3நுப4வம் குர்வாணு: கிலேதி ப4ாவ:. b பத3ாவதாரிகை (இவ்வடிவழகை இத்யாதி3) யத்3வா, அபி4த4ாநாக்தௌ ஹேதுக3ர்ப்ப4ம் "வருந்தாத" இத்யாதி3கம் இத்யபி4ப்ராயேணுஹ (இவ்வடிவழகை இதி) யத்3வா, "சீரெங்குலக்கவோதுவன்" என்கிறத்தைக் கடாக்ஷித்து (இவ்வடிவழகை என்னுலே தான் என்கிருர்) c வருந்தாதவரும் - வருந்தாதே வருமதாய். d இத்தை அருளிச்செய்கிருர் (ஸ்வாப4ாவிகமாய் வருவதாய்) என்று. e "தவ" என்றதின் அர்த்த2ம் (மிகவுமென்று) மிகவும் விகஸ்வரகிரண தேஜோரூபமான விக்3ரஹமுடையனுய் என்றபடி. c இப்பக்ஷத்தில், "வருந்தாத வரும் தவத்த" என்று பத3ச்சே2த3ம்; "தவத்த" என்றதிலே, "அத்து, அ" என்று-சாரியைச் சொல். c,f,g வருந்தாததாய்-வருந்தி லபி4க்கப்படாததாய்,அதாவது-ஸ்வாப4ாவிகமாய்,அருந்தவத்த-அரிய தபஸ்ஸினுலே வாய்த்ததாயிருக்கிற, மலர்கதிரின் சுடருடம்பாய் என்று அர்த்த2ாந்தரம் விவக்ஷித்து, 'வருந்தாத என்றுவைத்து, அருந்தவத்த என்ருல் வ்யாஹதமன்றோ ?' என்ன (திருமேனியை இத்யாதி3) f,g முதல் வாக்யம் - ஆபாதப்ரதீதி. இரண்டாம் வாக்யம் - நிரூபித்து ஸித்3தி4த்த அர்த்த2ம். இந்தப் பக்ஷத்தில், "வருந்தாத அருந்தவத்த" என்று பத3ச்சே2த3ம். "அருந்தவத்த-வருந்தாத" என்று அந்வயிக்கவுமாம். c "வருந்தாத" என்று தொடங்கி - உடம்புக்கு விஶேஷணம். g(சிறிது இத்யாதி3) "தபஸ்ஸுக்கு இத்தனையுண்டோ"என்றபடி. g2ஸஹஜம்-ஸ்வாப4ாவிகம். g3 தத்ப2லமென்கையாலே - ப2லமும் ஸ்வாப4ாவிகம் என்றபடி; ப4ாக்3யப2லம் என்றது-பெறுதற்கரியதென்று தோன்றுகைக்காக, g2,g3 யத்3வா, ஸஹஜப4ாக்3யப2லம் என்றது - 1."நித்யம் ப்ரியாஸ்தவ து கேசந தேऽபி நித்யா:"என்கிறபடியே, நித்யேச்ச2ாஸித்3த4ம் என்றபடி - இந்த வாக்யம்-வருந்தாதவின் தாத்பர்யம். h கதிர் இத்யுக்த்வா, புநஶ்ச "சுடர்"இதி வக்தவ்யம் கிம்?

ஜீ-c,d,e"வருந்தாத வரும் தவத்த"என்று பத3ச்சே2த3மாக்கி அர்த்த2ம்(ஸ்வாப4ாவிகம் இத்யாதி3) அத்து, அ-சாரியை; அவ்யயம் என்றபடி. c,f யத்3வா, வருந்தாததாய்-ஸ்வாப4ாவிகமாய், அருந்தவத்த-அரிய தப:ப2லமாயிருப்பதாய் என்று அர்த்த2ாந்தரம் விவக்ஷித்து;"வருந்தாத"என்றுவைத்து "அருந்தவத்த" என்ருல் வ்யாஹதமன்றோ என்ன (திருமேனியை இத்யாதி3) இந்தப் பக்ஷத்தில், "அருந்தவத்த-வருந்தாத"என்று அந்வயமாதல். h"கதிரின் சுடருடம்பு"என்றதுக்கு ப4ாவம் (அது

A திருவிருத்தம் 76.

ஈ—விகஸ்வரகிரணதேஜோரூபமாய். h அதுதன்னில் h$_2$மண்பற்றைக்கழித்து, h$_3$ரஜஸ்-தமோமிஶ்ரமாயிருக்கையன்றிக்கே, ஶுத்$_3$த$_4$ஸத்வமயமாய் நிரவதி$_4$கதேஜோரூபமாய், ஆத்மகு$_3$ணங்களுக்கும் ப்ரகாஶகமான தி$_3$வ்யவிக்$_3$ரஹத்தை உடையனுமிருக்குமிருப்பு-i கர்மநிப$_3$ந்த$_4$நமான தே$_3$ஹங்கள் போலன்றிறே இச்ச$_2$ாக்$_3$ருஹீதமானது இருப்பது. j அஸ்மத$_3$ாதி$_3$களுடைய ஶரீரங்கள் பாபத்தாலேயாயிருப்பன சிலவும், புண்யத்தாலேயாயிருப்பன சிலவும், உப$_4$யத்தாலேயாயிருப்பன சிலவுமாய் இருக்குமிறே. k 1. "नाकारणात्कारणाद्वा कारणाकारणान्न च" (நாகாரணாத் காரணாத்$_3$வா காரணாகாரணாந்ந ச) l அகாரணம் என்கிறது-கார்யத்தை; காரணம்

அ-இத்யத்ராஹ(அதுதன்னில்இதி)யத்$_3$வா,"கதிர்"என்றும் தேஜஸ்ஸாய், "சுடர்"என்றும் தேஜஸ்ஸானால்-மிகவும் தேஜஸ்ஸையுடைத்து என்றபடியன்றே; இது "தவத்த" என்று-மிகவும் என்ற முந்தின பொருளிலே கூடும்படியென்?என்று ஶங்கித்து, உள்ளோடு புறம்போடு நெய் திணுங்கினாற் போலேயிருக்குமத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது என்கிறார் (அது தன்னிலும் என்று தொடங்கி)h$_2$மண் பற்றுஸ்த$_2$ாநே-ரஜஸ்தமஸ்ஸங்க்கள்.h$_2$,h$_3$(மண்பற்றைக் கழித்து)என்றதுக்கு வ்யாக்$_2$யாநம்(ரஜஸ்தமோமிஶ்ரமாயிருக்கையன்றிக்கேஎன்று)லௌகிகமணித்$_3$யுமண்யாதி$_3$தேஜ:பத$_3$ார்த்த$_2$வ்யாவ்ருத்த்யர்த்த$_2$மிதி ப$_4$ாவ:.கதிர்-கிரணம்; சுடர்-ஶுத்$_3$த$_4$ஸத்வமயம் என்றும் ப்ரகாஶகமென்றும் அர்த்த$_2$ம். I...r அர்ச்சாத்மநா அவதீர்ணரான அழகருடைய விக்$_3$ரஹத்துக்கு இவ்வாகாரமெல்லாம் கூடுமோ? என்ன 2. "ஸ உ ஶ்ரேயாந் ப$_4$வதி ஜாயமாந:" A"பிறப்பாய் ஒளிவரும்" என்கிற புகரை- "சுடர்" என்கிறதாகவுமாம் என்கிறார் (கர்மநிப$_3$ந்த$_4$நமான) என்று தொடங்கி, (ப$_4$க்தாநாம் என்கிறபடியே) என்னுமளவாக. i கு$_3$ணப்ரகாஶகத்வத்துக்கு அடி ஏதென்ன (கர்மநிப$_3$ந்த$_4$ந இத்யாதி$_3$) என்னுதல். அத$_2$வா, 3. "ந தத$_3$ஸ்தி ப்ருதி$_2$வ்யாம் வா தி$_3$வி தே$_3$வேஷு வா புந: | ஸத்வம் ப்ரக்ருதிஜைர் முக்தம் யதே$_3$பி$_4$: ஸ்யாத் த்ரிபி$_4$ர் கு$_3$ணை: ||" என்றிருக்க, ரஜஸ்தமோமிஶ்ரமன்றிக்கே இருக்கக்கூடுமோ? என்ன(கர்மநிப$_3$ந்த$_4$ந இத்யாதி$_3$) என்னவுமாம். j இவ்வர்த்த$_2$த்துக்கு ப்ரமாணம் எடுப்பாராக, ப்ரமாணார்த்த$_2$த்தை முந்தற அருளிச்செய்கிறார் (அஸ்மத$_3$ாதி$_3$களுடைய இத்யாதி$_3$) k,l அதாவது-அகம் என்று து$_3$:க்க$_2$மாய், அரணம் என்று ப்ராபகமாய், து$_3$:க்க$_2$ப்ராபகமான பாபத்தைச் சொல்லுகிறது (அகாரணம் என்று) கம் என்று ஸுக$_2$மாய், அரணம் என்று ப்ராபகமாய், ஸுக$_2$ப்ராபகமான புண்யத்தைச் சொல்லுகிறது

இ-தன்னில் மண் பற்றை இத்யாதி$_3$வாக்யம்). I கு$_3$ணப்ரகாஶகத்வத்துக்கு அடி ஏதென்ன? (கர்மநிப$_3$ந்த$_4$நஇத்யாதி$_3$) j இவ்வர்த்த$_2$த்துக்கு மேலே ப்ரமாணம் சொல்லுவாராக ப்ரமாணார்த்த$_2$த்தை முந்தற அருளிச்செய்கிறார் (அஸ்மத$_3$ாதி$_3$ இத்யாதி$_3$) k,l அதாவது, அகமென்று-து$_3$:க்க$_2$மாய், அரணம் என்று ப்ராபகமாய்,-து$_3$:க்க$_2$ப்ராபகமான பாபத்தைச் சொல்லுகிறது (அகாரணம் என்று). கம் என்று-ஸுக$_2$மாய்,அரணம் என்று-ப்ராபகமாய்,ஸுக$_2$ப்ராபகமான புண்யத்தைச் சொல்லுகிறது

ப்ர— kl. (அஞ்சாம் பாட்டு) (வருந்தாத இத்யாதி$_3$) (சுடருடம்பாய்) वैष्णवे पुराणे पञ्चमेंशे प्रथमे भूभारनिरसनार्थं भगवन्तं प्रति ससुरस्य ब्रह्मणो विज्ञापनम्—"सकलावरणातीत निरालम्बनभावन। महाविभूतिसंस्थान नमस्ते पुरुषोत्तम ॥ ४९॥ नाकारणात्कारणाद्वा कारणाकारणान्नच। शरीरग्रहणं व्यापिन् धर्मत्राणाय केवलम् ॥ ५०॥ (नाकारणादित्यादि) कारणं-प्रयोजनम् - सुखम्, अकारणम् - अप्रयोजनम् - दुःखम्। कारणाकारणम् - मिश्रम् ॥"

A 1-3.2.

ஈ—என்கிறது - மூலப்ரக்ருதியை. காரணாகாரணம் என்கிறது - I2 மஹதா3தி3களை. || m (அன்றியே, ஸுக2ஶரீரமோ, து3:க்க2ஶரீரமோ, உப4யத்தாலுமான ஶரீரமோ. கம் - ஸுக2ம். அகம் - து3:க்க2ம். து3:க்க2ம் காரணமோ, ஸுக2ம் காரணமோ, ஸுக2து3:க்க2ங்களிரண்டும் காரணமோ ? என்னில் ; இவை இத்தனையுமன்று)

அ—(காரணமென்று) காரணாகாரணமென்று-புண்யபாபங்களைச் சொல்லுகிறது. ஹே வ்யாபிந்! தவ ஶரீரக்3ரஹணம் அகாரணாந்ந-து3:க்க2ப்ராபகாத் பாபாச்ச ந ப4வதி; காரணாந்ந-ஸுக2ப்ராபகாத் புண்யாச்ச ந ப4வதி; காரணாகாரணாச்ச ந-h உப4யாச்ச ந ப4வதி; ஸ்த2ாவராதி3ஶரீரபரிக்3ரஹ: கேவலபாபாத்; தே3வாதி3ஶரீரபரிக்3ரஹ: கேவலபுண்யாத்; மநுஷ்யஶரீரபரிக்3ரஹஸ்து உப4யாத்; ஏவம் தவ ஶரீரபரிக்3ரஹ: ஏதைர் ந ப4வதி; கேவலம் த4ர்மத்ராணாயேத்யந்வய:. இது பிள்ளை எங்களாழ்வான் அருளிச்செய்தது ; இத்தையநுஸரித்து இவ்விடத்திலே இப்படி அருளிச்செய்தது; எங்களாழ்வான் அருளிச்செய்தது இன்னமும் ஓரர்த்த2முண்டு, அதாவது—"அகாரணம்-அப்ரயோஜநம் - து3:க்க2ம். காரணம் - ப்ரயோஜநம் - ஸுக2ம். காரணாகாரணம் - உப4யமிஶ்ரம். நாரகியைப்போலே பாபப2லாநுப4வத்துக்காகவுமன்று உம்முடைய ஶரீரபரிக்3ரஹம்; ஸ்வர்க்கி3களைப்போலே புண்யப2லாநுப4வார்த்த2முமன்று; மநுஷ்யாதி3களைப்போலே உப4யப2லாநுப4வார்த்த2முமன்று; கேவலம் த4ர்மத்ராணாய" என்று. m அஸ்யார்த்த2ஸ்யோபபாத3கத்வேந (து3:க்க2ம் காரணமோ, ஸுக2ம் காரணமோ, ஸுக2து3:க்க2ங்களிரண்டும் காரணமோ) இத்யபி ப்ரக்ஷிப்தவாக்யாநி கேஷுசித் ஸ்ரீகோஶேஷு வர்த்தந்தே. I 2. "**மூலப்ரக்ருதிரவிக்ருதி: மஹதா3த்3யா: ப்ரக்ருதிவிக்ருதயஸ்ஸப்த I ஷோட3ஶகஶ்ச விகாரோ ந ப்ரக்ருதிர் ந விக்ருதி: புருஷ: II**" இதிச்ச2ாயயா அர்த்த2ாந்தரமாஹ (அகாரணமென்கிறது கார்யத்தை இதி) ஷோட3ஶ விகாராநித்யர்த்த2:. I2மஹதா3தி3களை என்றது-மஹதா3தி3ஸப்தகத்தை என்றபடி. ஏதேந ப4க3வத்3

ஜீ—(காரணமென்று). காரணாகாரணமென்று-புண்யபாபங்களைச் சொல்லுகிறது, ஹே வ்யாபிந்! தவ ஶரீரக்3ரஹணம், அகாரணாந்ந-து3:க்க2ப்ராபகாத் பாபாச்ச ந ப4வதி; காரணாந்ந-ஸுக2-ப்ராபகாத் புண்யாச்ச ந ப4வதி; காரணாகாரணாந்ந - உப4யாச்ச ந ப4வதி. ஸ்த2ாவராதி3ஶரீர பரிக்3ரஹ: கேவலம் பாபாத், தே3வாதி3ஶரீரபரிக்3ரஹ: கேவலாத் புண்யாத், மநுஷ்யஶரீர பரிக்3ரஹஸ்தூப4யாத்; ஏவம் தவ ஶரீர பரிக்3ரஹ: ஏதைர் ந ப4வதி, கேவலம் த4ர்மத்ராணாய இத்யர்த்த2:. இந்த அர்த்த2ம் பிள்ளையெங்களாழ்வான் அருளிச்செய்தது. இத்தை அநுஸரித்து இவ்விடத்திலே இப்படி அருளிச்செய்தது. பிள்ளையெங்களாழ்வான் அருளிச்செய்தது இன்னமோரர்த்த2முண்டு ; அதாவது - அகாரணம் - அப்ரயோஜநம் - து3:க்க2ம். காரணம் - ப்ரயோஜநம் - ஸுக2ம். காரணாகாரணம் - உப4யமிஶ்ரம். நாரகியைப்போலே பாபப2லாநுப4வத்துக்காகவன்று உன்னுடைய ஶரீரபரிக்3ரஹம் ; ஸ்வர்க்கி3யைப்போலே புண்யப2லாநுப4வார்த்த2முமன்று ; மநுஷ்யாதி3களைப்போலே உப4யப2லாநுப4வார்த்த2முமன்று ; கிந்து கேவலம் த4ர்மத்ராணாயேதி. I இப்படி எங்களாழ்வான் அருளிச்செய்த அர்த்த2த்3வயமொழிய, த்ருதீயார்த்த2ம் (அகாரணமென்கிறது இத்யாதி3) இத3ம் வசநம் பஞ்சமேம்Sஶே ப4க3வந்தம் ப்ரதி ப்3ரஹ்மணோ விஜ்ஞாபநம். கார்யத்தை-ஷோட3ஶவிகாரமாகிற கார்யத்தை. I2மஹதா3தி3களை-

ப்ர—k I. "एतदुक्तं भवति—न नारकिवदधर्मफलानुभवाय तव शरीरग्रहणं; नच स्वर्गिवद्धर्मफलानुभवार्थं; नापि मनुष्यादिवदुभयफलानुभवार्थं; किन्तु केवलं धर्मत्राणायेति। यद्वा कस्य-सुखस्य अरणत्वात्-प्रापकत्वात् कारणं-धर्मः; तद्विरुद्धमकारणं-अधर्मः तदुभयं-कारणाकारणम्। एभ्यः क्रमात् तिर्यग्देवनराणां जन्म; तव तु नैवं, अकर्मवश्यत्वात्; किन्तु केवलमिच्छया धर्मत्राणायेति॥"

|| ( ) இவ்வடைப்பினுள் இருப்பது ப்ரக்ஷிப்தம் என அடையவளைந்தான்.

ஈ—1."शरीरग्रहणं व्यापिन्"(ஶரீரக்3ரஹணம் வ்யாபிந்)nஸர்வக3தனாய் n2ஜக3ச்ச2ரீரனாய் இருக்கிற நீ o ஶரீரக்3ரஹணம் பண்ணுகிறது. p 1. "धर्मत्राणाय केवलं" (த4ர்மத்ராணாய கேவலம்) qA"காணவாராய்" என்று விடாய்த்திருப்பார் கண்டு அநுப4விக்கைக்குத் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைக்கிறபடியிறே. r1."न चाकारः भक्तानाम्" (ந சாகார: ப4க்தாநாம்) என்கிறபடியே. s (வருந்தாத ஞானமாய்) s2 ஒரு ஸாத4நாநுஷ்டா2நத்தாலேயாதல், மயர்வறமதிநலமருளப் பெற்றாதல் வந்ததன்றிக்கே, ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனாய். t (வரம்பின்றி முழுதியன்றாய்) t2 வரம்பில்லாத எல்லாவற்றையும் நிர்வஹித்தாய். u உடையவனிறே உடைமையை நிர்வஹிப்பான். (இயன்றாய்) v இயலுகையாவது-நிர்வஹிக்கை.

அ—விக்3ரஹ: ப்ராக்ருதோ ந ப4வதீத்யுக்தம் ப4வதி. n,n2 ஸர்வக3தத்வந்தான் ஶரீரித்வேநவாகையாலே (ஜக3ச்ச2ரீரனாய் என்றது) o(ஶரீரக்3ரஹணம் பண்ணுகிறது) இவைகளிலுலன்று என்றபடி. pபின்னை எத்தாலே?என்ன;ஆஶ்ரிதார்த்த2மாக அப்ராக்ருத தி3வ்யஸம்ஸ்தா2நத்தை இதர ஸஜாதீயமாக்கிக்கொண்டு வந்து அவதரித்தருளும் என்கிறார் (த4ர்மத்ராணாய கேவலம்) என்று தொடங்கி. p " த4ர்மத்ராணாய " என்றது - ஆராத்4யவேஷத்தைக் காட்டி, தத3ாராத4நரூபத4ர்மத்திலே ருசியைப் பிறப்பித்து, த4ர்மத்திலே மூட்டி, இவ்வழியாலே த4ர்மமார்க்க3ம் உத்ஸந்நமாகாதே நோக்குகைக்காக என்றபடி. q (காணவாராய் என்று இதி) "கேவலம் த4ர்மரூபத்ராணாயேத்யர்த்தோ2ऽத்ர விவக்ஷித:" இத்யபி வத3ந்தி. r ஆஶ்ரிதர் அநுப4விக்கைக்கு தி3வ்யவிக்3ரஹ பரிக்3ரஹம் பண்ணுகிறான் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (ந சாகார இத்யாதி3). s,s2 (ஒரு ஸாத4நாநுஷ்டா2ந இதி) ப4க3வத்ப்ரஸாத3லப்3த4 ஜ்ஞாநஸ்யாபி யத்நஸித்3த4த்வேநாபி4 த4ாநம்-A "எதிர்சூழல் புக்கெனைத்தோர் பிறப்பும் எனக்கே அருள்கள் செய்ய விதி சூழ்ந்ததால்" இதி ப4க3வத்க்ருஷிபரம்பராஸித்3த4த்வாத். 2. " தஸ்மாத்தத3மலம் ப்3ரஹ்ம நிஸர்கா3தே3வ பே3ாத4வத் ". t,t2 (வரம்பில்லாத எல்லாவற்றையும்) என்றது – அஸங்க்2யாதமான எல்லாப் பத3ார்த்த2ங்களையும் என்றபடி. u,w "உலகை ஒருங்காக அளிப்பாய்" இத்யநேந புநருக்திர் ந கிம்? இத்யாஶங்காயாம் அத்ர லக்ஷணயா ஸ்வாமித்வமுச்யதே—இதி ஹ்ருதி3 நித4ாய, ஸம்ப3ந்த4ாநுபபத்திப்4யாம் ஹி லக்ஷணேத்யபி4ப்ராயேண ஸம்ப3ந்த4ம் த3ர்ஶயதி (உடையவன் இத்யாதி3) இத்தால் - ஸ்வாமித்வம் ஸித்3த4மென்றபடி. v,w இயலுகை - ஸ்வரூபநிர்வாஹம்,

---

ஜீ—மஹத3ாதி3ஸப்தகத்தை. o(ஶரீரபரிக்3ரஹம் பண்ணுகிறது) இவைகளிலேயன்று என்றபடி. p கேவலம் த4ர்மத்ராணாய - த4ர்மரூபத்ராணாயேத்யர்த்தோ2ऽத்ர விவக்ஷித:. r ஆஶ்ரிதாநுப4விக்கைக்கு தி3வ்யவிக்3ரஹபரிக்3ரஹம் பண்ணுகிறான் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (ந சாகார இத்யாதி3) ஜிதந்தாயாம்; இத3ம் லிகி2தம். s வருந்தாத ஞானமாய் - யத்நஸித்3த4மன்றியே ஸ்வாப4ாவிகமான ஜ்ஞாநத்தை உடையவனாய், t2 வரம்பில்லாத எல்லாவற்றையும்-பரிச்சே2த3ம் இல்லாத ஸர்வபத3ார்த்த2ங்களையும். u,w "ஒருங்காக அளிப்பாய்" என்றத்தோடு புநருக்தமாகாமைக்காக " முழுதியன்றாய் " என்று - ஶேஷித்வத்தைச் சொல்லுகிறது என்று விவக்ஷித்து, " இயன்றாய் " என்றால் - ஶேஷித்வத்துக்கு வாசகமாமோ? என்ன (உடையவனிறே

ப்ர—r 1. जितन्तायाम्—"न ते रूपं न चाकारो नायुधानि न चास्पदम्। तथापि पुरुषाकारो भक्तानां त्वं प्रकाशसे।।"

A 2-7-6.

ஈ—v$_2$ உடையவனாய்க் கடக்கநிற்கையன்றிக்கே நோக்கும்படி சொல்லுகிறது. w(வருங் காலம் இத்யாதி$_3$) காலத்ரயத்துக்கும் நிர்வாஹகனாய் லோகங்களை ஒருபடிப்பட ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகிற உன்னுடைய கல்யாணகு$_3$ணங்களை என்னாலே முடியச் சொல்லித் தலைக்கட்டலாயிருந்ததோ ? x உன்னுடைய விக்$_3$ரஹ வைலக்ஷண்யம் அது, y ஸர்வத்தையும் யுக$_3$பத் ஸாக்ஷாத்காரஸமர்த்த$_2$னாயிருக்கிற இருப்பு அது, ரக்ஷகத்வம் அது, z ஏதென்று பேசித் தலைக்கட்டுவன் ? 5.

அ—அளிக்கை-அநிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வகேஷ்டப்ராபணம் என்றபடி என்னவுமாம். v$_2$ மேலுக்கு அவதாரிகை (உடையவனாய் இத்யாதி$_3$) உடையவனாய்-ஶேஷியாய். w வருங்காலம் - ப$_4$விஷ்யத்; நிகழ்காலம் - வர்த்தமாநம் ; கழிகாலம் - பூ$_4$தம் ; ஒருங்காக - ஒருபடிப்பட ; உலக்க - முடிய. x "வருந்தாத வருந்தவத்த" இத்யாதி$_3$க$_3$ாத$_2$ாமாத்ரம் பராம்ருஶந் ப$_4$ாவமாஹ (உன்னுடைய விக்$_3$ரஹவைலக்ஷண்யம் இத்யாதி$_3$) y1. "யோ வேத்தி யுக$_3$பத் ஸர்வம் ப்ரத்யக்ஷேண ஸதா$_3$ ஸ்வத: । தம் ப்ரணம்ய ஹரிம் ஶாஸ்த்ரம் ந்யாயதத்த்வம் ப்ரசக்ஷ்மஹே ॥" என்றத்தைப்பற்ற (ஸர்வத்தையும் இத்யாதி$_3$) 2. யுக$_3$பத$_3$கி$_2$லம் ப்ரத்யக்ஷேண ஸ்வதஸ்ஸததம் வித$_3$ந் நிரவதி$_4$ த$_3$யாதி$_3$வ்யோ த$_3$ர்வாஸைக்யவிவர்ஜித: । ஜலதி$_4$ஶயதயா ஸார்த்த$_4$ம் தே$_3$வோ ஜக$_3$த் பரிபாலயந் பரமபுருஷஸ் ஸித்$_3$தே$_4$ாபாய: ப்ரதி$_3$ஷ்டப$_4$ரஸ் ஸதாம் ॥". z "எங்கு - ஓதி - உலக்குவன்" என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (ஏதென்று பேசித்தலைக்கட்டுவன்) என்று. 3. "நாந்தோऽஸ்தி மம தி$_3$வ்யாநாம்" A "பேசுவார் எவ்வளவு பேசுவர்" "மலர்கதிரின் சுடருடம்பாய்-விகஸிதமான ப்ரபை$_4$யை உடைத்தான தேஜஸ்தத்வத்தை வடிவாக உடையவனாய்: வரம்பு இன்றி முழுதியன்றாய் - பரிச்சே$_2$த$_3$மில்லாதபடி ஸர்வபதா$_3$ர்த்த$_2$த்திலும் வர்த்திப்பானாய்; எங்குலக்க ஓதுவன் - எங்கே முடியச் சொல்லுவேன், முடியச்சொல்ல முடியாது என்று கருத்து" (பக்கம் 29, 30) என்று உரையிலே. வருந்தாத என்று தொடங்கி, அடைவே உரை அந்வயம். 5.

ஜீ—இத்யாதி$_3$) லக்ஷணயா சொல்லுகிறது என்றபடி. v$_2$ மேலுக்கு அவதாரிகை (உடையவனாய் இத்யாதி$_3$) உடையவனாய்-ஶேஷியாய். w வருங்காலம் - ப$_4$விஷ்யத்; நிகழ்காலம் - வர்த்தமாநம்; கழிகாலம் - பூ$_4$தம் ; ஒருங்காக - ஒருபடிப்பட ; உலக்க - முடிய. x "வருந்தாத வருந்தவத்த" இத்யாதி$_3$ க$_3$ாத$_2$ாமாத்ரம் பராம்ருஶந் ப$_4$ாவமாஹ (உன்னுடைய விக்$_3$ரஹ இத்யாதி$_3$) y1. "யோ வேத்தி யுக$_3$பத் ஸர்வம் ப்ரத்யக்ஷேண ஸதா$_3$ ஸ்வத:" என்றத்தைப்பற்ற (ஸர்வத்தையும் இத்யாதி$_3$) z "எங்கு - ஓதி - உலக்குவன்" என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (ஏதென்று பேசித்தலைக்கட்டுவன்) என்று. க்ரமேணாந்வய:. 5.

ஆதே$_3$— ஐந்தாம் பாட்டு. ஸ்வாப$_4$ாவிகமாய் வருவதாய் மிகவும் விகஸிதகிரண தேஜோரூபமாய் ஶுத்$_3$த$_4$ஸத்வமயமாய் நிரவதி$_4$கதேஜோரூபமாய் கு$_3$ணப்ரகாஶக மான திருமேனியுடையனாய், ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனாய், வரம்பில்லாத எல்லா வற்றையும் நிர்வஹித்தாய். காலத்ரயத்துக்கும் நிர்வாஹகனாய், லோகங்களை ஒரு படிப்பட ரக்ஷித்துக்கொண்டுபோருகிற உன்னுடைய கல்யாணகு$_3$ணங்களை என்னாலே முடியச்சொல்லித் தலைக்கட்டலாயிருந்ததோ ? என்கிறார் "வருந்தாத" இத்யாதி$_3$யால். 5.

A மூன்-திருவ 21.

6. ஓதுவா ரோத்தெல்லா மெவ்வுலகத் தெவ்வெவையும்
சாதுவாய் நின்புகழின் தகையல்லால் பிறிதில்லை
போதுவாழ் புனந்துழாய் முடியினாய்! பூவின்மேல்
மாதுவாழ் மார்பினாய்! என்சொல்லியான் வாழ்த்துவனே.

ஆ— 6. வ்யா:— (ஓதுவார்) ஸர்வலோகங்களிலும் உள்ள அத்₄யேதாக்கள் எல்லாராலும் ஓதப்படுகிற ஸர்வவேத₃ங்களாலும் அளவிடமுடியாத கல்யாண கு₃ணங்களையுடையவனாய். நிரதிசயஸௌந்த₃ர்யாதி₃கல்யாணகு₃ணக₃ணநிதி₄யாய், ச்ரிய:பதியாயிருந்த உன்னை நானொருவன் எத்தைச் சொல்லிப் புகழ்வது ? என்கிறார். 6.

ஒ— அவ:— ஆறும் பாட்டில் — "வேத₃ங்கள் எங்ஙனே நம்மை ஸ்துதிக்கிறபடி, அப்படியே நீரும் நம்மை ஸ்துதிப்பீர்" என்ன; "அவையும் உன்னை ஸ்துதிக்கையிலே உபக்ராந்தமாய் நிவ்ருத்தமானவத்தனை, இங்ஙனேயிருக்கிற உன்னை அளவில்லாத நான் ஸ்துதிக்க விரகுண்டோ ? " என்கிறார்.

வ்யா:— (ஓதுவார் என்று தொடங்கி) **லோகந்தோறும் தரதமப₄ாவேந உண்டான அத்₄யேதாக்களுக்கீடாகச் சிறுத்தும் பெருத்துமிருக்கிற ப்ரதிபாத₃கமான வேத₃ங்களெல்லாம் உன்னுடைய கு₃ணைகதே₃சவிஷயமாயிற்றொழிய, புறம்பு போயிற்றில்லை. வேத₃ங்கள் உன்னுடைய கல்யாணகு₃ண விஷயமாயிற்று என்னுமித்தனையல்லது, உன்னை உள்ளபடி எல்லாமறிந்து பேசிற்று என்ன முடியாது என்றுமாம்.** (போதுவாழ் என்று தொடங்கி) **பூவையுடைத்தாய், தன்னிலத்திலே நின்றாற்போலே செவ்வி மிகாநின்றுள்ள திருத்துழாயைத் திருமுடியிலேயுடையையாய், நிரதிசயபோ₄க்₃யையான பெரியபிராட்டியார் நித்யாநுப₄வம்பண்ணி வாழுகிற திருமார்வையுடையவனே! 6.**

ப— 6. அவ:— அநந்தரம், ஸர்வவேத₃ங்களுங்கூடிச் சொல்லப்புக்காலும் முழுக்கச் சொல்லவொண்ணாத உன்னை என்ன பாசுரமிட்டுச் சொல்லுவேன்? என்கிறார்.

ஓதுவார்—நியதசாகரான அதி₄காரிகளுக்கு அத்₄யேதவ்யமாய், ருக்₃யஜுஸ் ஸாமாதி₃பே₄த₃த்தை உடைத்தான, **ஓத்தெல்லாம்**—வேத₃ங்களெல்லாம், **எவ்வுலகத்து**—எல்லா லோகங்களிலுமுண்டான, **எவ்வெவையும்**—சாகாபே₄த₃ங்கள் எல்லாவற்றையுமுடைத்தாய், **சாதுவாய்** — (யதா₂வதா₂ர்த்த₂போ₃த₄கத்வமாகிற) நன்மையையுடைத்தாய்க்கொண்டு, **நின்**-உன், **புகழின்**—கு₃ணக₃ணங்களினுடைய, **தகையல்லால்**—ப்ரகாராந்வயமாத்ரத்திலே பர்யவஸிக்குமதொழிய, **பிறிது**—முழுக்கச் சொல்லுதல் புறம்புபோதல் செய்கை, **இல்லை**—இல்லை; **போது**—பூவையுடைத்தான, **புனம் வாழ் துழாய்**—தன்னிலத்தில செவ்வித் துழாயாலே அலங்க்ருதமான, **முடியினாய்**—திருவபி₄ஷேகத்தையுடையையாய், (அவ்வொப்பனையழகை

அநுப₄விக்கைக்கு,) **பூவின்மேல்**—தாமரைப் பூவின்மேலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, **மாது**—லக்ஷ்மியானவள், **வாழ்**—(அத்தை விட்டு உகந்து) நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, **மார்பினாய்**—திருமார்பையுடையவனே ! **என் சொல்லி**—(பே₄ாக்₃யதைக்குப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லுவேனோ ? ப்ரணயித்வத்துக்குப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லுவேனோ ?) எத்தைச் சொல்லி, **யான்**—யான், **வாழ்த்துவன்**—வாழ்த்துவது ?

சாதுவாய் - நன்றாய். தகை - ப்ரகாரம். 6.

இ— அவ:— ஆறும் பாட்டில்—"வேத₃ங்கள் ஸ்துதிக்கவில்லையோ, அவ்வோபாதி நீரும் பேசமாட்டீரோ ?" என்ன; "அவையும் ஸ்துதியிலே உபக்ரமித்து முடிவு காணமாட்டாமையாலே மீண்டனவித்தனை; என்னாற்பேசப்போமோ ?" என்கிறார்.

வ்யா:— **(ஓதுவார் இத்யாதி₃)** ஓதுவாரென்கையாலே - அதி₄காரி வைவித்₄யத்தைச் சொல்லுகிறது. **(ஒத்தெல்லாம்)** ருக்₃ாதி₃ சதுர்வேத₃ங்களும், அத்₄யேத்ருபே₄த₃த்தாலே பிறந்த ஶாக₂ாபே₄த₃ங்களும். **(எவ்வுலகத்து எவ்வெவையும்)** ஊர்த்₄வலோகங்களிலுள்ளார் ஜ்ஞாநாதி₄கருமாய் ஆயுஸ்ஸால் அதி₄கருமாயிருக்கையாலே, அவர்களுக்கு அநுரூபமாக அவ்வோ லோகங்களிலும் இந்த பே₄த₃ங்களுமுண்டு **(சாதுவாய்)** ஶப்₃த₃த்துக்கு ஸாது₄த்வமாவது - அர்த்த₂த்தை இருந்தபடியே காட்டுகை; ஸர்வஶப்₃த₃ங்களும் அசிஜ்ஜீவவிஶிஷ்ட பரமாத்ம பர்யந்தாபி₄தா₄நம் பண்ணுகை ; சாதுவாகைக்காக என்றுமாம். **(நின் புகழ் இத்யாதி₃)** "உன் கல்யாணகு₃ணங்களிலே அந்வயித்தன" என்னுமித்தனையல்லது, "புறம்பு போயின" என்று சொல்லவொண்ணாது. கடலில் வர்ஷபி₃ந்து₃ போலே, "புறம்பு போயிற்று" என்னவுமொண்ணாது, "எங்கும் வ்யாபித்தது" என்னவுமொண்ணாதேயிருக்கை. தகை - அளவும், அழகும். **(போதுவாழ் புனந்துழாய் முடியினாய்)** பூமாறாதே, தன்னிலத்திலே நின்றாற்போலே செவ்வி மிகாநின்ற திருத்துழாயைத் திருமுடியிலேயுடையவனே! **(பூவின்மேல் இத்யாதி₃)** பூவிலே வர்த்திக்கிற பிராட்டி உன்மார்விற் சுவடறிந்தபின்பு, அப்பூ நெரிஞ்சி முள்ளாம்படி மார்வுபடைத்தவனே ! **(என் சொல்லி யான் வாழ்த்துவனே)** ஸர்வேஶ்வரத்வ சிஹ்நமான திருத்துழாயாகையாலே, அவ்வைஶ்வர்யத்தைப் பேசவோ? பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்திக்கு நான் பாசுரமிட்டுச் சொல்லவோ ? 6.

ஈ— அவ:— ஆறும் பாட்டு. உ"எங்குலக்க ஓதுவன்?" என்றார். "உ₂ வேத₃ங்கள் நம்மைப் பேசாநின்றனவே, உமக்குப் பேசத்தட்டென் ?" என்ன; "அவையும் உ₃ இவ்வளவன்றோ செய்தது" என்கிறார்.

அ— ஆறும் பாட்டு. (ஓதுவார் இத்யாதி₃) உ "நின்புகழின் தகையல்லால் பிறிதில்லை" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ஶங்காபரிஹாரமுகே₂ந ஸங்க₃தி அருளிச்செய்கிறார். (எங்குலக்க

ஜீ— ஆறும் பாட்டு. (ஓதுவார் இத்யாதி₃) உ "நின் புகழின் தகையல்லால் பிறிதில்லை" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ஶங்காபரிஹாரமுகே₂ந அவதாரிகை (எங்குலக்க இத்யாதி₃) உ₂வேத₃ங்

ஈ— வ்யா:— b (ஓதுவார் b_2 ஓததெல்லாம்) **ஓதுவார் என்கையாலே-அதி4காரி வைவித்4யத்தைச் சொல்லுகிறது.** (ஓத்தெல்லாம்) **ருக3ாதி3சதுர் வேத3ங்களும். c ஆக, அத்4யேத்ருபே4த3த்தாலே** ஶாக2ாபே4த3**ங்களாய்க்கொண்டு பிரியுண்ட வேத3ங்களெல்லாம்.** d (எவ்வுலகத்து எவவெவையுப) **எல்லா லோகங்களிலும் உண்டான எல்லாம். e ஸ்வர்க்க3லோகத்திலும் ப்3ரஹ்மலோகத்திலும், அங்குள்ள புருஷர்களுடைய ஜ்ஞாநாதி4க்யங்களுக்குத் தக்கபடியே அவையும் பரந்திருக்குமிறே; f** ஶ்ரீ**ராமாயணம் என்றால், ப்3ரஹ்மலோகத்தில் அநேகம் க்3ரந்த2மாயிருக்கச் செய்தே, இங்கு f_2 இருபத்து நாலாயிரமாயிராநின்றது.** g (சாதுவாய) **ஶப்3த3த்துக்கு ஸாது4**

அ—இத்யாதி3) a_2 (வேத3ங்கள் நம்மைப் பேசாநின்றன) என்றது—1. **''தஸ்ய ருக் ச ஸாம ச கே3ஷ்ணை''** 2. **''ஸர்வே வேத3ா யத் பத3மாமநந்தி''** இத்யாதி3யைப்பற்ற. கே3ஷ்ணை- க3ாநம் பண்ணுநின்றன என்றபடி. a_3(இவ்வளவன்றே செய்தது) என்றது - உன் கு3ணங் களைச்சொல்லி ஸத்தை பெற்ற இத்தனையன்றே செய்தது என்றபடி. c வேத3ங்களெல்லாம் ஒருபடிப்பட்டிருக்க, இந்த பே4த3ங்களென்? என்ன; (ஆக என்று தொடங்கி) அதாவது - ''வேத3ங்களெல்லாம் ஒருபோகியாய்க் கிடக்கையாலே மந்த3மதிகளுக்கு அதி4கரிக்கக் கூடாது'' என்று ஸமஸ்தமான இத்தை வ்யாஸர் ருக3ாதி3பே4தே3ந பிரித்தாரிறே; அப் போது தொடங்கி அத்4யேத்ருபே4த3ங்களும் காட2காண்வாதி3ஶாக2ாதி3பே4த3ங்களும் தந்நிப3ந்த4நமான அத்4யயநபே4த3ங்களும் என்றபடி. b,d''எவ்வுலகத்து எவ்வெவையுமான-ஓது வார் ஓத்தெல்லாம்'' என்று அந்வயம். d,e''எவ்வுலகத்தெவ்வெவையும்'' என்று விஶேஷிப் பானென்? இந்த லோகத்திற்காட்டில் லோகாந்தரத்தில் ஏற்றமாக உண்டாகைக்கு ஹேது வேது? என்ன; (ஸ்வர்க்க3லோகத்திலும் என்று தொடங்கி) f இவ்வர்த்த2த்துக்கு த்3ருஷ்டாந்தம் (ஶ்ரீராமாயணமென்றால் இதி) 3. **''சரிதம் ரகு4நாத2ஸ்ய ஶதகோடிப்ரவிஸ்தரம்''** இதி ஶ்ரீமத்3 ராமாயணஸ்ய லோகாந்தரே யத2ா விஸ்தர:, தத2ா வேத3ாநாஞ்ச 4. **''அநந்தா வை வேத3ா:''** இத்யபி4த4ாநாத் விஸ்தரோ ப4வதீதி ப4ாவ:. g ''சாதுவாய்'' என்றதுக்கு மூன்று பொருள்—

ஜீ—கள் நம்மைப் பேசாநின்றன) என்றது-1.**''தஸ்ய ருக் ச ஸாம ச கே3ஷ்ணை''** 2. **''ஸர்வே வேத3ா யத் பத3மாமநந்தி''** இத்யாதி3யைப்பற்ற. a_3,h(இவ்வளவன்றே செய்தது) என்றது—''தனை யல்லால் பிறிதில்லை'' என்றத்தைப்பற்ற. c வேத3ங்களெல்லாம் ஒருபடிப்பட்டிருக்க, இந்த பே4த3ங்கள் எங்ஙனேயென்ன (ஆக இத்யாதி3) அதாவது—''வேத3ங்களெல்லாம் ஒருபோகி யாய்க் கிடக்கையாலே மந்த3மதிகளுக்கு அதி4கரிக்கக் கூடாது என்று ஸமஸ்தமான இத்தை வ்யாஸர், ருக3ாதி3பே4தே3ந பிரித்தாரிறே; அன்று தொடங்கி அத்4யேத்ருபே4த3ங் களும், காட2காண்வாதி3ஶாக2ாபே4த3ங்களும், தந்நிப3ந்த4நமான அத்4யயந பே4த3ங்களும் என்றபடி. b,d''எவ்வுலகத்து எவ்வெவையுமான - ஓதுவாரோத்தெல்லாம்'' என்று அந்வயம். e ''ஓத்தெல்லாம்'' என்றால் அமையாதோ? ''எவ்வுலகத்தெவ்வெவையும்'' என்று விஶேஷிப் பானென்? இவ்விடத்திற்காட்டில் லோகாந்தரத்திலே பரந்திருக்கைக்குத்தான் அடி ஏது? என்ன (ஸ்வர்க்க3 இத்யாதி3) f இதுக்கு த்3ருஷ்டாந்தம் (ஶ்ரீராமாயணம் இத்யாதி3) 3. **''சரிதம் ரகு4நாத2ஸ்ய ஶதகோடி ப்ரவிஸ்தரம்''** என்னக்கடவதிறே. f_2 (இருபத்து நாலாயிரமாயிராநின்றது) அப்படி வேத3ங்களும் 4. **''அநந்தா வை வேத3ா:''** என்கையாலே பரந்திருக்கும் என்றபடி. g கு3ணவிஶேஷணமானபோது, சாதுவான புகழ் - கல்யாணகு3ணங்கள்; நின் சாதுவாய

ப்ர— f (ஆறும் பாட்டு) (ஓதுவார் இத்யாதி3) (ஶ்ரீராமாயணமென்றால்) **" चरितं रघुनाथस्य शतकोटिप्रविस्तरम्। एकैकमक्षरं प्रोक्तं महापातकनाशनम्॥"**

ஈ—த்வமாவது - அர்த்த2த்துக்கு பே3ாத4கமாயிருக்கை. அன்றியே, சாதுவான-புக ழென்று - கு3ணவிஶேஷணமாகவுமாம். (சாதுவாய் நின் புகழின் h தகையல்லால் h2பிறிதில்லை) i உன்னுடைய கல்யாணகு3ண விஷயமான இத்தனைபோக்கிப் புறம்பு போயிற்றில்லை - j விஷயந்தன்னை எங்குமொக்க j2 விளாக்குலை கொண்டதுமில்லை - k 1. "वर्षबिन्दोरिवाब्धौ सम्बन्धात्स्वात्मलाभः" (வர்ஷபி3ந்தே3ாரிவாப்3தெ4ள ஸம்ப3ந் த4ாத் ஸ்வாத்மலாப4:) என்னுமாபோலே - l கடலிலே ஒரு வர்ஷபி3ந்து3 விழுந்தால்

அ—(1) எவ்வுலகத்தில் உண்டான எவ்வெவையான-ஓதுவார் ஓத்தெல்லாம் சாதுவாய்க்கொண்டு என்னுதல், அதாவது - அர்த்த2பே3ாத4கமாய் என்றபடி. (2) அன்றிக்கே, கு3ணங்களுக்கு விஶேஷணமாய், சாதுவாய் நின்புகழ்; அதாவது - சாதுவான நின் புகழ் - கல்யாணகு3ணங் கள் என்றபடி. (3) அன்றியே, எவ்வெவையான ஓதுவாரோத்தெல்லாம் சாதுவாகைக்காக, அதா வது-ஸத்தைபெறுகைக்காக என்னுதல். h,l தகை-ஸ்பர்ஶம்; தகையல்லால்-ஸ்பர்ஶிக்கிறதொழியப் பிறிதில்லை - ஸ்பர்ஶித்த இடத்தை விட்டுப் புறம்புபோயிற்றில்லை; இத்தை அருளிச்செய்கிறார். (உன்னுடைய இத்யாதி3) அப்3ரஹ்மாத்மகவஸ்துநோऽப4ாவாதி3தி ப4ாவ: h,j (விஷயந்தன்னை இத்யாதி3) இதுவும் தகையின் தாத்பர்யம். j2 விளாக்குலைகொள்ளுகை - எங்குமொக்க வ்யாபிக்கை ; விளாக்குலை கொண்டதும் இல்லை - புறம்பு போனதுமில்லை என்றபடி. h2,j "பிறிதில்லை" என்றால் விஷயந்தன்னை எங்குமொக்க விளாக்குலை கொண்டதில்லை என்று சொல்லும் வழியென்? என்ன; "ஒரு கு3ணத்திலேயாதல், ஒரு விபூ4தியிலேயாதல் இழிந்தால் அத்தைப் பரிச்சே2தி3த்து அப்பால் போகவேணுமிறே; அப்பால் போகமாட்டாமையாலே விளாக்குலை கொண்டதுமில்லை" என்று அருளிச்செய்வர். k ஆனால் ஸம்ப3ந்தி4த்திருக்கிற துக்கு ப்ரயோஜநமென்? என்ன (வர்ஷபி3ந்தே3ா: இத்யாதி3) அதாவது - ஸ்வஸத்தா ஸித்3தி4யே ப2லமென்றபடி. யத்3வா, ஓதுவார் ஓத்தெல்லாம் எவ்வுலகத்து எவ்வெவையும் சாதுவாகைக்காக - ஸத்தை பெறுகைக்காக; ஸ்வஸத்தாலாப4ார்த்த2ம் என்கிற யோஜநாந்தரத் திலே தாத்பர்யம். k.l1."ஸம்ப3ந்த4ாத் ஸ்வாத்மலாப4:" என்றத்தோடே 1. "ந து கப3ளநத:"

ஈ—புகழ் என்றபடி. h தகை-ஸ்பர்ஶம்; தகையல்லால் பிறிதில்லை-ஸ்பர்ஶிக்கிறதொழிய ஸ்பர்ஶித்த இடம் விட்டுப் புறம்பு போயிற்றில்லை என்றபடி. h,j (விஷயந்தன்னை இத்யாதி3) இதுவும்-தகை யின் தாத்பர்யம். j2 விளாக்குலை கொள்ளுகை - எங்குமொக்க வ்யாபிக்கை ; விளாக்குலை கொண்டதுமில்லை - புறம்பு போயிற்றதுமில்லை என்றபடி. k ஆனால், ஸம்ப3ந்தி4க்கிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் ஏது? என்ன (வர்ஷபி3ந்தே3ா: இத்யாதி3) அதாவது – ஸ்வஸத்தாஸித்3தி4யே ப2லம் என்றபடி. l இதுக்கு அர்த்த2ம் (கடலிலே இத்யாதி3) g,k யத்3வா, வேத3விஶேஷண பக்ஷத்தில் "சாதுவாய்" என்றதுக்கு - சாதுவாகைக்காக; ஸ்வஸத்தாலாப4ார்த்த2மாக என்று அர்த்த2ாந்தரம் (வர்ஷபி3ந்தே3ா: இத்யாதி3) என்னுதல். ஶ்ரீரங்க3ராஜஸ்தவே பூர்வஶதகே 1. "அந்யத்ராதத்3கு3ணோக்திர்ப4க3வதி ந தது3த்கர்ஷசௌர்யை: பரேஷாம் ஸ்துத்யத்வாத்3 யாவத3ர்த்2ா ப2ணிதிரபி தத2ா தஸ்ய நிஸ்ஸீமகத்வாத் । ஆம்நாயாநாமஸீம்நாமபி ஹரிவிப4வே வர்ஷபி3ந்தே3ாரிவாப்3தெ4ள ஸம்ப3ந்த4ாத் ஸ்வாத்மலாபே4ா ந து கப3ளநத: ஸ்தோதுரேவம் ந கிம் மே" ।। g ஆக, "சாதுவாய்" என்றதுக்கு அர்த்த2த்ரயமாதல்; அர்த்த2த்3வயமாதல்.

ப்ர– k1. (பிறிதில்லை) श्रीरङ्गराजस्तवे पूर्वशतके—"अन्यत्रातद्गुणोक्तिर्भगवति न तदुत्कर्षचौर्यैः परेषां स्तुत्यत्वाद्यावदर्था फणितिरपि तथा तस्य निस्सीमकत्वात्। आम्नायानामसीम्नामपि हरिविभवे वर्षबिन्दोरिवाब्धौ सम्बन्धात्स्वात्मलाभो नतु कबलनतः स्तोतुरेवं न किं मे ॥२०॥"

ஈ—கடலை எங்கும் வ்யாபிக்கமாட்டாதே! தன் ஸத்$_3$ப$_4$ாவத்துக்கும் அழிவில்லையிறே. (போது இத்யாதி$_3$) m வேத$_3$ங்களுங்கூட ஏங்குவதிளைப்பதாகாநிற்க, நான் இச் சேர்த்திக்குப் பாசுரமிட்டு ஏத்தவோ? n பூவையுடைத்தாய், தன்னிலத்திலே நின்ருற் போலே செவ்வி பெற்று வாழாநின்றுள்ள திருத்துழாயைத் திருவபி$_4$ஷேகத்திலே உடையவனே! o திருத்துழாய்ப்பூ முடிசூடி வாழாநிற்கிறது. p இவ்வொப்பனை என்ருலே பேசலாயிருந்ததோ? (பூவின்மேல் இத்யாதி$_3$) q பிராட்டி பிரிந்திருக்கிலிறே வைத்த வளையம் சருகாவது. q_2 இவ்வொப்பனையை ஒப்பனையாக்கும் அவளோட்டைச் சேர்த்தி தான் என்ருலே பேசலாயிருந்ததோ? r தாமரைப் பூவை இருப்பிடமாக உடைய பெரிய பிராட்டியார் பூ r_2 அடிகொதித்துப்போந்து வர்த்திக்கும் மார்வை உடையவனே! s பிராட்டி பெருமாளைக் கைப்பிடித்த பின்பு, பிறந்தகமான ஶ்ரீமிதி$_2$லையை நினைக்கு மன்ருயிற்று இவளும் இம்மார்வைவிட்டு, பிறந்தகமான தாமரையை நினைப்பது. t (என் சொல்லி யான் வாழ்த்துவனே) u இவ்வொப்பனைக்கும் இச்சேர்த்திக்கும் என்ருலே பாசுரமிட்டுச் சொல்லலாயிருந்ததோ? 6.

அ—என்றத்தையுங்கூட்டி அர்த்த$_2$ம் அருளிச்செய்கிருர் (கடலிலே இத்யாதி$_3$). h,t,m "தகையல்லால் பிறிதில்லை" என்றத்தையும், "என்சொல்லி யான் வாழ்த்துவனே" என்றத்தையுங்கூட்டி தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிருர். (வேத$_3$ங்களும் இத்யாதி$_3$) n "போது - புனம்வாழ் - துழாய் முடியினுய்" என்று அந்வயித்து ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (பூவையுடைத்தாய் இத்யாதி$_3$) o (திருத்துழாய்ப்பூ முடிசூடி வாழாநிற்கிறது) இதி ரஸோக்தி:. p "போதுவாழ் புனந்துழாய் முடியினுய். பூவின்மேல் மாதுவாழ்மார்பினுய்" என்று கூட்டித் தாத்பர்யம் (இவ்வொப்பனை என்று தொடங்கி) பூர்வவாக்யேந ஸஹ ஏகப$_4$ாவபரம் வா. q,q_2 "புனந்துழாய் முடியினுய்" என்ற அநந்தரம், "மாதுவாழ்மார்பினுய்" என்கையாலே, இவள் இல்லாதபொழுது இவ்வொப்பனை ஒப்பனையாக மாட்டாது என்னுமிடம் தோன்ற அருளிச்செய்கிருர் (பிராட்டி இத்யாதி$_3$) r "பூவின்மேல் மாது" என்று-அவளுக்குப் புஷ்பவாஸித்வத்தை நிருபகமாகச்சொல்லி, மார்விலே வாழ்கிருள் என்றத்தால் ப$_2$லிதத்தை அருளிச்செய்கிருர் (தாமரைப்பூவை இத்யாதி$_3$) r_2 அடி கொதித்து-பாத$_3$ம் தபித்து. s "வாழ்" என்ற வர்த்தமாநத்துக்குத் தாத்பர்யம் (பிராட்டி இத்யாதி$_3$) u பிரித்துச் சொன்னத்தைத் தொகுத்து அருளிச்செய்கிருர் (இவ்வொப்பனைக்கும் இத்யாதி$_3$) "புனந்துழாய் - போதுவாழ் - முடியினுய்! பூவின்மேல் மாதுவாழ் மார்பினுய்! எவ்வுலகத்திலும்

ஜீ—அதாவது—சாதுவாய்-அர்த்த$_2$பே$_3$ாத$_4$கமாய் இதி ப்ரத$_2$ம:; சாதுவான புகழ் இதி த்$_3$விதீய:; சாதுவாகைக்காக - ஸத்தை பெறுகைக்காக இதி த்ருதீய:, m மேலுக்கெல்லாம் தாத்பர்யம் (வேத$_3$ங்களுங்கூட இத்யாதி$_3$) n "போது - புனம் வாழ் - துழாய் முடியினுய்" இத்யந்வயே ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (பூவையுடைத்தாய் இத்யாதி$_3$) o (திருத்துழாய்ப்பூ முடிசூடி வாழாநிற்கிறது) இதி ரஸோக்தி:, p (இவ்வொப்பனை) இத்யாதி$_3$வாக்யம் பூர்வவாக்யேந ஸஹ ஏகப$_4$ாவபரம். q "பூவின் மேல்" இத்யாதி$_3$க்கு-கீழே கூட்டிப் பூர்வப$_4$ாவியாகத் தாத்பர்யம் (பிராட்டி இத்யாதி$_3$) q_2 மேலே கூட்டி அபரப$_4$ாவியாகத் தாத்பர்யாந்தரம் (இவ்வொப்பனை இத்யாதி$_3$) r "பூவின்மேல் மாது" என்று - புஷ்பவாஸித்வத்தை நிருபகமாகச் சொல்லி, மார்விலே வாழ்கிருள் என்றத்தால் ப$_2$லிதம் (தாமரைப்பூவை இத்யாதி$_3$) s "வாழ்" என்ற வர்த்தமாநார்த்த$_2$ம் (பிராட்டி இத்யாதி$_3$) u பிரித்துச் சொன்னத்தைத் தொகுத்து அருளிச்செய்கிருர் (இவ்வொப்பனைக்கும் இத்யாதி$_3$) b_2 ஒத்து - வேத$_3$ம். "புனந்துழாய் - போதுவாழ் முடியினுய்! பூவின்மேல் மாதுவாழ் மார்பினுய்!

7. வாழ்த்துவார் பலராக நின்னுள்ளே நான்முகனை
முழ்த்தநீ ருலகெல்லாம் படையென்று முதல்படைத்தாய்
கேழ்த்தசீ ரரன்முதலாக் கிளர்தெய்வ மாய்க்கிளர்ந்து
சூழ்த்தமரர் துதித்தாலுன் தொல்புகழ்மா சூணதே.

ஆ— 7. வ்யா:— (வாழ்த்துவார்) “நீர் ஒருவராகையாலே வாழ்த்த முடியாது என்கிறீராகில், பலரோடே நின்று வாழ்த்தினாலோ?” என்னில். “வாழ்த்துவார் பலராக ஆகிறார், நீ படைத்த ப்$_2$ரஹ்மாவாலே ஸ்ருஷ்டரான ருத்$_3$ராதி$_3$ தே$_3$வதைகளிறே ஏத்துவார்; அவர்களும் உன்னுடைய கு$_3$ணங்களை முடிய ஏத்தவல்லரோ? ஏத்துகைக்குத் தான் அர்ஹரோ? அல்லரிறே” என்கிறார். 7.

ஒ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில் — “இருந்ததே குடியாக எல்லாருமேத்துதல், அதி$_4$க ஜ்ஞாநரான ருத்$_3$ராதி$_3$களேத்துதல் செய்தாலோ?” என்னில்; “த்வத்ஸ்ருஷ்டனான ப்$_3$ரஹ்மாவாலே ஸ்ருஷ்டராகையாலே, ஸங்குசிதஜ்ஞா நரானவர்களுடைய ஸ்தோத்ரமும் உன்னுடைய கல்யாணகு$_3$ணங்களுக்குத் திரஸ்காரத்தைப் பண்ணுமித்தனை” என்கிறார்.

அ—உண்டான எவ்வெவையுமான - ஓதுவாரோத்தெல்லாம் - சாதுவாய்க்கொண்டு நின்புகழின் தகையல்லால் பிறிதில்லை; என் சொல்லி யான் வாழ்த்துவன் இத்யந்வய:. “நின்புகழின் தகையல்லால் - உன் கு$_3$ணங்களினுடைய ப்ரகாராந்வயமாத்ரத்திலே பர்யவஸிக்குமதொழிய, சாதுவாய் - நன்றாய். தகை - ப்ரகாரம்” [பக்கம் 36, 37] என்று பன்னீராயிரத்திலே. ஓதுவார் என்று தொடங்கி. போது - புனம் - வாழ் - துழாய் முடியினாய் என்று தொடங்கி, வாழ்த்துவன் என்று உரை அந்வயம். 6.

ஜீ—எவ்வுலகத்திலும் உண்டான எவ்வெவையுமான-ஓதுவாரோத்தெல்லாம் சாதுவாய் நின்புகழின் தகையல்லால் பிறிதில்லை, என் சொல்லி யான் வாழ்த்துவன் இத்யந்வய:. 6.

ஆதே$_3$— ஆறும பாட்டு. அத்$_4$யேத்ருபே$_4$த$_3$த்தாலே ஶாக$_2$ாபே$_4$த$_3$ங்களாயக் கொண்டு பிரியுண்ட ஸர்வலோகங்களில உண்டான வேத$_3$ங்கள எல்லாம் அர்த்த$_2$பே$_3$ாத$_4$கங்களாய உனனுடைய கலயாணகு$_3$ண விஷயமானவித்தனை போக்கி, புறமபு போயிற்றில்லை. பூவையுடைத்தாய், தன நிலத்தில் நின்றாற்போலே செவ்வி பெற்று வாழாநின்றுள்ள திருத்துழாயைத் திருவபி$_4$ஷேகத்திலே உடையவனே! தாமரைப்பூவை இடமாக உடைய பெரியபிராட்டியார் பூவடி கொதித்துப் போந்து வர்த்திக்கும் மார்வையுடையவனே! இவ்வொப்பனைக்கும் இச்சேர்த்திக்கும் என்னாலே பாசுரமிட்டுச் சொல்லலாய் இருந்ததோ? என்கிறார் “ஓதுவார்” இத்யாதி$_3$யால். 6.

ஓ— வ்யா:— (வாழ்த்துவார் பலராக) **ஒருவரேத்தினவிடம் ஒருவரேத்தாதே ஸர்வாதி4காரமாக ஏத்தினுலும் ஏத்தமுடியாது.** (நின்னுள்ளே என்று தொடங்கி) **ஏகார்ணவத்திலே** ஶயானனுய்க்**கொண்டு 'லோகங்களையெல்லாம் படை' என்று கொண்டு சதுர்முக2னை உன் ஸங்கல்பத்தாலே முதலிலே படைத்தவனே!** (கேழ்த்த சீரென்று தொடங்கி) **மிக்கிருந்துள்ள ஜ்ஞாநாதி3கு3ணங்களையுடையரான ருத்3ர முக2ரான தே3வர்கள் ஸ்தோத்ரகரண**ஶ**க்தியோடே உத்3யுக்தராய், ஓரோ ப்ரயோஜகங்களில் உன்னுடைய** கு3**ணசேஷ்டிதாதி3களெல்லாம் அகப்படும்படி விரகுக ளாலே காலதத்வமுள்ளதனையும் நின்று ஸ்தோத்ரம் பண்ணினுல். சூழ்த்து-சூழ்ந்து என்னவுமாம்.** 7.

ப— 7. அவ:— அநந்தரம், **அதி**ஶயித ஜ்ஞாநரான ருத்3ராதி3களெல்லாரும திரண்டு ப்ரயோஜகத்திலே சொல்லப்பார்த்தாலும் உன்னுடைய **ஸ்வாப4ாவிக** கு3ணங்களுக்கு மாலிந்யாவஹம் என்கிறுர்.

(ஸ்தவப்ரியனுகையாலே) **வாழ்த்துவார்**—உன்னை வாழ்த்துவார், **பலர்**—பலர், **ஆக**—உண்டாகைக்காக, **நின்னுள்ளே**—உன் ஸங்கல்ப ஸ்வரூபத்துக் குள்ளே, **நான்முகனை**—சதுர்முக2னை, **மூழ்த்த நீர்**—காரணஜலமான ஏகார்ண வத்துக்குள்ளே, **'உலகெல்லாம்** — ஸமஸ்தலோகத்தையும், **படை** — ஸ்ருஷ்டி', **என்று**—என்று, **முதல்**—ப்ரத2மனுக, **படைத்தாய்**—படைத்தவனே! (அவனுலே ஸ்ருஷ்டமாய்) **கேழ்த்த**—கெழுமின, **சீர்**—ஜ்ஞாநாதி3கு3ணங்களையுடைய, **அரன்**—ருத்3ரன், **முதலா**—முதலாக, **கிளர்**—கிளர்ந்த தி3வ்யஶக்தியுக்தராய்க்கொண்டு, **அமரர்**—நித்யத்வவிஶிஷ்டரான, **தெய்வமாய்**-தே3வர்கள் யாவதா3யுஷம், **கிளர்ந்து**-உத்3யுக்தராய், **சூழ்த்து**—(ப்ரயோஜகங்களாலே கு3ணங்களை) வளைத்து, **துதித்தால்**—ஸ்தோத்ரம் பண்ணினுல், **உன்**—உன்னுடைய, **தொல்**—ஸ்வாப4ாவிகமான, **புகழ்**—கு3ணௌஜ்ஜ்வல்யம், **மாசூணுதே**—மாசேருதோ.

மூழ்த்த - நிரம்பின. கேழ்த்த - செறிந்த. 7.

இ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில்—"உம்மால் தனியே முடியாதாகில், இருந்ததே குடியாகக் கூட்டிக்கொண்டு பேசுதல், ஜ்ஞாநாதி4கரான ருத்3ராதி3கள் ஏத்துதல் செய்தாலோ ?" என்ன; "லோகமடங்கத் திரண்டு, ஒருவரேத்தினவிடம் ஒருவ ரேத்தாதே ஸர்வாதி4காரமாக ஏத்தினுலும் ஏத்தப்போகாது" என்கிறுர்.

வ்யா:— **(வாழ்த்துவார் பலராக)** வாழ்த்துவார் அஸங்க்2யாதராயிடுக; ஆனுலும் ஏத்தமுடியாது. எத்தாலே? என்னில்,—**(நின்னுள்ளே இத்யாதி3) (மூழ்த்த நீருலகெல்லாம் படையென்று-நின்னுள்ளே நான்முகனை-முதல்படைத்தாய்)** ஏகார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்து 'சதுர்த3ஶ பு4வநங்களையும ஸ்ருஷ்டி' என்று ஸங்கல்பத்திலே சதுர்முக2னை ப்ரத2மத்திலே ஸ்ருஷ்டித்தாய். த்வத்ஸ்ருஷ்டனுன ப்3ரஹ்மாவாலே ஸ்ருஷ்டரான ஸங்குசிதஜ்ஞாநர் உன் பெருமையைப் பேசமாட்

இ—டார்கள் என்கை. ஆனல் இவர்களையொழிய ஜ்ஞாநாதி$_4$கரான ருத்$_3$ராதி$_3$களைக் கூட்டிக்கொண்டாலோ ? என்ன ; அவர்களுக்கும் நிலமன்று என்கிறது— **(கேழ்த்த இத்யாதி$_3$)** கேழென்று - கிளர்த்தியாய், பெருமையைச் சொல்லுகிறது. சீர் - ஜ்ஞாநாதி$_3$கள். **1. "शङ्करात् ज्ञानमन्विच्छेत्" (ஶங்கராத் ஜ்ஞாநமந்விச்சே$_2$த்).** **(கிளர்தெய்வமாய்)** அதி$_4$காராநுரூபமான ஜ்ஞாநாதி$_3$களால பெரிய தே$_3$வஜாதியாக. **(கிளர்ந்து)** ஸ்தோத்ரத்திலே உத்$_3$யுக்தராய். **(சூழ்த்து)** விரகாலே ப்ரயோஜநங்களிலே சொல்லி. சூழ்ந்து என்றுமாம். **அமரர்**-ஆயுஸ்ஸாலும் அதி$_4$கரானவர்கள் **துதித்தால். (உன்னித்யாதி$_3$)** ஸ்வாப$_4$ாவிகமாய், கர்மஸ்பர்ஶமில்லாமையாலே உஜ்ஜ்வலமான உன் கு$_3$ணங்கள் அழுககேறுதோ? அன்றிக்கே, வாழத்துவார் பலராகைக்காக என்னவுமாம். அப்போது, நீ செய்தாயாகிலும் வாய்த்ததில்லை என்கை. இந்த நிர்வாஹம் ஸங்க$_3$தமேயாகிலும் சொல்லிப் போருவதொன்றன்று. 7.

ஈ— அவ:— ஏழாம் பாட்டு. a**"வேத$_3$ங்கள் கிடக்கிடும்; வைதி$_3$கபுருஷர்களென்று சிலருண்டே, அவர்கள் நம்மை ஏத்தக் குறையென் ?" என்ன, "அதுவும் உனக்கு நிறக்கேடு" என்கிருர்.**

வ்யா:— b (வாழ்த்துவார் பலராக) c**"ஆனல்தான் வந்ததென்? வேத$_3$ங்களில் அவர்கள் செய்த ஏற்றமென்?" என்றும் ப$_4$ட்டரருளிச்செய்வது.** d **அன்றிக்கே, வாழ்த்துவார் பலருண்டாகைக்காக என்னுதல்.** (நின்னித்யாதி$_3$) **உன்னுடைய ஸங்கல்ப ஸஹஸ்ரைகதே$_3$ஶத்திலே, சதுர்முக$_2$னை,** e **'கடல் சூழ்ந்த பூ$_4$மியையெல்லாம்**

அ— ஏழாம் பாட்டு. (வாழ்த்துவார் இத்யாதி$_3$) **a** பூர்வார்த்த$_4$த்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை. (வேத$_3$ங்கள் இத்யாதி$_3$) **b,c**"வாழ்த்துவார் பலராக" என்கிற காகுவாலே - வைதி$_3$க புருஷர்களாலும் ஏத்தமுடியாது என்னுமிடம் தோன்றுகிறதென்று அத்தைத் துச்சீ$_2$கரித்து அருளிச்செய்கிருர் (ஆனல்தான் இத்யாதி$_3$) " நின்னுள்ளே நான்முகனை மூழ்த்த நீருலகெல்லாம் படையென்று முதல் படைத்தாய், அத்தாலே வாழ்த்துவார் பலராக - ஸ்தோதாரோ வ்யாஸ மநு ப்$_3$ரஹ்மவாதி$_3$நோऽநேகே ப$_4$வந்து; தைஶ்ச ஸ்தோதும் ஶக்யதே கிம் ? தைர்வேதே$_3$ப்$_4$ய: க்ருதோऽதிஶய: க:?" இதி ப$_4$ட்டார்யநிர்வாஹார்த்த$_2$:—இதி வத$_3$ந்தி. கீழிற்பாட்டோடே கூட்டி ப$_4$ட்டர் அருளிச்செய்த ஸங்க$_3$தி; அவதாரிகையும், வ்யாக்$_2$யாநமுமெல்லாம் ப$_4$ட்டர் நிர்வாஹத்திலேயாகக் கண்டுகொள்வது. அதாவது - நித்ய நிர்தோ$_3$ஷமான வேத$_3$ம் சொல்லமாட்டாதத்தையோ ஸ்ருஜ்யத்வ கர்மவஶ்யத்வாதி$_3$களையுடைய இவர்கள் சொல்லப்போகி

ஜீ— ஏழாம் பாட்டு. (வாழ்த்துவார் இத்யாதி$_3$) **a** பூர்வார்த்த$_4$த்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை. (வேத$_3$ங்கள் இத்யாதி$_3$) இப்பாட்டுக்கு அவதாரிகையும் வ்யாக்$_2$யானமும் எல்லாம் ப$_4$ட்டர் நிர்வாஹத்திலே. இது வ்யாக்$_2$யாநத்திலே வ்யக்தம். இவர் நிர்வாஹத்திலே, பூர்வார்த்த$_4$மெல்லாம்-கீழிற்பாட்டுக்கு ஶேஷம். அதாவது-நித்ய நிர்தோ$_3$ஷமான வேத$_3$ம் சொல்லமாட்டாதத்தை ஸ்ருஜ்யத்வ கர்மவஶ்யத்வாதி$_3$களையுடைய இவர்கள் சொல்லமாட்டுவர்களோ? என்றபடி. **b,c**'வாழ்த்துகிற வ்யாஸாதி$_3$கள் பலருமுண்டாயிடுக' என்று காகுவாக ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம்(ஆனல்தான் இத்யாதி$_3$) "நின்னுள்ளே நான்முகனை மூழ்த்த நீருலகெல்லாம் படையென்று முதல் படைத்தாய்; அத்தாலே வாழ்த்துவார் பலருமுண்டாயிடுக - ஆனல்தான் வந்ததென்? அவர்களாலேதான் ஏத்தப் போமோ? வேத$_3$ங்களிற்காட்டில் இவர்கள் செய்த ஏற்றமென்?" என்று ப$_4$ாவம். **d**"வாழ்த்துவார்

ஈ—உண்டாக்கு' என்று e₂ முதல் படைத்தாய். f மூழ்த்த நீரிலே-ஏகார்ணவத்திலே, 'லோகங்களை உண்டாக்கு' என்று சதுர்முக₂னை உண்டாக்கினுய் என்னவுமாம். g உன்னுலே ஸ்ருஷ்டனுன சதுர்முக₂னுலே ஸ்ருஷ்டரானவர்கள் உன்னை ஏத்தவென்றொரு பொருளுண்டோ? h"ஆனுல் h₂ இவர்களையொழிய ஜ்ஞாநாதி₄கரான ருத்₃ராதி₃களையும் கூட்டிக்கொண்டாலோ?" என்ன; "அவர்களுக்கும் நிலமன்று" என்கிறது மேல்— i (கேழத்த) j இப்பங்களத்தைவிட்டுக் j₂ கால்கடியரானவர்கள் ஏத்தப்புக்கால் எல்லை காணப்போமோ? k கிளர்ந்த சீருண்டு-ஜ்ஞாநாதி₃கு₃ணங்கள்; l அவற்றை உடையனுன ருத்₃ரன் தொடக்கமாக ஈஶ்வரனேடு m மசக்குப்பரலிடலாம்படி கிளர்ந்த தே₃வதைகள்

அ—ரூர்கள்? என்றபடி. d "வாழ்த்துவார் பலருண்டாகைக்காகப் படைத்தாய்" என்ற பக்ஷத்தில், நீ படைத்தாயாகிலும் அது வாய்த்து கார்யகரமாயிற்றில்லை என்று கருத்து. b "வாழ்த்துவார் பலராக" என்றது - ப்ரத்யேகம் க்ரியையாய், கீழ்ப்பாட்டுக்கு ஶேஷமாயிருக்கிறது. c பலராக - பலருண்டாயிடுக; ஆனுல்தான் வந்ததென், அவர்களாலேதான் உன்னை ஏத்தலாமோ? என்றபடி. e,f "மூழ்த்த நீர்" என்றதுக்கு இரண்டர்த்த₂ம் - நீர் மூழ்த்த உலகென்னுதல், மூழ்த்த நீரிலே உலகெல்லாமென்னுதல். e முந்தினது (கடல் சூழ்ந்தவென்று) இவ்வர்த்த₂த்தில், "நீர்" என்று - கடலைச் சொல்லுமோ? என்ன; A "நீர் புணரி பரவை பாராவாரம் பௌவம் ஆர்கலி அத்தி நரலை காராழி வாரி கடல்" என்னக்கடவதிறே. f இரண்டாவது (மூழ்த்த நீரிலே-ஏகார்ணவத்திலேயென்று) இவ்வர்த்த₂த்துக்கு ப்ரமாணம்-1. "மஹார்ணவே ஶயாநோऽப்ஸு மாம் த்வம் பூர்வமஜீஜந:" என்றது. அஜீஜந: - ஜநிப்பித்தாய். e₂ முதல் படைத்தாய் - ப்ரத₂மத்திலே உண்டாக்கினுய் என்றபடி. g இத்தால் ப₄ட்டர் நிர்வாஹத்திலே ப₂ஸிதம் (உன்னுலே ஸ்ருஷ்டனுன இத்யாதி₃) h (ஆனுல் இவர்களையொழிய) என்றது-வைதி₃க புருஷர்களான வ்யாஸாதி₃களையொழிய என்றபடி. i,k கேழ்த்த சீர்-கிளர்ந்த சீர். j மேலுக்குத் தாத்பர்யம் (இப்பங்களத்தை இத்யாதி₃) பங்களம் - கூட்டுப்படை. j₂ கால்கடியர் - ஶக்திமான்கள் என்றபடி. l (அவற்றை யுடையனுன ருத்₃ரன்) 2. "ஆரோக்₃யம் பா₄ஸ்கராதி₃ச்சே₂த் ஶ்ரியமிச்சே₂த்₃து₄தாஶநாத் | ஶங்கராத் ஜ்ஞாநமந்விச்சே₂த் மோக்ஷமிச்சே₂ஜ்ஜநார்த₃நாத் ||" என்று - ருத்₃ரனை ஜ்ஞாநாதி₄கனுகச் சொல்லக்கடவதிறே. m B "திண்ணன்வீட்டிலே" C "மிகுந்தேவும்" என்கிறவிடத்திலே (மசக்குப்பரல்) ஸ்பு₂டமாக எழுதியிருக்கிறது. மசக்குப்பரல் - மசங்கின விரையாதல். துலுங்கா விரை. n முசுகு - கே₃ாலாங்கூ₃லம்; வால் - புச்ச₂ம். o "சூழ்த்து" என்றது - "துதித்தால்" என்கிற க்ரியைக்கு விஶேஷணம்; சூழ்த்து - விரகராய் என்றபடி; அன்றிக்கே, வ்யாபித்து

ஜீ—பலருண்டாகைக்காகப் படைத்தாய்" என்ற இரண்டாம் அர்த்த₂த்துக்கு-படைத்தாயாகிலும் அது கார்யகரமாயிற்றில்லை என்று கருத்து. e "நீர் மூழ்த்த" என்று ப்ரத₂மார்த்த₂த்துக்கு அந்வயம்; நீர் - கடல், மூழ்த்த - சூழ்ந்த. f த்₃விதீயார்த்த₂த்துக்கு மூழ்த்தநீர் - ஏகார்ணவம். இவ்வர்த்த₂த்துக்கு ப்ரமாணம் - 1. "மஹார்ணவே ஶயாநோऽப்ஸு மாம் த்வம் பூர்வமஜீஜந." என்றது. அஜீஜந: - ஜநிப்பித்தாய். e₂ முதல் படைத்தாய் - ப்ரத₂மத்திலே உண்டாக்கினுய். g இத்தால் ப₄ட்டர் நிர்வாஹத்திலே ப₂ஸிதம் (உன்னுலே இத்யாதி₃) h₂ இவர்களையொழிய-வைதி₃க புருஷர்களான வ்யாஸாதி₃களையொழிய. j மேலுக்குத் தாத்பர்யம் (இப்பங்களத்தை இத்யாதி₃) பங்களம் - பதர்க்கூட்டம். j₂ கால்கடியர்-ஶக்திமான்கள். i,k,l கேழ்த்தசீரரன்-செறிந்த ஜ்ஞாநாதி₃ கு₃ணங்களையுடைய ருத்₃ரன். k கிளர்ந்த - மிக்க. l (அவற்றை உடையனுன ருத்₃ரன் இதி) 2. "ஶங்கராத் ஜ்ஞாநமந்விச்சே₂த்" என்று - ருத்₃ரனை ஜ்ஞாநாதி₄கனுகச் சொல்லிற்றிறே என்றபடி. m மசக்குப்பரலிடலாம்படி - ஸம்ஶயிக்கும்படி. n முசுகு-கொண்டைமுசுகு; கே₃ாலாங்

A தமிழ் நிகண்டு. B 2-2. C 2-2-5.

8\. மாதூணுச் சுடருடம்பாய் மலராது குவியாது
மாதூணு ஞானமாய் முழுதுமாய் முழுதியன்ருய்
மாதூணு வான்கோலத் தமரர்கோன் வழிப்பட்டால்
மாதூணு வுனபாத மலர்ச்சோதி மழுங்காதே.

ஈ—n முசுகு வாலெடுத்தாற்போலே கிளர்ந்து, o ஒருவர் சொன்னவிடம் ஒருவர் சொல்லாதே p ஓரோ p2ப்ரயோஜகங்களிலே, p3 மிகைத்த ஆயுஸ்ஸுக்களையுடையராயிருக்கிறவர்கள் ஸ்தோத்ரம் பண்ணினுல், q உன்னுடைய ஸ்வாப4ாவிகமான கல்யாண கு3ணங்கள் r மாசூணுதோ? s “இவர்களேத்துமளவோ இவன் கு3ணங்கள்” என்ன, அவ்வழியாலே அவத்3யமாய்த் தலைக்கட்டாதோ? 7.

அ—என்னவுமாம்; சூழ்கை-ஏகதே3ஶத்தை வளைத்துக்கொள்கை; அதாவது-ஒருவர் சொன்னவிடம் ஒருவர் சொல்லாதே அவச்சே2தி3த்துக்கொண்டு; அதாவது - கூறிட்டுக்கொண்டு. p2 ப்ரயோஜகங்களிலே - கு3ணவிபூ4த்யாதி3களாகிற ஓரோ அவச்சே2த3கங்களிலே என்றபடி. p3 ந ம்ரியந்த இதி - அமரா:; இத்தைச் சொல்லுகிறது (மிகைத்த இத்யாதி3) r மாசூணுதோ - மாலிந்யத்தை அடையாதோ? என்றபடி. s துதித்தால் மாசுண்பானென்? என்ன (இவர்கள் இத்யாதி3) மூழ்த்த நீரென்று தொடங்கி, நின்னுள்ளே நான்முகனை முதல் படைத்தாய்; வாழ்த்துவார் பலராக கேழ்த்தசீரென்று தொடங்கி அந்வயம். பலகாலும் அருளிச்செய்வது—“ப4ட்டர் நிர்வாஹம், பூர்வார்த்த4மெல்லாம் - கீழிற்பாட்டுக்கு ஶேஷம்” என்றே. “மூழ்த்த-நிரம்பின. கேழ்த்த-செறிந்த. வாழ்த்துவார் பலராகவென்று தொடங்கி, கிளர் தெய்வமாய் - அமரர் - கிளர்ந்து - சூழ்த்து - துதித்தால் உன் தொல்புகழ் மாசூணுதே” (பக்கம் 42) என்று உரை அந்வயம். 7.

ஜீ—கூ3லம். “சூழ்த்து” என்றது-“துதித்தால்” என்கிற க்ரியைக்கு விஶேஷணம். கிளர்தெய்வமாய் - மிக்க தி3வ்யஶக்தியுக்தராய்; இது-அமரர்க்கு விஶேஷணம். o கிளர்ந்து-உத்3யோகி3த்து, சூழ்த்து - அவச்சே2தி3த்துக்கொண்டு; அதாவது - ஒருவர் சொன்னவிடம் ஒருவர் சொல்லாதே கூறிட்டுக்கொண்டு என்றபடி. சூழ்த்து-ஏகதே3ஶத்தை வளைத்துக்கொண்டு என்று நிஷ்க்ருஷ்டார்த்த2ம்- p (ஓரோப்ரயோஜகங்களிலே) கு3ணவிபூ4த்யாதி3களாகிற ஓரோ(ர்) அவச்சே2த3கங்களிலே. p2 ந ம்ரியந்த இதி-அமரா: என்றத்தைச் சொல்லுகிறது (மிகைத்த ஆயுஸ்ஸுக்கள் இத்யாதி3) r மாசூணுதோ-மாலிந்யத்தை அடையாதோ? s துதித்தால் மாசுண்பானென்? என்ன (இவர்கள் இத்யாதி3) மூழ்த்த நீர் என்று தொடங்கி, நின்னுள்ளே நான்முகனை - முதல் படைத்தாய். வாழ்த்துவார் பலராக, கேழ்த்த சீர் என்று தொடங்கி அந்வயம். “ப4ட்டர் நிர்வாஹம், பூர்வார்த்த4மெல்லாம் - கீழிற்பாட்டுக்கு ஶேஷம்” என்றே பலகாலும் அருளிச்செய்வர். 7.

ஆதே3— ஏழாம் பாட்டு. வாழ்த்துவார பலருணடாகைக்காக, உன்னுடைய ஸங்கல்ப ஸஹஸ்ரைகதே3ஶத்திலே சதுர்முக2னை, ‘கடல் சூழ்ந்த பூ4மியையெல்லாம் உண்டாக்கு’ என்று முதல படைத்தாய்; உஜ்ஜ்வலமான கு3ணங்களையுடையரான ருத்3ரன் தொடக்கமாக ஈஶ்வரனேடு மசக்குப்பரலிடலாம்படி கிளர்ந்த தே3வதைகள் முசுகு வாலெடுத்தாற்போலே கிளர்ந்து, ஒருவர் சொன்னவிடம் ஒருவர் சொல்லாதே ஓரோ ப்ரயோஜகங்களிலே மிக்க ஆயுஸ்ஸுக்களை உடையராயிருக்கும் அவர்கள் ஸ்தோத்ரம் பண்ணினுல் உன்னுடைய ஸ்வாப4ாவிகமான கல்யாண கு3ணங்கள் ‘இவ்வளவோ இதுவும்?’ என்னும் மாலிந்யத்தை அடையாதோ? என்கிருர்—“வாழ்த்துவார்” இத்யாதி3யால். 7.

ஆ— வ்யா:—(மாசூணு) அந்த தே₃வதைகளோடே கூட, ஸர்வாதி₄பதியாய் நிர்தோ₃ஷ ஜ்ஞானனான சதுர்முக₂ன் நின்று ஏத்தினாலோ? என்னில்: ஹேயப்ரத்யநீகமாய், தேஜோமயமாய், வ்ருத்₃தி₄க்ஷயாதி₃ விகாரரஹிதமான தி₃வ்யரூபத்தையுடையையாய், ஹேயப்ரத்யநீக ஸார்வஜ்ஞ்யாத்₃யஶேஷ கல்யாண கு₃ணங்களையுடையையாயிருந்த உன் திருவடி மலர்களை அந்தச் சதுர்முக₂ன்தான் ஏத்தவல்லனோ? யோக்₃யனோ? இப்படியிருக்கிற உன்னை நான் எத்தைச் சொல்லி வாழ்த்துவது? என்கிறார். 8.

ஒ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — உப₄யப₄ாவனையுடையனான ப்₃ரஹ்மாவை வநஸ்பதிகோடியிலே நிறுத்தி, அதிஶயிதஜ்ஞானனாக உத்ப்ரேக்ஷிதனான ப்₃ரஹ்மா ஏத்தினாலும் உன்னுடைய வைலக்ஷண்யத்துக்குத் திரஸ்காரமாமத்தனை என்கிறார்.

வ்யா:—(மாசூணு என்று தொடங்கி) **ஹேயப்ரத்யநீகமாய், ஶுத்₃த₄ஸத்வமய தேஜோரூபமாய், ஸங்குசிதமாதல் விகஸிதமாதல் செய்யாதே நிரதிஶயபோ₄க்₃யமாய்க் கொண்டு என்றும் ஏகரூபமாயிருக்கிற திருமேனியையுடையையாய், ஹேயப்ரத்யநீகமாய், ஜ்ஞானப்ரமுக₂மான கு₃ணவிபூ₄த்யாதி₃கள் எல்லாவற்றையுமுடையையாய், அவற்றை நிர்வஹிக்கும் ஸ்வப₄ாவனானவனே!** (மாசூணு வான்கோலத்தமரர்கோன் வழிப்பட்டால்) **அப்ராக்ருதமான ஜ்ஞானாதி₃ பூ₄ஷணங்களையுடையனாயிருப்பான் ஓர் அமரர்கோனுண்டாய், அவன் திருவடிகளிலே ஸ்தோத்ரரூபபரிசர்யைகளைப் பண்ணினால். சதுர்முக₂ன்தானாகவுமாம்.** (மாசூணு உன பாதமலர்ச்சோதி) **ஹேயப்ரதிப₄டமான உன்னுடைய திருவடிகளின் அழகு.** **8.**

ப— 8. அவ:— அநந்தரம், அதிஶயித ஜ்ஞானனைக்கொண்டு ஒரு ப்₃ரஹ்மா திருந்தி, அவன் ஸ்துத்யாதி₃களிலே தலைப்பட்டாலும் உன் ஔஜ்ஜ்வல்யம் மழுங்காதோ? என்கிறார்.

மாசூணு—அவத்₃யஸ்பர்ஶமின்றியிலே, **சுடர்**—தேஜோரூபமான, **உடம்பாய்**—வடிவையுடையையாய், **மலராது குவியாது**—ஸங்கோச விகாஸ ரஹிதமாய், **மாசூணு** — ஸம்ஶயவிபர்யயாதி₃ஹேயக₃ந்த₄ ரஹிதமான, **ஞானமாய்**—ஜ்ஞானத்தை ஸ்வப₄ாவமாக உடையையாய், **முழுதுமாய்**—ஸமஸ்தகு₃ணவிபூ₄தி களையும் ப்ரகாரமாக உடையையாய்க்கொண்டு, **முழுது**—அவையெல்லாம், **இயன்றாய்**—உன்பக்கலிலே வர்த்திக்கும்படி ஆஶ்ரயமானவனே! **மாசூணு**-மாலிந்ய ரஹிதமான, **வான் கோலத்து**—விலக்ஷண ஜ்ஞானாதி₃பூ₄ஷணனையுள்ள, **அமரர் கோன்**—தே₃வஸேவ்யனான ப்₃ரஹ்மாவானவன், **வழிப்பட்டால்**—ஸ்தோத்ர ரூப-பரிசர்யையிலே ஒருப்பட்டால், **மாசூணு**—ஹேயப்ரதிப₄டமாயிருக்கிற, **உன**—உன், **பாதமலர்**—திருவடித்தாமரைகளுடைய, **சோதி**—தேஜஸ்ஸானது, **மழுங்காதே**—மஸ்ருணமாகாதோ?

ஸ்வாப₄ாவிகௌஜ்ஜ்வல்யத்தையுடைய திருவடிகளுக்கு ஆக்கனான ப்₃ரஹ்மா கிட்டுகை அதேஜஸ்கரம் என்று கருத்து. 8.

இ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — உப₄யப₄ாவநையையுடைய ப்₃ரஹ்மாவை வநஸ்பதிகோடியிலே நிறுத்தி, ப்₃ரஹ்மப₄ாவநையேயாயிருப்பானொரு ப்₃ரஹ்மா உத்ப்ரேக்ஷிதனாய், அவன் ஏத்திலும் உன் வைலக்ஷண்யத்துக்குத் திரஸ் காரமாம் என்கிறார். வர்த்தமாநசதுர்முக₂ன்தானாகவுமாம்.

வ்யா:— **(மாசூணு இத்யாதி₃)** ஹேயபரத்யநீகமாய், ஶுத்₃த₄ஸத்வ மாகையாலே நிரவதி₄கதேஜோரூபமான விக்₃ரஹத்தையுடையையாய். **(மலராது குவியாது)** க்ஷயவ்ருத்₃தி₄களின்றிக்கே ஏகரூபமாய் என்னுதல்; **(மலராது குவியாது)** A "அரும்பினையலரை" என்னுமாபோலே செவ்விமாறாத போ₄க்₃யதை யைச் சொல்லுதல். **(மாசூணு ஞானமாய்)** ஹேயக₃ந்த₄மில்லாத ஜ்ஞாநத்தை யுடையையாய். விக்₃ரஹத்துக்கு ஸ்வரூபாந்யதா₂பா₄வமில்லை, ஸ்வரூபத்துக்கும ஸ்வப₄ாவாந்யதா₂பா₄வமில்லை என்கை. "மலராது குவியாது" என்றவிடம் - ஜ்ஞா நத்துக்கும் விக்₃ரஹத்துக்கும் பொது. **(முழுதும் இத்யாதி₃)** அநுக்தமான கு₃ண விபூ₄த்யாதி₃களையுடையையாய், எல்லாவற்றையும நிர்வஹிக்கிறவனே! "வரம பின்றி முழுதியன்றாய்" என்கிற இடத்தில் - இவற்றையுடையவனே! என்கிறது; இங்கு - இத்தை நிர்வஹிக்கிறவனே! என்கிறது. **(மாசூணு இத்யாதி₃)** அஸங்குசிதமாய் - ஸமக்₃ரமாயிருந்துள்ள ஜ்ஞாநாதி₃பூ₄ஷணங்களையுடையனான ப்₃ரஹ்மா என்னுதல்; கீழ்ச்சொன்ன ருத்₃ராதி₃களிலுண்டான ஆதி₄க்யத்தால் ப்₃ரஹ்மாதன்னைச் சொல்லுதல். **வழிப்பட்டால்** - ஸ்தோத்ரரூபபரிசர்யையிலே இழிந்தால். **(மாசூணு இத்யாதி₃)** ஹேயப்ரத்யநீகமான உன் திருவடிகளின் விஸ்த்ருதமான ஒளி திரஸ்க்ருதமாகாதோ? தம்முடைய ஶேஷத்வாநுரூபமாக, திருவடிகள் என்றிறே திருமேனியைச் சொல்லுவது 8.

ஈ— அவ:— எட்டாம் பாட்டு. "கீழ்ப்பாட்டில் - ருத்₃ரன் தொடக்கமானார் ஏத்தமாட்டார்கள்" என்றதாய், இப்பாட்டில் - "அவன்தனக்குங்கூட ஜநகனான ப்₃ரஹ்மா ஸ்தோத்ரம் பண்ணினால் அதுவும் உனக்கு அவத்₃யமாம்" என்பாரும் உண்டு. "அவனையும் - கீழ்ப்பாட்டிலே சொல்லிற்றாய், இதில் - உ உப₄யப₄ாவநையும் உடைய இவனைப் போலன்றியே, கேவலம் ப்₃ரஹ்மப₄ாவநையேயாயிருப்பான் ஒரு

அ— எட்டாம் பாட்டு. (மாசூணுச்சுடர் இத்யாதி₃) உ உப₄யப₄ாவனை - கர்மப்₃ரஹ்மப₄ாவனை; ப₄ாவனை என்றது - யத்நமாய், ப்₃ரஹ்மம் என்றது - த்₄யாநமாய், ப்₃ரஹ்ம ப₄ாவனை என்றது - த்₄யாந விஷயமான யத்நம் என்றபடி. கர்மப₄ாவனையாவது - ஸ்ருஷ்ட்யாதி₃ விஷயமான யத்நம் என்றபடி. ப₄ாவனையாவது - 1. "யத்நாக்₂யா ப₄ாவநாநாம ஸர்வத்ராக்₂யாதகே₃ாசர:" என்னக்கடவதிறே. கர்மப₄ாவநாநிஷ்ட₂ர் - த₃க்ஷாதி₃கள். ப்₃ரஹ்மப₄ாவநாநிஷ்ட₂ர் - ஸநகாதி₃

ஜீ— எட்டாம் பாட்டு. (மாசூணு இத்யாதி₃) உ உப₄யப₄ாவனை - கர்மப்₃ரஹ்மப₄ாவனைகள். ப₄ாவனை என்று - யத்நமாய், ப்₃ரஹ்மம் என்று - த்₄யாநமாய், த்₄யாநவிஷயயத்நம் என்ற படி. கர்மப₄ாவனை - கர்மவிஷயயத்நம். ப₄ாவனையாவது - 1. "யத்நாக்₂யா ப₄ாவநாநாம ஸர்வத்ராக்₂யாதகே₃ாசர:" என்னக்கடவதிறே. "கர்மப₄ாவனை-கர்மாநுஷ்ட₂ாநம்; ப்₃ரஹ்மப₄ாவனை-உபாஸநம்" என்றும் சொல்லுவர்கள். கர்மப₄ாவநாநிஷ்ட₂ர்-த₃க்ஷாதி₃கள். ப்₃ரஹ்மப₄ாவநா

A-பெரியதிரு 7-10-1.

ஈ—ப்$_3$ரஹ்மாவை உத்ப்ரேக்ஷித்து, அவன் ஏத்திலும் தேவர்க்கு அவத்$_3$யமாமித்தனை யன்றோ என்கிறார்" என்று ப$_4$ட்டர் அருளிச்செய்யும்படி.

வ்யா:— (b மாசூணாச் c சுடருடம்பாய்) ஹேயப்ரத்யநீகமாய், ஶுத்$_3$த$_4$ஸத்வ மாகையாலே d நிரவதி$_4$க தேஜோரூபமான தி$_3$வ்ய விக்$_3$ரஹத்தை உடையையாய், (e மலராது f குவியாது) gA "அரும்பினை அலரை" என்னும்படியாயிருக்கும்; h1. "युवाकुमारः" (யுவாகுமார:) என்கிறபடியே, ஏககாலத்திலே இரண்டு அவஸ்தை$_2$யும் சொல்லலாயிருக்கை. i2. "सदैकरूपरूपाय" (ஸதை$_3$கரூபரூபாய) என்கிறபடியே,

அ—கள். உப$_4$யப$_4$ாவநாநிஷ்ட$_2$ன் - ப்$_3$ரஹ்மா. "ப்$_3$ரஹ்மப$_4$ாவனை - உபாஸநம்" என்றும் சொல்லுவார்கள்; "கர்மப$_4$ாவனை - கர்மாநுஷ்ட$_2$ாநம்" என்றும். b மாசூணா - மாலிந்யமடையாத; c,d சுடரையுடைத்தான உடம்பு என்னுதே சுடரான உடம்பு என்றது-தத்ப்ராசுர்யத்தைப் பற்ற வாகையாலே (நிரவதி$_4$க தேஜோரூபமான என்றது) e,f "மலராது குவியாது" என்றதுக்கு இரண்டர்த்த$_2$ம். அதாவது - யௌவநோந்முக$_2$ாவஸ்தை$_2$யைச் சொல்லுதல், வ்ருத்$_3$தி$_4$க்ஷய ராஹித்யத்தைச் சொல்லுதல். g முந்தின அர்த்த$_2$த்துக்கு ப்ரமாணம் (அரும்பினையலரை இத்யாதி$_3$) பெரியதிருமொழி. இரண்டவஸ்தை$_2$யும் ஒரு காலத்திலே சூழ்த்துக்கொடுக்கலாம்படி இருக்கிற வனை. h இப்படி இருக்குமோ ? என்ன; ப்ரமாணாந்தரம் (யுவேத்யாதி$_3$) அன்றிக்கே, பாசுரத்தை விவரிக்கிறார் (யுவேத்யாதி$_3$) என்னவுமாம். இதுக்கு இரண்டு அர்த்த$_2$ம் - யுவா ச குமாரஶ்ச என்னுதல்; அன்றிக்கே, யுவா *அகுமார: என்னுதல். யுவாவுமாய், அகுமாரனுமாய் இருக்கிற வன் என்றபடி; 'ப்ரஸக்தஸ்ய ஹி ப்ரதிஷேத$_4$:' இறே; ஆகையாலே கௌமாரமும் அல்பம் உண்டு என்றபடி. ததஶ்ச யுவத்வகுமாரத்வ மத்$_4$யமாவஸ்த$_2$ாவாநித்யர்த்த$_2$:. g "அரும்பினை யலரை" இத்யஸ்ய ச அயமேவார்த்த$_2$: i (ஸதை$_3$கேத்யாதி$_3$) e,f,j மலர்கை-வ்ருத்$_3$தி$_4$; குவிகை-

ஜீ—நிஷ்ட$_2$ர்-ஸநகாதி$_3$கள். உப$_4$யப$_4$ாவநாநிஷ்ட$_2$ன்-ப்$_3$ரஹ்மா. b மாசூணா-மாலிந்யமடையாத. e,f மலராது குவியாது - விகாஸஸங்கோச ரஹிதமாய்; "மலராது குவியாது" என்றதுக்கு இரண்டு அர்த்த$_2$ம். அதாவது - யௌவநோந்முக$_2$ாவஸ்தை$_2$யைச் சொல்லுகிறதாதல், வ்ருத்$_3$தி$_4$க்ஷயராஹித்யத்தைச் சொல்லுதல். g முந்தின அர்த்த$_2$த்துக்கு ப்ரமாணம். (அரும்பினை இத்யாதி$_3$) திருமொழி. இரண்டவஸ்தை$_2$யும் ஏககாலத்திலே சூழ்த்துக்கொடுக்கலாம்படி இருக் கிறவனை. h பாசுரவிவரணம் (யுவேத்யாதி$_3$) இதுக்கு இரண்டர்த்த$_2$ம் - யுவா ச குமாரஶ்ச் என்னுதல்; யத்$_3$வா, யுவா *அகுமாரஶ்ச என்னுதல். யுவாவுமாய் அகுமாரனுமாயிருக்கும் என்றபடி. 'ப்ரஸக்தஸ்ய ஹி ப்ரதிஷேத$_4$:' இறே; ஆகையாலே கௌமாரமும் அல்பம் உண்டு என்றபடி. ததஶ்ச, யுவத்வகுமாரத்வ மத்$_4$யமாவஸ்த$_2$ாவாநித்யர்த்த$_2$:. g "அரும்பினை யலரை" என்றதுக்கும் இதுவே அர்த்த$_2$ம். i த்$_3$விதீயார்த்த$_2$த்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸதை$_3$க-

ப்ர—i2. (எட்டாம் பாட்டு) (மாசூணா இத்யாதி$_3$) (மலராது குவியாது) वैष्णवे पुराणे प्रथमेंशे द्वितीयेऽध्याये "अविकाराय शुद्धाय नित्याय परमात्मने। सदैकरूपरूपाय विष्णवे सर्वजिष्णवे।।" तत्र कारणत्वाभिधानतः प्रसक्तं विकारित्वं निरस्यति (अविकारायेति); अनेन-अचेतनव्यावृत्तिः। "न जायते म्रियते" (कठ १-२-१८) इत्यादिश्रुतेः क्षेत्रज्ञस्यापि समान-मविकारत्वमिति तद्व्यावृत्तिमाह (शुद्धायेति); शुद्धिः-क्लेशकर्मादिराहित्यम्। ईदृशी शुद्धिः मुक्तस्याप्य-स्तीति तद्व्यावृत्तिमाह-(नित्यायेति); शुद्धत्वाकारेण नित्याय। अविकारित्वशुद्धत्वनित्य(शुद्ध)त्वानि

A பெரியதிரு 7-10-1. h* அகுமார:-'ஈஷத$_3$ர்த்தே$_2$ நஞ்'ஞாய் 'சிறிது குமாரன்' என்றுமாம்.

ஈ—j க்ஷயவ்ருத்3தி4களின்றிக்கேயிருக்கும் என்றுமாம். (மாசூணு ஞானமாய்) ஒரு ஹேதுவாலே மாசேறக்கடவதல்லாத ஜ்ஞானத்தையுடையையாய். "மலராது குவியாது" என்கிறது-k கீழும் மேலும் அந்வயிக்கக்கடவது. l ஸம்ஸாரிகள் கர்ம நிப3ந்த4நமாகப் பரிக்3ரஹித்த தே3ஹத்துக்கு l2 வரக்கடவதான ஸ்வரூபாந்யதா2பா4வமுமில்லை இவன் திருமேனிக்கு; m அவர்கள் ஜ்ஞாநத்துக்கு வரக்கடவதான ஸ்வப4ாவாந்யதா2பா4வமுமில்லை m2 இவனுடைய ஜ்ஞானத்துக்கு என்கை. (முழுது

அ—க்ஷயம். "அரும்பினை யலரை" என்ற வாக்யமும் ஒரு தாத்பர்யமாய், ஆக மூன்றும் தாத்பர்யமாகவுமாம். அப்போது முந்தின தாத்பர்யம்-செவ்விமாறாத பே4ாக்3யதையைப்பற்ற. 1. "யுவா குமார:" என்ற இடத்திலே-2. "வபுர்மந்த2ாரஸய ப்ரத2மகுஸுமோல்லாஸஸமய: க்ஷமா லக்ஷ்மீப்4ருங்கீ3ஸகலகரணோன்மாத3நமது4। விகாஸஸ் ஸௌந்த2ாயஸரஜி ரஸிகதாஸீது4சுளகோ யுவத்வம் ரங்கே3ந்தே3ாஸ் ஸூரப4யதி நித்யம் ஸுபு4க3தாம்॥" என்கிற ஶ்லோகம் அருளிச்செய்வர். k (கீழும் மேலும்) "மலராது குவியாது - மாசூணுச்சுடருடம்பாய்" என்று கீழே கூட்டுதலும், "மலராது குவியாது - மாசூணு ஞானமாய்" என்று - மேலே கூட்டுதலும் என்றபடி. l,m பூர்வோத்தராந்வயங்களுக்கு யதா2க்ரமமாகத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸாரிகள் இத்யாதி3) l2 (வரக்கடவதான ஸ்வரூபாந்யதா2பா4வமில்லை) விக்3ரஹஸ்வரூபத்தினுடைய வ்ருத்3தி4 க்ஷயாதி3களில்லை என்றபடி. m (அவர்கள் இத்யாதி3) ஜ்ஞாநஸ்ய ஸ்வப4ாவோ நாம ப்ரகாஶகத்வம்; தஸ்யாந்யதா2பா4வோ நாம — ஸங்குசிதத்வம். ஜ்ஞாநத்துக்கு மாசாவது - ஸம்ஶய விபர்யயங்கள். ஆக ஜ்ஞாநத்துக்கு வருகிற அந்யதா2பா4வத்தை - ஸ்வப4ாவாந்யதா2பா4வமென்கிறது. "அத்ரத்யஜ்ஞாநஶப்3த3:-த4ர்மிபூ4தஜ்ஞாநவாசீ" இத்யபி வத3ந்தி. தத3ாநீம்

ஜீ—ரூபேத்யாதி3) ப்ரத2மேऽம்ஶே த்3விதீயே, 3."அவிகாராய ஶுத்3த4ாய நித்யாய பரமாத்மனே। ஸதை3கரூபரூபாய விஷ்ணவே ஸர்வஜிஷ்ணவே॥" 1."யுவா குமார:" என்றவிடத்திலே - 2."வபுர்மந்த2ாரஸ்ய ப்ரத2மகுஸுமோல்லாஸஸமய:" இத்யாத்3யநுஸந்தே4யம். k (கீழும் மேலும் அந்வயிக்கை)யாவது—"மலராது குவியாது-மாசூணுச் சுடருடம்பாய்" என்று - கீழே கூட்டுதலும், "மலராது குவியாது - மாசூணு ஞானமாய்" என்று மேலே கூட்டுதலும் என்றபடி. l,m இப்படி அந்வயித்ததுக்கு யதா2க்ரமம் பா4வம் (ஸம்ஸாரிகள் இத்யாதி3) m2 "(இவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு) என்றது - ஜ்ஞாநமயஸ்வரூபத்துக்கு என்றபடி" இதி ச வத3ந்தி. n அர்த்தா2ந்தரம் (ஜக3ச்

ப்ர—नित्यसूरीणामपि साधारणानीत्यत आह (परमात्मने इति); परो यस्मान्नास्ति, सः-परमः-अपराधीनः; नियन्तृतया सर्वस्य व्याप्तत्वादात्मा; नित्यस्वरयस्तेन परवन्तः। अतः पदचतुष्टयेन — प्रधानाद्यचेतन-ब्रह्मसनकादिभावनायुक्तक्षेत्रज्ञ-मुक्त-नित्यसूरिभ्यो व्यावृत्तं परस्वरूपं शोधितम्। अथ ज्ञानशक्त्यादिवदसाधारणं तद्वदेव सर्वविलक्षणं स्वानुरूपं ज्योतिर्मयं "आदित्यवर्णम्" इत्यादिवेदान्तसिद्धं रूपमप्यस्तीत्याह (सदैकरूपरूपायेति); प्रथमो रूपशब्दः-स्वभाववाची; यद्वा, सदैकरूपं-तुल्यप्रकारं, हेयप्रत्यनीकतया कल्याणैकताततया च स्वरूपतुल्यम्; द्वितीयो रूपशब्दः-विग्रहवाची। अथ सर्वव्याप्तिलक्षणमैश्वरं गुणं ख्यापयन् विशेष्यं निर्दिशति (विष्णव इति); चिदचिद्व्याप्त्या प्रसक्तं दोषं परिहरति (सर्वजिष्णव इति); जयो हि परस्य स्ववशे स्थापनम्। ताच्छील्यप्रत्ययेन-व्याप्तिजयौ स्वाभाविकावित्युक्तम्॥ [श्रीविष्णुचित्तीयं व्याख्यानम्]

ஈ—மாய்) அநுக்தமான கு$_3$ணங்களையுடையையாய். (முழுதுமாய்) n ஜக$_3$ச்ச$_2$ரீரனாய் நிற்கும் நிலை. (முழுதியன்றாய) o "வரம்பின்றி முழுதியன்றாய்"(5) என்றதின் அநுவாத$_3$மாய், எல்லாவற்றையும் நிர்வஹித்தாய் என்றபடி. p (மாசூணா இத்யாதி$_3$) p$_2$1. "चतुर्मुखायुः" (சதுர்முக$_2$ாயு:) இத்யாதி$_3$; q அப்படிப்பட்ட அமரர்கோன் உன்னை ஸ்தோத்ரம் பண்ணினால், அவனும் q$_2$ அடிக்கழிவு செய்தானாய் விடுமித்தனை. r ஆழ்வார்களேயிறே அவனடியறிந்து மங்க$_3$ளாஶாஸநம் பண்ணுவார். s திரோ-

அ—ஜ்ஞாநஸ்வரூபஸ்யஆத்மநோ யஸ் ஸ்வப$_4$ாவ:-த$_4$ர்மபூ$_4$தஜ்ஞாநம் தஸ்யஆக$_3$ாமீ யோऽந்யத$_2$ாப$_4$ாவ:-ஸங்கோசவிகாஸாவஸ்தே$_2$தி. n அர்த்த$_2$ாந்தரமாஹ (ஜக$_3$ச்ச$_2$ரீரனாய் இதி) "முழுதியன்றாய்" என்று - ரக்ஷணஞ்சொல்லுகையாலே, ரக்ஷிக்குமதுதான் ஶரீரியாயிருந்தேயாகையாலே, தத$_3$நுகு$_3$ணமாக ஜக$_3$ச்ச$_2$ரீரனாய் என்றபடி. o பௌநருக்த்யம் பரிஹரந் அர்த்த$_2$மாஹ (வரம்பின்றி இதி) யத்$_3$வா, ரக்ஷ்யஸ்வரூபத்தைப்பற்ற ப்ராயிகத்வ வ்யாவ்ருத்த்யர்த்த$_2$மாக அருளிச்செய்கிறார் (வரம்பு இத்யாதி$_3$) p,p$_2$ இப்படி உத்ப்ரேக்ஷித்ததுக்கு ப்ரமாணம் (சதுர்முக$_2$ாயு: இத்யாதி$_3$) (1. "சதுர்முக$_2$ாயுர் யதி$_3$ கோடிவக்த்ரோ ப$_4$வேந்நர: க்வாபி விஶுத்$_3$த$_4$சேதா: । ஸ தே கு$_3$ணாநாமயுதைகதே$_3$ஶம் வதே$_3$ந்ந வா தே$_3$வவர ப்ரஸீத$_3$ ॥) சதுர்முக$_2$ாயு: என்றது - ஸமஸ்தபத$_3$மாகையாலே சதுர்முக$_2$ாநாமாயு: என்றபடி. சேதஸ்ஸுக்கு விஶுத்$_3$தி$_4$யாவது - ப்$_3$ரஹ்மப$_4$ாவநைகநிஷ்ட$_2$மாகை; அதி$_4$காராந்தத்தில் வரும் ஜ்ஞாநஸங்கோசமில்லாமையாதல்; இத$_3$ஞ்சோபலக்ஷணம். p "வான்கோலம்" என்கிற இடத்திலே - ஆயுஸ்ஸும், கோடிவக்த்ரதை முதலானவையும் விவக்ஷிதமென்று தாத்பர்யம். p,q "அமரர்கோன் வழிப்பட்டால்-உன பாதமலர்ச்சோதி மழுங்காதே" என்னுமளவுக்கும் தாத்பர்யம் (அப்படிப்பட்ட இத்யாதி$_3$) அப்படிப்பட்ட என்றது - உத்ப்ரேக்ஷிதனான என்றபடி. q$_2$ அடிக்கழிவு - மூலஹானி; திருவடிகளுக்கு அவத்$_3$யமென்றுமாம். r இவன் திருவடிகளுக்கு அவத்$_3$யாவஹனாகில், திருவடிகளுக்கு அதிஶயம் செய்கிறவர்களார்? என்ன,—(ஆழ்வார்களிறே இத்யாதி$_3$) A"உன் சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு" இத்யாதெ$_3$ள ஹ்ருத$_3$யம். p,a,s "மாசூணா வான் கோலத்து அமரர்கோன்" என்ற இடத்தில் "மாசு" என்றதுக்கு இரண்டு அர்த்த$_2$ம் - உப$_4$யப$_4$ாவநையாதல், அதி$_4$காராந்தத்திலே வரக்கடவதான ஜ்ஞாநஸங்கோசமாதல்; முந்தின அர்த்த$_2$ம் - அவதாரிகையிலே கண்டுகொள்வது; இரண்

ஜீ—ச$_2$ரீரனாய் இத்யாதி$_3$) o புநருக்தி பரிஹாரம் (வரம்பின்றி இத்யாதி$_3$) p,p$_2$ உத்ப்ரேக்ஷிதனான ப்$_3$ரஹ்மா என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (சதுர்முக$_2$ாயு: இத்யாதி$_3$) வராஹபுராணே 1. "சதுர்முக$_2$ாயுர் யதி$_3$ கோடிவக்த்ரோ ப$_4$வேந்நர: க்வாபி விஶுத்$_3$த$_4$சேதா: । ஸ தே கு$_3$ணாநாமயுதைகதே$_3$ஶம் வதே$_3$ந்நவா தே$_3$வவர ப்ரஸீத$_3$ ॥" சதுர்முக$_2$ாநாமாயு: இத்யர்த்த$_2$:. சேதஸ்ஸுக்கு விஶுத்$_3$த$_4$த்வமாவது-ப்$_3$ரஹ்மப$_4$ாவநைக நிஷ்ட$_2$தையாதல், அதி$_4$காராந்தத்தில் வரும் ஜ்ஞாநஸங்கோசராஹித்யமாதல். p,q "அமரர்கோன் வழிப்பட்டால்-உன பாதமலர்ச்சோதி மழுங்காதே" என்னுமளவுக்கும் ப$_4$ாவம் (அப்படிப்பட்ட இத்யாதி$_3$) அப்படிப்பட்ட-உத்ப்ரேக்ஷிதனான. q$_2$ அடிக்கழிவு - மூலஹாநி; திருவடிகளுக்கு அவத்$_3$யமும். இத$_3$ம் சாடு. r இவன் அவத்$_3$யகரனாகில், பின்னை அதிஶயகரரார்? என்ன,—(ஆழ்வார்கள் இத்யாதி$_3$) p,a,s "மாசூணா வான்கோலம்" என்ற இடத்திலே-"மாசு" என்றதுக்கு - அவதாரிகையிலே உப$_4$யப$_4$ாவனையாக ஓரர்த்த$_2$ம் அருளிச்

ப்ர—p,p$_2$1 (மாசூணா வான்கோலத்தமரர்கோன்) वाराहे पुराणे—"चतुर्मुखायुर्यदि कोटिवक्त्रो भवेन्नरः क्वापि विशुद्धचेताः। स ते गुणानामयुतैकदेशं वदेन्न वा देववर! प्रसीद॥"

A திருப்பல்லாண்டு 1.

ஈ—த4ாநஹேது இல்லாத ஜ்ஞாநாதி3பூ4ஷணங்களையுடையான் ஒரு s2 அமரர்கோனை
s3 உண்டாக்குவது, "உத்ப்ரேக்ஷிதனான ப்3ரஹ்மா" என்கைக்கு நித3ானம் s4 இது:
t இவ்வருகில் ப்3ரஹ்மாவுக்குத் தன் அதி4காராவஸாநத்திலே ஜ்ஞாநத்துக்குத் திரோ-
த4ாநமுண்டிறே; இவனுக்கு அது இன்றிக்கேயிருப்பது. u வழிபடுகைக்கு உறுப்
பாகச் சொல்லுகிற கோலமாகையாலே - அதுக்கு உறுப்பான ஜ்ஞாநத்திலே
கிடக்குமித்தனைறே. அப்படியிருக்கிற அமரர்கோன்தான் உன்னை ஸ்தோத்ரம்
பண்ணினால், ஒரு ஸம்ஸர்க்க3த்தால் மாசூணக்கடவதன்றிக்கேயிருக்கிற உன்
திருவடிகளின் தேஜஸ்ஸானது, "இவனேத்துமளவே இத்திருவடிகள்" என்று
மழுங்காதோ? v தம்முடைய ஶேஷத்வாநுரூபமாக, 'உன் திருமேனி' என்னாதே
(உன பாதம்) என்கிறார். 8.

அ– டாம் அர்த்த2ம் (திரோத4ாநஹேது இத்யாதி3) p,a முந்தின அர்த்த2த்திலே, "மாசூணா"
என்றது அமரர்கோனுக்கு விஶேஷணம். கேவலம் ப்3ரஹ்மப4ாவநாநிஷ்ட2ன் என்றபடி.
p,s இரண்டாம் அர்த்த2த்திலே, "மாசூணா" என்றது கோலத்துக்கு விஶேஷணம்; s திரோத4ாந
ஹேதுவாவது-அதி4காராவஸாநம். விஷ்ணுத4ர்மே—1."ப3ரஹ்மா ஶம்பு4ஸ்ததை2வார்ககஶ்சந்த்3ர
மாஶ்ச ஶதக்ரது:। ஏவமாத்3யாஸ்ததை2வாந்யே யுக்தா வைஷ்ணவதேஜஸா ||" 2 "ஜக3த்
கார்யாவஸானே து வியுஜ்யந்தே ச தேஜஸா| விதேஜஸஸ்து தே ஸர்வே பஞ்சத்வமுபயாந்தி ச||" இத்
யாத்3யத்ர த்3ரஷ்டவ்யம்; பஞ்சத்வம்-நாஶ:. s2,s3 அமரர்கோனை உண்டாக்குவது-உண்டாக்குகை-
பு3த்3த்4யா கல்பநம். p,s4 இது என்றது "மாசூணாவான்கோலம்" என்ற விஶேஷணம் என்றபடி.
t இத3ம் கத2ம் நித3ாநம் ப4வேதி3த்யத்ராஹ (இவ்வருகில் இத்யாதி3) ஏதேந-விஶேஷணவ்யாவர்த்-
யஞ்ச த3ர்ஶிதம் ப4வதி. p,u "கோலம்" இத்யுக்தி:-ஜ்ஞாநாதி3பூ4ஷணம் வத3தி கிம்? இத்யத்ராஹ
(வழிபடுகைக்கு இதி) வழிபடுகையாவது - ஸ்தோத்ரரூப பரிசர்யையிலே இழிகை; ஸமாஶ்ரய
ணம் என்னவுமாம். v "மலராது குவியாது - மாசூணாச்சுடருடம்பாய்" இதி - விக்3ரஹதேஜ:
ப்ரஸ்துத்ய, "உன பாதமலர்ச்சோதி மழுங்காதே" இதி கிமர்த்த2ம் வத3தீத்யத்ராஹ (தம்
முடைய ஶேஷத்வாநுரூபமாக இதி) "மலராது குவியாததான - மாசூணாச்சுடருடம்பை உடையை
யாய், மலராது குவியாததான மாசூணா ஞானத்தை உடையையாய், முழுதுமாய் முழுதியன்றாய்;
இப்படிப்பட்ட மாசூணா உன பாதமலர்ச் சோதியானது - மாசூணா வான்கோலத்து அமரர்கோன்
வழிப்பட்டால் - மழுங்காதே" இத்யந்வய:. வடிவுக்கு மாசு அவத்3யஸ்பர்ஶம்; ஜ்ஞாநத்துக்கு
மாசு ஸம்ஶயவிபர்யயங்கள். மழுங்காதே - அதேஜஸ்கரம் என்றபடி. மாசூணாச்சுடருடம்பாய்
என்று தொடங்கி அடைவே உரை அந்வயம். 8.

ஜீ–செய்து,அதி4காராந்தத்தில் வரக்கடவதான ஜ்ஞாநஸங்கோசமாக அர்த்த2ாந்தரம் (திரோத4ாந
ஹேது இத்யாதி3) p,a முந்தின அர்த்த2த்தில், "மாசூணா" என்றது - அமரர்கோனுக்கு விஶே
ஷணம்; கேவலம் ப்3ரஹ்மப4ாவனைக நிஷ்ட2ன் என்றபடி, p,s த்3விதீயார்த்த2த்தில், "மாசூணா"
என்றது-கோலத்துக்கு விஶேஷணம். s3 உண்டாக்குவது-பு3த்3த்4யா கல்பநம், p,s4 இது என்றது-
"மாசூணா வான்கோலம்" என்ற விஶேஷணம் என்றபடி. t இது எப்படி நித3ானமாம்? என்ன
(இவ்வருகில் இத்யாதி3) p,u "கோலம்" என்றால் ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுமோ? என்ன;
(வழிபடுகைக்கு இத்யாதி3) வழிபடுகை-ஸ்தோத்ரரூப பரிசர்யையிலே இழிகை, v விக்3ரஹதேஜ:
ப்ரகரணத்துக்குச் சேரத் திருமேனி என்ன வேண்டாவோ? என்ன (தம்முடைய இத்யாதி3)
வடிவுக்கு மாசு அவத்3யஸ்பர்ஶம்; ஜ்ஞாநத்துக்கு மாசு ஸம்ஶயவிபர்யயங்கள். மழுங்
காதே - மஸ்ருணமாகாதோ? p மாசூணா வான் கோலத்து அமரர்கோன்-மாலிந்யரஹிதமான அதி
விலக்ஷண ஜ்ஞாநாதி3 பூ4ஷணங்களையுடைய ப்3ரஹ்மா என்று ஶப்3த3ார்த்த2ம். "மலராது

9. மழுங்காத வைந்நுதிய சக்கரநல் வலத்தையாய்
தொழுங்காதல் களிறளிப்பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே
மழுங்காத ஞானமே படையாக மலருலகில்
தொழும்பாயார்க் களித்தாலுன் சுடர்ச்சோதி மறையாதே.

ஆ— 9 அவ:— (மழுங்காத) பின்னையும் அவனுடைய கு₃ணங்களை ஏத்தியல்லது த₄ரிக்கமாட்டாமையாலே, அவனுடைய கு₃ணங்களைச் சொல்லி ஏத்துகிறார்.

வ்யா:—உன்னுடைய ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யமாகிற மஹாகு₃ணத்தை ஒருவரும் அறியாததொருபடி ஸங்கல்பஜ்ஞானத்தாலே ஆஸ்ரிதனை ஸ்ரீ க₃ஜேந்த்₃ராழ்வானை ரக்ஷித்தருளாதே, அந்த ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யம் ஸர்வலோகவிதி₃தமாம்படி திருவாழியை ஏந்திக்கொண்டு பெரிய திருவடிமேலே வந்து தோன்றியருளி, என்னை உண்டாக்கியருளினாய் என்கிறார். 9.

ஒ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — எம்பெருமானுடைய ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யத்தை த்₃ருஷ்டாந்த ஸஹிதமாக அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (மழுங்காத என்று தொடங்கி) **மழுங்காத கூர்மையையுடைய நேமியோடு கூடின திருவாழியை த₃ர்ஸநீயமாம்படி வலவருகே த₄ரியாநின்று கொண்டு, தொழவேணுமென்னும் காதலையுடைய ஸ்ரீக₃ஜேந்த்₃ராழ்வானை ரக்ஷித்தருளுகைக்காக, பெரியதிருவடியை ப்ரேரித்து நடத்திக்கொண்டு தோற்றினாயே!** (மழுங்காத என்று தொடங்கி) **அநேக கார்யங்களிலே ப்ரயோகி₃த்தாலும் மழுங்கக்கடவதன்றிக்கே மிகவும் உஜ்ஜ்வலமாகக்கடவதான உன்னுடைய ஸங்கல்ப ரூப ஜ்ஞாநத்தையே ஸாத₄நமாகக்கொண்டு திருநாபீ₄கமலத்தை அடியாகவுடைய ஸம்ஸாரத்திலே அடிமையானார்க்கு ரக்ஷைபண்ணினால் "பெருமுதலியாயிருந்து வைத்துத் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தார்க்குத் தானே தடுமாறிக்கொண்டு வந்து உதவும்" என்னும் இவ்வழகிய தேஜஸ்ஸை இழந்தாயாகாதே! தொழும்பு - அடிமை; ஆயார் - ஆனார். 9.**

ஜீ—குவியாது-மாசூணாச்சுடருடம்பை உடையையாய், முழுதுமாய் முழுதியன்றாய்; இப்படிப்பட்ட மாசூணா உன பாதமலர்ச்சோதியானது - மாசூணா வான்கோலத்து அமரர்கோன் வழிப்பட்டால் மழுங்காதே" இத்யந்வய:. 8.

ஆதே₃— எட்டாம் பாட்டு. ஹேயப்ரத்யநீகமாய், ஶுத்₃த₄ ஸத்வமாகையாலே நிரவதி₄கதேஜோரூபமான தி₃வ்யவிக்₃ரஹத்தை உடையையாய், வ்ருத₃தி₄க்ஷயங்களின்றிக்கே மாசேறககடவதல்லாத ஜ்ஞாநத்தை உடையையாய், அநுக்தமான கு₃ணங்களை உடையையாய், ஜக₃ச்ச₂ரீரனாய், எல்லாவற்றையும் நிர்வஹித்தவனாய்; திரோத₄ாந ஹேதுவில்லாத ஜ்ஞாநாதி₃பூ₄ஷணங்களை உடையானொரு அமரர்கோன் உண்டாய், அவன் உன்னை ஸ்தோத்ரம பண்ணினால் ஒரு ஸம்ஸர்க₃த்தாலே மாசூணக்கடவதன்றிக்கேயிருக்கிற உன் திருவடிகளின் தேஜஸ்ஸானது 'இவன் ஏத்துமளவோ இத்திருவடிகள்?' என்று மழுங்காதோ? என்கிறார் — "மாசூணா" இத்யாதி₃யால். 8.

ப— 9. அவ:— அநந்தரம், உன்னுடைய ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யாதிஶயத்துக்கு, ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே ஸமாஸ்ரிதரக்ஷணம் பண்ணுகையாகிற மேன்மை திரஸ்காரஹேது என்கிறுர்.

மழுங்காத—மழுங்குதலில்லாத, **வை**-கூர்மையையுடைத்தான, **நுதிய**—வாயையுடைய, **சக்கரம்**—திருவாழியை, **நல்**—து₃ர்ஶநீயமான, **வலத்தையாய்**—வலத்திலேயுடையையாய், **தொழும்**—பரிசர்யை பண்ணுகையாலே, **காதல்**—அபி₄நிவேஶத்தையுடைய, **களிறு**—ஆனையை, **அளிப்பான்**—ரக்ஷிக்கைக்காக, **புள்**—பெரிய திருவடியை, **ஊர்ந்து**—அதித்வரையோடே நடத்தி, **தோன்றினையே**—அதின் முன்னே வந்து தோன்றினுயே; (இப்படியிருக்க), **மழுங்காத**—அமோக₄மான, **ஞானமே**—ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநமே, **படையாக**—பரிகரமாக, **மலர்**—விகஸிதமான, **உலகில்**—லோகத்திலே, **தொழும்பாயார்க்கு**—(உனக்குத்) தொழும்பாஞர்க்கு, **அளித்தால்**—உபகரித்தால், (ஆர்த்தரக்ஷணம் பண்ணுகைக்கு மடுவின் கரையிலே த்வரித்து வந்தாய் என்கிற) **உன்**—உன்னுடைய, **சுடர்**—அத்யுஜ்ஜ்வலமான, **சோதி**—தேஜஸ்ஸு, **மறையாதே**—திரஸ்க்ருதமாகாதோ? 9.

இ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில்—இந்த மேன்மையையும் விளாக்குலை கொள்ளும் ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யத்தை அருளிச்செய்கிறுர்.

வ்யா:— **(மழுங்காத இத்யாதி₃)** அநேக கார்யங்களிலே ஏவாநின்ருலும் மழுங்கக்கடவதன்றிக்கே, எதிரிகள் மேலே படப்பட கூர்மை மிகாநின்றுள்ள வாயையுடைய திருவாழியை. வை-கூர்மை. நுதி-வாய். நுனி என்றுமாம். "ஒரு வினை செய்யவேண்டா, இச்சேர்த்தியே அமையும்" என்னும்படி த₃ர்ஶநீயமாம்படி வலவருகே உடையையாய். A "வலத்துறையும சுடராழியும் பல்லாண்டு" என்னவேண்டும்படி இருக்கை. **(தொழுங்காதல் இத்யாதி₃)** ஆனையினுடைய ஆர்த்தத்₄வநி செவிப்பட்டவாறே, கையில் திருவாழியையும் மறந்து மடுவின் கரையிலே த்வரித்துக்கொண்டு வந்தான்; இப்படி செய்யவேண்டிற்று, து₃:க்க₂நிவ்ருத்திமாத்ரமேயன்றிக்கே "தொழுதேனுகவல்லேனே" என்றிருக்குமவனுகை. **(காதல் களிறு)** காதலே நிரூபகமாயிருக்கை. **(அளிப்பான்)** அதின் கையில் பூ செவ்வியழியாமே திருவடிகளிலே இடுவித்துக் கொள்ளுகைக்காக. **(புள்ளூர்ந்து)** நினைவுக்கும் அவ்வருகே போகவல்ல வேக₃த்தை உடையவனைக் குழைச்சரக்காம்படி திருவடிகளாலே ப்ரேரித்துக்கொண்டு வந்தபடி. அவ்விடாய் தம்மதாய், தமக்கு உதவவந்து தோற்றினுயிருக்கிறபடி. **(மழுங்காத இத்யாதி₃)** இடைவிடாமல் ஸ்ருஷ்ட்யாதி₃கள் பண்ணுநின்ருலும் அமோக₄மான ஸங்கல்பஜ்ஞாநத்தையே ஸாத₄நமாகக்கொண்டு, திருநாபீ₄கமலம் அடியாகப் பிறந்த லோகத்திலே அடிமையாஞர்க்கு. தொழுமபு-அடிமை; ஆயார்க்கு - ஆனுர்க்கு. ஸம்ஸாரத்திலே நிதயஸூரிகள பரிமாற்றத்தை உடையவர்கட்கு எனகை. **(அளித்தால்)** ரக்ஷித்தால். **(உன்சுடர் இத்யாதி₃)** "மடுவின் கரையிலே அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்தாய்" என்கிற நிரவதி₄க தேஜஸ்ஸு மறையாதே? சிற்றுட்கொண்டான் "மறையும் மறையும்" என்று அநுபா₄ஷித்தான். 9.

A திருப்பல்லாண்டு 2.

ஈ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டு. a மேன்மைதானே பேசவொண்ணுதென்கைக்கு நீர்மைதானே பேச்சுக்கு நிலமாயிருக்கிறது? என்கிருர்.

வ்யா:— (மழுங்காத) b ஶத்ருஶரீரங்களிலே படப்பட, சாணையிலே இட்டாற் போலே புகர்பெற்று வாராநிற்குமாயிற்று திருவாழி. மழுங்கக்கடவதன்றியே c கூரிய முனையையுடைய திருவாழியை, dA"வடிவார் சோதி வலத்துறையும்" என்னும்படியே வலவருகே உடையையாய். e (நல்வலத்தையாய் - தோன்றினையே) f கையில் திருவாழி இருந்தது அறிந்திலன்; அறிந்தானாகில், இருந்தவிடத்தே இருந்து அத்தை ஏவிக் கார்யம் கொள்ளலாமிறே. g ஆர்த்தநாத$_3$ம் செவிப்பட்டவாறே g_2 தன்னை மறந்தான். h நினைத்தாலும் இருந்தவிடத்திலே இருந்து து$_3$:க்க$_2$நிவ்ருத்தி பண்ண h_2ஒண்ணுது; i தொழுங்காதல் களிறுயிற்று - j கையும் திருவாழியுமான அழகு

அ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (மழுங்காத இத்யாதி$_3$) a கீழ்ப்பாட்டுக்களின் அர்த்த$_2$த்தை அநுவதி$_3$த்து, இப்பாட்டின் தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிருர் (மேன்மை இத்யாதி$_3$) b "ப்ரஸக்தஸ்ய ஹி ப்ரதிஷேத$_4$:" இதி ந்யாயம் ஹ்ருதி$_3$ நித$_4$யாஹ (ஶத்ருஶரீரங்களிலே இதி) c வை-கூர்மை; நுதி - முனையும், வாயும். d "வடிவார்சோதி வலம்" இத்யுக்தத$_3$க்ஷிணபார்ஶ்வ இத்யபி$_4$ப்ராயேண- "நல்வலத்தையாய்" இத்யஸ்ய அர்த்த$_2$மாஹ (வடிவார்சோதி இதி) "வலத்தையாய்" என்கிற இதுவும், "புள்ளூர்ந்து" என்கிற இதுவும்-"தோன்றினையே" என்கிறத்தோடே அந்வயிக்கிறது. e அதில், "வலத்தையாய் தோன்றினையே" என்கிறவிடத்திலே வரும் ஶங்கையைப் பரிஹரிக்க நினைத்து, ஶங்கோத்த$_2$ாநம் ஆர்த்த$_2$மாக, "வலத்தையாய் - தோன்றினையே" என்று அந்வயத்தைக் காட்டுகிருர் (நல்வலத்தையாய்த் தோன்றினையே) என்று. f திருவாழி திருக்கையிலேயிருக்க, வரவேணுமோ? என்றிறே ஶங்கை; அத்தைப் பரிஹரிக்கிருர் (கையில் இத்யாதி$_3$) யத்$_3$வா, "சக்கரநல்வலத்தையாய் - தோன்றினையே" இத்யநேந ப$_2$லிதமாஹ (கையில் இத்யாதி$_3$) g ஸ்வயம் அப்ரதிஹதஸங்கல்ப: க$_2$லு; தாத்$_3$ருஶம் ஸ்வாத்மாநஞ்ச ந ஜாநாதி கிம்? இத்யத்ராஹ (ஆர்த்தநாத$_3$மிதி) யத்$_3$வா, ஆனாலும் தன்னுடைய ஶக்தியுண்டே; அத்தைக்கொண்டே கார்யம் பண்ணலாமே என்ன (ஆர்த்தநாத$_3$மென்று தொடங்கி) அன்றிக்கே, தன்னுடைய மேன்மைக்கு அப்படி வருகை தரம்போருமோ? என்ன (ஆர்த்தநாத$_3$ம் இத்யாதி$_3$) என்னவுமாம். g_2(தன்னை) திருவாழி நிரூபகமாகையாலே, திருவாழியோடே கூடின தன்னை என்று தோன்றுகிறது என்று கீழோடே கூட்டவுமாம், h மேலில் பத$_3$த்துக்கு அவதாரிகை (நினைத்தாலும் இத்யாதி$_3$) யத்$_3$வா பரிஹாராந்தரம் (நினைத்தாலும் என்று) ஸங்கல்பவிஷயமாக மேலே அருளிச்செய்கிறது இங்கும் ஒக்குமிறே என்று தாத்பர்யம். h_2 (ஒண்ணுது) என்னுமளவும் பரிஹாரம், உத்தரஶேஷமன்று. i "தொழுங்காதல்" என்கிறது-ஹேதுக$_3$ர்ப்ப$_4$ம் என்கிருர் (தொழுங்காதற்களிறுயிற்று) என்று.

ஜீ— ஒன்பதாம் பாட்டு, (மழுங்காத இத்யாதி$_3$) a கீழிற்பாட்டில் அர்த்த$_2$த்தை அநுவதி$_3$த்து, இப்பாட்டின் தாத்பர்யார்த்த$_2$த்தை அருளிச்செய்கிருர் (மேன்மை இத்யாதி$_3$) b "ப்ரஸக்தஸ்ய ஹி ப்ரதிஷேத$_4$:" இதி ந்யாயம் ஹ்ருதி$_3$ நித$_4$யாஹ (ஶத்ருஶரீர இத்யாதி$_3$) c வை - கூர்மை. நுதி-முனை. d "நல்" என்றதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (வடிவார் இத்யாதி$_3$) e "வலத்தையாய்" என்கிற இது - "தோன்றினையே" என்கிறத்தோடே அந்வயிக்கிறதென்று காட்டுகிருர் (நல்வலத்தையாய்த் தோன்றினையே என்று) f இத்தால் ப$_2$லிதம் ஹார்த்த$_3$ப$_4$ாவமாஹ (கையில் இத்யாதி$_3$) g அறியாமைக்கு அடியேதென்ன (ஆர்த்தநாத$_3$ம் இத்யாதி$_3$) g_2 கையும் திருவாழியுமான தன்னை மறந்தான் என்றபடி. h மேலுக்கு அவதாரிகை (நினைத்தாலும் இத்யாதி$_3$) i "தொழுங்காதல்" என்கிறது ஹேதுக$_3$ர்ப்ப$_4$ம் என்கிருர் (தொழுங்காதல் களிறுயிற்று என்று) ஸேவிக்கவேணும்

A திருப்பல்லாண்டு-2

ஈ—காண ஆசைப்பட்டிருக்கிறவனுயிற்று இவன். (காதல் களிறு) k "சதுர்த$_3$ந்தி" என்னுமாபோலே, காதல் இதுக்கு நிருபகமாயிருக்கை. (அளிப்பான்) l இதின் கையில் பூ செவ்வியழியாமே திருவடிகளிலே இடுவித்துக்கொள்ளுகைக்காக. (mபுளளூர்ந்து தோன்றினையே) nஸங்கல்பத்துக்கு(ம்) முற்பட்டாயிற்று திருவடி வேக$_3$மிருப்பது; அவன் வேக$_3$ம் போராமல் n$_2$அவனையுமிடுக்கிக்கொண்டிறே வந்து விழுந்தது. o (தோன்றினையே) p இடர் பட்டார் தாமாய், தமக்குத் தோற்றினுற்போலேகாணும் இருக்கிறது! (மழுங்காத ஞானமே படையாக) q "திருவாழியை மறந்தான்" என்கைக்கு, அதிலும் q$_2$ அண்ணிய q$_3$ ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்தையோ நினைக்கிறது?

அ—ஹேதூபஸ்த$_2$ாபகமாய்க்கொண்டு பரிஹாரஶேஷமாகவுமாம். ஸேவிக்கவேணுமென்னும் காதலையுடைய களிறு என்றபடி; அதாவது-காணவேணுமென்னும் காதலுடைய என்றபடி. j இத்தை அருளிச்செய்கிருர் (கையும் இத்யாதி$_3$) k "களிறு" என்னுதே, "காதல் களிறு" என்றதுக்கு ப$_4$ாவம் (சதுர்த$_3$ந்தி இத்யாதி$_3$) l (இதின் கையில் பூ செவ்வியழியாமே) என்றது-1. "கரஸ்த$_2$கமலாங்யேவ பாத$_3$யோரர்ப்பிதும் விபே$_4$ா:" என்றத்தைப்பற்ற. m,n க$_3$ருட$_3$வாஹநஸ்ஸந் ஆவிர்பூ$_4$த இத்யநபி$_4$த$_4$ாய, "புள்ளூர்ந்து" இதி ப்ரயோக$_3$க$_3$ர்ப்பி$_4$தமர்த்த$_2$மாஹ (ஸங்கல்பத்துக்கும் இதி) இவ்விடத்திலே - 2. "யம் பஶ்யந் விஶ்வது$_4$ர்யாம் தி$_4$யம்" இத்யாத்$_3$யநுஸந்தே$_4$யம். m,n$_2$(அவனையும் இடுக்கிக்கொண்டு)"ஊர்ந்து"வின் அர்த்த$_2$ம். 2. "உத$_3$ஞ்சந்"என்ருரிறே பட்டரும், o,p சென்ருய் என்னுதே, "தோன்றினையே" என்றதுக்கு ப$_4$ாவம் (இடர்பட்டார் இத்யாதி$_3$) யத்$_3$வா ஏகாரேண - வித்$_3$த$_4$தா ஸூச்யத இதி ஹ்ருதி$_3$ நித$_4$ாயாஹ (இடர்பட்டார் இதி) q "மழுங்காத வைந்நுதிய சக்கர நல் வலத்தையாய் மழுங்காத ஞானமே படையாக - தோன்றினை" என்று அந்வய விவக்ஷயா அருளிச்செய்கிருர் (திருவாழியை மறந்தான் இத்யாதி$_3$) அன்றிக்கே, "மறையாதே" என்னுமளவுக்குத் தாத்பர்யம் (திருவாழி இத்யாதி$_3$) என்னவுமாம். q$_2$ அண்ணிய-ஸமீபஸ்த$_2$மான. q$_3$ (ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தையோ நினைக்கிறது?) என்றது - ஸங்கல்பரூப

ஜீ—என்னும் காதலையுடைய களிறு. j இத்தை அருளிச்செய்கிருர் (கையும் இத்யாதி$_3$) k "களிறு" என்னுதே "காதற்களிறு" என்றதுக்கு ப$_4$ாவம் (சதுர்த$_3$ந்தி இத்யாதி$_3$) ஆக இத்தால்-திருவாழியாழ்வான் கையிலேயிருக்க, ஜ்ஞாநமிருக்க, ஸர்வாதி$_4$கனுயிருக்கிற நீதானே ஒரு திர்யக்குக்காக அரைகுலையத் தலைகுலைய விழுந்து ரக்ஷித்த இந்த நீர்மை ஒருவரால் பேசலாயிருந்ததோ? என்றபடி. l (இதின் கையில் பூ செவ்வியழியாமே) என்றது-1. "கரஸ்த$_2$கமலாங்யேவ பாத$_3$யோரர்ப்பிதும் விபே$_4$ா:" என்றத்தைப்பற்ற. m,n "ஊர்ந்து" என்றதுக்கு ப$_4$ாவம் (ஸங்கல்பத்துக்கு இத்யாதி$_3$) இங்கே - 2. "யம் பஶ்யந் விஶ்வது$_4$ர்யாம்" இத்யாத்$_3$யநுஸந்தே$_4$யம். o,p "சென்ருய்" என்னுதே, "தோன்றினையே" என்றதுக்கு ப$_4$ாவம் (இடர்பட்டார் இத்யாதி$_3$) q "சக்கரநல் வலத்தையாய் - ஞானமே படையாக - தோன்றினையே" என்று அந்வய விவக்ஷயா தாத்பர்யம் (திருவாழியை மறந்தான் இத்யாதி$_3$) "ஞானமே படையாக" என்றத்தைக் கீழும் மேலும் அந்வயிப்பது. q$_2$ அண்ணிய-ஸமீபஸ்த$_2$மான. q$_3$ (ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தையோ நினைக்கிறது?) என்றது - ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தைக்கொண்டு ரக்ஷிக்குமது அவத்$_3$யமாம் நினைத்த என்னுமத்தைப்பற்ற. ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தையும் நினைத்தானில்லை என்றபடி.

ப்ர— m (ஒன்பதாம் பாட்டு) (மழுங்காத இத்யாதி$_3$) (புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே) ஶ்ரீபா$_4$க$_3$வதே அஷ்டமஸ்கந்தே$_4$ (3) "तं तद्वदार्तमुपलभ्य जगन्निवासस्तोत्रं निशम्य दिविजैस्सह संस्तुवद्भिः। छन्दोमयेन गरुडेन समुह्यमानश्चक्रायुधोऽभ्यगमदाशु यतो गजेन्द्रः ॥ ३१ ॥"

ஈ—r அநேககார்யங்களிலே ஏவாநின்றுலும் மழுங்கக்கடவதன்றியே புகர்பெற்றுவாரா நின்றுள்ள ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநமே r_2 கருவியாக, r_3 திருநாபீ₄கமலத்தை அடியாக உடைத்தான ஸம்ஸாரத்தில்,s தொழும்பாயார்க்கு-t மோக்ஷப்ரதராஞர்க்கு. u மலருலகில் தொழும்பாயார்க்கு-மழுங்காத ஞானமே படையாக-அளித்தால் உன் சுடர்ச்சோதி மறையாதே-v இருந்தவிடத்தே இருந்து ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தாலே ரக்ஷித்தாயாகில், "ஆனை இடர்பட்ட மடுவின் கரையிலே w அரைகுலையத் தலைகுலைய உணர்த்தி யற்று வந்து விழுந்தான்" என்கிற நிரவதிக தேஜஸ்ஸு இழந்ததேயன்றோ. x "மறையாதே" என்ற இதுக்கு "மறையும், மறையும்" என்று சிற்றுட்கொண்டான் வார்த்தை. 9.

அ—ஜ்ஞாநத்தைக்கொண்டு ரக்ஷிக்குமது அவத்₃யமாம் என்னுமத்தைப் பற்ற. ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்தையும் நினைத்தானில்லை என்றபடி. r ப்ரஸக்தப்ரதிஷேத₄ந்யாயம் ஹ்ருதி₃ நித₄ாயாஹ (அநேக கார்யங்களிலே இதி) r_2 கருவியாக-ஸாத₄நமாக. r_3 மலர்-திருநாபீ₄கமலம். "ஸங்கல்ப ரூப ஜ்ஞாநமே பரிகரமாக விகஸிதமான லோகத்திலே" [பக்கம் 53] என்று உரை இவ்விடத்திலே. s தொழும்பு - அடிமை; ஆயார்க்கு. t இத்தை அருளிச்செய்கிருர் (மோக்ஷப்ர₄தராஞர்க்கு என்று) u வைஶத்₃யார்த்த₂ம் அந்வயிக்கிருர் (மலருலகில் இத்யாதி₃) v,w அந்வயித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (இருந்த இடத்தே இத்யாதி₃) w அரைகுலையத் தலைகுலைய என்றது-வைக்₄ர்யாதிஶயத்₃யோதகம். x "மறையாதே" என்றது - பிரிநிலை ஏகாரமாய், மறையும் என்றபடி; இதுக்கு அபி₄யுக்தோக்தி (மறையாதே என்று தொடங்கி) ஹஸ்தே ஸுத₃ர்ஶநே வித்₃யமாநேऽபி, ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநேஸத்யபி, ஸர்வாதி₄கஸ்த்வமேவ, 1. "அதந்த்ரிதசமூபதிப்ர ஹிதஹஸ்தம்" இத்யாதி₃ப்ரகாரேண ஆக₃த்ய அரக்ஷ:; ஏதாத்₃ருஶஸ்தவ நிஸ்ஸீமாதிஶய:—ஸம்ஸாரே மோக்ஷப்ர₄தா நாம் ஸ்வஸங்கல்பேநைவ ரக்ஷாமகரிஷ்யஶ்சேத் க்ஷீணோऽப₄விஷ்யத்; தாத்₃ருஶாதிஶயஹாநிநிவ்ருத்த்யை ஸுந்த₃ரராஜத்வேநாவதீர்ய வர்த்தஸே ; ஏதாத்₃ருஶம் ஸௌஶீல்யம் கைஶ்சித்₃வக்தும் ஶக்யதே கிம்? இதி க₃ாத₂ாயாஸ்தாத்பர்யமிதி அவதாரிகாவாக்யேந ச உத்தரார்த்த₂ாபி₄ப்ராயாபி₄த₄ாநபரவாக்யேந ச வ்யஜ்யதே. "தொழுங்காதற் களிறளிப்பான் புள்ளூர்ந்து-மழுங்காத வைந்நுதிய சக்கர நல்வலத்தையாய் - தோன்றினையே ; மலருலகில் தொழும்பாயார்க்கு - மழுங்காத ஞானமே படையாக - அளித்தால் உன் சுடர்ச்சோதி மறையாதே" என்று அந்வயம். 9.

ஜீ—வற்றைக்கொண்டு கார்யங்கொண்டாலும் அவத்₃யமாம் என்கிருர் (மழுங்காத ஞானமே இத்யாதி₃) என்று மேலுக்கு அவதாரிகை கண்டுகொள்வது. r2."ப்ரஸக்தஸ்ய ஹி ப்ரதிஷேத₄:" இதி ந்யாயம் ஹ்ருதி₃நித₄ாயாஹ (அநேக கார்யங்களிலே இத்யாதி₃) r_2 கருவியாக-ஸாத₄நமாக r_3 மலர் - திருநாபீ₄கமலம். s தொழும்பு-அடிமை; ஆயார்க்கு - ஆனார்க்கு. t இத₃மாஹ (மோக்ஷப்ர₄தராஞர்க்கு இதி) u வைஶத்₃யார்த்த₂ம் அந்வயிக்கிருர் (மலருலகில் இத்யாதி₃) v,w இப்படி அந்வயித்ததுக்கு ப₄ாவம் (இருந்தவிடத்தே இத்யாதி₃) w அரைகுலையத் தலைகுலைய என்றது - வைக்₄ர்யாதிஶயத்₃யோதகம். x "மறையாதே" என்ற ஏகாரம் - பிரிநிலை ஏகாரம்; மறையும் என்றபடி; அதுக்கு அபி₄யுக்தோக்தி (மறையாதே இத்யாதி₃) m ஊர்ந்து-நடத்தி, தோன்றினையே - தோன்றினையே. படையாக - பரிகரமாக. யத்₃வா ஸாத₄நமாக என்னுதல். "தொழுங்காதல் களிறளிப்பான் புள்ளூர்ந்து-மழுங்காத வைந்நுதிய சக்கர நல் வலத்தையாய் - தோன்றினையே, மலருலகில் தொழும்பாயார்க்கு - மழுங்காத ஞானமே படையாக - அளித்தால் உன் சுடர்ச்சோதி மறையாதே" இத்யந்வய:. 9.

10. மறையாய நால்வேதத் துள்நின்ற மலர்ச்சுடரே!
முறையாலிவ் வுலகெல்லாம் படைத்திடந்துண் டுமிழ்ந்தளந்தாய்!
பிறையேறு சடையானும் நான்முகனு மிந்திரனும்
இறையாத லறிந்தேத்த வீற்றிருத்த லிதுவியப்பே?

ஆ— 10. வ்யா:— (மறை) ப₄க்திஹீநர்க்கு உன்னை அறியவொண்ணாதபடி மறைத்துக் கொண்டிருக்கிற ஸர்வவேத₃ங்களினுலும் ப்ரதிபாத்₃யனும், ப்ராப்தியாலே ஜக₃த் ஸ்ருஷ்டி ஸ்தி₂தி ஸம்ஹாராதி₃ ஹேதுபூ₄தனுயிருந்த உன்னுடைய ஸர்வேஶ்வரத்வத்தை அறிந்து உன்னை ஏத்துகைக்கு விஷயமாக உன்னைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற இருப்பு உனக்கோர் ஏற்றமோ? அன்றிறே. இப்படியிருக்கிற உன்னை நான் எத்தைச் சொல்லி ஏத்துவது? என்கிறுர். 10.

ஒ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — வேதை₃கஸமதி₄க₃ம்யனும் ஸர்வேஶ்வரனுயிருந்த உனக்கு, த்வத்ஸ்ருஷ்டராய், உன்னுலே லப்₃த₄ஜ்ஞாநரான ப்₃ரஹ்மாதி₃கள் "ஈஶ்வரன்" என்றறிந்து ஏத்த இருக்குமிது விஸ்மயமோ? என்கிறுர்.

வ்யா:— (மறையாய என்று தொடங்கி) அநாஶ்ரிதர்க்குத் தோற்ருமே, ஆஶ்ரிதர்க்குக் காட்டும் ஸ்வபா₄வமான வேத₃ப்ரதிபாத்₃யமான நிரதிஶய போ₄க்₃யதையையுடையையாய், ஸ்வாமித்வ ப்ராப்தியாலே இவ்வுலகத்துக்கு ஸ்ருஷ்ட்யாத்₃யுபகாரங்களைப் பண்ணினவனே! 10.

ப— 10. அவ:— அநந்தரம, ஈஶ்வராபி₄மாநிகளும் உன் ஶேஷித்வத்தை அறிந்து ஆஶ்ரயிக்க இருக்கிற இருப்பு ப்ராப்தமாகையால் ஆஶ்சர்யமல்ல என்கிறுர்.

மறையாய — (ரஜஸ்தம:ப்ரசுரர்க்கு ஸ்வார்த்த₂த்தை) மறைப்பதாய், **நால் வேதத்து**-(ஸத்வ ப்ரக்ருதிகளுக்கு அர்த்த₂ப்ரகாஶகமான ருக₃ாதி₃)சாதுர்வித்₄யத்தை

ஆதே₃— ஒன்பதாம் பாட்டு. மழுங்கக்கடவதன்றியே கூரிய முனையை உடைய திருவாழியை நல்ல வலவருகே உடையையாய், கையுந்திருவாழியுமான அழகு காண ஆசைப்பட்டிருக்கிற ஆனையின் கையில் பூ செவ்வியழியாமே திருவடிகளிலே இடுவித்துக்கொள்ளுகைக்காகப் பெரியதிருவடியை இடுக்கிக் கொண்டு வந்து தோன்றினையே. அநேக கார்யங்களிலே ஏவாநின்ருலும் மழுங்கக்கடவதன்றியே புகர்பெற்று வாராநின்றுள்ள ஸங்கல்ப ரூபஜ்ஞாநமே கருவியாக, திருநாபீ₄கமலத்தை அடியாக உடைத்தான ஸம்ஸாரத்தில் தொழும் பாஞர்க்கு இருந்தவிடத்தே இருந்து ரக்ஷித்தாயாகில் உன்னுடைய உஜ்ஜ்வலமான தேஜஸ்ஸு மறையாதோ? என்கிறுர் — "மழுங்காத" இத்யாதி₃யால். 9.

ப—உடைத்தான வேத3ங்களுக்கு, **உள்நின்ற**—ஆந்தரமான தாத்பர்யமாய் நின்ற, **மலர்**—விகாஸத்தையுடைத்தான, **சுடரே!**—ஜ்யோதீரூபனுய், **முறையால்**—பர்யாயந்தோறும், **இ**—இந்த, **உலகெல்லாம்**—லோகங்களையெல்லாம், **படைத்து**—ஸ்ருஷ்டித்து, **இடந்து**—(ப்ரளயத்திலே புக்கு) இடந்தெடுத்து, **உண்டு**—(மஹாப்ரளயத்திலே) உண்டு, **உமிழ்ந்து**—உமிழ்ந்து, **அளந்தாய்**—(அங்யாபி4மாநம் கழியும்படி) அளந்துபோந்தவனே! **இறையாதல்**—(இப்படி வேதை3க வேத்3யதையாலும், ஜக3த் ஸ்ருஷ்ட்யாதி3 வ்யாபாரங்களாலும்) ஶேஷியாக, **அறிந்து**—(உன்னை) அறிந்து, **பிறையேறு சடையானும்** — சந்த்3ரகலாத4ாரணத்தாலும், ஜடாத4ாரணத்தாலும் போ4க3தபஸ்ஸுகளிலே தத்பரனை ருத்3ரனும், **நான்முகனும்** — (ஸர்வதோமுக2 ஸ்ருஷ்ட்யாதி3 ஶக்தியையுடைய) ப்3ரஹ்மாவும், **இந்திரனும்**—(த்ரைலோக்யேஶ்வரனை) இந்த்3ரனும், **ஏத்த**—(ஸ்துத்யாதி3 முக2த்தாலே) ஆஶ்ரயிக்க, **வீறு**—(ஆஶ்ரயணீயத்வாகாரத்தாலே) வ்யாவ்ருத்தனுய், **இருத்தல் இது**—இருக்கிற இந்த இருப்பு, **வியப்பே—ஆஶ்சர்யமோ?**

ப்ரமாணோபபத்தி ஸித்3த4மான இது ப்ராப்தமென்று கருத்து. **முறையால்** என்று - உடையவனுகையாலே என்றுமாம். **மலர்** - மலர்த்தியாய், விகாஸம். 10.

இ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில்—ப்3ரஹ்மாதி3கள் உன்னை "ஈஶ்வரன்"என்றறிந்து ஏத்த இருக்கும் இது விஸ்மயமோ? என்கிறுர்.

வ்யா:— **(மறை இத்யாதி3)** து3ஷ்ப்ரக்ருதிகளுக்கு மறையாய், ஸத்ப்ரக்ருதிகளுக்கு வேத3மாயிருக்கும். **(உள்நின்ற மலர்ச்சுடரே)** வேத3ங்களிலே ஸர்வாதி4கனுகவும், நிரதிஶய போ4க்3யனுகவும் ப்ரகாஶிக்கிறவனே! **(முறை இத்யாதி3)** ஸ்வாமித்வப்ராப்தியாலே என்னுதல், பர்யாயேண என்னுதல். **(இவ்வுலகெல்லாம் படைத்து)** விஷம ஸ்ருஷ்டிக்கு அடியான கர்மவிஶேஷமிறே சேதநர் பண்ணிவைப்பது; யௌக3பத்3யம் அநுக்3ரஹகார்யம் என்கை. போ4க3 மோக்ஷஶூந்யமாய்க் கிடந்தவன்று இவற்றையுண்டாக்கி, ஸ்ருஷ்டமான ஜக3த்தை ப்ரளயங்கொள்ள, மஹாவராஹமாய் இடந்து, திரிய ப்ரளயம் வர, எடுத்து வயிற்றிலே வைத்து நோக்கி, பின்னை வெளிநாடுகாண உமிழ்ந்து, மஹாப3லி போல்வார் பருந்து இருயுமாபோலே அபஹரிக்கில், எல்லை நடந்து மீட்டுக்கொண்டாய். **(பிறை இத்யாதி3)** பிறையை ஶிரோபூ4ஷணமாக உடையனுகையாலே போ4க3ப்ரத4ாநனுகையும், ஜடாத4ரனுகையாலே - அந்த போ4க3ம் தபஸ்ஸாலே ஸாத்4யமென்கையும். 1. **"चतुर्मुखो जायते" (சதுர்முகோ2 ஜாயதே)**என்று-உன்னுலே ஸ்ருஷ்டனுய், ருத்3ரனுக்குங்கூட ஜநகனை ப்3ரஹ்மாவும், க்ஷேத்ரஜ்ஞதயா ஸம்ப்ரதிபந்நனை இந்த்3ரனும். **(இறை இத்யாதி3)** நீ ஸ்வாமி என்றறிந்து ஏத்த, அத்தாலே ஸர்வேஶ்வரனுயிருக்கும் இது விஸ்மயமோ? உன்னுலே ஸ்ருஜ்யரான ப்3ரஹ்மாதி3கள் உன்னை ஸ்தோத்ரம் பண்ண, நீ இருக்கும் இருப்பு உனக்கு அவத்3யமன்றே.

10.

ஈ— அவ:— பத்தாம் பாட்டு. a வேதை3கஸமதி4க3ம்யனாய், b ஸர்வேஶ்வரனாயிருந்த உனக்கு. c த்வத்ஸ்ருஷ்டராய் உன்னாலே லப்3த4ஜ்ஞாநரான ப்3ரஹ்மாதி3கள் d "ஈஶ்வரன்" என்றறிந்து ஏத்த இருக்குமது விஸ்மயமோ ? என்கிறார்.

வ்யா:— (மறையாய) e1. "आदौ वेदाः प्रमाणं स्मृतिरुपकुरुते सेतिहासैः पुराणैर्न्यायैः साधं त्वदर्चाविधिमुपरि परिक्षीयते पूर्वभागः। ऊर्ध्वो भागस्त्वदीहागुणविभवपरिज्ञापनैस्त्वत्पदाप्तौ वेद्यो वेदैश्च सर्वैरहमिति भगवन्! स्वेन च व्याचकर्थ॥" (ஆதௌ3 வேதா3: ப்ரமாணம் ஸ்ம்ருதிருபகுருதே ஸேதிஹாஸை: புராணைர் ந்யாயைஸ்ஸார்த்த4ம் த்வத3ர்ச்சா-விதி4முபரி பரிக்ஷீயதே பூர்வபா4க3: । ஊர்த்4வோ பா4க3ஸ்த்வதீ3ஹாகு3ணவிப4வ-பரிஜ்ஞாபநைஸ்த்வத்பதா3ப்தௌ வேத்3யோ வேதை3ஶ்ச ஸர்வைரஹமிதி ப4க3வந்!

அ— பத்தாம் பாட்டு. (மறையாய இத்யாதி3) a ப்ரத2மபாத3ார்த்த2ம் (வேதை3கஸமதி4க3ம்யனாய் என்று) b த்3விதீயபாத3ார்த்த2ம் (ஸர்வேஶ்வரனாயிருந்த உனக்கு என்று) c த்ருதீய பாத3ார்த்த2ம் (த்வத்ஸ்ருஷ்டராய் இத்யாதி3) d சதுர்த்த2பாத3ார்த்த2ம் (ஈஶ்வரன் என்று இத்யாதி3) e எல்லா ப்ரமாணங்களும் உண்டாயிருக்க, வேத3த்துக்கு ஏற்றமேது? என்றும், வேத3த்திலே தே3வதாந்தரங்களையும் சிறிதிடத்திலே சொல்லாநிற்க, இவனையே வேத3ங்கள் எல்லாம் ப்ரதிபாதி3க்கிறபடி எங்ஙனே ? என்றும் உண்டாகிற இரண்டு ஶங்கைக்கு உத்தரமாக இஶ்லோகத்தை உபாத3ாநம் பண்ணுகிறார் (ஆதௌ3 வேதா3: ப்ரமாணம் இத்யாதி3) ப்ரமாணாந்தராணி ஶாஸ்த்ராந்தராணி ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணாநி ச விஹாய, வேதா3ந்கிமர்த்த2முபாத3த்த இதி ஶங்கா ச (ஆதௌ3 வேதா3: ப்ரமாணம்) இத்யநேந பரிஹ்ருதா ப4வதி. ஸ்ம்ருதிஸ் ஸேதிஹாஸை: புராணை: ந்யாயைஸ்ஸார்த்த4முபகுருதே-உபப்3ரும்ஹணம் பண்ணாநிற்கிறது. இத்தால் - வேத3ம் ஸ்வயம் ப்ரமாணம், ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்கள் வேதோ3பப்3ரும்ஹணதயா வேத3மூலகத்வேந ப்ரமாணங்கள் என்றபடி. (த்வத3ர்ச்சாவிதி4முபரி) தவ அர்ச்சாவிதே4ருபரீத்யர்த்த2:. ஆனால் (அர்ச்சாவிதி4ம்) என்று த்3விதீயையை ப்ரயோகி3ப்பானென் ? என்னில் ; 2. "உப4ஸர்வதஸோ: கார்யா தி4கு3பர்யாதி3ஷு த்ரிஷு । த்3விதீயாம்ரேடி3தாந்தேஷு ததோऽந்யத்ராபி த்3ருஶ்யதே ॥" என்றிருக்கையாலே. அதாவது - தஸிலந்தமான உப4யஶப்3த3ஸர்வஶப்3த3ஸாமீப்யத்திலும், தி4க்ச2ப்3த3ஸாமீப்யத்திலும், ஆம்ரேடி3தாந்தங்களும் அநாம்ரேடி3தாந்தங்களுமான உபர்யத்4யத4ஶ்ஶப்3த3ங்களினுடைய ஸாமீப்யத்திலும்

ஜீ— பத்தாம் பாட்டு. (மறையாய இத்யாதி3) a ப்ரத2மபாத3ார்த்த2ம் (வேதை3கஸமதி4க3ம்யனாய் என்றது) b த்3விதீயபாத3ார்த்த2ம் (ஸர்வேஶ்வரனாய் இருந்த உனக்கு என்றது) c த்ருதீய பாத3ார்த்த2ம் (த்வத்ஸ்ருஷ்டராய் இத்யாதி3) d சதுர்த்த2பாத3ார்த்த2ம் (ஈஶ்வரன் என்று இத்யாதி3) e ஸகல வேத3ப்ரதிபாத்3யதைக்கு ப்ரமாணம் (ஆதௌ3 இத்யாதி3) ஸ்ரீரங்க3ராஜஸ்தவே உத்தரஶதகே. ஸ்ம்ருதி:-ஸேதிஹாஸை: புராணைர்ந்யாயைஸ்ஸார்த்த4ம், உபகுருதே-உபப்3ரும்ஹணம் பண்ணாநிற்கிறது. இத்தால் - வேத3ம் ஸ்வத: ப்ரமாணம், ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணங்கள் வேதோ3பப்3ரும்ஹணதயா வேத3மூலகத்வேந ப்ரமாணங்கள் என்றபடி. (த்வத3ர்ச்சாவிதி4முபரி) தவ அர்ச்சாவிதே4ருபரி இத்யர்த்த2:. பரிக்ஷீயதே - பரிக்ஷீணமாகாநிற்கிறது - தத்

ப்ர—e1. (பத்தாம் பாட்டு) (மறையாய) श्रीरङ्गराजस्तवे उत्तरशतके—"आदौ वेदाः प्रमाणं स्मृतिरुपकुरुते सेतिहासैः पुराणैर्न्यायैस्साधं त्वदर्चाविधिमुपरि परिक्षीयते पूर्वभागः। ऊर्ध्वो भागस्त्वदीहागुणविभवपरिज्ञापनैस्त्वत्पदाप्तौ वेद्यो वेदैश्च सर्वैरहमिति भगवन् स्वेन च व्याचकर्थ ॥ १९ ॥"

ஈ—ஸ்வேந ச வ்யாசகர்த்த2 ||) f மறை என்றும், வேத3மென்றும், இரண்டுபடியாகச் சொல்லுகிறது - ப3ாஹ்யராய் நாஸ்திகராயிருப்பார்க்குத் தன் படிகளை மறைக்கையாலும், ஆஸ்திகராயிருப்பார்க்குத் தன் அர்த்த2த்தை வெளியிட்டுக் காட்டுகையாலும். g பூர்வப4ாக3ம் - ஆராத4நஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறதாய், உபரிதநப4ாக3ம் - ஆராத்4யஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறதாய், 1. "वेदैश्च सर्वैरहमेव वेद्यः" (வேதை3ஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்3ய:) என்கிறபடியே ஸகல வேத3ங்களும் h தன்னையே ப்ரதிபாதி3க்கும்படியாயிருக்கையாலே வந்த புகரைச் சொல்லுகிறது, i வேத3ங்களிலே, i2 ஸர்வாதி4கனுகவும் i3 நிரதிஶயபே4ாக்3யனுகவும் ப்ரகாஶிக்கிறவனே!

அ—த்3விதீயா கார்யா என்று அநுஶாஸிக்கையாலே என்றபடி. 2. "ஆம்ரேடி3தம் த்3விஸ்த்ரிருக்தம்" இதி நிக4ண்டு: பரிக்ஷீயதே - பரிக்ஷீணமாகாநிற்கும். அது தத்ப்ரதிபாத3நபரம் என்றபடி. பூர்வோ ப4ாக3: - ஸ்ம்ருத்யுபப்3ரும்ஹிதமான பூர்வப4ாக3ம் என்றபடி. ஊர்த்4வோ ப4ாக3: இதிஹாஸ புராணங்களாலே உபப்3ரும்ஹிதமான வேத3ாந்தம் என்றபடி. ஈஹா - ரக்ஷணார்த்த2வ்யாபார:, விப4வ: - உப4யவிபூ4த்யைஶ்வர்யம். த்வத்பத3ாப்தௌ-"பரிக்ஷீயதே" இதி அத்ராபி யோஜநீயம். தேவரீருடைய திருவடிகளைக் கிட்டுகையிலே பரிக்ஷீணமாகாநிற்கிறது. இப்படி வேத3ங்களெல்லாவற்றுலும் ப்ரதிபாத்3யன் அவனென்று சொல்லுவாரார்?என்ன (வேத்3யோ வேதை3ஶ்ச ஸர்வை: என்று தொடங்கி). 3. "ப்ராயேண பூர்வப4ாக3ார்த்த2பூரணம் த4ர்மஶாஸ்த்ரத:| இதிஹாஸபுராணாப்4யாம் வேத3ாந்தார்த்த2: ப்ரகாஶ்யதே ||" என்னக்கடவதிறே. f "மறை" என்றும், "வேத3ம்" என்றும் த்3விருக்திக்குக் கருத்தென்? என்ன (மறையென்றும் இத்யாதி3) "வேத3யதீதி - வேத3:" என்னக்கடவதிறே. g "நால்வேதத்துள்நின்ற மலர்ச்சுடரே" இதி பத3ஸங்க3திம் ஹ்ருதி3 நித4ாய "ஆதௌ3 வேத3ா:" இதி ஶ்லோகார்த்த2ஞ்ச விவ்ருண்வந், "மலர்ச்சுடர்" இத்யஸ்யார்த்த2மாஹ (பூர்வப4ாக3மித்யாதி3) h (தன்னையே இத்யாதி3) 4. "யே யஜந்தி பித்ரூந் தே3வாந்" 5. "ஸ ஆத்மா அங்க3ாந்யந்யா தே3வதா:" 6. "ஸ ப்3ரஹ்மா ஸ ஶிவஸ்ஸேந்த்3ரஸ் ஸோऽக்ஷர: பரமஸ்ஸ்வராட்" 7. "யோ யோ யாம் யாம் தநும் ப4க்த:" A "நின்மூர்த்தி பரப்பிவைத்தாய்" என்றது அநுஸந்தே4யம். i புகரை விவரிக்கிறார் (வேத3ங்களிலே என்று) யத்3வா, ப்ரதிபாத்3யாகாரமேதென்ன (வேத3ங்களிலே இத்யாதி3) அத2வா, "நால்வேதத்துள் நின்ற மலர்ச்சுடரே" இத்யஸ்ய பிண்டி3தார்த்த2மாஹ (வேத3ங்களிலே இதி) ஸர்வாதி4கத்வ நிரதிஶயபே4ாக்3யத்வே "மலர்ச்சுடர்" இத்யநேந ப2ணிதே. i2 8. "பதிம் விஶ்வஸ்ய" 9. "பதிம் பதீநாம்" 10. "தமீஶ்வராணாம் பரமம் மஹேஶ்வரம் தம் தே3வதாநாம் பரமஞ்ச தை3வதம்" 11. "ந தத்ஸமஶ்சாப்4யதி4கஶ்ச த்3ருஶ்யதே" இத்யாதி3நா - ஸர்வாதி4கத்வம் ப்ரதிபாத்3யதே. 12. "ஸர்வக3ந்த4ஸ்ஸர்வரஸ:" 13. "ஆநந்தோ3

ஜீ—ப்ரதிபாத3நபரமாகாநிற்கிறது. பூர்வப4ாக3:- ஸ்ம்ருத்யுபப்3ரும்ஹித பூர்வப4ாக3 இத்யர்த்த2:. ஊர்த்4வோ ப4ாக3: - இதிஹாஸபுராணோபப்3ரும்ஹித வேத3ாந்த ப4ாக3 இத்யர்த்த2:. ஈஹா. ரக்ஷணார்த்த2வ்யாபார:; விப4வ: - உப4யவிபூ4த்யைஶ்வர்யம். (த்வத்பத3ாப்தௌ) "பரிக்ஷீயதே" இதி அத்ராபி யோஜநீயம். இப்படி வேத3ங்கள் எல்லாவற்றுலும் ப்ரதிபாத்3யன் அவன் என்று சொல்லுவாரார்? என்ன—(வேத்3யோ வேதை3ஶ்ச ஸர்வை: இத்யாதி3) f "மறை" என்றும், "வேத3ம்" என்றும் சொன்ன த்3விருக்திக்குக் கருத்தேது? என்ன; (மறை என்றும் இத்யாதி3) "வேத3யதீதி-வேத3:" என்னக்கடவதிறே. g "நால்வேதத்துள்நின்ற மலர்ச்சுடரே" என்றதுக்கு அர்த்த2ம் (பூர்வப4ாக3ம் இத்யாதி3) i ப்ரதிபாத்3யாகாரமேதென்ன (வேத3ங்களிலே இத்யாதி3) 10. "தமீஶ்வராணாம்" 11. "ந தத்ஸமஶ்ச" இத்யாதி3யும். 12. "ஸர்வக3ந்த4ஸ்ஸர்வரஸ:"

A திருவிருத்தம்-96.

ஈ—(முறையால் இத்யாதி₃) j வேத₃ங்கள்தான் ப்ரதிபாதி₃ப்பது இவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தையாயிற்று. (முறையால்) ஸ்வாமித்வ ப்ராப்தியாலே என்னுதல், பர்யாயேண என்னுதல். k கரணகளேப₃ரவிது₄ரமாய், போ₄க₃மோக்ஷ ஶூந்யமாய்க் கிடந்தவன்று இவற்றை உண்டாக்கி, ஸ்ருஷ்டமான ஜக₃த்தை ப்ரளயங்கொள்ள, மஹாவராஹமாயிடந்து, திரிய ப்ரளயம் வர, வயிற்றினுள்ளே வைத்து நோக்கி; பின்னை வெளிநாடு காண உமிழ்ந்து, மஹாப₃லிபோல்வார் l பருந்து l₂ இருஞ்சிறைப்போலே அபஹரிக்க, எல்லை நடந்து மீட்டுக்கொண்டு, இப்படி ஸர்வவித₄ ரக்ஷணங்களையும் பண்ணினவனே! m விஷமஸ்ருஷ்டிக்கு அடியான கர்மவிஶேஷமிறே சேதநர் பண்ணிவைப்பது. n யௌக₃பத்₃யம் அநுக்₃ரஹகார்யம் என்கை. (பிறையேறு சடையானும் இத்யாதி₃) o ஜடை கழற்றுதே ஸாத₄கவேஷத்தோடேயிருக்கச்செய்தே, கலாமாத்ரமான சந்த்₃ரனை த₄ரித்துக்கொண்டு ஸுக₂ப்ரத₄ாநனுயிருக்கிற ருத்₃ரனும், அவனுக்குங்கூட ஜநகனன சதுர்முக₂னும், p இவர்களோடொக்க எண்ணலாம்படியிருக்கிற

அ—ப்₃ரஹ்ம" 1. "ரஸோ வை ஸ: ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்₃த்₄வாநந்தீ₃ ப₄வதி" 2. "யச்சாஸ்யேஹாஸ்தி யச்ச நாஸ்தி ஸர்வம் தத₃ஸ்மிந் ஸமாஹிதம்" இத்யாதி₃நா நிரதிஶயபோ₄க்₃யத்வம். "அத்ர, ஸர்வாதி₄கத்வம் பூர்வப₄ாக₃ப்ரதிபாத்₃யம்; தத்ர ப₄க₃வத்₃விபூ₄திப்ரதிபாத₃நாத். நிரதிஶயபோ₄க்₃யத்வம் து - உத்தரப₄ாக₃ப்ரதிபாத்₃யம்" இத்யபி வத₃ந்தி. மலர்ச்சுடரே - விஸ்த்ருதனுய்க்கொண்டு ப்ரகாஶிக்கிறவனே! என்று ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம். j பூர்வோத்தரபாத₃ஸங்க₃திம் ஹ்ருதி₃ நித₄ாய ப₄ாவாந்தரமாஹ (வேத₃ங்கள்தான் இதி) 3. "த்ரீணி பத₃ா விசக்ரமே விஷ்ணுர் கோ₃பா அதா₃ப்₄ய:" 4. "ஸ வராஹோ ரூபம் க்ருத்வோபர்யமஜ்ஜத் ஸ ப்ருதி₂வீமத₄ ஆர்ச்ச₂த்" இத்யாதி₃யாலே - ரக்ஷகத்வம் ப்ரதிபாதி₃தம். k பர்யாயோபபாத₃நபூர்வகமாக ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (கரணகளேப₃ர இத்யாதி₃) l பருந்து இருஞ்சிறைப்போலே-க்₃ருத்₄ரவிஶேஷம் அபஹரித்தாற்போலே. m ஸ்ருஷ்டி: கர்மாதீ₄நா ஹி ப₄வதி ப₄க₃வத₃ஸாத₄ாரணகாரணகை: பூ₄ம்யுத்₃த₄ரணதி₃பி₄ஸ் ஸஹ கத₂ம் நிக₃த்₃யத இத்யத்ராஹ (விஷமேத்யாதி₃) n "எல்லாம்" என்று - யௌக₃பத்₃யம் தோன்றுகிறதிறே. 5. "ஸ ஏகாகீ ந ரமேத" 6. "அசித₃விஶேஷிதாந் ப்ரளயஸீமநி ஸம்ஸரத:" இத்யாதி₃. o (சடைகழற்றுதே) 7. "ஸுஸுக₂ம் கர்த்தும்" என்கிறபடியே - ப₄க₃வது₃பாஸநந்தான் ஸுக₂ரூபமாயிறே இருப்பது. அது தோன்றுகைக்காகப் பிறையை த₄ரித்தானுயிற்று; "இந்த ப₃ாஹ்யஸுக₂ம்போலேயிறே எனக்கு ஆந்தரஸுக₂ம்" என்று காட்டுகிறனுயிற்று; p (இவர்களோடொக்க இதி) 8. "ஸ ப்₃ரஹ்மா ஸ ஶிவஸ்ஸேந்த்₃ர:" 9. "ப்₃ரஹ்மா ஶிவஶ் ஶதமக₂:". q "ஆதல்"-ஆகையென்று திருவுள்ளம்பற்றி

ஜீ—1. "ரஸோ வை ஸ:" 2. "யச்சாஸ்யேஹாஸ்தி" இத்யாதி₃யும் விவக்ஷிதம். "மறையாய" இத்யாதி₃ - ரஜஸ்தம:ப்ரசுரராய் நாஸ்திகராயிருப்பார்க்கு ஸ்வார்த்த₂த்தை மறைப்பதாய், ஸத்வப்ரசுரராய் ஆஸ்திகராயிருப்பார்க்கு ஸ்வார்த்த₂ ப்ரகாஶகமான நாலு வேத₃ங்களுக்கு ஆந்தரமான தாத்பர்யமாய் நின்று விகாஸத்தையுடைய தேஜோரூபனனவனே! என்று ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம். j மேலே கூட்டித் தாத்பர்யம் (வேத₃ங்கள்தான் இத்யாதி₃) "படைத்து" என்றதுக்கு - 10. "யதோ வா இமானி" இத்யாதி₃; 3. "த்ரீணி பத₃ா விசக்ரமே" 4. "ஸ வராஹோ ரூபம் க்ருத்வோபர்யமஜ்ஜத் ஸ ப்ருதி₂வீமத₄ ஆர்ச்ச₂த்" இத்யாதி₃யிலே ரக்ஷகத்வம் ப்ரதிபாதி₃தம். k பர்யாயோபபாத₃நபூர்வகமாக ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (கரணகளேப₃ர இத்யாதி₃) l₂ இருஞ்சிறைப்போலே-அபஹரித்தாற்போலே. m கர்மாநுகு₃ணமான ஸ்ருஷ்டி உபகாரமானபடியென்? என்ன (விஷமஸ்ருஷ்டிக்கு இத்யாதி₃) n "எல்லாம்" என்று - யௌக₃பத்₃யம் தோன்றுகிறதிறே. p 8. "ஸேந்த்₃ர:" என்றத்தைப்பற்ற (ஒக்கவெண்ணலாம்படி என்றது) r வியப்பே -

11. வியப்பாய வியப்பில்லா மெய்ஞ்ஞான வேதியனை
சயப்புகழார் பலர்வாழும் தடங்குருகூர்ச் சடகோபன்
துயக்கின்றித் தொழுதுரைத்த வாயிரத்து ளிப்பத்தும்
உயக்கொண்டு பிறப்பறுக்கு மொலிமுந்நீர் ஞாலத்தே.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஈ—இந்த்₃ரனும், q நீ ஸ்வாமியான முறை அறிந்து ஏத்த,அத்தாலே உன்னுடைய வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற இருந்தாய் என்றால் இது உனக்கு r விஸ்மயமோ? s ஒருவன் ஒரு s_2 குழமணனைப் பண்ணி, அதின் கழுத்திலே காக்கைப்பொன்னைத் s_3 தொற்றி, அதின் தலையிலே காலை வைத்து, "இது என்னை வணங்கிற்று" என்று s_4 இறுமாந்திருக்குமா போலே, tA " நன்மைப்புனல்பண்ணி நான்முகனைப்பண்ணி " என்கிறபடியே உன்னாலே t_2 மனையப்பட்ட ப்₃ரஹ்மாவும், அவனாலே ஸ்ருஷ்டரான இவர்களும் உன்னை ஏத்த, அத்தாலே இறுமாந்திருந்தாய் என்றால் இது உனக்கு ஏற்றமோ? ஹாஸ்யமாய்த் தலைக்கட்டுமத்தனையன்றே. 10.

அ—(நீ ஸ்வாமியான முறையென்றது) r விஸ்மயமோ-இந்த வ்யாவ்ருத்தி விஸ்மயமன்று என்றபடி. s " வியப்பே " - விஸ்மயந்தானென்றாய், " வ்யாவ்ருத்தன் " என்று அபி₄மாநித்திருக்கிற இது அவத்₃யமாகையாலே அந்த இருப்பு அதிவிஸ்மயமென்று அர்த்த₂ாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (ஒருவனித்யாதி₃) யத்₃வா, பூர்வவாக்யம் ஸத்₃ருஷ்டாந்தம் விவ்ருணோதி (ஒருவனொரு இத்யாதி₃) s_2 குழமணன்-மரப்பாச்சி. s_3 தொற்றி - ஓட்டி. s_4 இறுமாந்து-க₃ர்வித்து t_2 மனையப்பட்ட-ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட. 10.

ஜீ—விஸ்மயமோ? s பூர்வவாக்யம் ஸத்₃ருஷ்டாந்தம் விவ்ருணோதி (ஒருவனொரு இத்யாதி₃) s_2 குழமணன் - மரப்பாச்சி. s_3 தொற்றி - ஓட்டி. s_4 இறுமாந்து - க₃ர்வித்து. t (நன்மைப்புனல் பண்ணி) கார்யோத்பத்திஹேதுவாம் நன்மையுடைய காரணஜலத்தை உண்டாக்கி இதி ஶப்₃த₃ார்த்த₂:. இறையாதல் - ஸ்வாமியாக. க்ரமேணாந்வய:. 10.

ஆதே₂— பத்தாம் பாட்டு. பா₃ஹ்யராய் நாஸ்திகராயிருப்பார்கருத் தன் படிகளை மறைக்கையாலும், ஆஸ்திகராயிருப்பார்க்குத் தன் அர்த்த₂த்தை வெளியிட்டுக் காட்டுகையாலும் "மறை" என்றும், "வேத₃ம்" என்றும் சொல்லப் படுகிற அவற்றிலே ஸர்வாதி₄கனாகவும், நிரதிஶய போ₄க்₃யனாகவும் ப்ரகாஶிக் கிறவனே! ஸ்வாமித்வப்ராப்தியாலே கரணகளேப₃ரவிது₄ரமாய போ₄க₃மோக்ஷ ஶூந்யமாய்க் கிடந்தவன்று இவற்றை உண்டாக்கி, ப்ரளயம் வர, வயிற்றினுள்ளே வைத்துநோக்கி, பின்னையும் வெளிநாடுகாண உமிழ்ந்து, மஹாப₃லிபோல்வார் பருந்து இருஞ்சிறைபோலே அபஹரிக்க, எல்லை நடந்து மீட்டுக்கொண்டு, இப்படி ஸர்வவித₄ ரக்ஷணங்களையும் பண்ணினவனே! ஜடையில் கலாமாத்ரமான சந்த்₃ரனை த₄ரித்துக்கொண்ட ருத்₃ரனும், தஜ்ஜநகனான சதுர்முக₂னும், இவர்களோடு எண்ணப்பட்ட இந்த்₃ரனும், நீ ஸ்வாமியான முறையறிந்து ஏத்த, அத்தாலே உன்னுடைய வ்யாவருத்தி தோற்ற இருந்தாய் என்றால், அது உனக்கு விஸ்மயமோ ? என்கிறார் — " மறையாய " இத்யாதி₃யால். 10.

ஆ— 11. (வியப்பாய) லோகத்தில் விஸ்மயநீயமானவற்றை விஸ்மயநீயமாகவுடைய னன்றியே, யதா2பூ4தவாதி3யான ஸர்வவேத3ங்களாலும் ப்ரதிபாத்3யனாயிருந்தவனை, ப4க3வத் கைங்கர்யரதித்வமாகிற கல்யாணமான புகழையுடையார் பலர் வாழும் தடங் குருகூர்ச் சடகோபன், ஓரஜ்ஞாநக3ந்த4மில்லாதபடி ஸாக்ஷாத்கரித்துத் தொழுதுரைத்த இத்திருவாய்மொழி, ப4க3வத்ஸாக்ஷாத்கார விரோதி4 ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கும் என்கிறார். 11.

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஒ— அவ:— நிக3மத்தில் — இத்திருவாய்மொழிகற்றாரை உஜ்ஜீவிப்பித்து, பின்னை ஸாம்ஸாரிக து3:க்க2த்தையெல்லாம் இத்திருவாய்மொழிதானே போக்கும் என்கிறார்.

வ்யா:— (வியப்பென்று தொடங்கி) வேறொரு ஆஶ்ரயத்திலே கண்டதாகில் விஸ்மயமாம்படி இருக்குமவையெல்லாம், இங்கே கண்டதாகில் விஸ்மயமில்லாத படியையுடையனாய், யதா2பூ4தவாதி3யான வேத3ப்ரதிபாத்3யனாயுள்ளவனை, (சயப் புகழ்) ஸம்ஸாரத்தை வென்ற புகழ். (துயக்கின்றி) ஸம்ஶயவிபர்யய ஜ்ஞாநங்க ளில்லாதபடி. 11.

நஞ்ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ப— 11. அவ:— அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் ப2லமாக ஸாம்ஸாரிக ஜந்மராஹித்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வியப்பாய—(ஏகதே3ஶ ஸம்ப3ந்த4த்தாலும புறம்புள்ளவிடத்தில்) ஆஶ்சர்யா வஹமான கு3ணசேஷ்டிதாதி3கள், வியப்பில்லா—(ஸ்வவிஷயத்தில்) ஆஶ்சர்யமாகை யன்றியே (தன்னைப்பற்றி அவைதான் மினுங்கும்படியான,) மெய்ஞ்ஞானம்—இந்த யாதா2த்ம்ய ஜ்ஞாநத்தை ப்ரதிபாதி3க்கிற, வேதியனை—வேத3ங்களாலே வேத்3ய னானவனை, சயம்—(ஸம்ஸார) ஜயத்தால் வந்த, புகழார்—(ஜ்ஞாநவைராக்3ய) ப்ரதை2 யையுடையரானார், பலர்—பலரும், வாழும்—(இவருடைய வைலக்ஷண்யத்தை அநுப4வித்து) வாழ்கிற, தடம்—பேரிடமுடைத்தான, குருகூர்—திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன்—ஆழ்வார், துயக்கு—(ஸம்ஶயவிபர்யயரூபமான) மனந்திரிவு, இன்றி—அற்று, தொழுது—(யதா2ர்த்த2 ஜ்ஞாநகார்யமான) ஶேஷ வ்ருத்தியோடே, உரைத்த—அருளிச்செய்த, ஆயிரத்துள் இப்பத்தும்— ஆயிரத் துள் இப்பத்தும், ஒலி—கோலாஹலோத்தரமாய், முந்நீர் — (ஆற்றுநீர், ஊற்று நீர், வர்ஷஜலம் ஆகிய) மூன்று நீருங்கூடின கடலையுடைததான, ஞாலத்து— பூ4மியிலே, உயக்கொண்டு — (ஜ்ஞாந ப்ரதா2நாதி3களாலே) உஜ்ஜீவிப்பித்து, பிறப்பு—ஜந்மஸம்ப3ந்த4த்தை, அறுக்கும்—அறுக்கும்.

வியப்பு - ஆஶ்சர்யம், துயக்கு - மனநதிரிவு. இது நாலடித்தாழிசை. "கலிவிருத்தம்" என்பாரும் உளர். 11.

வாதி3கேஸரி அழகியமணவாள ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

இ— அவ:— நிக₃மத்தில்—இத்திருவாய்மொழிகற்றுரை உஜ்ஜீவிப்பித்துப் பின்னை ஸாம்ஸாரிக து₃:க்க₂த்தை இத்திருவாய்மொழி தானே போக்கும் என்கிருர்.

வ்யா:— **(வியப்பாய இத்யாதி₃)** புறம்பு விஸ்மயநீயங்களானவை இவ் விஷயத்தில் விஸ்மயநீயங்களன்றிக்கேயிருக்கிறபடி. தங்களுடைய அங்கீ₂காரம் புறம்புள்ளார்க்கு ஏற்றமாயிருக்கிற ப்₃ரஹ்மருத்₃ராதி₃கள் ஸ்தோத்ரம பண்ணு கிறது இவன் பெருமைக்கு ஆஶ்சர்யமன்றிக்கேயிருக்கை. **(மெய்ஞ்ஞான வேதியனை)** இவனைச் சொல்லும்போது, சொல்லிற்றெல்லாம் மெய்யாம்படி யிருக்கிற யதா₂ர்த₂வாதி₃யான வேத₃மே சொல்லவேணடாவோ? மெய்யான ஜ்ஞானத்தைப் பிறப்பிக்கிற வேத₃ப்ரதிபாத்₃யனை. **(சயப்புகழார்)** ஸம்ஸாரத்தை ஜயித்த புகழை உடையராயிருக்கை. ஆழ்வாரோடு ஸாம்யாபந்நராயிருக்கை. இப்படியிருப்பார் அநேகர் ஆழ்வாரை அநுப₄வித்திருக்கை. **(தடங்குருகூர்)** ஸாத்விகருக்கு அநுப₄விக்கைக்குப் பரப்புடைத்தான திருநகரி. துயககாவது - மனந்திரிவு. ஸம்ஶயவிபர்யய ரஹிதமான ஸம்யக்₃ஜ்ஞாநத்தாலே கண்டு ப்ரீதி ப்ரேரிதராய்த்தொழுது, அந்த ப்ரீதிவழிந்த சொல்லான ஆயிரத்திலும இப்பத்து, **(ஒலிமுந்நீர் ஞாலத்தே - உயக்கொண்டு பிறப்பறுக்கும்)** ஒலியையுடைய முந்நீரை யுடைய பூ₄மியிலே, 1. **"असन्नेव" (அஸந்நேவ)** என்று அஸத்கல்பரானவர்களை, 1. **"सन्तमेनं ततो विदुः" (ஸந்தமேநம் ததோ விது₃:)** என்று உஜ்ஜீவிப்பித்து, பினனை தத்₂விரோதி₄யான ஜந்மத்தைப்போககும். 11.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

ஈ— அவ:— a நிக₃மத்தில்—இத்திருவாய்மொழி தானே இது கற்றுரை உஜ்ஜீவிப் பித்துப் பின்னை ஸாம்ஸாரிகமான ஸகலது₃ரிதத்தையும் போக்கும் என்கிருர்.

வ்யா:— b (வியப்பாய வியப்பில்லா) c **வேறு சில வ்யக்திகளிலே கண்டால் விஸ்மயஹேதுவாயிருக்குமவையடைய, இவன் பக்கலிலே கண்டால் ப்ராப்தமா யிருக்கும். d ஒருவன் ஒருவனுக்கு நாலு பசு கொடுத்தால் அது விஸ்மயஹேதுவா யிருக்கும், "பெருமாள் செய்தார்" என்றவாறே ப்ராப்தமாயிருந்ததிறே. e ஸர்வ**

அ— நிக₃மம். (வியப்பாய இத்யாதி₃) a"இப்பத்தும் உயக்கொண்டு பிறப்பறுக்குமொலிமுந்நீர் ஞாலத்து" என்கிறத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (நிக₃மத்தில் இத்யாதி₃) b வியப் பாய வியப்பில்லா - விஸ்மயஹேதுவாய், விஸ்மயஹேதுவுமன்றிக்கேயிருக்கிற வ்யாபாரத்தை உடையவன் என்றபடி. c இத்தைக் காட்டுகிருர் (வேறு சில என்று தொடங்கி) d இதரஸ்மிந் விஸ்மயஹேதுபூ₄தஸ்ய கார்யஸ்ய ப₄க₃வத்₃விஷயே விஸ்மயஹேதுத்வாப₄ாவ: குத்ர த்₃ருஷ்ட

ஜீ— நிக₃மம். (வியப்பாய இத்யாதி₃) a"இப்பத்தும் உயக்கொண்டு பிறப்பறுக்கும்" இத்யாதி₃ யைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (நிக₃மத்தில் இத்யாதி₃) b வியப்பாய வியப்பில்லா - விஸ்மய ஹேதுவாய் விஸ்மயஹேதுவுமன்றிக்கே இருக்கிற வ்யாபாரத்தையுடையனும் இதி ஶப்₃த₃ார்த்த₂: c இத்தைக்காட்டுகிருர் (வேறு சில இத்யாதி₃) d இதரத்ர விஸ்மயஹேதுவாயிருக்குமது இவ்விஷ யத்தில் விஸ்மயஹேதுவன்றிக்கே ப்ராப்தமாயிருக்க எங்கே கண்டோம்? என்ன (ஒருவன்

ஈ—ஸ்வத3ாநம் பண்ணிக் e2 கையொழிந்தவளவிலே "த்ரிஜடன்" என்பானொரு ப்3ராஹ்மணன் வர, அப்போதொன்றும் e3 தோற்ருமையாலே "உனக்கு வேண்டும் பசுக்களை அடித்துக்கொண்டுபோ" என்ன, தண்டைச்சுழற்றி எறிந்து, அதுக்கு உட்பட்ட பசுக்களையடைய அடித்துக்கொண்டு e4 போனுனிறே. f (மெய்ஞ்ஞானவேதியனை) g யத2ாபூ4தவாதி3யான வேத3த்தாலே ப்ரதிபாதி3க்கப்பட்ட உத்கர்ஷத்தை

அ—இத்யத்ராஹ (ஒருவன் ஒருவனுக்கு இதி) e இது எங்கே கண்டோமென்ன (ஸர்வஸ்வத3ாநம் இத்யாதி3) e2 கையொழிந்த - கைமெனக்கெட்ட. e3 (தோற்ருமையாலே இதி) க்வசித3பி ஸ்வியத் வேநாநபி4மாநாதி3தி யாவத். e4 (போனுனிறே) அதுக்கும், ஸர்வஸ்வத3ாநம்பண்ணின அதுக்கும் விஸ்மயப்பட்டவர்களில்லையிறே என்று கருத்து. f மெய்ஞ்ஞானவேதியனை-யத2ார்த்த2ஜ்ஞாநோத்பாத3கவேத3ப்ரதிபாத்3யமிதி ஶப்3த3ார்த்த2:·g யத2ாபூ4தவாதி3யானுலிறே யத2ார்த்த2 ஜ்ஞாநஜநகத்வமுள்ளது; ஆகையாலே (யத2ாபூ4தவாதி3யான) என்றது. h சயம்-ஜயம். i (ஸாக்ஷாத்கரித்து)

ஜீ—இத்யாதி3) e அதெப்போதென்ன (ஸர்வஸ்வத3ாநம் இத்யாதி3) e4 (போனுனிறே) அதுக்கும், ஸர்வஸ்வத3ாநம் பண்ணினதுக்கும் விஸ்மயப்பட்டவர்களில்லையிறே என்று கருத்து. அயோத்4யாகாண்டே3 த்3வாத்ரிம்ஶே த்ரிஜடவ்ருத்தாந்த:—1. "ஸ ஶாடீம் த்வரித: கட்யாம ஸம்ப்4ராந்த: பரிவேஷ்ட்ய தாம। ஆவித்4ய த3ண்ட3ம சிக்ஷேப ஸர்வப்ராணேந வேகி3த:॥ ஸ தீர்த்வா ஸரயூபாரம் த3ண்ட3ஸ்தஸ்ய கராத் ச்யுத:। கோ3வ்ரஜே ப3ஹுஸாஹஸ்ரே பபாதோக்ஷாணஸந்நிதௌ4॥ தம் பரிஷ்வஜ்ய த4ர்மாத்மா ஆதஸ்மாத் ஸரயூதடாத்। ஆநயாமாஸ தா கோ3பைஸ்த்ரிஜடாயாஶ்ரமம் ப்ரதி॥" f மெய்ஞ்ஞான வேதியனை - யத2ார்த்த2ஜ்ஞாநோத்பாத3க வேத3ப்ரதிபாத்3யனை இதி ஶப்3த3ார்த்த2:. g யத2ாபூ4தவாதி3யானுலிறே யத2ார்த்த2 ஜ்ஞாநஜநகத்வமுள்ளது; ஆகையாலே (யத2ாபூ3தவாதி3யான) என்றது. h சயம் - ஜயம்.

ப்ர— e(நிக3மம்) (வியப்பாய இத்யாதி3) (வியப்பில்லா) अयोध्याकाण्डे द्वात्रिंशे— "तत्रा-
सीत्पिङ्गलो गार्ग्यस्त्रिजटो नाम वै द्विजः। उञ्छवृत्तिर्वने नित्यं फालकुद्दाललाङ्गली ॥ २९ ॥
तं वृद्धं तरुणी भार्या बालानादाय दारकान्। अब्रवीद्ब्राह्मणं वाक्यं दारिद्र्येणाभिपीडिता ॥ ३० ॥
अपास्य फालकुद्दालं कुरुष्व वचनं मम। रामं दर्शय धर्मज्ञं यदि किंचिदवाप्स्यसि ॥ ३१ ॥
स भार्यावचनं श्रुत्वा शाटीमाच्छाद्य दुश्छदाम्। स प्रातिष्ठत पन्थानं यत्र रामनिवेशनम् ॥ ३२ ॥
भृग्वङ्गिरस्समं दीप्त्या त्रिजटं जनसंसदि। आपञ्चमायाः कक्ष्याया नैनं कश्चिदवारयत् ॥ ३३ ॥
स राजपुत्रमासाद्य त्रिजटो वाक्यमब्रवीत्। निर्धनो बहुपुत्रोऽस्मि राजपुत्र महायशः ॥३४॥ उञ्छवृत्तिर्वने
नित्यं प्रत्यवेक्षस्व मामिति। तमुवाच ततो रामः परिहाससमन्वितम् ॥ ३५ ॥ गवां सहस्रमप्येकं न तु
विश्राणितं मया। परिक्षिपसि दण्डेन यावत्तावदवाप्स्यसि ॥३६॥ स शाटीं त्वरितः कट्यां संभ्रान्तः परिवेष्ट्य
ताम्। आविध्य दण्डं चिक्षेप सर्वप्राणेन वेगितः ॥३७॥ स तीर्त्वा सरयूपारं दण्डस्तस्य करात् च्युतः। गोव्रजे
बहुसाहस्रे पपातोक्षाणसन्निधौ ॥ ३८ ॥ तं परिष्वज्य धर्मात्मा आ तस्मात्सरयूतटात्। आनयामास
ता गोपैः त्रिजटायाश्रमं प्रति ॥ ३९ ॥ उवाच च ततो रामः तं गार्ग्यमभिसान्त्वयन्।
मन्युर्न खलु कर्तव्यः परिहासो ह्ययं मम ॥ ४० ॥"

ஈ—உடையவனை. h (சயம் இத்யாதி$_3$) A "இந்நின்ற நீர்மை இனி யாமுறுமை" என்ற இவர்தம்மைப்போலே ஸம்ஸாரத்தை ஜயிக்கையால் வந்த புகழையுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பலரும் ஆழ்வாரை அநுப$_4$வித்து வர்த்திக்கைக்கீடான பரப்பை யுடைத்தான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். (துயக்கின்றி) துயக்கா வதூ-ரனந்திரிவு. ஸம்ஶயவிபர்யயரஹிதமாக i ஸாக்ஷாத்கரித்து அருளிச் செய்த ஆயி ரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்தும், j (ஒலி முந்நீர் ஞாலத்தே-உயக்கொண்டு பிறப்பறுக்கும்) ஒலியையுடைத்தான j$_2$ முந்நீரையுடைய பூ$_4$மியிலே 1. "असन्नेव" (அஸந்நேவ) என்று அஸத்கல்பரானவர்களை 1. "सन्तमेनं ततो विदुः" (ஸந்தமேநம் ததோ விது$_3$:) என்று உஜ்ஜீவிப்பித்து விரோதி$_4$களையும் போக்கும். k அராஜகமான தே$_3$ஶத்தில் ராஜபுத்ரன் தலையிலே முடியை வைத்து k$_2$ விலங்கு வெட்டிவிடுமா போலே, அழகர் திருவடிகளிலே கைங்கர்யத்திலே அந்வயிப்பித்துப் பின்னை தத்$_3$விரோதி$_4$யான ஸம்ஸார ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தை அறுத்துக்கொடுக்கும்.

முதற்பாட்டில்—அழகருடைய திருவணிகலன்களுக்கும் திருமேனிக்கும் உண்டான ஸௌக$_4$டிதத்வத்தை அநுஸந்தி$_4$த்தார்; இரண்டாம் பாட்டில் — "அதுக்கு

அ—ப$_4$க$_3$வத்$_3$ த$_3$ர்ஶநத்தை - ஶேஷத்வாநுகு$_3$ணமாக "ஸேவை" என்றிறே வ்யவஹரிப்பது; அப்படியே, "தொழுது" என்று ஸாக்ஷாத்காரத்தை விவக்ஷிக்கிறதென்று திருவுள்ளம். j ஒலி-ஶப்$_3$த$_3$ம்; முந்நீர் - கடல். k ப்ரக்ருதிஸம்ப$_3$ந்த$_4$விமோசநாநந்தரம் ஹி கைங்கர்யப்ரதா$_3$நம் இத்யாஶங்காம் பரிஹரந் பூர்வவாக்யம் விவ்ருணோதி (அராஜகமான இதி) k$_2$ விலங்குவெட்டி-ஶ்ருங்க$_2$லத்தை நிவர்த்திப்பித்து. "சயப்புகழார் பலர்வாழும் தடங்குருகூர்ச்சடகோபன்-வியப்பாய வியப்பில்லாதவனை - மெய்ஞ்ஞானவேதியனை ஸர்வேஶ்வரனை - துயக்கின்றியென்று தொடங்கி, இப்பத்தும் - ஒலிமுந்நீர் ஞாலத்து - உயக்கொண்டு பிறப்பறுக்கும்" என்று அந்வயம். "புகழ்-ஜ்ஞாநவைராக்$_3$ய ப்ரதை$_2$. தொழுது-யதா$_2$ர்த்த$_2$ஜ்ஞாநகார்யமான ஶேஷவ்ருத்தியோடே. ஒலி முந்நீர் - கோலாஹலோத்தரமாய், ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர் வர்ஷஜலமாகிற இம்மூன்றுநீரும் கூடின கடல்" (பக்கம்-63)என்று உரையிலே. l (வேத$_3$ங்களும் இத்யாதி$_3$) அத்ர ஈஷத்$_3$விஶேஷோ த்$_3$ருஶ்யதே; ஸ த்$_3$ரஷ்டவ்ய:. 11.

ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீ—i தொழுது-ஸேவித்து; கண்டு என்றபடி, ப$_4$க$_3$வத்$_3$த$_3$ர்ஶநத்தை-ஶேஷத்வாநுகு$_3$ணமாக, "ஸேவை" என்றிறே வ்யவஹரிப்பது. j$_2$ முந்நீரையுடைய - கடலையுடைய. ஆற்றுநீர், ஊற்று நீர், வர்ஷஜலமுமான மூன்று நீரையுமுடைத்தாகையாலே (முந்நீர்) என்கிறது. k பிறப்பறுத்து உயக்கொள்ளவேண்டாவோ? என்ன (அராஜகேத்யாதி$_3$) b "வியப்பாய வியப்பில்லா" என்றத் தால் ப்ரகரணத்துக்குப் ப$_2$லிதம் - வ்யதிரிக்தர்க்கு ஆஶ்சர்யாவஹமான ப்$_3$ரஹ்மருத்$_3$ராதி$_3$கள் பண்ணுகிற ஸ்தோத்ரம் இவன் பெருமைக்கு ஆஶ்சர்யமன்றிக்கே இருக்கை. இது வ்யாக்$_2$யாநத் திலே வ்யக்தம். l (வேத$_3$ங்களும் நீருங்கூடப் பேசினலோ) என்றதுக்கு - அல்பபே$_4$த$_3$ம்கண்டு கொள்வது. சயப்புகழார் இத்யாரப்$_4$ய, சடகோபன் - வியப்பாய வியப்பில்லாதவனை - மெய்ஞ் ஞான வேதியனை ஸர்வேஶ்வரனை - துயக்கின்றி தொடங்கி, இப்பத்தும் - ஒலிமுந்நீர் ஞாலத்து-உயக்கொண்டு பிறப்பறுக்கும் இத்யந்வய:. 11.

ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

A திருவித்தம் 1

ஈ—நாட்டார் த்₃ருஷ்டாந்தமிட்டுச் சொல்லுமவையெல்லாம் உனக்கு அவத்₃யத்தை விளக்கும்'' என்றார்; மூன்றாம் பாட்டில்—''நாட்டாரை விடும், மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்ற நீர் சொல்லீர்'' என்ன, ''என்னால் சொல்லி முடியாது'' என்றார்; நாலாம் பாட்டில்—''இப்படி விலக்ஷணனாய் நிரதிஶய போ₄க்₃யனாயிருக்கிற உன்னை நாட்டார் இழந்துபோம்படி அவர்களை மதிவிப்₄ரமங்களைப் பண்ணினாய்'' என்றார்; அஞ்சாம் பாட்டில்—''நாட்டாரில் வ்யாவ்ருத்தரல்லீரோ; உம்மால் பேசவொண்ணாமைக்குக் குறையென்?'' என்ன, ''என்னை வ்யாவ்ருத்தனாக்கினவோபாதி உன்னை ஸாவதி₄யாக்கிற்றில்லையே'' என்றார்; ஆறாம் பாட்டில்—''வேத₃ங்களும் நீருங்கூடப் பேசினாலோ?'' என்ன, அவையும் உன்னைப் பரிச்சே₂தி₃க்கமாட்டாது'' என்றார்; ஏழாம் பாட்டில்—''வேத₃ங்கள் கிடக்கிடும், வைதி₃கபுருஷர்களென்று சிலருண்டே, அவர்கள் ஏத்தக் குறையென்?'' என்ன, ''அதுவும் உனக்கு நிறக்கேடு'' என்றார்; எட்டாம் பாட்டில் — கர்மப₄ாவனையின்றிக்கே ப்₃ரஹ்மப₄ாவனையேயாயிருப்பானொரு ப்₃ரஹ்மாவை உத்ப்ரேக்ஷித்து ''அவன் ஏத்திலும் தேவர்க்கு அவத்₃யம்'' என்றார்; ஒன்பதாம் பாட்டில் — ''மேன்மை பேசவொண்ணாதென்கைக்கு நீர்மையோதான் பேசலாயிருக்கிறது?'' என்றார்; பத்தாம் பாட்டில்—''உன்னாலே ஸ்ருஷ்டனான ப்₃ரஹ்மாவாலே ஸ்ருஜ்யரான இவர்கள் உன்னை ஏத்துகையாவது உனக்கு அவத்₃யமன்றோ'' என்றார்; நிக₃மத்தில்—''இத்திருவாய்மொழிதானே ப்ராப்யத்தைத்தரும்''என்றார். 11.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

ஆதே₃— பதினோராம் பாட்டு. வேறே சில வ்யக்திகளிலே கண்டால் விஸ்மய ஹேதுவாயிருக்கும் அவையடைய, தன் பக்கலிலே கண்டால் ப்ராப்தமாயிருக்கும் யதா₂பூ₄தவாதி₃யான வேத₃த்தாலே ப்ரதிபாதி₃க்கப்பட்ட உத்கர்ஷத்தை உடையவனை, ஸம்ஸாரத்தை ஜயிக்கையால் வந்த புகழை உடைய வைஷ்ணவர்கள் பலரும் ஆழ்வாரை அநுப₄வித்து வர்த்திக்கைக்கு ஈடான பரப்பை உடைத்தான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார், ஸம்ஶய விபர்யய ரஹிதமாக ஸாக்ஷாத்கரித்து அருளிச்செய்த ஆயிரத்திலும் வைததுக்கொண்டு இப்பத்தும, ஒலியையுடைத்தான முந்நீரை உடைய பூ₄மியிலே ''அஸங்கேவ'' என்னப்படுமவர்களை ''ஸந்தமேநம்'' என்னும்படி உஜ்ஜீவிப்பித்து விரோதி₄களையும் போக்கும் என்று உக்தார்த்த₂த்தை நிக₃மிக்கிறார்—''வியப்பாய'' இத்யாதி₃யால. 11.

ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

த்₃ரமிடோ₂பநிஷத் ஸங்க₃தி - முடிச்சோதி

१. आद्ये तृतीयशतकस्य वनाद्रिभर्तुरापादमौल्यवयवाभरणाभिरूप्यम्।
ब्रह्मादिवागविषयञ्च महाप्रभावं सौन्दर्यमग्रहृदयश्शठजिच्छशंस ॥ २१ ॥

1. ஆத்3யே த்ருதீயஶதகஸ்ய வநாத்3ரிப4ர்த்து:
ஆபாத3மௌல்யவயவாப4ரணபி4ருப்யம் ।
ப்3ரஹ்மாதி3வாக3விஷயஞ்ச மஹாப்ரப4ாவம்
ஸௌந்த3ர்யமக்3நஹ்ருத3யஶ் ஶட2ஜிச்ச2ஶம்ஸ ॥ 1.

வாதி3கேஸரி அழகிய மணவாளச்சியர் திருவடிகளே ஶரணம்.

த்3ரமிடோ3பநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி - முடிச்சோதி

२. सुश्लिष्टाकल्पमङ्गैरनुपमसुषमं वक्ति निस्सीमदीप्तं
स्वान्तस्वादुस्वदेहं सुखभजनपदं मण्डिताङ्गं महिष्या ।
स्तोत्रातिक्रान्तकीर्तिं मलिनिमरहितौज्ज्वल्यमिष्टौपवाह्यं
वीताश्चर्यत्रिणेत्रप्रभृतिसुरनुतिं चित्रसौन्दर्यविद्धम् ॥ ३-१ ॥

2. ஸுஶ்லிஷ்டாகல்பமங்கை3ரநுபமஸுஷமம் வக்தி நிஸ்ஸீமதீ3ப்தம்
ஸ்வாந்தஸ்வாது3ஸ்வதே3ஹம் ஸுக2ப4ஜநபத3ம் மண்டி3தாங்க3ம் மஹிஷ்யா ।
ஸ்தோத்ராதிக்ராந்தகீர்த்திம் மலிநிமரஹிதௌஜ்ஜ்வல்யமிஷ்டௌபவாஹ்யம்
வீதாஶ்சர்யத்ரிணேத்ரப்ரப்4ருதிஸுரநுதிம் சித்ரஸௌந்த3ர்யவித்3த4ம் ॥ 3-1 ॥

வ்யா:— (1) (ஸுஶ்லிஷ்டாகல்பமங்கை3:) [முடிச்சோதி இத்யாதி3] தன்னுடைய அவயவ ஶோபை4களைத்தானே ஆப4ரணங்களாக உடையனுமாய்; (2) (அநுபமஸுஷமம்) [சுட்டுரைத்த நன்பொன்னுன் திருமேனியொளியொவ்வாது] நிருபமமான திருமேனியொளியை உடையனுமாய்; (3) (நிஸ்ஸீமதீ3ப்தம்) [பரஞ்சோதி நீபரமாய்] பரமமான பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸுமாய்; (4) (ஸ்வாந்தஸ்வாது3ஸ்வதே3ஹம்) [மாட்டாய மலர்புரையும் திருவுருவம் மனம்வைக்க] நிதி4போலே ஶ்லாக்4யமாய் நிரதிஶயபோ4க்3யமுமாயிருக்கிற திருமேனியை உடையனுமாய்; அத2வா, [மலர்த்துழாய் மாட்டே நீமனம் வைத்தாய்] தன் திருவுள்ளத்தையும் கால்தாழப் பண்ணவல்ல திருத்துழாய் தொடக்கமான போ4க்3யஜாதத்தை உடைய திருமேனியை உடையனுமாய்; (5) (ஸுக2ப4ஜநபத3ம்) [வருந்தாத வருந்தவத்த மலர்கதிரின் சுடருடம்பாய்] ஸுகே2ந ப4ஜிக்கப்படுமதாய் விகஸ்வரகிரணதேஜோரூபமாய் ஶுத்3த4ஸத்வமயமான தி3வ்யவிக்3ரஹத்தை உடையனுமாய்; (6) (மண்டி3தாங்க3ம் மஹிஷ்யா) [பூவின்மேல் மாதுவாழ்மார்பினுய்] பெரியபிராட்டியாராலே பரிஷ்க்ருதமான திருமார்வையுடையனுமாய்; (7) (ஸ்தோத்ராதிக்ராந்தகீர்த்திம்) [சூழ்த்தமரர் துதித்தாலுன் தொல்புகழ் மாசூணுதே] ஸமஸ்தருடைய ஸ்தோத்ரங்களையும் அதிக்ரமித்திருக்கிற கல்யாணகு3ணங்களையுடையனுமாய்; (8) (மலிநிமரஹிதௌஜ்ஜ்வல்யம்) [மாசூணுச்சுடருடம்பாய்] ஹேயப்ரத்யநீகமாய் உஜ்ஜ்வலமுமான திருமேனியை உடையனுமாய்; (9) (இஷ்டௌபவாஹ்யம்) [புள்ளூர்ந்துதோன்றினையே] பெரியதிருவடியை இஷ்டமான வாஹனமாக உடையனுமாய்; (10) (வீதாஶ்சர்யத்ரிணேத்ரப்ரப்4ருதிஸுரநுதிம்) [பிறையேறு சடையானும் இத்யாதி3] தன்னுலே ஸ்ருஷ்டருமாய் லப்3த4ஜ்ஞாநருமான த்ரிணேத்ர சதுர்முக2 ஸஹஸ்ரநேத்ரர்கள் தன்னை ஸ்வாமியென்றறிந்து ஏத்த வீற்றிருக்குமது விஸ்மயநீயமாகாதபடியுமாயிருக்கிற எம்பெருமானை அத்யாஶ்சர்யயுக்தனுக "முடிச்சோதி" என்கிற த3ஶகத்திலே ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார் என்கிருர். 3-1.

வேதா3ந்தாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

21. **முடியார் திருமலையில் மூண்டுநின்ற மாறன்**
அடிவாரந் தன்னி லழகர்—வடிவழகைப்
பற்றி முடியு மடியும் படிகலனும்
முற்று மனுபவித்தான் முன்.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

அவ:— இருபத்தோராம் பாட்டு. (முடியார் திருமலையில்) இதில்—திருமலையில் ஏகதேஶஸ்தரான அழகருடைய அழகை முழுதும் அநுபவித்த பாசுரத்தை **அநுவதித்து** அருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனேயென்னில்; கீழ - அயல்மலையோடு புறமலையோடு திருப்பதியோடு உத்தேஶ்யமாகத் திருமலையாழ்வாரை அநுபவித்துக்கொண்டுவருகிற A"மருளில் வண்குருகூர் வண்சடகோப"னை ஆழ்வார் B "வடமாமலையுச்சி" என்கிறபடியே அம்மலையிலே ஒரு கொடிமுடியெனனலாம் படியாயும், அதுக்கு அவயவமாயிருப்பதொரு கல்பகதரு ஶதஶாகமாகத் தழைத்துப் பூத்தாற்போலேயுமாயிருக்கிற C மேலிருங் கற்பகமான அழகருடைய திவ்யாவயவங்களுக்கும் திருவணிகலன்களுக்குமுண்டான ஸங்கடிதத்வத்தையும், வேத வைதிக புருஷர்களாலும் அளவிடவொண்ணாத பெருமையையும், அத்தையும் விளாக்குலை கொள்ளும்படியான **ஆஶ்ரித**வாத்ஸல்யத்தையும் அநுபவித்து விஸ்மிதராகிற "முடிச்சோதி"யின் அர்த்தத்தை "முடியார் திருமலையில்" என்று தொடங்கி அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (முடியார் திருமலையில் மூண்டுநின்ற மாறன்) 1. "விராஜதே வ்ருஷாத்ரேஶ்ச ஶிகரம் தஶதாதுபி: । பூஷிதோ பூபதிரிவ கிரீடேநார்க்க வர்ச்சஸா ॥" என்கிறபடியே D விண்முதல் நாயகன் நீண்முடியோடொத்த E மதிதவழ் குடுமி தொடக்கமான கொடிமுடிகளாலே மிக்கிருப்பதாய், F "ஆயிரம் பைந்தலையவனந்த(ன்)" என்னும்படியான திருமலையாழ்வாரிலே மண்டியநுபவித்த ஆழ்வார். **(அடிவாரந்தன்னிலழகர் வடிவழகைப்பற்றி)** திருமலையில் திருத்தாழ்வரையிலே C மாலிருஞ்சோலையென்னும் மலையையுடைய மலையான அழகர் திவ்யாத்மஸ்வரூபம், திவ்யகுணம் முதலாயுள்ளவையெல்லாம் குமிழிருக்கும்படி அவர் திவ்யவிக்ரஹஸௌந்தர்யத்தை அநுபாவ்ய விஷயமாகப் பற்றி அத்தை அநுபவிக்குமிடத்தில். **(முடியுமடியும் படிகலனும் முற்றுமனுபவித்தான் முன்)** "முடிச்சோதியாயுனது முகச்சோதிமலர்ந்ததுவோ, அடிச்சோதி நீ நின்றதாமரையாய் அலர்ந்ததுவோ, படிச்சோதியாடையொடும் பல்கலனாய் நின் பைம்பொறகடிச்சோதி கலந்ததுவோ, திருமாலே கட்டுரையே" (1) எனறு-அபரிச்சேத்யமாமபடியை அருளிச்செய்ததை அடியொற்றினபடி, **2. "ரூபஸம்ஹநநம்**

A 2-10-11. B பெரியதிரு 7-10-3. C பெரியாழ்திரு 4-3-11. D திருவிருத்தம்-50.
E 2-10-2. F பெரியாழ்திரு 4-3-10.

திருவாய்மொழி மூன்றும்பத்து இரண்டாம் திருவாய்மொழி
முந்நீர்ஞாலம் ப்ரவேசம்

ஆ— (முந்நீர்ஞாலம்) இப்படி ஸாக்ஷாத்க்ருதனான எம்பெருமானோடு, தம்முடைய ப்ரக்ருதி ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தாலே யதா$_2$மநோரத$_2$ம் ஸம்ஶ்லேஷிக்கப் பெருமே நிர்மர்யாத$_2$வ்ய ஸநஸாக$_3$ராந்தர்நிமக்$_3$நராய்க்கொண்டு கூப்பிடுகிருர்..

ஒ— இரண்டாம் திருவாய்மொழியில்—பெருவிடாய்ப்பட்டவன் ஸுஸம்ஸ்க்ருதமான தண்ணீர் ஸந்நிஹிதமாயிருக்கச்செய்தே, ஆஸ்யம் பிஹிதமானுல் துடிக்குமா போலே, தமக்கு பே$_4$ாக்$_3$யமான விஷயம் ஸந்நிஹிதமாய், ஆசையும் மிக்கிருக்கச் செய்தே விஷயத்தின் பெருமையாலே தமக்கு விளாக்குலை கொள்ளவொண்ணு தொழிய, அத்தை "ப்ரக்ருதி ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ாயத்தமான கரணஸங்கோச நிப$_3$ந்த$_4$நம்" என்று பார்த்து மிகவும் அவஸந்நராய், "இப்ரக்ருதி ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தை அறுத்து எல்லாரும் தன் திருவடிகளைப் பெறுகைக்காக எம்பெருமான் பண்ணின ஜக$_3$த் ஸ்ருஷ்டியும், ஸ்ருஷ்டமான ஜக$_3$த்திற்பண்ணின அநேகாவதாரங்களும் எனக்குக் கார்யகரமாயிற்றில்லை; இனி நான் ப்ரக்ருதி ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மற்று எம்பெருமானைப் பெற விரகில்லையாகாதே" என்று நைராஶ்யத்தோடே முடியப்புக்க ஆழ்வார், அவ்வவதாராதி$_3$களில் தப்பினுர்க்கும் இழக்கவேண்டாதபடி திருமலையில் நின்றருளினபடியைக் காட்டியருளக் கண்டு உஜ்ஜீவித்து ப்ரீதராய் முடிக்கிருர்.

தி.நூ— லக்ஷ்மீம்-த$_3$த்$_3$ருஶுர் விஸ்மிதாகாரா:"என்னககடவதிறே. **முடியுமடியும்-** கிரீடாதி$_2$நூபுராந்தமாக அநுப$_4$வித்தபடி. **படிகலனும் -** நடுவுள்ளவையாய்ப்படியிலேயுள்ள திருவணிகலன்கள என்னுதல், படிந்து ஸுக$_4$டிதமானவை என்னுதல. முடிகொண்டான் வெள்ளக்கால்களாய், பின்பு பெருவெளளமான நட்டாருய்ச் சுழித்து அரையாற்றுக்குஅடியானபடி. இபபடி Aஸௌந்த$_2$ர்யஸாக$_3$ரதரங்க$_2$தாட$_3$நதரளசித்தவ்ருத்தியாய். **(முற்றுமனுபவித்தான் முன்)** முழுதும் அநுப$_4$வித்தார் முற்காலத்திலே என்னுதல்.முந்துறமுன்னம் அநுப$_4$வித்தார் என்னுதல். "முற்றும்". என்கிறது-"முடிச்சோதி"(1) என்கிற பாட்டில் உகதமானவை எல்லாம் என்னுதல; மற்றும்"கட்டுரைக்கில-சுட்டுரைத்த நன் பொன் உன்திருமேனியொளி ஒவவாது"(2) என்றும், "பரஞ்சோதி"(3) என்றும்,."நின்மாட்டாய மலர் புரையுந்திருவுருவம"(4) என்றும், "மலர்கதிரின் சுடருடமபாய்"(5) என்றும, "போதுவாழ் புனந்துழாய் முடியினுய் பூவின்மேல் மாதுவாழ்மார்பினுய்" (6) என்றும், "மாசூணுச்சுடருடம்பாய்" (8) என்றும், "உன்சுடர்ச்சோதி" (9) என்றும - முதற்பாட்டின் விவரணமாக அருளிச்செய்தவையாகவுமாம். 21.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

மூன்றும் பத்தில்

முதல் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

A அர்ச்சிராதி$_3$.4.

ப— இரண்டாம் திருவாய்மொழியில் — இப்படி ஸ்வாபாவிகமான ஶேஷத்வத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியான ஶேஷியினுடைய திவ்யஸௌந்தர்யாதிகளை அநுபவிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, அது ஸித்தியாதொழிகிறது தத்விரோதியான ஶரீரஸம்பந்தாதிகளடியாக என்று அநுஸந்தித்து, தந்நிவ்ருத்தியில் அபேக்ஷையாலே, அது அவன் தனக்கு விதேயமாம்படியான ஸ்ரஷ்ட்ருத்வத்தையும், ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தை அநந்யார்ஹமாக்கின அபதாநத்தையும், ஆஶ்ரிதவிரோதி நிரஸநஸ்வபாவத்தையும், ஆஶ்ரிதஸம்ரக்ஷணார்த்தமான வ்யாப்தியையும், அநுபவித்தல்லது நிற்கவொண்ணாத விலக்ஷணவிக்ரஹயோகத்தையும், ஸமஸ்த சேதநரும் ஸ்வாதீநராம்படியான பாரம்யத்தையும், வ்யாப்தியிலும் கார்யகரமான ஸௌலப்யத்தையும், அந்த ஸௌலப்யமடியாக வந்த குணவிக்ரஹௌஜ்ஜ்வல்யத்தையும், ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநவிபாகமில்லாதபடியான உபகாரகத்வததையும், அதுகக்கு ப்ரகாஶகமான ஸகலவேதவேத்யத்வத்தையும் அநுஸந்தித்துச் சொல்லிக் கூப்பிட்டு, ஸ்வஸந்நிதியாலே ஆர்த்தி ஶமிப்பித்த ஸுலபனான ஈஶ்வரனை அபரோக்ஷித்து ப்ரதிஷ்டிதராகிறார்.

இ— இரண்டாம் திருவாய்மொழியில் — பெருவிடாய்ப்பட்டவன், சேர்ந்த தண்ணீர ஸந்நிஹிதமாயிருக்க, ஆஸ்யம் பிஹிதமானால் துடிக்குமாபோலே, தமக்கு போக்யமான விஷயமும் ஸந்நிஹிதமாய், விடாயும் மிக்கிருக்கச்செய்தே, அபரிச்சிந்ந விஷயமாகையாலே பரிச்சேதித்து அநுபவிக்கவொண்ணாதொழிய; "இது விஷயஸ்வபாவத்தால் வந்தது, நித்யாநுபவம் பண்ணுவார்க்கும் ஒக்கும் இது" என்றறியாதே, "கரணஸங்கோசநிபந்தநம்" என்று பார்த்து அவஸந்நராய்; "ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமற்று உன்னைப் பெறுகைக்கு நீ பண்ணின ஜகத் ஸ்ருஷ்டியும், ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தில் நீ பண்ணின அநேகாவதாரங்களும் கார்யகரமாயிற்றில்லை. இனி நான் இழந்தே போமத்தனையாகாதே" என்று நைராஶ்யத்தோடே முடியப்புக, ஈஶ்வரன் வந்து முகங்காட்டி; "நீர் இங்ஙனே படுகிறதென்? நித்யாநுபவம் பண்ணுவார்க்கும் உள்ளதொன்றுகாணும்; இவ்வுடம்போடே நீர் அநுபவிக்கவன்றோ நாம் இங்கு வந்து நிற்கிறது" என்று வடக்குத் திருமலையிலே நிற்கிற நிலையைக்காட்டி ஸமாதாநம்பண்ண ஸமாஹிதராய் ப்ரீதியோடே தலைக்கட்டுகிறார்.

ஈ— a பட்டர் திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே, b ஸ்ரீராமப்பிள்ளை "c இவர் பரத்வாநுபவத்தை ஆசைப்பட்டு, அது ஒரு தேஶவிஶேஷத்திலே

அ— முந்நீர்ஞால ப்ரவேஶம். a...எம்மாவீட்டிலே ப்ராப்யநிஷ்கர்ஷம் பண்ணின இவர்க்கு, பரமபதத்திலே போய்ச்செய்யும் அடிமையை இங்கே செய்யலாம்படி திருமலையிலே வந்து ஸந்நிதாநம் பண்ணினால், மேன்மேலெனக் கைங்கர்யஞ்செய்து அநுபவிக்குமதொழிய இழந்து நோவுபடுவானென்? என்கிற ஶங்கைக்கு அபரிச்சிந்ந விஷயமாகையாலே பரிச்சேதித்து

ஜீ— முந்நீர்ஞாலம் ப்ரவேஶ. a...(பட்டர் இத்யாதி) கீழில் திருவாய்மொழியிலே அழகருடைய ஸௌந்தர்யத்தை அநுஸந்தித்தவர், மேன்மேலென அநுபவியாமல் இதிலே துக்கிக்கிறதென்?

ஈ—போனால் அநுப$_4$விக்குமதாய் நோவுபடுகிறாரல்லர்; அவதாரங்களில் அநுப$_4$விக்க ஆசைப்பட்டு, 'பிற்பாடரானேன்' என்று நோவுபடுகிறாரல்லர்; உகந்தருளின நிலங்களிலேயாய், d அதுதன்னிலும் திருமலையிலேயாகில் அநுப$_4$விக்க இழிந்தது. பின்னை e மேன்மேலென அநுப$_4$விக்குமதொழிய, இவரிழந்து நோவுபடுகைக்குக் f காரணமென் ?" என்று f$_2$ கேட்க; g "பரவ்யூஹவிப$_4$வங்களோடு, அர்ச்சாவதாரத்தோடு வாசியற த$_4$ர்ம்யைக்யத்தாலே g$_2$ விஷயம் எங்குமொக்கப் பூர்ணமாயிருக்கும்; h குறைந்து தோற்றுகிறவிடம் h$_2$ ப்ரதிபத்தாக்களுடைய ப்ரதிபத்தி தோ$_3$ஷத்தாலே.

அ—அநுப$_4$விக்கமாட்டாமல் து$_3$:க்க$_2$ப்படுகிறார் என்று பரிஹரித்த ப்ரகாரத்தை ஆப்தஸம்வாத$_3$முக$_2$த்தாலே த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறார் (ப$_4$ட்டர் இத்யாதி$_3$) b,f$_2$"சீராமப்பிள்ளை கேட்க" என்று அந்வயம். c இவர் - ஆழ்வார். அவர்கேட்டதென், இவர் பரிஹரித்ததென், ஒன்றும் தெரிந்ததில்லையீ !; தே$_3$ஶகால ஸந்நிகர்ஷஞ்சொல்லும்போது, ப்ரஶ்நம்-ஐந்த்$_3$ரியிகாநுப$_4$வவிஷயமாக வேணுமிறே; அது இங்குப் பின்னையில்லாமை இல்லையிறே; அங்குக் கொடுபோனாலாகாதோ ? என்று ஶங்கையாகில், பரத்வத்திலும் வ்யூஹத்திலும் ஶங்கிக்கலாமிறே ; d (அதுதன்னிலும் என்று) மற்றைத் திருப்பதிகளில் வாசி தோன்றுகிறதிறே; அதுவுமொன்றிலும் கண்டிலோமீ!; e (மேன்மேலெனவென்று) முன்பு அநுப$_4$வித்தமை தோன்றுகையாலே மாநஸாநுப$_4$வத்திலே ஶங்கையென்று தோன்றுகிறது; இது சேரும்படியென், பரிஹாரமுந்தான் ப்ரஶ்நாநுகு$_3$ணமாம்படியென்? என்னில்; ப்ரஶ்நம் ஐந்த்$_3$ரியிகாநுப$_4$வ விஷயமே, தே$_3$ஶகால ஸந்நிகர்ஷத்தாலே லௌகிக ஸாமக்$_3$ரியாலே ஐந்த்$_3$ரியிகாநுப$_4$வம் க$_4$டிப்பிக்கலாமிறே ; அதில் தே$_3$ஶஸாமீப்யத்தில் ஸௌகர்யமுண்டிறே. e (மேன்மேலென என்று) அவிச்சி$_2$ந்நைந்த்$_3$ரியிகாநுப$_4$வத்தைக் கொடுக்குமதொழிய என்றபடி; மாநஸாநுப$_4$வத்தையிட்டுப் பரிஹாரம், மாநஸாநுப$_4$வம் எப்போதும் உள்ளதாகையாலே இழவுக்கு நித$_3$ாநம் இதுவே என்றபடி. d (அது தன்னிலும் திருமலையிலேயாகிலிதி) A "தென்னனுயர் பொருப்பும் தெய்வ வடமலையும்" இத்யபி$_4$த$_4$ாநாத், காந்தஸ்யகாமிந்யவயவாந்தரேப்$_4$யோऽபி தத்குசகலஶ ஏவாத$_3$ராதிஶயத$_3$ர்ஶநாத், தத்$_3$வத் ப$_4$க$_3$வதத்$_3$யந்தாபி$_4$மதஸ்த$_2$லத்வேந ப$_4$க$_3$வந்நித்யஸந்நிதி$_4$விஶேஷே, B "புனத்தினைக் கிள்ளிப் புதுவவிகாட்டி" இத்யாத்$_3$யுக்தஸௌலப்$_4$யஸௌஶீல்யாதௌ$_3$ ச ஹ்ருத$_3$யம். அத்தலையில் ஸௌலப்$_4$யாதி$_3$கள் குறைவற்றிருக்க, ஆசைப்பட்ட இவர் நோவுபடுகைக்கு ஹேதுவேதென்று சீராமப்பிள்ளைக்கு அபி$_4$ப்ராயம். g "து$_3$ர்லப$_4$ம்" என்று து$_3$:க்க$_2$ப்படுகிறாரல்லர், அபரிச்சி$_2$ந்நமாகையாலே பரிச்சே$_2$தி$_3$த்து அநுப$_4$விக்கமாட்டாமல் து$_3$:க்க$_2$ப்படுகிறாரென்று இந்த ஶங்கைக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, "அபரிச்சி$_2$ந்நத்வம்அர்ச்சாவதாரத்திலேகூடாதீ!" என்கிற ஶங்கைக்குப் பரிஹாரம் அருளிச்செய்கிறார் (பரவ்யூஹேத்யாதி$_3$) g$_2$ (விஷயமெங்குமொக்க இத்யாதி$_3$) பஞ்சாவஸ்தை$_2$களிலும் ஸமஸ்தகல்யாணகு$_3$ண பரிபூர்ணனாயேயிருக்கும் என்றபடி. h நநு; பரத்வமேவ ஹ்யபரிச்சி$_2$ந்நம் ப$_4$வதி, அர்ச்சாவதாரஸ்து பரிச்சி$_2$ந்நதயைவ ஹி த்$_3$ருஶ்யத இத்யாஶங்காம் பரிஹரதி (குறைந்து தோற்றுகிறவிடம் இதி) அர்ச்சாவதாரத்தில் பராதீ$_4$நதா

ஜீ—என்று-சீராமப்பிள்ளை ஶங்காபி$_4$ப்ராயம். அழகருடைய ஸௌந்த$_3$ர்யம்அபரிச்சி$_2$ந்நமாகையாலே பரிச்சே$_2$தி$_3$த்து அநுப$_4$விக்கமாட்டாதே "இதுக்கடி கரணஸங்கோசமன்றோ" என்று ஶோகிக்கிறார் என்று ப$_4$ட்டர் பரிஹாரம் கண்டுகொள்வது. f (காரணமென்னென்று கேட்க) (காரணமென்?) அர்ச்சாவதாரத்திலே பே$_4$ாக்$_3$யதாதி$_3$ கு$_3$ணபூர்த்தி போராமையாலேயோ? (என்று கேட்க) என்று அத்$_4$யாஹார்யம். b,f$_2$ "சீராமப்பிள்ளை-கேட்க" இத்யந்வய: g இதுக்கு ப$_4$ட்டர் பரிஹாரம் (பரவ்யூஹேத்யாதி$_3$) h ஆனால் அஸ்மத$_3$ாதி$_3$களுக்கு இப்படி தோற்றவில்லையே ? என்ன (குறைந்து இத்யாதி$_3$) i ஆனால் நோவுபடுகைக்குக் காரணமென் ? என்ன : அழகருடைய

A பெரியதிருமடல் 7. *B* பெரியாழ்திரு 5-3.3.

ஈ—i கடலருகே போகாநின்றால் தன் கண்ணாலே i_2 முகக்கலாமளவிறே காண்பது; அப்படியே அழகருடைய ஸௌந்த3ர்யாதி3களை j அநுப4விக்கப்புக்கவிடத்தில் விளாக்குலைகொண்டு அநுப4விக்கலாயிருந்ததில்லை; k பெருவிடாய்ப்பட்டவன், k_2 சேர்ந்த குளிர்ந்த தண்ணீர் ஸந்நிஹிதமாயிருக்க ஆஸ்யம் k_3 பிஹிதமானால் துடிக்குமா போலே, விஷயமும் ஸந்நிஹிதமாய் விடாயும் மிக்கிருக்கச்செய்தே, அபரிச்சி2ந்ந

அ-ஸங்கல்பத்தாலே பூர்த்தி அநாவிஷ்க்ருதமாயிருக்கும். h_2ப்ரதிபத்தாக்கள்-ஜ்ஞாதாக்கள். இவ்விடத்திலே - 1. "பரோ வா வ்யூஹோ வா விப4வ உத வார்ச்சாவதரஞ்ஞே ப4வாந் வாந்தர்யாமீ வரவரத3 யோ யோ ப4வஸி வை। ஸ ஸ த்வம் ஸந்தைமாந் வரகு3ணக3ணாந் பி3ப்4ரத3கி2லாந் ப4ஜத்3ப்4யோ ப4ாஸ்யேவம் ஸததமிதரேப்4யஸ்த்விதரதா2॥" என்றது அநுஸந்தே4யம். l ஏவம் அர்ச்சாவதாரே அபரிச்சி2ந்நத்வம் ஸாத4யித்வா, ஶ்ரீராமஸூரி பி4ருக்த ஶங்காயாஸ் ஸத்3ருஷ்டாந்தம் பரிஹாரமாஹ (கடலருகே போகாநின்றால் இதி) l_2 முகக்கலாம் அளவிறே - கே3ாசரிக்கவேண்டும் மாத்ரமிறே என்றபடி. j (அநுப4விக்கப்புக்கவிடத்தில் இத்யாதி3) ஓரவயவ ஸௌந்த3ர்யம் பின்னையோர் அவயவத்திற்போகவொட்டாது; ஆசையும் தவிராது; ஒரு கு3ணம் ப்ரத்யக்ஷம்போலே ஸ்பஷ்டமாக ஆவிஷ்க்ருதமாம்போது அதினுடைய பே4ாக்3யதாப்ரகர்ஷம் மற்ற கு3ணங்களில் தாத்3ருஶாவிஷ்காரத்துக்குத் தண்ணீர்த்துரும்பாயிருக்கும்; தத்3விஷயமாக அநுப4வமாத்ரம் உண்டாகையாலே, "இது இங்ஙனே தோற்றுதொழிவானென்?" என்று வ்யதி2தராவர்; ஏவஞ்ச ஸாகல்யேந அநுப4வாஸாமர்த்2யமேவ க்லேஶகாரணமிதி ப4ாவ:. k...k_4 தமக்குப் பரிச்சே2தி3த்து அநுப4விக்கப்போகாவிட்டால் விட்டுப்பிடிக்கவொண்ணாதோ? என்ன; "அவனை அநுப4விக்கவேணும்" என்கிற ஆசையாலே விடமாட்டார் என்னுமத்தை ஸநித3ர்ஶநமாக அருளிச்செய்கிறார் (பெருவிடாய்ப்பட்டவன் என்று தொடங்கி, பரிச்சே2தி3த்து அநுப4விக்கவொண்ணாதொழிய என்னுமளவும்) k_2 (சேர்ந்த, ஸந்நிஹிதமாய்) இதி பத3த்3வயத3ர்ஶநாத், (சேர்ந்த) இத்யஸ்ய அநுரூபத்வே தாத்பர்யம்; யத்3வா சேர்ந்த - ஏலாதி3ஸம்ஸ்க்ருதமான. k_3 பிஹிதத்வம் - வ்யாத்4யாதி3பி4ர் நிருத்3த4த்வம். இவ்விடத்திலே, / ஜீயர் நாயனார் கதையை அருளிச்செய்வர். அதாவது-ஜீயர் நாயனார், ஆழ்வார் ஶ்ரீகார்யார்த்தமாகக் கோயிலுக்கு எழுந்தருளினாராய், அவ்விடத்திலே விடிவே தொடங்கினால் அஸ்தமிப்பதுக்குள்ளே முடிப்பதான - "எழுஞாயிறு படுஞாயிறு" என்கிற வ்யாதி4 வந்ததாய், அவ்வனவிலே தீர்த்த2த3ாஹமாய், பல் கிட்டி வாய்திறக்கப்போகாமையாலே "என் வயிற்றைப் பீறி தீர்த்த2ம் வார்ப்பாரில்லையோ?" என்று ஆஸ்யம் பிஹிதமாய்த் துடித்தார் என்று. k_4 (பரிச்சே2தி3த்து அநுப4விக்கவொண்ணாதொழிய) ஸகலகு3ணங்களும் ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுப4விக்கவொண்ணாதொழிய என்றபடி. l...y ஆனால், "ப்ரக்ருதி ஸம்ப3ந்த4த்தை அறுத்துத் தரவேணும்" என்று ப்ரார்த்தி2ப்பானென்? என்ன; அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார்

ஜீ-ஸௌந்த3ர்யம் அபரிச்சி2ந்நமாகையாலே பரிச்சே2தி3த்து அநுப4விக்கமாட்டாதே, "இதுக்கு அடி கரணஸங்கோசமன்றோ" என்று ஶோகிக்கிறாரென்று ஸத்3ருஷ்டாந்தமாக உத்தரமருளிச்செய்கிறார் (கடலருகே இத்யாதி3) l_2 முகக்கலாமளவிறே - க்3ரஹிக்கலாமளவிறே. k...k_4 அப்படி அநுப4விக்கப் போகாவிட்டால் விட்டுப்பிடிக்கவொண்ணாதோ? என்ன; "அவனை அநுப4விக்கவேணும்" என்கிற ஆசையாலே விடமாட்டார் என்னுமத்தை ஸநித3ர்ஶநமாக அருளிச்செய்கிறார் (பெருவிடாய்ப் பட்டவனித்யாதி3, அநுப4விக்கவொண்ணாதொழிய என்னுமளவும்) k_2 (சேர்ந்த, ஸந்நிஹிதமாய்) இதி பத3த்3வயத3ர்ஶநாத், (சேர்ந்த) என்கிறதுக்கு - ஏலாதி3ஸம்ஸ்காராத் அநுரூபத்வாபி4மதத்வாதெ3ள தாத்பர்யம். k_3 பிஹிதமானால்-வ்யாதி4யாலே அடைக்கப்பட்டால். l...y ஆனால் "ப்ரக்ருதி ஸம்ப3ந்த4த்தை அறுத்துத்தரவேணும்" என்று ப்ரார்த்தி2ப்பானென்?"

/ ஜீயர் நாயனார்—மணவாளமாமுனிகளின் திருப்பேரர்.

ஈ—விஷயமாகையாலே k4 பரிச்சே2தி3த்து அநுப4விக்கவொண்ணுதொழிய, l 'இது விஷய l2 தௌ3ர்ஜந்யத்தாலே வந்தது' என்று அறியமாட்டாதே, தம்முடைய கரண ஸங்கோச நிப3ந்த4நமாக வந்தது என்று அநுஸந்தி4த்து; 'அவன்தான் முதலிலே m இத்தைக்கழித்துத் தன்னை அநுப4விக்கைக்குறுப்பாக n ஜக3த்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணினான். ஸ்ருஷ்டமான ஜக3த்திலே o தான் வந்து o2அவதரித்தான், அதுக்கு மேலே p அந்தர்யாமிரூபேண நின்று ஸத்தாதி3களை நிர்வஹித்தான்; அவன் இப்படி q உபகாரபரம்பரைகளைப்பண்ண, நான் அவற்றையெல்லாம் r அஸத்ஸமமாக்கிக் கொண்டேன், s இனி நான் அவனைக்கிட்டுகையென்றொன்று உண்டோ' என்று நிர்மர்யாத3வ்யஸநஸாக3ராந்தர்நிமக்3நராய், 'முடிந்தேனேயன்றோ' என்று இவர் s3 ஶோகிக்க, t "நீர் 'கரணஸங்கோசத்தாலே வந்தது' என்று ஶோகிக்கவேண்டா; u கரணஸங்கோசமில்லாதாரும் நம்மை அநுப4விக்குமிடத்தில் v இப்படியேகாணும் படுவது" என்று இவரிழவைப் w பரிஹரிக்கக்கோலி; 'நீர் நினைத்த வகைகளெல்லாம் பரிமாறுகைக்கீடாக வடக்கில் திருமலையிலே நின்றோம்; அங்கே கிட்டி அநுப4வியும்' என்று தான் x அங்கு நிற்கிற நிலையைக்காட்டி ஸமாத4ாநம்பண்ண, y ஸமாஹித

அ—(இது இத்யாதி3 வாக்யஶேஷமெல்லாவற்றாலும்). m (இத்தைக்கழித்து) என்றது-ப்ரக்ருதி ஸம்ப3ந்த4த்தைக் கழித்து என்றபடி. n"முந்நீர் ஞாலம்"(1) இத்யாதி3கம் ஹ்ருதி3 நித4ாயாஹ (ஜக3த்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணினான் இதி). o "வன்மாவையமளந்த எம்வாமனா"(2) இத்யாதி3கம் ஹ்ருதி3 நித4ாயாஹ (தான் வந்து அவதரித்தான் இதி). p "ஏழ்ச்சிக்கேடின்றி எங்கணும் நிறைந்த வெந்தாய்"(4) இத்யேதத் ஹ்ருதி3 நித4ாயாஹ (அந்தர்யாமி ரூபேணேதி) q உபகாரபரம்பரைகள்-தன்னை அநுப4விக்கைக்கு ஈடான ஸாமக்3ரீஸம்வித4ாநம். r "ஆக்கையின் வழியுழல்வேன்"(1) என்றத்தைப்பற்ற (அஸத்ஸமமாக்கிக்கொண்டேன் என்றது). s s2(இனி நான் அவனைக்கிட்டுகை என்று இத்யாதி3, ஶோகிக்க என்றதீறாக) ப4ாஷ்யகாரர் நிர்வாஹத்தில், ஒன்பதாம் பாட்டிலே ஹ்ருத3யம். t த3ஶமக3ாத2ம் ஹ்ருதி3 நித4ாயாஹ (நீர் கரணஸங்கோசத்தாலே இதி) u (கரண ஸங்கோசமில்லாதாரும்) A எண்ணில் தொல்புகழ்வானவரீசனிலே நோக்கு. v (இப்படியே காணும் படுவது) நீர் அநுபூ4தாம்ஶத்தில் த்ருப்தி பிறவாமல் படுகிற பாட்டை ஸர்வத3ா ஸர்வகு3ணங்களையும் அநுப4வியாநிற்கிற நித்யஸூரிகளும் த்ருப்தி பிறவாமல் படாநின்றார்கள் காணும். w(பரிஹரிக்கக்கோலி இதி) அநேந பரிஹாரஸ்து உத்தரத3ஶகே இதி ஸூச்யதே. x(அங்குநிற்கிற நிலையை இதி) அநுப4வித்துக் கைங்கர்யம் ப்ரார்த்தி2க்க வேண்டுகையாலே, இத்திருவாய்மொழியும்-திருவேங்கடமுடையான் விஷயம் என்று கருத்து. y"நிலைப்பெற்றென்னெஞ்சம்"(10) என்றத்

ஜீ—என்ன; அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (இது விஷயேத்யாதி3 வாக்யஶேஷமெல்லாவற்றாலும்) l இது-பரிச்சே2தி3த்தநுப4விக்கவொண்ணாதது. l2தௌ3ர்ஜந்யம்-வைலக்ஷண்யம். m இத்தைக் கழித்து - ஶரீரஸம்ப3ந்த4த்தைக் கழித்து, n "ஞாலம்படைத்த"(1) என்றத்தைப்பற்ற (ஜக3த்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணினானென்றது) o2"எம்வாமனா"(2) என்றத்தைப்பற்ற(அவதரித்தானென்றது) p "எங்கணும் நிறைந்த வெந்தாய்"(4) என்றத்தைப்பற்ற (அந்தர்யாமி இத்யாதி3) r"ஆக்கையின் வழியுழல்வேன்"(1) என்றத்தைப்பற்ற (அஸத்ஸமமாக்கிக் கொண்டேன் என்றது) s2"எங்கினித் தலைப்பெய்வன்"(9) என்றத்தைப்பற்ற(ஶோகிக்க என்றது) tமேலில் திருவாய்மொழியைக் கடாக்ஷித்து ஸமாத4ாந ப்ரகாரம் (நீர் கரணேத்யாதி3) vB "சிந்துபூமகிழும்" என்றத்தைப்பற்ற (இப்படியே காணும் படுவதென்றது) y "நிலைப்பெற்றென்னெஞ்சம்"(10) என்றத்தைப்பற்ற (ஸமாஹிதராய்த்

A 3-3-3. B 3-3-2.

ஈ—ராய்த் தலைக்கட்டுகிறார். z தெற்குத் திருமலையிலே நிற்கிற நிலையை அநுப$_4$விக்கக் கோலிப் பெறாதே நோவுபட்ட இவரை, வடக்குத் திருமலையில் நிற்கிற நிலையைக் காட்டி ஸமாத$_4$ானம் பண்ணினபடியென்? என்னில்; a முலைவேண்டியழுத ப்ரஜைக்கு முலையைக் கொடுத்துப் பரிஹரிக்குமித்தனையிறே. 'இன்ன முலையைத் தரவேணும்' என்று அழுதால், அம்முலையையே கொடுத்து ஆற்றவேண்டாவோ?' என்னில்; வேண்டா; இவர்தாம் b வழிதிகைத்தலமருகையாலே 'அதுவே வேணும், அதுவன்று இது' என்கிற தெளிவில்லையாயிற்று. c இன்னமுந்தான், ஒரு வஸ்துதானே ஒரு போது த$_4$ாரகமாய், மற்றைப்போது அதுதானே ப$_3$ாத$_4$கமாகக் c_2 காணாநின்றோமிறே, d ஆமத்தில் ப$_3$ாத$_4$கமான சோறுதானே அது கழிந்தவாறே த$_4$ாரகமாகா நின்றதிறே; e இவர்க்கு 'இன்னது இன்னபோது த$_4$ாரகமாம்; இன்னது இன்னபோது ப$_3$ாத$_4$கமாம்' என்று தெரியாது. f கு$_3$ணாவிஷ்காரத்தாலே த$_4$ரிப்பித்துக்கொண்டு

அ—தைப்பற்ற (ஸமாஹிதராய் என்றது). z தடஸ்த$_2$ாங்கையை அநுவதி$_3$க்கிறார் (தெற்குத் திருமலை இத்யாதி$_3$) a,c,g ஶங்காம் த்ரித$_4$ா பரிஹரதி (முலைவேண்டி இத்யாதி$_3$நா, இன்னமுந்தான் இத்யாதி$_3$நா, ஆரியர்கள் இகழ்ந்த இத்யாதி$_3$நா ச) a (முலைவேண்டி இதி) A "தென்னனுயர் பொருப்பும் தெய்வ வடமலையுமென்னுமிவையே முலையா வடிவமைந்த அன்னநடைய அணங்கே" இத்யத்ர ஹ்ருத$_3$யம். b (வழிதிகைத்தலமருகையாலே இதி) "கூவிக்கூவிக்கொடுவினைத் தூற்றுள் நின்று" (9) இத்யாதி$_3$. c கி$_3$ரிராஜத்$_3$வயஞ்ச ஸ்ரீபூ$_4$ம்யா: குசஸ்த$_2$ாநீயஞ்சேத் தத்ர ஸ்த$_2$ாயீ சைக ஏவ சேத் கத$_2$ம் வநஶைலஸ்த$_2$ஸுந்த$_3$ரராஜாநுப$_4$வஸ்ய ப$_3$ாத$_4$கத்வம் ஸ்ரீவேங்கடநாத$_2$ாநுப$_4$வஸ்ய த$_4$ாரகத்வஞ்சேத்யாஶங்காயாம் பரிஹாராந்தரமாஹ (இன்னமுந்தான் இதி) அத$_2$வா, "வடக்குத்திருமலையும் நிரதிஶயபோ$_4$க்$_3$யமன்றோ; அது ஸாத்மிக்கும்படியென்?" என்ன, (இன்னமுந்தான் என்று தொடங்கி). c_2 (காணாநின்றோமிறே) அப்படியே, தெற்குத்திருமலையில் நிலை அபரிச்சே$_2$த்$_3$யமாகையாலே ப$_3$ாத$_4$கமாய், வடக்குத் திருமலையில் நிலை கண்கொண்டு அநுப$_4$விக்கலாம்படியிருக்கையாலே அந்நிலையைக் காட்டி அநுப$_4$விப்பிக்கிறான் என்றபடி. d ஏகமேவ வஸ்து காலபே$_4$தே$_3$ந த$_4$ாரகம் ப$_3$ாத$_4$கஞ்ச ப$_4$வதீதி குத்ர த்$_3$ருஷ்டமித்யத்ராஹ (ஆமத்தில் இதி) ஆமத்தில் - அஜீர்ணத$_3$ஶையில் என்றபடி. e அந்நம் க்ஷுத்$_3$த$_3$ஶாயாம் த$_4$ாரகம் ப$_4$வதி, இதரத$_3$ஶாயாம் ப$_3$ாத$_4$கம் ப$_4$வதி; தத்$_3$வத்$_3$த$_3$ார்ஷ்டாந்திகம் கத$_3$ா த$_4$ாரகம் ப$_4$வதி, கத$_3$ா ப$_3$ாத$_4$கம் ப$_4$வதீத்யத்ராஹ (இவர்க்கு இன்னது இன்னபோது இதி). f பின்னையார்க்குத் தெரியுமென்ன (கு$_3$ணாவிஷ்காரத்தாலே இத்யாதி$_3$)

ஜீ—தலைக்கட்டுகிறார் என்றது) z தடஸ்த$_2$ஶங்கையை அநுவதி$_3$க்கிறார் (தெற்குத் திருமலையிலே இத்யாதி$_3$) a,c,g ஶங்கையை மூன்றுவித$_4$மாகப் பரிஹரிக்கிறார் (முலைவேண்டி இத்யாதி$_3$நா, இன்னமுந்தான் இத்யாதி$_3$நா, ஆரியர்களிகழ்ந்த இத்யாதி$_3$நா ச) a (முலைவேண்டி) இத்யாதி$_3$க்கு A "தென்னனுயர் பொருப்பும் தெய்வவடமலையுமென்னுமிவையே முலையா வடிவமைந்த" இத்யத்ர ஹ்ருத$_3$யம். b (வழிதிகைத்தலமருகையாலே) என்றது-"வழிதிகைத்தலமருகின்றேன்" (9) என்றதைப்பற்ற. c த்$_3$விதீய பரிஹாரம் (இன்னமுந்தான் இத்யாதி$_3$) c_2 (காணாநின்றோமிறே) அப்படியே தெற்குத்திருமலையில் நிலை அபரிச்சே$_2$த்$_3$யமாகையாலே ப$_3$ாத$_4$கமாய், வடக்குத்திருமலையில் நிலை கண்கொண்டு அநுப$_4$விக்கலாம்படியிருக்கையாலே அந்நிலையைக்காட்டி அநுப$_4$விப்பிக்கிறான் என்றபடி. d அப்படி ஒரு வஸ்துதானே த$_4$ாரகமுமாய், ப$_3$ாத$_4$கமுமாயிருக்குமோ? என்ன (ஆமத்தில் இத்யாதி$_3$) ஆமத்தில்-அஜீர்ணத$_3$ஶையில், e இவர்க்கு இன்னபோது ப$_3$ாத$_4$கமாம், இன்னபோது த$_4$ாரகமாம் என்றறியும் ப்ரகாரமென்? என்ன (இவர்க்கின்னது இத்யாதி$_3$) f பின்னையார்க்குத்

A பெரியதிருமடல் 6, 7.

1. /மூந்நீர் ஞாலம் படைத்தவெம் முகில்வண்ணனே
அந்நாள்நீ தந்த வாக்கையின் வழியுழல்வேன்
வெந்நாள்நோய் வீய வினைகளைவேர் அறப்பாய்ந்து
எந்நாள்யான் உன்னை யினிவந்து கூடுவனே.

ஆ— 1. வ்யா:— ஸம்ஸாரியாத்மாக்கள் எல்லார்பக்கலிலும் சென்று வெள்ளங் கொள்ளும்படி கரைபுரண்டு பெருகுகிற உன்னுடைய நிரவதி$_4$க காருண்ய வெள்ளத்தாலே, உன் திருவடிகளைச் சேர்கைக்கு உபாயமாக, கரணகளேப$_2$ராத்$_3$யுபகரணங்களை ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் கொடுத்தருளினவனே! அன்று நீ எனக்குத் தந்தருளின அந்த உபகரணத்தைக் கொண்டு உன் திருவடிகளைச் சேரமாட்டாதே பின்னையும் ஸம்ஸார ஸமுத்$_3$ரத்திலே போய்விழுந்தேன்; இப்படி உன்னைப் பிரிந்திருக்கிற இந்தக் காலமாகிற காலாக்$_3$நிஸத்$_3$ருஶமான நோய் விடும்படி, உன்னைப் பிரிந்திருக்கைக்கு ஹேதுவான என்னுடைய வினைகளை வேரறப் பாய்ந்து என்று நான் உன்னை வந்து கூடுவது? என்கிறார். 1.

ஒ— அவ:— முதற்பாட்டில் — 'உன்னை ஸமாஶ்ரயிக்கைக்குத் தந்த ஶரீரத்தைக் கொண்டு உன்னை ஸமாஶ்ரயியாதே அதின் வழியே ஒழுகி அந்தரப்பட்டேன்; நான் உன்னை என்று காண்பது?' என்று ஆர்த்தராய்க் கூப்பிடுகிறார்.

ஈ—போருகிற ஈஶ்வரனுக்கும் த$_4$ரித்த இவர்க்கும் தெரியுமத்தனை இதுதான். g ஆரியர்கள் இகழ்ந்த ம்லேச்ச$_2$பூ$_4$மியிலுள்ளார்க்கு முகங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற நீர்மையிறே g$_2$ அங்கு; கானமும் வானரமும் வேடுமானவற்றுக்கு முகங்கொடுத்த நீர்மையுண்டிறே g$_3$ இங்கு. *

அ—g வநஶைலஸ்தி$_2$தேரபி வேங்கடாசலஸ்தி$_2$தௌ ஶீலாதி$_4$கதாம் ப்ரத$_3$ர்ஶ்ய ஸமாத$_4$த்த இதி பரிஹாராந்தரமாஹ (ஆரியர்கள் இதி) A" புனத்தினைகிள்ளிப் புதுவவிகாட்டி" இத்யாதௌ$_3$ ஹ்ருத$_3$யம். யத்$_3$வா அலமாப்பாலே பரிஹரித்த அர்த்த$_2$த்தை கு$_3$ணாதி$_4$க்யத்தாலும் பரிஹரிக்கிறார் (ஆரியர்கள் இத்யாதி$_3$) "இப்படிப்பட்ட நீர்மையையுடைய இடமாகையாலே தம் அபேக்ஷிதமெல்லாம் கிடைக்கும்" என்று தோன்றுகையாலே ஸமாத$_4$ாநம் பிறக்குமிறே. g$_2$அங்கு-தெற்குத்திருமலையிலே. g$_3$இங்கு-வடக்குத்திருமலையிலே; இங்கு என்ற அநந்தரம்-அருளிச்செய்தார் என்று ஶேஷம். 72 f,f$_2$,g யத்$_3$வா, அடியில் சீராமப்பிள்ளை ஶங்காவாக்யத்திலே (இவர் இழந்து நோவுபடுகைக்குக் காரணமென்) அர்ச்சாவதாரத்தில் பே$_4$ாக்$_3$யதை பரிச்சி$_2$ந்நமாகையாலேயோ (என்று கேட்க) என்று அத்$_4$யாஹரித்துக்கொண்டு, தத்பரிஹாரத்வேந - ப$_4$ட்டர் வாக்யம் (பரவ்யூஹ இத்யாதி$_3$) என்றே பலகாலும் நிர்வஹிப்பது. 72g பரவ்யூஹேத்யாதி$_3$வாக்யே-அர்ச்சாவதாரவிஷயே 1. "ஸர்வாஶாயி ஷாட்$_3$கு$_3$ண்யம்" 2. "பி$_3$ம்ப$_3$ாக்ஞத்யாத்மனா பி$_3$ம்பே$_3$" இத்யாதீ$_3$நி த்$_3$ரஷ்டவ்யாநி. *

ஜீ—தெரியும் என்ன (கு$_3$ணாவிஷ்காரத்தாலே இத்யாதி$_3$) gமூன்றும் பரிஹாரம் (ஆரியர்கள் இகழ்ந்த இத்யாதி$_3$) இத்தால்-இங்குத்தைப் பற்றவும் ஸௌஶீல்யம் அங்கு அதிஶயித்திருக்கையாலே அங்குத்தை நிலையைக்காட்டி அநுப$_4$விப்பிக்கிறான் என்றபடி. g$_2$அங்கு-தெற்குத்திருமலையிலே. g$_3$இங்கு-வடக்குத் திருமலையிலே. "இங்கு" என்ற அநந்தரம் "என்று அருளிச்செய்தார்" என்று ஶேஷம். *

/ (பா) முன்னீர்   A பெரியாழ்வார்திரு 5-3-3.

ஓ— வ்யா:— (முந்நீர் என்று தொடங்கி) எனக்காகக் கடலோடு கூடின ப்ர பஞ்சத்தை உண்டாக்கின பரமோத₃ாரனே! அக்காலத்திலே உன் திருவடிகளிலே சேரவற்றான ஶரீரத்தை நீ தர. அத்தைக்கொண்டு உன் திருவடிகளைப் பெறும் விரகு பார்க்கமாட்டாதே, அதின் வழியே ஒழுகி து₃:க்க₂ப்படுகிற நான் உன்னோட்டை விஶ்லேஷத்தாலே து₃ஸ்ஸஹமாய்க்கொண்டு செல்லுகிற நாளில் பிரிந்து நோவு படுகைக்கீடான பாபங்களை வேரறுத்து. 1.

ப— அவ:— முதற்பாட்டில் — 'ஸகலஜக₃த்ஸ்ரஷ்டாவான நீ ஆஶ்ரயணார்த்த₂ மாகத்தந்த ஶரீரத்தின் வழியே அலமருகிற நான் தத்₃தே₄துக்களைப் போக்கி உன்னை ப்ராபிப்பதென்றோ ?' என்கிருர்.

முந்நீர்—மூன்று வகைப்பட்ட நீரையுடைய, ஞாலம்—ஜக₃த்தை, படைத்த எம்முகில்வண்ணனே — ஸ்ருஷ்டித்து (அத்தாலே ஜலஸ்த₂லவிப₄ாக₃மில்லாத) மேக₄த்தின் ஸ்வப₄ாவத்தை உடையனாய்க் கொண்டு எனக்கு உபகாரகனானவனே! அந்நாள்—அந்த ஸ்ருஷ்டி காலத்திலே, (த₃யமானமனாவாய்க் கொண்டு) நீ—நீ, தந்த—(ஆஶ்ரயணார்த்த₂மாகத்) தந்த, ஆக்கையின்—ஶரீரத்தினுடைய, வழி—(ப₃ந்த₄கத்வ) மார்க்க₃த்திலே போய், உழல்வேன்—(க₃ர்ப்ப₄நரகாதி₃களிலே போய்) அலமருகிற நான், வெம்—(ஜ்ஞாநம் பிறந்த பின்பு) பரிதாபஹேதுவான, நாள்—நாளிலே, நோய்—(அஹங்காரார்த்த₂காமாதி₃ ரூபமான) வ்யாதி₄கள், வீய—நஶிக்கும்படி, வினைகளை—(தத்₃தே₄துவான) கர்மங்களை, வேர்—ஸவாஸநமாக, அறப்பாய்ந்து—கொத்தியெடுத்துப் பொகட்டு, யான்—(அநுகூலிக்கத் தந்த கரணங்களை ப்ரதிகூலிகைக்கு உறுப்பாக்கின) நான், உன்னை—(ப்ரத₂மோபகாரக ஞன) உன்னை, இனி—இப்படி க்ருதக்₄நனான பின்பு, வந்து—(இங்கிலையை விட்டு) வந்து, கூடுவன்—கூடுவது, எந்நாள்—எந்நாளாயிருக்கிறது ?

நாள் அறுதியிடிலும் த₄ரிக்கலாமிறே என்று கருத்து. 1.

இ— அவ:— முதற்பாட்டில்—'உன்னை ஆஶ்ரயிக்கத் தந்த ஶரீரத்தைக்கொண்டு அதின் வழியே ஒழுகி அந்தரப்பட்டேன்; நான் உன்னை என்று கிட்டக்கடவேன்?' என்று கூப்பிடுகிருர்.

வ்யா:— (முந்நீர்ஞாலம் படைத்த) மூவகைப்பட்ட நீரையுடைய கடல் சூழ்ந்த பூ₄மியைப் படைத்த கட்டளைதான் தன் விசித்ரஶக்தி யோக₃ம் தோற்ற இருக்கை. 1. "अप एव ससर्जादौ" (அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ₃) என்கிறபடியே, முன்னே நீரைப்படைத்த என்றுமாம். த₃யநீயத₃ஶையைக்கண்டு, "இவை கரணங்களைப்பெற்றுக் கரைமரஞ்சேரவேணும்" என்று த₃யாபரதந்த்ரனாய் ஸ்ருஷ்டித்தபடி. கர்மாநுகு₃ணமாக ஸ்ருஷ்டியாகிலும் யௌக₃பத்₃யம் அநுக்₃ரஹ க்ருதம் என்கை. (எம்) ஸ்ருஷ்டி ஸர்வஸாத₄ாரணமாகிலும், இவர் "தமக்காக" என்றிருக்கிருர். எங்கும் ஒக்க வர்ஷித்தாலும் அதுகொண்டு விளைத்துக்கொண்ட

இ—வன் "எனக்காக" என்றிருக்குமாபோலே, எல்லார்க்கும் ஒக்க அவன் செய்தாலும் க்ருதஜ்ஞன் "எனக்காக" என்றிருக்குமிறே, **(முகில்வண்ணனே)** மேக$_4$ம் ஜலஸ்த$_2$லவிப$_4$ாக$_3$மின்றிக்கே வர்ஷிக்கிறது ப்ரத்யுபகாரம் கொள்ளுகைக்கன்றிறே; 1. **"बहु स्याम्" (ப$_3$ஹு ஸ்யாம்)** என்று தன்பேருக ஸ்ருஷ்டிக்கை. **(அந்நாள்)** அசித$_3$விஶிஷ்டனாய் ஶோச்யத$_3$ஶாபந்நனான நாள். **(நீ)** அத்த$_3$ஶையிலே 2. **"एकाकी न रमेत" (ஏகாகீ ந ரமேத)** என்று இழவு உன்னதாய் முகங்காட்டின நீ. **(தந்த)** திருவடிகளிலே தலைசாய்த்து உன்னைப்பெறுகைக்கு உறுப்பாம் உடம்பை உபகரித்த; 3. **"दुर्लभो मानुषो देहः" (து$_3$ர்லபே$_4$ா மாநுஷோ தே$_3$ஹ:)** 4. **"मानुष्यं प्राप्य" (மாநுஷ்யம் ப்ராப்ய).** தன்னைப் பெறுகைக்கு உபகரணமும தானே தர வேண்டியிருக்கிறபடி. **(ஆக்கையின் இத்யாதி$_3$)** விஷயப்ராவண்யத்தை விளைத்துக்கொண்டு ஶரீரத்தின வழியேபோய் அநர்த்த$_2$ப்பட்டேன். **(உழல்வேன்)** சுழிதோறும் முழுகாநின்றேன். கரையேறக்கொடுத்த தெப்பத்தைககொண்டு அதின் வழியேபோய்க் கடலிலே புகுவாரைப்போலே, உடம்பின் வழிபோய ஸம்ஸாரார்ணவத்திலே புக்கு நஶிக்கை. **(வெந்நாள்)** ஜ்ஞாநம் பிறந்தால், இப்ரக்ருதி ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தோடேயிருக்கிற நாள் அஶோகவநிகையில் பிராட்டியிருந்தாற்போலே. **(நோய் வீய)** நோயென்று - ஶரீரஸம்ப$_3$ந்த$_4$மாதல், விஶ்லேஷமாதல. வீய - முடிய. **(வினைகளை)** ஶரீரஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்துக்கு அடியான பாபங்களை. **(வேரித்யாதி$_3$)** ஸவாஸநமாகப் போக்கி. **(பாய்ந்து)** என்று-சினம் தோற்றுகிறது. ஒரு ஸர்வஶகதி செய்யுமததை நான் செய்யவோ? **(எந்நாள்)** "இந்நாள" என்று ஓரவதி$_4$பெற்ருர்கிலும், அத்தைப்பற்றிக்கொண்டிருப்பர். **(யான்)** உன்னைப் பெறுகைக்குத் தந்த உபகரணத்தை அழித்துக்கொண்ட நான். **(உன்னை)** "என் பேற்றுக்குப் போக்கடிசொல்லவேணும்" என்று வளைக்கலாம்படியிருக்கிற உனனை. **(இனி வந்து கூடுவனே)** நீ தந்த கைம்முதலையும் அழித்துக்கொண்டபின்பு, கிட்டுகைக்குப் போக்கடியுண்டாகில் சொல்லவேணும் என்கிருர். 1.

ஈ— அவ:—முதற்பாட்டில்—a "ஜக$_3$த்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணி, a$_2$ உன்னை வழிபடுகைக்கு உடலாகக் கரணகளேப$_3$ரங்களைக் கொடுத்துவிட்டாய் நீ; நான் அவற்றை இதர விஷய ப்ராவண்யத்துக்கு உடலாக்கி அநர்த்த$_2$ப்பட்டுப் போனேன், இங்ஙனேயிருக்கிற நான் உன்னை வந்து கிட்டுவதொரு நாள் சொல்லவேணும்" என்கிருர்.

அ— முதற்பாட்டு. (முந்நீர் ஞாலம் இத்யாதி$_3$) **a** பூர்வார்த்த$_4$த்தையும், "எந்நாள் யான் உன்னை இனி வந்து கூடுவன்" என்ற பத$_3$ங்களையும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (ஜக$_3$த்ஸ்ருஷ்டியை இத்யாதி$_3$) எம்பெருமானுர் நிர்வாஹத்திலே இவ்வவதாரிகை. **a$_2$** உன்னை வழிபடுகைக்கு - தேவரீர்க்குக் கைங்கர்யம் பண்ணுகைக்கு என்றபடி. **b** ஆற்றுநீர்-நதீ$_3$ஜலம்; ஜல

ஜீ— முதற்பாட்டு. (முந்நீர் இத்யாதி$_3$) **a** பூர்வார்த்த$_4$த்தையும், "எந்நாள் யான் உன்னை இனி வந்து கூடுவன்" என்ற பத$_3$ங்களையும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (ஜக$_3$த்ஸ்ருஷ்டியை இத்யாதி$_3$). எம்பெருமானுர் நிர்வாஹத்திலே இந்த அவதாரிகை. **a$_2$** உன்னை வழிபடுகைக்கு- உனக்கு அடிமைசெய்கைக்கு. **b** ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், வர்ஷஜலம் என்கிற மூன்று வகைப்பட்ட-

ஈ— வ்யா:— (முந்நீர்) b ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், வர்ஷஜலம் என்று சொல்லுகிற வற்றை. c1. “अप एव ससर्जादौ” (அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ) என்று முற்பட ஜலஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணி, d பின்பிறே அண்ட3ஸ்ருஷ்டிதான் பண்ணிற்று. (ஞாலம் படைத்த) e விசித்ரமாக ஜக3த்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணின, f த3யநீய த3ஶையைக் கண்டு, “இவை கரணகளேப3ரங்களைப் பெற்றுக் கரைமரஞ்சேரவேணும்” என்று த3யாபரதந்த்ரனாய் ஸ்ருஷ்டித்தபடி. g (எம்முகிலவண்ணனே) h அவன் ஸர்வவிஷய மாக உபகரிக்கச்செய்தே. h_2 “மத3ர்த்த2ம்” என்றிருக்கிறார் h_3 இவர். i “ஒருவன்

அ-த்ரயமயமான ஸமுத்3ரத்தையும் பூ4மியையும் படைத்த என்று முதல் அர்த்த2ம். c முன்-முன்னே. நீரை - ஜலோபலக்ஷிதமான பூ4தங்களைப் படைத்து, பின்னை ஞாலத்தை - அண்ட3த்தை ஸ்ருஷ்டித்தவன் என்று யோஜநாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (1. “அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ” என்று) d“முன்” இதி பத3ஸாமர்த்2யாத் (பின்பு) இதி ச ஸித்3த4ம். e (விசித்ரமாக) என்றது ஸ்வப4ாவோக்தி. யத்3வா, A “இந்திர ஞாலங்கள் காட்டி” இதிவத், ஞால ஶப்3த3: வைசித்ர்யஸ்யாபி வாசீத்யபி4ப்ராயேணாஹ (விசித்ரமாக இதி) அத2வா, உண்டாக்கின என்றதே, “படைத்த” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (விசித்ரமாக இத்யாதி3) f “நீதந்த” என்றதைக் கடாக்ஷித்து “படைத்த” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (த3யநீய இத்யாதி3) யத்3வா, “படைத்த” என்று அதுதான் ஒரு புருஷார்த்த2மாக அருளிச்செய்கிறார் (த3யநீய த3ஶையை என்று) த3யாவான்களுக்கு தீ3நரக்ஷணம் ஸ்வப்ரயோஜநமாயிறே இருப்பது. அத2வா, “சேதநரை ஸ்ருஷ்டித்த” இத்யநபி4த4ாய, “ஞாலம்” இத்யசேநவாசி ஶப்3தே3ந அபி4த4ாநப2லிதம் நிர்ஹேதுகத்வமாஹ (த3யநீயத3ஶையைக்கண்டு இதி). g,h“எம்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அவனித்யாதி3) h_2 (மத3ர்த்த2மென்றிருக்கிறாரிவர்) என்ற அநந்தரம் க்ருதஜ்ஞராகையாலே என்று அத்4யாஹரித்துக்கொள்வது. i தமக்கானல் எல்லார்க்கும் உபகாரகனான படியென்? என்ன (ஒருவனித்யாதி3) யத்3வா பத3ஸங்க3திஸித்3த4மர்த்த2மாஹ (ஒருவனிதி)

ஜீ—நீரையுடைய கடல்சூழ்ந்த பூ4மியைப் படைத்த என்று முந்தின அர்த்த2ம். c முன்-முன்னே. நீர்-ஜலோபலக்ஷிதமான பூ4தங்களைப் படைத்து, பின்னை, ஞாலத்தை-அண்ட3த்தை ஸ்ருஷ்டித்த என்று அர்த்த2ாந்தரம் (அப ஏவ இத்யாதி3) 1. “அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ3 தாஸு வீர்யமபாஸ்ருஜத்” என்கிற வசநம், 1. “ஆஸீதி3த3ம்” என்றதுக்கு மேலே. d “முன்” இதிபத3ஸாமர்த்2யாத் (பின்பு) இதி ச ஸித்3த4ம். e விசித்ரமாக என்றது-ஸ்வப4ாவோக்தி. f “நீ தந்த” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, “படைத்த” என்றதுக்கு ப4ாவம் (த3யநீய இத்யாதி3) g,h “எம்” என்றதுக்கு ப4ாவம் (அவன் இத்யாதி3) h_3“இவர்”என்ற அநந்தரம்-“க்ருதஜ்ஞராகையாலே”இதி அத்4யாஹார்யம். i தமக்கானல் எல்லார்க்கும் உபகாரகனானபடியென்? என்ன (ஒருவன் இத்யாதி3)

ப்ர— c1. (முந்நீர் ஞாலம்) मानवस्मृतौ—“आसीदिदं तमोभूतं अप्रज्ञातमलक्षणम्। अप्रतर्क्यमविज्ञेयं प्रसुप्तमिव सर्वतः ॥५॥ ततस्स्वयंभूर्भगवानव्यक्तो व्यञ्जयन्निदम्। महाभूतादि वृत्तौजाः प्रादुरासीत्तमोनुदः ॥६॥ योऽसावतीन्द्रियग्राह्यस्सूक्ष्मोऽव्यक्तस्सनातनः। सर्वभूतमयोऽचिन्त्यस्स एष स्वयमुद्बभौ ॥७॥ सोऽभिध्याय शरीरात्स्वात्सिसृक्षुर्विविधाः प्रजाः। अप एव ससर्जादौ तासु वीर्यमपासृजत् ॥८॥ तदण्डमभवद्धैमं सहस्रांशुसमप्रभम्। तस्मिन् जज्ञे स्वयं ब्रह्मा सर्वलोकपितामहः ॥९॥ आपो नारा इति प्रोक्ता आपो वै नरसूनवः। ता यदस्यायनं पूर्वं तेन नारायणः स्मृतः ॥१०॥”

A 9-5-5.

ஈ—ஸாத4நாநுஷ்டா2நம்பண்ணி வர்ஷிப்பிக்க நாடுவாழ்ந்து போமாபோலே, அவன் எனக்காக ஜக3த்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணினான்; நாடு வாழ்ந்துபோயிற்று" என்றிருக்கிறார். j ஸர்வவிஷயமாக உபகரித்தபடியும், ப்ரத்யுபகாரங்கொள்ள இராமையும் பற்ற "முகில்வண்ணனே" என்கிறார். (அந்நாள்) கரணகளேப3ரவிது4ரமாய், k தமோபூ4தமாய், த3யநீயத3ஶையை ப்ராப்தமாய்க் கிடந்த அந்நாள். (நீ) l இத்த3ஶையில் 1. "एकाकी न रमेत" (ஏகாகீ ந ரமேத) என்று இழவு உன்னதாய் முகங்காட்டின நீ. m (தந்த) n திருவடிகளிலே தலைசாய்த்து உன்னைப் பெறுகைக்கு உறுப்பாக உடம்பை உபகரித்த. (நீ தந்த) o பரமத3யாளுவான நீ தந்த. p இவை அர்த்தி2க்கச் செய்கையன்றிக்கே, தன் த3யையாலே தந்தவித்தனை. 2. "दुर्लभो मानुषो देहः" (து3ர்லபே4ா மாநுஷோ தே3ஹ:) 3. "मानुष्यं प्राप्य" (மாநுஷ்யம் ப்ராப்ய) இத்யாதி3. q "இத்தை உபகாரமாகச் சொல்லுகிறதென்? கர்மாநுகு3ணமாயன்றோ ஸ்ருஷ்டியிருப்பது" என்னில்; ஸ்ருஷ்டிப்பது கர்மத்தைக் கடாக்ஷித்தாகிலும், r யௌக3பத்3யம்

அ—அன்றிக்கே, ஸர்வவிஷயமானத்தை மத3ர்த்த2மென்னும்படியென்? என்ன (ஒருவன் இந்பாதி3. என்னவுமாம். j "வண்ணம்" என்றத்தை ஸ்வப4ாவபரமாக்கி, தத்ஸ்வப4ாவங்களை அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வவிஷயேத்யாதி3) k தமோபூ4தமாய் - தமோவஸ்த2மாய்; தமோவஸ்தை2யாவது-ப்ரக்ருதியினுடைய ஸூக்ஷ்மாவஸ்தை2. 4. "ஆஸீதி3த3ம் தமோபூ4தம்" இத்யத்ர ஹ்ருத3யம். m,n "தந்த" இத்யநேநோபகாரகத்வம் ஸூச்யத இதி ஹ்ருதி3 நித4ாய தே3ஹஸம்ப3ந்த4ஸ்ய த்யாஜ்யத்வாத் கத2முபகாரகத்வமித்யாஶங்காம் பரிஹரந் அர்த்த2மாஹ (திருவடிகளிலே இதி) 5 "விசித்ரா தே3ஹஸம்பத்தி:" A "நாடாதமலர்நாடி". l "நீ" இத்யஸ்ய-பித்ருத்வரூபஸம்ப3ந்த4மவலம்ப்3ய அர்த்தே2ாऽபி4ஹித: (இத்த3ஶையிலே இதிவாக்யேந) o அர்த்த2ாந்தரமாஹ (பரமத3யாளுவான நீ இதி) p ஸ்வரஸஸூசிதமர்த்த2மாஹ (இவை அர்த்தி2க்கச் செய்கையன்றிக்கே இதி) யத்3வா, "நீ தந்த" அப்3ப4க்ஷவத் என்கிறார் (இவையர்த்தி2க்கவென்று) "ஞாலம்" இத்யநேந அசேதநவாசிபதே3நாப்யயமர்த்த2ஸ் ஸூச்யதே; "அந்நாள் நீ தந்த" இதி ஹி பராம்ருஶ்யதே. அன்றிக்கே பூர்வவாக்ய தாத்பர்யம் (இவை இத்யாதி3) என்னவுமாம். q புநர் முக2ாந்தரேண ஶங்க்ய பரிஹரதி (இத்தை உபகாரமாக இதி) r,s நிர்ஹேதுகத்வே யௌக3பத்3யஸ்ய

ஜீ—j "வண்ணம்" என்றத்தை-ஸ்வப4ாவபரமாக்கி, தத்ஸ்வப4ாவங்களை அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வவிஷயமாக இத்யாதி3) k தமோபூ4தமாய் - தமோவஸ்த2மாய். தமோவஸ்தை2யாவது - ப்ரக்ருதியினுடைய ஸூக்ஷ்மாவஸ்தை2. தமோபூ4தமாயென்றது - 4. "ஆஸீதி3த3ம் தமோபூ4தமப்ரஜ்ஞாதமலக்ஷணம்" என்ற மநுஸ்ம்ருதி வசநத்தைப்பற்ற. 1. (ஸ ஏகாகீ ந ரமேதேதி) மஹோபநிஷதி3. m,n "தந்த" இத்யநேந-உபகாரகத்வம் ஸூச்யத இதி ஹ்ருதி3 நித4ாய, ப்ரக்ருதிஸம்ப3ந்த4ஸ்ய த்யாஜ்யத்வாத் கத2முபகாரகத்வமிதி ஶங்காம் பரிஹரந் அர்த்த2மாஹ (திருவடிகளிலே இத்யாதி3) 5. "விசித்ரா தே3ஹஸம்பத்திரீஶ்வராய" இத்யாதி3. l "நீ" என்றதுக்கு-பித்ருத்வரூபஸம்ப3ந்த4மவலம்ப்3யார்த்தே2ாऽபி4ஹித:(இத்த3ஶையிலே) இத்யாதி3 வாக்யே. o அர்த்த2ாந்தரமாஹ (பரமத3யாளு இத்யாதி3) p ஸ்வரஸஸூசிதார்த்த2மாதல், "அப்3ப4க்ஷ:" இதிவத் ஸாவத4ாரணமாக்கி அர்த்த2மாதல் (இவை அர்த்தி2க்க இத்யாதி3) q புநர்முக2ாந்தரேண ஆஶங்க்ய பரிஹரதி (இத்தை உபகாரமாக இத்யாதி3) r,s நிர்ஹேதுகத3யையாலே ஸ்ருஷ்டித்தான் என்னுமதுக்கும்,

ப்ர— 1. महोपनिषदि—"एको ह वै नारायण आसीत् न ब्रह्मा नेशानो नेमे द्यावापृथिवी न नक्षत्राणि नापो नाग्निर्न सोमो न सूर्यः स एकाकी न रमेत"

A 1-4-9.

ஈ-அநுக்₃ரஹகார்யம், s1. "अचिद्विशेषितान् प्रलयसीमनि s₂ संसरतः करणकलेबरैर्घटयितुं दयमानमनाः" (அசித₃விஶேஷிதாந் ப்ரளயஸீமநி s₂ ஸம்ஸரத: கரணகளேப₃ரைர்க₄டயிதும் த₃யமாநமநா:) என்னக்கடவதிறே, t ஒரோ காலங்களிலே சிறைவெட்டி விடுமாபோலே தன் த₃யையாலே உண்டாக்குமத்தனையிறே. (ஆககையின்வழி யுழல்வேன்) u நீ u₂ ஒன்றை நினைத்துத் தந்தாய்; நான் அதின் வழியே போந்தேன். v "தெப்பத்தை v₂ தூக்கிப்போய்ப் பெருமாளை அநுப₄விக்கலாயிருக்க, 'ஶரீரம் v₃ பாங்கன்று' என்று நீர்வாக்காலே போய்க் கடலிலே புகுவாரைப்போலே, இதர விஷய ப்ராவண்யத்துக்கு உடலாக்கி அநர்த்த₂த்தை விளைத்துக்கொண்டேன்" என்றார் எம்பார். w (வெந்நாள்) x ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு ஸம்ஸாரத்தில் இருக்கிற இருப்பு—பிராட்டி லங்கையிலேயிருந்தாற்போலே தோற்றாநின்றதுகாணும்

அ—அநுக்₃ரஹ கார்யத்வே ச ப்ரமாணம் (அசித₃விஶேஷிதாநிதி) s₂ (ஸம்ஸரத இதி) ப₃ஹுவசநேந யௌக₃பத்₃யம் ஸூச்யதே. r, t "அநுக்₃ரஹகார்யம்" இத்யத்ர த்₃ருஷ்டாந்தமாஹ (ஒரோ காலங்களிலே இதி) ராஜாக்கள் புத்ரோத்ஸவாதி₃ காலங்களிலே சிறையிலே கிடக்கிறவர்கள் எல்லாரையும் ஒருகாலே விடுவார்களிறே. u (நீ ஒன்றை நினைத்துத் தந்தாய்) என்றது "அந்நாள்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து. ஒன்றைநினைத்து - சரணகமல ஸமாஶ்ரயணத்துக்கு உடலாமென்று நினைத்து. v அபி₄யுக்தோக்தியாலே விவரிக்கிறார் (தெப்பத்தை இத்யாதி₃). உக்தத்தை ஸத்₃ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (தெப்பத்தை இத்யாதி₃) என்னவுமாம். 2. "ஶருதே₂ஹமமாத₃யம் ப்ரஜிலப்₄ய து₃ர்லப₄ம" இத்யாதி₃. v₂ நூக்குகை-தள்ளுகை. v₃ (பாங்கன்று) ப₄க₃வத்ஸமாஶ்ரயண ஸமர்த்த₂ம் ந ப₄வதீதி, போதப்ரேரண ஸமர்த்த₂ம் ந ப₄வதீதி ச அர்த்த₂:. x,y ஹேதுத்₃ருஷ்டாந்தபூர்வகமர்த்த₂மாஹ (ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் இத்யாதி₃) 3. "த₃ர்ப்போத₃க்₃ரத₃ஶேந்த்₃ரியாநநமநோநக்தஞ்சராதி₄ஷ்டி₂தே" இத்யாதி₃. w,y "நோய்" என்றதுக்கு - பிறவி என்றும், விஶ்லேஷம் என்றும் இரண்டு அர்த்த₂ம் உண்டாகையாலே, முந்தின அர்த்த₂த்துக்கு அநுகு₃ணமாக, "வெந்நாள்" என்றதுக்கு ஓரர்த்த₂ம் அருளிச்செய்த அநந்தரம், இரண்டாம் அர்த்த₂த்துக்கு அநுகு₃ணமாக அர்த்தா₂ந்தரம் அருளிச்

ஜீ—யௌக₃பத்₃யம் அநுக்₃ரஹகார்யம் என்னுமதுக்கும் ஸ்ரீரங்க₃ராஜஸ்தவே ப்ரமாணம் (அசித₃விஶேஷிதாநித்யாதி₃) 1. "வரத₃! நிஜேச்ச₂யைவ பரவாநகரோ: ப்ரக்ருதிம மஹத₃பி₄மாநபூ₄தகரணாவளி கோரகிணீம்" இத்யுத்தரார்த்த₄ம். s₂ (ஸம்ஸரத: இதி) ப₃ஹுவசநேந-யௌக₃பத்₃யம் ஸூச்யதே. r,t "யௌக₃பத்₃ய மநுக்₃ரஹகார்யம்" என்றதுக்கு த்₃ருஷ்டாந்தம் (ஒரோ காலங்களிலே இத்யாதி₃) ராஜாக்கள் புத்ரோத்ஸவாதி₃களிலே சிறையிலே கிடந்தவர்களையெல்லாம் ஒருகாலே விடுவர்களிறே. u₂ (ஒன்றைநினைத்து) சரணகமல ஸமாஶ்ரயணத்துக்கு உடலாமென்று நினைத்து. v ஸத்₃ருஷ்டாந்தமாக விவரணம் (தெப்பத்தை இத்யாதி₃) v₂ நூக்கி – தள்ளி. v₃(பாங்கன்று) ப₄க₃வத்ஸமாஶ்ரயண ஸமர்த்த₂ம் ந ப₄வதி, போதப்ரேரண ஸமர்த்த₂ம் ந ப₄வதீதி ச அர்த்த₂:. x த்₃ருஷ்டாந்தபூர்வகமர்த்த₂மாஹ (ஸ்வரூபஜ்ஞாநம்இத்யாதி₃) w,y "வெம்"

ப்ர—s1. (தந்த) श्रीरङ्गराजस्तवे — "अचिदविशेषितान् प्रलयसीमनि संसरतः करणकलेबरैः घटयितुं दयमानमनाः। वरद! निजेच्छयैव परवानकरोः प्रकृतिं महदभिमानभूतकरणावलिकोरकिणीम् ॥ ४१ ॥

ஈ—இவருக்கு y ப4க3வத்3விஶ்லேஷத்தோடேயிருக்கையாலே, நெருப்பையெறட்டினாற் போலே இராநின்றதாயிற்று நாள். z (நோய்) பிறவி. a ஸ்ரீப4ரதாழ்வானுடைய நோய் சாதுர்த்தி2கமாயிராதே ராமவிரஹத்தாலேயாயிருக்குமே; அப்படியே இவர் நோயும் ப்ரஸித்3த4ங்காணும். (வீய) முடிய. (வினைகளை வேரறப்பாய்ந்து) b1. "राक्षसानां क्षयं कृत्वा सूदयित्वा च रावणम्। लङ्कामुन्मूलितां कृत्वा कदा द्रक्ष्यति मां पतिः॥" (ராக்ஷஸாநாம் க்ஷயம் க்ருத்வா ஸூத3யித்வா ச ராவணம்। லங்காமுந்மூலிதாம் க்ருத்வா கதா3

அ—செய்கிறார் (ப4க3வத்3விஶ்லேஷத்தோடே இத்யாதி3) ஏகார்த்த2மாகவுமாம். w"வெந்நாள்" என்று - ஸம்ஸாரத்தைச் சொல்லுகிறது. z,a "நோய்" இத்யுக்தே ஜந்ம வத3தி கிம்? இத்யத்ர, தத்தத்ஸ்வரூபாநுகு3ணம் வ்யாத4யோ பி4ந்நா ப4வந்தீத்யபி4ப்ராயேணாஹ (ஸ்ரீப4ரதாழ்வானுடைய இதி) z "நோய்" என்றால் - பிறவியைச் சொல்லுமோ? என்னில்; "உபகோஸல வித்3யையிலே, உபகோஸலன் என்பான் ஒருவன் நெடுநாள் ஆசார்யஶுஶ்ரூஷணம் பண்ணினவிடத்திலும் ஆசார்யன் ஒன்றும் உபதே3ஶியாமல் யத்3ருச்ச2யா ஓரிடத்துக்குப் போவானாக, இந்த உபகோஸலனைத் தன்னுடைய அக்3நிஶுஶ்ரூஷணம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கச் சொல்லிப்போக, அவனும் அப்படி நோக்கிக்கொண்டிருந்து 'ஆசார்யன் அல்லாதார்க்கெல்லாம் ஜ்ஞாநோபதே3ஶம் பண்ணுகிறவன் நமக்கு உபதே3ஶித்தானில்லையே' என்று து3:க்கி2தனாயிருக்கிறவளவிலே, ஆசார்ய பத்நியானவள் 'உபகோஸல ப்3ரஹ்மசாரிந்! அப்4யவஹாரார்த்த2மாக3ச்ச2' என்றழைக்க, அப்போது 2. 'வ்யாதி4பி4: பரிபூர்ணோऽஸ்மி' என்று ஸம்ஸாரத்தை வ்யாதி4யாகச் சொன்னானிறே" என்று அருளிச்செய்வர். ஆக "நோயாவது ஜந்ம ப்ரயுக்தமான தாபத்ரயாதி3கள்; அன்றிக்கே அவித்3யாதி3களைச் சொல்லுகிறது" என்பர்கள். a,c அன்றிக்கே, (விஶ்லேஷ வ்யஸநத்துக்கடியான) இதி வாக்யே, "நோய்" விஶ்லேஷவ்யஸநமித்யுச்யதே; தம் த்3விதீயமர்த்த2ம் ஹ்ருதி3 நித4ாய (ஸ்ரீப4ரதாழ்வான்) இத்யாதி3வாக்யம் வா. இப்பக்ஷத்தில் ப4க3வத்3விஶ்லேஷத்தால் வந்த நோய் என்றபடி. b எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே, "வினை

ஜீ-என்றதுக்கு அர்த்தா2ந்தரம் (ப4க3வத்3விஶ்லேஷ இத்யாதி3) ஏகார்த்த2மாதல். w"வெந்நாள்" என்று ஸம்ஸாரத்தைச் சொல்லுகிறது; ஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு பரிதாபஹேதுவான நாளிலே இதி ஶப்3தா3ர்த்த2:, z,a "நோய்" என்றால் பிறவியைச் சொல்லுமோ? என்னில்; "உபகோஸல வித்3யையிலே - ஆசார்யன் தே3ஶாந்தரத்துக்குப்போக, தந்நியமநத்தாலே அக்3நிஶுஶ்ரூஷணபரனான உபகோஸலனை அப்4யவஹாரார்த்த2மாக ஆசார்யபத்நி அழைக்க, அவன் 2. 'வ்யாதி4பி4: பரிபூர்ணோऽஸ்மி' என்று வ்யாதி4 ஶப்3த3த்தாலே-ஜந்மத்தையும் தத்ப்ரயுக்த தாபத்ரயங்களையும் வ்யாதி4யாகச் சொன்னானிறே" என்று அருளிச்செய்வர். a "நோய்" என்றதுக்கு-ஜந்மப்ரயுக்தமான நோய் என்று ஓரர்த்த2ம் அருளிச்செய்து, ப4க3வத்3விஶ்லேஷத்தால் வந்த நோயாக அர்த்தா2ந்தரம் விவக்ஷித்து, "நோய்" என்றால்-விஶ்லேஷ வாசகமாகக் கூடுமோ? என்ன; (ஸ்ரீப4ரதாழ்வான் இத்யாதி3) b எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே "வினைகளை

ப்ர—b1. (வேறறப்பாய்ந்து) सुन्दरकाण्डे सप्तत्रिंशे हनूमन्तं प्रति सीता—"विधिर्नूनमसंहार्यः प्राणिनां प्लवगोत्तम!। सौमित्रिं मां च रामं च व्यसनैः पश्य मोहितान्॥ ४॥ शोकस्यास्य कदा पारं राघवोऽधिगमिष्यति। प्लवमानः परिश्रान्तो हतनौस्सागरे यथा॥ ५॥ राक्षसानां क्षयं कृत्वा सूदयित्वा च रावणम्। लङ्कामुन्मूलितां कृत्वा कदा द्रक्ष्यति मां पतिः॥ ६॥ स वाच्यः संत्वरस्वेति यावदेव न पूर्यते। अयं संवत्सरः कालस्तावद्धि मम जीवितम्॥ ७॥

ஈ-த்3ரக்ஷ்யதி மாம் பதி: ||) (என்கிறபடியே இவரும் மநோரதி2த்து)* cவிஶ்லேஷவ்யஸநத்துக்கு அடியான அவித்3யாதி3களை வாஸனையோடே போக்கி. d 'பாய்ந்து' என்று-சினம் தோற்றுகிறது. e ஒரு ஸர்வஶக்தி செய்யுமத்தை நான் செய்யவோ? f (எந்நாள்) g எனக்கு "இப்போதே பெறவேணும்" என்னும் அபேக்ஷையில்லை, "இன்ன நாள் பெறக்கடவை" என்று ஒரு நாளிட்டுத் தரஅமையும்; h 1. "பூர்ணே சதுர்த3ஶே வர்ஷே" (பூர்ணே சதுர்த3ஶே வர்ஷே) என்னுமாபோலே. (யான்) i நீ தந்த உபகரணங்களை

அ.-களை வேரறப்பாய்ந்து எந்நாள் யானுன்னை இனி வந்து கூடுவன்" என்னுமளவுக்கும் ஸம்வாத3மாக அருளிச்செய்கிறார் (ராக்ஷஸாநாமென்று தொடங்கி) c ஶப்3த3ார்த்த2ம் (விஶ்லேஷ வ்யஸநத்துக்கு இத்யாதி3) d போக்கி என்றதே, "பாய்ந்து" என்றதுக்கு வாஸனை (பாய்ந்தென்று இத்யாதி3) எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே (85 m) - 'வினைகளை ஸவாஸநமாகப்போக்கி உன் திருவடிகளை நான் என்று கிட்டுவன்? அந்த நாளைச் சொல்லவேணும்' என்று கேட்கிறார் என்று-முன்புள்ள முதலிகள் நிர்வாஹத்திலே (84 l) - 'நான் என்னுடைய பாபங்களை ஸவாஸநமாகப் போக்கி, உன்னை என்று கிட்டப்போகிறேன், நான் கிட்டுகை என்றொரு பொருளுண்டோ?' என்று நிராஶராகிறார் என்று. e ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்திலே அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு ஸர்வஶக்தி இத்யாதி3) 2. "ஸர்வபாபேப்4யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" இதிவத் பாபவிமோசநபூர்வகதத்ஸம்ஶ்லேஷஸ் ஸர்வஶக்திநைவ ஹி ஶக்யத இதி ப4ாவ:. f "எந்நாள் என்று-க்ஷேபம் என்றபடி. g எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே தாத்பர்யாந்தரம்(எனக்கு இப்போதே இத்யாதி3) f "எந்நாள்" என்று - ப்ரஶ்நம் என்றபடி. h (1." பூர்ணே சதுர்த3ஶே வர்ஷே" என்னுமாபோலே இதி) 3. "சதுர்த3ஶே ஹி ஸம்பூர்ணே வர்ஷேऽஹநி ரகூ4த்தம! | ந த்3ரக்ஷ்யாமி யதி3 த்வாம் து ப்ரவேக்ஷ்

ஜீ—வேரறப்பாய்ந்து எந்நாள் யான் உன்னை இனி வந்து கூடுவன்" என்னுமளவுக்கும் ஸம்வாத3மாக அருளிச்செய்கிறார் (ராக்ஷஸாநாம் இத்யாதி3) ஸுந்த3ர காண்டே3 /ஷட்த்ரிம்ஶே ஹநுமந்தம் ப்ரதி ஸீதாவசநமித3ம். c ஶப்3த3ார்த்த2ம் (விஶ்லேஷ இத்யாதி3) d போக்கி என்றதே, "பாய்ந்து" என்றதுக்கு வாஸனை (பாய்ந்தென்று இத்யாதி3) "வினைகளை" இத்யாதி3க்கு எம்பெருமானார் நிர்வாஹம்(85m)-"வினைகளை வாஸனையோடே போக்கி உன் திருவடிகளை நான் என்று கிட்டுவன், அந்நாளைச் சொல்லவேணும் என்று கேட்கிறார்" என்று; முன்புள்ள முதலிகள் நிர்வாஹம் (84 l) - "நான் என்னுடைய பாபங்களை வாஸனையோடே போக்கி உன்னை என்று கிட்டப்போகிறேன்-நான் கிட்டுகை என்றொரு பொருளுண்டோ? என்று நிராஶராகிறார்' என்று. e இந்த நிர்வாஹத்திலே அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு ஸர்வஶக்தி இத்யாதி3).-ஸர்வபாப விமோசந பூர்வகதத்ஸம்ஶ்லேஷம் ஸர்வஶக்தியானவனுக்கே ஶக்யமித்தனையல்லது-எனக்கு ஶக்யமோ? என்றபடி. g ப4ாஷ்யகார நிர்வாஹே தாத்பர்யாந்தரம் (எனக்கு இப்போதே இத்யாதி3) f "எந்நாள்" என்று ப்ரஶ்நம் என்றபடி; பூர்வர்கள் நிர்வாஹே, "எந்நாள்" என்று க்ஷேபம் என்றபடி. h 1. "பூர்ணே சதுர்த3ஶே வர்ஷே பஞ்சம்யாம் லக்ஷ்மணாக்3ரஜ: | ப4ரத்3வாஜாஶ்ரமம் ப்ராப்ய வவந்தே3 நியதோ முநிம் ||" இதி யுத்3த4காண்டே3 ப்ரதிப்ரயாணே வால்மீகிவசநம். 3. "சதுர்த3ஶே ஹி ஸம்பூர்ணே வர்ஷேऽஹநி ரகூ4த்தம! | ந த்3ரக்ஷ்யாமி

ப்ர—h 1. (எந்நாள்) अयोध्याकाण्डे द्वादशोत्तरशततमे पादुकाप्रदानानन्तरे स्वामिप्रायं विज्ञापयन्तं भरतं प्रति रामस्य प्रतिज्ञा—"चतुर्दश हि वर्षाणि जटाचीरधरो ह्यहम् ॥ २३ ॥ फलमूलाशनो वीर! भवेयं रघुनन्दन! । तवागमनमाकाङ्क्षन् वसन् वै नगराद्बहिः ॥ २४ ॥ तव पादुकयोर्न्यस्तराज्यतन्त्रः

* ( ) இவ்வடைப்பிலுள்ளது பல சுவடிகளிலில்லை. / 'ஸப்தத்ரிம்ஶே' என்றிருக்கலாம்.

ஈ—இதரவிஷய ப்ராவண்யத்துக்கு உடலாக்கி அநர்த்த$_2$த்தைச் சூழ்த்துக்கொண்ட நான். (உனனே) j "நான் விளைத்துக்கொண்ட அநர்த்த$_2$த்துக்குப் போக்கடி சொல்லாய்" என்று j_2 வளைக்கலாம்படியிருக்கிற உன்னே. (இனி) k நீ தந்த k_2 கைம்முதலே k_3 அழித்துக்கொண்ட பின்பு. (இனி வந்து கூடுவனே) l "இனி வந்து கிட்டுகை என்று l_2 ஒரு பொருளுண்டோ என்று நிராஶராகிருர்" என்று முன்புள்ள முதலிகள்.

அ—யாமி ஹுதாஶநம் ||" இதி ப$_4$ரதேநோக்தே ஸதி 1. "ததே$_2$தி ச ப்ரதிஜ்ஞாய ஸம்பரிஷ்வஜ்ய ஸாத$_3$ரம் | ஶத்ருக்$_4$நஞ்ச பரிஷ்வஜ்ய வசநஞ்சேத$_3$மப்$_3$ரவீத் ||" இதி ப்ரத்யாக$_3$மநதி$_3$வஸம் நிஷ்க்ருஷ்யாபி$_4$த$_4$ாய, 2. "பூர்ணே சதுர்த$_3$ஶே வர்ஷே பஞ்சம்யாம் லக்ஷ்மணாக்$_3$ரஜ: | ப$_4$ரத்$_3$வாஜாஶ்ரமம் ப்ராப்ய வவந்தே$_3$ நியதோ முநிம் ||" இதி ப்ரதிஜ்ஞாம் பர்யபாலயச்ச. தத$_2$ா ப$_2$லவ்யாப்தம் தி$_3$வஸநிர்த்த$_4$ாரணம் கர்த்தவ்யமிதி ப$_4$ாவ:. 1. "ததே$_2$தி ச ப்ரதிஜ்ஞாய" என்றது-ஸ்ரீ ப$_4$ரதாழ்வானுக்கு நாளிட்டுக் கொடுத்ததாயிருக்க, 2. "பூர்ணே சதுர்த$_3$ஶே" என்று எடுக்கிறது - ஸ்பு$_2$டார்த்த$_2$மாகையைப்பற்ற. | பூர்வர்கள் நிர்வாஹத்திலே (நீ தந்த இத்யாதி$_3$) "ஆக்கையின் வழியுழல்வேன்" இத்யத்ர ஹ்ருத$_3$யம். | (நான் விளைத்துக்கொண்ட இதி) "ஞாலம் படைத்த" இத்யத்ர ஹ்ருத$_3$யம். $|_2$ (வளைக்கலாம்படி) த$_3$யாவாளுயிருக்கிற உன்னே என்றபடி. k பூர்வர்கள் நிர்வாஹாநுகு$_3$ணம் (நீ தந்த இத்யாதி$_3$) k_2(கைம்முதலே இதி) சாடு:. அபீ$_4$ஷ்டார்த்த$_2$ஸாத$_4$நபூ$_4$தம் த்$_3$ரவ்யமிதி த்$_4$வநி: 3. "அஞ்ஜலி: பரமா முத்$_3$ரா க்ஷிப்ரம் தே$_3$வப்ரஸாதி$_3$நீ" இதி ப$_4$க$_3$வத்ப்ரஸாத$_3$நோபகரணபூ$_4$தகரணுநி இதரவிஷயைகப்ராவண்யேந விநஷ்டாநீத்யர்த்த$_2$:. k_3 (அழித்துக்கொண்டபின்பு) "ஆக்கையின் வழியுழல்வேன்" என்று அழித்துக்கொண்ட பின்பு என்றபடி. $|_2$ (ஒருபொருளுண்டோ) இது க்ஷேபபக்ஷம். | பூர்வர்கள்

ஜீ—யதி$_3$ த்வாம் து ப்ரவேக்ஷ்யாமி ஹுதாஶநம் ||" என்று ப$_4$ரதாழ்வான் சொன்னதுக்கு ப்ரத்யுத்தரமான 1. "ததே$_2$தி ச ப்ரதிஜ்ஞாய பரிஷ்வஜ்ய ச ஸாத$_3$ரம்" இத்யாதி$_3$யையெடாதே, 2. "பூர்ணே சதுர்த$_3$ஶே வர்ஷே" இத்யாதி$_3$யை எடுத்தது - விஶத$_3$மாயிருக்கையாலே. | பூர்வர்கள் நிர்வாஹத்திலே அருளிச்செய்கிருர் (நீ தந்த உபகரணங்களே இத்யாதி$_3$) "ஆக்கையின் வழியுழல்வேன்" இத்யத்ர ஹ்ருத$_3$யம். $|_2$ (வளைக்கலாம்படி) த$_3$யாவாளுயிருக்கிற உன்னே என்றபடி. k பூர்வர்கள் நிர்வாஹே (நீ தந்த கைம்முதலே இத்யாதி$_3$) k_2 கைம்முதலிதி சாடு:. இஷ்டஸாத$_4$நபூ$_4$தம் த்$_3$ரவ்யமிதி த்$_4$வநி:, k_3 3. "அஞ்ஜலி: பரமா முத்$_3$ரா க்ஷிப்ரம் தே$_3$வப்ரஸாதி$_3$நீ" இதி ப$_4$க$_3$வத்ப்ரஸாத$_3$நோபகரணபூ$_4$தகரணங்களே இதரவிஷயப்ரவணமாக்கி அழித்துக் கொண்டபின்பும் இத்யர்த்த$_2$:. $|_2$ (ஒரு பொருளுண்டோ) இது க்ஷேபபக்ஷம். | பூர்வர்கள்

परन्तप। चतुर्दशे हि संपूर्णे वर्षेऽहनि रघूत्तम॥ २५॥ न द्रक्ष्यामि यदि त्वां तु प्रवेक्ष्यामि हुताशनम्। तथेति च प्रतिज्ञाय संपरिष्वज्य सादरम्॥ २६॥ शत्रुघ्नं च परिष्वज्य वचनञ्चेदमब्रवीत्। मातरं रक्ष कैकेयीं मा रोषं कुरु तां प्रति॥ २७॥ मया च सीतया चैव शप्तोऽसि रघुनन्दन!। इत्युक्त्वाश्रुपरीताक्षो भ्रातरं विससर्ज ह॥ २८॥

एवं युद्धकाण्डे (१२७) प्रतिप्रयाणे वाल्मीकिवचनं—"पूर्णे चतुर्दशे वर्षे पञ्चम्यां लक्ष्मणाग्रजः। भरद्वाजाश्रमं प्राप्य ववन्दे नियतो मुनिम्॥ १॥

2. வன்மா வைய மளந்தவெம் வாமனா!நின்
பன்மா மாயப் பல்பிறவியில் படிகின்றயான்
தொன்மா வல்வினைத் தொடர்களை முதலரிந்து
நின்மாதாள் சேர்ந்து நிற்பதெஞ் ஞான்றுகொலோ.

ஈ—ஶ எம்பெருமானார் "நிராஶராகில் பின்னைமுடிவாரொருவர்; ஒன்பதாம் பாட்டில்-நிராஶராக, பத்தாம் பாட்டில் - அவன் வந்து ஸமாதாநம் பண்ணினானாக அமையும்" என்று அருளிச்செய்வர். ந "நான் வந்து உன்னைக்கிட்டுவேனாக நீ பார்த்து வைத்த நாளைச் சொல்லாய்" என்கிறார். 1.

அ—நிர்வாஹம்-ஒன்பது பாட்டிலும் நைராஶ்யம். ஶ எம்பெருமானார் நிர்வாஹம்-ஒன்பதாம் பாட்டிலே நைராஶ்யம். எம்பெருமானாரது - ப்ரஶ்நபக்ஷம். ந பாஷ்யகாரநிர்வாஹே "எனக்கு இப்போதே பெறவேணும்" (ப 83ந) இத்யாதி வாக்யோக்தம் பாவமேவ கிஞ்சித்விஶிஷ்ய தர்ஶயதி (நான் வந்து உன்னை இதி) "எந்நாள் கூடுவன்" இத்யஸ்ய "கதா கேநோபாயேந ப்ராப்ஸ்யாமீதி பாவ:" இதி ச வதந்தி. பூதஸௌக்ஷ்மாத்யநுவ்ருத்த்யாதிநா - "அந்நாள் நீ தந்த ஆக்கையின் வழியுழல்வேன்" இத்யுச்யதே. 1.

ஜீ—நிர்வாஹம் - ஒன்பது பாட்டிலும் நைராஶ்யம். ஶ எம்பெருமானார் நிர்வாஹம் - ஒன்பதாம் பாட்டிலே நைராஶ்யம். எம்பெருமானார் நிர்வாஹம் ப்ரஶ்நபக்ஷம். ந பாஷ்யகாரநிர்வாஹே, "எனக்கு இப்போதே பெறவேணும்"(ப83ந) இத்யாதி வாக்யோக்தம் பாவமேவ கிஞ்சித்விஶிஷ்ய தர்ஶயதி (நான் வந்து இத்யாதி). க்ரமேணாந்வய:. 1.

ஆதே— கீழில் திருவாய்மொழியில் இவர் அநுபவித்த விஷயம் அபரிச்சிந்ந மாகையாலே பரிச்சேதித்து அநுபவிக்கப்போகாமையாலே கரணஸங்கோசத்தை ஶங்கித்து ஶோகிக்கிற இவரை "கரணஸங்கோசமில்லாத நித்யஸூரிகளுக்கும் இவ்விஷயம் இப்படியேகாணுமிருப்பது" என்று ஈஶ்வரன் ஸமாதாநம் பண்ண மைாஹிதராகிறார் "முன்னீர் ஞால"த்தில்.

பூர்வம் ஜலஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணி பின்பு ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணின — ஸர்வவிஷயமாக உபகரிக்கும் மேகம்போன்ற ஸ்வபாவத்தை யுடைய இவனே கரணகளேபரவிதுரமாய் தமோபூதமாய் தயநீய தஶையை ப்ராப்தமாய்க்கிடந்த அந்நாள், இழவுபேறு உன்னதாயிருக்கும் நீ திருவடிகளிலே தலைசாய்த்து உன்னைப் பெறுகைக்கு உறுப்பாகப் பண்ணித் தந்த ஶரீரத்தின் வழியேபோய் இத்தை இதர விஷயப்ராவண்யத துக்கு உடலாக்கி அநர்த்தத்தை விளைத்துக் கொண்டேன்; க்ரூரமான பிறவி நோயானது நஶிக்கும்படி என்னுடைய ப்ராப்திப்ரதிபந்தகங்களை ஸவாஸந மாகப் போக்கி எக்காலத்திலே—நிறைந்த உபகாரத்தைக் கெடுத்துக்கொண்ட நான் உபகாரகனான உன்னை, கைம்முதலை அழித்துக்கொண்டபின்பும் வந்து கிட்ட விரகு சொல்லவேணும் எனகிறார் "முனனீர்ஞாலம" இத்யாதியால். 1.

ஆ— 2. வ்யா:— (வன்மா) இப்படி நீ தந்த உபகரணத்தைக்கொண்டு பின்னையும் நான் ஸம்ஸார ஸமுத்₃ரத்திலே போய் விழுமளவில் என்னை எடுத்தருளுகைக்காக இங்கே புகுந்தருளினாய்; பின்னையும் உனக்கெட்டாததொருபடி நான் அந்த ஸம்ஸார மாகிற கடலின் உள்ளேபோய் அழுந்தாநின்றேன். இப்படி இக்கடலிலே அழுந்துகைக்கு ஹேதுவாய் அநாதி₃ஸித்₃த₄மாய் மஹாப₃லமாயிருந்த என்னுடைய பாபபரம்பரைகளை முதலரிந்து உன்னுடைய நிரவதி₄கபோ₄க்₃யமான திருவடிகளை நான் சேர்ந்து பின்னை ஒருகாலமும் பிரியாதே நிற்பது என்றோ? என்கிறார். 2.

ஒ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — 'ஜலஸ்த₂லவிப₄ாக₃மின்றிக்கே எல்லார் தலை மேலும் வைத்தருளின திருவடிகளையும் தப்பின நான் உன் திருவடிகளிலே சேருவதென்று?' என்று கூப்பிடுகிறார்.

வ்யா:— (வன்மா என்று தொடங்கி) என்னை ஸம்ஸாரத்தினின்றும் எடுத்தருளுகைக்காக உன் அழகைக் கண்டாலும் ஈடுபடக்கடவதன்றிக்கேயிருந்துள்ள மஹாப்ருதி₂வியை அளந்தருளின ஸ்ரீ வாமநனே! ஸத்வாதி₃கு₃ண பே₄த₃த்தையுடைத்தாய் து₃ரத்யயையான ப்ரக்ருதிஸம்ப₃ந்த₄ப்ரயுக்தமாய் தே₃வ மநுஷ்யாதி₃ ரூபத்தினாலே பலபடியான ஜந்மங்களிலே அபி₄நிவிஷ்டனாய் விழுகிற நான். (தொன்மா என்று தொடங்கி) பழையதாய் ஈஶ்வரனான உன்னாலும் அறுக்கமுடியாதபடியான பாபத்தொடர்ச்சிகளை முதலிலே அறுத்து, உன்னுடைய பரம பூஜ்யமான திருவடிகளைச் சேர்ந்து நான் ப்ரதிஷ்டி₂தனாவது என்றோ? 2.

ப— அவ:— அநந்தரம், அர்த்தி₂யாய்வந்து ஜகத்தை அநந்யார்ஹமாக்கின உன் ஶ்லாக்₄யமான திருவடிகளைச் சேருவதென்றோ? என்கிறார்.

வல்—காடி₂ந்யத்தாலே சிக்கென்ற, மா—பெரிய, வையம்—ப்ருதி₂வியை, அளந்த—(ஸுகுமாரமான திருவடிகளாலே) அளந்து, எம் — அத்தாலே என்னை அநந்யார்ஹமாக்கின, வாமனு—வாமநனே! நின்—உனக்கு லீலோபகரணமாய், பல்—(கு₃ணபே₄த₃த்தாலும் கார்யபே₄த₃த்தாலும்) பலவகையாய், மா—து₃ரத்யயையான, மாயம்—மாயையாகிற ப்ரகருதியடியான, பல்பிறவியில்—(தே₃வாதி₃) ப₃ஹுவித₄ ஜந்மத்திலே, படிகின்ற—பொருந்தி வர்த்திக்கிற, யான்—நான், தொல்—அநாதி₃யாய், மா—அபரிச்சே₂த்₃யமாய், வல்-விடுவிக்க அரிதான, வினை—பாபங்களினுடைய, தொடர்களை—அநுப₃ந்த₄ங்களை, முதல்—ஸமூலமாக, அரிந்து—அறுத்து, நின்—(ப்ராப்தனான) உன்னுடைய, மா—(பெறுதற்கரிய) பெருமையை உடைத்தான, தாள்—திருவடிகளை, சேர்ந்து—சேர்ந்து, நிற்பது—(க₂தாக₂தம்பண்ணுதே) நிற்பது, எஞ்ஞான்றுகொல்—எக்காலமாயிருக்கிறதோ ? 2

இ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — எனக்குத் தந்த கைம்முதலைக்கொண்டு உன்னைக் கிட்டமாட்டாதொழிந்தால், நீ அர்த்தி₂யாய் வந்து கிட்டினவன்றும் கிட்டப்பெற்றிலேன் என்கிறார்.

இ— வ்யா:— **(வன்மாவையமளந்த)** கடி₂நமான மஹாப்ருதி₂வியை ஸு₂குமார மான திருவடிகளாலே அளந்த என்னுதல், மஹாப₃லி மிடுக்காலே புக்கு அளக்க அரிதான பூ₄மியை என்னுதல், தந்தாம் பேற்றுககு அவன் அர்த்தி₂யாய் வந்த ஶீலத் துக்கும் அழகுக்கும் நெகிழாத பூ₄மி எனனுதல். **(அளந்த)** இருந்தார் இருந்த விடங்களிலே சென்று அவர்கள் தலையிலே திருவடிகளை வைத்தபடி. அவர்கள இரங்காவிட்டாலும் தன் இரக்கத்துககுப் பரிஹாரமில்லையே. **(எம் வாமனு)** இவ வவதாரத்தில் உபகாரஸ்ம்ருதி தமக்கேயாயிருந்தபடி. எனக்காக வந்து பிறகக இழந்தேன் என்கிருர். இப்படி வரநின்ற உன்னுலும் மீட்கப்போகாதபடி ஸம்ஸாரத் திலே கைகழியப் போந்தேன் என்கிருர். **(நின் பன்மாமாயம்) 1.''मम माया'' (மம மாயா)** என்று உன்னுடையதாய், தாஞென்ருயிருக்க கு₃ணத்ரயபே₄த₃த்தையுடைத தாய், து₃ரத்யயையாயிருந்துள்ள ப்ரக்ருதி. நீ முடிந்த முடியை நான் அவிழ்க்கவோ? ஸு₂க₂த்திலே ஸங்கி₃ப்பிப்பது, ப்ரவ்ருத்தியிலே மூட்டுவது, உணர்த்தியறப் பண்ணுவது ஆகிற கு₃ணங்களைத் தப்பவோ? **(பல்பிறவி)** ப்ரக்ருதி ஸம்ப₃ந்த₄ ப்ரயுகதமான தே₃வாதி₃பே₄த₃ங்கள். 'விழுகின்ற' என்னுதே 'படிகின்ற' என் கிறது - இவ்வநர்த்த₂த்திலே வெறுப்பின்றிக்கே பொருந்தியிருக்கை. வர்த்தமாந நிர்த்தே₃ஶத்தால் இன்னம் தரைகண்டதில்லை என்கை. **(தொன்மா இத்யாதி₃)** அநாதி₃யாய், அநேகமாய், ஸர்வஶக்திக்கும் நெஞ்சுளுக்க வேண்டும்படி ப்ரப₃ல மான பாபத் தொடர்ச்சிகளை; ஒன்ருேடொனறு அநுப₃ந்தி₄த்திருககை. **(முதலரிந்து)** வாஸனையோடே போக்கி. **(நின் மாதாள்)** ப்ராப்தமாய், ஸு₂லப₄மாய், நிரதிஶய பே₄ாக்₃யமான திருவடிகளை. 'கிட்டி' என்கிற ஸ்த₂ாநத்திலே, 'சேர்ந்து' என கிறது - கெடுமரக்கலம் கரைசேர்ந்தாற்போலேயிருக்கை. **(நிற்பது) 2. ''आनन्दं ब्रह्मणो विद्वान् न बिभेति कुतश्चन'' (ஆநந்த₃ம் ப்₃ரஹ்மணுே வித்₃வாந் ந பி₃பே₄தி குதஶ்சந)** என்று ஸு₂ஸ்தி₂ரனுயிருப்பது. **(எஞ்ஞான்றுகொலோ)** '' இன்ன நாள் '' என்ருேர்அவதி₄ பெறிலும் பெற்றத்தோடு ஒககும். 2.

ஈ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டு. a ''உம்முடைய உடம்புகொண்டு நாம் இருந்த விடத்தேவந்து கிட்டமாட்டிற்றிலீராகில்; நம் உடம்பைக்கொண்டு நீர் இருந்த விடத்திலே வந்து கிட்டினுேமே; b வாமநவேஷத்தைக்கொண்டு மஹாப₃லிமுன்னே வந்து நின்றேமே; அங்கே கிட்டமாட்டிற்றிலீரோ'' என்ன; ''அதுக்கும் தப்பினேன்'' என்கிருர்.

அ— இரண்டாம் பாட்டு. (வன்மா இத்யாதி₃) a பூர்வார்த்த₄த்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை. (உம்முடைய இத்யாதி₃) (உம்முடைய உடம்பு கொண்டு) ''ஆக்கையின் வழியுழல்வேன்'' (1) என்று சொன்னீரே, அப்படியிருந்தாலும் - அது செய்யவொண்ணுவிடிலும் இதுக்குத் தட்டென்? என்றபடி. b தத் குத்ரேத்யத்ராஹ (வாமநவேஷத்தைக்கொண்டு இதி) c,d''வையம்'' என்றது-

---

ஜீ— இரண்டாம் பாட்டு. (வன்மா இத்யாதி₃) a பூர்வார்த்த₄த்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை. (உம்முடைய உடம்பு) என்றது-''ஆக்கையின்வழி''(1) இத்யாதி₃யைப்பற்ற. b''அது எவ்விடத்தே?'' என்ன (வாமநவேஷத்தை இத்யாதி₃). c,d '' வையம் '' என்றது - வையத்திலுள்ளாரையாய்,

ஈ— வ்யா:— c (வன்மாவையமளந்த) d அவன் தானே தன்னைக் கொண்டுவந்து நெஞ்சில் நெகிழ்ச்சியின்றிக்கே இருந்த பூ4மியிறே. e ஆஸுர காட்டின இடத்திலும் ப்ரக்ருதியான மஹாப3லிக்குள்ள e2 இரக்கமும் இல்லையிறே. f ஶுக்ராதி3கள் விலக்கச் செய்தேயும் f2 அவர்கள் வழிபோயிற்றிலனிறே அவன். g மஹாப3லி g2 மிடுக்காலே புக்கு அளக்க அரிதான பூ4மி என்னுதல்; g3 இப்படி வன்மையை உடைத்தான மஹா ப்ருதி2வியை அளந்த. h வடிவிணையில்லா மலர்மகள் மற்றைநிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடியைக் கொண்டுகிடீர் காடும் மலையுமான பூ4மியை அளந்தது என்னுதல்.

அ—"மஞ்சா: க்ரோஶந்தி" என்கிற ந்யாயத்தாலே வையத்திலுள்ளாரை; இவர்களுக்கு வன்மை யாவது - மந:காடி2ந்யம் என்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு ப்ரஸங்க3ம் அருளிச்செய்கிறார் (அவன் தானே இத்யாதி3) e தானே தன்னைக்கொண்டு வந்து காட்டின இடத்திலே நெஞ்சு நெகிழ்ந்த வர்கள் உண்டோ? என்ன (ஆஸுரப்ரக்ருதியான இத்யாதி3) யத்3வா, பூ4மிஸ்த2நாம் ஹ்ருத3யகாடி2ந்யாவதி4ம் த3ர்ஶயதி (ஆஸுரப்ரக்ருதியான இதி) யத்3வா, காடி2ந்யாதி4கா ப்ருதி2வீதி மஹச்ச2ப்3த3ஸ்ய காடி2ந்யாயாதாதி4க்யமர்த்த2 இதி ஹ்ருதி3 நித4ாய காடி2ந்யாதி4க்யமேவோபபாத3யதி (ஆஸுரப்ரக்ருதி இதிவாக்யேந) e2 இரக்கம் - மார்த3வம். f அவன்தான் இரங்கினானோ? என்ன (ஶுக்ராதி3கள் இத்யாதி3) 1. "தே3வானாமுபகாராய ப4வதாம் ஸங்க்ஷயாய ச। ஸ நூநமாயாதி ப3லே! தவ யஜ்ஞம் ந ஸம்ஶய: ॥ ஆக3தே வாமநே தே3வே த்வயா தஸ்ய மஹாத்மந:। ப்ரதிஜ்ஞா நைவ கர்த்தவ்யா த3த்3யாமேதத் தவேதி வை ॥" என்றிறே ஶுக்ரன் விலக்கிற்று. f2(அவர்கள் வழிபோயிற்றிலன்) தது3க்தப்ரகாரேண ந சகாரேதி யாவத். g இரண்டாம் அர்த்த2ம் (மஹாப3லி மிடுக்காலே என்று) A "கொள்வன் நான் மாவலி மூவடி" என்று முக்3த4ப4ாஷணத்தாலே அவனுக்கு மனந்திரிவைப் பண்ணிற்றிலனாகில், அவன் நமுசியைப்போலே B "முன்னையவண்ணமே கொண்டளவாய்" என்று த4ர்மமார்க்க3த்தைச் சொல்லி "ராஜ்யத்தை விடேன்" என்றிருக்கில் அளக்கை அருமைப்படுமிறே. g2 மிடுக்கென்கிறது-த4ர்மத்தை. அவன் கொடுத்தபின்பு "பிறருடைமை" என்று சொல்லவொண்ணாது. கொடாவிடில் அளக்கைக்கு ப்ரஸங்க3மில்லை; ஆகையாலே கள்ளக்குறளாய் மாவலியை வஞ்சித்தளந்தான் என்றபடி. h த்ருதீயமர்த்த2மாஹ (வடிவிணையில்லா மலர்மகள் இதி) "நின் மாதாள்" இத்யத்ர ஹ்ருத3யம்.

ஜீ-வன்மையாவது-ஹ்ருத3யகாடி2ந்யம் என்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு ப்ரஸங்க3ம் அருளிச்செய்கிறார் (அவன்தானே இத்யாதி3) e தானே தன்னைக்கொண்டு வந்து காட்டின இடத்தில் நெஞ்சு நெகிழ்ந்த பேருண்டோ? என்ன (ஆஸுர இத்யாதி3) f அவன்தான் அப்படி இரங்கினானோ? என்ன (ஶுக்ராதி3கள் இத்யாதி3) f2 அவர்கள் வழிபோயிற்றிலன் - அவர்கள் சொன்னபடி செய்திலன். g த்3விதீயார்த்த2ம் (மஹாப3லி மிடுக்காலே இத்யாதி3) g3 ஶப்3த3ார்த்த2ம் (இப்படி இத்யாதி3) h கடி2னமான பூ4மி என்று மூன்றும் அர்த்த2ம் (வடிவிணை இத்யாதி3) வடிவுக்கு ஒப்பின்றிக்கே இருக்கிற பத்3மோத்3ப4வையான பெரியபிராட்டியாரும், மற்றையவளான பூ4மிப்பிராட்டியும்

ப்ர— f (இரண்டாம் பாட்டு) (வன்மா வையம்) श्रीनारसिंहे पुराणे शुक्रादीनां विप्रोक्तिः—
"इति सञ्चोदितश्शुक्रस्स राज्ञा बलिना नृप!। तमुवाच बले! वाक्यं मम च श्रुणु सांप्रतम्। देवानामुपकाराय भवतां संक्षयाय च। स नूनमायाति बले! तव यज्ञं न संशयः॥४॥ आगते वामने देवे त्वया तस्य महात्मनः। प्रतिज्ञा नैव कर्तव्या दद्यामेतत्तवेति वै॥५॥

A 3-8-9. B பெரியாழ்திரு 1-8-8.

ஈ-/(i ஸம்ஸாரிகளுடைய நெஞ்சில் வன்மையைச் சொல்லுதல்,j பூ4மியினுடைய காடி2ந்யத்தைச் சொல்லுதல், k மஹாப3லி தோள்மிடுக்காலே ஒருவருக்கும் ப்ரவேஶிக்க அரிதான வன்மையைச் சொல்லுதல்.) (எம்வாமனு) l **அபஹ்ருதராஜ்யனுன இந்த்3ரனுக்காக அல்ல, வாமநாவதாரமும் மத3ர்த்த2ம் என்றிருக்கிருர்.** m (நின்) m2 **1. "मम माया दुरत्यया" (மம மாயா து3ரத்யயா) என்று சொன்ன இது எனக்கு ஒருவனுக்கும் ப2லித்துவிட்டது.** n (பன்மாமாயம்) **மாயமென்கிறது மூலப்ரக்ருதியை. பன்மையாவதென் ? என்னில் ; n2 கார்யக3தமான தே3வாதி3நாநாத்வத்தைக் காரணத்தே ஏறிட்டுச் சொல்லுகிறதாதல்; அன்றிக்கே, கு3ணத்ரயங்களுக்கு ஆஶ்ரயமாயிருக்கையாலே, கு3ணபே4த3ங்களையிட்டுப் பலவாகச் சொல்லுதல்.** o (பலபிறவியில) o2 **ப்ரக்ருதி ஸம்ப3ந்த4நிப3ந்த4நமாகவிறே அநேக ஜந்மங்கள்தான் உண்டாகிறது. அவற்றிலே**—p(படிகின்ற) p2 **தரைகாணுதே அவக3ாஹிக்கிற. "விழுகின்ற" என்னுதே** "படிகின்ற" **என்கிறது-இவ்வநர்த்த2த்திலே வெறுப்பின்றிக்கே பொருந்தியிருக்கை. p3 வர்த்தமாநநிர்த்தே3ஶத்தால்-இன்னம் தரைகண்டதில்லை என்கை.** (யான) q **ஸம்ஸாரபாந்த2னுன நான்.** r (தொனமா இதயாதி3) **இச்சேதநனுள்ள**

அ—கடி2நமான பூ4மியென்று இவ்வர்த்த2ம். i,j,k உக்தமர்த்த2த்ரயம் வ்யுத்க்ரமேண விஶத3யதி (ஸம்ஸாரிகளுடைய இத்யாதி3) திருத்து (ஸம்ஸாரிகள்) இத்யாதி3வாக்யத்ரயமும். l "எம்" என்றதுக்கு ப4ாவம் (அபஹ்ருத இத்யாதி3) m...p, m2 "நின் பன்மாமாயப் பல் பிறவியிற்படிகின்றயான்" இத்யந்தஸ்ய ப4ாவமாஹ (மம மாயேதி) n2 கார்யக3தமான தே3வாதி3நாநாத்வத்தை-தே3வாதி3கார்யக3தமான நாநாத்வத்தை என்றபடி. o2 மாயமடியாக உண்டான பிறவி என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிருர் (ப்ரக்ருதி ஸம்ப3ந்த4 என்று தொடங்கி)p,p2 வர்த்தமாநத்துக்கு அர்த்த2ம் (தரைகாணுதே இத்யாதி3) q ஸம்ஸாரபாந்த2ன் - ஸம்ஸாரமார்க்க3சரன். r "தொடர்" என்று-பரஸ்பர

ஜீ—பிடிக்கும் ம்ருது3வான திருவடிகளை என்று பாசுரார்த்த2ம். i,j,k உக்தமர்த்த2த்ரயம் வ்யுத்க்ரமேண த3ர்ஶயதி (ஸம்ஸாரிகளுடைய இத்யாதி3வாக்யத்ரயேண) இந்த மூன்று வாக்யமும்-திருத்து வாக்யம். l "எம்" என்றதுக்கு ப4ாவம் (அபஹ்ருத இத்யாதி3) m...p, m2 "நின் பன்மாமாயப் பல் பிறவியிற்படிகின்ற யான்" இத்யந்தஸ்ய ப4ாவமாஹ (மம மாயா இத்யாதி3) கீ3தாஸ ஸப்தமே. பூர்வமேவ லிகி2தம். n2 கார்யக3தமான தே3வாதி3நாநாத்வத்தை - தே3வாதி3கார்யக3தமான நாநாத்வத்தை, o2 மாயமடியாக உண்டான பிறவி என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிருர் (ப்ரக்ருதிஸம்ப3ந்த4 இத்யாதி3) "மா" என்றது 1. "து3ரத்யயா" என்றபடி. p,p2 வர்த்தமாநார்த்த2ம் (தரைகாணுதே இத்யாதி3) p2,p3 "தரைகாணுதே" என்றதின் விவரணம் (வர்த்தமாந

ப்ர—m2 l.(மாமாயம்) भगवद्गीतायां सप्तमेऽध्याये—"दैवी ह्येषा गुणमयी मम माया दुरत्यया। मामेव ये प्रपद्यन्ते मायामेतां तरन्ति ते॥ ४॥"

q (யான்) (ஸம்ஸாரபாந்த2னுன) वैष्णवे पुराणे षष्ठे अंशे (७) अध्यात्मशुश्रूषुं खाण्डिक्यजनकं प्रति केशिध्वजः—"अनेकजन्मसाहस्रीं संसारपदवीं व्रजन्। मोहश्रमं प्रयातोऽसौ वासनारेणुकुण्ठितः॥ १९॥ प्रक्षाल्यते यदा सोऽस्य रेणुर्ज्ञानोष्णवारिणा। तदा संसारपान्थस्य याति मोहश्रमश्शमम्॥ २०॥"

 / ( ) அடைப்பிலுள்ளவை பின்பு சேர்க்கப்பெற்ற திருத்து வாக்யம்.

ஈ—வன்றே உண்டாய், அநுப4வித்தாலும் நஶியாததாய், ஈஶ்வரன் போக்குமன்று ஒரு நிலைநின்று போக்கவேண்டும்படி ப்ரப3லமாய், s ஒன்றோடொன்று அநுப3ந்தி4த்துத் t தான் குவாலாயிருக்கிற பாபத்தை வாஸநையோடே போக்கி. u (தொடர்) என்று விலங்கு. (v நின் v2 மாதாள் சேர்ந்து) w பரமப்ராப்யமாய் x நிரதிஶயபோ4க்3யமாயிருக்கிற திருவடிகளைக்கிட்டி. y (நிற்பது) z பறக்கிறதொன்றிலே ப4ாரம் வைத்தாற்போலேயிருப்பதொன்றிறே நித்ய ஸம்ஸாரிகளுக்கு ப4க3வத்ஸமாஶ்ரயணம். a1. "अथ सोऽभयङ्गतो भवति" (அத2 ஸோऽப4யங்க3தோ ப4வதி) என்னக்கடவதிறே. (நிற்பதெஞ்ஞான்று கொலோ) அது b எந்நாளாகவற்றோ. c 2. "अपीदानीं स कालः स्यात्"

அ—ஸம்ப3ந்த4த்தைச் சொல்லுதல், விலங்கைச் சொல்லுதல். s முந்தினது (ஒன்றோடொன்று அநுப3ந்தி4த்து என்று) t ப3ஹுவசநதாத்பர்யம் (தான் குவாலாயிருக்கிற என்று) u இரண்டாம் அர்த்த2ம் (தொடர் இத்யாதி3) வல்வினையாகிற விலங்கு என்றபடி. v,w "நின்" என்றதுக்கு அர்த்த2ம் (பரமப்ராப்யமாய் என்றது) பரமப்ராப்யமாய் என்றது - பரமப்ராப்தமாய் என்றபடி. 3. "மர்த்யோ ம்ருத்யுவ்யாலபீ4த: பலாயந் ஸர்வாந் லோகாந் நிர்ப4யம் நாத்4யக3ச்ச2த் । த்வத்பாத3ாப்3ஜம் ப்ராப்ய யத்3ருச்ச2யாऽத்3ய ஸ்வஸ்த2ஶ்ஶேதே ம்ருத்யுரஸ்மாத3பைதி ॥" v2,x மாவுக்கு அர்த்த2ம் (நிரதிஶயபோ4க்3யமாயென்று) y,z நித்யனான சேதநனுக்கு நிலையாவதேதென்ன (பறக்கிறதொன்றிலே இத்யாதி3) பறக்கிறதென்றது-உச்சி2ஷ்டபத்ரம். a உக்தார்த்த2த்துக்கு ப்ரமாணம் (அதே2த்யாதி3) a1. திரட்டிலே; அத்3ருஶ்யே-அதீந்த்3ரியே; அநாத்ம்யே-ப்ராக்ருத ஶரீரரஹிதே; ஆத்ம்யம்-வ்யாப்யம்-ஶரீரம்; "ஆப்லு-வ்யாப்தௌ" இதி த4ாது:; அநிருக்தே-

---

ஜீ—இத்யாதி3) q ஸம்ஸாரபாந்த2ன்-ஸம்ஸாரமார்க்க3சரன்; ஸம்ஸாரபாந்த2ன் என்றது-"4. அநேக ஜந்மஸாஹஸ்ரீம் ஸம்ஸாரபத3வீம் வ்ரஜந் ।" இத்யாரப்4ய, 4. "ததஃ ஸம்ஸாரபாந்த2ஸ்ய யாதி மோஹஶ்ரமஶ்ஶமம் ॥" இத்யந்தம் ஆறும் அம்ஶத்தில் கேஶித்4வஜோக்தவசநத்தைப் பற்ற. r,s "தொடர்" என்று-ஒன்றோடொன்று அநுப3ந்தி4த்திருக்கிற இதி ப்ராத2மிகார்த்த2:. t ப3ஹுவசநார்த்த2ம் (தான் குவாலாயிருக்கிற என்று) u இரண்டாம் அர்த்த2ம் (தொடர் இத்யாதி3) வல்வினையாகிற விலங்கு என்றபடி. v,w "நின்" என்றதுக்கு அர்த்த2ம் (பரமப்ராப்யமாய் என்றது) பரமப்ராப்தமாய் என்றபடி. v2,x "மா" என்றதுக்கு அர்த்த2ம் (நிரதிஶயபோ4க்3யமாய் என்று) y,z நித்யனான சேதநனுக்கு நிலையாவதேது? என்ன (பறக்கிறது இத்யாதி3) பறக்கிறது - எச்சிலிலை. a உக்தார்த்தே2 ப்ரமாணம் (அத2 இத்யாதி3). b,c எந்நாளாகவற்றோ என்றது - இன்றாகவற்றோ என்றதாய், அப்படிச் சொன்ன பேருண்டோ? என்ன (அபீத3ாநீம் இத்யாதி3) அயோத்4யாகாண்டே3 வநப்ரயாணோத்3யுக்தம் ராமம் ப்ரதி கௌஸல்யா—2"அபீத3ாநீம் ஸ காலஸ்ஸ்யாத்3வநாத் ப்ரத்யாக3தம் புந:। யத் த்வா புத்ரக! பஶ்யேயம் ஜடாமண்ட3லத4ாரிணம்॥" ஹே புத்ரக! ஜடாமண்ட3லத4ாரிணம் வநாத் புந: ப்ரத்யாக3தம் த்வாம் யஸ்மாத் காலாத்

ப்ர—a1. (நிற்பது) "तैत्तिरीयोपनिषदि (७) "यदा ह्येवैष एतस्मिन्नदृश्येऽनात्म्येऽनिरुक्तेऽनिलयनेऽभयं प्रतिष्ठां विन्दते अथ सोऽभयङ्गतो भवति; यदा ह्येवैष एतस्मिन्नुदरमन्तरं कुरुते अथ तस्य भयं भवति ॥".

c2. (எஞ்ஞான்றுகொலோ) श्रीमदयोध्याकाण्डे (२४) वनप्रयाणोद्युक्तं रामं प्रति कौसल्या—
"गच्छेदानीं महाबाहो! क्षेमेण पुनरागतः। नन्दयिष्यसि मां पुत्र! धाम्ना शुक्लेन चारुणा॥ ३६॥
अपीदानीं स कालः स्याद्वनात्प्रत्यागतं पुनः। यत्त्वा पुत्रक! पश्येयं जटामण्डलधारिणम्॥ ३७॥"

ஈ—(அபீத₃ாநீம் ஸ காலः ஸ்யாத்) என்னுமாபோலே, d " இந்நாள் " என்றோர் அவதி₄பெற்றதாகில் இன்று பெற்றத்தோடொக்கும் என்றும் சொல்லுவர்கள். 2.

அ—ப்ராக்ருத நாமரஹிதே; அநிலயநே - ஆத₄ாரரஹிதே; ஏவம்விதே₄ ப்₃ரஹ்மணி, ஏஷः:- புருஷः, அப₄யம் - ப₄யாப₄ாவாய, தாபத்ரயாதி₃களால் நலிவு வாராமையின் பொருட்டு; யத₃ா ப்ரதிஷ்ட₂ாம் விந்த₃தே - யாதொருபோது த்₄யாநத்தையடைகிறான், அத₂ ஸः அப₄யங்க₃தோ ப₄வதி - ப₄யமின்றிக்கே இருக்கையை அடையும்; யத₃ா ஹ்யேவ, ஏஷः:- உபாஸகः, ஏதஸ்மிந் - பரப்₃ரஹ்மணி, அரம் - அல்பம், அந்தரம் - ஜ்ஞாநவிச்சே₂த₃ம், குருதே - அத₂ தஸ்ய ப₄யம் உத்₃ப₄வதி - உண்டாகும். b (எந்நாளாகவற்றேவென்று) இந் நாளாகவற்றே என்றபடி. b,c "எந்நாளாகவற்றே" என்றதுக்கு த்₃ருஷ்டாந்தம் (அபீத₃ாநீ மித்யாதி₃) திரட்டிலே (க₃ச்சே₂த₃ாநிமித்யாதி₃) ஹே மஹாப₃ாஹோ! இத₃ாநீம் க₃ச்ச₂; க்ஷேமேண புநராக₃தஸ்ஸந் சாருணா ஶாக்லேந த₄ாம்நா மாம் நந்த₃யிஷ்யஸி - அழகியதா யிருக்கிற ஶாத்₃த₄மான தேஜஸ்ஸாலே என்னை ஸந்தோஷிப்பிக்கக்கடவீர்; (அபீத₃ாநிமித்யாதி₃) ஹே புத்ர! ஜடாமண்ட₃லத₄ாரிணம் வநாத் புநः ப்ரத்யாக₃தம் யஸ்மாத் காலாத் பஶ்யேயம் ஸ காலः இத₃ாநீம் ஸ்யாத₃பி. d "எந்நாளாகவற்றே" என்றதுக்கு ப்ரஶ்நபரமாக்கித் தாத்பர்யம் (இந்நாள் இத்யாதி₃). 2.

ஜீ—பஶ்யேயம், ஸ காலः இத₃ாநீம் ஸ்யாத₃பி இத்யந்வயः. d எந்நாளாகவற்றே என்றதுக்கு ப்ரஶ்ந பரமாக்கி அர்த்த₂ாந்தரம் (இந்நாள் என்று இத்யாதி₃) அவனொரு நாளிட்டுக் கொடுத்தால் பெற்றதாகக்கொண்டு த₄ரித்திருக்கலாம் என்றபடி. m...r (நின் பன் மாமாயம் இத்யாதி₃) நின்- உன்னுடையதாய், உனக்கு லீலோபகரணமாய், கு₃ணபே₄த₃த்தாலும் தே₃வாதி₃கார்ய பே₄த₃த் தாலும் பலவாய், மா - து₃ரத்யயையான, மாயம் - ப்ரக்ருதியடியான தே₃வாத்₃யநேகவித₄ ஜந்மங்களிலே பொருந்தி வர்த்திக்கிற நான், தொல் - அநாதி₃யாய், மா - அபரிச்சே₂த்₃யமாய், வல் - விடுவிக்க அரிதாம்படி ப்ரப₃லமான, வினைத்தொடர்களை - பாபத்தொடர்ச்சிகளை என்று ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம். 88f (ஶாக்ராதி₃கள் விலக்கச்செய்தே) என்கிற இடத்திலே-1. "இதி ஸஞ்சோதி₃ தஶ்ஶாக்ரஸ்ஸ்வராஜ்ஞா ப₃லிநா ந்ருப" இத்யாதி₃, 1. "ஆக₃தே வாமநே தே₃வே த்வயா தஸ்ய மஹாத்மநः। ப்ரதிஜ்ஞா நைவ கர்த்தவ்யா த₃த்₃யாமேதத் தவேதி வை॥" என்ற நாரஸிம்ஹ புராணத்தில் ஶாக்ரவசநம் அநுஸந்தே₄யம். க்ரமேணாந்வயः. 2.

ஆறே₃— இரண்டாம பாட்டு. வன்மையையுடைததான மஹாபருதி₃வியை அளநதுகொணட என வாமநனே! கு₃ணபே₄த₃ததாலே பலவகைபபட்டு து₃ரத யயமாயிருக்கிற மூலபரகருதியிலே பலவகைப்பட்ட ஜங்மங்களில தரை காணுதே அவக₃ாஹிக்கிற நான — இச்சேதநனுளளவன்றேயுண்டாய், அநுப₄விததாலும நஶியாததாய, ஈஶவரன போககுமனறு ஒருநிலேநின்று போககவேணடும படி பரப₃லமாய, ஒனறோடொனறு அநுப₃ந்தி₄ததுக் குவாலாயிருககிற பாபததை வாஸனேயோடே போக்கி, பரமபராப்யமாய் நிரதிஶயபே₄ாக₃யமா யிருககிற திருவடிகளேககிட்டி நிலேநிற்பது என்னுளாகவற்றே? எனகிறா " வன்மா " இதயாதி₃யால. 2.

3. கொல்லா மாக்கோல் கொலைசெய்து பாரதப்போர்
எல்லாச் சேனையு மிருநிலத் தவித்தவெந்தாய்
பொல்லா வாக்கையின் புணர்வினை யறுக்கலறு
சொல்லாய் யானுன்னைச் சார்வதோர் சூழ்ச்சியே.

ஆ— 3. வ்யா:— (கொல்லா) இப்படி ஸ்ரீவாமநனாய் வந்து புகுந்தருளின அதுவும் எனக்குக் கார்யகரமன்றியேயொழிந்தவாறே, பின்னையும் என் பக்கலுள்ள அபி₄நிவேஶத்தாலே ஸ்ரீவஸுதே₃வர் திருமகனாய் வந்து பிறந்தருளி, ஸர்வவஶீகரணமாய், நிரதிஶயாஶ்சர்யமான தி₃வ்யசேஷ்டிதங்களைப்பண்ணியருளாநின்றுகொண்டு ஸர்வஸுலப₄னாய் நின்றருளின அன்றும் உன் திருவடிகளைச் சேரப்பெற்றிலேன்; இப்படி அநர்த்த₂கரமாய், உன்னாலல்லது அறுக்க முடியாதிருக்கிற இந்த ப்ரக்ருதிஸம்ப₃ந்த₄த்தை நீயே அறுத்து நான் உன்னைச் சேருவதொரு விரகு பார்த்தருளாய் என்கிறார். 3.

ஓ— அவ:— மூன்றாம் பாட்டில் — ஸ்ரீவாமநனான அக்காலம் தப்பினாரையும் விஷயீகரிக்கைக்காக க்ருஷ்ணனாய் வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருள, அத்தையும் தப்பின நான் உன்னைப் பெறும் விரகு நீயே பார்த்தருளாய் என்கிறார்.

வ்யா— (கொல்லா என்று தொடங்கி) **என்னை விஷயீகரிக்கைக்கென்று வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளி அஹிம்ஸாஸாத₄நமான உழவுகோலைக்கொண்டு ப₄ாரதஸமரத்திலே ஸேநையையடையக் கொன்று தரைப்படுத்தினவனே!** (பொல்லா வாக்கை என்று தொடங்கி) **உன்பக்கல் நின்று அகற்றக்கடவதான ப்ரக்ருதி ஸம்ப₃ந்த₄ம் என்னால் அறுக்க முடியாது.** 3.

ப— 3. அவ:— அநந்தரம், ஆஶ்ரிதவிரோதி₄நிரஸநஶீலனான உன்னை நான் கிட்டுகைக்கு ஒரு விரகு அருளிச்செய்யவேணும் என்கிறார்.

கொல்லா—கொல்லுகைக்குக் கருவியன்றியே, **மா**—குதிரையை நடத்துவதான, **கோல்**—முட்கோல் கருவியாக, [1. **"मयैवैते निहताः" (மயைவைதே நிஹதா:)** என்று ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே] **கொலை**—கொலையை, **செய்து**—செய்து, **பாரதப் போர்**—ப₄ாரதயுத்₃த₄த்திலே, **எல்லாச் சேனையும்—(**ஶத்ருஸேனையோடு பாண்ட₃வ ஸேனையோடு வாசியற பூ₄ப₄ாரமான**)** ஸமஸ்த ஸேநையையும், **இருநிலத்து—(**த₄ர்மக்ஷேத்ரமான**)** பெரிய பூ₄மியிலே, **அவித்த**—நஶிப்பித்த, **எந்தாய்**—என்னுடைய ஸ்வாமியே! **பொல்லா**—அநர்த்த₂ஹேதுவான, **ஆக்கையின்**—ஶரீரத்தோடுண்டான, **புணர்வினை**—ஸம்ப₃ந்த₄த்தை, **அறுக்கல்**—அறுக்க உத்₃யோகித்₃த்தாலும், **அரு**—(என்னால்)அறுக்கலாம்படியல்ல; **யான்**—(இதிலே அகப்பட்ட) நான், **உன்னை**—(விரோதி₄யை அழித்துக்கொடுக்கவல்ல)உன்னை, **சார்வது**—கிட்டலாம்படி, **ஓர்**—அத்₃விதீயமாயிருப்பதொரு, **சூழ்ச்சி**—நல்விரகு, **சொல்லாய்—(**அர்ஜுநனுக்குச் சொன்னாற்போலே**)** சொல்லவேணும். 3.

இ— அவ:— மூன்றும் பாட்டில் — ஸ்ரீவாமநனுன காலத்தில் தப்பினுரையும் விஷயீகரிக்க க்ருஷ்ணனுய் வந்து அவதரிக்க, அத்தையும் தப்பினேன் என்கிருர்.

வ்யா:— **(கொல்லாமா இத்யாதி₃)** ஹிம்ஸாஸாத₄நமன்றிக்கே, குதிரையை நடத்தக்கடவதான முட்கோலாலே கொலேயை விளத்து; ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் வந்தால் எடுத்ததே ஆயுத₄மாயிருக்கை. "ஆயுத₄மெடுக்கவொண்ணுது" என்ருர்கள்; அவர்கள் இசைந்ததொன்றையே ஆயுத₄மாகக்கொண்டு உழக்கிப் போகட்டான்; A"பார்மிகுத்த பாரமுன்னெழிச்சுவான் அருச்சுனன் தேர்மிகுத்து" என்னக்கடவதிறே. **(பாரதப்போர்)** ப₄ாரதஸமரத்திலே. **(எல்லாச் சேனேயும்)** இரண்டுதலேயிலும் அஸுராவேஶத்தாலே பூ₄ப₄ாரமானுரெல்லாரையும். **(இருநிலத்து)** 1. **"धर्मक्षेत्रे कुरुक्षेत्रे" (த₄ர்மக்ஷேத்ரே குருக்ஷேத்ரே)** என்கிறபடியே, அவர்கள் பக்கல் நன்மையில்லேயேயாகிலும், அங்கே பட்டார்க்கு வீரஸ்வர்க்கமும் கிட்டும் தே₃ஶம். **(அவித்த)** பீ₄ஷ்மாதி₃கள் காட்டுத்தீ கிளர்ந்தாற்போலே கிளர்ந்து வர, அத்தை அவித்துக்கொண்டு ஒரு காளமேக₄ம் உலாவினுற்போலேயாயிற்று ஸாரத்₂யவேஷத்தோடே தேரைக்கொண்டு உலாவினபடி. **(எந்தாய்)** பாண்ட₃வர்களுக்கு உதவினதும் தமக்கு என்றிருக்கிருர். **(பொல்லாவாக்கை)** து₃ர்யோத₄நனளவன்று உடம்பின் ப்ராதிகூல்யம். அவன் ப்ரதிகூலனுய்த் தோற்றினுன்; இது அநுகூலம்போலேயிருந்தாயிற்று ப்ராதிகூல்யம் பண்ணுவது. எல்லா அநர்த்த₂மும் பண்ணினுலும், பரிணதரானுர் "பொல்லாதாகச் செய்தாய்" என்னுமித்தனேயிறே. 2. **"भगवत्स्वरूपतिरोधानकरीम्" (ப₄க₃வத்ஸ்வரூபதிரோத₄ாநகரீம்)** இத்யாதி₃. **(புணர்வினே)** ஶரீரஸம்ப₃ந்த₄த்துக்கு அடியான கர்மம் என்னுதல்; ஶரீரஸம்ப₃ந்த₄ந்தன்னே என்னுதல். **(அறுக்கலுரு)** "அறுக்க" என்ருல் போகாது. ராவணஶிரஸ்ஸைப்போலே முளேயாநிற்கும் என்கை. **(சொல்லாய்)** தன்னுல் பரிஹாரமில்லாதவன்று—அர்ஜுநனுக்கு ப₄யம் பிறந்தவன்று, 3. **"माशुचः" (மா ஶுச:)** என்ருற்போலே, எனக்கும் "மா ஶுச:" என்னுய். **(யானித்யாதி₃)** சிறையிலே கிடப்பாரைப்போலே ப்ரக்ருதியில் கிடக்கிற நான், ஒரு தே₃ஶவிஶேஷத்திலே நித்ய ஸூரிகள் அநுப₄விக்கும் உன்னேக் கிட்டலாவதொரு விரகு சொல்லவேணும். நான் கிட்டவும் வேணும; நானறியில் இருப்பன்; நான் அறியாதபடி சூழ்ச்சியாகவும் வேணும்; "இது இன்ன நாள" என்று சொல்லவும்வேணும் என்கிருர். 3.

ஈ— அவ:— மூன்றும் பாட்டு. ௨ வாமநாவதாரம் ௨₂ முற்காலத்திலேயாகையாலும், நீர் பிற்பாடராகையாலும் இழந்து அங்குக் கிட்டபெற்றிலீராகில், ௨₃ ஒருத்தியுடைய

அ— மூன்றும் பாட்டு. (கொல்லாமாக்கோல் இத்யாதி₃) ௨"எல்லாச்சேனேயும் இருநிலத்தவித்த எந்தாய்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (வாமநாவதாரம் இத்யாதி₃) ௨₂ (முற்காலத்

ஜீ— மூன்றும் பாட்டு. (கொல்லா இத்யாதி₃) ௨"எல்லாச்சேனேயும் இருநிலத்தவித்தவெந்தாய்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (வாமநாவதாரம் இத்யாதி₃) ௨₂(முற்காலத்திலே) என்றது-

A திருச்சந்த 89

ஈ-மங்க$_3$ள ஸூத்ரத்துக்காக,பாண்ட$_3$வர்களுக்குச் சொல்லிற்றுச் செய்து திரிந்தோமே; a$_4$ அங்கே வந்து கிட்டமாட்டிற்றிலீரோ ? என்ன; அங்கும் தப்பினேன் என்கிறார்.

வ்யா:—b (கொலலா) c து$_3$ர்யோத$_4$நனும் அர்ஜுநனுமாக க்ருஷ்ணன் பள்ளி கொண்டருளாநிற்கச்செய்தே படைத்துணை வேண்டி வந்து, து$_3$ர்யோத$_4$னன் திருமுடிப்பக்கத்திலே இருந்தான்; அர்ஜுநன் திருவடிகளின் பக்கத்திலே இருந்தான்; பள்ளியுணர்ந்தருளி, c$_2$ "ராஜாக்கள் போந்ததென்?" என்ன; து$_3$ர்யோத$_4$னன் "நான் முற்பட வந்தேன்" என்ன; d1. "भवानभिगतः पूर्वमत्र मे नास्ति संशयः" (ப$_4$வாநபி$_4$க$_3$த: பூர்வமத்ர மே நாஸ்தி ஸம்ஶய:) என்று "நீர் முற்பட வந்ததுக்குக் குறையில்லை. e நம் கண் முற்படப் பட்டது இவன் பக்கலிலே" என்று அவனுக்காகத் தான் f சில

அ—திலே) "அளந்த" என்கிற பூ$_4$தநிர்த்தே$_3$ஶதாத்பர்யம்; 'முற்காலம்' என்கிறது - ப$_3$ஹுவ்ய வத$_4$ாநாபி$_4$ப்ராயம். a$_3$ (ஒருத்தியுடைய மங்க$_3$ள ஸூத்ரத்துக்காக இதி) A "பாண்ட$_3$வர்களையும் நிரஸிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, வைத்தது த்$_3$ரௌபதி$_3$யினுடைய மங்க$_3$ள ஸூத்ரத்துக்காக" இதி ஹ்யுக்தம். a$_4$ (அங்கே) ஸந்நிஹிதமிறே என்று தாத்பர்யம். b கொல்லா-கொலைக்கு ஸாத$_4$நமன்றிக்கேயிருக்கிற. மாக்கோல் - குதிரையை நடத்துகிற கோல். c சக்ராதீ$_3$ந் விஹாய அஶ்வ ப்ரேரணத$_3$ண்டே$_3$ந ஹிம்ஸநே ஹேதுமாஹ (து$_3$ர்யோத$_4$நனும் இத்யாதி$_3$) c$_2$ (ராஜாக்கள் போந்ததென் ? என்ன)என்றது—முற்பட்ட அர்ஜுநனை ப$_3$ஹுமாநம் பண்ணிச் சொன்னபடி. e (நம் கண் முற்படப் பட்டது இவன் பக்கலிலே)என்றது—1. "த்$_3$ருஷ்ட: ப்ரத$_2$மம"இத்யாதி$_3$யைப் பற்ற. f (சில வழக்குச்சொல்லி இதி) அத்ர, 1. "ப்ரவாரணம் ஹி பா$_3$லாநாம்" இத்யாதி$_3$

ஜீ—"அளந்த" என்கிற பூ$_4$தநிர்த்தே$_3$ஶதாத்பர்யம். b கொல்லா - கொலைக்கு ஸாத$_4$நமன்றிக்கேயிருக்கிற, மாக்கோல் - குதிரையை நடத்துகிற கோலாலே, கொலை செய்து - கொலையைச்செய்து. கொலை - கொல்லுகை; முடிக்கை என்றபடி. c தி$_3$வ்யாயுத$_4$ங்கள் இருக்க, மாக்கோலாலே கொலைசெய்வானென்? என்ன; (து$_3$ர்யோத$_4$நனும் இத்யாதி$_3$) e(நம் கண் முற்படப் பட்டது இவன் பக்கலிலே)என்றது—1."ப$_4$வாநபி$_4$க$_3$த: பூர்வமத்ர மே நாஸதி ஸம்ஶய:। மயா து த்$_3$ருஷ்ட: ப்ரத$_2$மம்

பர—d1.(மூன்றும் பாட்டு) (கொல்லா இத்யாதி$_3$) महाभारते उद्योगपर्वणि षष्ठाध्याये—
"तमेव दिवसं चापि कौन्तेयः श्वेतवाहनः। स्वयं जगाम कौरव्यः कुन्तीपुत्रो धनञ्जयः॥ तौ यात्वा परवीरघ्नौ वार्ष्णेयमभिजग्मतुः। सुप्तं महति पर्यङ्के रम्यास्तरणसंवृते॥ दुर्योधनस्तु प्रथमं वासुदेवमुपाद्रवत्। स शीर्षतस्तु कृष्णस्य निषसाद वरासने॥ ततः किरीटी तस्यानु प्रविवेश महामनाः। पश्चार्धेन स कृष्णस्य प्रह्वोऽतिष्ठत्कृताञ्जलिः॥ प्रतिबुद्धस्तु वार्ष्णेयो ददर्शाग्रे किरीटिनम्। स तयोः स्वागतं कृत्वा यथार्हं प्रतिपूज्य तौ॥ पप्रच्छैतौ महाभागौ किं कार्यं युवयोरिति। ततो दुर्योधनः कृष्णमुवाच प्रहसन्निव॥ विग्रहेऽस्मिन् भवान्दातुं मम साह्यमिहार्हति। समं हि भवतस्सख्यं मयि चैवार्जुनेऽपि च॥ तथा संबन्धकं तुल्यमस्माकं त्वयि माधव!। अहं त्वभिगतः पूर्वं त्वामद्य पुरुषोत्तम!॥ पूर्वञ्चाभिगतं सन्तो भजन्ते पूर्वसारिणम्। त्वञ्चापि पुरुषव्याघ्र! सत्तमोऽसि सतामपि॥ सततं सम्मतं लोके सद्वृत्तमनुपालय॥ भगवानुवाच— भवानभिगतः पूर्वं अत्र मे नास्ति संशयः। मया तु दृष्टः प्रथमं कुन्तीपुत्रो धनञ्जयः॥ तव

A ஸ்ரீவசநபூ$_4$ஷணம்-21.

ஈ—வழக்குச்சொல்லி, "உங்களுக்கு வேண்டுவதென்?" என்ன; "g படைத்துணை வேண்டிவந்தோம்" என்ன; "ஆகில் h நாராயணகோ₃பாலர்களை ஒருவன் கொள்ளுவது, என்னை ஒருவன் கொள்ளுவது" என்ன; i அசேதந க்ரியாகலாபங்களைப் பற்றுவாரைப்போலே து₃ர்யோத₄நன் அவர்களைக்கொண்டுபோக, j பீ₄ஷ்மாதி₃கள் கேட்டு, "தப்புச்செய்தாய், இனி க்ருஷ்ணன் ஆயுத₄மெடாதொழிவானாக வேண்டிக்கொண்டு போராய்" என்ன; அவனும் வந்து "நீ ஆயுத₄மெடாதொழியவேணும்" என்ன; "அப்படியேயாகிறது" என்று சொல்லிவிட்டு, கொலைக்குப் பரிகரமன்றிக்கே குதிரையை நடத்துகிற கோலைக்கொண்டு முடித்துப்பொகட்டான். (பாரதப்போர்) ப₄ாரதஸமரத்திலே. (எல்லாச்சேனையும்) k து₃ர்வர்க்க₃மடையத் திரண்டதிறே உப₄ய ஸேனையிலும். l இங்கே நாலைந்துபேரும், l₂ அங்கே ஒன்றிரண்டுபேருமொழிய முடித்துப் பொகட்டானாயிற்று. m (இருநிலத்து) அவர்கள் பக்கல் நன்மையில்லையேயாகிலும்

அ—கஞ்ச த்₃ரஷ்டவ்யம்; g படைத்துணை-யுத்₃த₄ஸஹாயம். h (நாராயணகோ₃பாலர்) என்கிறது- "நவகோடி நாராயணகோ₃பாலர்" என்கிற ததீ₃யரென்றபடி. i அசேதந ஶப்₃த₃த்தாலே - ப₂லப்ரத₃ாநாஶக்தியும், க்ரியாஶப்₃த₃த்தாலே - த்ரிக்ஷணவஸ்த₂ாயித்வமும் விவக்ஷிதம். j (பீ₄ஷ்மாதி₃கள் கேட்டு இத்யாதி₃) 1. "ந்யஸ்தஶஸ்த்ரோऽஹமேகத:" என்று - நான் நிராயுத₄னாய் ஒரு தலையென்று அப்போதே சொல்லியிருக்க, பீ₄ஷ்மாதி₃கள் சொன்னபின்பு து₃ர்யோத₄நன் மீளவும் சென்று "நீ ஆயுத₄மெடுக்கவொண்ணாது" என்று சொன்னான் என்று இவர் அருளிச்செய்கிறாகையாலே - கல்பபே₄தே₃ந வா, புராணாந்தரேண வா இப்படியும் உண்டு என்று ஸித்₃த₄ம். k து₃ர்யோத₄ந ஸைந்யமாத்ரத்தையொழிய உப₄யஸேநையையும் அழிக்கிறதென்? என்ன; (து₃ர்வர்க்க₃ம் இத்யாதி₃) l உப₄யகோடௌ ச ஸர்வாஸ்ஸேநாஸ்ஸஞ்ஜஹார கிம்? இத்யத்ராஹ (இங்கே நாலைந்து பேரும் இதி) m இருமை - பெருமையாய், மஹநீயதையைச் சொல்லுகிறது.

ஸ்ரீ—குந்திபுத்ரோ த₄நஞ்ஜய: ||" என்றத்தைப்பற்ற. g படைத்துணை-யுத்₃த₄ஸஹாயம். i அசேதந ஶப்₃த₃த்தாலே - ப₂லப்ரத₃ாநாஶக்தியும், க்ரியாஶப்₃த₃த்தாலே - த்ரிக்ஷணவஸ்த₂ாயித்வமும் விவக்ஷிதம். j (பீ₄ஷ்மாதி₃கள் கேட்டு இத்யாதி₃) 1. "ந்யஸ்தஶஸ்த்ரோऽஹமேகத:" என்றது கேட்டிருக்கச் செய்தேயும் பீ₄ஷ்மாதி₃கள் சொன்னபின்பு து₃ர்யோத₄நன் மீளவும் வந்து "ஆயுத₄மெடாதொழியவேணும்" என்று வேண்டிக்கொண்டது ப₄ாரதத்தில் இல்லாவிட்டாலும், இவர் அருளிச்செய்கையாலே கல்பபே₄த₃ங்களிலேயாதல், புராணாந்தரங்களிலேயாதல் இப்படியும் உண்டு என்று கண்டுகொள்வது. k து₃ர்யோத₄நஸேனை மாத்ரமொழிய, உப₄யஸேனையையும் அழிக்கிறதென்? என்ன; (து₃ர்வர்க்க₃ம் இத்யாதி₃) l உப₄யகோடியிலும் எல்லா ஸேனையையும் கொன்றானோ? என்ன; (இங்கே நாலைந்து இத்யாதி₃) l (இங்கே நாலைந்து பேர்) என்றது - த₄ர்மபுத்ராதி₃களை. l₂ (அங்கே ஒன்றிரண்டு பேர்) என்றது-அஶ்வத்த₂ாம க்ருபாசார்ய க்ருதவர்மாக்களை, m இருமை - பெருமையாய், மஹநீயதையைச் சொல்லுகிறது. இருநிலத்து -

---

पूर्वाभिगमनात्पूर्वश्चाप्यस्य दर्शनात्। साहाय्यमुभयोरेव करिष्यामि सुयोधन!॥ मत्संहननतुल्यानां गोपानामर्बुदं महत्। नारायणा इति ख्यातास्सर्वे संग्रामयोधिनः॥ ते वा युधि दुराधर्षा भवन्त्वेकत्र सैनिकाः। अयुध्यमानस्संग्रामे न्यस्तशस्त्रोऽहमेकतः॥ आभ्यामन्यतरत्पार्थ! यत्ते हृद्यतरं मतम्। तद्वृणीतां भवानग्रे प्रवार्यस्त्वं हि मे मतः॥"

ஈ—அங்கே பட்டார்க்கு.nவீரஸ்வர்க்க₃ம் கிட்டும் தே₃ஶத்திலே. o(அவித்த)pபீ₄ஷ்மாதி₃கள் காட்டுத்தீ கிளர்ந்தாற்போலே வர, qகாளமேக₄ம் வர்ஷிக்குமாபோலே அவித்தான். rA"மழைகொலோ வருகின்றது"என்றிறே அவன்வரத்துத்தான் இருப்பது. s(எந்தாய்) tபாண்ட₃வர்களுக்கு அன்று உதவிற்றும் தமக்கு என்று இருக்கிறார். u(பொல்லா வாக்கை) v நீ அழியச்செய்த து₃ர்யோத₄நாதி₃களளவல்லகிடாய் v₂இதின் தண்மை. w அநுகூலம்போலேயிருந்து ப₃ாத₄கமாமிறே இது. x தன் பக்கலிலே பே₄ாக்₃யதா பு₃த்₃தி₄யைப் பிறப்பித்து ஈஶ்வரனுடைய பே₄ாக்₃யதையைத் திரஸ்கரிப்பிக்கும். yஶிஷ்டர்கள்—ஒருவனுக்கு அநேக தே₃ாஷமுண்டானால் "அவன் தண்ணியன்" என்று விடுமித்தனையிறே. அப்படியே இவர் இதின் தண்மைகளையெல்லாம் திரள நினைத்து (பொல்லாவாக்கை) என்கிறார். zஶரீரத்துக்கு அடியாய் z₂ஒன்றேடொன்று பிணை நிற்கிற பாபங்களானவை. புணர்வினை என்று-ஶரீரஸம்ப₃ந்த₄ந்தன்னை என்னுதல். (அறுக்கலுறு) ராவணன் தலைபோலே முளையாநிற்கும். (சொல்லாய்) இத்தைக் கழித்து நான் உன்னைக் கிட்டுமதொரு விரகு அருளிச்செய்யவேணும்; a நான் அறியில் தப்புவன், நான் அறியாதபடி b விரகு பார்க்கவேணும், அதுதன்னை எனக்குச் சொல்லவும் வேணும் என்கிறார். (யான) சிறையிலே கிடப்பாரைப் போலே,

---

அ-n(வீரஸ்வர்க்க₃ம் கிட்டும் தே₃ஶம்) என்றது—1."த₄ர்மக்ஷேத்ரே குருக்ஷேத்ரே"என்றத்தைப்பற்ற. o,p அடர்த்த என்னுதே "அவித்த" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (பீ₄ஷ்மாதி₃கள் இத்யாதி₃) q காளமேக₄ம் என்ற இடத்திலே - 2. "ராவணவக்₃ரஹக்லாந்தமிதி வாக₃ம்ருதேந ஸ: । அபி₄வ்ருஷ்ய மருத்ஸஸ்யம் க்ருஷ்ணமேக₄ஸ்திரோத₃தே₄ ॥" என்றது அநுஸந்தே₄யம். r ஸ ச தத₃ா வவர்ஷ கிம்? இத்யத்ராஹ (மழைகொலோ இதி) யத்₃வா, ஸ்ரீபீ₄ஷ்மர் ப்ரஸ்துதராகையாலே அவர் 3. "ஏஹ்யேஹி" என்று வடிவழகை அநுப₄வித்து, நெஞ்சிளகினபடியாலே அருளிச் செய்கிறார்.(மழைகொலோ)என்று பெரியாழ்வார் திருமொழி. s,t 'என்'னின் தாத்பர்யம்(பாண்ட₃வர்களுக்கு இத்யாதி₃)m,o,u,v"இருநிலத்தவித்த" என்றவநந்தரம், "பொல்லாவாக்கை"என்கையாலே "து₃ர்யோத₄நாதி₃களிற் காட்டிலும் ஶரீரம் க்ரூரம்" என்று ஆழ்வார்க்கு விவக்ஷிதமாக அருளிச்செய்கிறார் (நீ அழியச்செய்த இத்யாதி₃) w அவர்களிலும் இதுக்குத் தண்மை ஏதென்ன (அநுகூலம்போலே இத்யாதி₃) x ஏதத்₃விவரணம் (தன்பக்கலிலே இத்யாதி₃) 4. "ப₄க₃வத்ஸ்வரூபதிரோத₄ாநகரீம்" இத்யாதி₃யைப் பற்ற - இந்த வாக்யம். y "பொல்லாவாக்கை" இதி ஸாமாந்யேநோக்தே ஸதி - ஏதாத்₃ருஶாநேகதே₃ாஷாஸ் ஸ்பு₂ரந்தி கிம்? இத்யத்ராஹ (ஶிஷ்டர்கள் இதி) விஶிஷ்ய ந வத₃ந்தி கிலேதி ப₄ாவ: z ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (ஶரீரத்துக்கு இத்யாதி₃) z₂ "புணர்" என்று-'தான் புணர்' என்று-தான் பத₃ம் அத்₄யாஹார்யம். a சார்வதோர் விரகு

ஜீ-புண்யபூ₄மியிலே. n(வீரஸ்வர்க்க₃ம் கிட்டும் தே₃ஶம்)என்றது-1."த₄ர்மக்ஷேத்ரே குருக்ஷேத்ரே" என்றத்தைப்பற்ற. o, p அடர்த்தவென்னுதே "அவித்த' என்றதுக்கு ப₄ாவம் (பீ₄ஷ்மாதி₃கள் இத்யாதி₃) r அவன்தான் அப்படி மழையோ ? என்ன; (மழைகொலோ இத்யாதி₃) பெரியாழ்வார் திருமொழி. மேகமோ வருகிறது இத்யர்த்த₂:. s,t எந்தாய் தாத்பர்யம் (பாண்ட₃வர்கள் இத்யாதி₃) v₂,w இதின் தண்மையேது என்ன (அநுகூலம் போலே இத்யாதி₃) x ஏதத்₃விவரணம் (தன் பக்கலிலே இத்யாதி₃) இந்த வாக்யம் - 4. "ப₄க₃வத்ஸ்வரூப திரோத₄ாநகரீம்" இத்யாதி₃யைப் பற்ற. y "பொல்லா வாக்கை" என்று ஸாமாந்யேந சொன்னால், ஏதாத்₃ருஶாநேக தே₃ாஷங்கள் தோன்றுமோ ? என்ன (ஶிஷ்டர்கள் இத்யாதி₃) விஶிஷ்ய சொல்லுவதில்லையிறே என்று கருத்து. z ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (ஶரீரத்துக்கு இத்யாதி₃). a விரகு என்னுதே "சூழ்ச்சி" என்றதுக்கு

A பெரியாழ் திரு 3-4-1

4. சூழ்ச்சிஞானச் சுடரொளி யாகி என்றும்
ஏழ்ச்சிக்கே டின்றி யெங்கணும் நிறைந்தவெந்தாய்!
தாழ்ச்சிமற் றெங்கும் தவிர்ந்துநின் தாளிணைக்கீழ்
வாழ்ச்சியான் சேரும் வகையருளாய் வந்தே.

ஆ— 4. வ்யா:— (சூழ்ச்சி) ஸர்வாத்மாக்களையும் உன் கருத்தில் வர்த்திப்பிக்கவற்ருய், நித்யளித்₂த₄மாய், ஸர்வக₃தமாயிருந்த உன்னுடைய தி₃வ்யஜ்ஞானமும் எனக்குக் கார்யகரமன்றியேயொழிந்தது; இப்படி உன்னுடைய ஜக₃த்ஸ்ருஷ்டி தி₃வ்யாவதார சேஷ்டித தி₃வ்யஜ்ஞாநாதி₃களை எனக்குக் கார்யகரமாகாமே ப்ரதிப₃ந்தி₄க்கிற ஸமஸ்த ப்ராக்ருத விஷயப்ராவண்யத்தையும் தவிர்ந்து, நின்தாளிணைக்கீழ் வாழ்ச்சி யான் சேரும்படி, சக்ரவர்த்தித் திருமகனும் ஸ்ரீவஸுதே₃வர் திருமகனும் வந்து பிறந்தருளினாற்போலே இன்னமும் வந்து பிறந்தருளியே செய்தருளவேணும் என்கிருர். 4.

ஈ—ப்ரக்ருதியோடே பிணையுண்டிருக்கிற நான். (உன்னை) ஒரு தே₃ஶவிஶேஷத்திலே நித்யஸூரிகள் அநுப₄விக்கும் உன்னை. (சார்வதோரா c சூழ்ச்சியே) சேருவதொரு d ப்ரகாரஞ்சொல்லாய். அதாவது-e1. "सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि" (ஸர்வபாபேப்₄யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி) என்று அருளிச்செய்கையிறே. 3.

அ—என்னுதே, "சூழ்ச்சி" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (நானறியில் இத்யாதி₃). c சூழ்ச்சி-அறியாதபடி செய்கை. சேதநபரிஜ்ஞாநாத் பூர்வமேவ ப₄க₃வதா சேதநவஶீகாரோபாயே நிர்ணீதே, பஶ்சாத் சேதநேந ஜ்ஞாதேऽபி லங்கி₄தும் ந ஶக்யதே; ப₄க₃வத: ஸத்யஸங்கல்பத்வாத் வஶீகாரோபாயநிர்ணயாத் பூர்வம் சேத், ப₄க₃வத: ஸ்வதந்த்ரத்வேந உதா₃ஸீநத்வாத் லங்கி₄துமபி ஶக்யத இதி பா₄வ:. ஏதேந ஸ்வதே₃ஶாநுஸந்தா₄நாதி₃க்யம் ஸூச்யதே. d இவ்விடத்தில், "விரகு" என்றதின் ப₂லிதம் (ப்ரகாரமென்றது) e 1. "ஸர்வபாபேப்₄யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்றதுக்கு - பூர்வார்த்த₄த்திலே நோக்கு. 3.

ஜீ—பா₄வம் (நானறியில் இத்யாதி₃) c சூழ்ச்சியாவது-அறியாதபடி செய்கை. d "விரகு" என்றதின் ப₂லிதம் (ப்ரகாரம் என்றது) e 1. "ஸர்வபாபேப்₄ய:" இத்யாதி₃க்கு - பூர்வார்த்த₄த்திலே நோக்கு. அறுக்கல் - அறுக்கப் பார்க்கில், அரு - அறுக்கலாம்படியிராது, க்ரமேணாந்வய:. 3.

ஆதே₃— மூன்றும் பாட்டு. கொலைக்குப் பரிகரமன்றிக்கே குதிரையை நடத்துகிற கோலைக்கொண்டுவந்து முடித்துப் பொகட்டு பா₄ரதஸமரத்திலே எல்லாச் சேனையும் இருநிலத்திலே காட்டுத்தீயை அவித்தாற்போலே அவித்த என் ஸ்வாமி அநுகூலம்போலேயிருந்து பா₃த₄கமாயிருக்கிற என் ஶரீரத்தினுடைய ஸ்தி₂தி ஹேதுவாய் ஒன்றோடொன்று புணர்ந்திருக்கிற பாபங்களானவை ராவணன் தலைபோலே முளைக்கையாலே அறுக்கப்போகிறதில்லை. இந்தைக் கழித்து நான் உன்னைக்கிட்டுமதொரு விரகு அருளிச்செய்யவேணும் என்கிறார் "கொல்லா" இத்யாதி₃யால். 3

ஓ— அவ:— நாலாம் பாட்டில் — எல்லாரையும் ரக்ஷிக்கைக்காக நீ ஸர்வக₃தனு யிருக்கிற இருப்பும் எனக்குக் கார்யகரமாயிற்றதில்லை, நான் உன்னைப் பெறும் வழி நீயே பார்த்தருளவேணும் என்கிறார்.

வ்யா:— (சூழ்ச்சி என்று தொடங்கி) **ஸமஸ்தசேதநரையும் உன்பக்கலிலே சூழ்த்துக்கொள்ளவற்றான அத்யந்த விலக்ஷணஜ்ஞாநத்தையுடையையாய், வ்ருத்₃தி₄ நாஶங்களின்றிக்கே என்றும் எங்கும் என்னை அடிமைகொள்ளுகைக்காக வ்யாபித்த வனே!** *(தாழ்ச்சி என்று தொடங்கி)* **திருவடிகளொழிய பா₃ஹ்யவிஷயங்களில் நசையெல்லாமற்று, உன் திருவடிகளில் நிரதிஶயபோ₄க்₃யமான கைங்கர்யத்தை, இன்னுமோர் திருவவதாரம் பண்ணியாகிலும், நான் பெறும்படி பண்ணியருள வேணும். 4.**

ப— 4. அவ:— அநந்தரம், ரக்ஷணார்த்த₂மான வ்யாப்தியையுடைய உன்திரு வடிகளை நான் கிட்டும் ப்ரகாரம், என் முன்னே வந்து முகந்தோன்ற நின்று அருளிச்செய்யவேணும் என்கிறார்.

சூழ்ச்சி — (எல்லாவற்றையும்) சூழ்ந்திருக்கிற, **ஞானச்சுடர்** — ஜ்ஞாநப்ர பை₄யையுடைத்தான, **ஒளியாகி** — ஸ்வயம்ப்ரகாஶஸ்வரூபனாய், **என்றும்**—ஸர்வ காலத்திலும், **ஏழ்ச்சி**—விகாஸமும், **கேடு**—ஸங்கோசமும், **இன்றி**—இன்றிக்கே, **எங்கணும்** — ஸர்வப்ரதே₃ஶத்திலும், **நிறைந்த** — பரிபூர்ணமாக வ்யாபித்து, **எந்தாய்—**(ஊரை வளைந்து ஒருவனைப் பிடிக்குமாபோலே) என்னை அங்கீ₂கரித்த ஸ்வாமியே! **மற்று**—(உன்னை) ஒழிந்த, **எங்கும்**—ஸமஸ்த விஷயங்களிலும், **தாழ்ச்சி**—கால்தாழ்கை, **தவிர்ந்து**—தவிர்ந்து, **நின்—**(ப்ராப்தனான) உன்னுடைய, **தாள்**—(போ₄க்₂யமான) திருவடிகள், **இணை**—இரண்டின், **கீழ்**—கீழே, **வாழ்ச்சி**— (பரதந்த்ரனாய்) வாழும் வாழ்க்கையை, **யான்**—(இதுக்குமுன் அந்வயித்தறியாத) நான், **சேரும்**—ப்ராபிக்கும், **வகை**—ப்ரகாரத்தை, **வந்து**—(அவதார முக₂த்தாலே என் முன்னே) வந்துநின்று, **அருளாய்**—அருளிச்செய்யவேணும்.

வ்யாப்தமான ஸ்வரூபத்தால் போராதென்று கருத்து. 4.

இ— அவ:— நாலாம் பாட்டில் — அவதாரங்களுக்கும் தப்பினவளவேயோ? **1. "ददामि बुद्धियोगं तम्" (த₃தா₃மி பு₃த்₃தி₄யோக₃ம் தம்)** என்கிறபடியே - நினைவுககு வாய்த்தலையான நெஞ்சிலே வந்து புகுந்து நல்வழிபோக்குகைக்கு நிற்கிற நிலையும் எனக்குக் காரயகரமாயிற்றில்லை என்கிறார்.

வ்யா:— (சூழ்ச்சி இத்யாதி₃) எல்லாரையும் சூழ்த்துக்கொள்ளவற்றாய், விஶத₂தமமான ஜ்ஞாநத்தையுடையையாய். **(என்றும்)** இவனில்லாத காலத்தி லும். **(ஏழ்ச்சி)** எழுச்சி - விகாஸம். **(கேடு)** குறைவு - ஸங்கோசம. ஸங்கோச விகாஸரஹிதமான ஜ்ஞாநமென்கை. **(எங்கணும்)** எல்லாப் பதா₂ர்த்த₂ங்களிலும்,

இ—கண் - இடம். **(நிறைந்த)** ஜாதி, வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமா போலே. **(எந்தாய்)** ஒருவனைப் பிடிக்க நினைத்து ஊரை வளையுமாபோலே, வ்யாப்தியும் என்னை உத$_3$தே$_3$ஶித்து என்கை. உன் பக்கலிலே அகப்படுத்திக் கொள்ளுகைக்கு விரகு தேடி உணர்ந்து என்னை வ்யாபித்துக்கொண்டு நிற்கச் செய்தேயும், விஷயப்ரவணனாய்த் தப்பினேன் என்கை. **(தாழ்ச்சி இத்யாதி$_3$)** உன்னையொழிந்த விஷயங்களில் ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்ந்து; நீயன்றிக்கே யொழிய அமையும் நான் மேல விழுகைக்கு. **(நின்தாள் இத்யாதி$_3$)** வகுத்த திருவடிகளில் அநுப$_4$வத்தை - தாழ்ச்சி என்னுதே **(வாழ்ச்சி)** என்கிறார் வகுத்த விஷயமுமாய், போ$_4$க்$_3$யமுமாயிருக்கையாலே. **1.“छाया वा सत्त्वमनुगच्छेत्” (ச$_2$ாயா வா ஸத்த்வமநுக$_3$ச்சே$_2$த்) 2. ‘वासुदेवतरुच्छाया’ (வாஸுதே$_3$வதருச்ச$_2$ாயா)** என்னக்கடவதிறே. **3. “सर्वं परवशं दुःखम्” (ஸர்வம் பரவஶம் து$_3$:க்க$_2$ம்)** என்று விஷயாந்தரம் அப்ராப்தமாகையாலே து$_3$:க்க$_2$ரூபம் என்றிட்டு **(தாழ்ச்சி)** என்கிறார். **(யான்)** இதுக்கு முன்பு புதியதுண்டறியாத நான். **(சேரும் வகையருளாய்)** சேருமவகை அருளவேணும். அது செய்யுமிடத்து முகந்தோற்றாத அந்தர்யாமித்வத்தால ஒண்ணாது. வந்து அவதரித்து உன் கு$_3$ணசேஷ்டிதங்களாலே புறம்பு போகாதபடி பண்ணிச்சேர்த்தருளவேணும. 4.

ஈ— அவ:— நாலாம் பாட்டு. a இப்படி நீர் இருந்தவிடத்தே நாம் வரச்செய்தேயும் இழந்தீராகில், அவதாரங்களைப் போலே ஒரு காலவிஶேஷத்திலே ஆகாதே எல்லாக் காலத்திலும் அந்தர்யாமித்வேந, உகவாதார் பக்கலிலும் விடமாட்டாமையாலே புகுந்து நின்றோமே; b அங்கே அநுகூலித்து உம்முடைய அபேக்ஷிதம் பெற்றுப்போகமாட்டிற்றிலீரோ? என்ன; அதுக்கும் தப்பினேன் என்கிறார்.

வ்யா:— (c சூழ்ச்சி இத்யாதி$_3$) d **சேதநரைத் தப்பாதபடி அகப்படுத்திக் கொள்ளுகையாலே, வ்யாப்தியை “சூழ்ச்சி” என்கிறது. e எங்குமொக்க e$_2$ வ்யாபித்திருப்ப**

அ— நாலாம் பாட்டு. (சூழ்ச்சி ஞானச்சுடர் இத்யாதி$_3$) a “எங்கணும் நிறைந்தவெந்தாய்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (இப்படி இத்யாதி$_3$) b (அங்கே அநுகூலித்து இத்யாதி$_3$) 4. “ **ஜ்ஞாநஹ்ரதே$_3$ த்$_4$யாநஜலே ராக$_3$த்$_3$வேஷமலாபஹே । யஸ் ஸ்நாதி மாநஸே தீர்த்தே$_3$ ஸ யாதி பரமாம் க$_3$திம் ॥**”, 5. “ **க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்யேஶ்வரஜ்ஞாநாத்$_3$ விஶுத்$_3$தி$_4$: பரமா மதா** ” 6. “ **யமோ வைவஸ்வதோ ராஜா யஸ்தவைஷ ஹ்ருதி$_3$ ஸ்தி$_2$த: । தேந சேத$_3$விவாத$_3$ஸ்தே மா க$_3$ங்கா$_3$ம் மா குரூந் க$_3$ம: ॥** ” இத்யாதி$_3$ அநுஸந்தே$_4$யம். c,d வ்யாப்தி என்னுதே, “சூழ்ச்சி” என்கிறதென்? என்ன; (சேதநரை இத்யாதி$_3$) c,e சூழ்த்துக்கொள்ளுமதாகையாலே “சூழ்ச்சி” என்கிறது என்று, முக்$_2$யவ்ருத்த்யா அர்த்தா$_2$ந்தரம் (எங்குமொக்க இத்யாதி$_3$) ஏகார்த்த$_2$மாதல்;

ஜீ— நாலாம் பாட்டு. (சூழ்ச்சி இத்யாதி$_3$, a “எங்கணும் நிறைந்தவெந்தாய்” இத்யாதி$_3$யைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (இப்படி இத்யாதி$_3$) c,d “சூழ்ச்சி ஞானச்சுடரொளி” இத்யாதி$_3$யாலே - ஸ்வரூபத்தையாதல், ஜ்ஞானத்தையாதல் சொல்லுகையாலே, ஸ்வரூபவ்யாப்தி பக்ஷத்திலே அருளிச்செய்கிறார் (சேதநரை இத்யாதி$_3$) c,e ஜ்ஞாநவ்யாப்தி பக்ஷத்திலே அருளிச்செய்கிறார் (எங்குமொக்க இத்யாதி$_3$) c,e$_2$ சூழ்ச்சி-சூழ்ந்திருக்கிற; சூழ்ச்சி-வலையும், விரகும். e$_3$ “சுடரொளி”

ஈ—தாய் e₃ விஶத₃தமமாயிருக்கிற e₄ ஜ்ஞாநப்ரபை₄யையுடையையாய். ஜ்ஞாநத்துக்கு ஆஶ்ரயமான ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுதல். fஜ்ஞானத்தைச் சொல்லுதல், f₂ஸ்வரூப வ்யாப்தியும் ஜ்ஞாநவ்யாப்தியும் இரண்டும் சொல்லக்கடவதிறே,gஇரண்டும்g₂பரார்த்த₂மாகையாலே, (என்றும ஏழ்ச்சிகேடின்றி) எல்லாக்காலத்திலும், ஏழ்ச்சியாதல் கேடாதல் இன்றிக்கே.hகர்மமடியாக ஆத்மாவுக்கு வரக்கடவதான ஸங்கோசவிகாஸங்களின்றிக்கேயிருக்கை. ஏழ்ச்சி - எழுச்சி - விகாஸம். கேடு - குறைவு - ஸங்கோசம். i (எஙகணும் நிறைந்த) j இப்படி வ்யாபிப்பது ஒரு ப்ரதே₃ஶத்திலேயோ? என்னில்,

---

அ—இப்பக்ஷத்திலே ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (எங்குமொக்க இத்யாதி₃) e₂(வ்யாபித்திருப்பதாய்) சூழ்ச்சியினுடைய அர்த்த₂ம். e₃ (விஶத₃தமமாய்) ஒளியினுடைய அர்த்த₂ம்; e₄ ஒளி - ஜ்ஞாநத்துக்கு விஶேஷணம்; ஒளியையுடைய ஜ்ஞாநமாகிற ப்ரபை₄யை என்றபடி. (ப்ரபை₄) சுடரினுடைய அர்த்த₂ம், எங்கும் வ்யாபி சூழ்ச்சியாய், ஞானச்சுடரொளியும் உடையையாய் என்றபடி. f (ஜ்ஞானத்தைச் சொல்லுதல்) " எங்குமொக்க " இத்யாதி₃ வாக்யார்த்த₂ாநுவாத₃ம். யத்₃வா, ஸ்வரூபவ்யாப்திபக்ஷே ஶப்₃த₃ார்த்த₂:. g "உகவாதார் பக்கலிலும்" என்று அவன் பக்கல் சொன்ன அர்த்த₂ம் இரண்டுக்கும் ஒக்குமோ? என்ன; ஒக்கும் என்கிறுர் (இரண்டும் இத்யாதி₃) (பரார்த்த₂மாகையாலே - இரண்டும்) சொல்லலாம் என்று ஶேஷம். த₄ாரணநியமநாதி₃கள் ஸாக்ஷாத்கரித் தயாகையாலும், ஜ்ஞாநந்தான் விஷயத்தினுடைய வித்₃யமாந த₃ஶையில் ஸம்ப₃ந்தி₄த்துக்கொண்டே அத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கையாலும் ஜ்ஞாநவ்யாப்தி பரார்த்த₂மாகிறது. ஸ்வரூபவ்யாப்திபக்ஷே, "என்றுமேழ்ச்சிக்கேடின்றி - சூழ்ச்சி - சுடரொளி - ஞானமாகி-எங்கணும் நிறைந்தவெந்தாய்" இத்யந்வய:. ஸர்வகாலேऽபி ப்ரக்ருதிஸ்வரூபஸ்ய ஆக₃ாமி-ஸங்கோசவிகாஸரஹிதேந சேதநாசேதநவஶீகாரிணு அதிவிஶத₃ஜ்ஞாநப்ரப₄ாகேண ஸ்வரூப-தோऽபி ஜ்ஞாநரூபேண ஸ்வரூபேண ஸர்வத்ர வித்₃யமாநஸர்வவஸ்துஷு வ்யாப்திமத்ஸ்வாமிந்! இதி ஶப்₃த₃ார்த்த₂:. ஜ்ஞாநவ்யாப்திபக்ஷே ஶப்₃த₃ார்த்த₂:—ஸர்வகாலேऽபி கர்மநிமித்தத்வேந ஜீவாத்மநோ த₄ர்மபூ₄த ஜ்ஞாநஸ்யாக₃ாமிஸங்கோசவிகாஸரஹிதேந ஸர்வத்ர வ்யாப்தேந, " சுடரொளி " இதி வீப்ஸயா - விஶத₃தமேந ஜ்ஞாநேந ஸர்வத்ர வித்₃யமாநஸர்வவஸ்துஷு வ்யாப்திமத்ஸ்வாமிந்! இதி. அஸ்மிந் பக்ஷே, 1. " வாஸுதே₃வஸ்ய வீர்யேண வித்₄ருதாநி மஹாத்மந: " இத்யாதி₃. 2. " ஏதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரஶாஸநே " 3. " ஜக₃த்₃வஶே வர்த்ததேத₃ம் " என்று இத்யாதி₃யாலே ஸங்கல்பத்தாலும் ரக்ஷணமுண்டிறே என்றபடி. ஆகையாலே ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநவ்யாப்தியும் பரார்த்த₂ம் என்றபடி. 4. "யோ வேத்தி யுக₃பத் ஸர்வம்" இத்யாதி₃யாலேயும்-ஜ்ஞாநவ்யாப்தி சொல்லப்பட்டது. h ப்ரஸக்தஸ்ய ஹி ப்ரதிஷேத₄: ஈஶ்வரனுக்கு எழுச்சியும் கேடும் வர ப்ரஸக்தி உண்டாய்க் கழியவேணுமே என்ன; ப்ரஸக்தியை அருளிச்செய்கிருர் (கர்மமடியாக இத்யாதி₃) இத்தால் தாத்பர்யம் (கர்மமடியாக இத்யாதி₃) என்னவுமாம். i,j கீழ், ஞானஶப்₃த₃ம்-ஜ்ஞாநாஶ்ரயமான ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிற பக்ஷத்திலே, " சூழ்ச்சி " என்று - வ்யாப்தியைச் சொல்லிற்றே என்ன; அங்குச்சொன்ன வ்யாப்தி ப்ராதே₃ஶிகமாகவும் கூடுமென்று, க்ருத்ஸ்நவ்யாப்தியைச் சொல்லுகிறது இவ்விடத்தில் என்று

ஜீ—என்கிற வீப்ஸைக்கு அர்த்த₂ம் (விஶத₃தமமென்று) "சுடரொளி - ஞானமாகி" இத்யந்வய:. f₂ அர்த்த₂த்₃வயத்துக்கும் ப்ரயோஜநம் ஏதென்ன (ஸ்வரூப இத்யாதி₃) g₂ பரார்த்த₂ம்-பரரக்ஷணர்த்த₂ம். h ப்ரஸக்தஸ்ய ஹி ப்ரதிஷேத₄:; ஸங்கோசாதி₃களுக்கு ப்ரஸக்தி ஏதென்ன (கர்மமடியாக இத்யாதி₃) i,j கீழ் ஜ்ஞானஶப்₃த₃ம் - ஜ்ஞாநாஶ்ரயமான ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிற பக்ஷத்திலே, "சூழ்ச்சி" என்று-வ்யாப்தியைச் சொல்லிற்றே என்ன; அங்குச்சொன்ன வ்யாப்தி ப்ராதே₃ஶிகமாகவும் கூடுமென்று, க்ருத்ஸ்நவ்யாப்தியைச் சொல்லுகிறது இங்கேயென்று விவ

ச—எங்கணும்; கண்ணென்று-இடமாய், k A"இடந்திகழ் பொருள்தொறும் கரந்து" என்கிறபடியே, எல்லாவிடத்திலும் உண்டான எல்லாவற்றிலும், l ஜாதி, வ்யக்தி தோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாபோலே பூர்ணமாக வ்யாபித்திருக்கும். (எந்தாய்) ஒருவனைப்பிடிக்க நினைத்து m ஊரை வளைவாரைப்போலே, வ்யாப்தியும் தமக்காக என்றிருக்கிறார். n உன் பக்கலிலே அகப்படுத்திக்கொள்ள விரகு தேடி n$_2$உணர்ந்து n$_3$என்னை வ்யாபித்துக்கொண்டு நிற்கச்செய்தேயும், விஷயப்ரவணனாய்த் தப்பினேன் என்கை. o(தாழ்ச்சி மற்றெங்கும் தவிர்ந்து) p உன்னையொழிந்த மற்றுள்ள விடத்தில் வரக்கடவதான தாழ்ச்சியையும் தவிர்ந்து. B"யாதானும்பற்றி" என்கிறபடியே, p$_2$ நீயன்றிக்கேயொழிய அமையுமே நான் மேல்விழுகைக்கு. q (நின

அ—விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி வ்யாபிப்பது என்று தொடங்கி) பூர்வோக்தவ்யாப்த்யநுப$_4$ாஷணம் என்னவுமாம். l ஜ்ஞாநவ்யாப்தியை - "சூழ்ச்சி ஞானம்" என்று இத்யாதி$_3$யாலே சொல்லுகிறபோது, "எங்கணும் நிறைந்த" என்றது - ஸ்வரூபவ்யாப்தி பரமென்று கண்டுகொள்வது. k (இடந்திகழ் இத்யாதி$_3$) "நிறைந்த" என்றதுக்கு அர்த்த$_2$ம். l (ஜாதி வ்யக்திதோறும் இத்யாதி$_3$) க்ருத்ஸ்நவ்யாப்தி தன்னிலும், ஜாதிவ்யாப்திபோலே பரிஸமாப்ய வ்யாப்தியைச் சொல்லுகிறது என்றபடி. m (ஊரை வளைவாரைப்போலே) அவர்கள் செய்யும் வ்யாபாரம் போலே என்றபடி. n உக்த வ்யாப்தித்$_3$வய ப்ரயோஜநஞ்ச த$_3$ர்ஶயந், 'மற்று எங்கும் உண்டான - தாழ்ச்சியும் தவிர்ந்து' இத்யபி$_4$த$_4$ாநஸித்$_3$த$_4$மர்த்த$_2$மாஹ (உன்பக்கலிலே அகப் படுத்திக்கொள்ள இதி) n$_2$"ஞானச்சுடரொளியாகி" என்றத்தைப்பற்ற (உணர்ந்தென்றது) n$_3$"எங்கணும் நிறைந்த" என்றத்தைப்பற்ற (என்னை வ்யாபித்துக்கொண்டு என்றது) இத்தால் தாத்பர்யம் - அந்தர்யாமித்வம் ஜிதேந்த்$_3$ரியராய் அஷ்டாங்க$_3$யோக$_3$நிஷ்ட$_2$ரானவர்களுக்கு ஸாத்$_4$யமாகையாலே, தாம் விஷய ப்ரவணராகையாலே அத்தையும் தப்பினமை ஸித்$_3$த$_4$மென்று. o,p"மற்றெங்கும் - தாழ்ச்சி தவிர்ந்து" என்றதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (உன்னையொழிந்த இத்யாதி$_3$) "மற்றெங்கும்" என்றதுக்கு ஹார்த்த$_3$ப$_4$ாவம். q,r (வகுத்ததாய்) என்றது-"நின்" என்றத்தைப்

ஜீ—க்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி வ்யாபிப்பது இத்யாதி$_3$) பூர்வோக்த வ்யாப்த்யநுப$_4$ாஷணமாதல், l "சூழ்ச்சி ஞானம்" என்றவிடத்திலே - ஜ்ஞாநவ்யாப்தியைச் சொல்லுகிறபோது, "எங்கணும் நிறைந்த" என்றது - ஸ்வரூபவ்யாப்தி பரமென்று கண்டுகொள்வது. இதுவும் ஒரு பக்ஷம். l"நிறைந்த" என்றதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (ஜாதி வ்யக்திதோறும் இத்யாதி$_3$) n இத்தால் தாத்பர்யம் (உன்பக்கலிலே இத்யாதி$_3$) "சூழ்ச்சி ஞானம்" இத்யாதி$_3$ - ஸ்வரூபபரமானபோது, "என்றும் ஏழ்ச்சிக்கேடின்றி - சூழ்ச்சி - சுடரொளி - ஞானமாகி - எங்கணும் நிறைந்த எந்தாய்" என்று அந்வயித்து-ஸர்வகாலத்திலும் ஸங்கோசவிகாஸங்களின்றியிலேயிருப்பதாய், சேதனரைத் தப்பாதபடி விரகாலே அகப்படுத்திக்கொள்ளுமதாய், மிக்க தேஜஸ்ஸையுடைத்தான ஜ்ஞாந ஸ்வரூபத்தையுடையனாய், அந்த ஸ்வரூபத்தாலே எங்குமுண்டான எல்லா வஸ்துக்களிலும் வ்யாபித்த எந்தாய்! என்று ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம்; ஜ்ஞாநபரமானபோது, கீழ்சொன்னபடியே அந்வயித்து - ஸர்வகாலத்திலும் கர்மமடியாக ஆத்மாவினுடைய த$_4$ர்மபூ$_4$தஜ்ஞாநத்துக்கு வரக் கடவதான ஸங்கோசவிகாஸங்களின்றிக்கேயிருப்பதாய், எங்குமொக்க வ்யாபித்திருப்பதாய், விஶத$_3$தமமாயிருக்கிற ஜ்ஞாநத்தையுடையனாய், ஜ்ஞாநத்தாலே எங்குமுண்டான எல்லா வஸ்துக்களிலும் வ்யாபித்திருக்கிற எந்தாய்! என்று ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம். o,p"மற்றெங்கும்-தாழ்ச்சி தவிர்ந்து" என்று அந்வயித்து அர்த்த$_2$ம் (உன்னையொழிந்த இத்யாதி$_3$). "மற்று" என்றதுக்கு ஹார்த்த$_3$ப$_4$ாவம். q,r(வகுத்ததாய்) என்றது-"நின்" என்றத்தைப்பற்ற. s(நிரதிஶயபோ$_4$க்$_3$யமாய்)

A 1-1-10. B திருவிருத்தம் 95.

ஈ—தாளிணைக்கீழ் வாழச்சி) r வருத்ததாய் s நிரதிஶயபோக்யமாயிருக்கிற உன் திருவடிகளிலுண்டான கைங்கர்யத்தை, t இதுக்குமுன் t_2 புதியதுண்டறியாத நான் கிட்டுவதொரு ப்ரகாரம் அருளிச்செய்யவேணும். u இரண்டிடத்திலும் ப்ராவண்யம் ஒத்திருக்க, தாழ்ச்சியென்றும் u_2 வாழ்ச்சியென்றும் சொல்லுகிறார்-v1. "सर्वं परवशं दुःखम्" (ஸர்வம் பரவஶம் து:க்கம்) என்றும், 2. "सेवा श्ववृत्तिः" (ஸேவா ஶ்வவ்ருத்தி:) என்றும் அவற்றைச் சொல்லாநின்றதிறே; 3. "छाया वा सत्त्वमनुगच्छेत्" (சாயா வா ஸத்வமநுகச்சேத்) என்று இத்தை விதியாநின்றது; wஅவற்றைப்பற்ற, x இவ்வாழ்ச்சிக்கு

அ—பற்ற. s (நிரதிஶயபோக்யமாய்) என்றது "இணை" என்றத்தைப்பற்ற. t மேலுக்கெல்லாம் தாத்பர்யம் (இதுக்கு இத்யாதி). t_2 புதியது-நூதநமானது. u (இரண்டிடத்திலும் ப்ராவண்யம் ஒத்திருக்க) என்றது-இத்திருவாய்மொழியில் ஓடுகிற விஷயப்ராவண்யமும், பகவத்ப்ராவண்யமும் ஒத்திருக்க என்றபடி. அதவா, u (இரண்டிடத்திலும்) என்றது-பூர்வாவஸ்தையில் இதர ப்ராவண்யமும், இதாநீந்தநாவஸ்தையில் பகவத்ப்ராவண்யமும் ஒத்திருக்க என்னவுமாம். u_2 (வாழ்ச்சி என்றும் சொல்லுகிறார்) இதுக்குக் கருத்தென்? என்னில்—என்று கூட்டிக்கொள்வது. "இதரவிஷய ப்ராவண்யமுடையவனுக்கு பகவத்ப்ராவண்யம் கூடாது. பகவத்ப்ராவண்யம் உடையவனுக்கு இதர ப்ராவண்யம் கூடாது. இரண்டு இடத்திலும் ப்ராவண்யம் ஒத்திருக்குமோ?" என்று ஶங்காதாத்பர்யம். v இதுக்குப் பரிஹாரம் (ஸர்வம் இத்யாதி) அதாவது-இதர விஷய ப்ராவண்யம் ஸவாஸநமாகப் போகாமையையும், பகவத்ப்ராவண்யத்திலே நித்யஸூரிகளைப்போலே நிரந்தரமாக உட்புகுராமையையும் பற்ற, "தாழ்ச்சி, வாழ்ச்சி" என்று விஶேஷமாக ப்ரார்த்திக்கிறார் என்றபடி. o "மற்றெங்கும்-தாழ்ச்சி தவிர்ந்து" இத்யபிதாநாத்-விக்ரஹாநுவ்ருத்த்யா இதரவிஷயப்ராவண்யமப்யஸ்தீதி பாவஸ் ஸூச்யதே. p_2,t,w,x"அருளாய்" இதி ப்ரார்த்தநயா - பகவத்ப்ராவண்யமும், (நீ அன்றிக்கே) இதி, (இதுக்குமுன்) இதி வாக்யத்வயேந, (இவ்வாழ்ச்சிக்கு இட்டுப் பிறந்துவைத்து) இதிவாக்யேந ச-"யான்" இத்யஸ்ய

ஜீ—என்றது - "இணை" என்றத்தைப்பற்ற. t "யான்" என்றதுக்கு மேலேயும் கூட்டிக்கொண்டு பாவம் (இதுக்குமுன் இத்யாதி) t_2 புதியதுண்டறியாத - ஏகதேஶாநுபவமுமறியாத. புதியதுண்கை - ஏகதேஶாநுபவம். u (இரண்டிடத்திலும் ப்ராவண்யமொத்திருக்க) என்றது—இத்திருவாய்மொழியில் ஓடுகிற விஷயப்ராவண்யாநுஸந்தானமும்,பகவத்ப்ராவண்யமுமொத்திருக்க என்றபடி. u_2 (வாழ்ச்சி என்றும் சொல்லுகிறார்) இதுக்குக் கருத்தென்? என்னில்—என்று கூட்டுவது. v இதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஸர்வமித்யாதி) w அவற்றைப்பற்ற - அந்த ப்ரமாணங்களைப்பற்ற. x"யான்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் (இவ்வாழ்ச்சிக்கு இத்யாதி) x_2 இட்டுப் பிறந்துவைத்து-யோக்யனாய் வைத்து. y,z "வந்தே" என்றதுக்கு பாவம் (அதுதானும் இத்யாதி) 2."ஸேவா-

ப்ர—v1. (நாலாம் பாட்டு) (நின்தாளிணைக்கீழ் இத்யாதி) मानवे धर्मशास्त्रे (४) "ऋतामृताभ्यां जीवेत मृतेन प्रमृतेन वा। सत्यानृताभ्यां जीवेत न श्ववृत्त्या कदाचन॥ ४॥ ऋतमुञ्छशिलं ज्ञेयममृतं स्यादयाचितम्। मृतन्तु याचितं भैक्षं प्रमृतं कृषिरुच्यते॥ ५॥ सत्यानृतं तु वाणिज्यं येन केनापि जीव्यताम्। सेवा श्ववृत्तिराख्याता तस्मात्तां परिवर्जयेत्॥ ६॥"

v3. भगवच्छास्त्रे,—मूलसंहितायां "यथा तरुणवत्सा वत्सं वत्सो वा मातरं छाया वा सत्त्वमनुगच्छेत्"

5. வந்தாய்போ லேவந்து மென்மனத் தினைநீ
சிந்தாமல் செய்யா யிதுவே யிதுவாகில்
கொந்தார்கா யாவின் கொழுமலர்த் திருநிறத்த
எந்தாய்!யா னுன்னை யெங்குவந் தணுகிற்பனே?

ஆ— 5. வ்யா:— (வந்தாய்) அப்படி வருகை திருவுள்ளமன்றாகில், ஸ்ரீக$_3$ஜேந்த்$_3$ராழ்வானுக்கு வந்தாற்போலேயாகிலும் வந்து என்மனத்தினை நீ சிந்தாமற்செய்கிறிலை. நீ செய்யாதொழிந்தால் நான் என்னுடைய யத்நத்தால் உன்னை வந்து சேருகை என்றொரு பொருளில்லை ; இனி உன்னுடைய அழகைக் காணப் பெறாதே இழந்துபோமித்தனையாகாதே நான்? என்கிறார். 5.

ஓ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் — நீயேவந்து என்னை விஷயீகரித்து த$_4$ரிப்பியாயாகில், என் ஸாமர்த்$_2$யத்தாலே உன்னை ப்ராபிக்கைக்கு உபாயமில்லை. அத்யந்த பே$_4$ாக்$_3$யமான உன் திருவழகை, நான் இழந்தே போமித்தனையாகாதே? என்கிறார்.

ரீ—x_2 இட்டுப் பிறந்துவைத்து அத்தை இழந்திருக்கிற நான் கிட்டுவதொரு ப்ரகாரம் அருளிச்செய்யவேணும். y (வந்தே) z அதுதானும் முகந்தோற்றாதபடி நின்றருளவொண்ணாது ; என்கண்ணுக்குஇலக்காம்படி, ராமக்ருஷ்ணாத்$_3$யவதாரங்கள்போலே எனக்காக ஓர் அவதாரத்தைப் பண்ணியேயாகிலும் வந்தருளவேணும். 4.

அ—ப$_4$ாவத்ரயம்—''தாழ்ச்சி மற்றெங்கும்'' இதி பத$_3$ாநுகு$_3$ண்யேந, ப்ரார்த்த$_2$நாநுகு$_3$ண்யேந ச ஸ்வரூபமவலம்ப்$_3$ய சேதி த்$_3$ரஷ்டவ்யம். x_2 இட்டுப்பிறந்துவைத்து-யோக்$_3$யனாய். y,z''வந்து'' என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அதுதானும் இத்யாதி$_3$). 4.

ஜீ—ஸ்வவ்ருத்திராக்$_3$யாதா தஸ்மாத் தாம் பரிவர்ஜயேத்'' இதி மாநவே த$_4$ர்மஶாஸ்த்ரே, ப$_4$க$_3$வச்சா$_2$ஸ்த்ரே மூலஸம்ஹிதாயாம், 1. ''யதா$_2$ தருணவத்ஸா வத்ஸம் வத்ஸோ வா மாதரம் சா$_2$யா வா ஸத்த்வமநுக$_3$ச்சே$_2$த்''. க்ரமேணாந்வய:. 4.

ஆதே$_3$— நான்காம் பாட்டு. சேதநரைத் தப்பாதபடி அகப்படுத்திக் கொள்ளுகையாலே சூழ்ச்சியென்று சொல்லப்படுவதாய், எங்குமொக்க வ்யாபித்திருப்பதாய், விஶத$_3$தமமாயிருக்கிற ஜ்ஞாநப்ரபை$_4$யையுடையையாய், எல்லாக் காலத்திலும் கர்மமடியாக ஆத்மாவுக்கு வரக்கடவதான ஸங்கோசவிகாஸங்களின்றிக்கே, எல்லாவிடத்திலும் வ்யாபித்திருக்கிற என் ஸ்வாமி! உன்னையொழிந்த மற்றுள்ள விடத்தில் வரக்கடவதான தாழ்ச்சியையும் தவிர்ந்து, வகுத்ததாய் நிரதிஶய பே$_4$ாக$_3$யமாயிருக்கிற உன் திருவடிகளிலுண்டான கைங்கர்யத்தை இதுக்கு முன்பு அறியாத நான் கிட்டுவதொரு ப்ரகாரம் அருளிச்செய்யவேணும். அதுதானும் வந்து அருளிச்செய்யவேணும் என்கிறார் ''சூழ்ச்சி'' இத்யாதி$_3$யால். 4.

ஒ— வ்யா:— (வந்தாய் என்று தொடங்கி) **ராமக்ருஷ்ணாதி₃களாய்த் திருவ வதாரம் பண்ணினாற்போலேயன்றிக்கே ஸ்ரீக₃ஜேந்த்₃ராழ்வானுக்கு வந்தாற்போலே யாகிலும் வந்து பரமத₃யாளுவான நீ என் மனஸ்ஸை ஶிதி₂லமாகாதபடி பண்ணு கிறிலை. என்னை அங்கீ₃கரியாமையாகிற இதுவே உருவச்செல்லுமாகில்.** (கொந்தார் என்று தொடங்கி) **பூங்கொத்துக்களாலே நிறைந்திருந்துள்ள காயாவின் கொழுவிய பூப்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தைக் காட்டி என்னை அடிமைகொண்டவனே! 5.**

ப— அவ:— அநந்தரம் விலக்ஷணவிக்₃ரஹயுக்தனான நீ வந்து என் நெஞ்சை த₄ரிப்பியாயாகில், உன அழகை நான் இழக்குமித்தனையிறே என்கிறார்.

வந்தாய்போலே—(ப்ரஹ்லாத₃க₃ஜேந்த்₃ரர்களுக்கு) வந்தாற்போலே, **வந்தும்**-(ஒரு ப்ராது₃ர்பா₄வம் பண்ணி) வந்தாகிலும், **என்**—(உனனைக்கிட்ட ஆசைப்பட்ட) என்னுடைய, **மனத்தினை**—நெஞ்சை, **நீ**—(ஆபத்திலே உதவின) நீ, **சிந்தாமல்**—(விரோத்₄யநுஸந்த₄ானத்தாலே) ஶிதி₂லமாகாதபடி, **செய்யாய்**—பண்ணுகிறிலை, **இதுவே**—(உதவாமையாகிற)இதுவே, **இது**-(ஸ்வபா₄வமெனனும்) இதுவாய், **ஆகில்**-நடக்குமாகில், **கொந்து** — கொத்துககளாலே, **ஆர்** — நிறைந்த, **காயாவின்**— காயாவினுடைய, **கொழுமலர்**—செவ்விப்பூவின், **திருநிறத்த**—நிறத்தையுடைய னாய், **எந்தாய்** — (அவ்வழகைக்காட்டி) என்னை அடிமைகொண்ட ஸ்வாமியே! **யான்**—(உன் அழகொழியச் செல்லாத) நான், **உன்னை**—(இவ்வழகைக காட்டின) உன்னை, **எங்கு**—எங்கே, **வந்து**—வந்து, **அணுகிற்பன்**—கிட்டவல்லேனாவது? 5.

இ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் — நீ முகந்தோற்ற வந்து அவதரித்து த₄ரிப்பியாயாகில், உன்னழகை நான இழந்தேபோமித்தனையோ? என்கிறார்.

வ்யா:— **(வந்தாய்போலே வந்தும்)** நெடுநாள் இங்கே கால்தாழவேண்டும் ராமக்ருஷ்ணாத்₃யவதாரங்கள் போலனறிக்கே, ஆனைக்கு உதவினாற்போலே யாதல், தூணிலே தோற்றினாற்போலேயாதல் வந்தாகிலும். **(என் மனத்தினை)** A "நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும நெஞ்சிடிந்துகும்" என்னும் மநஸ்ஸை. **(நீ)** உருவழிந்தவற்றை உண்டாக்கவல்ல நீ. **(சிந்தாமற்செய்யாய்)** நீராய் மங்கிப்போகாதபடி பண்ணுகிறிலை. **(இதுவே இதுவாகில்)** உதவாதொழிகையே ஸ்வபா₄வமாய்ச் செல்லுமாகில். **(கொந்தார் இத்யாதி₃)** நீ உதவாதபோது ஆறியிருக்கலாயோ உன் வடிவிருக்கிறது ? கொத்துக்களாலே நிறைந்த காயா வினுடைய கொழுவிய பூப்போலே இருக்கிற விலக்ஷணமான வடிவழகைக் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவனே ! உதவாதொழியப்பார்த்த நீ, உன் வடிவைக்காட்டிற்றென்? **(யான்)** உன்னைக் கிட்டுகைக்குக் கைம்முதலில்லாத நான். **(உன்னை) 1. "तस्यैष आत्मा विवृणुते तनूं स्वाम्" (தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்)** என்று நீயே அநுப₄விப்பிக்கும் உன்னை. **(எங்கு இத்யாதி₃)** எங்கே கிட்டப்புகுகிறேன் ?

5.

A 9-6-2

ஈ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டு. a"நீர் 'வந்தே அருளவேணும்' என்றுநின்றீர்; b இது நமக்குத் c தட்டுப்படும்; d ஒருவிசை பதினோராயிரமாண்டு இருந்தோம்; ஒருவிசை நூறாண்டிருந்தோம்; வருகை நமக்குப் e பணியுண்டு காணும்"—என்ன; "எனக்கு f அவைபோலே சிலநாள் இருந்து உபகரித்தருளப்பெறில் அழகிது; அதுசெய்யத் திருவுள்ளமல்லவாகில், ஆனைக்குத் தோற்றினாற்போலேயும், ப்ரஹ்லாத$_3$னுக்குத் தோற்றினாற்போலேயும் எனக்கும் ஒரு g தோற்றரவு g$_2$ தோற்றியேயாகிலும் உதவ வேணும்" என்கிறார்.

வ்யா:— (h வநதாயபோலே h$_2$ வநதும) i **வந்து சிலநாளிருந்தவை போலன்றிக்கே,வந்தாய்போலே வந்தும்.** (என மனததனை நீ,**உன்னையொழிய த$_4$ரியாதபடியான என் மனஸ்ஸை** j **த$_3$ஶையறிந்து த$_4$ரிப்பிக்கும் நீ;** k **உருவழிந்தவற்றை உண்டாக்க வல்ல நீ.** (l சிந்தாமற l$_2$ செயயாய) m **இது** n **த்$_3$ரவீபூ$_4$தமாய்** o **மங்கிப்போகாதபடி**

அ— அஞ்சாம் பாட்டு. (வந்தாய்போலே இத்யாதி$_3$) a,h வந்திருந்தாய்போலே வந்திருந்து இத்யநபி$_4$த$_4$าய "வந்தாய்போலே வந்து" இதி நிர்தே$_3$ஶஞ்ச, அபிநா - அபரிதோஷஸ்ஸூச்யத இதி ச ஹ்ருதி$_3$ நித$_4$ாய ஸங்க$_3$திமாஹ (நீர்வந்தே அருளவேணும் இத்யாதி$_3$) b இது-வருகை. c தட்டுப்படும்-ப்ரயாஸமாம்; ப்ரதிப$_3$த்$_3$த$_4$மாம் என்றுமாம். d "இது நமக்குத் தட்டுப் படும்" இத்யேதத்$_3$ விவ்ருணோதி (ஒருவிசை இதி) ஒருவிசை - ஒருகால். e பணியுண்டு - கார்யமுண்டு; ப்ரயாஸ ஸாத்$_4$யம் என்றபடி. f (அவைபோலே) என்றது - ராமக்ருஷ்ணாத்$_3$யவ்தாரம்போலே என்றபடி. g தோற்றரவு-ப்ராது$_3$ர்ப்ப$_4$ாவம். h,i வந்திருந்து என்னாதே, "வந்தாய் போலே" என்கையாலே - வந்திருந்தவையை வ்யாவர்த்திக்கிறதாக அருளிச்செய்கிறார் (வந்து சிலநாள் இத்யாதி$_3$) h A தொடுவுண்ணப்போந்தாற்போலே என்று இப்புடைகளிலே நிர்தே$_3$ஶி யாமல், "வந்தாய்போலே" என்று இவ்வளவை நிர்தே$_3$ஶிக்கையாலே - அது தோன்றுமிறே; h$_2$ "வந்தும்" என்கிற உம்மையாலும்-தோன்றும் அது; ஆகிலும் என்றிறே அர்த்த$_2$ம், ஆகிலும் என்று - வருகையை லக்ஷ$_4$ணிக்கையாலே, இப்படிப்பட்ட வரவாக வேணுமிறே. இவையிறே - ப்ரவேஶத்திற்சொன்ன ஸம்வாத$_3$த்துக்கு ஸூசகம். j (த$_3$ஶையறிந்து) என்கிறது-"என்மனத்தினை-நீ" என்ற ஸமபி$_4$வ்யாஹாரலப்$_3$த$_4$ார்த்த$_2$ம்; "என் மனஸ்ஸை இப்போது செய்கிறிலை" என்றால் - முன்பு த$_4$ரிப்பித்தமை தோன்றும். l$_2$ வர்த்தமான நிர்தே$_3$ஶத்தாலே - இப்போது என்று தோன்றும்; வர்த்தமானமென்றது - செய்யாய் என்றத்தைப்பற்ற. k (உருவழிந்தவற்றை) என்கிற இது-ப்ரஸித்$_3$தி$_4$ லப்$_3$த$_4$ார்த்த$_2$ம். m இது-மநஸ்ஸு. o (மங்கி) சிந்தினது தரையிலே

ஜீ— அஞ்சாம் பாட்டு. (வந்தாய் இத்யாதி$_3$) a,h "வந்தாய்போலே வந்தும்' என்ற பத$_3$த்திலே நோக்காக அவதாரிகை (நீர் வந்தே அருளவேணும் இத்யாதி$_3$) c தட்டுப்படும் - ப்ரதிப$_3$த்$_3$த$_4$ மாம்; ப்ரயாஸப்படும் என்றபடி. d ததே$_3$வ விவ்ருணோதி (ஒருவிசை இத்யாதி$_3$) ஒருவிசை - ஒருகால். e பணியுண்டு - கார்யமுண்டு; ப்ரயாஸ ஸாத்$_4$யம் என்றபடி. f அவைபோலே - ராம க்ருஷ்ணாத்$_3$யவதாரங்கள் போலே. g தோற்றரவு-அவதாரம். g$_2$ தோற்றியேயாகிலும் பண்ணியே யாகிலும். h வந்தாய்போலே வந்தும்-ப்ரஹ்லாத$_3$ க$_3$ஜேந்த்$_3$ராதி$_3$களுக்கு வந்தாற்போலே ஒரு ப்ராது$_3$ர்ப்ப$_4$ாவம் பண்ணிவந்தாகிலும், h,i வந்திருந்து என்னாதே, "வந்தாய்போலே" என்கை யாலே-வந்திருந்தவையை வ்யாவர்த்திக்கிறதாக அருளிச்செய்கிறார் (வந்து சிலநாள் இத்யாதி$_3$) h$_3$ "வந்தும்" என்ற ஶப்$_3$த$_3$ம்-அந்வாசயத்திலே. j (த$_3$ஶையறிந்து) என்கிறது-"என்மனத்தினை நீ" என்ற ஸமபி$_4$வ்யாஹார ஸித்$_3$த$_4$ார்த்த$_2$ம். k விவரணம் (உருவழிந்த இத்யாதி$_3$) m இது-மநஸ்ஸு. l சிந்தாமற்செய்யாய்-ஶிதி$_2$லமாகாதபடி செய்கிறிலை. p,r "இதுவே" என்றதுக்கு

A திருவிருத்தம்-21.

ஈ—**செய்கிறிலை.** (இதுவே இதுவாகில்-எங்கு வந்தணுகிற்பன்) **என்கிறார்.** (p இதுவே q இதுவாகில்) r **உன்னையொழிய மங்கிப்போகையும் இதுக்கு ஸ்வப4ாவமாய், இது** s **மங்கக்கொடுத்துப் பார்த்திருக்குமது உனக்கு ஸ்வப4ாவமாய்விட்டதாகில்.** (tகொந்தார இதயாதி3) t_2**"சிறியதுக்கு இனியது இடேன்"** t_3**என்று இப்படி செய்யக்கடவதாக இருந்த நீ இவ்வடிவில் சுவட்டை எனக்கு** t_4 **அறிவித்ததென் ?** u **கொந்தார்ந்து-** u_2 **தழைத்திருந்துள்ள** u_3**காயாவினுடைய** u_4**கொழுவிய மலர்போலே குளிர்ந்திருந்துள்ள திருநிறத்தைக்காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவனே!** (v யான் இதயாதி3) w **உன்னைக் கிட்டுகைக்கு ஒரு** w_2**கைம்முதலில்லாத நான்;** x**இவ்வடிவில் பே4ாக்3யதையறிந்த நான்.** y **பிரியில்** y_2**த4ரியாத வடிவு படைத்திருக்கிற உன்னை.** z**1."तस्यैष आत्मा विवृणुते तनूं स्वाम्"** **(தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்) என்று - நீயே அநுப4விப்பிக்கும் உன்னை,** a **என்ன ஸாத4நாநுஷ்ட2ானத்தைப்பண்ணி எங்கேவந்து கிட்டக்கடவேன் ?** b **"நான் உன்னைக் கிட்டுகை" என்றொரு பொருளுண்டோ ?** **5.**

அ—மங்குமிறே; அத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. n த்3ரவீப4ாவம் சிந்துகைக்குக் காரணமாகையாலே சொல்லுகிறது. p,r "இதுவே" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (உன்னையொழிய என்று தொடங்கி) q,s "இதுவாகில்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (மங்கக்கொடுத்து என்று தொடங்கி) t,t_2 "திருநிறத்தவெந்தாய்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (சிறியதுக்கு என்று தொடங்கி) t_3"என்று" என்ற அநந்தரம்-இராமலென்று ஶேஷம். t_4 (அறிவித்ததென்) என்றத்தோடே அந்வயம். u_2 ஶப்3த3ார்த்த2ம் (தழைத்திருந்துள்ள இத்யாதி3) u_3 காயா-அதஸீ. u_4கொழுவிய-ஸ்நிக்3த4மான. v,w,x "யான்" இத்யஸ்ய ப4ாவத்3வயமாஹ (உன்னைக் கிட்டுகைக்கு இத்யாதி3 வாக்யத்3வயேந) w_2 "சிந்தாமற் செய்யாய்" என்றத்தால் ஸித்3த4ம் - கைம்முதலில்லாமை; அர்த்த2ஸித்3த4மாதல். y,z உக்தார்த்த2த்3வயாநுகு3ணம் "உன்னை" இத்யஸ்யாபி அர்த்த2த்3வயம் வ்யுத்க்ரமேணாஹ (பிரியில் த4ரியாத இத்யாதி3வாக்யத்3வயேந) y_2 த4ரியாத-த4ரிக்கவொண்ணாத. w,z "உன்னைக் கிட்டுகைக்கு" என்றதுக்கு ப்ரதிகோடி அருளிச்செய்கிறார் (தஸ்யைஷ இத்யாதி3) a,b (என்ன ஸாத4நாநுஷ்ட2ாநத்தைப்பண்ணி) இத்யாதி3வாக்யத்3வயம் - க்ரமேண ப4ாஷ்யகார பூர்வாசார்ய நிர்வாஹாநுகு3ணம். "கொந்தார்காயாவின் கொழுமலர்த் திருநிறத்தவெந்தாய்-நீ-வந்தாய்போலே வந்தும் என்மனத்தினை - சிந்தாமல் செய்யாய் ; இதுவே இதுவாகில் - யான் உன்னை எங்கு

ஜீ—அர்த்த2ம் (உன்னையொழிய இத்யாதி3) q,s "இதுவாகில்" என்றதுக்கு அர்த்த2ம் (இது மங்கக்கொடுத்து இத்யாதி3) t,t_2 "திருநிறத்த எந்தாய்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (சிறியதுக்கு இத்யாதி3) t_3 "என்று" என்ற அநந்தரம்-இராமல் என்று ஶேஷம். t_2...t_4 (சிறியதுக்கு இனியதிடேன்) என்றிராமல் - (எனக்கு அறிவித்ததென்) என்று அந்வயிப்பது. u_2 ஶப்3த3ார்த்த2ம் (தழைத்திருந்துள்ள இத்யாதி3) t,u கொந்தார்-கொந்தார்ந்து - கொத்துக்களினாலே நிறைந்து. u_4 கொழுவிய-ஸ்நிக்3த4மான. v,w,x "யான்" என்றதுக்கு அர்த்த2த்3வயம் (உன்னைக் கிட்டுகைக்கு இத்யாதி3வாக்யத்3வயேந) w_2 அர்த்த2ஸித்3த4ம் (கைம்முதலில்லாமை) y,z உக்தார்த்த2த்3வயாநுகு3ணம் "உன்னை" என்றதுக்கும் அர்த்த2த்3வயம் வ்யுத்க்ரமேணாஹ (பிரியில் த4ரியாத இத்யாதி3நா, தஸ்யைஷ இத்யாதி3நா ச) y_2த4ரியாத-த4ரிக்கவொண்ணாத. w,x,y,z ஆக இந்த இரண்டர்த்த2மும்- "யான்" என்கிற ஶப்3த3த்தினுடைய இரண்டர்த்த2த்துக்கும் ப்ரதிகோடியாயிருக்கிறது. w,z அதில் முந்தின அர்த்த2த்துக்கு இதில் இரண்டாமர்த்த2ம், x,y அதில் இரண்டாமர்த்த2த்துக்கு இதில் முந்தின அர்த்த2ம். a,b (என்ன ஸாத4நாநுஷ்ட2ானத்தைப்பண்ணி) இத்யாதி3வாக்யத்3வயமும்-

6. கிற்பன் கில்லே னென்றிலன் முனநாளால்
அற்பசா ரங்க ளவைசுவைத் தகன்றொழிந்தேன்
பற்பல் லாயிர முயிர்செய்த பரமா!நின்
நற்பொற்சோ தித்தாள் நணுகுவ தெஞ்ஞான்றே.

ஆ— 6. வ்யா:— (கிற்பன்) "இதுக்கு முன்புள்ள காலமெல்லாம் உன் திருவடிகளைச் சேருகைக்கு ஈடாயிருப்பதொரு ஸுக்ருதத்தைச் செய்வோம் என்று செய்தல், அதுக்கு விரோதி4யான து3ஷ்க்ருதத்தைத் தவிருவோமென்று தவிர்தல் செய்திலேன்; எடுத்த படிசெய்து திரிந்தேன்; இப்படிசெய்து திரிந்து அதிக்ஷுத்3ரமான விஷயரஸத்தை பு4ஜித்து உன் திருவடிகளைச் சேருகைக்கு அர்ஹனன்றிக்கே அகன்று போனேன்" என்று நசையற்றுப்போய்த் துவளப்புக்கவாறே பின்னையும் அவனுடைய ஸர்வாத்மநிர்மாணநுகு3ண நிரதிஶயஶக்தியோக3த்தை அநுஸந்தி4த்துப்போய் உஜ்ஜீவித்து, "இந்த அபர்யந்தமான ஆத்மாக்கள் எல்லாரையும் ஸ்ருஷ்டித்தருளின உனக்கு என்னை ஒருவனையும் உன் திருவடிகளுக்கு ஈடாம்படி பண்ணியருளுகை ஒரு பொருளோ? ஆனபின்பு உன் திருவடிகளை என்று நான் சேர்வது?" என்கிறார். 6.

ஒ— அவ:— ஆறும் பாட்டில் — மீளவும் சாபலாதிஶயத்தாலே, நிரதிஶய பே4ாக்3யமான உன்னுடைய திருவடிகளை நான் கிட்டுவதென்று? என்கிறார்.

அ—வந்தணுகிற்பன்" இத்யேவ நிர்வாஹத்3வயேऽப்யந்வய:. அஸ்மிந்நேவாந்வயே நிர்வாஹத்3வயாநுகு3ணம் ப4ாவோ த்3ரஷ்டவ்ய:. பூர்வாசார்ய நிர்வாஹத்தில், "எங்கு" என்றுக்ஷேபம். । சிந்தாமல் - விரோத்4யநுஸந்த4ானத்தாலே ஶிதி2லமாகாதபடி. t, கொந்தார்கொத்துக்களாலே நிறைந்த. 5.

ஜீ—க்ரமேண எம்பெருமானார் பூர்வாச்ார்ய நிர்வாஹத்3வயாநுகு3ணம். "கொந்தார் காயாவின் இத்யாரப்4ய, எந்தாய் - வந்தாய்போலே தொடங்கி, இதுவே இதுவாகில்-யான். உன்னை எங்கு வந்து அணுகிற்பன்" இதி நிர்வாஹத்3வயேபி அந்வய:. "எங்கு" என்றது - பூர்வர்கள் நிர்வாஹே க்ஷேபம்; ப4ாஷ்யகார நிர்வாஹே ப்ரஶ்நம். அணுகிற்பன்-கிட்டவல்லேன். 5.

ஆதே3— ஐந்தாம் பாட்டு. வந்து சில நாள் /(இருந்த) அவை போலன்றிகே, வந்தாய்போலே வந்து, உன்னையொழிய த4ரியாதபடியான என் மநஸ்ஸின் தௌ3ஶயறிந்து த4ரிப்பிக்கும் நீ இது த்3ரவீபூ4தமாய் மங்கிப்போகாதபடி செய்கிறிலை; உன்னையொழிய மங்கிப்போகையும் இதுக்கு ஸ்வப4ாவமாய், *தழைத்திருந்துள்ள காயாவினுடைய கொழுவிய மலர்போலே குளிர்ந்திருந்துள்ள திருநிறத்தைக் காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவனே! உன்னைக் கிட்டுகைக்கு ஒரு முதலில்லாத நான் பிரியில் த4ரியாத வடிவுபடைத்திருக்கிற உன்னை என்ன ஸாத4நாநுஷ்டா2நம் பண்ணி எங்கே வந்து கிட்டக்கடவேன்? என்கிறார் "வந்தாய்போலே" இத்யாதி3யால். 5.

/ இருக்கவேண்டிய இப்பத3ம் முன்பதிப்பில் இல்லை; *"இது மங்கக்கொடுத்துப் பார்த்திருக்குமது உனக்கு ஸ்வப4ர்வமாய்விட்டதாகில்" என்னும் பங்க்தி விடுபட்டிருக்கவேண்டும்.

ஓ— வ்யா— (கிற்பன் கில்லேன் என்று தொடங்கி) **போன காலமெல்லாம் அல்பயத்நமாய், ப₃ஹுப₂லமான புண்யங்களைப் பண்ணுவேன் என்னுதல் செய்திலேன்; அல்பப₂லமாய் ப₃ஹ்வநர்த்த₂மான பாபத்தைப்பண்ணுவேனல்லேன் என்னுதல் செய்திலேன்; அல்பாஸ்வாத₃மாம் விஷயரஸங்களை அநுப₄வித்து ஸர்வ ஶக்தியான உன்னுலும் அப்ரதிஸமாதே₄யத₃ஶையாம்படி அகன்றேன்.** (பற்பல் என்று தொடங்கி) **ப்ரளயகாலத்திலே மங்கி அஸத்கல்பராய் அஸங்க்₂யேயரான ஆத்மாக்களைக் கரணகளேப₃ரங்களோடே கூட்டி உண்டாக்கின அபரிமித ஶக்திகனுனவனே!** 6.

ப— 6. அவ:— அநந்தரம், அநாதி₃காலம் விஷயப்ரவணனுய் அகன்ற நான், எல்லாவற்றையும் நினைத்தபடி செய்யவல்ல நிரவதி₄க ஶக்தியுக்தனுன **உன்னைக்** கிட்டுவதென்று? என்கிருர்.

முனநாள் ஆல் — முற்காலமெல்லாம், **கிற்பனென்றிலன்**—("குர்யாத்" என்று - நன்மை செய்ய அடுக்கும் என்ருல்) வல்லேன் என்று இசைந்திலேன்; **கில்லேனென்றிலன் — (**"ந குர்யாத்" என்று - தீமை செய்யலாகாதென்ருல்**)** மாட்டேனென்று தவிர்ந்திலன்; **(**இப்படி விதி₄நிஷேத₄ங்களுக்கு அவிஷயபூ₄தனுய்க் கொண்டு**) அற்பம்** — அத்யல்பமான, **சாரங்கள்**—பசையையுடைத்தான, **அவை**—நாநாவித₄துர்விஷயங்களை, **சுவைத்து**—(பசையுண்டாக ப்₄ரமித்து எதிர்ப்பசை கொடுதது) பு₄ஜித்து, **அகன்ருெழிந்தேன்**—(அதடியாக) தூ₃ரஸ்த₂னுய்விட்டேன்; **பற்பல்** — நாநாவித₄மாய், **ஆயிரம்**—அஸங்க்₂யாதமான, **உயிர்**—ப்ராணிஜாதங்களை, **செய்த**—(நினைத்தபடி) உண்டாக்கவல்ல, **பரமா**—ஶக்திபாரம்யத்தையுடையவனே! **நின்**—(வகுத்த ஸ்வாமியான) உன்னுடைய, **நல்**—அப்ராக்ருதமாய், **பொன்**—அதிரமணீயமாய், **சோதி**—தேஜோமயமான, **தாள்**—திருவடிகளை, **நணுகுவது**—கிட்டுவது, **எஞ்ஞான்று**—எக்காலம்?

ஶக்திமானுன நீ கிட்டுவிக்குமதொழிய, என்னைப் பார்த்தால் கிட்ட விரகில்லை என்று கருத்து. 6.

இ— அவ:— ஆரும் பாட்டில்—என்னைப் பார்த்தால் கிட்ட விரகில்லை; உன்னைப் பார்த்தால் தப்ப விரகில்லை; ஆனபின்பு நிரதிஶயபோ₄க்₃யமான திருவடிகளைக் கிட்டுவதென்று? என்கிருர்.

வ்யா:— **(கிற்பன்)** "அல்பயத்நமாய், ப₃ஹுப₂லமான ஸுக்ருதத்தைச் செய்" என்ருல், 'ஓம்' என்றிசைந்திலேன்; "மித்ரப₄ாவத்தாலே அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமான போ₄க₃த்தைப் பெறலாம்" என்ருல், 'அத்தைச் செய்வேன' என்றிலேன். **(கில்லேனென்றிலன்)** "இப்போது அல்பமாய், மேலே பூ₃ர்வ காத்த₂மாயிருக்கிற விஷயப்ராவணயத்தைத் தவிரும" என்ருல், 'அத்தைத் தவிர்வேன்' என்றிலேன். இப்படி செய்கிறது எத்தனைநாள் போரும்? என்ன—**(முன நாளால்)** நீ விஶேஷகடாக்ஷம் பண்ணுவதுக்கு முன்பெல்லாம். இங்நெடு

இ—நாளெல்லாம நம்மை அகன்றது எத்தாலே? என்ன **(அற்பசாரங்கள்)** உன்னை யிழப்பிக்கவேண்டுவதுண்டு; அநுப₄விககலாவது ஒன்றிலலை. **(அவை)** இப்படி யிருப்பன அநேகம். **(சுவைத்து)** இவையெல்லாவற்றிலுமாக நா நன்னையப் பெற்றதோ? என்னில; நாவில பசைகொடுததுக் கைகொடுத்து பூ₄ஜிக்க வேண்டுமபடியிருககை. இத்தால பெற்றதேதென்ன **(அகன்றொழிந்தேன்)** ஸர்வஶக்தியான உனக்கும் எட்டாதபடி கைகழிந்தேன. நான என்னை முடித்துக் கொண்டேன்; உடைய நீ எடுத்துக்கொள்ளிற் கொள்ளுமித்தனை. நீர் நின்ற நிலை அஸமாதே₄யம் என்னும்படியாயிருந்ததீ! என்ன **(பற்பல்லாயிரம் இத்யாதி₃)** இல்லாதவன்று உண்டாக்கின உனக்கு, உள்ளதொன்றுககு ஒரு கு₃ணுத₄ானம் பண்ணுகை அரிதோ? **பற்பல்லாயிர**மென்று-ஜீவாநந்த்யம். உயிர்செய்கையாவது-ஶரீரததோடே ஸம்ப₃ந்தி₄ப்பிக்கை. **(பரமா)** நிரவதி₄க ஶக்தியுக்தனுனவனே! **(நின் இத்யாதி₃)** ப்ராப்தமாய், அப்ராக்ருதமாய், ஸ்ப்ருஹணீயமாய், நிரவதி₄க தேஜோரூபமான திருவடிகளை. **(நணுகுவதென்ஞான்றே)** என்னைப் பார்த்தால பெற விரகில்லை; உனக்கு ஶக்தியிற்குறையில்லை; இனி நாளறியுமித்தனை என்கிருர். 6.

ஈ— அவ— ஆறும் பாட்டு. a என்னைப் பார்த்தால் கிட்ட விரகில்லை, a₂ உன்னைப் பார்த்தால் தப்ப விரகில்லை; ஆனபின்பு, நிரதிஶயபோ₄க்₃யமான உன் திருவடிகளைக் கிட்டுவதென்று? என்கிருர். b விதி₄நிஷேத₄ங்களுக்கு வஶ்யனன்றிக்கே இதர விஷயப்ரவணனுய்க் கைகழிந்துபோன நான் உன் திருவடிகளைக் கிட்டுவதென்று? என்கிருர்.

வ்யா:—(c கிற்பன் கில்லேனென றிலன்) d "ஆழ்வீர்! ப₄க₃வத்₃விஷயத்தில் வந்தால் இச்சை₂க்கு மேற்பட ஓராயாஸமின்றிக்கே, பேற்றில் வந்தால் அபுநராவ்ருத்தி

அ— ஆறும் பாட்டு. (கிற்பன் இத்யாதி₃) a தம்முடைய பூர்வாவஸ்தை₂யையும், அவனுடைய ஸ்ருஷ்டியையும் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, "நின் நற்பொற்சோதித்தாள் நணுகுவதென்ஞான்று" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிருர் (என்னைப்பார்த்தால் இத்யாதி₃) b கீழ்வாக்யவிவரணம் (விதி₄நிஷேத₄ இத்யாதி₃) a₂ (உன்னைப்பார்த்தால்) உன்னுடைய போ₄க்₃யதையைப் பார்த்தால் வஶீக்ருதனுய் நிற்குமதொழியத் தப்ப விரகில்லை என்றபடி. b அன்றிக்கே, பூர்வார்த்த₄த்திலே நோக்காய், தாத்பர்யாந்தரம் (விதி₄நிஷேத₄ இத்யாதி₃) c கிற்பன் - ஶக்தனுகிறேன்; கில்லேன் - ஶக்தனுகிறிலேன்; "கிற்பன் என்றிலன், கில்லேன் என்றிலன்" என்று அந்வயிப்பது - வல்லேன் என்றிலன், மாட்டேன் என்றிலன் என்றபடி. d "கிற்பன்" என்றதுக்கு அர்த்த₂ம் (ஆழ்வீர்

ஜீ— ஆறும் பாட்டு. (கிற்பன் இத்யாதி₃) a தம்முடைய பூர்வாவஸ்தை₂யையும், அவனுடைய ஸ்ருஷ்டியையும் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, "நின் நற்பொற்சோதித்தாள் நணுகுவதென்ஞான்று" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிருர் (என்னைப்பார்த்தால் இத்யாதி₃) b கீழ்வாக்யவிவரணம் (விதி₄நிஷேத₄ இத்யாதி₃). c "கிற்பன் என்றிலன், கில்லேன் என்றிலன்" என்று அந்வயிப்பது; வல்லேன் என்றிலன், மாட்டேன் என்றிலன் என்றபடி. d "கிற்பன்" இத்யாதி₃க்கு அர்த்த₂ம் (ஆழ்வீர் இத்யாதி₃) d₂ அதுக்கு

ஈ—லக்ஷணமோக்ஷமாயிருக்கும் ; d₂ அதுக்கு ஈடாக d₃ ஒன்றைச்செய்யவல்லீரே'' என்றால்; 'd₄ஓம், அப்படி செய்கிறேன்' என்றிலன். ''இதரவிஷய ப்ராவண்யமாகிறது: ஆயாஸம் க₄னத்துப் பேற்றில் ஒன்றின்றிக்கே இருப்பதொன்று: அத்தைத் தவிர வல்லீரே'' என்றால்; ''ஓம், தவிருகிறேன்'' என்றிலன். 'இப்படி விஹிதத்தைச் செய்யாமையும், அவிஹிதத்தைச் செய்கையும் என்று தொடங்கி?' என்ன—(முனநாளால) காலமெல்லாம் எனக்கு இதுவேயன்றோ யாத்ரை. இப்படி நெடுநாள்பட, நம்மை யொழியப் புறம்பே துவக்க வல்லபடி பே₄ாக்₃யபூ₄தமான விஷயங்களும் உண்டாயிற்றோ? என்னில்: (அற்பசாரங்கள) e உன்பக்கல் வாராதபடி e₂ தகைய வேண்டுவது உண்டு, அதுதன்பக்கல் ஒன்றில்லை. f முள்ளிப்பூவில் ரஸம்போலே தான் அல்பமாய், அவைதாம் பலவாய், f₂ தன்னுவில் பசைகொடுத்து பு₄ஜிக்கவேண்டும்படியிருக்கிற விஷயங்கள்தோறும் கால்தாழ்ந்து, ஸர்வஶக்தியான தேவரை A''ஓடினேன்'' என்கிற படியே கைகழியப்போனேன். நெடுநாள் இப்படி நம்மைக்கைகழிந்தீராகில் f₃ நம்மை இனிச்செய்யச் சொல்லுகிறதென் ? என்ன (பறபலலாயிரம g உயிர் செய்த பரமா) h உயிர்செய்கையாவது - ஸ்தி₂திக₃மநஶயநாதி₃களுக்கு யோக்₃யமாம்படி ஶரீரத்தோடே ஸம்ப₃ந்தி₄ப்பிக்கை. i எண்ணிறந்த பத₃ார்த்த₂ங்களை உண்டாக்கின ஸர்வாதி₄கனே! j இல்லாத வஸ்துவை உண்டாக்கின உனக்கு, j₂ உள்ள வஸ்துவுக்கு ஒரு j₃ கு₃ணுத₄ாநம் பண்ணுகை அரிதோ? (நின இத்யாதி₃) உன்னுடைய—நன்றாய்,

அ—இத்யாதி₃)d₂,d₃(அதுக்கு ஈடாக ஒன்றை) தாத்₃ருஶேச்ச₂ாஜநகத்வே ந ஸத்ஸேவாம். மோக்ஷத்துக்கு ஈடாக அத்₃வேஷாபி₄முக்₂யாதி₃யை என்னவுமாம். d₄(ஓமிதி) அங்கீ₃காரஸூசகம்அவ்யயம். இத்தால் - விஹிதாநநுஷ்ட₂ாநமும், நிஷித்₃த₄ாநுஷ்ட₂ாநமும் பண்ணிப்போந்தேன் என்றபடி. e தாத்பர்யம் (உன்பக்கல் இத்யாதி₃) e₂ தகையவேண்டுவது - ப்ரதிப₃ந்தி₄க்கவேண்டுவது, f ''அற்பம்'' என்றதுக்கு முன்பு ப்ரதிபாதி₃த்த அல்பத்வத்தை ஸநித₃ர்ஶநமாக அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, 'சாரங்கள்' என்கிற ப₃ஹுவசநத்துக்கும், ''சுவைத்து'' என்கிறதுக்கும், ''அகன்றொழிந்தேன்'' என்கிறதுக்கும் அர்த்த₂ம் அருளிச்செய்கிறார் (முள்ளிப்பூவில் இத்யாதி₃) f₂ (தன்னுவில்) பு₄ஜிக்கிறவனுடைய நாக்கில் ஈரத்தாலே பே₄ாஜ்யத்துக்கு ஈரிப்பை உண்டாக்கி என்கை. g உயிர்செய்கை-சேதநஸ்ருஷ்டி:. h நித்யாநாம் ஸ்ருஷ்டி: கா நாமேத்யத்ராஹ (உயிர்செய்கையாவது இதி) i ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (எண்ணிறந்த இத்யாதி₃) j இத்தால் ப₂லித்ததேது? என்ன; (இல்லாத வஸ்துவை இத்யாதி₃) f₂,j₂ (உள்ள வஸ்துவுக்கு ஒரு கு₃ணுத₄ாநம் பண்ணுகை அரிதோ) இத்யுத்தரக்₃ரந்த₂த₃ர்ஶநாத் 1. ''ப்ரதிவசநப்ரகாரேண

ஜி—ஈடாக-மோக்ஷத்துக்கு ஈடாக. d₃ ஒன்றை-இச்சை₂யை; அத்₃வேஷாதி₃களையாதல். d₄ (ஓமிதி) அங்கீ₃காரஸூசகம் அவ்யயம். இத்தால் விஹிதாநநுஷ்ட₂ானமும் நிஷித்₃த₄ாநுஷ்ட₂ானமும் பண்ணிப்போந்தேன் என்றபடி. e தாத்பர்யம் (உன்பக்கல் இத்யாதி₃) f அல்பதையை ஸநித₃ர்ஶநமாக அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு ''சாரங்கள்'' என்கிற ப₃ஹுவசனத்துக்கும், ''சுவைத்தகன்றொழிந்தேன்'' என்கிறதுக்கும் அர்த்த₂ம் (முள்ளிப்பூவில் இத்யாதி₃) f₂ (தன்னுவில் பசை கொடுத்து) பு₄ஜிக்கிற தன் நாக்கில் ஈரத்தாலே ஆர்த்₃ரதையை உண்டாக்கி. g உயிர் செய்கை - சேதநஸ்ருஷ்டி:. h நித்யமான ஆத்மவஸ்துவைச் செய்கையாவதென்? என்ன (உயிர் செய்கையாவது இத்யாதி₃) i ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (எண்ணிறந்த இத்யாதி₃) j ப₂லிதம் (இல்லாத இத்யாதி₃) f₂,j₂(கு₃ணுத₄ாநம் பண்ணுகையரிதோ) என்று உத்தரக்₃ரந்த₂மிருக்கையாலே, 1.''ப்ரதி

A பெரிய திரு 1-1-1.

7. எஞ்ஞான்று நாமிருந் திருந்திரங்கி நெஞ்சே!
மெய்ஞ்ஞான மின்றி வினையியல் பிறப்பழுந்தி
எஞ்ஞான்று மெங்கு மொழிவற நிறைந்துநின்ற
மெய்ஞ்ஞானச் சோதிக் கண்ணனை மேவுதுமே.

ஆ— 7. வ்யா:— (எஞ்ஞான்றும்) ப₄க₃வத்ப்ராப்த்யுபாயமான தத்ஸ்வரூப ரூப கு₃ண விபூ₄தி விஷய யாதா₂த்ம்யஜ்ஞாநஹீநராய், தத்ப்ராப்திவிரோதி₄ஸம்ஸாரத்திலே ப்ரவணருமாயிருப்பது; ஸர்வஜ்ஞனுகையாலே நம்முடைய இந்த அநர்ஹதையை அவனறிவது; 'எஞ்ஞான்று நாம் இருந்திருந்து அவனைக் காணவேணும்?' என்று வ்யஸநப்படுகை; அவனைக் காண்கைக்கு நமக்கு எங்கே உபகரணம்? என்கிருர். 7.

ஈ—ஸ்ப்ருஹணீயமாய், நிரவதி₄க தேஜோரூபமான திருவடிகளை நான் என்று வந்து கிட்டக்கடவேன்? 6.

அ—ப்ரஶ்நார்த்தே₂ா வர்ணநீய:" இதி ந்யாயேந, (நம்மை இனிச்செய்யச் சொல்லுகிறதென்? என்ன) இதி ப்ரஶ்நவாக்யேऽபி-இத: பரம் அஸ்மாபி₄ருஜ்ஜீவயிதும் ஶக்யதே கிம்? இத்யபி₄ப்ராய இதி த்₃ரஷ்டவ்யம். "பற்பல் ஆயிரம் உயிர்செய்த பரமா-கிற்பன் கில்லேன்" என்று தொடங்கி அந்வயம். "நணுகுவதெஞ்ஞான்றே" என்று பாட₂ம் அருளிச்செய்யும்படி. சாரம் - பசை. பரமா - நினைத்தபடி உண்டாக்கவல்ல ஶக்திபாரம்யத்தை உடையவனே! நல் - நன்றான, அதாவது - அப்ராக்ருதமான. "நணுகுவதெஞ்ஞான்று - கிட்டுவது எக்காலம்? ஶக்திமானுன நீ கிட்டுவிக்குமதொழிய, என்னைப்பார்த்தால் கிட்ட விரகில்லை என்று கருத்து" [ப 108] என்று உரையிலே. 6.

ஜீ—வசநப்ரகாரேண ப்ரஶ்நார்த்தே₂ா வர்ணநீய:" என்கிற ந்யாயத்தாலே, (நம்மை இனிச்செய்யச் சொல்லுகிறதென்? என்ன) என்கிற ப்ரஶ்ந வாக்யத்திலேயும்-இத: பரம் நம்மால் உஜ்ஜீவிப்பிக்கப் போமோ? என்று அபி₄ப்ராயம் கண்டுகொள்வது. "பற்பல்லாயிரம் உயிர் செய்த பரமா-கிற்பன் கில்லேன்" இத்யாரப்₄ய அந்வய:. "நணுகுவதெஞ்ஞான்றே" என்று-பாட₂ம் அருளிச்செய்யும்படி. சாரம்-ஸாரம். முனநாள் - முற்காலமெல்லாம். ஆல் - அவ்யயம். 6.

ஆதே₃— ஆறும் பாட்டு. "ஆழ்வீர்! ப₄க₃வத்₃விஷயத்தில் இச்சை₂யே அதி₄காரமாய், ப₂லம் மோக்ஷமாயிருக்கும்; அதுக்காக ஒன்றைச்செய்யவல்லீரே" என்ருல் "ஓம் அப்படியே செய்கிறேன்" என்றிலன்; "இதர விஷய ப்ராவண்யமாகிறது ஆயாஸம் க₄னத்துப் பேற்றிலொன்றின்றிக்கேயிருப்பதொன்று; அத்தைத் தவிரவல்லீரே" என்ருல் "ஓம் தவிருகிறேன்" என்றிலன்; காலமெல்லாம் இதுவேயன்ரே எனக்கு யாத்ரை. அல்பஸாரங்களாய், பலவாயிருக்கிற விஷயங்கள்தோறும் கால்தாழ்ந்து, ஸர்வஶக்தியான தேவரைக் கைகழியப்போனேன். எண்ணிறந்த பதா₃ர்த்த₂ங்களை உண்டாக்கின ஸர்வாதி₄கனே! உன்னுடைய நன்ருய், ஸ்ப்ருஹணீயமாய், நிரவதி₃க தேஜோரூபமான திருவடிகளை நான் என்று வந்து கிட்டக்கடவேன்? என்கிருர் "கிற்பன் கில்லேன்" இத்யாதி₃யால். 6.

ஒ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில்—திருவடிகளில் பே₄ாக்₃யதையை அநுஸந்தி₄த்துப் பதறுகிற திருவுள்ளம் பதறுமைக்காக அயோக்₃யரான நாம் அவனை ஆசைப்பட்டால் ப்ரயோஜநமுண்டோ? என்கிறார்.

வ்யா:— (எஞ்ஞான்றும் என்று தொடங்கி) **ஸம்யக்ஜ்ஞாநமின்றிக்கே அவித்₃யாகர்மாதி₃களைப் பிறப்பிக்கும் ஸம்ஸாரத்திலே அழுந்தியிருக்கிற நாம். நெஞ்சே! காலமுள்ளதனையும் இருந்திருந்து து₃:க்க₂ப்பட்டு.** (எஞ்ஞான்றும என்று மேலுககு) **எல்லாக் காலத்திலும் ஒன்றொழியாமே எல்லாப் பதா₃ர்த்த₂ங்களிலும் வ்யாபித்திருப்பதும் செய்து, இவர்களுடைய ஜ்ஞாநங்களெல்லாம் அஸத்கல்பமாம்படி விஶத₃மான ஜ்ஞாநப்ரபை₄யையுடைய க்ருஷ்ணனை ப்ராபிக்க விரகுண்டோ? எஞ்ஞான்று - மேவுதும்? என்றுமாம்.** **7.**

ப— 7. அவ:— அநந்தரம்—வ்யாப்தனானவன் ஸுலப₄னுமன் என்றால், ப்ராப்தி ஸாத₄நமில்லாதார் புக்குக கிட்டப்போமோ? என்கிறார்.

நெஞ்சே—நெஞ்சே!, **எஞ்ஞான்றும்**—எப்போதும், **இருந்திருந்து**—இருந் திருந்து, **இரங்கி**—(ப்ராப்யாகாங்க்ஷையாலே) து₃:க்கித்து, **மெய்ஞ்ஞானம்**—(தத்ஸாத₄நமான) தத்வஜ்ஞாநம், **இன்றி**—இன்றியே, **வினை**—(தத்₃விரோதி₄யான) பாபத்தாலே, **இயல்**— ப்ரவ்ருத்தமான, **பிறப்பு** — ஜந்மங்களிலே, **அழுந்தி** — அழுந்தி, **நாம்**—(இதுவே யாத்ரையான) நாம், **எஞ்ஞான்றும்**—என்றுமொக்க, **எங்கும்**—எல்லா வஸ்துக்களிலும்; **ஒழிவற**—ஒன்றும் சோராதபடி, **நிறைந்து**— பரிபூர்ணமாக வ்யாபித்து, **நின்ற**—நின்ற, **மெய்ஞ்ஞானம்**—நித்யஜ்ஞாநமான, **சோதி**—தேஜஸ்ஸை உடையனாய், **கண்ணனை**—(ஆஶ்ரித ஸௌலப்₄யார்த்த₂மாக வந்து அவதரித்த) க்ருஷ்ணனை, **மேவுதுமே**—எக்காலம் கூடக்கடவோம்? 7.

இ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில்—"நின் நற்பொற்சோதித்தாள்" என்று ப்ரஸ்துதமான பே₄ாக்₃யதையை நினைத்துப் பதறுகிற திருவுள்ளத்தைக் குறித்து, 'அயோக்₃யரான நாம் அவனை ஆசைப்பட்டால் ப்ரயோஜநமுண்டோ?' என்கிறார்.

வ்யா:— **(எஞ்ஞான்றும் இத்யாதி₃)** அநாதி₃காலம் மூலையடியே திரிந்த நாம் இனி அநந்தகாலம் இருந்து க்லேஶப்பட்டால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? **(நெஞ்சே)** அநாதி₃காலமெல்லாம் பண்ணின அதிக்ரமத்துக்குக் கூட்டு நீயன்றோ. நமக்குக் குறையென்? என்ன **(மெய்ஞ்ஞானமின்றி)** புருஷார்த்தோ₂பயோகி₃யான ஸம்யக்ஜ்ஞானமின்றிக்கே. **(வினையியல் இத்யாதி₃)** அவித்₃யாதி₃களைப் பிறப்பிக்கும ஸம்ஸாரத்திலே முழுகியிருக்கிற நாம். அவித்₃யாதி₃களடியான பிறப்பிலே அழுந்தியிருக்கிற நாம் என்றுமாம். **(எஞ்ஞான்றும் இத்யாதி₃)** இப்படி நாம் இருந்தாலும் அவன் அஸந்நிஹிதனுதல், அஜ்ஞனுதலாகப் பெற்றோமாகிலுமாமிறே; ஸர்வகாலமும் ஸகல பதா₃ர்த்த₂ங்களிலும குறைவற வ்யாபித்து நிற்குமவனுமாய், **விஶத₃தமமான** ஜ்ஞாநத்தையுடைய **க்ருஷ்ணனை.** நினைவுக்கு

இ—வாய்த்தலையிலே புகுந்து நம் படியை உள்ளபடி அறியுமவனுனவனை. (**கண்ணனை**) ஸுலப$_4$னென்றால் அவனைக் கிட்டப்போமோ? என்னுதல்; நிர்வாஹக னென்றால் அவனைக் கிட்டலாமோ ? என்னுதல். யதா$_2$பாட$_2$ம் அந்வயமாதல்; எஞ்ஞான்று-மேவுதும் என்னுதல. **1. "एकोऽहमस्मीति च मन्यसे त्वं न हृच्छयं वेत्सि मुनिं पुराणम्। यो वेदिता कर्मणः पापकस्य तस्यान्तिके त्वं वृजिनं करोषि॥" (ஏகோऽஹமஸ்மீதி ச மந்யஸே த்வம் ந ஹ்ருச்ச$_2$யம் வேத்ஸி முநிம் புராணம்। யோ வேதி$_3$தா கர்மண: பாபகஸ்ய தஸ்யாந்திகே த்வம் வ்ருஜிநம் கரோஷி॥). 7.**

ஈ— அவ:— **ஏழாம் பாட்டு.** a **"நின் நற்பொற்சோதித்தாள்"(6) என்று-திருவடிகளின் போ$_4$க்$_3$யதையை அநுஸந்தி$_4$த்தவாறே, திருவுள்ளம்** a$_2$ **பதறத்தொடங்கிற்று;** b **"கெடுவாய்! உன்படியாராயாதே நல்லத்தை ஆசைப்பட்டால் கிடைக்குமோ ?" என்கிறார்.**

வ்யா:— (எஞ்ஞான்றும இத்யாதி$_3$) **காலமெல்லாம் நாம் இருந்து** c **சிழகிச் சிழகி அழுதால்** c$_2$ **என்ன ப்ரயோஜநம் உண்டு?** d(நெஞ்சே) e **உன்னை நீ அறியாயோ?** f **இதுக்கு முன்பெல்லாம் ப$_3$ந்த$_4$ஹேதுவாய்ப் போந்தாயல்லையோ? "என்தான்? நமக்குப் பெறுகைக்குக் குறையென்,** g **அல்பாநுகூல்யம் அமையும் விஷயத்தைப் பெற?" என்ன—** h **இதுவன்றே நம்முடைய பூர்வவ்ருத்தம்;** h$_2$ **மெய்ஞ்ஞானமில்லை கண்டாயே-**

அ— ஏழாம் பாட்டு. (எஞ்ஞான்று இத்யாதி$_3$) a,b "எஞ்ஞான்று நாம் இருந்திருந்து இரங்கி-மேவுதும்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ஶங்காபரிஹாரரூபேண பேடிகை அருளிச்செய்கிறார் (நின் நற்பொற்சோதித்தாள் இத்யாதி$_3$) b "மெய்ஞ்ஞானமின்றி வினையியல் பிறப்பழுந்தி" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (கெடுவாய்! உன்படி என்று தொடங்கி) a$_2$ (பதறத் தொடங்கிற்று) என்ற அநந்தரம்-"அத்தைப்பார்த்து" என்று அத்$_4$யாஹரிப்பது. c சிழகிச்சிழகி-பொருமிப்பொருமி; விக்கிவிக்கி என்றபடி. d,e "நெஞ்சே!" என்று ஸம்போ$_3$தி$_4$க்கிறவருடைய ஹார்த்த$_3$ப$_4$ாவம் (உன்னை நீ அறியாயோ இத்யாதி$_3$) c$_2$,e யத்$_3$வா, "என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு" என்கைக்கு நமக்குக் குறையேது? என்ன (உன்னை நீ இத்யாதி$_3$) "மெய்ஞ்ஞானமின்றி" இத்யாதௌ$_3$ ஹ்ருத$_3$யம். f விவரணம் (இதுக்கு இத்யாதி$_3$) f,h இவ்வாக்யாநந்தரம் (இதுவன்றே நம்முடைய பூர்வவ்ருத்தம்) என்றத்தை யோஜிப்பது. g (அல்பாநுகூல்யம் அமையும் விஷயத்தை இதி) 2. "மித்ரபா$_4$வேந ஸம்ப்ராப்தம்" A "கண்ணன் கழலிணை நண்ணும் மனமுடையீர்". h$_2$ "மெய்ஞ்ஞானமின்றி" என்கையாலே-அல்பாநுகூல்யமும் இல்லை என்று கருத்து; "மெய்ஞ்ஞானம்" என்றது-இவ்விஷயத்தில் மித்ரபா$_4$வனையை; அத்தை "மெய்ஞ்ஞானம்" என்னலாமோ ? என்ன; அவன் கருத்தாலே ஆம். i "மெய்ஞ்ஞானம்" இதி விஶேஷணவ்யாவர்த்யம் த$_3$ர்ஶயந்

ஜீ— ஏழாம் பாட்டு. (எஞ்ஞான்று நாம் இத்யாதி$_3$) a,b "எஞ்ஞான்று நாமிருந்திருந்திரங்கி-மேவுதும்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ஶங்காபரிஹார ரூபேண அவதாரிகை (நின் நற்பொற் சோதி இத்யாதி$_3$) b "மெய்ஞ்ஞானமின்றி" இத்யாதி$_3$யைப்பற்ற (கெடுவாய்! உன்படி இத்யாதி$_3$) c சிழகி-விக்கி. d,e ஸம்போ$_3$தி$_4$க்கிறவருடைய ஹார்த்த$_3$ப$_4$ாவம் (உன்னை நீ இத்யாதி$_3$) g 2. "மித்ர பா$_4$வேந" இத்யாதி$_3$யைப்பற்ற (அல்பாநுகூல்யம் அமையும்) என்றது. h$_2$ "மெய்ஞ்ஞானமின்றி" என்கையாலே-அல்பாநுகூல்யமும் இல்லை என்று கருத்து. i "மெய்ஞ்ஞானம்" இதி விஶேஷண

 A 10-5-1.

ஈ—i1.“तद्ज्ञानमज्ञानमतोऽन्यदुक्तम्” (தத்₃ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோऽந்யது₃க்தம்) 2. “विद्यान्या शिल्पनैपुणम्” (வித்₃யாந்யா ஶில்பநைபுணம்) என்று புறம்பே சில ஜ்ஞாநமுண்டத்தனையல்லது j ஸம்யக்₃ஜ்ஞாநமில்லைகண்டாயே. k ஆமாறறிவிலோமே. k_2 மெய்ஞ்ஞானமில்லாதவளவேயோ? k_3 பாபங்களிலே கொண்டுபோய் மூட்டக்கடவதான

அ—அர்த்த₂மாஹ (தத்₃ஜ்ஞாநம் இத்யாதி₃) j,k ஸம்யக்₃ஜ்ஞாநாப₄ாவமேவோபபாத₃யதி (ஆமாறறிவிலோமே இதி) k_2,k_3 ஶப்₃த₃ார்த்த₂கத₂ந பூர்வகமாகத் தாத்பர்யம் (மெய்ஞ்ஞானமில்லாத இத்யாதி₃) k_3வினை இயல் பிறப்பு - வினையிலே இயலப்பண்ணுவதான ஜந்மம்; இயலுகை - கூடுகை. g,k_3 “மெய்ஞ்ஞானமின்றி வினை இயல் பிறப்பழுந்தி” இத்யநேந - ஶங்காயா: கிமுத்தரம் ஜாதமிதி சேத், A“நெடுநாள் அந்யபரையாய்ப்போந்த ப₄ார்யை, லஜ்ஜா ப₄யங்களின்றிக்கே ப₄ர்த்ருஸகாஶத்திலே நின்று, ‘என்னை அங்கீ₃கரிக்கவேணும்’ என்று அபேக்ஷிக்குமாபோலே யிருப்பதொன்றிறே இவன் பண்ணும் ப்ரபத்தி” இதிவத் ஸ்வதே₃ாஷாநுஸந்த₄ாநாதிஶயேந இத₃ாநீத்தநாநுகூல்யமபி அப்ரயோஜகமேவ ப₄வேதி₃த்யபி₄ப்ராய:. இத₃ாநீம் ப₄க₃வச்சரணாரவிந்த₃ கைங்கர்யாலாப₄ாத் தே₃ாஷாநுஸந்த₄ாநாதிஶயாச்ச ஏவம் வத₃தி.

ஜீ-வ்யாவர்த்யம் த₃ர்ஶயந் அர்த்த₂மாஹ (தத்₃ஜ்ஞாநம் இத்யாதி₃) j,kஸம்யக்₃ஜ்ஞாநாப₄ாவமேவ உபபாத₃யதி (ஆமாறறிவிலோமே இதி) k_2,k_3ஶப்₃த₃ார்த்த₂கத₂நபூர்வகமாகத் தாத்பர்யம்(மெய்ஞ்ஞானமில்லாதஇத்யாதி₃)k_3வினைஇயல் பிறப்பு-கர்மங்களிலே ப்ரவர்த்திப்பிக்கிற ஜந்மம்;இயலுகை-

*ப்ர—(ஏழாம் பாட்டு) (எஞ்ஞான்று இத்யாதி₃) (மெய்ஞ்ஞானமின்றி) i1.श्रीमति वैष्णवे पुराणे षष्ठेंऽशे पञ्चमेऽध्याये मैत्रेयं प्रति पराशरस्य परविद्योपसंहारवचनम्—“स ज्ञायते येन तदस्तदोषं शुद्धं परं निर्मलमेकरूपम्। संदृश्यते वाप्यधिगम्यते वा तद्ज्ञानमज्ञानमतोऽन्यदुक्तम् ॥८७॥” /अथ परविद्यां प्रशंसन् उपसंहरति (स ज्ञायत इति) स इति उक्तलक्षणः पुरुषोत्तमः परामृश्यते। तदिति-हेतौ। यस्मात् भगवत्प्राप्तिरेव तापत्रयस्य भेषजं, तस्मात् स येन आगमोत्थेन ज्ञानेन ज्ञायते, येन विवेकज्ञानेन सन्दृश्यते, येन दर्शनसमानाकारेण भक्तिरूपापन्नेन गम्यते, तदेव ज्ञानम्; (अज्ञानमतोऽन्यत्) भगवद्व्यतिरिक्तविषयं ज्ञानं अज्ञानं-अज्ञानापररूपं; बन्धकमित्यर्थः। अस्तदोषमिति-विकारास्पदाचिद्विषयज्ञानाद्व्यावृत्तिः। शुद्धमिति-तत्संसृष्टचेतनविषयात्। परं निर्मलमिति मुक्तविषयात्। एकरूपमिति-सूरिविषयात्; तेषामनेकरूपत्वात्॥ i2.तत्र प्रथमेंऽशे एकोनविंशेऽध्याये हिरण्यं प्रति प्रह्लादः—“विद्याबुद्धिरविद्यायामज्ञानात्तात! जायते। बालोऽग्निं किं न खद्योतमसुरेश्वर! मन्यते॥४०॥ तत्कर्म यन्न बन्धाय सा विद्या या विमुक्तये। आयासायापरं कर्म विद्यान्या शिल्पनैपुणम्॥ ४१॥” /ननु-अर्थशास्त्रादेः राज्याद्युपायज्ञापकत्वात्कथमविद्यास्थानत्वं? तत्राह (विद्येति) अर्थशास्त्रादिजन्यविद्याया अल्पास्थिरफलसाधनत्वात् विद्यात्वं नास्तीति भावः। का तर्हि विद्येत्यत्राह (तत्कर्मेति) या विमुक्तये, सा विद्या; अर्थशास्त्रादिविद्या शिल्पनैपुणम्। (यन्न बन्धाय) अपितु विद्याङ्गत्वेन मोक्षाय, तत्कर्म; कर्मनिरूपणं प्रासङ्गिकम्॥ ४१॥

A ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணம்-147. * இப்ரமாணங்களும், அவற்றின் வ்யாக்₂யானங்களும் மஹாப்ரவேஶம் (முதல்பாகம், பக்கம் 119, 120) ப்ரமாணத்திரட்டிலும் எடுக்கப்பட்டுள்ளன.
/ ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்த (எங்களாழ்வான்) வ்யாக்யாநம்.

ஈ—ஜந்மங்களிலே அழுந்திப்போரும்படியாயன்றே நம் நிலையிருக்கிறது. (l எஞ்ஞான்றுமெங்கும் l_2 ஒழிவற நிறைந்துநின்ற) எல்லாக்காலத்திலும் எல்லா வஸ்துக்களிலும் ஒன்றும் m பிரிகதிர்ப்படாமே குறைவற வ்யாபித்துநின்ற. (n மெய்ஞ்ஞானச்சோதிக் கண்ணனை) நம் நிலையறியாதானொருவனைக் கிட்டப்பார்க்கிறோமோ? o நித்யவஸ்துவாயிருக்கச்செய்தே ஜ்ஞாநஸங்கோசவிகாஸார்ஹமாகாநின்றதிறே o_2 இவ்வஸ்து. அங்ஙனன்றிக்கே, மெய்யான ஞானச்சோதியையுடைய க்ருஷ்ணனை; p1."एकोऽहमस्मीति च मन्यसे त्वं" (ஏகோऽஹமஸ்மீதி ச மந்யஸே த்வம்) என்னும்படியே. (நெஞ்சே! p_2மெய்ஞ்ஞானச்சோதிக் p_3கண்ணனை மேவுதுமே) q"ஸௌலப₄்ன்"என்று, q_2 நம்மாலே கிட்டப்போமோ? என்னுதல்; r நிர்வாஹகனானவனை நம்மால் கிட்டப்போமோ? என்னுதல். "மெய்ஞ்ஞானச்சோதிக் கண்ணனை மேவுதுமே"—நம்மாலே கிட்டப்

அ—l நாம் பண்ணின பாபமெல்லாம் அவன் அறிந்திருக்கிறானே? என்ன; (எஞ்ஞான்றும் எங்கும் என்று தொடங்கி) l_2 ஒழிவற - ப்ரச்யுத்யப₄ாவேந. m பிரிகதிர்ப்படாமே - சிதறிப்போகாமே. n,o ஜ்ஞாநாஶ்ரயமான ஸ்வரூபம் நித்யமானால் ஜ்ஞாநமும் இப்படியிராதோ, "மெய்ஞ்ஞானம்" என்று விஶேஷிக்கவேணுமோ? என்ன, — (நித்யவஸ்துவாய் இத்யாதி₃) o_2 இவ்வஸ்து-ஆத்மவஸ்து. p மத்க்ருதபாபாநி ஸர்வாண்யபி ஜாநாதீத்யத்ர ப்ரமாணாகாங்க்ஷாயாமாஹ (ஏகோऽஹமஸ்மீதி) 1. "ஏகோऽஹமஸ்மீதி ச மந்யஸே த்வம் ந ஹ்ருச்ச₂யம் வேத்ஸி முநிம் புராணம் । யோ வேதி₃தா கர்மண: பாபகஸ்ய தஸ்யாந்திகே த்வம் வ்ருஜிநம் கரோஷி ॥" p_3,q,r"கண்ணன்"என்றதுக்கு இரண்டுஅர்த்த₂ம் அருளிச்செய்கிறார்(ஸௌலப₄்ன் இத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயத்தாலே) p_3"கண்ணன்" என்றது-ஸௌலப₄்ன் என்னுதல், நிர்வாஹகன் என்னுதல். q_2 பூர்வர்கள் நிர்வாஹத்திலே அருளிச்செய்கிறார் (நம்மாலே கிட்டப்போமோ என்று) கிட்டமாட்டோம் என்றபடி. இந்தப் பக்ஷத்தில், "நெஞ்சே - எஞ்ஞான்றும் - மெய்ஞ்ஞானமின்றி வினை இயல் பிறப்பழுந்தி-இப்போதாக இருந்திருந்திரங்கும்-நாம்-எஞ்ஞான்றும் எங்கும் இத்யாரப்₄ய, மேவுதுமே" இத்யந்வய: ஏதத்பக்ஷே, ஏகார: - வ்யதிரேகபர்யவஸாயீ; "பிரிநிலை" என்று தமிழர்.

ஜீ—ப்ரவர்த்திப்பிக்கை; மூட்டுகை என்றபடி. l நாம் பண்ணின பாபமெல்லாம் அவன் அறிந்திருக்கிறானே? என்ன,—(எஞ்ஞான்றும் இத்யாதி₃) l_2 ஒழிவற-ப்ரச்யுத்யப₄ாவேந. m பிரிகதிர்ப்படாமே - தப்பிப்போகாமே. n,o "மெய்" என்கிற விஶேஷண வ்யாவ்ருத்தி (நித்யவஸ்துவாய் இத்யாதி₃) o_2 இவ்வஸ்து - ஆத்மவஸ்து. p எல்லார்படியும் அறியும் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (ஏகோऽஹம் இத்யாதி₃). p_3"கண்ணனை"என்றதுக்கு இரண்டு அர்த்த₂ம்-ஸௌலப₄்ன் என்னுதல், நிர்வாஹகன் என்னுதல். q,r இந்த இரண்டு அர்த்த₂த்தையும் அருளிச்செய்கிறார் (ஸௌலப₄்ன் இத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயேந) q_2 பூர்வர்கள் நிர்வாஹத்திலே (நம்மாலே கிட்டப்போமோ? என்று) ஏகாரம் - பிரிநிலையிலே; கிட்டமாட்டோம் என்றபடி. இந்தப் பக்ஷத்தில், "எஞ்ஞான்றும்"

ப்ர—p1. (மெய்ஞ்ஞானச்சோதி) संभवपर्वणि अष्टत्रिंशे दुष्यन्तं प्रति शकुन्तला—"योऽन्यथा सन्तमात्मानमन्यथा प्रतिपद्यते। किं तेन न कृतं पापं चोरेणात्मापहारिणा ॥ २८ ॥ एकोऽहमस्मीति च मन्यसे त्वं न हृच्छयं वेत्सि मुनिं पुराणम्। यो वेदिता कर्मणः पापकस्य तस्यान्तिके त्वं वृजिनं करोषि ॥ २९ ॥ धर्म एव हि साधूनां सर्वेषामिह कारणम्। न तु मिथ्याविनीतानां तेषां दुःखावहो भवेत् ॥ ३० ॥"

8 மேவு துன்ப வினைகளை விடுத்துமிலேன்
ஓவுத லின்றி யுன்கழல் வணங்கிற்றிலேன்
பாவுதொல் சீர்க்கண் ணாவென் பரஞ்சுடரே !
கூவுகின்றேன் காண்பா னெங்கெய்தக் கூவுவனே ?

ஆ— 8. வ்யா:—(மேவு) கர்மயோக$_3$மாதல், ப$_4$க்தியோக$_3$மாதல், ஜ்ஞானயோக$_3$மாதல் ஒன்றும் செய்கிறிலேன் ; செய்யாதிருந்துவைத்து, ஸௌஶீல்ய வாத்ஸல்ய காருண்யாத்$_3$யஸங்க்$_2$யேய தி$_3$வ்யாத்மகு$_3$ணங்களாலும், நிரதிஶயௌஜ்ஜ்வல்ய ஸௌந்த$_3$ர்ய ஸௌக$_3$ந்த்$_4$யாத்$_3$யஸங்க்$_2$யேய தி$_3$வ்யரூபகு$_3$ணங்களாலும் பரிபூர்ணனாயிருந்த உன்னைக் காணவேணும் என்றென்று கூப்பிடாநின்றேன் ; இப்படி கூப்பீடு உன்னைக் காண்கைக்கு எங்கே கார்யகரமாகிறது ? என்கிறார். 8.

ஈ—போமோ? s "நெஞ்சே! மெய்ஞ்ஞானச்சோதிக கண்ணனை - எஞ்ஞான்று - மேவுதும்" என்று அந்வயமாகவுமாம். 7.

அ—sப$_4$ாஷ்யகாரநிர்வாஹாநுகு$_3$ணாந்வயமாஹ (நெஞ்சே! மெய்ஞ்ஞானச் சோதி இதி) அதாவது- "நெஞ்சே - மெய்ஞ்ஞானமின்றி வினையியல் பிறப்பழுந்தி - நாம் இருந்திருந்திரங்கி - எஞ்ஞான்றும் என்று தொடங்கி, கண்ணனை - எஞ்ஞான்று மேவுதும் ?" இத்யந்வய: ; இந்தப் பக்ஷத்தில், ஏகாரம் - ஈற்றசை ; "எஞ்ஞான்றும் - நாம் இருந்திருந்திரங்கி" என்று, "எஞ்ஞான்றும்" என்றத்தை ஸர்வகாலமும் இருந்து நாம் து$_3$:க்க$_2$ப்பட்டு என்ன ப்ரயோஜநம் உண்டு ? என்று கூட்டுதல்; "என்ன ப்ரயோஜநம் உண்டு" என்று அத்$_4$யாஹார்யம்; "எஞ்ஞான்று-மேவுதும்?" என்று கூட்டுதல். h$_2$ மெய்ஞ்ஞானம்-தத்வஜ்ஞாநம். l$_2$ ஒழிவற-சோராதபடி. p$_2$ மெய்ஞ்ஞானம்-நித்யஜ்ஞாநம். 7.

ஜீ—என்றதுக்கு - யதா$_2$ந்வயம். s எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்துக்குச் சேர அர்த்த$_2$ம் (நெஞ்சே மெய்ஞ்ஞானம் இத்யாதி$_3$) "நெஞ்சே ! மெய்ஞ்ஞானமின்றி வினை இயல் பிறப்பழுந்தி - நாம் இருந்திருந்திரங்கி - எஞ்ஞான்றும் எங்கும் என்று தொடங்கி, கண்ணனை - எஞ்ஞான்று-மேவுதுமே" இத்யந்வய:; அஸ்மிந் பக்ஷே, ஏகாரம்-ஈற்றசை, அவ்யயமித்யர்த்த$_2$:. p$_2$ மெய்ஞ்ஞானச்சோதி-நித்யஜ்ஞாந தேஜஸ்ஸை உடையவன். i (தத்$_3$ஜ்ஞாநம் இத்யாதி$_3$) ஷஷ்டே$_2$ऽம்ஶே பஞ்சமே மைத்ரேயம் ப்ரதி பராஶர:-1. "ஸ ஜ்ஞாயதே யேந" இத்யாதி$_3$; மஹாப்ரவேஶே (I-119,120) லிகி$_2$தம். ப்ரத$_2$மேऽம்ஶே ஏகோநவிம்ஶேऽத்$_4$யாயே—2. "தத் கர்ம யந்ந ப$_3$ந்த$_4$ாய" இத்யாத்$_3$யபி லிகி$_2$தம் தத்ரைவ. p ஸம்ப$_4$வபர்வணி அஷ்டத்ரிம்ஶே து$_3$ஷ்யந்தம் ப்ரதி ஶகுந்தலா—3. "ஏகோऽஹமஸ்மீதி ச மந்யஸே த்வம் ந ஹ்ருச்ச$_2$யம் வேத்ஸி முநிம் புராணம் । யோ வேதி$_3$தா கர்மண: பாபகஸ்ய தஸ்யாந்திகே த்வம் வ்ருஜிநம் கரோஷி ॥". 7.

ஆதே$_3$— ஏழாம் பாட்டு. காலமெல்லாம் நாம் இருந்து சிழகி அழுதால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? நெஞ்சே! உன்னை நீ அறியாயோ? மெய்ஞ்ஞானமில்லை கண்டாயே. அது இல்லாதவளவேயோ? பாபங்களிலே கொண்டுபோய் மூட்டக்கடவதான ஜந்மங்களிலே அழுந்திப்போருமபடியாயன்றோ நம் நிலை இருக்கிறது. எல்லாக்காலத்திலும் எல்லா வஸ்துக்களிலும் ஒன்றும் பிரிகதிர்ப்படாமே குறைவற வ்யாபித்து நின்ற மெய்ஞ்ஞானச்சோதியுடைய க்ருஷ்ணனை ஸுலப$_4$ன் என்று நம்மாலே கிட்டப்போமோ ? என்கிறார்—"எஞ்ஞான்று நாம்" இத்யாதி$_3$யால். 7.

ஓ— அவ: — எட்டாம் பாட்டில் — உன்னைப்பெறுகைக்கு ஈடான விரகுகள் என்பக்கல் ஒன்றுமின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே உன்னைக்காணவேணும் என்று கூப்பிடாநின்றேன்; எங்கே வந்து ப₃லிக்கக் கூப்பிடுகிறேன்? என்கிறார்.

வ்யா:— (மேவென்று தொடங்கி) **து₃:க்க₂த்தை விளைப்பதாய், அனாதி₃காலம் அனுசரித்திருக்கிற த்வத்ப்ராப்தி விரோதி₄களை ஏதேனும் ஒரு விரகாலே போக்கவும் மாட்டிற்றிலேன்; நிரந்தரமாக உன் திருவடிகளை ஆஶ்ரயிக்கவும் பெற்றிலேன்.** (பாவென்று தொடங்கி) **எங்கும் ப்ரஸித்₃த₄மான கல்யாணகு₃ணங்களையுடைய உன்னுடைய அழகை எனக்குக்காட்டினவனே!** 8.

ப— 8. அவ:— அநந்தரம், ஸௌலப்₄யகாரிதமான கு₃ணவிக்₃ரஹௌஜ்ஜ்வல்யத்தை அனுஸந்தி₄த்து,நிஸ்ஸாத₄நனான நான் எங்கே காணக்கூப்பிடுவது?எனகிறார்.

மேவுதுன்பம்—அவிநாபூ₄தது₃:க்க₂த்தையுடைத்தான, **வினைகளை**—பாபங்களை, **விடுத்துமிலேன்** — (தந்நிவர்த்தகமான தபோஜ்ஞானஸமாதி₄களாலே) போக்குவதும் செய்திலேன்; **ஓவுதலின்றி**—நிரந்தரமாக, **உன்**—(ப்ராப்தனான) உன், **கழல்** — திருவடிகளை, **வணங்கிற்றிலேன்** — (A வணக்குடைத்தவநெறியாலே) வணங்குவதும் செய்திலேன்; **பாவு**-(எங்குமொக்கப்)பரம்பி,**தொல்**-ஸ்வாப₄ாவிகமான, **சீர்**—(ரக்ஷணைகாந்த)கு₃ணங்களையுடைய, **கண்ணா**—க்ருஷ்ணனாய், **என்**—எனக்கு ஆஶாஜனகமான, **பரஞ்சுடரே**—நிரவதி₄கதேஜோரூபனானவனே! **காண்பான்**-காணவேணும் என்று, **கூவுகின்றேன்**—(ஸாத₄நாநுஷ்டா₂னம் பண்ணி இழந்தார் கூப்பிடுமாபோலே) அழைத்துக் கூப்பிடாநின்றேன்; **எங்கு**—எங்கே, **எய்த**—கிட்டுவதாக, **கூவுவன்**—கூப்பிடுவேன்? 8.

இ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில்—"உன்னைக்கிட்டுகைக்கு என்பக்கல் ஒன்றுமின்றிக்கேயிருக்க, காணவேணும் என்று கூப்பிடாநின்றேன்; எங்கே ப₂லிக்கக் கூப்பிடுகிறேன்?" என்கிறார்.

வ்யா:— **(மேவு இத்யாதி₃)** "இவ்வாத்மாவுக்கு நிரூபகமோ?" என்னும்படி பொருந்தின,ஸாம்ஸாரிகமான து₂:க்க₂த்தை விளைப்பதான தத்ப்ராப்திவிரோதி₄களை, **1. "धर्मेण पापमपनुदति" (த₄ர்மேண பாபமபநுத₃தி)** என்ற விஹிதானுஷ்டா₂னத்தாலே போக்கவும் மாட்டிற்றிலேன். **2. "निदिध्यासितव्यः" (நிதி₃த்₄யாஸிதவ்ய:)** என்கிற படியே அனவரதப₄ாவநாரூபமான ப₄க்தியைப் பண்ணப்பெற்றிலேன. **"ஓவுதலின்றி-மேவு துன்பவினைகளை"** என்றுமாம். **(பாவு இத்யாதி₃) 3. "विदितः" (விதி₃த:).** ஶத்ருக்கள் கோ₂ஷ்டி₂யிலும் ப்ரஸித₃த₄மாய் ஸ்வாப₄ாவிகமான கல்யாணகு₃ணங்களையுடைய க்ருஷ்ணனே! **(என் பரஞ்சுடரே)** தாழநின்று இவ்வடிவழகை எனக்கு முற்றூட்டாக்கித் தந்தவனே! B "பரஞ்சுடருடம்பாய்" என்னக்கடவதிறே. **(கூவுகின்றேன் காண்பான்)** ஸாத₄நாநுஷ்டா₂னம் பண்ணிப் ப₂லம் தாழ்த்தாரைப் போலே கூப்பிடாநின்றேன். **(எங்கெய்தக் கூவுவனே)** ஒரு க்ஷுத்₂ரன் கூப்பீடு எங்கே ப₂லிக்க? சாபலமிறே. 8.

A 1-3-5. B 6-3-7.

ஈ— அவ:— எட்டாம் பாட்டு. a ஸாத₄நாநுஷ்ட₂ானம் பண்ணினுர் ப₂லம் தாழ்த்துக் கூப்பிடக்கடவ கூப்பீட்டை, பேற்றுக்கு ஈடாயிருப்பதொரு a₂ கைம்முதலில்லாத நான் எங்கே வந்து கிட்டக்கூப்பிடுகிறேன்? என்கிருர்.

வ்யா:—b (மேவு) c 1. "तिलतैलवत् दारुवह्निवत्" (திலதைலவத்₃த₃ாருவஹ்நிவத்) என்கிறபடியே இவ்வாத்மாவோடு பிரிக்கவொண்ணுதபடியிருப்பதாய், c₂ து₃:க்க₂த்தை விளைப்பதாயிருக்கிற c₃ பாபங்களை, d2. "धर्मेण पापमपनुदति" (த₄ர்மேண பாபமபநுத₃தி) என்கிறபடியே d₂ விஹிதகர்மாநுஷ்ட₂ானத்தாலே போக்கிற்றிலேன். (e ஓவுதலின றி உன் கழல் வணங்கிற்றிலேன்) e₂ 3. " निदिध्यासितव्यः " (நிதி₃த்₄யாஸிதவ்ய:)

அ— எட்டாம் பாட்டு. (மேவு துன்பம் இத்யாதி₃) a பூர்வார்த்த₄த்தையும், 'காண்பான் எங்கெய்தக் கூவுவன்' என்றத்தையும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (ஸாத₄நாநுஷ்ட₂ானம் இத்யாதி₃) a₂ கைம்முதல்-ஸாத₄நம் என்றபடி. b,c ஆத்மாவோடே மேவியிருக்கும் என்கைக்கு ப்ரமாணம் (திலதைலவத் இத்யாதி₃) 4. "தா₃ருண்யக்₃நிர்யதா₂ தைலம்" இத்யாதி₃ ஶ்லோகஶ்சாத்ர த்₃ரஷ்டவ்ய:. c (திலதைலவத் இத்யாதி₃) ஆத்மாவோடே ப்ரக்ருதி பொருந்தியிருக்கும் என்றிறே சொல்லிற்று; இவ்விடத்தில், " ஆத்மாவோடே பொருந்தியிருக்கிற வினை " என்று கர்மத்தைச் சொல்லுகிற இடத்தில் அவை ப்ரமாணமானபடியென்? என்னில்; ப்ரக்ருதி பொருந்தியிருக்கும் என்றபோதே தத்கார்யமான கர்மமும் பொருந்தியிருக்கும் என்று, அதுக்குச் சொன்னது - இதுக்கும் உபலக்ஷணம் என்று இவ்வழியாலே அருளிச்செய்கிருர். c₂,c₃ துன்பவினை- துன்பத்தை உண்டாக்குகிற வினை என்றபடி. d த₄ர்மாசரணம் பாபநிவர்த்தகம் என்கைக்கு ப்ரமாணம் (த₄ர்மேண இத்யாதி₃) c₃ பாபம் என்றது-காம்யகர்மத்தையும், நிஷித்₃த₄கர்மத்தையும். d₂ விஹிதகர்மானுஷ்ட₂ானத்தாலே-ப₂லாபி₄ஸந்தி₄ரஹித கர்மானுஷ்ட₂ானத்தாலே என்றபடி. 5. "வர்ணாஶ்ரமாசாரவதா" 6. "ப₂லஸம்பி₃ப₄த்ஸயா கர்மபி₄ராத்மாநம் பிப்ரீஷந்தி; ஸ ப்ரீதோऽலம் ப₂லாய" இதி வாக்யகார:.

ஜீ— எட்டாம் பாட்டு. (மேவு துன்பம் இத்யாதி₃) a பூர்வார்த்த₄த்தையும், " கூவுகின்றேன் காண்பான் எங்கெய்தக் கூவுவன் " என்றத்தையும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (ஸாத₄நானுஷ்ட₂ானம் இத்யாதி₃) a₂ கைம்முதல்-ஸாத₄நம். b மேவு-அவிநாபூ₄தமாய்ப்பொருந்தி வர்த்திக்கிற. c ஆத்மாவோடே பொருந்தியிருக்குமதுக்கு ப்ரமாணம் (திலதைலவத் இத்யாதி₃) க₃த்₃யத்ரயே. இத₃ம்-ப்ரக்ருத்யாத்ம விஷயமபி, து₃ர்விவேசத்வே த்₃ருஷ்டாந்ததயாஉக்தம். c₂,c₃ துன்பவினை - து₃க்க₂த்தை உண்டாக்குகிற வினை. d த₄ர்மாசரணம் பாபநிவர்த்தகம் என்கைக்கு ப்ரமாணம் (த₄ர்மேண இத்யாதி₃) இயம் ஶ்ருதி: ; தைத்திரீயகே. c₃ பாபங்களை-நிஷித்₃த₄காம்ய கர்மங்களை. d₂ விஹிதகர்மானுஷ்ட₂ானத்தாலே-ப₂லாபி₄ஸந்தி₄ரஹித கர்மானுஷ்ட₂ானத்தாலே. e(ஓவுதலின்றி

ப்ர— (எட்டாம் பாட்டு) (மேவு) c 1. "तिलतैलवद्दारुवह्निवत्" इत्ययं दुर्विवेचनत्वे दृष्टान्ततयोक्तः ॥

d2. (விடுத்துமிலேன்) तैत्तिरीयके नारायणे पञ्चाशेऽनुवाके "धर्मो विश्वस्य जगतः प्रतिष्ठा, लोके धर्मिष्ठं प्रजा उपसर्पन्ति, धर्मेण पापमपनुदति, धर्मे सर्वं प्रतिष्ठितं, तस्माद्धर्मं परमं वदन्ति ॥"

e₂3. (ஓவுதலின்றி) बृहदारण्यके (४-४) मैत्रेयीब्राह्मणे —"आत्मा वा अरे द्रष्टव्यश्श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः"

ஈ—என்கிறபடியே e3 அனவரதப4ாவனை பண்ணி உன்னை ஸாக்ஷாத்கரிக்க விரகு பார்த்திலேன். f "ஓவுதலின்றி-மேவு துன்பவினைகளை விடுத்துமிலேன்; ஓவுதலின்றி-உன் கழல் வணங்கிற்றிலேன்" என்று எம்பார் அருளிச்செய்யும்படி. g"கண்ணுலப் பெண்டாட்டிக்கு உண்ண அவஸரமில்லை" என்னுமாபோலே, இந்த்3ரியங்களுக்கு g2 இரையிட்டுத் திரிந்தேனித்தனை; எனக்கு ஒன்றும் ஹிதம் பார்த்திலேன். (h பாவு தொல் சீர்க்கண்ணு) h2 இங்ஙனே இருக்க, உன்னை அநுஸந்தி4த்தவாறே விடமாட்டுகிறிலேன். i1."विदितः"(விதி3த:) என்கிறபடியே, உகவாதார் கோ3ஷ்டி2யிலும் ப்ரஸித்3த4மான ஸ்வாப4ாவிக கல்யாணகு3ணங்களை உடைய க்ருஷ்ணனே! (என் j பரஞ்சுடரே)

அ—e3 (அனவரதப4ாவனை இதி) e2 2. "த்4ருவா ஸ்ம்ருதி: ; ஸ்ம்ருதிலம்பே4 ஸர்வக்3ரந்தீ2நாம் விப்ரமோக்ஷ:" இதி ஹி / வாக்யகார இதி ப4ாவ:. கர்மயோக3ப4க்தியோக3ாபி4த4ாநாத் ஜ்ஞாநயோகே3ாऽப்யர்த்த2ஸித்3த4: ஸந்த3ம்ஶந்யாயாதி3தி ப4ாவ:. f யோஜநாந்தரம் (ஓவுதலின்றி இத்யாதி3) g பிந்தின யோஜனையிலே "ஓவுதலின்றி" என்றதுக்கு விஷயம் அருளிச்செய்கிறார் (கண்ணுலப்பெண்டாட்டிக்கு இத்யாதி3) விஷயாநுப4வத்தில் ஓவுதலின்றி என்றபடி. யத்3வா, "ஓவாதே மேவாநிற்பதாய் - வந்து பொருந்தாநிற்பதாய், து3:க்க2ாவஹங்களாயிருக்கிற புண்ய பாபரூபகர்மங்களை, ப2லாபி4ஸந்தி4ரஹித ஸத்கர்மத்தாலே போக்கிற்றிலேன்" இதி ஶப்3த3ார்த்த2:. ஸர்வத3ாபி இந்த்3ரியவஶ்ய ஏவ அப4வமிதி யாவத். தேநைவ ஹேதுநா ஸாத4நாநுஷ்ட2ாநாக்ஷமஶ்சாஸமித்யமுமர்த்த2மாஹ (கண்ணுலப்பெண்டாட்டிக்கு இதி) f பிந்தின யோஜனையிலே "ஓவுதலின்றி" என்றது-"மேவு" என்றதுக்கு விஶேஷணமாதல். வினைகளுக்கு விஶேஷணமாதல், "விடுத்துமிலேன்" என்றதுக்கு விஶேஷணமாதல். g2 இரை-ஆஹாரம் என்றபடி. h பாவுதல்-பரம்புதல். h2 கீழில் நோக்காகத் தாத்பர்யம் (இங்ஙனே இத்யாதி3) i ஶப்3த3ார்த்த2ம் (விதி3த இத்யாதி3) j "பரஞ்சுடர்" இதி - ஸர்வப்ரகாரோத்கர்ஷ:, விக்3ரஹஸௌந்த3ர்யஞ்சேத்யர்த்த2பே4த3:. இவ்விடத்திலே - 3. "ஶ்ருத்வா கு3ணாந் பு4வநஸுந்த3ர! ஶ்ருண்வதாம் தே நிர்விஶ்ய கர்ணவிவரைர் ஹரதோऽங்க3தாபம் । ரூபம் த்3ருஶாம் த்3ருஶிமதாமகி2லார்த்த2லாப4ம் த்வய்யச்யுதாவிஶதி சித்தமபத்ரபம் மே ॥" இதி ப4ாக3வதே ருக்மிண்யுக்தமான ஶ்லோகம் அநுஸந்தே4யம்.

ஜீ—இதி) நிரந்தரமாக உன் திருவடிகளை வணக்குடைத்தவநெறியாலே வணங்குவது செய்திலேன். கர்மப4க்தியோக3ராஹித்யஞ்சொன்னது-ஜ்ஞாநயோக3ராஹித்யத்துக்கும் உபலக்ஷணம், ஸந்த3ம்ஶந்யாயத்தாலே. f யோஜநாந்தரம் (ஓவுதலின்றி இத்யாதி3) ஓவாதே-விச்சே2தி3யாதே பொருந்தியிருக்கிற து3:க்க2ாவஹபாபங்களைப் போக்கிற்றிலேன் என்று ஶப்3த3ார்த்த2ம். ஸர்வத3ா இந்த்ரியவஶ்யனுயே இருந்தேன் என்றபடி. தேநைவ ஹேதுநா ஸாத4நாநுஷ்ட2ாநாக்ஷமஶ்சாஸமித்யர்த்த2:. g அமுமேவார்த்த2மாஹ (கண்ணுலப்பெண்டாட்டிக்கு இத்யாதி3) யத்3வா வ்யதிரேகத்தால் ப2லிதம் (கண்ணுலம் இத்யாதி3) f "ஓவுதலின்றி" என்றது "மேவு" என்றதுக்கு விஶேஷணமாதல், வினைகளுக்கு விஶேஷணமாதல். g2 இரை-ஆஹாரம். h பாவுதல்-பரம்புதல். h2 கீழே கடாக்ஷித்து ப4ாவம் (இங்ஙனே இத்யாதி3) i ஶப்3த3ார்த்த2ம் (விதி3த இத்யாதி3) 1. "விதி3தஸ்ஸ ஹி த4ர்மஜ்ஞஶ்ஶரணாக3தவத்ஸல: । தேந மைத்ரீ ப4வது தே யதி3 ஜீவிதுமிச்ச2ஸி ॥" இதி ஸுந்த3ரகாண்டே3 ராவணம் ப்ரதி ஸீதா. j "பரஞ்சுடர் என்றதுக்கு

ப்ர—i1. (பாவுதொல்சீர்) श्रीमत्सुन्दरकाण्डे (१२) रावणं प्रति सीताया हितोपदेशः—"विदितस्स हि धर्मज्ञः शरणागतवत्सलः। तेन मैत्री भवतु ते यदि जीवितुमिच्छसि॥ २०॥ प्रसादयस्व त्वञ्चैनं शरणागतवत्सलम्। माञ्चास्मै प्रयतो भूत्वा निर्यातयितुमर्हसि॥ २१॥"

/ இது ச2ாந்தோ3க்3ய (7-26-2) வாக்யம்; வாக்யகார வாக்யமன்று.

9 கூவிக்கூவிக் கொடுவினைத் தூற்றுள் நின்று
பாவியேன் பலகாலம் வழிதிகைத் தலமர்கின்றேன்
மேவியன் றாநிரை காத்தவ னுலகமெல்லாம்
தாவிய வம்மானை எங்கினித் தலைப்பெய்வனே?

ஈ—ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் உண்டான உத்கர்ஷத்தை எனக்கு அறிவித்தவனே! (k கண்ணா என் பரஞ்சுடரே) l தாழநின்று இவ்வடிவழகை எனக்கு l₁முற்றூட்டாக்கின வனே! என்றுமாம். A "பரஞ்சுடருடம்பாய்" என்னக்கடவதிறே. (கூவுகின்றேன் காண்பான்) ஸாத₄நாநுஷ்ட₂ானம் பண்ணி, ப₂லம் கைப்புகுராதார் கூப்பிடுமா போலே, 'காணவேணும்' என்று கூப்பிடாநின்றேன். m (எங்கெய்தக் கூவுவனே) "ஒரு n கொசுகு கூப்பிட்டது" என்று ப்₃ரஹ்மாவின் ஓலக்கத்திலே கேட்கப் புகுகிறதோ? எங்ஙனே வந்து கேட்கக் கூப்பிடுகிறேன்? 8.

அ—j,k,l இரண்டாம் அர்த்த₂த்திலே "கண்ணா" என்றத்தைக்கூட்டித் தாத்பர்யம் (தாழநின்று இத்யாதி₃) l₁முற்றூட்டாக்கினவன்-பூர்ணபே₄ாஜனமாக்கினவன். n கொசுகு-மசகம். m "எங்கெய்தக் கூவுவன்" என்ற இடத்திலே-1. "த₄ர்மஸ்ய ப₂லமிச்ச₂ந்தி த₄ர்மம் நேச்ச₂ந்தி மாநவா: | ப₂லம் பாபஸ்ய நேச்ச₂ந்தி பாபமேவாசரந்தி ச ||" என்ற ஶ்லோகம் அருளிச்செய்வர். "பாவுதொல்சீர்க் கண்ணா என் பரஞ்சுடரே - மேவுதுன்பம்" என்று தொடங்கி அந்வயம். 8.

ஜீ—இரண்டு அர்த்த₂ம்-ஸர்வப்ரகாரோத்கர்ஷமாதல், வடிவழகாதல். j,k,l த்₃விதீயார்த்த₂த்தில் "கண்ணா" என்றத்தைக்கூட்டி ப₄ாவம் (தாழநின்று இத்யாதி₃) l₁ முற்றூட்டாக்கினவன் - பூர்ணபே₄ாஜனமாக்கினவன். m "எங்கெய்தக் கூவுவன்" என்ற இடத்திலே 1. "த₄ர்மஸ்ய ப₂லமிச்ச₂ந்தி த₄ர்மம் நேச்ச₂ந்தி மாநவா: | ப₂லம் நேச்ச₂ந்தி பாபஸ்ய பாபமேவாசரந்தி ச ||" என்றது அநுஸந்தே₄யம். "பாவுதொல்சீர்க் கண்ணா என் பரஞ்சுடரே-மேவு துன்பம்" இத்யாரப்₄ய அந்வய:. 8.

ஆதே₃— எட்டாம் பாட்டு. திலதைலவத் தா₃ருவஹ்நிவத் இவ்வாத்மாவோடு பிரிக்கவொண்ணாதபடியிருப்பதாய், து₃:க்க₂த்தை விளைப்பதாயிருக்கிற பாபங்களை, விஹிதகர்மாநுஷ்ட₂ாநத்தாலே போக்கிற்றிலேன்; அநவரதப₄ாவனை பண்ணி உன்னை ஸாக்ஷாத்கரிக்க விரகு பார்த்திலேன்; உகவாதார் கோ₃ஷ்டி₂யிலும் ப்ர ஸித்₃த₄மான ஸ்வாப₄ாவிக கல்யாணகு₃ணங்களையுடைய க்ருஷ்ணனே! ஸர்வப்ர-காரத்தாலும் உண்டான உத்கர்ஷத்தை எனக்கு அறிவித்தவனே! ஸாத₄நா நுஷ்ட₂ாநம் பண்ணி, ப₂லங்கள் கைபுகுராதார் கூப்பிடுமாபோலே காண வேணும் என்று கூப்பிடாநின்றேன்; "ஒரு கொசுகு கூப்பிட்டது" என்று ப்₃ரஹ்மாவின் ஓலக்கத்திலே கேட்கப்புகுகிறதோ? என்கிறார் — "மேவுதுன்பம்" இத்யாதி₃யால். 8.

A 6-3-7.

ஆ— 9. வ்யா:— (கூவிக்கூவி) அஶக்ய நிஷ்க்ரமணமாய், நிரதிஶய து₂:க்கா₂ஸ்பத₃மாயிருந்த கொடுவினைத் தூற்றுள்ளே நின்று பாவியேன் பலகாலமும் கூவிக்கூவி, எம்பெருமான் திருவடிகளில் சென்று சேர்வழி அறியாதே திகைத்து அலமருகின்றேன்; திருவாய்ப்பாடியிலே ஸர்வஸுலப₄னுக்கொண்டு வர்த்தித்தருளினவன் திருவடிகளைச் சேரமாட்டிற்றிலேன்; அன்றொரு தே₃ஶவிஶேஷத்திலே வர்த்திக்கையாலே சேரப்பெருதொழியவும் ஸம்ப₄விக்குமன்றோ? என்னில்; ஸர்வதே₃ஶவர்த்திகளான ஸர்வாத்மாக்களும் தன் திருவடிகளினுள்ளே அகப்படும்படி உலகமெல்லாம் தாவியருளினவன்று உன் திருவடிகளைச் சேரப்பெற்றிலேன். அன்று சேரப்பெருத நான் என்று சேர இருக்கிறேன்? சேராதொழியில் இவ்வாத்மா முடிகை நிஶ்சிதம். இனி அவனுடைய ஈஶ்வரத்வம் விகலமாகவாகாதே புகுகிறது, இனி ஆத்மாவதி₄கமாக அவன் திருவடிகளைச் சேருகை என்றொரு பொருளில்லை என்று நசையற்றுக் கூப்பிடுகிருர். 9.

ஒ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — க்ருஷ்ணனுயும் ஸ்ரீ வாமனனுயும் நீ லோகத்துக்குப் பண்ணின மஹாநுக்₃ரஹத்துக்குப் புறம்பானேன்; இனி நான் உன்னைப் பெறுகையென்றொரு பொருளுண்டோ? என்று நிராஶராகிருர்.

வ்யா:— (கூவியென்று தொடங்கி) **ஸம்ஸாரத்திலே நின்று, அத்தோடு பொருத்தமில்லாமையாலே பெரிய ஆர்த்தியோடே பலகாலும் கூப்பிட்டு, என்னுடைய பாபத்தின் மிகுதியாலே அவனைப்பெறுகைக்கு விரகும் அறியாதே நெடுங்காலம் அலமராநின்றேன்.** (மேவியென்று தொடங்கி) **திருவுள்ளத்தில் பொருத்தத்தோடே கூட பசுநிரை மேய்ப்பதுஞ்செய்து, அதுபோலேயன்றிக்கே தன்னுடைய திருவடிகளை எல்லார் தலைமேலும் படும்படி லோகத்தையெல்லாம் அளப்பதுஞ்செய்து இச்செயலாலே லோகத்தையடைய அடிமை கொண்டிருக்கிறவனை அன்றும் தப்பின நான் இனிப் பெறுகைக்கு விரகுண்டோ? 9.**

ப— 9. அவ:— அநந்தரம், அறிவில்லாதாரோடு அறிவுடையாரோடு வாசியறும்படி உபகரித்த உபகாரத்துக்குத் தப்பின நான் கிட்டுவது எங்கே? என்கிருர்.

கொடு—க்ரூரமான, **வினை**—பாபங்களுக்கு ஆகரமாய், **தூற்றுள்**—(புக்கால் புறப்படவொண்ணுத ஸம்ஸாரமாகிற) தூற்றில் அகப்பட்டு, **நின்று**—நின்று, **பல காலம்**—அநேக காலம், (புறப்பட) **வழி** — வழி, **திகைத்து** — அறியாதே ப்₄ரமித்து, **அலமருகின்றேன்**—(அதுக்குள்ளே) அலமராநிற்கிற, **பாவியேன்**—மஹாபாபியான நான், **அன்று** — (கோ₃பவ்ருத்₃த₄ர்கள் பசு மேய்க்கக் கோலைக் கொடுத்த) அன்று, **மேவி** — (கார்யப்பாடாகவன்றியே) நெஞ்சு பொருந்தி, **ஆநிரை**—பசுக்களை, **காத்தவன்**—ரக்ஷித்தவனுய், **உலகமெல்லாம்**—(இப்படி ப்ராதே₃ஶிகமன்றியே) ஸர்வலோக விஷயமான, **தாவிய**—த்ரைவிக்ரமபத₃ாநத்தையுடைய, **அம்மானை**—ஸர்வ ஸ்வாமியை, **இனி**—அன்றைக்குத் தப்பினபின்பு, **கூவிக்கூவி**—(ஆர்த்தியாலே) பலகாலும் கூப்பிட்டுக் கூப்பிட்டு, **எங்கு**—எங்கே, **தலைப்பெய்வன்**—கிட்டுவேன்? 9.

இ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில்—கீழ் ப்ரஸ்துதமான ஸ்ரீவாமனாவதாரத்தையும் க்ருஷ்ணாவதாரத்தையும் சொல்லி, அவற்றைத் தப்பின நான் இனிக் கிட்ட வென்றொரு பொருளுண்டோ ? என்று இன்னாதாகிறார்; நிராஶரராகிறார் என்றுமாம்.

வ்யா:— **(கூவிக்கூவி)** ஸம்ஸாரத்தோடு பொருந்தமாட்டார்; கால் வாங்குகைக்கு யோக்யதையில்லை. A "காணவாராய்" என்று கூப்பிடுகிறார்; ஒருகாற்கூப்பிட்டுப் பின்பு ஸ்வரூபஜ்ஞானத்தாலே ஆறியிருக்கமாட்டாதே மேன்மேலெனக் கூப்பிடுகிறபடி. இவர் கூப்பிட்டால் ஈஶ்வரனுக்குக் கைநீட்டி எடுக்க வொண்ணாத் தூற்றிலேயாயிற்று இவர் புக்குநிற்கிறது. **(கொடுவினைத் தூற்றுள் நின்று)** கொடிதான பாபத்தை விளைக்கவற்றாய், புக்கவிடமும் புறப்பட்டவிடமும் தெரியாததான ஸம்ஸாரத்திலேயாயிற்று நிற்கிறது. **(பாவியேன்)** ஸ்ரீ ஜனக ராஜன் திருமகள், ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் ஆஶ்ரமபரிஸரத்திலே கூப்பிட்டாற் போலே, சிலர் "ஐயோ" என்னக் கூப்பிடுகிறேனே? என்னுதல்; உன்னைக்கிட்ட விரகறியாதே அலமருகைக்கு அடியான பாபத்தைப் பண்ணினேன் என்னுதல். **(பலகாலம் இத்யாதி)** நெடுங்காலம் உன்னைப் பெறும் விரகறியாதே அலமரா நின்றேன். **(மேவி இத்யாதி)** ஆபத்துக்கு உதவாதானாய்த்தான் படுகிறேனே? நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனான தன் கையிலே கோலைத்தந்து "பசுமேய்" என்றால், "ரக்ஷகரான நமக்கு விஹிதமிறே" என்றிருக்கையன்றிக்கே, அலப்யலாபமாகப் பொருந்தி. **(அன்று)** அதுவும் ஒரு காலமே! **(உலகமெல்லாம் தாவிய)** அது ஓரூரளவேயாய்த் தப்பவுமாம்; எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளாம்படி ஸர்வலோகங்களையும் அளந்தவன்று 'எம்மூலையிலே கிடந்தேன் ? **(அம்மானை)** எல்லாரையும் அடிமைகொண்டவனை. **(எங்கினித்தலைப்பெய்வனே)** அந்த தூளி தானத்திலும் தப்பின நான் இனி எங்கே கிட்டப்புகுகிறேன? அவன்தான் வந்து உபகரித்தவன்று தப்பின நான் ஸாதநாநுஷ்டானம்பண்ணி அங்கே சென்று கிட்டப்புகுகிறேனே? என்று நிராஶரராகிறார். 9.

ஈ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டு. a வரையாதே எல்லாருக்கும் ஒக்க முகங் கொடுத்த அவதாரங்களுக்குத் தப்பின நான் இனி உன்னைக் கிட்டுகையென்றொரு பொருளுண்டோ? என்று a₂ நிராஶரராகிறார்.

அ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (கூவிக்கூவி இத்யாதி) a இரண்டாம் பாட்டிலும், மூன்றாம் பாட்டிலும் ப்ரஸ்துதமான வாமனாவதாரத்தையும் க்ருஷ்ணாவதாரத்தையும் அநுஸந்தித்துக்கொண்டு நிராஶரராகிறார் இப்பாட்டில் என்கிறார் (வரையாதே இத்யாதி) b1. "தத் தஸ்ய ஸத்ருஶம் பவேத்" இதி ஸ்தாதவ்யத்வேऽபி கதமாக்ரோஶதி? இத்யாஶங்காம் பரிஹரந் அர்த்தமாஹ

ஜீ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (கூவி இத்யாதி) a த்விதீயத்ருதீயகாதைகளிற்சொன்ன வாமன க்ருஷ்ணாவதாரங்களை அனுவதித்துக்கொண்டு நிராஶரராகிறார் இப்பாட்டில் என்கிறார் (வரை யாதே இத்யாதி) a₂ (நிராஶரராகிறார்) என்றது - "எங்கினித் தலைப்பெய்வன்" என்றத்தைப் பற்ற. b1. "தத் தஸ்ய ஸத்ருஶம் பவேத்" என்றிராதே கூப்பிடுவானென்? என்கிற ஶங்கை

ஈ— வ்யா:— (கூவி) b **ஸ்வரூபஜ்ஞானத்தாலே ஆறியிருக்கமாட்டாதே ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்து கூப்பிடாநிற்பர்.** (கூவி) c **ஒருகால் கூப்பிட்டு** c_2 **அநுதபித்து மீளுமதன்றிக்கே மேன்மேலெனக் கூப்பிடாநிற்பர்** d(கொடுவினைத d_2தூற்றுள்நின்று,) e **கூப்பீடு கேட்டு இரங்கி எடுப்பதாக ஈஶ்வரன் கைநீட்டினால், நீட்டின கை வாங்கவொண்ணாத நிலத்திலேயிருந்தாயிற்றுக் கூப்பிடுவது.** f (பாவியேன) g **ஒருவால்மீகிபரிஸரத்திலேயிருந்துதான் கூப்பிடப்பெற்றேனே?** (பலகாலம h வழிதிகைத்து h_2அலமருகின்றேன்) **காலமெல்லாம் i அறிவுகெட்டுத் j தடுமாறுகிற நான்.** k (மேவி இதயாதி$_3$) l **ஆபத்துக்கு உதவாதவனாய்த்தான் படுகிறேனே?** m 1. **"गोगोपीजनसंकुलं अतीवार्तं"**

அ—(ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே இதி) ப்ராப்யத்வராதிஶயாதி$_3$தி ப$_4$ாவ:. b,d அஸ்மிந் வாக்யே-"கொடுவினைத்தூற்றுள்-கூவி" இத்யந்வயஶ்ச விவக்ஷித:. d_2 தூறு-ஸம்ஸாரமாகிற பெரும் தூறு என்றபடி. c வீப்ஸைக்குத் தாத்பர்யம் (ஒருகால் இத்யாதி$_3$) c_2 (அநுதபித்து) ஸ்வரூபவிரோத$_4$ாநுஸந்த$_4$ானத்தாலே. e (கூப்பீடுகேட்டிரங்கி இதி) 2. "ராஜ்யாத$_3$ ப்$_4$ரமஶோ வநே வாஸ:" இத்யாதி$_3$. f,g,h "வழிதிகைத்தலமருகின்றேன்" இதி வர்த்தமாநநிர்தே$_3$ஶாநுகு$_3$ண்யேந, "பாவியேன்" இத்யஸ்ய ப$_4$ாவமாஹ (ஒரு வால்மீகி இதி) வால்மீக்யாஶ்ரமஸமீபவர்த்தநாத் ஜாநகீவிஷாத$_3$ஸ்ய தத$_3$ாநீமேவ அபக$_3$மோ ஜாத: இதி ப$_4$ாவ:. இவ்விடத்தில் பாபமாவது - த$_4$ார்மிகபரிஸராலாப$_4$ம். d,f,g யத்$_3$வா,"கொடுவினைத் தூற்றுள்நின்று-கூவிக்கூவி"என்ற பத$_3$த்தைக் கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (ஒரு வால்மீகி இத்யாதி$_3$) h வழிதிகைத்து-புறப்பட வழியறியாதே ப்$_4$ரமித்து என்று ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம். i தாத்பர்யம் (அறிவுகெட்டு என்று) h_2,j அலமருகை-தடுமாறுகை. k,l கே$_3$ாவர்த்த$_4$நோத்$_3$த$_4$ரணம் பண்ணின அபத$_3$ானத்தைச் சொல்லுகிறவருடைய ஹார்த்த$_3$ப$_4$ாவம் (ஆபத்துக்கு உதவாதவனாய் இத்யாதி$_3$) k "ஆநிரைகாத்தவன்" என்றதுக்கு இரண்டர்த்த$_2$ம் — மலையெடுத்து ரக்ஷித்தான் என்னுதல், பசுக்களை மேய்த்தான் என்னுதல். m முந்தின அர்த்த$_2$ம் (கோ$_3$கோ$_3$பீஜநேத்யாதி$_3$) k அஸ்மிந் பக்ஷே—"அன்று"-ஆபத்$_3$த$_3$ஶாயாம், "மேவி"-ஸாவத$_4$ாந

ஜீ—யையும் பரிஹரித்துக்கொண்டு அர்த்த$_2$ம் (ஸ்வரூபஜ்ஞாந இத்யாதி$_3$) ப்ராப்யத்வராதிஶயாதி$_3$தி ப$_4$ாவ:. b,d "கொடுவினைத் தூற்றுள் நின்று – கூவி" என்று அந்வயம் விவக்ஷிதம் இவ்வாக்யத்தில். d_2 ஸம்ஸாரமாகிற பெரும் தூறு என்றபடி. c வீப்ஸைக்கு ப$_4$ாவம் (ஒருகால் இத்யாதி$_3$) c_2 (அநுதபித்து) ஸ்வரூபவிரோத$_4$ாநுஸந்த$_4$ானத்தால் இதி ப$_4$ாவ:. d"கொடுவினை" இத்யாதி$_3$க்கு—க்ரூரமான பாபங்களுக்கு ஆகரமாய், புக்கால் புறப்படவொண்ணாத ஸம்ஸாரமாகிற தூற்றிலே அகப்பட்டு நின்று — என்று ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம். e (கூப்பீடுகேட்டு இரங்கி இதி) 2. "ராஜ்யாத்$_3$ ப்$_4$ரம்ஶோ வநே வாஸ:" இத்யாதி$_3$. d,f,g"தூற்றுள் நின்று–கூவிக்கூவி" என்ற பத$_3$த்தைக் கடாக்ஷித்து "பாவியேன்" என்றதுக்கு ப$_4$ாவம் (ஒருவால்மீகி இத்யாதி$_3$) வால்மீக்யாஶ்ரமஸமீபவர்த்தனத்தால் பிராட்டிக்கு அப்போதே க்லேஶம் போயிற்றிறே என்றபடி. இங்கு பாபமாவது - த$_4$ார்மிகபரிஸராலாப$_4$ம். h வழிதிகைத்து - புறப்பட வழியறியாதே ப்$_4$ரமித்து. i தாத்பர்யார்த்த$_2$ம் (அறிவுகெட்டு என்று) k,l இவ்வபத$_3$ானத்தைச் சொல்லுகிறவருடைய ஹார்த்த$_3$ப$_4$ாவம் (ஆபத்துக்கு இத்யாதி$_3$) k "காத்தவன்" என்றதுக்கும் இரண்டர்த்த$_2$ம் - ரக்ஷித்தான் என்னுதல், மேய்த்தான் என்னுதல்; "மேவி" என்றதுக்கும் இரண்டர்த்த$_2$ம் - ஸாவத$_4$ானமாக என்னுதல், ஸ்வப்ரயோஜனமாக என்னுதல். m ப்ரத$_2$மார்த்த$_2$ம் (கோ$_3$கோ$_3$பீ இத்யாதி$_3$)

ப்ர—(ஒன்பதாம் பாட்டு) (கூவிக்கூவி இத்யாதி$_3$) (ஆநிரைகாத்தவன்)m1. वैष्णवे पुराणे पञ्चमेंशे(११)—"ततस्तद्गोकुलं सर्वं गोगोपीजनसंकुलम्। अतीवार्तं हरिर्दृष्ट्वा मैत्रेयाचिन्तयत्तदा॥१३॥"

ஈ—(கே$_3$ாகே$_3$ாபீஜநஸங்குலம் அதீவார்த்தம்) என்கிறபடியே நோவுபட்டவன்று ஒரு பசுவின்மேலே ஓர் இடையன்மேலே ஒரு துளிவிழாதபடி தோற்றிற்றொரு மலையை எடுத்து உபகரித்தவனை. (மேவி) n நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனான தன் கையிலே கோலைத் தந்து. "பசுமேய்" என்றால் "n$_2$ ரக்ஷகனான நமக்கு விஹிதமிறே" என்றிருக்கையன்றிக்கே n$_3$ அலப்$_4$யலாப$_4$மாகப் பொருந்தி. (அன்று) o அதுவும் ஒரு காலமே! (வழிதிகைத்தலமருகின்றேன் — மேவியன்றாநிரை காத்தவன்) p காட்டிலே வழிதிகைத்தார்க்கு இடையர்போலேகாணும் வழிகாட்டுவார். q1. "मामेकं शरणं व्रज" (மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ) என்று வழிகாட்டினவனிறே, r வேறு வழிகாட்டினார் இல்லையே. s திருத்தேர்த்தட்டிலேநின்று ஸகலாத்மாக்களும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி வழிகாட்டினான் அவனிறே. t (உலகம இத்யாதி$_3$) u ஓரூர்க்கு உதவினவளவன்றிக்கே, ஸகலபத$_3$ார்த்த$_2$ங்களிலும் ஒன்றும் பிரிகதிர்ப்படாதபடி எல்லார் தலைகளிலும் ஒக்கத் திருவடிகளை வைத்து, "தான் ஸ்வாமி" என்னுமிடத்தை அறிவித்தவனை. (எங்கினிததலைப்பெய்வனே) எங்ஙனே கிட்டப்போகிறேன்? v அந்த தூ$_4$ளித$_3$ானத்

அ—தயா கே$_3$ாவர்த்த$_4$நோத்$_3$த$_4$ரணமுகே$_2$ந கே$_3$ாஸமூஹரக்ஷக இத்யர்த்த$_2$:.n ப$_4$க$_3$வத்ஸந்த$_3$ர்ஶநாநுகு$_3$ணஶ்லாக்$_4$யதமகாலே ஸ்வலாப$_4$த்வேநாத்யாத$_3$ரயுக்தஸ்ஸந் கே$_3$ாஸமூஹபோஷக இதி த்$_3$விதீயமர்த்த$_2$மாஹ (நித்யஸூரிகளுக்கு இத்யாதி$_3$) n$_2$ (ரக்ஷகனான) கே$_3$ாரக்ஷகனான இடையனுக்கு. n$_3$"மேவி" இத்யஸ்ய நிஷ்க்ருஷ்டமர்த்த$_2$மாஹ (அலப்$_4$யலாப$_4$மாகப் பொருந்தி இதி) o (அதுவும் என்று) ஆபத்திலே உதவியவன்தானே ரக்ஷித்ததும் ஒரு காலமே! என்றபடி. p இச்சேர்த்திக்கு ப$_4$ாவம் (காட்டிலே இத்யாதி$_3$) இது - ரஸோக்தி. q இப்படி சொல்லுகைக்கு ஸம்ஸாரமாகிற தூற்றிலே அகப்பட்டார்க்கு வழிகாட்டினானோ இவன்?, என்ன (மாமேகம் இத்யாதி$_3$) s1. "மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" என்று-வழிகாட்டினது அர்ஜுனனுக்கன்றோ; எல்லார்க்குமில்லையே என்ன—2. "பார்த்த$_2$ம் ப்ரபந்நமுத்$_3$தி$_3$ஶ்ய ஶாஸ்த்ராவதரணம் க்ருதம்" என்கிற வசனத்தை ஹ்ருதீ$_3$கரித்துக்கொண்டு, எல்லார்க்கும் உஜ்ஜீவிக்க வழிகாட்டினவன் இவன் என்கிறார் (திருத்தேர்த்தட்டிலே இத்யாதி$_3$) q,r,s"மாமேகமித்யாதி$_3$ வாக்யத்ரயம்-அத்ர ப்ரக்ஷிப்தம்" இதி ச வத$_3$ந்தி; p"அப்போது, காட்டிலே இத்யாதி$_3$க்கு - இத்தால் ஸம்ஸாரத்திலே ப்$_4$ரமிக்கிறவர்களுக்குச் சரமஶ்லோகத்தைக்காட்டி ரக்ஷிக்குமவனென்று ஹார்த்த$_3$மான ப$_4$ாவம்" என்று அருளிச்செய்வர். t,u"உலகமெல்லாம்"இத்யாதி$_3$க்கு அர்த்த$_2$ம் (ஓரூர்க்கு இத்யாதி$_3$) v (அந்த தூ$_4$ளித$_3$ானம் இதி) ரஸோக்தி:. தூ$_4$ளித$_3$ானம் - பூ$_4$ரித$_3$ாநமிதி த்$_4$வநி:; ஶ்ரீபாத$_3$தூ$_4$ளிப்ரத$_3$ாநமிதி ஸ்வ

ஜீ—k அன்று-ஆபத்$_3$த$_3$ஶையிலே. n த்$_3$விதீயார்த்த$_2$ம் (நித்யஸூரிகளுக்கு இத்யாதி$_3$) o"அன்று" என்றதுக்கு ப$_4$ாவம் (அதுவும் இத்யாதி$_3$) ஆபத்திலே உதவியவன்தானே ரக்ஷித்ததும் ஒரு காலமே! என்றபடி. p பத$_3$ச்சேர்த்திக்கு ரஸோக்தியாக ப$_4$ாவம் (காட்டிலே இத்யாதி$_3$) q அப்படி வழிகாட்டினானோ இவன்? என்ன (மாமேகம் இத்யாதி$_3$) s அது அர்ஜுனனுக்கன்றோ, எல்லார்க்குமில்லையே என்ன, 2. "பார்த்த$_2$ம் ப்ரபந்நமுத்$_3$தி$_3$ஶ்ய ஶாஸ்த்ராவதரணம் க்ருதம்" என்கிறத்தை உட்கொண்டு எல்லார்க்கும் உஜ்ஜீவிக்க வழிகாட்டினவன் இவன் என்கிறார் (திருத்தேர் இத்யாதி$_3$) q,r,s"மாமேகம் இத்யாதி$_3$ வாக்யத்ரயம்-அத்ர ப்ரக்ஷிப்தம்" என்றும் சொல்லுவர்கள். "அப்போது, காட்டிலே இத்யாதி$_3$ வாக்யத்துக்கு - இத்தால்—ஸம்ஸாரத்திலே ப்$_4$ரமிக்கிறவர்களுக்குச் சரமஶ்லோகத்தைக்காட்டி ரக்ஷிக்குமவன் என்று ப$_4$ாவம்"என்று அருளிச்செய்வர். t,u"உலகமெல்லாம்" இத்யாதி$_3$க்கு அர்த்த$_2$ம் (ஓர் ஊர்க்கு இத்யாதி$_3$) v (அந்த தூ$_4$ளித$_3$ானம் இதி) ரஸோக்தி:. தூ$_4$ளித$_3$ானம் - பூ$_4$ரித$_3$ானம் இதி த்$_4$வநி:; ஶ்ரீபாத$_3$தூ$_4$ளித$_3$ானம் இதி ஸ்வ

10. தலைப்பெய் காலம் நமன்றமர் பாசம்விட்டால்
அலைப்பூ ணுண்ணுமவ் வல்லலெல் லாமகலக்
கலைப்பல் ஞானத்தென் கண்ணனைக் கண்டுகொண்டு
நிலைப்பெற்றென் னெஞ்சம் பெற்றது நீடுயிரே.

ஆ— 10. வ்யா:— (தலைப்பெய்காலம்) உத்க்ராந்தி வ்யஸனம்போலே அதிகே$_4$ரமாய் அதிது$_3$ஃஸஹமாயிருந்த என்னுடைய அந்த ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஶ்லேஷ ஜநிதநிரவதி$_4$கவ்யஸநமும், "அவனுடைய ஸர்வேஶ்வரத்வத்துக்கு வைகல்யம் வருகிறது" என்றுள்ள மஹாப$_4$யமும் நிஶ்ஶேஷமாக எல்லாமும்போய், என் நெஞ்சும் நிலைநின்று, என்னுடைய ஆத்மாவும் நித்யமாம்படி ஶாஸ்த்ரைகஸமதி$_4$க$_3$ம்யனான எம்பெருமானைத் திருமலையிலே கண்ணாலே காணப்பெற்றேன் என்கிறார். 10.

ஒ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — இப்படி நிராஶராய் முடியப்புக்க ஆழ்வார், எம்பெருமான் தம்முடைய ஆர்த்தியெல்லாம் தீரத் திருமலையிலே நின்றருளின படியைக் காட்டியருளக் கண்டு த$_4$ரிக்கிறார்.

ஈ—துக்கும் தப்பின நான் v$_2$ பரீக்ஷைசொல்லிப் பெறப்புகுகிறேனோ? w இத்தால்—அவன் தானே வந்து உபகரித்தவன்று தப்பின நான் ஸாத$_4$நாநுஷ்ட$_2$ானம்பண்ணி எங்கே சென்று w$_2$ கிட்டப்புகுகிறேனோ? என்று w$_2$ நசையறுகிறார். 9.

அ—ப$_4$ாவார்த்த$_2$:. v$_2$(பரீக்ஷைசொல்லி இதி) அத்ர, 1."ஸ்வாத்$_4$யாயாத்$_3$யோக$_3$மாஸீத யோகா$_3$த் ஸ்வாத்$_4$யாயமாவஸேத்" இத்யுச்யமாநபரீக்ஷோசித வேத$_3$ாத்$_4$யயநாதி$_3$ரூப ஸாத$_4$நாநுஷ்ட$_2$ானம் விவக்ஷிதம். w ரஸோக்த்யா உக்தமர்த்த$_2$ம் ஸ்வப$_4$ாவோக்த்யா வத$_3$தி (இத்தால் இதி) w$_2$ நசை-ஆசை. W$_2$ தலைப்பெய்கை - கிட்டுகை. 9.

ஜீ—ப$_4$ாவார்த்த$_2$:. v$_2$ பரீக்ஷை என்றதுக்கு - ஸாத$_4$நாநுஷ்ட$_2$ானம் என்று ஸ்வப$_4$ாவார்த்த$_2$ம்; வேத$_3$ஶாஸ்த்ராதி$_3$பரீக்ஷை இதி த்$_4$வனி:. w ரஸோக்தியாலே சொன்னத்தை ஸ்வப$_4$ாவோக்தியாலே அருளிச்செய்கிறார் (இத்தால் இத்யாதி$_3$) w$_2$ நசை - ஆசை. w$_2$ தலைப்பெய்கை-கிட்டுகை. 2. "ததஸ்தத்$_3$கோ$_3$ாகுலம் ஸர்வம் கோ$_3$ாகோ$_3$ாபீஜநஸங்குலம் । அதீவார்த்தம் ஹரிர்த்$_3$ருஷ்ட்வா மைத்ரேயாசிந்தயத்தத$_3$ா ||" க்ரமேண அந்வய:. 9.

ஆதே$_3$— ஒன்பதாம் பாட்டு. ஸ்வரூபஜ்ஞானத்தாலே ஆறியிருக்கமாட்டாதே கொடிய வினையாகிற தூறுமண்டியிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலிருந்து கூப்பிட்டுக் கூப்பிட்டு, ஒரு நல்ல துணை இல்லாத பாவியேன், காலமெல்லாம் அறிவு கெட்டுத் தடுமாறுகிற நான் நோவுபட்டவன்று ஒருபசுவினமேலே ஒரு இடையன்மேலே ஒரு துளி விழாதபடி தோற்றிற்றொரு மலையை எடுத்துப் பெருப்பேறு பெற்றுனைப் பரிஹரித்தவனை, ஸகலபதா$_3$ர்த்த$_2$ங்களிலும் ஒன்றும் பிரிகதிர்ப்படாதபடி எல்லார் தலையிலும் ஒக்கத் திருவடிகளைவைதது "தான் ஸ்வாமி" என்னுமிடத்தை அறிவித்தவனை எங்கே கிட்டப்போகிறேன்? என்கிறார் "கூவிக்கூவி" இத்யாதி$_3$யால். 9.

ஒ— வ்யா:— (தலைப்பெய் என்று தொடங்கி) **கிட்டுங்காலம் யமப₄டர் பாஶத்தை வீசினால் படும் து₃:க்க₂ம்போலேயிருக்கிற ப₄க₃வத்₃விஶ்லேஷஜநிதமான நிரதிஶய து₃:க்க₂மெல்லாம் அகல.** (கலையென்று தொடங்கி) **வேதை₃கஸமதி₄க₃ம்யனாயிருக்கிற க்ருஷ்ணனை அவனுடைய ப்ரஸாத₃த்தாலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பெற்று என்னுடைய மனஸ்ஸூம் நிலைநின்று ஆத்மநித்யத்வமும் நிலைநின்றது.** 10.

ப— 10. அவ:— அநந்தரம், "எங்கினித்தலைப்பெய்வன" என்கிற நைராஶ்யத்தைக் கண்ட க்ருஷ்ணன் தான் பிற்பாடர்க்கு உதவும்படி ப்ரமாண ஸித்₃த₄மான ஆஸத்தியை ப்ரகாஶிப்பிக்க, அத்தாலே க்லேஶநிவ்ருத்தி பிறந்து ஸந்துஷ்டராகிறார்.

நமன்றமர் — நமன்தமர், **தலைப்பெய்காலம்** — தலைப்படுங்காலம், **பாசம்**— பாஶத்தை, **விட்டால்**—வீசினால், **அலைப்பூண்**—(அவர்களால்) அலைக்கப்படுகையை, **உண்ணும்**—அனுப₄விக்குமாபோலே (விரோதி₄ த₃ர்ஶநத்தால்) வந்த, **அ**—அந்த, **அல்லலெல்லாம்** — து₃:க்க₂மெல்லாம், **அகல** — விட்டுப்போம்படியாக, **பல்** — பல வகைப்பட்ட, **கலை**—வேத₃ங்களாலே, **ஞானம்**—அறியப்பட்டு, **என்**—எனக்கு ஸுலப₄னான, **கண்ணனை**—க்ருஷ்ணனை, **கண்டுகொண்டு**—கண்டுகொண்டு, **என் நெஞ்சம்**—(ஶிதி₂லமான) என் நெஞ்சு, **நிலை**—ஸ்தை₂ர்யத்தை, **பெற்று**—பெற்று, **உயிர்**—(ஆர்த்தியாலே முடியப்புக்க) ஆத்மாவும், **நீடு**—நித்யதையை, **பெற்றது**— பெற்றது. 10.

இ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — இப்படி நிராஶராய் முடியப்புக்கவளவிலே, "அவதாரத்துக்குப் பிற்பட்டார்க்கன்றோ நாம் திருமலையிலே வந்து நிற்கிறது" என்று திருமலையிலே வந்து நின்றருளினபடியைக் காட்டக்கண்டு த₄ரிக்கிறார்.

வயா:— **(நமன்தமர் - தலைப்பெய்காலம்)** யமப₄டர்கிட்டுங்காலம். ஏற்கவே முகங்காட்டினார்களாகில இவர் பாபம பண்ணாரிறே; **1. "मस्तकस्थायिनम्" (மஸ்த₂கஸ்த₂ாயிநம்). (பாசம் விட்டால்)** ஶரீரவிஶ்லேஷத்துக்குப் பாஶத்தை வீசினால். **(அலைப்பூணுண்ணும்)** வாஸனை இங்கே இழுக்க, அவர்கள் ஶரீரத்தை விஶ்லேஷிப்பிக்கத்தேட, படும் வ்யஸனம் **"அவ்வல்லல்"** என்னுமித்தனை ; த்₃ருஷ்டாந்தமில்லை. அந்த து₃:க்க₂ம்போலேயிருக்கிற ப₄க₃வத்₃விஶ்லேஷஜநிதது₃:க்க₂மெல்லாமாதல். **2. "वसति मनसि यस्य सोऽव्ययात्मा पुरुषवरस्य न तस्य दृष्टिपाते। तव गतिरथवा ममास्ति चक्रप्रतिहतवीर्यबलस्य सोऽन्यलोक्यः॥" (வஸதி மநஸி யஸ்ய ஸோऽவ்யயாத்மா புருஷவரஸ்ய ந தஸ்ய த்₃ருஷ்டிபாதே। தவ க₃திரத₂வா மமாஸ்தி சக்ரப்ரதிஹதவீர்யப₃லஸ்ய ஸோऽந்யலோக்ய:॥)** "ப₄க₃வத₃லாப₄மேயானபின்பு யமவஶ்யதையும் வந்ததன்றோ" என்று பணிக்குமாம் ஆண்டான். **(கலை இத்யாதி₃)** பல கலைகளாலும் அறியப்படுமவன். **3. "वेदैश्च सर्वैरहमेव वेद्यः" (வேதை₃ஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்₃ய:)** என்று வேதை₃கஸமதி₄க₃ம்யனான க்ருஷ்ணனைக் கண்டுகொண்டு. **(நிலைப் பெற்றென்னெஞ்சம்)** "என் மனத்தினை நீ சிந்தாமற்செய்யாய்"(5) என்று ஶிதி₂ல

இ—மான நெஞ்சந்தான் த4ரித்தது. **(உயிர் - நீடு - பெற்றது)** "எங்கினித்தலைப் பெய்வன்" என்று முடியப்புக்க ஆத்மவஸ்துவும் நித்யமாயிற்று. நித்யவஸ்துவுக்கு நாஶமாவது-தா3ஸ்யாஸித்3தி4. தா3ஸ்யமே நிரூபகமானால், தத3லாப4த்தில் நிரூப்யமுமில்லையாமிறே. சே2த்3யாதி3விஸஜாதீயமென்ன. ப4க3வத3லாப4த்தில் அழியாதொழியுமோ? 10.

ஈ— அவ:— பத்தாம் பாட்டு. a இவர் a2 நசையற்றவாறே "க்ரமப்ராப்தி b பற்றாது போலேயிருந்தது" என்று, "'நீர் ஒரு பெருவிடாயருண்டு' என்று அறிந்து உமக்காகவன்றோ வடக்குத்திருமலையிலே நிற்கிறது" என்று c அந்நிலையைக்காட்டி த4ரிப்பிக்க த4ரித்து d இனியராகிறார்.

வ்யா:—(e தலைப்பெய்காலம் e2 நமன்தமர்) **தலைப்பெய்காலம்-யமப4டர் வந்து கிட்டுங்காலம். f இவன் ஜீவிக்கும்நாள்** / **("நமக்கெதிருண்டோ" என்று மூலையடியே நின்று வேண்டிற்றுச் செய்து திரியும்; நமன்தமர் நாடோறும்) செய்த குற்றங்களுக்குப் பட்டோலை எழுதி, ப2லானுப4வ ஸமயத்திலே வந்து முகங்காட்டுவர்கள்.** (பாசம் விட்டால்) **அவர்கள் தங்கள் கையில் பாஶத்தை வீசினால்.** (g அலைப் பூணுண்ணும்) **h இவனுக்கு இவ்வருகே நசை கிடக்கையாலே h2 அது இங்கே h3 இசிக்க, அவர்கள் அங்கே இசிக்க, h4 படும் க்லேஶத்துக்கு ஓர் அவதி4யில்லையிறே;**

அ— பத்தாம் பாட்டு. (தலைப்பெய் இத்யாதி3) a "எங்கினித்தலைப்பெய்வன்" என்றத்தைப்பற்ற (இவர் நசையற்றவாறே என்றது) b பற்றாது - ஸஹியாது. c "கண்ணனைக் கண்டுகொண்டு" என்றத்தாலே (அந்நிலையைக் காட்டி த4ரிப்பிக்க இத்யாதி3) d இனியராகிறார் - ப்ரீதோ ப4வதி. e2 (நமன்தமர்) காகாக்ஷிந்யாயம். அந்யதராந்வயம். ஸமபி4வ்யாஹாரலப்4யமாகவுமாம். "நமன்தமர் தலைப்பெய்காலம் - அவர் கையில் பாஶத்தை விட்டால் இத்யாரப்4ய, கண்ணனைக்கண்டு கொண்டு - என்னெஞ்சம் நிலைப்பெற்று-உயிர் நீடு பெற்றது" இத்யந்வய:. f "தலைப்பெய்காலம்" என்று விஶேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (இவன் ஜீவிக்கும் நாள் இத்யாதி3) g அலைப்பு-அலைதல்; அதாகிற ஊண். g,h "அலைப்பூணுண்ணும்" என்கிற வர்த்தமானார்த்த2ம் (இவனுக்கு இத்யாதி3) h2 அது-ஆசை. h3 இசிக்க-இழுக்க. h (இவனுக்கு இவ்வருகே நசைகிடக்கையாலே இதி) அஸ்மிந் வாக்யே-1. "புத்ராத3ய: கத2மமீ மயி ஸம்ஸ்தி2தே ஸ்யுரித்யப்ரதிக்ரியநிரர்த்த2கசிந்தனே! தூ3யே ந து ஸ்வயமஹம் ப4விதாஸ்மி கித்3ருகி3த்யஸ்தி ஹஸ்திகி3ரிநாத2 விமர்ஶலேஶ:||" இத்யமும் ஶ்லோகமுதா3ஹரணதயா வத3ந்தி. A "எய்த்தாரெய்த்தாரெய்த்தாரென்றில்லத்தாரும் புறத்தாரும்

ஜீ— பத்தாம் பாட்டு. (தலைப்பெய் இத்யாதி3) a2 (நசையற்றவாறே) என்றது-"எங்கினித்தலைப் பெய்வன்" என்றத்தைப்பற்ற. b பற்றாது-பொறாது. c "கண்ணனைக் கண்டுகொண்டு" என்றத்தைப்பற்ற (அந்நிலையைக்காட்டி இத்யாதி3) d இனியராகிறார்-ப்ரீதராகிறார். e,f "தலைப்பெய்காலம்" என்று விஶேஷித்ததுக்கு பா4வம் (இவன் ஜீவிக்கும் இத்யாதி3) e "நமன்தமர்தலைப்பெய்காலம்" "நமன்தமர் பாசம்விட்டால்" இதி காகாக்ஷிந்யாயேநஉப4யத்ராந்வேதவ்யம். g "அலைப்பு-அலைதல். ஊண் - அதாகிறவூண். உண்ணும் - அனுப4விக்கும். அவ்வல்லலெல்லாம் - அந்த து3:க்க2மெல்லாம்—அவர்களால் அலைக்கப்படுகையை அனுப4விக்கும் அந்த துக்கமெல்லாம்" என்று ஶப்3தா3ர்த்த2ம். h2 அது-நசை. h3 இசிக்க-இழுக்க. h (இவனுக்கு இவ்வருகே நசை கிடக்கையாலே இதி) அத்ர - 1. "புத்ராத3ய: கத2மமீ மயி ஸம்ஸ்தி2தே ஸ்யு:" இத்யனுஸந்தே4யம்.

/ ( ) இவ்வடைப்பினுள் உள்ளது பல ஸ்ரீகோஶங்களிலில்லை. A 8-8-8.

ஈ—i "அவ்வல்லல்"என்னுமித்தனை; த்$_3$ருஷ்டாந்தமில்லை. அதெல்லாம் காணக் காண விட்டுக் கடக்கநிற்க. j"அத்தோடு ஸஜாதீயமான அல்லல்" என்று எம்பார் அருளிச்செய்வது; j$_2$ அவ்வோபாதி க்லேஶம்போருமாயிற்று ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஶ்லேஷத்தால் வருமது இவர்க்கு. kஅன்றிக்கே, "ப$_4$க$_3$வத$_3$லாப$_4$மேயானபின்பு யமவஶ்யதையும் வந்ததேயன்றோ" என்று அந்த யமவஶ்யதை போம்படியாக என்று k$_2$ ஆண்டான் நிர்வஹிக்கும்படி. (கலை இத்யாதி$_3$) 1. "वेदैश्च सर्वैरहमेव वेद्यः" (வேதை$_3$ஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்$_3$ய:) என்கிறபடியே, பல l கலைகளாலும் l$_2$ அறியப்பட்ட உத்கர்ஷத்தையுடையனாயிருந்துவைத்து. m நெடுங்கைநீட்டாக ப்ரமாணங்களிலே கேட்டுப்போகாதபடி கண்ணுக்கு விஷயமாக க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்தவனைக் கண்டுகொண்டு. (நிலைப்பெற்று என் நெஞ்சம) "சிந்தாமற்செய்யாய்"(5) என்ற நெஞ்சும்

'அ—மொய்த்து" இதி க$_3$ாத$_2$ா தத்ர ஸம்வாத$_3$:; A "அனுராகம் பொழியும்போது" இத்யஸ்ய "தே$_3$ஹாநுப$_3$ந்தி$_4$புத்ரமித்ரகளத்ராதி$_3$விஷயாநுராக$_3$ாபி$_4$வர்த்த$_4$நகாலே" இதி வ்யாக்$_2$யாநாத். h$_4$"ஊனுண்ணும்" என்கிறதின் தாத்பர்யம் (படும் க்லேஶத்துக்கு இத்யாதி$_3$) i தச்ச$_2$ப்$_3$த$_3$தாத்பர்யம் (அவ்வல்லல் இத்யாதி$_3$) j,k 2."ஸ்வபுருஷமபி$_4$வீக்ஷ்ய" B"நமனும் தன் தூதுவரைக் கூவிச்செவிக்கு" இதிப்ரகாரேண யமாதீ$_3$நாம் ப$_4$யங்கர்ஸ்ய பராங்குஶார்யஸ்ய யமப$_4$டப$_3$ாத$_4$ாப்ரஸங்கே$_3$ாऽஸ்தி கிம்? இதி ஶங்காம் த்$_3$வேத$_4$ா பரிஹரதி (அத்தோடு ஸஜாதீயமான இதி) வாக்யேந ச, (அன்றிக்கே இதி) வாக்யேந ச. j$_2$ பூர்வவாக்யம் விவ்ருணோதி (அவ்வோபாதி இதி) அவ்வோபாதி - யமவஶ்யதையோபாதி. k$_2$ ஆண்டான் - முதலியாண்டான்; "முன்னீர்ஞாலம்" இத்யாரப்$_4$ய நவக$_3$ாத$_2$ாபி$_4$ராக்ரோஶத்யபி பராங்குஶார்யே ப$_4$க$_3$வாநுபேக்ஷதே சேத் யமவஶ்யதாபி ப$_4$வேதி$_3$தி த$_3$ாஶரதே$_2$ர் ப$_4$ாவ:; நித்யஸூரிகளோபாதி நித்யாநுப$_4$வயோக்$_3$யதையுண்டாயிருக்க, விஶ்லேஷம் கூடினாற்போலே; ஸ்ரீப$_4$ரதாழ்வான் பக்கலிலே கண்டதிறே. l$_2$(அறியப்பட்ட உத்கர்ஷத்தை இதி)"ஜ்ஞாயத இதி-ஜ்ஞாநம்"இதி வ்யுத்பத்த்யா உத்கர்ஷ உச்யத இதி ப$_4$ாவ:. m நெடுங்கை நீட்டாக-அதிதூ$_3$ரமாக என்றபடி. "அத்து" என்றது-சாரியை. q முக்$_2$யநாஶந்தானேயாகவுமாம் என்கிறார் (சே$_2$த்$_3$யாதீ$_3$த்யாதி$_3$) r பூர்வார்த்த$_4$த்தை உபபாதி$_3$க்கிறார் (ஶேஷவஸ்துவுக்கு என்று தொடங்கி) த$_3$ாஸ்யத்திலே நோக்கு. n அன்றிக்கே, "உயிர் நீடு பெற்றது" என்றதுக்கு இரண்டு தாத்பர்யம்: o முந்தினது (அச்சே$_2$த்$_3$யமாய் இத்யாதி$_3$)

ஜீ—i தச்ச$_2$ப்$_3$த$_3$ தாத்பர்யம் (அவ்வல்லல் இத்யாதி$_3$) *j*,*k*3. "ந க$_2$லு ப$_4$ாக$_3$வதா யமவிஷயம் க$_3$ச்ச$_2$ந்தி" என்றிருக்க, வைஷ்ணவனுக்கு யமவஶ்யதை உண்டாகக் கூடுமோ? என்ன; த்$_3$வேத$_4$ா பரிஹரிக்கிறார் (அத்தோடு ஸஜாதீயேத்யாதி$_3$நா, அன்றிக்கே இத்யாதி$_3$நா ச) j$_2$ விவரணம் (அவ்வோபாதி இத்யாதி$_3$) அவ்வோபாதி-யமவஶ்யதையோபாதி. k$_2$ ஆண்டான் நிர்வாஹத்துக்குக் கருத்து - ஸ்வதந்த்ரனான ஈஶ்வரன் உபேக்ஷித்தால் யமவஶ்யதையுண்டாமென்று; நித்யஸூரிகளோபாதி நித்யாநுப$_4$வயோக்$_3$யதையுண்டாயிருக்க விஶ்லேஷம் கூடினாற்போலே; இது ஸ்ரீப$_4$ரதாழ்வான் பக்கலிலே கண்டதிறே. l (கலைகளாலும் அறியப்பட்ட இதி) "ஜ்ஞாயத இதி-ஜ்ஞாநம்" என்றாய், அறியப்பட்ட என்றபடி. m நெடுங்கை நீட்டாக-அதிதூ$_3$ரமாக. n "உயிர் நீடு பெற்றது" என்றதுக்கு இரண்டு ப$_4$ாவம். o முந்தினது (அச்சே$_2$த்$_3$யமாய் இத்யாதி$_3$)

ப்ர—(பத்தாம் பாட்டு) (தலைப்பெய் இத்யாதி$_3$) 1. भगवद्गीतासु पञ्चदशे — "सर्वस्य चाहं हृदि सन्निविष्टो मत्तस्स्मृतिर्ज्ञानमपोहनञ्च। वेदैश्च सर्वैरहमेव वेद्यो वेदान्तकृद्वेदविदेव चाहम्॥ १५।।

A 8-8-8. B நான்-திருவ-68.

ஈ—ஒருபடி த4ரிக்கப்பெற்றது. n (உயிர்-நீடு-பெற்றது) o அச்சே2த்3யமாய், அத3ாஹ்ய மாயிருக்கிற ஆத்மவஸ்துவும் அழியப்புக்கது, o2 இப்போதாயிற்று நித்யத்வம் பெற்றது. p நித்யமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு நாஶமாவது - p2 த3ாஸ்யாஸித்3தி4. q "சே2த்3யாதி3விஸஜாதீயம்" என்றவித்தனைபோக்கி, தன்னில் ஸூக்ஷ்மமாய்ப் புக்கு வ்யாபித்து அழிக்கவல்ல ப4க3வத்3கு3ணங்களுக்கு அழியாமையில்லையிறே. r ஶேஷவஸ்துவுக்கு ஶேஷத்வம் நிரூபகமானால், நிரூபகத்தையொழிய நிரூப்ய ஸித்3தி4யில்லையே. 10.

அ—p இரண்டாவது (நித்யமான இத்யாதி3) o2,q (இப்போது நித்யத்வம் பெற்றது) என்கைக்கு அச்சே2த்3யமான வஸ்துவுக்கு அழிவுண்டோ? என்ன (சே2த்3யாதி3 இத்யாதி3) p,r இரண்டாம் அர்த்த2த்துக்குச்சேர, நித்யமான வஸ்துவுக்கு த3ாஸ்யாஸித்3தி4 விநாஶமானபடியென்? என்ன (ஶேஷவஸ்துவுக்கு இத்யாதி3) என்னவுமாம். p,q யத்3வா, "நித்யஸ்ய ஆத்மவஸ்துநோ விநாஶோऽஸ்தி கிம்? 'க்ருஷ்ணத3ர்ஶநாத் பூர்வம் ஆஸந்நவிநாஶமலப4த, க்ருஷ்ணத3ர்ஶநாநந்தரம் நித்யத்வமலப4த' இதி கத2முச்யதே?" இத்யத்ர க்ருஷ்ணஸாக்ஷாத்காராப4ாவே விநாஶம் த்3வேத4ா உபபாத3யதி (நித்யமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு இத்யாதி3 வாக்யத்3வயேந) p2 (த3ாஸ்யாஸித்3தி4 இதி) 'நாகிஞ்சித்குர்வதஶ்ஶேஷத்வம்' இதி ப4ாவ:, r த3ாஸ்யாஸித்3தெ4ள ஸ்வரூபநாஶ: கத2ம்? இத்யத்ராஹ (ஶேஷவஸ்துவுக்கு இத்யாதி3) q (சே2த்3யாதி3விஸஜாதியமிதி) A "கூடிநீரைக் கடைந்தவாறும்" இத்யாதி3ப்ரகாரேண விஶ்லேஷத3ஶாயாம் கு3ணா: ஸ்ம்ருதிவிஷயதயா ப3ாத4கா ப4வந்தி; தேந ஸத்தாஹாநிர்ப4வேதி3தி ப4ாவ:. 10.

ஜீ—p இரண்டாவது (நித்யமான இத்யாதி3) o2,q முந்தின அர்த்த2த்திலே (இப்போதாயிற்று நித்யத்வம் பெற்றது) என்கைக்கு அச்சே2த்3யமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு அழிவுண்டோ? என்ன (சே2த்3யாதி3 இத்யாதி3) p,r த்3விதீயார்த்த2த்தாலே, த3ாஸ்யாஸித்3தி4 விநாஶமானபடியென்? என்ன (ஶேஷவஸ்துவுக்கு இத்யாதி3) "நமன்றமர்-தலைப்பெய்காலம்-நமன்றமர் பாசம்விட்டால் இத்யாரப்4ய, கண்டு கொண்டு - என்னெஞ்சம் - நிலைப்பெற்று - உயிர் - நீடுபெற்றது" இத்யந்வய:. நிலை - ஸ்தை2ர்யம். நீடு - நித்யத்வம். பெற்று-கடைக்குறைத்தல்; பெற்றது. கீ3தாஸு பஞ்சத3ஶே—1. "ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி3 ஸந்நிவிஷ்டோ மத்த: ஸ்ம்ருதிர்ஜ்ஞாநமபோஹநஞ்ச | வேதை3ஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்3யோ வேதா3ந்தக்ருத்3வேத3விதே3வ சாஹம் ||" q தத்ரைவ த்3விதீயே—2. "அச்சே2த்3யோऽயமதா3ஹ்யோऽயமக்லேத்3யோऽஶோஷ்ய ஏவ ச | நித்யஸ் ஸர்வக3த: ஸ்தா2ணுரசலோऽயம் ஸநாதந: ||" 10.

ப்ர—(பெற்றதுநீடுயிர்) q तत्र द्वितीयेऽध्याये पुनरपि "अविनाशि तु तद्विद्धि" (१७) इति पूर्वोक्तमविनाशित्वं सुग्रहणाय व्यञ्जयन् दृढयति—"नैनं छिन्दन्ति शस्त्राणि नैनं दहति पावकः। न चैनं क्लेदयन्त्यापो न शोषयति मारुतः॥ २३॥ अच्छेद्योऽयमदाह्योऽयमक्लेद्योऽशोष्य एव च। नित्यस्सर्वगतस्स्थाणुरचलोऽयं सनातनः॥ २४॥"

ஆறே3— பத்தாம் பாட்டு. யமப4டர் வந்து கிட்டுங்காலம் அவர்கள் தங்கள் கையில் பாசத்தை வீசினால், இவனுக்கு இவ்வருகே நசைகிடக்கையாலே அது இங்கே இசிக்க, அவர்கள் அங்கே இசிக்க, இவன் நடுவிலிருந்து படும் க்லேஶங்க

11 உயிர்க ளெல்லா வுலகமு முடையவனைக்
குயில்கொள் சோலைத் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்
செயிரில்சொல் லிசைமாலை யாயிரத்து ளிப்பத்தும்
உயிரின்மே லாக்கை யூனிடை யொழிவிக்குமே.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஆ— 11. வ்யா:—(உயிர்கள்) இப்படி ஆழ்வார் உளராகையாலே எம்பெருமானுடைய ஸர்வேஶ்வரத்வமும் அவிகலமாய், திருநகரியுமடங்க ஸம்ருத்₃த₄மாயிற்று என்கிறது—(உயிர்களெல்லாவுலகமுமுடையவனைக் குயில்கொள்சோலைத்தென்குருகூர்) என்கிற விடம். இனிமேல் இத்திருவாய்மொழி ப₄க₃வத₃னுப₄வவிரோதி₄யான ப்ரக்ருதிஸம்ப₃ந்த₄த்தைப் போக்கும் என்கிறது. 11.

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஒ— அவ:— நிக₃மத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் தம்மைப்போலே நோவுபடாதே ஸம்ஸாரவிமோசனத்தைப் பெறுவர் என்கிறார்.

வ்யா:— (உயிர்களென்று தொடங்கி) **தம்மைப்பெறுகையாலே பூர்ணமான ஐஶ்வர்யத்தையுடையனானவனை, தாம் உஜ்ஜீவிக்கையாலே ஸம்ருத்₃த₄மான திருச்சோலையோடு கூடின திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த நிர்தோ₃ஷமான ஶப்₃த₃ஸந்த₃ர்ப்ப₄த்தையுடைய ஆயிரத்திலும் இத்திருவாய்மொழியானது தன்னை அப்₄யஸித்தார்க்கு ஆத்மாவுக்கு ப்ரக்ருதி ஸம்ப₃ந்த₄ஹேதுவான கர்மத்தைப் போக்கும் என்கிறது. 11.**

நஞ்ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ப— அவ:— அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் ப₂லமாக—தாம் அபேக்ஷித்த ஶரீர ஸம்ப₃ந்த₄ நிவ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

எல்லாவுயிர்கள்—எல்லா உயிர்களையும், **எல்லாவுலகமும்**—எல்லா லோகங்களையும், **உடையவனை** — உடையவனை, **குயில்கொள்**—குயில்களையுடைத்தான, **சோலை**—சோலைகளையுடைய, **தென்**—அழகிய, **குருகூர்ச்சடகோபன்**—திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த, **செயிர்**—லக்ஷணக்குறை, **இல்**—அற்ற, **சொல்**—சொல்லையுடைத்தாய், **இசை**—இசையோடுங்கூடின, **மாலை**—தொடையையுடைத்தான, **ஆயிரத்துள்**—ஆயிரத்துள், **இப்பத்தும்**—இப்பத்தும், **உயிரின்**

ஆதே₃—ளெல்லாம் காணக்காணவிட்டுக் கடக்கநிற்க, பல கலைகளாலும் அறியப்பட்ட உத்கர்ஷத்தை உடையனாயிருந்துவைத்து, நெடுங்கை நீட்டாக ப்ரமாணங்களிலே கேட்டுப் போகாதபடி கண்ணுக்கு விஷயமாக க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்தவனைக் கண்டுகொண்டு என்னெஞ்சமானது நிலைபெற்றது; உயிர் நீடுபெற்றது என்கிறார் "தலைப்பெய்காலம்" இத்யாதி₃யால். 10.

ப-மேல்—ஆத்மாவுக்கு வந்தேறியாய் ப₃ந்த₄கமான,**ஊனுக்கையிடை**—மாம்ஸாதி₃மய ஶரீரத்தினிடையினின்றும், **ஒழிவிக்கும்**—கழியும்படி பண்ணும்.

செயிர்—குற்றம். இது — கலிவிருத்தம் 11

வாதிகேஸரி அழகிய மணவாள ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

இ— அவ:— நிக₃மத்தில்—இத்திருவாய்மொழி—அப்₄யஸித்தார்க்கு ஶரீரஸம்ப₃ந்த₄த்தை அறுத்துக்கொடுக்கும என்கிறார்.

வ்யா:— **(உயிர் இத்யாதி₃)** "உயிர்-நீடு பெற்றது" (10) என்று இவர் த₄ரித்த வாறே, அவன் எல்லாவுயிர்களையும் எல்லா லோகங்களையுமுடையவனானன். ஸர்வ ரக்ஷகனுக்கு ரக்ஷ்யத்திலே ஒன்று குறையிலும் ரக்ஷகத்வமொன்று ஒறுவாயாமிறே. **(குயில் இத்யாதி₃)** இவர் உருவினவாறே **1. "अपि वृक्षाः परिम्लानाः" (அபி வ்ருக்ஷாः பரிம்லாநா:)**என்று திருச்சோலையும உருவி,இவர் த₄ரிததவாறே**2."अकालफलिनो वृक्षाः" (அகாலப₂லிநோ வ்ருக்ஷா:)** என்கிறபடியேயாய், அங்குள்ள குயிலகளும ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டுக் களிககும்படியாயிற்று. **(செயிர் இத்யாதி₃)** செயிர்-குற்றம். இல - இலலாமை. ஆக, நிர்தோ₃ஷமான ஶப்₃த₃ஸந்த₃ர்ப்ப₄த்தையுடைய ஆயிரம். இப்பததுக்குக் குற்றமில்லாமையாவது - "எங்கினித்தலைப்பெய்வன்" (9) என்றது மெய்யாயிருககை. **(உயிரின்மேல் - ஊனிடை - ஆக்கையொழிவிக்கும்)** ஶரீரஸம்ப₃ந்த₄ஹேதுவான கர்மத்தைப் போக்கும். 11

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

ஈ— அவ:—நிக₃மத்தில், a (இத்திருவாய்மொழி — அப்₄யஸித்தார்க்கு ஶரீரஸம்ப₃ந்த₄த்தை அறுத்துக்கொடுக்கும் என்கிறார்.)/

வ்யா:— b தம்முடைய ஆர்த்தியெல்லாம் போம்படி அவன் வந்து முகங்காட்ட, " நிலைப்பெற்றென்னெஞ்சம் பெற்றது நீடுயிர் " என்றாரிவர் c அவன் முகத்தைப் பார்த்தவாறே c₂ அவனுயிர் நீடு பெற்றதாயிருந்தது— (உயிர்கள் இத்யாதி₃) **d இவர் த₄ரித்தபின்பாயிற்று அவன் d₂ எல்லா உலகமும் எல்லா உயிருமுடையவனாயிற்று ; d₃ இங்கு இவரொருவரையுமிறே இழக்கப்**

அ— நிக₃மம். (உயிர்கள் இத்யாதி₃) a"இத்திருவாய்மொழி—அப்₄யஸித்தார்க்கு ஶரீரஸம்ப₃ந்த₄த்தை அறுத்துக்கொடுக்கும் என்கிறார்" என்று பாட்டுக்கு அவதாரிகை கண்டுகொள்வது. b,c"நிலைப்பெற்றென்னெஞ்சம் பெற்றது நீடுயிர்" என்ற அனந்தரம் "உயிர்களொல்லாவுலகமும் உடையவனை" என்கிற பத₃ப்ரயோக₃ம் பண்ணுகிறவருடைய ஹார்த்த₃ப₄ாவத்தை அருளிச்செய்கிறார் (தம்முடைய இத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயத்தாலே) d"உயிர்களெல்லாவுலகமும் உடையவனை" என்றதுக்கு ப்ரணயித்வத்தைப் பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (இவர் த₄ரித்தபின்பாயிற்று இத்யாதி₃)

ஜீ— நிக₃மம். (உயிர்கள் இத்யாதி₃) a"இத்திருவாய்மொழி—அப்₄யஸித்தார்க்கு ஶரீரஸம்ப₃ந்த₄த்தை அறுத்துக்கொடுக்கும் என்கிறார்" என்று பாட்டுக்கு அவதாரிகை கண்டுகொள்வது. b பத₃ாவதாரிகை (தம்முடைய இத்யாதி₃) d ப்ரணயித்வத்தைப் பற்றத் தாத்பர்யம் (இவர் த₄ரித்த...

/ குண்ட₃லிதக்₃ரந்த₂ம் அரும்பதவுரைகளோடு முரண்பட்டது; சில கோஶங்களிலுமில்லை.

ஈ—புக்கது,d$_4$அங்கு ஸவிபூ$_4$திகனுனவனயாயிற்று இழக்கப் புக்கது. eஏகாங்க$_3$ம் விகல மானலும் e$_2$ அங்க$_3$வைகல்யமுண்டிறே. f இவரைப் பெற்ற பின்பாயிற்று ஈஶ்வரத்வம் பூர்ணமாயிற்று. (குயில் இதயாதி$_3$) ப்ரகாரியானவன் த$_4$ரித்து, ப்ரகாரபூ$_4$தரான இவரும் த$_4$ரித்து, இவர்தம்மளவன்றிக்கே திருநகரியும் த$_4$ரித்து, அங்குண்டான சோலைகளும் த$_4$ரித்து, அங்குண்டான திர்யக்குகளுடைய ஹர்ஷஸூசகமான த்$_4$வனியும் கேட்கும்படியாயிற்று. 1. "अकालफलिनो वृक्षाः" (அகாலப$_2$லிநோ வ்ருக்ஷா:)

அ—d$_2$"எல்லாம்" என்றத்தை-இரண்டிடத்திலும் கூட்டி அருளிச்செய்கிருர் (எல்லாவுலகமும் எல்லாவுயிருமென்று) c ப்ரணயித்வ தாத்பர்யஸூசகம் (அவன் முகத்தைப் பார்த்தவாறே) இத்யாத்$_3$யவதாரிகாவாக்யம். eதத்வஸ்தி$_2$தியைப்பற்றத் தாத்பர்யாந்தரம் (ஏகாங்க$_3$ம் இத்யாதி$_3$) c,d,eஅன்றிக்கே முந்தின தாத்பர்யம்-அவதாரிகாவாக்யத்திலே ஸூசிப்பித்து, (இவர் த$_4$ரித்த பின்பாயிற்று) இத்யாதி$_3$ வாக்யத்$_3$வயத்தாலே - தத்வகதை$_2$யைப்பற்றத் தாத்பர்யாந்தரமாய், (ஏகாங்க$_3$ம் விகலமானலும்) இத்யாதி$_3$வாக்யம் - இவரொருவருமின்றிக்கேயொழியில் ஐஶ்வர்யம் குறைந்திருக்குமோ? என்கிற ஶங்கையின்மேலே அருளிச்செய்கிருர் என்னவுமாம். c$_2$,d யத்$_3$வா, (அவனுயிர் நீடுபெற்றதாயிருந்தது) என்றத்தை விவரிக்கிருர் (இவர் த$_4$ரித்த இத்யாதி$_3$) d$_3$ உக்தார்த்த$_2$த்தை த்$_3$ருட$_4$கரிக்கிருர் (இங்கு இத்யாதி$_3$) இங்கு - ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்திலே. d$_4$ அங்கு-ஈஶ்வராபி$_4$ப்ராயத்திலே. e அவன் அபி$_4$ப்ராயம் அப்படியாவானேன்? என்ன (ஏகாங்க$_3$ம் இத்யாதி$_3$) b அத$_2$வா, "நிலைப்பெற்றென்னெஞ்சம் பெற்றது நீடுயிர்" இத்யுவாச; அநந்தரம் "உயிர்கள் எல்லாவுலகமும் உடையவனே" இதி வத$_3$தி; தத$_3$நுகு$_3$ணமவதாரிகாமாஹ (தம்முடைய ஆர்த்தியெல்லாம்இத்யாதி$_3$)d,d$_2$ப்ரத$_2$மபாத$_3$ஸ்ய ஸ்வரூபஸ்தி$_2$திம் ப்ரணயத$_4$ராஞ்ச அவலம்ப்$_3$ய ப$_4$ாவத்$_3$வயமாஹ (இவர் த$_4$ரித்த பின்பு இத்யாதி$_3$வாக்யேந, இங்கு இவர் இத்யாதி$_3$ வாக்யேந ச) பராங்குஶார்யஸ்ய விஶ்லேஷே ப$_4$க$_3$வதைத$_3$ஶ்வர்யம் ஸர்வம் அஸத்ஸமத்வேந விகலத்வேந ச அவர்த்தத இதி-ப்ரத$_2$மவாக்யஸ்ய ஹ்ருத$_3$யம்; 2. "மயி ஜீவிதமாயத்தம் ராக$_4$வஸ்ய மஹாத்மந: | ப்$_4$ராத்ருணாஞ்ச மஹாப$_3$ாஹோ! தவ ராஜகுலஸ்ய ச ||" 3. "த்வயி கிஞ்சித்

ஜீ—இத்யாதி$_3$) d$_2$"எல்லாம்" என்றத்தை - இரண்டிடத்திலும் கூட்டி அருளிச்செய்கிருர் (எல்லாவுலகமும் எல்லாவுயிருமென்று) d$_3$ உக்தார்த்த$_2$த்தை த்$_3$ருட$_4$கரிக்கிருர் (இங்கு இவர் இத்யாதி$_3$) இங்கு ஆழ்வார் திருவுள்ளத்திலே. d$_4$ அங்கு-ஈஶ்வராபி$_4$ப்ராயத்திலே. 2. "மயி ஜீவிதமாயத்தம் ராக$_4$வஸ்ய மஹாத்மந: | ப்$_4$ராத்ருணாஞ்ச மஹாப$_3$ாஹோ! தவ ராஜகுலஸ்ய ச ||" 3. "த்வயி

ப்ர— (நிக$_3$மம்) (உயிர்கள் எல்லா இத்யாதி$_3$) (குயில்கொள் சோலை இத்யாதி$_3$) 1. युद्धकाण्डे अष्टविंशतिशततमे रामभरद्वाजयोः परस्परभाषणं-"सर्वमेतन्मया दृष्टं तपसा धर्मवत्सल! ॥ १६ ॥ अहं चापि ददाम्येकं वरं शस्त्रभृतां वर! ॥ अर्घ्यं प्रतिगृहाणेदं अयोध्यां श्वो गमिष्यसि ॥ १७ ॥ तस्य तच्छिरसा वाक्यं प्रतिगृह्य नृपात्मजः। बाढमित्येव संहृष्टो धीमान् वरमयाचत ॥ १८ ॥ अकालफलिनो वृक्षास्सर्वे चापि मधुस्रवाः। भवन्तु मार्गे भगवन्नयोध्यां प्रति गच्छतः ॥ १९ ॥ तथेति च प्रतिज्ञाते वचने तदनन्तरम्। अभवन्पादपास्तत्र स्वर्गपादपसन्निभाः ॥ २० ॥ निष्फलाः फलिनश्चासन् विपुष्पाः पुष्पशालिनः। शुष्कास्समग्रपत्रास्ते नगाश्चैव मधुस्रवाः ॥ २१ ॥ सर्वतो योजना त्रीणि गच्छतामभवंस्तदा ॥ २१½ ॥

மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே ஶரணம்.

ச—என்னும்படியாயிற்று. g (செயிரில சொல இதயாதி3) **குற்றமற்ற இயலையும் இசையையுமுடைத்தான மாலை.** h **தே3ஹஸம்ப3ந்த4த்தோடே பொருத்தமுண்டாயிருக்கச் சொல்லுதல், ப4க3வல்லாப4மொழியச் செல்லும்படியாயிருத்தல் செய்யச் சொன்ன வார்த்தையல்ல.** i **" எங்கினித் தலைப்பெய்வன் " என்கிற உக்திக்கு நினைவு தப்பியிருக்குமாகில்** i2 **அது குற்றமிறே. இப்பத்தும் செய்வதென்? என்னில்** j (உயிரின மேல-ஊனிடை-ஆககையொழிவிககுமே) **ராஜபுத்ரனையும் வேடனையும் கூடப்பிணைத்தாற்போலே, நித்யமாய் ஜ்ஞாநாநந்த3லக்ஷணமாய் ஈஶ்வரஶேஷமாயிருக்கிற வஸ்துவையும், பரிணமித்3ரவ்யமான அசித்தையும் தன்னிலே ப3ந்தி4த்துக் கிடக்கிற** k **அவித்3யாதி3களை வாஸனையோடே போக்குவிக்கும்.** l **இவர்க்கு இப்**

அ—ஸமாபங்ரே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம" இதி ப்ரகாரேண ப4க3வத்ஸ்வரூபமேவ நாஸ்தி; தத3ப4ாவே விபூ4திர் நாஸ்தி; தஸ்மாதே3தத்3த4ாரணாநந்தரமேவ ஸவிபூ4திரீஶ்வர ஆஸீதி3தி-த்3விதீய வாக்யஸ்ய ஹ்ருத3யம். e ப்ரத2மே, கஸ்யசித் பராங்குஶார்யஸ்ய அப4ாவே ப4க3வத ஐஶ்வர்யம் ந்யூநம் ப4வதி கிம்? இத்யத்ராஹ (ஏகாங்க3ம் இதி) f (இவரைப்பெற்ற பின்பாயிற்று இதி) அஸ்மாத்3வாக்யாத் பூர்வம்-அப்படியன்றிக்கே இத்யத்4யாஹார்யம். g,h செயிரில்-தே3ாஷரஹித இதி ஶப்3த3ார்த்த2:; தே3ாஷோ நாம - " பொல்லாவாக்கையின் புணர்வினை அறுக்கலுறு" (3) - " எங்கினித் தலைப்பெய்வன் " (9) இதி வாசோ மநஸஶ்ச வைரூப்யமித்யபி4ப்ராயேணாஹ (தே3ஹஸம்ப3ந்த4த்தோடே இதி) l மநஸோ தே3ஹஸங்கி3த்வம் ப4க3வத3நுப4வேந விநா த4ாரணஸாமர்த்2யஞ்ச வாசோ தே3ாஷோ ப4வதி கிம்? இத்யத்ராஹ (எங்கினித் தலைப்பெய்வன் என்கிற உக்திக்கு இதி) "பொல்லாவாக்கை" இத்யாத்3யுக்திரப்யத்ர விவக்ஷிதா. j "மேல்" என்று - ஸப்தமியாய், "உயிரின்மேல்" என்று - உயிரிடத்திலே என்றபடி. உயிரிடத்திலும் ஊனிடத்திலுமுண்டான ஆக்கை என்றபடி. " ஆக்கை " என்று-கட்டாய், அவித்3யாதி3களைச் சொல்லுகிறது. உயிரினிடத்திலும் ஊனிடத்திலும் உண்டாகையாவது - இரண்டையும் ப3ந்தி4த்துக்கொண்டேயிருக்கை. ஶரீரமாத்மாநஞ்ச ப3ந்த4யந்த: அவித்3யாத3ய இதி யாவத், k (அவித்3யாதி3களை) ஆக்கையை நஶிப்பிக்குமென்னுதே, "ஒழிவிக்கும்" என்றதின் தாத்பர்யம். l "ஶரீரஸம்ப3ந்த4ம் விநாஶயதி" இதி ஸாமாந்யேநாபி4த4ாநாத் கஸ்ய ஶரீரஸம்ப3ந்த4ம் விநாஶயதி, ப்ரப3ந்த4கர்த்துஶ்ஶரீரஸம்ப3ந்த4ம் வா; தத3த்4யேத்ருணும் ஶரீரஸம்ப3ந்த4ம் வா? இத்யாஶங்காயாமாஹ (இவர்க்கு இப்போதுண்டாய் இத்யாதி3) m தர்ஹி "பொல்லாவாக்கையின்

ஜீ-கிஞ்சித் ஸமாபங்ரே" இத்யாத்3யநுஸந்தே4யம். e வஸ்துஸ்தி2தியைப்பற்றத் தாத்பர்யாந்தரம் (ஏகாங்க3ம் இத்யாதி3) e2 (அங்க3வைகல்யமுண்டிறே) என்ற அனந்தரம் - அப்படியன்றிக்கே இத்யத்4யாஹார்யம். g,h "செயிர்"-குற்றம்; இயலுக்குக் குற்றம் ஏது? என்ன (தே3ஹஸம்ப3ந்த4ம் இத்யாதி3) i (எங்கினித் தலைப்பெய்வன்) "பொல்லாவாக்கையின் புணர்வினை அறுக்கலுறு" (என்கிற வுக்தி)களு(க்கு) என்று கூட்டுவது. i2 உக்தியும் நினைவும் ஏகரூபமாயிராமை குற்றமென்றபடி. i மநஸோ தே3ஹஸங்கி3த்வம் ப4க3வத3நுப4வேந விநா த4ாரணஞ்ச உக்தேர் தே3ாஷோ ப4வதி கிம்? இத்யத்ராஹ (எங்கினி இத்யாதி3) j "மேல்" என்று-இடமாய், உயிரினிடத்திலும் ஊனிடத்திலும் உண்டான ஆக்கை ஒழிவிக்கும் என்றபடி. "மேல்" என்றது - ஸப்தமி. ஆக்கை - அவித்3யாதி3ப3ந்த4ம். உயிரினிடத்திலும் ஊனிடத்திலும் உண்டாகையாவது - இரண்டையும் தன்னிலே ப3ந்தி4த்துக்கொண்டிருக்கை. ஶரீரமாத்மாநஞ்ச ப3ந்த4யந்தோऽவித்3யாத3ய இதி யாவத். l 1. **"ஸவரக்ஷணேப்யஶக்தஸய கோ ஹேது: பரரக்ஷணே"** என்று, தாம் "பொல்லாவாக்கையின் புணர்வினை அறுக்கலுறு" என்று கூப்பிடாநிற்க, ஸ்வப்ரப3ந்த4த்தாலே தம்மையிட்டு அவர்களுக்கு ப்ரக்ருதிஸம்ப3ந்த4ம் அறக்கூடுமோ? என்ன (இவர்க்கு இப்போது இத்யாதி3)

ஈ—போதுண்டாய்ப் போக்குவிக்கும் என்கிறதல்ல; m "பொல்லாவாக்கையின் புணர்வினை அறுக்கலறு"என்கிறது-m$_2$ ப$_3$ாதி$_4$தாநுவ்ருத்தியாலே; m$_3$"இந்நின்ற நீர்மையினி யாமுறாமை" என்றபோதே ஈஶ்வரன் இவர்க்கு இது போவதாக m$_4$ நினைப்பிட்டான், n ஆனாலும் n$_2$ இவர் கூப்பீட்டுக்கும் ஒரு ப$_2$லம் வேணுமே; இவரோடு ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முடையாரானவர்கள் ஶரீர ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தை அறுத்துக்கொடுக்கும்.

முதற்பாட்டில்—நீ தந்த கரணங்களைக்கொண்டு அநர்த்த$_2$த்தை விளைத்துக்கொண்ட நான் உன்னை வந்து கிட்டுகை என்றென்றுண்டோ? என்றார்; o இரண்டாம் பாட்டில்—இப்படி சூழ்த்துக்கொண்ட பாபங்களைப்போக்கி தேவரீரை நான் எப்போது வந்து கிட்டக் கடவேனென்றார். மூன்றாம் பாட்டில் — இதுக்கு

அ—புணர்வினை அறுக்கலறு" இதி ப்ரார்த்த$_2$நாயா: ஹேது: க இத்யத்ராஹ (பொல்லாவாக்கையின் இதி) n$_2$ யத$_2$ா ரஜ்ஜௌ ஸர்ப்பப்$_4$ராந்தி: ரஜ்ஜுத்வஜ்ஞாநேந ப$_3$ாதி$_4$தாபி ஈஷத்காலமநுவர்த்ததே, தத$_2$ா A "இந்நின்ற நீர்மை இனி யாமுறாமை" இதி ப்ரார்த்த$_2$நாவஸர ஏவ ப$_4$க$_3$வத்ஸங்கல்பதோ ப$_3$ாதி$_4$தமபி, B "நாடுதிருந்த, நச்சுப்பொய்கை ஆகாமைக்கு" இத்யாசார்யஹ்ருத$_3$யவாக்யோக்த ப்ரகாரேண கார்யவஶாதீ$_3$ஷத்காலமநுவர்த்தத இதி ப$_4$ாவ:. n$_2$(இவர் கூப்பீட்டுக்கும் இத்யாதி$_3$) இவர் கூப்பீடுகேட்ட ஈஶ்வரனுக்கு இவர்க்கு உபகரியாமலிருக்கலாயிருந்ததில்லை, தான் நினைத்த கார்யம் முடியுமளவும் தே$_3$ஶவிஶேஷ ப்ராப்தி பண்ணிக்கொடான்; 1. "மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கிற ஸங்கல்பமும் முந்துறவேயாயிற்று, இப்போது இவர்க்குச் செய்யவடுப்பது இதுவேயிறே என்று இத்தை நினைப்பிட்டான்; இந்நினைவைத் தாம் அறிந்து அருளிச்செய்கிறார் என்றபடி. "நிலைபெற்று என்னெஞ்சம் பெற்றது நீடுயிர்" (10) என்று சொல்லும்படி பண்ணிக்கொடுத்திருக்கவும், பின்னையும் அத்ருப்தனாய்ச் செய்தானாயிற்று. m$_4$ (நினைப்பிட்டான் இதி) C "நல்லார் நவில் குருகூர்நகரான்" D "சார்ந்த இருவல் வினைகளும் சரித்து" இத்யாதி$_3$ஷ்வயமர்த்தோ$_2$ வ்யஜ்யத இதி ப$_4$ாவ:. n ஆனால் இவர் இப்படி சொன்னதுக்குக் கருத்தென்? என்ன (ஆனாலும் இத்யாதி$_3$) o நிக$_3$மத்தில் - இரண்டாம் பாட்டுத் தொடங்கி மேல் ஐந்து பாட்டுக்கும் உத்தரார்த்த$_4$ங்களிலே நோக்காக அருளிச்செய்கிறார் என்று கண்டு கொள்வது; இப்பாட்டுக்களுக்கு வ்யாக்$_2$யானம் பண்ணுகிறவிடத்தில் பூர்வார்த்த$_4$ங்களிலே நோக்காக அவதாரிகை அருளிச்செய்தார். p கு$_3$ணுத$_4$ாநம் - கு$_3$ணஸம்பாத$_3$னம். 11.

ஆத்தான்ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீ—m ஆனால் "அறுக்கலறு" என்று ப்ரார்த்தி$_2$க்கைக்கு அடியேது? என்ன (பொல்லாவாக்கையின் இத்யாதி$_3$) m$_2$ ப$_3$ாதி$_4$தாநுவ்ருத்தியாவது-ரஜ்ஜுவில் வந்த ஸர்ப்பப்$_4$ராந்தி ப$_3$ாதி$_4$தமாயிருக்கச் செய்தேயும் மீளவும் அனுவர்த்திக்கை. m$_3$ அப்படி முன்பே ப$_3$ாதி$_4$தமோ இது? என்ன (இந்நின்ற நீர்மை இத்யாதி$_3$) n ஆனால் இவர் இப்படி சொன்னதுக்குக் கருத்தென்? என்ன (ஆனாலும் இத்யாதி$_3$) o இரண்டாம் பாட்டுத் தொடங்கி அஞ்சு பாட்டு வ்யாக்$_2$யானவஸரத்திலும், பூர்வார்த்த$_4$த்திலே நோக்காக அவதாரிகை அருளிச்செய்து, நிக$_3$மத்திலே - உத்தரார்த்த$_4$த்திலே நோக்காக அருளிச்செய்கிறார் என்று கண்டுகொள்வது. "உயிர்கள் எல்லா இத்யாரப்$_4$ய, இப்பத்தும் உயிரின்மேல் - ஊனிடையாக்கை ஒழிவிக்கும்" இத்யந்வய:. 2. "அகாலப$_2$லினோ வ்ருக்ஷா: ஸர்வே சாபி மது$_4$ஸ்ரவா: | ப$_4$வந்து மார்க்கே$_3$ ப$_4$க$_3$வந்யோத்$_4$யாம் ப்ரதி க$_3$ச்ச$_2$த: ||" இதி யுத்$_3$த$_4$காண்ட$_3$ாந்தே ப$_4$ரத்$_3$வாஜம் ப்ரதி ராம:. 11.

ராமாநுஜஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

A திருவிருத்தம்-1. B ஆசார்யஹ்ருத$_3$யம் 229. C திருவிருத்தம் 100. D 1-5-10.

ஈ—முன்பு உன்னைப் பெறுகைக்குத் தந்த கரண களேப$_3$ரங்களைக்கொண்டு நான் சூழ்த்துக்கொண்ட பாபங்கள் "நான் போக்கிவர" என்றால் அது செய்யப்போகாது. இனி நான் அறியாததாய், நீ அறிந்திருப்பதொரு உபாயத்தை அருளிச்செய்ய வேணும் என்றார்; நாலாம் பாட்டில் — உன்னையொழிந்த வ்யதிரிக்தங்களிலே என்னுடைய தாழ்ச்சியைத் தவிர்த்து, உன் திருவடிகளிலே வாழ்ச்சியேயாம்படி பண்ண வேணும் என்றார்; அஞ்சாம் பாட்டில் — அப்படி செய்யப்பார்த்திலையாகில் உன் பே$_4$ாக்$_3$யதையை எனக்கு என்றிய அறிவித்தாய்? என்றார்; ஆறும் பாட்டில் — இல்லாதவன்று உண்டாக்கின அருமையுண்டோ உண்டாக்கின இதுக்கு ஒரு p கு$_3$ணுத$_4$ானம் பண்ண? என்றார்; ஏழாம் பாட்டில் — நம்படி அறியாதே நாம் அவனை வெறுக்கிறதென்? என்றார்; எட்டாம் பாட்டில் — தீரக்கழிய ஸாத$_4$நாநுஷ்ட$_2$ானம் பண்ணினேனோ நான் இங்ஙனம் கூப்பிடுகைக்கு? என்றார்; ஒன்பதாம் பாட்டில் — அந்த த்ரைவிக்ரமாபத$_3$ானத்துக்குத் தப்பின நான் இனி எங்கே கிட்டப்போகிறேன்? என்றார்; பத்தாம் பாட்டில் — அவ்வளவிலே வந்து அவன் முகங்காட்டி த$_4$ரிப்பிக்க த$_4$ரித்தார்; நிக$_3$மத்தில் - ப$_2$லஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார். 11.

வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

ஆதே$_3$—இவர் த$_4$ரித்தபின்பாயிற்று அவன் எல்லாவுலகமும் எல்லாவுயிருமுடையனாயிற்று; இப்படிப்பட்ட ப்ரகாரியானவன் த$_4$ரித்து, ப்ரகாரபூ$_4$தரான இவரும் த$_4$ரித்து, இவர்தம்மளவிலன்றிக்கே திருநகரியும் த$_4$ரித்து, அங்குண்டான சோலைகளும் த$_4$ரித்து, திர்யக்குகளுடைய ஹர்ஷஸூசகத்$_4$வநியும் கேட்கும்படியாயிற்று. இப்படியான திருக்குருகூருக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த குற்றமற்ற இயலையும் இசையையுமுடைத்தான மாலை ஆயிரத்துளிப்பத்தும் செய்வதென்? எனனில்: ராஜபுத்ரனையும் வேடனையும் பிணைத்தாற்போலே நித்யமாய், ஜ்ஞாநாநந்த$_3$லக்ஷணமாய், ஈஶ்வரஶேஷமாயிருக்கிற வஸ்துவையும் பரிணாமித்$_3$ரவ்யமான அசித்தையும் தனனிலே ப$_3$ந்தி$_4$த்துக்கிடக்கிற அவித்$_3$யாதி$_3$களை வாஸனையோடே போக்கிவைக்கும் — என்று உக்தார்த்த$_3$த்தை நிக$_3$மிக்கிறார் "உயிர்கள்" இத்யாதி$_3$யால். 11.

ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

த்$_3$ரமிடே$_3$ாபநிஷத் ஸங்க$_3$தி - முந்நீர்

१. सङ्कोचितस्वकरणस्स हरिं यथेष्टं भुङ्क्ते न चाहमिति भिन्नमतिश्शठारिः।
आश्वासितश्च हरिणा स्वमहत्तयैव भोगेष्वशक्तिरिति तत्कथितं द्वितीये॥ २२॥

1. ஸங்கோசிதஸ்வகரணஸ்ஸ ஹரிம் யதே$_2$ஷ்டம்
பு$_4$ஞ்ஜே ந சாஹமிதி பி$_4$ந்நமதிஶ்ஶட$_2$ாரி:।
ஆஶ்வாஸிதஶ்ச ஹரிணா ஸ்வமஹத்தயைவ
பே$_4$ாகே$_3$ஷ்வஶக்திரிதி தத் கதி$_2$தம் த்$_3$விதீயே॥ 22.

வாதி$_3$கேஸரி அழகிய மணவாளச்சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

22. முந்நீர் ஞாலம் ...

முன்ன மழகரெழில் மூழ்கும் குருகையர்கோன்
இன்ன வளவென்ன வெனக்கரிதாய்த்—தென்ன,
கரணக் குறையின் கலக்கத்தைக் கண்ணன்
ஒருமைப் படுத்தா னொழித்து.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

த்$_3$ரமிடோ$_3$பநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி - முந்நீர்

१. स्रष्टा क्रान्त्वा च लोकान् हृतधरणिभरोऽनन्यभोग्याङ्घ्रियुग्मः
चिन्तोद्यन्नीलरूपो निरवधिरसदस्वाङ्घ्रिरध्यक्षमूर्तिः।
नित्योपास्यस्वपादो निखिलवसुमतीगोपनस्वाङ्घ्रिवृत्तिः
मुष्णन् मूर्तिप्रतीत्या यमपरवशतां प्रेक्षि लोकैकनाथः॥ ३-२॥

1. ஸ்ரஷ்டா க்ராந்தா ச லோகாந் ஹ்ருதத$_4$ரணிப$_4$ரோऽநந்யபோ$_4$க்$_3$யாங்க்$_4$ரியுக்$_3$ம:
சிந்தோத்$_3$யந்நீலரூபோ நிரவதி$_4$ரஸத$_3$ஸ்வாங்க்$_4$ரிரத்$_4$யக்ஷமூர்த்தி:।
நித்யோபாஸ்யஸ்வபாதோ$_3$ நிகி$_2$லவஸுமதீகோ$_3$பநஸ்வாங்க்$_4$ரிவ்ருத்தி:
முஷ்ணந் மூர்த்திப்ரதீத்யா யமபரவஶதாம் ப்ரேக்ஷி லோகைகநாத$_2$:॥ 3-2 ॥

வ்யா:— (1,2) (ஸ்ரஷ்டா க்ராந்தா ச லோகாந்) [முந்நீர் ஞாலம் படைத்த, வன்மாவையமளந்த] லோகங்களையெல்லாம் ஸ்ருஷ்டித்தவனுமாய், அளந்தவனுமாய், (3) (ஹ்ருதத$_4$ரணிப$_4$ர:)[பாரதப்போரெல்லாச்சேனையுமிருநிலத்தவித்த எந்தாய்] ப$_4$ாரதயுத்$_3$த$_4$த்திலே எல்லாஸேனையையும் நஶிப்பித்து பூ$_4$மியினுடைய ப$_4$ாரத்தை ஹரித்தவனுமாய்; (4) (அநந்யபோ$_4$க்$_3$யாங்க்$_4$ரியுக்$_3$ம:) [தாழ்ச்சி மற்றெங்கும் தவிர்ந்து நின் தாளிணைக்கீழ் வாழ்ச்சி யான் சேரும் வகையருளாய்] அநந்யரான பேர்களுக்கு போ$_4$க்$_3$யமான திருவடிகளையுடையனுமாய்; (5) (சிந்தோத்$_3$யந்நீலரூப:) [கொந்தார் காயாவின் கொழுமலர்த்திருநிறத்தவெந்தாய்] தழைத்திருந்துள்ள காயாவினுடைய கொழுவிய மலர்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தை ஹ்ருத$_3$யத்திலே தோற்றும்படி ப்ரகாஶிப்பிக்குமவனுமாய்; (6) (நிரவதி$_4$ரஸத$_3$ஸ்வாங்க்$_4$ரி:) [நின் நற்பொற்சோதித் தாள்நணுகுவதென்ஞான்றே] "ஸ்ப்ருஹணீயமான தன் திருவடிகளைப் பெறுவது கதா$_3$கதா$_3$" என்னும் நிரவதி$_4$க ப்ரேமத்தையுண்டாக்குமவனுமாய்; (7) (அத்$_4$யக்ஷமூர்த்தி:) [எஞ்ஞான்றுமெங்குமொழிவற நிறைந்துநின்ற மெய்ஞ்ஞானச்சோதிக்கண்ணனை] எல்லாக் காலத்திலும் எல்லா வஸ்துக்களிலும் குறைவற வ்யாபித்துநின்று நிர்வஹிக்குமவனுமாய்; (8) (நித்யோபாஸ்யஸ்வபாத$_3$:) [ஓவுதலின்றி உன் கழல் வணங்கிற்றிலேன்] ஸர்வகாலமும் ஸேவ்யமான திருவடிகளையுடையனுமாய்; (9) (நிகி$_2$லவஸுமதீகோ$_3$பநஸ்வாங்க்$_4$ரிவ்ருத்தி:) [உலகமெல்லாம் தாவிய அம்மானை] பூ$_4$மிப்பரப்படங்கத் திருவடிகளாலே அளந்து ரக்ஷித்தருளுமவனுமாய்; (10) (முஷ்ணந் மூர்த்திப்ரதீத்யா யமபரவஶதாம்) [தலைப்பெய்காலம் நமன்றமரித்யாதி$_3$] ஸ்வாவதார விஷயஜ்ஞானத்தாலே யமபாரவஶ்யத்தைப் போக்குமவனுயிருக்கிற எம்பெருமான் "முந்நீர் ஞாலம்" என்கிற த$_3$ஶகத்திலே ஜக$_3$த்ஸ்ருஷ்ட்யாதி$_3$வ்யாபாரங்களைப் பண்ணினவனாக ஆழ்வாராலே அறுதியிடப்பட்டானென்கிறார். 3-2.

வேதா$_3$ந்தாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.

அவ:— **இருபத்திரண்டாம் பாட்டு. (முன்னமழகர்)** இதில்—"ஸௌந்தர்யாதிகள் முகந்துகொண்டு அனுபவிக்கவொண்ணுமைக்கு ஹேது கரணஸங்கோசம்" என்று கலங்க, அந்தக் கலக்கத்தை அவன் தீர்த்தபடியைப் பேசின பாசுரத்தை அனுவதித்து அருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனேயென்னில்; கீழ்—அழகருடைய அழகு முதலானவற்றை அனுபவிக்கப்புக்கவிடத்தில் விளாக்குலை கொண்டு அனுபவிக்கவொண்ணுதொழிய, "அதுக்கு அடி விஷயபௌஷ்கல்யம்" என்று அறியமாட்டாமல் "கரணஸங்கோசம்" என்று அனுஸந்தித்து, "இஸ்ஸங்கோசமற்றுத் தன்னை அனுபவித்து வாழுகைக்கு உடலாக அவன் பண்ணின ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைத் தப்பி அனர்த்தப்பட்ட நான் இவனைக் கிட்டுகையென்றொரு பொருளுண்டோ ?" என்று ஶோகபரவஶராய்க் கூப்பிட்ட முந்நீர் ஞாலத்தின் அர்த்தத்தை "முன்னமழகர்" என்று தொடங்கி அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:—**(முன்னமழகரெழில் மூழ்கும்)** முந்துறமுன்னம் ஸ்வரூபகுணாதிகளில் அகப்படாதே, அழகருடைய அழகிலேயாயிற்று அகப்பட்டது. மூழ்குகையாவது-அந்த ஸௌந்தர்யஸாகரத்திலே ஆழங்காற்பட்டு அழுந்துகை. **(மூழ்கும் குருகையர்கோன்)** அந்த ஸௌந்தர்ய ஸாகரத்திலே மக்னரான ஆழ்வார். **(இன்னவளவென்ன)** இவ்வளவென்று பரிச்சேதிக்க. **(எனக்கரிதாய்த்தென்ன)** A மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்ற எனக்கு அரிதாயிற்று என்று அருளிச்செய்ய. B "திருமாலே கட்டுரையே" என்று—அவனோட்டைச் சேர்த்தியாலே எல்லையில் ஞானத்தனாய ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனவனைக் கேட்கையாலே, "தமக்குப் பரிச்சேதிக்க அரிது" என்னுமிடம் தோற்றுகிறது. **(கரணக்குறையின் கலக்கத்தை)** அவன் அனுபவபரிகரமாகக்கொடுத்த கரணஸங்கோசத்தால் வந்த காலுஷ்யத்தை - அஜ்ஞதையை. அதாவது—"அந்நாள் நீ தந்த ஆக்கையின் வழியுழல்வேன்"(1) "வினைகளை வேரறப் பாய்ந்து எந்நாள் யானுனை இனிவந்து கூடுவன்"(1) "பன்மாமாயப் பல்பிறவியிற படிகின்ற யான தொன்மாவல்வினைத் தொடர்களை முதலரிந்து நின்மாதாள் சேர்ந்து நிற்பதெஞ்ஞான்று கொலோ" (2) "பொல்லாவாக்கையின் புணர்வினை அறுக்கலறு சொல்லாய் யான உன்னைச் சார்வதோர் சூழ்ச்சியே" (3) என்று இத்யாதிகளில் அருளிச்செய்தவை. **1. "லங்காமுந்மூலிதாம் க்ருத்வா கதா த்ரக்ஷ்யதி மாம் பதி:"** இறே. இப்படி கரணஸங்கோசமடியாக வந்த கலக்கத்தை. **(கண்ணன் ஒருமைப்படுத்தாளுழித்து) 2. "மா ஶுச:"** என்று - ஆஶ்ரிதருடைய ஶோகநிவர்த்தகனான க்ருஷ்ணன் அக்கரணஸங்கோச நிபந்தனமாய் வந்த து:க்கத்தைப் போக்கிக்கொடுத்து, அக்கரணங்களைக்கொண்டு அனுபவிக்கும்படி திருவுள்ளத்தை ஒருதலைக்கும்படி பண்ணினான். "கலைப்பல் ஞானத்தென் கண்ணனைக் கண்டுகொண்டு நிலைப்பெற்று என்னெஞ்சம் பெற்றது நீடுயிர" (10) என்றத்தை நினைத்து அருளிச்செய்தபடி. கரணஸங்கோசமுடைய திர்யக்குகளும் பரிசர்யை பண்ணும்படியான பெரியதிருமலையில நிலையைக காட்டி ஸமாதானம் பண்ணினானாயிற்று. 22.

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

மூன்றும் பத்தில்

இரண்டாம் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ம—18 A 1-1-1. B 3-1-1.

திருவாய்மொழி மூன்றும்பத்து மூன்றுந்திருவாய்மொழி ஒழிவில்காலம் ப்ரவேசம்

ஈ— மூன்றுந்திருவாய்மொழியில் — "உன்னை அனுப₄விக்கைக்கு விரோதி₄யான ப்ரக்ருதியைப்போக்கவேணும்" என்று எம்பெருமானை ஆழ்வார் அர்த்தி₂க்க; "உமக்கு அப்ரக்ருதி நம்மோட்டைப் பரிமாற்றத்துக்கு விரோதி₄யல்ல, அனுகூலம்; இப்ரக்ருதியோடே கூட உம்மை அடிமைகொள்ளுகையிலுள்ள அபி₄நிவேஶத்தாலே யன்றோ இங்கு நிற்கிறது" என்று வேதை₃கஸமதி₄க₃ம்யனான தான் திருமலையில் நின்றருளுகிறபடியைக் காட்டியருளக் கண்டு ப்ரீதராய், அவன் திருவடிகளிலே எப்பேர்ப்பட்ட அடிமைகளும் செய்யவேணுமென்று பாரிக்கிறார்.

ப— மூன்றுந்திருவாய்மொழியில் — இவர் 'ஶேஷத்வ விரோதி₄யான தே₃ஹ ஸம்ப₃ந்த₄ாதி₃களை நிவர்த்திப்பிக்கவேணும்' என்று அபேக்ஷிக்க, "நிவ்ருத்தவிரோதி₄களாக்கொள்ளும் ஶேஷவ்ருத்தியைக் கொள்ளுகைக்கன்றோ நாம் ஸந்நிஹிதரானாயிற்று" என்று பெரியதிருமலையில் நிற்கிற நிலையை ப்ரகாஶிப்பித்த ஈஶ்வரனுக்கு ஸர்வப்ரகாரஶேஷவ்ருத்தியும் பண்ணுகையே ஶேஷபூ₄தனுக்கு ஸ்வரூபம் என்று அறுதியிட்டு, அதிலே உத்₃யோக₃த்தைப் பண்ணுவதாக; கைங்கர்யப்ரதிஸம்ப₃ந்தி₄யினுடைய ஸர்வாதி₄க ஶேஷிதவத்தையும், ஶேஷியினுடைய கு₃ணவிக்₃ரஹாதி₃வைலக்ஷண்யத்தையும், ஸர்வப்ரகாரவிலக்ஷணனுடைய ஸௌசீல்யத்தையும், இப்படி ஸர்வாதி₄கனுடைய ஶீலாதிஶயத்தையும், ஶீலவானுடைய போ₄க்₃யதையையும், போ₄க₃ார்த்த₂மான ஆஶ்ரயண ஸௌகர்யத்தையும், அவன் நிற்கிற திருமலைதானே பரமஸாம்யப்ரத₃மெனனுமிடத்தையும, அது தன்னை அனுப₄விக்கவே ப்ரதிப₃ந்த₄கம் ஸ்வயமேவ நிவ்ருத்தமாமென்னுமத்தையும், அந்த தே₃ஶஸம்ப₃ந்த₄த்தாலே தே₃ஶிகனான ஈஶ்வரனும் அநிஷ்டநிவர்த்தகனானென் என்னுமத்தையும், அவன் தே₃ஶமான திருமலைதானே பரமப்ராப்யம் என்னுமிடத்தையும் அருளிச்செய்து, ஏவம்வித₄ தே₃ஶவர்த்தியான ஈஶ்வரன்பக்கல் கைங்கர்யமே ஸ்வரூபானுரூப புருஷார்த்த₂ம் என்று உத்₃யுக்தராகிறார்.

இ— மூன்றுந்திருவாய்மொழியில் — உன்னை அனுப₄விக்கைக்கு விரோதி₄யான ப்ரக்ருதியைப் போக்கவேணுமென்று இவர் ப்ரார்த்தி₂க்க; "இப்ரக்ருதி நம்மோட்டைப் பரிமாற்றததுக்கு விரோதி₄யல்ல; இப்ரக்ருதியோடே உம்மை அடிமைகொள்ளுகையிலுள்ள அபி₄நிவேஶததாலேயன்றோ இங்கு நிற்கிறது" என்று வேதை₃கஸமதி₄க₃ம்யனான தான் திருமலையிலே நின்றருளுகிறபடியைக் காட்டியருளக் கண்டு ப்ரீதராய், அவன திருவடிகளிலே எப்பேர்ப்பட்ட அடிமைகளும் செய்யவேணுமென்று 1. **"अहं सर्वं करिष्यामि" (அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி)** என்று பாரித்த இளையபெருமாளைப்போலே மனோரதி₂க்கிறார்.

ஈ— aA "நிலைப்பெற்றென்னெஞ்சம் பெற்றது நீடுயிர்" என்று - அவனைக்கிட்டித் தம்முடைய a2 ஸ்வரூபம் பெற்றவாறே, ஸ்வரூபானுரூபமான அடிமை பெறவேணு மென்று பாரிக்கிருர் இத்திருவாய்மொழியில். b ப்ரக்ருதிஸம்ப3ந்த4த்தாலே வந்த கரணஸங்கோசத்தை அனுஸந்தி4த்து, நினைத்த வகைகளெல்லாம் பரிமாறப் பெருமை யாலே நொந்து, "அவன் முதலிலே இத்தைத் தவிர்த்துத் தன்னை அனுப4விக்கைக் குறுப்பாக b2 அனேகம் உபாயங்களைப் பார்த்து வைத்தான். அவற்றைத் தப்பினேன், b3 அவதாரங்களைத் தப்பினேன், b4 அந்தராத்மதையைத் தப்பினேன், இப்படி அவன் பார்த்து வைத்த வழிகளடையத் தப்பின நான், c இனிக் கிட்டியனுப4விக்கை என்ருெரு பொருளுண்டோ ? இழந்தேனேயன்ருே" என்று நைராஶ்யத்தோடே முடியப்புக, "வாரீர் ஆழ்வீர்! நாம் உமக்காகவன்ருே திருமலையிலே வந்துநிற்கிறது, உம்மை இவ்வுடம்போடே அனுப4விப்பிக்கைக்காக இங்கே வந்து நின்ருேமே, c2 நீர் போய்க் காணக்கடவ காட்சியை நாம் இங்கேவந்து காட்டினுேமே, c3 இனித் தான் உமக்கு இவ்வுடம்பு நம்மோட்டை அனுப4வத்துக்கு விரோதி4யுமன்று காணும். நீர்தாம் c4 கரணஸங்கோசானுஸந்த4ாநந்தாலே நோவுபடுகிறீராகில்,

அ— ஒழிவில்கால ப்ரவேஶம். a ஸங்க்3ரஹஸங்க3திமாஹ (நிலைப்பெற்று இதி) a2 (ஸ்வரூபம் பெற்றவாறே இதி) ஶேஷத்வவிஶிஷ்டஸ்வரூபத4ாரணாநந்தரம் இத்யர்த்த2:. b...f விஸ்தரேண ஸங்க3திம் ப்ரமேயஞ்சோபந்யஸ்யதி (ப்ரக்ருதிஸம்ப3ந்த4த்தாலே இத்யாதி3நா) b "B முடிச்சோதி யிலே அழகருடைய ஸௌந்த3ர்யாதி3களை அனுப4விக்கக்கோலி, விஷயம் அபரிச்சே2த்3யமாகை யாலே கடலை உழக்காலே அளக்கவொண்ணுதாப்போலே பரிச்சே2தி3த்து அனுப4விக்க வொண்ணுமையாலே விஷண்ணராய், இதுக்கு அடி ப்ரக்ருதிஸம்ப3ந்த4த்தால் வந்த கரண ஸங்கோசமென்று" என்று அடியிலே சற்றுக் கூட்டி நிர்வஹிக்குப்படி. b2 (அனேகம் உபாயங்களைப் பார்த்துவைத்தான் இதி) C "முந்நீர்ஞாலம் படைத்த" இத்யேதத் வேத3ஶாஸ்த்ரபுராணேதி ஹாஸப்ரவர்த்தநாதே3ரப்யுபலக்ஷணம் இதி ப4ாவ:. b3 பூர்வத3ஶகே த்3விதீயத்ருதீயக3ாத2ா ப்ரமேயமாஹ (அவதாரங்களைத் தப்பினேன் இதி) b4 சதுர்த்த2க3ாத2ாப்ரமேயமாஹ (அந்தராத்ம தையைத் தப்பினேன் இதி) c நவமக3ாத2ாப்ரமேயம் (இனிக் கிட்டி இத்யாதி3) D "யானுன்னை யெங்குவந்தணுகிற்பன் ?" நீர் போய் என்றபடி. c2 "பொல்லா" இத்யேதத் ஹ்ருதி3 நித4ாயாஹ (நீர்போய்க் காணக்கடவ காட்சியை இதி) நீர்போய் - தே3ஶவிஶேஷத்திலே. c3 E "ஆக்கையின் புணர்வினை அறுக்கலரு" இத்யாதி3கம் ஹ்ருதி3 நித4ாயாஹ (இனித்தான் உமக்கு இவ்வுடம்பு இத்யாதி3) 1. "க3ாத்ரை: ஶோகாபி4கர்ஶிதை: ஸம்ஸ்ப்ருஶேயம்" இதிவத். F "முடியானே" இதி த3ஶகே அபி4தீ4யமாநகரணத்வாதி3தி ப4ாவ:. c4 D "என் மனத்தினை நீ சிந்தாமற்செய் யாய்" G "நெஞ்சே - எஞ்ஞான்று, மேவுதும்" இத்யேதச்ச ஹ்ருதி3 நித4ாயாஹ (கரண

ஜீ— ஒழிவில்கால ப்ரவேஶே. a ஸங்க்3ரஹஸங்க3தி (நிலைப்பெற்று இத்யாதி3) a2 ஸ்வரூபம் பெற்றவாறே-ஶேஷத்வவிஶிஷ்டஸ்வரூபத4ாரணாநந்தரம் இத்யர்த்த2:. b...f வ்ருத்தாநுவாத3பூர்வக மாக விஸ்தரஸங்க3தி (ப்ரக்ருதிஸம்ப3ந்த4 இத்யாதி3) b2,b3,b4 (அனேகம் உபாயங்கள்) என்றது தன்னைக் காட்டுகிருர் (அவதாரங்களை இத்யாதி3) இது கீழில் திருவாய்மொழியில் த்3விதீயத்ருதீய க3ாத2ாப்ரமேயம். b4 அந்தராத்மதை - சதுர்த்த2க3ாத2ாப்ரமேயம். c (இனிக் கிட்டி இத்யாதி3) நவமக3ாத2ாப்ரமேயம். c2 போய்-தே3ஶவிஶேஷத்திலே போய். c3 (விரோதி4யுமன்று) என்றது- F முடியானேயிற் கரணங்களாகையாலே. d "சிந்துபூமகிழும்"(2) என்றத்தைப்பற்ற (முதலிலே

A 3-2-10. B 3-1. C 3-2-1. D 3-2-5. E 3-2-3. F 3-8. G 3-2-7.

ஈ—d முதலிலே இதில்லாதாரும் நம்மை அனுப$_4$விக்கும்போது படும்பாடு இது காணும்; d$_2$ அவர்களும் வந்து அனுப$_4$விக்கிற இடங்காணும் இவ்விடம், ஆனபின்பு, நீரும் இவ்வுடம்போடே நினைத்த அடிமைகளெல்லாம் செய்யும்"என்று தான் திருமலையிலே வந்து நிற்கிற நிலையைக்காட்டி ஸமாத$_4$ாநம்பண்ண d$_3$ ஸமாஹிதராய்; d$_4$"த$_4$ர்மி ஒன்றேயாகையாலே விஷயம் எங்குமொக்கப் பூர்ணமானபின்பு, ஒரு தே$_3$ஶவிஶேஷத்திலே போனால் செய்யக்கடவ அடிமைகளெல்லாம் இந்நிலத்திலே செய்யலாம்படிக்கீடாகக் e குறையற்றிருந்ததாகில்; நமக்குத்தான் இவ்வுடம்பு விரோதி$_4$யாகையுமன்றிக்கே அடிமை செய்கைக்குப் பாங்காயிருந்ததேயாகில்; e$_2$ இனித் தான் அங்குப்போனாலும், e$_3$ 1. "ஸோऽஶ்னுதே ஸர்வாந் காமாந்" (ஸோऽஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந்) என்கிறபடியே கு$_3$ணாநுப$_4$வமிறே பண்ணுகிறது. e$_4$ அந்த ஶீலாதி$_3$கு$_3$ணங்கள்தான் ஸ்பஷ்டமாயிருக்கிறது இங்கேயாகில்; f இனி அங்குள்ளாரும் வந்து அடிமைசெய்கிறதும் இங்கேயாகில் நாமும் அங்கேபோய்ப் புக்கு அடிமைசெய்வோம்" என்றுகொண்டு.

அ—ஸங்கோசாநுஸந்த$_4$ாநத்தாலே இதி) கரணம் - விக்$_3$ரஹோ வா. d "வானவர்கோனொடும் சிந்துபூமகிழும்"(2) இத்யாதி$_3$யைப்பற்ற (முதலிலே இதில்லாதாரும் இத்யாதி$_3$) முதலிலே இதில்லாதார் - நித்யஸூரிகள். d$_2$ A" பாவியேன் பலகாலம் வழிதிகைத்தலமருகின்றேன் " இத்யத்ர- அஸஹாயதாப்ரயுக்தவிஷாத$_3$ஸ் ஸூச்யதே. "(பாவியேன்) ஒரு வால்மீகிபரிஸரத்திலேயிருந்து தான் கூப்பிடப்பெற்றேனோ"(ப123) இதி ஹி தத்ர ப$_4$ாவோऽபி$_4$ஹித: ; தத்$_3$த்$_4$ருதி$_3$ நித$_4$ாநாஹ (அவர்களும் வந்து இதி) d$_3$ B"உயிர்-நீடு-பெற்றது" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து (ஸமாஹிதராய் என்றது) d$_4$ கைங்கர்யவிஷயம் பூர்ணனை பரமபத$_3$நாத$_2$னுக வேண்டாவோ? என்ன (த$_4$ர்மி ஒன்றேயாகையாலே இதி) (த$_4$ர்மியொன்றேயாகையாலே) என்றதுக்கு - பரமபத$_3$நாத$_2$னும் திருவேங்கடமுடையானும் ஒன்றென்று கருத்து. e (குறையற்றிருந்ததாகில்) "வேங்கடத்தெழில்கொள்சோதி"(1) என்கையாலே-குறையற்றிருக்கை ஸித்$_3$த$_4$ம். e$_3$ (ஸோऽஶ்நுத இத்யாதி$_3$) திரட்டிலே ப்$_3$ரஹ்மவித் - பரமாப்நோதி; ஹ்ருத$_3$யகு$_3$ஹாயாம் நிஹிதம் யோ வேத$_3$ ஸ: பரமே வ்யோமந்-பரமவ்யோமத்தில் என்றபடி. e$_2$ (இனித்தான் அங்குப்போனாலும்) இதி வாக்யே ஸாகல்யேநாநுப$_4$வஸாமர்த்$_2$யம் விஷயஸ்வப$_4$ாவாத் தத்ராபி ஸமாநமிதி க$_3$ர்ப்பி$_4$தம். e$_4$ ததோப்-யத்ராதி$_4$க்யம் த$_3$ர்ஶயதி (அந்த இத்யாதி$_3$) நித்யவிபூ$_4$தௌ ஸர்வேஷாம் பரமஸாம்யாபந்நத்வாத், அத்ர C"கானமும் வானரமும் வேடுமுடை வேங்கடம்" இதி ஸர்வஸமாஶ்ரயணீயத்வேந வர்த்தமாநத்வாச்ச ஶீலாதி$_3$கு$_3$ணா: அத்ரைவ ஸ்பு$_2$டா இதி ப$_4$ாவ:. f "வானவர் வானவர்கோனொடும்"(2)என்றத்தைப்பற்ற (அங்குள்ளாரும் வந்தடிமைசெய்கிறதும் இங்கேயாகில் என்றது)

ஜீ—இதில்லாதாரும் இத்யாதி$_3$) இதில்லாதார்-கரணஸங்கோசமில்லாதார்; நித்யஸூரிகளும் என்றபடி. d$_3$(ஸமாஹிதராய்) என்றது-B"உயிர்-நீடு-பெற்றது" என்றத்தைப்பற்ற. d$_4$ கைங்கர்யவிஷயம் பூர்ணனை பரமபத$_3$நாத$_2$னுகவேண்டாவோ? என்ன(த$_4$ர்மி ஒன்றே இத்யாதி$_3$)e$_4$"அந்தமில்புகழ்" என்றத்தைப்பற்ற (அந்த ஶீலாதி$_3$கு$_3$ணங்கள் இத்யாதி$_3$) f "வானவர் வானவர்கோனொடும்"(2)

ப்ர—e$_3$ 1.(ஒழிவில் கால ப்ரவேஶ) तैत्तिरीयकोपनिषदि(आ-१)"ब्रह्मविदाप्नोति परं तदेषाभ्युक्ता सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म यो वेद निहितं गुहायां परमे व्योमन् सोऽश्नुते सर्वान् कामान् सह ब्रह्मणा विपश्चितेति"

A 3-2-9. B 3-2-10. C நான்-திருவ 47.

1. ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி
வழுவிலா வடிமை செய்ய வேண்டுநாம்
தெழிகு ரலரு வித்திரு வேங்கடத்
தெழில்கொள் சோதியெந் தைதந்தை தந்தைக்கே.

ஆ— வ்யா:— (ஒழிவில் காலம்) இப்படி நிரவதி4க ஸௌந்த3ர்யாதி3, கல்யாணகு3ண விஶிஷ்டனான திருவேங்கடமுடையானைக்கண்டு லப்3த4ாத்ம ஸஞ்ஜீவனராய். அவனுடைய கு3ணங்களாலே த3ாஸ்யமுபாக3தராயிருந்த ஆழ்வார், "திருவேங்கடமுடையானை பூ4ஜிக்க வேணும்" என்று தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே கோலி; அதுக்குத் துணையாகத்

ஈ—பசியுமுண்டாய்க் கையிலே சோறுமுண்டாயிருக்குமவன் f2 நீரும் நிழலும் கண்டால் உண்ணப்பாரிக்குமாபோலே இவரும் அடிமைசெய்யப் பாரிக்கிறார். g இவ்விஷயத்தில் அடிமைசெய்ய ஒருப்படுவார்க்கெல்லாம் உள்ளதொன்றாயிற்று முன்பே பாரித்துக்கொண்டு இழியுமது. h1. "अहं सर्वं करिष्यामि" (அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) என்றிறே இளையபெருமாள்படி. i பே4ாஜநபரனாயிருக்குமவன் i2 ஊணத்4யாயம் படிக்குமாபோலே இருப்பதொன்றாயிற்று இவருடைய கைங்கர்யமநோரத2ம்.

அ—(நீரும் நிழலும் கண்டால் இதி) த3ார்ஷ்டாந்திகேऽபி "தெழிகுரலருவி"(1) "தெண்ணிறைச்சுனை நீர்" (3) "மொய்த்தசோலைமொய்பூந்தடம்" (10) இத்யத்ர ஹ்ருத3யம். g தர்ஹி மநோரத2: கிமர்த்த2:? கைங்கர்யமேவ குர்யாதி3த்யத்ராஹ (இவ்விஷயத்தில் அடிமைசெய்ய இதி) h தத் குத்ர த்3ருஷ்டமித்யத்ராஹ (அஹம் ஸர்வம் இதி) i ஆத3ராதிஶயத்தாலே பாரிக்குமதுக்கு லௌகிக த்3ருஷ்டாந்தமும் அருளிச்செய்கிறார் (பே4ாஜநபரனாயிருக்குமவன் இதி) i2 ஊணத்4யாயம் - பே4ாஜநவிஷயவார்த்தாமாலா. இவ்விடத்திலே "ஒரு ப்3ராஹ்மணனை ஒருவன் ஶ்ராத்3த4த்துக்குச் சொல்லுவதாகப்போய் அவனை க்3ருஹத்தில் காணாமையாலே அவனுடைய ஸ்த்ரீயோடே சொல்லிவைத்துப்போனான், அவளும் தன் ப4ர்த்தாவோடே ஏற்கவே சொல்லாமல் பே4ாஜந வேளையிலே சொன்னாள்; அவன் அந்த ஸ்த்ரீயை ப்ரஹரித்தான்; 'ஏற்கவே சொல்லாமல் பே4ாஜந வேளையிலே சொல்லுகிறாய்; இனிமேல் மநோரதி2க்க அவஸரமெங்கே? பு4ஜிக்க அவஸரமெங்கே?' என்றானாம். அப்படிப்போலே" என்று நாயனாரையங்கார் கதையையும் அருளிச்செய்வர்.

ஜீ·என்றத்தைப்பற்ற(அங்குள்ளாரும்இத்யாதி3) f2(நீரும் நிழலும் கண்டால் இதி)த3ார்ஷ்டாந்திகே "தெழிகுரலருவி"(1) "தெண்ணிறைச்சுனை நீர்"(3) "மொய்த்தசோலை"(10) இத்யாதி3 த்3ரஷ்டவ்யம். g பாரிக்கிறதென், அடிமைசெய்யவொண்ணாதோ? என்ன (இவ்விஷயத்தில் இத்யாதி3) h அது எங்கே கண்டோம்? என்ன (அஹம் ஸர்வம் இத்யாதி3) i லௌகிக த்3ருஷ்டாந்தம் (பே4ாஜந இத்யாதி3). ப139b "Aமுடிச்சோதியிலே-உழக்காலே கடலை அளக்கவொண்ணாதாப்போலே அவ ருடைய ஸௌந்த3ர்யாதி3களைப் பரிச்சே2தி3த்து அநுப4விக்கவொண்ணாமையாலே விஷண்ணராய் இதுக்கு அடி ப்ரக்ருதி ஸம்ப3ந்த4 நிப3ந்த4நமான கரணஸங்கோசமென்று" என்று அடியிலே சில கூட்டி அருளிச்செய்வர்.

h1. अयोध्याकाण्डे (३१) "भवांस्तु सह वैदेह्या गिरिसानुषु रंस्यते। अहं सर्वं करिष्यामि जाग्रतस्स्वपतश्च ते ॥२५॥"

A 3-1.

ஆ—தம்முடைய திருவுள்ளத்தையும், தம்முடைய திருவுள்ளம்போலே ப₄க₃வதே₃க போ₄க₃ராயிருப்பாரையும் குறித்து "திருவேங்கடமுடையானை பூ₄ஜிக்கவாருங்கள்; அவனை பூ₄ஜிக்கையாவது - அவன் திருவடிகளிலே ஸர்வதே₃ஶ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தோ₂சித ஸர்வஶேஷவ்ருத்தியையும் பண்ணுகை" என்கிறார். 1.

ஓ— அவ:— முதற்பாட்டில் — திருவேங்கடமுடையானுக்கு எல்லா அடிமைகளும் செய்யவேணும் என்கிறார்.

வ்யா:—(ஒழிவில் காலமெல்லாம) **அநந்தகாலமெல்லாம்.** (உடனாய்) **ஸர்வ தே₃ஶத்திலும்.** (மன்னி) **ஸர்வாவஸ்தை₂யிலும்.** (வழுவிலா அடிமைசெய்யவேண்டும்) **ஸர்வஶேஷவ்ருத்தியும் பண்ணவேணும்.** (நாம்) **என்கிற பன்மை—திருவுள்ளத்தை யாதல், A"மேவும் தன்மையமாக்கினான்" என்று சொல்லப்பட்ட அநுகூலஜநங்களை யாதல் குறித்து.** (தெழிகுரலருவியென்று மேலுக்கு) **ஶரமஹரமாய், க₃ம்பீ₄ரமாக த்₄வநியாநின்றுள்ள திருவருவியையுடைய திருமலையில் நிலமிதியாலே நிறம்பெற்ற தன்னுடைய ஸ்வாபா₄விகமான அழகையுடையனாய், அவ்வழகாலும் திருமலையிலே நின்றருளின ஸௌலப்₄யத்தாலும் என்னைத் தோற்பித்து, எனக்குப் பரமஶேஷியான திருவேங்கடமுடையானுக்கு.** 1.

ப— அவ:— முதற்பாட்டில் — ஸர்வாதி₄கஶேஷியான திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஸர்வப்ரகாரவிஶிஷ்டமான ஶேஷவ்ருத்தியைப் பண்ணவேணுமென்று ஸம்ஸம்ப₃ந்தி₄ஜநங்களோடே ஒருப்பட்டுப் பாரிக்கிறார்.

தெழிகுரல்—மஹாத்₄வநியாம்படி ஶப்₃தி₃க்கிற, **அருவி**—அருவியையுடைய, **திருவேங்கடத்து**—திருவேங்கடமாகிற திருமலையில் நிலையாலே, **எழில்**—அழகை, **கொள்**—உடைத்தான, **சோதி**—தேஜோமயவிக்₃ரஹத்தையுடையனான, **எந்தை தந்தை தந்தைக்கு**—நம்முடைய குலக்ரமாக₃தனான நாத₂னுக்கு, **நாம்**-(அஸாதா₄ரண ஶேஷபூ₄தரான) நாம், **ஒழிவில்**—ஒழிவில்லாத, **காலமெல்லாம்**—காலமெல்லாம், **உடனாய்**—(ஸர்வதே₃ஶத்திலும்)உடனாய், **மன்னி**—(ஸர்வாவஸ்தை₂யிலும்) பிரியாது நின்று, **வழுவிலா**—ஒன்றும் நழுவாதபடி, **அடிமை**—ஸர்வஶேஷவ்ருத்திகளையும், **செய்யவேண்டும்**—பண்ணவேணும்.

ஶேஷவ்ருத்தியில் நித்யாபேக்ஷையே சேதநனுக்கு ஸ்வரூபமென்று கருத்து. **"எழில்கொள் சோதி"**என்று-1.**"அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா"** என்கிறபடியே ஸௌந்த₃ர்யரூபையான லக்ஷ்மியோட்டை ஸம்ப₃ந்த₄த்தைச் சொல்லுவாருமுளர். **தெழித்தல்** - முழங்குதல. 1.

இ— அவ:— முதற்பாட்டில்—திருவேங்கடமுடையானுக்கு எல்லா அடிமையும் செய்யவேணும் என்கிறார்.

A 2-7-4.

ஈ— வ்யா:-- **(ஒழிவில் காலமெல்லாம்)** முடிவில்லாத காலமெல்லாம். **(உடனாய்)** ஸர்வதே$_3$ஶத்திலும். காட்டிலும் தொடர்ந்து அடிமைசெய்த இளையபெருமாளைப் போலே. **(மன்னி)** ஸர்வாவஸ்தை$_2$யிலும். ஓலக்கத்தோடு ஏகாந்தத்தோடு வாசியற. **(வழுவிலா அடிமை)** ஸர்வஶேஷவ்ருத்தியும். **(செய்யவேண்டும்)** ஶாஸ்த்ரங்களாலே "இதுவே புருஷார்த்த$_2$ம்" என்றறிகை போராது, அநுஷ்ட$_2$ான பர்யந்தமாகவேணும். **(நாம்)** திருவுள்ளத்தைக் கூட்டிக்கொள்ளுகிறாராதல், A கேசவன் தமருக்குப் பின்பு தனியரல்லாமையாலே திருவுள்ளத்தோடு ஒக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு சொல்லுகிறாராதல். **(தெழிகுரல் இத்யாதி$_3$)** அடிமைகொள்ளுகைக்கு அத்தலையில் பாரிப்பிருக்கிறபடி. இவர் இருந்தவிடத்தேயிருந்து பாரித்தார்; அவன் B கலங்காப்பெருநகரினின்றும் வந்து பாரித்தான். **தெழிகுரலருவி** - க$_3$ம்பீ$_4$ரமான த்$_4$வநியையுடைய அருவி. கைங்கர்ய ருசியுடையாரை அழைத்தாற்போலேயிருக்கை. **(திருவேங்கடத்து)** அர்ச்சிராதி$_3$ க$_3$தியாலே ஒரு தே$_3$ஶவிஶேஷத்திலே விலக்ஷணஶரீரத்தைப்பெற்று அநுப$_4$விக்கக் கடவ இவன் இச்சரீரத்தோடே அநுப$_4$விக்கலாம்படி ஸுலப$_4$னாய் நிற்கிற திருமலையில். **(எழில்கொள் சோதி)** து$_3$ர்லப$_4$னாகிலும் விடவொண்ணாதபடியான வடிவழகு. அங்நிலமிதியாலே நிறம்பெற்ற அழகு. **(எந்தை)** விரூபனானாலும் விடவொண்ணாத ப்ராப்தி. ஸௌலப்$_4$யத்தாலும் அழகாலும் தோற்பித்தபடி சொல்லிற்று என்றுமாம். **(தந்தை தந்தைக்கு)** பரமஶேஷியானவனுக்கு. ப்ராப்ய ப்ரதா$_4$நமான திருமந்த்ரத்திலுள்ளதெல்லாம் சொல்லுகிறது இப்பாட்டில். 1.

ஈ— அவ:— முதற்பாட்டில்— a **திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே ஸர்வதே$_3$ஶ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தை$_2$களிலும் எல்லா அடிமைகளும் செய்யவேணும் என்கிறார்.**

வ்யா:—b (ஒழிவில் காலமெல்லாம்) c **முடிவில்லாத காலமெல்லாம்;** d **அநந்தமான காலமெல்லாம் என்றபடி.** e " 'ஒழிவில் காலமெல்லாம்' **என்று-கீழே கழிந்த காலத்தையுங்கூட்டி அடிமைசெய்யப் பாரிக்கிறார்" என்று இங்ஙனே** e$_2$ **அதிப்ரஸங்க$_3$ம்**

அ— முதற்பாட்டு. (ஒழிவில் காலம் இத்யாதி$_3$) a "தெழிகுரலருவித் திருவேங்கடத் தெழில்கொள்சோதி எந்தை தந்தை தந்தைக்கு - ஒழிவில் காலமெல்லாம் என்று தொடங்கி, அடிமை செய்யவேண்டும் நாம்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (திருவேங்கடமுடையான் இத்யாதி$_3$) b,c,d "ஒழிவில் காலமெல்லாம்" என்றது - முடிவில்லாத காலமெல்லாம் என்னுதல்; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (முடிவில்லாத காலமெல்லாம் இத்யாதி$_3$) d (அநந்தமான) என்றது- 1. "நாந்தோऽஸ்ய த்$_4$விஜ வித்$_3$யதே" என்றத்தைப்பற்ற. e அன்றிக்கே, காலத்ரயத்திலும் என்னுதல்; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஒழிவில் காலமெல்லாம் என்று கீழே கழிந்த இத்யாதி$_3$)

ஜீ— முதற்பாட்டு. (ஒழிவில் இத்யாதி$_3$) a உத்தரார்த்த$_4$த்தையும், பூர்வார்த்த$_4$த்தையும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (திருவேங்கடமுடையான் இத்யாதி$_3$) d (அநந்தமான) என்றது — 1. "நாந்தோऽஸ்ய த்$_3$விஜ வித்$_3$யதே" என்றத்தைப்பற்ற. e "காலத்ரயமெல்லாம்" என்று அர்த்$_2$ாந்தரம் (ஒழிவில் காலமெல்லாமென்று கீழே கழிந்த இத்யாதி$_3$) e$_2$ அபி$_4$நிவேஶாதிஶயம் எத்தைச் சொல்லுவிக்காது? என்று அதிப்ரஸங்க$_3$வாதி$_3$களுக்குக் கருத்து. f இது அதிப்ரஸங்க$_3$மோ? என்ன

A 2-7. B மூன்-திருவ 51.

ஈ—சொல்லுவாருமுண்டு. f அதாகிறது—"கீழ் கழிந்த காலத்தை மீட்கை" என்ருரு பொருளில்லையிறே. g 1. "नोपजनं स्मरन्" (நோபஜநம் ஸ்மரந்) என்கிறபடியே-கீழ் h கழிந்த காலத்தில் இழவு நெஞ்சிற்படாதபடி மறப்பிக்கையேயிறே உள்ளது. i 2. "न मे दुःखं" (ந மே து3:க்க2ம்) இத்யாதி3, j ஆகையாலே இனிமேலுள்ள காலமெல்லாம் என்றபடி. k (உடனாய்) l காலமெல்லாம் வேண்டினவோபாதி தே3ஶாநு

அ—e2 அதிப்ரஸங்க3வாதி3ந:—அபி4நிவேஶாதிஶய: கிந்ந வாசயதீதி ப4ாவ:. f ஸர்வஶப்3தே3நாக3தகாலோऽபி ஸமுச்சீயதே சேத் அதிப்ரஸங்க3: கத2ம் ப4வதீத்யத்ராஹ (அதாகிறது இதி) g ஏவமதிப்ரஸங்க3த்வேந மநோரதே2 க்ருதே ஸதி ஈஶ்வர: கிம் குர்யாதி3த்யத்ராஹ (நோபஜநம் ஸ்மரந்நிதி) உபஜநம் - ஜநஸமீபே வர்த்தமாநம் இத3ம் ஶரீரம் ப4க3வத்3பே4ாக்3யதயா ந ஸ்மரந். h (கழிந்த காலத்தில் இழவு நெஞ்சிற்படாதபடி இதி) அத்ர, 3. "தயோர் யதா2ப்ரார்த்திதம் அர்த்தா2நாஸேது3ஷோஸ் ஸத3மஸ சித்ரவத்ஸ। ப்ராப்தாநி து3:க்கா2ந்யபி து3ண்ட3கேஷு ஸஞ்சிந்த்யமாநாநி ஸுகா2ந்யபூ4வு: ॥" இதி ஶ்லோகம் வத3ந்தி. A "பழுதே பலபகலும்" இதிப்ரகாரேண ஆக3ாமிவ்யஸநம் B "அரக்கியை மூக்கீர்ந்தாயை அடியேன் அடைந்தேன் முதன்முன்னமே" இதிப்ரகாரேண ச2ாத3யதீத்யர்த்த2:. தாவந்மாத்ரம் ந, பூர்வ வ்ருத்தஸ்யாபி ப4க3வல்லீலாந்தர்க3தத்வாநுஸந்த4ாநாத் தத3பி பே4ாக3ாயைவ ப4வதீத்யத்ரோபபாத3க: 3. "தயோர் யதா2ப்ரார்த்திதம்" இதி ஶ்லோக:. i "கழிந்த காலத்தை மீட்கை என்ருரு பொருளில்லையிறே" என்றதுக்கு ஸம்வாத3ம் (ந மே து3:க்க2ம் இத்யாதி3) "காலம் ஸாவதி4கமாகில் காலஸம்ப3ந்தி4யாக ப்ரார்த்தி2க்கிற கைங்கர்யம் ஸாவதி4யாமிறே, அப்படியன்றியே காலம் நிரவதி4யாகப் பெற்ருேமிறே" என்று ஹர்ஷத்தாலே "ஒழிவில்" என்கிருர். j ஆக, அதிப்ரஸங்க3ம் சொல்லுகிறவர்களுக்குக் கருத்து இதுவேயாகையாலே தாம் அருளிச்செய்ததுவே அர்த்த2மென்கிருர் (ஆகையாலே இத்யாதி3) k, l "காலமெல்லாம்" என்ருல் போராதோ, "உடனாய்" என்று - தே3ஶாநுப3ந்த4மும் வேணுமோ ? என்ன (காலமெல்லாம் இத்யாதி3) (காலமெல்லாம் வேண்டினவோபாதி) இதி த்3ருஷ்டாந்தஸாமர்த்2யாத் - ஸர்வ

ஜீ—(அதாகிறது இத்யாதி3) g இவர் இப்படி அதிப்ரஸங்க3மாக அபேக்ஷித்தால் ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரத3னை ஸர்வேஶ்வரன் ஸமாத4ாநம்பண்ணும் ப்ரகாரம் ஏதென்ன (நோபஜநம் இத்யாதி3) 1. "நோபஜநம் ஸ்மரந்நித3ம் ஶரீரம்" இதி ச2ாந்தே3ாக்3யே. ஜநஸமீபே வித்3யமாநமித3ம் ஶரீரம் ந ஸ்மரந்நித்யர்த்த2:. i போன காலத்தை மீட்கவொண்ணுமைக்கு ஸம்வாத3ம் (ந மே து3:க்க2ம் இத்யாதி3) "காலம் ஸாவதி4யாகில் காலஸம்ப3ந்தி4யாக ப்ரார்த்தி2க்கிற கைங்கர்யமும் ஸாவதி4யாமிறே; அப்படியன்றிக்கே காலம் நிரவதி4யாகப் பெற்ருேமிறே" என்று ஹர்ஷத்தாலே "ஒழிவில் காலம்" என்கிருர் என்று கருத்து. j ஆகையாலே - அதிப்ரஸங்க3ம் சொல்லுமவர்களுக்கும் கருத்து இதுவாகையாலே. k, l "காலமெல்லாம்" என்ருற்போராதோ, "உடனாய்" என்று - தே3ஶாநுப3ந்த4மும் வேணுமோ ? என்ன (காலமெல்லாம் இத்யாதி3) தே3ஶாநு

ப்ர—(முதற்பாட்டு) (ஒழிவில் காலமெல்லாம்) g 1. छान्दोग्ये (८-१२) प्रजापतिवाक्ये "एवमेवैष संप्रसादोऽस्माच्छरीरात्समुत्थाय परंज्योतिरुपसंपद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते स उत्तमः पुरुषः स तत्र पर्येति जक्षत्क्रीडन् रममाणः स्त्रीभिर्वा यानैर्वा ज्ञातिभिर्वा नोपजनं स्मरन्निदं शरीरम्"

i 2. युद्धकाण्डे (६) समुद्रतीरे सेनानिवेशात्पश्चात्पार्श्वस्थं लक्ष्मणं प्रति रामः—"न मे दुःखं प्रिया दूरे न मे दुःखं हृतेति वा। एतदेवानुशोचामि वयोऽस्या ह्यतिवर्तते ॥ ५ ॥"

A முதல்-திருவ-16. B 2-3-6.

ஈ—ப$_3$ந்த$_4$மும் அபேக்ஷிதமாயிருக்கிறதுகாணும் இவர்க்கு. m இளையபெருமாள் படைவீட்டிலும் அடிமைசெய்து வநவாஸத்திலும் அடிமைசெய்தாற்போலே. n (மன்னி) o ஸர்வேஶ்வரனும் பிராட்டியுமாய்த் திரையை வளைத்துக்கொண்டிருந்தாலும், o$_2$ படிக்கம் குத்துவிளக்குப்போலே o$_3$ அவ்வளவிலும் o$_4$ நின்று அந்தரங்க$_3$மான வ்ருத்திகளைப் பண்ணவேணும். p இத்தால் - ஸர்வாவஸ்தை$_2$களையும் நினைக்கிறது. q 1. "रममाणा वने त्रयः" (ரமமாணா வநே த்ரய:) என்னக்கடவதிறே; r இருவருக்கு உண்டான அநுப$_4$வத்திலே மூவரைச் சொல்லுகிறதிறே—அவ்விருவருக்கும் பரஸ்பர ஸம்ஶ்லேஷத்தால் பிறக்கும் ரஸம் s அச்சேர்த்தியைக் கண்டவனுக்கும் பிறக்கையாலே. (ஒழிவில்காலம் இத்யாதி$_3$) **t ஸர்வகாலத்தையும், ஸர்வதே$_3$ஶத்தையும், ஸர்வா**

அ-தே$_3$ஶோப்யபேக்ஷிதோ ப$_4$வதீதி ஸூச்யதே. தே$_3$ஶாநுப$_3$ந்த$_4$:-ஸர்வதே$_3$ஶஸம்ப$_3$ந்த$_4$:. அத்ர 2. **"யோ யோ த$_4$ாதா க$_3$ச்ச$_2$தி தோ தோ ஸஹ க$_3$ச்ச$_2$தி"** இதி ஶ்ருதிர் த்$_3$ரஷ்டவ்யா. m ஸர்வதே$_3$ஶத்திலும் அடிமைசெய்வாருண்டோ? என்ன (இளையபெருமாள் இத்யாதி$_3$) ஸ்ரீப$_4$ரதாழ்வான் அடிமைபோலே ஆகாதொழியவேணும்; அநுப$_4$வஜநிதப்ரீதிகாரிதமாகவேணுமிறே. n.o இன்னபோது "மன்னி" என்று விஶேஷியாமையாலே-ஓலக்கத்திலிருந்தபோதோடு அந்த:புரத்திலிருந்தபோதோடு வாசியின்றிக்கேயென்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஶ்வரனும் என்று தொடங்கி) o$_2$ படிக்கம்-திருப்படிக்கம்; குத்துவிளக்கு-தீ$_3$பஸ்தம்ப$_4$ம். o$_3$ (அவ்வளவிலும் இதி) அபிநா - ஆஸ்த$_2$ாநாதி$_3$ஷ்வவஸ்த$_2$ாநத$_3$ஶாஸ் ஸமுச்சீயந்தே. o$_4$ (நின்று) 3. **"ராக$_4$வத்வேSப$_4$வத் ஸீதா"** என்கிறபடியே தத்தத$_3$வஸ்த$_2$ாநுகு$_3$ணஶரீரபரிக்$_3$ரஹணம் பண்ணவேணும் என்றபடி. p "ஸர்வகாலத்திலும்" என்று சொன்னதிற்காட்டில் இதுக்கு வாசியேதென்ன (இத்தால் இத்யாதி$_3$) அதாவது - 4. **"யாவஜ்ஜீவமக்$_3$நிஹோத்ரம் ஜுஹுயாத்"** என்றால்-"ஸாயம்ப்ராத:" என்றதே; அப்படி காலநியதியில்லை என்று கருத்து. q இப்படி ப்ரார்த்தி$_2$க்கைக்கு, கைங்கர்யம் ஸ்வாக$_2$ரூபமாயிருக்குமோ? என்ன (ரமமாணா இத்யாதி$_3$) யத்$_3$வா, சேர்த்தியிலே செய்கிற அடிமை பே$_4$ாக்$_3$யமாகிறபடிக்கு ப்ரமாணம் (ரமமாணா இத்யாதி$_3$) r எடுத்த வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம் (இருவருக்குண்டான இத்யாதி$_3$) s (அச்சேர்த்தியைக் கண்டவனுக்கும் இதி) தது$_3$ப$_4$யாநுப$_4$வஜநிதப்ரீதிகாரிதகைங்கர்யாந்தர்க்க$_3$ததயா விநா அநவஸ்த$_2$ாநாத். t 5. **"விஸ்தரஸ்ய ச ஸங்க்$_3$ரஹ:"** இதி ந்யாயேந பே$_3$ாத்$_4$யபு$_3$த்$_3$தி$_4$ஸமாத$_4$ாநார்த்த$_2$ம் புநர் நிஷ்க்ருஷ்டமர்த்த$_2$மாஹ (ஸர்வகாலத்தையும் இத்யாதி$_3$) u ஆழ்வார்க்கு இதில் ஓடுகிற

ஜீ—ப$_3$ந்த$_4$: - ஸர்வதே$_3$ஶஸம்ப$_3$ந்த$_4$:. m இப்படி ஸர்வதே$_3$ஶத்திலும் அடிமைசெய்வாருண்டோ? என்ன (இளையபெருமாள் இத்யாதி$_3$). n.o இன்னபோது "மன்னி" என்று விஶேஷியாமைக்கு ப$_4$ாவம் (ஸர்வேஶ்வரனும் இத்யாதி$_3$) o$_3$ (அவ்வளவிலும்) என்கிற சஶப்$_3$த$_3$த்தாலே - ஆஸ்த$_2$ாநாதி$_3$களில் அவஸ்த$_2$ாநத$_3$ஶையை ஸமுச்சயிக்கிறது. o$_4$ (நின்று) தத்தத$_3$வஸ்த$_2$ாநுகு$_3$ணஶரீரபரிக்$_3$ரஹம் பண்ணிநின்று. p ப$_2$லிதம் (இத்தால் இத்யாதி$_3$) q இப்படி ப்ரார்த்தி$_2$க்கைக்கு, கைங்கர்யம் ஸ்வாக$_2$ரூபமாயிருக்குமோ? என்ன (ரமமாணா இத்யாதி$_3$) r இதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (இருவருக்கு இத்யாதி$_3$) t 5. **"விஸ்தரஸ்ய ச ஸங்க்$_3$ரஹ:"** இதி ந்யாயேந ஶ்ரோத்ருபு$_3$த்$_3$தி$_4$ஸமாத$_4$ாநார்த்த$_2$ம் புநர்நிஷ்க்ருஷ்டம் அர்த்த$_2$மாஹ (ஸர்வகாலத்தையும் இத்யாதி$_3$) "ஒழிவில்லாத

ப்ர—q 1. (மன்னி) श्रीसङ्क्षेपे "रम्यमावसथं कृत्वा रममाणा वने त्रयः। देवगन्धर्वसंकाशाः तत्र ते न्यवसन् सुखम्॥ ३१॥"

ஈ—வஸ்தை2யையும் நினைக்கிறது. u ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமாளரையர் இத் திருவாய்மொழி பாடப்புக்கால், "ஒழிவில் காலமெல்லாம், காலமெல்லாம், கால மெல்லாம்" என்று இங்ஙனே நெடும்போதெல்லாம் பாடி, மேல் போகமாட்டாதே அவ்வளவிலே தலைக்கட்டிப்போவராம். v (வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும்) w அடிமையில் ஒன்றும் ஒருவருக்கும் கூறுகொடுக்கவொண்ணாதாயிற்று; x எல்லா அடிமையும் நான் செய்யவேணும். y இளையபெருமாள் பிரியாதே காட்டிலேயுங் கூடப்போந்து செய்த அடிமைகளும் செய்யவேணும்; z ஸ்ரீப4ரதாழ்வான் படை வீட்டிலே பிரிந்திருந்து செய்த அடிமைகளும் செய்யவேணும். a ஸ்ரீப4ரதாழ்வானை a2 கைகேயி, a3 1."राजन्" (ராஜந்) என்ன, அப்போது அந்த ஸ்வாதந்த்ர்யம் பொறுக்க

அ—கைங்கர்யாபி4நிவேசம் நிரவதி4கமென்கைக்கு ஐதிஹ்யம் (ஆழ்வார் திருவரங்க இத்யாதி3) லௌகிகேஷு ஸர்வேஷு 2. "நந்த3ந்த்யுதி3தே" இத்யாதி3ப்ரகாரேண வர்த்தமாநேஷ்வபி, அயம் "ஸர்வதே3சஸர்வகாலஸர்வாவஸ்த2ாஸ்வபி ஸர்வவித4கைங்கர்யஞ்ச கரவாணி" இதி லீலாவிபூ4தௌ ஸ்தி2த்வைவ ப்ரார்த்த2யதே கில; கஸ்யசித் கைங்கர்யருசிமாஹாத்ம்யம் கிமித்யதிவ வித்3தே4ா ப4வதீதி ப4ாவ:. v(வழுவிலா அடிமைசெய்யவேண்டும்) "வழுவுதலில்லாத படி - நழுவுதலில்லாதபடி, ஒன்றும் குறையாதபடி அடிமைசெய்யவேணும்" இதி சப்3த3ார்த்த2:. 3. "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" ப்ரார்த்த2நாயா: ப்ராயிகத்வாபி4ப்ராயேணாபி நிர்வாஹ: ஸ்யாத் இதி "வழுவிலா அடிமை" இதி வ்யதிரேகமுகே2நோக்தம். w"நழுவுதலில்லாத" என்றதுக்கு வாசனை (அடிமையில் இத்யாதி3) x ப2லிதார்த்த2ம் (எல்லா அடிமையும் இத்யாதி3) y பூர்வ வாக்யம் விவ்ருணோதி (இளையபெருமாள் இதி) z (ஸ்ரீப4ரதாழ்வான் இதி) பிரிந்திருந்து செய்த வற்றையும் பிரியாதேயிருந்து செய்யவேணும் என்றபடி. a 4. "ஸர்வம் பரவசம் து3:க்க2ம்" 5. "ஸேவா ச்வவ்ருத்தி:" என்று, த3ாஸ்யம் து3:க்க2ரூபமாயன்றோ இருப்பதென்ன (ஸ்ரீப4ரதாழ்வானை இத்யாதி3) அன்றிக்கே, ஸ்ரீப4ரதாழ்வான் படைவீட்டிலிருந்து ராஜ்யம் பண்ணினது ஐச்வர்யத்துக்காகவன்றோ, கைங்கர்யத்துக்காகவன்றே என்ன (ஸ்ரீப4ரதாழ்வானை இத்யாதி3) என்னவுமாம். a3 (ராஜந் என்ன இதி) 1. "உத்திஷ்டோ2த்திஷ்ட2 கிம் சேஷே ராஜந்! புத்ர மஹாயச:" இத்யத்ர ஹ்ருத3யம். a4 படுகுலைப்படுகை-குலையிலே பட்டுவிழுகை. b(விலலாப)

ஜீ-காலமெல்லாம் ஸர்வதே3சத்திலும் உடனாய் ஸர்வாவஸ்தை2யிலும் பிரியாதுநின்று"(ப142)என்று உரையில் அர்த்த2ம். u ஆழ்வாருக்கு இதில் ஓடுகிற கைங்கர்யாபி4நிவேசம் நிரவதி4கம் என்கைக்கு ஐதிஹ்யம் (ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமாளரையர் இத்யாதி3) அதாவது - 2. "நந்த3ந்த்யுதி3த ஆதி3த்யே" இத்யாதி3ப்படியே ப்ராப்தவிஷயவிமுக2மான இவ்விபூ4தியிலே ஸர்வகாலாதி3 விசிஷ்ட கைங்கர்யத்தை ப்ராப்தவிஷயத்தில் இவர் பாரிப்பதே! என்று ஈடுபடாநிற்பர் என்றபடி. v (வழுவிலா அடிமை) ஒன்றும் நழுவாதபடி எல்லா அடிமைகளையும்; வழுவுதல் - நழுவுதல். w"வழுவிலா" என்றதுக்கு வாசனை (அடிமையில் இத்யாதி3) x ப2லிதார்த்த2ம் (எல்லா அடிமையும் இத்யாதி3) y பூர்வவாக்யவிவரணம் (இளையபெருமாள் இத்யாதி3)

ப்ர—a3 1 &b1.(வழுவிலாவடிமை) श्रीमदयोध्याकाण्डे द्विसप्ततितमे मातुलकुलादागत्य पितुरालये त्वमपश्यन्तं तन्मरणश्रवणशोकनिपतितं भरतं प्रति कैकेयी—"तच्छ्रुत्वा भरतो वाक्यं धर्माभिजनवान् शुचिः। पपात सहसा भूमौ पितृशोकबलार्दितः॥१६॥ हा हतोस्मीति कृपणो दीनां वाचमुदीरयन्। निपपात महाबाहुर्बाहू विक्षिप्य वीर्यवान्॥१७॥ ततश्शोकेन संवीतः

ஈ—மாட்டாமே a$_4$ படுகுலைப்பட்டாற்போலே; b 1. "विललाप" (விலலாப) என்று கூப்பிட்டானிறே; c பாரதந்த்ர்யரஸமறிவார்க்கு "ஸ்வாதந்த்ர்யம் அநர்த்த$_2$ம்" என்று தோற்றுமிறே. d2. "एभिश्च सचिवैस्सार्धम्" (ஏபி$_4$ஶ்ச ஸசிவைஸ்ஸார்த்த$_4$ம்) e தன்னிற்

அ—என்றது 1. "விலலாப" என்று மஹர்ஷியும் வித்$_3$த$_4$னும்படி என்றபடி. c ராஜ்யத்திலேயிருக்கச் சொன்னால் படுகுலைப்பட்டாற்போலே கூப்பிடவேணுமோ? என்ன (பாரதந்த்ர்யரஸம் இத்யாதி$_3$) லோகே கஸ்யாபி ஸ்வாதந்த்ர்யம் அஸஹ்யம் ப$_4$வதி கிம்? இத்யத்ராஹ (பாரதந்த்ர்யரஸம் அறிவார்க்கு இதி) ஆக, ரஸஜ்ஞருக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யம் அஸஹ்யம் என்றபடி. d அப்ராப்தவிஷயதா$_3$ஸ்யமேவ து$_3$:க்க$_2$ரூபம் ப$_4$வதி; ப்ராப்தவிஷயதா$_3$ஸ்யம் ஸுக$_2$ரூபம் ப$_4$வதி; அத: கைங்கர்யப்ரார்த்த$_2$நா உபபத்$_3$யதே இத்யபி$_4$ப்ராயேண ஸம்வாத$_3$மாஹ (ஏபி$_4$ஶ்சேதி) யத்$_3$வா, ஸ்ரீப$_1$ரதாழ்வான் பாரதந்த்ர்யரஸமறிவர் என்கைக்கு நியாமகம் (ஏபி$_4$ர்சேத்யாதி$_3$) ஏபி$_4$ரிதி-ஸசிவவிஶேஷணம் ந:கிந்து ப்ரத்யேகம் ப்ராணிவாசகம்; சகாராத். ஏபி$_4$: என்றது - ரத$_2$க$_3$ஜதுரக$_3$பதா$_3$திகள் என்றபடி. eA "ஒருவனோடே சொல்லி" இதி த்$_3$ரமிடே$_3$ாக்தமாக்க$_3$ம் வா, 3. "ஸஹயுக்தே-

ஜீ—பிரிந்திருந்து செய்த அடிமைகளும் பிரியாதேயிருந்து செய்யவேணும் என்றபடி. a$_2$ 4. "ஸர்வம் பரவஶம் து$_3$:க்க$_2$ம்" 5. "ஸேவா ஶ்வவ்ருத்தி:" என்று - தா$_3$ஸ்யம் து$_3$:க்க$_2$ரூபமாயன்றோ இருப்பதென்ன; ப்ராப்தவிஷய கைங்கர்யம் ப்ரார்த்$_2$யம் என்கிறார் (கைகேயி இத்யாதி$_3$) a$_4$ படுகுலைப்படுகை - குலையிலே பட்டு விழுகை. குலை - ஹ்ருத$_3$யப்ரதே$_3$ஶம். படுகோலை - கோ$_4$ரமான ஹிம்ஸை. c ராஜ்யத்திலே இருக்கச்சொன்னால், படுகுலைப் பட்டாற்போலே கூப்பிடவேணுமோ? என்ன (பாரதந்த்ர்யரஸம் இத்யாதி$_3$) ஆக, தா$_3$ஸ்யரஸஜ்ஞர்க்கு ஸ்வாதந்த்ர்யம் அஸஹ்யம் என்றபடி. d கைங்கர்யம் ப்ரார்த்$_2$யம் என்கைக்கு ஸம்வாத$_3$ம் (ஏபி$_4$ர்ச இத்யாதி$_3$) "ஏபி$_4$:" என்றது-ஸசிவவிஶேஷணமன்று, e ஏபி$_4$ர்ச ஸசிவைஶ்ச என்று பி$_4$ந்ந விஶேஷ்யமாக்கி, ஏபி$_4$:

ப்ர—पितुर्मरणदुःखितः। विललाप महातेजाः भ्रान्ताकुलितचेतनः ॥ १८॥ एतत्सुरुचिरं भाति पितुर्मे शयनं पुरा। शशिनेवामलं रात्रौ गगनं तोयदात्यये॥१९॥ तदिदं न विभात्यद्य विहीनं तेन धीमता। व्योमेव शशिना हीनमुच्छुष्क इव सागरः॥ २०॥ बाष्पमुत्सृज्य कण्ठेन स्वार्तः परमदुःखितः। प्रच्छाद्य वदनं श्रीमान् वस्त्रेण जयतां वरः॥ २१॥ तमार्तं देवसंकाशं समीक्ष्य पतितं भुवि। निकृत्तमिव सालस्य स्कन्धं परशुना वने॥ २२॥ माता मातङ्गसंकाशं चन्द्रार्कसदृशं भुवः। उत्थापयित्वा शोकार्तं वचनञ्चेदमब्रवीत्॥ २३॥ उत्तिष्ठोत्तिष्ठ किं शेषे राजन्! पुत्र! महायशः। त्वद्विधा नहि शोचन्ति सन्तस्सदसि सम्मताः॥ २४॥ दानयज्ञाधिकारा हि शीलश्रुतिवचोनुगा। बुद्धिस्ते बुद्धिसंपन्न! प्रभेवार्कस्य मन्दरे॥ २५॥"

*d2. तत्रैवैकशततमे, किमागमनकार्यमिति पृच्छन्तं रामं प्रति भरतः—"इमाः प्रकृतयस्सर्वाः विधवा मातरश्च याः। त्वत्सकाशमनुप्राप्ताः प्रसादं कर्तुमर्हसि॥९॥ तदानुपूर्व्या युक्तं च युक्तं चात्मनि मानद!। राज्यं प्राप्नुहि धर्मेण सकामान्सुहृदः कुरु॥ १०॥ भवत्वविधवा भूमिस्समग्रा पतिना त्वया। शशिना विमलेनेव शारदी रजनी यथा॥ ११॥ एभिश्च सचिवैस्सार्धं शिरसा याचितो मया। भ्रातुश्शिष्यस्य दासस्य प्रसादं कर्तुमर्हसि॥ १२॥"

* 104-வது ஸர்க்க$_3$த்திலுள்ளது.

ஈ-காட்டிலும் e$_2$ கண்குழிவுடையார் இத்தனைபேர் உண்டாயிற்று. f தன்னேடொத்த ஆற்ருமையுடையார் அநேகரைக் கூட்டிக்கொண்டு போந்தான். f$_2$ எனக்கன்ரே "இவன் தம்பி" என்று ஸ்வாதந்த்ர்யம்பண்ணி அவர்க்குக் f$_3$ கண்ணழிக்கலாவது. g இவர்களுக்குச் சொல்லிற்றுச் செய்யவேணுமே. h இவர்கள் தாங்களே கார்யத்தை விசாரித்து அறுதியிட்டு, "நீர் இப்படி செய்யும்" என்று அவர்கள் ஏவினல் அப்படி செய்யவேண்டிவருமிறே அவர்க்கு. i அவருடைய வ்யதிரேகத்தில் தனக்கு உண்டான ஆற்ருமையை அறிவிக்கப்போகிருனகில் தனியேபோய் அறிவிக்கவுமாமிறே, j இவர்களையெல்லாம் திரட்டிக்கொண்டு போனதுக்குக் j$_2$ கருத்தென் ? என்னில்; "நம் ஒருவர் முகத்துக் கண்ணீர் கண்டால் பொறுக்கமாட்டாதவர், தம்மைப் பிரிந்த பிரிவு பொறுக்கமாட்டாதே கண்ணுங்கண்ணீருமாயிருப்பார் இத்தனை பேரைக் கண்டால் மீளாரோ" என்னும் கருத்தாலே. k பூசலுக்குப் போவாரைப் போலே யானை குதிரையகப்படக் கொண்டுபோகிருனிறே k$_2$ அவற்றுக்கும் அவ்வாற்ருமை உண்டாகையாலே. 1. "शिरसा याचितः" (ஶிரஸா யாசித:) என் பேற்றுக்குத் தாம் அபேக்ஷித்துத்தருமவர், நான் என் தலையாலே இரந்தால் மறுப்பரோ? 1. "मया" (மயா) அத்தலை இத்தலையாலும் செய்யாதொழிவரோ?

அ—ப்ரத$_4$ாநே" இத்யத்ர-ஸஹயுக்தே ப்ரத$_4$ாந இதி நிர்வாஹாந்தரம் வா ஹ்ருதி$_3$ நித$_4$ாயாஹ (தன்னிற்காட்டிலும் இதி) அநேந வாக்யேந - ப்ராணிபி$_4$ஸ்ஸஹ க$_3$மநஹேதுருச்யதே. e$_2$ கண்குழிவு - தை$_3$ந்யம். கூட்டிக்கொண்டு போகிறதுக்கு ஹேது கண்குழிவு. f கீழ்வாக்ய விவரணம் (தன்னேடொத்த இத்யாதி$_3$) f$_2$ 1. "ஜ சிவை:" என்றதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (எனக்கன்ரே இத்யாதி$_3$) f$_3$ கண்ணழிக்கலாவது - த$_3$யைபண்ணுதொழிவது. g (இவர்களுக்குச் சொல்லிற்றுச் செய்யவேணுமே) என்றவிடத்திலே-2. "தத$_2$ா நுஜாநந்தம்" என்றத்தை அருளிச்செய்வர். h கீழ் வாக்யவிவரணம் (இவர்கள் இத்யாதி$_3$) i ஸிம்ஹாவலோகநந்யாயத்தாலே மீளவும் 1."ஏபி$_4$ஶ்ச" என்ற பத$_3$த்துக்கு ஶங்காபூர்வகமாக அருளிச்செய்கிருர் (அவருடைய வ்யதிரேகத்தில் இத்யாதி$_3$) ப$_3$ஹுவசநத்துக்குத் தாத்பர்யம் என்னவுமாம். j,j$_2$ யத்$_3$வா, (கருத்தென் என்னில் இதி) கிம் ப்ரயோஜநமுத்$_3$தி$_3$ஶ்ய ஏதைஸ்ஸஹ க$_3$ச்ச$_2$தீதி ஶங்கிதுரபி$_4$ப்ராய:. அதோ ந பௌநருக்த்ய தோ$_3$ஷ:. i யத்$_3$வா, அநுக்தஸமுச்சயார்த்த$_2$மான சகாரதாத்பர்யத்தை ஶங்காபூர்வகமாக அருளிச்செய்கிருர் (அவருடைய வ்யதிரேகத்தில் இத்யாதி$_3$) j இவர்களையெல்லாம் - ஸசிவரையொழிந்த இவர்களை என்றபடி. k ப்ராணிநாம் ஸர்வேஷாமபி ராமவிரஹக்லேஶோऽஸ்தி கிம்? இத்யத்ராஹ (பூசலுக்குப்போவரரைப்போலே இதி) k$_2$ (அவற்றுக்கும் அவ்வாற்ருமை உண்டாகையாலே) என்றவிடத்திலே - 3. "புத்ரம் ப்ரத$_2$மஜம் லப்$_3$த்$_4$வா ஜநநீ நாப்$_4$யநந்த$_3$த" 4. "மம த்வஶ்வா நிவ்ருத்தஸ்ய ந ப்ராவர்த்தந்த வர்த்மநி। உஷ்ணமஶ்ரு விமுஞ்சந்தோ ராமே ஸம்ப்ரஸ்தி$_2$தே

ஜீ—என்றதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (தன்னிற்காட்டிலும் இத்யாதி$_3$) அதாவது-ரத$_2$க$_3$ஜதுரக$_3$பத$_3$ாதிகளைச் சொல்லுகிறது. e$_2$ கண்குழிவு-தை$_3$ந்யம். f விவரணம் (தன்னேடொத்த இத்யாதி$_3$) f$_2$ 1."ஜ சிவை:" என்றதுக்கு ப$_4$ாவம் (எனக்கன்ரே இத்யாதி$_3$) f$_3$ கண்ணழிக்கலாவது-த$_3$யைபண்ணுதொழியலாவது. h விவரணம் (இவர்கள் தாங்களே இத்யாதி$_3$) i ஸிம்ஹாவலோகநந்யாயேந புநஶ்ச 1. "ஏபி$_4$ஶ்ச" இத்யாதி$_3$க்கு ஶங்காபூர்வகம் ப$_4$ாவமாஹ (அவருடைய இத்யாதி$_3$) j இவர்களையெல்லாம்-பௌரஜநங்களையெல்லாம். k$_2$(அவற்றுக்கும் அவ்வாற்ருமை உண்டாகையாலே) என்றவிடத்திலே 3. "புத்ரம் ப்ரத$_2$மஜம் லப்$_3$த்$_4$வா ஜநநீ நாப்$_4$யநந்த$_3$த" 4. "மம த்வஶ்வா நிவ்ருத்

ச—1. "भ्रातुः" (ப்$_4$ராதுः) l 2. "भस्मसात्कुरुतां शिखी" (ப$_4$ஸ்மஸாத்குருதாம் ஶிகீ$_2$) என்னும்படி தம் பின்பிறந்தவனல்லேனோ நான்? l$_2$ "என் தம்பிமார்க்கு உதவாத என்னுடைமையை அக்$_3$நிக்கு விருந்திட்டேன்" என்றாரிறே. m2. "यद्विना" (யத்$_3$விநா) இத்யாதி$_3$. 1. "शिष्यस्य" (ஶிஷ்யஸ்ய) ப்$_4$ராதாவாகக் n கூறுகொண்டு முடிசூடியிருக்குமவனோ நான்? o அஶேஷரஹஸ்யமும் தம்மோடேயன்றோ அதி$_4$கரித்தது. 1. "दासस्य" (த$_3$ாஸஸ்ய) p ஶிஷ்யனாய் க்ரயவிக்ரயார்ஹனன்றிக்கே இருந்தேனோ? ஆனபின்பு நான் அபேக்ஷித்த காரியத்தை மறுப்பரோ? q இதிறே கைங்கர்யத்தில் சாபலமுடையாரிருக்கும்படி. (வழுவிலா வடிமை) r ஓர் அடிமை குறையிலும் உண்டது உருக்காட்டாதாயிற்று இவர்க்கு. (செய்ய) s முன்புமுண்டிறே இக்கைங்கர்ய மநோரத$_2$ம்; இப்போது இவ்வளவால் போராது. அநுஷ்ட$_2$ாநபர்யந்தமாகவேணும்.

அ—வநம் ||" 3."வ்யஸ்ருஜந் கப$_2$ளாந் நாக$_3$ா: க$_3$ாவோ வத்ஸாந் ந பாயயந் | பக்ஷிணோऽபி ப்ரயாசந்தே ஸர்வபூ$_4$தாநுகம்பிநம் ||" இத்யாத்$_3$யநுஸந்தே$_4$யம். l (ப$_4$ஸ்மஸாத்குருதாம் ஶிகீ$_2$ என்னும்படி) 2. "யத்$_3$விநா ப$_4$ரதம் த்வாஞ்ச ஶத்ருக்$_4$நஞ்சாபி லக்ஷ்மண | ப$_4$வேந்மம ஸுக$_2$ம் கிஞ்சித்$_3$ப$_4$ஸ்மஸாத்குருதாம் ஶிகீ$_2$ ||" என்று பெருமாள் சொல்லும்படி என்கை. பூர்வம் "எனக்கன்றோ இவன் தம்பி" (148f$_2$) இதி வாக்யே-லோகஸாமாந்யேநோக்தம்; அத்ர து-ராமாபி$_4$ப்ராயேணோச்யதே. m ப$_4$ஸ்மஸாதி$_3$த்யாதி$_3$ ஶ்லோகஸ்ய ஆதி$_3$க்$_3$ரஹணம் கரோதி (யத்$_3$விநேத்யாதி$_3$) n கூறுகொண்டு-ப$_4$ாக$_3$த்தை க்$_3$ரஹித்து. o (அஶேஷரஹஸ்யமும் இதி) லக்ஷ்ம்யா: த்$_3$வயோபதே$_3$ஶவத் நித்யஸூரித்வேநாவஸ்த$_2$ாநத$_3$ஶாயாமேவ ப$_4$க$_3$வதா மந்த்ரோபதே$_3$ஶ: க்ருத இதி தத$_3$வலம்ப்$_3$யோச்யதே வா, அவதாரத$_3$ஶாயாமபி ராமேண மந்த்ரோபதே$_3$ஶ: க்ருத இதி தத$_3$வலம்ப்$_3$யோச்யதே வா. p (ஶிஷ்யனாய் இதி) ஶிஷ்யஸ்ய வித்$_3$யாதி$_4$க$_3$மாநந்தரம் 4. "நிவேஶே ஹி வ்ருத்தே நையமிகாநி ஶ்ருயந்தே" இதி ந்யாயேந ஸ்வவர்ணாஸ்வாஶ்ரமோசித கர்மாநுஷ்ட$_2$ாநார்த்த$_2$ம் ஸ்வக்$_3$ருஹம் ப்ரதி நிவ்ருத்திரஸ்தீதி ப$_4$ாவ:. q (இதிறே இத்யாதி$_3$) பெருமாள் திருவபி$_4$ஷேகங்கொண்டருளி, தான் சாமரவ்யஜந ஹஸ்தனாய் அடிமைசெய்கைக்கிறே அவன் படுகிறான் என்று கருத்து. ஆக, "ஸ்ரீப$_4$ரதாழ்வான்"(146z) இத்யாதி$_3$யால்-ஸ்வாதந்த்ர்யம் அநர்த்த$_2$மென்னுமத்தையும், பாரதந்த்ர்யமே ஸ்வரூபமென்னுமத்தையும், ரஸாபி$_4$ஜ்ஞரான ஸ்ரீப$_4$ரதாழ்வான் கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்தி$_2$த்தாற்போலே இவரும் ப்ரார்த்தி$_2$க்கக்கூடும் என்றதாயிற்று. r "அடிமையிலொன்றும் ஒருவருக்கும் கூறுகொடுக்கவொண்ணாது."(146w) என்றத்தை வ்யதிரேகமுக$_2$த்தாலே த்$_3$ருடீ$_4$கரிக்கிறார் (ஓரடிமை இத்யாதி$_3$) s (முன்புமுண்டிறே இதி)

ஜீ—தஸ்ய ந ப்ராவர்த்தந்த வர்த்மநி" 3. "வ்யஸ்ருஜந் கப$_3$ளாந் நாக$_3$ா:" இத்யநுஸந்தே$_4$யம். 1 (ப$_4$ஸ்மஸாத்குருதாம் ஶிகீ$_2$ என்னும்படி) என்று பெருமாள் சொல்லும்படி இத்யர்த்த$_2$:. பூர்வம், "எனக்கன்றோ இவன் தம்பியென்று"(148f$_2$) இத்யாதி$_3$வாக்யே-லோகஸாமாந்யேநோக்தம்; அத்ர து ராமாபி$_4$ப்ராயேணோச்யதே. l$_2$ ப$_4$ஸ்மஸாதி$_3$த்யாதி$_3$ ஶ்லோகத்துக்கு ப$_4$ாவம் (என் தம்பிமார்க்கு இத்யாதி$_3$) m 1."ப$_4$ஸ்மஸாத்" இத்யாதி$_3$ ஶ்லோகத்துக்குஅடி (யத்$_3$விநேத்யாதி$_3$) r கூறுகொடுக்கவொண்ணாதென்று கீழே (146w) சொன்னத்தை வ்யதிரேகமுகே$_2$ந த்$_3$ருடீ$_4$கரிக்கிறார் (ஓரடிமை

---

12. तत्रैव सप्तनवतितमे भरतो वधार्ह इत्युक्तवन्तं लक्ष्मणं प्रति रामः—"भ्रातॄणां सङ्ग्रहार्थञ्च सुखार्थञ्चापि लक्ष्मण! । राज्यमप्यहमिच्छामि सत्येनायुधमालभे ॥ ६ ॥ नेयं मम मही सौम्य! दुर्लभा सागराम्बरा। नहीच्छेयमधर्मेण शक्रत्वमपि लक्ष्मण! ॥ ७॥ यद्विना भरतं त्वाञ्च शत्रुघ्नं चापि मानद! । भवेन्मम सुखं किञ्चित् भस्मसात्कुरुतां शिखी ॥८॥"

ஈ-(அடிமைசெய்யவேண்டும்)tகைங்கர்யமநோரத$_2$மேபிடித்து உத்$_3$தே$_3$ஶ்யமாயிருக்கிற தாயிற்று இவர்க்கு. u"க்ஷுத்$_3$ரவிஷயாநுப$_4$வம் பண்ணவேணும்" என்று புக்கால், இரண்டுதலைக்கும் ஒக்க ரஸமான பே$_4$ாக$_3$த்துக்கு ஒருதலையிலே த்$_3$ரவ்யத்தை நியமித்து, v பே$_4$ாக$_3$காலம் வருமளவும் லீலையாலே போதுபோக்கி, பே$_4$ாக$_3$காலம் வந்தவாறே புறப்படத் தள்ளிவிடுவர்கள்; wஇனி"ஸ்வர்க்க$_3$ாநுப$_4$வம் பண்ணவேணும்" என்று புக்கால், w$_2$1. "स्वर्गेऽपि पातभीतस्य क्षयिष्णोर्नास्ति निर्वृतिः" (ஸ்வர்க்கே$_3$ऽபி பாதபீ$_4$தஸ்ய க்ஷயிஷ்ணோர் நாஸ்தி நிர்வ்ருதி:) என்கிறபடியே ; w$_3$அருகே சிலர் நரகாநு

அ-A"தொழுதெழென்மனனே"B"பெருநிலங்கடந்த நல்லடிப் போதயர்ப்பிலனலற்றுவன் தழுவுவன் வணங்குவன்" C"தனக்கேயாக" இத்யாத$_3$ாவிதி ப$_4$ாவ:. t அடிமைசெய்தும் இத்யநபி$_4$த$_4$ாய, "செய்யவேண்டும்" இத்யபி$_4$த$_4$ாநப$_2$விதமாஹ (கைங்கர்யமநோரத$_2$மே பிடித்து இதி) u கைங்கர்யமநோரத$_2$ப்ரப்$_4$ருத்யுத்$_3$தே$_3$ஶ்யதாயாம் ஹேது: ப்ராப்யவைலக்ஷண்யமிதி வக்தும், தத்$_3$வைலக்ஷண்யஸ்ய ச ப்ரதிகோடிப்ரத$_3$ர்ஶநேந விநா அஸ்பு$_2$ரணாத், ப்ரதிகோடிப்ரத$_3$ர்ஶந பூர்வகம் ப்ராப்யவைலக்ஷண்யமேவ த$_3$ர்ஶயதி (க்ஷுத்$_3$ரவிஷயாநுப$_4$வம் இத்யாதி$_3$நா) யத்$_3$வா-ஐஶ்வர்யாதி$_3$ஷு புருஷார்த்த$_2$தயா அபி$_4$தீ$_4$யமாநேஷ்வபி தாந்யுபேக்ஷ்ய ஏதத் கிமர்த்த$_2$மபேக்ஷ்யத இத்யத்ர தேஷாம் தே$_3$ாஷோபந்யாஸபூர்வகம் ப்ராப்யவைலக்ஷண்யம் த$_3$ர்ஶயதி (க்ஷுத்$_3$ர இத்யாதி$_3$நா) 2. "பே$_4$ாக$_3$ா இமே விதி$_4$ஶிவாதி$_3$பத$_3$ஞ்ச கிஞ்ச ஸ்வாத்மாநுபூ$_4$திரிதி யா கில முக்திருக்தா ! ஸர்வம் தது$_3$ஷஜலஜோஷமஹம் ஜுஷேய ஹஸ்த்யத்$_3$ரிநாத$_2$ தவ த$_3$ாஸ்ய மஹாரஸஜ்ஞ: ||" இதி ஶ்லோகோऽத்ர விவக்ஷித:. v (பே$_4$ாக$_3$காலம் வந்தவாறே புறப்படத் தள்ளிவிடுவர்கள் இதி) 3. "குக்குடரவம் ப$_4$ணந்தி" இதி ப$_3$ாணோக்தந்யாயேந, கபடோபாயைர் நிர்க்க$_3$மயந்தீதி ப$_4$ாவ:. 4. "ஶம்பாசலம் ப$_4$ஹுலது$_3$:க்க$_2$மநர்த்த$_2$ஹேதுரல்பீய இத்யபி விம்ருஷ்டிஷு த்$_3$ருஷ்டதே$_3$ாஷம்" 5. "ஆயு: பரிஸ்ரவதி பி$_3$ந்நக$_4$டாதி$_3$வாம்ப$_4$:" 6. "அஸந்தோஷஶ்ச ப$_4$வதி த்$_3$ருஷ்ட்வா தீ$_3$ப்தாம் பரஶ்ரியம்" 7. "தா$_3$ரித்$_3$ர: ப்ரார்த்த$_2$யத்யர்த்த$_2$ம்" இத்யாதி$_3$கஞ்சாத்ர த்$_3$ரஷ்டவ்யம். w (இனி ஸ்வர்க்க$_3$ாநுப$_4$வம் இதி) 1. "ஸ்வர்க்கே$_3$ऽபி பாதபீ$_4$தஸ்ய க்ஷயிஷ்ணோர் நாஸ்தி நிர்வ்ருதி:" என்கிறபடியேயும், அருகே சிலர் நரகாநுப$_4$வம் பண்ணக் காண்கையாலேயும், இருந்து அநுப$_4$விக்கிறபடிதான் உண்டதுருக்காட்டாதேயிருக்கும். யத்$_3$வா, இனித்தான் - 1. "ஸ்வர்க்கே$_3$ऽபி பாதபீ$_4$தஸ்ய க்ஷயிஷ்ணோர் நாஸ்தி நிர்வ்ருத்தி:"

ஜீ-இத்யாதி$_3$) s(முன்புழுண்டிறே,என்றது-A"தொழுதெழென்மனனே"B"அயர்ப்பிலனலற்றுவன்" C"தனக்கேயாக" இத்யாதி$_3$யைப்பற்ற. t அடிமைசெய்தும் என்னுதே, "அடிமைசெய்யவேண்டும்" என்றதுக்கு ப$_4$ாவம் (கைங்கர்யமநோரத$_2$மே பிடித்து இத்யாதி$_3$) u மநோரத$_2$மே பிடித்து உத்$_3$தே$_3$ஶ்யமாகைக்கு அடி ப்ராப்யவைலக்ஷண்யமென்று விவக்ஷித்து, தத்ப்ரதிகோடியான இதர புருஷார்த்த$_2$த்தின் தே$_3$ாஷப்ரத$_3$ர்ஶந பூர்வகமாக ப்ராப்யவைலக்ஷண்யத்தை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறார் (க்ஷுத்$_3$ர இத்யாதி$_3$நா) w...w$_4$ (இனி ஸ்வர்க்க$_3$ாநுப$_4$வம் பண்ணவேணுமென்று புக்கால்) என்ற அநந்தரம் (அருகே சிலர் நரகாநுப$_4$வம்) இத்யாதி$_3$யை அநுஸந்தி$_4$த்து, (இனித்தான்) என்ற அநந்தரம் (1. "ஸ்வர்க்கேऽபி பாதபீ$_4$தஸ்ய க்ஷயிஷ்ணோர் நாஸ்தி நிர்வ்ருதி:") என்கிறபடியே

ப்ர—w$_2$1.(செய்ய) वैष्णवे पुराणे षष्ठेंशे पञ्चमे मैत्रेयं प्रति पराशरः—"नरके यानि दुःखानि पापहेतूद्भवानि वै। प्राप्यन्ते नारकैर्विप्र! तेषां सङ्ख्या न विद्यते॥ ९॥ न केवलं द्विजश्रेष्ठ! नरके दुःखपद्धतिः। स्वर्गेऽपि पातभीतस्य क्षयिष्णोर्नास्ति निर्वृतिः॥ १०॥"

A 1-1-1. B 1-3-10. C 2-9-4.

ச—ப$_4$வம் பண்ணக் காண்கையாலே, இருந்து அநுப$_4$விக்கிற இதுதானும் w$_3$ உண்டது உருக்காட்டாதபடியாயிருக்கும்; w$_4$ இனித் தான் அவ்விருப்புக்கு அடியான புண்ய மானது சாலிலெடுத்த நீர்போலே க்ஷயித்தவாறே "த்$_4$வம்ஸ" என்று முகம் கீழ்ப் படத் தள்ளுவர்கள்; x இப்படி ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமாய் அஹங்கார மமகாரங்க ளடியாக வரும் இவ்வநுப$_4$வங்கள் போலன்றிக்கே, x$_2$ ஸ்வரூபத்தோடே சேர்ந்ததுமாய், அடிமைகொள்ளுகிறவனும் நித்யனாய், அடிமைசெய்கிறவனும் நித்யனாய், காலமும் நித்யமாய், தே$_3$ஶமும் நித்யமாய், ஒருகாலமும் மீளவேண்டாதபடி அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷண மோக்ஷமாய், க்ஷுத்$_3$ரவிஷயாநுப$_4$வம்போலே து$_3$:க்க$_2$மிஶ்ரமாயிருக்கை யன்றிக்கே x$_3$ நிரதிஶய ஸுக$_2$மாயிருப்பதொன்றிறே இது. (நாம்) y தம் திருவுள் ளத்தையுங்கூட்டி நாம் என்கிறாராதல்; அன்றிக்கே, A கேசவன்தமர்க்குப் பின்பு இவர்தாம் தனியரல்லாமையாலே, z திருவுள்ளம்போலேயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர் களையும் கூட்டிக்கொண்டு (நாம்) என்கிறாராதல். (தெழிகுரல் இத்யாதி$_3$) a அடிமைசெய்யக் கோலுகிற இவருடைய a$_2$ பாரிப்பேயன்றிக்கே, அடிமை கொள்ளக் கோலுகிறவனுடைய பாரிப்பிருக்கிறபடி சொல்லுகிறது மேல்; b இருந்த

அ-என்கிறபடியே, அவ்விருப்புக்கடியான புண்யமானது இத்யுத்தரத்ர யோஜநா வா. 1. "தே$_3$வாஶ் சாதே$_4$ாமுக$_2$ாந் ஸர்வாநத$_4$: பஶ்யந்தி நாரகாந்" 2. "க$_3$தாக$_3$தம் காமகாமா லப$_4$ந்தே" இத்யாத$_3$யர்ச, அஸுரராக்ஷஸாயாத விஷாத$_3$ாச்சாத்ர த்$_3$ரஷ்டவ்யா:. x ஏவம்வித$_4$மான தே$_3$ாஷங்களொன்றுமின்றிக்கே, கைங்கர்யம் நிரதிஶய ஸுக$_2$மாயிருக்கும் என்கிறார் (இப்படி ஸ்வரூபத்துக்கு இத்யாதி$_3$) x$_2$ (ஸ்வரூபத்தோடே சேர்ந்ததுமாய் இத்யாதி$_3$) ஸ்ரீமத$_3$ஷ்டாக்ஷர த்$_3$வய ஸித்$_3$த$_4$த்வாத் ஸ்வரூபாநுரூபத்வாதி$_3$: x$_3$ (நிரதிஶய ஸுக$_2$மாய் இதி) 3. "ஐஶ்வர்ய கைவல்யோத்தீர்ணம் த்வத$_3$ாநந்த$_3$ாத்$_3$விலக்ஷணம் | லக்ஷ்மீபே$_4$ாக$_3$ாத்$_3$விஶிஷ்டஞ்ச கைங்கர்ய ஸுக$_2$மாப்நுயாம் ||" 4. "த்வத்ஸாக்ஷாத்கரணாஹ்லாத$_3$ஸமுத்$_3$ராவஸ்தி$_2$தஸ்ய மே | ஸுக$_2$ாநி கே$_3$ாஷ்பத$_3$ாயந்தே ப்$_3$ராஹ்மாண்யபி ஜக$_3$த்பதே ||" 5. "நிரஸ்தாதிஶயாஹ்லாத$_3$ஸுக$_2$ ப$_4$ாவைகலக்ஷணா | பே$_4$ஷஜம் ப$_4$க$_3$வத்ப்ராப்திரேகாந்தாத்யந்திகீ மதா ||" 6. "ஸோऽஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்$_3$ரஹ்மணா விபஶ்சிதா" 7. "ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்$_3$த்$_4$வாநந்தீ$_3$ ப$_4$வதி" 8. "நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி" 9. "ஸ க$_2$ல்வேவம் வர்த்தயந் யாவத$_3$ாயுஷம் ப்$_3$ரஹ்ம லோகமபி$_4$ஸம்பத்$_3$யதே ந ச புநராவர்த்ததே ந ச புநராவர்த்ததே" 10. "ஏதேந ப்ரதிபத்$_3$யமாநா இமம் மாநவமாவர்த்தம் நாவர்த்தந்தே" 11. "மாமுபேத்ய புநர்ஜந்ம" 12. "ஆப்$_3$ரஹ்மபு$_4$வ நால்லோகா:" இத்யாத$_3$யோ த்$_3$ரஷ்டவ்யா:. y (தம் திருவுள்ளத்தையும் இதி) B "என்ஞான்று நாமிருந்திருந்திரங்கி நெஞ்சே" இதி ஹ்ருத$_3$யம் ஹி ஸமாநது$_3$:க்கீ$_2$தி ப$_4$ாவ:. z (திருவுள்ளம் போலே) "நாம்" என்கைக்கு அண்ணியராகவேணுமிறே. a "திருவேங்கடத்து-எந்தை" என்றதுக்கு அவதாரிகை (அடிமைசெய்ய இத்யாதி$_3$) a$_2$ பாரிப்பு-உத்$_3$யோக$_3$ம். b அதிலே முக்த கண்ட$_2$மாகத் தோற்றுகிறது இவர் பாரிப்பேயன்றே, அவன் பாரிப்புத்தோற்றுகிறதோ? என்ன (இருந்தவிடத்திலே இத்யாதி$_3$) c கலவிருக்கை - ஸபை; C "என்னில் முன்னம் பாரித்து"

ஸ்ரீ—என்று அநுஸந்தி$_4$த்த அநந்தரம் (அவ்விருப்புக்கடியான) இத்யாதி$_3$ அநுஸந்தே$_4$யம். 13. "பே$_4$ாக$_3$ா இமே விதி$_4$ஶிவாதி$_3$ பத$_3$ஞ்ச" இத்யாத்$_3$யத்ர அநுஸந்தே$_4$யம். x ஏவம்வித$_4$மான தே$_3$ாஷங்களொன்றுமின்றிக்கே கைங்கர்யம் நிரதிஶய ஸுக$_2$ரூபமாயிருக்கும் என்கிறார் (இப்படி ஸ்வரூபத்துக்கு இத்யாதி$_3$) w$_3$ உண்டதுருக்காட்டாது-ஆஹாரஸௌக்$_2$யம் தே$_3$ஹத்தில் தெரியா திருக்கை; அநுப$_4$விக்கிறது அநுப$_4$வமாய்த் தோன்றாது என்றபடி. a மேலுக்கு அவதாரிகை

A 2.7. B 3-2-7. C 9-6-10.

ஈ—விடத்திலே இருந்து மநோரதி$_2$க்கிருரித்தனையிறே இவர்; அவன் தனக்குக் c கலவிருக்கையான Aகலங்காப் பெருநகரத்தை விட்டு இவ்வளவும்வர வந்து,திருமலை யிலே நின்று, தன் அநுஷ்ட$_2$ாநத்தாலே தெரிவிக்கிருனிறே தன் பாரிப்பை. (தெழிகுரல இதயாதி$_3$) க$_3$ம்பீ$_4$ரமான த்$_4$வநியையுடைத்தான அருவியையுடைய. d திருவருவியின் த்$_4$வநியுங்கூட உபாதே$_3$யமாயிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு, அந்நிலத் திலே உள்ளதொன்ருகையாலே. e "கைங்கர்ய ருசியுடையார் அடிமைசெய்ய வாருங்கோள்" என்ருற்போலே இருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு இத்$_4$வநி. f இவர்க்கு இந்தத் திருவருவியின் த்$_4$வநியுங்கூட உத்$_3$தே$_3$ஶ்யமாகச் சொல்லவேணுமோ— g B"சிலைக்கை வேடர் தெழிப்பருத" என்று அங்குத்தைத் திருவேடர் பறிக்கிறபோதை ஆரவாரமு மகப்பட உத்$_3$தே$_3$ஶ்யமாயிருக்கச்செய்தே? h திருவேங்கடயாத்ரை போகிறவர்களைப் பறிக்கிற வேடருடைய ஆரவாரமும் உத்$_3$தே$_3$ஶ்யமாயிருக்கிறதிறே h$_2$ அந்நிலத்தில் உள்ளதாகையாலே. (திருவேஙகடதெழிலகொள சோதி) "அடிமைகொள்ளு கைக்குப் பாங்கான நிலம் இது" என்று அவன்வந்து வர்த்திக்கிற தே$_3$ஶமாயிற்று. i இஶ்ஶரீரஸம்ப$_3$ந்த$_4$மற்று அர்ச்சிராதி$_3$மார்க்க$_3$த்தாலே ஒரு தே$_3$ஶவிஶேஷத்திலே போனல் இவன் செய்யக்கடவ அடிமையை, இந்நிலத்தில் இவனுக்குச் செய்ய லாம்படி அவன்வந்து வர்த்திக்கிற தே$_3$ஶமிறே. j (எழிலகொளசோதி) k அஸந் நிஹிதனேயாகிலும் மேல்விழவேண்டும்படியாயிற்று வடிவழகிருப்பது. l (வேஙகடத

அ—1."ஸர்வேஷாம ஹி ஸ த$_4$ர்மாதமா" இத்யாதி$_3$. d கைங்கர்யப்ரதிஸம்ப$_3$ந்தி$_4$நோऽத்யாத$_3$ரம் வத$_3$தி சேத் "தெழிகுரலருவி" இதி கிமர்த்த$_2$ம் விஶேஷயதீத்யத்ராஹ (திருவருவியின் இதி) e (கைங்கர்யருசி இதி) குரலின் தாத்பர்யம். ப்ரவாஹத்$_4$வநியைக் குரலென்பாரில்லையே; சேதன ருடைய மிடற்ருேசையையாயிற்று. யத்$_3$வா, உத்$_3$தே$_3$ஶ்யதைக்கு ஹேத்வந்தரம் (கைங்கர்யருசி இத்யாதி$_3$) அத$_2$வா, கேநாகாரேணேத்$_3$தே$_3$ஶ்யம் ப$_4$வதீத்யத்ராஹ (கைங்கர்ய இத்யாதி$_3$) f இதினுடைய உத்$_3$தே$_3$ஶ்யதையை கிம்புநர்ந்யாயத்தாலே ஸாதி$_4$க்கிருர் (இவர்க்கு இந்த இத்யாதி$_3$) g (Aசிலைக்கைவேடர் இத்யாதி$_3$) திருமொழி. தெழிப்பு-ஆரவாரம். h ஸ்ரீமத்$_3$வேங்கட நாத$_2$ஸேவார்த்த$_2$ம் க$_3$ச்ச$_2$தஸ்ஸர்வஸ்வாபஹரணம் குர்வதாமாக்ரோஶ: கத$_2$முத்$_3$தே$_3$ஶ்யோ ப$_4$வதி? இத்யத்ராஹ (திருவேங்கடயாத்ரை இதி) h$_2$ அந்நிலமென்றது-சிங்கவேள்குன்றத்தை. i இது பாங்கானபடியென்? என்ன "திரு" என்கிற விஶேஷண ஸாமர்த்$_2$யத்தாலே ஸூசிதமான அர்த்த$_2$த்தை அருளிச்செய்கிருர் (இஶ்ஶரீரஸம்ப$_3$ந்த$_4$மற்று இத்யாதி$_3$) j,k எழிலின் தாத்பர்யம் (அஸந்நிஹிதனேயாகிலும் இத்யாதி$_3$) l,m "வேங்கடத்தெழில்கொள்சோதி" என்றத்தால் வ்யா

ஜீ—(அடிமைசெய்ய இத்யாதி$_3$) b அவனுக்குப் பாரிப்பேதென்ன (இருந்தவிடத்திலே இத்யாதி$_3$) c கலவிருக்கை - ஓலக்கமும், நெஞ்சு பொருந்தியிருக்கையும், கொலுச்சாவடியும். d தம்முடைய உத்$_3$தே$_3$ஶ்யத்தை விட்டு அருவிகளின த்$_4$வநியை வர்ணிக்கிறதேதென்ன (திருவருவி இத்யாதி$_3$) e உபாதே$_3$யதையிலே ஹேத்வந்தரம் (கைங்கர்யருசி இத்யாதி$_3$) f இதினுடைய உத்$_3$தே$_3$ஶ்யதையை கிம்புநர்ந்யாயத்தாலே த்$_3$ருடீ$_4$கரிக்கிருர் (இவர்க்கு இந்த இத்யாதி$_3$) g A(சிலைக்கைவேடர்) "வில்லைக் கையிலேயுடைய வேடருடைய; தெழிப்பருத-ஆரவாரம் மாருத" என்று திருமொழிப் பாசுர அர்த்த$_2$ம். h ஆரவாரத்துக்குஅடியேது, அது உத்$_3$தே$_3$ஶ்யமாகிறபடி தான் எப்படி? என்ன (திருவேங்கட யாத்ரை இத்யாதி$_3$) h$_2$ அந்நிலத்தில்-சிங்கவேள்குன்றத்தில். i அது பாங்கானபடியென்? என்ன (இஶ்ஶரீரஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் இத்யாதி$_3$) j,k எழிலின் தாத்பர்யம் (அஸந்நிஹிதனே இத்யாதி$_3$) j (எழில்

A மூன்திருவ 51. B பெரியதிரு 1-7-2.

ஈ—தெழில்கொள் l$_2$சோதி) mA **வானோர்சோதியையும் B நீலாழிச்சோதியையும் வ்யா வர்த்திக்கிறது;** nA **வானோர்சோதி** n$_2$ **பகல்விளக்குப்பட்டிருக்கும், B நீலாழிச்சோதி கடல் கொண்டு கிடக்கும், வேங்கடத்தெழில்கொள்சோதி** o **குன்றத்திட்ட விளக்காயிருக்கும்;** p C **வேங்கடமேய விளக்கிறே.** q அந்நிலமிதியாலே q$_2$**அழகு நிறம்பெற்றபடி.** r(எநதை) s **விருபனேயாகிலும் விடவொண்ணுதபடியாயிற்று ப்ராப்தியிருப்பது.** t **ஸௌலப்$_4$யத்தாலும் அழகாலும் தம்மைத் தோற்பித்தபடி என்றுமாம்.** (தந்தை தந்தைக்கே) **பரமசேஷி என்றபடி.** u **இப்பாட்டால்** - u$_2$ **ப்ராப்ய ப்ரத$_4$ாநமான திருமந்த்ரத்தில் அர்த்த$_2$த்தை அருளிச்செய்கிருர்.** v"ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலா

அ—வ்ருத்தி (வானோர் சோதியையும் இத்யாதி$_3$) (வானோர்சோதி) A"மானேய் நோக்கி மடவாளை" (நீலாழிச்சோதி) B"பாலாழி நீ கிடக்கும் பண்பை". mவ்யாவ்ருத்தி ப்ரகாரம் ரஸோக்த்யா ஆஹ (வானோர்சோதி இத்யாதி$_3$) பரமஸாம்யாபந்நாநாமேவ ஸேவாப்ரத$_3$ாநாத், ப்$_3$ரஹ்மாதீ$_3$நாமபி ஸ்வேதத்$_3$வீபே ஸ்தி$_2$த்வா ஆக்ரோசமுகே$_2$ந விஜ்ஞாபநீயத்வாத், D"கானமும் வானரமும் வேடுமுடை" இதி ஸர்வாதி$_4$காரத்வாச்சேதி ப$_4$ாவ:. n$_2$ (பகல்விளக்குப் பட்டிருக்கும்) 1. "**ஸக்ருத்$_3$தி$_3$வா ஹாஸ்மை ப$_4$வதி**" 2. "**அத$_2$ யத$_3$த: பரோ தி$_3$வோ ஜ்யோதிர் தீ$_3$ப்யதே**" என்கிற வாக்யத்திலே கடாக்ஷம். o (குன்றத்திட்ட) என்றது-"வேங்கடத்து" என்றத்தைப்பற்ற. p ஸ்ரீமத்$_3$ வேங்கடநாதே$_2$ா தீ$_3$ப: கிம்? இத்யத்ராஹ (வேங்கடமேய விளக்கிறே இதி)திருமொழி. j,k,q"எழில் கோள் சோதி" என்றது - ஸ்வாப$_4$ாவிகமான வடிவழகு என்று கீழே அருளிச்செய்து, அபரப$_4$ாவியாக அருளிச்செய்கிருர் (அந்நிலமிதியாலே இத்யாதி$_3$) நிலமிதி - பூ$_4$ஸ்வப$_4$ாவம். தத$_2$ா ச கார்யகாரணப$_4$ாவப்ரகாராத் இத$_3$ம் வாக்யம் ப$_4$ாவாந்தரபரம். mஅமுமேவ ப$_4$ாவம் ஹ்ருதி$_3$நித$_4$ாய (வானோர்சோதியையும் இத்யாதி$_3$நா) வ்யாவர்த்யமபி$_4$ஹிதம் வா. j,k,l$_2$q$_2$"(வடிவழகிருப்பது)(அழகு நிறம்பெற்றபடி) இதி ப்ரயோக$_3$ாத் - ஸௌந்த$_3$ர்யம், தேஜஸ்சேதி ஜ்யோதிஶ்ஶப்$_3$த$_3$ஸ்ய அர்த்த$_2$த்$_3$வயம்" இதி ச வத$_3$ந்தி. r "எந்தை" என்ற ஸ்வாமித்வம் ஸ்வாப$_4$ாவிகமாதல், கு$_3$ணக்ருதமாதல்; s முந்தினது (விருபனேயாகிலும் இத்யாதி$_3$) t கீழ்ப்பத$_3$ங்களைக் கடாக்ஷித்து இரண்டாவது (ஸௌலப்$_4$யத்தாலும் இத்யாதி$_3$) l,r ஆக, "வேங்கடத்து எழில்கொள்சோதி, எந்தை" இதி பத$_3$ாநி - ஸ்வாதந்த்ர்யேண ப்ரத்யேகமர்த்த$_2$பராணி. ஹேதுஹேதுமத்$_3$ப$_4$ாவபராணீதி ச நிர்வாஹபே$_4$த$_3$:. u (இப்பாட்டால் இதி) அத்ர வக்தவ்யம் ஸர்வம் தத்வதீ$_3$பே வாதி$_3$கேஸரிபி$_4$: ஸ்ரீமத$_3$ஷ்டாக்ஷரமந்த்ரார்த்த$_2$ நிரூபணவஸரே நிபுணதரம் அப்$_4$யத$_4$ாயி. u$_2$ ப்ராப்யப்ரத$_4$ாநமான-கைங்கர்யப்ரத$_4$ாநமான என்றபடி. v அருளிச்செய்யும்படியென்? என்ன (ஒழிவில் இத்யாதி$_3$) நாராயண ஶப்$_3$தே$_3$—3. "**ஜஹ்நூர் நாராயணே நர:**" "ரிங் க்ஷயே"

ஜீ—இத்யாதி$_3$) அழகையுடைத்தான தேஜோமயவிக்$_3$ரஹத்தையுடையனை. l,m"வேங்கடத்தெழில் கொள் சோதி" என்றத்தால் வ்யாவ்ருத்தி (வானோர்சோதி இத்யாதி$_3$) n வ்யாவ்ருத்தி ப்ரகாரம் ரஸோக்த்யா ஆஹ (வானோர்சோதி பகல்விளக்கு இத்யாதி$_3$) p இவன் விளக்கோ? என்ன (வேங்கடமேய இத்யாதி$_3$)திருமொழி. திருமலையிலே பொருந்தி வர்த்திக்கிற விளக்கு இத்யர்த்த$_2$:.j,k,q"எழில் கொள்சோதி"என்றதுக்கு-"ஸ்வாப$_4$ாவிகமானஅழகு"என்று கீழே அருளிச்செய்து, அபரப$_4$ாவியாக அர்த்த$_2$ாந்தரம் (அந்நிலமிதியாலே இத்யாதி$_3$) நிலமிதி - நிலஸ்வப$_4$ாவம். r "எந்தை" என்ற ஸ்வாமித்வம் - ஸ்வாப$_4$ாவிகமாதல், கு$_3$ணக்ருதமாதல். s முந்தினது - (விருபனே இத்யாதி$_3$) t கீழ்ப்பத$_3$ங்களைக் கடாக்ஷித்து இரண்டாவது (ஸௌலப்$_4$யத்தாலும் இத்யாதி$_3$) l,r"வேங்கடத்து எழில்கொள்சோதி, எந்தை" இதி பத$_3$ாநி - ஸ்வாதந்த்ர்யேண ப்ரத்யேகம் அர்த்த$_2$பராணி. ஹேதுஹேதுமத்$_3$ப$_4$ாவபராணீதி ச நிர்வாஹத்$_3$வயபே$_4$த$_3$:. u$_2$ ப்ராப்ய ப்ரத$_4$ாநமான—

 A 1-5-5. B பெரியதிருவ 34. C பெரியதிரு 4-7-5 D நான்திருவ 47.

ஈ—அடிமைசெய்யவேண்டும்'' என்கிற இத்தால்-சதுர்த்தி$_2$யில் ப்ரார்த்த$_2$னையைச் சொல்லுகிறது ; "நாம்" என்கிறவிடம்-v$_2$ப்ரணவ ப்ரதிபாத்$_3$யனுன இவனுடைய ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. w"இது ஶப்$_3$த$_3$ஸ்வப$_4$ாவத்தைக்கொண்டு சொன்னும்" என்று w$_2$ அருளிச்செய்தருளின வார்த்தை ; "தெழிகுரல்" இத்யாதி$_3$யால்-நாராயண ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$த்தை அருளிச்செய்கிருர் ; x ப்ராப்தவிஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்ய

அ—இதி த$_4$ாது:. தஸ்யாபத்யம் நாரா:, தேஷாமயநம் இத்யாதி$_3$நா, க்ஷயரஹிதா: நாரா: இத்யாதி$_3$நா ச-கைங்கர்யப்ரதிஸம்ப$_3$ந்தி$_4$ந: கைங்கர்யகர்த்துர்ச நித்யதாபி$_4$த$_4$ாநாத், தத்புருஷ ப$_3$ஹுவ்ரீஹிப்$_4$யாம் - கைங்கர்யப்ரதிஸம்ப$_3$ந்தி$_4$நோ விபு$_4$த்வாபி$_4$த$_4$ாநாத், ஶரீரஶரீரிப$_4$ாவாபி$_4$த$_4$ாநாத் 1. "மாதா பிதா ப்$_4$ராதா நிவாஸஶ்ஶரணம் ஸுஹ்ருத்$_3$க$_3$திர் நாராயண:" இத்யாதி$_3$ ✓மாணிக்யமாலா ப்ரப$_3$ந்தே$_4$ாக்த நவவித$_4$ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ ப்ரப்$_4$ருத்யநேகவித$_4$ ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ாபி$_4$த$_4$ாநாச்ச, " ஸர்வதே$_3$ஶஸர்வகாலஸர்வாவஸ்த$_2$ாஸ்வபி ஸர்வவித$_4$கைங்கர்யஞ்ச கரவாணி " இதி ப்ரார்த்த$_2$நா-நாராயண ஶப்$_3$தே$_3$ாத்தர சதுர்த்$_2$யா அர்த்த$_2$ இதி ப$_4$ாவ:. v$_2$ ப்ரணவ ப்ரதிபாத்$_3$யனுன - ப்ரணவத்தில் மகாரப்ரதிபாத்$_3$யனுன w2. "ஓங்காரோ ப$_4$க$_3$வாந் விஷ்ணு:" 3. "ஓம் இதி ப்$_3$ரஹ்ம" 4. "ஓங்காரோ விஷ்ணுவாசக:" இத்யாதி$_3$நா ப்ரணவ: ஈஶ்வரஸ்யைவ வாசக:, சேதந: கத$_2$ம் ப$_4$வேதி$_3$த்யத்ராஹ (இது ஶப்$_3$த$_3$ஸ்வப$_4$ாவத்தை இதி) w$_2$ (அருளிச்செய்தருளின வார்த்தை) நம்பிள்ளை இதி ஶேஷ:. 5. "ப்ரணவோ ப$_4$க$_3$வத்$_3$வாசீ ப்ராத$_4$ாந்யாத$_3$ர்த்த$_2$ஸம்ப$_4$வாத் | ஶப்$_3$த$_3$தோ ஜீவவாசீ ஸ்யாத்$_3$ ராஜபூருஷ ஶப்$_3$த$_3$வத் ||" இதி ஶப்$_3$த$_3$ ப்ராத$_4$ாந்யேந 6. "ஓம் இத்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத" இதி சேதநம் வத$_3$தி, அர்த்த$_2$ ப்ராத$_4$ாந்யாதீ$_3$ஶ்வரம் இதி ப$_4$ாவ:. " ராஜபுருஷ: " என்ருல் - ஆர்த்த$_2$மாக ராஜ்ஞ: ப்ரதீதியுண்டாலும், தத்புருஷனிடத்திலேயிறே இச்ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு ப்ராத$_4$ாந்யேந பே$_3$ாத$_4$கத்வமுள்ளது. ப்ரணவத்தில் ஶப்$_3$த$_3$ப்ராத$_4$ாந்யம் தோற்றும்படியென் ? என்னில்; அகாரோகாரமகாரங்கள் கூடி ப்ரணவமாகையாலே, " ராஜபுருஷ: " என்னுமாபோலே "ஆயம்" என்ருய், "அகாரார்த்த$_2$ாய ம:" என்றபடி. இங்கு அப்படி ஶப்$_3$த$_3$ப்ராத$_4$ாந்யமுண்டு என்கைக்கு நியாமகமேது ? என்னில் ; மேலே கைங்கர்யத்தைச் சொல்லுகையாலே கைங்கர்யகர்த்தாவே ப்ராத$_4$ாந்யேந ப்ரதிபாத்$_3$யனுகவேணுமே, ஆகையாலே என்றபடி. " நாம் " இத்யாரப்$_4$ய, உத்தரார்த்த$_4$ பூர்வகமந்வய:; உத்தரார்த்த$_4$பூர்வகம், " நாம்-ஒழிவில் காலமெல்லாம் " இத்யாரப்$_4$யாந்வயோ வா. இயம் க$_3$ாத$_2$ா - த்$_3$வயோத்தரார்த்த$_4$க$_3$தோபேயத்வமபி$_4$த$_3$த$_4$ாதி ; பூர்வவாக்யோச்ய மாநோபாயத்வம் A "உலகமுண்ட பெருவாயா" இத்யாதி$_3$நாபி$_4$தீ$_4$யதே. இதில்-கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்தி$_2$த்து. A உலகமுண்ட பெருவாயனிலே - ஶரணம்புகுகிருராகையாலே, இதில்-உத்தரக$_2$ண்ட$_3$ார்த்த$_2$மும், அதில் - பூர்வக$_2$ண்ட$_3$ார்த்த$_2$மும் சொல்லிற்ருயிற்று. " மன்னி " என்றவிடத்திலே, ஶ்ரீஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் க$_3$ர்ப்பி$_4$தமிறே. தஸ்மாது$_3$பாயோபேயௌ ஶ்ரீவேங்கடேஶசரணாவித்யுக்தம் ப$_4$வதி. xகைங்கர்யமநோரத$_2$ாவஸரே நாராயணஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் கிமர்த்த$_2$மபி$_4$த$_3$த$_4$ாதி இத்யத்ராஹ (ப்ராப்தவிஷயத்தில் இதி) y உத்தரார்த்தே$_4$ந-நாராயணஶப்$_3$த$_3$ார்த்தே$_2$ாऽபி$_4$தீ$_4$யத

ஜீ—புருஷார்த்த$_2$ப்ரத$_4$ாநமான. v உபபாத$_3$நம் (ஒழிவில் இத்யாதி$_3$) w3. "ஓம் இதி ப்$_3$ரஹ்ம" 4. "ஓங்காரோ விஷ்ணுவாசக:" என்று ஈஶ்வரவாசகமாயிருக்க, சேதநனைச் சொல்லும்படியென்? என்ன (இது ஶப்$_3$த$_3$ஸ்வப$_4$ாவம் இத்யாதி$_3$) w$_2$ வார்த்தை - நம்பிள்ளை இதி ஶேஷ:. 5. "ப்ரணவோ ப$_4$க$_3$வத்$_3$வாசீ ப்ராத$_4$ாந்யாத$_3$ர்த்த$_2$ ஸம்ப$_4$வாத் | ஶப்$_3$த$_3$தோ ஜீவவாசீ ஸ்யாத்$_3$ ராஜபூருஷஶப்$_3$த$_3$வத் ||" என்னக்கடவதிறே. 6. " ஓம் இத்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத " என்னவும் கடவதிறே. x ஸ்வாமித்வகத$_2$நத்துக்கு ப்ரயோஜநம் ஏதென்ன (ப்ராப்தவிஷயத்தில் இத்யாதி$_3$)

✓ பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிய ரஹஸ்யக்$_3$ரந்த$_2$ம். A 6.10.

ஈ—மிறே ப்ராப்யமாவது; y இனி, ஸௌலப்4யமும் வடிவழகும் ஸ்வாமித்வமுமெல்லாம்-நாராயண ஶப்3த3த்துக்கு அர்த்த2மிறே. 1.

அ—இதி கத2ம் ஜ்ஞாதும் ஶக்யத இத்யத்ராஹ (இனி ஸௌலப்4யமும் இதி) "வேங்கடத்து" இத்யநேந - ஸௌலப்4யம், "எழில்கொள்சோதி" இத்யநேந - ஸௌந்த3ர்யம், "எந்தை தந்தை தந்தைக்கே" இத்யநேந-ஸ்வாமித்வம், கு3ணவிக்3ரஹௌ - நாராயணஶப்3த3ாந்தர் பூ4தௌ, தத்புருஷப3ஹுவ்ரீஹிப2லிதம் ஸ்வாமித்வம் இதி ச ப4ாவ:. A"நாரங்களாவன நித்ய வஸ்துக்களினுடைய திரள்; அவையாவன—ஜ்ஞாநாநந்த3ாமலத்வாதி3களும், ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி3களும், வாத்ஸல்யஸௌஶீல்யாதி3களும், திருமேனியும், காந்திஸௌகுமார்யாதி3களும்" இதி ஹ்யுச்யதே. "ஸ்வாமித்வம் கிமர்த்த2மபி4தீ4யத இத்யாகாங்க்ஷாயாமுத்தரம்-ப்ராப்தவிஷயத்தில் இதி வாக்யம்" இதி ச வத3ந்தி. யத்3வா, ஸ்வாமித்வத்திலே தலைக்கட்டினதுக்கு ப்ரயோஜநமாதல். x,y (இனி ஸௌலப்4யமும்) இத்யாதி3 வாக்யாநந்தரே - இவ்வாக்யம் அநுஸந்தே4யம். இப்பக்ஷங்களிலே, "தெழிகுரல்" என்று தொடங்கி, "அடிமைசெய்யவேண்டும் நாம்" என்று அந்வயமாதல். "இப்பாட்டால்"(153u) இதி வாக்யே (ப்ராப்யப்ரத4ாநமான திருமந்த்ரத்தில்) ப2) இதி விஶேஷணாத் - ப்ராபகப்ரத4ாந: சரமஶ்லோக:, உப4யப்ரத4ாநம் த்3வயம் இதி ச ஸூச்யதே. நநு-"அநயா க3ாத2யா-ஶ்ரீமத3ஷ்டாக்ஷரமந்த்ரார்த்தே2ாऽபி4தீ4யத இத்யுக்தம்; மந்த்ரே ஸார்வகாலீந கைங்கர்ய ப்ரார்த்த2நோச்யதே இதி ப்ரத்யபாதி3 ; அஸ்யாம் க3ாத2ாயாம் து உத்தரகாலீந கைங்கர்ய ப்ரார்த்த2நாபி4தீ4யத இதி நிர்ணீதம் ; கத2மேகார்த்த2த்வம்?" இதி சேத்-ஸத்யம் முமுக்ஷுபூ4த பராங்குஶார்யரூபாதி4காரிவிஶேஷாபேக்ஷயா தத2ா நிர்ணீதம். அயமாகாரோ மந்த்ராநுஸந்த4ாயிநாம் முமுக்ஷூணாமபி ஸமாந: ; ஶப்3த3ஸ்வரூபாவமர்ஶேத்ரைகாலிககைங்கர்யப்ரார்த்த2நாஸ்பு2ரணமுப4யத்ர ஸமாநம். ஶ்ரீமத3ஷ்டாக்ஷரமந்த்ரஸ்ய நித்யைர் முக்தைர் முமுக்ஷுபி4ஶ்சாநுஸந்தே4யத்வாத் நித்யேஷ்வஸங்குசிதார்த்த2த்வம், தேஷாம் கைங்கர்யாகரணகாலாப4ாவாத். "தெழிகுரல் - மஹாத்4வநியாம்படி ஶப்3தி3க்கிற, 'எழில்கொள் சோதி' என்று – 1. '**அட்ரமேயம் ஹி தத்தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா**' என்கிறபடியே ஸௌந்த3ர்யரூபிணியான லக்ஷ்மியோட்டை ஸம்ப3ந்த4த்தைச் சொல்லுவாருமுளர். தெழித்தல் - முழங்குதல்" என்று உரையிலே. 1.

ஜீ—y உத்தரார்த்தே4ந - நாராயண ஶப்3த3ார்த்தே2ாऽபி4தீ4யத இதி கத2ம் ஜ்ஞாதும் ஶக்யத இத்யத்ராஹ (இனி ஸௌலப்4யமும் இத்யாதி3) "வேங்கடத்து" இத்யநேந - ஸௌலப்4யம், "எழில்கொள்சோதி" இத்யநேந ஸௌந்த3ர்யம், "எந்தை" இத்யாதி3நா ஸ்வாமித்வம். x,y"இனி ஸௌலப்4யமும்" இத்யாதி3வாக்யாநந்தரே - (ப்ராப்தவிஷயத்தில்) இத்யாதி3வாக்யம் அநுஸந்தே4யம். "தெழிகுரல் இத்யாரப்4ய, அடிமைசெய்யவேண்டும் நாம்" இத்யந்வய:. 2. "**ந மே து3:க்க2ம் ப்ரியா தூ3ரே ந மே து3:க்க2ம் ஹ்ருதேதி வா । ஏதத3ேவாநுஶோசாமி வயோऽஸ்யா ஹ்யதிவர்த்ததே ॥**" இதி யுத்3த4காண்டே3 பஞ்சமே லக்ஷ்மணம் ப்ரதி ராம:. ஸங்க்ஷேபே—3. "**ரம்யமாவஸத2ம் க்ருத்வா ரமமாணா:**" இத்யாதி3. 4. "**விலலாப ஸப4ாமத்4யே**" இத்யாதி3 ச, ராமம் ப்ரதி 5. "**ஏபி4ஶ்ச ஸசிவைஸ்ஸார்த்த4ம்**" இத்யாதி3 ப4ரதவசநஞ்ச பூர்வமேவ லிகி2தம்; 6. "**அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி**" இத்யாத்3யபி ப4ரதம் ப்ரதி கைகேயி. 7. "**உத்திஷ்டோ2த்திஷ்ட2 கிம் ஶேஷே ராஜந்! புத்ர மஹாயஶ:**" இத்யாத்3யபி லிகி2தம். தத்ரைவ ஸப்தநவதிதமே லக்ஷ்மணம் ப்ரதி ராம: — 8. "**யத்3விநா ப4ரதம் த்வாஞ்ச ஶத்ருக்4நஞ்சாபி மாநத3 । ப4வேந்மம ஸுக2ம் கிஞ்சித்3ப4ஸ்மஸாத்குருதாம் ஶிகீ2**". ஷஷ்டே2ऽம்ஶே பஞ்சமே மைத்ரேயம் ப்ரதி பராஶர:—9. "**ந கேவலம் த்3விஜஶ்ரேஷ்ட2 நரகே து3:க்க2 பத்3த4தி: । ஸ்வர்க்கே3ऽபி பாதபீ4தஸ்ய க்ஷயிஷ்ணோர் நாஸ்தி நிர்வ்ருதி:॥**" 1.

A முமுக்ஷுப்படி 96, 97.

2. எந்தை தந்தைதந் தைதந்தை தந்தைக்கு
முந்தை வானவர் வானவர் கோனொடுஞ்
சிந்துபூ மகிழுந் திருவேங் கடத்(து)
அந்த மில்புகழ்க் காரெழி லண்ணலே.

ஆ— 2. வ்யா:— (எந்தை தந்தை) திருநாட்டிற்சென்று எம்பெருமானுக்கு அடிமை செய்வதன்றோ எல்லார்க்கும் பரமப்ராப்யமென்னில்; "திருநாட்டிலுள்ள நித்யஸித்த புருஷர்களும் திருவேங்கடமுடையான் குணங்களிலே அகப்பட்டு அவன் திருவடிகளிலேயன்றோ வந்து அடிமை செய்கிறது; ஆதலால் தன்னுடைய நிரவதிக கல்யாண குணங்களாலே தன் அடியார்க்கு என்னை ஆட்படுத்தியருளின திருவேங்கடமுடையானுக்கு அடிமை செய்யுமதுவே நமக்குப் பரமப்ராப்யம்; அவனுக்கு அடிமைசெய்ய வேண்டும் நாம்; வாருங்கள்" என்கிறார். 2.

ஒ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — "திருநாட்டிலே சென்று எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்கையன்றோ எல்லாருக்கும் பரமப்ராப்யம்" என்னில்; திருநாட்டிலுள்ள நித்யஸூரிகளும் ஆசைப்படும்படி முடிவில்லாத ஸௌந்தர்யஶீலாதிகளையுடைய திருவேங்கடமுடையான் என்னைத் தனக்கு அத்யந்தஶேஷமாக்கிக்கொண்டான், ஆனபின்பு அவனுக்கு ஸர்வஶேஷவ்ருத்தியும் பண்ணவேணும் என்கிறார்.

வ்யா:— (வானவர் என்று தொடங்கி) ஸ்ரீஸேனாபதியாழ்வானோடுங்கூட அயர்வறும் அமரர்கள் உபஹாரமாகத் தூவின பூக்கள் நிலமிதியிற்குளிர்த்தியாலே செவ்விபெறும்படியான திருமலையிலே. (அண்ணல்) ஸர்வேஶ்வரன். 2.

ப— 2. அவ:— அநந்தரம், இப்படி ஸர்வாதிகஶேஷியினுடைய குண விக்ரஹாதிவைலக்ஷண்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

எந்தை தந்தை தந்தை தந்தை தந்தைக்கும் முந்தை — நமக்கு உத்பாதக பாரம்பர்யத்தில் ப்ரதமோத்பாதகனை பந்தத்தையுடையவன், **வானவர்**— பரமபதவாஸிகள், **வானவர் கோனொடும்**—(தங்களுக்கு நிர்வாஹகரான) ஸேனை முதலியாரோடே, **சிந்து**—தூவின, **பூ**—விடுபூக்கள், **மகிழும்**—(ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே)

ஆதே— கீழில் திருவாய்மொழியில் அவனைக்கிட்டித் தம்முடைய ஸ்வரூபம் பெற்றவாறே ஸ்வரூபாநுரூபமான அடிமைபெறவேணுமென்று பாரிக்கிறார் 'ஒழிவில் கால'த்தில். ஒழிவில்லாத காலமெல்லாம் ஸர்வதேஶத்திலும் பிரியாதே ஸர்வாவஸ்தையிலும் ஒன்றும் குறையாதே நாம் அடிமைசெய்யவேணும். ஆருக்குத் தான்? என்னில்: கம்பீரமான த்வநியையுடைத்தான அருவியையுடைய திருமலையிலே, அஸந்நிஹிதனேயாகிலும் மேல்விழவேண்டும்படி வடிவழகையுடைய, விரூபனேயாகிலும் விடவொண்ணாதபடி ப்ராப்தனான திருவேங்கடமுடையானுக்கு என்கிறார் "ஒழிவில்காலம்" இத்யாதியால். 1.

பு—விகஸிதமாம்படியான, **திருவேங்கடத்து**—திருமலையில் வாஸத்தாலே, **அந்தம்**—முடிவு, **இல்**—இல்லாத, **புகழ்**—குணப்ரதைையயுடையனாய், **கார்**—ஶ்யாமமான, **எழில்**—வடிவழகையுடைய, **அண்ணல்**—ஸர்வாதிகன்.

குணத்தாலும் அழகாலும் ஸர்வாதிகன் என்று கருத்து. கார்-மேகமுமாம். 2.

இ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — இவ்வடிமை ஒரு தேஶவிஶேஷத்தே சென்றால் செய்யுமதன்றோ ? என்ன ; அங்குள்ளாரும் இங்கே வந்து அடிமை செய்யாநின்றால் எனக்கு அடிமைசெய்யக் குறையென் ? என்கிறார்.

வ்யா:— **(எந்தை இத்யாதி)** "அடியாரடியார்" என்று ஸ்வஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கும்போது அத்தலையே தொடங்குமாபோலே, பரஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கும் போது இத்தலையே பிடித்து அவ்வளவும் செல்லுகிறார். **(வானவர் இத்யாதி)** நித்யஸூரிகள் ஸ்ரீஸேனாபதியாழ்வானோடுங்கூட ஆராதநார்த்தமாகத் தூவின புஷ்பங்கள் நிலமிதியாலே செவ்விபெறும்படியான திருமலை. **(சிந்து பூ)** திருவேங்கடமுடையானுடைய நீர்மைக்குத் தோற்று அக்ரமமாக ப்ரயோகிக்கிறபடி. இங்குள்ளார் அங்கே சென்றால் மேன்மைகண்டு படும்பாடெல்லாம் அங்குள்ளார் எல்லாரும் இங்குத்தை நீர்மைகண்டு படும்படி. A கானமும் வானரமும் வேடுமுடை வேங்கடமிறே. **(அந்தமில் புகழ்)** பரமபதத்தில் ஸாவதியென்னும்படி திருமலையிலே வந்தபின்பாயிற்று, புகழ் நிரவதிகமாயிற்று. **(காரெழில்)** நிர்க்குணனாகிலும் விடவொண்ணாத வடிவழகு. **அண்ணல்** - விரூபனானாலும் விடவொண்ணாத ஸ்வாமித்வம். காரெழிலண்ணல் - எந்தை தந்தை தந்தை தந்தை தந்தைக்கும் முந்தையான பின்பு - ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம். 2.

ஈ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டு. a **"பரிபூர்ண கைங்கர்யத்தைப் பெறவேணும் என்று மனோரதியாநின்றீர். அதுபின்னை, இஶ்ஶரீரஸம்பந்தமற்று அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே ஒரு தேஶவிஶேஷத்திலே போனால் பெறுமதொன்றிறே" என்ன; "அங்குள்ளாரெல்லாரும் வந்து அடிமைசெய்கிறது இந்நிலத்திலேயாகையாலே இங்கே பெறக் குறையில்லை" என்கிறார்.**

அ— இரண்டாம் பாட்டு. (எந்தை இத்யாதி) a "வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம்" என்கிற பதத்தை தளமாகக்கொண்டு ஶங்கித்து, "வானவர் வானவர் கோனொடும்" என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (பரிபூர்ணகைங்கர்யத்தை இத்யாதி) b,c"எந்தை" என்று - தம்மளவிலே சொல்லாதே, முடிந்த எல்லையளவும் சொல்லுகிறதுக்குத் தாத்பர்யம்

ஜீ— இரண்டாம் பாட்டு. (எந்தை இத்யாதி) a "வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம்" என்ற பதத்தை தளமாகக்கொண்டு ஶங்கித்து, "வானவர் வானவர் கோனொடும்" என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (பரிபூர்ண இத்யாதி) b,c ஏழு தலைமுறைக்கு ஸ்வாமியென்பானென்? என்ன (அடியார் இத்யாதி) " எந்தை " என்று - தானும் பிதாவுமாய்,

---

A நான்-திருவ 47.

ஈ— வ்யா:—b (எந்தை இத்யாதி3) cA "அடியாரடியார் தம்மடியாரடியார் தமக்கடியாரடியார் தம்மடியாரடியோங்கள்" என்கிறபடியே ஸ்வஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கப்புக்கால் அத்தலையேபிடித்து இவ்வளவும்வர நிரூபிக்குமாபோலேயாயிற்று, பரஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கப்புக்காலும் இத்தலையேபிடித்து அவ்வளவும் செல்ல நிரூபிக்கும்படி. d1. "तमीश्वराणां परमं महेश्वरम्" (தமீஶ்வராணும் பரமம் மஹேஶ்வரம்) என்னக்கடவதிறே. (வானவர் இத்யாதி3) வானவருண்டு - நித்யஸூரிகள், வானவர் கோனுண்டு - ஸ்ரீஸேனபதியாழ்வான், அவனோடேகூட e அப்ராக்ருதமான புஷ்பங்களைக்கொண்டு, தங்களுக்கும் அவ்வருகானவன் B கானமும் வானரமுமான இவற்றுக்கு முகங்கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கிற ஸௌஶீல்யகு3ணத்தை அநுஸந்தி4த்து ஶிதி2லராய், பின்னை க்ரமத்திலே பரிமாறமாட்டாதே அடைவுகெட்டுச் சிந்தா நிற்பர்களாயிற்று. f இங்குள்ளார் அங்கே போய் மேன்மையைக் கண்டு அநந்யார்ஹராமாபோலேயாயிற்று—அங்குள்ளார் இங்கே வந்து அந்நீர்மைகண்டு ஈடுபடும்படி; g மேன்மையநுப4விக்கையாவது அந்நிலத்திலே, நீர்மையநுப4விக்கையாவது இந்நிலத்திலேயிறே. (சிந்துபூமகிழும்) h கொம்பில் நின்றபோதையிற்காட்டிலும், நிலத்திலே விழுந்தபோது செவ்விபெற்று விகஸிதமாகாநிற்குமாயிற்று நிலஸ்வப4ாவத்தாலே.

அ—(அடியார் அடியார் இத்யாதி3) "எந்தை" என்று தானும் பிதாவுமாய், மேல் அஞ்சுமாக ஏழு தலைமுறையும் கண்டுகொள்வது. ப்ரணவநாராயணபதே3 சாத்ர ப்ரமாணதயா த்3ரஷ்டவ்யே. d இப்படி சொல்லுகைக்கு அவன் பரமஶேஷியோ? என்ன (தமீஶ்வராணும் இத்யாதி3) 1. "ஈஶ்வராணும்" என்று த்3வாரபரம்பரையை விவக்ஷிக்கிறது என்று திருவுள்ளம். e புஷ்பம் கீத்3ருக்3பூ4தம், கரத்4ருதபுஷ்பஶைதி2ல்யஸ்ய கோ ஹேது:? இத்யாகாங்க்ஷாம் பூரயந்நர்த்த2மாஹ (அப்ராக்ருதமான இத்யாதி3) f ஸூரீணும் நித்யாநுப4வே ஸத்யபி ஏவம் வித்3த4தாயாம் கிந்நிமித்தமித்யாகாங்க்ஷாம் ஸநித3ர்ஶநம் ஶமயதி (இங்குள்ளார் இத்யாதி3) g நித்யவிபூ4தௌ ஸௌஶீல்யம் நாஸ்தி கிம்? இத்யத்ராஹ (மேன்மை இதி) B "ஆளியும் கோளரியும்" இத்யாதி3 நாஉச்யமாநஸௌஶீல்யம் தத்ர நேதி ப4ாவ:. h "சிந்துபூமகிழும் - திருவேங்கடம்" இதி பத3ஸங்க3திம் ஹ்ருதி3 நித4ாயாஹ (கொம்பில் நின்றபோதையில் இதி) C "குளிரருவி வேங்கடம்" என்னக்கடவதிறே. D "கன்னவிலும் காட்டகத்தோர் வல்லிக்கடிமலரின் நன்னறு

ஜீ—மேல் அஞ்சுமாக ஏழுதலைமுறையும் கண்டுகொள்வது. d இப்படி சொல்லுகைக்கு அவன் பரமஶேஷியோ? என்ன (தமீஶ்வராணும் இத்யாதி3) இயம் ஶ்ருதி: ஶ்வேதாஶ்வதரே. e புஷ்பம் கீத்3ருக்3பூ4தம், கரத்4ருதபுஷ்பஶைதி2ல்யஸ்ய ச கோ ஹேது:? இத்யாகாங்க்ஷாம் பூரயந்நர்த்த2மாஹ (அப்ராக்ருதமான இத்யாதி3) h "சிந்துபூமகிழும் திருவேங்கடத்து—தூவின விடுபூக்கள் ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே விகஸிதமாம்படியான திருமலையில்" என்று உரையில் அர்த்த2ம். f நித்யாநுப4வமுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் அவர்கள் வித்3த4ராகைக்கு அடியை ஸநித3ர்ஶநமாக அருளிச்செய்கிறார் (இங்குள்ளார் இத்யாதி3) g அங்கு நீர்மையில்லையோ? என்ன (மேன்மை இத்யாதி3) h "சிந்துபூமகிழும் - திருவேங்கடம்" என்ற பத3ச்சேர்த்திக்கு ப4ாவம் (கொம்பில்நின்ற இத்யாதி3) C "குளிரருவிவேங்கடம்" என்னக்கடவதிறே. i,j "வேங்கடத்து - அந்தமில்புகழ்" என்ற

ப்ர—(இரண்டாம் பாட்டு) (எந்தை தந்தை இத்யாதி3) d1. श्वेताश्वतरे (६) "तमीश्वराणां परमं महेश्वरं तं दैवतानां परमञ्च दैवतम्। पतिं पतीनां परमं परस्ताद्विदाम देवं भुवनेशमीड्यम्॥"

A 3-7-10. B நான்-திருவ 47. C நாச்-திரு 8.3. D பெரியதிருமடல் 88,89.

ஈ—i (அந்தமில் புகழ்)j ஸ்ரீவைகுண்ட$_2$த்தில் புகழுக்கு அந்தமுண்டுபோலே.kஅப்ராக்ருத மான விக்$_3$ரஹத்தோடே, அவ்வடிவை அநுப$_4$விக்கப் பாங்கான கரணங்களையுடைய ராய்க்கொண்டு கிட்டினார்க்கு k$_2$ அநுப$_4$வயோக்$_3$யனாயிருக்கையாலே புகழ் ஸாவதி$_4$யா யிருக்கும் அங்கு; இங்கு lAஆளியும்கோளரியும் பொன்மணியும் முத்தமும் பூமரமுமான வற்றுக்குத் m தன்னைக் கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கையாலே, புகழ்க்கு அந்தமில்லை யிறே. n ஆக, n$_2$1."समस्तकल्याणगुणात्मकोऽसौ" (ஸமஸ்தகல்யாணகு$_3$ணாத்மகோऽஸௌ) என்றபடி. o (காரெழில்) || (ஶ்யாமளமான வடிவழகு). p நிர்க்கு$_3$ணனானாலும் விட

அ—வாசமற்றானுமெய்தாமே மன்னும் வறுநிலத்து வாளாங்குகுத்ததுபோல்" ந ப$_4$வதீதி ப$_4$ாவ:. நநு-அப்ராக்ருதபுஷ்பஸ்ய க்$_3$லாநிஸம்ப$_4$ாவநா அஸ்தி கிம்? இதி சேந்ந 2. "சிந்மயை: ஸ்வப்ரகா ஶைஶ்ச" இதிப்ரகாரேண சிந்மயத்வாத்$_3$ப$_4$க$_3$வதஶ்சரணாரவிந்த$_3$ாப்ராப்த்யா க்$_3$லாநிஸம்ப$_4$வாத். j,|"திருவேங்கடத்து-அந்தமில்புகழ்" இதி பத$_3$ஸங்க$_3$திம் ஹ்ருதி$_3$ நித$_4$ாயாஹ (ஸ்ரீவைகுண்ட$_2$த்தில் புகழ்க்கு இதி) k அதெப்படி ? என்ன ; உபபாதி$_3$க்கிறார் (அப்ராக்ருதமான இத்யாதி$_3$) k,k$_2$(அப்ராக்ருதமான விக்$_3$ரஹத்தோடே-அநுப$_4$வயோக்$_3$யனாயிருக்கையாலே) என்று அந்வயிப்பது. l (ஆளியும் கோளரியும் இதி) ஆளி - ஶரப$_4$ம். ஸ து ஸஶுண்ட$_3$ம்ருக$_3$விஶேஷ:. கோளரி-மிடுக்கையுடைய ஸிம்ஹம். பொன்மணி - ஶ்லாக்$_4$யமான ரத்நம். 3. "இந்த்$_3$ரியாணாம் ஹி ஸர்வேஷாம் யத்$_3$யேகம் க்ஷரதீந்த்$_3$ரியம் | தேநாஸ்ய க்ஷரதி ப்ரஜ்ஞா த்$_3$ருதே: பாத்$_3$ாதி$_3$வோத$_3$கம்||" 4. "அப்ராணிமத்ஸு ஸ்வல்பா ஸா ஸ்த$_2$ாவரேஷு ததோऽதி$_4$கா | ஸரீஸ்ருபேஷு தேப்$_4$யோऽபி அதிஶக்த்யா பததரிஷு ||" இத்யாதி$_3$. m (தன்னைக் கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கையாலே இதி) அத்ர - B"வைப்பன் மணிவிளக்கா மாமதியை மாலுக்கென்றெப்பொழுதும் கைநீட்டும் யானை" C "புகுமதத்தால் வாய்பூசிக் கீழ்தாழ்ந்தருவி யுகுமதத்தால் கால்கழுவிக் கையால் மிகுமதத்தேன் விண்டமலர்கொண்டு விறல்வேங்கடவனையே கண்டுவணங்கும் களிறு" D "பெருகுமதவேழம் மாப்பிடிக்கு முன்னின்று இருகணிளமூங்கில்வாங்கி அருகிருந்த தேன்கலந்துநீட்டும் திருவேங்கடம்" இத்யாதி$_3$ப்ரகாரேண-தீ$_3$பாரோபணாதி$_3$ஸகலவித$_4$கைங்கர்யமபி தை: ஸ்வீகரோதீதி த்$_3$ரஷ்டவ்யம். n ப$_2$லிதம் (ஆக இத்யாதி$_3$) o (காரெழில்) காரென்று-மேக$_4$மாய். மேக$_4$ம்போன்றிருக்கிற வடி

ஜீ—பத$_3$ச்சேர்த்தியால் வ்யாவ்ருத்தி (ஸ்ரீவைகுண்ட$_2$த்தில் இத்யாதி$_3$) k அதெப்படி? என்ன (அப்ராக்ருத இத்யாதி$_3$) k,k$_2$(அப்ராக்ருதமான விக்$_3$ரஹத்தோடே) என்றதுக்கு (அநுப$_4$வ யோக்$_3$யனாய்) என்றத்தோடே அந்வயம். l (ஆளியும் இத்யாதி$_3$) ஆளி - யாளி. ஶரப$_4$ இத்யர்த்த$_2$:. கோளரி - மிடுக்கையுடைய ஸிம்ஹம். பொன்மணி - ஶ்லாக்$_4$யரத்நம். முத்தம் - முத்து. பூமரம்-புஷ்பவ்ருக்ஷம். n ப$_2$லிதம் (ஆக இத்யாதி$_3$) n$_2$ ஷஷ்டே$_2$ऽம்ஶே பஞ்சமே (ஸமஸ்த கல்யாண இத்யாதி$_3$) பூர்வமேவ லிகி$_2$தம். /"அத்ர ஆத்மஶப்$_3$த$_3$: ஸ்வப$_4$ாவ வசந:. இச்ச$_2$ா க்$_3$ருஹீதாபி$_4$மதோருதே$_3$ஹ: - நித்யேச்ச$_2$யா க்$_3$ருஹீதாபி$_4$மதபூஜ்யதே$_3$ஹ:; யத்$_3$வா ஜக$_3$த்$_3$தி$_4$தாய அவதாரகாலே இச்ச$_2$யா க்$_3$ருஹீததத்தத்கார்யாபி$_4$மதாநேகதே$_3$ஹ:" இத்யர்த்த$_2$:. காரெழிலண்ணல் - ஶ்யாமமான அழகையுடைய ஸர்வாதி$_4$கனென்னுதல்; காரென்று - மேக$_4$மாய்,

ப்ர—n$_2$1.(அந்தமில் புகழ்) वैष्णवे पुराणे षष्ठेंशे पञ्चमे परविद्योपदेशप्रकरणे—"समस्तकल्याण-गुणात्मकोऽसौ स्वशक्तिलेशाद्धृतभूतसर्गः। इच्छागृहीताभिमतोरुदेहस्संसाधिताशेषजगद्धितोऽसौ ॥८४॥" /"अत्र आत्मशब्दः स्वभाववचनः, नित्येच्छया गृहीताभिमतपूज्यदेहः; यद्वा जगद्धिताय अवतारकालेष्विच्छया गृहीततत्तत्कार्याभिमतानेकदेहः"

A நான்-திருவ 47. B நான்-திருவ 46. C மூன்-திருவ 70. D இர-திருவ 75. || (   ) இவ்வடைப்பிலுள்ளது பல ஸ்ரீகோஶங்களில்லை. /ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தீய(எங்களாழ்வான்) வ்யாக்$_2$யானம்.

3. அண்ணல் மாய னணிகொள்செந் தாமரைக்
கண்ணன் செங்கனி வாய்க்கரு மாணிக்கம்
தெண்ணி றைச்சுனை நீர்த்திரு வேங்கடத்(து)
எண்ணில் தொல்புகழ் வானவ ரீசனே.

ஆ— 3. அவ:— (அண்ணல்) ஏவம்ரூபமான ஸ்வாநுப4வருப ஸம்ருத்3தி4யைத் தந்தருளுமோ? என்னில்; நித்ய நிரவத்3ய நிரதிஶயௌஜ்ஜ்வல்ய ஸௌந்த3ர்யாத்3யஸங்க்2யேய கல்யாணகு3ணக3ண மஹோத3தி4யாயிருந்த தன்னை அஸங்க்2யேயரான நித்யஸித்3த4புருஷர்கள் எல்லாருக்கும் பு4ஜிக்கக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறவனொரு பரமோதா3ரனல்லனோ அவன், ஆதலால் உங்களுக்கும் தன்னை பு4ஜிக்கத் தந்தருளும் என்கிறார். 3.

ஈ—வொண்ணாததாயிற்று வடிவழகிருப்பது. q (அண்ணல்) r வடிவழகு இல்லையாகிலும் விடவொண்ணாதபடியாயிற்று ப்ராப்தியிருப்பது. s "வானவர் வானவர்கோனொடும் சிந்துபூமகிழும் திருவேங்கடத்து அந்தமில் புகழ்க்காரெழில் அண்ணல் - எந்தை தந்தை தந்தை தந்தை தந்தைக்கும் முந்தை; ஆனபின்பு அங்கே வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம்" என்கிறார். 2.

அ—வழகையுடையவன் என்றபடி. p பூர்வப்ரதிகோடியாக பா4வம் (நிர்க்கு3ணனாலும் இத்யாதி3) q,r "அண்ணல்" என்றதுக்கு பா4வம் (வடிவழகில்லையானாலும் இத்யாதி3) s அஸ்யாம் க3ாத2ாயாம் க்ரியாபத3ாபா4வாத் குளகத்வேந பூர்வக3ாத2ாக்ரியயா யோஜநாம் த3ர்ஶயதி (வானவர் வானவர்கோனொடும் இத்யாதி3) b,q "அண்ணல், முந்தை" என்றதிலே 1. "அகி2லஜக3த்ஸ்வாமிந் அஸ்மத்ஸ்வாமிந்" இதிவத் பௌநருக்த்ய பரிஹாரம் கண்டுகொள்வது. b "(முந்தை) - நமக்கு உத்பாத3க பாரம்பர்யத்திலே ப்ரத2மோத்பாத3கனான ப3ந்த4த்தையுடையவன். சிந்து-தூவின, மகிழும்-ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே விகஸிதமாம்படியான. கார் - ஶ்யாமமான. அண்ணல்-ஸர்வாதி4கன்; கு3ணத்தாலும் அழகாலும் ஸர்வாதி4கன் என்று கருத்து" என்று உரையிலே. 2.

ஜீ—மேக4ம் போன்ற வடிவழகையுடையவன் என்னுதல். p பூர்வப்ரதிகோடியாக பா4வம் (நிர்க்கு3ணனாலும் இத்யாதி3) q,r "அண்ணல்" என்றதுக்கு பா4வம் (வடிவழகில்லையானாலும் இத்யாதி3) s பாட்டுக்கு அந்வயம் காட்டுகிறார் (வானவர் வானவர் இத்யாதி3) b,q "அண்ணல் முந்தை" என்றதுக்கு - 1. "அகி2லஜக3த்ஸ்வாமிந் அஸ்மத்ஸ்வாமிந்" இதிவத் பௌநருக்த்ய பரிஹாரம் கண்டுகொள்வது. 2.

ஆதே3— இரண்டாம் பாட்டு. அஸ்மத்குலநாத2னாகையாலே பரமஶேஷியாய், நித்யஸூரிகள் ஸ்ரீஸேநாபதியாழ்வானோடே கூட அப்ராக்ருதமான புஷ்பங்களைக் கொண்டுவந்து ஸௌஶீல்யகு3ணாநுஸந்தா4நத்தாலே ஶிதி2லராய், க்ரமத்திலே பரிமாறமாட்டாதே அடைவுகெட்டுச் சிந்த, அந்தப் புஷ்பங்கள் தன்னிலத்தில் போலே செவ்விபெற்று விகஸிதமாகாநிற்கும் திருவேங்கடத்திலே நிற்கிறான் அநந்த கல்யாணகு3ணாத்மகனான வடிவழகிய ஸ்வாமியாகையாலே வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம் என்கிறார் "எந்தை தந்தை" இத்யாதி3யால். 2.

ஓ— அவ:— மூன்ரும் பாட்டில் — ஏவம்வித₄மான ஸ்வாநுப₄வரூப ஸம்ருத்₃தி₄யைத் தந்தருளுமோ ? என்னில் ; நிரதிஶயஸௌந்த₃ர்யத்தையும் எண்ணில்லாத கல்யாணகு₃ணங்களையுமுடைய தன்னை அஸங்க்₂யேயரான நித்யஸித்₃த₄புருஷர்கள் எல்லார்க்கும் பு₄ஜிக்கக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிருனெருவ பரமோதா₃ரனல்லனே அவன்; ஆதலால் நமக்குத் தன்னை பு₄ஜிக்கத் தரும் என்கிருர்.

வ்யா:— (மாயன் என்று தொடங்கி) **திருமலையில் வந்த ஐஶ்வர்யத்தினுலே அத்யாஶ்சர்யபூ₄தனுய், தானே ஆப₄ரணமாம்படியான அழகிய திருக்கண்களை யுடையான்.** (தெண்ணிறை என்று தொடங்கி) **தெளிந்து நிறைந்திருந்துள்ள நீரை யுடைத்தான சுனைகளாலே அலங்க்ருதமான திருமலையிலே.** 3.

ப— 3. அவ:— அநந்தரம், இப்படி விக்₃ரஹாதி₃ வைலக்ஷண்யத்தையுடையவன் நித்யஸூரி ஸேவ்யன் என்கிருர்.

அண்ணல்—வடிவு தன்னிலே ஸ்வாமி என்று தோற்றும்படியாய், **மாயன்**—(தத₃நுரூபமான) ஆஶ்சர்யகு₃ணவிபூ₄தியுக்தனுய், **அணி**—(அந்த ஐஶ்வர்ய ஸூசகமான) அழகை, **கொள்**—உடைய, **செந்தாமரைக்கண்ணன்**—புண்டரீகாக்ஷனுய், (அப்பார்வைக்குத் தோற்ருரை ஸாந்த்வநம் பண்ணுகைக்கு உறுப்பாய்), **செம்**—சிவந்த, **கனி**—கனிபோன்ற, **வாய்**—திருப்பவளத்தையுடையனுய், **கருமாணிக்கம்**—(இவ்வவயவஶோபை₄யிலே அகப்பட்டாரை அநுப₄விப்பிக்கைக்கு) நீலரத்நம்போலே உஜ்ஜ்வலமான விக்₃ரஹத்தையுடையவன், **தெள்** — (அவன்தன் நிறம்போலே) தெளிந்து ப்ரகாஶமான, / **நிறம்** — நிறத்தையுடைய, **சுனை நீர்** — சுனைநீரை யுடைத்தான, **திருவேங்கடத்து** — திருமலையிலே நிற்கையாலே, **எண்ணில்**—எண்ணிறந்து, **தொல்**—ஸ்வாப₄ாவிகமான, **புகழ்**—கு₃ணப்ரதை₂யையுடையவனுய், **வானவர்** — (அப்புகழை அநுப₄விக்க வந்த) பரமபத₃வாஸிகளுக்கு, **ஈசன்**—(பே₄ாக₃ப்ரதா₃நம்பண்ணி நிற்கிற ஏற்றத்தையுடைய) ஸ்வாமியானவன்.

அண்ணல்—குறிஞ்சிநிலத்துத் தலைவனுகவுமாம். 3.

இ— அவ:— மூன்ரும் பாட்டில் — நீர் அநுப₄விக்கப் பாரியாநின்றீர்; இது உமக்கு ஸித்₃தி₄க்குமோ? என்னில்; கண்ணழிவற்ற ருசியையுடைய நித்ய ஸித்₃த₄ர்க்குத் தன்னைக் கொடுத்துக்கொடு நிற்கிறவன் நமக்குத் தரும் என்கிருர்.

வ்யா:— **(அண்ணல்)** குறிஞ்சி நிலத்துக்கு நிர்வாஹகனென்னுதல், ஸ்வாமித்வத்தைச் சொல்லுதல். **(மாயன்)** திருமலையிலே நிலையாலே அத்யாஶ்சர்யமான ஐஶ்வர்யத்தையுடையவன். **(அணிகொள் இத்யாதி₃)** அந்த ஐஶ்வர்யஸூசகமான திருக்கண்களையுடையவன். தனக்குத்தானே ஆப₄ரணமான திருக்கண்கள். **(செங்கனிவாய்)** அந்நோக்கில் அகப்பட்டாரைத் துவக்கும் முறுவல். **(கருமாணிக்கம்)** ஸ்மிதத்திலே துவக்குப்பட்டாரைக்கொண்டு மூழ்க்கும் ஶ்ரமஹரமான

/ இங்கு உரையின் பாட₂ம் வேறுபடுவது காணத்தக்கது.

இ—வடிவு. **(தெண்ணிறை இத்யாதி$_3$)** தெளிந்து நிறைந்த சுனைகளாலே அலங்க்ருதமான திருமலையிலே. வடிவேயன்றிக்கே திருமலையும் ஶ்ரமஹரமாயிருக்கிறபடி. **(எண்ணில் தொல்புகழ்)** எண்ணிறந்த ஸ்வாப$_4$ாவிகமான கு$_3$ணங்களையுடையவன். **1. "यथा रत्नानि जलधेः" (யதா$_2$ ரத்நாநி ஜலதே$_4$:). (வானவர் ஈசனே)** அக்கு$_3$ணங்களுக்குத் தோற்று அடிமைசெய்கிற நித்யஸூரிகளுடைய ஸத்தாதி$_3$களை நடத்துகிறவன். கண்ணழிவற்ற ருசியுடையாரைத் தன்னை அனுப$_4$விப்பிக்கும் என்கை. 3.

ஈ— அவ:— மூன்றும் பாட்டு. a "நாம் இங்ஙனே அடிமைசெய்யவேணும்" என்று மநோரதி$_2$க்குமிதுவேயோ வேண்டுவது, அவன்தான் நமக்கு அநுப$_4$வஸம்ருத்$_3$தி$_4$யைத் தருமோ? என்ன; a$_2$ நிரபேக்ஷரானவர்களுக்குத் தன்னைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறவன், ஸாபேக்ஷரான நமக்குத் தரச் சொல்லவேணுமோ ? என்கிறார்.

வ்யா:— (அண்ணல்) b **குறிஞ்சிநிலத்தில் தலைமகன் என்னுதல், ஸர்வஸ்வாமி என்னுதல்.** (மாயன்) c **ஸௌந்த$_3$ர்யஶீலாதி$_3$களால் ஆஶ்சர்யபூ$_4$தன். அவற்றில் ஒரு** d **அம்மான்பொடி சொல்லிக்காணும் என்ன** (e அணி$_2$கொள் செந்தாமரைக்

அ— மூன்றும் பாட்டு. (அண்ணல் இத்யாதி$_3$) a நித்யஸூரிகளுக்கு அநுப$_4$வ்யமான ஆகாரம் - கீழ்ப்பாட்டுக்கும் இப்பாட்டுக்கும் அவிஶிஷ்டமாகையாலே புநருக்தமென்று விவக்ஷித்து, அதிற்காட்டில் இதுக்குண்டான ஶங்காபரிஹாரங்களை வ்யாவ்ருத்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (நாம் இங்ஙனே இத்யாதி$_3$) (நாம் இங்ஙனே அடிமைசெய்யவேணுமென்று) இதி ஶங்கா-தடஸ்த$_2$ஶங்கா. அத$_2$ாப்யேவம் ஶங்கோத்தரயோர் ப$_4$ாவோ த்$_3$ரஷ்டவ்ய:—பூர்வக$_3$ாத$_2$யாம் ஸூரிஸமாஶ்ரயணீயதாபி$_4$த$_4$ாநாத் ஸூரிஷ்வேவ தஸ்ய பக்ஷபாதோ ப$_4$வேத், தஸ்மாத$_3$ஸ்மாகம் கைங்கர்யஸம்ருத்$_3$தி$_4$ம் த$_3$ாஸ்யதி கிம்? இதி ஶங்கிதுர் ப$_4$ாவ:; க்$_4$ருதகு$_3$ட$_3$பாயஸாதி$_3$நா அதித்ருப்தாநபி புநரபி "பே$_4$ாக்தவ்யம், பே$_4$ாக்தவ்யம்" இத்யந்நத$_3$ாநஶீல: கஶ்சித் பரமோத$_3$ார: தத்ப்ரதீ$_3$யமாநாந்நேந விநா ஜீவிதுமஶக்தஸ்யாதிக்ஷுத$_4$ார்த்தஸ்ய அந்நம் ந த$_3$ாஸ்யதி கிம்? தத்$_3$வத் பரிபூர்ணாநாமபி ஸ்வாநுப$_4$வமநுக்ஷணம் த$_3$த$_3$தீ$_3$ஶ்வரோऽஸ்மாகம் ந த$_3$ாஸ்யதி கிம்? இத்யுத்தரஸ்ய ப$_4$ாவ:. a$_2$ (நிரபேக்ஷரானவர்களுக்கு) என்றது ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வரஸபூர்த்தியைப் பற்ற. b (குறிஞ்சிநிலத்தில் தலைமகன்) அதாவது - திருமலைக்கு ஸ்வாமியானவன் என்றபடி. மலைச்சார்வு குறிஞ்சிநிலமாகையாலே, தாத்$_3$ருஶதே$_3$ஶம் திருமலையாகையாலே தத$_3$தி$_4$பதி என்றபடி. கைங்கர்யத்துக்காகக் கூடுமிடமாகையாலே, திருமலையைக்குறிஞ்சி என்கிறது; A "கூடுமிடம் குறிஞ்சி" இதி ப்ரகாரேண ஸம்ஶ்லேஷோசிததே$_3$ஶாதி$_4$பதித்வாபி$_4$த$_4$ாநஸ்ய ஸம்ஶ்லேஷைகஸ்வப$_4$ாவத்வே ஹ்ருத$_3$யம். c (ஸௌந்த$_3$ர்யஶீலாதி$_3$களால் இதி) "அணிகொள்" இத்யாரப்$_4$ய, "வேங்கடத்தெண்ணில் தொல்புகழ்" இத்யந்தம் விவக்ஷிதம். d அம்மான்பொடியாவது - சிலரை வஶீகரிக்கைக்காக அவர்கள் மேலே ஓரௌஷத$_4$சூர்ணத்தைத் தூவினால், அவர்கள் "அம்மா

ஜீ— மூன்றும் பாட்டு. (அண்ணல் இத்யாதி$_3$) a "வானவர் ஈசனே" என்றத்தைப் பற்ற அவதாரிகை (நாம் இங்ஙனே இத்யாதி$_3$) a$_2$ நிரபேக்ஷர் என்றது - ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வரஸபூர்த்தியைப் பற்ற. b (குறிஞ்சிநிலத்தில் தலைமகன்) மலைச்சார்வு-குறிஞ்சி நிலமாகையாலே, ஏதாத்$_3$ருஶதே$_3$ஶமான திருமலைக்கு ஸ்வாமியானவன் என்றபடி. c (ஸௌந்த$_3$ர்ய ஶீலாதி$_3$களால் இதி) "அணிகொள்" இத்யாரப்$_4$ய, "எண்ணில் தொல்புகழ்" இத்யந்தம் விவக்ஷிதம். d அம்மான்பொடி - வஶீகரண ஸாத$_4$நமான மூலிகாசூர்ணம். அதாவது - கள்ளர் ப$_3$ாலர்களை வஶீகரிக்

A குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை எனும் ஐவகை நிலங்களுக்குரிய ஒழுக்கம் முறையே கூடல், இருத்தல், ஊடல், இரங்கல், பிரிதல் என்பது தமிழர் மரபு.

ச—கண்ணன்) f **"இக்கண்ணழகுடையவனுக்கு வேறொரு ஒப்பனைவேண்டா"என்னும் படியிருப்பதாய், தனக்குத் தானே ஆப$_4$ரணமாய், விகாஸம் செவ்வி குளிர்த்தி நாற்றங்களினாலே தாமரையை** f$_2$ **ஒருவகைக்கு ஒப்பாம்படி சொல்லலாயிருக்கிற கண்ணழகையுடையவன்.** g **முதலுறவு பண்ணும் கண்ணைச் சொல்லுகிறது.** (செங் கனிவாய்) **அந்நோக்குக்குத் தப்பினார்க்கும் தப்பவொண்ணாதபடியாயிற்று ஸ்மித மிருப்பது.** h **முறுவலாலேயாயிற்று இவரை எழுதிக்கொண்டது.** (கருமாணிக்கம்) **அந்த ஸ்மிதத்திலே அகப்பட்டாரை மீளாதபடி ஆழங்காற்படுத்தும் வடிவழகைச்**

அ—னம்மான்" என்று அழைத்துக்கொண்டு தூவினவர்கள்பின்னே செல்லுவர்கள் என்று ப்ரஸித்$_3$த$_4$மிறே; தஸ்மாத் கௌ$_3$ணாவ்ருத்த்யாத்ர ஆஸ்சர்யம் யத$_2$ா தத$_2$ா வஸீகர்த்ருஸௌந்த$_3$ர் யாதி$_3$கம் அபி$_4$தீ$_4$யதே. e அணிகொள் - அணியாய்க்கொண்டிருக்கிற இதி ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$:- f கஸ்ய ஆப$_4$ரணத்வேந வர்த்தத இத்யாகாங்க்ஷாயாம், விக்$_3$ரஹமாத்ரஸ்ய ஸ்வஸ்ய வேதி ப்ரதி யோகி$_3$பே$_4$தே$_3$ந அர்த்த$_2$பே$_4$த$_3$ம் ஹ்ருதி$_3$ நித$_4$ாய அர்த்த$_2$த்$_3$வயஞ்ச ஸமுச்சித்யாஹ (இக்கண் ணழகுடையவனுக்கு இதி) 1. **"தஸ்ய யத$_2$ா கப்யாஸம்"** இத்யாதி$_3$. f$_2$ (ஒருவகைக்கு ஒப்பாம்படி இதி) அநேந - "ஸௌந்த$_3$ர்யஶீலாதி$_3$களால் ஆஸ்சர்யபூ$_4$தன்" (c) இத்யநேந விரோத$_4$: பரிஹ்ரியதே. r யத்$_3$வா, "அணிகொள்" என்று - ஆப$_4$ரணங்களை ஜயித்து அத்தைத் தன் னுகையும், அந்யநிரபேக்ஷமாக அலங்காரத்தையுடைத்தாயிருக்கையும். f இவ்விரண்டையும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார் (இக்கண்ணழகு இத்யாதி$_3$) g அல்லாத அவயவங்களுக்கு முன்னே திருக்கண்களைச் சொல்லுகைக்கு நியாமகம் ஏதென்ன; ஒருவன் ஒருவனோடு கலக்கும் போது த்$_3$ருஷ்டிப$_3$ந்த$_4$ம் முன்னாகவாயிருக்குமிறே; ஆகையாலே என்று விவக்ஷித்து அருளிச் செய்கிறார் (முதலுறவு என்று தொடங்கி) சக்ஷுராக$_3$: ப்ரத$_2$ம:, தன்னுடைய செல்லாமை யைக் காட்டி எதிர்த்தலையை வஸீகரிக்கிறது என்றபடி. h "செங்கனிவாய் - அண்ணல்" இதி யோஜநாம் ஹ்ருதி$_3$ நித$_4$ாயாஹ (முறுவலாலேயாயிற்று இதி) இத$_3$ஞ்சோபலக்ஷணம், ஏதேந அவயவஸௌந்த$_3$ர்யாணும் ப்ரத்யேகமநந்யார்ஹத்வகரத்வம் ஸூச்யதே. "'செந்தாமரைக் கண்ணன், செங்கனிவாய்' என்றது—2. **'லோசநாப்$_4$யாம் பிப$_3$ந்நிவ—வசஸா ஸாந்த்வயித்வைநம்'** என்றாற்போலேயிருக்கிறது" என்று அருளிச்செய்வர். h முறுவலாலே என்றது- A "அவ்வாயன்றி யானறியேன்" என்றத்தைப்பற்ற. 3. **"யோςஹ்ந: க்ஷயே வ்ரஜமநந்தஸக$_2$: பரீதோ கோ$_3$பைர் க$_3$வாம் கு$_2$ரரஜஸ்பு$_2$ரிதாளகஸ்ரக் । வேணும் க்வணந் ஸ்மிதகடாக்ஷநிரீக்ஷணேந சித்தம்**

ஜீ—கைக்காக அவர்கள்மேலே "அம்மான்" என்று சொல்லி ஒரு பொடிவிஶேஷத்தைத் தூவினால் அந்த ப$_3$ாலர்கள் கள்ளர்பின்னே "அம்மானம்மான்" என்று சொல்லிக்கொண்டு போவர்கள்; அந்தப்பொடி என்றபடி. அப்படியே ஆஸ்சர்யமாக வஸீகரிக்கும் ஸௌந்த$_3$ர்யாதி$_3$க ளிலே ஒன்றைச் சொல்லும் என்றபடி. e (அணி e$_2$ கொள் செந்தாமரைக்கண்ணன்) e$_2$ கொள்கை- உடைத்தாகை. ஆப$_4$ரணமாகக்கொண்டிருக்கிற சிவந்த தாமரை போன்ற கண்ணையுடையவன். "அணிகொள்" என்று - வடிவுக்கெல்லாம் ஆப$_4$ரணமாயிருக்கிற என்னுதல், தனக்குத் தானே ஆப$_4$ரணமாயிருக்கிற என்னுதல். f உப$_4$யத்தையும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார் (இக் கண்ணழகு இத்யாதி$_3$) g முற்படத் திருக்கண்களைச் சொன்னதுக்கு ப$_4$ாவம் (முதலுறவு இத்யாதி$_3$) த்$_3$ருஷ்டிப$_3$ந்த$_4$ம் முன்னாகவிறே கலப்பது என்று கருத்து. h "செங்கனிவாய்- அண்ணல்" என்று அந்வயித்து ப$_4$ாவம் (முறுவலாலே இத்யாதி$_3$) "'செந்தாமரைக்கண்ணன், செங்கனிவாய்' என்றவிடத்திலே—2. **'லோசநாப்$_4$யாம் பிப$_3$ந்நிவ — வசஸா ஸாந்த்வயித்வைநம்'** என்றாற்போலேயிருக்கிறது" என்று அருளிச்செய்வர். சிவந்த கனிபோன்ற திருப்பவளத்தையும்.

A 8-7-7.

ஈ— சொல்லுகிறது. i (தெண்ணிறைச் சுனைநீர்த் திருவேங்கடத்து) j தெளிந்து நிறைந்திருந்துள்ள நீரையுடைய சுனையையுடைய திருமலையிலே. k வடிவேயன்றிக்கே திருமலையும் ஶ்ரமஹரமாயிருக்கிறபடி. l "அணிகொள் செந்தாமரைக் கண்ணன்" என்றத்தோடு, "செங்கனிவாய்" என்றத்தோடு, "கருமாணிக்கம்" என்றத்தோடு, "தெண்ணிறைச் சுனை நீர்" என்றத்தோடு வாசியற்றிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. m அதுவும் அந்நிலத்திலே உள்ளதொன்றுகையாலே. n (எண்ணில் தொல்புகழ்) o1. "यथा रत्नानि जलधेरसंख्येयानि पुत्रक!। तथा गुणा ह्यनन्तस्य" (யத$_2$ா ரத்நாநி ஜலதே$_4$: அஸங்க்$_2$யேயாநி புத்ரக!। தத$_2$ா கு$_3$ணா ஹ்யநந்தஸ்ய) என்கிறபடியே அஸங்க்$_2$யேயமாய், ஸ்வாப$_4$ாவிகமான கு$_3$ணங்களையுடைய. p (வானவர் ஈசனே) q கு$_3$ணங்களை அநுப$_4$விப்பித்து நித்யஸூரிகளுடைய ஸத்தையை நிர்வஹித்துக்கொண்டு போருகிறவன். r கண்ணழிவற்ற ருசியுடையாரைத் தன்னை அநுப$_4$விப்பிக்கும் என்கை. 3.

அ—க்ஷிணோதி தம்ருதே து கத$_2$ம் ப$_4$வேம ||" என்று கண்டுகொள்வது. i,j "தெண்ணிறை-நீர்-சுனை - திருவேங்கடத்து" இத்யந்வயம் ஹ்ருதி$_3$ நித$_4$ாயாஹ (தெளிந்து நிறைந்திருந்துள்ள இதி) k "கருமாணிக்கம்" என்கிற கீழிற்பத$_3$த்தையுங்கூட்டித் தாத்பர்யம் (வடிவே இத்யாதி$_3$) l விக்$_3$ரஹாநுப$_4$வம் விஹாய ஸராம்ஸி கிமர்த்த$_2$மநுப$_4$வதி? இத்யத்ராஹ (அணிகொள் இத்யாதி$_3$) 2. "உத்பு$_2$ல்ல பங்கஜ தடாகமிவோபயாஸி". m அது எத்தாலே என்ன (அதுவும் இத்யாதி$_3$) "அந்தமில்புகழ்"(2) இத்யத்ர ப்ரத்யேகமேகைககு$_3$ணஸ்யைவ அநவதி$_4$த்வமுச்யதே; "எண்ணில் தொல்புகழ்" இத்யத்ர - தாத்$_3$ருஶாநாம் கு$_3$ணாநாம் அஸங்க்$_2$யேயத்வமுச்யதே இத்யதோ நபௌநருக்த்யம். n,o "எண்ணில்" என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (யதே$_2$த்யாதி$_3$) n,p,q "எண்ணில் தொல்புகழ் - வானவர் ஈசன்" இதி பத$_3$ஸங்க$_3$திம் ஹ்ருதி$_3$ நித$_4$ாயாஹ (கு$_3$ணங்களை அநுப$_4$விப்பித்து இதி) r அவதாரிகாயாம் தடஸ்த$_2$ஶங்காயா உத்தரத்வேநோக்தம் ப$_4$ாவம் க$_3$ாதே$_2$ாபந்யாஸாந்தேऽபி பராம்ருஶ்ய, தது$_3$பரி ஸாபேக்ஷாணும் ஸர்வேஷாம் ஸ்வாநுப$_4$வம் த$_3$த$_3$ாதி கிம்? ஶ்ரீவேங்கடநாத$_2$ாநுப$_4$வகைங்கர்யேச்ச$_2$வ: கியந்தோ தே$_3$ஶாந்தரஸ்த$_2$ா த்$_3$ருஶ்யந்தே இத்யத்ராஹ (கண்ணழிவற்ற இதி) ஏதத்$_3$வாக்யம் அவதாரிகோக்தப$_4$ாவாபேக்ஷயா ப$_4$ாவாந்தரபரம் இதி ச வத$_3$ந்தி. அவதாரிகையிலே ஸௌலப்$_4$யபரமாக அருளிச்செய்து, இங்கே - பரத்வபரமாக அருளிச்செய்தது ப$_4$ாவாந்தரம். இப்பக்ஷத்தில் மேலிற்பாட்டோடு ஸங்க$_3$தி சேரும். ஏகார்த்த$_2$பக்ஷே—"அண்ணல்மாயன் இத்யாரப்$_4$ய, வானவர் ஈசனை-எந்தை தந்தை தந்தைக்கு-நாம் - ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமைசெய்யவேண்டும்" இதி பூர்வேணாந்வய:. "அண்ணல் - வடிவுதன்னிலே ஸ்வாமி என்று தோற்றும்படியாய், மாயன் -

---

ஜீ—கறுத்த மாணிக்கம்போலே உஜ்ஜ்வலமான வடிவையும் உடையவன். i,j ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (தெளிந்து இத்யாதி$_3$) "நிறை-நீர்-சுனை" இத்யந்வய:. k "கருமாணிக்கம்" என்றத்தையுங்கூட்டி ப$_4$ாவம் (வடிவே இத்யாதி$_3$) l விக்$_3$ரஹாநுப$_4$வத்தைவிட்டுச் சுனைகளை வர்ணிக்கிறதென்? என்ன (அணிகொள் இத்யாதி$_3$) m அது எத்தாலே என்ன (அதுவும் இத்யாதி$_3$) o "எண்ணில்" என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (யதே$_2$த்யாதி$_3$) 1. "தத$_2$ா கு$_3$ணா ஹ்யநந்தஸ்ய அஸங்க்$_2$யேயா மஹாத்மந:" இதி மாத்ஸ்யபுராணே. n,p,q கீழ்ப்பத$_3$த்தையுங்கூட்டி ப$_4$ாவம் (கு$_3$ணங்களை இத்யாதி$_3$) r "வானவர் ஈசன்" என்றதுக்கு, அவதாரிகையிலே - ஸௌலப்$_4$யபரமாக அருளிச்செய்து இங்கே - பரத்வபரமாக அர்த்த$_2$ாந்தரம் (கண்ணழிவற்ற இத்யாதி$_3$) இப்பக்ஷத்தில் மேலில் பாட்டோடே

ப்ர—o1. (மூன்றும் பாட்டு) (அண்ணல் மாயன் இத்யாதி$_3$) (எண்ணில் தொல்புகழ்) मात्स्ये पुराणे—"यथा रत्नानि जलधेरसंख्येयानि पुत्रक!। तथा गुणा ह्यनन्तस्य असंख्येया महात्मनः॥"

4. ஈசன் வானவர்க் கென்ப னென்றூலது
தேச மோதிரு வேங்கடத் தானுக்கு
நீச னேனிறை வொ(யொ)ன்றுமி லேனென்கட்
பாசம் வைத்த பரஞ்சுடர்ச் சோதிக்கே.

ஆ— 4. வ்யா:—(ஈசன்) ஸ்வரூபத்தினுலும், ஸ்வபா₄வத்தினுலும், மற்றும் ஸர்வப்ரகாரத்தினுலும் ''இனியில்லே'' என்னும்படி தண்ணியனுயிருந்த என்பக்கலிலே ஸங்க₃த்தைப் பண்ணி, எனக்குத் தன்னே போ₄க்₃யமாகத் தந்தருளின மஹாகு₃ணத்தையுடைய அவனுக்கு, 'A அயர்வறும் அமரர்களுக்குத் தன்னேக்கொடுக்கும்' என்னும் இது ஓர் ஏற்றமோ ? என்கிருர். 4.

ஓ— அவ:— நாலாம் பாட்டில்—அதிநிக்ருஷ்டனுன என்பக்கலிலே ஸங்க₃த்தைப் பண்ணினவனுக்கு 'Aஅயர்வறும் அமரர்களுக்கு ஆத்மதா₃நம் பண்ணினுன்' என்னும் இது ஓர் ஏற்றமோ? என்கிருர்.

வ்யா:— (நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்) அநாத்மகு₃ணத்துக்கெல்லாம் ஓர் ஆகரமாய், ஆத்மகு₃ணக₃ந்த₄மில்லாதேன். (என்னென்று தொடங்கி) என் பக்கலிலே ஸங்க₃த்தைப்பண்ணி ஸம்ஶ்லேஷிக்கையாலே அத்யுஜ்ஜ்வலனுயிருக்கிறவனுக்கு. 4.

ப— 4 அவ:— அநந்தரம், நித்யஸூரிஸேவ்யத்வமாகிற ஆதி₄க்யம்—என்னே அங்கீ₂கரித்த அஶ்ஶீலத்தையுடையவனுக்குத் தேஜஸ்ஸோ ? என்கிருர்.

அ—தத₃நுரூபமான ஆஶ்சர்யகு₃ணவிபூ₄தியுக்தனுய். தெண்ணிறைச் சுனைநீர்-தெளிந்து ப்ரகாஶமான நிறத்தையுடைய சுனைநீரையுடைத்தான'' (ப161) என்று பன்னீராயிரத்திலே. 3.

ஜீ—ஸங்க₃தி சேரும்; ஏகார்த்த₂மாதல். ''அண்ணல் இத்யாரப்₄ய, வானவர் ஈசனுன-எந்தை தந்தை தந்தைக்கு - வழுவிலா அடிமைசெய்யவேண்டும் நாம்'' இதி பூர்வேணுந்வய:. 3.

ஆதே₃— மூன்றும் பாட்டு. ஸர்வஸ்வாமியாய், ஸௌந்த₃ர்யஶீலாதி₂களாலே ஆஶ்சர்யபூ₄தனுய் வேறொரு ஒப்பனே வேண்டாதே தனக்குத் தானே ஆப₄ரணமாய், விகாஸாதி₂களாலே தாமரையை ஒரு வகைக்கு ஒப்புச் சொல்லலாயிருக்கிற கண்ணழகையுடையவனுய், சிவந்து கனிந்த திருப்பவளத்தையும் உடையவனுய், இவற்றுக்குப் பரபா₄க₂மான நீலரத்நம் போன்ற திருமேனியுடைய திருவேங்கடமுடையான்—தெளிந்து நிறைந்துள்ள நீரையுடைய சுனையையுடைய திருமலேயிலே அஸங்க்₂யேயமாய், ஸ்வாபா₄விகமான கு₃ணங்களேயுடையனுய், நித்யஸூரிகளே ஸ்வாநுப₄வத்தாலே நிர்வஹிக்குமவன் என்கிருர் '' அண்ணல் '' இத்யாதி₂யால். 3.

A 1-1-1.

ப— வானவர்க்கு—நித்யஸூரிகளுக்கு, **ஈசன்**—நிர்வாஹகன், **என்பன்**—என்று சொல்லாநிற்பன்; **என்றால்** — இப்படி சொன்னால், **நீசனேன்** — (ஹேயகுணங்களால் பூர்ணனாகையாலே) தண்ணியனாய், **நிறைவு**—(ஸத்குணங்களாலே வரும்) பூர்த்தி, **ஒன்றுமிலேன்** — ஒன்றுமின்றியேயிருக்கையாலே, **என்கண்** — (தன்னுடைய ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாநத்வத்துக்கு ப்ரதிபடஸ்வபாவனான) என் பக்கலிலே, **பாசம்**—நிரவதிக ஸங்கத்தை, **வைத்த**—வைத்து, **பரஞ்சுடர்**—(அத்தாலே) நிரதிசயஔஜ்ஜ்வல்யவிசிஷ்டமான, **சோதிக்கு**—தேஜோமய திவ்ய விக்ரஹயுக்தனாய், **திருவேங்கடத்தானுக்கு**—(இந்நீர்மைக்குச் சிரமஞ்செய்த) திருமலையில் நிலையையுடையவனானவனுக்கு, **அது** — (வானவர்க்கு ஈசனென்ற) அது, **தேசமோ**—தேஜஸ்ஸோ? 4.

இ— அவ:— நாலாம் பாட்டில் — அத்யந்தம் நீசனான என்பக்கலிலே ஸங்கத்தைப் பண்ணினவனுக்கு 'நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னைக்கொடுத்தான்' என்னும் இது ஓர் ஏற்றமோ? என்கிறார்.

வ்யா:— **(ஈசன் இத்யாதி)** நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகன் என்பன். **(என்றால் அது தேசமோ)** A அயர்வறும் அமரர்களதிபதி என்கை ஏற்றமன்றோ என்னில்; அது ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுக்கு ஏற்றமத்தனைபோக்கித் திருவேங்கடமுடையானுக்குத் தேஜஸ்ஸோ? திருமலையையிட்டுத் தன்னை நிரூபிக்க வேண்டும்படி நிற்கிறவனுக்கும் இது ஓர் ஏற்றமோ? B கானமும் வானரமும் வேடுமான இவற்றுக்கு ஓலக்கங்கொடுக்கிறவனுக்கு நித்யஸூரிகளுக்கு ஓலக்கங் கொடுக்கை ஏற்றமோ? முடிசூடினவனைத் தட்டியிலேயிருந்தபடி சொல்லுகை ஏற்றமோ? திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஏற்றமாக நீர் நினைத்ததென்? என்ன **(நீசனேன் இத்யாதி)** என்பக்கல் ஸங்கத்தைப் பண்ணின இதிறே. அநாத்ம குணங்களுக்கு ஆகரமாய், ஆத்மகுணகந்தமில்லாதவன். **(என்கண் பாசம் வைத்த)** வானவர்க்கு ஈசனானவன் என்கண் பாசம்வைத்தான். அவர்களோடு கலந்தது அவர்கள் ஸத்தைக்காக; என்னோடு கலந்தது தன் ஸத்தையுண்டாகைக்காக. "தன் விஷயத்திலே பாசமுண்டாம்படி என்னைப்பண்ணினான்" என்றும் சொல்லுவர். **(பரஞ்சுடர்ச் சோதிக்கே)** என்னோட்டைக் கலவியாலே அத்யுஜ்ஜ்வலனானபடி. ஸங்கத்தாலே கலந்தான் என்னுமிடம் வடிவிலே தோற்றியிருக்கை. 4.

ஈ— அவ:— நாலாம் பாட்டு. a நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னைக் கொடுத்தவன் என்றார்-கீழ்; b அத்யந்தஹேயனான என்பக்கலிலே ஸங்கத்தைப் பண்ணினவனுக்கு

அ— நாலாம் பாட்டு. (ஈசன் இத்யாதி) a "வானவர் ஈசன்" என்கையாலே (நித்யஸூரிகளுக்கு இத்யாதி) b "நீசன" என்று தொடங்கி - "திருவேங்கடத்தானுக்கு - வானவர்க்கு ஈச

ஜீ— நாலாம் பாட்டு. (ஈசன் இத்யாதி) a "வானவர் ஈசன்" என்றத்தைப்பற்ற (நித்யஸூரிகளுக்கு இத்யாதி) b "நீசனேன்" இத்யாரப்ய, "சோதியான - திருவேங்கடத்தானுக்கு -

A 1-1-1. B நான்-திருவ 47.

ஈ—b_2"நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னைக் கொடுத்தான்" என்னும் இது ஓர் ஏற்றமோ? என்கிறார்.

வ்யா:—(c ஈசன் வானவர்க்கு c_2 என்பன்) d நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகன் என்று சொன்னேன். (என்றால்) நான் இப்படி சொன்னால். (e அது e_2 தேசமோ திருவேங்கடத்தானுக்கு) f திருமலையிலே வந்து ஸுலப₄னாய் நிற்கிறவனுக்கு A "அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி" என்றிருக்கிற g இது ஓர் ஏற்றமாயிற்றதோ? h ஸ்ரீவைகுண்ட₂நாத₂னுக்(கிறே அது ஏற்றம்,திருவேங்கடத்தானுக்)கு ஏற்றஞ்சொல்லுகிறேனாக ப்₄ரமித்தேன்; iB கானமும் வானரமும் வேடுமானார் i_2 ஓலக்கங்கொடுக்க நிற்கிறவனுக்கு i_3 நித்யஸூரிகள் ஓலக்கங்கொடுக்கநிற்கிறது ஓர் ஏற்றமோ—j பரமபத₃த்தைவிட்டு இங்கேவந்து இந்நிலத்தையிட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்படியிருக்கிறவனுக்கு. k முடிசூடி ராஜ்யம் பண்ணுமவனுக்கு ஏற்றஞ்சொல்லும்போது, k_2 தட்டியி

அ—னென்பன்; என்றால் அது தேசமோ" என்று அந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் (அத்யந்த ஹேயனான இத்யாதி₃) c_2 என்பன்-என்றேன் இத்யேதத் பூ₄தார்த்த₂பரம். b_2"என்றால் அது தேசமோ" இத்யநுதாபாநுகு₃ண்யாதி₃த்யபி₄ப்ராயேணாஹ (நித்யஸூரிகளுக்கு இத்யாதி₃) e (அது) "ஈசன் வானவர்க்கு" என்ற அது. e_2 தேசம்-ஏற்றம். f திருவேங்கடத்தானுக்கு அது ஓர் ஏற்றமாகாதபடியென்? என்கிற ஶங்கையிலே, ஸௌலப்₄யம் கொண்டாடியிருக்கிறவனுக்குப் பரத்வம் சொல்லுகை ஏற்றமாமோ? என்கிறார் (திருமலையிலே இத்யாதி₃) g (இது ஓர் ஏற்றமாயிற்றதோ) அன்றே, ஸ்ரீவைகுண்ட₂நாத₂னுக்கு ஏற்றம் சொல்லுகிறேனே? என்றபடி. h ஏற்றமல்லாதத்தைச் சொல்லுகைக்கு ஹேது என்னுடைய ப்₄ராந்தி; நெருப்புக்கு உவந்து "ப்ரஸாத₃ப்படுகிறேன்" என்கிறவனைப்போலே என்கிறார் (ஸ்ரீவைகுண்ட₂நாத₂னுக்கு இத்யாதி₃) உப₄ய விபூ₄திநாத₂னாயிருக்கிற இருப்பாகையாலே அல்லாதாரைக்காட்டில் அவனுக்கு ஏற்றமேயாகிலும், இங்கே வந்தபின்பு இந்த அவஸ்தை₂யில் அவனிலும் விலக்ஷணனானவனுக்கு அத்தை ஓர் ஏற்றமாகச் சொல்லப் பாத்தம்போருமோ? என்றபடி. i "ப்₄ரமித்தேன்" என்கிறதென், ஏற்றமல்லவோ? என்ன (கானமும் இத்யாதி₃) f,i யத்₃வா, "திருமலையிலே வந்து ஸுலப₄னாய் நிற்கிறவனுக்கு" இதி வாக்யம் விவ்ருணோதி (கானமும் இத்யாதி₃) i_2 ஓலக்கம்-ஸபை₄. i அத₂வா, "வானவர்க்கு ஈசன் என்னுமது இவனுக்கு ஏற்றமன்று" என்னுமதுக்குத் திருவேங்கடத்தானுக்கு அல்லாதவற்றிற்காட்டில் அதிஶயம் ஏதென்ன (கானமும் வானரமும் இத்யாதி₃) j"திருவேங்கடத்தானுக்கு"என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (பரமபத₃த்தை இத்யாதி₃) i_3"நித்யஸூரிகள்" இத்யாதி₃ வாக்ய க₂ண்ட₃த்தை இவ்வாக்யத்திலே அநுஷங்கி₃த்துக்கொள்வது. kஸௌலப்₄யமே ஏற்றமாம்படி இருக்கிறவனுக்குப் பரத்வம் சொல்லுகை தாழ்வாயிருக்கும் என்னுமத்தை லௌகிக

ஸ்ரீ—வானவர்க்கு ஈசனென்பன் என்றால் அது தேசமோ" என்று அந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் (அத்யந்த இத்யாதி₃) e அது - "ஈசன் வானவர்க்கு" என்ற அது. e_2 தேசமோ-தேஜஸ்ஸோ; ஏற்றமோ என்றபடி. f திருவேங்கடத்தானுக்கு அது ஏற்றமாகாதபடியென்? என்கிற ஶங்கையிலே, ஸௌலப்₄யங்கொண்டாடியிருக்கிறவனுக்குப் பரத்வம் சொல்லுகை ஏற்றமோ? என்கிறார் (திருமலையிலே இத்யாதி₃) g (இது ஓர் ஏற்றமாயிற்றதோ) அன்றே, ஸ்ரீவைகுண்ட₂நாத₂னுக்கு ஏற்றம் சொல்லுகிறேனே? என்றபடி. h ஏற்றமல்லாதத்தைச் சொல்லுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன, என்னுடைய ப்₄ராந்தி கார்யம் என்கிறார் (ஸ்ரீவைகுண்ட₂நாத₂னுக்கு இத்யாதி₃) i "ப்₄ரமித்தேன்" என்கிறதென், ஏற்றமன்றோ? என்ன (கானமும் இத்யாதி₃) கானமும் - காடும். வேடு-வேடர். i_2 ஓலக்கம் - ஸபை₄. j "திருவேங்கடத்தானுக்கு" என்றதுக்கு ப₄ாவம் (பரமபத₃த்தை

( ) இவ்வடைப்பிலுள்ளது சில ப்ரதிகளிலேயே. A 1-1-1. B நான்-திருவ 47.

ஈ—லிருந்தபோதைப்படியையிட்டு ஏற்றஞ்சொல்லவொண்ணுதே. திருவேங்கடத்தானுக்கு ஏற்றஞ்சொல்லலாவது பின்னை நீர் ஏதாக நினைத்திருந்தீர்? என்ன; (நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன் என்கண் பாசம்வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சோதி) **என்னவேண்டாவோ? இதுகிடக்க** l **அத்தையோ சொல்லுவது?** (நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்) m **நீசத்வத்தையும், நிறைவில்லாமையையுங்கூட்டி இங்ஙனே ஆழ்வாராகப் பண்ணிற்று என்கிறுராயிற்று.** n1.**"अमर्यादः" (அமர்யாத3:)** o1.**"नृपशुः" (ந்ருபஶு:) என்னுமாபோலே** p **ஜநநிக்கும் மற்றென்றுக்கும் வாசிவையாதே பரிமாறும் ஜந்மமிறே.** q **ஶாஸ்த்ரங்கள் "ஆகாது" என்று நிஷேதி4த்தவற்றை அநுஷ்டி2த்து, அவற்றில் நின்றும்** q2 **மீளமாட்டாதே போந்தேன். 1."क्षुद्रः" (க்ஷுத்3ர:)** r **"கெடுவாய்!**

அ—ந்யாயத்திலே த3ர்ஶிப்பிக்கிறுர் (முடிசூடி இத்யாதி) k2 தட்டி-சிறை. 2. "ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே" 3. "ப3ாலத்வஞ்சாதிவீர்யஞ்ச" இத்யாதி3. A "சிறுபேரழைத்தனவும் சீறியருளாதே" l (அத்தையோ சொல்லுவது) என்றது-"ஈசன் வானவர்க்கு என்பன்" என்றத்தையோ சொல்லுவது என்றபடி. m இவைகளை நிரூபகமாகச் சொன்னதுக்கு ப4ாவம் (நீசத்வத்தையும் இத்யாதி3) அல்பநீசத்வத்தையும் என்ற பாட2த்தில்-அத்யல்பமாய் அதிநீசமாயிருக்கிற பத3ார்த்த2க3தமான நைச்யத்தையும் என்றபடி. nB மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற ஆழ்வார் "நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்" என்று இப்படி மித்2யை சொல்லலாமோ? என்ன; நைச்யாநுஸந்த4ாநத்திலே அது தோ3ஷமன்று என்று காட்டுகிறுர் (அமர்யாத3 இத்யாதி3) o எடுத்த ஶ்லோகத்துக்கு அர்த்த2ம் (ந்ருபஶு: இத்யாதி3) பஶ்வாதி3களும் அமர்யாத3ங்களாயிருக்க மநுஷ்யனுன வாசி அவற்றில் ஏற்றமன்றே? என்ன (ந்ருபஶு: என்னுமாபோலே இதி) "பஶு:" என்று-/நாவான பஶு என்றும், /நாவாகையாலுண்டான வாசி இதிலும் தண்ணிமை என்கிறுர் என்று கருத்து. n (அமர்யாத3:) நிஷித்3த4ஜ்ஞாநமுமுண்டாய், ஶாஸ்த்ரவஶ்யமான ஜந்மத்திலே பிறந்து செய்தமையில்லையே அவற்றுக்கு; ஆகையால் என்னைப் பார்க்கில் அவற்றை "வஸிஷ்டா2ர்" என்னவேண்டாவோ? p ப்ரஸித்3தே4ந ஹ்யப்ரஸித்3த4ம் பே3ாத4நீயம் இத்யத்ர, "பஶு:" இத்யஸ்யார்த்த2மாஹ (ஜநநிக்கும் மற்றென்றுக்கும் இத்யாதி3) q இந்த த்3ருஷ்டாந்தத்தாலே ப2லிதமான அர்த்த2த்தை உபஜீவித்து, "அமர்யாத3:" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஶாஸ்த்ரங்கள் என்று தொடங்கி) (ஶாஸ்த்ரங்கள் ஆகாதென்று இதி) அஸ்மாத் பூர்வம், "அப்படியே" இதி த்3ரஷ்டவ்யம். q2 (மீளமாட்டாதே) காலவிஶேஷநிர்த்தே3ஶாப4ாவஸித்3த4ம். r உத்தரோத்தர

ஜீ—இத்யாதி3) k கீழ் எல்லாவற்றுலும் ப2லிதம் (முடிசூடி இத்யாதி3) k2 தட்டி-சிறை. l அத்தையோ-"ஈசன் வானவர்க்கென்பன்" என்றத்தையோ. m இவற்றை நிரூபகமாகச் சொன்னதுக்கு ப4ாவம் (நீசத்வத்தை இத்யாதி3) n இப்படி சொன்னபேருண்டோ? என்ன (அமர்யாத3 இத்யாதி3) இத3ம் ஸ்தோத்ரே—o,p "பஶு:" என்றதுக்கு அர்த்த2ம் (ஜநநிக்கும் இத்யாதி3) n.q இந்த த்3ருஷ்டாந்தத்தால் ப2லித்த அர்த்த2த்தை உபஜீவித்துக்கொண்டு, "அமர்யாத3:" என்றதுக்கு அர்த்த2ம் (ஶாஸ்த்ரங்கள் இத்யாதி3) இவ்வாக்யத்தின் அடியிலே- "அப்படியே" இத்யத்4யாஹார்யம். q2(மீளமாட்டாதே) என்றது-காலவிஶேஷ நிர்த்தே3ஶாப4ாவஸித்3த4ம். r உத்தரோத்தர

ப்ர— (நாலாம் பாட்டு) (ஈசன் இத்யாதி3) (நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்)

n1. स्तोत्रे—"अमर्यादः क्षुद्रश्चलमतिरसूयाप्रसवभूः कृतघ्नो दुर्मानी स्मरपरवशो वञ्चनपरः । नृशंसः पापिष्ठः कथमहमितो दुःखजलधेरपारादुत्तीर्णस्तव परिचरेयं चरणयोः ॥"

Aதிருப்பா-28. B1-1-1. /(நா)ந்ருஶப்3த3த்தின் முதல்வேற்றுமையொருமை; மனிதன் என்றுபொருள்-

ஈ—ஶாஸ்த்ரமர்யாதை$_3$யைத் தப்பி நிற்கவாகாதுகாண்" என்று ஒருவன் சொன்னால், அதைக் கைக்கொள்ளுந்தனை நெஞ்சில் அளவில்லாதானொருவன். 1. "चलमतिः" (சலமதி:) s அத$_2$வா, s$_2$ சொல்லுவாரையும் பெற்று, அது நெஞ்சிலே படவும் பெற்றதாகில் அதுதன்னை s$_3$விஶ்வஸிக்கப்படாது; tA"நின்றவாநில்லா நெஞ்சினையுடையேன்" என்னுமாபோலே. 1. "असूयाप्रसवभूः" (அஸூயாப்ரஸவபூ$_4$:) u ஹிதஞ்சொன்னவனுடைய உத்கர்ஷமாயிற்றுப் பொறாதது. 1. "कृतघ्नः" (க்ருதக்$_4$ந:) உபகரித்த விஷயத்திலே, அத்தை v இல்லைசெய்து w அபகாரங்களைப் பண்ணிப்போந்தேன். 1. "दुर्मानी" (து$_3$ர்மாநீ) அபகாரங்களைப் பண்ணிப்போருகையன்றிக்கே x ஹிதஞ்சொன்னவர்களுக்கும் என்னை மேலாக நினைத்துப்போந்தேன். y1. "स्मरपरवशः"

அ—பத$_3$ாநாம் பூர்வபூர்வ ஸங்க$_3$திம் ஹ்ருதி$_3$ நித$_4$ாய தத$_3$நுகு$_3$ணமேவார்த்த$_2$மாஹ (கெடுவாய் ஶாஸ்த்ரமர்யாதை$_3$யை இதி) இவன் மிகவும் புல்லியனுகையாலே "ஶாஸ்த்ரமர்யாதை$_3$ தப்ப நிற்கவொண்ணுது" என்றால், "நீதான் எப்படிப்பட்டவன், அவன்தான் எப்படிப்பட்டவன்" என்றாற்போலே சொல்லுகிறதித்தனையொழிய, கைக்கொள்ளுந்தனை நெஞ்சில் அளவில்லாதானொருவன் என்றபடி. r,s1. "க்ஷுத்$_3$ர:" இத்யத்ர கேநசிது$_3$பதி$_3$ஷ்டார்த்த$_2$க்$_3$ரஹணநுரூபஜ்ஞாநம் நாஸ்தீத்யுக்தம்; 1. "சலமதி:" இத்யத்ர-ஜ்ஞாநமங்கீ$_3$க்ருத்ய தஸ்ய சலத்வமுச்யதே; தயோர் விரோத$_4$மப்$_4$யுபக$_3$மவாதே$_3$ந பரிஹரந்நாஹ (அத$_2$வேதி) s$_2$ 2. "ஸுலப$_4$ா: புருஷா ராஜந்! ஸததம் ப்ரியவாதி$_3$ந:। அப்ரியஸ்ய து பத்$_2$யஸ்ய வக்தா ஶ்ரோதா ச து$_3$ர்லப$_4$:॥" இத்யேதத்$_3$த்$_4$ருதி$_3$ நித$_4$ாயாஹ (சொல்லுவாரையும் பெற்று இத்யாதி$_3$) (சொல்லுவாரையும் பெற்று) இவன் அமர்யாத$_3$னுகையாலே இவனருகிற்சேருவாரில்லையே. இவன் B மறம் சுவர் மதிலெடுத்துக் கொண்டு நிற்கையாலே ஒருவரும் சொல்லார்களென்று தோற்றுகிறது என்றுமாம். s$_3$ (விஶ்வஸிக்கப்படாது இதி) 3. "ப்ரஸீத$_3$ லங்கேஶ்வர ராக்ஷஸேந்த்$_3$ர லங்காம் ப்ரஸந்நோ ப$_4$வ ஸாது$_4$ க$_3$ச்ச$_2$। த்வம் ஸ்வேஷு தா$_3$ரேஷு ரமஸ்வ நித்யம் ராமஸ்ஸபா$_4$ர்யோ ரமதாம் வநேஷு॥" இதி மாரீசேநோக்தோ ராவணோ லங்காம் க$_3$த்வாபி ஶூர்ப்பணகா$_2$தி$_3$பி$_4$: க்ஷுபி$_4$தஹ்ருத$_3$யஸ்ஸந் புநர் மாரீசாஶ்ரமம் ப்ராப்ய தம் ஸஹாயத்வேந ப்ரார்த்த$_2$யாமாஸ; ததி$_3$ஹ உதா$_3$ஹரணத்வேந த்$_3$ரஷ்டவ்யம். t ஸம்வாத$_3$ம் (நின்றவாநில்லா இத்யாதி$_3$) திருமொழி. 4. "சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண ! ப்ரமாதி$_2$ ப$_3$லவத்$_3$த்$_3$ருட$_4$ம்। தஸ்யாஹம் நிக்$_3$ரஹம் மந்யே வாயோரிவ ஸுது$_3$ஷ்கரம்॥" u (ஹிதம் சொன்னவனுடைய) "சலமதி" என்கிறவிடத்திலே ப்ரஸ்துதன் அவனிறே. v இல்லைசெய்து - அஸத்ஸமமாக்கி. ஹநநமாவது - இல்லைசெய்கை. w இவரான வாசிக்கு அர்த்த$_2$ாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (அபகாரங்களைப் பண்ணிப்போந்தேன் என்று) க்ருதமஸ்யாஸ்தீதி - க்ருத:, கர்த்தரி க்த:; அத$_2$வா அர்ஶஆத்$_3$யச்ப்ரத்யய:; பு$_4$க்தா: ப்$_3$ராஹ்மணா:, பீதா க$_3$ாவ: இதிவத். x (ஹிதஞ்சொன்னவர்களுக்கு) 1. "சலமதிரஸூயாப்ரஸவபூ$_4$:" என்று அவர்களிறே ப்ரஸ்துதர். y1. "ஸ்மரபரவஶ:" என்று-ஸ்மரஸ்ய பரவஶ: என்னுதல், ஸ்மரபராணும் வஶ: என்னுதல். y$_2$ இவ்விடத்தில் இரண்டாமர்த்த$_2$த்தை அருளிச்செய்கிறார்

ஜீ—பத$_3$ாநாம் பூர்வபூர்வ பத$_3$ஸங்க$_3$திம் ஹ்ருதி$_3$ நித$_4$ாய தத$_3$நுகு$_3$ணமேவார்த்த$_2$மாஹ (கெடுவாய் இத்யாதி$_3$) r,s1. "க்ஷுத்$_3$ர:" என்கிறவிடத்திலே-கேநசிது$_3$பதி$_3$ஷ்டார்த்த$_2$ க்$_3$ரஹணநுரூபஜ்ஞாநம் நாஸ்தீத்யுக்தம்; 1. "சலமதி:" இத்யத்ர-ஜ்ஞாநே ஸத்யபி விஶ்வாஸராஹித்யமுச்யதே. s2. "அப்ரியஸ்ய து பத்$_2$யஸ்ய வக்தா ஶ்ரோதா ச து$_3$ர்லப$_4$:" என்றத்தைப்பற்ற (அத$_2$வா சொல்லுவாரையும் இத்யாதி$_3$) t இதுக்கு ஸம்வாத$_3$ம் (நின்றவாநில்லா இத்யாதி$_3$) திருமொழி. ஒருபடிப்பட்டிராத நெஞ்சையுடையேன் இத்யர்த்த$_2$:. 4. "சஞ்சலம் ஹி மந:" இத்யாதி$_3$.

A பெரியதிரு 1-1-4. B திருமாலை-6.

ஈ—(ஸ்மரபரவஶ:) y_2 அறிவுடையார்க்கு மேலாக நினைத்திருப்பது, காமுகர்க்குக் கீழாக நினைத்திருப்பது. z1. "वञ्चनपर:" (வஞ்சநபர:) z_2 புறம்பே பறித்துக்கொண்டு வந்து ஒரு ஸ்த்ரீபக்கலிலே ஒதுக்குமாயிற்று; அங்கே திரண்டவாறே அவ்விடந்தன்னில் நின்றும் அபஹரிக்குமாயிற்று. 1. 'नृशंस:" (ந்ருஶம்ஸ:) "நம்மை விஶ்வஸித்த விஷயத்திலே க்ருத்ரிமத்தைப் பண்ணினோம்" என்று இரக்கமுமின்றிக்கேயிருக்கை. 1. "पापिष्ठ:" (பாபிஷ்ட$_2$:) a இதுதான் உருவச் செல்லும்படியாயிற்று மேன்மேலெனக் காரியம்பார்ப்பது. a_2 பாபத்திலேயாயிற்று ஊன்ற அடியிட்டிருப்பது. b "இது ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததேயாகிலும், நான் என் வாயால் இப்பாசுரம் சொல்லமாட்டேன்" என்னுமாம் அநந்தாழ்வான். (நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்)-c அநாத்மகு$_3$ணமே என்பக்கலிலேயுள்ளது, ஆத்மகு$_3$ணங்கள் ஒன்றுமில்லை. d "என் தண்மையும் நிறைவில்லாமையுமிறே நான் d_2 இவ்வார்த்தை சொல்லிற்று என்கிறார்" என்பராம் பிள்ளை

அ—(அறிவுடையார்க்கு இத்யாதி$_3$) A "தூர்த்தரோடிசைந்த காலம்" என்னக்கடவதிறே. y,z,z_2 "ஸ்மரஸ்ய பரவஶ:" என்ற அர்த்த$_2$த்துக்குச்சேர, "வஞ்சநபர:" என்றதுக்கு அர்த்த$_2$ம் அருளிச்செய்கிறார் (புறம்பே பறித்து இத்யாதி$_3$) இவ்விடத்தில் B "துவர்த்த செவ்வாயினார்க்கே துவக்கறத் துரிசனானேன்" என்றத்தைக் கண்டுகொள்வது. துவக்கு-ஸங்க$_3$ம். துரிசன்-கள்ளன். துவக்கற-அவர்களுக்கு என்பக்கல் ஆசையறும்படி என்றபடி. a 2. "அதிஶாயனே தமபி$_3$ஷ்ட$_2$னௌ" இத்யேதத்$_3$த்$_4$ருதி$_3$ நித$_4$ாயாஹ (இதுதான் உருவச்செல்லும்படி இதி) a_2 "பாபே திஷ்ட$_2$தீதி-பாபிஷ்ட$_2$:" என்று ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு வ்யுத்பத்திபண்ணித் தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (பாபத்திலேயாயிற்று இத்யாதி$_3$) b ப்ராஸங்கி$_3$கம் (இது ஆளவந்தார் இத்யாதி$_3$) யாமுநாசார்ய: ஸ்வநைச்யாநுஸந்த$_4$ாநாதிஶயேந ஏவமவோசத்; அஸ்மாபி$_4$ரபி ததே$_2$ாச்யமாநே ஸதி யாமுநாசார்யவிஷயே மஹாநபசார: ஸ்யாத்; ஏதாத்$_3$ருஶாகாராணும் யாமுநாசார்யவிஷயேऽநுஸந்த$_4$ாநாதி$_3$தி ப$_4$ாவ:. c "நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்" இத்யஸ்ய பிண்டி$_3$தார்த்த$_2$மாஹ (அநாத்மகு$_3$ணமே இத்யாதி$_3$) d "நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேனாகையாலே-திருவேங்கடத்தானை-வானவர்க்கு ஈசனென்பன்" இத்யந்வயம் ஹ்ருதி$_3$ நித$_4$ாயாஹ (என் தண்மையும் இத்யாதி$_3$) d_2 (இவ்வார்த்தை) என்றது-"வானவர்க்கு-ஈசன்" என்ற வார்த்தை என்றபடி. "நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்" என்று-அநாத்மகு$_3$ண பரிபூர்ணனாய் ஆத்மகு$_3$ணரஹிதனாயிருக்கையாலே திருவேங்கடத்தானுக்கு ஏற்றம் சொல்லப்புக்கு "வானவர்க்கு ஈசன்" என்று சொன்னேன் என்றபடி. நம்பிள்ளை நிர்வாஹத்துக்கு அந்வயம் - "நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேனை என்கண்பாசம்வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சோதியான - திருவேங்கடத்தானுக்கு - வானவர்க்கு ஈசனென்பன், என்றால் அது தேசமோ" என்று. d அன்றிக்கே, பிள்ளை திருநறையூரரையர்

ஜீ—y,y_2 "ஸ்மரபராணும் வஶ:" என்று இவ்விடத்திலே விவக்ஷிதம். A "தூர்த்தரோடிசைந்த காலம்" என்னக்கடவதிறே. z1. "வஞ்சநபர:" என்றவிடத்திலே-B "துவர்த்த செவ்வாயினார்க்கே துவக்கறத் துரிசனானேன்" என்றத்தைக் கண்டுகொள்வது. துவக்கு-ஸங்க$_3$ம். துரிசன்-கள்ளன். துவக்கற-அவர்களுக்கு என்பக்கல் ஸங்க$_3$மறும்படி. a 2. "அதிஶாயனே தமபி$_3$ஷ்ட$_2$னௌ" என்று இஷ்ட$_2$ந்ப்ரத்யயாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (இதுதானுருவ இத்யாதி$_3$) a_2 "பாபே திஷ்ட$_2$தீதி-பாபிஷ்ட$_2$:" என்று வ்யுத்பத்திபண்ணித் தாத்பர்யாந்தரம் (பாபத்திலேயாயிற்று இத்யாதி$_3$) b ப்ராஸங்கி$_3$கம் (இது ஆளவந்தார் இத்யாதி$_3$) c "நீசனேன்" இத்யாதி$_3$க்குப் பிண்டி$_3$தார்த்த$_2$ம் (அநாத்மகு$_3$ணமே இத்யாதி$_3$) d "நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேனாகையாலே - வானவர்க்கு ஈசன் என்பன; என்றால்-என்கண் பாசம்வைத்த பரஞ்சுடர்ச் சோதியான-திருவேங்கடத்தானுக்கு—

A திருமாலை-16. B திருமாலை-31.

ச—திருநறையூரரையர். / (இவ்வார்த்தையென்றது - "ஈசன் வானவர்க்கென்பன்" என்றத்தை) e என்கண் பாசம்வைத்த-என்பக்கலிலே பாசத்தை வைத்த. f நித்ய ஸூரிகளுக்கு ஈசனுயிருந்தான், என்பக்கலிலே ஸங்க$_3$த்தைப் பண்ணினுன். g அவர்கள் ஸத்தையுண்டாகைக்காக அவர்களோடே கலந்தான், தன் ஸத்தை பெறுகைக்காக என்னுேடேவந்து கலந்தான். h ப்ராத$_2$ம்யத்துக்கும் பழிக்கும் செங்கல் சீரைக்கும் ஜீவநம் வைப்பாரோபாதி h$_2$ அவர்கள்பக்கல்; h$_3$ நெஞ்சும் உடம்பும் தந்தது

அ—நிர்வாஹத்துக்கு அந்வயம் - " நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேனுகையாலே - வானவர்க்கு ஈசனென்பன், என்ருல் - என்கண் பாசம்வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சோதியான - திருவேங்கடத்தானுக்கு- அது தேசமோ " என்று. e "என்கண் பாசம்வைத்த" இத்யஸ்யார்த்த$_2$த்$_3$வயம்-மயி நிரதிஶய ஸ்நேஹயுக்தஸ்யேதி ப்ரத$_2$ம:. A "மயர்வற மதிநலம் அருளினன்" இதிப்ரகாரேண ஸ்வ விஷயாம் ப$_4$க்திம் மயி ப்ரதிஷ்ட$_2$ாபிதவத இதி த்$_3$விதீய:. f "வானவர்க்கு ஈசனென்பன்" இத்யபி$_4$த$_4$ாநாத$_3$பி "என்கண் பாசம்வைத்த" இத்யாத$_3$ாவதிஶயம் ஶப்$_3$த$_3$ ஏவ த$_3$ர்ஶயதி (நித்யஸூரிகளுக்கு இதி) g இத்தாலே - அவர்கள் பக்கல் ஸ்நேஹம் குறைந்திருக்குமென்னுமதுவும், இவர்பக்கல் ஸ்நேஹம் அதி$_4$கமென்றும் தோற்றுகிறபடி எங்ஙனே? என்ன; " வானவர்க்கு " இத்யத்ரத்யாம் ஷஷ்ட$_2$ிவிப$_4$க்திம் "பாசம்வைத்த" இத்யத்ர - ஸங்க$_3$ஸ்த$_2$ாபந விஷயே ப$_4$க$_3$வந்நிஷ்ட$_2$ம் கர்த்ருத்வஞ்ச ஹ்ருதி$_3$ நித$_4$ாயாஹ (அவர்கள் ஸத்தை இத்யாதி$_3$) h "வானவர்க்கு ஈசன்" இதி பத$_3$ஞ்ச " என்கண்பாசம் வைத்தவனுன - என்கண் - வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சோதியையுடையவனுக்கு " இதி யோஜநாஞ்ச ஹ்ருதி$_3$ நித$_4$ாயாஹ (ப்ராத$_2$ம்யத்துக்கும் இத்யாதி$_3$) ப்ரத$_2$மத: பாணிக்$_3$ரஹணேந ச, "ஜ்யேஷ்ட$_2$ப$_4$ார்யாஜீவநம் ந த$_3$த$_3$ாதி" இதி லோகாபவாத$_3$ப$_4$யேந ச, ஜ்யேஷ்ட$_2$ப$_4$ார்யாயா: காஷாயவஸ்த்ரபூர்வகபி$_4$க்ஷார்த்தே$_2$ பர்யடநாத$_3$ாக$_3$ாமிமஹாபவாத$_3$ப$_4$யேந ச தே$_3$ஹத$_4$ாரணமாத்ரஜீவநம் த$_3$த$_3$ாதி. 1. "யத்ர பூர்வே ஸாத$_4$யாஸ் ஸந்தி தே$_3$வா:" என்கையாலே - ப்ராத$_2$ம்யம் சொல்லிற்று. h$_3$ "பாசம்வைத்த" என்கையாலே - நெஞ்சுகொடுத்தமை சொல்லிற்று. "பரஞ்சுடர்ச்சோதிக்கு" என்கையாலே- உடம்புகொடுத்தமை சொல்லிற்று. i "பரஞ்சுடர்ச்சோதி" இத்யேதத் - "என்கண்பாசம்வைத்த"

ஜீ—அது தேசமோ" இத்யந்வய:. இந்த அந்வயம் பிள்ளை திருநறையூரரையர் நிர்வாஹத்துக்கு. -" நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேனுகையாலே-வானவர்க்கு ஈசன் என்பன் " என்று அந்வயித்து அர்த்த$_2$ம் (என் தண்மையும் இத்யாதி$_3$) d$_2$ இவ்வார்த்தை-"வானவர்க்கு ஈசன்" என்ற வார்த்தை. f "வானவர்க்கு - ஈசன் - என்கண் பாசம்வைத்த" என்று கூட்டி ப$_4$ாவம் (நித்யஸூரிகளுக்கு இத்யாதி$_3$) g ப$_2$லிதம் (அவர்கள் ஸத்தை இத்யாதி$_3$) யத்$_3$வா, "வானவர்க்கு ஈசன்-என்கண் பாசம்வைத்த பரஞ்சுடர்ச் சோதியானுன்" என்கிருர் (அவர்கள் ஸத்தை இத்யாதி$_3$) என்னுதல், h வானவர்க்கு ஈசன் - என்கண் பாசத்தையும் - பரஞ்சுடர்ச் சோதியையும்-வைத்தான் என்கிருர் (ப்ராத$_2$ம்யத்துக்கும் இத்யாதி$_3$) ப்ராத$_2$ம்யத்துக்கும் - ப்ரத$_2$மத: பாணிக்$_3$ரஹணம் பண்ணினதுக்கும், " ஜ்யேஷ்ட$_2$ ப$_4$ார்யைக்கு ஜீவநம் கொடுக்கவில்லை" என்கிற லோகாபவாத$_3$ப$_4$யத்துக்கும், காஷாயவஸ்த்ரத$_4$ாரணம்பண்ணிப் பிச்சை புக்காளாகில் வருகிற மஹாபவாத$_3$த்தாலும் மூத்தாளுக்கு தே$_3$ஹத$_4$ாரணமாத்ரத்துக்கு ஜீவநம் வைப்பாரோபாதி இத்யர்த்த$_2$:. h$_2$ அவர்கள்-ஸூரிகள். h 1. "பூர்வே ஸாத்$_4$யாஸ் ஸந்தி தே$_3$வா:" என்கையாலே ப்ராத$_2$ம்யம். h$_3$ "பாசம் வைத்த" என்கையாலே - நெஞ்சு கொடுத்தமை சொல்லிற்று; " பரஞ்சுடர்ச் சோதிக்கு " என்கையாலே - உடம்புகொடுத்தமை சொல்லிற்று. h$_4$ "என்னிடத்திலே ஸ்வவிஷயமான ஸங்க$_3$த்தை யுண்டாக்கின" என்று அர்த்த$_2$ாந்தரம் (அன்றியே இத்யாதி$_3$) h,i "பரஞ்சுடர்" என்றதுக்கு

A1-1-1. /( ) இவ்வடைப்பிலுள்ளது பல ஸ்ரீகோசங்களிலில்லை; உரைகளுக்கு முரண்பட்டது.

ஈ—எனக்கு என்கிறுர். b$_4$ அன்றியே, "எனக்குத் தன்பக்கலிலே ஸங்க$_3$முண்டாம்படி பண்ணினுன் என்கிறுர் என்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு" என்று அருளிச்செய்வர். அதாவது:— என்கண் பாசம்வைத்த-**என்னிடத்திலே ஸ்வவிஷயபாசத்தையுண்டாக்கினுன் என்றபடி.** (பரஞ்சுடர்ச் சோதிக்கே) i **அஹ்ருத$_3$யமாயிருக்கச்செய்தே i$_2$ மனிச்சுக்காகக் கலந்தாணுயிருக்கையன்றிக்கே ஸஹ்ருத$_3$யமாகக் கலந்தான் என்னுமிடம் தோற்றுநின்றதாயிற்று வடிவிற்பிறந்த புகர். j உஜ்ஜ்வலனுயிராநின்றுன். k கலந்தபின்பு முன்பில்லாத புகரெல்லாமுண்டாயிராநின்றது வடிவிலே. l பிராட்டியோடே கலந்தாற்போலே இராநின்றுன்.** 4.

அ—இத்யஸ்மிந்நர்த்தே$_2$ ஜ்ஞாபகஹேதுக$_3$ர்ப்ப$_4$விஶேஷணம் இத்யபி$_4$ப்ராயேண ப$_4$ாவாந்தரமாஹ (அஹ்ருத$_3$யமாயிருக்க இதி) i$_2$ மனிச்சுக்காக - மாநுஷ்யத்துக்காக, j "சுடர்" என்றதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (உஜ்ஜ்வலனுயிராநின்றுனென்று) k"என்கண் பாசம்வைத்த பின்பு-பரஞ்சுடர்ச்சோதியானவனுக்கு" இத்யர்த்த$_2$ாந்தரம் ஹ்ருதி$_3$ நித$_4$ாயாஹ (கலந்தபின்பு இதி) யத்$_3$வா, "பரம்" என்ற விஶேஷணத்திற்குத் தாத்பர்யம் (கலந்தபின்புஇத்யாதி$_3$) i,k(அஹ்ருத$_3$யமாயிருக்கச்செய்தே) இதி வாக்யம் (கலந்தபின்பு) இதி வாக்யஞ்ச-ஏகப$_4$ாவபரம் வா. ஆக, பாசமும்வைத்துப் பரஞ்சுடர்ச்சோதியுமாகுன் என்னுதல்; அதாவது-நெஞ்சையும் உடம்பையும் எனக்குக் கொடுத்தான என்றபடி. அன்றிக்கே, "என்கண் பாசம்வைத்த பிற்பாடு, ஜீவநம் வைப்பாரோபாதி அவர்கள் பக்கல்; நெஞ்சும் உடம்பும் தந்தது எனக்கு" என்கிறுர். h$_4$ அன்றியே "'எனக்குத் தன்பக்கலிலே ஸங்க$_3$முண்டாம்படி பண்ணினுன் என்கிறுர்' என்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு" என்று ஜீயர் அருளிச்செய்வர். k என்கண் பாசம்வைத்தபின்பு பரஞ்சுடர்ச்சோதியானுன் என்னுதல். l பராங்குஶார்யேண ஸஹ ஸம்ஶ்லேஷாநந்தரம் நிரவதி$_4$கதீ$_3$ப்தியுக்தோऽபூ$_4$தி$_3$த்யத்ர த்$_3$ருஷ்டாந்தமாஹ (பிராட்டியோடே இதி) 1. "**தயா ஸ ராஜர்ஷிஸுதோऽபி$_4$ராமயா ஸமேயிவாநுத்தமராஜகந்யயா। அதீவ ராமஶ்ஶுஶுபே$_4$ऽதிகாமயா விபு$_4$: ஶ்ரியா விஷ்ணுரிவாமரேஶ்வர:॥**". d பிள்ளை திருநறையூரறையர் நிர்வாஹே—2."**லவணவணிஜ: கர்ப்பூரார்க$_4$ம் கிமித்யபி$_4$மந்யதே**"இதி ஶ்லோகோऽத்ர த்$_3$ரஷ்டவ்ய:. h (ப்ராத$_2$ம்யத்துக்கும்) இதி வாக்யே-A"பற்றிலனீசனும்" B"அந்தாமத்தன்புசெய்து" 3. "**த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம**" C"அன்றீன்ற கன்றுக்குத் தாயிரங்கி, முன்னணைக்கன்றையும் புல்லிட வந்தவர்களையும் கொம்பிலும் குளம்பிலும் ஏற்குமாபோலே, / பிராட்டிமாரையும் ஸூரிகளையும்விட்டு ஸ்நேஹித்துக்கொண்டு போரும்" இதி ஹ்யுச்யதே. k (கலந்தபின்பு இதி வாக்யம்) த்ருதீயப$_4$ாவபரமித்யுக்தி:-த்$_3$ருஷ்டாந்தே அநுமாபகபரத்வவிவக்ஷாயா அப$_4$ாவாத். l,k தத்ராப்யநுமாபகத்வவிவக்ஷாபி ஸம்ப$_4$வதீதி (அஹ்ருத$_3$யமாயிருக்கச்செய்தே) இதி வாக்யேந ஸஹ ஏகப$_4$ாவபரம் சேத்யுக்தம். 4. "**ந ஹி ஸர்வதா$_2$ ஸாம்யம்**

ஜீ—(ப்ராத$_2$ம்யத்துக்கும்) இத்யாதி$_3$வாக்யத்திலே-பூர்வப$_4$ாவியாக அருளிச்செய்து, அபரப$_4$ாவியாக அர்த்த$_2$ாந்தரம் (அஹ்ருத$_3$யமாய் இத்யாதி$_3$) "பரஞ்சுடர்ச் சோதி" என்கிற இது-என்கண் பாசம்வைத்தமைக்கு ஜ்ஞாபகஹேதுக$_3$ர்ப்ப$_4$விஶேஷணம் என்றபடி. i$_2$ மனிச்சுக்காக-மாநுஷ்யத்துக்காக. j **ஶப்$_3$த$_3$**ார்த்த$_2$ம் (உஜ்ஜ்வலனுயிராநின்றுன் என்று) k"பரம்" என்ற விஶேஷணத்துக்கு ப$_4$ாவம் (கலந்தபின்பு இத்யாதி$_3$) l இதுக்கு த்$_3$ருஷ்டாந்தம் (பிராட்டி இத்யாதி$_3$) 1. "**தயா ஸ ராஜர்ஷிஸுதோऽபி$_4$ராமயா**" இத்யாதி$_3$ ப$_3$ாலகாண்ட$_3$ாந்த ஶ்லோகோऽத்ராநுஸந்தே$_4$ய:. "வானவர்க்கு ஈசன் என்பன், என்றல், நீசனேன் என்று தொடங்கி, சோதியான - திருவேங்கடத்தானுக்கு - அது தேசமோ" இத்யந்வய:. "பரஞ்சுடர்" இத்யாதி$_3$க்கு—"நிரதிஶயௌஜ்ஜ்வல்ய விஶிஷ்டமான தேஜோமயவிக்$_3$ரஹயுக்தனுக்கு". "நீசனேன்"

A 1-2-6 B 2-5-1 C தத்வத்ரயம் 151. / (பா) பெரியபிரட்டியாரையும்.

5. சோதி யாகியெல் லாவுல குந்தொழும்
ஆதி மூர்த்தியென் றுலள வாகுமோ
வேதி யர்முழு வேதத் தமுதத்தைத்
தீதில் சீர்த்திரு வேங்கடத் தானையே.

ஆ— 5. வ்யா:— (சோதியாகி) எனக்குங்கூடத் தன்னைத் தந்தருளினன் என்னும் இதுதான் ஓர் ஏற்றமோ, தன்படியைப் பார்த்தால்? அவனுடைய ஔதா₃ர்யாதி₃ கு₃ணங்களைச் சொல்லுமிடத்தில் அந்த வேத₃ங்களே சொல்லவேண்டாவோ? நமக்கு நிலமோ? ஆதலால் இப்படி பரமோதா₃ரனான திருவேங்கடமுடையான், தன் திருவடிகளில் அடிமை செய்கையாகிற ஸம்பத்தை உங்களுக்குத் தந்தருளும் என்கிறார். 5.

ஒ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் — திருவேங்கடமுடையான்படிக்கு என்னை விஷயீகரித்தான் என்றால்தான் கு₃ணமாகப் போருமோ? என்கிறார்.

வ்யா:— (சோதியென்று தொடங்கி) அத்யந்த விலக்ஷணமான ஸௌந்த₃ர்யாதி₃ கல்யாணகு₃ணங்களையுடையனான தன்னை எனக்கு பு₄ஜிக்கத்தந்தான் என்ற இது அவனுக்கு ஓர் ஏற்றமாகப்போருமோ? நிக்ருஷ்டதைக்குத் தமக்குஅப்பாலில்லாமையாலே, எல்லாவுலகும் தொழுமென்னவே - தம்மையே சொல்லிற்றும். வைதி₃கருடைய த₄நமான வேத₃ங்களெல்லாவற்றாலும் நிரதிஶயபோ₄க்₃யமாக ப்ரதிபாதி₃க்கப்படுகிறவனை. அவனுடைய சீருக்குத் தீதிலாமையாவது - "இன்னாராவர், இன்னாராகார்" என்று வரையாமை ஒரு கு₃ணமன்றிக்கே ஸ்வரூபமாகை. 5.

ப— 5. அவ:— அநந்தரம், 'ஶீலவான்' என்கிற இவ்வளவோ? அந்த ஶீலத்தோடே நிரதிஶயபோ₄க்₃யபூ₄தனானவனுக்கு ஸர்வேஶ்வரன் என்றும் பெருமையோ? என்கிறார்.

வேதியர் — வைதி₃கருடைய, **முழுவேதத்து** — ஸமஸ்தவேத₃ங்களிலும், [1. "आनन्दो ब्रह्म" (ஆநந்தோ₃ ப்₃ரஹ்ம) 2. "रसो वै सः" (ரஸோ வை ஸ:) என்று

அ- த்₃ருஷ்டாந்தஸ்ய"இதி ந்யாயாத் ஏகப₄ாவபரத்வேऽபிஅநுமாபகத்வவிவக்ஷாராஹித்யேऽப்யேக தே₃ஶோ த்₃ருஷ்டாந்தோ வா. 4.

ஜீ—இத்யாதி₃க்கு - "தன்னணியனாய் கு₃ணபூர்த்தியொன்றுமின்றிக்கேயிருக்கிற என்பக்கல்" இதி ஶப்₃த₃ார்த்த₂:. 4.

ஆதே₃— நாலாம் பாட்டு. நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனென்று சொன்னேன் என்றால், திருமலையிலே வந்து ஸுலப₄னாய் நிற்கிறவனுக்கு இது ஓர் ஏற்றமாயிற்றதோ — அநந்த தோ₃ஷது₃ஷ்டனாய, ஆத்மகு₃ணலவலேஶரஹிதனாயிருக்கிற என்பக்கலிலே ஸங்க₃த்தைப்பண்ணி, பெரும் பேறுபெற்றாற்போலே உஜ்ஜ்வலனாய் விளங்காநின்றவனுக்கு? என்கிறார் "ஈசன்" இத்யாதி₃யால். 4.

ப—ப்ரதிபாதி₃க்கப்பட்ட,] **அமுதத்தை**—போ₄க்₃யதாதிசயத்தை உடையனாய், **தீது**—(போ₄க்தாக்களுடைய யோக்₃யதையைப் பார்த்து அநுப₄விப்பிக்கையாகிற) தீது, **இல்**—இன்றியே, **சீர்**—(Aகானரும் வானரும் வேடுமான தாழ்ந்தாரை அநுப₄விப்பிக்கும்) கு₃ணத்தையுடையனை, **திருவேங்கடத்தானை** — திருவேங்கடமுடையானை. **சோதியாகி** — உஜ்ஜ்வலவிக்₃ரஹவிசிஷ்டனாய்க்கொண்டு, **எல்லாவுலகும்** —(உத்கர்ஷாபகர்ஷவிபா₄க₃மற)எல்லாரும், **தொழும்**—ஆச்ரயிக்கும்படியாய், **ஆதி** — ஸமஸ்தகாரணபூ₄தனான, **மூர்த்தி** — ஸர்வேச்வரனை, **என்றால்**—என்றால், **அளவாகுமோ**—பெருமையோ ?

மேன்மையும் ஆச்ரயணீயத்வமும் நீர்மையோடுகூடின போ₄க்₃யதைக்குத் தகுதியல்ல என்று கருத்து. அளவு-பெருமை. 5.

இ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் — திருவேங்கடமுடையான்படிக்கு என்னை விஷயீகரித்தான் என்றால் அது கு₃ணமாகப்போமோ, என்னிலும் தாழ்ந்தாரையும் தேடி, அது பெறுதேயிருக்கிறவனுக்கு ? என்கிறார்.

வ்யா:—**(சோதியாகி)** நிரவதி₄க தேஜோரூபமான திருமேனியையுடையனாய்; **1. "तेजसां राशिमूर्जितम्" (தேஜஸாம் ராசிமூர்ஜிதம்). (எல்லாவுலகும் தொழும் இத்யாதி₃)** எல்லாவுலகும் தொழும்படியானவன். இப்படி சொன்னால்தான் அவனுக்கு இது ஒரு ஏற்றமோ ? "எண்ணில் தொல்புகழ் வானவர் ஈசன்" (3) என்ற, "ஈசன் வானவர்க்கு என்பன்" (4) என்று அநுபா₄ஷித்தாற்போலே, "எல்லாவுலகும் தொழும் ஆதி மூர்த்தி" என்கிறாரோ? என்னில்; விழுக்காட்டாலே சொன்னார். எங்ஙனே என்னில் ; கீழே "நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்". என்று சொன்னாரே - தம்மைத் தாழ்வுக்கு எல்லாரிலும் அவ்வருகாக; மேலிற்படி அமிழ்ந்ததென்றால் கீழிற்படி அமிழ்ந்தது என்னவேண்டாவிறே ; தாம் தொழுத போதே எல்லாவுலகும் விழுக்காட்டாலே தொழுததாகக் குறையில்லை. **(தொழும்)** **2. "यथार्हं केशवे वृत्तिमवशाः प्रतिपेदिरे" (யதா₂ர்ஹம் கேசவே வ்ருத்திமவசா: ப்ரதிபேதி₃ரே)** என்று விமுக₂ரும் தொழும்படியிறே அழகால் வந்த ஒளியிருப்பது. **(ஆதிமூர்த்தி)** ஜக₃த்காரணபூ₄தன்; ஸ்ரீவைகுண்ட₂நாத₂ன் என்னவுமாம். **(என்றால் அளவாகுமோ)** என்கண் பாசம்வைத்த இது ஓர் ஏற்றமோ? **(வேதியர் இத்யாதி₃) 3. "ब्राह्मणानां धनं वेदः" (ப்₃ராஹ்மணாநாம் த₄நம் வேத₃:)** என்கிற வேத₃த₄நருடைய **4. "वेदैश्च सर्वैरहमेव वेद्यः" (வேதை₃ச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்₃ய:)** என்கிறபடியே வேதை₃கஸமதி₄க₃ம்யனாய் பரமபோ₄க்₃யனானவனை. **5. "आनन्दो ब्रह्म" (ஆநந்தோ₃ ப்₃ரஹ்ம) 6. "रसो वै सः" (ரஸோ வை ஸ:) 7. "सर्वरसः" (ஸர்வரஸ:)** என்னக்கடவதிறே. **(தீதில்சீர் இத்யாதி₃)** சீருக்குத் தீதாவது- ஆச்ரயிப்பாருடைய கு₃ணகு₃ணநிரூபணம் பண்ணுகை. **(திருவேங்கடத்தானை)** வரையாமை கு₃ணமன்றிக்கே ஸ்வரூபமாகை. 5.

A நான்திருவ-47.

—

ஈ— அவ :— அஞ்சாம் பாட்டு. நித்யஸூரிகளுக்கும் தன்னைக் கொடுத்தான் என்றது ஓர் ஏற்றமோ, எனக்குத் தன்னைத் தந்தவனுக்கு? என்றார்—கீழ்; a எனக்குத் தன்னைத் தந்தான் என்கிற இதுதான் ஓர் ஏற்றமோ, b என்னிலும் தாழநின்றாரைத் தேடிப் பெருதேயிருக்கிறவனுக்கு? என்கிறார் இதில்.

வ்யா:—(சோதியாகி) c நிரவதி$_4$க தேஜோரூபமான திருமேனியையுடையனாய். d1. 'नीलतोयदमध्यस्था'' (நீலதோயத$_3$மத்$_4$யஸ்த$_2$ா) என்றுநிற்கச்செய்தே, d$_2$1.' पीताभा'' (பீதாப$_4$ா) என்கிறது. அதாவது:-e ஶ்ரமஹரமான வடிவைப் புகர் முட்டாக் கிட்டிருக்கும் என்கையும், அந்தப் புகர்தன்னையே ஶ்ரமஹரமான வடிவுதான்

அ— அஞ்சாம் பாட்டு. (சோதி இத்யாதி$_3$) a ''சோதியாகி எல்லாவுலகும் தொழுமாதிமூர்த்தியென்றால்'' இத்யேதத் – '' நீசனேன் '' இத்யாதே$_3$ரநுவாத$_3$: ; தஸ்மாத் ''எல்லாவுலகும் தொழும்'' இத்யஸ்ய - ''நான் தொழும்'' இத்யேவார்த்த$_2$ இத்யபி$_4$ப்ராயேணாஹ (எனக்குத் தன்னைத்தந்தான் என்கிற இதி) b (என்னிலும் தாழநின்றாரை இதி) ''தீதில்சீர்'' இத்யத்ர ஹ்ருத$_3$யம். c ''சோதி'' என்றத்தால் ப$_2$லிதத்தை அருளிச்செய்கிறார் (நிரவதி$_4$க தேஜோரூபமான இத்யாதி$_3$) d ரக்தவர்ணம் ஹி தத்தேஜ:, ஶ்யாமள: க$_2$லு விக்$_3$ரஹ:, தஸ்மாச்ச்$_2$யாமளஸ்ய விக்$_3$ரஹஸ்ய ரக்தவர்ணதேஜோரூபத்வம் கத$_2$மபி$_4$தீ$_4$யத இத்யத்ராஹ (நீலதோயத$_3$ இதி) e நீலதோயதே$_3$ா மத்$_4$யஸ்தே$_2$ா யஸ்யாஸ்ஸா - நீலதோயத$_3$மத்$_4$யஸ்த$_2$ா, நீலதோயத$_3$மத்$_4$யே திஷ்ட$_2$தீதி - நீலதோயத$_3$மத்$_4$யஸ்தே$_2$தி வ்யுத்பத்தித்$_3$வயஞ்ச ஹ்ருதி$_3$ நித$_4$ாய, 1. ''நீலதோயத$_3$மத்$_4$யஸ்த$_2$ா வித்$_3$யுல்லேகே$_2$வ ப$_4$ாஸ்வரா'' இத்யேதாவந்மாத்ரஸ்யார்த்த$_2$மாஹ (ஶ்ரமஹரமான வடிவை இதி) d$_2$,e பீதாப$_4$ா பீதவர்ண-ப்ரதப்தகார்த்தஸ்வராப$_4$ா, தஸ்ய தநோ: உபமா-உபமாநம் ஸ்யாதி$_3$தி ஸிம்ஹாவலோகநேந 1. ''நீவாரஶூகவத்தந்வீ பீதாப$_4$ா ஸ்யாத் தநூபமா'' இதி ஶ்ருதேரர்த்த$_2$பூர்வகம் 1. ''நீலதோயத$_3$மத்$_4$யஸ்த$_2$ா'' இதி · ஶ்ருதேரர்த்த$_2$ஞ்ச வத$_3$தி (ஶ்ரமஹரமான வடிவை இதிவாக்யேந) இதி ச வத$_3$ந்தி. 1. '' 'நீலதோயத$_3$மத்$_4$யஸத$_2$ா'

ஜீ— அஞ்சாம் பாட்டு. (சோதியாகி இத்யாதி$_3$) a ''சோதியாகி எல்லாவுலகும் தொழுமாதிமூர்த்தியென்றால்'' என்கிற இது - ''நீசனேன்'' இத்யாதி$_3$யின் அநுவாத$_3$ம், ''எல்லாவுலகும் தொழும்'' என்றதுக்கு - நான் தொழுமென்று அர்த்த$_2$ம் என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (எனக்குத் தன்னைத்தந்தான் என்கிற இத்யாதி$_3$) b (என்னிலும் தாழநின்றாரைத்தேடி) என்றது- '' தீதில்சீர் '' என்றத்தைப்பற்ற. c ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (நிரவதி$_4$க இத்யாதி$_3$) d தேஜஸ்ஸாகில் சிவந்தன்றோ இருப்பது; ஶ்யாமமான திருமேனியைச் சிவந்த சோதியாகச் சொல்லக்கூடுமோ? என்ன; திருமேனிக்கு ஶ்யாமளதையுமுண்டு, தேஜஸ்ஸுமுண்டு, இரண்டும் அந்யோந்யம் விட்டிராது; இரண்டுமுண்டானாலும் தேஜஸ்ஸே விஞ்சியிருக்கும் என்னுமிடத்தை ஶ்ருதியிலே த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறார் (நீலதோயத$_3$ இத்யாதி$_3$) e ஶ்ருதிக்கு அர்த்த$_2$ம் (ஶ்ரமஹர இத்யாதி$_3$) இவ் வாக்யத்$_3$வயத்தாலும் - 'நீலதோயதே$_3$ா மத்$_4$யஸ்தே$_2$ா யஸ்யா: ஸா' என்கிற ப$_3$ஹுவ்ரீஹியும், 'நீலதோயத$_3$ஸ்ய மத்$_4$யே திஷ்ட$_2$தீதி - நீலதோயத$_3$மத்$_4$யஸ்த$_2$ா' என்கிற தத்புருஷஸமாஸமும்

ப்ர—(அஞ்சாம் பாட்டு) (சோதியாகி இத்யாதி$_3$) d1. नारायणानुवाके, (११) "तस्य मध्ये वह्निशिखा अणीयोर्ध्वा व्यवस्थितः। नीलतोयदमध्यस्था विद्युल्लेखेव भास्वरा। नीवारशूकवत्तन्वी पीताभा स्यात्तनूपमा।" "अथोपास्यस्य नारायणस्य स्वरूपरूपगुणादिकं दर्शयति (तस्य मध्ये वह्निशिखेति) तस्य-अग्नेर्जीवात्मनो मध्ये; (वह्निशिखा) वहतीति वह्निः; उक्तं तत्त्वजातं आत्मतया स्थित्वा

ஈ—க்$_3$ரஸித்துக்கொண்டிருக்கும் என்கையும். f இத்தால் ஒன்றையொன்று விடாதே f$_2$இரண்டும் f$_3$நிரபேக்ஷம் என்கை. /[g1.''पीताभा'' (பீதாப$_4$ா) என்றது-ஸ்வதேஜஸ்ஸை விக்$_3$ரஹந்தான் பாநம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கும் என்றபடி.] h2. ''तेजसां राशिमूर्जितम्''

அ-என்ருற்போலேயிருக்கிறது காணும் A'நீலமுண்டமின்னன்னமேனி' என்றதும்''என்று அருளிச் செய்வர். f வஸ்துநோ த்$_3$வைரூப்யாஸம்ப$_4$வாத் உக்தமாகாரத்$_3$வயஞ்ச கத$_2$ம் ஸங்க$_3$ச்ச$_2$தே இத்யத்ராஹ (இத்தால் இதி) e,f(இத்தால்) என்றது-(முட்டாக்கிட்டிருக்கும் என்கையும், க்$_3$ரஸித்துக்கொண்டிருக்கும் என்கையும்) என்கிற இத்தால் என்றபடி. f$_2$ (இரண்டும் நிரபேக்ஷம் என்கை இதி) ஏகைகாவலோகநே ''இத$_3$மேவ ஸ்வரூபம், இத$_3$மேவ ஸ்வரூபம்'' இதி ப$_4$ாஸத இதி ப$_4$ாவ:. மயூரக்$_3$ரீவாஸத்$_3$ருக்ஷேதி யாவத். d,e,f இத்தால்-(நீலதோயத$_3$) இத்யாதி$_3$யாலே வ்யுத்பத்தித்$_3$வயத்தாலும், ஶ்யாமளதையும் தேஜஸ்ஸுமுண்டு என்று சொல்லாநிற்கச்செய்தே,

---

ஜீ-விவக்ஷிதம். ''இந்த ஸமாஸத்$_3$வயமும் தோற்றும்படி A'நீலமுண்டமின்னன்னமேனி' என்பதே'' என்று ஈடுபட்டு அருளிச்செய்வர். fவஸ்துநோ த்$_3$வைரூப்யாஸம்ப$_4$வாத் உக்தாகாரத்$_3$வயம் எப்படிக் கூடும் என்ன (இத்தால் இத்யாதி$_3$) இத்தால்-(முட்டாக்கிட்டிருக்கும் என்கையும் க்$_3$ரஸித்துக்கொண்டிருக்கும் என்கையும்) என்கிற இத்தால். f$_3$ நிரபேக்ஷம்-பூர்ணம். அதாவது-ஓரொன்றைப் பார்த்தால், ''இதுவே ஸ்வரூபம், இதுவே ஸ்வரூபம்'' என்று தோன்றும் என்று தாத்பர்யம். மயில் கழுத்துப்போலேயிருக்கும் இதி ப$_4$ாவ:. d,e,f இத்தால்-(நீலதோயத$_3$) இத்யாதி$_3$யாலே வ்யுத்பத்தித்$_3$வயத்தாலும், ஶ்யாமளதையும், தேஜஸ்ஸுமுண்டு என்று சொல்லாநிற்கச்செய்தே ''பீதாப$_4$ா'' என்று விஶேஷிக்கையாலே - தேஜஸ்ஸே விஞ்சியிருக்கும் என்று கருத்து. யத்$_3$வா, பீதாப$_4$ா

वहति-धारयतीति वह्निः-परमात्मा ; तस्य शिखा-वह्निशिखा ; शिखावच्छिखा ; दिव्यमप्राकृतं पञ्चशक्तिमयं शरीरं प्रकाशमानत्वविधेयत्वादिना शिखाशब्देनोक्तम्। अणीया - अणीयसी। ऊर्ध्वा-ऊर्ध्वप्रकाशा। व्यवस्थितः-लिङ्गव्यत्ययश्छान्दसः। पुनरपि सैव विशेष्यते—(नीलतोयद-मध्यस्था विद्युल्लेखेव भास्वरा) मध्यस्थितनीलतोयदा विद्युल्लेखा यथा प्रकाशते आत्मनो वर्णेन तोयदवर्णेन च, एवं भास्वरा-मयूरग्रीवासदृक्षा। पुनरपि सैव विशेष्यते—(नीवारशूकवत्) नीवार-पुच्छवत्। तन्वी-तनुतरा। पीताभा-पीतवर्णा ; प्रतप्तकार्तस्वराभा। भास्वरत्वातिशयेन पिङ्गलत्वमेव श्यामलत्वं ग्रसतीति भावः। (तनूपमा) एवंरूपा शिखा, तस्य तनोरुपमा-उपमानम्। स्यादिति-संभावनायां लिङ्; तत्तनोर्वाङ्मनसागोचरप्रकाशत्वेन एवंप्रकाशा स्यादिति अतृप्तिं द्योतयति'' इति नारायणयतिना व्याख्यातम्। तस्मिन् व्याख्याने तस्येत्यस्य-''तस्याग्नेर्जीवात्मनो मध्ये'' इति वचनं पाश्चात्येन केनचित् प्रक्षिप्तमिति मन्तव्यम् ; अप्राकृताचिदंशस्य दिव्यविग्रहस्य जीवस्वरूपान्तर्व्या-प्त्यसंभवात् शुद्धसंप्रदायनिष्ठेन श्रीमता नारायणयतिना एवं व्याख्यानकरणस्यायोगात्, भगवता भाष्यकारेण वेदार्थसङ्ग्रहे ''सेयं दहरपुण्डरीकमध्यस्थाकाशवर्तिनी शिखा स्वान्तर्निहितनीलतोयदा विद्युदिव भातीत्यर्थः'' इत्युक्तत्वात्, अस्य व्याख्यात्रा श्रुतप्रकाशिकाकारेण '' 'तस्य मध्ये' इत्यत्र तस्येति पदं सुषिरपरामर्शीत्यर्थः'' इति व्याख्यातत्वाच्च॥

/ ( ) இவ்வடைப்பிலுள்ளது பல ஸ்ரீகோஶங்களில் இல்லை. A திருவிருத்தம் 29.

ஜ—(தேஜஸாம் ராமிமூர்ஜிதம்) என்னக்கடவதிறே. i (எல்லாவுலகும் தொழும் ஆதி மூர்த்தியென்றால் i$_2$ அளவாகுமோ) இப்படி சொன்னால்தான் அவனுக்கு ஏற்றமாகப் போருமோ j "எல்லாவுலகும் தொழும் ஆதிமூர்த்தியென்றால் அளவாகுமோ" என் கைக்கு? "எல்லாவுலகும் தொழும் ஆதிமூர்த்தி" என்றாரோ பின்னை? என்னில்— k "எண்ணில் தொல்புகழ் வானவர் ஈசன்" k$_2$ என்று, "ஈசன் வானவர்க்கு என்பன்" என்று அநுப$_4$ாஷித்தவோபாதி, இங்கும் அப்படி சொன்னாரோ? என்னில்: l விழுக் காட்டாலே சொன்னார்; எங்ஙனே சொன்னபடி? என்னில்; கீழே, "நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்" என்றாரே தம்மை; m தாழ்வுக்குத் தம்மை எல்லாரிலும் அவ் வருகாகச் சொன்னாரே; தான் தொழுதபோதே எல்லா லோகங்களும் n விழுக்காட் டாலே தொழுததாயிற்று; o "எல்லாவற்றுக்கும் o$_2$ மேல் படி அமிழ்ந்தது" என்றால்,

---

அ—(பீதாப$_4$ா) என்று விஶேஷிக்கையாலே-தேஜஸ்ஸே விஞ்சியிருக்கும் என்றதாயிற்று. h "சோதி யாகி" இத்யுச்யமாந ஜ்யோதிர்மயத்வே ப்ரமாணம் (தேஜஸாம் ராமிம் இத்யாதி$_3$) d யத்$_3$வா, பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியாலும் தி$_3$வ்யாயுத$_4$ங்களோட்டைச் சேர்த்தியாலும் திருவணி கலங்களோட்டைச் சேர்த்தியாலுமுள்ள தேஜஸ்ஸும் விவக்ஷிதம் என்கிறார் (நீலதோயத$_3$ மத்$_4$யஸ்த$_2$ா என்னுநிற்கச்செய்தே என்று தொடங்கி) அதாவது-திருமேனியானது ப்ரஸ்ருதமான தன்னுடைய காந்திக்கு நடுவேயிருக்கும்போது, நீலமேக$_4$த்தின் நடுவே இருக்குமாபோலே யிறே இருப்பது; d$_2$,e பீதாப$_4$ா என்று-பிராட்டியுடைய காந்தி முட்டாக்கிட்டபடி சொல்லுகிறது (புகர் முட்டாக்கிட்டு என்று) (புகர்தன்னை) என்கிறது-பீதாபை$_4$யை க்$_3$ரஸித்துக்கொண்டிருக்கும் நீலதோயத$_3$மத்யஸ்த$_2$ாவின் தாத்பர்யம்; ஸ்வகாந்தியாலே க்$_3$ரஸித்துக்கொண்டிருக்கிறபடி. f$_3$ (நிரபேக்ஷம்) ஒரொன்றே போரும் உயர்த்திக்கு, இரண்டும் கூடினால் சொல்லவேண்டாவிறே. h இரண்டு தேஜஸ்ஸையும் இங்கே சொல்லுகைக்கு நிப$_3$ந்த$_4$னம் அருளிச்செய்கிறார் (தேஜஸாம் ராமிம் என்று) i$_2$ அளவாகுமோ - அதிமயமாகுமோ? என்றபடி. j அவதாரிகாயாம் "எனக்குத் தன்னைத் தந்தான் என்கிற இதுதான் ஓர் ஏற்றமோ"(a) இத்யத்ர - புரோவாத$_3$ாநுகு$_3$ண்யேந அநுவாத$_3$ஸ்யார்த்தோ$_2$ாऽபி$_4$ஹித: ; அத்ர து அநுவாத$_3$ாநுகு$_3$ண்யேந புரோவாத$_3$ஸ்யார்த்த$_2$ம் மங்காபூர்வகம் ப$_2$லயதி (எல்லாவுலகும் தொழும் இத்யாதி$_3$) k தத$_2$ா வக்தவ்யமிதி நிர்ப்ப$_3$ந்தோ$_4$ாऽஸ்தி கிம்? இத்யாமங்காயாம் உக்தமங்காமுபோத்$_3$ப$_3$லயதி (எண்ணில் தொல்புகழ் இதி) k$_2$ என்று-என்று. l விழுக்காட்டாலே-அர்த்த$_2$ாதி$_3$தி யாவத், m விவரணம் (தாழ்வுக்கு இத்யாதி$_3$) n,o (விழுக்காட்டாலே

ஜீ—என்கிறது-பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியாலேயாதல். h "சோதியாகி" என்கிற மூலபத$_3$த்துக்கு ப்ரமாணம் (தேஜஸாம் இத்யாதி$_3$). i$_2$ அளவு-ஏற்றம். j (எனக்குத் தன்னைத்தந்தான்)(a) இத்யாத்$_3$ யவதாரிகாவாக்யத்திலே - புரோவாத$_3$ாநுகு$_3$ணமாக அநுவாத$_3$த்துக்கு அர்த்த$_2$ம் சொல்லி, இங்கே - அநுவாத$_3$ாநுகு$_3$ண்யேந புரோவாத$_3$த்துக்கு அர்த்த$_2$த்தை மங்காபூர்வகமாகப் ப$_2$லிப்பிக்கிறார் (எல்லாவுலகும் தொழும் இத்யாதி$_3$) k "எல்லாவுலகும் தொழும்" என்று - கீழே சொல்லவேணுமோ? என்ன (எண்ணில் தொல்புகழ் இத்யாதி$_3$) k$_2$ என்று - என்று சொல்லி. l விழுக்காட்டாலே-அர்த்த$_2$ாத். m விவரணம் (தாழ்வுக்கு இத்யாதி$_3$) o இதுக்கு உத$_3$ாஹரணம் (எல்லாவற்றுக்கும் இத்யாதி$_3$) o$_2$ (மேல்படி) என்று தாழ்வுக்கு ஸார்வாதி$_4$க்யம் சொல்லுகிறது

ப்ர—h2. वैष्णवे पुराणे प्रथमेंशे नवमे—"तं दृष्ट्वा ते तदा देवाश्शङ्खचक्रगदाधरम्। अपूर्वरूपसंस्थानं तेजसां राशिमूर्जितम्॥ ६७॥"

ஈ—"கீழ்ப்படி அமிழ்ந்தது" என்று சொல்லவேண்டாவிறே. "தொழும்" /[p1. "यथार्हं केशवे वृत्तिमवशाः प्रतिपेदिरे" (யத2ார்ஹம் கேஶவே வ்ருத்திமவஶா: ப்ரதிபேதி3ரே)]
q"தொழக்கடவோமல்லோம்"என்று ஸங்கல்பித்திருந்தவர்களும் தொழுதார்களாயிற்று கண்டவாறே. r(ஆதிமூர்த்தி) r2"ப்3ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸ்யம்" என்று, ஜிஜ்ஞாஸ்யமான ப்3ரஹ்மத்துக்கு லக்ஷணம் ஏதென்ன, ஜக3ஜ்ஜந்மாதி3காரணம் என்றதிறே. s/[காரணவாக்யங்கள் ஒருங்கவிட்டது எங்ஙனேயென்னில்; 2. "यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते-तद्विजिज्ञासस्व तद्ब्रह्म" (யதோ வா இமாநி பூ4தாநி ஜாயந்தே-தத்3விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ

அ-தொழுததாயிற்று) என்றதுக்கு உத3ாஹரணம் (எல்லாவற்றுக்கும் இத்யாதி3) த3ார்ஷ்டாந்திகே- நைச்யதஸ்ஸர்வாதி4க இதி யாவத். p "சோதியாகையாலே - எல்லாவுலகும் தொழும்" இதி ஹேதுஹேதுமத்3ப4ாவம் ஹ்ருதி3 நித4ாயாஹ (யத2ார்ஹம் இதி) யத்3வா, நீசராயிருக்கிறவர்கள் தொழுவார்களோவென்ன (யத2ார்ஹம் இத்யாதி3) r,r2,s,t "ஆதிமூர்த்தி" இதி காரணத்வாபி4 த4ாநாத் 3. "கஶ்ச த்4யேய: - காரணம் து த்4யேய:" இதி காரணவஸ்துந ஏவோபாஸ்யத்வேந- அபி4த4ாநாத், அத்ராபி " எல்லாவுலகும் தொழும் " இத்யுபாஸ்யத்வேநோக்தஸ்ய வஸ்துநோ லக்ஷணத்வேந காரணத்வமுச்யத இதி ஹ்ருதி3 நித4ாய, 3. "காரணம் து த்4யேய:" இதி காரணத்வஸ்யோபாஸ்யலக்ஷணத்வே ஸம்மதித்வேந 4. " அத2ாதோ ப்3ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா " 5. "ஜந்மாத்3யஸ்ய யத:" இதி ஸூத்ரத்3வயார்த்த2ம் ஶ்ருதிஞ்ச த3ர்ஶயதி (ப்3ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸ்யம் இத்யாதி3) s (காரணவாக்யங்களென்று) திருத்து. t (ஆஶ்ரயணீயவஸ்து ஏதென்ன) இதி

ஜீ—என்று கருத்து. p "சோதியாகையாலே-எல்லாவுலகும் தொழும்" என்று-ஹேதுஹேதுமத்3 ப4ாவேந தாத்பர்யம் (யத2ார்ஹம் இத்யாதி3) q இதுக்கு அர்த்த2ம் (தொழக்கடவோமல்லோம் இத்யாதி3) 1. " த்3ருஷ்ட்வா க்ருஷ்ணம் தத2ாயாந்தம் ப்ரதபந்தமிவௌஜஸா | யத2ார்ஹம் " இத்யாதி3—ஸப4ாபர்வணி ராஜஸூயே பஞ்சஸப்ததிதமேऽத்4யாயே. 6. "தம் த்3ருஷ்ட்வா தே தத3ா தே3வாஶ்ஶங்க2சக்ரக3தா3த4ரம் | அபூர்வரூபஸம்ஸ்த2ாநம் தேஜஸாம் ராஶிமூர்ஜிதம் ||" இதி ப்ரத2மேऽம்ஶே நவமே. r ஆதிமூர்த்தி-காரணபூ4தனான ஸர்வேஶ்வரன். r,r2,s,t "ஆதிமூர்த்தியாகையாலே - காரணவஸ்துவாகையாலே, எல்லாவுலகும் தொழும்" என்று விவக்ஷித்து, காரணவஸ்துவே உபாஸ்யமென்கைக்கு ஸூத்ரத்தையும் ஶ்ருதியையும் அருளிச்செய்கிறார் க்ரமேண; r2 அதில் முற்பட 4. "அத2ாதோ ப்3ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா" 5. "ஜந்மாத்3யஸ்ய யத:" என்கிற ஸூத்ரத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ப்3ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸ்யம் இத்யாதி3) s (காரணவாக்யங்களென்று)

ப்ர—p1. (தொழும்) सभापर्वणि राजसूये पञ्चसप्ततितमेऽध्याये शिशुपालेन कृतसङ्केता राजानः—
"स्थितं पुष्परथे दिव्ये पुष्पकेतुमिवापरम्। दृष्ट्वा कृष्णं तथायान्तं प्रतपन्तमिवौजसा। यथार्हं केशवे वृत्तिमवशाः प्रतिपेदिरे॥ तानुवाच महाबाहुर्महासुरनिबर्हणः। वृष्णिवीरस्तदा राजन् सान्त्वयन् परवीरहा॥ ९॥"

r2 (ஆதிமூர்த்தி) (ब्रह्म जिज्ञास्यमित्यादि) उत्तरमीमांसायां प्रथमाध्यायस्य प्रथमपादे—"अथातो ब्रह्मजिज्ञासा" "जन्माद्यस्य यतः"। अनेन सूत्रद्वयेन ब्रह्मणो जिज्ञास्यत्वं, जिज्ञास्यब्रह्मणो लक्षणं चाप्युक्तम्॥

/[ ] இவ்வடைப்பினுள் உள்ளவை திருத்து வாக்யம் என்பர்.

ஈ—தத்$_3$ப்$_3$ரஹ்ம) என்று,] t ஆம்ரயணீயவஸ்து ஏதென்ன 1. "कारणं तु ध्येयः" (காரணம் து த்$_4$யேய:) 2. "यो ब्रह्माणं विदधाति पूर्वम् - मुमुक्षुर्वै शरणमहं प्रपद्ये" (யோ ப்$_3$ரஹ்மாணம் வித$_3$த$_4$ாதி பூர்வம்-முமுக்ஷுர்வை ஶரணமஹம் ப்ரபத்$_3$யே) என்று ஜக$_3$த்காரணவஸ்து என்றதிறே. u அப்படியே, கீழ் "எல்லாவுலகும் தொழும்" என்று-ஆம்ரயணத்தைச் சொல்லி, "ஆதிமூர்த்தி" என்று-ஆம்ரயணீயவஸ்துவைச் சொல்லிற்றிறே. v அளவாகாதென்று சொல்லும்போதும் சிறிது இடஞ்சொல்லிப் பின்னை 3."यतो वाचो निवर्तन्ते"(யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே)என்னும் வேத$_3$ம் வேண்டாவோ?—(w வேதியர் முழுவேதத்து w$_2$ அமுதத்தை) x 4. "सा हि श्रीरमृता सताम्" (ஸா ஹி ஸ்ரீரம்ருதா ஸதாம்) என்கிறபடியே வேத$_3$த$_4$நரான ப்$_3$ராஹ்மணருடைய எல்லா வேத$_3$ங்களாலும் ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்பட்ட y போ$_4$க்$_3$யதாப்ரகர்ஷத்தையுடையவனை. z5. "सर्वे वेदा

அ—வாக்யம்-பூர்வவாக்யோபாத்தாயா: 1. "காரணம் து த்$_4$யேய:" இதி ஶ்ருதேரர்த்த$_2$:. u தத்$_3$வத் ப்ரக்ருதே கிம்? இத்யத்ராஹ (அப்படியே இதி) v"என்றால்"-நான் சொன்னால் இதி அபி$_4$த$_4$ாநகர்த்தா ச பராம்ருஶ்யத இத்யபி$_4$ப்ராயேணோத்தரார்த்த$_4$ாவதாரிகாமாஹ (அளவாகாதென்று இதி) x "ப்$_3$ராஹ்மணர்க்கு வேத$_3$ம் த$_4$நம்" என்னுமதாகக் கோலி, அதுக்கு ப்ரமாணத்தை முந்துற அருளிச்செய்கிறார் (ஸா ஹீத்யாதி$_3$) "ஸா-ஶ்ருதி: ஸதாம்-அம்ருதா ஸ்ரீ:-நித்யமைஶ்வர்யம்" இதி யாவத். 6. "ப்$_3$ராஹ்மணானாம் த$_4$நம் வேத$_3$: க்ஷத்ரியாணாம் பராக்ரம:। வைஶ்யானாம் க்ருஷிவாணிஜ்யம் ஶூத்$_3$ராணாம் ஶுஶ்ருஷா(?) ॥" என்னக்கடவதிறே. w வேதியர் - வேத$_3$த$_4$நர். x யத்$_3$வா, இந்தப் பாசுரத்துக்கு இந்த ஶ்ருதியை ஸம்வாத$_3$மாகச் சொல்லுகையாலே, "அம்ருதா-அம்ருதவதீ" என்று அர்த்த$_2$ம்; அர்ஶஆத்$_3$யச்ப்ரத்யயாந்தம். w$_2$ "அமுதம்" என்றது-ஸ்வரூப

ஜீ—திருத்து வாக்யம். tஅநந்தரம் 1."கஶ்ச த்$_4$யேய:. காரணம் து த்$_4$யேய:"என்கிற ஶ்ருத்யர்த்த$_2$ம் (ஆஶ்ரயணீயவஸ்து ஏதென்ன இத்யாதி$_3$) இயம் ஶ்ருதிரத$_2$ர்வஶிக$_2$ாயாம். u தத்$_3$வத் ப்ரக்ருதே கிம்? இத்யத்ராஹ (அப்படியே இத்யாதி$_3$) v மேலுக்கு அவதாரிகை (அளவாகாதென்று இத்யாதி$_3$) x (ஸா ஹி ஸ்ரீரம்ருதா ஸதாம் இதி) யஜுஷி. "ஸா-ஶ்ருதி: ஸதாம் அம்ருதா-நித்யா ஸ்ரீ:-த$_4$நம்" இத்யர்த்த$_2$:. 6. "ப்$_3$ராஹ்மணானாம் த$_4$நம் வேத$_3$:" என்னக்கடவதிறே. w வேதியர்-வேத$_3$த$_4$நர். z...d"அமுதத்தை"என்றதுக்கு ஸ்வரூபநிஷ்ட$_2$போ$_4$க்$_3$யதாபரமாகக் கீழ் அருளிச்செய்து,கு$_3$ணக்ருத

ப்ர— (ஆம்ரயணீயவஸ்துவேதென்ன) 1. अथर्वशिखायां —"पैप्पलादोऽङ्गिरास्सनत्कुमारश्च अथर्वाणमुवाच — किमादौ प्रयुक्तं ध्यानं किं ध्यायितव्यं किं ध्यानं को ध्याता कश्च ध्येयः" इति प्रश्नस्योत्तरनिगमने "न कारणं कारणानां धाता ध्याता कारणं तु ध्येयः" इत्युक्तम्॥

3. (அளவாகுமோ) आनन्दवल्ल्याम्—"यतो वाचो निवर्तन्ते। अप्राप्य मनसा सह"

x4. (வேதியர் முழுவேதம்) यजुषि शाखायाम् (अष्ट-३-प्र-७) "यमृषयस्त्रयीविदा विदुः। ऋचस्सामानि यजूंषि। सा हि श्रीरमृता सताम्॥"

5. कठवल्ल्याम् (१-२) "अन्यत्र धर्मादन्यत्राधर्मादन्यत्रास्मात्कृताकृतात्। अन्यत्र भूताच्च भव्याच्च यत्तत्पश्यसि तद्वद॥१४॥ सर्वे वेदा यत्पदमामनन्ति तपांसि सर्वाणि च यद्वदन्ति। यदिच्छन्तो ब्रह्मचर्यं चरन्ति तत्ते पदं सङ्ग्रहेण ब्रवीम्योमित्येतत्॥१५॥"

ச—यत्पदमामनन्ति" (ஸர்வே வேத3ா யத்பத3மாமநந்தி) a1. "सर्वे वेदा यत्रैकं भवन्ति" (ஸர்வே வேத3ா யத்ரைகம் ப4வந்தி) b2. "वेदैश्च सर्वैरहमेव वेद्यः" (வேதை3ஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ் வேத்3ய:) என்கிறபடியே, எல்லா வேத3ங்களாலும் ப்ரதிபாதி3க்கப் படுகிற b2 ஆநந்த3கு3ணத்தையுடையவனை. c3. "आनन्दो ब्रह्म" (ஆநந்தே3ா ப்3ரஹ்ம) d4. "रसो वै सः" (ரஸோ வை ஸ:) என்னக்கடவதிறே. (e தீதில்சீர்த் திருவேங்கடத் தானையே) e2 தீதென்று-குற்றம். இல்லென்று-இல்லாமை. குற்றமற்ற கு3ணங்களை யுடையவனை. f விஷயீகரிக்குமிடத்தில் f2 "இன்னாராவார், இன்னாராகார்" என்னும் குற்றமின்றிக்கேயிருக்கை. g கீழ் "எல்லாவுலகும் தொழும் ஆதிமூர்த்தியென்றால்

அ-பே4ாக்3யதையாதல்; y இத்தை அருளிச்செய்கிறார். (பே4ாக்3யதாப்ரகர்ஷத்தையுடையவனை என்று) w2 அன்றிக்கே, கு3ணத்தால் வந்த பே4ாக்3யதையாதல்; z...d இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வே வேத3ா இத்யாதி3) c,d ஸ்வரூபம் நிரதிஶயபே4ாக்3யம் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (ஆநந்தே3ா ப்3ரஹ்ம, ரஸோ வை ஸ இத்யாதி3) அன்றிக்கே, எல்லாவற்றிலும் பே4ாக்3யதையிலே நோக்காய் ஏகார்த்த2மாதல். z...b யத்3வா, பே4ாக்3யதாப்ரகர்ஷ:-ஸ்வரூபதோ கு3ணதஶ்ச ப4வதீதி ஶ்ருதி3 நித4ாய, கு3ணதோ பே4ாக்3யதாப்ரகர்ஷம் ப்ரத2மமாஹ (ஸர்வே வேத3ா இத்யாதி3) c,d ஸ்வரூபதோऽபி பே4ாக்3யதாப்ரகர்ஷவாநித்யத்ர ப்ரமாணம் (ஆநந்தே3ா ப்3ரஹ்மேத்யாதி3) b2 ஏகார்த்த2மான பக்ஷத்தில் (ஆநந்த3கு3ணத்தை) ஆநந்த3த்வகு3ணத்தை. c (ஆநந்தே3ா ப்3ரஹ்மேத்யாதி3) ப்3ரஹ்மத்தை ஆநந்த3ஸ்வரூபனாக அறியக்கடவன். e,f சீருக்குக்குற்றம் ஏதென்ன (விஷயீகரிக்கும் இத்யாதி3) g "எல்லாவுலகும் தொழும் ஆதிமூர்த்தி" என்றதிற்காட்டில், "தீதில் சீர்த் திருவேங்கடத்தான்" என்கிறவிடத்தில் ஏற்றம் சொல்லுகைக்காக, தடஸ்த2ஶங்கையை அநுவதி3க்கிறார் (கீழ் இத்யாதி3) g2 ஏற்றமாகச்சொன்ன - இவ்விடத்தில் ஏற்றமாகச் சொன்ன என்றபடி. h விவரணம் (ஈசனென்று தொடங்கி) அப்படி ஏற்றம் சொல்லவேணுமோ? என்ன

ஜீ—பே4ாக்3யதாபரமாக அர்த்த2ாந்தரம் (ஸர்வே வேத3ா இத்யாதி3) b (வேதை3ஶ்ச ஸர்வை: இத்யாதி3) கீ3தாஸு பஞ்சத3ஶே. பூர்வமேவ லிகி2தம். c,d ஸ்வரூபபே4ாக்3யதைக்கு ப்ரமாணம் (ஆநந்தே3ா ப்3ரஹ்ம இத்யாதி3) e,f சீருக்குக் குற்றம் ஏதென்ன (விஷயீகரிக்கும் இத்யாதி3) e,g "எல்லாவுலகும் தொழும் ஆதிமூர்த்தி" என்றதிற்காட்டில் "தீதில்சீர்" என்கிறவிடத்தில் ஏற்றம் சொல்லுகைக்காகத் தடஸ்த2ஶங்கையை அநுவதி3க்கிறார் (கீழ் எல்லாவுலகும் இத்யாதி3) g2 ஏற்ற

ப்ர—a1. तैत्तिरीयके होतारे (आ-प्र-३)—"शतं शुक्राणि यत्रैकं भवन्ति, सर्वे वेदा यत्रैकं भवन्ति, सर्वे होतारो यत्रैकं भवन्ति ॥"

b2. श्रीभगवद्गीतायां पञ्चदशे—"सर्वस्य चाहं हृदि सन्निविष्टो मत्तस्स्मृतिर्ज्ञानमपोहनञ्च । वेदैश्च सर्वैरहमेव वेद्यो वेदान्तकृद्वेदविदेव चाहम् ॥ १५ ॥"

c3. तैत्तिरीयकोपनिषदि (भृ-६)—"आनन्दो ब्रह्मेति व्यजानात् । आनन्दाद्ध्येव खल्विमानि भूतानि जायन्ते । आनन्देन जातानि जीवन्ति । आनन्दं प्रयन्त्यभिसंविशन्तीति ॥"

d4. एतत्पूर्वानुवाके (आ. ७) "यद्वैतत्सुकृतं । रसो वै सः । रसं ह्येवायं लब्ध्वानन्दी भवति ॥"

ஈ—அளவாகுமோ"என்றதிற்காட்டில் g$_2$ஏற்றமாகச் சொன்ன அர்த்த$_2$மென்? என்னில்- h "ஈசன் வானவர்க்கு என்பன்" என்றதிற்காட்டில், "என்கண் பாசம்வைத்த" என்னுமிடத்தில் ஏற்றங்கண்டோம்; அவ்வோபாதி "எல்லாவுலகும் தொழும்" என்றதிற்காட்டில், i "தீதில்சீர்" என்றவிடத்தில் ஏற்றமென்? என்னில்; j என்னை விஷயீகரித்தான் என்ற இது ஓர் ஏற்றமோ, j$_2$ என்னில் தாழ்ந்தாரைத்தேடிக் கிடையாமையாலே j$_3$ பட்டினிவிட்டு j$_4$ 1. "आशया यदि वा रामः" (ஆஶயா யதி$_3$ வா ராம:) என்கிறபடியே அவஸரப்ரதீக்ஷனாயிருக்கிறவனுக்கு? k "நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்" என்ற இவருடைய குற்றத்தை கு$_3$ணமாகக்கொண்டு ஸ்வீகரித்து. இவருக்கு அவ்வருகு குற்றமுடையாரைத்தேடிக் கிடையாமையாலே நிற்கிறானாயிற்று. l ரக்ஷகனுக்கு ரக்ஷ்யவர்க்க$_3$ம் பெற்றவளவிலே த்ருப்தி வருமது ரக்ஷகத்வத்துக்குக் குற்றமாமிறே; m 2. "सन्तुष्टः m$_2$ क्षत्रियस्तथा" (ஸந்துஷ்ட: க்ஷத்ரியஸ் தத$_2$ா) n சீருக்குத் தீதாவது - ஆஶ்ரயிப்பார் கு$_3$ணாகு$_3$ணநிருபணம் பண்ணுகை. 5.

அ.-(ஈசன் இத்யாதி$_3$) என்னவுமாம். i(தீதில்சீர் என்றவிடத்தில்) என்றது-"தீதில்சீர்த்திருவேங்கடத்தான்" என்கிறவிடத்தில் என்றபடி. j$_2$,e(என்னில் தாழ்ந்தாரை இதி) தீதில்சீரின் அர்த்த$_2$ம். j$_3$பட்டினி விட்டு - உபவஸித்து. j$_4$ (ஆஶயா யதி$_3$ வா ராம:) திருவேங்கடத்தானின் அர்த்த$_2$ம்; அங்கே தானே ஸ்தி$_2$ரப்ரதிஷ்ட$_2$னாய் நிற்கையாலேயிறே அத்தை நிருபகமாகச் சொல்லுகிறது. j$_2$,k "என்னில் தாழ்ந்தாரை" என்றத்தை விஶதீ$_3$கரிக்கிறார் (நீசனேன் இத்யாதி$_3$) e,l "தீதில்சீர்" என்றதுக்கு அர்த்த$_2$ாந்தரம் (ரக்ஷகனுக்கு இத்யாதி$_3$) அப்படி தேடிநிற்கவேணுமோ? என்ன (ரக்ஷகனுக்கு இத்யாதி$_3$) என்னுதல். j,l யத்$_3$வா "என்னை விஷயீகரித்தானென்ற" இத்யாதி$_3$ வாக்யத்தை உபபாதி$_3$க்கிறார் (ரக்ஷகனுக்கு என்று தொடங்கி) லப்$_3$த$_4$ரக்ஷ்யவர்க்க$_3$மாத்ரேண பர்யாப்திர் தே$_3$ாஷோ ரக்ஷகஸ்யேதி ப$_4$ாவ:. m இவ்வர்த்த$_2$த்துக்கு ப்ரமாணம் (ஸந்துஷ்ட இத்யாதி$_3$) m$_2$(க்ஷத்ரிய:) "க்ஷதாத் த்ராயத இதி-க்ஷத்ரிய:" என்கிற வ்யுத்பத்தியிலே நோக்கு. ரக்ஷணாதி$_4$க்ருதத்வாத் ஶ்ரீவைகுண்ட$_2$நாதே$_2$ாऽபி க்ஷத்ரிய ஏவேதி ப$_4$ாவ:. e$_2$,n "தீதென்று

ஜ—மாகச் சொன்ன-இவ்விடத்தில் ஏற்றமாகச் சொன்ன. h ஏற்றம் சொல்லவேணுமோ? என்ன (ஈசன் இத்யாதி$_3$)e,j$_2$ தீதில்சீரின் அர்த்த$_2$ம் (என்னில் தாழ்ந்தாரைத்தேடி இத்யாதி$_3$) e,j$_4$ திருவேங்கடத்தானின் அர்த்த$_2$ம் (ஆஶயா யதி$_3$ வா இத்யாதி$_3$) 1. "கு$_3$ஹேந ஸார்த்த$_4$ம் தத்ரைவ ஸ்தி$_2$தோऽஸ்மி தி$_3$வஸாந் ப$_3$ஹூந் । ஆஶயா யதி$_3$ வா ராம: புநஶ்ஶப்$_3$த$_3$ாபயேதி$_3$தி ॥" இத$_3$மயோத்$_4$யாகாண்டே$_3$ ஏகோநஷஷ்டிதமே த$_3$ஶரத$_2$ம் ப்ரதி ஸுமந்த்ர:. k விவரணம் (நீசனேன் இத்யாதி$_3$) e,l "தீதில்சீர்" என்றதுக்கு அர்த்த$_2$ாந்தரம் (ரக்ஷகனுக்கு இத்யாதி$_3$) m இவ்வர்த்த$_2$த்துக்கு ப்ரமாணம் (ஸந்துஷ்ட இத்யாதி$_3$) 2. "அஸந்துஷ்டோ த்$_3$விஜோ நஷ்டஸ்ஸந்துஷ்ட: க்ஷத்ரியஸ் தத$_2$ா । ஸலஜ்ஜா க$_3$ணிகா நஷ்டா நிர்லஜ்ஜா ச குலாங்க$_3$நா ॥" n "தீதில்சீர்" என்றதின்

ப்ர-j$_4$ 1. श्रीमदयोध्याकाण्डे एकोनषष्टितमे सर्गे रामे चित्रकूटं गते सति दशरथं प्रत्ययोध्यां पुनरागतस्सुमन्त्रः—"उभाभ्यां राजपुत्राभ्यां अथ कृत्वाहमञ्जलिम्। प्रस्थितो रथमास्थाय तद्दुःखमुपधारयन् ॥ २॥ गुहेन सार्धं तत्रैव स्थितोऽस्मि दिवसान्बहून्। आशया यदि वा रामः पुनश्शब्दापयेदिति ॥ ३ ॥"

ப்ர—m 2. "असन्तुष्टो द्विजो नष्टस्सन्तुष्टः क्षत्रियस्तथा। सलज्जा गणिका नष्टा निर्लज्जा च कुलाङ्गना ॥"

6. வேங்க டங்கள்மெய்ம் மேல்வினை முற்றவுந்
தாங்கள் தங்கட்கு நல்லன வேசெய்வார்
வேங்க டத்துறை வார்க்கு நமவென்னல்
ஆங்க டமைய துசுமந் தார்கட்கே.

ஆ— 6. வ்யா:— (வேங்கடங்கள்) இந்த ப்ராப்யத்தைப் பெறுகைக்கு உபாயம் ஏதென்னில்; ஸர்வாதி₄காரமாய் அத்யந்த ஸுகரமாயிருந்த வேங்கடத்துறைவார்க்கு "நம:"என்கிற இச்சொல்லைச் சொல்லவே, அந்தக் கைங்கர்யப்ரதிப₃ந்த₄கமான பாபங்களும், கரிஷ்யமாணமான பாபங்களும் எல்லாம் நிஶ்ஶேஷமாக த₃க்₃த₄மாய்ப்போம்; பின்னைத் தந்தாம் உகந்தபடியெல்லாம் செய்யப்பெறலாம் என்கிறார். 6.

ஒ— அவ:— ஆரும் பாட்டில்—ப்ரதிப₃ந்த₄ககர்மங்கள் அடிமைக்கு விக்₄நத்தைப் பண்ணுவோ? என்னில்; "அடிமைசெய்வோம்" என்று இசையவே தானே நஶிக்கும் என்கிறார்.

வ்யா:— (வேங்கடங்கள் என்று தொடங்கி) ருணத்ரயங்களும் தே₃ஹோபாதி₄கமான பாபங்களும் தானே நஶிக்கும்; உத்தரபூர்வாக₄ங்கள் நஶிக்கும்; இது ஸத்யம் என்றுமாம். (தாங்கள் தங்கட்கு நல்லனவே செய்வார்) தாங்கள் தங்க

அ—குற்றம்" இத்யாதி₃யை விவரிக்கிறார் (சீருக்குத் தீதாவது) இத்யாதி₃. n யத்₃வா,"தீதில்"இத் யேதத்-ஸ்ரீவேங்கடநாத₂விஶேஷணமித்யபி₄ப்ராயேண அர்த்தே₂ாऽபி₄ஹித: ; கு₃ணவிஶேஷணத்வேநார்த்த₂மாஹ (சீருக்குத் தீதாவது இதி) f₂,n அத₂வா, "இன்னாராவார், இன்னாராகார்" என்றத்தை விவரிக்கிறார் (சீருக்கு இத்யாதி₃) த்ருப்திக்கும் உபலக்ஷணம். "சோதியாகி எல்லாவுலகும் தொழும்" இத்யத்ர-1. "பாணௌ க்₃ருஹீத்வா விது₃ரம் ஸாத்யகிம் ச மஹாயஶா:। ஜ்யோதிம்ஷ்யாதி₃த்யவத்₃ராஜந்! குரூந் ப்ரச்ச₂ாத₃யந் ஶ்ரியா ॥" இதி ஶ்லோகஞ்சோத₃ாஹரந்தி. உத்தரார்த்த₄பூர்வகம் பூர்வார்த்த₄ாநுஸந்த₄ாநமந்வய:. "சீர் - கானமும் வானரமும் வேடுமான தாழ்ந்தாரை அநுப₄விப்பிக்கும் கு₃ணம். அளவாகுமோ - பெருமையோ? மேன்மையும் ஆஶ்ரயணீயத்வமும், நீர்மையோடே கூடின போ₄க்₃யதைக்குத் தகுதியல்ல என்று கருத்து" (ப 174) என்று உரையிலே. 5.

ஜீ—முந்தின அர்த்த₂விவரணம் (சீருக்கு இத்யாதி₃) உத்தரார்த்த₄பூர்வகம் பூர்வார்த்த₄ாநுஸந்த₄ாநம் அந்வய:. 5.

ஆதே₃— அஞ்சாம் பாட்டு. நிரவதி₄க தேஜோரூபமான திருமேனியையுடையவனாய், ஸமஸ்தலோகங்களும் தொழாநின்றுள்ள காரணபூ₄தன் என்றால், அவனுக்கு இது ஓர் ஏற்றமாகப்போருமோ? வேதை₃த₄நரான ப்₃ராஹ்மணருடைய எல்லா வேத₃ங்களாலும் ப்ரதிபாதி₃க்கப்பட்ட போ₄க்₃யதாப்ரகர்ஷத்தையுடையவனை, குற்றமற்ற கு₃ணங்களையுடையவனை, "எல்லாவுலகும் தொழும் ஆதிமூர்த்தி" என்றால் அளவாகுமோ? என்கிறார் "சோதியாகி" இத்யாதி₃யால். 5.

ஓ—ளுக்கு ப்ராப்யமென்று இருந்த அடிமைகளைச் செய்ய அமையும். (வேங்கடத்து என்று தொடங்கி) **'திருவேங்கடமுடையானுக்கே ஶேஷம்; எனக்குரியேனல்லன்' என்று ஆத்மாவுக்கு ப்ராப்தமாய் எளிதுமாயிருக்கிற இந்த உக்திமாத்ரத்திலே உத்₃யுக்தரானவர்களுக்கு.** 6.

ப— 6. அவ:— அநந்தரம், அநிஷ்டநிவருத்திபூர்வகமான ப₄க₃வத₃நுப₄வ பே₄ரக₃த்துக்கு உறுப்பான ஆஶ்ரயணஸௌகர்யததை அருளிச்செய்கிறார்.

வேங்கடத்து—திருமலையிலே, **உறைவார்க்கு**—(ஸர்வஸமாஶ்ரயணீயனும்படி வந்து) நித்யவாஸம் பண்ணுகிற ஸ்வாமிக்கு (அநந்யார்ஹமாம்படி), **நமவென்னலாம்**—(ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருததியுக்தமான அத்யந்தபாரதந்த்ர்ய ஸூசகமாய், ஸுலப₄மாய், ஸ்வரூப ப்ராப்தமான) நமோவாசகமாகிற, **அது—[1. "भूयिष्ठां ते नम उक्तिं विधेम" (பூ₄யிஷ்ட₂ாம் தே நம உக்திம் விதே₄ம)** என்று ஶ்ருதிஸித்₃த₄மான] அந்த, **கடமை**—வ்யாபாரத்தை, **சுமந்தார்கட்கு** — (அதி₄காரவிஶேஷத்₃யோதகமாம்படி தங்கள் தலையிலே) சுமநதவர்களுககு, **கடங்கள்**—(அநுப₄வவிநாஶ்யமாம்படி) ருண ரூபமான பூர்வார்ஜித பாபங்கள், **மேல்வினை**—(ஆஶ்ரயணாநந்தர ப₄ாவியான) உத்தராக₄ங்கள், **முற்றவும் வேம்**—[A"தீயினில்தூசாகும்"என்கிறபடியே]த₃க்₃த₄ங்களாம்; **மெய்**-(இது நிர்த்தே₃ாஷவேத₃ாந்த ஸித்₃த₄மாகையாலே)ஸத்யம். (இப்படி அநிஷ்டம் ஸ்வயமேவ நிவ்ருத்தமாதலால்) **தாங்கள்**—(ஆஶ்ரிதரான) தாங்கள், **தங்கட்கு**—தங்கள் ஸ்வரூபத்துக்கு, **நல்லனவே**—இனிமையை விளைப்பதான ப₄க₃வத் ஸ்வரூபாத்₃யநுப₄வத்தையே, **செய்வார்**—செய்வார்கள்.

"கடம்" என்று-ருணத்ரயத்தையும், **"மெய்ம்மேல் வினை"** என்று-தே₃ஹாநுப₃ந்தி₄கர்மங்களையும் சொல்லுவர். உத்தராக₄த்தை வேமென்றது-ப₂லப்ரரோஹமில்லாதஸாம்யத்தாலே. **" சுமந்தார் "** என்றது-2. **"अञ्जलिभरं" (அஞ்ஜலிப₄ரம்)** என்னுமாபோலே, ரஸவரஹ்ருத₃யத்தாலே க₄னத்திருக்கை. 6.

இ— அவ:— ஆறும் பாட்டில்—அவன்படி இதுவானாலும், ப்ரதிப₃ந்த₄ககர்மங்கள் விக்₄நத்தைப் பண்ணாதோ ? என்னில்; அடிமையில் இழியவே தானே நஶிக்கும் என்கிறார்.

வ்யா:— **(வேங்கடங்கள்)** கடமென்று-கடனாய், ருணத்ரயத்தைச் சொல்லுகிறது. **(மெய்ம் மேல்வினை)** தே₃ஹோபாதி₄கமான கர்மங்களும் அடங்க நஶிக்கும் என்று ஆளவந்தார். "உத்தரபூர்வாக₄ங்கள் நஶிக்கும்; இது மெய்" என்று எம்பெருமானார். உத்தராக₄த்துக்கு விநாஶம் சொல்லுகிறது - நாஶபர்யாயமான நைஷ்ப₂ல்யத்தைப்பற்ற. இரண்டும் இவனை ஸ்பர்ஶியாது என்கை. மெய் என்கிறது - து₃ஷ்டகாரணப்ரஸங்க₃முள்ள ப்ரத்யக்ஷம்போலன்றிக்கே, நிர்த்தே₃ாஷ ஶாஸ்த்ரஸித்₃த₄ம என்கை. ஆனால் கர்த்தவ்யமென்? என்னில் **(தாங்கள் இத்யாதி₃)** தாங்கள் தங்களுக்கு நன்றெனறு இருந்த அடிமைகளைச் செய்ய அமையும்.

A திருப்பாவை-5.

இ—நன்றென்று இருக்கிறதென்? என்னில் **(வேங்கடத்துறைவார்க்கு)** சதுர்த்தி$_2$யில் ப்ரார்த்த$_2$நையைச் சொல்லுகிறது. **(நம:)** தனக்காயிருக்கும் இருப்பைக் கழிக்கிறது. **(என்னல்)** உக்திமாத்ரமே அமையும். வருணனுக்குத் தொடுத்த அம்பை மருகாந்தாரத்தே விட்டாற்போலே. இவ்விடத்தில் ப$_4$ட்டர் - மொட்டைத் தலையன் விஷயமான இதிஹாஸம. **(ஆம்)** ஸுலபகம். **(கடமை)** ப்ராப்தம். **(அது சுமந்தார் கட்கே)** இக்கோட்டையெலலாம் சுமந்தார்கட்கு என்று ஆழ்வார் கருத்தாலே யாதல, இதுதான் குவாலாயிருக்கும் ப$_4$க$_3$வத$_3$பி$_4$ப்ராயத்தாலேயாதல்; **1. "भूयिष्ठां ते नम उक्तिं विधेम" (பூ$_4$யிஷ்ட$_2$ாம் தே நம உக்திம் விதே$_4$ம).** 6.

ஈ— அவ:— ஆறும் பாட்டு. a கீழ் - திருமந்த்ரார்த்த$_2$த்தை அருளிச்செய்தார்; அதிலே அருளிச்செய்யாததோர் அர்த்த$_2$முண்டிறே - a$_2$ நமஶ்ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம். / (அதாவது - அவித்$_3$யாதி$_3$களும் கழிகை) b அத்தை அருளிச்செய்கிறார். c அவன் ரக்ஷ்யவர்க்க$_3$த்திலே பெற்றவளவால் பர்யாப்தனன்றிக்கேயிருந்தாலும், நாம் அபி$_4$நிவிஷ்டரானாலும், c$_2$ ஶரீரஸம்ப$_3$ந்த$_4$நிப$_3$ந்த$_4$நமாக அநாதி$_3$காலம் நாம் பண்ணிவைத்த ப$_4$க$_3$வத்ப்ராப்திப்ரதிப$_3$ந்த$_4$க கர்மங்கள் செய்வதென் ? என்ன; d நாம் d$_2$ இதிலே துணியவே d$_3$ அவையெல்லாம் தன்னடையே நஶிக்கும் என்கிறார்.

வ்யா:— (வேங்கடங்கள்) **கடமென்று-e கடன் என்றபடி. கடங்களென்றது - f கடன்கள் என்றபடி. g அவையாவன-2. "त्रिभिर्ऋणवा जायते" (த்ரிபி$_4$ர்g$_2$ருணவா**

அ—ஆறும் பாட்டு. (வேங்கடங்கள் இத்யாதி$_3$) a,b அஸ்யா க$_3$ாத$_2$ாயா: ப்ரத$_2$மக$_3$ாத$_2$யா பூர்வ க$_3$ாத$_2$யா ச ஸங்க$_3$திமாஹ (கீழ் திருமந்த்ரார்த்த$_2$த்தை இத்யாதி$_3$ வாக்யத்$_3$வயேந) a கீழ் என்றது-முதற்பாட்டிலே என்றபடி. a$_2$ நமஶ்ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$:-விரோதி$_4$நிவ்ருத்தி:; விரோதீ$_4$நி-ப்ராப்யவிரோதி$_4$கர்மாணி, ப்ராப்யஸ்வார்த்த$_2$தா ச. c$_2$ ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்தைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (ஶரீரஸம்ப$_3$ந்த$_4$ நிப$_3$ந்த$_4$நமாக என்று) d "வேங்கடத்துறைவார்க்கு நமவென்னல்" இத்யாதி$_3$யைக் கடாக்ஷித்து (நாம் இதிலே துணியவே என்றது) d$_2$ இதிலே என்றது-கைங்கர்யத்திலே என்றபடி. d$_3$ அவை-கர்மங்கள். e A"மனக்கள் உறழ வரும்" என்றுகொண்டு-மகாரனகாரங்கள் மாறுடி வரக்கடவதாகையாலே (கடனென்றபடி) என்கிறார். f கடன்கள் என்றது-

---

ஜீ—ஆறும் பாட்டு. (வேங்கடங்கள் இத்யாதி$_3$) a,b பரமப்ரக்ருதத்துக்குச்சேர முதற்பாட்டோடே ஸங்க$_3$தி (கீழ் இத்யாதி$_3$) c கீழிற்பாட்டோடே ஸங்க$_3$தி (அவன் ரக்ஷ்ய இத்யாதி$_3$) c$_2$ (ஶரீரஸம்ப$_3$ந்த$_4$நிப$_3$ந்த$_4$நமாக) என்றது - ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்தைப்பற்ற. d "வேங்கடத் துறைவார்க்கு நமவென்னல்" இத்யாதி$_3$யைப் பற்ற (நாம் இதிலே துணிய இத்யாதி$_3$) d$_2$ இதிலே-கைங்கர்யத்திலே. d$_3$ அவை-கர்மங்கள். e(கடன் என்றபடி இதி) A"மனக்கள் உறழ வரும்" என்று

ப்ர— (ஆறும் பாட்டு) (வேங்கடங்கள்) 2. यजुषि षष्ठे काण्डे—"त्रिभिरृणवा जायते ब्रह्मचर्येण ऋषिभ्यो यज्ञेन देवेभ्यः प्रजया पितृभ्य एष वा अनृणः"

/ [ ] சில ஸ்ரீகோஶங்களிலேயே உள்ளது. A ஆகரம் தெரியவில்லை; நன்னூல் எழுத்தியலில் (121) "மகரவிறுதி அஃறிணைப் பெயரின் னகரமோடுறழா நடப்பனவுளவே" என்று இவ்விஷயம் கூறப்படுவதிலிருந்து "மனக்கள் உழறி" எனும் பாட$_2$ம் தவறென்றும், "மனக்கள் உறழவரும்" என்பதே சரியான பாட$_2$ம் என்றும் விளங்குகிறது. பாகம் 1 பக்கம் 253A-யிலும் திருத்திக்கொள்க.

ஜ—ஜாயதே) என்கிறபடியே - மூன்று ருணத்தோடே கூடவாயிற்று இவன் வந்து பிறப்பது; 1. "ब्रह्मचर्येण ऋषिभ्यः यज्ञेन देवेभ्यः प्रजया पितृभ्यः" (ப்3ரஹ்மசர்யேண ருஷிப்4ய: யஜ்ஞேந தே3வேப்4ய: ப்ரஜயா பித்ருப்4ய:) என்கிறபடியே, h ப்3ரஹ்மசர்யத்தாலும், யாக3த்தாலும்,ப்ரஜோத்பத்தியாலும் ருஷிகளுக்கும், தே3வர்களுக்கும், பித்ருக்களுக்கும் h2தனிசு இறுக்கக்கடவன். i2. "ऋणानि त्रीण्यपाकृत्य" (ருணாநி த்ரீண்யபாக்ருத்ய) என்னா நின்றதிறே. j (மெய்ம்மேல்வினை முற்றவும்) k ப்ரக்ருதிஸம்ப3ந்த4நிப3ந்த4நமாக வரக்கடவ பாபங்களைச் சொல்லுகிறது. l ஆக, "கடன்கள் மெய்ம்மேல்வினை முற்றவும்,வேம்-நமிக்கும்" என்று இங்ஙனே ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்படி. m இத்தை எம்பெரு

அ—க்ருத்யாகரணம். g இவனுக்குக் கடன்களாவன எவையென்ன (அவையாவன இத்யாதி3) g1 ருணவா - ருணவாந். ச2ாந்த3ஸப்ரயோக3: h 1. "ப்3ரஹ்மசர்யேண ருஷிப்4யோ யஜ்ஞேந தே3வேப்4ய: ப்ரஜயா பித்ருப்4ய:" இதி வாக்யம் ஹ்ருதி3 நித4ாயாஹ (ப்3ரஹ்மசர்யத்தாலும் இதி) h2,i இவனுக்குத் தனிசிறுக்கவேணுமோ ? என்ன (ருணநி இத்யாதி3) (ருணநி த்ரீண்யபாக்ருத்ய) இந்த மூன்று கடன்களையும் கழித்து மநஸ்ஸை மோக்ஷாஶ்ரமத்தில் - ஸந்யாஸாஶ்ரமத்திலே வைக்கக்கடவன்; இம்மூன்றும் கழியாமல் மோக்ஷாஶ்ரமத்தை அடைகிறவன் அத4: பதித்துப்போவன். j மெய்-ஶரீரம். j,k "மெய்ம்மேல்வினை" என்று-அக்ருத்யகரண ப4க3வத3பசார ப4ாக3வதாபசாராஸஹ்யாபசாரங்களைச் சொல்லுகிறது. l (ஆக இத்யாதி3) ஆக ருணத்ரயமும், ஶரீரஸம்ப3ந்த4நிப3ந்த4நமாக வந்த பாபங்களும் வேம் என்றபடி. ஆனால் பின்னை "நமவென்னலாம் கடமை அது சுமந்தார்கட்கு - கடங்கள் - வேம்; மெய்ம்மேல் வினைமுற்றவும் வேம் - நமிக்கும்" என்கையாலே - கடன்களாகச் சொல்லப்படுகிற ப்3ரஹ்மசர்யம் முதலானவை ஒன்றும் அநநுஷ்டே2யமென்றாற்போலே தோற்றுகிறதே என்னில்; அதுக்குக் குறையில்லை. இத்தால் தாத்பர்யம் ஏதென்னில்; "அவர்களுடைய ருணாபாகரணார்த்த2மாகச் செய்யாவிடில் ப்ரத்யவாயமுண்டு என்று பீ4தனாய், அவ்வழியாலே செய்யவொண்ணாது; 3. "தே3வர்ஷிபூ4தாப்தந்ருணாம் பித்ருணாம் ந கிங்கரோ நாயம் ருணீ ச ராஜந்! । ஸர்வாத்மநா யஶ்ஶரணம் ஶரண்யம் நாராயணம் லோககு3ரும் ப்ரபந்ந: ॥" என்கையாலே - செய்யவொண்ணாதென்கிறமாத்ரமொழிய, ப4க3வத்கைங்கர்யபு3த்3த்4யா அவஶ்யம் அநுஷ்டே2யம் என்று ப்ரஸாதி3ப்பர். யாமுநாசார்யநிர்வாஹே "கடங்களும் மெய்ம்மேல்வினையும் முற்றவும் - வேம்" இத்யந்வய:. m (இத்தை இத்யாதி3) ப4ாஷ்யகாரநிர்வாஹே, "கீழுண்டான கடங்கள் - வேம், மேல்வினை, முற்றவும் சாரா" இதி

ஜீ—கொண்டு-மகாரனகாரங்கள் மாறாடி வரும் என்றபடி. g1 ருணவா-ருணவாந் இத்யர்த்த2:. h1. "ப்3ரஹ்மசர்யேண ருஷிப்4யோ யஜ்ஞேந தே3வேப்4ய: ப்ரஜயா பித்ருப்4ய:" இதி வாக்யம் ஹ்ருதி3 நித4ாயாஹ (ப்3ரஹ்மசர்யத்தாலும் இத்யாதி3) h2 தனிசு-கடன். i தனிசிறுக்கவேணுமோ? என்ன (ருணநி இத்யாதி3) 2. "ருணாநி த்ரீண்யபாக்ருத்ய மநோ மோக்ஷே நிவேஶயேத் । அநபாக்ருத்ய மோக்ஷம் து ஸேவமாநோ வ்ரஜத்யத4: ॥" மோக்ஷே என்றது - மோக்ஷாஶ்ரமத்திலே - ஸந்யாஸாஶ்ரமத்திலே என்றபடி. j ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்துக்கு "கடங்கள்" என்று-ருணங்களையும், "மெய்ம்மேல் வினைமுற்றவும்" என்று பூர்வோத்தராக4ங்களையும் சொல்லுகிறது. மெய் - சரீரம். m எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே "கடங்கள்" என்று கடன்போலே அவஶ்யாநு

ப்ர—i 2. (म. स्मृ. ६) "ऋणानि त्रीण्यपाकृत्य मनो मोक्षे निवेशयेत् । अनपाकृत्य मोक्षं तु सेवमानो व्रजत्यधः ॥ ३५ ॥"

ஈ—மானார் கேட்டருளி, "இதுக்கு வேதா$_3$ந்தத்தில் சொல்லுகிற கட்டளையிலே பொரு ளாகவமையாதோ?" என்று இங்ஙனே அருளிச்செய்வர். அதாவது-1."उत्तरपूर्वाघयोरश्लेष-विनाशौ" (உத்தரபூர்வாக$_4$யோரஶ்லேஷவிநாஶௌ) என்றும், 2. "एवं हास्य सर्वे पाप्मानः प्रदूयन्ते" (ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாநஃ ப்ரதூ$_3$யந்தே) என்றும் சொல்லு கிறபடியே, வேம் என்கையாலே - பூர்வாக$_4$த்துக்கு விநாஶமும், உத்தராக$_4$த்துக்கு m$_2$அஶ்லேஷமுமாகச் சொல்லுதல்; nஅன்றிக்கே,இவ்விநாஶந்தான்-n$_1$மற்றையதுக்கும்

அ—ப்ரத$_2$மோ நிர்வாஹஃ. அஸ்மிந் நிர்வாஹே, "மேல்வினை" இதி விஶேஷணாத்-கீழுண்டான இத்யர்த்த$_2$ஸித்$_3$த$_4$ம்; "சாரா" இத்யேதத் - 1. "உத்தரபூர்வாக$_4$யோரஶ்லேஷவிநாஶௌ தத்$_3$-வ்யபதே$_3$ஶாத்" இதி வேதா$_3$ந்தஸூத்ரப$_3$லாத், 3. "யதா$_2$ புஷ்கரபலாஶ ஆபோ ந ஶ்லிஷ்யந்தே ஏவமேவம்விதி$_3$ பாபம் கர்ம ந ஶ்லிஷ்யதே" இதி ஶ்ருதிப$_3$லாச்சாத்$_4$யாஹ்ருதம். m$_2$ ஏதத் ஸூசயதி (அஶ்லேஷமுமாகச் சொல்லுதல் இதி) n "வேம்" இத்யேததே$_3$வ விநாஶஸ்ய வாசகம், அஶ்லேஷஸ்யாப்யுபலக்ஷணம்; 4. "ச$_2$த்ரிணோ க$_3$ச்ச$_2$ந்தி" இத்யத்ர - ச$_2$த்ர்யச்ச$_2$த்ரிஸமுதா$_3$ய வாசகச$_2$த்ரிஶப்$_3$த$_3$வதி$_3$தி த்$_3$விதீயஃ; ஏதத்பக்ஷமாஹ (அன்றிக்கே இத்யாதி$_3$) m$_2$ (அஶ்லேஷமு மாகச் சொல்லுதல் இதி) அத்ர, "அஶ்லேஷ ஶப்$_3$த$_3$த்தைச் சொல்லுதல்" இதி பாடே$_2$, அஶ்லேஷ ஶப்$_3$த$_3$த்தை - அஶ்லேஷத்தினுடைய ஶப்$_3$த$_3$த்தை. அஶ்லேஷ ப்ரதிபாத$_3$கமான "சாரா" என்கிற பத$_3$த்தை என்றபடி. o,pபூர்வோத்தர ஶப்$_3$த$_3$யோராபேக்ஷிகத்வாத் 5."நாவிரதோ து$_3$ஶ்சரிதாந்நாஶாந்தோ நாஸமாஹிதஃ। நாஶாந்தமாநஸோ வாபி ப்ரஜ்ஞாநேநைநமாப்நுயாத்॥" இத்யாத்$_3$யவிரோதே$_4$ந உத்தராக$_4$விஷயே ஶிக்ஷணீயாம்ஶஸ்ய ஸத்த்வாத் உத்தரபூர்வாகே$_4$ விவிச்ய த$_3$ர்ஶயதி (பூர்வாக$_4$மாவது இத்யாதி$_3$ வாக்யத்$_3$வயேந) 6. "ப்ரபந்ந இதி க$_3$ர்வேண ந குர்யாத் புருபாதகம்। ஜ்ஞாத்வாபி பாதகம் கர்ம குர்வந் மூட$_4$ஃ பதத்யத$_4$ஃ॥" இத்யாதி$_3$

ஜீ—ப$_4$ாவ்ய கர்மங்களைச்சொல்லி "மேல்வினை முற்றவும்" என்று உத்தராக$_4$த்தைச் சொல்லுகிறது. m$_2$ (அஶ்லேஷமுமாகச் சொல்லுதல்), என்றது-1. "அஶ்லேஷ விநாஶௌ" 3. "பாபம் கர்ம ந ஶ்லிஷ்யதே" என்ற ஸூத்ரஶ்ருதிகளுக்குச் சேர "சாரா" என்ற பத$_3$ம் அத்$_4$யாஹார்யம் என்றபடி. n$_1$ மற்றையதுக்கும்-அஶ்லேஷத்துக்கும். n$_1$ உபலக்ஷணமாய்-நாஶபர்யாயமான நைஷ்ப$_2$ல்யத்தை லக்ஷிக்கிறதாய் இத்யர்த்த$_2$ஃ. ஆக "கடங்கள்-வேம்-மேல் வினைமுற்றவும் சாரா" இதி ப்ரத$_2$ம நிர்வாஹஃ. "சாரா" என்கிற பத$_3$த்தை அத்$_4$யாஹரியாதே நாஶவாசகமான "வேம்" என்கிற பத$_3$ந்தானே 4. "ச$_2$த்ரிணோ க$_3$ச்ச$_2$ந்தி" இத்யத்ர ச$_2$த்ர்யச்ச$_2$த்ரி ஸமுதா$_3$ய வாசகச$_2$த்ரி ஶப்$_3$த$_3$வத$_3$ஜஹல்லக்ஷணயா அஶ்லேஷத்தையும் சொல்லும் என்று இரண்டாம் நிர்வாஹம். m$_2$ (அஶ்லேஷமுமாகச் சொல்லுதல்) என்கிறவிடத்திலே "அஶ்லேஷ ஶப்$_3$த$_3$த்தைச் சொல்லுதல்" என்று பாட$_2$மானபோது - அஶ்லேஷ ப்ரதிபாத$_3$கமான "சாரா" என்கிற பத$_3$த்தை என்றபடி. o,p உத்தரபூர்வாக$_4$ங்களை விவிச்ய த$_3$ர்ஶயதி (பூர்வாக$_4$மாவது இத்யாதி$_3$ வாக்யத்$_3$வயேந) q ப்ர பந்நனுக்கு உத்தராக$_4$ப்ரஸக்தியுண்டோ? என்ன (பின்பும் விரோதி$_4$யான இத்யாதி$_3$) 6. "ப்ரபந்ந இதி க$_3$ர்வேண ந குர்யாத் புருபாதகம்। ஜ்ஞாத்வாபி பாதகம் கர்ம குர்வந் மூட$_4$ஃ பதத்யத$_4$ஃ॥"

ப்ர— 1. उत्तरमीमांसायाम् चतुर्थाध्यायस्य प्रथमपादे, विद्यास्वरूपशोधनात् पश्चात् विद्याफल-चिन्तनारम्भे—"तदधिगम उत्तरपूर्वाघयोरश्लेषविनाशौ तद्व्यपदेशात्।। १३।।"

अस्य भाष्यम्—"विद्याप्राप्तौ पुरुषस्य विद्यामाहात्म्यादुत्तरपूर्वाघयोरश्लेषविनाशावुपपद्येते। कुतः, एवंविधं हि विद्यामाहात्म्यमवगम्यते; 'एवंविदि पापं कर्म न श्लिष्यते' 'एवं हास्य सर्वे पाप्मानः प्रदूयन्ते' इत्यादिव्यपदेशात्।।"

ஈ—n$_3$ உபலக்ஷணமாய், ஶ்லேஷியாமையைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். o பூர்வாக$_4$மாவது-ஜ்ஞாநம் பிறப்பதற்கு முன்பு பு$_3$த்$_3$தி$_4$பூர்வகமாகப் பண்ணிப்போரும் ப்ராதிகூல்யம். p உத்தராக$_4$மாகிறது - ஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு ப்ராமாதி$_3$கமாகப்பண்ணும் ப்ராதிகூல்யம். q பின்பும் விரோதி$_4$யான தே$_3$ஹஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் அநுவர்த்திக்கையாலே பாபங்களிலே ப்ரவர்த்தியாநிற்கும்; அநந்தரம், ஜ்ஞாநம் q$_2$ பிறவா, கடுகமீண்டு முன்பு செய்ததுக்கு "நாம் என்செய்தோமானோம்!" என்று அநுதபித்துப்படும். r கடங்கள்-மேல்வினை முற்றவும்-வேம்; இதுமெய்-இதுஸத்யம். s1. "एवं हास्य सर्वे पाप्मानः प्रदूयन्ते"

அ—கஞ்சாத்ர விவக்ஷிதம். பூர்வாக$_4$த்துக்கு விநாஶமென்றும், உத்தராக$_4$த்துக்கு அஶ்லேஷமென்றும் நியமிக்கிறதென், அஶ்லேஷவிநாஶங்களை மாறுடிச் சொன்னாலோ? என்னில்; "பாபமாவது - ப$_4$க$_3$வந்நிக்$_3$ரஹ ரூபமாகையாலே, இச்சேதநன் அநாதி$_3$யாகப் பண்ணின ப்ராதிகூல்யாசரணத்தாலேயுண்டான ப$_4$க$_3$வந்நிக்$_3$ரஹபு$_3$த்$_3$தி$_4$, இவன்பக்கல் உள்ளதொரு ஆநுகூல்ய லேஶத்தைக் கண்டு 2. 'உபகாரேண ஸ ஹரி: க்ருதேநைகேந துஷ்யதி' 3. 'ந ஸ்மரத்யபகாராணாம் ஶதமப்யாத்மவத்தயா' என்கிறபடியே அந்த நிக்$_3$ரஹபு$_3$த்$_3$தி$_4$ ஶமிக்குமதுண்டாகையைப்பற்ற பூர்வாக$_4$த்துக்கு விநாஶமாகவேணும்; ஆநுகூல்யம் பிறந்தபின்புண்டான ப்ராதிகூல்யத்தில் 4. 'அவிஜ்ஞாதா ஹி ப$_4$க்தாநாம் ஆக$_3$ஸ்ஸு கமலேக்ஷண: | ஸதா$_3$ ஜக$_3$த் ஸமஸ்தஞ்ச பஶ்யந்நபி ஹ்ருதி$_3$ ஸ்தி$_2$த: ||' என்று சொல்லுகிறபடியே அந்த ப்ராதிகூல்யத்தில் கண்வையாமையைப்பற்ற உத்தராக$_4$த்துக்கு அஶ்லேஷமுமாகவேணும், இப்படி நியாமகமுண்டாகையாலே மாறுடிச் சொல்லப்போகாது" என்று அருளிச்செய்வர். 5. "ஸம்ஶ்லிஷ்டஸ்ய பூர்வாக$_4$ஸ்ய அஶ்லேஷாயோகாத்$_3$ விநாஶ ஏவ, உத்தராக$_4$ஸ்ய து அஶ்லேஷ ஏவேதி யோக்$_3$யதாவஶாத்$_3$ விப$_4$াக$_3$:" என்று ஶ்ருதப்ரகாஶிகையில் அருளிச்செய்தது. ஸூத்ரத்தில்-உத்தராக$_4$ாஶ்லேஷவசநம் - ப்ராமாதி$_3$கவிஷயம். 6. "நாவிரத:" 7. "ப்ரபந்ந:" இத்யாதி$_3$. q ப்ரஸக்தஸ்ய ஹி ப்ரதிஷேத$_4$: ப$_4$க$_3$வத்ஸமாஶ்ரயணாநந்தரம் ப்ராமாதி$_3$கமப்யக$_4$ம் கத$_2$ம் ஸம்ப$_4$வதி? இத்யத்ராஹ (பின்பும் விரோதி$_4$யான இதி) q$_2$ பிறவா - பிறந்து. 8. "அநுதாபேந ஶுத்$_3$த்$_4$யதி" 9. "க்ருதே பாபே(அ)நுதாபோ வை" 10. "ப்ராரப்$_3$தே$_4$தர பூர்வபாபமகி$_2$லம் ப்ராமாதி$_3$கஞ்சோத்தரம் ந்யாஸேந க்ஷபயந்நப$_4$யுபக$_3$த ப்ராரப்$_3$த$_4$க$_4$ண்ட$_3$ஞ்ச ந: | தீ$_4$பூர்வோத்தரபாப்மநாமஜநநாஜ்ஜாதே(அ)பி தந்நிஷ்க்ருதே: கௌடில்யே ஸதி ஶிக்ஷயாப்யநக$_4$யந் க்ரோடீ$_3$கரோதி ப்ரபு$_4$: ||" 11. "உபாயாபாய ஸம்யோகே$_3$" இத்யாதி$_3$. r ப$_4$ாஷ்யகாரநிர்வாஹக$_3$தத்$_3$விதீயநிர்வாஹே(அ)ந்வயமாஹ (கடங்கள் மேல்வினை முற்றவும் வேம் இதுமெய் - இது ஸத்யம் இதி) s இத$_3$ம் ஸத்யமிதி கத$_2$ம் ஜ்ஞாதும்

ஜீ—என்னக்கடவதிறே. பூர்வாக$_4$த்துக்கு விநாஶமென்றும், உத்தராக$_4$த்துக்கு அஶ்லேஷமென்றும் நியமிக்கிறதென்? அஶ்லேஷவிநாஶங்களை மாறுடிச் சொன்னாலோ? என்னில்; "பாபமாவது-ப$_4$க$_3$வந்நிக்$_3$ரஹமாகையாலே இவன்பக்கல் ஆநுகூல்யம் பிறந்தபின்பு 3. 'ந ஸ்மரத்யபகாராணாம் ஶதமபி' இத்யாதி$_3$ப்படியே பூர்வாக$_4$த்தை விஸ்மரிக்கும், 4. 'அவிஜ்ஞாதா ஹி ப$_4$க்தாநாமாக$_3$ஸஸு கமலேக்ஷண: ||' இத்யாதி$_3$ப்படியே ப்ராமாதி$_3$கத்தில் கண்வையாமையாலே அதில் நெஞ்சு செல்லாது; ஆகையாலே பூர்வாக$_4$த்துக்கு நாஶமும் உத்தராக$_4$த்துக்கு அஶ்லேஷமுமொழிய மாறுடிச் சொல்லப்போகாது" என்று அருளிச்செய்வர். q$_2$ பிறவா - பிறந்தவுடனே. r எம்பெருமானாருடைய த்$_3$விதீய நிர்வாஹத்தில் அந்வயம் காட்டுகிறார் (கடங்கள் இத்யாதி$_3$) s இது.

ப்ர—s1. छान्दोग्ये (५-२४) वैश्वानरविद्यायां "अथ य एतदेवंविद्वान् अग्निहोत्रं जुहोति, तस्य सर्वेषु लोकेषु सर्वेषु भूतेषु सर्वेष्वात्मसु हुतं भवति, तद्यथेषीकतूलमग्नौ प्रोतं प्रदूयेत एवं हास्य सर्वे पाप्मानः प्रदूयन्ते ॥"

ஈ—(ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூ3யந்தே) என்றதிறே. t ப்ரத்யக்ஷாதி3கள் t2 ப்4ரமத்துக்கு மூலமாய் t3 ப்4ரமநிவர்த்தகமுமாயிருக்கும்; அங்ஙனன்றியே, 1. "यथा-भूतवादि हि शास्त्रम्" (யதா2பூ4தவாதி3 ஹி ஶாஸ்த்ரம்) என்கிறபடியே - ஶாஸ்த்ரஞ் சொல்லிற்று என்றால் அவ்வர்த்த2ம் மெய்யாயிருக்குமிறே. u முதற்பாட்டிலே சொல்ல வேண்டுவது u2 ஓர் அர்த்த2ம் சொல்லாதேபோந்ததிறே. அவ்வம்ஶம் u3 இங்கே

அ—ஶங்கத இத்யத்ராஹ (ஏவம் ஹாஸ்யேதி) t வேதே3ாதி3தம் ஸர்வம் ஸத்யம் ப4வதி கிம்? இத்யத்ராஹ (ப்ரத்யக்ஷாதி3கள் இதி) (ப்ரத்யக்ஷாதி3கள் ப்4ரமத்துக்கு மூலமாய்) என்றது-2. "இத3ம் ரஜதம்" என்றத்தைப்பற்ற. t3 (ப்4ரமநிவர்த்தகமும்) என்றது-3. "நேத3ம் ரஜதம்" என்றத்தைப்பற்ற. 4. "ப்ரத்யக்ஷமநுமாநஞ்ச ஶாஸ்த்ரஞ்ச விவித4ாக3மம் | த்ரயம் ஸுவிதி3தம் கார்யம் த4ர்மஶுத்3தி4மபீ4ப்ஸதா ||" இத்யுச்யமாந ப்ரமாணத்ரயமத்4யே ஶாஸ்த்ரமேவ முக்2ய ப்ரமாணம் இதி ப4ாவ:. u "தாங்கள் தங்கள்" இத்யாதி3க்கு அவதாரிகை (முதற்பாட்டிலே இத்யாதி3) யத்3வா, இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று ஏதென்ன (முதற்பாட்டிலே இத்யாதி3) அத2வா, அவதாரிகாயாம் "கீழ்" இதி ஸாமாந்யேநோக்தமத்ர விஶத3யதி (முதற்பாட்டிலே இதி) அன்றிக்கே, அவதாரிகையில் எங்கே அருளிச்செய்தார்? என்கிற ஆகாங்க்ஷையைப் பரிஹரிக்கிறார் (முதற்பாட்டிலேயென்று) என்னவுமாம். u2 (ஓர் அர்த்த2ம்) என்றது - நமஶ்ஶப்3த3ார்த்த2ம். u3 (இங்கே சொல்லுகிறார்) வ்யாக்2யாதமான "வேங்கடங்கள்" என்கிற வாக்யத்திலே சொல்லுகிறார் என்றபடி. A "இதிலே அவித்3யாதி3களும் கழியுண்ணும்" என்று - நமஶ்ஶப்3த3ார்த்த2மாக அவித்3யாதி3களை அருளிச்செய்தாரிறே. v ஸிம்ஹாவலோகநந்யாயேந, மேல் வினைமுற்றவும் சாராதாகில் அவற்றுக்குப் போக்கடி ஏதென்ன (கடலுக்கு இத்யாதி3) இது பூர்வவாக்யப்ரத2மாவதாரிகைக்குச் சேரும். யத்3வா; "வேங்கடத்துறைவார்க்கு நமவென்னலாம் கடமை அது சுமந்தார்கட்கு-கடங்கள்-வேம், மேல்வினைமுற்றவும்-சாரா இதுமெய்" இத்யுச்யதே; ஸம்ஸாரிசேதநாஸ்த்வநாதி3காலாத3ாரப்4ய மஹாபாபாநி குர்வந்த: 5. "தாநஹம் த்3விஷத: க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷு நராத4மாந் | க்ஷிபாம்யஜஸ்ரமஶுப4ாநாஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு ||" இதி ப்ரகாரேண நிக்3ரஹவிஷயா ப4வந்தி, ஏதாத்3ருஶாநப்யாபி4முக்2யமாத்ரேணாநு

ஜீ-ஸத்யமென்று எப்படி அறியலாம்? என்ன (ஏவம் ஹாஸ்யேத்யாதி3) t வேத3ம் சொன்னால் மெய்யாக வேணுமோ? என்ன (ப்ரத்யக்ஷாதி3கள் இத்யாதி3) 1. "யதா2பூ4தவாதி3 ஹி ஶாஸ்த்ரம்" இதி த்3ரமிட3ப4ாஷ்யே. t2 (ப்4ரமத்துக்கு மூலமாய்) என்றது-2. "இத3ம் ரஜதம்" இத்யாதி3யைப்பற்ற. t3 (ப்4ரமநிவர்த்தகம்) என்றது - 3. "நேத3ம் ரஜதம்" என்றத்தைப்பற்ற. u "தாங்கள் தங்கள்" இத்யாதி3க்கு அவதாரிகை (முதற்பாட்டிலே இத்யாதி3) u2 ஓர் அர்த்த2ம் - நமஶ்ஶப்3த3ார்த்த2ம். யத்3வா, இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று ஏதென்ன (முதற்பாட்டிலே இத்யாதி3) என்னுதல். u3 (இங்கே சொல்லுகிறார்) - வ்யாக்2யாதமான "வேங்கடங்கள்" என்கிற வாக்யத்திலே சொல்லுகிறார் என்றபடி. v ஸிம்ஹாவலோகநந்யாயேந மேல்வினைமுற்றவும் சாராவாகில் அவற்றுக்குப்

ப்ர—1. द्रमिडभाष्ये—"अक्ष्णसैव विश्वसृजो रूपं, तत्तु न चक्षुषा ग्राह्यं; मनसा त्वकलुषेण साधनान्तरवता गृह्यते। 'न चक्षुषा गृह्यते नापि वाचा मनसा तु विशुद्धेन' इति श्रुतेः, न ह्यरूपाया देवताया रूपमुपदिश्येत ; यथाभूतवादि हि शास्त्रम्। 'माहारजनं वासः' 'वेदाहमेतं पुरुषं महान्तं आदित्यवर्णं तमसः परस्तात्' इति प्रकरणान्तरनिर्देशाश्च साक्षिणः॥ २॥"

A முமுக்ஷுப்படி 180.

ன—சொல்லுகிறார். v கடலுக்குத் தொடுத்த அம்பை, v_2அவன் நாலடி வரநின்றவாறே, அநந்தரத்தே "உன் விரோதி$_4$களைச் சொல்லாய்" என்றானிறே. / w இவ்விடத்திலே ப$_4$ட்டர் ஒரு இதிஹாஸம் அருளிச்செய்வர் - "பண்டு, தலையில் மயிரின்றிக்கேயிருப்பான் ஒருவன் நெற்பரிமாறாநின்றானாய், அங்கே ஒருவன் சென்று 'மயிரைப் பேணாதே நீர் தனியேநின்று பரிமாறாநின்றீர்" என்ன, 'ஏன்தான் நடந்ததீ !' என்ன; 'ஒன்றுமில்லை, கண்டுபோக வந்தேன்' என்ன,'ஆகில் ஒரு x கோட்டையைக் கொண்டு போகலாகாதோ' என்று எடுத்துவிட, அவன் அத்தைக் கொண்டுவாராநிற்கச் செய்தே, எதிரே ஒருவன் வந்து 'இது எங்கே பெற்றது ?' என்ன,' உன்தன(னை) y மொட்டைத்தலையன் தந்தான்' என்றானாய், அவன் அத்தைச்சென்று அங்கே 'இன்னான் உம்மை z வைதுபோகாநின்றானீ!'என்ன, 'a அடா! என்நெல்லையுங்கொண்டு என்னையும் z வைதுபோவதே!' என்று தொடர்ந்து வந்தானாய், அவன் புரிந்து பார்த்து 'ஏன்தான் குழல்கள் b அலையவலைய ஓடிவாராநின்றதீ!' என்ன, 'ஒன்றுமில்லை, இன்னம் ஒருகோட்டையைக் கொண்டுபோகச் சொல்லவந்தேன்' என்றானும்; அப்படியே, கடலை முகங்காட்டுவித்துக் கொள்ளுகைக்காகக் c காலைப்பிடிப்பது c_2 கோலைத்தொடுப்ப

அ—க்$_3$ருஹ்ணாதி இதி ஸம்ப$_4$வதி கிம்? இத்யத்ராஹ (கடலுக்கு இத்யாதி$_3$) ஏதேந கர்மவிநாஶோ நாம - கர்மணாம் ஸ்வரூபநாஶோ ந, அபிது தேஷாம் தஸ்மிந்நாஶ்ரயே ப$_2$லஜநநஸாமர்த்$_2$ய விநாஶ:; தாந்யேவ 1. "த்$_3$விஷந்த: பாபக்ருத்யாம் ஸுஹ்ருத$_3$ஸ்ஸாது$_4$க்ருத்யாம்" இதி ப்ரகாரேண த்$_3$விஷத்ஸு ஸுஹ்ருத்ஸு ச ப்ரக்ஷிபதி இத்யுக்தம் ப$_4$வதி. அன்றிக்கே, அஶ்லிஷ்டமானது எங்கேபோமென்ன; 1. "தஸ்ய புத்ரா தா$_3$யமுபயந்தி ஸுஹ்ருத$_3$ஸ்ஸாது$_4$க்ருத்யாம்" இத்யாதி$_3$யாலே சொன்ன அர்த்த$_2$த்தை ப்ரஸங்க$_3$ாத் அருளிச்செய்கிறார் (கடலுக்கு இத்யாதி$_3$) என்னவுமாம். 1. " த்$_3$விஷந்த: பாபக்ருத்யாம் " என்று - அசல்பிளந்தேறிடுகிறது பூர்வாக$_4$த்துக்கு என்று ப$_4$ாஷ்யத்தில் நிர்வாஹம். w உப$_4$யவிபூ$_4$தி நாதே$_2$ ப$_4$க$_3$வதி ஸ்வயமேவாக$_3$த்ய ஸ்வதீரே வர்த்தமாநேऽபி, தத்ராபி, 2. "ப$_3$ாஹும் பு$_4$ஜக$_3$பே$_4$ாக$_3$ாப$_4$ம் உபதா$_4$யாரிஸூத$_3$ந: | அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முக$_2$: க்ருத்வா ப்ரதிஶிஶ்யே மஹோத$_3$தே$_4$: ||" இதி ப்ராயோபவேஶே க்ருதேऽபி, தது$_3$பர்யபி ப்$_3$ரஹ்மாஸ்த்ர ஸந்த$_4$ாநபர்யந்தமஸமாக$_3$த: ஸமுத்$_3$ர: ஸ்வஶரீரரக்ஷணாயாக$_3$த இதி தாவந்மாத்ரேண ஏதாத்$_3$ருஶ: ப்ரஸாத$_3$ஸ் ஸம்ப$_4$வதி கிம்? இத்யத்ர, ஈஶ்வரஸ்ய ஆஶ்ரிதவிஷயே அத்யந்தஜட$_3$த்வாது$_3$பபத்$_3$யத இத்யபி$_4$ப்ராயேண ஐதிஹ்யமாஹ(இவ்விடத்திலே இதி) v_2,w (இவ்விடத்திலே) என்றது-(அவன் நாலடிவரநின்றவாறே உன் விரோதி$_4$களைச் சொல்லாய்) என்றவிடத்திலே என்றபடி. கடலுக்கு அம்புதொடுத்த ப்ரஸங்க$_3$த்திலே என்றபடி என்றுமாம். x கோட்டை-வ்ரீஹிப$_4$ார:. yமொட்டைத்தலையன்-மழுங்கல்தலையன். z வைது-திட்டி. a அடாவென்று-வார்த்தைப்பாடு. b அலைய-அசைய. c (காலைப்பிடிப்பது கோலைத்தொடுப்

ஜீ—போக்கடி ஏதென்ன (கடலுக்கு இத்யாதி$_3$) யத்$_3$வா, ஆபி$_4$முக்$_2$யம் பண்ணின மாத்ரத்திலே பூர்வோத்தராக$_4$ங்களை க்ஷமிக்குமோ? என்ன ; க்ஷமிக்கிறமாத்ரமன்றிக்கே ஶத்ருக்கள் மேலே போக்கும் என்கிறார் (கடலுக்கு இத்யாதி$_3$) என்றுமாம். w ஆபி$_4$முக்$_2$யம் பண்ணின மாத்ரத்திலே இவன் பண்ணின தே$_3$ாஷங்களை மறக்கும் என்கைக்கு ஓர் ஐதிஹ்யம் அருளிச்செய்கிறார் (இவ்விடத்திலே ப$_4$ட்டர் இத்யாதி$_3$) v_2,w(இவ்விடத்திலே-இவன் நாலடிவர நின்றவாறே அநந்தரத்தே உன் விரோதி$_4$களைச் சொல்லாயென்றான்) என்றவிடத்திலே; கடலுக்கு அம்பு தொடுத்த ப்ரஸங்க$_3$த்திலே இதி வா அர்த்த$_2$:. y மொட்டைத்தலையன்-மழுங்கல் தலையன். c காலை-

---

/ இவ்விதிஹாஸம் "வைகுந்தா"[2-6-1] ஈட்டின் அடையவளைந்தான் அரும்பதவுரையிலும் எடுக்கப்பட்டது. அங்கு (பக்கம் 363) அடிக்குறிப்பு பிழை; திருத்திக்கொள்க.

ஈ—தாகாநிற்க, அவன்வந்து முகங்காட்டினவாறே, ‘உனக்கு அம்புதொடுத்தோம்’ என்ன லஜ்ஜித்து, ‘உன் விரோதி$_4$களைச்சொல்லு c$_3$ நாம் இத்தைவிட’ என்றாரிறே. (தாங்கள் இத்யாதி$_3$) d இதுதான், ப$_2$லபோ$_4$க்தாவானவனுக்கு d$_2$ உத்$_3$தே$_3$ஶ்யத்தோபாதி ப்ரார்த்தி$_2$த்துப் பெறவேண்டியிருக்குமோ? என்னில்; e “அதுவேண்டா, தாங்கள் தங்களுக்கு நன்றான கைங்கர்யத்தைப் பண்ணாநிற்க அமையும்; இவ்விரோதி$_4$ தன்னடையே போம்” என்கிறார். f“தாங்கள் தங்களுக்கு நன்றான f$_2$ ப்ரதிபந்நத்தைச் செய்யவமையும்” என்னவொண்ணாதிறே, g “வழுவிலா அடிமைசெய்யவேண்டும் நாம்”(1) என்கிற g$_2$ அதி$_4$காரியைக் குறித்துச்சொல்லுகையாலே. h அதி$_4$காரிவைலக்ஷண்யமும் வ்ருத்திவைலக்ஷண்யமும் தோன்றும்படி “தாங்கள் தங்கட்கு” என்று இங்ஙனே ஊன்றிச்சொல்லுமாம் அனந்தாழ்வான். (தாங்கள்) i இதர விஷயங்களில் விரக்தராய், கைங்கர்ய ருசியுடையராயிருக்குமவர்கள். (தங்கட்கு) இப்படிப்பட்ட ருசி

அ—பதாகாநிற்க இதி) கால் - விற்கால். கோல்-அம்பு. d (இதுதான்) விரோதி$_4$நிவ்ருத்திஶ்ச உத்$_3$தே$_3$ஶ்யத்தோபாதி என்றபடி. e(அதுவேண்டா இதி) A “கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதம்” இத்யாதி$_3$, B “மாயனை மன்னு வடமதுரை மைந்தனை” இத்யாதி$_3$. f “நல்லன” இதி-கைங்கர்யம் கிமர்த்த$_2$ம் வக்தவ்யம்? யத்கிஞ்சித் ஸ்வாபீ$_4$ஷ்டம் குர்வாணாநாமித்யேவார்த்தே$_2$ ப்$_3$ரூயாத்—இத்யாஶங்காமநூத்$_3$ய பரிஹரதி (தாங்கள் தங்களுக்கு இதி) f$_2$ (ப்ரதிபந்நத்தை இதி) அத்ர-அக்ருத்யகரணாதி$_3$ர்ச விவக்ஷித: C “சதிரமென்று தம்மைத்தாமே சம்மதித்தின் மொழியார் மதுர போகம் துற்றவரே” என்று - அக்ருத்யகரணாதே$_3$ரபி கேஷாஞ்சித$_3$பி$_4$மதத்வாத். g (வழுவிலா அடிமைசெய்யவேண்டும் நாம் என்கிற அதி$_4$காரியைக் குறித்து இதி) ஏதத்$_3$த$_3$ஶகோபதே$_3$ஶ பாத்ரத்வாது$_3$பதே$_3$ஶ்யோऽபி ததை$_2$வ வர்த்தத இதி ப$_4$ாவ:. h ஆனால் “தாங்கள்” என்ன அமையாதோ, “தங்கட்கு” என்ற த்$_3$விருக்திக்கு ப்ரயோஜனம் ஏதென்ன (அதி$_4$காரி வைலக்ஷண்யமும் இத்யாதி$_3$) யத்$_3$வா, “நல்லன” இத்யத்ர - கைங்கர்யமேவ விவக்ஷிதம் இத்யத்ர ஸம்வாத$_3$மாஹ (அதி$_4$காரி இதி) “தாங்கள் தங்கட்கு நல்லனவே செய்வார்” இத்யத்ர-1. “ஆத்மாபி$_4$மாநாநுகு$_3$ணபுருஷார்த்த$_2$வ்யவஸ்த$_2$யா” இத்யாதி$_3$. i தாத்பர்யஸித்$_3$த$_4$ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (இதரவிஷயங்கள் இத்யாதி$_3$) j (இவர்களை எங்ஙனேயாக நினைத்து) என்றது - எப்படிப்பட்ட அதி$_4$காரிகளாக நினைத்து என்றபடி. கீத்$_3$ருஶம் ஸாத$_4$நாநுஷ்ட$_2$ாநம் குர்வாணத்வேந விசார்யேதி வா. இந்த ஸங்க$_3$தி - “நமவென்னல்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து. அதாவது -

---

ஜீ—விற்காலை. c$_2$ கோலை-அம்பை. 188ப, c$_3$(நாம் இத்தைவிடவென்றாரிறே) என்ற அநந்தரம்-(முதற்பாட்டிலே சொல்லவேண்டுவது) இத்யாதி$_3$ வாக்யம் அநுஸந்தே$_4$யம். d இதுதான்-விரோதி$_4$ நிவ்ருத்திதான். d$_2$ உத்$_3$தே$_3$ஶ்யத்தோபாதி - ப$_2$லத்தோபாதி. f “தாங்கள்” இத்யாதி$_3$க்கு - தங்களுக்கு ஸுக$_2$ரூபமான ஸ்வேச்ச$_2$ாவிஹாரங்களைச் செய்வாரென்று அர்த்த$_2$மாறுலோ ? -என்ன (தாங்கள் தங்களுக்கு நன்றான ப்ரதிபந்நத்தை இத்யாதி$_3$) g$_2$(அதி$_4$காரியைக்குறித்துச் சொல்லுகையாலே இதி) உபதே$_3$ஶ்யமும் அதி$_4$காராநுகு$_3$ணமாயிருக்கவேணுமென்று கருத்து. h ஆனால்; “தாங்கள்” என்னவமையாதோ, “தங்கட்கு” என்ற த்$_3$விருக்திக்கு ப்ரயோஜநம் ஏதென்ன (அதி$_4$காரிவைலக்ஷண்யமும் இத்யாதி$_3$) யத்$_3$வா “நல்லன” இத்யத்ர - கைங்கர்யமே விவக்ஷிதம் என்னுமதுக்கு ஸம்வாத$_3$ம் (அதி$_4$காரிவைலக்ஷண்யமும் இத்யாதி$_3$) என்னுதல். i தாத்பர்யஸித்$_3$த$_4$ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (இதர விஷயங்கள் இத்யாதி$_3$) j (எங்ஙனேயாக நினைத்து) என்றது-எந்த ஸாத$_4$நாநுஷ்ட$_2$ாதாக்களாக நினைத்து என்னுதல், எந்த அதி$_4$காரிகளாக நினைத்து என்னுதல். இந்த ஸங்க$_3$தி - “நமவென்னல்” என்றத்தைப்பற்ற. அதாவது - அல்பாநுகூல்ய

A 10-4-9. B திருப்பாவை 5. C 9-1-5.

ஈ—யுடையராயிருக்கிற தங்களுக்கு. (நல்லனவே செய்வார்) தங்கள் ஸ்வரூபத்தோடு சேர்ந்த கைங்கர்யத்தையே பண்ணுவார். "தாங்கள் தங்கட்கு நல்லனவே செய்வார்" என்கிறது - j இவர்களை எங்ஙனேயாக நினைத்து? என்னில் (வேங்கடத்து இத்யாதி$_3$) k (வேங்கடத்துறைவார்க்கு) l சதுர்த்தி$_2$யின் அர்த்த$_2$ஞ்சொல்லுகிறது. (நம:) m எனக்கன்று, அவனுக்கு என்றபடி. (என்னல்) இதுதான் நெஞ்சிலுண்டாகவும் வேண்டா, n உக்திமாத்ரமே அமையும். இதுதான் o அல்பமாகிலும் இவன்தனக்கு அருமையாயிருக்குமோ? என்னில்: p ஆம்-ஸுலபகம். "எளிது" என்ற, ஸ்வரூபத்தோடே சேராததாயிருக்குமோ? என்னில்: (கடமை) ப்ராப்தம். (அது சுமந்தார்கட்கே) q பெறுகிற பேற்றின் கனத்தையும், இவனுடைய q_2 நேர்த்தியில் அல்பதையையும் பார்த்து,"இப்பேற்றுக்கு இவன் இம்மலையைச் சுமவானோ" q_3என்பாரைப்போலே "அது சுமந்தார்கட்கு" என்று தம் கருத்தாலே சொல்லிற்றாகவுமாம். r பெறுகிற பேற்றின்

அ-அல்பாநுகூல்ய ஸூசகோக்தியையுடையவர்களுக்கு என்றபடி. நல்லனவேசெய்வார் என்கிறபேர் எப்படிப்பட்டவர்கள்தான்! என்று போந்தபொருள். k,l "வேங்கடத்துறைவார்க்கு" என்கிற வாக்யமும்-நமஶ்ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் என்கிறார் (வேங்கடத்துறைவார்க்கு என்று தொடங்கி) *l* அத்ர சதுர்த்தீ$_2$ஶப்$_3$தே$_3$ந அகாராத்பரலுப்தசதுர்த்$_2$யபி$_4$தீ$_4$யதே, 1."அகாரார்த்த$_2$ாயைவ ஸ்வமஹமத$_2$மஹ்யம் ந" இதி ஹ்யவோசந் ப$_4$ட்டார்யா: m இந்த நமஶ்ஶப்$_3$த$_3$ம் மந்த்ரத்தில் நமஶ்ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு வ்யாக்$_2$யாரூபம் என்கிறார் (எனக்கன்று அவனுக்கு என்று) n(உக்திமாத்ரமே அமையும் இதி) 2. "நம இத்யேவ யோ ப்$_3$ரூயாந்மத்$_3$ப$_4$க்தஶ் ஶ்ரத்$_3$த$_4$யாந்வித: | தஸ்யாக்ஷயோ ப$_4$வேல்லோகஶ் ஶ்வபாகஸ்யாபி நாரத$_3$ ||" என்று, 2. "ப்$_3$ரூயாத்" என்று - உக்திமாத்ரத்தைச் சொல்லிற்றிறே; 3. "மித்ரப$_4$ாவேந ஸம்ப்ராப்தம்" இத்யாதி$_3$. o ஔஷத$_4$ம் அல்பமாகிலும் ஸ்வீகரிக்குமிடத்தில் அருமையாயிருக்குமதுண்டாகையாலே (அல்பமாகிலும் இவன்தனக்கு அருமையாயிருக்குமோ என்றது) p (ஆம் ஸுலபகம்) ஸுலபகமாம் என்றபடி. q,r,s அதுதான் ஸுலபகமானால், "சுமந்தார் கட்கு" என்கிறதென்? என்ன; மூன்றுவகையாக நிர்வஹிக்கிறார் (பெறுகிற இத்யாதி$_3$) q_2நேர்த்தியில்-ப்ரயாஸத்தில். உபேயத்தில் ப்ரார்த்த$_2$னை உபாயஸ்வீகாரபர்யந்தம். q_3(என்பாரைப் போலே) உபாலம்ப$_4$ம் பண்ணுவாரைப்போலே என்றபடி. q,r இதில், முந்தின நிர்வாஹத்$_3$வயமும்- ஆழ்வார் அபி$_4$ப்ராயத்தாலேயாய், முந்தினது - ஆக்ஷேபத்திலே; இரண்டாவது - தத்வகத$_2$நத்தைப்பற்ற; s மூன்றுவது-ப$_4$க$_3$வத$_3$பி$_4$ப்ராயத்தாலே. q யத்$_3$வா க்ஷேபக$_3$ர்ப்ப$_4$தயா-ப்ரத$_2$ம:; r த்$_3$விதீய வாக்யம் தத்$_3$விவரணம். ஏதத்$_3$வ்யாஜீக்ருத்ய ப்ரவர்த்தமாநப$_2$லப$_4$க$_3$வத்க்ருபா

ஜீ—ஸூசகோக்தியையுடையவர்களுக்கு என்றபடி. "நல்லனவே செய்வார்" என்றபேர் எப்படிப் பட்டவர்களென்னில் என்று நிஷ்க்ருஷ்டார்த்த$_2$ம். *k,l* "வேங்கடத்துறைவார்க்கு" என்கிற வாக்யமும் - நமஶ்ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் என்கிறார் (வேங்கடத்துறைவார்க்கு இத்யாதி$_3$) *l* சதுர்த்தி$_2$யின் அர்த்த$_2$ம் - அகாராத்பரலுப்தசதுர்த்தி$_2$யின் அர்த்த$_2$ம்; 1. "அகாரார்த்த$_2$ாயைவ ஸ்வமஹமத$_2$மஹ்யம் ந" என்றாரிறே ப$_4$ட்டர். n (உக்திமாத்ரமேயமையும் இதி) 2. "நம இத்யேவ யோ ப்$_3$ரூயாந்மத்$_3$ப$_4$க்தஶ் ஶ்ரத்$_3$த$_4$யாந்வித: | தஸ்யாக்ஷயோ ப$_4$வேல்லோக:" என்று 2. "ப்$_3$ரூயாத்" என்று - உக்திமாத்ரத்தையே சொல்லிற்றிறே என்று கருத்து. (அல்பமாகிலும் இவன்தனக்கு அருமையாயிருக்குமோவென்னில் என்றது) ஔஷத$_4$ஸேவை அல்பமாகிலும் அருமையாகக் காண்கையாலே. p (ஸுலபகம்) ஸுலபகமாம். q,r,s ஸுலபகமானால் "சுமந்தார்கட்கு" என்கிறதென் என்ன; த்ரேத$_4$ா பரிஹரிக்கிறார் (பெறுகிற இத்யாதி$_3$) q_2 நேர்த்தியில்-ப்ரயாஸத்தில். q,r முந்தின நிர்வாஹத்$_3$வயமும் - ஆழ்வார் அபி$_4$ப்ராயத்தாலேயாம், *q* முந்தினது-க்ஷேபோக்தி; *r* இரண்டாவது-தத்வகத$_2$நத்தைப்பற்ற; s மூன்றுவது-ப$_4$க$_3$வத$_3$பி$_4$ப்ராயத்தாலே. t அவன் நினைவு அப்படி

ஈ—கனத்தையும் ப₄க₃வத்க்ருபையையும் அறிந்திருக்கிற இவர் கருத்தாலே சொல்லிற்றுதல்; s இவன்பக்கலுள்ளத்தைக் கனக்க நினைத்திருக்கும் அவன் கருத்தாலே சொல்லிற்றுதல்; t1. "भूयिष्ठां"(பூ₄யிஷ்ட₂ாம்) என்றிறே அவனிருப்பது. u த்₃ரௌபதி₃ திருநாமஞ்சொல்ல - "கோ₃விந்தா" என்றவாறே, "நம் பேரைச் சொன்னுள்" என்று திருவுள்ளம் புண்பட்டிருக்குமவனிறே. v2. "कृष्णा मां दूरवासिनम्" (க்ருஷ்ணு மாம் தூ₃ரவாஸிநம்) w அவளைக்கொண்டாடா, தன்னை w₂ நிந்தி₃யா வ்யஸநப்பட்டானிறே. x அப்போது ஸத₃ஸ்ஸில் பிறந்த பரிப₄வம் பரிஹ்ருதமாகச்செய்தேயும் "நம் பேரைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டவளுக்கு ஆற்றுமையிலே முகங்காட்டப்பெற்றிலோம்" என்று x₂ உள்ளதனையும் இழவுபட்டிருந்தானிறே. y "நம்பேர் தன் காரியஞ்-

அ—கு₃ருத்வ விவக்ஷயா-த்₃விதீய:. r(பெறுகிற பேற்றின் கனத்தையும்) ஸ்வரூபம் லகு₄வேயாகிலும் ப₂லகௌ₃ரவத்தாலே இப்படி சொல்லுகிருர் என்றபடி. t அவன் நினைவு அப்படியிருக்குமோ? என்ன (பூ₄யிஷ்ட₂ாம் இத்யாதி₃) தே-பூ₄யிஷ்ட₂ாம் நம உக்திம். உக்தி: நம இத்யேதாவந்மாத்ராபி ப₄க₃வத₃பி₄ப்ராயேண பூ₄யிஷ்ட₂ா ப₄வதி இத்யர்த்த₂:. u ப்ரமாணுநுகு₃ணமநுஷ்ட₂ாநஞ்ச த₃ர்ஶயதி (த்₃ரௌபதி₃ இதி, 3. "ஹா க்ருஷ்ண த்₃வாரகாவாஸிந் க்வாஸி யாத₃வநந்த₃ந | இமாமவஸ்த₂ாமாபந்நாமநாத₂ாம் கிமுபேக்ஷஸே | ஶங்க₂சக்ரக₃த₃ாபாணே த்₃வாரகாநிலயாச்யுத | கோ₃விந்த₃ புண்ட₃ரீகாக்ஷ ரக்ஷ மாம் ஶரணாக₃தாம் ||" v2. "கோ₃விந்தே₃தி யத₃ாக்ரந்த₃த் க்ருஷ்ணு மாம் தூ₃ரவாஸிநம் | ருணம் ப்ரவ்ருத்₃த₄மிவ மே ஹ்ருத₃யாந்நாபஸர்ப்பதி||" இத்யாத்₃யநுஸந்தே₄யம், w (அவளைக்கொண்டாடா இதி) த்₃ரௌபதீ₃ ஸ்வஸ்வரூபாநுகு₃ணம் மம நாம ஆஹ; அஹமவதீர்யைவ அவதாரப்ரயோஜநம் நாலப₄மிதி - கோ₃விந்தே₃தி யத₃ாக்ரந்த₃தி₃த்யர்த்த₄ஸ்ய ப₄ாவ இதி ப₄ாவ:. கொண்டாடா-கொண்டாடி. w₂ நிந்தி₃யா-நிந்தி₃த்து.- 2. "தூ₃ரவாஸிநம்" என்று தன்னை நிந்தி₃யா என்றபடி. x பூர்வவாக்யம் விவ்ருணோதி (அப்போது ஸத₃ஸ்ஸில் பிறந்த இதி) x₂ (உள்ளதனையும்) 2. "ஹ்ருத₃யாந்நாபஸர்ப்பதி"என்றத்தைப் பற்ற. யத்₃வா, 4. "நாதிஸ்வஸ்த₂மநா யயௌ" இறே. y தத₃பீ₄ஷ்டம் வஸ்த்ரப்ரத₃ாநம்

ஜீ—யிருக்குமோ? என்ன(பூ₄யிஷ்ட₂ாம் இத்யாதி₃)யஜுஷி 1."அக்₃நே நய"இத்யாதி₃.(பூ₄யிஷ்ட₂ாம் தே நம உக்திம் விதே₄ம) தே - பூ₄யிஷ்ட₂ாம் நம உக்திம் விதே₄ம. நம இத்யுக்திமாத்ரமபி ப₄க₃வத₃பி₄ப்ராயேண பூ₄யிஷ்ட₂ம் ப₄வதீத்யர்த்த₂:. u நினைத்திருக்கிற மாத்ரமன்றிக்கே அநுஷ்ட₂ாநமும் உண்டென்கிருர் (த்₃ரௌபதி₃ இத்யாதி₃) 2. "கோ₃விந்தே₃தி யத₃ாக்ரந்த₃த் க்ருஷ்ணு மாம் தூ₃ரவாஸிநம்| ருணம் ப்ரவ்ருத்₃த₄மிவ மே ஹ்ருத₃யாந்நாபஸர்ப்பதி ||" இதி உத்₃யோகபர்வணியேகோநபஞ்சாஶே த்₄ருதராஷ்ட்ரம் ப்ரதி ஸஞ்ஜயோக்தம் க்ருஷ்ணவசநம். w₂ நிந்தி₃யா-நிந்தி₃த்து. w கொண்டாடா-கொண்டாடி. தூ₃ரவாஸிநமென்று-தன்னை நிந்தி₃யா என்றபடி. x பூர்வவாக்ய விவரணம் (அப்போது இத்யாதி₃) x₂ 2. "ருணம் ப்ரவ்ருத்₃த₄ம்" இத்யாதி₃யைப்பற்ற (உள்ளதனையும் இழவு இத்யாதி₃) y இழவுபடுகிறதென்? கார்யஞ்செய்ய-

ப்ர—(சுமந்தார்கட்கே) t1. यजुषि प्रथमकाण्डे (प्र-४) "अग्ने नय सुपथा राये अस्मान्विश्वानि देव वयुनानि विद्वान्। युयोध्यस्मज्जुहुराणमेनो भूयिष्ठां ते नम उक्तिं विधेम।।"

v 2. उद्योगपर्वणि एकोनपञ्चाशे धृतराष्ट्रं प्रति सञ्जयोक्तं कृष्णवचनम्—"गोविन्देति यदाक्रन्दत्कृष्णा मां दूरवासिनम्। ऋणं प्रवृद्धमिव मे हृदयान्नापसर्पति।।६।।"

ஈ-செய்ததத்தனைபோக்கி நாம் இவளுக்கொன்றும் செய்திலோமிறே" என்றிருந்தான்-z அஸங்க3தமாக இரண்டு ஶப்3த3த்தைச் சேர்த்துச்சொல்ல, அது விஷஹரணத்துக்கு உடலாகாநின்றதிறே ஶப்3த3ஶக்தியாலே ; அவ்வோபாதியும் போராமையில்லையிறே திருநாமம். (வேங்கடத்துறைவார்க்கு z2 நமவென்னல் z3 ஆம் கடமை அது சுமந்தார்கட்கு - கடங்கள் மெய்ம்மேல்வினை முற்றவும் வேம். மெய்; ஆகையால் தாங்கள் தங்கட்கு நல்லனவே செய்வார்.)/

6.

அ—ததா3நீமேவாகரோத் கில இத்யத்ராஹ (நம்பேர் இதி) z கேவலம் நாமைவாபீ4ஷ்டம் கர்த்தும் ஶக்நோதி கிம்? இத்யத்ராஹ (அஸங்க3தமாக இதி) "தாங்கள் தங்கட்கு நல்லனவே செய்வார்களாய்க்கொண்டு, வேங்கடத்துறைவார்க்கு நமவென்னலாம் கடமையது சுமந்தார்கட்கு-கடங்களும்-த்ரிவித4மான ருணங்களும், மெய்ம்மேல்வினையும், முற்றவும்-வேம்" இதி யாமுநாசார்ய நிர்வாஹே அந்வய:. "கடங்கள்-ருணவத3வஶ்யாநுப4ாவ்ய பூர்வாக4ாநி, வேம்; மேல்வினைமுற்றவும் சாரா, இதுமெய்" இதி ப4ாஷ்யகாரநிர்வாஹே அந்வய:. 1. "உபாயாபாயஸம்யோகே3 நிஷ்டயா ஹீயதேऽநயா | அபாயஸம்ப்லவே ஸத்3ய: ப்ராயஶ்சித்தம் ஸமாசரேத் || ப்ராயஶ்சித்திரியம் ஸாத்ர யத் புநஶ்ஶரணம் வ்ரஜேத் | உபாயாநாமுபாயத்வ ஸ்வீகாரேऽப்யேததே3வ ஹி ||" 2. "வாஸயத்து 3. "ஆநந்த3ம் ப்3ரஹ்மணோ வித்3வாந் ந பி3பே4தி குதஶ்சந" இத்யாதி3கமவலம்ப்3ய - ஜ்ஞாநஜநநாநந்தரப4ாவி புத்3தி4பூர்வபாபேப்4யோ பீ4திர்நேத்யுச்யதே தத்3ப4க3வத் ப்ரப4ாவாவமர்ஶே, ததை2வாதி4காரிஸ்வரூபாவமர்ஶே க்ரியமாணே பீ4த்யநுதாபப்ராயஶ்சித்தாநி அவஶ்யம்ப4ாவீநி.

6.

ஜீ—வில்லையோ? என்ன (நம்பேர் இத்யாதி3) z க்ருஷ்ணனையொழியத் திருநாமமே கார்யஞ்செய்யவற்றோ? என்ன (அஸங்க3தமாக இத்யாதி3) "தாங்கள் தங்கட்கு நல்லனவே செய்வாராய் வேங்கடத்துறைவார்க்கு இத்யாரப்4ய சுமந்தார்கட்கு - கடங்களும் மெய்ம்மேல் வினை முற்றவும் - வேம்" என்று ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்தில் அந்வயம். முன்புபோலே "தாங்கள் இத்யாரப்4ய அது சுமந்தார்கட்கு - கடங்கள் - வேம்; மேல் வினைமுற்றவும் சாரா; இது மெய்" என்று எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்தில் அந்வயம். z2 நமவென்னல்-நமோ வாசகத்தை. நமஶ்ஶப்3த3த்தை இத்யர்த்த2:; z3 "ஆம் கடமை அது" என்கிற மூன்று பத3மும் - "நமவென்னல்" என்கிறதுக்கு விஶேஷணம்; அதாவது - வேங்கடத்தில் நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவர்க்கு அநந்யார்ஹமாம்படி ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தியுக்தமான அத்யந்தபாரதந்த்ர்ய ஸூசகமாய், ஸுஶகமாய், ப்ராப்தமாய், 4. "**பூ4யிஷ்டா2ம் தே நம உக்திம் விதே4ம**" என்ற ஶ்ருதிப்ரஸித்3த4மாயிருக்கிற நமோ வாசகத்தை அதி4காரி விஶேஷத்3யோதகமாம்படி சுமந்தவர்களுக்கு என்று ஶப்3த3ார்த்த2ம். 6.

ஆதே3— ஆறும் பாட்டு. பூர்வாக4ங்கள் நசிக்கும் ; உத்தராக4ங்களெல்லாம் ஶ்லேஷியாது; இது ஸத்யம். தாங்கள் தங்களுக்கு நன்றான கைங்கர்யத்தைப் பண்ணுநிற்க அமையும். 'நான் திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஶேஷன், எனக்குரியேனல்லேன்' என்கை ஸுஶகமாய் ப்ராப்தமாயிருக்கும் இம்மலையைச் சுமக்குமவர்களுக்கு—என்கிறார் "வேங்கடங்கள்" இத்யாதி3யால்.

6.

/ ( ) பல ஸ்ரீகோஶங்களிலில்லை.

7. சுமந்து மாமலர் நீர்சுடர் தூபங்கொண்
டமர்ந்து வானவர் வானவர் கோனொடும்
நமன்றெ ழுந்திரு வேங்கட(ம்) நங்கட்குச்
சமன்கொள் வீடு தருந்தடங் குன்றமே.

ஆ— 7. வ்யா:— (சுமந்து) இஸ்ஸம்ருத்$_{2}$தி$_{4}$பெறுகைக்குத் திருவேங்கடமுடையானை இப்படி வருந்தவேணுமோ? பரமப்ராப்யபூ$_{4}$த ப$_{4}$க$_{3}$வத்கைங்கர்யாபேக்ஷராயிருந்த நம்பக்கல் க்ருபா$_{2}$ணக்ருபண பூர்வகமாக நமக்கு அந்த ப்ராப்யத்தைத் தவிருகையாகிற இப்பழுதொன்றும் வாராதபடி நிர்ஹேதுகமாகத் திருமலைதானே அயர்வறும் அமரர்களுக்குக் கொடுத்தாற்போலே திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே தான்செய்யும் ஶேஷவ்ருத்தியெல்லாம் நமக்குத்தரும் என்கிறார். 7.

ஒ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில்—நம்முடைய அபி$_{4}$லஷிதமான அடிமைகளெல்லாம் பெறுகைக்குத் திருவேங்கடமுடையானை ஆஶ்ரயிக்கவேண்டுவதில்லை; திருமலைதானே தரும் என்கிறார்.

வ்யா:— (சுமந்து என்று தொடங்கி) **ஶ்லாக்$_{4}$யமான புஷ்பாத்$_{3}$யுபகரணங்களை ஸாத$_{3}$ரமாக த$_{4}$ரித்துக்கொண்டு.** (அமர்ந்து என்று தொடங்கி) **பரமைகாந்திகளைப்போலே இந்த்$_{3}$ராதி$_{3}$தே$_{3}$வர்களும் ப்ரயோஜநாந்தரங்களை மறந்து பூண்டு அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிக்கும்படியான நிலமிதியையுடைய திருவேங்கடமான தடங்குன்றமே நமக்குத் தன்னுடைய ஶேஷத்வம்போலேயிருக்கும் ஶேஷத்வத்தைத் தரும்.** "சமன்கொள்" **என்றது - ஆத்மாவுக்கு ஸத்$_{3}$ருஶமாகவுமாம்.** 7.

ப— 7. அவ:— அநந்தரம், ப்ரஸ்துதமான ஆஶ்ரயணத்தினுடைய காஷ்டா$_{2}$ப்ராப்திஸாரர்த்த$_{2}$மாக அவன் நின்றருளின திருமலைதானே பரமஸாம்யாபத்தியைத் தரும் என்கிறார்.

மா—ஶ்லாக்$_{4}$யமான, **மலர்**—புஷ்பங்களையும், **மா**—நன்றான, **நீர்**—ஜலத்தையும், **மா**—விலக்ஷணமான, **சுடர்**—தீ$_{3}$பத்தையும், **மாதூபம்**—அக$_{3}$ருதூ$_{4}$பத்தையும், **சுமந்துகொண்டு**—ஸாத$_{3}$ரமாக வஹித்துக்கொண்டு, **அமர்ந்து**—(ப்ரயோஜநாந்தரங்களில் பரகுபரகற்று) அநந்யப்ரயோஜநராய் அமர்ந்து, **வானவர்**—நித்யஸூரிகள், **வானவர் கோனொடும்**—(தங்களுக்கு நிர்வாஹகரான) ஸேனைமுதலியாரோடேகூட, **நமன்று**—(அத்யந்தபாரதந்த்ர்ய ப்ரகாஶகமான) நமநத்தைப்பண்ணி, **எழும்**—(ஸ்வரூபலாப$_{4}$ம் பெற்று) க்ருதார்த்த$_{2}$ராம்படியாய், **திருவேங்கடம்**—திருவேங்கடமென்று திருநாமத்தையுடைத்தாய், **தடம்**—(லக்ஷ்மீஸஹாயனான ஸர்வேஶ்வரன் ஸ்வைர விஹாரம்பண்ணும்படி) ஸுவிஸ்தீர்ணமான, **குன்றம்**—திருமலை, **நங்கட்கு**—(ப்ராப்ய ருசியையுடைய) நமக்கு, **சமன்**—பரமஸாம்யாபத்தியை, **கொள்**—உடைத்தான, **வீடு**—மோக்ஷாநந்த$_{2}$த்தை, **தரும்**—தரும்.

ப— ப$_{4}$க$_{3}$வச்சே$_{2}$ஷதைகரஸமான ஸ்வஸாம்யத்தை மோக்ஷரூபப$_{2}$லமாகத் தரும் என்றுமாம். நமன்று - வணங்கி. ''வானவர் வானவர் கோனொடும் என்று - ப்$_{3}$ரஹ்மாதி$_{3}$களோடுகூடின தே$_{3}$வர்கள்'' என்றும் சொல்லுவர். 7.

இ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில்—அபேக்ஷிதமான அடிமையைத் திருமலைதானே தரும் என்கிறார்.

வ்யா:— **(சுமந்து இத்யாதி$_{3}$)** ஶ்லாக்$_{4}$யமான புஷ்பாத்$_{3}$யுபகரணங்களைச் சுமந்துகொண்டு. '' சுமந்து '' என்கிறது - க$_{4}$னத்த ஆத$_{3}$ரத்தோடே செய்கை என்னுதல், இவ்வாத$_{3}$ரத்தை அவன்தான் க$_{4}$னக்க நினைத்திருக்கையாலே என்னுதல். ஸ்ரீபுருஷோத்தமமுடையான் செண்பகப்பூவின் க$_{4}$னத்தைப் பொறுக்கமாட்டாதாப் போலே. **(அமர்ந்து இத்யாதி$_{3}$)** நித்யஸூரிகள் ஸ்ரீஸேநாபதியாழவானோடே என்னுதல், தே$_{3}$வர்களோடே ப்$_{3}$ரஹ்மாவென்னுதல். **(அமர்ந்து)** அநந்யப்ரயோஜநராய். **(நமன்றெழும்)** A '' தொழுதெழு '' என்னும் தம்மைப்போலே என்கை. ப$_{4}$க்$_{3}$நாபி$_{4}$மானராய் உத்$_{3}$யோகி$_{3}$க்கும். **(திருவேங்கடம்)** ப்ரயோஜநாந்தரபரரை அநந்யப்ரயோஜநராக்கும், நிலமிதியாலே. **(நங்கட்கு)** ருசியுடைய நமக்கு. **(சமன் கொள் வீடுதரும்) 1. ''परमं साम्यमुपैति'' (பரமம் ஸாம்யமுபைதி) 2. ''ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति'' (ப்$_{3}$ரஹ்ம வேத$_{3}$ ப்$_{3}$ரஹ்மைவ ப$_{4}$வதி)** என்கிறபடியே ஸாம்யாபத்தி என்னுதல், ஸ்வரூபத்துக்கு ஸத்$_{3}$ருஶமானதென்னுதல், திருமலையாழவார் தம்முடைய ஶேஷத்வத்தை நமக்குத் தருவர் என்னுதல். **(தடங்குன்றமே)** திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பணணுகைக்கு இடமுடைத்தாயிருக்கை. 7.

ஈ— அவ:— ஏழாம் பாட்டு. முதற்பாட்டில் ப்ரார்த்தி$_{2}$த்த கைங்கர்யத்தைத் திருமலைதானே தருமென்கிறார். a ப்ராப்திப$_{2}$லமாய் வருமதிறே கைங்கர்யம்.

வ்யா:— (சுமந்து இத்யாதி$_{3}$) **b மாமலர், நீர், சுடர், தூ$_{4}$பம் இவற்றைச் சுமந்து கொண்டு என்னவுமாம்; b$_{2}$ அன்றிக்கே ''மாமலர் சுமந்து, நீர் சுடர் தூ$_{4}$பங்கொண்டு'' என்னவுமாம். c ஒரு கருமுகை மாலையேயாகிலும், ''இத்தைக் கண்டருளக்கடவனே.**

அ— ஏழாம் பாட்டு. (சுமந்து மாமலர் இத்யாதி$_{3}$) a இந்தப் பாட்டில், '' சமன்கொள் வீடு தரும் '' என்று - ப்ராப்தியையன்றோ பண்ணித்தருமென்று சொல்லுகிறது ; கைங்கர்யத்தைத் தருமென்று சொல்லிற்றே பின்னை ? என்ன (ப்ராப்திப$_{2}$லமாய் இதி) b,b$_{2}$ ''சுமந்து'' என்றுதல், ''கொண்டு'' என்றுதல் சொன்னால் போராதோ, இரண்டு ஏதுக்கென்னில்; ''சுமந்துகொண்டு'' என்று - முழுச்சொல்லாதல், '' மாமலர் - சுமந்து, நீர்சுடர் தூபங்கொண்டு '' என்னுதலென்று விஷயவிப$_{4}$ாக$_{3}$ம் பண்ணுகிறார் (மாமலர் என்று தொடங்கி) c புஷ்பஜலதூ$_{4}$பதீ$_{3}$பா: த$_{4}$ார்யா: பதா$_{3}$ர்த்தா$_{2}$:, த$_{4}$ர்த்தாரஸ்த்வதிஶயிதஶக்திமந்தோ தே$_{3}$வாஸ் ஸூரயஶ்ச; ததா$_{2}$பி '' சுமந்து கொண்டு '' இதி கத$_{2}$முச்யத இத்யத்ராஹ (ஒரு கருமுகைமாலை இத்யாதி$_{3}$) c ப$_{4}$க$_{3}$வத்$_{3}$விநி

ஜீ— ஏழாம் பாட்டு. (சுமந்து இத்யாதி$_{3}$) a ''வீடுதரும்'' என்றால் - ப்ராப்தியைத் தருமென்றன்றோ சொல்லும், கைங்கர்யத்தைச் சொல்லும்படியென்? என்ன (ப்ராப்திப$_{2}$லமாய் இத்யாதி$_{3}$) b ப்ரத$_{2}$மநிர்வாஹே ''சுமந்துகொண்டு'' என்று-முழுச்சொல். c மாலை சுமையாமோ? ''சுமந்து''என்கிறதென்? என்ன (ஒரு கருமுகை இத்யாதி$_{3}$) c$_{2}$,d அநுகூலன் இட்டது க$_{4}$னத்துத்தோற்றுமென்னு

A 1-1-1.

ஈ-சாத்தியருளக்கடவனே, நம்மை விஶேஷகடாக்ஷம் பண்ணக்கடவனே'' என்றிருக்கிற இவர்கள் ஆத3ராதிஶயத்தாலே க4னத்துத் தோற்றிற்றுகவுமாம்; c2 அன்றிக்கே அநு கூலனிட்டதாகையாலே ஸர்வேஶ்வரன்தனக்கு க4னத்துத் தோற்றிற்றுகவுமாம். d ஸ்ரீபுருஷோத்தமமுடையானுக்கு ராஜபுத்ரன் செண்பகப்பூக்கொண்டு சாத்தினபடியை நினைப்பது. அதாவது-ஸ்ரீபுருஷோத்தமமுடையான் செண்பகம் உகந்து சாத்துவர்; சில ராஜபுத்ரர்கள் செண்பகங்கொண்டு சாத்தத்தேடி முன்பே பூவெல்லாம் விற்றுப்போய் ஒரு பூவிருந்தது கடையிலே; அப்பூவுக்குச் செருக்காலே ஒருவர்க்கொருவர் த்3ரவ்யத்தைப் போர ஏற்றி, இவர்களில் ஒருவன் நினைக்கவொண்ணுதபடி த்3ரவ்யத்தைப் போர இட்டுக் கொண்டுவந்து சாத்தினுன்; d2 அன்றிரா அவன் ஸ்வப்நங்காண்கிறுன்; "நீயிட்ட பூ எனக்கு க4னத்துச் சுமக்கவொண்கிறதில்லை" என்று அருளிச்செய்தார். ✱(அமர்ந்து இத்யாதி3) நித்யஸூரிகளையும் ஸ்ரீஸேனுபதியாழ்வானையும் சொல்லிற்றுகவுமாம். தே3வர்களையும் ப்3ரஹ்மாவையும் சொல்லிற்றுகவுமாம். e அமர்ந்து-e2 பொருந்தி. f ப்3ரஹ்மாதி3களைச் சொல்லிற்றுனபோது அவர்கள் ப்ரயோஜநாந்தரபரரேயாகிலும், அவர்களையும் f2 அநந்யப்ரயோஜநராக்குமாயிற்று f3 இதுதன்னின் ஸ்வப4ாவம். இப்படி ஸமாராத4நோபகரணங்களைக்கொண்டு. g நமன்றெழுவர்களாயிற்று — வணங்கிக் கொண்டு எழுவர்களாயிற்று. hA"துயரறு சுடரடி தொழுதெழு" என்கிற h2 தம் வாஸனை

அ—யோக3 ப்ரகாராநுஸந்த4ாநஜநிதயா புஷ்பாதி3விஷய கௌ3ரவபு3த்3த்4யா ப4ாரத்வேந ஸ்பு2ரதி இதி ப்ரத2ம:. c2 ப4க3வதஃபி4ப்ராயேண கு3ருத்வாதி3தி த்3விதீய:. c2,d அல்பமபி ப4க3வத3பி4ப்ராயேண கு3ரு ப4வதி இத்யத்ர ஸம்வாத3த்வேந கஞ்சித் ஐதிஹ்யமாஹ (ஸ்ரீபுருஷோத்தமமுடையானுக்கு இதி) ஸேயம் கத2ா—கேசந ராஜகுமாரா க3ச்ச2ந்த: கிஞ்சந சம்பககுஸுமம் த்3ருஷ்ட்வா தத3ாநீம் தஸ்ய அத்யந்தாபூர்வதயா அஹமஹமிகயா "க்ரயதஸ்தத்3க்3ருஹீத்வா ஜக3ந்நாத2ஸ்ய ஸமர்ப்பயாம:" இத்யுத்3யுக்தா:; தத: க்ரயத்3ரவ்யாதி4க்யஞ்ச ஜாதம்; தேஷு கஶ்சித் கேநாபி த3ாதுமஶக்யம் த்3ரவ்யம் த3த்வா தத் புஷ்பமாத3ாய ஜக3ந்நாத2ஸ்ய ஸமர்ப்பிதவாந்; தஸ்யாம் ராத்ர்யாம் ஜக3ந்நாத2: தஸ்ய ச தத்3தே3ஶீயாநாஞ்ச ஸ்வப்நே "ராஜகுமாரத3த்தம் புஷ்பம் அதிப4ாரம் ஜாதம்" இத்யவோசத் இதி. ராஜகுமாரஸ்ய ப்ரதிப4ட: கஶ்சித்3வணிக் இதி ச க்வசிது3ச்யதே. d2 (அன்றிரா இத்யாதி3) ராஜபுத்ரனுக்குச் சுமையானமை ஆர்த்தி2கம், "அவன் அரியன செய்தான்" என்று தோன்றுகையிறே தனக்குச் சுமையாகத் தோன்றுகைக்கு நிப3ந்த4நம். / [இது-கதையெழுதின பாட2ாந்தரத்திலே.] e2 பொருந்தி-அநந்யப்ரயோஜநராகி. f ப்3ரஹ்மாதி3களைச் சொல்லும்போது, "அமர்ந்து" என்னும்படியென்? என்ன (ப்3ரஹ்மாதி3களை இத்யாதி3) f3 (இது தன்னின் ஸ்வப4ாவம்) என்றது-இந்நிலத்தின் ஸ்வப4ாவம் என்றபடி. B "மலமறு மதிசேர் மாலிருஞ்சோலை" இதிவதி3தி ப4ாவ:. g நமன்று-வணங்கி. h ப்ரயோஜநாந்தரபரரை "எழும்" என்கிறதென்? என்ன (துயரறு சுடர் இத்யாதி3) f2,h2 "அமர்ந்து" என்றதுக்கு-திருமலையாழ்வார் ஸ்வப4ாவத்தாலே (அநந்யப்ரயோஜநர்) என்று

ஜீ—மதுக்கு ஸம்வாத3ம் (ஸ்ரீபுருஷோத்தமம் இத்யாதி3) e அமர்ந்து-அநந்யப்ரயோஜனராய், f ப்3ரஹ்மாதி3களுக்கு அமர்கை கூடுமோ? என்ன (ப்3ரஹ்மாதி3களை இத்யாதி3) f3 இதுதன்னின் ஸ்வப4ாவம்-இந்நிலத்தின் ஸ்வப4ாவம். g நமன்று-வணங்கி. h ப்ரயோஜநாந்தரபரரை "எழும்" என்கிறதென்? என்ன (துயரறு இத்யாதி3) f2, h2 கீழே-திருமலையின் ஸ்வப4ாவத்தாலே (அநந்யப்ரயோஜநர்)

A 1-1-1.   B 2-10-7.

✱ இவ்வாக்யம் இரு வாக்யங்களுக்கு முன் "க்வசிது3ச்யதே" என்பதை அடுத்து இருப்பது உசிதம்.

ஈ—அவர்களுக்குமுண்டு என்றிருக்கிருர். (நங்கட்கு) கைங்கர்ய ருசியையுடைய நமக்கு. (i சமன்கொள் வீடுதரும்) j1. "ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति" (ப்3ரஹ்ம வேத3 ப்3ரஹ்மைவ ப4வதி) என்றும், 2. "निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति" (நிரஞ்ஜநः பரமம் ஸாம்யமுபைதி) k3. "मम साधर्म्यमागताः" (மம ஸாத4ர்ம்யமாக3தாः) A"தம்மையேயொக்க அருள் செய்வர்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அவனோடு ஸாம்யாபத்திரூபமான மோக்ஷத்தைத் தரும் என்னுதல்; அன்றிக்கே 4. "स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते" (ஸ்வேந ரூபேணாபி4நிஷ்பத்3யதே) என்கிறபடியே இவ்வாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான மோக்ஷத்தைத் தருமென்னுதல்; அங்ஙனுமன்றிக்கே, திருமலைதானே தன்னோடொத்த பேற்றைப்பண்ணித்தரும் என்னுதல்: l திருவேங்கடமுடையானைத் திருமுடியிலே

அ—வைத்து. இங்கே, (தம் வாஸநை) என்றது-அவர்களுடைய ஸ்வாப4ாவிகாகாரத்தைப்பற்ற. j "சமன்" என்றதுக்கு-மூன்று பொருள். முந்தின அர்த்த2த்துக்கும் மூன்றும் அர்த்த2த்துக்கும் ஸாம்யம் என்றபடி. இரண்டாம் அர்த்த2ம் - தகுதியிலே. சமன்கொள் வீடு - ஸாம்யாபத்திரூபமோக்ஷத்தை. j (ப்3ரஹ்ம வேத3 இதி) அத்ர ஏவகார:-இவஸப்3த3ார்த்த2:. 5. "வைஷ்ணவம் வாமநமாலபே4த ஸ்பர்த்த4மாநோ விஷ்ணுரேவ பூ4த்வா இமாந் லோகாநபி4ஜயதி" இத்யத்ரத்யை வகாரவத். k (இத3ம் ஜ்ஞாநம் இத்யாதி3) உபாஸநாத்மகஜ்ஞாநத்தை அடைந்து என்னோடொத்த த4ர்மத்தை அடைந்தவர்கள் ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களில் அகப்படார்கள் என்றபடி. இஸ்லோகம் ப்ரஸாதி3க்கிறபோது, "இது ஐக்யம் சொல்லுகிற மாயாவாதி3களை மிடறுபிடிக்கிற ஶ்லோகம்" என்று அருளிச்செய்வர். l த்ருதீயம் விவ்ருணோதி (திருவேங்கடமுடையானை இதி) l2"குன்றம்"

ஜீ—என்றுவைத்து. இங்கே (தம்வாஸநை)என்றது-அவர்களுடைய ஸ்வாப4ாவிகாகாரத்தைப்பற்ற. j "சமன்" என்றதுக்கு முந்தின அர்த்த2மும் மூன்றும் அர்த்த2மும்-ஸாம்யம் என்றபடி; (சமன் கொள்வீடு) சமனைக்கொண்டிருக்கிற - ஸாம்யாபத்திரூபமான மோக்ஷத்தை இத்யர்த்த2:. இரண்டாமர்த்த2ம் - தகுதியிலேயாய், ஸ்வரூபத்துக்கு ஸத்3ருஶமான மோக்ஷத்தை என்றபடி. j1. "ப்3ரஹ்மைவ"என்றது-2."நிரஞ்ஜநः பரமம் ஸாம்யமுபைதி" இத்யாத்3யநுகு3ணமாக ப்3ரஹ்மேவ என்றபடி. 5. "விஷ்ணுரேவ பூ4த்வா" என்றவிடத்தில் - விஷ்ணுரிவ என்று கொண்டாற் போலே. 1. "ப்3ரஹ்ம வேத3 ப்3ரஹ்மைவ ப4வதி" 2. "நிரஞ்ஜந:" இத்யாதி3 ச முண்ட3கோப நிஷதி3. 3. "இத3ம் ஜ்ஞாநமபாஶ்ரித்ய மம ஸாத4ர்ம்யமாக3தா:| ஸர்க்கே3ऽபி நோபஜாயந்தே ப்ரளயே ந வ்யத2ந்தி ச||" இதி கீ3தாஸு சதுர்த்த3ஶே. 4. "ஸ்வேந ரூபேணேத்யாதி3" சா2ந்தோ3க்3யே. lகீழ் வாக்யவிவரணம் (திருவேங்கடமுடையானை இத்யாதி3) l2அவத4ாரணார்த்த2ம்

ப்ர—(ஏழாம் பாட்டு) (சுமந்து இத்யாதி3) (வீடுதரும்) j1,2. मुण्डकोपनिषदि (३-२) "ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति" तत्रैव (३-१) "यदा पश्यः पश्यते रुक्मवर्णं कर्तारमीशं पुरुषं ब्रह्मयोनिम्। तदा विद्वान् पुण्यपापे विधूय निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति॥३॥"

k3. श्रीभगवद्गीतायाम् चतुर्दशे "इदं ज्ञानमपाश्रित्य मम साधर्म्यमागताः। सर्गेऽपि नोपजायन्ते प्रलये न व्यथन्ति च॥२॥"

4. छान्दोग्ये (४-१२) "एष संप्रसादोऽस्माच्छरीरात्समुत्थाय परं ज्योतिरुपसंपद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते"

A பெரியதிரு 11-3-5.

ஈ—எழுந்தருளுவித்துக்கொண்டிறே l2 திருமலையாழ்வார்தாம் இருப்பது. அப்படியே A "நின்செம்மாபாதபற்புத் தலைசேர்த்து" என்று இவர் ப்ரார்த்தி2த்த பேற்றை, (தடங்குன்றமே-தரும்) திருமலையாழ்வார் தாமே தந்தருளுவர். (m தடங்குன் றம்) n திருவேங்கடமுடையானுக்கு n2 ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணலாயிருக்கும்படி இடமுடைத்தாயிருக்கை. o1. "सुभगः" (ஸுப4க3:) p வீறுடைத்தாயிருக்கை. 1. "गिरिराजोपमः" (கி3ரிராஜோபம:) திருமலையோடொத்திருக்கை. 1. "यस्मिन् वसति" (யஸ்மிந் வஸதி) q அதுக்கு ஹேது சொல்லுகிறது. 1. "काकुत्स्थः" (காகுத்ஸ்த2:) பே4ாக3த்துக்கு ஏகாந்தமான ஸ்த2லந் தேடி அநுப4விக்கும் குடியிலே பிறந்தவர் r விடாதே விரும்பி வர்த்தித்தார் s என்பது s2 யாதொன்றுண்டு. 1. "कुवेर इव नन्दने" (குபே3ர இவ நந்த3நே) t து3ஷ்டஸத்வப்ரசுர

அ—என்றதுக்கு அர்த்த2ம் (திருமலையாழ்வார்) என்று. யத்3வா, அவத4ாரணார்த்த2ம் (திருமலையாழ்வார் இத்யாதி3) m,n "தடம்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (திருவேங்கடமுடையானுக்கு இத்யாதி3) o 1. "ஸுப4க3ஶ்சித்ரகூடோஸௌ" இதி ஶ்லோக: (திருவேங்கடமுடையானுக்கு) இதி பூர்வவாக்யோதி3தேऽர்த்தே2 த்3ருஷ்டாந்தவத் ஸ்பு2ரதி; ஸம்வாத3 ஏவ, 1. "கி3ரிராஜோபம:" இதி ப்ரயோக3ாத்; 1. "கி3ரிராஜோபமோ கி3ரி:" இத்யஸ்ய மேர்வாதி3ஸத்3ருஶ இத்யர்த்த2: கிந்ந ஸ்யாதி3தி சேந்ந, ராமப்ரீதி விஷயத்வேந ராமஸந்நித4ாநஸ்த2லத்வேந ச ஆயாதாதிஶயபே4ாக்3யத்வாபி4த4ாநாத். "நந்த3நே குபே3ர இவ காகுத்ஸ்தோ2 யஸ்மிந் வஸதி, கி3ரிராஜோபம: அஸௌ சித்ரகூடோ கி3ரிஸ்ஸுப4க3: - பா4க்3யவாந்" இத்யந்வய:. இத்தால் - இடமுடைமையுண்டானாலும், பே4ாக்3யதாதிஶயமே ஸ்வைரஸஞ்சரணே ப்ரத4ாநஹேதுவென்று தாத்பர்யம். p வீறு-ஶ்லாக்4யதை. q அதுக்கு என்றது-1. "ஸுப4க3:" இத்யஸ்ய ஔபம்யத்துக்கு என்னவுமாம். r "வஸதி" என்கிற வர்த்தமாநார்த்த2ம் (விடாதே இத்யாதி3) s உத்தரார்த்தே4ா ஹேதுக3ர்ப்ப4 இதி ஸ்பு2ரணயோக்தம் (என்பது யாதொன்று இதி) s2 "யாதொன்றுண்டு, அது 'ஹேது'" என்று கூட்டுவது. t,x (து3ஷ்டஸத்வப்ரசுரமான தே3ஶத்திலே இதி) அஸ்ய - (ஸஞ்சரித்தார்)

ஜீ—(திருமலையாழ்வார் இத்யாதி3) m,n "தடம்" என்றதுக்கு பா4வம் (திருவேங்கடமுடையானுக்கு இத்யாதி3) n2,o "ஸ்வைர ஸஞ்சாரம் பண்ணலாயிருக்கும்படி" என்றதுக்கு - ஸம்வாத3மாதல் த்3ருஷ்டாந்தமாதல் (ஸுப4க3 இத்யாதி3) "நந்த3நே குபே3ர இவ காகுத்ஸ்தோ2 யஸ்மிந் வஸதி, கி3ரிராஜோபமோऽஸௌ சித்ரகூடோ கி3ரிஸ்ஸுப4க3:" இத்யந்வய:. ஸுப4க3:- பா4க்3யவாநித்யர்த்த2:. இத3மயோத்4யாகாண்டே3 அஷ்டநவதிதமே. p வீறு - ஶ்லாக்4யதை. q அதுக்கு-திருமலையோடே ஓத்திருக்கைக்கு. r "வஸதி" என்ற வர்த்தமாநார்த்த2ம் (விடாதே இத்யாதி3) s2 (யாதொன்றுண்டு) அது ஹேதுவென்று கூட்டுவது. t,x (து3ஷ்டஸத்வப்ரசுரமான தே3ஶத்திலே) என்றதுக்கு-(ஸஞ்சரித்தார்) என்றத்தோடே அந்வயம். u செருக்கனை-மத்தனை. v "நந்த3யதீதி - நந்த3ந:" இதி வ்யுத்பத்த்யா, நந்த3ந ஶப்3தே3ந-குபே3ரோத்3யாநமுச்யதே. "வானவர் வானவர்கோனொடும் - மாமலரென்று தொடங்கி, அமர்ந்து-நமன்றெழும்படியிருக்கிற - தடங்குன்றமான-திருவேங்கடம் நங்கட்கு சமன்கொள்வீடுதரும்" இத்யந்வய:. மாமலர்-ஶ்லாக்4யமான புஷ்பம். சுடர் - தீ3பம். எழும்-ஸ்வரூபம்பெற்று உஜ்ஜீவிக்கும்படியிருக்கிற; திருமலைக்கு விஶேஷணம். ஸ்ரீபுருஷோத்தமமுடையானுக்கு ராஜபுத்ரன் செண்பகப்பூக்கொண்டு சாத்தின கதை2யாவது - ஸ்ரீபுருஷோத்தமத்திலே கடைவீதியிலே ஒரு ராஜபுத்ரனும் ஒரு செட்டிப்பிள்ளையு

ப்ர—(தடங்குன்றமே) o1. अयोध्याकाण्डेऽष्टनवतितमे चित्रकूटगिरिं दृष्ट्वा भरतस्य वचनम्— "सुभगश्चित्रकूटोऽसौ गिरिराजोपमो गिरिः। यस्मिन्वसति काकुत्स्थः कुवेर इव नन्दने॥ १२॥"

A 2-9-1.

8. குன்ற மேந்திக் குளிர்மழை காத்தவன்
அன்று ஞால மளந்த பிரான்பரன்
சென்று சேர்திரு வேங்கட மாமலை
ஒன்று மேதொழ நம்வினை யோயுமே.

ஆ— 8. வ்யா:— (குன்றமேந்தி) ஸ்வரூபகு₃ணசேஷ்டிதாதி₃கள் எல்லாவற்றாலும் ஸ்வஸ்ய பரஸ்ய ச நிரதிஶயபோ₄க்₃யபூ₄தனான எம்பெருமானுக்குங்கூட பரமப்ராப்யமான திருமலை, தான் வேறொன்றைத் தரவேணுமோ, தானே பரமப்ராப்யமன்றோ; ஆதலால் திருமலைதன்னையே அநுப₄விக்க, நம்முடைய க்லேஶமெல்லாம்போம் என்கிறார். 8.

ஒ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில்—கோ₃வர்த்த₄நோத்₃த₄ரணாதி₃களாலே நிரதிஶய போ₄க்₃யனான எம்பெருமானுக்குங்கூட பரமப்ராப்யமான திருமலைதான் நமக்கொன்று தரவேணுமோ. அதுதானே பரமப்ராப்யம் என்கிறார்.

ஈ—மான தே₃ஶத்திலே u செருக்கனான வைஶ்ரவணன் போதுபோக்குகைக்காகத் v தன் உத்₃யாநத்தில் w உலாவுமாபோலே x ஸஞ்சரித்தார். 7.

அ—இத்யநேநாந்வய:. u செருக்கனான-மத்தனான. w உலாவுகை-ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணுகை. v நந்த₃யதீதி வ்யுத்பத்த்யா, நந்த₃நஶப்₃தே₃ந-குபே₃ரோத்₃யாநமுச்யதே. "வானவர் வானவர் கோனொடும் - மாமலர் என்று தொடங்கி, அமர்ந்து - நமன்றெழும்படியிருக்கிற தடங்குன்றமான- திருவேங்கடம் நங்கட்கு சமன்கொள் வீடுதரும்" என்று அந்வயம். "மாமலர் நீர் சுடர் தூபம்- ஶ்லாக்₄யமான புஷ்பங்களையும், நன்றான ஜலத்தையும், விலக்ஷணமான தீ₃பத்தையும், அக₃ரு தூ₄பத்தையும், அமர்ந்து - ப்ரயோஜநாந்தரங்களிலே பரகுபரகற்று அநந்யப்ரயோஜநராய், எழும் - ஸ்வரூபலாப₄ம்பெற்று க்ருதார்த்த₂ராம்படியாய், வீடுதரும் - ப₄க₃வச்சே₂ஷதைகரஸமான ஸ்வஸாம்யத்தை மோக்ஷரூப ப₂லமாகத்தரும்" என்று உரை. 7.

ஜீ—மாக ஒரு த்₃வாத₃ஶிநாள் அந்தியம்போதாகக் கூடவாராநிற்க, ஒரு கடையிலே ஒரு செண்பகப் பூவைக்கண்டு "இது ஸ்வாமிக்கு ஆகவேணும்" என்று "இது நான்கொண்டு சாத்துவன்" "நான்கொண்டு சாத்துவன்" என்று ஒன்றுக்கொன்றிசலி, அவன் "ஒரு காசு கொடுக்கிறேன்" என்ன, "நான் இரண்டு காசு கொடுக்கிறேன்" என்ன, இங்ஙனே கோடித₄நத்தளவாக ஏற்ற, அவ்வளவிலே செட்டிப்பிள்ளை இளைத்துக் கைவாங்க, ராஜபுத்ரன் த₄நமுடையவனாகையாலே அந்த த்₃ரவ்யத்துக்கு அந்தப்பூவைக்கொண்டு ஶ்ரீபுருஷோத்தமமுடையானுக்குச் சாத்த, அவனும் அவ்வளவிலே திருவுள்ளமுகந்து "ராஜபுத்ரன் நமக்கு ஆத₃ரத்தோடே இட்ட பூ சுமக்கவொண்கிறதில்லை" என்று ஸ்வப்நத்திலே திருவுள்ளமாயருளினாராம். 7.

ஆதே₃— ஏழாம் பாட்டு. நல்ல புஷ்பங்களையும் அர்க்₄யஜலங்களையும் தூ₄ப தீ₃பங்களையுமாகிற இவற்றைச் சுமந்துகொண்டு வந்து நித்யஸூரிகளும் ஶ்ரீஸேநாபதியாழ்வானும் வணங்கிக்கொண்டு எழாநின்றுள்ள திருவேங்கடமானது கைங்கர்ய ருசியுடைய நமக்கு அவனோடு ஸாம்யாபத்திரூபமான மோக்ஷத்தைத் தருமதான, திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணலாம்படி இடமுடைத்தான திருமலை என்கிறார் "சுமந்து" இத்யாதி₃யால். 7.

ஓ— வ்யா:— (குன்றம் என்று தொடங்கி) கோ₃வர்த்த₄நோத்₃த₄ரணம்பண்ணி ஆஶ்ரிதருடைய ஆபத்தைப்போக்கும் ஸ்வபா₄வனும் அவ்வளவன்றிக்கே ஆஶ்ரிதருக்காக லோகத்தையெல்லாம் அளக்கையாகிற மஹோபகாரத்தைப் பண்ணின ஸர்வேஶ்வரன். (சென்று என்று தொடங்கி) சென்று தனக்குப் பரமப்ராப்யமாகப் பற்றும் திருமலை ஒன்றையுமே அநுப₄விக்க, "ஒரு ப்ராப்யம் பெற்றிலோம்" என்னும் வ்யஸநம் நீங்கும். ஆஶ்ரயிப்பார்க்குண்டான அடிமைக்கு விரோதி₄யைத் திருமலை தானே போக்கும் என்றுமாம். 8.

ப— 8. அவ:— அநந்தரம், ஏவம்பூ₄தமான திருமலையை அநுப₄விக்க, ப்ராப்தி ப்ரதிப₃ந்த₄கங்கள் ஸ்வயமேவ நஶிக்கும் என்கிறார்.

குளிர் மழை — கல்மாரியாலே (கோ₃கோ₃பீஜநங்கள் ஈடுபட்டவன்று) குன்றம்—ஒரு மலையை, ஏந்தி—சுமந்து, காத்தவன்—காத்தவனாய், அன்று—(மஹாப₃லியாலே அபஹ்ருதமான) அன்று, ஞாலம்—பூ₄மியை, அளந்த—அளந்து வ்யாபரித்து, பிரான்—(அநந்யார்ஹமாக்கிக்கொண்ட) உபகாரகனான, பரன்—பரமஶேஷியானவன், * சென்று—சென்று, சேர்—சேர்ந்த, திருவேங்கடம்—திருவேங்கடமாகிற, மா—பெரிய, மலை—திருமலை, ஒன்றுமே—ஒன்றையுமே (தே₃ஶிகனளவுஞ்செல்லவேணும் என்கிற நிர்ப்ப₃ந்த₄மற்று) தொழ—அநுப₄விக்க, நம்—நம்முடைய, வினை—(தே₃ஶிகாநுப₄வ) ப்ரதிப₃ந்த₄கபாபங்கள், ஓயும்—(தன்னடையே) கழலும். 8.

இ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — திருமலைதானே நம் விரோதி₄யைப்போக்கும் என்கிறார்; அவனுக்கும் ப்ராப்யமான திருமலை நமக்கொன்று தரவேணுமோ, அதுதானே ப்ராப்யம் என்கிறார் என்றுமாம்.

வ்யா:— (குன்றம் ஏந்தி) ஒருமலையைக்கொண்டாயிற்று து₃:க்க₂நிவ்ருத்தி பண்ணிற்று. 1. "गोगोपीजनसङ्कुलम्-अतीवार्तं" (கோ₃கோ₃பீஜநஸங்குலம்-அதீவார்த்தம்) என்று அவர்கள் குளிரடியுண்கிற த₃ஶையிலே ரக்ஷித்தவன். (அன்று இத்யாதி₃) அது ஓரூரளவிலேயிறே; இந்த்₃ரனுடைய பூ₄மியை மஹாப₃லி பறித்துக்கொள்ள, எல்லை நடந்து பூ₄மியை மீட்டு ரக்ஷித்த உபகாரகன். (பரன்) ஸர்வேஶ்வரன். (சென்று இத்யாதி₃) ஶேஷியானவன் விரும்புகிற தே₃ஶம் ஶேஷபூ₄தனுக்கு ப்ராப்யமாகச் சொல்லவேணுமோ? (ஒன்றுமே தொழ) ஒன்றையுமே அநுப₄விக்க, உள்நிற்கிறவனைத் தேடிப்போகவேண்டா என்கை. (நம் வினை ஓயுமே) அடிமைக்கு விரோதி₄யைத் திருமலைதானே போக்குமென்னுதல், "ஒரு ப்ராப்யம் பெற்றிலோம்" என்னும் வ்யஸநம் நீங்கும் என்னுதல். 8.

---

* இவ்விடத்தில் "ஒரு மலையை மேற்கொண்டு ரக்ஷிக்கலாமென்றும், நின்றவிடத்தே நின்று ரக்ஷிக்கலாமென்றும்" என்னும் அதி₄க பாட₂ம் காண்கிறது.

ஈ— அவ:— a "வேங்கடங்கள்" என்கிற பாட்டிற்சொன்ன விரோதி$_4$நிவ்ருத்தியையும் திருமலையாழ்வார்தாமே பண்ணித்தருவர் என்கிறுர். b ஒரு புருஷார்த்த$_2$த்தைத் தரவேணுமோ, திருமலைதானே நமக்கு உத்$_3$தே$_3$ஶ்யம்; c ஶேஷிக்கு உத்$_3$தே$_3$ஶ்யமானது ஶேஷபூ$_4$தனுக்கு உத்$_3$தே$_3$ஶ்யமாகச் சொல்லவேணுமோ? என்கிறுராகவுமாம்.

வ்யா:—d (குன்றம் ஏந்திக் குளிர்மழை காத்தவன்) d$_2$ என்றும் து$_3$:க்க$_2$நிவ்ருத்திக்குப் பரிகரம் மலையேயாயிற்று. 1. "गोगोपीजनसंकुलम् । अतीवार्तम्" (கோ$_3$ாகோ$_3$பீஜநஸங்குலம் அதீவார்த்தம்) என்கிறபடியே, பசுக்களும் இடையரும், வர்ஷத்திலே e தொலையப்புக, கண்ணுக்குத் தோற்றிற்றொரு மலையைப் f பிடுங்கி ஏழுநாள் ஒருபடிப்பட த$_4$ரித்துக்கொண்டுநின்று அவற்றை ரக்ஷித்தவன். (அன்று இத்யாதி$_3$)

அ— எட்டாம் பாட்டு. (குன்றம் இத்யாதி$_3$) a "வினை" என்றதுக்கு இரண்டு பொருளாகையாலே, அதில் முந்தினது "வேங்கடங்கள்" என்றவிடத்திற்சொன்ன வினையென்று விவக்ஷித்து, "ஒன்றுமே" என்கிற அவத$_4$ாரணத்தாலே - விரோதி$_4$ நிவ்ருத்திக்குத் திருவேங்கடமுடையான் வேணுமோ, திருமலையாழ்வார்தாமே போக்குவர் என்று, "வேங்கடங்கள்" என்கிற பாட்டோடே ஸங்க$_3$தியென்று ஒரு தாத்பர்யமாக்கி அருளிச்செய்கிறுர் (வேங்கடங்கள் என்கிற பாட்டிற் சொன்ன என்று தொடங்கி) b அன்றிக்கே, "வினை" என்று-புருஷார்த்த$_2$ாலாப$_4$த்தாலுண்டான து$_3$:க்க$_2$த்தைச் சொல்லி, "ஒன்றுமேதொழ" என்றதுக்கு - கீழிற்பாட்டிலே "சமன்கொள் வீடு தரும் தடங்குன்றம்" என்றுகொண்டு, ஸாம்யாபத்திரூபபுருஷார்த்த$_2$த்தைத் தருமென்றதே இஷ்டப்ராப்தி சொன்னபோதே அநிஷ்டநிவ்ருத்தியையும் சொல்லிற்றுய், 'அப்படி ஒரு புருஷார்த்த$_2$த்தைத் தரவேணுமோ? திருமலையாழ்வார்தாமே நமக்கு உத்$_3$தே$_3$ஶ்யம்' என்றபடியாய், இப்படி திருமலையே உத்$_3$தே$_3$ஶ்யமாகையாலே-ப்ராப்யமாகையாலே, "ஒரு புருஷார்த்த$_2$ம் வேணும்" என்று அபேக்ஷித்து அது பெருமையாலே வரும் து$_3$:க்க$_2$ம் போமென்று விவக்ஷித்து, கீழிற்பாட்டோடே ஸங்க$_3$தியாக ஒரு தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறுர் (ஒரு புருஷார்த்த$_2$த்தை என்று தொடங்கி) c திருமலைதானே உத்$_3$தே$_3$ஶ்யமாகைக்கு நிப$_3$ந்த$_4$நம் ஏதென்ன (ஶேஷிக்கு என்று தொடங்கி) h,c "சென்றுசேர்" என்றத்தைக்கொண்டு (ஶேஷிக்கு உத்$_3$தே$_3$ஶ்யமானது) என்றது. ஆக, "வினை" என்றதின் அர்த்த$_2$த்$_3$வயத்தையும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகையும் இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்தாராயிற்று j,l,d,d$_2$ "குன்றம் ஏந்திக் குளிர்மழைகாத்தவன்" என்றத்தோடே "ஒன்றுமேதொழ" என்றத்தையும் கூட்டிக்கொண்டு, அவதாரத$_3$ஶையோடு வாசியற ஸர்வகாலமும் து$_3$:க்க$_2$நிவ்ருத்திக்குப் பரிகரம் மலையே என்கிறுர் (என்றும் து$_3$:க்க$_2$நிவ்ருத்திக்கு இத்யாதி$_3$) e தொலைய-நஶிக்க. f பிடுங்கி-உத்$_3$த்$_4$ருத்ய. g உக்தமர்த்த$_2$த்$_3$வயம் ஸிம்ஹாவலோகந

ஜீ— எட்டாம் பாட்டு. (குன்றம் இத்யாதி$_3$) a,b "நம் வினை ஓயும்" என்றதின் அர்த்த$_2$த்$_3$வயாநுகு$_3$ணமாக அவதாரிகாத்$_3$வயம். b த்$_3$விதீயாவதாரிகைக்கு-கீழிற்பாட்டோடே ஸங்க$_3$தி. c இதுக்கு அடியேதென்ன (ஶேஷிக்கு இத்யாதி$_3$) h,c "சென்றுசேர்" என்றத்தைப்பற்ற (ஶேஷிக்கு உத்$_3$தே$_3$ஶ்யம்)என்றது. h$_3$,j,l,d,d$_2$ "திருவேங்கடமாமலை" இத்யாதி$_3$யையும் கடாக்ஷித்து ப$_4$ாவம்(என்றும் து$_3$:க்க$_2$ நிவ்ருத்திக்கு இத்யாதி$_3$) e தொலைய-நஶிக்க. g அவரோஹக்ரமேண பத$_3$த்$_3$வயப$_2$லிதம்

ப்ர— (எட்டாம் பாட்டு) (குன்றம் ஏந்தி) 1. पञ्चमेंशे एकादशे "ततस्तद्गोकुलं सर्वं गोगोपीजनसङ्कुलम् । अतीवार्तं हरिर्दृष्ट्वा मैत्रेयाचिन्तयत्तदा ॥ १३ ॥"

ஈ—ஒரு ஊருக்காக உதவினபடி சொல்லிற்றுயிற்று கீழ்; ஒருநாட்டுக்காக உதவினபடி சொல்லுகிறது—மேல். விரோதி$_4$யான மஹாப$_3$லியாலே பூ$_4$மி அபஹ்ருதையானவன்று **எல்லைநடந்து மீட்டுக்கொண்ட உபகாரகன். g ஸர்வரக்ஷகனுமாய் g$_2$ ஆஶ்ரிதரக்ஷகனுமாயிருக்கிறபடி சொல்லுகிறது.** (பரன்) **ஸர்வஸ்மாத்பரன்.** (h சென்று h$_2$ சேர் h$_3$ திருவேங்கட h$_4$ மாமலை) **அவன் "தனக்கு i உத்$_3$தே$_3$ஶ்யம்" என்று வந்து வர்த்திக்கிற தே$_3$ஶம்.** (j ஒன்றுமே தொழ) **k உள்ளே எழுந்தருளியிருக்கிறவன் தானும்வேண்டா; திருமலையாழ்வார்தாமே அமையும்,** (நம் l வினை l$_2$ ஓயுமே) **m "ப்ராப்யத்தைப் பெற்றிலோம்" என்கிற வினை என்னுதல், n "வேங்கடங்கள்" என்கிற பாட்டிற்சொன்ன ப்ராப்திப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கங்களைப்போக்கும் என்னுதல்.** 8.

அ—த்யாயேந பராம்ருஶந் ப$_2$லிதமாஹ (ஸர்வரக்ஷகனுமாய் இதி) யத்$_3$வா, அவரோஹக்ரமேண பத$_3$த்$_3$வய ப$_2$லிதம் (ஸர்வேத்யாதி$_3$) ஜ$_2$ அத$_2$வா, ஆஶ்ரிதனென்றது - இந்த்$_3$ரனையாதல். 1. "ரக்ஷிதா ஜீவலோகஸ்ய - ஸ்வஜநஸ்ய ச ரக்ஷிதா" இதி யாவத். h$_2$,i (உத்$_3$தே$_3$ஶ்யமென்று) சேரின் தாத்பர்யம். j,k "ஒன்றுமே" இத்யேகாப்$_3$த$_3$ாத் அவத$_4$ாரணுச்ச - ஸாத$_4$நாந்தராணி வித்$_3$தே$_4$ாபாயஶ்ச வ்யாவர்த்யந்த இத்யபி$_4$ப்ராயேணாஹ (உள்ளே எழுந்தருளியிருக்கிறவன் தானும் இதி) m,n த்$_3$விதீயாவதாரிகாநுகு$_3$ணம், ப்ரத$_2$மாவதாரிகாநுகு$_3$ணஞ்ச க்ரமேண ப$_4$ாவமாஹ (ப்ராப்யத்தைப் பெற்றிலோம் இத்யாதி$_3$ வாக்யத்$_3$வயேந) ப்ரத$_2$மப$_4$ாவே "வினை" இத்யநேந-லக்ஷணயா, பாபகார்யம் து$_3$:க்க$_2$முச்யதே. l$_2$ "ஓயும்" என்கையாலே-"மழை பெய்து ஓய்ந்தது" என்னக்கடவதிறே, அப்படியே 2. "ப$_3$ஹுத$_4$ா ஸந்ததது$_3$:க்க$_2$வர்ஷிணி" என்கிற மழை ஓயும் என்றபடி. "ஒன்றுமே தொழ-தே$_3$ஶிகனளவும் செல்லவேணுமென்கிற நிர்ப்ப$_3$ந்த$_4$ மற்று அநுப$_4$விக்க, தம்முடைய தே$_3$ஶிகாநுப$_4$வப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கபாபங்கள் தன்னடையே கழலும்" என்று உரை. 8.

ஜீ—(ஸர்வரக்ஷகனுமாய் இத்யாதி$_3$) ஜ$_2$யத்$_3$வா, ஆஶ்ரிதனென்றது-இந்த்$_3$ரனையாதல்; 1. "ரக்ஷிதா ஜீவலோகஸ்ய - ஸ்வஜநஸ்ய ச ரக்ஷிதா" என்னக்கடவதிறே. j,k "ஒன்றுமே" என்கிற அவத$_4$ாரணத்துக்கு அர்த்த$_2$ம் (உள்ளே இத்யாதி$_3$) m,n த்$_3$விதீயாவதாரிகாநுகு$_3$ணம் ப்ரத$_2$மாவதாரிகாநுகு$_3$ணஞ்ச க்ரமேண ப$_4$ாவமாஹ (ப்ராப்யத்தை இத்யாதி$_3$ வாக்யத்$_3$வயேந) l முந்தின அர்த்த$_2$த்திலே "வினை" என்று - லக்ஷணயா, பாபகார்யமான து$_3$:க்க$_2$த்தைச் சொல்லுகிறது. l$_2$ ஓயும்-விட்டுக்கழியும். h சென்றுசேர்-வந்து வர்த்திக்கிற. h$_4$ மாமலை-பெரியமலை, 3. "ததஸ்தத்$_3$கோ$_3$ரகுலம் ஸர்வம் கோ$_3$ரகோ$_3$ரபீஜநஸங்குலம் । அதிவார்த்தம் ஹரிர்த்$_3$ருஷ்ட்வா மைத்ரேயாசிந்தயத்தத$_3$ா ॥" இதி பஞ்சமேऽம்ஶே ஏகாத$_3$ஶே. க்ரமேணாந்வய:. 8.

ஆதே$_3$— எட்டாம் பாட்டு. பசுக்களும் இடையரும் வர்ஷத்திலே தொலையப்புக, கண்ணுக்குத் தோற்றிற்றொரு மலையைப் பிடுங்கி ஏழுநாள் ஒருபடிப்பட த$_4$ரித்துக்கொண்டு நின்று அவற்றை ரக்ஷித்தவன், விரோதி$_4$யான மஹாப$_3$லியால் பூ$_4$மி அபஹ்ருதையானவன்று எல்லைநடந்து மீட்டுக்கொண்ட உபகாரகன், ஸர்வஸ்மாத்பரன் தனக்கு உத்$_3$தே$_3$ஶ்யமென்று வந்து வர்த்திக்கிற திருவேங்கடமாமலை ஒன்றுமே தொழ நம்முடைய ப்ராப்ய விரோதி$_4$யான பாபங்கள் ஓயும் என்கிறார் "குன்றமேந்தி" இத்யாதி$_3$யால். 8.

9. ஓயு மூப்புப் பிறப்பிறப் புப்பிணி
வீயு மாறுசெய் வான்றிரு வேங்கடத்
தாயன் நாண்மல ராமடித் தாமரை
வாயுள் ளும்மனத் துள்ளும்வைப் பார்கட்கே.

ஆ— 9. வ்யா:— (ஓயுமூப்பு) திருவேங்கடமுடையானன்றோ ப்ராப்யம், திருமலையே ப்ராப்யமென்று சொல்லுவானேன்? என்னில்; திருவேங்கடமுடையானுடைய ப்ராப்யத்வமும் திருமலையோடுள்ள ஸம்பந்தத்தாலே வந்ததாதலால் திருமலையே ப்ராப்யம் என்கிறார். 9.

ஓ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — அடிமை தருகைக்கும் அதுக்கு விரோதி நிரஸநத்துக்கும் திருமலையெல்லாம் வேண்டா, திருமலைக்கு அவயவபூதனான திருவேங்கடமுடையானே அமையும் என்கிறார்.

வ்யா:— (ஓயுமூப்புப் பிறப்பு இறப்பு) **ஜந்மாதி ஸகலது:க்கங்களும் ஓயும்.** (பிணி என்று தொடங்கி) **ஸகலது:க்கநிவர்த்தகனாய், திருமலையிலே நின்றருளின ஸர்வஸுலபனான திருவேங்கடமுடையானுடைய நிரதிசயபோக்யமான திருவடிகளை மநோவாக்காயங்களினால் அநுபவிப்பார்க்கு. 9.**

ப— 9. அவ:—அநந்தரம், தேசிகனான திருவேங்கடமுடையானுக்கும் விரோதி நிவர்த்தகத்வம் தேசஸம்பந்தத்தாலே என்கிறார்.

நாண்மலராம்—("நாட்பூ மலர்ந்தது" என்னலாம்படி) ஸுகுமாரமான, **அடித்தாமரை**—திருவடித் தாமரைகளை, **வாயுள்ளும்**—வாக்குள்ளும், **மனத்துள்ளும்**—நெஞ்சினுள்ளும், **வைப்பார்கட்கு**—வைக்குமவர்களுக்கு, **ஓயும்**—பலஹாநியைப் பிறப்பிக்கக்கடவ, **மூப்பு**—மூப்பு, **பிறப்பு**—(அந்த சரீரத்துக்கடியான) பிறப்பு, **இறப்பு**—(அதின்) விநாசம், **பிணி**—(மூப்போடு பிணைந்து வருகிற) வ்யாதிகள், (இவற்றை) **வீயுமாறு**—நசிக்கும்படி, **செய்வான்**—பண்ணுமவன், **திருவேங்கடத்து**—திருமலையிலே வர்த்திக்கிற, **ஆயன்**—க்ருஷ்ணன். 9.

இ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — து:க்கநிவ்ருத்திக்குத் திருமலையாழ்வார் எல்லாம் வேணுமோ, திருமலைக்கு அவயவபூதனான திருவேங்கடமுடையானே அமையும் என்கிறார்.

வ்யா:— **(ஓயும் இத்யாதி)** ஜந்மஜராமரணாதிகள் ஓயும். ஓயும் என்கையாலே இதுக்கு முன்பு உச்சிவீடும் விடாதே சென்றது என்கை. **(பிணி)** சரீரஸம்பந்தஹேதுவான கர்மம். **(வீயும் இத்யாதி)** து:க்கநிவ்ருத்திக்காகத் திருமலையிலே வந்துநின்று ஸுலபனானவன். **(நாண்மலராமடி இத்யாதி)** நிரதிசயபோக்யமான திருவடிகளை. **(வாயுள்ளும் இத்யாதி)** மனோவாக்காயங்களாலே அநுபவிக்கப் பார்ப்பார்க்கு. இதுவிறே து:க்கநிவ்ருத்திக்குக் குடிக்கிற வேப்பங்குடி நீர். 9.

ஈ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டு. நம் விரோதி$_4$யையும் போக்கி, ப்ராப்யத்தையும் திருமலையாழ்வார்தாமே தருவர் என்றார் - கீழிரண்டு பாட்டாலே; a இப்படி விரோதி$_4$ பாபங்களைப் போக்கி ப்ராப்யத்தைத் தருகைக்குத் திருமலையாழ்வாரெல்லாம் வேணுமோ, திருமலையாழ்வாரில் ஏகதே$_3$ஶமமையாதோ? என்கிறார் இதில். /(ஏகதே$_3$ஶம் என்கிறது அப்பனை;) b A "வடமாமலையுச்சி" என்னக்கடவதிறே - திருவேங்கடமுடையானை.

வ்யா:—(c ஓயுமூப்புப் பிறப்பு இறப்பு) d ஜந்மஜராமரணாதி$_3$கள் ஓயும். இப்போது "ஓயும்"என்கையாலே, முன்பு அநாதி$_3$காலம் e உச்சிவீடும் விடாதே போந்தது என்னுமிடம் தோன்றுகிறது. f "பிணிவீயுமாறு செய்வான்-திருவேங்கடத்தாயன்" என்று-f$_2$அவனோடே அந்வயம். g பிணிவீயுமாறு செய்கைக்காகத் திருமலையிலே நிற்கிறவன். h "இவர்கள் பிணியும் இங்ஙனே சென்றிடுவதாக" என்றிருந்தானாகில் B கலங்காப்

அ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (ஓயும் இத்யாதி$_3$) a இப்பாட்டில்-திருவேங்கடத்தாயன் திருவடிகளை அநுஸந்தி$_4$த்துத் தொழுதவர்களுக்கு, "ஓயுமூப்பு" இத்யாதி$_3$யாலே - விரோதி$_4$பாபங்களையும் போக்கி ப்ராப்யத்தையும் தருமென்கிறதாயிருக்கிறதே; இப்படியானால், கீழிரண்டு பாட்டிலும்- ப்ரத$_2$மாவதி$_4$யான திருவேங்கடமுடையானை விட்டு, சரமாவதி$_4$யான திருமலையாழ்வாரே இஷ்டப்ராபணத்துக்கும் அநிஷ்டநிவாரணத்துக்கும் கடவர் என்றன்றோ சொல்லிற்று; இப்போது - திருவேங்கடமுடையானே இரண்டுக்கும் கடவனென்றுகொண்டு, திரிய சரமாவதி$_4$யைவிட்டு ப்ரத$_3$மாவதி$_4$யிலே போகிறதென்னென்கிற ஶங்கைக்குப் பரிஹாரமுமாய் ஏலோக்தியுமாய்க் கிடக்கிறது (இப்படி விரோதி$_4$பாபங்களை என்று தொடங்கி) இத்தால் - சரமாவதி$_4$யான திருமலையை விடவில்லை, திருவேங்கடமுடையானும் திருமலையில் ஏகதே$_3$ஶமாகையாலே என்றபடி. b இப்படி ஏகதே$_3$ஶமோ? என்ன (வடமாமலை இத்யாதி$_3$) திருமொழி. c,d "மூப்புப் பிறப்பு இறப்பு" இதி-அதிரிக்த விகாரத்ரயஸ்யாப்யுபலக்ஷணமித்யபி$_4$ப்ராயேணாஹ (ஜந்மஜராமரணாதி$_3$கள் இத்யாதி$_3$) c ஓயும் - விச்சி$_2$ந்நமாம். e உச்சிவீடு - மத்$_4$யாஹ்நே விடுகை. f "பிணிவீயுமாறு செய்வான்" என்றது - ப்ரத$_2$மைகவசநமாய், இவற்றைப் போக்கும் ஸ்வப$_4$ாவனென்று திருவேங்கடத்தாயனுக்கு விஶேஷணமாக்குதல்; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (பிணிவீயுமாறு செய்வான் இத்யாதி$_3$) g அன்றிக்கே, துமுநக்கி அருளிச்செய்கிறார் (பிணிவீயுமாறு செய்கைக்காக இத்யாதி$_3$) h இத்தால் தாத்பர்யம் (இவர்கள் பிணியும் இத்யாதி$_3$) f யத்$_3$வா, "மூப்புப் பிறப்பு இறப்பு-ஓயும்" இதிவத் "பிணி - வீயும்" இதி ப்ரத்யேகாந்வயப்$_4$ராந்திம் வாரயதி (பிணிவீயுமாறு செய்வான் இதி) g ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_3$மாஹ (பிணிவீயுமாறு செய்கைக்காக இதி) h சேதநாநாம் து$_3$:க்க$_2$நிவர்த்தநார்த்த$_2$

ஜீ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (ஓயும் இத்யாதி$_3$) a கீழே-சரமாவதி$_4$யான திருமலையைப் பற்றினவர், ப்ரத$_2$மாவதி$_4$யான திருவேங்கடமுடையானைச் சொல்லுவானென்? என்ன (இப்படி விரோதி$_4$ இத்யாதி$_3$) b ஏகதே$_3$ஶமோ? என்ன (வடமாமலை இத்யாதி$_3$) திருமொழி. c ஓயும்-விச்சி$_2$ந்நமாம். e உச்சிவீடு - மத்$_4$யாஹ்நத்தில் விடுகை. f$_2$ (அவனோடே அந்வயமென்றது) "பிணிவீயுமாறு செய்வான்" என்றது - ப்ரத$_2$மைகவசநமாய், இவற்றைப்போக்கும் ஸ்வப$_4$ாவனென்று திருவேங்கடத்தாயனுக்கு விஶேஷணம் என்றபடி. g துமுந்ப்ரத்யயாந்தமாக அர்த்த$_2$ாந்தரம் (பிணிவீயுமாறு செய்கைக்காக இத்யாதி$_3$) h "திருவேங்கடத்தாயன்" என்றதுக்கு ப$_4$ாவம் (இவர்கள் பிணியும் இத்யாதி$_3$) i பிணிவீயுமாறு செய்கைக்காக வந்த திருவேங்கடத்தாயனை ஆஶ்ரயித்தால் பிணி வீயும் என்ன வேண்டியிருக்க, "மூப்புப்பிறப்பு இறப்பு ஓயும்" என்கிறதென்? என்ன

/( ) பல ஸ்ரீகோஶங்களிலில்லை. A பெரியதிருமொழி 7-10-3. B மூன்-திருவ 51.

ர – பெருநகரத்திலேயிராஞே ? i இங்கு, பிணி என்கிறது-ஶரீரஸம்ப$_3$ந்த$_4$ நிப$_3$ந்த$_4$ந மாக வருமவை i$_2$ எல்லாவற்றையும் நினைத்து. j கீழே, (ஓயுமுப்புப் பிறப்பு இறப்பு) **என்றதாகில், இனி** (பிணிவீயுமாறு செய்வான்) **என்றதுக்குக் கருத்தென் ? என்னில்: k இவனுடைய k$_2$ இங்குத்தை து$_3$:க்க$_2$நிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கைக் காக என்கை. l ஆக, து$_3$:க்க$_2$த்தைப் போக்கும் ஸ்வப$_4$ாவன் என்கை. m அவனே வந்து போக்காளுகில் m$_2$ இவ்வெலியெலும்பனுக்குப் போக்கிக்கொள்ளப்போகாதிறே.**

அ—மேவ கிம் வேங்கடாசலே திஷ்ட$_2$தீதி ஶங்காம் வ்யதிரேகமுகே$_2$ந பரிஹரதி (இவர்கள் பிணியும் இதி) விரோதி$_4$பூ$_4$யிஷ்ட$_2$தே$_3$ஶே வர்த்திதவ்யம் கிம் ? இதி ப$_4$ாவ:. j பிணி ஶப்$_3$த$_3$:-வ்யாதி$_4$ஷ் ப்ரஸித்$_3$த$_4$: வ்யாதி$_4$நிவர்த்தநார்த்த$_2$ம் ஸமாக$_3$த்ய திஷ்ட$_2$தி சேத், ஷட்$_3$ப$_4$ாவவிகாராபக$_3$ம: கத$_2$ம் ப$_4$வேதி$_3$தி ஶங்காம் ஹ்ருதி$_3$ நித$_4$ாயாஹ (இங்குப் பிணியென்கிறது இதி) j ஹ்ருத$_3$ய முஜாநாநர்ஶங்கதே (கீழே ஓயுமூப்பு இதி) k கார்யகாரணப$_4$ாவபே$_4$த$_3$விவக்ஷயா பே$_4$த$_3$: இதி பரிஹரதி (இவனுடைய இதி) "பிணிவீயுமாறு செய்வான்" இத்யேதத் சேதநக$_3$தாந் ஷட்$_3$ப$_4$ாவவிகாரா நபநேஷ்யாமி இதி ப$_4$க$_3$வத்ஸங்கல்ப இதி யாவத். l து$_3$:க்க$_2$நிவர்த்தநார்த்த$_2$ம் வர்த்தத இத்யேதாவந்மாத்ரம் கிம்? இத்யத்ர ப$_2$லிதமாஹ (ஆக து$_3$:க்க$_2$த்தை இதி) m சேதந பாபாபநோத$_3$நாய ஸ்ரீவேங்கடாசலே ஸமாக$_3$த்ய ந திஷ்ட$_2$தி சேத் சேதநை: ப்ராயஶ் சித்தாதி$_3$நா பாபாபநோத$_3$நம் ந ஶக்யதே கர்த்தும் கிம்? இத்யத்ராஹ (அவனேவந்து இதி) m$_2$ எலியெலும்பன்-க்ஷுத்$_3$ரன், i யத்$_3$வா, பிணிவியுமாறு செய்கைக்காகத் திருமலையிலே நிற்கிற வனை, ஆஶ்ரயித்தால் பிணி ஓயுமென்னவேண்டியிருக்க, "மூப்புப் பிறப்பு இறப்பு - ஓயும்" என்று சொல்லுகிறதென் ? என்ன (இங்குப் பிணியென்கிறது இத்யாதி$_3$) i$_2$ (எல்லாவற்றையும்) என்றது - பிறப்பு முதலான ஷட்$_3$ப$_4$ாவவிகாரங்களையும் என்றபடி. j "பிணி" என்கிறது - ஶரீரஸம்ப$_3$ந்த$_4$நிப$_3$ந்த$_4$நமான ஷட்$_3$ப$_4$ாவவிகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாகில், "ஓயுமூப்பு" இத்யாதி$_3$யோடு புநருக்தமன்றோ? என்று ஶங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (கீழே ஓயுமூப்பு இத்யாதி$_3$) அதாவது - "பிணிவீயுமாறு செய்கைக்காகத் திருவேங்கடத்தாயனானகையாலே, அவனுடைய நாண்மலராம் அடித் தாமரை வாயுள்ளும் மனத்துள்ளும் வைப்பார்கட்கு-மூப்புப் பிறப்பு இறப்பு-ஓயும்" என்று அந்வயமாகையாலே புநருக்தமன்று என்றபடி. l "பிணிவீயுமாறு செய்வான்" என்றதின் ப்ரத$_2$மைகவசநமான முந்தின அர்த்த$_2$த்தை விவரிக்கிறார் (ஆக து$_3$:க்க$_2$த்தை இத்யாதி$_3$) இந்தப் பக்ஷத்தில் "பிணிவீயுமாறு செய்யும் ஸ்வப$_4$ாவனான - திருவேங்கடத்தாயன்" என்று தொடங்கி அந்வயம். m இத்தால் ப$_2$லிதம் (அவனே வந்து இத்யாதி$_3$) k$_2$ அத$_2$வா, (இங்குத்தை) இத்யாதி$_3$க்கு - இந்த ஶரீரத்தோடேயிருக்கும் நாள் து$_3$:க்க$_2$ப்படாமலிருக்கை. l "ஓயுமூப்புப் பிறப்பிறப்பு" என்றத்தாலும், "பிணிவீயுமாறு செய்வான்" என்றத்தாலும் ஸித்$_3$த$_4$மான அர்த்த$_2$த்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஆக து$_3$:க்க$_2$த்தைப் போக்கும் ஸ்வப$_4$ாவன் என்கை என்று), இந்த அர்த்த$_2$ம் ஸித்$_3$தி$_4$க்கவேண்டியிறே, "பிணி - ஓயும்" என்று கூட்டி,

---

ஜீ—(இங்குப் பிணி இத்யாதி$_3$) அதாவது ஷட்$_3$ப$_4$ாவவிகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் என்றபடி. j புநருக்தியை ஶங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (கீழே ஓயும் இத்யாதி$_3$) "து$_3$:க்க$_2$த்தைப் போக்க வேணும்" என்று ஸங்கல்பித்துக்கொண்டு வந்துநின்றான் என்றபடி. "பிணிவீயுமாறு செய்கைக்காகத் திருவேங்கடத்தாயனானவனுடைய நாண்மலராம் இத்யாரப்$_4$ய வைப்பார்கட்கு - மூப்புப் பிறப்பு இறப்பு-ஓயும்" இத்யந்வய:. l "வீயுமாறு செய்வான்" என்று - ப்ரத$_2$மைகவசந மான பக்ஷத்தை விவரிக்கிறார் (ஆக து$_3$:க்க$_2$த்தை இத்யாதி$_3$) ஆகவென்று - அன்றிக்கே என்றபடி. m அவன்வந்து போக்கவேணுமோ, இவனாற்போக்கிக்கொள்ளவொண்ணாதோ? என்ன (அவனே இத்யாதி$_3$) m$_2$ எலியெலும்பன்-அல்பஶக்திகன். n$_2$"மூப்புப் பிறப்பு இறப்பு"இத்யாரப்$_4$ய,

ஈ—(n நாண்மலராம் இத்யாதி$_3$) n$_3$**அவன் கால்காண, "மூப்பு பிறப்பு இறப்பு** o **பிணி" என்கிற இவையெல்லாம் நசிக்கும்.** p **இவ்வேப்பங்குடி நீராயிற்றுக் குடிக்கச்சொல்லு கிறது விரோதி$_4$போகைக்கு.** q **செவ்விப் பூவைத் தலையிலே வைப்பாரைப்போலே இருப்பதொன்றிறே.** (வாயுள்ளும் இத்யாதி$_3$) **இவையிரண்டும் - காயிகத்துக்கும் உபலக்ஷணமாய், திருவடிகளை** r **மனோவாக்காயங்களாலே அநுஸந்தி$_4$ப்பார்க்கு. வாயுள் வைக்கையாவது**-s A **"ஓவாதுரைக்கும் உரை" என்கிறபடியே உரைக்கை. மனத்துள் வைக்கையாவது - மறவாதிருக்கை.** t **இப்படி கரணங்களுக்கு அடைத்த காரியங்களைக் கொள்ளவே, ஸ்வரூபவிரோதி$_4$யாய் வந்தேறியானவை தன்னடையே போம்.** uபிணி u$_2$வீயுமாறு செய்வான் திருவேங்கடத்துu$_3$ஆயனுடைய நாண்மலராமடித் தாமரை வாயுள்ளும் மனத்துள்ளும் வைப்பார்கட்கு-u$_4$மூப்புப்பிறப்பு இறப்பு ஓயும் 9.

அ—மூப்பு முதலான எல்லாவற்றையும் ஸமபி$_4$வ்யாஹாரத்தாலே "வீயுமாறு" என்றதுக்கு விஷயமாக்கி விவக்ஷிக்கலாயிருக்கச்செய்தேயும், "பிணி-வீயுமாறு" என்று அந்வயித்தது. n$_2$ ரஸோக்திமாஹ (அவன் கால்காண இதி) யத்$_3$வா "மூப்புப் பிறப்பிறப்புப் பிணிவீயுமாறு செய்வான் திருவேங்கடத்தாயன் நாண்மலராம் அடித் தாமரை வாயுள்ளும் மனத்துள்ளும் வைப்பார்கட்கு - மூப்புப்பிறப்பிறப்புப் பிணி - ஓயும்" என்று அந்வயவிவக்ஷயாக ப$_4$ாவம் (அவன் கால்காண இத்யாதி$_3$) o இதுக்கு நியாமகம் (பிணியென்கிற இவையெல்லாம் என்றது) இந்தப் பக்ஷத்தில், "பிணி" என்று - வ்யாதி$_4$யைச் சொன்னாலும் விரோத$_4$மில்லை. p"நாண்மலராமடித் தாமரை" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இவ்வேப்பங்குடி என்று தொடங்கி) இவ்வேப்பங்குடி நீர் இதி-வ்யங்க்$_3$யோக்தி:. n "தாமரை-நாண்மலராமடியை" இத்யந்வய:; பரமபோ$_4$க்$_3$யசரணாரவிந்த$_3$மிதியாவத். q வாங்மநஸயோர்சரணாரவிந்த$_3$நித$_4$நம் பரமபோ$_4$க்$_3$யம் ப$_4$வதி கிம்? இத்யத்ராஹ (செவ்விப்பூவை இதி) s (ஓவாதுரைக்கும் உரை இதி) முதல்திருவந்தாதி. r,t (மநோவாக்காயங்களாலே அநுஸந்தி$_4$ப்பார்க்கு) இதிவாக்யமவலம்ப்$_3$ய ப்ரவ்ருத்தாம், 'காயதோऽநுஸந்த$_4$நம் நாம கிம் ?' இதி ஶங்காஞ்ச, "வாயுள்ளும் மனத்துள்ளும் வைப்பார்கட்கு-மூப்புப் பிறப்பு இறப்பு-ஓயும்" இதி யோஜநாமவலம்ப்$_3$ய ப்ரவ்ருத்தாம் ஸாத$_4$நத்வஶங்காஞ்ச பரிஹரந்நாஹ (இப்படி கரணங்களுக்கு இதி) u அந்வயப்ரகாரமாஹ (பிணிவீயுமாறு செய்வான் இத்யாதி$_3$) n அஸ்மிந்நந்வயே. "தாமரை - நாண்மலராமடி" இதி த்$_3$ரஷ்டவ்யம். u$_3$ ஆயன் - க்ருஷ்ணன். 9.

ஜீ—"வைப்பார்கட்கு-மூப்புப் பிறப்பு இறப்புப் பிணி-ஓயும்" என்று அந்வயவிவக்ஷயா ப$_4$ாவம் (அவன்கால்காண இத்யாதி$_3$) p "நாண்மலர்" என்ற விஶேஷணத்துக்கு ப$_4$ாவம் (இவ்வேப்பங்குடி இத்யாதி$_3$) இவ்வேப்பங்குடி நீரை-இதி வ்யங்க்$_3$யோக்தி:. n"தாமரை நாண்மலராமடியை" இத்யந்வய:. "தாமரையினுடைய ஸத்$_3$யோவிகஸிதமான புஷ்பமென்னலாம்படி ஸுகுமாரமாய் நிரதிஶயபோ$_4$க்$_3$யமான திருவடிகள்" என்று ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ம். q அப்படி வாங்மநஸ்ஸுகளிலே வைக்கைக்கு போ$_4$க்$_3$யமாயிருக்குமோ ? என்ன (செவ்விப்பூ இத்யாதி$_3$) t "வாயுள்ளும் மனத்துள்ளும் வைப்பார்கட்கு - மூப்புப் பிறப்பு இறப்பு - ஓயும்" என்கிறவிடத்தில் - ஸாத$_4$நத்வஶங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் (இப்படி இத்யாதி$_3$) uஅந்வயம் காட்டுகிறார் (பிணிவீயுமாறு இத்யாதி$_3$) u$_4$ மூப்பு - வ்ருத்$_3$த$_4$த்வம். u பிணி - வியாதி$_4$. u$_3$ வீயுமாறு - நஶிக்கும்படி. 9.

ஆதே$_3$— ஒன்பதாம் பாட்டு. ஜராமரணாதி$_3$கள் ஓயும்—ஸகல பாபங்களையும் நஶிப்பிக்கைக்காகத் திருமலையிலே நிற்கிற ஆயனுடைய திருவடித்தாமரைகளை மநோவாக்காயங்களாலே அநுஸந்தி$_4$ப்பார்க்கு என்கிறார் "ஓயும் மூப்பு" இத்யாதி$_3$யால். 9.

A முதல்-திருவ 95.

10 வைத்த நாள்வரை யெல்லை குறுகிச்சென்
றெய்த்தி ளைப்பதன் முன்ன மடைமினோ
பைத்த பாம்பணை யான்றிரு வேங்கடம்
மொய்த்த சோலைமொய் பூந்தடந் தாழ்வரே.

ஆ— 10 வ்யா:—(வைத்த) ஆதலால் ஈண்டெனச்சென்று திருமலையை அநுப$_4$வியுங்கள் என்கிருர்.

ஜீ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — தம்முடைய ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே எல்லீரும் திருத்தாழ்வரையை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிருர்.

வ்யா:— (வைத்தநாள்வரை என்று தொடங்கி) திருமலைக்குப் போகைக்காக ஈஶ்வரன் நியமித்த ஆயுஸ்ஸின் எல்லையளவில் அணித்தாகச் சென்று திருமலையை அநுஸந்தி$_4$க்கவொண்ணாதபடி கலங்கி அவஸந்நராவதற்கு முன்பே ஆஶ்ரயியுங்கோள். (பைத்த பாம்பணை என்று தொடங்கி) தன்னுடைய ஸ்பர்ஶஸுக$_2$ாதிஶயத்தாலே விகஸிதமான ப$_2$ணங்களையுடைய திருவநந்தாழ்வானைக் காட்டிலும் எம்பெருமானுக்கு நிரதிஶயபோ$_4$க்$_3$யமான திருமலையினுடைய செறிந்திருந்துள்ள திருச்சோலைகளையும் அழகிய பூத்த பொய்கைகளையுமுடைய திருத்தாழ்வரையை. 10.

ப— 10. அவ:— அநந்தரம், நிரதிஶயபோ$_4$க்$_3$யமான திருமலையைப் பரமப்ராப்யமாகப் பற்றுங்கோள் என்று ஸ்வஜநத்தைக் குறித்து உபதே$_3$ஶிக்கிருர்.

பைத்த—விரிகிற ப$_2$ணங்களையுடைய, **பாம்பு**—அநந்தனை, **அணையான்**—அணையாகவுடையனான ஸர்வேஶ்வரன், **திருவேங்கடம்** — (தத்ஸாரூப்யத்தாலே ஆத$_3$ரிக்கிற) திருமலையில், **மொய்த்த** — செறிந்த, **சோலை** — சோலையினுடைய, **மொய்** —அழகிய, **பூ**—பூக்களையுடைத்தான, **தடம்**—இடமுடைய, **தாழ்வர்**—திருத்தாழ்வரையை, **வைத்த**—(உங்களுக்கு) ஸங்கல்பித்துவைத்த, **நாள்**—நாளினுடைய, **வரை** — அவதி$_4$யான, **எல்லை** — முதலெல்லையானது, **குறுகி** — உங்களைக்கிட்டி, **எய்த்து**—(கரணங்களுக்கு) ப$_3$லஹாநி பிறந்து, **இளைப்பதன் முன்னம்**—(அதடியாக நெஞ்சு) இளைப்பதற்கு முன்னே, **சென்று**—(A"போங்குமரருள்ளீர் புரிந்து" என்கிறபடியே) சென்று, **அடைமின்**—ப்ராபியுங்கோள்.

தாழ்வர்—தாழவரை, **மொய்**—செறிவும், அழகும். 10.

இ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில்—திருமலையே ப்ராப்யமான பின்பு எல்லாரும் கரணபாடவம் உள்ளபோதே திருத்தாழவரையை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிருர்.

வ்யா:— **(வைத்தநாள் இத்யாதி$_3$)** திருமலைக்குப் போகைக்காக ஈஶ்வரன் நியமித்த ஆயுஸ்ஸின் இறுதியினுடைய எல்லையான நாள் குறுகி. **(எய்த்து**

A நான்-திருவ 44.

இ— இத்யாதி$_3$) "ஶ்ரத்$_3$தை$_4$யேயாய், கரணபாடவமின்றியேயிருக்கும் த$_3$ஶையிலே சென்று திருமலையை அநுப$_4$விக்கவொண்ணுதபடி கலங்கி அவஸந்நராவதுக்கு முன்னே ஆஶ்ரயியுங்கோள்" என்று இருந்ததே குடியாக அபேக்ஷிக்கிருர். **(பைத்த இத்யாதி$_3$)** ஸ்வஸ்பர்ஶஸுக$_3$ாதிஶயத்தாலே விகஸிதமான பூ$_3$ணங்களையுடைய திருவனந்தாழ்வானிற்காட்டிலும் விரும்பி வர்த்திக்கிற திருமலை. திருமலையைத் திருவனந்தாழ்வாளுகவும் சொல்லக்கடவது. **(மொய்த்தவித்யாதி$_3$)** செறிந்த சோலையையும் பரப்பு மாறப் பூத்த பொய்கையையுமுடைய திருத்தாழ்வரையை. தாழ்வரையை எய்த்திளைப்பதன் முன்னம் அடைமினே; வைத்தநாள்வரை எல்லை குறுகி - எய்த்திளைப்பதன் முன்னம் - சென்று - அடைமினே என்றுமாம். 10.

ஈ— அவ:— பத்தாம் பாட்டு. a ஆக, திருமலையாழ்வார் a$_2$ எல்லார்க்கும் ஒக்க உத்$_3$தே$_3$ஶ்யமான பின்பு எல்லாரும் ஒக்கத் திருமலையாழ்வாரை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிருர்.

வ்யா:—(b வைத்த நாள்வரை எல்லை குறுகி) **c ஸர்வேஶ்வரன் இச்சேதநனுக்கு ஶரீரஸம்பத்தியைக் c$_2$ கொடுத்தது — நரகாவஹமான விஷயங்களிருந்தவிடம் தேடிப் போகைக்கல்ல, திருமலைக்குப் போகைக்கு c$_3$ என்ருயிற்று; d1.** "विचित्रा देहसंपत्तिरीश्वराय

அ— பத்தாம் பாட்டு. (வைத்த இத்யாதி$_3$) a"மொய்த்தபூந்தடம் தாழ்வர்-சென்று-அடைமினே" என்ற பத$_3$ங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (ஆக இத்யாதி$_3$) a$_2$"வானவர் வானவர்கோனெடும் நமன்றெழும் திருவேங்கடம்" (7) என்கையாலே - நித்யஸூரிகளுக்கும், "பரன்சென்று சேர் திருவேங்கடம்"(8) என்கையாலே-ஈஶ்வரனுக்கும், ஆக எல்லாருக்கும் உத்$_3$தே$_3$ஶ்யம் என்றபடி. b,c"அடைமினே" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து, "வைத்த" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி$_3$) b "வைத்த" என்றது - ஸ்ருஷ்டித்துவைத்த என்னுதல், ஸங்கல்பித்து வைத்த என்னுதல். c அத$_2$வா "எய்த்திளைப்பதன்முன்னம் - திருவேங்கடம் - அடைமினே" என்கையாலே, "வைத்த" என்றது - தத$_3$ர்த்த$_2$ம் என்கிருர் (ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி$_3$) bவைத்த-உங்களுடைய ஶரீரத்தை வைத்த என்றபடி. c,c$_2$,c$_3$(நரகாவஹமான விஷயங்களிருந்தவிடம் தேடிப்போகைக்கல்ல, திருமலைக்குப் போகைக்கு என்ருயிற்று - ஸர்வேஶ்வரன் இச்சேதனனுக்கு ஶரீரஸம்பத்தியைக் கொடுத்தது) என்று அந்வயித்துக்கொள்வது. d உக்தத்துக்கு ப்ரமாணம் (விசித்ரா இத்யாதி$_3$) eஇதுக்கு த்$_3$ருஷ்டாந்தம் (ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் இத்யாதி$_3$) 2. "ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம்

ஜீ— பத்தாம் பாட்டு. (வைத்த இத்யாதி$_3$) a "தாழ்வர் - சென்று - அடைமினே" என்ற பத$_3$த்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (ஆக இத்யாதி$_3$) a$_2$(எல்லார்க்குமொக்க உத்$_3$தே$_3$ஶ்யம்) என்றது—"வானவர் வானவர்கோனெடும்" (7) இத்யாதி$_3$யாலே - நித்யஸூரிகளுக்கும், "பரன் சென்றுசேர்"(8) என்று-ஈஶ்வரனுக்கும் உத்$_3$தே$_3$ஶ்யம் என்றபடி. b,c"அடைமினே" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து "வைத்த" என்றதுக்கு பா$_4$வம் (ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி$_3$) b வைத்த-ஸ்ருஷ்டித்து வைத்த. c$_3$,c$_2$(என்ருயிற்று-கொடுத்தது) என்று அந்வயிப்பது. d,e உக்தத்துக்கு ப்ரமாணமும் த்$_3$ருஷ்டாந்தமும் (விசித்ரா இத்யாதி$_3$) 1. "**விசித்ரா தே$_3$ஹஸம்பத்திரீஶ்வராய நிவேதி$_3$தும் । பூர்வமேவ க்ருதா ப்$_3$ரஹ்மன் ஹஸ்தபாதா$_3$தி$_3$ஸம்யுதா ॥**" இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வே. e(ஸ்ருஷ்டஸ்

ப்ர— (பத்தாம் பாட்டு) (வைத்தநாள்) d1. श्रीविष्णुतत्त्वे "विचित्रा देहसंपत्तिरीश्वराय निवेदितुम्। पूर्वमेव कृता ब्रह्मन् हस्तपादादिसंयुता ॥ १॥"

ச—निवेदितुम्" (விசித்ரா தே₃ஹஸம்பத்திரீஶ்வராய நிவேதி₃தும்) என்னக்கடவதிறே. e1₂ "सृष्टस्त्वं वनवासाय" (ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய)—e₃"ஐயர் சொல்லிற்றுச் செய்ய வேண்டுகையாலே பெருமாள் காடேற எழுந்தருளாநின்றார், நானும் கூட ஸேவித்துப் போவேன்"என்ன;"அவர் காட்டிலே எழுந்தருளாநிற்கப் படைவீட்டிலேயிருக்கைக்கோ நாம் உம்மைப்பெற்றது ? நீர் f இப்படி செய்தீராகில் நான் உம்மைப் g பெற்ற ப்ரயோஜநம் பெற்றேனாகிறேன். h அவர்க்கு யாதொருபோது துணைவேண்டிற்று, அப்போது நீர் துணையாகைக்காகவன்றோ நான் உம்மைப்பெற்றது." 1. "स्वनुरक्तः सुहृज्जने" (ஸ்வநுரக்தஸ்ஸுஹ்ருஜ்ஜநே)—i "நீர் ஸுஹ்ருஜ்ஜநத்தின் பக்கல் ஸ்வநுரக்தரல்லீரோ ? ஆகையாலே எல்லார்க்கும் வேர்ப்பற்றான பெருமாளை நோக்கித் தாரீர்." அன்றிக்கே, 1. "सुहृज्जने-रामे" (ஸுஹ்ருஜ்ஜநே-ராமே) என்றாய், "பெருமாள் பக்கல் பண்டே ஸ்நேஹித்தன்றோ நீரிருப்பது. இப்போது 'போம்' என்று நான் உமக்குச் சொல்லவேண்டியிருந்ததோ?" 1. "रामे प्रमादं मा कार्षीः" (ராமே ப்ரமாத₃ம் மா கார்ஷீ:)—"இப்படியிருக்கிற உம்மை நியமிக்க வேண்டுவதொன்றுண்டு - ப்ரமாத₃த்தைப் பண்ணாதேகொள்ளும்." "என்தான் ? ப்ரமாத₃மென் ?" என்னில்:

அ—வநவாஸாய"என்று சொல்லுகைக்கு ப்ரஸங்க₃ம் அருளிச்செய்கிறார் (ஐயர் இத்யாதி₃) f(இப்படி செய்தீராகில்) என்றது - பெருமாள் பின்னே போனீராகில் என்றபடி. g,h பெற்ற ப்ரயோஜநம் ஏதென்ன (அவர்க்கு இத்யாதி₃) இங்ஙனொத்த ஆபத்துக்களில் உதவவன்றோ உம்மைப் பெற்றது என்றபடி. யத்₃வா "ராமோ வநம் க₃மிஷ்யதி" இதி ஜ்ஞாத்வா தத₃நுக₃மநார்த்த₂ம் லக்ஷ்மணம் லேபே₄ கிம்? இத்யத்ர, வநவாஸ ஶப்₃த₃ஸ்ய தாத்பர்யமாஹ (அவர்க்கு யாதொருபோது இதி) கௌஸல்யாவிஷய ஸ்நேஹாதிஶயாத் ஜ்யேஷ்ட₂புத்ரஸ்யைவ அபி₄ஷேகோசிதத்வாச்ச கௌஸல்யாஜ்யேஷ்ட₂புத்ராநுவர்த்தநபரோ ப₄வேந்மத்புத்ர இத்யபி₄ஸந்தி₄பூர்வகம் வ்ரதோபவாஸாதி₃கம் க்ருத்வா லக்ஷ்மணம் லேபே₄ இதி ப₄வ:. i அனுப்புகிறவள் இருக்கைக்கு ஹேதுவானத்தைச் சொல்லலாமோ? என்ன (நீர் ஸுஹ்ருஜ்ஜ

ஜீ—த்வம் இத்யாதி₃) 1. "ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய ஸ்வநுரக்தஸ்ஸுஹ்ருஜ்ஜநே। ராமே ப்ரமாத₃ம் மா கார்ஷீ: புத்ர ப்₄ராதரி க₃ச்ச₂தி ॥" இதி அயோத்₄யாகாண்டே₃ சத்வாரிம்ஶே லக்ஷ்மணம் ப்ரதி ஸுமித்ரா. e₂1. "ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய" என்று சொல்லுகைக்கு ப்ரஸங்க₃ம் அருளிச்செய்கிறார் (ஐயர் இத்யாதி₃) f இப்படி செய்தீராகில் - பெருமாள் பின்னே போனீராகில் இத்யர்த்த₂:. h "பெருமாள் காடேறப்போகக் கூடப்போகவேணும்" என்று ஏற்கவே அறிந்தோ என்னைப் பெற்றது? என்ன (அவர்க்கு யாதொருபோது இத்யாதி₃) i அனுப்புகிறவள் இருக்கைக்கு ஹேதுவானத்தைச் சொல்லலாமோ? என்ன (நீர் ஸுஹ்ருஜ்ஜநத்தின் இத்யாதி₃)

ப்ர—1. श्रीमदयोध्याकाण्डे चत्वारिंशसर्गे वनवासार्थं कौसल्याभिवादनानन्तरं वन्दमानं लक्ष्मणं प्रति सुमित्रा—"तं वन्दमानं रुदती माता सौमित्रिमब्रवीत्। हितकामा महाबाहुं मूर्ध्न्युपाघ्राय लक्ष्मणम्॥ ४॥ सृष्टस्त्वं वनवासाय स्वनुरक्तस्सुहृज्जने। रामे प्रमादं मा कार्षीः पुत्र! भ्रातरि गच्छति॥ ५॥ व्यसनी वा समृद्धो वा गतिरेषा तवानघ!। एष लोके सतां धर्मो यज्ज्येष्ठवशगो भवेत्॥ ६॥"

ஈ—1. "पुत्र भ्रातरि गच्छते" (புத்ர ப்4ராதரி க3ச்ச2தி) உங்கள் தமையனார் j நடப்பர் கிடீர், அவர் j1 நடையிலே நடைகொள்வர், அவர் நடையழகிலே கண்வைத்துக் k காவற்சோர்வுபடவிடாதே கொள்ளும். l அப்படியே, இச்சேதநனையும் இங்குவைத்தது திருமலைக்குப் போகைக்காகவாயிற்று. (m வைத்த நாள் m2 வரை எல்லை m3 குறுகிச் சென்று) n ஈஶ்வரன் நியமித்துவைத்த ஆயுஸ்ஸினுடைய n2 முடிவான எல்லையைச் சென்று n3 கிட்டி. o (எய்த்திளைப்பதன் முன்னமடைமினோ) "திருமலைக்குப் போக வேணும்" என்னும் ஶ்ரத்3தை4யும் அநுவர்த்தியாநிற்கச்செய்தே "பாவியேன் கரண பாடவ த3ஶையுண்டாகப் பெற்றிலேன்" என்னும் த3ஶை வருவதற்கு முன்னே போகும்

அ—நத்தின் இத்யாதி3) j,j1 (நடப்பர், நடையிலே நடைகொள்வர்) இதி சாடு:. நடப்பர்-அதீவ ப்ரவர்த்தக இதி த்4வநி:. ஜீவத்3வாக்ய இதி யாவத். அதிமநோஹரக3மநவாநிதி ஸ்வபா4-வார்த்த2:. ஸ்வயமபி க3மநைகஶீலோ பூ4த்வா த்வாமபி க3மநைகஶீலம் கரிஷ்யதி; குத்ராபி விஶ்ரமோ ந ப4வேதி3தி த்4வநி:. ஸ்வக3மநஸௌந்த3ர்யேண பரேஷாம் ஹ்ருத3யக3திம் -மநோவ்யாபாரம், அபஹரேத் இதி வா, A "காலாழும் நெஞ்சழியும்" இதி ப்ரகாரேண, ஶரீரக3மநஞ்ச மநோவ்யாபாரஞ்சாபஹரேத் இதி வா ஸ்வபா4வார்த்த2:. 2. "ப்ரமாதோ3ऽநவதா4நதா" இத்யமர:. கஶ்சித்3ப்4ராதா அந்யைரவிஜ்ஞாதத்வேந மாது: பத்ரிகாம் ப்ரேஷயித்வா மாத்ருமுகே2ந ராஜ்யமபஹ்ருத்ய வநம் ப்ரதி க3மயாமாஸ, தத2ா த்வமபி ப்4ராத்ருத்வாத் வங்கஞ்சநாபாயம் மா கார்ஷீ: இத்யர்த்த2: கிந்ந ஸ்யாத்? இதி சேந்ந; 3. "பா3ல்யாத்ப்ரப்4ருதி ஸுஸ்நிக்3த4:" 4. "ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா ந சாஹமபி ராக4வ" இதி ராமஸம்ஶ்லேஷைக த4ாரகே லக்ஷ்மணே தத2ா ப்ரஸங்க3ப்ரதிஷேத4யோரயோக்3யத்வாத். k (காவற்சோர்வுபட விடாதே என்றது) உம்முடைய காவலுக்கு-ஸாவதா4நதைக்கு, சோர்வுபட-நழுவுதலுண்டாம்படி விடாதே கொள்ளும் என்றபடி. படுகை - உண்டாகை. l உக்தார்த்த2த்தை நிக3மிக்கிறார் (அப்படியே இத்யாதி3) m,n "வைத்த" என்றதுக்கு - ஸங்கல்பித்துவைத்த என்ற இரண்டாம் அர்த்த2ம் (ஈஶ்வரன் நியமித்து இத்யாதி3) ஏகார்த்த2மென்று ஒரு பக்ஷமுண்டு; அதிலே, ஶப்3த3ார்த்த2ம் (ஈஶ்வரன் நியமித்துவைத்த இத்யாதி3) என்றுமாம். m2,n2 "வரையெல்லை"-முடிவான எல்லை. m3,n3 (குறுகிச்சென்று) - சென்று குறுகி-கிட்டி. n2 முடிவான எல்லையாவது-வார்த்த4கம். o (எய்த்திளைப்பதன் முன்னமடைமினோ இதி) B "போங்குமரன் நிற்கும் பொழில் வேங்கடமலைக்கே போங்குமரருள்ளீர் புரிந்து" C "கிளரொளி இளமை கெடுவதன் முன்னம் - மாலிருஞ்சோலை-சார்வது சதிர்" இதிவத். 5. "அஶிதி2லகரணேऽஸ்மிந்நக்ஷதஸ்வாஸ்வ்ருத்தௌ வபுஷி க3மந-யோக்3யே வாஸமாஸாத3யேயம் | வ்ருஷகி3ரிகடகேஷு வ்யஞ்ஜயத்ஸு ப்ரதிதைர்மது4மத2நத3யே! த்வாம் வாஹித4ாராவிஶேஷை: ||". எய்த்து-ஶிதி2லமநஸ்கராய், அத ஏவ இளைப்பதன்முன்னம்

ஜீ—ப்ரமாத3மென்று-அநவதா4நத்தைச் சொல்லுகிறது. 2. "ப்ரமாதோ3ऽநவதா4நதா" இத்யமர:. j1 (நடையிலே நடைகொள்வர்) தம்முடைய நடையழகாலே A "காலாழும் நெஞ்சழியும்" என்கிற படியே உம்மை ஈடுபடுத்துவர். k காவற்சோர்வுபடவிடாதே - ஸாவதா4நதைக்கு நழுவுதலுண் டாம்படி விடாதே இத்யர்த்த2:. படுகை - உண்டாகை. l உக்தார்த்த2 நிக3மநம் (அப்படியே இத்யாதி3) m,n "வைத்த" என்றதுக்கு-ஸங்கல்பித்துவைத்த என்று அர்த்த2ாந்தரம் (ஸர்வேஶ்வரன் நியமித்துவைத்த இத்யாதி3) m நாள்-ஆயுஸ்ஸு. m2,n2 வரையான எல்லை-முடிவான எல்லை. m3 "சென்று-குறுகி" என்று அந்வயிப்பது. m3,n3 "குறுகி"-கிட்டி. n2 முடிவான எல்லையாவது-வார்த்த4கம். o எய்த்து-கரணங்களுக்கு பா3லஹாநி பிறந்து, இளைப்பதன் முன்னம்-அதடியாக

A பெரியதிருவ 34. B நான்-திருவ 44. C 2-10-1.

ஈ—கோள். p (பைத்த இத்யாதி3) q தன்னேட்டை ஸ்பர்ஶத்தாலே விரித்த ப2ணங்களை யுடைய திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேஶ்வரன், அப்படுக்கையிற் காட்டிலும் விரும்பி வர்த்திக்கிற தே3ஶம். r அன்றியே, திருமலையாழ்வார்தம்மைத் திருவனந்தாழ்வானுகவும் சொல்லக்கடவதிறே. s (மொய்த்த இத்யாதி3) s2 செறிந்த சோலையையும், பரப்புமாறப் பூத்த s3 தடாகங்களையுமுடைத்தான s4 திருத்தாழ்வரையை—எய்த்திளைப்பதன்முன்னம் - சென்று அடைமினே. t எய்த்திளைக்கையாவது - ஒன்று நெஞ்சிளைப்பு, ஒன்று ஶரீரத்தின் இளைப்பு. 10.

அ—என்றபடி. p பைத்தபாம்பணையானுடைய திருவேங்கடம் என்னுதல், பைத்தபாம்பணையாம் திருவேங்கடம் என்னுதல். q முந்தினது (தன்னேட்டை இத்யாதி3) r இரண்டாவது (அன்றியே இத்யாதி3) p "பாம்பணையான்-பாம்பணை" என்றும் நிர்வஹிப்பர்கள்; "பாம்பணையாம் என்றது-பாம்பணையான் என்றிருக்கிறது" என்றும் நிர்வஹிப்பர்கள்; "மனனகம்" என்னுமாபோலே, A மனக்களுறழ வரக்கடவதிறே. ஶேஷாத்3ரிரிதி ஹி ப்ரஸித்3தி4ரிதி ப4ாவ:. பைத்த பாம்பணை தானுயிருக்கிற திருவேங்கடம் இதி ஶப்3த3ார்த்த2:. s3 தடங்கள் - தடாகாநி. t புநருக்தியைப் பரிஹரிக்கிருர் (எய்த்திளைக்கை இத்யாதி3) "வைத்தநாள்வரை எல்லையை - சென்று குறுகி-எய்த்திளைப்பதன்முன்னம் - பைத்த பாம்பணையானுடைய திருவேங்கடம் மொய்த்த சோலை மொய்பூந்தடம் தாழ்வரையை அடைமினே" இத்யந்வய:. "வைத்தநாள் எல்லை குறுகி - எய்த்திளைப்பதன் முன்னம் - பைத்த பாம்பணையாகிற திருவேங்கடத்தினுடைய மொய்த்த சோலை மொய்பூந்தடம் தாழ்வரையை-சென்று-அடைமின்" இதி த்3விதீயாந்வய:. s2 இதுக்கு ஸூசகம் (செறிந்த சோலை இத்யாதி3வாக்யம்) m நாள் - ஆயு:. p பைத்த-விரித்த ப2ணங்களையுடைய-s4 தாழ்வர் - தாழ்வரை. s மொய்-செறிவும், அழகும். 10.

ஜீ—நெஞ்சிளைப்பதற்கு முன்னே. p,q பாம்பணையானுடைய-திருவேங்கடமென்று முந்தின அர்த்த2ம்-p,r த்3விதீயார்த்த2த்துக்கு A "மனக்களுறழவரும்" என்கிற ந்யாயத்தாலே பாம்பணையாம் திருவேங்கடம் என்றபடி. p அணை - படுக்கை; திருவனந்தாழ்வானுகிற படுக்கைதானுயிருக்கிற திருவேங்கடம் இத்யர்த்த2:. பைத்த-விரித்த. ப2ணங்களையுடைய என்று கூட்டுவது. s மொய்த்த-செறிந்த; நிபி3ட3மான. மொய்பூந்தடம்-அழகிய பூக்களையுடைய தடாகங்களையுடைய. மொய்-அழகும் செறிவும். s3 தடம்-தடாகங்கள். t புநருக்தியைப் பரிஹரிக்கிருர் (எய்த்திளைக்கையாவது இத்யாதி3) "வைத்தநாள்வரை எல்லையை-சென்று குறுகி - எய்த்திளைப்பதன் முன்னம் பைத்த பாம்பணையான் இத்யாரப்4ய, தாழ்வரையை - அடைமினே" இத்யந்வய:. யத்3வா, "சென்று" என்கிற பத3த்தை - சென்று அடைமினே என்று மேலே அந்வயிக்கவுமாம். s2 இதுக்கு ஸூசகம் (செறிந்த சோலை இத்யாதி3 வாக்யம்) s4 தாழ்வர்-தாழ்வரை. தாழ்வரையை என்று அர்த்த2ம். 10.

ஆதே3— பத்தாம் பாட்டு. 'வைத்த ஆயுஸ்ஸினுடைய முடிவான எல்லையைச் சென்று கிட்டித் திருமலைக்குப் போகவேணுமென்னும் ஶ்ரத்3தை4யும் அநுவர்த்தியா நிற்க, பாவியேன் கரணபாடவம் உண்டாகப் பெற்றிலேன்' என்னும் த3ஶை வருவதற்கு முன்னே போகுங்கோள்; தன்னேட்டை ஸ்பர்ஶத்தாலே விரித்த ப2ணங்களையுடைய திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேஶ்வரன் அப்படுக்கையிற் காட்டிலும் விரும்பி வர்த்திக்கிற திருமலையுடைய செறிந்த சோலையையும் பரப்பு மாறப் பூத்த தடாகங்களையுமுடைத்தான திருத்தாழ்வரையை எய்த்திளைப்பதன் முன்னம் சென்று அடைமினே என்கிருர் "வைத்த நாள்வரை" இத்யாதி3யால். 10.

A 184-வது பக்கம் அடிக்குறிப்பு காண்க.

11. தாள்ப ரப்பிமண் டாவிய வீசனை
நீள்பொ ழிற்குரு கூர்ச்சட கோபன்சொற்
கேழி லாயிரத் திப்பத்தும் வல்லவர்
வாழ்வர் வாழ்வெய்தி ஞாலம் புகழவே.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஆ— 11. வ்யா:— (தாள்பரப்பி) ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் பூ₄ஜிக்கலாம்படி திருவடிகளைப் பரப்பி இந்த லோகத்தை அளந்தருளின திருவேங்கடமுடையானைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை வல்லார்—லோகமெல்லாம் புகழும்படி எல்லாவற்றிலும் மேற்பட்ட திருமலையாகிற மஹாஸம்பத்தைப்பெற்று வாழ்வர் என்கிறார். 11.

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஒ— அவ:— நிக₃மத்தில்—இத்திருவாய்மொழியை அப்₄யஸிக்கவல்லார், ஆழ்வார் மனோரதி₂த்தபடியே எப்பேர்ப்பட்ட அடிமையும் செய்யப்பெறுவர் என்கிறார்.

வ்யா:—(தாள் என்று தொடங்கி) ஸ்ரீவாமநனை தன்னுடைய கு₃ணசேஷ்டிதாதி₃களாலே லோகத்தையடைய அடிமைகொண்ட திருவேங்கடமுடையானை, பரம்பியிருந்த திருச்சோலையாலே அலங்க்ருதமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செயலான ஒப்பில்லாத ஆயிரத்து இப்பத்தும் வல்லவர். (வாழ்வர் என்று தொடங்கி) இஜ்ஜக₃த்திலுள்ளார் "இவனைப் புகழப்பெற்று க்ருதார்த்த₂ரானோம்" என்று புகழும்படி இத்திருவாய்மொழியில் தாம் மநோரதி₂த்தாற்போலே அடிமை செய்யப் பெறுவர். 11.

நஞ்ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ப— 11. அவ:— அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் ப₂லமாக கைங்கர்யைஶ்வர்ய லாப₄த்தை அருளிச்செய்கிறார்.

(படிக்களவாக) **தாள்**—திருவடிகளை, **பரப்பி**—பரப்பி, **மண்**—பூ₄மியை, **தாவிய**—அளந்துகொண்ட, **ஈசனை**—ஸர்வேஶ்வரனை, **நீள்**—உயர்ந்த, **பொழில்**—பொழிலையுடைத்தான, **குருகூர்**—திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, **சடகோபன்**—ஆழ்வார், **சொல்**—அருளிச்செய்த, **கேழ்**—ஒப்பு, **இல்**—இல்லாத, **ஆயிரத்து**—ஆயிரத்து, **இப்பத்தும்**—இப்பத்தையும், **வல்லவர்**—(அர்த்தா₂நுஸந்தா₄நததோடே) அப்₄யஸிக்கவல்லார்கள், **வாழ்வு**—(இவர் ப்ரார்த்தி₂த்த) கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்தை, **எய்தி**—பெற்று, **ஞாலம்**—லோகமடங்க, **புகழ**—கொண்டாடும்படி, **வாழ்வர்**—(அடிமைசெய்து) வாழப்பெறுவர்.

இது - கலிவிருத்தம். 11.

வாதி₂கேஸரி அழகிய மணவாளச்சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

இ— அவ:— நிக₃மத்தில் — இத்திருவாய்மொழியை அப்₄யஸிக்கவல்லார், ஆழ்வார் மனோரதித்₂தபடியே அடிமைசெய்யப்பெறுவர் என்கிறார்.

வ்யா:— **(தாள் பரப்பி)** கடி₂நமான தரையிலே நாட்பூவைப் பரப்பினாற் போலேயாயிற்று திருவடிகளைப் பரப்பிற்று. **(மண்தாவிய ஈசனை)** A "உலக மளந்தபொன்னடி" என்று - திருவேங்கடமுடையானை ஸ்ரீ வாமநனாகச் சொல்லக் கடவது; வரையாதொழிகையாலும், ஜக₃த்தையடையத் திருவடிகளின் கீழே சேர்த்துக்கொள்ள நிற்கிற நிலையாலும். ஈசனை - ஸ்வாமியை. **(நீள்பொழில் இத்யாதி₃)** இவர்க்கு அடிமையில் மநோரத₂த்தில் பரப்போபாதி போருமாயிற்று திருச்சோலையிற்பரப்பு. **(கேழில்)** ஒப்பில்லாத இப்பத்து. ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தைச் சொல்லுகையாலே, ஒப்பில்லாத என்கிறது. **(வாழ்வெய்தி ஞாலம்புகழ - வாழ்வர்)** இவர் ப்ரார்த்தித்₂த கைங்கர்யத்தைப்பெற்று, சிறியார் பெரியார் என்றின்றிக்கே தந்தாம் பேருகப் புகழும்படி அடிமைசெய்யப் பெறுவர்கள். 11.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

ஈ— அவ:— a நிக₃மத்தில்—இத்திருவாய்மொழி அப்₄யஸிக்கவல்லார், ஆழ்வார் ப்ரார்த்தித்₂தபடியே திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே a₂ எப்பேர்ப்பட்ட அடிமைகளும் செய்யப்பெறுவர் என்கிறார்.

வ்யா:— (தாள்பரப்பி மண் b தாவிய ஈசனை) **கடி₂நஸ்த₂லத்திலே பூவைப் பரப்பினாற்போலே, ஸுகுமாரமான திருவடிகளைக்கொண்டு காடும் மலையுமான பூ₄மியை c அநாயாஸேந அளந்துகொண்ட ஸர்வேஶ்வரனையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று. d திருவேங்கடமுடையானையன்றோ கவிபாடிற்று? என்னில்; eB"கொண்டாய் குறளாய் நிலமீரடியாலே விண்டோய் சிகரத் திருவேங்கடமேய அண்டா" என்றும், fC "மண்ணளந்த இணைத்தாமரைகள்" என்றும், gA"உலகமளந்த பொன்னடியே அடைந்துய்ந்து" என்றும் ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்யாநிற்பர்கள்; h எல்லாரையும் h₂ க்ரமத்திலே திரு**

அ— நிக₃மம். (தாள் இத்யாதி₃) a"வாழ்வெய்தி-வாழ்வர்" என்ற பத₃ங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (நிக₃மத்தில் இத்யாதி₃) a₂ எப்பேர்ப்பட்ட-ஸகலவித₄மான. b,c"தாவி" என்கையாலே (அநாயாஸேந என்றது) d...g தடஸ்த₂ஶங்கையை அநுவதி₃த்துப் பரிஹரிக்கிறார் (திருவேங்கடமுடையானை இத்யாதி₃) e (கொண்டாய் குறளாய் இத்யாதி₃) பெரியதிருமொழி. f (மண்ணளந்த இத்யாதி₃) C"எந்நாளேநாம்". g (உலகமளந்த பொன்னடி இதி) திருமொழி. A"துளங்குநீண்முடி" இதி க₃ாத₂ா ஸ்ரீரங்க₃நாத₂பரா கிலேதி சேந்ந, தொண்டைமான் சக்ரவர்த்திந: ஸ்ரீவேங்கடேஶ ஏவ ஸ்ரீமத₃ஷ்டாக்ஷர ப்₃ரஹ்மவித்₃யாமுபதி₃தே₃ஶேதி ப்ரஸித்₃தே₄:. h ப்ரத₃ர்ஶித ப்ரமாணாநுக்₃ராஹகோபபத்திமாஹ (எல்லாரையும் இதி) h₂ (க்ரமத்திலே இதி) ரஸோக்தி:

ஜீ— நிக₃மம். (தாள்பரப்பி இத்யாதி₃) a "வாழ்வெய்தி - வாழ்வர்" என்றத்தைப்பற்ற அவதாரிகை. b,c "தாவிய" என்கையாலே-(அநாயாஸேந என்றது) d......g தடஸ்த₂ஶங்கையை அநுவதி₃த்துப் பரிஹரிக்கிறார் (திருவேங்கடமுடையானை இத்யாதி₃) e (கொண்டாய் இத்யாதி₃)

A பெரியதிரு 5-8-9. B பெரியதிரு 1-10-4. C 6-10-6.

ஈ—வடிகளின் கீழே இட்டுக்கொள்ளுகைக்காக நிற்கிற நிலையாலும், வரையாதே A கானமும் வானரமுமான இவற்றுக்கு முகங்கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கிறபடியாலும் திருவேங்கடமுடையானை ஸ்ரீவாமநனைச் சொல்லக்கடவதிறே. (நீள்பொழில் இத்யாதி$_3$) i திருவுலகளந்தருளின திருவடிகளுக்கு i$_2$ அணுக்கனிட்டாற்போலே நிழல் செய்யும்படி வளர்ந்த பொழிலையுடைய திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. j (கேழிலாயிரம்) j$_2$ கேழென்று-ஒப்பாய், ஒப்பில்லாத இப்பத்தையும் அப்$_4$யஸிக்கவல்லார்கள். இப்பத்துக்கு ஒப்பில்லாமையாவது - ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான k கைங்கர்யத்தை மநோரதி$_2$த்த பத்தாகையாலே வந்த ஒப்பில்லாமை. (வாழ்வர் வாழ்வெய்தி) கைங்கர்யத்தை மநோரதி$_2$த்துவிடுகையன்றிக்கே, l இவருடைய மநோரத$_2$மே மநோரத$_2$மாக கைங்கர்யமாகிற ஸம்பத்தை ப்ராபித்து அநுப$_4$விக்கப்பெறுவர்கள். (ஞாலம் புகழவே-வாழ்வர்) m "இளையபெருமாள் ஒருவரே! அவர்பெற்ற பேறென்!" என்று இங்ஙனே படைவீடாகக் கொண்டாடினாற்போலே. n அன்றிக்கே, n$_2$ (வாழ்வெய்தி-ஞாலம்புகழ-வாழ்வர்) என்னவுமாம்; o க்ரூரராயிருக்கும்

அ—"க்ரமு பாத$_3$விக்ஷேபே" இதி த$_4$ாது:; காலக்ரமேணேதி ச. i பத$_3$ஸங்க$_3$திம் ஹ்ருதி$_3$ நித$_4$ாயாஹ (திருவுலகளந்தருளின திருவடிகளுக்கு இதி) i$_2$ அணுக்கன்-ச$_2$த்ரம். j,j$_2$ "கேழில்-இப்பத்து" என்று அந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் (கேழென்று இத்யாதி$_3$) k "வாழ்வெய்தி-வாழ்வர்" என்று விசேஷித்ததால் வ்யாவ்ருத்தி (கைங்கர்யத்தை இத்யாதி$_3$) l ஹேத்வாகாங்க்ஷாம் பூரயதி (இவருடைய மநோரத$_2$மே மநோரத$_2$மாக இதி) ஆசார்யாபி$_4$மாந ஏவோத்தாரக இத்யுக்தம் ப$_4$வதி. m ஞாலம்புகழ வாழ்ந்த பேருண்டோ? என்ன (இளையபெருமாள் இத்யாதி$_3$) அதாவது - 1. "ஸித்$_3$த$_4$ார்த்த$_2$: க$_2$லு ஸௌமித்ரிர் யஶ்சந்த்$_3$ரவிமலோபமம் | முக$_2$ம் த்$_3$ரக்ஷ்யதி ராமஸ்ய ராஜீவாக்ஷம் மஹாத்$_3$யுதி ||" என்று கொண்டாடினார்களிறே; ஸ்ரீப$_4$ரதாழ்வான் கொண்டாடினது-மற்றையவர்கள் கொண்டாடினதுக்கும் உபலக்ஷணம். n "வாழ்வெய்தி" இத்யஸ்ய - கைங்கர்யஸம்பத$_2$ம் ப்ராப்யேதி பூர்வமர்த்த$_2$மபி$_4$த$_4$ாய, அர்த்த$_2$ாந்தரமாஹ (அன்றிக்கே இதி) n$_2$ "ஞாலம் புகழவே - வாழ்வெய்தி - வாழ்வர்" என்று முந்தின அர்த்த$_2$த்திலே நிர்வாஹம்; "ஞாலமானது - வாழ்வெய்திக்கொண்டே - புகழ வாழ்வர்" என்று இரண்டாவதிலே நிர்வாஹம். இப்பக்ஷத்திலே, "வாழ்வெய்தி" என்று - ப்ரீதியையடைந்து என்றபடி. o "ஞாலமானது,

ஈ—திருமொழி. "வாமநனாய் பூ$_4$மியை இரண்டடியாலே அளந்துகொண்டாய், விண்ணிலே-ஆகாசத்திலே, கிட்டின ஶிக$_2$ரங்களையுடைய திருமலையிலே வர்த்திக்கிற ஸ்வாமியானவனே!" இத்யர்த்த$_2$:. h ப்ரமாணங்காட்டி உபபத்தியைக் காட்டுகிறார் (எல்லாரையும் க்ரமத்திலே இத்யாதி$_3$) h$_2$ (க்ரமத்திலே இதி) ரஸோக்தி:. க்ரமத்திலே-பத$_3$விக்ஷேபத்திலே; "க்ரமு பாத$_3$விக்ஷேபே" இதி த$_4$ாது:. காலக்ரமேணேதி ச. i பத$_3$ச்சேர்த்திக்கு ப$_4$ாவம் (திருவுலகளந்தருளின இத்யாதி$_3$) i$_2$ அணுக்கன் - குடை. j,j$_2$ "கேழில்-இப்பத்து" என்று அந்வயித்து அர்த்த$_2$ம் (கேழென்று ஒப்பாய் இத்யாதி$_3$) k "வாழ்வர்" என்னுதே, "வாழ்வெய்தி - வாழ்வர்" என்று விசேஷிக்கிறதென்? என்ன (கைங்கர்யத்தை இத்யாதி$_3$) m வாழ்வெய்தி - கைங்கர்யத்தைப்பெற்று ஞாலம்புகழ வாழ்ந்தபேருண்டோ? என்ன (இளையபெருமாள் இத்யாதி$_3$) 1. "ஸித்$_3$த$_4$ார்த்த$_2$: க$_2$லு ஸௌமித்ரிர் யஶ்சந்த்$_3$ரவிமலோபமம் | முக$_2$ம் த்$_3$ரக்ஷ்யதி ராமஸ்ய ராஜீவாக்ஷம் மஹாத்$_3$யுதி||" என்று ஸ்ரீப$_4$ரதாழ்வான் கொண்டாடினது - படைவீட்டுக்கும் உபலக்ஷணம். "ஞாலம் புகழவே-வாழ்வெய்தி-வாழ்வர்" என்று முந்தின நிர்வாஹம். "ஞாலம் - வாழ்வெய்தி - புகழ - வாழ்வர்" என்று இரண்டாம் நிர்வாஹம். த்$_3$விதீயபக்ஷே வாழ்வெய்தி-ப்ரீதியையடைந்து. o து$_3$:க்கி$_2$த்துக்

A நான்-திருவ 47.

ஈ—ப்ரபு₄க்களை, அவர்கள் ஐச்வர்யமும் நெஞ்சிலே கிடக்கச்செய்தே ஏத்தாநிற்பர்க ளிறே ஜீவிக்கவேண்டுகையாலே ; அங்ஙனன்றிக்கே, "இவனை ஏத்தப்பெற்றோமே! p இற்றை விடிவுமொரு விடிவே !" என்று ப்ரீதியோடே ஏத்துவர்கள். (ஞாலம் புகழவே) q விசேஷஜ்ஞரானார் ஏத்துகையன்றிக்கே, அதுதன்னிலும் சிலர் நெஞ் சிலே த்₃வேஷமும் கிடக்கையன்றிக்கே, இருந்ததே குடியாக எல்லாரும் ப்ரீதி யோடே புகழ்வர்கள்.

முதற்பாட்டில் — திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே ஸர்வதே₃ஶ ஸர்வ கால ஸர்வாவஸ்தை₂களிலும் எப்பேர்ப்பட்ட அடிமைகளும் செய்யவேணுமென்று மநோரதி₂த்தார்; இரண்டாம் பாட்டில்—'அது ஒரு தே₃ஶவிஶேஷத்திலே போனால் பெறுமதன்றோ' என்ன; 'அங்குள்ளாரும் இங்கே வந்து அடிமைசெய்கிற தே₃ஶமன்றோ, நமக்கு இங்கே பெறத் தட்டில்லை' என்றார்; மூன்றாம் பாட்டில்—'r நிறைவாளர்க்குத் தன்னைக் கொடுத்தவன் s குறைவாளர்க்குத் தன்னைத் தரச் சொல்லவேணுமோ ?' என்றார்: நாலாம் பாட்டில்—'அவர்களுக்குத் தன்னைக்கொடுத்தான் என்றது ஓர் ஏற்றமோ, எனக்குங்கூடத் தன்னைத் தந்தவனுக்கு?' என்றார்; அஞ்சாம் பாட்டில்— 'எனக்குத் தன்னைத் தந்தான் என்றது ஓர் ஏற்றமோ, என்னிலும் தண்ணியாரைத் தேடிக்கிடையாமே நிற்கிறவனுக்கு?' என்றார்; ஆறாம் பாட்டில் —'இவ்வடிமையிலே யிழிய, விரோதி₄களும் தன்னடையே போம்' என்றார்; ஏழாம் பாட்டில் —'இக் கைங்கர்யத்தைத் திருமலையாழ்வார்தாமே நமக்குத் தருவர்' என்றார் ; எட்டாம் பாட் டில்—'அத்திருமலையாழ்வார்தாமே நம்விரோதி₄களைப்போக்கித் தம்மையும் தருவர்' என்றார்; ஒன்பதாம் பாட்டில்—'திருமலையாழ்வாரெல்லாம் வேணுமோ நமக்கு ப்ராப்யத்தைத் தருகைக்கு? அவரோட்டை ஸம்ப₃ந்த₄முடையார் அமையும்' என்றார்; பத்தாம் பாட்டில்—'ஶேஷிக்கு உத்₃தே₃ஶ்யமாகையாலே ஶேஷபூ₄தரானார் எல்லாரும் திருமலையாழ்வாரை ஆஶ்ரயியுங்கோள்' என்றார்; நிக₃மத்தில்—ப₂லஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார். 11.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

அ—வாழ்வெய்தி-ஸந்தோஷத்தை ப்ராபித்து, புகழ " என்கைக்கு-து₃:க்கி₂த்துக்கொண்டு புகழு மதுமுண்டோ? என்ன (க்ரூரராயிருக்கும் இத்யாதி₃) p இற்றைவிடிவும்-ஏதத்₃தி₃நப்ரப₄ாதமும். q"ஞாலம்" என்றதுக்கு ப₄ாவம் (விசேஷஜ்ஞரித்யாதி₃) "தாள்பரப்பி என்று தொடங்கி, இப் பத்தும் வல்லவர் - ஞாலம்புகழவே - வாழ்வெய்தி - வாழ்வர்" இத்யந்வய:. "வாழ்வெய்தி ஞாலம் புகழவே - வாழ்வர்" இதி வா. r நிறைவாளர் - பூர்ணர். s குறைவாளர் - நீசர். 11.

ஆத்தான் ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீ—கொண்டு புகழுமதுமுண்டோ ? என்ன (க்ரூரராயிருக்கும் இத்யாதி₃) p இற்றை விடிவு- இன்றையில் விடிவு. q "ஞாலம்" என்றதுக்கு ப₄ாவம் (விசேஷஜ்ஞர் இத்யாதி₃) "தாள்பரப்பி இத்யாரப்₄ய, வல்லவர்-ஞாலம்புகழ-வாழ்வெய்தி-வாழ்வர்" இத்யந்வய:. "வாழ்வெய்தி - ஞாலம் புகழவே - வாழ்வர்" இதி வா அந்வய:. r நிறைவாளர்-பூர்ணர். s குறைவாளர்-தாழ்ந்தவர். 11.

ராமாநுஜ ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஆதே₃.— பதினோராம் பாட்டு. ஸுகுமாரமான திருவடிகளைப் பரப்பி, கடி₂னையான பூ₄மியை அளந்துகொண்ட ஸர்வேஶ்வரனை, நீண்ட பொழிலையுடைய திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த உபமாநரஹிதமான ஆயிரத்தில் இப்பத்தையும் அப்₄யஸிக்கவல்லார்—லோகமெல்லாம் புகழும்படி நித்யகைங்கர்யத்தைஅடைந்து வாழ்வர் என்று உக்தார்த்த₂த்தை நிக₃மிக்கிறார் "தாள் பரப்பி" இத்யாதி₃யால். 11.

ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

த்₃ரமிடோ₃பநிஷத் ஸங்க₃தி - ஒழிவில்

१. सर्वत्र सर्वसमये सकलास्ववस्थास्वप्यर्थयन्निखिलदास्यरसान्मुनीन्द्रः।
श्रीवेङ्कटाद्रिनिलयस्य परस्य पुंसो निस्सीमशीलगुणमप्यवदत् तृतीये॥ २३॥

1. ஸர்வத்ர ஸர்வஸமயே ஸகலாஸ்வவஸ்த₂ா-
ஸ்வப்₄யர்த்த₂யந்நிகி₂லதா₃ஸ்யரஸாந் முநீந்த்₃ர:।
ஶ்ரீவேங்கடாத்₃ரிநிலயஸ்ய பரஸ்ய பும்ஸோ
நிஸ்ஸீமஶீலகு₃ணமப்யவத₃த் த்ருதீயே॥ 23॥

அழகிய மணவாளச்சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

த்₃ரமிடோ₃பநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி - ஒழிவில்

२. स्थानोत्कर्षात्सुदीप्तं श्रमहरवपुषं स्वाङ्गपर्याप्तभूषम्
तेजिष्ठं नीचयोगात्प्रणमितभुवनं पावनं सन्नतानाम्।
प्राप्त्यर्हस्थानमंहःप्रशमनविषयं बन्धविच्छेदिपादम्
भेजे शीघ्राभियानक्षमशुभवसतिं लम्भितार्चाभिमुख्यम्॥

2. ஸ்த₂ாநோத்கர்ஷாத் ஸுதீ₃ப்தம் ஶ்ரமஹரவபுஷம் ஸ்வாங்க₃பர்யாப்தபூ₄ஷம்
தேஜிஷ்ட₂ம் நீசயோகா₃த் ப்ரணமிதபு₄வநம் பாவநம் ஸந்நதாநாம்।
ப்ராப்த்யர்ஹஸ்த₂ாநமம்ஹப்ரஶமநவிஷயம் ப₃ந்த₄விச்சே₂தி₃பாத₃ம்
பே₄ஜே ஶீக்₄ராபி₄யாநக்ஷமஶுப₄வஸதிம் லம்பி₄தார்ச்சாபி₄முக்₂யம்॥

வ்யா;— (1) (ஸ்த₂ாநோத்கர்ஷாத் ஸுதீ₃ப்தம்) [திருவேங்கடத்து எழில்கொள்சோதி] திருமலையிலே நின்றருளுகையாலே நிரதிஶய தீ₃ப்தியுக்தனுமாய், (2) (ஶ்ரமஹரவபுஷம்) [காரெழிலண்ணலே] காளமேக₄ம்போலே கண்டாருக்கு ஶ்ரமஹரமான வடிவையுடையனுமாய், (3) (ஸ்வாங்க₃பர்யாப்தபூ₄ஷம்) [அணிகொள் செந்தாமரைக் கண்ணன் செங்கனிவாய்க் கருமாணிக்கம்] ஸௌஜஸத்₃ருஶமான தன்னுடைய திருக்கண் மலர்களாலே தானே பர்யாப்த பூ₄ஷணனுமாய், (4) (தேஜிஷ்ட₂ம் நீசயோகா₃த்) [நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்] இத்யாதி₃; நீசதையையும் அபூர்த்தியையும் உடையாரோடே ஸம்ப₃ந்தி₄க்கையாலே அதிதேஜிஷ்ட₂னுமாய், (5) (ப்ரணமிதபு₄வநம்) [எல்லாவுலகும் தொழும் ஆதிமூர்த்தி] ஸகலலோகங்களாலும் தொழப்படுமவனுமாய், (6) (பாவநம் ஸந்நதாநாம்) [வேங்கடங்கள்] இத்யாதி₃; வணங்கின பேர்களை விரோதி₄யைப்போக்கிப் பரிஶுத்₃த₄ராக்குமவனுமாய், (7) (ப்ராப்த்யர்ஹஸ்த₂ாநம்) [திருவேங்கடம் நங்கட்குச் சமன்கொள் வீடுதரும்] ஸ்வரூபமான மோக்ஷத்தைத்தரவல்ல ஸ்த₂ாநத்தையுடையனுமாய்,

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

23. ஒழிவிலாக் கால முடனாகி மன்னி
வழுவிலா வாட்செய்ய மாலுக்கு—எழுசிகர
வேங்கடத்துப் பாரித்த மிக்கநலம் சேர்மாறன்
பூங்கழலை நெஞ்சே! புகழ்.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

அவ:— **இருபத்துமூன்றும் பாட்டு. (ஒழிவிலாக்காலம்)** இதில் - கைங்கர்யத்தில் பெரிய பாரிப்பைப் பேசினபடியை அநுவதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனேயென்னில்; இப்படி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தினுடைய கொடுமையை அநுஸந்தித்து ஶோகாவிஷ்டரான இவருடைய ஶோகத்தை மாற்றுகைக்காகத் தான் வடக்குத் திருமலையிலே நிற்கிற நிலையைக் காட்டிக்கொடுக்க, A "நிலைப்பெற்றென்னெஞ்சம் பெற்றது நீடுயிர்" என்று அவரைக்கிட்டி, தம்முடைய ஸ்வரூபம் பெற்றவாறே, "ஸ்வரூபாநுரூபமாக அடிமைசெய்து வாழவேணும்" என்று ஶ்ரீலாதிகனான திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே வழுவிலாவடிமை செய்து வாழப்பாரிக்கிற "ஒழிவில் காலத்"தின் தாத்பர்யத்தை "ஒழிவிலாக்காலம்" என்று தொடங்கி அருளிச்செய்கிறார் என்கை.

வ்யா:— **(ஒழிவிலாக்கால முடனாகி மன்னி)** ஸர்வதேஶ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளையும் நினைக்கிறது. **(வழுவிலா ஆட்செய்ய மாலுக்கு)** அடிமையிலொன்றும் நழுவுதலின்றிக்கே ஸர்வவித கைங்கர்யங்களும் ஸர்வேஶ்வரனுக்குச் செய்யவேணுமென்று. **(எழுசிகர வேங்கடத்துப் பாரித்த)** எழுச்சியையுடைத்தான ஶிகரங்களையுடைய திருமலையிலே பாரித்த. **1. "பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே। அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ்ஸ்வபதஶ்ச தே ॥"** என்று திருச்சித்ரகூடத்திலே இருவருமான . சேர்த்தியிலே. அனைத்தடிமையும் செய்யவேணுமென்று ஆசைப்பட்ட . இளையபெருமாளைப்போலே, இவரும் B அலர்மேல் மங்கையுறை மார்பனாய், C ஓங்கு வேங்கடம் மேவி, D தானோங்கி

---

(8) (அம்ஹ:ப்ரஶமந விஷயம்) [திருவேங்கடமாமலையொன்றுமே தொழ நம் வினையோயுமே] ப்ராப்திப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கவற்றான ஸ்தாநத்தையுடையனுமாய், (9) (பந்தவிச்சேதபாதம்) [ஓயும் மூப்பு இத்யாதி] ஜந்மஜராமரணாதிவ்யாதிகளை ஶமிப்பிக்கவற்றான திருவடிகளையுடையனுமாய், (10) (ஶீக்ராபியாநக்ஷமஶுபவஸதிம்) [எய்த்திளைப்பதன் முன்னம் அடைமினோ] "மெள்ளப்போகிறோம்" என்று ஆறியிராதே ஶிதிலகரணராய் E தண்டு காலாவூன்றி யூன்றித் தள்ளி நடவாமுன்னே செல்லவேண்டும்படியான திருமலையிலே நித்யவாஸம் பண்ணுமவனாயிருக்கிற எம்பெருமானை ஆழ்வார் "ஒழிவில்காலமெல்லாம்" என்கிற தஶகத்திலே தாம் நினைத்தபடியே உகப்போடே கண்டு அநுபவித்தருளினார் என்கிறார். 26.

வேதார்தாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.

 A 3-2-10. B 6-10-10. C பெரியதிரு 2-1-1. D நான்-திருவ 45. E பெரியதிரு

திருவாய்மொழி மூன்றும்பத்து நாலாம் திருவாய்மொழி புகழும் ப்ரவேசம்

ஆ— (புகழும்) இப்படி திருவேங்கடமுடையானை பூஜிக்கவாருங்கள் என்று, தம்முடைய திருவுள்ளத்தையும், திருவுள்ளம்போலே ப₄க₃வத்கைங்கர்யைகரதிகளாயிருப்பாரையும் அழைத்து. அவனை பூஜிக்கையிலே ப்ரவ்ருத்தராய்ச் செல்லாநிற்க, நடுவே திருமலையினுடைய போக்₃யதையைக்கண்டு திருமலையை அநுப₄வித்து, பின்னையும் திருவேங்கடமுடையானுடைய ஸர்வவஸ்து ஶரீரத்வத்தையும், ஸர்வவஸ்துக₃தாஶேஷ தே₃ஶைஷசஸம்ஸ்ப்ருஷ்டத்வத்தையும், தி₃வ்யரூப பூ₄ஷணாயுத₄ மஹிஷீ பரிஜநாஸ்த₂ாந விஶிஷ்டத்வத்தையும் சொல்லி பூ₄ஜிக்கிறார்.

தி.நூ—நிற்கிற A சென்னியோங்கு தண் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே எப்பேர்ப்பட்ட அடிமைகளும் செய்யவேணுமென்று உத்ஸாஹித்த. (மிக்க நலம் சேர்மாறன்) 1. "அநுரக்தஶ்ச ப₄க்தஶ்ச" என்று - B ஆராவன்பிளையவனைப்போலே C "ஆராவன்பிலடியேன்" என்னும்படி நிரவதி₄க ப₄க்தியுக்தரான ஆழ்வார். (பூங்கழலை நெஞ்சே புகழ்) அவர் D பூவார்கழலிலே அடிமைசெய்தாற்போலே, மனஸ்ஸே! நீயும் அபி₄ராமமாய், புஷ்பம்போலே ம்ருது₃ளமாயிருக்கிற அவர் சரணங்களை ஸ்துதித்துப்போரு. அவர் விஷயத்திலே வாசிகமான அடிமையைச் செய்யப்பார். உத்தரவாக்யத்தில் ப்ரதிபாதி₃க்கிற கைங்கர்யந்தான் ததீ₃யபர்யந்தமாயாயிற்றிருப்பது. இத்தால் - "ஒழிவில் காலமெல்லாம்" என்ற முதற்பாட்டில் அர்த்த₂த்தை அருளிச்செய்தபடி. மேல் "சிந்துபூமகிழும்" (2) என்று காயிக கைங்கர்யத்தையும், "தெண்ணிறைச் சுனைநீர்த் திருவேங்கடம்" (3) என்று மானஸமான அடிமையையும், "ஈசன் வானவர்க்கு" (4) என்று வாசிகமான அடிமையையும் சொல்லி, "வேங்கடத்துறைவார்க்கு நம:" (6) என்று ஸ்வபோ₄க்த்ருத்வ நிவ்ருத்தி சொல்லி, "சமன்கொள் வீடுதரும் தடங்குன்றம்" (7) என்று அந்தக் கைங்கர்யத்தைத் திருமலையாழ்வாரே தந்தருளுவர் என்றும், "திருவேங்கடமாமலையொன்றுமே தொழ நம் வினையோயும்" (8) என்று அந்தக் கைங்கர்யவிரோதி₄ நிவ்ருத்தியையும் திருமலையாழ்வாரே பண்ணியருளுவரென்றும், இப்படி முதற்பாட்டில் அர்த்த₂த்தை விவரித்தருளினவைகளும் இவர்க்கு விவக்ஷிதம். 23.

பெரிய ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

மூன்றும் பத்தில்

மூன்றாந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

A பெரியாழ்திரு 5-4-1. B பெருமாள்திரு 8-5. C 6-10-2. D 6-10-4.

ஓ— நாலாம் திருவாய்மொழியில்—தாம் முன்பு ப்ரார்த்தி2த்த அடிமை கொள்கைக்காக எம்பெருமான் தன்னுடைய ஸர்வாத்மப4ாவத்தைக்காட்டியருளக் கண்டு ஸம்ப்4ராந்தரான ஆழ்வார், பூ4தங்களையும் பௌ4ளதிகங்களையும் விளக்குக்களில் உஜ்ஜ்வலபத3ார்த்த2ங்களையும் ரஸ்யமான பத3ார்த்த2ங்களையும் செவிக்கினிய க்3ாநாதி3களையும் மோக்ஷாதி3புருஷார்த்த2ங்களையும் ஜக3த்துக்கு ப்ரத4ாநரான ப்3ரஹ்மருத்3ராதி3களையும் ஜக3த்துக்கெல்லாம் காரணமான ப்ரக்ருதி புருஷர்களையும் விபூ4தியாகவுடையனாய், அந்த ஶரீரபூ4தமான விபூ4தியிலே ஆத்மதயா வ்யாபித்து தத்3க3தே3ாஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனான மாத்ரமன்றிக்கே, இவ்விபூ4தியோக3த்தாலே தன்னுடைய அஸாத4ாரணமான திருமேனியால் பெறும் ஏற்றத்தையுமுடையனாய், ஶ்ரிய:பதியாயிருந்துள்ள எம்பெருமானை அநுஸந்தி4த்து, ப4க3வத்3கு3ணாநுஸந்த4ாநம் பண்ணினால் A "காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்" என்னும் கணக்காலே காயிகமான அடிமையில் க்ஷமரல்லாமையாலும், B கோவை வாயாளிற்படியாலே எம்பெருமான் இவர்தாம் பேசின பேச்சை எல்லா அடிமையுமாகக் கொள்ளுவானொருவனாகையாலும், விபூ4திவாசகமான ஶப்3த3ம் விபூ4திமுக2த்தாலே அவனுக்கு ப்ரதிபாத3கமாகையாலும் அவற்றைச் சொல்லும் சொல்லாலே அவற்றையுடையனான இவனைச் சொல்லி வாசிகமான அடிமையிலே ப்ரவ்ருத்தராகிறார்.

ப— நாலாம் திருவாய்மொழியில்—கீழ ப்ரஸ்துதமான கைங்கர்யத்துக்கு ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4, ஸகலசேதநாசேதநவிஶிஷ்டனான நாராயணனாகையாலே அவனுடைய ஸர்வப்ரகாரவிஶிஷ்டத்வததையும் அநுஸந்தி4த்து; பூ4தபௌ4ளதிகாத்மக ஸகலப்ரகாரத்வத்தையும், பூ4தகார்யவிஶேஷ ப்ரகாரத்வத்தையும், அஸாத4ாரண விக்3ரஹயோக3த்தையும், ரத்நாதி3விலக்ஷண பத3ார்த்த2 ப்ரகாரத்வத்தையும், ஸரஸமான போ4க்3யவஸ்து ப்ரகாரத்வத்தையும், வேத3வைதி3கரூபமான க்3ாநபர்யந்த ஶப்3த3ராஶி ப்ரகாரத்வத்தையும், போ4க3மோக்ஷரூபமான புருஷார்த்த2ப்ரகாரத்வத்தையும், லோகப்ரத4ாநரான ப்3ரஹ்மாதி3 ஶரீரகத்வத்தையும், இப்படி ஸமஸ்தசேதநாசேதந ப்ரகாரத்வத்தையும், தத்3க3தே3ாஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டத்வத்தையும் அநுஸந்தி4த்து; ப்ரகாரவாசகஶப்3த3ங்களாலே ப்ரகாரியான தன்னைச் சொல்லும்படியான அவிநாப4ாவத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கையாலே அவனுககு ப்ரகாரதயா ஶேஷபூ4தராயிருக்கிற இவர், ப்ரகாரவாசகஶப்3த3ங்களும் அஸாத4ாரண தி3வ்யநாமங்களோபாதி அங்குத்தைக்கு வாசகமாகையாலே, தத்தச்ச2ப்3த3ங்களாலே தம்முடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான வாசிக கைங்கர்யம் பண்ணுகிறார்.

இ— நாலாம் திருவாய்மொழியில்—தாம் முன்பு ப்ரார்த்தி2த்த அடிமைகொள்ளுகைக்காக ஸர்வேஶ்வரன் தன் ஸர்வாத்மப4ாவத்தைக் காட்டியருளக் கண்டு, ப4க3வத்3கு3ணங்களோபாதி விபூ4தியும் ததீ3யத்வாகாரேண உத்3தே3ஶ்யமாகையாலே, பூ4தங்களையும், பௌ4ளதிகங்களையும், அஸாத4ாரணவிக்3ரஹத்தையும், மாணிக்யாதி3ஸப்ருஹணீய பத3ார்த்த2ங்களையும், போ4க்3யமான ரஸவத்பத3ார்த்த2ங்களையும்,

---

A பெரியதிருவ 34.   B 4-3.

இ—கூ3ரகாதி3ஶப்3த3ராஶியையும், மோக்ஷாதி3புருஷார்த்த2ங்களையும், ஜக3த்துக்கு ப்ரத4ாநரான ப்3ரஹ்மருத்3ராதி3களையும், ஸர்வகாரணமான ப்ரக்ருதி புருஷர்களையும் விபூ4தியாகவுடையனாய், அந்த ஶரீரபூ4தமான விபூ4தியிலே ஆத்மதயா வ்யாபித்து தத்க3ததோ3ஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய், அவ்வளவன்றிக்கே இவனுக்கு இது தகுதியாயிருக்கிறபடியையும் அநுஸந்தி4த்து, A "காலாழும் நெஞ்சழியும் சண்சுழலும்" என்கிறபடியே காயிகமான அடிமையில் க்ஷமரல்லாமையாலும், B கோவை வாயாளிற்படியே இவர் பேச்சை எல்லா அடிமையுமாக அவன் கொள்ளுகையாலும், விபூ4திவாசகமான ஶப்3த3ம் விபூ4திமுக2த்தாலே அவனுக்கு ப்ரதிபாத3கமாகையாலும், விபூ4திவிஷயமான ஶப்3த3த்தோடு நாராயணாதி3 நாமங்களோடு வாசியற்றிருக்கிறபடியாலே ஸர்வஶப்3த3ங்களாலும் அவனைச் சொல்லி வாசிகமான அடிமையிலே ப்ரவ்ருத்தராகிறார்.

ஈ— a கீழே, "ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமைசெய்யவேண்டும் நாம்" என்று - அடிமைசெய்யப் பாரித்தார்; b இவர் பாரித்த பாரிப்புக்கெல்லாம் போரும்படி ஈஶ்வரனும் தன்னுடைய c ஸர்வாத்மப4ாவத்தைக் காட்டிக்கொடுத்தான். d இருவரும் d2 இலையகலப்படுக்குமித்தனைபோக்கி அவனும் அடிமைகொள்ளமாட்டான்.

அ— புகழுநல்லொருவன் ப்ரவேஶம். a...ஈஶ்வரனுடைய ஸர்வப்ரகாரித்வம் சொல்லுகிற திருவாய்மொழிகள் - புகழுநல்லொருவன் C நல்குரவு D மாயாவாமனன் இம்மூன்று திருவாய்மொழியும்; இம்மூன்றுக்கும் பே4த3ம் தத்தத்ப்ரகரணாநுகு3ணமாகச் சொல்லிக்கொள்ளவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, இத்திருவாய்மொழியில் ஸர்வாத்மப4ாவத்துக்கு, கைங்கர்யப்பாரிப்பு கீழே ப்ரஸ்துதமாகையாலே தத3நுகு3ணமாக பே4த3மருளிச்செய்கிறார் (கீழே இத்யாதி3) b (இவர் பாரித்த பாரிப்புக்கெல்லாம் போரும்படி) வாய்வந்தபடி எல்லா வாசிகமான அடிமைசெய்யவும், நின்றவிடத்தே நின்று காயிகமான அடிமை செய்யவுமாமிறே. c (ஸர்வாத்ம ப4ாவத்தைக்காட்டிக் கொடுத்தான் இதி) ஸ்வவ்யதிரிக்தவஸ்தூநாம் ஆத்மத்வேநாவஸ்த2ாநம் ப்ராத3ர்ஶயதி3த்யர்த்த2:. அந்த ஸர்வாத்மப4ாவத்தை அநுஸந்தி4த்து வாசிகமான அடிமையிலே ப்ரவ்ருத்தராகிறாரென்று வாக்யஶேஷம். d E "வழுவிலா அடிமைசெய்யவேண்டும் நாம்" இதி ப்ரார்த்த2யித்வா, இத3ாநீம் வாசிககைங்கர்யமாத்ரம் கத2மயம் கரோதி? ஈஶ்வரஶ்ச ஸர்வவித4 கைங்கர்ய ஸ்வீகாராய ஸர்வாத்மப4ாவம் ப்ரத3ர்ஶயித்வா ஏகவித4ம் கைங்கர்யம் கத2ம் ஸ்வீகரோதீத்யத்ராஹ (இருவரும் இதி) d2 இலையகலப்படுக்கை - மிகவும் பாரிக்கை. d3 (இவரும் இத்யாதி3) காயிக கைங்கர்ய விஷயம். e அவன் அடிமைகொள்ளமாட்டாமைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (ந சேச்ச2தி யென்று) இது பூர்த்தியைப்பற்ற. f இவரும் அப்படி அல்பஸந்துஷ்டராயோ அடிமைசெய்ய

ஜீ— புகழுநல்லொருவன் ப்ரவேஶே — a...கீழில் ப்ரமேயத்தை அநுவதி3த்துக்கொண்டு இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்க3தி (கீழே ஒழிவில்காலம் இத்யாதி3) c (ஸர்வாத்மப4ாவத்தைக் காட்டிக் கொடுத்தான்) என்ற அநந்தரம் "அத்தை அநுஸந்தி4த்து வாசிகமான அடிமைசெய்கிறார் இத்திருவாய்மொழியில்" என்று அத்4யாஹரிப்பது. d E "வழுவிலா அடிமைசெய்யவேண்டும் நாம்" என்று பாரித்துவைத்து, வாங்மாத்ரத்தாலே அடிமைசெய்வானென்? என்ன (இருவரும் இத்யாதி3) d2 இலையகலப்படுக்கை-மிகவும் பாரிக்கை. e,f இருவரும் மாட்டாமைக்கு அடியேதென்ன (ந சேச்ச2தீத்யாதி3 வாக்யத்3வயேந) g,h இந்த வாக்யத்3வயத்தையும் வ்யுத்க்ரமமாக விவரிக்கிறார்

A பெரியதிருவ 34. B 4-3. C 6-3. D 7-8. E 3-3-1.

ஈ-d இவரும் அடிமைசெய்யமாட்டார்; e1. "न चेच्छति जनार्दनः" (ந சேச்ச₂தி ஜநார்த்த₃ந:) என்கிறபடியே ஸ்வாராத₄னாய் இத்தலையில் பெற்றதுகொண்டு த்ருப்தனுமவனேயவன்; f இவரதுதானே f₂A ஆராதகாதலிறே; g இவருடைய பாரிப்புக்கீடாக அவன் ஸர்வாத்ம ப₄ாவத்தைக் காட்டிக்கொடுத்தவிடத்தில் g₂ அடிமைசெய்கைய(யி)ன்றிக்கே, h அவ னுடைய h₂ கு₃ணங்களை அநுஸந்தி₄த்து ஶிதி₂லாந்த:கரணராய், iB "காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்" என்னும் ஸ்வப₄ாவரே இவர். jC "புனையும் கண்ணி யெனதுடைய வாசகஞ்செய் மாலையே வான் பட்டாடையுமஃதே" என்று-இவருடைய

அ—மாட்டாதது? என்ன (இவரதுதானே இத்யாதி₃) ஆகையால் அந்த ஹேது இங்குச் சொல்ல வொண்ணாது. g ஆகில் அடிமைசெய்யமாட்டாமைக்கு நித₃ாநம் ஏதென்ன (இவருடைய பாரிப்புக்கு இத்யாதி₃) g₂ (இன்றிக்கே) என்ற அநந்தரம் - ஒழிந்தது என்று அத்₄யாஹரிப்பது. f அதுக்கு ஹேது (அவனுடைய கு₃ணங்களை இத்யாதி₃) f₂, g₂ (ஆராதகாதல்) ஆகையாலேயொழிந்த தென்று யோஜிக்கவுமாம்; h (அவனுடைய இத்யாதி₃) த்₃வாரஹேதுபரம். h₂ (கு₃ணங்களையநு ஸந்தி₄த்து) நாமொரு க்ஷுத்₃ரஸம்ஸாரி இப்படி பாரித்ததுகொண்டு, ஸர்வோத்க்ருஷ்டனும், அவாப்தஸமஸ்தகாமனுமிருக்கிற தான், என்னுடைய பாரிப்புக்கு அநுகு₃ணமாகத் தன்னுடைய ஸர்வாத்மப₄ாவத்தைக் காட்டுவதே! இது ஒரு கு₃ணமிருந்தபடியென்! என்று அநுஸந்தி₄த்து என்றபடி. i (காலாழும் இத்யாதி₃) B "காலாழும் நெஞ்சழியும்" என்னும்படியானால் வாசிகமான அடிமைதான் கூடுமோ? 2. "மந: பூர்வோ வாகு₃த்தர:" அன்றோ? என்னில்; D முடியானே யிற்கரணங்களையுடையராகையாலே கூடும் என்றபடி. B (காலாழும்) பெரியதிருவந்தாதி. திருப் பாற்கடலிலே நீ கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகையும் கு₃ணங்களையும் நாங்கள் கேட்ட மாத்ரத் திலே அவ்வளவும் வாராதபடி கால் தடுமாறுநின்றது, நெஞ்சு ஶிதி₂லமாகாநின்றது, கண் பரிப்₄ரமியாநின்றது. j ஸ்வாராத₄னேயாகிலும் இவர்பக்கலிலே சிறிதாகிலும் வேணுமே, அது ஏதென்ன (புனையும் கண்ணி இத்யாதி₃) e,j அத₂வா ஸ்வாராத₄னாகையாலே பின்னையும் சில அடிமை அபேக்ஷிதமாயிருக்கவும் த்ருப்தன் என்கிறபடியன்று, எல்லா அடிமையும் கொண்டவ னாயே த்ருப்தனாகிறான் என்று (ந சேச்ச₂தி) என்று தொடங்கிச் சொன்ன வாக்யத்தின் தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (புனையும் என்று தொடங்கி) j அன்றிக்கே, (புனையும் கண்ணி) என்கிற வாக்யம் - 'ஆனால் த்ரிவித₄கரணத்தாலும் அடிமைசெய்யப்பெறுமையாலுண்டான இழவுண்டாகாதோ?' என்கிற ஶங்கைக்குப் பரிஹாரமாகவுமாம். அத₂வா, ஈஶ்வரன் அடிமை கொள்ளமாட்டாமைக்கு ப்ரணயித்வத்தைப்பற்ற ஹேத்வந்தரபரமாதல் (புனையும் இத்யாதி₃)

ஜீ—(இவருடைய இத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயேந) i (காலாழும் இத்யாதி₃) பெரியதிருவந்தாதி. "திருப் பாற்கடலிலே நீ கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகையும் கு₃ணங்களையும் நாம் கேட்ட மாத்ரத்திலே அவ்வளவும் வாராதபடி கால்தடுமாறுநின்றது, நெஞ்சு ஶிதி₂லமாகாநின்றது, கண்சுழலாநின்றது" இதி பாசுரார்த்த₂:. j (புனையும் இத்யாதி₃) "சாத்தும்திருமாலை என்னுடைய வாக்₃வ்ருத்தியான ஶப்₃த₃த்தாலே தொடுக்கப்பட்ட மாலையேயாயிராநின்றது; சீரியதான பரிவட்டமும் அந்த

ப்ர—(புகழுநல்லொருவன் ப்ரவேஶம்) e1. उद्योगपर्वणि एकोननवतितमे — "अन्यत्पूर्णादपां कुम्भात् अन्यत्पादावनेजनात्। अन्यत्कुशलसंप्रश्नान्न चेच्छति जनार्दनः॥ १३॥" अयं श्लोको धृतराष्ट्रं प्रति विदुरोक्तिरिति वर्तमानेषु कोशेषु दृश्यते; "धृतराष्ट्रं प्रति सञ्जयोक्तिः" इति पूर्वैरुत्तरत्र व्याख्यातः। अस्य वैषम्यस्य हेतुर्निरूप्य निर्णेयः॥

A 2-1-11. B பெரியதிருவ 34. C 4-3-2. D 3-8.

ஈ—உக்திமாத்ரத்தை எல்லாமாகக்கொள்ளும் ஸ்வப$_4$ாவனிறே அவனும்; k அவன் ஸ்வரூபத்தோடு கு$_3$ணத்தோடு விபூ$_4$தியோடு சேஷ்டிதங்களோடு வாசியின்றிக்கே எல்லாம் உத்$_3$தே$_3$ஶ்யமாயிருக்குமிறே k$_2$ இவர்க்கு; l அவைதன்னைக் l$_2$ கண்ட கண்டவிடங்களிலே அநுப$_4$விக்கையன்றிக்கே, மாணிக்கத்தையும் வயிரத்தையும் முத்தையும் ஓர் ஆரத்திலே சேர்த்து அநுப$_4$விப்பாரைப்போலே, அவற்றையடைய l$_3$ அவன்பக்கலிலே சேர்த்து அநுப$_4$விக்கிறார். m இவர்க்கு அவன் கு$_3$ணங்களோடு விபூ$_4$தியோடு

அ—இத்தால் - இவர் ப$_4$க்திபாரவஶ்யத்தாலே எல்லா அடிமைகளும் செய்யமாட்டாமையாலும், அவனும் இவர் வாசிகமான அடிமையையே எல்லா அடிமையுமாகக் கொள்ளும் ஸ்வப$_4$ாவனுகையாலும், பாரித்தபடியே எல்லா அடிமைகளும்செய்து தலைக்கட்டுகிறார் என்றபடி. k... இனி 'அவன் ஸ்வரூபத்தோடு) என்று தொடங்கி மேல்வாக்யங்களெல்லாம் உபந்யாஸக் கட்டளைக்கு மஹாது$_3$ரவகா$_3$ஹமாயிருக்குமென்று, பு$_3$த்$_3$தி$_4$ஸௌகர்யார்த்த$_2$மாக இங்ஙனே ஓருருவிலே ப்ரஸாதி$_3$க்கும்படி - அதாவது:—இத்திருவாய்மொழியிற் சொல்லிற்றுகிற அர்த்த$_2$ந்தான் – விபூ$_4$தியோக$_3$மும், ஸாமாநாதி$_4$கரண்யமும், அலமாப்பும் ஸம்ஶயமுமென்று ப்ரதிபாத்$_3$யம் த்ரிவித$_4$மாயிருக்கும். "பொருவில்சீர்ப்பூமி" (1) இத்யாதி$_3$யாலே விபூ$_4$தியோக$_3$மும், பொருவில் சீர்ப்பூமிக்கு நிர்வாஹகன் என்னாதே "பூமி" என்கையாலே - ஸாமாநாதி$_4$கரண்யமும், "என்கோ" என்கையாலே - அலமாப்பும் ஸம்ஶயமுமென்று மூன்றுவித$_4$மாக க்ரோடீ$_3$காரமாய்; அதில், அலமாப்பும் ஸம்ஶயமும் விஷயமானத்தை - (மஹாவாதத்தில்) இத்யாதி$_3$யாலே மேலே உபபாதி$_3$ப்பாராக விட்டுவைத்து, விபூ$_4$திவிஷயமாயும் ஸாமாநாதி$_4$கரண்ய விஷயமாயுமுள்ளவற்றை ஶங்காபரிஹாரரூபேண அருளிச்செய்கிறார் (அவன் ஸ்வரூபத்தோடு என்று தொடங்கி, வெளிச்சிறப்புப் பண்ணிக்கொடுத்தது என்னுமளவும்) k அதில் இவர்தாம் பாரித்தபடியே அவன் தன்படிகளைக் காட்டிக்கொடுத்து, தாமும் வாசிகமாக அடிமைசெய்கிறாராகில், அவனுடைய ஸ்வரூபரூபகு$_3$ணசேஷ்டிதங்கள், நித்யவிபூ$_4$தி இவற்றைச் சொல்லி அநுப$_4$வியாமல் ஹேயமான லீலாவிபூ$_4$தியோக$_3$த்தைச் சொல்லி அனுப$_4$விப்பானென்? என்ன (அவன் ஸ்வரூபத்தோடு என்று தொடங்கி) k$_2$ (இவர்க்கு இதி) A"மயர்வற மதிநலம் அருளினன்" இதி ப$_4$க$_3$வத்ப்ரஸாத$_3$லப்$_3$த$_4$ஜ்ஞாநஸ்யாஸ்ய இத்யர்த்த$_2$:. ஏதேந ஸர்வேஷாமபி லீலாவிபூ$_4$தியோக$_3$: உத்$_3$தே$_3$ஶ்யத்வேந ந ஸ்பு$_2$ரதி கிலேதி ஶங்கா பரிஹ்ருதா ப$_4$வதி. l இனி ஸாமாநாதி$_4$கரண்ய பக்ஷத்திலே இழிந்தருளி, ஆனால் பின்னை விபூ$_4$த்யநுப$_4$வம் பண்ணுகிறாராகில் வையதி$_4$கரண்யேந அநுப$_4$விக்கையன்றிக்கே ஸாமாநாதி$_4$கரண்யத்தாலே அநுப$_4$விப்பானென்? என்கிற ஶங்கையிலே, அநுப$_4$விதாவான இவர் "இப்படி அநுப$_4$வித்தால் ஒரு ரஸமுண்டு" என்று அவ்வழியாலே அநுப$_4$விக்கிறார் என்கிறார் (அவைதன்னை என்று தொடங்கி) l$_2$ (கண்ட கண்டவிடங்களிலே) என்றது-வையதி$_4$கரண்யத்தாலே என்றபடி. l$_3$ (அவன்பக்கலிலே சேர்த்து) அதாவது - மாணிக்யாதி$_3$களின் சேர்த்தியைப்போலே அவன்பக்கலிலே சேர்த்தால் பே$_4$াக்$_3$ய

ஜீ—வாக்$_3$வ்ருத்தியே." இத்தால் இவர் ப$_4$க்திபாரவஶ்யத்தாலே எல்லா அடிமைகளும் செய்யமாட்டாமையாலும், அவனும் வாசிகமான அடிமையையே எல்லா அடிமையுமாகக்கொள்ளும் ஸ்வப$_4$ாவனுகையாலும், பாரித்தபடியே இவரும் செய்து தலைக்கட்டமாட்டார். அவனும் கொள்ளமாட்டான் என்றபடி. k பே$_4$ாக்$_3$யமான ஸ்வரூபாதி$_3$களோடே ஹேயமான லீலாவிபூ$_4$தியைச் சேர்த்தநுப$_4$விக்கிறதென்? என்ன (அவன் ஸ்வரூபத்தோடு இத்யாதி$_3$) l ஆனால் வையதி$_4$கரண்யத்தாலே அநுப$_4$வியாதே ஸாமாநாதி$_4$கரண்யத்தாலே அநுப$_4$விக்கிறதென்? என்ன (அவைதன்னை இத்யாதி$_3$) அதாவது - மாணிக்யாதி$_3$களின் சேர்த்தியைப்போலே, அவன்பக்கலிலே சேர்த்தால் பே$_4$ாக்$_3$யதாதிஶயம் பிறக்கையாலே சேர்த்து அநுப$_4$விக்கிறார் என்றபடி. l$_2$ கண்ட–

A 1-1-1.

ச-வாசியின்றிக்கேயிறே இருப்பது. n குணங்களுக்குப் பிரித்து ஸ்தி2தியாதல் உபலம்ப4மாதல் இல்லாதாப்போலே, n விபூ4திக்கும் அவற்றையொழிய ஸ்தி2தியாதல் உபலம்ப4மாதல் இல்லாதபடியும். o இன்னமும் முக்தனுக்கு லீலாவிபூ4தியும் அநுப4ாவ்யமாகாநின்றதிறே ததீ3யத்வாகாரத்தாலே, p1."ஜக்ஷத் க்ரீடந்" (நோபஜநம் ஸ்மரந்) என்கிறவிடத்தில்-

---

அ—தாதிரூப்யம் பிறக்கையாலே சேர்த்து அநுப4விக்கிறார் என்றபடி. வையதி4கரண்யேநாநுப4வாத3பி ப4க3வத்ப்ரகாரத்வேநைவ ஸாமாநாதி4கரண்யாநுப4வே பே4ாக்3யதாப்ரகர்ஷோऽஸ்தி இதி பா4வ:. 2. "மயி ஸர்வமித3ம் ப்ரோதம் ஸூத்ரே மணிக3ணா இவ". k,m "அவன் ஸ்வரூபத்தோடு" என்ற வாக்யவிவரணம் (இவர்க்கு அவன் இத்யாதி3) m ஏதாலும், ஸ்வதோபே4ாக்3யமான கு3ணங்களோபாதி லீலாவிபூ4தி ததீ3யத்வாகாரேண பே4ாக்3யமாகக்கூடுமோ? என்கிற ஶங்கையின் மேலே விவரணமாகவுமாம்; அன்றிக்கே 'மாணிக்கம், முத்து, வயிரம் இவைகள் விலக்ஷணதயா ஸஸத்3ருஶங்களாகையாலே ஓர் ஆரத்திலே சேர்த்து அநுப4விக்கும்போது பே4ாக்3யதையுண்டாகக் கூடும்; ஹேயதயா விஸத்3ருஶவிபூ4தியை கு3ணங்களோடே கூட அவன்பக்கல் சேர்த்து அநுப4விக்கும்படியென்? என்ன (இவர்க்கு இத்யாதி3) என்றுமாம். இது கீழில் வாக்யஶேஷம். m,n அன்றிக்கே, இவ்வாக்யம் - மேல்வாக்யத்துக்கு அதி4ஷ்டி2கையாதல். l,n ஸாமாநாதி4கரண்யத்தாலே அநுப4விப்பானென்? என்கிற ஶங்கைக்கு (அவை தன்னை) இத்யாதி3வாக்யத்திலே பரிஹாரமருளிச்செய்து, வாஸ்தவமான ஆகாரத்தைப்பற்ற பரிஹாராந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (கு3ணங்களுக்கு இத்யாதி3) யத்3வா, ப்ருத2க்ஸ்தி2த்யுபலம்ப4ரஹிதாநாம் கு3ணாநாம் ப்ருத2க்ஸ்தி2த்யுபலம்ப4வதாம் ப்ருதி2வ்யாதீ3நாம் ச கத2ம் விஶேஷாபா4வ இத்யத்ராஹ (கு3ணங்களுக்கு இதி) அதாவது - ப்ரப4ாப்ரப4ாவான்களும் த்3ரவ்யமாயிருக்கச்செய்தே. பிரித்து ஸ்தி2தியாதல் உபலம்ப4மாதலின்றிக்கேயிருக்கக் காணாநின்றோமிறே; ஆகையாலே இதுக்கும் கூடும் என்றபடி. அத2வா, கு3ணங்களைச் சொன்ன அநந்தரம் விபூ4தியைச் சொல்லுவானென்? என்ன (கு3ணங்களுக்கு) இத்யாதி3யாதல். இது - முதற்பாட்டிலே வ்யக்தம். o நநு, ஸ்வரூபரூபகு3ணசேஷ்டிதவத் அஸ்ய விபூ4திரப்யுத்3தே3ஶ்யா ப4வதி இத்யுக்தம்; விபூ4தேருத்3தே3ஶ்யத்வே கோ ஹேது:? விபூ4தேருத்3தே3ஶ்யத்வே நாநுப4விதாரஶ்ச ஸந்தி கிம்? இத்யத்ராஹ (இன்னமும் முக்தனுக்கு இதி) இன்னமும் என்றது வார்த்தைப்பாடு. 3. "ஸர்வம் ஹ பஶ்ய: பஶ்யதி" என்று - அநுப4ாவ்யமாகாநின்றதிறே

ஜீ—கண்டவிடங்களிலே என்றது - வையதி4கரண்யத்தாலே என்றபடி. வையதி4கரண்யேநாநுப4வாத3பி ப4க3வத்ப்ரகாரத்வேநைவ ஸாமாநாதீ4கரண்யேநாநுப4வே பே4ாக்3யதாப்ரகர்ஷோऽஸ்தி இதி பா4வ:. 2. "மயி ஸர்வமித3ம் ப்ரோதம் ஸூத்ரே மணிக3ணா இவ" என்னக்கடவதிறே. k,m "அவன் ஸ்வரூபத்தோடு" இத்யாதி3வாக்யவிவரணம் (இவர்க்கு அவன் இத்யாதி3) ,n கு3ணங்களுக்குப்போலே த்3ரவ்யமான விபூ4திக்கும் ப்ருத2க்ஸ்தி2த்யுபலம்ப4ாதி3களில்லாமையாலே ஸாமாநாதி4கரண்யத்தாலே அநுப4விக்கிறார் என்று பரிஹாராந்தரம் (கு3ணங்களுக்கு இத்யாதி3) இது ப்ரப4ா ப்ரப4ாவான்களிலே கண்டுகொள்வது. o த்யாஜ்யமான விபூ4தி, ஸ்வரூபகு3ணாதி3களோபாதி உத்3தே3ஶ்யமாகைக்கு அடியேது? அப்படி ததீ3யத்வாகாரேண அநுப4வித்த பேர்தானுண்டோ? என்ன (இன்னமும் இத்யாதி3) 3. "ஸர்வம் ஹ பஶ்ய: பஶ்யதி"

ப்ர—p1. छान्दोग्ये (८-१२) "एष संप्रसादोऽस्माच्छरीरात्समुत्थाय परञ्ज्योतिरुपसंपद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते; स उत्तमः पुरुषः; स तत्र पर्येति जक्षत्क्रीडन्रममाणः स्त्रीभिर्वा यानैर्वा ज्ञातिभिर्वा नोपजनं सरन्निदं शरीरम्"

ஈ-p$_2$ கர்மநிப$_3$ந்த$_4$நமான ஆகாரத்தை ஸ்மரியான் என்கிறவித்தனையிறே. q கர்மநிப$_3$ந்த$_4$நமான ஆகாரம் ஸ்ம்ருதிவிஷயமாகாதபடியான பாகம் பிறந்தால், ததீ$_3$யமாயே தோற்றி எல்லாமொக்க அநுப$_4$ஸவ்யமாக இருக்குமிறே. r இவ்விபூ$_4$திதன்னிலே, r$_2$A "எண்ணாத மானிடத்தை எண்ணாதபோதெல்லாம் இனியவாறே" என்று சிலரைச் சொல்லி, r$_3$"பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை ஒருகாலும் பிரிகிலேனே" என்று-சிலரை ஒருகாலும் மறக்கவொண்ணாதபடியாகவும் r$_4$சொல்லாநின்றதிறே; s ஜ்ஞானம் பிறந்த த$_3$சையிலே இருக்கும்படியாயிற்று இது. t ப்ராப்திஸமயத்தில் வந்தால் இவ்வாசியின்றிக்கே எல்லாமொக்க அநுப$_4$ாவ்யமாகாநின்றதிறே. u ஈஶ்வரவிபூ$_4$தியா

அ—என்றபடி. p தர்ஹி, 1. "ஜோபஜநம் ஸ்மரந்" இதி - லீலாவிபூ$_4$த்யநநுஸந்த$_4$ாநம் ஹ்யுச்யத- இத்யத்ராஹ (நோபஜநம் இதி) p$_2$ தர்ஹி கர்மநிப$_3$ந்த$_4$நவிக்$_3$ரஹே வர்த்தமாநே லீலாவிபூ$_4$தே: கர்மநிப$_3$ந்த$_4$நதாகாரோ ந ஸ்பு$_2$ரதி கிம் ? கத$_2$ம் ஸவிக்$_3$ரஹஸ்ய பராங்குஶார்யஸ்ய ப$_4$க$_3$வத்$_3$ கு$_3$ணவல்லீலாவிபூ$_4$திரநுப$_4$ாவ்யா ப$_4$வேத்? இத்யத்ராஹ (கர்மநிப$_3$ந்த$_4$நமான இதி) k...p(அவன் ஸ்வரூபத்தோடு இத்யாதி$_3$ இவ்வளவுக்கு) ப்ரகாராந்தரேணுப்யுபபாத$_3$நம். அதாவது - k கு$_3$ணங்களை அநுப$_4$வித்தாலிறே ஸ்தி$_2$லாந்த:கரணதையுண்டாவது. விபூதி$_4$யிறே காட்டிக்கொடுத்தது என்ன (அவன் ஸ்வரூபத்தோடு இத்யாதி$_3$) l கு$_3$ணசேஷ்டிதங்கள் தத்$_3$க$_3$ததயைவாநுஸந்தே$_4$யங்களாகையாலே கு$_3$ணாதி$_3$கள் பே$_4$ாக்$_3$யமாகிறது; விபூ$_4$தி அங்ஙனன்றே என்ன (அவைதன்னை இத்யாதி$_3$) l$_2$ (கண்டகண்டவிடங்களிலே) லௌகிகரைப்போலே என்று ஹ்ருத$_3$யம். m கு$_3$ணசேஷ்டிதங்கள் ப்ருத$_2$கு$_3$பலம்ப$_4$யோக்$_3$யமன்றிக்கேயிறே இருப்பது, விபூ$_4$தி அங்ஙனன்றிக்கே ப்ருத$_2$கு$_3$பலம்ப$_4$யோக்$_3$யமாயிருக்க பே$_4$ாக்$_3$யமாம்படி எங்ஙனே? என்ன (இவர்க்கு அவன் இத்யாதி$_3$) n$_2$ (விபூ$_4$திக்கும் இத்யாதி$_3$) n$_3$ உபலம்ப$_4$ம் என்கிறவிடத்தில் - இவர்க்கு என்று ஶேஷம், அதுக்கு ஹேது அப்ருத$_2$க்ஸ்தி$_2$த்யாதி$_3$. o த்$_3$ருஷ்ட$_2$ாந்தத்தாலே உபபாதி$_3$க்கிறார் (இன்னமுமென்று) அத$_2$வா, அப்ருத$_2$கு$_3$பலம்ப$_4$த்தாலே உத்$_3$தே$_3$ஶ்யதையை உபபாதி$_3$த்து, ததீ$_3$யத்வாநுஸந்த$_4$ாநத்தாலும் உத்$_3$தே$_3$ஶ்யதையை உபபாதி$_3$க்கிறார் (இன்னமுமென்று) p$_2$ கர்மநிப$_3$ந்த$_4$நமான ஆகாரமாவது - ஸ்வகீயத்வ - பரகீயத்வ - இஷ்டத்வ-த்$_3$விஷ்டத்வாதி$_3$. r "ததீ$_3$யாத்வாகாரேண ஸர்வேஷாமுத்$_3$தே$_3$ஶ்யத்வே காம்ஶ்சித் பரித்யஜ்ய கேஷாஞ்சிது$_3$த்$_3$தே$_3$ஶ்யதயாபி$_4$த$_4$ாநம் கத$_2$ம்?" இதி ஶங்காமநுவத$_3$தி (இவ்விபூ$_4$தி தன்னிலே இத்யாரப்$_4$ய மறக்கவொண்ணாதபடியாகவும் சொல்லாநின்றதிறே இத்யந்தேந) u (ஈஶ்வரவிபூ$_4$தி

ஜீ—என்று விவக்ஷிதம். இன்னமும் என்றது-வார்த்தைப்பாடு. p ஆனால், 1. "நோபஜநம ஸமரந்" என்றுநின்றதே என்ன (நோபஜநம் இத்யாதி$_3$) q முமுக்ஷுவான இவர்க்கு முக்தர்படி கூடுமோ? என்ன (கர்மநிப$_3$ந்த$_4$ந இத்யாதி$_3$) r ஶங்காவாக்யம். (இவ்விபூ$_4$தி இத்யாதி$_3$) r$_4$ (சொல்லாநின்றதிறே) எல்லாம் உத்$_3$தே$_3$ஶ்யமானால் இது சேருமோ? என்று அத்$_4$யாஹார்யம். s அவஸ்த$_2$ாபே$_4$தே$_3$ந விரோத$_4$மில்லையென்று பரிஹரிக்கிறார் (ஜ்நாநம் பிறந்த இத்யாதி$_3$) ஜ்ஞாநம் பிறந்த த$_3$சை-முமுக்ஷுத$_3$சை. t ப்ராப்திஸமயம்-முக்தாவஸ்தை$_2$. r,u(ஈஶ்வரவிபூ$_4$தியாயிருக்கச் செய்தே) இத்யாதி$_3$வாக்யம் - (இவ்விபூ$_4$திதன்னில்) இத்யாதி$_3$ ஶங்காவாக்யத்துக்கு ஶேஷமாகையாலே, (ஈஶ்வரவிபூ$_4$தியாய்) இத்யாதி$_3$வாக்யத்தை முந்துற அநுஸந்தி$_4$த்து, அநந்தரம் (இவ்விபூ$_4$தி தன்னிலே 'எண்ணாத) இத்யாதி$_3$வாக்யம் அநுஸந்தே$_4$யம். அதாவது-(தேறென்மின் என்கிறது) (இனியவாறே என்று சிலரைச் சொல்லி) என்று மேலேயிருக்கிற வாக்யத்தை இங்கே அந்வயித்துக்கொண்டு, அநந்தரம் (பேராளன் பேரோதும்) இத்யாதி$_3$ அநுஸந்தி$_4$ப்பது என்றபடி. r$_2$ (எண்ணாத மானிடத்தை இத்யாதி$_3$) திருமொழி. கண்ணமங்கை நகராளனுடைய

A பெரிய 11-6-7.

ஈ—யிருக்கச்செய்தேயிறே சிலரை u2 A"பொல்லாத தேவரைத் தேவரல்லாரைத் திரு-வில்லாத் தேவரைத் தேறேன்மின்" என்கிறது: vநின்ற நின்ற நிலைகளிலே ஹேயோபாதே3யவிப4ாக3ம்பண்ணி அநுஸந்தி4க்கவேண்டிவருமிறே ஶாஸ்த்ரங்கள் எங்கு-

அ—யாயிருக்கச்செய்தே) இதிவாக்யஞ்ச ஏதச்ச2ங்காஶேஷம் இதி வத3ந்தி. r4(சொல்லாநின்றதிறே) இது கூடும்படியென்? என்று வாக்யஶேஷம் அத்4யாஹார்யம். r2(எண்ணாத இத்யாதி3) திருமொழி. "திருக்கண்ணமங்கை நின்றானை ஹ்ருத3யத்திலே எண்ணாத மநுஷ்யரை எண்ணாதபோதெல்லாம் இனியவாறே; ப4க3வத்3ஜ்ஞாநமும் வேண்டா, வைஷ்ணவ ஸஹவாஸமும் வேண்டா, அவைஷ்ணவர்களை நினையாதபோது இனியது"என்கை.r3(பேராளன்இத்யாதி3) பெரியதிருமொழி. ஸர்வேஶ்வரன் திருநாமங்களை ஸங்கீர்த்தநம்பண்ணும் மஹாப்ரப4ாவர்களை ஒரு க்ஷணகாலமும் பிரிய க்ஷமனல்லேன். s அவஸ்த2ாபே4த3ாத்3விரோதே4ா நாஸ்தியென்று பரிஹரிக்கிறார் (ஜ்ஞாநம் பிறந்த இத்யாதி3) ஜ்ஞாநம் பிறந்தத3ஶை - முமுக்ஷுத்வாவஸ்தை2. இது என்றது - சிலரைக் கூட்டிச் சிலரைக் கழிக்கை என்றபடி. t ப்ராப்தி ஸமயமாவது - முக்தனுடைய அநுஸந்த4ாநத3ஶை. இவர்க்கு இப்போது அப்படிப்பட்ட அவஸ்தை2யிறேயென்று ஹ்ருத3யம். 1. "ஸர்வம ஹ பஶ்ய: பஶ்யதி ஸர்வமாப்நோதி ஸர்வஶ:." பஶ்ய:-ப்3ரஹ்மத3ர்ஶீத்யர்த்த2:. u "ஜ்ஞாநம் பிறந்த" என்ற அர்த்த2த்தை முக2ாந்தர ஸம்வாத3த்தாலே த்3ருட4ீகரிக்கிறார் (ஈஶ்வரவிபூ4தீத்யாதி3) என்னவுமாம். u2 (பொல்லாத தேவர் இத்யாதி3) நான்முகன்திருவந்தாதி. கட்டின சடையும், பூசின சாம்பலும், நெற்றியிற்கண்ணுமான பொல்லாத வடிவையுடையராய், 2. "ஹந்த்வாத்மாநம் தே3வதே3வோ ப3பூ4வ" என்கிறபடியே ஏறிட்டுக்கொண்ட தே3வத்வத்தையுடையராய், ஸ்வஸம்ப3ந்த4த்தாலே தே3வத்வத்தைப் பூண்கட்டிக்கொடுக்கக்கடவ ஸ்ரீஸம்ப3ந்த4ம் முதலிலேயின்றிக்கேயிருக்கிற ருத்3ராதி3களான க்ஷுத்3ரதே3வதைகளை ஸமாஶ்ரயணீய தே3வதைகளாக விஶ்வஸியாதே கொள்ளுங்கோள். v "ஏவமவஸ்த2ாபே4தே3ந விஷயவிப4ாக3: கிமர்த்த2ம் க்ரியத இத்யத்ராஹ (நின்றநின்ற நிலைகளிலே இதி)" இதி வத3ந்தி. v2 (சேரக்கிடக்கும்படி பார்க்கும்போது) என்றது-சேரவொருங்கவிடும்போது என்றபடி. r அத2வா ப4க3வத்ஸ்வரூபரூப குணசேஷ்டிதவத் லீலாவிபூ4திரப்யஸ்யோத்3தே3ஶ்யா ப4வதீத்யுக்தம்; அஸ்ய விபூ4தே ருத்3தே3ஶ்யத்வே கோ ஹேது:? லீலாவிபூ4தேருத்3தே3ஶ்யத்வேந அநுப4விதாரஶ்ச ஸந்தி கிம்? இத்யாகாங்க்ஷாயாம், லீலாவிபூ4தேருத்3தே3ஶ்யத்வே ததீ3யத்வாகாராநுஸந்த4ாநம் ஹேது:, முக்தாஸ்தத2ாநுப4வந்தி சேத்யுக்தம்; தத்3த்3ருஷ்டாந்தப3லேந பராங்குஶார்யஸ்யாபி கர்மநிப3ந்த4நாகாராஸ்பு2ரணே ந கேவலததீ3யத்வாகாராநுஸந்த4ாநேந லீலாவிபூ4திருத்3தே3ஶ்யா ப4வதீத்யுபபாதி3தஞ்ச; லீலாவிபூ4தெள ததீ3யத்வாகாரஸ்ய கர்மநிபந்த4நாகாரஸ்ய ச ஸத்த்வாத் முக்தாநாமபி லீலாவிபூ4திஸ்ஸர்வத3ாநுப4ாவ்யா ப4வதீதி வக்தும் ந ஶக்யதே இத்யாஶங்காயாமாஹ(இவ்விபூ4திதன்னிலே இதி) s,tநநு அத2ாபி கேஷாஞ்சிதே3வ ஸர்வதே3ாத்3தே3ஶ்யத்வம் ப்ரதிபாதி3தம், ந து லீலாவிபூ4த்யவச்சே2தே3ந; தஸ்மாந்முக்தாநாம் லீலாவிபூ4தித்வாவச்சே2தே3ந ஸர்வதே3ாத்3தே3ஶ்யத்வம் ப4வதீத்யத்ரோபபாத3கம் கிம்? இத்யத்ராஹ

ஜீ—திருவடிகளை ஶிரஸாவஹித்து. அவனை நெஞ்சிலே எண்ணாத மநுஷ்யரை எண்ணாதபோதெல்லாம் இனியதாயிருக்குமிறே. r3 (பேராளன் இத்யாதி3) திருமொழி. ஸர்வேஶ்வரன் திருநாமங்களை ஸங்கீர்த்தநம்பண்ணும் மஹாப்ரப4ாவவான்களை ஒரு க்ஷணகாலமும் பிரிய க்ஷமனல்லேன். u2 (பொல்லாத இத்யாதி3) நான்முகன் திருவந்தாதி. பொல்லாத வடிவையுடையவராய், ஏறிட்டுக்கொண்ட தே3வத்வத்தையுடையவராய், தே3வத்வஹேதுவான ஸ்ரீஸம்ப3ந்த4மும்இல்லாத ருத்3ராதி3 க்ஷுத்3ரதே3வதைகளை ஆஶ்ரயணீய தே3வதைகளாக விஶ்வஸியாதே கொள்ளுங்கோள் இதி பாசுரார்த்த2:. v இப்படி அவஸ்த2ாபே4தே3ந விஷய விப4ாக3ம் பண்ணுகிறதென்? என்ன

 A நான்திருவ 53.

எ-மொக்கச் v_2சேரக் கிடக்கும்படி பார்க்கும்போது. wஇவர்க்கு அவன் கு$_3$ணங்களோடு விபூ$_4$திமோடு வாசியற அநுப$_4$வ்யமாம்படியிறே w_3A மயர்வற மதிநலம் அருளிற்று. x கர்மநிப$_3$ந்த$_4$நமான ஸ்ம்ருதி பின்னுடாதபடியிறே x_2 இவர்க்கு ஈஶ்வரன் வெளிச் சிறப்புப் பண்ணிக்கொடுத்தது. yஇவர்க்குத் தன் y_2ஸ்வரூப y_3ரூப y_4கு$_3$ணzஆதி$_3$களை அடையக் காட்டிக்கொடுக்கக்கண்டு;aவிபூ$_4$திகாரணமான பூ$_4$தங்கள்,bபௌ$_4$ளதிகங்கள்.

அ—(ஜ்ஞாநம் பிறந்த த$_3$ஶையிலே இத்யாதி$_3$ வாக்யத்$_3$வயேந) 1. "ஸர்வம் ஹ பஶ்ய: பஶ்யதி ஸர்வமாப்னோதி ஸர்வஶ:". பவஸ்துதோ லீலாவிபூ$_4$தித்வாவச்சே$_2$தே$_3$ந ததீ$_3$யத்வாகாரேணோத்$_3$தேஶ்யத்வே தே$_3$வதாந்தராதி$_3$நிராகரணம் கிமர்த்த$_2$ம் க்ரியத இத்யத்ராஹ (ஈஶ்வரவிபூ$_4$தியாயிருக்கச்செய்தேயிறே இதி) v முக்தாநாம் பராங்குஶார்யஸ்ய ச லீலாவிபூ$_4$தித்வாவச்சே$_2$தே$_3$ந உத்$_3$தே$_3$ஶ்யதா ப$_4$வதி. அந்யேஷாம் ந ப$_4$வதி கிம்? இத்யத்ராஹ (நின்ற, நின்ற நிலைகளிலே இதி) v_2 (எங்குமொக்கச் சேரக்கிடக்கும்படி பார்க்கும்போது இதி) ஆபாதப்ரதீதௌ ஶாஸ்த்ராணம் தே$_3$வதாந்தரபரத்வாநுகு$_3$ணப்ரகாராவமர்ஶே க்ரியமாணே இத்யர்த்த$_2$:. w "கர்மநிப$_3$ந்த$_4$நத்வாகாரம் ஸ்ம்ருதிவிஷயமாகாதபடியான பாகம் பிறந்தால்" (224q) இதி பூர்வமுக்தம், தாத்$_3$ருஶபாகோऽஸ்ய கத$_2$ம் ஜாத இத்யத்ராஹ (இவர்க்கு இத்யாதி$_3$) யத்$_3$வா, இவர்க்கு இப்போது ப்ராப்தித$_3$ஶாதுல்யமான த$_3$ஶை வருகைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (இவர்க்கு அவன் இத்யாதி$_3$) w_2,x A"மயர்வற" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (கர்மநிப$_3$ந்த$_4$நமான இத்யாதி$_3$) x யத்$_3$வா, ஸவிக்$_3$ரஹத்வேநாவஸ்த$_2$ாநாத் நிப$_3$ந்த$_4$நாகாரோऽபி ஸ்ம்ருதிகோ$_3$சரோ ந ப$_4$வதி கிம்? இத்யத்ராஹ (கர்மேத்யாதி$_3$) w_2A "மயர்வற" இத்யத்ர ஹ்ருத$_3$யம். y,z பாட்டுகளின் ப$_4$ாவங்களை அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு ஸங்க$_3$தியை நிக$_3$மிக்கிறார் (இவர்க்கு இத்யாதி$_3$) y_2 ஜ்ஞாநாநந்த$_3$ாமலத்வாநந்தத்வாநி ஹி ஸ்வரூபநிரூபகத$_4$ர்மா:, அத: "உணர்வின்மூர்த்தி" (10) "நலங்கடலமுதம்" (5) இத்யாரப்$_4$ய, "நுடங்குகேள்வியிசையென்கோ" (6) இத்யந்தம், "அமலனென்கோ" (5) "அனந்தனை" (9) இத்யாதி$_3$கம் ஹ்ருதி$_3$ நித$_4$ாயோக்தம் (ஸ்வரூபேதி) y_3"பங்கயக்கண்ணனென்கோ" (3) இதி க$_3$ாத$_2$ாம், "சாதிமாணிக்கம் என்கோ" (4) இதி க$_3$ாத$_2$ாம், "ஒளிமணிவண்ணன்" (8) "கூடிவண்டறையும் தண்டார்க் கொண்டல் போல் வண்ணன்தன்னை" (11) இத்யாதி$_3$கம் ஹ்ருதி$_3$ நித$_4$ாயோக்தம் (ரூபேதி) y_4"புகழுநல்லொருவன்" (1) "பாவு சீர்க்கண்ணன்" (2) "அளிமகிழ்ந்து" (8) இத்யாதி$_3$கம் ஹ்ருதி$_3$ நித$_4$ாயோக்தம் (கு$_3$ணேதி) z ஆதி$_3$ஶப்$_3$தே$_3$ந விபூ$_4$திசேஷ்டிதாந்யுச்யந்தே, விபூ$_4$திவாசகஶப்$_3$த$_3$ா: ஸ்பு$_2$டா:. சேஷ்டிதாநி - "கடல்கடைந்தமுதங்கொண்ட வண்ணலை" (9) இத்யாத$_3$ாவுச்யந்தே. a ப்ரத$_2$மகா$_3$த$_2$ாம் ஹ்ருதி$_3$ நித$_4$ாயாஹ (விபூ$_4$திகாரணமான பூ$_4$தங்கள் இதி) b"கூவுமாறறியமாட்டேன்" (2)

ஜீ—(நின்றநின்ற இத்யாதி$_3$) v_2(சேரக்கிடக்கும்படி பார்க்கும்போது) அவிரோதே$_4$ந நிர்வஹிக்கும்போது இத்யர்த்த$_2$:. w கர்மநிப$_3$ந்த$_4$நமான ஆகாரம் ஸ்ம்ருதிவிஷயமாகாதபடியான பாகம் பிறக்கைக்கு அடியேதென்ன (இவர்க்கு அவன் கு$_3$ணங்களோடு இத்யாதி$_3$) x விவரணம் (கர்மநிப$_3$ந்த$_4$ந இத்யாதி$_3$) y பாட்டுக்களின் ப$_4$ாவங்களை அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, ஸங்க$_3$தியை நிக$_3$மிக்கிறார் (இவர்க்குத் தன் ஸ்வரூப இத்யாதி$_3$) y_2,y_3,y_4 "உணர்வின்மூர்த்தி" (10) "அமலனென்கோ" (5) இத்யாதி$_3$, "பங்கயக் கண்ணனென்கோ" (3) "ஒளிமணிவண்ணன்" (8) "கொண்டல்போல்வண்ணன்" (11) இத்யாதி$_3$, "புகழுநல்லொருவன்" (1) "பாவுசீர்க்கண்ணன்" (2) இத்யாதி$_3$களைப்பற்ற (ஸ்வரூபரூபகு$_3$ண இத்யாதி$_3$) zஆதி$_3$ஶப்$_3$தே$_3$ந-விபூ$_4$திசேஷ்டிதாந்யுச்யந்தே. விபூ$_4$திவாசகஶப்$_3$த$_3$ங்கள் ஸ்பு$_2$டங்கள். சேஷ்டிதங்கள்-"கடல்கடைந்தமுதம் கொண்ட அண்ணலை" (9) இத்யாதி$_3$களிலே சொல்லப்படுகிறது. a முதற்பாட்டிலே-(பூ$_4$தங்கள்) b இரண்டாம்பாட்டிலே -

---

A 1-1-1.

ஈ—c அவற்றில் உஜ்ஜ்வலமான மாணிக்யாதி3கள், d ரஸ்யமான பத3ார்த்த2ங்கள், e செவிக்கினிய க3ாநாதி3கள், f மோக்ஷாதி3 புருஷார்த்த2ங்கள், g இஜ்ஜக3த்துக்கு ப்ரத4ாநரான ப்3ரஹ்மாதி3கள், h இவற்றுக்கடைய காரணமான ப்ரக்ருதிபுருஷர்கள் i இவற்றையடைய விபூ4தியாகவுடையனுய், இதினுள்ளே அந்தராத்மதயா அநுப்ரவேஶித்து இவற்ரேடே கலசிநிற்கச்செய்தேயும் j தத்3க3தேதோஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனுய், k1. "अनश्नन्न्यः" (அநஶ்நந்நந்ய:) என்கிற ப்ரமாண ப3லத்தாலே, இச்சேதநனுக்கு வரக்கடவதான ஸுகி2த்வது3:க்கி2த்வாதி3கள் தன்பக்கல் தட்டாதபடி

அ-இதி த்3விதீயக3ாத2ாம் ஹ்ருதி3 நித4ாயாஹ (பெ4ளதிகங்கள் இதி) c "சாதிமாணிக்கமென்கோ" (4) இதி சதுர்த்த2க3ாத2ாம் ஹ்ருதி3 நித4ாயாஹ (உஜ்ஜ்வலமான மாணிக்யாதி3கள் இதி) d "அச்சுதனமலனென்கோ" (5) இதி பஞ்சமக3ாத2ாம் ஹ்ருதி3 நித4ாயாஹ (ரஸ்யமான பத3ார்த்த2ங்கள் இதி) e "பாலென்கோ" (6) இதி ஷஷ்ட2க3ாத2ாம் ஹ்ருதி3 நித4ாயாஹ (செவிக்கினிய க3ாநாதி3கள் இதி) f "வானவராதியென்கோ" (7) இதி ஸப்தமக3ாத2ாம் ஹ்ருதி3 நித4ாயாஹ (மோக்ஷாதி3 புருஷார்த்த2ங்கள் இதி) g "ஒளிமணிவண்ணனென்கோ" (8) இத்யஷ்டமக3ாத2ாம் ஹ்ருதி3 நித4ாயாஹ (இஜ்ஜக3த்துக்கு ப்ரத4ாநரான ப்3ரஹ்மாதி3கள் இதி) h "கண்ணனை மாயன்றன்னை" (9) இதி நவமக3ாத2ாம் ஹ்ருதி3 நித4ாயாஹ (இவற்றுக்கு அடைய காரணமான ப்ரக்ருதிபுருஷர்கள் இதி) ஸூக்ஷ்மசித3சித்3விஶிஷ்டப்3ரஹ்மண ஏவ காரணத்வாத் அசித3ம்ஶவத் சித3ம்ஶோऽபி விஶேஷணதயா காரணம் இதி ப4ாவ:. i "யாவையும் யவரும் தானுய்" (10) இதி த3ஶமக3ாத2ாம் ஹ்ருதி3 நித4ாயாஹ (இவற்றையடைய விபூ4தியாகவுடையனுய் இத்யாதி3) j "தோய்விலன்" (10) என்றத்தைப்பற்ற (தத்3க3தேதோஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனுய் என்றது) k,l1. "அபி4சாகஶீதி" என்றதுக்கு அர்த்த2ம் (நியாமகத்வத்தால் இத்யாதி3) l2 "தோய்விலன்" (10) என்றதினுலே - புகரும் ஸித்3த4ம். m "கண்ணனை" (9), "பங்கயக்கண்ணனை" (2), "சங்குசக்கரத்தன்" (3), "ஆதியம்புருடன்" (4), "அச்சுதன்" (5), "அமலன்" (5), "மால்" (6), "மாயன்" (6), "வானவராதி" (7), "அண்ணலை" (9) இத்யாத்3யஸாத4ாரணஶப்3தை3ர் விபூ4திவாசகஶப்3த3ாநாம் ஸாமாநாதி4கரண்யேநாபி4த4ாநஹேதும் த3ர்ஶயதி.

ஜீ—(பெ4ளதிகங்கள்). c "சாதிமாணிக்கம்" (4) இத்யாதி3யைப்பற்ற (உஜ்ஜ்வலமான மாணிக்யாதி3கள் என்றது) d "நலங்கடலமுதம்" (5) இத்யாதி3 பத3ங்களைப்பற்ற (ரஸ்யமான இத்யாதி3) e "நுடங்குகேள்வியிசை" (6) இத்யாதி3யைப்பற்ற (செவிக்கினிய இத்யாதி3) f "வானவராதியென்கோ" (7) இத்யாதி3 பாட்டைப்பற்ற (மோக்ஷாதி3 இத்யாதி3) g "ஒளிமணிவண்ணனென்கோ" (8) என்கிற எட்டாம்பாட்டைப்பற்ற (ஜக3த்துக்கு ப்ரத4ாந இத்யாதி3) h "யாவையும் யவரும் தானே" (9) என்றத்தைப்பற்ற (ப்ரக்ருதிபுருஷர்கள் இதி) i "யாவையும் யவரும்தானுய்" (10) என்கிற பாட்டைப்பற்ற (இவற்றையடைய விபூ4தியாக இத்யாதி3) j "தோய்விலன்" (10) என்றத்தைப்பற்ற (தத்3க3தேதோஷை: இத்யாதி3) k,l1. "அபி4சாகஶீதி" என்றதின் அர்த்த2ம் (நியாமகத்வத்தால் இத்யாதி3) l2 "தோய்விலன்" (10) என்றதினுலே-நியாமகத்வத்தால் வந்த புகரும் ஸித்3த4ம். m "கண்ணனை" (9), "சங்குசக்கரத்தன்" (3) இத்யாத்3யஸாத4ாரண ஶப்3த3ங்களோடே விபூ4திவாசக ஶப்3த3ங்களுக்கு ஸாமாநாதி4கரண்யம் சொல்லுகைக்கு ஹேதுவை அருளிச்

ப்ர—k1. ऋग्वेदे मुण्डकोपनिषदि (३-१) "द्वा सुपर्णा सयुजा सखाया समानं वृक्षं परिषस्वजाते । तयोरन्यः पिप्पलं स्वाद्वत्त्यनश्नन्नन्यो अभिचाकशीति ॥"

ஈ-நிற்கையேயன்றிக்கே l நியாமகத்வத்தால் வந்த l2 புகரையுடையவனுமாய்; m விபூ4தியில் m2 அவ்வோ பத3ார்த்த2ங்களுக்கு வாசகமான ஶப்3த3ங்கள் அசித்தையும் m3 அசித்துக்கு அபி4மாநியான ஜீவனையும் காட்டுகிற m4 கணக்கிலே தத3ந்தர்யாமியான பரமாத்மாவையும் காட்டி இஸ்ஸங்க4ாதத்துக்கு வாசகங்களாய் அவன்பக்கலிலே பர்யவஸித்திருக்கையாலே, அஸாத4ாரணமான n நாராயணாதி3 ஶப்3த3ங்களோடு விபூ4தி வாசகமான ஶப்3த3ங்களோடு வாசியற ஸர்வஶப்3த3ங்களும் அவனையே சொல்லுகிறனவாயிருக்கிறபடியையும், o இவ்விபூ4திதான் புறம்பாய் விஞ்சிக்காட்டுகையன்றிக்கே o2 தோளில் தோள்மாலையோபாதி தகுதியாய், அநுப4ாவ்யத்திலே அந்தர்பூ4தமாயிருக்கிறபடியையும் அநுஸந்தி4த்து க்ருதார்த்த2ராய்; p பாரித்தபடியே எல்லா அடிமையும் செய்யமாட்டாமையாலும், அவன்தான் A கோவை வாயாளிற்படியே ஒன்றையே எல்லா அடிமையுமாகக்கொள்ளும் ஸ்வப4ாவனாகையாலும், வாசிகமான அடிமையிலே ப்ரவ்ருத்தராய்; q மஹாவாதத்தில் ப2லோபாத3ாநம்

அ—(விபூ4தியில் அவ்வோ பத3ார்த்த2ங்களுக்கு இத்யாதி3) m2 அவ்வோ பத3ார்த்த2ங்களுக்கு வாசகமான ஶப்3த3ங்கள் இதி) "தே3வோऽஹம் மநுஷ்யோऽஹம்" இத்யாதி3 ஸமாநாதி4கரண ப்ரயோகே3ஷு தே3வமநுஷ்யாதி3ஶப்3த3ா இத்யர்த்த2:. m3 (அசித்துக்கு அபி4மாநியான ஜீவனையும் காட்டுகிற கணக்கிலே இதி) ப்ருத2க்ஸ்தி2த்யுபலம்ப4ரஹித ப்ரகாரவாசிநாம் ப்ரகாரிவாசிபத3ஸமாநாதி4க்ருதாநாம் ஶப்3த3ாநாம் ப்ரகாரிபர்யந்த ஸ்வார்த்த2ாபி4த4ாயித்வநியமாதி3தி ப4ாவ:. m4 கணக்கு - ந்யாயம். 1. "பி4ந்நப்ரவ்ருத்தி நிமித்தாநாம் ஶப்3த3ாநாம் ஏகஸ்மிந்நர்த்தே2 வ்ருத்தி: ஸாமாநாதி4கரண்யம்" இதி ப4ாவ:. n "யாவையும் யவரும் தானாய்" (10) இத்யாதி3 நார்த்த2தோ நாராயணஶப்3தே3ாऽப்யபி4ஹித இத்யபி4ப்ராயேணாஹ (நாராயணாதி3 இதி) o "கூடிவண்டறையும் தண்டார்க்கொண்டல்போல் வண்ணன்றன்னை" (11) இத்யேதத் ஹ்ருதி3 நித4ாயாஹ (இவ்விபூ4திதான் இதி) p "இவரது தானே ஆராதகாதல்" (221 f) என்றத்தையும், "புனையுங்கண்ணி" (221 j) இத்யாதி3யையும் மீளவும் அநுவதி3க்கிறார் (பாரித்தபடியே என்று தொடங்கி) q "என்கோ" இதி ஸம்ஶயநிர்த்தே3ஶம் ஹ்ருதி3 நித4ாயாஹ (மஹாவாதத்தில் இதி) r 2. "விஸ்த

ஜீ—செய்கிறார் (விபூ4தியில்அவ்வோ இத்யாதி3) m2 வாசகமான ஶப்3த3ங்கள்-தே3வமநுஷ்யாதி3 ஶப்3த3ங்கள். m4 (காட்டுகிற கணக்கிலே இத்யாதி3) ப்ரகாரவாசி ஶப்3த3ாநாம் ப்ரகாரி பர்யந்த ஸ்வார்த்த2ாபி4த4ாயித்வநியமாத் இதி ப4ாவ:. கணக்கிலே - ந்யாயத்திலே. n "யாவையும் யவரும் தானாய்" (10) இத்யாதி3யாலே-அர்த்த2த: நாராயணஶப்3த3மும் அபி4ஹிதம் இத்யபி4ப்ராயேணாஹ (நாராயணாதி3 இத்யாதி3) o2 "கூடிவண்டறையும் தண்டார்" (11) என்றத்தைப்பற்ற (தோளில் தோள்மாலையோபாதி) என்றது. p "இவரதுதானே ஆராதகாதலிறே" (221f) என்றத்தையும், "புனையுங்கண்ணி" (221j) இத்யாதி3யையும், மீளவும் அநுவதி3க்கிறார் (பாரித்தபடியே இத்யாதி3) q "என்கோ" இதி ஸம்ஶயம் ஹ்ருதி3 நித4ாயாஹ (மஹாவாதத்தில் இத்யாதி3) r விஸ்தரேணோக்தம் அர்த்த2ம் ஸங்க்3ரஹேண த3ர்ஶயந் யதே2ாபக்ரமம் நிக3மயதி (ஆக இத்தால் இத்யாதி3) "இத்திருவாய்மொழியிலே - தத்3க3ததே3ாஷாஸ்பர்ஶம், ஸர்வஶப்3த3வாச்யத்வம், தோளில் தோள்மாலையோபாதி பொருந்தியிருக்கை, இவர்க்கு முக்தாவஸ்த2ாப்ராப்தி முதலான அதி4கார்த்த2விஶேஷங்களுண்டானாலும், விபூ4தியோக3மும், ஸாமாநாதி4கரண்யமும், 'என்கோ', 'என்கோ' என்கிற ஸம்ஶயமுமாகிற அர்த்த2த்ரயமும் ப்ராத4ாந்யேந ஶங்கித்துப் பரிஹரித்து ஸ்த2ாபிக்கிறார்" என்று ப்ரவேஶத்தின் அடியிலே ஸங்க்3ரஹார்த்த2மாக அருளிச்செய்வர். q ஸம்ஶயம் என்றதுக்கு ஸூசகம் (மஹாவாதத்தில் ப2லோபாத3ாநம் இத்யாதி3 வாக்யம்)

A 4-3.

1. புகழுநல் லொருவ னென்கோ பொருவில்சீர்ப் பூமி யென்கோ
திகழுந்தண் பரவை யென்கோ தீயென்கோ வாயு வென்கோ
நிகழுமா காச மென்கோ நீள்சுட ரிரண்டு மென்கோ
இகழ்விலிவ் வனைத்து மென்கோ கண்ணனைக் கூவு மாறே.

ஆ - 1 வ்யா:— ஸர்வைஸ்ஸப் ஸ்துாயமாநனுய், ஸகல கல்யாணகு3ணவிஶிஷ்டனுய், நிருபமனுயிருந்தவனென்று சொல்லுவேனே ? க்ஷமாதி3கு3ணயுக்தமான ப்ருதி2வ்யாதி3 பூ4தங்களுக்கு அந்தராத்மபூ4தனென்று சொல்லுவேனே ? ப்ரக்ருஷ்ட தேஜோ விஶிஷ்டரான சந்த்3ரஸூர்யாதி3களுக்கு அந்தராத்மபூ4தனென்று சொல்லுவேனே ? அன்றியே, ஒன்றொழியாமே இந்த ஸர்வபதா3ர்த்த2ங்களுக்கும் அந்தராத்மபூ4தனென்று சொல்லுவேனே ? இவனை எங்ஙனே சொல்லுவேன் ? என்கிறுர். 1.

ஒ— அவ: - முதற்பாட்டில் — இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிற அர்த்த2த்தை ஸங்க்3ரஹேண அருளிச்செய்கிறுர்.

வ்யா:— (புகழுநல்லொருவனென்கோ) **ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதி3களாலே புகழப்பட்ட நன்மையையுடையனுன அத்3விதீயபுருஷனென்பேனே ?** (பொருவில்சீர்ப் பூமியென்கோ) **ஒப்பில்லாத க்ஷமாதி3கு3ணங்களையுடைய பூ4மியென்பேனே ?** (நிகழுமாகாசமென்கோ) **ஸ்வவ்யதிரிக்த பூ4தசதுஷ்டயம் ஸம்ஹ்ருதமானுலும் சில நாள் வர்த்திக்கும் ஆகாஶமென்பேனே ?** (நீள்சுடரிரண்டுமென்கோ) **மிக்க ஒளியையுடைய சந்த்3ர ஸூர்யர்களென்பேனே ?** (இகழ்விலிவ்வனைத்துமென்கோ) **ஒன்றொழியாமே இப்பதா3ர்த்த2ங்களெல்லாம் என்பேனே ?** **1.**

ப— அவ:— முதற்பாட்டில் — பூ4தபௌ4திகாத்மக ஸகல ப்ரகாரத்வத்தை ஸங்க்3ரஹேண அருளிச்செய்கிறுர்.

கண்ணனை — (ஸர்வாத்மபா4வப்ரகாஶகனுன) க்ருஷ்ணனை, **கூவுமாறு**— சொல்லும் ப்ரகாரம், **புகழும்**—(வேத3ங்களாலும் வைதி3கபுருஷர்களாலும்) புகழப்

ர— பண்ணுவாரைப்போலே, அத்தைச் சொல்லுவேனே? இத்தைச் சொல்லுவேனே? என்று இங்ஙனே அலமருகிறுர். r ஆக, இத்தால் — "வழுவிலா அடிமைசெய்ய வேண்டும் நாம்" என்று தாம் r2 பாரித்தபடியே அடிமைசெய்து தலைக்கட்டுகிறுர்.

அ - ரஸ்ய ச ஸங்க்3ரஹ:" இதி ந்யாயேந விஸ்தரேண ப்ரதிபாதி3தமர்த்த2ம் ஸங்க்3ரஹேண த3ர்ஶயந் யதோ2பக்ரமம் நிக3மயதி (ஆக இத்தால் இதி) r2 (பாரித்தபடியே அடிமைசெய்து) ஈஶ்வராபி4ப்ராயத்தாலே என்றபடி.

ஜீ—1. "அந்யத் பூர்ணாதபாம் குமபா4தா3ந்யத பாத3ாவநேஜநாத । அந்யத் குஶலஸம்ப்ரஶ்நாந் சேச்ச2தி ஜநார்த்த3ந: ॥" இதி உத்3யோக3பர்வண்யேகோநநவதிதமே. 2. "அநஶ்நந்நந்யோ அபி4சாகஶீதி" இதி முண்ட3கோபநிஷதி3. 3. "ஸோபஜநம் ஸ்மரந்நிதம் ஶரீரம்" இதி சா2ந்தோ3க்3யே.

ப—பட்ட, **நல்**—விலக்ஷண கு₃ணவிக்₃ரஹவிபூ₄தியுக்தனை, **ஒருவன்**—அத்₃விதீயன், **என்கோ**—என்பேனே? **பொரு**—ஒப்பு, **இல்**—இல்லாத, **சீர்**—(த₄ாரகத்வாதி₃) கு₃ண பூர்த்தியையுடைய, **பூமியென்கோ**—பூ₄மியென்கோ? **திகழும்**—ப்ரஸந்நதையாலே உஜ்ஜ்வலமாய், **தண்**—ஶீதளஸ்வபா₄வமான, **பரவையென்கோ**—ஜலராசியென்கோ? **தீயென்கோ**—(ஜாட்₃ய நிவர்த்தகமான) அக்₃நியென்கோ? **வாயுவென்கோ** – (ப்ராணாதி₃ ஹேதுவான) வாயுவென்கோ? **நிகழும்**—(ஸ்வகார்ய வஸ்துக்களை ஆவரித்து) ஸந்நிஹிதமான, **ஆகாசமென்கோ** — ஆகாஶமென்கோ? **நீள்** — (கிரணத்₃வாரத்தாலே) எங்கும்போய் ப்ரகாஶகமான, **சுடரிரண்டுமென்கோ**—(சந்த்₃ராதி₃த்யர்களாகிற) இரண்டு தேஜஸ்ஸூமென்கோ, **இகழ்வில்**—ஒன்றொழியாமல், **இ**—இவை, **அனைத்துமென்கோ**—எல்லாமென்கோ?

இகழ்வில் என்றது - த்யஜிக்கப்படாத; உபாதே₃யம் என்றுமாம். 1.

இ— அவ:— முதற்பாட்டில்—இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிற அர்த்த₂த்தை ஸங்க்₃ரஹேண சொல்லுகிறார்.

வ்யா:— **(புகழுநல்லொருவனென்கோ)** ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதி₃களாலே புகழப்பட்ட நன்மையையுடையனை அத்₃விதீயபுருஷனென்பேனே? "என்கோ" என்றது - என்பேனே? என்றபடி. பிள்ளான் "ஸர்வைஸ்ஸம்ஸ்துதயமானன் என்பேனே" என்னும். கீழ்ச்சொன்ன கு₃ணயோக₃த்தாலே வந்த வைலக்ஷண்யத்தோடு ஒக்க, விபூ₄தியோக₃ஞ்சொல்லுகிறது மேல் — **(பொருவில்சீர் இத்யாதி₃)** ஒப்பில்லாத க்ஷமாதி₃கு₃ணங்களையுடைய பூ₄மி என்பேனே? பொரு - ஒப்பு. **(திகழும் இத்யாதி₃)** காரணத்வத்தால் வந்த ஔஜ்ஜ்வல்யத்தையும், குளிர்த்தியையுமுடைய ஜலதத்வம், தத்காரணமாய், ஊர்த்₄வஜ்வலநமான அக்₃நி, தத்காரணமான வாயு. **(நிகழுமாகாசம்)** நிகழுகையாவது - வர்த்திக்கை. இதர பூ₄தங்களுக்கு முன்பே ஸ்ருஷ்டமாய், இவை ஸம்ஹ்ருதமானாலும் சிலநாள் நிற்குமென்னுதல்; தன்னையொழிந்தவை தன்னுள்ளே வர்த்திக்கும்படியாயிருக்குமென்னுதல். **(நீள்சுடரிரண்டும்)** மிக்க ஒளியையுடைய சந்த்₃ரஸூர்யர்கள். கார்யவர்க்₃த்துக்கு உபலக்ஷணம். தாபத்தை ஆற்றுகைக்கும், நீர்க்களிப்பை அறுக்கைக்கும் உறுப்பான சந்த்₃ரஸூர்யர்கள். **(இகழ்வில் இவ்வனைத்துமென்கோ)** ஒன்றொழியாமே எல்லாமென்னுதல், உபாதே₃யதமமான எல்லாமென்னுதல். **(கண்ணனைக் கூவுமாறே)** அர்ஜுநன், 1. "हे कृष्ण हे यादव" **(ஹே க்ருஷ்ண ஹே யாத₃வ)** என்றத்தோடு "பூமி" என்றத்தோடு வாசியற்றிருக்கிறதிறே. 1.

ஈ— அவ:— முதற்பாட்டில்—உ அவனுடைய உ₁ கு₃ணங்களையும் விபூ₄திகாரணமான பூ₄தபஞ்சகங்களையும் சேரப்பிடித்து, இத்திருவாய்மொழியிலே மேல் உ₃ பரக்கச் சொல்லுகிற அர்த்த₂த்தை ஸங்க்₃ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

ச— வ்யா:— b (புகழுநல்லொருவன் என்கோ) b_2A உயர்வற உயர்நலம் தொடங்கி இவ்வளவும்வரத் தாம் அநுப$_4$வித்த கு$_3$ணங்களையுடைய ஒரு சொல்லாலே திரள அருளிச்செய்கிறார். c ஶ்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸாதி$_3$களெல்லாம் கையெடுத்துக் கூப்பிடாநின்றுள்ள வைலக்ஷண்யத்தை உடையவனான அத்$_3$விதீய புருஷனென்பேனோ? "என்கோ" என்றது-என்று சொல்லுகேனோ? என்றபடி. d கு$_3$ணயோக$_3$த்தால் வந்த வைலக்ஷண்யத்தைச் d_2 சொல்லி; மேல் விபூ$_4$தியைச் சொல்லுகிறது (புகழுநல் இத்யாதி$_3$) e ஸர்வைஸ்ஸம்ஸ்துயமானனென்பேனோ? நல்-ஆநந்த$_3$ாதி$_3$கு$_3$ணங்களை

அ— முதற்பாட்டு. (புகழுநல்லொருவன் இத்யாதி$_3$) a"புகழுநல்" என்று தொடங்கி, "நிகழுமாகாசம் என்கோ" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (அவனுடைய இத்யாதி$_3$) a_2"புகழுநல்லொருவன்"என்றத்தாலே (கு$_3$ணங்களையும்) என்றது. a_3 பரக்கச் சொல்லுகிற அர்த்த$_2$மாவது-விபூ$_4$தியோக$_3$ம். b,b_2 "நல்" என்று-ஸாமாந்யேந கு$_3$ணத்தைச் சொல்லுகையாலே முதல் திருவாய்மொழி தொடங்கி இவ்வளவும்வர உண்டான கு$_3$ணங்களெல்லாம் ஸாகல்யேந சொல்லுகிறது என்கிறார் (உயர்வற இத்யாதி$_3$) c"புகழுநல்லொருவன் என்கோ" என்னுமளவுக்கும் ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் அருளிச்செய்கிறார் (ஶ்ருதி இத்யாதி$_3$) b,b_2யத்$_3$வா, என்றாலே புகழப்பட்ட நலங்களை - கு$_3$ணங்களையுடைய அத்$_3$விதீயனென்பேனோ இதி ப்ரத$_2$ம:, தமாஹ (A உயர்வற உயர்நலம் தொடங்கி இதி) b,c ஶ்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸாதி$_3$ஸ்தோத்ருபே$_4$த$_3$ம் "நல்" இத்யத்ர ச - ஸ்வரூபரூபகு$_3$ணசேஷ்டிதாயாதவைலக்ஷண்யஞ்ச அர்த்த$_2$த்வேந ஹ்ருதி$_3$ நித$_4$ாயார்த்த$_2$ாந்தரமாஹ (ஶ்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸாதி$_3$களெல்லாம் இதி) d ப்ரவேஶத்திலே - விபூ$_4$தியைச் சொல்லுகிறாராகச் சொல்லிற்றே, கு$_3$ணத்தைச் சொல்லுவானென்னென்ன (கு$_3$ணயோக$_3$த்தால் இத்யாதி$_3$) யத்$_3$வா, ப்ராத$_2$மிகார்த்த$_2$ம் அநுவத$_3$ந் உத்தரஸங்க$_3$திமாஹ (கு$_3$ணயோக$_3$த்தால் வந்த இதி) அத$_2$வா, க்ரமநிப$_3$ந்த$_4$நம் அருளிச்செய்கிறார் (கு$_3$ணயோக$_3$த்தால் இத்யாதி$_3$) d_2(சொல்லி, மேல்) என்கையாலே-விபூ$_4$தியோக$_3$த்துக்கு கு$_3$ணமே நிப$_3$ந்த$_4$னமென்று ஹ்ருத$_3$யம். b,e புநஸ்ஸிம்ஹாவலோகநந்யாயேந நிவ்ருத்தஹ்ருத$_3$யஸ்ஸந் "புகழும், நல்" இதி பத$_3$த்$_3$வயஞ்ச - ப்ரத்யேகம் ப$_4$க$_3$வத$_3$பி$_4$த$_4$ாயி, ப்ரத்யேகம் "என்கோ" இதி க்ரியாபர்யவஸாயீதி ச ஸ்தோத்ருபே$_4$த$_3$ஞ்ச ஹ்ருதி$_3$ நித$_4$ாய அர்த்த$_2$ாந்தரமாஹ (ஸர்வைஸ்ஸம்ஸ்துயமாநன் இத்யாதி$_3$) b முந்தின இரண்டர்த்த$_2$த்துக்கும் "புகழும்" என்றது - நன்மைக்கு விஶேஷணம்; முந்தின அர்த்த$_2$த்துக்கும் மூன்றும் அர்த்த$_2$த்துக்கும், "நல்" என்று - ஆநந்த$_3$ாதி$_3$கு$_3$ணத்தைச்

ஜீ— முதற்பாட்டு. (புகழுநல்லொருவன் இத்யாதி$_3$) a "நிகழுமாகாசம் என்கோ" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (அவனுடைய இத்யாதி$_3$) a_3 பரக்கச்சொல்லுகிற அர்த்த$_2$மாவது-விபூ$_4$தியோக$_3$ம். b "புகழுநல்லொருவன்" என்றதுக்கு மூன்று அர்த்த$_2$ப். அதாவது - "நல்" என்று - கு$_3$ணங்களைச்சொல்லி என்றாலே புகழப்பட்ட கு$_3$ணங்களையுடைய ஒருவனென்று முந்தினது; b_2 இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (உயர்வற இத்யாதி$_3$) b,c யத்$_3$வா, "நல்" என்று-ஸ்வரூபாதி$_3$வைலக்ஷண்யமாய், ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதி$_3$களாலே புகழப்பட்ட வைலக்ஷண்யத்தையுடையவனென்று இரண்டாவது; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஶ்ருதிஸ்ம்ருதி இத்யாதி$_3$) b,e அத$_2$வா, ப்ரத்யேக பத$_3$ங்களாக மூன்றும் அர்த்த$_2$ம் (ஸர்வைஸ்ஸம்ஸ்துயமாநன் இத்யாதி$_3$) b இதில், "நல்" என்று - ஆநந்த$_3$மாய், கு$_3$ணாந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். முந்தின இரண்டு அர்த்த$_2$த்திலும் "புகழும்" என்றது - "நல்" என்றதுக்கு விஶேஷணம்; த்ருதீயார்த்த$_2$த்தில், "புகழும், நல், ஒருவன்" என்று - ப்ரத்யேகம் ப$_4$க$_3$வத்$_3$வாசகம்; ப்ரத்யேகம் "என்கோ" என்கிற க்ரியாந்வயி. d மேலில் பத$_3$த்துக்கு அவதாரிகை (கு$_3$ணயோக$_3$த்தால்

A 1-1-1.

ஈ—உடையனென்பேனே? (ஒருவன்) ஸமாப்4யதி4கத3ரித்3ரனென்பேனே? (பொருவில் இத்யாதி3) fA"முடிச்சோதியாய் உனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ" என்று-திருமுகத்தின் அழகையும் திருவபி4ஷேகத்தின் அழகையும் சேர்த்து அநுப4வித்தாற் போலே, கு3ணங்களுக்கும் விபூ4திகளுக்குமுண்டான f2 சேர்த்தியாலே கு3ணங்களோடொக்க விபூ4தியையும் சேர்த்து அநுப4விக்கிறார். பொருவென்று - ஒப்பு. இல்லென்று-இல்லாமை. g ஒப்பில்லாத க்ஷமாதி3கு3ணங்களையுடைய பூ4மியென்பேனே? h அடியிலே பிறந்துடையதொன்றிறே, ஆகையாலே ஒப்பில்லாத பூ4மியென்கிறார். i1. "பத்3ப்4யாம் பூ4மி:" (பத்3ப்4யாம் பூ4மி:) இறே. (j திகழும் இத்யாதி3) k கீழ்ச்சொன்ன பூ4மிதான் கடி2னையாயிறேயிருப்பது. அத்தைக்கொண்டு காரியங்கொள்ளும்போது காடி2ந்யத்தை நெகிழ்த்துக் கொள்ளவேணுமிறே, l அத்தை நெகிழ்த்துத்தரும் ஜலத்தைச் சொல்லுகிறது. m காரணத்வப்ரயுக்தமான புகரையுடைத்தாய், ஶ்ரமஹர

அ—சொல்லுகிறது; இரண்டாமர்த்த2த்தில் - கு3ணயோக3த்தால் வந்த வைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லுகிறது. f கு3ணயோக3ாயாத வைலக்ஷண்யாபி4த4ாநாநந்தரம் விபூ4திமபி4த3த4ாதி இத்யுக்தம்; கு3ணயோக3ாயாத வைலக்ஷண்யாபி4த4ாநாநந்தரம் விபூ4த்யபி4த4ாநம் ஸங்க3ச்ச2தே கிம்? கு3ணவத்3விபூ4திர்ச வஸ்துநோऽதிஶயகரீ கிம்? இத்யத்ராஹ (முடிச்சோதியாய் இதி) f2 (சேர்த்தியாலே) என்றது-கு3ணங்களோபாதி, அப்ருத2க்ஸித்3த4மாகையாலே என்றபடி. அன்றிக்கே, 2. "ஸ்வரூபரூபகு3ணவிப4வ" என்ற நிர்த்தே3ஶப்ரத்யாஸத்தியாதல், யத்3வா, சேர்த்தியாவது - ஸ்வாஶ்ரயவஸ்துநோऽதிஶயகரத்வரூபம் ஸாத4ர்ம்யம். அத2வா, சேர்த்தி - ஜந்யஜநகப4ாவம். ஸாமாநாதி4கரண்யமாகவுமாம். அன்றியே, சேர்த்தியாவது - விபூ4திததீ3யத்வாகாரத்தாலே உத்3தே3ஶ்யமாகையாலே இரண்டும் போ4க்3யமாகையால் வந்த சேர்த்தி. 2 "ஸ்வரூபரூபகு3ணவிப4வ" என்று - கு3ணங்களைச்சொன்ன அநந்தரம் போ4க்3யதையாலே விபூ4தியைச் சொன்னாரிறே எம்பெருமானார். g "பொருவில்" என்றது - சீருக்கு விஶேஷணமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (ஒப்பில்லாத க்ஷமாதி3 இத்யாதி3) h அன்றிக்கே, "பொருவில்" என்றது பூ4மிக்கு விஶேஷணமாய் ஒப்பில்லாமை ஏதென்ன (அடியிலே இத்யாதி3) இயம் ஶ்லோகத்திஶ்ச. ஏதேந-பூ4ம்யா: ப்ராத2ம்யஹேதுஶ்ச த3ர்ஶிதோ ப4வதி. i இதுக்கு ப்ரமாணம் (பத்3ப்4யாம் இத்யாதி3) j,k பூ4மியைச் சொன்ன அநந்தரம் ஜலத்தைச் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் (கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி3) j திகழும்-விளங்காநின்றுள்ள. k (கீழ்ச்சொன்ன பூ4மிதான்) கீழ்ச்சொன்ன ப்ருதி2வீபூ4தகார்யமான பூ4மிதான் என்றபடி. l...ஆகாசம் முதலாகச் சொல்லவேண்டியிருக்க, பூ4மி முதலாகச் சொன்ன இதுக்குக் கருத்தென்? என்னில்; தத்தத் கார்யங்களினுடைய ப3ந்த4விஶேஷத்தாலே என்று, (நெகிழ்த்துத்தரும்) இத்யாதி3 விஶேஷணங்களாலே அருளிச்செய்கிறார். l (அத்தை நெகிழ்த்துத்தரும் ஜலத்தை) ஜலத்துக்குக் காரணமான அப்தத்வத்தை என்றபடி. m ஶப்3த3ார்த்த2ம் (காரணத்வ இத்யாதி3) n (கார்யங்கொள்ள

ஜீ-இத்யாதி3) f அநுப4ாவ்யமான கு3ணங்களோடொக்க விபூ4தியைச் சொல்லுவானென்? என்ன (முடிச்சோதி இத்யாதி3) f2 சேர்த்தியாலே என்றது-கு3ணவத3ப்ருத2க்ஸித்3த4மாகையாலே என்றபடி. யத்3வா, "ஸ்வரூபரூபகு3ணவிபூ4தி" என்கிற நிர்த்தே3ஶப்ரத்யாஸத்தியாதல். h "பொருவில்" என்றத்தை - சீருக்கு விஶேஷணமாக்கிக் கீழே அருளிச்செய்து, பூமிக்கு விஶேஷணமாக்கி ஒப்பில்லாமை ஏதென்ன (அடியிலே இத்யாதி3) i இதுக்கு ப்ரமாணம் (பத்3ப்4யாம் இதி) k பூ4ம்யநந்தரம் ஜலத்தைச் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜனம் (கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி3) m ஶப்3த3ார்த்த2ம் (காரணத்வ இத்யாதி3) j திகழும் - விளங்காநின்றுள்ள. n (கார்யங்கொள்ள

A 3-1-1.

ஈ-மான ஜலமென்பேனோ? (தீயென்கோ) அந்நெகிழ்ச்சி n கார்யங்கொள்ளவொண்ணாத வளவானால் அத்தை வலிக்கப்பண்ணித்தரும் தேஜ:பத3ார்த்த2த்தைச் சொல்லுகிறது. o ஊர்த்4வஜ்வலந ஸ்வப4ாவமான o2 அக்3நியென்பேனோ? (வாயுவென்கோ) p அது உறைத்தால் அத்தை ஆற்றிக் காரியங்கொள்ளவேணுமிறே. அத்தை ஆற்றக்கடவதான காற்றென்பேனோ? q (நிகழும்) r எல்லார்க்கும் மூச்சுவிடுகைக்கு அவகாஶப்ரத3ாநம் பண்ணவேணுமே. s நிகழுகையாவது-வர்த்திக்கை. இவ்வருகில் பூ4தசதுஷ்டயமும் அழிந்து தன்பக்கலிலே வருமளவும் வர்த்திக்கும் என்றுதல்; அன்றிக்கே, பத3ார்த்த2ங்கள் எல்லாம் தன்பக்கலிலே வர்த்திக்கும்படி அவகாஶப்ரத3ாநம் பண்ணும் என்றுதல். ஆக, காரணமான பூ4தபஞ்சகத்தையும் சொல்லிற்று. (t நீள் சுடரிரண்டு

அ—வொண்ணாத வளவானால் இதி) அதித்3ரவீபூ4தத்3யா அண்டா3ாதி3ஸ்ருஷ்ட்யுபயோகீ3 ந ப4வதி சேத் இத்யர்த்த2:. j,o "திகழும்" இத்யேதத்-அக்3நேரபி விஶேஷணம், திகழுகை-ஜ்வலந ஸ்வப4ாவத்வம் இதி ச ஹ்ருதி3 நித4ாய, கேநாகாரேண ஜ்வலதீத்யாகாங்க்ஷாம் ஶமயந்நாஹ (ஊர்த்4வஜ்வலநஸ்வப4ாவமான இதி) o (ஊர்த்4வஜ்வலநஸ்வப4ாவமான அக்3நியென்பேனோ) ஜ்வலநஸ்வப4ாவம் அத்தை வலிப்பிக்கைக்கு ஹேது, அது ஊர்த்4வமாகையாலே (ஊர்த்4வஜ்வலநஸ்வப4ாவமான) என்கிறார் என்னவுமாம்: p (அது உறைத்தால் இதி) அத்யுஷ்ணே ஸதி இத்யர்த்த2:. r வாய்வபி4த4ாநாநந்தரம் ஆகாஶாபி4த4ாநஸ்ய ஸங்க3திமாஹ (எல்லார்க்கும் இதி) q நிகழுகையாவது-வ்யாபரிக்கை; அதாவது-மூச்சுவிடுகை; அதாவது-உச்ச்2வாஸநிஶ்ஶ்வாஸங்கள் விடுகை, நிரவகாஶமாகில் மூச்சுவிடப்போகாதிறே. நிகழுகைக்கு ஹேதுவான ஆகாஶம் என்றபடி. இத்தால்-பூ4தத்3வயத்துக்கும் கார்யமுகே2ந ஸம்ப3ந்த4ம் சொன்னபடி. இதுவாயிற்று இவர் கீழே கார்யமுக2த: ஸம்ப3ந்த4ம் சொல்லிக்கொண்டு போந்ததுக்கு நித3ாநம். வாய்வவஸ்த2ா விஶேஷபூ4தோச்ச்2வாஸ நிஶ்ஶ்வாஸாவகாஶப்ரத3த்வாத் வாயோரநந்தரம் ஆகாஶோऽபி4தீ4யத இதி ப4ாவ:. r ப்ருதி2வ்யவஸ்த2ாவிஶேஷபூ4தக4டாத்3யவகாஶப்ரத3த்வாத் ப்ருதி2வ்யாநந்தர்யம் ஆகாஶஸ்ய கிந்ந ஸ்யாத், ஏவம் ஜலாநந்தர்யம், தேஜஆநந்தர்யஞ்ச கிந்ந ஸ்யாதி3தி ஶங்கா ச (எல்லார்க்கும்) இதி பதே3ந பரிஹ்ருதா ப4வதி. ப்ருதி2வ்யாத்3யபி4மாநி தே3வதாநாஞ்ச ஸர்வஶப்3தே3ந க்ரோடீ3க்ருதத்வாத் தாஸாம் ஸர்வாஸாம் உச்ச்2வாஸநிஶ்ஶ்வாஸாவகாஶப்ரத3ஸ்ய ஆகாஶஸ்ய ஸர்வாநந்தர்யஸ்யைவ ந்யாய்யத்வாத். தர்ஹி ஸர்வேப்4ய: பூர்வப4ாவஸ்ஸ்யாத3ாகாஶஸ்ய இதி சேந்ந, ப்ருதி2வ்யா: ப்ராத2ம்யஹேதோரபி4ஹிதத்வாத். q,s நிகழுகைக்கு அர்த்த2ாந்தரம் (நிகழுகை இத்யாதி3) u (கார்யவர்க்க3த்துக்கு

ஜீ-வொண்ணாத இதி) அண்டா3ாதி3ஸ்ருஷ்ட்யுபயோகி3யாகாத இத்யர்த்த2: o (ஊர்த்4வஜ்வலநேதி) ஸ்வப4ாவகத2நம். o2 அக்3நி-அக்3நிகாரண தேஜஸ்தத்வம். r வாய்வநந்தரம் ஆகாஶகத2நஸ்ய ஸங்க3திமாஹ (எல்லார்க்கும் இத்யாதி3) q நிகழுகை-வ்யாபரிக்கை; அதாவது மூச்சுவிடுகையாய், உச்ச்2வாஸநிஶ்ஶ்வாஸங்கள் விடுகை. நிரவகாஶமாகில் மூச்சுவிடப்போகாதிறே. நிகழுகைக்கு ஹேதுவான ஆகாஶமென்றபடி. இத்தால்-வாய்வாகாஶங்களுக்குக் கார்யமுகே2ந ஸம்ப3ந்த4ம் சொன்னபடி. வாய்வவஸ்த2ாவிஶேஷோச்ச்2வாஸநிஶ்ஶ்வாஸாவகாஶப்ரத3த்வாத் வாயோரநந்தரமாகாஶகத2நம் இதி ப4ாவ:. இதுவாயிற்று இவர் கீழே பூ4தங்களுக்குக் கார்யமுக2தஸ் ஸம்ப3ந்த4ம் சொல்லிக்கொண்டு போந்ததுக்கு நித3ாநம். s "நிகழும்" என்றதுக்கு அர்த்த2ாந்தரம் (நிகழுகையாவது இத்யாதி3) அதாவது-பூ4தசதுஷ்டயமும் தன்பக்கல்

ப்ர— (முதற்பாட்டு) (புகழும் இத்யாதி3) (பூமியென்கோ) 232 i 1. श्रीपुरुषसूक्ते "शीर्ष्णो द्यौस्समवर्तत। पद्भ्यां भूमिर्दिशः श्रोत्रात्। तथा लोकाँ अकल्पयन्॥"

ஈ—மென்கோ) u கார்யவர்க்க$_3$த்துக்கு அடைய உபலக்ஷணமாக சந்த்$_3$ரஸூர்யர்களைச் சொல்லுகிறது - u$_3$ இவற்றின் u$_3$ நீர்க்களிப்பை அறுக்கைக்கும் தாபத்தை ஆற்றுகைக்கும். v(இகழ்வில்) ஒன்றொழியாமே wஎல்லாம் என்பேனே? x1.“मया विना यत्स्यात् न तदस्ति” (மயா விநா யத்ஸ்யாத் ந தத$_3$ஸ்தி) என்றானிறே. அன்றிக்கே, இவைதான் சில பதா$_3$ர்த்த$_2$மாத்ரமாய்த் தோன்றுகையன்றிக்கே, அவனுக்கு விபூ$_4$தியாய்த் தோற்றுகையாலே, அநுபாதே$_3$யமொன்றுமன்றிக்கே உபாதே$_3$யதமமான எல்லாம் என்பேனே? y(கண்ணனைக் கூவுமாறே) z அர்ஜுநன் 2. “हे कृष्ण” (ஹே க்ருஷ்ண) என்றத்தோடு, தாம் “பொருவில் சீர்ப்பூமி” என்றத்தோடு ஒரு z$_2$ வாசியற்றிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. a கண்ணனைக் கூவுமாறு - புகழுநல்லொருவன் இத்யாதி$_3$. 1.

அ—இத்யாதி$_3$) சந்த்$_3$ரஸூர்யாபி$_4$த$_4$ாநம்-கார்யவர்க்க$_3$மாத்ரோபலக்ஷணஞ்சேத் ப்ராத$_4$ாந்யேந சந்த்$_3$ரஸூர்யாவபி$_4$த$_4$ாய தந்முகே$_2$நாந்யாநி கிமர்த்த$_2$ம் லக்ஷயதீதி சேத்; ஸ்ருஷ்டிப்ரகரணே 3. “ஸூர்யாசந்த்$_3$ரமஸௌ தா$_4$தா யதா$_2$பூர்வமகல்பயத்” இதி விஶிஷ்யாபி$_4$த$_4$ாநாத். t,u$_2$ சந்த்$_3$ரஸூர்ய ஸ்ருஷ்டே: ப்ரயோஜநமாஹ (இவற்றின் நீர்க்களிப்பை இதி) நீளின் தாத்பர்யம்; t நீட்சியாவது – பெருமை. u$_2$ இவற்றின் – கீழ்ச்சொன்ன பூ$_4$தபஞ்சகத்தினுடைய. இது– 4. “ஸூர்யாம்ஶுஜநிதம் தாபம் நிந்யே தாராபதிஶ் ஶமம்। அஹம்மாநோத்$_3$ப$_4$வம் து$_3$:க்க$_2$ம் விவேகஸ் ஸுமஹாநிவ ॥” என்றத்தைப்பற்ற. v “இகழ்வில்” என்றது-குறையாமல் என்னுதல், த்யாஜ்யமல்லாமல் என்னுதல். w,x “எல்லாமென்பேனே” என்றதுக்கு நியாமகம் (மயா விநேத்யாதி$_3$) y,z (கண்ணனைக் கூவுமாறு) என்று கூவவேண்டினால் அஸாத$_4$ாரணமான திருநாமங்களைச் சொல்லாதே “பொருவில் சீர்ப்பூமி” என்பானென்? என்ன (அர்ஜுநன் இத்யாதி$_3$) அதாவது- அஸாத$_4$ாரண ஶப்$_3$த$_3$த்தோடு, ஸாத$_4$ாரண ஶப்$_3$த$_3$த்தோடு வாசியில்லை என்றபடி. z யத்$_3$வா, விஶேஷநாமாபி$_4$த$_4$ாநவேளாயாமேவ “கத$_2$ம் வத$_3$ாநி” இதி விமர்ஶப$_2$லிதமாஹ (அர்ஜுநன் இதி) z$_2$(வாசியற்றிருக்கிறதாயிற்று) என்றது-விஶேஷபர்யந்தாபி$_4$த$_4$ாயித்வத்தைப்பற்ற. a அந்வயிக்கிறார் (கண்ணனை இத்யாதி$_3$) கண்ணனை-ஸர்வாத்மப$_4$ாவ ப்ரகாஶகனான க்ருஷ்ணனை. 1.

ஜீ—வருமளவும் நிற்குமென்னுதல், தன்னையொழிந்தவையடையத் தன்பக்கலிலே வர்த்திக்கும்படியாயிருக்கிற என்னுதல். u$_2$ சந்த்$_3$ரஸூர்ய ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜனம் (இவற்றின் இத்யாதி$_3$) t நீள் சுடர்-மிக்க ஒளியையுடைய சந்த்$_3$ரஸூர்யர்கள்; நீட்சி-பெருமை. u$_2$ இவற்றின் - கீழ்ச்சொன்ன பூ$_4$தபஞ்சகத்தினுடைய. u$_3$ 4. “ஸூர்யாம்ஶுஜநிதம் தாபம் நிந்யே தாராபதிஶ் ஶமம்” என்றத்தைப் பற்ற (நீர்க்களிப்பை இத்யாதி$_3$) v “இகழ்வில்” என்றது - குறையாத என்னுதல், த்யாஜ்யமல்லாத என்னுதல். w,x “எல்லாமென்பேனே” என்றதுக்கு நியாமகம் (மயா விநேத்யாதி$_3$) z அஸாத$_4$ாரண நாமத்தையிட்டுக் கண்ணனைக் கூவவொண்ணாதோ? “பூ$_4$மி” என்பானென்? என்ன (அர்ஜுநன் இத்யாதி$_3$) அஸாத$_4$ாரண ஶப்$_3$த$_3$த்தோடு ஸாத$_4$ாரண ஶப்$_3$த$_3$த்தோடு வாசியில்லை என்றபடி. a அந்வயிக்கிறார் (கண்ணனை இத்யாதி$_3$) 1. “யச்சாபி ஸர்வபூ$_4$தாநாம் பீ$_3$ஜம் தத$_3$ஹமர்ஜுந। ந தத$_3$ஸ்தி விநா யத்ஸ்யாந்மயா பூ$_4$தம் சராசரம் ॥” இதி கீ$_3$தாஸு த$_3$ஶமே. 2. “ஸகே$_2$தி மத்வா ப்ரஸப$_4$ம் யது$_3$க்தம் ஹே க்ருஷ்ண ஹே யாத$_3$வ ஹே ஸகே$_2$தி। அஜாநதா மஹிமாநம் தவேத$_3$ம் மயா ப்ரமாதா$_3$த் ப்ரணயேந வாபி ॥” இதி தத்ரைவைகாத$_3$ஶே. 1.

ப்ர—(இகழ்வில் இவ்வனைத்துமென்கோ) x1. श्रीभगवद्गीतायां दशमे “यच्चापि सर्वभूतानां बीजं तदहमर्जुन। न तदस्ति विना यत्स्यान्मया भूतं चराचरम्॥ ३९ ॥”

(கண்ணனைக் கூவுமாறே) 2. तत्रैकादशे — “सखेति मत्वा प्रसभं यदुक्तं हे कृष्ण हे यादव हे सखेति। अजानता महिमानं तवेदं मया प्रमादात् प्रणयेन वापि॥ ४१॥ यच्चापहासार्थमसत्कृतोऽसि विहारशय्यासनभोजनेषु। एकोऽथवाप्यच्युत! तत्समक्षं तत्क्षामये त्वामहमप्रमेयम्॥४२॥”

2. கூவுமா றறிய மாட்டேன் குன்றங்க ளனைத்து மென்கோ
மேவுசீர் மாரி யென்கோ விளங்கு தாரகைக ளென்கோ
நாவியற் கலைக ளென்கோ ஞானநல் லாவி யென்கோ
பாவுசீர்க் கண்ண னெம்மான் பங்கயக் கண்ண னையே.

ஆ— 2. வ்யா:— (கூவுமாறு) மஹீத₄ர வர்ஷ நக்ஷத்ர ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிதிஹாஸபுராணாதி₂ ரூபஶப்₃த₃ தஜ்ஜந்யஜ்ஞாநாதி₃களுக்கு ஆத்மபூ₄தன் என்கிறது. 2.

ஓ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — பூ₄தங்கள் ஐந்தினுடைய கார்யமான பதா₃ர்த்த₂ங்களையும் அடைவே பேசி, அவற்றை விபூ₄தியாகவுடையனான தன்மையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (நாவியல் கலைகளென்கோ) **நாவாலே இயற்றப்படாநின்றுள்ள வாயுகார்யமான வித்₃யைகள் என்பேனோ? வித்₃யைகளுக்கு வாயுகார்யத்வமாவது- வித்₃யாரூபஶப்₃தோ₃ச்சாரணம் வாயுஜந்ய ப்ரயத்ந கார்யம்.** (ஞானநல்லாவி யென்கோ) **ஆவியென்று - லக்ஷணையாலே ஶரீரத்தைச் சொல்லுகிறது. ஜ்ஞாநத்துக்கு ஶரீரமென்று - ஜ்ஞாநஸாத₄நமான ஶப்₃த₃த்தைச் சொல்லுகிறது.** 2.

ப— 2. அவ:— அநந்தரம், உக்தமான மஹாபூ₄தங்களினுடைய கார்ய விஶேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

குன்றங்கள் அனைத்தும் — (காடி₂ந்யத்தாலே பூ₄மிகார்யமான) எல்லாப் பர்வதங்கள், **மேவுசீர்**—(ஸகலஜீவநத்வரூப) கு₃ணோந்மேஷத்தையுடையதாய் ஜலகார்ய விஶேஷமான, **மாரி**—வர்ஷம், **விளங்கு**—(ஔஜ்ஜ்வல்யத்தாலே) தேஜ: கார்யமான, **தாரகைகள்**—நக்ஷத்ராதி₃கள், (வாயுகார்யமான) **நா**—நாவில், **இயல்**—இயற்றியையுடைத்தான, **கலைகள்**—வித்₃யாஸ்த₂ாநங்கள், **ஞான்ம்**—அர்த்த₂ ஜ்ஞாநத்துக்கு, **நல்லாவி**—ஶரீரமாய், ஆகாஶகார்யமான ஶப்₃த₃விஶேஷங்கள்,

---

ஆதே₃— கீழில் திருவாய்மொழியில் கைங்கர்யத்தைப் பாரித்த இவருக்கு அவன் ஸர்வாத்மப₄ாவத்தைக் காட்டிக்கொடுக்கக்கண்டு அநுப₄வித்து வாசிகமாக அடிமை செய்கிறார் 'புகழுநல்லொருவ'னில். ஶ்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸாதி₃களெல்லாம் கையெடுத்துக் கூப்பிடாநின்றுள்ள வைலக்ஷண்யத்தையுடையனான அத்₃விதீய புருஷனென்பேனோ? ஒப்பில்லாத க்ஷமாதி₃கு₃ணங்களையுடைய பூ₄மியென்பேனோ? காரணத்வப்ரயுக்தமான புகரையுடைத்தாய், ஶ்ரமஹரமான ஜலமென்பேனோ? ஊர்த்₄வஜ்வலநஸ்வப₄ாவமான அக்₃நி என்பேனோ? அத்தை ஆற்றக்கடவதான காற்றென்பேனோ? பதா₃ர்த்த₂ங்களெல்லாம் 'தன் பக்கலிலே வர்த்திக்கும்படி அவகாஶப்ரதா₃நம் பண்ணும் ஆகாஶமென்பேனோ? நீர்க்களிப்பையும் தாபத்தையும் ஆற்றும் சந்த்₃ரஸூர்யர்களென்பேனோ? ஒன்றொழியாமே எல்லாமென்பேனோ? க்ருஷ்ணனைச்சொல்லும் ப்ரகாரம் ஏது? என்கிறார் "புகழுநல்லொருவன்" இத்யாதி₃யால். 1.

ப-என்கோ—என்று சொல்வேனே?**பாவு**—பரந்த,**சீர்**—கு₃ணவிபூ₄திகளையுடையனுய், **கண்ணன்**—எனக்கு ஸுலப₄னுய், **பங்கயம் கண்ணன் எம்மானை**—பங்கயம் போன்ற கண்ணழகாலே என்னைத் தோற்பித்துக்கொண்ட ஸ்வாமியை, **கூவுமாறு**— சொல்லும் ப்ரகாரம், **அறியமாட்டேன்**—அறியமாட்டுகிறிலேன்.

நல்லாவியென்றது-ஜ்ஞாநத்துக்கு அவ்யவதா₄நேந உத்பாத₃கமாகை. 2

இ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில்—கார்யவர்க்க₃த்தைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா:— **(கூவுமாறு இத்யாதி₃)** ப₄க்திபாரவஶ்யத்தாலே பாசுரமிட்டுச் சொல்லமாட்டேன் என்னுதல், இயத்தாராஹித்யத்தாலே சொல்லமாட்டேன் என்னுதலல்லது, அர்த்த₂ங்களில் அவிஶத₃மாயிருப்பதொன்றுண்டாய்ச் சொல்லுகிறாரல்லர். **(குன்றங்கள் இத்யாதி₃)** கீழ்ச்சொன்ன "பூமியென்கோ"(1) என்கிறதின் கார்யமாய், அதினுடைய காடி₂ந்யம் திரண்டாற்போலேயாய், பூ₄மிக்கு த₄ாரகமான பர்வதங்கள் என்பேனே? **(மேவுசீர் இத்யாதி₃)** திகழும் தண்பரவையினுடைய கார்யம். வடிவழகாலும் குளிர்த்தியாலும் எல்லாராலும் மேவப்படும் ஸ்வப₄ாவத்தையுடைய மேக₄ம் என்பேனே? இவர்க்கு இரண்டொரு கார்யமாயிருக்கிறதிறே திருமேனிக்குப் போலியாயிருக்கையாலே. **(விளங்கு இத்யாதி₃)** "தீயென்கோ"(1) என்கிறதின் கார்யம். விளக்கத்தையுடைய நக்ஷத்ராதி₃கள். **(நாவியல் கலைகள்)** "வாயுவென்கோ"(1) என்கிறதின் கார்யம். நாவாலே இயற்றப்பட்ட சதுஷ்ஷஷ்டி கலைகள். வாயுகார்யம் ப்ரயத்நம், ப்ரயத்நாபி₄வ்யங்க்₃யமிறே வித்₃யை; ஆகையாலே சொல்லுகிறது. **(ஞானநல்லாவி)** "நிகழுமாகாசம்" (1) என்றதின் கார்யம். ஜ்ஞாநத்துக்கு ஸாத₄நமான ஶப்₃த₃ம். ஆவியென்று-லக்ஷணையாலே ஶரீரத்தைச் சொல்லுகிறது. ஜ்ஞாந ஶரீரமென்று - ஜ்ஞாநஸாத₄நமான ஶப்₃த₃த்தைச் சொல்லுகிறது. கு₃ணவாசி ஶப்₃த₃த்தாலே கு₃ணியை நினைக்கிறது. நல்லாவியென்று-இந்த்₃ரியங்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது. **(பாவுசீர்க்கண்ணன்)** பரந்த கு₃ணங்களையுடைய க்ருஷ்ணன். **(எம்மான் பங்கயக் கண்ணனை)** தன் கண்ணழகாலே என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவனை. 2.

ச— அவ:— **இரண்டாம் பாட்டு. a கீழ்ச்சொன்ன பூ₄தபஞ்சகங்களுடைய கார்யங்களை க்ரமத்திலே பேசுகிறார்.**

வ்யா:— (கூவுமாறு) **பாசுரமிட்டழைக்கும்படி அறிகிறிலேன். கூவுதலாவது-அழைக்கை; b A"கூவக்கூவ நீ போதியேல்" என்னக்கடவதிறே. c ப₄க₃வத்ப்ரஸாத₃த்**

அ— இரண்டாம் பாட்டு. (கூவுமாறு இத்யாதி₃) a"குன்றங்கள்" என்று தொடங்கி, "ஞான நல்லாவியென்கோ" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி₃) b(கூவக்

ஜீ— இரண்டாம் பாட்டு. (கூவுமாறு இத்யாதி₃) a"குன்றங்கள்" என்று தொடங்கி "ஞான நல்லாவியென்கோ" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை *(கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி₃)*

*A பெரியாழ்திரு 1-4-5.

ஈ—தால் வந்த c_2 வெளிச்சிறப்பாலே அர்த்த$_2$மடைய ஜ்ஞாதமாயிராநின்றது. ப$_4$க்தி பாரவஶ்யத்தாலே பேசமாட்டுகிறிலேனென்னுதல்; d இயத்தாராஹித்யத்தாலே பேச மாட்டேனென்னுதல். (குன்றங்கள்) "பொருவில்சீர்ப்பூமி" (1) என்றதினுடைய கார்யம். e பூ$_4$மியினுடைய காடி$_2$ந்யம் ஓரிடத்திலே திரண்டாற்போலேயாய், f பூ$_4$மிக்கு ஆத$_4$ாரமாயிருக்கிற f_2பர்வதங்களென்பேனோ? g (மேவுசீர்) h"தண்பரவை"(1) என்ற தினுடைய கார்யம்; கண்டார் மேவும்படியான வடிவழகையும், குளிர்த்தியையுமுடைய மேக$_4$மென்பேனோ? i இவர்தமக்கு i_2 இரண்டொரு கார்யமிறே இது; j திருமேனியில் அழகுக்குப் போலியாயிருக்கையாலேயும் விடமாட்டார். (விளங்கு) "தீயென்கோ"(1)

அ—கூவ நீ போதியேல்) பெரியாழ்வார்திருமொழி. ஒருகால்போலே பலகாலும் அழையாநிற்க, கேளாதாரைப்போலே நீ போவுதியாகில். c[A] மயர்வற மதிநலம்பெற்றவர் "கூவுமாறு அறிய மாட்டேன்" என்பானென்? என்ன, (ப$_4$க$_3$வத்ப்ரஸாத$_3$த்தால் இத்யாதி$_3$) யத்$_3$வா, "அறிய மாட்டேன்" இத்யநபி$_4$த$_4$ாய, "கூவுமாறு அறியமாட்டேன்" இதி விஶேஷணப$_2$லிதம் ப$_4$ாவம் விஶத$_3$யந்நர்த்த$_2$மாஹ (ப$_4$க$_3$வத் ப்ரஸாத$_3$த்தால் இதி) c_2 வெளிச்சிறப்பு - ஜ்ஞாநவைஶத்$_3$யம். d இயத்தாராஹித்யாத் பரிச்சி$_2$த்$_3$ய வக்தும் ந ஶக்நோமீதி த்$_3$விதீய:. e (பூ$_4$மியினுடைய) இது- பார்த்தி$_2$வத்வத்$_3$யோதநார்த்த$_2$ம். f (பூ$_4$மிக்கு இத்யாதி$_3$) கு$_3$ணத்தோபாதி பூ$_4$மியும் உபாதே$_3$ய மாகையாலே, "புகழும்நல்"(1) என்று-கு$_3$ணத்தை விஶேஷித்தாற்போலே, "மேவுசீர், விளங்கு, நாவியல், ஞானநல்" என்று விஶேஷிக்கிற ப்ரகரணமாகையாலே, ப$_3$ஹுவசநகார்த்ஸ்ந்யோக்திக ளாலே பூ$_4$மிக்கு ஆத$_4$ாரத்வரூப விஶேஷணம் விவக்ஷிதமென்று தாத்பர்யம். ப$_3$ஹுவசநத்தாலே- குலபர்வதங்களை விவக்ஷித்து, "அனைத்தும்" என்கையாலே - கௌ$_3$ரவத்தை விவக்ஷித்து, குலபர்வதங்களுக்குப் புராணாதி$_3$ ப்ரஸித்$_3$த$_4$மான பூ$_4$த$_4$ரத்வத்தை விவக்ஷிக்கலாமிறே. h (தண் பரவையென்றதின் இத்யாதி$_3$) ஜலபூர்ணமான மேக$_4$த்தையிறே - "மாரி" என்று விவக்ஷிக் கிறது. தாரகாஸாதே$_3$ஶ்யத்தாலே, "மாரி" என்று - மழையை விவக்ஷியாமல் மேக$_4$த்தை விவக்ஷிக்கிறதே உசிதமென்று தாத்பர்யம். g "மேவுசீர்" இத்யத்ர, "சீர்" ஸௌந்த$_3$ர்யம், ஶைத்யஞ்ச. g,i "மேவுசீர்மாரி" இத்யஸ்ய - நான் மேவும் சீரையுடைய மாரி இத்யர்த்த$_2$ாந்தரம் ஹ்ருதி$_3$ நித$_4$ாய, "நான் மேவும் சீர்மாரி" இதி விஶேஷிதும் அதிரிக்தபூ$_4$தசதுஷ்டயகார்யே- ப்$_4$யோऽபி அஸ்ய மேக$_4$ஸ்ய விஶேஷ: க:? இத்யத்ராஹ (இவர்தமக்கு இரண்டொரு கார்யமிறே இதி) அயம் மேக$_4$விஷயாபி$_4$மாநவிஶேஷ: ப்ரயோஜநத்$_3$வயாயாத இத்யர்த்த$_2$:. j ததீ$_3$யத்வா காரேண உத்$_3$தே$_3$ஶ்யத்வம் கிஞ்சிந்நிமித்தம் ஜ்ஞாயதே; நிமித்தாந்தரம் கிம்? இத்யத்ராஹ (திரு

ஜீ—b (கூவக்கூவ இதி) பெரியாழ்வார்திருமொழி. பலகாலழையாநிற்க நீபோவுதியாகில் இத்யர்த்த$_2$:. c கூவமாட்டாமைக்கு அடியேதென்ன (ப$_4$க$_3$வத் ப்ரஸாத$_3$ இத்யாதி$_3$) c_2 வெளிச்சிறப்பு-ஜ்ஞாந வைஶத்$_3$யம். e (பூ$_4$மியினுடைய) என்றது-பார்த்தி$_2$வத்வத்$_3$யோதநார்த்த$_2$ம். f (பூ$_4$மிக்கு ஆத$_4$ார மாயிருக்கிற) என்றது "மேவுசீர், விளங்கு, நாவியல், ஞானநல்" என்று விஶேஷிக்கிற ப்ரகரண மாகையாலே பூ$_4$மிக்கு ஆத$_4$ாரத்வ ரூபவிஶேஷணம் இதுக்கும் விவக்ஷிதமென்று திருவுள்ளம் பற்றி. f_2"குன்றங்களனைத்தும்" என்று-குலபர்வதங்கள் விவக்ஷிதங்கள். g"சீர்"-என்று கு$_3$ண மாய், வடிவழகையும் குளிர்த்தியையும் சொல்லுகிறது; மேவுகை-விரும்புகை; மாரி - மேக$_4$ம். g,i இத்தை "மேவுசீர்" என்று விஶேஷிப்பானென்? என்ன (இவர் தமக்கு இத்யாதி$_3$) i_2 இரண் டொரு கார்யமென்றது - ததீ$_3$யத்வாகாரேணவும் உத்$_3$தே$_3$ஶ்யமாய், ஸாத்$_3$ருஶ்யத்தாலும் உத்$_3$ தே$_3$ஶ்யமாயிருக்கும் என்றபடி. இரண்டொரு கார்யமிறே-ப்ரயோஜநத்$_3$வயாயாதம் இத்யர்த்த$_2$:; j ததீ$_3$யத்வாகாரேண உத்$_3$தே$_3$ஶ்யத்வம் ஒரு நிமித்தம், நிமித்தாந்தரம் ஏதென்ன (திருமேனி

A 1-1-1.

ஈ-என்ற தேஜ:கார்யமான kவிளக்கத்தையுடைய **நக்ஷத்ராதி$_3$களென்பேனே? l இவை-எல்லாத் தேஜ:கார்யங்களுக்கும் உபலக்ஷணம்.** m(நாவியல்)**"வாயுவென்கோ"(1)என்ற வாயுகார்யம்;** nநாவாலே n$_2$ **இயற்றப்பட்ட சதுஷ்ஷஷ்டிகலைகள்;** oஶப்$_3$த$_3$ங்களினுடைய o$_2$**அபி$_4$வ்யக்தி வாயுகார்யமிறே;** pப்ரயத்நாபி$_4$வ்யங்க்$_3$யமாயிருக்கையாலே. qப்ரயத்நந்**தான்** q$_2$**வாயுவைத் தோற்றியிறேயிருப்பது.** r(ஞானநல்லாவியென்கோ) s**"ஆகாசமென்கோ"(1) என்ற** s$_2$ **ஆகாஶகு$_3$ணமிறே** ஶப்$_3$த$_3$**ம்.** t த்$_3$ரவ்யத்தினுடைய காரண

அ.-மேனியில் அழகுக்கு இதி) kவிளக்கத்தை-ப்ரகாஶத்தை. l(இவை எல்லாத் தேஜ: கார்யங்களுக்கும் உபலக்ஷணம்) இத்யபி$_4$த$_4$ாநாத் பூ$_4$தாந்தரைகைககார்யாபி$_4$த$_4$ாநஞ்ச - தத்தத்கார்யமாத்ரோபலக்ஷணமித்யுக்தம் ப$_4$வதி.m,nஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ம்(நாவாலேஇத்யாதி$_3$)n$_2$இயற்றப்பட்ட-சொல்லப்பட்ட. o சதுஷ்ஷஷ்டிகலாஶ்ச வாயுகார்யாணி கத$_2$ம் ப$_4$வந்தீத்யத்ராஹ (ஶப்$_3$த$_3$ங்களுடைய இதி) p ஶப்$_3$த$_3$ாபி$_4$வ்யக்தேர் வாயுகார்யத்வம் கத$_2$மித்யத்ராஹ (ப்ரயத்நாபி$_4$வ்யங்க்$_3$யேதி) q ப்ரயத்நாபி$_4$வ்யங்க்$_3$யத்வே வாயுகார்யத்வம் ஸித்$_3$த்$_4$யதி கிம்?இத்யத்ராஹ (ப்ரயத்நந்தான் இதி) அயமர்த்த$_2$:— "கலைகள்" இத்யநேந - ஶப்$_3$த$_3$ாபி$_4$வ்யக்திர் லக்ஷ்யதே; லக்ஷிதயா ஶப்$_3$த$_3$ாபி$_4$வ்யக்த்யா - தத்காரணபூ$_4$த: ப்ரயத்நோ லக்ஷ்யதே; ஏவம் லக்ஷிதலக்ஷிதேந ப்ரயத்நேந - தத்காரணபூ$_4$த - உத$_3$ாநவாயுர் லக்ஷித இதி. தது$_3$க்தம் த்$_3$ரவிடை$_3$:—A"உந்தியினின்றும் உதானவழிபிறந்து, கந்தமலிநெஞ்சு தலை கண்டத்து — வந்தபின், ஆசிறு அண்ணம் இதழ் இருமூக்கெனப், பேசுமெழுத்தின் பிறப்பு" இதி. பின், ஆசில், நா இதி பத$_3$பே$_4$த$_3$: r "ஞானநல்லாவியென்கோ"-வேத$_3$ாக்$_2$ய ஶப்$_3$த$_3$கு$_3$ணககார்யாகாஶமென்பேனோ ? இதி ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$:. கு$_3$ணுநாம் கு$_3$ண்யப்ருத$_2$க் ஸித்$_3$த$_4$த்வாத், "தே$_3$வத$_3$த்தஶ்ர்யாமோ யுவா லோஹிதாக்ஷ:"இத்யாதி$_3$ஷு கு$_3$ணவாசிஶப்$_3$த$_3$வத் அத்ராபி கார்யாகாஶ - கு$_3$ணபூ$_4$த - வேத$_3$ாக்$_2$யஶப்$_3$த$_3$ராஶிவாசீ 'ஞானநல்லாவி' இதிஶப்$_3$த$_3$: கு$_3$ணிபர்யந்தஸ்வார்த்த$_2$ாபி$_4$த$_4$ாயீ ப$_4$வதி, s நநு பூர்வக$_3$ாதே$_2$ாதி$_3$தாநாம் தத்வாநாம் கார்யாணி அத்ரோச்யந்த இத்யுக்தம்; கார்யாகாஶ: காரணாகாஶகார்யம் ப$_4$வேத்; தஸ்ய கு$_3$ணபூ$_4$தோ வேத$_3$ாக்$_2$ய ஶப்$_3$த$_3$ராஶி: கஸ்ய கார்யம் ப$_4$வேத்? இத்யத்ராஹ (ஆகாசமென்கோ என்ற இதி) t தத: கிம் இத்யத்ராஹ (த்$_3$ரவ்யத்தினுடைய இதி) கார்யாகாஶஸ்ய காரணபூ$_4$தோ ய: காரணாகாஶ:, தஸ்ய கு$_3$ணபூ$_4$தஶப்$_3$த$_3$ ஏவ கார்யாகாஶகு$_3$ணபூ$_4$த வேத$_3$ாக்$_2$ய

ஜீ-யில் அழகுக்கு இத்யாதி$_3$) (இருக்கையாலேயும்) என்ற சஶப்$_3$த$_3$த்தாலே-ததீ$_3$யத்வாகாரேணவும் விடமாட்டார் என்றபடி. o ஆகாஶகு$_3$ணமான ஶப்$_3$த$_3$ம் வாயுகார்யமானபடியென் ? என்ன (ஶப்$_3$த$_3$ங்களினுடைய இத்யாதி$_3$) p அதுக்கடி ஏதென்ன (ப்ரயத்ந இத்யாதி$_3$) q ப்ரயத்நாபி$_4$வ்யங்க்$_3$யமானல் வாயுகார்யத்வம் எப்படியென்ன (ப்ரயத்நந்தான் இத்யாதி$_3$) q$_2$ வாயுவைத் தோற்றியிறேயிருப்பது - வாயுவைக் காரணமாகவுடைத்தாயிறேயிருப்பது. ஆக, தால்வோஷ்ட$_2$புடாதி$_3$வ்யாபாரரூப ப்ரயத்நத்துக்கு நாபி$_4$வாயு காரணமாகையாலே பரம்பரயா ஶப்$_3$த$_3$ம் வாயுகார்யம் என்றபடி.m,n(நாவாலே)இத்யாதி$_3$வாக்யம்-ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ம்.n$_2$இயற்றப்பட்ட-சொல்லப்பட்ட. o$_2$ அபி$_4$வ்யக்தி-ப்ரகாஶ:. r"ஞானநல்லாவியென்கோ"என்று-"நிகழுமாகாசமென்கோ"(1) என்ற ஆகாஶகார்யத்தைச் சொல்லுகிறது. s "நல்லாவி" என்று அர்த்த$_2$பே$_3$ாத$_4$கமான ஸ்தூ$_2$லாகாஶகு$_3$ணபூ$_4$தஶப்$_3$த$_3$த்தைச் சொல்லுமதொழிய காரணாகாஶ கார்யமான ஸ்தூ$_2$லாகாஶத்தைச் சொல்லாதே என்ன (ஆகாஶமென்கோ என்ற இத்யாதி$_3$) s$_2$(ஆகாஶகு$_3$ணமிறே ஶப்$_3$த$_3$மென்றது) இங்குச் சொல்லுகிற ஶப்$_3$த$_3$ம் காரணாகாஶகு$_3$ணகார்யமான ஶப்$_3$த$_3$மிறே இத்யர்த்த$_2$:. ஆகையாலே காரணாகாஶகு$_3$ணகார்யத்தை கு$_3$ணகு$_3$ணிநோரைக்யவிவக்ஷயா ஆகாஶகார்யம் என்கிறது என்றபடி. t காரணகு$_3$ணம் கார்யகு$_3$ணத்துக்குக் காரணமோ? என்ன (த்$_3$ரவ்யத்தினுடைய இத்யாதி$_3$) த்$_3$ரவ்யத்தினுடைய - கார்யத்தினுடைய, காரணம் யாதொன்றுண்டு,

A

ஸ்ரீ—கு$_3$ணமேயிறே தத்$_3$க$_3$தகு$_3$ணத்துக்கும் காரணம், u தந்துக$_3$தமான ஶௌக்ல்யமே யிறே படக$_3$தமான ஶௌக்ல்யத்துக்கும் காரணம்; vபாரிஶேஷ்யாத் v$_2$ப்ரயத்நத்தாலே v$_3$ஆகாஶகு$_3$ணத்தையே சொல்லிற்றுமத்தனையிறே இதில்; w"ஆவி"என்று கொண்டு- w$_2$லக்ஷணையாலே ஶரீரத்தைச் சொல்லுகிறது;xஜ்ஞாநத்தைப் x$_2$பொதிந்துகொண்டிறே ஶப்$_3$த$_3$மிருப்பது. y இந்த்$_3$ரியாதி$_3$களைப் போலன்றிக்கே ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு ஸ்வதோ

அ—ஶப்$_3$த$_3$ராஶே: காரணமிதி யாவத். u கார்யத்$_3$ரவ்யக$_3$தகு$_3$ணஸ்ய தத்$_3$த்$_3$ரவ்யகாரணபூ$_4$த வஸ்துநோ கு$_3$ண ஏவ காரணம் இத்யத்ர த்$_3$ருஷ்டாந்தமாஹ (தந்துக$_3$தமான இதி) ஏதது$_3$க்தம் ப$_4$வதி - பூர்வக$_3$ாத$_2$ாயாம் ஆகாஶஶப்$_3$த$_3$: ஸகு$_3$ணகாஶபர:, நிரூபகேண விநா நிரூப்யாஸித்$_3$தே$_4$:; தஸ்மாத$_3$த்ராபி கு$_3$ணவிஶிஷ்டாகாஶகார்யபூ$_4$தஸ் ஸகு$_3$ணகாஶ உச்யத இதி. ஏவம் தர்ஹி வேத$_3$நித்யதாவ்யாகோப இதி சேந்ந, ஆநுபூர்வீநித்யதாயா வ்யாகோபா ப$_4$ாவாத். காரணகு$_3$ணா ஹி கார்யகு$_3$ணாநாரப$_4$ந்த இதி ப$_4$ாவ:. v நநு, "ஞானமும் நல்ல ப்ராணனுமென்பேனே?" இதி வா, 'ஜ்ஞாநத்தையுடைய நல்ல ஆத்மாவென்பேனே?" இதி வா அர்த்தே$_2$ா பூ$_4$யாத்; ஏவமதிப்ரயாஸேந ஸகு$_3$ண: கார்யாகாஶோऽபி$_4$தீ$_4$யத இதி வக்தவ்யம் கிம்? இத்யத்ராஹ (பாரிஶேஷ்யாதி$_3$தி) பூ$_4$தசதுஷ்டயகார்யாணாஞ்ச அபி$_4$ஹிதத்வாத் ஆகாஶ கார்யஸ்யைவ அவஶிஷ்டத்வாத் தஸ்யைவ அத்ர அவஶ்யம் வக்தவ்யத்வாதி$_3$த்யர்த்த$_2$:. v$_2$ நநு, "ஞானநல்லாவி" இத்யேதத் - கார்யாகாஶகு$_3$ணபூ$_4$தவேத$_3$ாக்$_2$யஶப்$_3$த$_3$ம் வத$_3$தி சேத், தத$_3$ாநீம் கு$_3$ணஸ்ய கு$_3$ண்யப்ருத$_2$க்ஸித்$_3$த$_4$த்வாத் ஸகு$_3$ணம் கார்யாகாஶம் வதே$_3$த்; அஸ்ய கார்யாகாஶ கு$_3$ணபூ$_4$த வேத$_3$ாக்$_2$யஶப்$_3$த$_3$ாபி$_4$த$_4$ாயித்வம் கத$_2$ம்? இத்யத்ராஹ(ப்ரயத்நத்தாலேஇதி)v$_3$(ஆகாஶ கு$_3$ணத்தையே இதி) கார்யாகாஶகு$_3$ணபூ$_4$த வேத$_3$ாக்$_2$யஶப்$_3$த$_3$மேவ இத்யர்த்த$_2$:. w ப்ரயத்நத: கார்யாகாஶகு$_3$ணபூ$_4$தவேத$_3$ாபி$_4$த$_4$ாநப்ரகார: க:? இத்யத்ராஹ (ஆவியென்று இதி) ஆவிஶப்$_3$த$_3$வாச்ய ப்ராணாத்மநோரிஹாபி$_4$த$_4$ாநுபபத்தே:, தாப்$_4$யாம் ஶரீரஸ்ய ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ ஸத்$_3$ப$_4$ாவாச்சேதி ப$_4$ாவ:. x தர்ஹி ஜ்ஞாநஸ்ய ஸமீசீநம் ஶரீரமித்யுக்தம் ஸ்யாத், ஶப்$_3$த$_3$ வாசித்வே கிமாயாதம்? இத்யத்ராஹ (ஜ்ஞாநத்தை இதி) x$_2$பொதிந்து கொண்டிருக்கை - ஸாத$_4$ந த்வேந வர்த்தநம். y வ்யாவர்த்யபூர்வகம் விஶேஷணஸ்யார்த்த$_2$மாஹ (இந்த்$_3$ரியாதி$_3$களை இதி) ஆதி$_3$ஶப்$_3$த$_3$ாத் - அநுமாநமுச்யதே; "இந்த்$_3$ரியாணாமபி ப$_4$ாஷ்யே ஸ்வதோ நிர்த்தே$_3$ாஷத்வ ப்ரதிபாத$_3$நாத் தத$_3$ாநுகு$_3$ண்யேந ஸ்வதோ தே$_3$ாஷமின்றிக்கே இருக்கிற இந்த்$_3$ரியாதி$_3$

ஸ்ரீ—அதினுடைய கு$_3$ணம் கார்யக$_3$தகு$_3$ணத்துக்குக் காரணம் என்றபடி. uஅதெங்கே கண்டோம்? என்ன (தந்துக$_3$தேத்யாதி$_3$) v அப்போதும் ஆகாஶகு$_3$ணகார்யமாகையாலே கு$_3$ணகு$_3$ணிகளுக்கு ஐக்யத்தை விவக்ஷித்து காரணகாஶகார்யமென்னலாம் என்று ஶப்$_3$த$_3$த்தைச் சொல்லுமதொழிய, கார்யாகாஶத்தைச் சொல்லாதே என்ன (பாரிஶேஷ்யாதி$_3$த்யாதி$_3$) பாரிஶேஷ்யாத் என்றது-கீழே காரணமான பூ$_4$தங்களினுடைய கார்யங்களைச் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலே இத்யர்த்த$_2$:. v$_2$ ப்ரயத்நத்தாலே - க்ருச்ச்$_2$ராத். v$_3$ (ஆகாஶகு$_3$ணத்தையே சொல்லிற்றுமத்தனை) என்றது - கு$_3$ணம் நிராத$_4$ாரமாயிராமையாலே கு$_3$ணிபர்யந்தாபி$_4$த$_4$ாநம்பண்ணி, கார்யாகாஶத்தையே சொல்லுகிறது என்றபடி. w (ஆவியென்று இதி) "ஆவி" என்று-ப்ராணனும், ப்ராணாஶ்ரயமான ஶரீரத்தை லக்ஷிக்கிறது என்றபடி. x ஆனாலும் "ஆவி" என்று - ஶப்$_3$த$_3$த்தைச் சொல்லும்படி எப்படியென்ன (ஜ்ஞாநத்தை இத்யாதி$_3$) x$_2$பொதிந்துகொண்டிருக்கை- நிறைத்துக்கொண்டிருக்கை. ஸாத$_4$நத்வேந வர்த்தநம் இத்யர்த்த$_2$:. ஆக, அர்த்த$_2$ஜ்ஞாநத்துக்கு ஶரீரமாம்போது ஶப்$_3$த$_3$ மாகவேணுமிறே என்று இவ்வழியாலே "ஆவி" என்று-ஶப்$_3$த$_3$த்தைச் சொல்லுகிறது என்றபடி. yஜ்ஞாநஸாத$_4$ந ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு நன்மை ஏதென்ன (இந்த்$_3$ரிய இத்யாதி$_3$) ஆதி$_3$ஶப்$_3$தே$_3$ந அநு மாநமுச்யதே. rஇத்தால்-ஆவிஶப்$_3$த$_3$ம்-ஶப்$_3$த$_3$கு$_3$ணககார்யாகாஶபரம்; r$_1$,r$_2$ "கஸ்கள்ளன்கோ"

ஈ—தோ3ஷமில்லாமையாலே-‘ நல்லாவி’’**என்கிறார்.** (z பாவுசீர்க்கண்ணன்) **1.“विदितः”** **(விதி3த:) என்கிறபடியே எங்குமொக்கப் பரம்பின கல்யாணகு3ணங்களையுடைய க்ருஷ்ணன்.** (எம்மான் இத்யாதி3) **கண்ணழகாலேயாயிற்று இவரை** a ஒடி-

---

அ—களைப்போல்-ஶப்3த3த்துக்கு தே3ாஷம் இல்லாமையாலே நல்லாவியென்கிறார்’’ இதி கேசித்3 யோஜயந்தி ; தந்ந ; வ்யாவர்த்யாஸித்3தே4 :, அத்4யாஹாராத், யோஜநாவ்யத்யயாச்ச. தஸ்மாதி3ந்த்3ரியாணும் ஸ்வதோ நிர்த்தே3ாஷத்வேऽபி காசகாமிலாதி3வஶாத் ஸதே3ாஷத்வமபி கேஷாஞ்சிதி3ந்த்3ரியாணும் வா, காலபே4தே3ந ஸர்வேஷாம் இந்த்3ரியாணும் வா ப4வதி ; ததே2ாபாதி4வஶாத3பி ஸ்வத: - ஸ்வரூபேண வேத3த்வாவச்சே2தே3நைவ வேத3ாநாம் தே3ாஷாப4ாவாத் - “ நல்லாவி ” இத்யபி4த3த4ாதீத்யர்த்த2:. யத்3வா (238q)(ப்ரயத்நந்தான் வாயுவை) என்று அதின் கர்மம் சொல்லுகையாலே தோற்றுவித்து என்றபடி. அத2வா, (238q2) (வாயுவைத் தோற்றி) வாயுவுக்கு முதலாயென்று. v2 ப்ரயத்நமென்று-ஸ்ப்ருஷ்டதாதி3 ப்ரயத்நங்களைச்சொல்லுகிறது; அது வாயுவைத் தோற்றிவருமிறே. தத்ர “நாபி4ப்ரதே3ஶாத் ப்ரயத்நப்ரேரிதோ வாயு: ப்ராணோ நாம ஊர்த்4வமுத்க்ரமந் உர:ப்ரப்4ருதீநாம் ஸ்த2ாநாநாம் அந்யதரஸ்மிந் ஸ்த2ாநே ப்ரயத்நேந விதா4ர்யதே ; ஸ விதா4ர்யமாண: ஸ்த2ாநமபி4ஹந்தி ; தஸ்மாத் ஸ்த2ாநாபி4கா4தாத் த்4வநிருத்பத்3யதே ஆகாஶே ; ஸா - வர்ணஶ்ருதி: ஸ: - வர்ணஸ்யாத்மலாப4:. தத்ர த்4வநாவுத்பத்3யமாநே யதா3 ஸ்த2ாநகரணபர்யந்தா: பரஸ்பரம் ஸ்ப்ருஶந்தி, ஸா - ஸ்ப்ருஷ்டதா, ஈஷத் யதா3 ஸ்ப்ருஶந்தி, ஸா - ஈஷத்ஸ்ப்ருஷ்டதா ; ஸாமீப்யேந யதா3 ஸ்ப்ருஶந்தி, ஸா - ஸம்வ்ருததா. தூ3ரேண யதா3 ஸ்ப்ருஶந்தி, ஸா - விவ்ருததா, ஏதே சத்வார: ஆப்4யந்தரப்ரயத்நா:. ஆப்4யந்தரத்வம் புநரேஷாம் ஸ்த2ாநகரணவ்யாபாரேணோத்பத்திகால ஏவ ப4ாவாத்’’இதி ஶாப்3தி3கா:. 238m“நாவியல்’’என்கையாலே ஸ்தூ2லஶப்3த3ம் சொல்லப்பட்டது, அதுவேயிறே வாயுகார்யம். 238s2 (கு3ணமிறே ஶப்3த3ம்) ஸௌக்ஷ்ம ஶப்3த3ம் என்றபடி. 238n2 (சதுஷ்ஷஷ்டிகலைகள்) என்றும், 238s2 (கு3ணம்) என்றும்-ஸ்தூ2லஸௌக்ஷ்மரூபவிப4ாக3ம் விவக்ஷிதம் ; கு3ணமென்கையாலே - அவஸ்த2ாந்தரவ்யவச்சே2த3ம் தோன்றுகிறது. 238t ஆகில், “ஞான நல்லாவி’’ என்னும்படி எங்ஙனே? ஸ்தூ2லஶப்3த3மிறே ஜ்ஞாந ஜநகமென்ன (த்3ரவ்யத்தினுடைய இத்யாதி3) ஸ்வகார்யமான ஸ்தூ2லஶப்3த3முகே2ந ஜ்ஞாநஜநகம் என்றபடி. 239v ஜ்ஞாநஜநகத்வம்சொல்லுகையாலே ஸ்தூ2லஶப்3த3ந்தன்னையே சொல்லிற்றாலோ? முதல்தன்னிலே “ஆவி’’ என்று - ஶப்3த3த்தைத்தான் சொல்லும்படி எங்ஙனே? என்ன (பாரிஶேஷ்யாத் இத்யாதி3) “ நாவியல் கலைகள் ’’ என்று முன்னே சொல்லுகையாலும், ஜ்ஞாநஸம்ப3ந்த4ஞ்சொல்லுகிற இதுவும், ஆகாஶ ஸம்ப3ந்த4ஞ்சொல்லுகிற இதுவும் ஶப்3த3த்துக்கே உசிதமாகையாலும் ஸௌக்ஷ்மஶப்3த3த்தையே சொல்லுகிறது. 239w2 ப்ரயத்நத்தை விவரிக்கிறார் (லக்ஷணையாலே என்று) 239x2 (பொதிந்துகொண்டு) என்கையாலே, ஞானஶப்3த3ம்-அர்த்த2பரமென்றும் தோன்றுகிறது;அப்படி நிர்வஹித்தாலும் குறையில்லை. z பாவுகை - பரவுகை. a ஒடியெறிகை - அப்பால் போகவொட்டாமை. அந்யத்ர க3ந்துமஶக்ததா

ஜீ—என்கிறவிடத்தில் கலாஶப்3த3ம் - ஶப்3த3ாபி4வ்யஞ்ஜக ப்ரயத்நஜநக வாயுபரம். இப்படி சொல்லுகிறதுக்கடி - பூ4தங்களினுடைய அவஸ்த2ாவிஶேஷங்களான கார்யங்களைச் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலே. z பாவுகை - பரவுகை. a ஒடியெறிந்தது - காற்கட்டிற்று ; அப்பாற்போக

ப்ர— (இரண்டாம் பாட்டு) (கூவுமாறு இத்யாதி3) (பாவுசீர்) 1. सुन्दरकाण्डे (२१) रावणं प्रति सीताया हितोपदेशः — “विदितस्स हि धर्मज्ञश्शरणागतवत्सलः। तेन मैत्री भवतु ते यदि जी[illegible]च्छसि ॥२०॥”

3\. பங்கயக் கண்ண னென்கோ பவளச்செவ் வாய னென்கோ
அங்கதி ரடிய னென்கோ வஞ்சன வண்ண னென்கோ
செங்கதிர் முடிய னென்கோ திருமறு மார்ப னென்கோ
சங்குசக் கரத்த னென்கோ சாதிமா ணிக்கத் தையே.

ஈ—யெறிந்தது. b "பங்கயக்கண்ணன்" **என்றத்தோடு,** "குன்றங்களனைத்தும்" **என்றத்தோடு வாசியற்றிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு.** c "c$_2$A 'பெரும்புறக்கடல்' **என்கிற திருமொழி நிர்வஹிக்கிற க்ரமத்திலே,** 'குன்றங்களனைத்தும்' **என்றது - B 'நின்ற குன்றத்தினை நோக்கி' என்னுமாபோலே வடிவுக்குப் போலியாய்,** 'மேவுசீர் மாரி' **என்று மேக$_4$த்தைச் சொன்னவிடம் திருநிறத்துக்குப் போலியாயிருக்கிறது" என்று c$_3$ நிர்வஹிப்பாருமுண்டு.** **2.**

அ—*கரணம் இத்யர்த்த$_2$:.* b"பங்கயக்கண்ணன்" என்றத்தோடே, "குன்றங்களனைத்துமென்கோ" என்றத்தைச் சேர்த்துச் சொல்லுவானென்? என்னில் (பங்கயக்கண்ணன் என்றத்தோடு இத்யாதி$_3$) c$_2$ (பெரும்புறக்கடல் இதி) திருமொழி. ஸாமாநாதி$_4$கரண்யமாகவன்றிக்கே, கடல்போலே என்று போலியாக நிர்வஹிக்கிற க்ரமத்திலே என்றபடி. c ததீ$_3$யத்வாகாரேணோத்$_3$தே$_3$ஶ்யத்வேநாநுஸந்த$_4$ாநபரத்வம் விஹாய த்$_3$ருஷ்டாந்தபரதயாபி நிர்வஹந்தீத்யர்த்த$_2$:. c$_3$ ப்ரகரணஸாங்க$_3$த்யம் "விளங்கு தாரகைகள்" இத்யாத்$_3$யஸாங்க$_3$த்யஞ்ச ஹ்ருதி$_3$ நித$_4$ாயோக்தம் (நிர்வஹிப்பாருமுண்டு இதி) "பாவுசீர்க்கண்ணனெம்மான் பங்கயக்கண்ணனை-குன்றங்களனைத்துமென்கோ இத்யாரப்$_4$ய, ஞானநல்லாவியென்கோ - கூவுமாறு அறியமாட்டேன்" இத்யந்வய:. **2.**

ஜீ—வொட்டாதே பண்ணிற்று என்றபடி. b "பங்கயக்கண்ணன்" என்றத்தோடே "குன்றங்கள் அனைத்துமென்கோ" என்றத்தைச் சேர்த்துச் சொல்லுவானென்? என்ன (பங்கயக்கண்ணன் என்றத்தோடு இத்யாதி$_3$) c (பெரும்புறக்கடல் இத்யாதி$_3$) A "பெரும்புறக்கடல்" என்கிற திருமொழியிலே - ஸாமாநாதி$_4$கரண்யமாகவன்றிக்கே, 'பெரும்புறக்கடல்போலே இருக்கிறவன்' என்று போலியாக நிர்வஹிக்கிற க்ரமத்திலே என்றபடி. "பாவுசீர்க்கண்ணனெம்மான் பங்கயக் கண்ணனை - குன்றங்கள் அனைத்துமென்கோ இத்யாரப்$_4$ய, நல்லாவியென்கோ - கூவுமாறு அறியமாட்டேன்" இத்யந்வய:, 1. "**விதி$_3$தஸ்ஸ ஹி த$_4$ர்மஜ்ஞஶ்ஶரணாக$_3$தவத்ஸல: । தேந மைத்ரீ ப$_4$வது தே யதி$_3$ ஜீவிதுமிச்ச$_2$ஸி ॥**" இதி ஸுந்த$_3$ரகாண்டே$_3$ ராவணம் ப்ரதி ஸீதா. **2.**

ஆதே$_3$— இரண்டாம் பாட்டு. பாசுரமிட்டு அழைக்கும்படி அறிகிறிலேன்; பூ$_4$மியின் கார்யமான பர்வதங்களெல்லாமென்பேனோ? கண்டார் மேவும்படியான வடிவழகையும் குளிர்த்தியையுமுடைய ஜலகார்யமான மேக$_4$மென்பேனோ? தேஜ:கார்யமான விளக்கத்தையுடைய நக்ஷத்ராதி$_3$களென்பேனோ? வாயுகார்யமான நாவாலே இயற்றப்பட்ட சதுஷ்ஷஷ்டிகலைகளென்பேனோ? ஆகாஶகார்யமாய், ஜ்ஞாநத்தைப் பொதிந்துகொண்டுமிருக்கிற ஶப்$_3$த$_3$மென்பேனோ?—எங்கு மொக்கப் பரம்பின கல்யாணகு$_3$ணங்களையுடையனாய், புண்ட$_3$ரீகாக்ஷனாய், எனக்கு ஶேஷியாயிருக்கிற க்ருஷ்ணனை என்கிறார் "கூவுமாறு" இத்யாதி$_3$யால். **2.**

 A பெரியதிரு 7-10. B 4-4-4.

ஆ— 3. வ்யா:— (பங்கயக்கண்ணன்) அஶேஷதே₃ாஷப்ரத்யநீகமாய், கல்யாணைக தாநமாய், நிரதிஶய தேஜோமயமாய், நிரதிஶய தீ₂ப்தியுக்த தி₃வ்யபூ₄ஷணயுத₄விஶிஷ்டமான தி₃வ்யரூபத்தையுடையவனென்று சொல்லுகிறது. 3.

ஒ— அவ:— மூன்றும் பாட்டில் — இந்த விபூ₄தியோக₃ம் அவனுடைய அப்ராக்ருதமாய், தி₃வ்யபூ₄ஷணதி₃களாலே அலங்க்ருதமான திருமேனியோடொக்கத் தகுதியாயிருக்குமென்னுமிடந்தோற்றுகைக்காக, விபூ₄திகத₂நத்தின் நடுவே அவனுடைய திருமேனியின் அழகைப் பேசுகிருர். மற்றைப் பாட்டுக்களிலும் அவனுடைய அஸாத₄ாரணமான படியைப் பேசினவிடங்களுக்கும் இதுவே ப்ரயோஜநம். கதிரென்று - ஒளி.

வ்யா:— (சாதிமாணிக்கத்தை) **சாதிமாணிக்கமென்றது - நிர்த்தே₃ாஷமாய் ஸஹஜமான அழகையுடையவன் என்கை. 3.**

ப— 3. அவ:— அநந்தரம், இந்த ப்ரகாரங்களினுடைய ஆநுரூப்யஸூசநார்த்த₂மாக மத்₄யே அஸாத₄ாரணவிக்₃ரஹத்தை அநுஸந்தி₄க்கிருர்.

சாதி-ஆகரஜமான, **மாணிக்கத்தை**-மாணிக்கம்போலே (அத்யுஜ்ஜ்வலமான) விக்₃ரஹத்தையுடையவனை, **பங்கயம்**—பங்கயம்போலும், **கண்ணன்**—கண்ணை யுடையவன், **பவளம்**—பவளம்போலும், **செம்**—சிவந்த, **வாயன்**—வாயன், **அம்**—த₃ர்ஶநீயமாய், **கதிர்**—ஒளிவிடுகிற, **அடியன்**—திருவடிகளையுடையவன், **அஞ்சனம்**—அஞ்ஜநம்போலும், **வண்ணன்**—நிறத்தையுடையவன், **செம்**—சிவந்த, **கதிர்**—ப்ரபை₄யையுடைத்தான, **முடியன்** — திருவபி₄ஷேகத்தையுடையவன், **திரு** — லக்ஷ்மீஸ்த₂ாநமான, **மறு**—(ஸ்ரீவத்ஸத்தாலே) சிஹ்நிதமான, **மார்பன்**—திருமார்பை யுடையவன், **சங்குசக்கரத்தன்** — (அந்த:புரத்துக்குக் காவலென்னலாம்படியான) ஆயுத₄பூர்த்தியையுடையவன், **என்கோ**—என்று சொல்லுவேனோ? 3.

இ— அவ:— மூன்றும் பாட்டில் — அஸாத₄ாரணமான விக்₃ரஹத்தை அநுப₄விக்கிருர். விபூ₄தியின் நடுவே தி₃வ்யமங்க₃ள விக்₃ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது-விபூ₄தியும் திருமேனியோபாதி தகுதியாயிருக்குமென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக.

வ்யா:— **(பங்கயக்கண்ணன் இத்யாதி₃)** கிட்டினரோடு முதலுறவு பண்ணும் கண். **(பவளச்செவ்வாயன்)** கண்ணழகிலே துவக்குண்டாரை ஆத₃ரித்து ஸ்மிதம் பண்ணும்போதைத் திருவத₄ரத்தின் பழுப்பை அநுப₄விக்கிருர். **(அங்கதிரடியன்)** நோக்குக்கும் முறுவலுக்கும் தோற்ருர் விழும் திருவடிகள். **(அஞ்சனவண்ணன்)** திருவடிகளிலே விழுந்தார்க்கு அநுப₄ாவ்யமாய், ஶ்ரமஹரமாய், ஶுப₄ாஶ்ரயமான வடிவு. **(செங்கதிர்முடியன்)** அநுப₄விக்கிற விஷயம் ப்ராப்தமுமாய், ஸர்வாதி₄கமுமாயிருக்கிறபடியைக் கோட்சொல்லித் தருகிற திருவபி₄ஷேகம். செம்மை - அழகு. **(திருமறுமார்பன்)** அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைக்கண்டு அகலவேண்டாதபடியான லக்ஷ்மீஸம்ப₃ந்த₄த்தைச் சொல்லுகிறது. திருவையும் மறுவையுமுடைய மார்பை

இ—யுடையவன். **(சங்கு)** "இவர்கள் சேர்த்திக்குஎன்வருகிறதோ?" என்று ப$_4$யப்பட வேண்டாதபடி ஆழ்வார்களையுடையவன். A "வடிவாய் நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு" என்று, A "வடிவார் சோதிவலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு" என்னக்கடவதிறே. **(சாதிமாணிக்கத்தையே)** ஆகரத்திலே பிறந்ததாய், பெருவிலையனான ரத்நம்போலே ஶ்லாக்$_4$யமான திருமேனியையுடையவன். நிர்த்தோ$_3$ஷமாய் ஸஹஜமான அழகையுடையவன் என்கை. 3.

ஈ— அவ:— மூன்றும் பாட்டு. a ஜக$_3$ச்ச$_2$ரீரனாய் நின்றத்தோடு அஸாத$_4$ாரண விக்$_3$ரஹயுக்தனாய் நின்றத்தோடு a$_2$வாசியற்றிருக்கையாலே, ஜக$_3$த$_3$ாகாரனாய் நின்ற நிலையோடே அஸாத$_4$ாரண விக்$_3$ரஹத்தையும் சேர்த்து அநுப$_4$விக்கிறார்.

வ்யா:— (பங்கயக்கண்ணனென்கோ) **b சேதநரோடு கலப்பது b$_2$ கண்வழியேயிறே. c தம்மோடு முதலுறவு பண்ணின கண்ணழகைச் சொல்லுகிறார்.** (பவளச்செவ்வாயனென்கோ) **d அந்நோக்குக்குத் தப்பினாலும் தப்பவொண்ணாத முறுவலைச் சொல்லுகிறது.** (அங்கதிரடியனென்கோ) **e நோக்குக்கும் ஸ்மிதத்துக்கும் தோற்றார் விழும் நிலத்தைச் சொல்லுகிறது. f அழகிய புகரையுடைய திருவடிகளையுடையவனென்பேனோ?** (அஞ்சனம்) **அத்திருவடிகளிலே விழுந்தார்க்கு அநுப$_4$ாவ்யமான வடிவைச் சொல்லுகிறது. g** (செங்கதிர்முடியனென்கோ) **g$_2$ இது ப்ராப்தவிஷயத்தில் அநுப$_4$வமென்னுமிடத்தைக் காட்டித்தருவது ஶேஷித்வப்ரகாஶகமான திருவபி$_4$ஷேக**

அ— மூன்றும் பாட்டு. (பங்கயக்கண்ணன் இத்யாதி$_3$) a ஜக$_3$த$_3$ாகாரத்தைச் சொல்லுகிற ப்ரகரணத்திலே அஸாத$_4$ாரண விக்$_3$ரஹத்தைச் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார் (ஜக$_3$ச்ச$_2$ரீரனாய் இத்யாதி$_3$) a$_2$ (வாசியற்றிருக்கையாலே இதி) ததீ$_3$யத்வேநோத்$_3$தே$_3$ஶ்யதாயாம் விஶேஷாப$_4$ாவாதி$_3$த்யர்த்த$_2$:. b ப்ரத$_2$மதோ த்$_3$ருஷ்ட்யபி$_4$த$_4$ாநஹேதுமாஹ (சேதநரோடு இதி) b$_2$ (கண்வழியே இதி) த்$_3$ருஷ்டிப$_3$ந்த$_4$பூர்வகம் இத்யர்த்த$_2$:. 1. "ஜிதந்தே புண்ட$_3$ரீகாக்ஷ" என்றானிறே சேதநரில் ப்ரத$_4$ாநனான சதுர்முக$_2$ன்; அந்தக் கண்ணையும் தண்ணளியையுங் கண்டு அவிக்ருதனாயிருக்குமாகில் சைதந்யமில்லையாமித்தனை என்று திருவுள்ளம். c (தம்மோடு முதலுறவு பண்ணின) ஆகையாலே தம்மோடு முதலுறவு பண்ணின என்றபடி. d ஸமபி$_4$வ்யாஹாரதாத்பர்யம் (அந்நோக்குக்கு இத்யாதி$_3$) e தாத்பர்யம் (நோக்குக்கும் இத்யாதி$_3$) f ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (அழகிய இத்யாதி$_3$) g$_2$ (இது ப்ராப்தவிஷயத்தில் இதி) 2. "ஆதி$_4$ராஜ்யமதி$_4$கம் பு$_4$வநாநாமீஶ! தே பிஶுநயந் கில மௌளி:। சூளிகாமணி ஸஹஸ்ரமரீசேர் ஹஸ்திபூ$_4$ஷண! ப$_4$வத்

ஜீ— மூன்றும் பாட்டு. (பங்கயக்கண்ணன் இத்யாதி$_3$) a விபூ$_4$தியோக$_3$ம் சொல்லுகிற ப்ரகரணமான இத்திருவாய்மொழியில் அஸாத$_4$ாரண விக்$_3$ரஹயோக$_3$ஞ்சொல்லுகிறதென்? என்ன (ஜக$_3$ச்ச$_2$ரீரனாய் இத்யாதி$_3$) a$_2$ வாசியற்றிருக்கையாலே - ததீ$_3$யத்வேநோத்$_3$தே$_3$ஶ்யதாயாம் விஶேஷமில்லாமையாலே. b முந்துறக் கண்ணழகைச் சொல்லுவானென்? என்ன (சேதநரோடு இத்யாதி$_3$) b$_2$ கண்வழியே - த்$_3$ருஷ்டிப$_3$ந்த$_4$பூர்வகம் இத்யர்த்த:. c ஆகையாலே (தம்மோடு முதலுறவு பண்ணின) என்று கூட்டுவது. d ஸமபி$_4$வ்யாஹாரதாத்பர்யம் (அந்நோக்குக்கு இத்யாதி$_3$) e தாத்பர்யம் (நோக்குக்கும் இத்யாதி$_3$) f ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (அழகிய இத்யாதி$_3$) g$_2$ தாத்பர்யம் (இது ப்ராப்த இத்யாதி$_3$) g செங்கதிர்முடியன் - சிவந்த ப்ரபை$_4$யையுடைய திரு

A திருப்பல்லாண்டு 2.

ஈ—மிறே. (திருமறுமார்பனென்கோ) h திருவபி$_4$ஷேகத்தைக் கண்டால் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை அநுஸந்தி$_4$த்து h$_2$ இரும்க்குமத்தைத் தவிர்த்துத்தருவது லக்ஷ்மீஸம்ப$_3$ந்த$_4$மிறே. i திருவையும் மறுவையும் மார்பிலேயுடையவனென்பேனோ ? (சங்கு இத்யாதி$_3$) j "இச்சேர்த்திக்கு என் வருகிறதோ" என்று அஸ்த$_2$ாநே ப$_4$யஶங்கைபண்ணும் ப்ரேமாந்த$_4$ருடைய j$_2$ வயிறெரித்தலைத் தவிர்ப்பது தி$_3$வ்யாயுத$_4$ங்களிறே; k A "வடிவாய் நின்வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு" என்ன, A "சுடராழியும் பல்லாண்டு" என்னநின்றார்களிறே. (சாதி இத்யாதி$_3$) l போலியன்றிக்கே ஆகரத்திலே பிறந்து நன்றான மாணிக்கம்போலே நிர்த்தே$_3$ாஷமாய், ஸ்வதஸ்ஸித்$_3$த$_4$மான வடிவழகையுடையவனை. 3.

அ—யுத$_2$யாத்$_3$ரி: ||" 1. "கிரீடசூட$_3$ரத்நராஜிராதி$_4$ராஜ்யக(ஜ)ல்பிகா | முகே$_2$ந்து$_3$காந்திருந்முக$_2$ம் தரங்கி$_3$தேவ ரங்கி$_4$ண:||" "அங்கதிர்" என்று-ஶேஷித்வம் சொல்லிற்றே, தத்ப்ரகாஶகமான திருவபி$_4$ஷேகம் என்றபடி. h$_2$ இரும்க்குமத்தை-சேதநன் இரும்க்குமத்தை என்றபடி. i "திரு" என்கிறது - மறுவுக்கு விஶேஷணமோ? என்ற ப்$_4$ரமத்தை நிவர்த்திப்பிக்கிறார் (திருவையும் இத்யாதி$_3$) அம்மறுவுக்குப் பிரிவுண்டாகிலாயிற்று இவளுக்குப் பிரிவுள்ளதென்று தோன்றுகைக்காக இரண்டையும் கூட அருளிச்செய்கிறார் என்று கருத்து. j பிராட்டியைச்சொன்ன அநந்தரம் ஆழ்வார்களைச் சொல்லுகிறதென் ? என்ன (இச்சேர்த்திக்கு இத்யாதி$_3$) j$_2$ (வயிறெரித்தலைத் தவிர்ப்பது தி$_3$வ்யாயுத$_4$ங்களிறே) ஆகையாலே "திருமறுமார்வன்" என்ற அநந்தரத்திலே "சங்குசக்கரத்தன்" என்றது என்றபடி. k லக்ஷ்மீவைஶிஷ்ட்யாநுஸந்த$_4$ாநாநந்தரம் அஸ்த$_2$ாநே ப$_4$யஶங்காம் க்ருதவந்தஸ் ஸந்தி கிம் ? இத்யத்ராஹ (வடிவாய்நின்வலம் இதி) லக்ஷ்மீ வைஶிஷ்ட்யாநுஸந்த$_4$ாநேந அஸ்த$_2$ாநே ப$_4$யஶங்காயாம் ஜாதாயாம், தந்நிவ்ருத்த்யர்த்த$_2$ம் ப$_4$க$_3$வதா ஸ்ரீஸு$_3$த$_3$ர்ஶநே ப்ரத$_3$ர்ஶிதே ஸதி, தஸ்யாபி மங்க$_3$ளாஶாஸநம் குர்வந்தி கிலேத்யர்த்த$_2$:. l "சாதி" என்றதிலே நோக்காக (போலியன்றிக்கே இத்யாதி$_3$) ரத்நஸத்$_3$ருஶமித்யேதாவந்மாத்ரம் விநா இத்யர்த்த$_2$:. 3.

ஜீ—வபி$_4$ஷேகத்தை உடையவன் இத்யர்த்த$_2$:. h திருவபிஷேகாநந்தரம் பிராட்டியைச் சொல்லுகிறதுக்கு ப$_4$ாவம்(திருவபி$_4$ஷேகத்தை இத்யாதி$_3$) iஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (திருவையும்இத்யாதி$_3$) jபிராட்டிக்கு அனந்தரம்ஆழ்வார்களைச் சொல்லுகிறதென்?என்ன(இச்சேர்த்திக்குஇத்யாதி$_3$) j$_2$,kவயிறெரித்தலைத் தவிர்க்கைக்கு உடலாயிருக்குமோ? என்ன (வடிவாய் இத்யாதி$_3$) l "சாதி" என்றதிலே நோக்காக (போலியன்றிக்கே இத்யாதி$_3$) ரத்ந ஸத்$_3$ருஶமித்யேதாவந்மாத்ரமன்றிக்கே இத்யர்த்த$_2$:. சாதி மாணிக்கத்தை - பங்கயக்கண்ணனென்கோ இத்யாரப்$_4$ய அந்வய:. 3.

ஆதே$_3$— மூன்றாம் பாட்டு. பங்கயம்போன்ற கண்ணையுடையவனென்பேனோ ? பவளம்போல் சிவந்த வாயையுடையவனென்பேனோ ? அழகிய புகரையுடைய திருவடிகளையுடையனென்பேனோ? அஞ்ஜநம்போல் கறுத்த வடிவழகையுடையவனென்பேனோ ? ஶேஷித்வப்ரகாஶகமாய், சிவந்த கதிரையுடைய திருவபி$_4$ஷேகத்தையுடையவனென்பேனோ ? திருவையும் மறுவையும் மார்பிலேயுடையவனென்பேனோ ? இச்சேர்த்திக்குக் காவலாயிருக்கிற ஆழ்வார்களையுடையவனென்பேனோ ?—போலியன்றிக்கே ஆகரத்திலே பிறந்து நன்றான மாணிக்கம்போலே நிர்த்தே$_3$ாஷமாய், ஸ்வதஸ்ஸித்$_3$த$_4$மான வடிவழகையுடையவனை என்கிறார் "பங்கயக்கண்ணன்" இத்யாதி$_4$யால். 3.

A திருப்பல்லாண்டு 2.

4. சாதிமா ணிக்க மென்கோ சவிகொள்பொன் முத்த மென்கோ
சாதிநல் வயிர மென்கோ தவிவில்சீர் விளக்க மென்கோ
ஆதியஞ் சோதி யென்கோ வாதியம் புருட னென்கோ
ஆதுமில் காலத் தெந்தை யச்சுத னமல னையே.

ஆ— 4. வ்யா:— (சாதிமாணிக்கம்) ஏவம்வித₄திவ்யரூபத்தையுடையனைக்கொண்டு திருநாட்டிலே எழுந்தருளியிருக்கும் என்கிறது. 4.

ஒ— அவ:— **நாலாம் பாட்டில் — தேஜோவிஶிஷ்டமான மாணிக்யாதி₃பதா₃ர்த்த₂ங்களை விபூ₄தியாகவுடையனானபடியைப் பேசுகிறார்.**

வ்யா:— (சாதி மாணிக்கமென்கோ) **ஆகரத்திலே பிறந்த மாணிக்கமென்பேனோ?** (சவிகொள்பொன் முத்தமென்கோ) **நிறைந்த ஒளியையுடைய பொன்னென்பேனோ? நீர்மையுடைய முத்தமென்பேனோ?** (தவிவில்சீர் விளக்கமென்கோ) **விச்சே₂தி₃யாத அழகையுடைய ப்ரகாஶமென்பேனோ?** (ஆதியஞ்சோதியென்கோ) **விலக்ஷண தேஜோரூபமான திருநாட்டைத் தனக்கு விபூ₄தியாக இருக்கிற இருப்பு.** (ஆதியம் புருடனென்கோ) **ஸர்வகாரணமாய், ஸர்வவிலக்ஷணனாய், திருநாட்டிலே எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பு.** (ஆதுமில் காலத்து எந்தை அச்சுதன் அமலனையே) **எனக்கு ஒரு துணையில்லாத காலம் நிர்ஹேதுகமாக அடிமை கொண்டு என்னை மங்காதபடி காத்தவன்.** 4.

ப— 4. அவ:— அநந்தரம், உஜ்ஜ்வலமான ரத்நாதி₃ப்ரகாரத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

ஆதும்—ஒன்றும், **இல்**—இல்லாத, **காலத்து**—ஸம்ஹ்ருதிகாலத்தில், **எந்தை**—நிருபாதி₄கஸம்ப₃ந்த₄மடியாக அவிப₄க்த நாமரூப சித₃சிச்ச₂ரீரியாய், **அச்சுதன்**—(ஸ்வஸ்வரூபாதி₃களுக்கு) ப்ரச்யுதியின்றியே, **அமலனை**—(ஶரீரபூ₄தசித₃சித்₃தோ₃ஷந்தட்டாத) ஹேயப்ரத்யநீகனை, **சாதி**—ஆகரோத்பத்தி வைலக்ஷண்யத்தையுடைய, **மாணிக்கம்**—மாணிக்கம், **சவி**—ஒளியை, **கொள்**—உடைய, **பொன்**—பொன், **முத்தம்**—முத்துக்கள், **சாதி** — ஆகரஜமாய், **நல்** — ரத்நாந்தரவிலக்ஷணமான, **வயிரம்** — வயிரம், **தவி(ர்)வில்**—விநாஶரஹிதமாய் **சீர்**—ப்ரகாஶகு₃ணவிஶிஷ்டமான, **விளக்கம்**—தீ₃பம், **ஆதி** - ப்ரத₂மப₄ாவியாய், **அம்**—ஸௌந்த₃ர்யகு₃ணயுக்தமான, **சோதி**—தேஜோமய தி₃வ்யவிக்₃ரஹவிஶிஷ்டன், **ஆதி**—ப்ரதா₄நபூ₄தனாய், **அம்**—ஆநந்தா₃தி₃கு₃ணவிஶிஷ்டனான, **புருடன்** — பரமபுருஷன், **என்கோ** — என்று சொல்வேனோ?

ஆதி₃விக்₃ரஹமென்றது - பரமபத₃நிலயவிக்₃ரஹத்தை, ஆதி₃புருஷன் என்றது - தி₃வ்யாத்மஸ்வரூபத்தை. இவற்றினுடைய ஔஜ்ஜ்வல்யத்தோபாதி உஜ்ஜ்வலரத்நாதி₃களும் அஸாத₄ாரணப்ரகாரம் என்று கருத்து. **சவி—ஒளி. தவி(ர்)வு**—விநாஶம். **விளக்கம்**—ப்ரகாஶகத்வமாகவுமாம்.

இ— அவ:— நாலாம் பாட்டில் — தேஜோவிஶிஷ்டமான மாணிக்யாதி$_2$பதா$_2$ர்த்த$_2$ங்களை விபூ$_4$தியாகவுடையனானபடியைப் பேசுகிறார். வேதா$_2$ந்த வ்யுத்பத்தி பிறந்தால் **1. "यद्यद्विभूतिमत्सत्त्वं श्रीमदूर्जितमेव वा" (யத்$_3$யத்$_3$விபூ$_4$திமத் ஸத்த்வம் ஶ்ரீமதூ$_3$ர்ஜிதமேவ வா)** என்கிறபடியே ஸ்வதந்த்ரமன்றிக்கே ஸகலபதா$_2$ர்த்த$_2$ங்களும் அவனுக்கு விபூ$_4$தியாய்த் தோற்றுகையாலே அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— **(சாதி மாணிக்கம்)** ஆகரத்திலே பிறந்த மாணிக்கமென்பேனோ? **(சவிகொள் பொன்முத்தம்)** புகர் விஞ்சின பொன்னென்பேனோ? நீர்மைமிக்க முத்தென்பேனோ? சவியென்று-பொன்னிலேயானபோது புகராய், முத்திலேயான போது நீர்மையாகக்கடவது. **(சாதிநல்வயிரம்)** ஆகரத்திலே பிறந்த நன்றான வயிரம். **(தவிவில்சீர் விளக்கம்)** விச்சே$_2$த$_3$மில்லாத நன்றான விளக்கென்பேனோ? விளக்கமென்று-அந்த தீ$_2$பத்தினுடைய ப்ரகாஶாம்ஶத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். **(ஆதியஞ்சோதி)** ஜக$_3$த்காரணமாய் நிரவதி$_4$கதேஜோரூபமான பரமபத$_3$ம். **2. "कार्याणां कारणं पूर्वम्" (கார்யாணாம் காரணம் பூர்வம்) 3. "अत्यर्कानलदीप्तं" (அத்யர்க்காநலதீ$_3$ப்தம்).** "ஸ்ரீகௌஸ்துப$_4$த்தைப்பற்றி ஜீவஸமஷ்டியும், ஸ்ரீவத்ஸத்தைப்பற்றி அசேதநமும் கிடக்கும்" என்கிற அஸ்த்ரபூ$_4$ஷணாத்$_4$யாயக்ரமத்தாலே திருமேனியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். **(ஆதியம் புருடன்)** ஸர்வகாரணமாய் அத்தே$_3$ஶத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிற புருஷோத்தமன். **(ஆதுமில் காலத்து எந்தை)** எனக்கு ஒரு துணையில்லாத ஸம்ஸாராவஸ்தை$_2$யிலே தன்னோடுண்டான ஸம்ப$_2$ந்த$_4$த்தை அறிவித்தவன். **(அச்சுதன்)** என்னை நழுவவிடாதவன். **(அமலனை)** இந்தச் செயல் ஒரு ப்ரயோஜநத்துக்காகவன்றிக்கே தன்பேறாகச்செய்தவன். அன்றிக்கே, ப்ரளயகாலத்திலே தன் ஸ்வாமித்வப்ராப்தியாலே இவை நழுவாமே தன்மேல் ஏறிட்டுக்கொண்டுநின்று தத்$_2$க$_3$ததே$_2$ாஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய் நிற்கிறவன் என்றுமாம். 4.

ஈ— அவ:— நாலாம் பாட்டு. a நம் முதலிகளிலே ஒருவரை ஒருவன் "எனக்கு எம்பெருமானை நினைக்க விரகு சொல்லவேணும்" என்ன, a$_2$ "நான் உனக்கு அது சொல்லுகிறேன், நீ எனக்கு அவனை மறக்க ஒரு விரகு சொல்லவல்லையே" என்றாராம். b அதுக்குக் கருத்து-ப$_4$க$_3$வத்$_3$வ்யதிரிக்தஸமஸ்த பதா$_3$ர்த்த$_2$ங்களுக்கும் அவனை

அ— நாலாம் பாட்டு. (சாதிமாணிக்கம் இத்யாதி$_3$) a ப்ரவேஶத்திலே சொல்லுகிற ஸாமாநாதி$_4$கரண்ய ப்ரக்ரியையில் வக்தவ்யாம்ஶத்தை இப்பாட்டிலே விஶத$_3$மாக அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, இப்பாட்டில் இவர்க்குத் தோற்றுகிற விபூ$_4$திவிஷயமான ப$_4$க$_3$வத$_3$நுஸந்தா$_4$நம் நம் ஆசார்யர்கள் பக்கலிலும் காணலாமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (நம் முதலிகளிலே இத்யாதி$_3$) a$_2$ (நான் உனக்கு இதி) 'அதுக்கு அடி கர்மம், இதுக்கு அடி க்ருபை, இரண்டும் உபதே$_3$ஶஸாத்$_4$யமன்றுகாண்' என்று உத்தரம் அருளிச்செய்தாராயிற்று. b4. "த$_4$ர்ம

ஜீ— நாலாம் பாட்டு. (சாதிமாணிக்கம் இத்யாதி$_3$) a ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் அவனுக்கு ப்ரகாரமாயிருக்கும் என்னுமதுக்கு ஐதிஹ்யம் (நம் முதலிகளிலே இத்யாதி$_3$) b$_2$ முன்னிட்டுக்கொண்டு -

ச- யொழிய வஸ்துத்வநாமப$_4$ாக்த்வங்களில்லாமையாலே, ஏதேனுமொரு பத$_3$ார்த்த$_2$ம் தோற்றும்போதும் அவனை b_2 முன்னிட்டுக்கொண்டாயிற்று தோற்றுவது. c ஜாதிகு$_3$ணங்களுக்குப் பிரித்து ஸ்தி$_2$தியாதல் உபலம்ப$_4$மாதல் இல்லாதாப்போலே த்$_3$ரவ்யமாயிருக்கச்செய்தேயும் அவனையொழியப் பிரித்து ஸ்தி$_2$தியாதல் உபலம்ப$_4$மாதல் இல்லையாம்படியிருக்கிறதிறே c_2 ப்ரமாணப$_3$லத்தாலே. d அல்லாதார்க்கு விஶேஷணம்ஶம் தோற்றுகிறவோபாதி விஶேஷ்யம் d_2 தோற்றும்படியாயிருக்கிறதிறே d_3 இவர்களுக்கு. e விஶேஷணம்ஶத்திலே தாத்பர்யமின்றிக்கேயிருக்குமதுவுமன்றிக்கே, e_2 விஶிஷ்டத்திலும் e_3 விஶேஷ்யமே தோற்றுகிறதாயிற்று விஶேஷ்ய e_4ப்ராத$_4$ாந்யத்தாலே. /(விஶேஷ்யமே அதிஸ்பு$_2$டமாயிருக்கும் என்றபடி.) f இதிறே வேத$_3$ாந்தஶ்ரவணமுடையாருக்கு

அ—ஜ்ஞஸமய: ப்ரமாணம் வேத$_3$ாஶ்ச" 1. "தர்க்கோऽப்ரதிஷ்ட$_2$: ஶ்ருதயோ விபி$_4$ந்நா:" இத்யாதி$_3$பி$_4$ ஶ்ஶிஷ்டபரிக்$_3$ரஹஸ்ய வேதே$_3$ப்$_4$யோऽப்யப்$_4$யர்ஹிததமப்ரமாணத்வேநாபி$_4$த$_4$ாநாத், 2."ஸ்தி$_2$த்யுத்பத்திப்ரவ்ருத்திக்$_3$ரஸாநியமாநவ்யாபனைராத்மாஸ்தே" 3."ஸகலமித$_3$மஹம் ஸ வாஸுதே$_3$வ:" 4."த்$_3$ருஷ்டேऽபஹ்நுத்யப$_4$ாவாத் அநுமிதிவிஷயே லாக$_4$வஸ்யாப்யப$_4$ாவாத்" இத்யாதி$_3$கம் 5."ய: ப்ருதி$_2$வ்யாம் திஷ்ட$_2$ந்" இத்யாத்$_3$யந்தர்யாமிப்$_3$ராஹ்மணஞ்ச ஶ்ருதி$_3$ நித$_4$ாயாஹ(அதுக்குக் கருத்து இதி) b_2 முன்னிட்டுக்கொண்டு - ப்ரத$_4$ாநமாகப் பண்ணிக்கொண்டு. விஶேஷ்யமாகப் பண்ணிக்கொண்டு என்றபடி. c ஸ்வதந்த்ரத்$_3$ரவ்யாணமபி ப$_4$க$_3$வத்ஸ்பு$_2$ரணபூர்வகமேவ ஸ்பு$_2$ரணம் இதி கத$_2$ம் ஸம்ப$_4$வதி? இத்யத்ராஹ (ஜாதிகு$_3$ணங்களுக்கு இதி) c_2ப்ரமாணப$_3$லத்தாலே - 6. "யஸ்யாத்மா ஶரீரம்" 5. "யஸ்ய ப்ருதி$_2$வீ ஶரீரம்" 7. "ந தத$_3$ஸ்தி விநா யத் ஸ்யாத்" இத்யாதி$_3$ ப்ரமாணப$_3$லத்தாலே என்றபடி. d ஆனால் எங்களுக்கு விஶேஷணம்ஶம் தோற்றுகிறதொழிய விஶேஷ்யாம்ஶம் தோற்றாதேயென்ன (அல்லாதார்க்கு என்று தொடங்கி) d_2,d_3(தோற்றும்படியாயிருக்கிறதிறே) Aமயர்வற மதிநலம் பெறுகையாலே (இவர்களுக்கு) என்றபடி. d_3(இவர்களுக்கு)என்றது- நம் முதலிகளுக்கு என்னவுமாம்; ஆழ்வார்களுக்கு என்னவுமாம். e ஆனால் இவர்களுக்கு விஶேஷணம்ஶத்தில் தாத்பர்யமில்லையோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (விஶேஷணம்ஶத்திலே என்று தொடங்கி) அதாவது - மாயாவாதி$_3$களைப்போலே விஶேஷணம்ஶத்தில் தாத்பர்யமின்றிக்கேயிருக்கையன்றிக்கே, விஶேஷண விஶேஷ்யங்கள் இரண்டிலும் தாத்பர்யமுண்டாயிருக்கச்செய்தே விஶேஷ்ய ப்ரத$_4$ாநராயிருப்பர்கள் என்றபடி. e_2 "(விஶேஷ்யமே தோற்றுகிறதாயிற்று விஶேஷ்யப்ராத$_4$ாந்யத்தாலே) என்னுமளவேபோரும், (விஶிஷ்டத்திலும்) என்றதுக்கு-அத்யந்த ப்ரயோஜநமில்லை" என்று அருளிச்செய்வர்; த$_3$ண்ட$_3$குண்ட$_3$லாதி$_3$களில் வ்யாவ்ருத்தியைப்பற்ற அருளிச்செய்தாராதல். அதாவது-அப்ருத$_2$க்ஸித்$_3$த$_4$விஶேஷண விஶிஷ்டத்திலும் என்றபடி. யத்$_3$வா (விஶேஷணம்ஶத்திலே தாத்பர்யமின்றிக்கே) அதில்அநுபாதே$_3$யதாபு$_3$த்$_3$தி$_4$பர்யந்தமானஉபாதே$_3$யதாபு$_3$த்$_3$த்$_4$யப$_4$ாவரூபதாத்பர்யாப$_4$ாவம் முமுக்ஷுக்களுக்கெல்லாம் உள்ளதொன்றிறே. e_4ப்ராத$_4$ாந்யம்-அத்யாத$_3$ரவிஷயதா,விஶேஷ்யம் தோன்றாதாகில் விஶேஷணம்

ஜீ—ப்ரத$_4$ாநமாகப் பண்ணிக்கொண்டு; விஶேஷ்யமாகப் பண்ணிக்கொண்டு என்றபடி. c ஜாதிகு$_3$ணங்களுக்கொழிய த்$_3$ரவ்யமான இவற்றுக்கு அப்ருத$_2$க்ஸித்$_3$த$_4$விஶேஷணத்வம் கூடுமோ? என்ன (ஜாதிகு$_3$ணங்களுக்கு இத்யாதி$_3$) c_2 ப்ரமாண ப$_3$லத்தாலே-6. "யஸ்யாத்மா ஶரீரம்" 5. "யஸ்ய ப்ருதி$_2$வீ ஶரீரம்" இத்யாதி$_3$ ப்ரமாணப$_3$லத்தாலே என்றபடி. d ஆனால் நமக்கு விஶேஷணம்ஶமொழிய விஶேஷ்யாம்ஶம் தோற்றவில்லையே? என்ன (அல்லாதார்க்கு இத்யாதி$_3$) d_3 (இவர்களுக்கு) என்றது - நம் முதலிகளுக்கு என்னுதல், ஆழ்வார்களுக்கு என்னுதல். e ஆனால் இவர்களுக்கு விஶேஷணம்ஶத்தில் தாத்பர்யமில்லையோ? என்ன (விஶேஷணம்ஶத்திலே இத்யாதி$_3$) அதாவது-மாயாவாதி$_3$களைப்போலே விஶேஷணம்ஶத்தில் தாத்பர்யமின்றிக்கேயிருக்கையன்றிக்கே

/ ( ) சில பிரதிகளிலேயே. A 1-1-1.

ஈ—இருக்கும்படி. g1.''वेदान्तश्रवणेन हि व्युत्पत्तिः पूर्यते'' (வேத$_3$ாந்தஶ்ரவணேந ஹி வ்யுத்பத்தி: பூர்யதே) என்றுநின்றதிறே. h இத்தால் - ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் ப்ரகாரமாகத் தான் ப்ரகாரியாயிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. i இதுதன்னிலும்-$i_2$2.''यद्यद्विभूतिमत्सत्त्वं श्रीमदूर्जितमेव वा। तत्तदेवावगच्छ त्वं मम तेजोंऽशसम्भवम्॥'' (யத்$_3$யத்$_3$விபூ$_4$திமத் ஸத்த்வம் ஶ்ரீமதூ$_3$ர்ஜிதமேவ வா। தத்ததே$_3$வாவக$_3$ச்ச$_2$ த்வம் மம தேஜோம்ஶஸம்ப$_4$வம்॥) என்கிறபடியே - எல்லாம் தனக்கு விபூ$_4$தியாயிருக்கச்செய்தேயும் உத்க்ருஷ்டமான பதா$_3$ர்த்த$_2$ங்கள் விஶேஷித்து என்னுடைய விபூ$_4$தி என்றானிறே ;-

---

அ-தோற்றுதபடியாயிருக்கை. e_3(விஶேஷ்யமே) பு$_3$பு$_4$த்ஸையையும் க்வசித்ப்ரமாண ஸஹகாரியாகச் சொல்லுவர்களிறே. பு$_3$பு$_4$த்ஸாதாரதம்யத்தாலே ஸ்வாத்$_3$யத்திலே தாரதம்யமுண்டாமிறே; இவர்க்கு ப்ரதா$_4$நராக$_3$ம் விஶேஷ்யத்திலேயிறே. தத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$நிப$_3$ந்த$_4$நமாக வருமித்தனையிறே விஶேஷணத்திலுள்ளது. f லௌகிகாநாம் ஸர்வேஷாம் விஶேஷணம்ஶமாத்ரே ஸ்பு$_2$ரத்யபி அஸ்மத்$_3$த$_3$ர்ஶநஸ்தா$_2$நாம் விஶிஷ்டப$_4$ாவே, தத்ராபி விஶேஷ்யப்ராதா$_4$ந்யப$_4$ாவே ச ஹேது: க இத்யத்ராஹ (இதிறே வேத$_3$ாந்த இதி) g தர்ஹ்யந்யேஷமப்யேவம் கிமிதி ந ப$_4$ாஸத இத்யத்ராஹ (வேத$_3$ாந்தஶ்ரவணேந இதி) h இத்தால் என்றது-கீழுக்தங்கள் எல்லாவற்றையும் பராமர்ஶிக்கிறது. i ஆக, இவ்வளவும் - இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரமேயத்தை ப்ராஸங்கி$_3$கமாக அருளிச்செய்து, இப்பாட்டுக்கு அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (இதுதன்னிலும் இத்யாதி$_3$) h யத்$_3$வா, (இத்தால் இதி) உக்தாதை$_3$திஹ்யாத் இத்யர்த்த$_2$:. i (இதுதன்னிலும் இதி) அஸ்யாமுப$_4$யவித$_4$ாயாம் விபூ$_4$தௌ இத்யர்த்த$_2$:. ஆனால் பின்னை, ஸர்வத்துக்கும் தத்ப்ரகாரதயா அநுப$_4$ாவ்யத்வமுண்டு என்றால் ''சாதிமாணிக்கம்'' இத்யாதி$_3$யாலே - உத்க்ருஷ்டபதா$_3$ர்த்த$_2$ாநுப$_4$வம் எதுக்காக? என்ன (இது தன்னிலும் இதி) என்று இதுக்கு அவதாரிகை. i_2மம தேஜோம்ஶஸம்ப$_4$வம் - ஸங்கல்பைகதே$_3$ஶஸம்ப$_4$வம் விபூ$_4$திவிஸ்தரஸ்ய ப்ரத$_3$ர்ஶநார்த்த$_2$ம் உத்க்ருஷ்டம் வஸ்து ப்$_3$ரவீமி ; தாவத$_3$வக$_3$ச்சே$_2$தி ஹ்ருத$_3$யம்; (தத்ததே$_3$வ இதி) ஏவகார: - உத்கர்ஷத்$_3$யோதநார்த்த$_2$:. உத்க்ருஷ்டாநாம் விபூ$_4$தித்வகீர்த்தநே, இதரேஷாம் விபூ$_4$தித்வே ஸந்தே$_3$ஹோ நோத்பத்$_3$யதே; ''ஸர்வம் மம விபூ$_4$தி:'' இத்யுக்தாவபி, அநுத்

ஜீ-விஶேஷண விஶேஷ்யங்கள் இரண்டிலும் தாத்பர்யமுண்டாயிருக்கச்செய்தே விஶேஷ்யப்ரதா$_4$நராயிருப்பார் என்றபடி. f இதுக்கு அடியேதென்ன (இதிறே இத்யாதி$_3$) g வேத$_3$ாந்த ஶ்ரவணமே ஹேதுவாகவேணுமோ? என்ன (வேத$_3$ாந்தஶ்ரவணேந இத்யாதி$_3$) இத$_3$ம் வாக்யம் வேதா$_3$ர்த்த$_2$ ஸங்க்$_3$ரஹே. h கீழுக்தத்தையெல்லாம் பராமர்ஶிக்கிறார் (இத்தால் என்று) i ஆக, கீழெல்லாம் இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரமேயத்தை ப்ராஸங்கி$_3$கமாக அருளிச்செய்து, இப்பாட்டுக்கு அவதாரிகை (இதுதன்னிலும் இத்யாதி$_3$) விபூ$_4$திதன்னிலும் இத்யர்த்த$_2$:- i_2 (யத்$_3$யத்$_3$விபூ$_4$திமத்ஸத்த்வம் இத்யாதி$_3$) கீ$_3$தாயாம் த$_3$ஶமே. தேஜோம்ஶஸம்ப$_4$வம் - ஸங்

ப்ர—(நாலாம் பாட்டு) (சாதிமாணிக்கம் இத்யாதி$_3$) g1. वेदार्थसंग्रहे "तत्र लौकिकाः पुरुषाः शब्दान् व्यवहरन्तः शब्दवाच्ये प्रधानांशस्य परमात्मनः प्रत्यक्षाद्यपरिच्छेद्यत्वाद्वाच्यैकदेशभूते वाच्यसमाप्तिं मन्यन्ते; वेदान्तश्रवणेन हि व्युत्पत्तिः पूर्यते; एवं वैदिकास्सर्वे शब्दाः परमात्मपर्यन्तान् स्वार्थान् बोधयन्ति॥"

$i_2$2. भगवद्गीतायां दशमे "यद्यद्विभूतिमत्सत्त्वं श्रीमदूर्जितमेव वा। तत्तदेवावगच्छ त्वं मम तेजोंऽशसम्भवम्॥४१॥"

ஈ—அப்படியே இவரும் உஜ்ஜ்வலமான மாணிக்யாதி3 பத3ார்த்த2ங்கள் அவனுக்கு விபூ4தியாயிருக்கிறபடியை அநுப4விக்கிருர். (சாதிமாணிக்கமென்கோ) நல்ல ஆகரத்திலே பிறந்த மாணிக்யமென்பேனே? (j சவிகொள்) சவியென்று - பொன்னிலே வந்தால் j2 புகராகக்கடவது; k முத்திலே வந்தால், நீர்மையாகக்கடவது. புகரையுடைத்தான பொன்னென்பேனே, நீர்மையையுடைத்தான முத்தென்பேனே? (சாதி) l நல்ல ஆகரத்திலே பிறந்த நன்றான வைரமென்பேனே? (l2 தவிவில்சீர் விளக்கமென்கோ) தவிவென்று - விச்சே2த3ம். விச்சே2த3மில்லாத அழகையுடைய விளக்கமென்பேனே? ப்ரகாஶவத்3த்3ரவ்யத்தைச் சொல்லுதல், ப்ரகாஶாம்ஶத்தைச் சொல்லுதல். அதாவது - m ஆதி3த்யாதி3களைச் சொல்லுதல், ஆதி3த்யாதி3 தேஜஸ்ஸுக்களைச் சொல்லுதல். (n ஆதியஞ்சோதியென்கோ) o 1. "कार्याणां कारणं पूर्वम्" (கார்யாணாம் காரணம் பூர்வம்) என்கிறபடியே, p இவ்வருகுண்டான கார்யங்களுக்கெல்லாம் தான் p2 காரணமாய் - q இவற்றினுடைய உத்பத்திக்கு q2 முன்னேயுண்டாய், q3 தான் ஏகரூபமாய், r 2. "अत्यर्कानलदीप्तं तत्स्थानम्" (அத்யர்க்காநலதீ3ப்தம் தத் ஸ்தா2நம்) என்கிறபடியே s நிரவதி4கதேஜோரூபமா

அ—க்ருஷ்டவிஷயதாஸந்தே3ஹ: ஸ்யாத3பி, அத உத்க்ருஷ்டைருபலக்ஷ்யந்த இதி ஹ்ருத3யம். j,j2 (புகராகக்கடவது) "சவி"-ச2வி என்றபடி. k முத்துக்கு நீர்மையாவது-அழகாதல், குளிர்த்தியாதல். m உக்தமர்த்த2த்3வயம் விவ்ருணோதி (ஆதி3த்யாதி3 இத்யாதி3) l வயிரம் - வஜ்ரம். o (கார்யாணாம் இத்யாதி3) தே பரமம் பத3ம் கார்யாணாம் பூர்வம் காரணம், வசஸாம் உத்தமம் வாச்யம், யோக3ாநாம் பரமாம் ஸித்3தி4ம் விது3:. n,p2 காரணமாய் என்றது-ஆதி3யின் அர்த்த2ம். q இதுக்குக் கருத்து (இவற்றினுடைய உத்பத்திக்கு முன்னேயுண்டாய் என்றது) q3 (தான் ஏகரூபமாய்) l2 தவிவில் சீரினுடைய அநுஷங்க3த்திலே திருவுள்ளம். n,s அம்மின் அர்த்த2ம் (நிரவதி4கேதி) n,q3 ஐகரூப்யமும் இதுக்கு அர்த்த2மாலும் குறையில்லை. t,u,w நித்யவிபூ4தேர் லீலாவிபூ4த்யபேக்ஷயா காரணத்வம் த்3ரேத4ா ஸாத4யதி (கார்யத்துக்கு நியமேந இத்யாதி3) t காரணஶப்3த3ப்ரயோக3ம் ஏகதே3ஶலக்ஷணையாலே என்கிருர் (கார்யத்துக்கு இத்யாதி3) "இத்தால்தான் - நியமேந பூர்வப4ாவித்வமுண்டானாலும் நித்யவிபூ4தி எந்த ஆகாரத்தாலே ஜக3த்ஸ்ருஷ்டியிலே உபகரிக்கிறதென்றால், ஈஶ்வரனுக்கு ஆத4ாரத்வேந நின்றுகொண்டு

ஜீ—கல்பைகதே3ஶஸம்ப4வம் இத்யர்த்த2:. j "சவி"-ச2வி-காந்தி. k முத்துக்கு நீர்மையாவது-அழகாதல், குளிர்த்தியாதல். l வயிரம் - வஜ்ரம். m உக்தார்த்த2த்3வயவிவரணம் (ஆதி3த்யாதி3 இத்யாதி3) o 1. "கார்யாணாம காரணம் பூர்வம வசஸாம் வாச்யமுத்தமம். யோக3ாநாம பரமாம ஸித்3தி4ம் பரமம தே பத3ம விது3: ||" இதி ஜிதந்தாயாம். r 2. "அத்யர்க்காநலதீ3ப்தம் தத் ஸ்தா2நம் விஷ்ணோர் மஹாத்மந: | ஸ்வயைவ ப்ரப4யா ராஜந் து3ஷ்ப்ரேக்ஷ்யம் தே3வதா3நவை: ||" இத்யாரண்ய பர்வண்யார்ஷ்டிஷேண:. n,p,q2 ஆதி3ஶப்3த3ார்த்த2ம் (இவ்வருகுண்டான இத்யாதி3.

ப்ர—(ஆதியஞ்சோதி) o 1. जितन्तायाम्—"कार्याणां कारणं पूर्वं वचसां वाच्यमुत्तमम् । योगानां परमां सिद्धिं परमं ते पदं विदुः ॥"

r 2. महाभारते आरण्यपर्वणि (१६३) आर्ष्टिषेणः "अत्यर्कानलदीप्तं तत्स्थानं विष्णोर्महात्मनः । स्वयैव प्रभया राजन्! दुष्प्रेक्ष्यं देवदानवैः ॥ १९ ॥"

ஈ—யிருந்துள்ள பரமபத3த்தை விபூ4தியாகவுடையவனென்பேனே ? * [1. "கார்யாணாம் காரணம்" (கார்யாணாம் காரணம்) என்கிற க்3ரந்த2த்துக்கு - நித்யவிபூ4தி விஷயமாகவும் யோஜனையுண்டு]. t கார்யத்துக்கு நியமேந பூர்வக்ஷணவர்த்தியானதுக்கிறே - காரணத்வமுள்ளது. u அன்றிக்கே, * (ஆதி3த்வம் - ஈம்ʼவரத்3வாரா). ஆதியென்கிறது - u2 அஸ்த்ரபூ4ஷணாத்4யாயத்தின்படியே சொல்லிற்றாகவுமாம். v ஸ்ரீவத்ஸரூபத்தாலே ப்ரக்ருத்யம்ʼமத்தை த4ரிக்குமென்றும், ஸ்ரீகௌஸ்துப4த்தாலே ஜீவஸமஷ்டியை த4ரிக்குமென்றும் சொல்லாநின்றதிறே. w அந்தத் திருமேனிதானும் அந்த விபூ4த்யந்தர்ப்பூ4தமாயிருக்குமிறே.

அ-ஸ்ருஷ்டியிலே உபகரிக்கும்; நித்யவிபூ4தி த்3ரவ்யமாய் பஞ்சமʼக்திமயமான விக்3ரஹவிமʼிஷ்டனான ஈம்ʼவரனுக்குக் காரணத்வமாகையாலே, தத்3த்3வாரா நித்யவிபூ4திக்கும் காரணத்வம் சொல்லுகிறதென்று ப2லிக்கிறது" என்று அருளிச்செய்வர். n,u அன்றிக்கே, "அஞ்சோதி" என்று - சோதியிலுள்ள நித்யஸூரிகளாய், அவர்களுக்குக் காரணத்வம் சொல்லுகிறதென்று விவக்ஷித்து, 'ஈம்ʼவரனுக்கன்றோ காரணத்வமுள்ளது, அவர்களுக்குக் காரணத்வமுண்டோ?' என்ன (அன்றிக்கே என்று தொடங்கி) இப்போது ஆதி3மʼப்3த3ம் - நிர்வாஹகபரம். 2. "சேதம்ʼசக்ரதி சேதநாஸ்ரமதிஸ்தத்ஸம்வ்ருதிர்மாலிகா பூ4தாநி ஸ்வகு3ணைரஹங்க்ருதியுக2ம் மʼங்கே2ந மʼார்ங்க3ாயதே | பா3ணா: க2ாநி த4மʼாபி கௌஸ்துப4மணிர்ஜீவ: ப்ரத4ாநம் புந:, ஸ்ரீவத்ஸ: கமலாபதே! தவ க3த3ா மாஹாத்ம்யம் பு3த்3தி4:||" இத்யஸ்த்ரபூ4ஷணாத்4யாயஸங்க்3ரஹம்ʼலோக:. v அஸ்த்ரபூ4ஷணாத்4யாயோக்தமர்த்த2ம் ஸங்க்3ரஹேண த3ர்மʼயதி (ஸ்ரீவத்ஸேதி) தத்3விபூ4திஸ்த2ாநாம் லீலாவிபூ4த்யபேக்ஷயா நிர்வாஹகத்வமவலம்ப்3ய உபசாராத் நித்யவிபூ4தி: காரணமித்யுச்யத இதி த்3விதீய:. w த்ருதீயமாஹ (அந்தத் திருமேனிதானும் இதி) பஞ்சமʼக்திமத்த்வாத் இதி பா4வ:.

ஜீ—முன்னேயுண்டாய் இத்யந்தம்) n,q3 "அம்" என்றதின் அர்த்த2ம் (தானேகரூபமாய் என்று) n,r "சோதி" என்றதின் அர்த்த2ம் (அத்யர்க்க இத்யாதி3) t நித்யவிபூ4தி, காரணமானபடியென்? என்ன (கார்யத்துக்கு இத்யாதி3) v உபபாத3நம் (ஸ்ரீவத்ஸ இத்யாதி3) n,w "ஆதியஞ்சோதி" என்றதுக்கு மூன்றுமர்த்த2ம் (அந்தத் திருமேனிதானும் இத்யாதி3) அதாவது - ஸவிக்3ரஹனாய்க் கொண்டு ஸ்ருஷ்ட்யாதி3களைப் பண்ணுகையாலே பரமபத3ஸ்த2மான விக்3ரஹம் காரணம் என்றபடி. w "ஆதியஞ்சோதி" என்று - விக்3ரஹந்தன்னைச் சொல்லலாயிருக்க, பரமபத3ஸ்த2மென்கிறது (அந்தத் திருமேனிதானும் அந்த விபூ4த்யந்தர்பூ4தமாயிருக்குமிறே) என்றத்தைப்பற்ற. ஆக, நியதபூர்வக்ஷணவர்த்தித்வத்தாலேயாதல், ஸ்வாந்தஸ்தி2தேம்ʼவரவிக்3ரஹாந்தர்பூ4தாஸ்த்ரபூ4ஷணாதி3த்3வாராவாதல், ஸ்வாந்தர்ப்பூ4தேம்ʼவரவிக்3ரஹத்3வாராவாதல், நித்யவிபூ4தி லீலாவிபூ4திக்குக் காரணமென்று த்ரேத4ா நிர்வாஹ:. u2 (அஸ்த்ரபூ4ஷண இதி) ப்ரத2மேऽம்ʼமே த்3வாவிம்ʼமே, 3. "ஆத்மாநமஸ்ய ஜக3தோ நிர்லேபமகு3ணாமலம் | பி3ப4ர்த்தி

ப்ர— u2 श्रीमति वैष्णवे पुराणे प्रथमेंशे अस्त्रभूषणप्रकरणे "आत्मानमस्य जगतो निर्लेपमगुणामलम्। बिभर्ति कौस्तुभमणिस्वरूपं भगवान् हरिः ॥ ६८॥ श्रीवत्ससंस्थानधरमनन्ते च समाश्रितम्। प्रधानं बुद्धिरप्यास्ते गदारूपेण माधवे॥ ६९॥"—प्रथममात्मनोऽधिदेवतामाह (आत्मानमिति) एकवचनम् - समष्टयभिप्रायम्। श्रीवत्सः - रोमावर्तविशेषः "श्रीवत्सेनोरसि श्रीमान् रोमजातेन राजते" इति हरिवंशोक्तेः। स च लक्ष्मीनिवासस्थानम्॥

* (   ) 250, 251 பக்கங்களில் அடைப்பில் உள்ளவை சில ப்ரதிகளிலேயே.

ஈ—*(நித்யவிபூ$_4$தி — ஸ்வாந்தஸ்ஸ்தி$_2$தேஶ்வரவிக்$_3$ரஹாந்தர்பூ$_4$தாஸ்த்ரபூ$_4$ஷணுதி$_3$த்$_3$வாரா காரணம் என்றபடி.) x (ஆதியஞ்சோதியென்கோ) என்றதும் - "சாதிமாணிக்கமென்கோ " என்றதுபோலே இருக்கிறது. (y ஆதியம்புருடனென்கோ) விபூ$_4$திமானைச் சொல்லுகிறது. z ஸர்வகாரணபூ$_4$தனுய், a உப$_4$யவிபூ$_4$தியுக்தனுய், b புருஷ ஶப்$_3$த$_3$த்தாலும் b_2 புருஷோத்தம ஶப்$_3$த$_3$த்தாலும் சொல்லப்படாநின்றுள்ள ஸர்வேஶ்வரனென்பேனே? (ஆதுமில் இத்யாதி$_3$) ஆதுமில் காலத்திலே- c ஸம்ஸாரகாலத்திலே. d எனக்குத் தன்னைப் பெறுகைக்கு d_2 முதலொன்றுமில்லாத

அ-விக்$_3$ரஹவிஶிஷ்டஸ்யைவ காரணத்வம் இதி ஹ்ருத$_3$யம். "ஶ்ரீவத்ஸகௌஸ்துப$_4$மணீ விக்$_3$ரஹஸம்ப$_3$ந்தி$_4$நௌ கில; தாப்$_4$யாமசிஜ்ஜீவௌ த$_4$ாரயதி சேத் நித்யவிபூ$_4$தே: காரணத்வே கிமாயாதம்? இத்யத்ராஹ (அந்தத் திருமேனி தானும் இதி)" இதி ச வத$_3$ந்தி. x லீலாவிபூ$_4$தி சொல்லுகிறவிடத்திலே நித்யவிபூ$_4$தியோக$_3$ம் சொல்லுவானேன்? என்ன (ஆதியஞ்சோதி இத்யாதி$_3$) (ஆதியஞ்சோதியென்கோ என்றதுபோலேயிருக்கிறது - சாதிமாணிக்கமென்கோ என்றதும்) என்னவேணும். அதாவது-நித்யவிபூ$_4$தி எப்படி அவனுக்கு அஸாத$_4$ாரணமோ, அப்படியே லீலாவிபூ$_4$தியும் என்றபடி. y,z "ஆதி" என்கையாலே-(ஸர்வகாரணபூ$_4$தனுய் என்றது) y,a "அம்" இத்யஸ்யார்த்த$_2$மாஹ (உப$_4$யவிபூ$_4$தியுக்தனுய்இதி) உக்த்$_3$வா, "சாதிமாணிக்கமென்கோ" "ஆதியஞ்சோதியென்கோ" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து (உப$_4$யவிபூ$_4$தியுக்தனுய் என்றது) y,b "புருடன், அம்புருடன்" என்று விப$_4$ாக$_3$ம்பண்ணி (புருஷஶப்$_3$த$_3$த்தாலும் புருஷோத்தமஶப்$_3$த$_3$த்தாலும் என்றது) 1. "புருஷ ஏவேத$_3$ம் ஸர்வம்" என்று - புருஷஶப்$_3$த$_3$த்தாலும், 2. "யஸ்மாத் க்ஷரமதீதோऽஹம் அக்ஷராத$_3$பி சோத்தம: । அதோऽஸ்மி லோகே வேதே$_3$ ச ப்ரதி$_2$த: புருஷோத்தம: ।।" என்று - புருஷோத்தமஶப்$_3$த$_3$த்தாலும் என்றபடி. வேத$_3$த்திலே 3. "ஸ உத்தம: புருஷ:". ஸ்ம்ருதியிலே 4. "அம்ஶாவதாரம் புருஷோத்தமஸ்ய" என்றது. c (ஸம்ஸார காலத்திலே) என்றது - அத்$_3$வேஷாபி$_4$முக்$_2$யங்களொன்றுமில்லாத காலத்திலே என்றபடி.

ஜீ—கௌஸ்துப$_4$மணிஸ்வரூபம் ப$_4$க$_3$வாந் ஹரி: ।। ஶ்ரீவத்ஸஸம்ஸ்த$_2$ாநத$_4$ரமநந்தே ச ஸமாஶ்ரிதம் । ப்ரத$_4$ாநம் பு$_3$த்$_3$தி$_4$ரப்யாஸ்தே க$_3$தா$_3$ரூபேண மாத$_4$வே ।।" இத்யாதி$_3$. ஆத்மாநம் இத்யேகவசநம் - ஸமஷ்ட்யபி$_4$ப்ராயம். ஶ்ரீவத்ஸ: - ரோமாவர்த்தவிஶேஷ: 5. "ஶ்ரீவத்ஸேநோரஸி ஶ்ரீமாந் ரோமாவர்த்தேந ராஜதே" இதி ஹரிவம்ஶோக்தே:. ஸ ச லக்ஷ்மீநிவாஸஸ்த$_2$ாநம். x லீலாவிபூ$_4$தியோக$_3$ம் சொல்லுகிறவிடத்திலே நித்யவிபூ$_4$தியோக$_3$ம் சொல்லுவானேன்? என்ன (ஆதியஞ்சோதி இத்யாதி$_3$) நித்யவிபூ$_4$தியும் லீலாவிபூ$_4$தியைப்போலே ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கிறது என்னுதல், "ஆதியஞ்சோதி" என்றவோபாதி "சாதிமாணிக்கம்" என்கிறதும் போ$_4$க்$_3$யமாயிருக்கிறது என்னுதல். இந்தப் பக்ஷத்தில், (ஆதியஞ்சோதியென்கோ - என்றதுபோலேயிருக்கிறது-சாதிமாணிக்கமென்கோ-என்றதும்) என்று அநுஸந்தி$_4$த்துக்கொள்வது. y,z "ஆதி" என்றதின் அர்த்த$_2$ம்-(ஸர்வகாரணபூ$_4$தனுய் என்றது) y,a "அம்" என்றதின் அர்த்த$_2$ம் (உப$_4$யவிபூ$_4$தியுக்தனுய் என்றது) b1. "புருஷ ஏவேத$_3$ம் ஸர்வம்" என்றத்தைப்பற்ற (புருஷஶப்$_3$த$_3$த்தாலும் என்றது) $b_2$2. "ப்ரதி$_2$த: புருஷோத்தம:" என்றத்தைப்பற்ற (புருஷோத்தம ஶப்$_3$த$_3$த்தாலும் என்றது) d,e உக்தவிவரணம் (எனக்குத் தன்னை இத்யாதி$_3$) c ஸம்ஸாரகாலத்திலே-

---

ப்ர— b (புருஷஶப்$_3$த$_3$த்தாலும் புருஷோத்தமஶப்$_3$த$_3$த்தாலும் சொல்லப்படாநின்றுள்ள) (पुरुषसूक्ते) – "पुरुष एवेदं सर्वम्"; (मुण्डके २·१-१) – "तेनेदं पूर्णं पुरुषेण सर्वम्"; (छान्दोग्ये ८·१२-३)–"स उत्तमः पुरुषः" इत्यादयो विवक्षिताः।

ஈ—காலத்திலே, தான் d_3 எந்தையான முறையை எனக்கு அறிவித்து, பின்பொரு காலமும் d_4 நழுவவிடாதே ரக்ஷித்து, இதுதான் என்பக்கலிலே ஒரு ப்ரயோஜநங் கொண்டன்றிக்கே நிர்ஹேதுகமாகத் e தன்பேறாக ரக்ஷித்தவனை; அத$_2$வா, ஆதுமில் காலமுண்டு-ப்ரளயகாலம். கார்யாகாரமான இதடங்கலும் அழிந்து ஸத$_3$வஸ்த$_2$மாய்க் கிடக்கிறவன்று, தான் ஸ்வாமியான ப்ராப்தியைக்கொண்டு நாமரூபங்களை இழந்த இவற்றை ஸத்தையிழந்துபோகாமே தன்பக்கலிலே ஏறிட்டுக்கொண்டு இவற்றை த$_4$ரித்து, f"தான்" என்று சொல்லலாம்படி இவை தன்பக்கலிலே கலந்தவன்றும் இவற்றில் தே$_3$ாஷங்கள் தன்பக்கல் தட்டாதபடியிருக்கிறவனை. g" நாமரூபங்களை யுடையனவாய் வஸ்துவாகச் சொல்லலாம்படி பிரியநின்றபோதும், இவற்றோடே கலந்து இவற்றின் h தே$_3$ாஷம் தன்பக்கல் h_2 தட்டாதபடி நிற்கும், இவை 'தான்' என்கிற சொல்லுக்குள்ளேயாம்படி கலந்துநின்றபோதும், தத்$_3$க$_3$தே$_3$ாஷை:

அ-d,e அதாவது ஏதென்ன (எனக்கு இத்யாதி$_3$) d_2முதல்-அத்$_3$வேஷாதி$_3$:. d (எந்தையான முறையை எனக்கு அறிவித்து இதி) A"மயர்வற மதிநலம் அருளினன்" இத்யத்ர ஹ்ருத$_3$யம். d_4"ந ச்யாவயதீதி - அச்யுத:" என்கிற வ்யுத்பத்தியைப் பற்ற (நழுவவிடாதே ரக்ஷித்து என்றது) e "அமலன்" என்றதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (தன் பேறாக ரக்ஷித்தவனை என்றது) g"அமலன்" என்று-இரண்டாம் பொருளில் தத்$_3$க$_3$தே$_3$ாஷை: அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருக்குமென்று சொன்னால், "தோய்விலன்"(10) என்று மேலேயும்-தத்$_3$க$_3$தே$_3$ாஷை: அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டத்வம் சொன்னால் புநருக்தமன்றோ என்ன (நாமரூபங்களையுடையனவாய் என்று தொடங்கி) f (தானென்று சொல்லலாம்படி) 1. "ஸதே$_3$வ" என்கிறபடியே 'தானென்கிற சொல்லுக்குள்ளேயாம்படி' என்றபடி. இத்தால்—காரணாவஸ்தை$_2$யில் தே$_3$ாஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்டத்வம் சொல்லுகிறது இங்கு; கார்யாவஸ்தை$_2$யில் தே$_3$ாஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்டத்வம் சொல்லுகிறது மேல்; ஆகையாலே புநருக்தமன்று என்றபடி. h (தே$_3$ாஷம் தன்பக்கல் தட்டாதபடிநிற்கும்) என்கிறது அவ்விடத்தில் என்றபடி. i (அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருக்கும் என்றதாகிறது) இவ்விடத்தில் என்றபடி. j ஆனால் சேதநனுக்கு ஸ்வத: து$_3$:க்கி$_2$த்வஸுகி$_2$த்வங்களின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தேயன்றோ சேதநனுக்கு அசித்ஸம்ஸர்க்க$_3$த்தாலே உண்டாகிறது; அப்படியே ஈஶ்வரனுக்கும் வாராதோ? என்ன (அதுக்கடி என்று தொடங்கி) அதாவது - சேதநன் கர்மமடியாக ப்ரவேஶிக்கும், ஈஶ்வரன்

ஜீ-அத்$_3$வேஷாபி$_4$முக்$_2$யாதி$_3$களொன்றுமில்லாத காலத்திலே. d_2முதல்-அத்$_3$வேஷாதி$_3$:. d_3(எனக்கு அறிவித்து) என்றதுக்கு – A"மயர்வற மதிநலம் அருளினன்" என்றதிலே தாத்பர்யம். d_4"ந ச்யாவயதீதி-அச்யுத:" என்கிற வ்யுத்பத்தியைப்பற்ற (நழுவவிடாதே ரக்ஷித்து என்றது) e"அமலன்" என்றதின் அர்த்த$_2$ம் (தன்பேறாக ரக்ஷித்தவன் என்றது) g "அமலன்" என்றதுக்கு - தத்$_3$க$_3$த தே$_3$ாஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனென்று இரண்டாமர்த்த$_2$ம் சொன்னால், "தோய்விலன்"(10) என்றத்தோடு புநருக்தமன்றோ? என்ன (நாமரூபங்களை இத்யாதி$_3$) இங்கு - காரணாவஸ்தை$_2$யில் தே$_3$ாஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்டத்வமும், அங்கு - கார்யாவஸ்தை$_2$யில் தே$_3$ாஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டத்வமும் சொல்லுகிறதாகையாலே விரோத$_4$மில்லை என்றபடி. f (தானென்று சொல்லலாம்படி) 1. "ஸதே$_3$வ" என்கிறபடியே தானென்கிற சொல்லுக்குள்ளேயாம்படி இத்யர்த்த$_2$:. h_2 (தட்டாதபடி நிற்கும்) என்கிறது அவ்விடத்திலே என்றபடி. i (அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருக்கும் என்றதாகிறது) இவ்விடத்தில் என்றபடி. j ஜீவனைப்போலன்றிக்கே தத்$_3$க$_3$தே$_3$ாஷாஸ்பர்ஶத்துக்கு அடியேதென்ன (அதுக்கடி இத்யாதி$_3$) அதுக்கடி - தத்$_3$க$_3$தே$_3$ாஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்டத்வத்துக்கு அடி. j_2 ப்ரவேஶஹேது விஶேஷமாவது-சேதநன் கர்மமடியாக ப்ரவேஶிக்கும், ஈஶ்வரன் அனுக்$_3$ரஹமடியாக ப்ரவேஶிக்கும்,

A 1-1-1

5\. அச்சுத னமல னென்கோ வடியவர் வினைகெ டுக்கும்
நச்சுமா மருந்த மென்கோ நலங்கட லமுத மென்கோ
அச்சுவைக் கட்டி யென்கோ வறுசுவை யடிசி லென்கோ
நெய்ச்சுவைத் தேற லென்கோ கனியென்கோ பாலென் கேனோ.

ஆ— 5. வ்யா:— (அச்சுதன்) அஶேஷதோ$_3$ஷ ப்ரத்யநீகனாய், ஆஶ்ரிதரோடு நித்ய ஸம்ஶ்லேஷ ஸ்வபா$_4$வனாய், ஆஶ்ரிதஜநஸமஸ்த து$_3$:க்க$_2$ நிரஸநஸ்வபா$_4$வனாய், பரம போ$_4$க்$_3$யனாயிருக்கும் என்கிறது. 5.

ஒ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் — ரஸ வஸ்துக்களெல்லாம் அவனுக்கு விபூ$_4$தி என்கிறார்.

வ்யா:— (அச்சுதன் அமலன் என்கோ) நித்யவிபூ$_4$தியோடே கூடியிருக்கும் இருப்புக்கு ஒருநாளும் ஓரழிவில்லாதானாய், தன்பக்கல் ஆஶ்ரயணலேஶமுடையாரை உபேக்ஷிக்கையாகிற தோ$_3$ஷமின்றிக்கே அவர்களை அங்கீ$_3$கரிக்கும் ஸ்வபா$_4$வ னென்பேனோ? (நச்சு மாமருந்தம்) நச்சப்படும் மஹௌஷத$_4$ம். (அச்சுவை) கீழ்ச் சொன்ன அம்ருதம்போலேயிருந்த சுவை. (நெய்ச்சுவைத் தேறலென்கோ) நெய்ச்சுவை என்பேனோ, மது$_4$வென்பேனோ ? 5.

ஈ—i அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருக்கும் என்றதாகிறது" என்று அருளிச்செய்வர். j அதுக்கடி j$_2$ ப்ரவேஶஹேதுவிஶேஷம். 4.

அ—அநுக்$_3$ரஹமடியாக ப்ரவேஶிக்கும், ஆகையாலே ஈஶ்வரனுக்கு வாராது என்றபடி. j$_2$ ப்ரவேஶ ஹேதுவிஶேஷ: - கேவலேச்ச$_2$ா, அநுக்$_3$ரஹ:, ஸங்கல்போ வா. ஆதுமில் காலத்து எந்தை அச்சுதன் அமலனை - சாதிமாணிக்கமென்கோ என்று தொடங்கி அந்வயம். சவி - ஒளி; தவிவு- விநாஶம்; விளக்கம் - ப்ரகாஶகத்வமாகவுமாம். 4.

ஜீ—ஆகையால் ஈஶ்வரனுக்கு வாராது என்றபடி. ஆதுமில் காலத்து எந்தை அச்சுதன் அமலனை- சாதிமாணிக்கமென்கோ இத்யாரப்$_4$ய அந்வய:. ஆதுமில் காலத்து ஒன்றுமில்லாத - ஸம்ஸ்ருதி ஸமயத்தில். எந்தை - தன்னோடுண்டான ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தை எனக்கு அறிவித்தவன். அச்சுதன்- என்னை நழுவவிடாதவன். அமலன் - நிர்மலன். 4.

ஆதே$_3$— நாலாம் பாட்டு. நல்ல ஆகரத்திலே பிறந்த மாணிக்கமென்பேனோ? புக்கரையுடைத்தான பொன்னென்பேனோ? நீர்மையையுடைத்தான முத்தென் பேனோ? நல்ல ஆகரத்திலே பிறந்த நன்றான வைரமென்பேனோ? விச்சே$_2$த$_3$ மில்லாத அழகையுடைய விளக்கென்பேனோ? நிரவதி$_4$கதேஜோரூபமாயிருந்துள்ள பரமபத$_3$த்தை விபூ$_4$தியாகவுடையனென்பேனோ? ஸர்வகாரணபூ$_4$தனான புருஷோத்தமனென்பேனோ? ஸம்ஸாரகாலத்திலே-தன்னைப்பெறுகைக்குக் கைம்முத லில்லாத காலத்திலே எந்தையான முறையை அறிவித்து என்னை நழுவவிடாதே நிர்ஹேதுகமாக ரக்ஷித்தவனை என்கிறார் "சாதிமாணிக்கம்" இத்யாதி$_3$யால். 4.

ப— 5. அவ:— அநந்தரம், விலக்ஷணரஸவத்பத3ார்த்த2 விபூ4தித்வத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

அச்சுதன்—போ4க்தாக்களை நழுவவிடாத இனிமையையுடையவன், **அமலன்**—(தன்பேருக அநுப4விப்பிக்கும்) நைர்மல்யத்தையுடையவன், **அடியவர்**—உறவுடையாரை, **வினை**—போ4க3ாலாப்4க்லேஶத்தை, **கெடுக்கும்**—போக்குமதாய், **நச்சும்**—(ஸாரஸ்யத்தாலே) நச்சப்படுவதான, **மாமருந்தம்**—பசுமருந்து, **நல்**—(க்ஷீராத்மகதையால்வந்த) வைலக்ஷண்யத்தையுடைத்தாய், **அம்**—(ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தாலே) த3ர்ஶநீயமான, **கடல்**—கடலில், **அமுதம்**—(அவன் கடைந்தெடுத்த) அம்ருதம், **அ**—அந்த அம்ருதத்தினுடைய, **சுவை**—ரஸத்தையுடைத்தான, **கட்டி**—கருப்புக் கட்டி, **அறுசுவை**—(மது4ர ஆம்ல லவண கடு கஷாய திக்தாத்மக) ஷட்3ரஸயுக்தமான, **அடிசில்**—அடிசில், **நெய்**—நெய்யின், **சுவை**—சுவையையுடைத்தான, **தேறல்**—மது4, **கனி**—(பக்வமாய் பு4ஜித்தல்லது நிற்கவொண்ணுத) கனி, **பால்**—(ஸ்வாப4ாவிக ரஸவத்தான) பால், **என்கோ(கேனே)**—என்று சொல்லுவேனே ?

பசுமருந்தென்று - விக்3ரஹம். மருந்தென்கிறது - க்லேஶநாஶகரத்வத்தாலே. கடையவேண்டாத கடலில் கிடந்த அம்ருதம் என்றுமாம். நெய்த்தலையும் சுவையையுமுடைத்தான தேறல் என்றுமாம்.

5.

இ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் — ரஸவத்பத3ார்த்த2ங்கள் அவனுக்கு விபூ4தி என்கிறார்.

வ்யா:— **(அச்சுதன் அமலன்)** அச்சுதன் என்கிறது - பரமபத3த்திருப்பை. **(அமலன்)** ஹேயப்ரத்யநீகனாய் கல்யாணகு3ணகனாயிருக்கும் என்கை. **(அடியவர் வினைகெடுக்கும்)** தன்பக்கலிலே நிக்ஷிப்தப4ரராயிருப்பாருடைய ஸகலது3ரிதங்களையும் போக்குமவன். **(அடியவர் இத்யாதி3)** "தூ3ரஸ்த2ன்" என்று கூசாதே விஶ்வஸிக்கலாம்படி மடுவின் கரையிலே ஆனைக்கு வந்துதவுகை. **(நச்சுமாமருந்தம்)** நச்சப்படும் மஹௌஷத4ம். மாமருந்தம் - வ்யாதி4யின் அளவன்றிக்கேயிருக்கை. அபத்2யஸஹமான ஔஷத4ம். **(நலங்கடலமுதம்)** கடையவேண்டாதே கடலிலே கிடக்கிற அம்ருதம். **(அச்சுவைக்கட்டி)** கீழ்ச்சொன்ன அம்ருதத்தின் சுவையையுடைய கருப்புக்கட்டி. **(அறுசுவையடிசில்)** ஷட்3ரஸயுக்தமான அடிசில். **(நெய்ச்சுவைத்தேறல்)** சுவையையுடைய நெய்யென்பேனே, சுவையையுடைத்தான மது4வென்பேனே? **(கனி)** ஓர் அவஸ்தை2யிலே ரஸிக்குமது. **(பால்)** நைஸர்க்கி3கமான ரஸம்.

5.

ஈ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டு. ஊ ரஸவத்பத3ார்த்த2ங்களை விபூ4தியாகவுடையனாயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

ஈ— வ்யா:— (அச்சுதன் அமலனென்கோ) b **நித்யவிபூ$_4$தியோடே கூடியிருக்கும் இருப்புக்கு ஒருநாளும் அழிவில்லாதபடியிருப்பானும், ஹேயப்ரத்யநீகனும், b$_2$ கல்யாணகுணனுமுள்ளவனென்பேனோ?** (c அடியவர் இத்யாதி$_3$) d **இப்படி "தூ$_3$ரஸ்த$_2$ன்" என்று ஆச்ரிதர்க்கு இடர்படவேண்டாதபடி, ஆனை இடர்பட்ட மடுவின் கரையிலே விழும் ஸ்வபா$_4$வன்.** (அடியவர் வினைகெடுக்கும்) e **தன்பக்கலிலே ந்யஸ்தப$_4$ரரானாருடைய** f **ஸகல து$_3$ரிதங்களையும் போக்கி ரக்ஷிக்குமவன்.** (g நச்சுமாமருந்தம்) h **இடர் பட்டபோதாகப்போய் மலைபுகவேண்டாதே, "அவன் தூ$_3$ரஸ்த$_2$னானேயாகிலும் நாம் ஆபன்னரான ஸமயத்திலே வந்து ரக்ஷிக்கும்" என்று விச்வஸிக்கலாம்படியிருப்பானொருவன்.** (g நச்சு மாமருந்தம்) i **ஆசைப்படும் ஒரு ஔஷத$_4$ம்.** (j மாமருந்தம்) **மஹௌஷத$_4$ம்.** j$_2$ **வ்யாதி$_4$யின் அளவல்லாத பே$_4$ஷஜம். அதாவது-**k **மேல்காற்றிலே காட்ட நோய்தீருமாயிருக்கை.** l **ஏகமூலிகையாய் l$_2$ஸக்ருத்ஸேவ்யமாயிருக்கை.** m**அன்**

அ— அஞ்சாம் பாட்டு. (அச்சுதன் இத்யாதி$_3$) a"நலங்கடலமுதம்" இத்யாதி$_3$களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (ரஸவத்பதா$_3$ர்த்த$_2$ங்களை இத்யாதி$_3$) **b 1. "யஸ்மாந்ந ச்யுதபூர்வோऽஹமச்யுதஸ் தேந கர்மணா"** இத்யாதி$_3$கஞ்ச, ஹேயப்ரத்யநீகத்வவ்யாப்தம் கல்யாணகுணத்வம் இதி ச ஹ்ருதி$_3$ நித$_4$யாஹ (நித்யவிபூ$_4$தியோடேகூடி இதி) பூர்வகா$_3$த$_2$யாம் "ஆதியஞ்சோதி"(4) இதி பதே$_3$ சாத்ர ஹ்ருத$_3$யம்; கீழிற்பாட்டில் அந்வய க்ரமத்திலே ஆதியஞ்சோதி அவ்யவஹிதமிறே. b$_2$(கல்யாணகுணனும்) உப$_4$யலிங்க$_3$மவிநாபூ$_4$தோபஸ்தி$_2$திகமிறே. c,d,e"அடியவர்" இத்யஸ்ய ப$_4$க்தப்ரபந்நவிஷயதயா பா$_4$வத்$_3$வயமாஹ (இப்படி தூ$_3$ரஸ்த$_2$னென்று இத்யாதி$_3$, ரக்ஷிக்குமவன் இத்யந்தேந) d நித்யவிபூ$_4$தியிலே இருக்கிறவிருப்பைச் சொல்லிற்றுகையாலே அத்தைப்பற்றி (இப்படி தூ$_3$ரஸ்த$_2$னென்றது) e யத்$_3$வா, சப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ம் (தன்பக்கலிலே இத்யாதி$_3$) f"வினை" இதி ஸாமாந்யசப்$_3$த$_3$த்வாத$_3$ாஹ (ஸகல து$_3$ரிதங்களையும் இதி) g நச்சுகை - விச்வாஸமும், ஆசையும். நச்சும் - பா$_4$க்$_3$யதையினாலே ஆசைப்படும். h ப்ரத$_2$மமாஹ (இடர்பட்டபோதாக இதி) இந்த்$_3$ரஜித்$_3$ ராவணப்ரயுக்த ப்$_3$ரஹ்மாஸ்த்ரசக்த்யாயாதபீடா$_3$வஸரே ஔஷத$_4$பர்வதாநயநார்த்த$_2$ம் மேருஸமீபக$_3$மநமவச்யம்பா$_4$வ்யப$_4$வத்; தத்$_3$வந்ந ப$_4$வதீதி பா$_4$வ:. i த்$_3$விதீயமாஹ (ஆசைப்படும் இதி) j "மா" இத்யஸ்யார்த்த$_2$த்ரயம். j$_2$ ப்ரத$_2$மமாஹ (வ்யாதி$_4$யினளவல்லாத இதி) **2. "நாம்நோஸ்தி யாவதீ சக்தி:"** இத்யாதி$_3$. இப்போது "மா" என்று மஹத்தையைச் சொல்லி, பெருமையைச் சொல்லுகிறது. k (மேல் காற்றிலே காட்ட) என்றதுக்கு உதா$_3$ஹரணம் - A"நமனுமுற்கலனும்" இத்யாதி$_3$. l த்$_3$விதீயமர்த்த$_2$மாஹ (ஏகமூலிகையாய் இதி) ஏகமூலிகையாவது - ஸஹாயாந்தரநிரபேக்ஷதை. ஸித்$_3$தோ$_4$பாயம் ஸஹா

ஜீ— அஞ்சாம் பாட்டு. (அச்சுதன் இத்யாதி$_3$) a"நலங்கடலமுதம்" இத்யாதி$_3$களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (ரஸவத் இத்யாதி$_3$) **b1. "யஸ்மாந்ந ச்யுதபூர்வோऽஹமச்யுதஸ் தேந கர்மணா"** இத்யாதி$_3$கம், ஹேயப்ரத்யநீகத்வவ்யாப்தம் கல்யாணகுணத்வம் இதி ச ஹ்ருதி$_3$ நித$_4$யாஹ (நித்யவிபூ$_4$தியோடே இத்யாதி$_3$) (நித்யவிபூ$_4$தியோடே கூடியிருக்குமிருப்புக்கு) என்றது-கீழிற்பாட்டிலே "ஆதியஞ்சோதியென்கோ"(4) என்றத்தைப்பற்ற. c,d தாத்பர்யம் (இப்படி தூ$_3$ரஸ்த$_2$ன் இத்யாதி$_3$) d கீழே நித்யவிபூ$_4$தியில் இருப்பைச் சொல்லுகையாலே (இப்படி தூ$_3$ரஸ்த$_2$ன் என்றது) g,h,i நச்சுதல்-விச்வஸித்தலாதல், ஆசைப்படுதலாதல். j"மா" என்றதுக்கு மூன்று அர்த்த$_2$ம். j$_2$முந்தினது (வ்யாதி$_4$யின் அளவல்லாத இத்யாதி$_3$) k(மேல்காற்றிலே காட்ட என்று) இதுக்கு உதா$_3$ஹரணம் - A"நமனும் முற்கலனும்" இத்யாதி$_3$. l த்$_3$விதீயார்த்த$_2$ம் (ஏகமூலிகை இத்யாதி$_3$) ஏகமூலிகையாவது-ஸஹாயாந்தரநிரபேக்ஷயம், l$_2$ ஸக்ருத்ஸேவ்யம்

A திருமாலை 12.

ச—றிக்கே, அபத்$_2$யஸஹமான ஔஷத$_4$மென்னுதல். n அதாவது-o இவன் ப்ராமாதி$_3$கமாகப் பண்ணும் பாபங்களையும் காணக்கண்ணிடவல்லனாயிருக்கை. p பு$_3$த்$_3$தி$_4$பூர்வகமாகப் பண்ணுமன்று, பிறந்த ஜ்ஞானத்தோடு விரோதி$_4$க்குமிறே, தன்னை அறிந்த பின்பு முதலிலே இவற்றில் மூளான்; q ஆனபின்பும் q_2 விரோதி$_4$யான தே$_3$ஹம் அநுவர்த்திக்கையாலே நெஞ்சிருண்டு பாபங்களிலே ப்ரவர்த்தியாநிற்கை தவிரான்; r அநந்தரம் ஜ்ஞாநம் r_2 பிறவா அநுதபித்துக் கைவாங்கும்; s அங்ஙனன்றிக்கே, பு$_3$த்$_3$தி$_4$பூர்வம் ப்ரவர்த்தித்தானாகில் ஜ்ஞாநம் பிறந்ததில்லையேயாமித்தனை. (t நலங்கடலமுதமென்கோ) கடலிலே கடையாதே வந்த அம்ருதமென்பேனோ? (அச்uசுவைக் கட்டியென்கோ) v அம்ருதாநந்தரம் சொல்லுகிற கட்டியாகையாலே, கருப்புக்கட்டியாமித்தனை, ப்ரஸ்துதமான அம்ருதத்தோடொத்த ரஸத்தையுடைத்தான கருப்புக்கட்டியென்பேனோ? (அறுசுவை) அவையாவன-w கைப்பு, புளிப்பு, x கார்ப்பு, தித்திப்பு, y துவர்ப்பு, z உவர்ப்பு. இப்படி ஆறுபடிப்பட்ட ரஸத்தையுடைத்தான அடிசிலென்பேனோ? (a நெய்ச்சுவைத் தேறலென்கோ) b நெய்-மிகுதி. மிக்க சுவையையுடைய தேன். c சுவையையுடைத்தான நெய்யென்பேனோ, சுவையையுடைத்தான மது$_4$வென்பேனோ? (கனி இத்யாதி$_3$) d ஒரு காலத்திலே இனியதாம் பழமென்பேனோ, இனியதான பாலென்பேனோ? 5.

அ—யாந்தரநிரபேக்ஷமாய், 1. "ஸக்ருதே$_3$வ ஹி ஶாஸ்த்ரார்த்த$_2$:" என்று ஸக்ருத்ஸேவ்யமுமாயிருக்குமிறே. m மூன்றுமர்த்த$_2$ம் (அன்றிக்கே இத்யாதி$_3$) n (அதாவது) என்றது-அபத்$_2$யஸஹத்வமாவது என்றபடி. o A "வேங்கடங்கள்" இத்யத்ர க்ருதயா அர்த்த$_2$ஶிக்ஷயா விரோத$_4$ம் பரிஹரதி (இவன் ப்ராமாதி$_3$கமாக இதி) p 2. "ஆநந்த$_3$ம் ப்$_3$ரஹ்மணோ வித்$_3$வாந் ந பி$_3$பே$_4$தி குதஶ்சந" 3. "யதை$_2$தா$_4$ம்ஸி ஸமித்$_3$தோ$_4$ऽக்$_3$நிர் ப$_4$ஸ்மஸாத்குருதேऽர்ஜுந। ஜ்ஞாநாக்$_3$நிஸ்ஸர்வகர்மாணி ப$_4$ஸ்மஸாத்குருதே தத$_2$ா ॥" இத்யாதி$_3$கமவலம்ப்$_3$ய ப்ரத்யவதிஷ்ட$_2$ந்தம் ப்ரத்யாஹ (பு$_3$த்$_3$தி$_4$பூர்வகமாக இதி) 4. "ப்ரபந்ந இதி க$_3$ர்வேண ந குர்யாத் புருபாதகம்। ஜ்ஞாத்வாபி பாதகம கர்ம குர்வந் மூட$_4$: பதத்யத$_4$:॥" இத்யாதி$_3$ஷு ஹ்ருத$_3$யம். q_2 ப்ராமாதி$_3$கபாபாக$_3$மநஹேதுமாஹ (விரோதி$_4$யான தே$_3$ஹம் அநுவர்த்திக்கையாலே இதி) r நெஞ்சிருண்டு பாபங்களிலே ப்ரவர்த்தித்தால் அது ப்ராமாதி$_3$கமாம்படியென்? என்ன (அநந்தரம் இத்யாதி$_3$) s ஜ்ஞாநித்வேநாபி$_4$மாநிநோऽபி பூ$_4$த்வாऽநுதாபஹீநாஶ்ச நித்யமபதே$_2$ ப்ரவர்த்தமாநா: கேசந த்$_3$ருஶ்யந்தே கிலேத்யத்ராஹ (அங்ஙனன்றிக்கே இதி) t "நலம்" - அம்ருதத்துக்காதல், கடலுக்காதல் விஶேஷணம். கடலில் நல்லவமுதம் - நலங்கடலமுதம். நன்மை - அயத்நஸித்$_3$த$_4$த்வம். u சுவை - ரஸம். v (அம்ருதாநந்தரம் இத்யாதி$_3$) இத்தைச்சொல்லி, வழக்கமான கருப்புக்கட்டியைச் சொல்லவொண்ணாதிறே. w கைப்பு-திக்தம். x கார்ப்பு - க்ஷாரம். y துவர்ப்பு - கஷாயம். z உவர்ப்பு - லவணம். a,b,c (நெய் இதி) அஸ்ய அர்த்த$_2$த்$_3$வயம். d (ஒரு காலத்திலே இத்யாதி$_3$) வாக்யத்$_3$வயே ச (ஒரு காலத்திலே) உண்டாய், எப்

ஜீ-என்றது-1. "ஸக்ருதே$_3$வஹி" இத்யாதி$_3$யைப்பற்ற. m மூன்றும் அர்த்த$_2$ம் (அன்றிக்கே இத்யாதி$_3$) n அதாவது-அபத்$_2$யஸஹத்வமாவது. o,p "ப்ராமாதி$_3$கம்" என்று விஶேஷிக்கிறதென்? என்ன (பு$_3$த்$_3$தி$_4$பூர்வகம் இத்யாதி$_3$) 4. "ப்ரபந்ந இதி க$_3$ர்வேண ந குர்யாத் புருபாதகம்। ஜ்ஞாத்வாபி பாதகம் கர்ம குர்வந் மூட$_4$: பததயத$_4$:॥" இத்யாத்$_3$யநுஸந்தே$_4$யம். q ஆனால் பாபங்களிலே மூளும் ப்ரகாரமென்? என்ன (ஆனபின்பும் இத்யாதி$_3$) ப்ரக்ருதிவஶ்யனாகையாலே பு$_3$த்$_3$தி$_4$பூர்வகமாகவும் ஸம்ப$_4$விக்கும் என்றபடி; வாலியைக்கொன்ற வ்யாஜம் மஹாராஜர்க்குமுண்டாயிருக்க, ரக்ஷித்தாரிறே. யத்$_3$வா, ப்ராமாதி$_3$கமாகத்தான் வரும்வழி ஏதென்ன (ஆனபின்பும் இத்யாதி$_3$) என்னுதல். r நெஞ்சிருண்டு பாபங்களிலே ப்ரவர்த்தித்தால் அது ப்ராமாதி$_3$கமானபடியென்? என்ன (அநந்தரம் இத்யாதி$_3$) r_2 பிறவா-பிறந்தவுடனே. s அங்ஙனன்றிக்கே-அநு

6\. பாலென்கோ நான்கு வேதப் பயனென்கோ சமய நீதி
நூலென்கோ நுடங்கு கேள்வி இசையென்கோ இவற்றுள் நல்ல
மேலென்கோ வினையின் மிக்க பயனென்கோ கண்ணன் என்கோ
மாலென்கோ மாயன் என்கோ வானவர் ஆதி யையே.

ஆ— 6. வ்யா:—(பாலென்கோ) பாலென்று சொல்லுவேனோ? ஸர்வவேத3ங்களாலும், ஸர்வவேதா3ர்த்த2நிர்ணயகமாய் ஹேதுமத்தாயிருந்த ப்3ரஹ்மஸூத்ரபத3ங்களாலும், பரம புருஷார்த்த2தயா ப்ரதிபாத்3யமாநனென்று சொல்லுவேனோ? போ4க்3யதையால் அவன் நுடங்கு கேள்வி இசையென்று சொல்லுவேனோ? இங்குச் சொல்லப்பட்ட போ4க்3ய பதா3ர்த்த2ங்கள் எல்லாவற்றிலும் மேற்பட்ட போ4க்3யமென்று சொல்லுவேனோ? ஸகலபுண்யப2லமென்று சொல்லுவேனோ? ஆஶ்ரிதஸுலப4னென்று சொல்லுவேனோ? ஆஶ்ரிதவத்ஸலனென்று சொல்லுவேனோ? ஆஶ்சர்யபூ4தனென்று சொல்லுவேனோ? வானவராதி3யை எங்ஙனே சொல்லுவேன்? என்கிறார். 6.

ஓ— அவ:— ஆறும் பாட்டில் — வேத3ம் தொடக்கமான இயலும் இசையுமான ஶப்3த3ராசியை விபூ4தியாகவுடையனுயிருக்கிறபடியைப் பேசுகிறார்.

வ்யா:— (நான்கு வேதப் பயனென்கோ) ப்ரமாணஜாதத்தில் ஸாரபூ4தமான வேத3ம் நாலுமென்பேனோ? (சமயநீதி நூலென்கோ) வைதி3கஸமயத்துக்கு உப ப்3ரும்ஹணமான ஶாஸ்த்ரங்களென்பேனோ? (நுடங்கு கேள்வி இசையென்கோ)

அ—போதும் (இனியதான) இத்யத்4யாஹ்ருத்ய யோஜநா வா; யாத்3ருஶம் ப2லம் யத்3ருதௌ ப4வதி தத் ப2லம் தத்3ருதாவேவ ரஸ்யம் ப4வதீதி வா. ப்ராயேண யத்3ருதுஸம்ப3ந்தி4 யத் ப2லம் தத் தத்3ருதாவேவ அதிஶயேந ரஸ்யம் ப4வதி; ருத்வந்தரே அபூர்வத்வேந ஸமுத்3பூ4தமபி தத்3வத் ஸ்வாஸாத4ாரணகாலீநவந்ந ரஸ்யம் ப4வதி இதி யாவத். 5.

ஜீ—தபித்துக் கைவாங்குகையன்றிக்கே. t நலங்கடலமுதம் - கடலில் நலமான அமுதம் என்றபடி. நன்மை - அயத்நஸித்3த4த்வம். u சுவை - ரஸம். அச்சுவைக்கட்டி - அந்த அம்ருதத்தோடொத்த ரஸத்தையுடைய கட்டி. கட்டி - வெல்லக்கட்டி. x கார்ப்பு - க்ஷாரம். a,c "நெய்" என்றதுக்கு அர்த்தா2ந்தரம் (சுவையையுடைத்தான இத்யாதி3) க்ரமேணாந்வய:. 5.

ஆதே3— ஐந்தாம் பாட்டு. நித்யவிபூ4தியோக3த்துக்கு நழுவுதலில்லாத நிர்த்தோ3ஷ கல்யாண கு3ணங்களையுடையவனென்பேனோ? தன்பக்கலிலே ந்யஸ்தப4ரராணு ருடைய ஸகலது3ரிதங்களையும் போக்கி ரக்ஷிக்கும் ஆசைப்படும் ஒருமஹௌஷத4 மென்பேனோ? கடலிலே கடையாதே வந்த அம்ருதமென்பேனோ? அம்ருதத்தோ டொத்த ரஸத்தையுடைய கருப்புக்கட்டியென்பேனோ? ஆறுவகைப்பட்ட ரஸத்தையுடைத்தான அடிசிலென்பேனோ? ரஸவத்தான தேனென்பேனோ? ரஸவத்தான நெய்யென்பேனோ? ஒரு காலத்திலே இனியதான பழமென்பேனோ? எப்போதும் இனிதான பாலென்பேனோ? என்கிறார் "அச்சுதனமலன்" இத்யாதி3யால். 5

ஓ—ஶ்ரவணமாத்ரத்திலே ஈடுபடுத்தவல்ல இசையென்பேனோ? (இவற்றுள் நல்ல மேலென்கோ) இவற்றிலும் அறவிலக்ஷண போ₄க்₃யதமமென்பேனோ? (வினையில் மிக்க பயனென்கோ) ஸாத₄நரூபமான யத்நத்தின் அளவன்றிக்கே அதிமாத்ரமான ப₂லரூபமென்பேனோ? வானவர் என்றது - ப்₃ரஹ்மாதி₃களை. 6.

ஈ— 6. அவ:— அநந்தரம், வேத₃வைதி₃காத்மகமாய் கா₃நபர்யந்தமான ஶப்₃த₃ ராசிப்ரகாரத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வானவர்—ஸமஸ்ததே₃வர்களுக்கும், **ஆதியை**-ஸத்தாதி₃ஹேதுபூ₄தனானவனை— **நான்குவேதம்**—வேத₃ங்களினுடைய, **பால்**—ஶாகா₂தி₃விபா₄க₃ங்கள், **நான்குவேதம்**— தத₂ாவித₄சதுர்வித₄வேத₃ங்களின், **பயன்**—ப்ரயோஜநம், **சமயம்**—அர்த்த₂வ்யவஸ் தா₂பகமான, **நீதி**—ந்யாயத்துக்கு ப்ரதிபாத₃கமாயுள்ள, **நூல்**—மீமாம்ஸாஶாஸ்த்ரம், **நுடங்கு**—(ஶ்ரோதாக்களை) ஈடுபடுத்தும், **கேள்வி**—கேள்வியையுடைத்தான, **இசை**— கீ₃தம், **இவற்றுள்**—(உக்தமான) இவற்றுக்குள்ளே, **நல்ல**—விலக்ஷணமாய், **மேல்**— அநவதி₄காதிஶயமான போ₄க்₃யம், **வினையில்** — ஸாத₄நத்தின் அளவன்றியே, **மிக்க**—அதிஶயிதமான, **பயன்**—ப₂லம், **கண்ணன்**—(அந்த ப₂லரூபனாய் ஆநந் தா₃த்மகனான) க்ருஷ்ணன், **மால்**—(தன்னை பு₄ஜிக்குமவர்களை) வ்யாமுக்₃த₄னாய் பு₄ஜிக்குமவன், **மாயன்**—(தத₃நுரூபமான) ஆஶ்சர்யசேஷ்டிதாதி₃யுக்தன், **என்கோ**— என்பேனோ?

பால் என்று - பகுதியாய், ஶாகா₂தி₃விபா₄க₃ம். 6.

இ— அவ:— ஆறும் பாட்டில் — வேத₃ம் தொடக்கமான இயலும் இசையுமான ஶப்₃த₃ராஶியை விபூ₄தியாகவுடையனாயிருக்கிறபடியைப் பேசுகிறார்.

வ்யா:—(**பாலென்கோ**) முன்புத்தை ரஸம் பின்னாடுகிறபடி. (**நான்குவேதப் பயன்**) ப்ரமாணஜாதத்தில் ஸாரபூ₄தமான நாலு வேத₃ம். அத₂வா, ப்ரயோஜந ரூபமான நாலு வேத₃ம். (**சமயநீதிநூல்**) வைதி₃க ஸமயத்துக்கு நிர்வாஹகமான ஶாஸ்த்ரம். வேதோ₃பப்₃ரும்ஹணமான இதிஹாஸ புராணாதி₃கள். (**நுடங்கு இத்யாதி₃**) ஶ்ரவண மாத்ரத்திலே ஈடுபடுத்தவல்ல இசை. (**இவற்றுள் நல்ல மேலென்கோ**) இவற்றிலும் விலக்ஷணமான போ₄க்₃யமென்பேனோ? (**வினை இத்யாதி₃**) அல்பயத்நத்தாலே நிரதிஶயப₂லத்தைத் தருமதென்பேனோ? ஸாத₄ந ரூபமான யத்நத்தளவல்லாத அதிமாத்ரப₂லமென்பேனோ? மித்ரபா₄வமடியாக ஸாவத₃ாத்மபா₄வியான அநுப₄வத்தைத் தரும் என்கை. (**கண்ணனென்கோ**) "உனக்கு நானுளேன், மாஶுச: - நீ சோகியாதேகொள்" என்னுமவனென்பேனோ? (**மாலென்கோ**) ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் வ்யாமுக்₃த₄னென்பேனோ? (**மாயனென்கோ**) தூ₃த்யஸாரத்₂யங்கள் பண்ணும் ஆஶ்சர்யசேஷ்டிதங்களையுடையவனென்பேனோ? (**வானவராதியை**) ப்₃ரஹ்மாதி₃களுக்கும் ஸத்தாஹேதுவானவனை. தன் ஸத்தை ஆஶ்ரிதாதீ₄னையாயிருக்கும் என்கை.

6.

ஈ— அவ:— ஆரும் பாட்டு. a **வேத3ம் தொடக்கமான இயலும் இசையுமான ஶப்3த3ராஶியை விபூ4தியாகவுடையனுயிருக்கிறபடியைப் பேசுகிருர்.**

வ்யா:— (பாலென்கோ) b **கீழில் ரஸ்யதை பின்னுடினபடி.** (நான்கு வேதப் பயனென்கோ) c **நாலுவகைப்பட்ட** c2 **ப்ரமாணஜாதத்தில் ஸாரபூ4தமான வேத3மாகிற ப்ரயோஜநமென்பேனே?** d **வேத3த்திலே வேறேயும் ஒரம்ஶம் ஒருவனை ஸ்துதிக்கிலிறே - நான்கு வேத3த்தில் பயனென்கோ என்னவேண்டுவது.** e **அங்ஙனன்றியே, வேத3ந்தான் - ஆராத4நஸ்வரூபஞ்சொல்லுமிடமும் ஆராத்4ய ஸ்வரூபஞ்சொல்லுமிடமுமாய்க் கட்டடங்க இவனையே சொல்லுகையாலே, வேத3த்தில் நாலுமூலைக்குமுள்ள** e2 **ப்ரயோஜநமில்லாத இடமில்லை. f 1. "वेदैश्च सर्वैरहमेव वेद्यः" (வேதை3ஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்3ய:) என்ருனிறே.** g (சமயம்) **வைதி3க**

அ— ஆரும் பாட்டு. (பாலென்கோ இத்யாதி3) a "நான்குவேதப்பயனென்கோ" இத்யாதி3யைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (வேத3ம் தொடக்கமான இத்யாதி3) b புநருக்தம் கிலேதி ஶங்காம் பரிஹரதி (கீழில் ரஸ்யதை இதி) c பயனுன நான்கு வேத3மென்கோ? இதி ஶப்3த3ார்த்த2:. c2 (ப்ரமாண ஜாதத்தில் இதி) 2. "அங்கா3நி வேதா3ஶ்சத்வாரோ மீமாம்ஸாந்யாயவிஸ்தர:| புராணம் த4ர்மஶாஸ்த்ரஞ்ச வித்3யா ஹ்யேதாஶ்சதுர்த3ஶ||". c யத்3வா, (நாலுவகைப்பட்ட) நான்கில் வேத3மாகிற பயன் என்றபடி. நாலாவன - ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்கள். அத2வா, ப்ரத்யக்ஷாதி3ப்ரமாணஜாதத்தில் வைத்துக்கொண்டு நாலு வேத3மாகிற ப்ரயோஜந மென்பேனே? இதி ஶப்3த3ார்த்த2:. c2 ப்ரமாணஜாதத்தில் என்றது-அர்த்த2ாத் வந்தது. d நாலு வேத3மாகிற பயனென்பானென்? நான்குவேத3த்தில் பயனென்ருலோ? என்ன (வேத3த்திலே இத்யாதி3) e அங்ஙனன்றியே என்றது-அப்படி ஒருவனை ஸ்துதியாதே என்றபடி. e2 (ப்ரயோஜநமில் லாதவிடம் இதி) 3. "ஸா கா3த2ா ஸாராஶம்ஸ்யப4வத்" இதி—ப4க3வத்பர்யந்தத்வவ்யதிரேகேண கேவலதே3வமநுஷ்யாதி3பரா கா3த2ா மலம் ப4வதீத்யுச்யமாநப்ரதே3ஶ இத்யர்த்த2:. f ஸர்வே வேதா3: பரமாத்மாநமேவ வத3ந்தீத்யத்ர ப்ரமாணம் (வேதை3ஶ்ச ஸர்வை: இதி) 4. "ஸர்வே வேதா3 யத்பத3மாமநந்தி" 5. "ஸர்வே வேதா3 யத்ரைகம் ப4வந்தி" இத்யாத3யஶ்சாத்ர விவக்ஷிதா:. 6. "வேதே3 ராமாயணே சைவ பு4ாரதே ப4ரதர்ஷப4!| ஆதௌ3 மத்4யே தத2ாந்தே விஷ்ணுஸ் ஸர்வத்ர கீ3யதே||" என்னக்கடவதிறே. g (சமயநீதிநூல்) ஸமயமென்று-

---

ஜீ— ஆரும் பாட்டு. (பாலென்கோ இத்யாதி3) a "நான்குவேதப்பயனென்கோ" இத்யாதி3யைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (வேத3ம் தொடக்கமான இத்யாதி3) b புநருக்திபரிஹாரம் (கீழில் இத்யாதி3) c பயனுன நான்குவேத3மென்பேனே இதி ஶப்3த3ார்த்த2:. c2 (ப்ரமாணஜாதத்தில் இதி) 2. "அங்கா3நி வேதா3ஶ்சத்வாரோ மீமாம்ஸா ந்யாயவிஸ்தர:| புராணம் த4ர்மஶாஸ்த்ரஞ்ச ||" இத்யாதி3. d நான்குவேத3மாகிற பயனென்பானென்? நான்குவேத3த்தில் பயனென்ருலோ? என்ன (வேத3த்திலே இத்யாதி3) e அங்ஙனன்றியே-அப்படியொருவனை ஸ்துதிக்கையன்றியே. e2 (ப்ரயோஜநமில்லாதவிடமில்லை இதி) ப4க3வத்பர்யந்தத்வவ்யதிரேகேண கேவலதே3வமநுஷ் யாதி3 ப்ரதிபாத3க ப்ரதே3ஶமில்லை என்றபடி. f ஸர்வவேத3ங்களும் அவனையே சொல்லுகிறது என்னுமிடத்தில் ப்ரமாணம் (வேதை3ஶ்ச ஸர்வை: இதி) கீ3தாஸு பஞ்சத3ஶே; பூர்வமேவ

ப்ர— (ஆரும் பாட்டு) (பால் இத்யாதி3) (வேதப்பயனென்கோ) f 1. श्रीभगवद्गीतायाम् पञ्चदशे—"सर्वस्य चाहं हृदि सन्निविष्टो मत्तस्स्मृतिर्ज्ञानमपोहनञ्च। वेदैश्च सर्वैरहमेव वेद्यो वेदान्तकृद्वेदविदेव चाहम्॥१५॥"

ஈ—ஸமயத்துக்கு நிர்வாஹகமான இதிஹாஸபுராணங்களென்பேனோ? h வேத3ார்த்த2த்தை விஶதீ3கரிக்குமவையிறே இவை, i1. "इतिहासपुराणाभ्यां वेदं समुपबृंहयेत्" (இதிஹாஸபுராணாப்4யாம் வேத3ம் ஸமுபப்3ரும்ஹயேத்). (நுடங்கு) கேட்டாரை நஞ்சுண்டாற்போலே j நுடங்கப்பண்ணக்கடவ ஶ்ரவணத்தையுடைத்தான இசையென்பேனோ? (இவற்றுள் நல்ல மேலென்கோ) k எல்லாம் சொல்லவேணும்; எல்லாம் சொல்லமாட்டார். கீழ்ச்சொன்னவற்றிலெல்லாம் விலக்ஷணமாய் அவ்வருகாயிருப்பதொன்று என்பேனோ? (வினையில் மிக்க) l அல்பயத்நத்தாலே அநேகப2லத்தைப் ப2லிப்பதொன்று என்பேனோ? m கலநெல்லை வித்தி நூறாயிரக்கலமாக விளைத்துக்கொள்வாரைப்

அ—ஸித்3த4ாந்தமாய், நயதீதி - நீதி: இதி வா, நீயதே அநயேதி - நீதிரிதி வ்யுத்பத்த்யா வா வைதி3கஸித்3த4ாந்தத்தை நயிப்பிக்கிற, அதாவது - நிர்வஹிக்கிற இதிஹாஸ புராணங்களைச் சொல்லுகிறது. நிர்வாஹகத்வமாவது - விஶதீ3கரிக்கை. h நிர்வாஹகத்வத்தை உபபாதி3க்கிறார் (வேத3ார்த்த2த்தையென்று தொடங்கி) i இதுக்கு ப்ரமாணம் (இதிஹாஸ இத்யாதி3) j நுடங்கப்பண்ணுகையாவது-ஸ்தப்3த4மாக்குகை. அதாவது-துவளுகை. 2. "ஶைலோக்3ரிஶ்ச ஜலாம்ப3பூ4வ முநயோ முக்3த4ாம்ப3பூ4வுர் ஜட3ா: ப்ராஜ்ஞாமாஸுரகா3ஸ் ஸகோ3பமம்ருதாமாஸுர் மஹாஶீவிஷா: | கோ3ாவ்யாக்4ராஸ்ஸஹஜாம்ப3பூ4வுரபரே த்வர்யாம்ப3பூ4வு: ப்ரபோ4! த்வம் தேஷ்வஸ்யதமாம்ப3பூ4வித2 ப4வத்3வேணுக்வணோர்மாத3ரே ||" என்னும்படி பண்ணுகை. k "பாலென்கோ" இத்யாரப்4ய, கதிசந ப்ரத்யேகமபி4த4ாய, புநஸ்ஸமுத3ாயாகாரேண கிம் அர்த்த2ம் அபி4த3த4ாதி? இத்யத்ராஹ (எல்லாம் இதி) l வினையைப்பற்றவும் அதிஶயிதமான ப்ரயோஜநமென்று ஶப்3த3ார்த்த2மாக விவக்ஷித்து, இத்தால் ப2லிதத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அல்பயத்நத்தாலே இத்யாதி3) m இவ்வர்த்த2த்தை த்3ருஷ்டாந்தபூர்வகமாக ஸ்தி2ரீகரிக்கிறார் (கலநெல்லை இத்யாதி3) m2 போலேயென்றதுக்கு - பூர்வவாக்யத்தோடே அந்வயம். n இத்தால் ப2லிதம் (இத்தலையிலுள்ளது இத்யாதி3) o (உனக்கு நானிருந்தேனே) என்றது - அஹம்

ஜீ—லிகி2தம். g "சமயம்" என்று-ஸித்3த4ாந்தமாய்; நீயதே அநயேதி-நீதி: என்றாய், அதாவது-நிர்வாஹகமென்றாய், வைதி3கஸித்3த4ாந்தத்துக்கு நிர்வாஹகமான என்றபடி. நூல்-ஶாஸ்த்ரம். நிர்வாஹகத்வமாவது-விஶதீ3கரிக்கை. h நிர்வாஹகத்வத்தை உபபாதி3க்கிறார் (வேத3ார்த்த2த்தை இத்யாதி3) i இதுக்கு ப்ரமாணம் (இதிஹாஸ இத்யாதி3) 1. "பி3பே4த்யல்ப ஶ்ருதாத்3வேதோ3 மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி" இத்யுத்தரார்த்த4ம். இத3ம் பா3ர்ஹஸ்பத்ய ஸ்ம்ருதௌ. j நுடங்க-மயங்க. ஈடுபடும்படி இத்யர்த்த2:. கேட்டமாத்ரத்திலே ஈடுபடுத்தவல்ல கா3நமென்பேனோ இதி நிஷ்க்ருஷ்டார்த்த2:. 2. "ஶைலோக்3ரிஶ்ச ஜலாம்ப3பூ4வ முநயோ முக்3த4ாம்ப3பூ4வுர் ஜட3ா: ப்ராஜ்ஞாமாஸுரகா3ஸ் ஸகோ3பமம்ருதாமாஸுர் மஹாஶீவிஷா: | கோ3ாவ்யாக்4ராஸ்ஸஹஜாம்ப3பூ4வுரபரே த்வர்யாம்ப3பூ4வு: ப்ரபோ4! த்வம் தேஷ்வஸ்யதமாம்ப3பூ4வித2 ப4வத்3வேணுக்வணோர்மாத3ரே ||" என்னும்படி பண்ணுகை-நுடங்கப்பண்ணுகையாவது. k மேலும் விபூ4தியோக3ம் சொல்லாதே, "இவற்றுள் நல்ல" என்று தொடங்கி-நிஷ்க்ருஷ்டரூபத்தைச் சொல்லுவானென்? என்ன (எல்லாம் சொல்ல இத்யாதி3) l வினையைப்பற்றவும் அதிஶயிதமான ப்ரயோஜநமென்று ஶப்3த3ார்த்த2ம் விவக்ஷித்து, இத்தால் ப2லிதமாஹ (அல்பயத்ந இத்யாதி3) m த்3ருஷ்டாந்தமாக விவரணம் (கலநெல்லித்யாதி3) 3. "மித்ரப4ாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கத2ஞ்சந"

ப்ர—i 1. बार्हस्पत्यस्मृतौ - "इतिहासपुराणाभ्यां वेदं समुपबृंहयेत्। बिभेत्यल्पश्रुताद्वेदो मामयं प्रतरिष्यति ॥ ६ ॥"

ச-m$_2$போலே; nஇத்தலையிலுள்ளது மித்ரப$_4$ாவமாய், அதுக்கு 1."न त्यजेयम्"(ந த்யஜே-யம்)என்னும்படியிருக்கை. (கண்ணனென்கோ) o"உனக்கு o$_2$நானிருந்தேனே"என்று 2. "मा शुचः" (மா ஶுசஃ) என்னும் க்ருஷ்ணன் என்பேனோ? p"நாம் தருமத்தை நீ p$_2$ விலக்காதே ஸ்வீகரிக்குமித்தனையே வேண்டுவது, உனக்கு நானிருந்தேன்" என்னுமவனிறே. (மாலென்கோ) /(ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் வ்யாமுக்$_3$த$_4$னென்பேனோ) q இப்பாசுரத்தைச்சொல்லா, 3. "इदं ते नातपस्काय" (இத$_3$ம் தே நாதபஸ்காய) என்னும் q$_2$வ்யாமுக்$_3$த$_4$னென்பேனோ? r4. 'इदं तु ते गुह्यतमं प्रवक्ष्यामि" (இத$_3$ம் து தே கு$_3$ஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாமி) என்றவோபாதி, 3. "इदं ते नातपस्काय" (இத$_3$ம் தே நாதபஸ்காய) என்றதுவும் முன்னே சொல்லிக்கொள்ளவிறே அடுப்பது. அங்ஙனன்றிக்கே, முந்துறச்சொல்லி, பின்னை 3."इदं ते नातपस्काय"(இத$_3$ம் தே நாதபஸ்காய)

அ—ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம். த்ருதீயபாத$_3$ார்த்த$_2$மாகவுமாம். p ஷஷ்ட$_2$பத$_3$தாத்பர்யகத$_2$நபூர்வகமாக உக்தார்த்த$_2$த்தை அநுப$_4$ாஷிக்கிறார் (நாம் தருமத்தை என்று தொடங்கி) தருமத்தையாவது-தருகிற ப$_2$லத்தை என்றபடி. யத்$_2$வா, ப்ரஸ்துதஸ்ய சரமஶ்லோகஸ்யார்த்த$_2$மாஹ (நாம் தருமத்தை இதி) p$_2$(விலக்காதே) 2."ஸர்வத$_4$ர்மாந்". qஇப்பாசுரத்தை என்றது-சரமஶ்லோகத்தை. q$_2$வ்யாமோஹம் என்றது-த்$_3$ரௌபதி$_3$யினிடத்தில் வ்யாமோஹம். q(இப்பாசுரத்தை)இத்யாதி$_3$க்குத் தாத்பர்யம் - உபதே$_3$ஶித்த அநந்தரம் "இத்தை உபதே$_3$ஶித்துவிட்டோமே" என்று 3. "இத$_3$ம் தே நாதபஸ்காய" என்று அநுதபிக்கவேண்டும்படியான பரமரஹஸ்யத்தை வெளியிடவேண்டும்படி ஆஶ்ரிதரிடத்தில் வ்யாமோஹத்தையுடையன் என்பேனோ? என்றபடி; r.s,t வ்யாமோஹத்தாலே இப்பாசுரத்தைச் சொன்னான் என்னுமதுக்கு ஆப்தஸம்வாத$_3$ம் காட்டுகிறார் (இத$_3$ம் து தே என்று தொடங்கி) s,t (என்றானிறே) என்றது - கீழுக்கு ஶேஷமாய், (இதுதனக்கு இத்யாதி$_3$) ஸம்வாத$_3$மாகவுமாம். t(இதுதனக்கடியென் என்று இதி) அர்ஜுநவிஷயவ்யாமோஹோ வா,

---

ஜீ—இத்யாதி$_3$ யுத்$_3$த$_4$காண்டே$_3$ அப$_4$யப்ரத$_3$ாநப்ரகரணே ராமவாக்யம். o$_2$(நானிருந்தேனே) என்றது-அஹம்ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம். p பூர்வார்த்த$_4$த்தில் அர்த்த$_2$த்தையுங்கூட்டி விவரிக்கிறார் (நாம் தருமத்தை இத்யாதி$_3$) தருமத்தை - தருகிற ப$_2$லத்தை. q இப்பாசுரத்தை-சரமஶ்லோகத்தை. q$_2$ வ்யாமுக்$_3$த$_4$ன் - ஆஶ்ரிதர்பக்கல் வ்யாமோஹத்தையுடையவன். r இது வ்யாமோஹ கார்யமாக வேணுமோ? என்ன (இத$_3$ம் து தே இத்யாதி$_3$) 3. "இத$_3$ம் தே நாதபஸ்காய நாப$_4$க்தாய கதா$_3$சந | ந சாஶுஶ்ரூஷவே வாச்யம் ந ச மாம் யோऽப்$_4$யஸூயதி ||" 4. "இத$_3$ம் து தே கு$_3$ஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாம்யநஸூயவே | ஜ்ஞாநம் விஜ்ஞாநஸஹிதம் யத் ஜ்ஞாத்வா மோக்ஷ்யஸேऽஶுப$_4$ாத்||". s,tவ்யாமோஹத்தாலே சரமஶ்லோகத்தைச் சொன்னான் என்றதுக்கு ஸம்வாத$_3$ம் (இது தனக்கு இத்யாதி$_3$) "மால்" என்ற வ்யாமோஹம் - த்$_3$ரௌபதி$_3$விஷயம் என்றபடி. t$_2$அநுஸந்தி$_4$யா-அநுஸந்தி$_4$த்தவுடனே. t$_2$பதண்பதனென்றான்-தபித்தான். vதூதுபோனதுக்கு

ப்ர— 1. युद्धकाण्डे (१८) अभयप्रदानप्रकरणे "मित्रभावेन संप्राप्तं न त्यजेयं कथंचन। दोषो यद्यपि तस्य स्यात् सतामेतदगर्हितम्॥ ३॥

2.(கண்ணனென்கோ) भगवद्गीतायाम् (१८) "सर्वधर्मान्" इत्यादि॥ ६६॥

3.(மால்) श्रीभगवद्गीतायां अष्टादशे "इदं ते नातपस्काय नाभक्ताय कदाचन। नचाशुश्रूषवे वाच्यं न च मां योऽभ्यसूयति॥ ६७॥"

4. (ஷி 9) "इदं तु ते गुह्यतमं प्रवक्ष्याम्यनसूयवे। ज्ञानं विज्ञानसहितं यत् ज्ञात्वा मोक्ष्यसेऽशुभात्॥ १॥"

/( ) சில பிரதிகளிலேயே.

ஈ-ஃஎன்ருனிறே t“இதுதனக்குஅடியென்?”என்று ஜீயர் ப$_4$ட்டரைக்கேட்க;“த்$_3$ரௌபதி$_3$ குழலை விரித்துக்கிடக்கையாலே அது முடிக்கைக்காக, செய்வது அறியாமையாலே மூலையில் கிடந்தாரை முற்றத்தேயிட்டான்; பின்னை அர்த்த$_2$த்தின் சீர்மையை t$_2$அநுஸந்தி$_4$யா, ‘ஆரதி$_4$காரிகளாகச் சொன்னேம்? கைப்பட்ட மாணிக்கத்தைக் கடலிலேயிட்டோம்’ என்று, t$_3$ ‘பதண்பதண்’ என்ருன்காணும்” என்று அருளிச் செய்தார். (மாயனென்கோ) ஆஶ்ரிதர்க்கு தூ$_3$த்யஸாரத்$_2$யாதி$_3$களைப் பண்ணும் uஆஶ்சர்யபூ$_4$தனென்பேனே?v1.“कृतार्था भुञ्जते दूताः”(க்ருதார்த்த$_2$ா பு$_4$ஞ்ஜதே தூ$_3$தா:). (வானவராதியையே) w ப்$_3$ரஹ்மாதி$_3$களுடைய ஸத்தாதி$_3$கள் தன்னதீ$_4$நமாம்படி யிருக்கிறவன் w$_2$ என்னதீ$_4$நமான ஸத்தாதி$_3$களையுடையனையிருக்கிற இருப்பை நான் x எத்தையென்று சொல்லுவது? 6.

அ—த்$_3$ரௌபதீ$_3$விஷயவ்யாமோஹோ வா, அந்யத்$_3$வேதி ஶங்கிதுரபி$_4$ப்ராய:. u ஆஶ்சர்யம் நாம-உப$_4$யவிபூ$_4$திநாத$_2$ஸ்ய ஸ்வமநஸாபி தூ$_3$தத்வேநைவ ஸ்மரணம். v அவன் தூ$_3$த்யம்பண்ணி னமையுண்டோ; இரண்டு வர்க்க$_3$த்துக்கும் ப$_3$ந்து$_4$வாகையாலே, இவர்களுக்கு வ்யாஸாதி$_3$கள் சொன்னவோபாதி ஹிதம் சொன்னவித்தனையிறே என்ன (க்ருதார்த்த$_2$ா இத்யாதி$_3$) அதாவது-தூது எழுந்தருளினபோது, து$_3$ர்யோத$_4$நன் “என்னகத்திலே அமுதுசெய்யவேணும்” என்ன, “தூதுவந்தவன் தான் வந்த கார்யமானல் தூதுவந்த க்$_3$ருஹத்திலே பு$_4$ஜிக்கும்; அப்படியே நானும் உன்னிடத்திலே தூதுவருகையாலே நான்வந்த கார்யம் செய்தால் உன்னகத்திலே பு$_4$ஜிக்கிறேன் என்றான்” என்றபடி. w“மாயனென்கோ” என்றதுக்குச் சேர தாத்பர்யம் (ப்$_3$ரஹ்மாதி$_3$கள் இத்யாதி$_3$) w$_2$ஆஶ்ரிதர்க்குள்ளே தாமும் அந்தர்ப்பூ$_4$தராகையாலே (என்னதீ$_4$நமான ஸத்தாதி$_3$களையுடையன்) என்றது; “மாலென்கோ மாயனென்கோ” இத்யத்ர ஹ்ருத$_3$யம். x(எத்தையென்று சொல்லுவது) எவ்வளவென்று பரிச்சே$_2$தி$_3$த்துச் சொல்லுவது? வானவராதியை - பாலென்கோ என்று தொடங்கி அந்வயம். பாலென்கோ - வேத$_3$ங்களினுடைய ஶாக$_2$ாதி$_3$விப$_4$ாக$_3$ங்கள். பாலென்று - பகுதியாய், ஶாக$_2$ாதி$_3$விப$_4$ாக$_3$த்தைச் சொல்லுகிறது. நான்குவேதப் பயனென்கோ, தத$_2$ாவித$_4$சதுர்வித$_4$வேத$_3$ங்களின் ப்ரயோஜநம். சமயநீதிநூல் - அர்த்த$_2$வ்யவஸ்த$_2$ாபகமான ந்யாயத்துக்கு ப்ரதிபாத$_3$கமாயுள்ள மீமாம்ஸா ஶாஸ்த்ரம் என்றுமாம். 6.

ஜீ—ப்ரமாணம் (க்ருதார்த்த$_2$ா இத்யாதி$_3$) உத்$_3$யோக$_3$பர்வணி சதுர்நவதிதமே, “மத்$_3$ க்$_3$ருஹே பு$_4$ங்க்ஷ்வ:” இத்யுக்தவந்தம் து$_3$ர்யோத$_4$நம் ப்ரதி க்ருஷ்ண: — 1. “க்ருதார்த்த$_2$ா பு$_4$ஞ்ஜதே தூ$_3$தா: பூஜாம் க்$_3$ருஹ்ணந்தி சைவ ஹி | க்ருதார்த்த$_2$ம் மாம் ஸஹாமாத்யஸ்த்வமர்ச்சிஷ்யஸி ப$_4$ாரத ||” இதுக்கு அர்த்த$_2$ம் - க்ருஷ்ணன் தூது எழுந்தருளினபோது, து$_3$ர்யோத$_4$னன் “என்னகத்திலே அமுதுசெய்யவேணும்” என்ன; “தூதுவந்தவன் தான் வந்த கார்யமானல் தூதுவந்த க்$_3$ருஹத்திலே பு$_4$ஜிக்கும், அப்படியே நானும் உன்னிடத்தில் தூதுவருகையாலே நான் வந்த கார்யம்செய்தால் உன்னகத்திலே பு$_4$ஜிக்கிறேன் என்றான்” என்றபடி. w“மாயனென்கோ” என்றதுக்குச் சேர ப$_4$ாவம் (ப்$_3$ரஹ்மாதி$_3$கள் இத்யாதி$_3$) w$_2$ஆஶ்ரிதர்க்குள்ளே தாமும் அந்தர்ப்பூ$_4$தராகையாலே (என்னதீ$_4$நமான ஸத்தாதி$_3$களையுடையனென்று) x (எத்தையென்று சொல்லுவது) எவ்வளவென்று பரிச்சே$_2$தி$_3$த்துச் சொல்லுவது? வானவராதியை-பாலென்கோ இத்யாரப்$_4$ய அந்வய:. 6.

ப்ர—1. उद्योगपर्वणि चतुर्नवतितमे, “मद्गृहे भुङ्क्ष्व” इत्युक्तवन्तं दुर्योधनं प्रति कृष्णः—
“कृतार्था भुञ्जते दूताः पूजां गृह्णन्ति चैव हि। कृतार्थं मां सहामात्यः त्वमर्चिष्यसि भारत! ॥ १८ ॥”

7. வானவ ராதி யென்கோ வானவர் தெய்வ மென்கோ
வானவர் போக மென்கோ வானவர் முற்று மென்கோ
ஊனமில் செல்வ மென்கோ வூனமில் சுவர்க்க மென்கோ
ஊனமில் மோக்க மென்கோ வொளிமணி வண்ண னையே.

ஆ— 7. வ்யா:— வானவருடைய த₄ாரகமென்று சொல்லுவேனோ? அவருடைய தை₃வமென்று சொல்லுவேனோ? அவர்களுடைய போ₄க₃மென்று சொல்லுவேனோ? அவர்களுடைய ஸர்வஸ்வமென்று சொல்லுவேனோ? ஐஹிகமான பூர்ண ஸம்பத்துக்கு ஆத்மபூ₄தனென்று சொல்லுவேனோ? பூர்ணஸ்வர்க்க₃ புருஷார்த்த₂த்துக்கு ஆத்மபூ₄தனென்று சொல்லுவேனோ? பரமபுருஷார்த்த₂ லக்ஷணமோக்ஷத்துக்கு ஆத்மபூ₄தனென்று சொல்லுவேனோ? இவனை எங்ஙனே சொன்னால் பூர்ணமாகச் சொல்லிற்றாவது? என்கிறார். 7.

ஒ— அவ:— ஏழாம் பாட்டிலே—ஐஶ்வர்யாதி₃ புருஷார்த்த₂ங்கள் எல்லாவற்றையும் விபூ₄தியாக உடையனாயிருக்கிறபடியைப் பேசுகிறார்.

வ்யா:— (வானவர் என்று தொடங்கி) A **அயர்வறும் அமரர்களுக்கு ஸ்வரூப ஸ்தி₂த்யாதி₃களும் மற்றுள்ளன எல்லாமென்பேனோ?** (ஊனமில் என்று தொடங்கி) **பரிபூர்ணமான மோக்ஷாதி₃ புருஷார்த்த₂மென்பேனோ?** (ஒளி மணிவண்ணனை) **விலக்ஷணமான அழகையுடையவனை.** **7.**

ப— 7. அவ:— அநந்தரம், போ₄க₃மோக்ஷ விபூ₄தித்வத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

ஒளி—உஜ்ஜ்வலமான, **மணி**—மாணிக்கம்போலேயிருக்கிற, **வண்ணனை**—வடிவையுடையவனை, **வானவர்**—(போ₄க₃ஸக்தரான) தே₃வர்களுக்கு, **ஆதி**—உத்பாத₃கன், **வானவர்**—அவர்களுக்கு, **தெய்வம்**—ஆராத்₄யதை₃வதம், **வான**

ஆதே₃— ஆறும் பாட்டு. பாலென்பேனோ? நாலுவகைப்பட்ட வேத₃ம் தொடக்கமான ப்ரமாணஜாதத்தில் ஸாரபூ₄தமான வேத₃மாகிற ப்ரயோஜநமென்பேனோ? வைதி₃கஸமயத்துக்கு நிர்வாஹகமான இதிஹாஸபுராணமென்பேனோ? கேட்டாரை மயங்கப்பண்ணக்கடவ ஶ்ரவணத்தையுடைத்தான கா₃நமென்பேனோ? கீழ்ச் சொன்னவை எல்லாத்திலும் விலக்ஷணமாய் அவ்வருகாயிருப்பதொன்றென்பேனோ? அல்பயத்நத்தாலே அநேகப₂லத்தைப் ப₂லிப்பதொன்றென்பேனோ? **1. "மாமேகம்"** என்னும் க்ருஷ்ணனென்பேனோ? இதைச் சொல்ல **2. "இத₃ம் தேநாதபஸ்காய"** என்னும் வ்யாமுக்₃த₄னென்பேனோ? ஆஶ்ரிதர்க்கு தூ₃த்யஸாரத்₂யாதி₃களைப் பண்ணும் ஆஶ்சர்யபூ₄தனென்பேனோ? ப்₃ரஹ்மாதி₃களுடைய ஸத்தாதி₃கள் தன்னதீ₄நமாயிருக்கிறவனை எத்தைச் சொல்லுவது? என்கிறார் "பாலென்கோ" இத்யாதி₃யால். 6.

A 1-1-1.

ப—வர்—அவர்களுக்கு, **போகம்**—(ஆராத4நப2லமான) பே4ாக3ம், **வானவர்**—அவர்களுடைய, **முற்றும்**—ஸர்வவித4ரக்ஷணம், **ஊனமில்**—அநஶ்வரமான, **செல்வம்**—ஐஶ்வர்யம், **ஊனமில்** — ஆகல்பாவஸாநஸ்த2ாயியான, **சுவர்க்கம்** — ஸ்வர்க்க3 ஸ்த2ானம், **ஊனமில்**—(இந்த பே4ாக3த்துக்கு அவ்வருகுபட்ட கைவல்யம்போலன்றியே) அஸங்குசிதமான, **மோக்கம்**—மோக்ஷாநந்த3ம், **என்கோ**—என்பேனோ?

"**வானவர்** என்றவிடம் - ஸூரிகளைச் சொல்லுகிறது" என்பாரும் உளர். 7

இ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில் — ஐஶ்வர்யாதி3 புருஷார்த்த2ங்களை விபூ4தியாகவுடையனுயிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிருர்.

வ்யா:— **(வானவராதியென்கோ)** நித்யஸூரிகளுக்கு ஸத்தாஹேதுவென்பேனோ? அவர்களுக்கு A சூட்டுநன்மாலைப்படியே ஆராத்4யனென்பேனோ? அவர்களுக்கு B உண்ணும்சோறு பருகுநீர் தின்னும்வெற்றிலையும் எல்லாமானவன். **(முற்றும்)** அநுக்தமான ஸர்வவித4ப3ந்த4மும். **(ஊனமில் செல்வம்)** அநஶ்வரமான ஸம்பத்து. **(ஊனமில் சுவர்க்கம்)** "த்4வம்ஸ" என்னுத ஆகல்பாவஸாநமான ஸ்வர்க்க3ம். **(ஊனமில் மோக்கம்)** ஆத்மாநுப4வமாத்ரமன்றிக்கே பரமபுருஷார்த்த2லக்ஷணமோக்ஷம். **(ஒளி மணிவண்ணனை)** ஶ்லாக்4யமான மணிபோலேயிருக்கிற திருநிறத்தையுடையவனை; விலக்ஷணமான அழகையுடையவன் என்கை. கீழ்ச்சொன்னவையோடு இவ்வழகோடு வாசியற அநுப4விக்கிருர். 7

ஈ— அவ:— ஏழாம் பாட்டு. a ஐஶ்வர்யாதி3 புருஷார்த்த2ங்களெல்லாம் தனக்கு விபூ4தியாகவுடையனுயிருக்கிறபடியைப் பேசுகிருர்.

வ்யா:— (வானவராதியென்கோ) **கீழ், "வானவராதி" என்றவிடம்-b ப்3ரஹ்மாதி3களுக்குக் காரணபூ4தனென்னுமிடம் சொல்லிற்று; இங்கு - நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனுய், அவர்கள் ஸத்தாஹேதுவாயிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. c இரண்டிடத்திலும் ஶப்3த3மொத்திருக்க, d இவ்விப4ாக3ம்பண்ணித் தருவாராரென்னில்,**

அ— ஏழாம் பாட்டு. (வானவராதி இத்யாதி3) a "ஊனமில் செல்வம்" இத்யாதி3யைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (ஐஶ்வர்யாதி3 இத்யாதி3) b ப்3ரஹ்மாதி3களைச் சொன்னுல், "வானவர் போகம்" என்றத்தோடே தட்டுதல் பிறக்குமென்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிருர் ("வானவர்களுக்கு இத்யாதி3) c இரண்டிடத்திலும்-இரண்டுபேரிடத்திலும் என்றபடி. (ப்3ரஹ்மாதி3 இவ்விடத்திலும் என்றபடி. d (இவ்விப4ாக3ம் இதி) பூர்வக3ாத2ாயாம்-ப்3ரஹ்மாத3யோऽபி4தீ4யந்தே, அத்ர ஸூரய இதி விப4ாக3ம். அன்றிக்கே, கீழும் e (அவ்வளவன்றிக்கே இதி) "வானவர்போகமென்கோ,

---

ஜீ— ஏழாம் பாட்டு. (வானவர் இத்யாதி3) a "ஊனமில் செல்வம்" இத்யாதி3யைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (ஐஶ்வர்யாதி3 இத்யாதி3) c இரண்டிடத்திலும்-கீழும் இவ்விடத்திலும். d(இவ்விப4ாக3ம்)கீழ்-ப்3ரஹ்மாதி3பரம், இங்கு-ஸூரிபரமென்கிற விப4ாக3ம். e ப்3ரஹ்மாதி3களைச் சொல்லில், "வானவர்போகம்" இத்யாதி3 சேராது. ஆனபின்பு-"வானவர்போகம்" இத்யாதி3

A திருவிருத்தம் 21. B 6-7-1.

ஈ— ப்3ரஹ்மாதி3களுக்கு அவர்கள் உத்பத்தியிலே உபகரித்துவிடுமித்தனை; eஅவ்வளவன்றிக்கே நித்யஸூரிகளுக்கு, e2A"எல்லாம் கண்ணன்"என்கிறபடியே e3 எல்லாம் தானேயாயிருக்கும். f அவர்கள்தாங்களும், 1. "वासुदेवस्सर्वम्" (வாஸுதே3வஸ்ஸர்வம்) என்கிறபடியே, எல்லாம் தானேயாக நினைத்திருப்பர்கள். (வானவராதியென்கோ) **நித்யஸூரிகளுக்கு ஸத்தாஹேதுவானவனென்பேனோ? ஸத்தாஹேதுவாகையாவதென்? அது பின்னை g நித்யையாயன்றோ இருப்பது என்னில்; h நித்யையாகவுமாம், அநித்யையாகவுமாம்; h2 அவனுடைய நித்யேச்சை2யாலேயிருக்கும் இதினுடைய நித்யத்வம்; i அந்த இச்சை2 நெகிழில் இதினுடைய நித்யத்வமும் மாறும்படியாயிருக்கும். j,B"எத்தேவர் வாலாட்டும் எவ்வாறு செய்கையும் அப்போதொழியும்" என்கிறபடியே,**

அ—வானவர்முற்றுமென்கோ" இதி பத3த்3வயமேவ ஏதாத்3ருஶவிப4ாக3ஜ்ஞாபகம் இதி ப4ாவ:. e2 (எல்லாம் கண்ணன் இதி) A "உண்ணும்சோறு" இத்யாதி3 எல்லாம் தானேயாயிருக்கும்-த4ாரகபோஷகபே4ாக்3யங்களெல்லாம் தானேயாயிருக்குமென்று ஸங்கல்பித்துக்கொண்டிருக்கும். fA "எல்லாம் கண்ணன்" என்று அர்த்த2ஸ்தி2தி அப்படியானாலும், அவர்களுக்கு அந்நினைவில்லாவிடில் ப்ரயோஜநமில்லையேயென்ன (அவர்கள்தாங்களும் என்று தொடங்கி) g (நித்யையாயன்றோ இதி) விபூ4திவிவக்ஷயா ஸ்த்ரீலிங்க3நிர்த்தே3ஶ:. h (நித்யையாகவுமாம் அநித்யையாகவுமாம் என்று) அநந்தரம், தத3தீ4நம் என்னுமதுக்குக் குறையில்லையென்று ஶேஷம். h2(அவனுடைய நித்யேச்சை2யாலே இதி) 2."இச்ச2ாத ஏவ தவ விஶ்வபத3ார்த்த2ஸத்தா" இத்யாதி3. i தாத3தீ4ந்யத்தையுபபாதி3க்கிறார் (அந்த இச்சை2யென்று) j அவனுபேக்ஷித்தால் இவர்களுக்கு ஸத்தையில்லையென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (எத்தேவர் இத்யாதி3) நான்முகன் திருவந்தாதி. B "அகைப்பில் மனிசரை" இத்யாதி3. ஸர்வேஶ்வரன் உபேக்ஷித்து எழவாங்கி நிற்குமாகில், எத்தனையேனும் தங்களைப் பொலிய நினைத்திருக்கும் ப்3ரஹ்மாதி3தே3வர்களுடைய, முசுகு வாலெடுத்தாற்போலே உண்டான க3ர்வமும், அவர்களைக் குறித்து இங்குள்ளவர்கள் ப3ஹுவித4மான யாக3ாதி3ஸாத4நங்களை அநுஷ்டி2க்குமதுவும், அவ்வோ கர்மங்களை அநுஷ்டி2க்குமிடத்தில் 3. "ப்3ரஹ்மாணமாவாஹயாமி இந்த்3ரமாவாஹயாமி" என்றாற்போலே உண்டான தத்தத்3தே3வதாஹ்வாநங்களும் அவன் எழவாங்கின அந்த க்ஷணத்திலே இன்றிக்கே போய்விடும். வாலாட்டு - க3ர்வம். ஆறு-ஸாத4நாநுஷ்ட2ாநம். k ஆஶ்ரயணீயன்-

---

ஜீ—பத3த்3வயமே இவ்விப4ாக3ஜ்ஞாபகம் என்று கருத்து. e3 எல்லாம் தானேயாயிருக்கும்-த4ாரகபோஷகபே4ாக்3யங்கள் எல்லாம் தானேயாயிருக்கும். f அர்த்த2ஸ்தி2தி அப்படியானாலும் அவர்க்கு அந்நிலையில்லாவிடில் ப்ரயோஜநமில்லையே என்ன (அவர்கள்தாங்களும் இத்யாதி3) h2 நித்யேச்சை2யாலே இத்யத்ர - 2. "இச்ச2ாத ஏவ தவ விஶ்வபத3ார்தத2ஸத்தா" இத்யாதி3 அநுஸந்தே4யம். i தாத3தீ4ந்யோபபாத3நம் (அந்த இச்சை2 இத்யாதி3) j அவனுபேக்ஷித்தால் ஸத்தையில்லை என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (எத்தேவர் இத்யாதி3) நாலாந்திருவந்தாதி. B "அகைப்பில்" இத்யாதி3; உகைக்குமேல் - உபேக்ஷிக்குமாகில், எத்தேவர் - எத்தனையேனும் தங்களைப் போரப்பொலிய நினைத்திருக்கும் ப்3ரஹ்மாதி3தே3வர்களுடைய, வாலாட்டும் - க3ர்வமும். (எவ்வாறு செய்கையும்) ஆறு - ஸாத4நாநுஷ்ட2ாநம்; அவர்களை உத்3தே3ஶித்து இங்குள்ளவர்கள் ப3ஹுவித4மான யாக3ாதி3ஸாத4நங்களை அநுஷ்டி2க்குமதுவும், அழைப்பு - 4. "இந்த்3ர ஆக3ச்ச2 ஹரிவ ஆக3ச்ச2" என்றழைக்கையும், அவ்வோ கர்மங்களை அநுஷ்டி2க்குமிடத்தில் 3. "ப்3ரஹ்மாணமாவாஹயாமி" என்றாற்போலேயுண்டான தத்தத்3தே3வதாஹ்வாநங்களும், அப்போது - அவனுபேக்ஷித்த அந்த க்ஷணத்திலே, ஒழியும் - இன்றிக்கே போய்விடும்.

 A 6-7-1. B நான்-திருவ 38.

ஈ—அவன் நெகிழ்ந்தவன்று பின்னை இல்லையிறே; (வானவர் தெய்வமென்கோ) **அவர்களுக்கு k ஆஶ்ரயணீயனென்பேனே ?** (வானவர் போகமென்கோ) **அவர்களுக்கு A உண்ணும் சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாமானவன் என்பேனே ?** (வானவர் முற்றுமென்கோ) **அவர்களுக்கு l அநுக்தமான எல்லாமென்பேனே ?** m (ஊனமில் செல்வமென்கோ) **சிலநாள் நின்று வற்றுமதன்றிக்கே, ஒருநாளும் அழியாத ஸம்பத்தென்பேனே ?** n (ஊனமில் சுவர்க்கமென்கோ) **சில நாள் இருந்து பின்னை o "த்$_4$வம்ஸ" என்று தள்ளும்படியானதன்றிக்கே ஒழிவில்லாத ஸ்வர்க்க$_3$மென்பேனே? p இவைதானும் அவனுக்கு விபூ$_4$தியன்றோ; இங்ஙன் சொல்லுவானென்? என்னில்; 1. "श्रीमदूर्जितमेव वा" (ஶ்ரீமதூ$_3$ர்ஜிதமேவ வா) என்று விஶேஷித்துச் சொல்லாநின்றதிறே.** q (ஊனமில் மோக்கமென்கோ) **r ப்ரகாரமான ஆத்மாநுப$_4$வ**

அ—ஆராத்$_4$யன். " 'வானவராதியென்கோ, வானவர்தெய்வமென்கோ, வானவர்போகமென்கோ' என்கிற இத்தால் - திருமந்த்ரத்தில் பத$_3$த்ரயோக்தமான ஶேஷித்வ ஶரண்யத்வ ப்ராப்யத்வங்களைச் சொல்லுகிறது" என்று அருளிச்செய்வர். l (அநுக்தமான எல்லாம்) என்றது-அநுக்தமான ஸகலவித$_4$ப$_3$ந்து$_4$வும் என்றபடி. m (ஊனமில் செல்வம்) மநுமாந்த$_4$ாத்ராதி$_3$பி$_4$ர்பு$_4$க்ததீ$_3$ர்க்க$_4$காலைஶ்வர்யம்; n (ஊனமில் சுவர்க்கம்) த்$_4$ருவபத$_3$ாதி$_3$: q "ஊனமில் மோக்கம்" இத்யநேந-கைவல்யம் வ்யாவர்த்யதே. 2. "ஜராமரணமோக்ஷாய" இத்யஸ்ய - 3. "ப்ரக்ருதிவியுக்தாத்மதர்ஶனாய" இதி வ்யாக்$_2$யாதம் ப$_4$ாஷ்யகாரை: ; தச்ச, 4. "பே$_4$ாக$_3$ா இமே விதி$_4$ஶிவாதி$_3$பத$_3$ஞ்ச கிஞ்ச ஸ்வாத்மாநுபூ$_4$திரிதி யா கில முக்திருக்தா" இத்யாதி$_3$கஞ்சாத்ர ப்ரமாணம். n,o "சுவர்க்கம்" என்று - ஸ்வர்க்க$_3$ாநுப$_4$வத்தைச் சொல்லுகிறது, (த்$_4$வம்ஸ என்று தள்ளும்படியானதன்றிக்கே) என்கையாலே. p "ஊனமில்" இதி கிமர்த்த$_2$ம் விஶேஷ்யதே ? அல்பாஸ்தி$_2$ரைஶ்வர்யாதி$_3$கஞ்ச தத்$_3$விபூ$_4$திபூ$_4$தம் ந கிம் ? இத்யபி$_4$ப்ராயேண ஶங்கதே (இவைதானும் இதி) q,r ஊனமுண்டான மோக்ஷமென்று - கைவல்யத்தைச் சொல்லுகிறதாக்கி, ஊனமுண்டென்றது - அநித்யத்வத்தைப்பற்றவன்று, ப்ரகாரமான ஆத்மாநுப$_4$வமாத்ரமாகையைப்பற்ற என்று அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரகாரமான என்று தொடங்கி) r$_2$ (அநுஸந்தி$_4$க்கையாலே)

ஜீ—k ஆஶ்ரயணீயன் - ஆராத்$_4$யன். " வானவராதியென்கோ " இத்யாதி$_3$ பத$_3$த்ரயத்தாலும் ஶேஷித்வ ஶரண்யத்வ ப்ராப்யத்வங்களைச் சொல்லுகிறது. l அநுக்தமானவெல்லாம் - அநுக்தமான ஸர்வவித$_4$ ப$_3$ந்து$_4$வும். n,o "சுவர்க்கம்" என்று-ஸ்வர்க்க$_3$ாநுப$_4$வத்தைச் சொல்லுகிறது, (த்$_4$வம்ஸ என்று தள்ளும்படியானதன்றிக்கே) என்றிருக்கையாலே. m "செல்வம்" என்று - இஹலோகைஶ்வர்யம். p (இவைதானும் அவனுக்கு விபூ$_4$தியன்றோ) என்றது - ஊனமுண்டான ஐஶ்வர்யாதி$_3$களும் அவனுக்கு விபூ$_4$தியன்றோ, "ஊனமில்" என்று விஶேஷிப்பானென் ? என்னில் என்றபடி. q "ஊனமில் மோக்கம்" என்றவிடத்திலே, ஊனமென்று-ஸங்கோசத்தைச் சொல்லுகிறது. இத்தால்-கைவல்யவ்யாவ்ருத்தி. s விபூ$_4$தியைச் சொல்லுகிறவிடத்திலே, "ஒளிமணிவண்ணன்" என்கிறதென் ? என்ன (இவ்வஸாத$_4$ாரண இத்யாதி$_3$) ஒளிமணிவண்ணனை-வானவராதியென்கோ இத்யாரப்$_4$யாந்வய:. 1. "யத்$_3$யத்$_3$விபூ$_4$திமத் ஸத்த்வம் ஶ்ரீமதூ$_3$ர்ஜிதமேவ வா । தத்ததே$_3$வாவக$_3$ச்ச$_2$ த்வம் மம தேஜோம்ஶஸம்ப$_4$வம் ॥" இதி கீ$_3$தாஸு த$_3$ஶமே. 7.

ப்ர— 1. श्रीभगवद्गीतासु दशमे — "यद्यद्विभूतिमत्सत्त्वं श्रीमदूर्जितमेव वा। तत्तदेवावगच्छ त्वं मम तेजोंऽशसम्भवम् ॥ ४१ ॥"

A 6-7-1.

8. ஒளிமணி வண்ண னென்கோ ஒருவனென் றேத்த நின்ற
நளிர்மதிச் சடைய னென்கோ நான்முகக் கடவு ளென்கோ
அளிமகிழ்ந் துலக மெல்லாம் படைத்தவை யேத்த நின்ற
களிமலர்த் துளவ னெம்மான் கண்ணனை மாய னையே.

ஆ— 8. வ்யா:— (ஒளி மணிவண்ணன்) ஸர்வலோக ஸம்ரக்ஷணைகபே₁ாக₃னும், ஸர்வஜக₃த்ஸ்ரஷ்டாவாய், சதுர்முக₂ாதி₃ ஸர்வஜனைஸ் ஸம்ஸ்துத்யமானுமிருக்கும் களி மலர்த் துளவனெம்மான் கண்ணனை மாயனை நிரவதி₄க ஸௌந்த₃ர்ய மஹோத₃தி₄ யென்று சொல்லுவேனோ? லோகமெல்லாம் ஐஶ்வர்யத்தினாலே அத்₃விதீயனென்று சொல்லி ஏத்தும்படி ருத்₃ரனுக்கு ஐஶ்வர்யத்தைக்கொடுத்து அவனுக்கு ஆத்மபூ₄த னானவன் என்று சொல்லுவேனோ? சதுர்முக₂ாந்தராத்மபூ₄தன் என்று சொல்லுவேனோ? எங்ஙனே சொல்லுவேன்? என்கிறார். 8.

ஒ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — ஜக₃த்ப்ரத₄ாநரான ப்₃ரஹ்மருத்₃ராதி₃களை விபூ₄தியாகவுடையனானபடியைப் பேசுகிறார்.

வ்யா:— (ஒருவனென்று ஏத்த நின்ற நளிர்மதிச் சடையனென்கோ) ப்ரத₄ாநனென்று ஏத்துகைக்குப் பாத்தமுண்டாய்நின்ற ருத்₃ரனென்பேனோ? நளிர் மதி - குளிர்ந்த சந்த்₃ரன். (நான்முகக் கடவுளென்கோ) சதுர்முக₂னை தை₃வ மென்பேனோ? (அளிமகிழ்ந்து) க்ருபையை உகந்து. களியென்று - தேன். 8.

ஈ—மாத்ரத்திலன்றிக்கே ப்ரகாரியளவுஞ்செல்ல r₂ அநுஸந்தி₄க்கையாலே, பரமபுரு ஷார்த்த₂லக்ஷணமோக்ஷம் என்பேனோ? (ஒளி மணிவண்ணனையே) 8 இவ்வஸா த₄ாரண விக்₃ரஹத்தோபாதியிருக்கிறதாயிற்று கீழ்ச்சொன்னவையுமெல்லாம். 7.

அ—பரமபுருஷார்த்த₂மாயிற்று என்றபடி. 9 இவ்விடத்தில், "ஊனம்" என்று-ஸங்கோசத்தைச் சொல்லுகிறது. s விபூ₄தியைச் சொல்லுகிறவிடத்திலே, "ஒளிமணிவண்ணன்" என்கிறதென்? என்ன (இவ்வஸாத₄ாரண என்று தொடங்கி) ஒளிமணிவண்ணனை - வானவராதியென்கோ என்று தொடங்கி அந்வயம். "வானவராதி - பே₄ாக₃ஸக்தரான தே₃வர்களுக்கு உத்பாத₃கன். கீழ் 'வானவர்' என்கிறவிடம் ப்₃ரஹ்மாதி₃களைச்சொல்லி, இவ்விடத்திலே - ஸூரிகளைச் சொல்லுகிறது என்பாரும் உளர்" என்று உரையிலே. 7.

ஆதே₃— ஏழாம் பாட்டு. நித்யஸூரிகளுக்கு ஸத்தாஹேதுவானவனென்பேனோ? அவர்களுக்கு ஆஶ்ரயணீயனென்பேனோ? அவர்களுக்கு உண்ணும்சோறு பருகு நீர் தின்னும் வெற்றிலையும் எல்லாமானவனென்பேனோ? அவர்களுக்கு அநுக்த மான எல்லாமென்பேனோ? ஒருநாளுமழியாத ஸம்பத்தென்பேனோ? ஒழிவில் லாத ஸ்வர்க்க₃மென்பேனோ? ஆத்மாநுப₄வமாத்ரமன்றிக்கே பரமபுருஷார்த்த₂ லக்ஷணமான - மோக்ஷமென்பேனோ? — ஒளியையுடைய நீலமணிபோன்ற வடிவழகையுடையவனை என்கிறார் "வானவராதி" இத்யாதி₃யால். 7.

ப— 8. அவ:— அநந்தரம், லோகப்ரத₄ாநகாரணேஶ்வர விபூ₄தித்வத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

அளி — ரக்ஷணோபகார நிமித்தமான, **மகிழ்ந்து** — உகப்பையுடையனாய்க் கொண்டு, **உலகமெல்லாம்** — ஸமஸ்தலோகங்களையும், **படைத்து** — ஸ்ருஷ்டித்து (உபகாரஸ்ம்ருதியாலே,) **அவை**—அவை, **ஏத்த**—ஸ்தோத்ரம்பண்ண, **நின்ற**—(அத்தாலே க்ருதக்ருத்யனாய்) நிற்பானாய், **களி**—மது₄ஸ்யந்தி₃யாய், **மலர்**—விகஸித புஷ்பமான, **துளவன்** — திருத்துழாய்மாலையழகாலே, **எம்மான்** — என்னை அநந்யார்ஹனாக்கின, **மாயனை**—நவநீத சௌர்யாத்₃யாஶ்சர்ய சேஷ்டிதயுக்தனான, **கண்ணனை**-க்ருஷ்ணனை, (A"ஆயர்கொழுந்தா யவராற்புடையுண்ணும் மாயப்பிரானை யென்மாணிக்கச் சோதியை" என்கிறபடியே அவர்கள் கட்டியடிக்க,) **மணி**—(சாணையிலேறிட்ட) மாணிக்கம்போலே, **ஒளி** — ஒளிபெற்று ஶ்லாக்₄யமான, **வண்ணன்**-வர்ணத்தையுடையவன், (**1."ஏக ஏவ ருத்₃ர:"**என்கிறபடியே ஸ்வாஶ்ரிதர்,) **ஒருவனென்று**—ஒருவனென்று, **ஏத்த**—ஸ்துதிக்கும்படி, **நின்ற**—நிற்குமவனாய், **நளிர்**—குளிர்ந்த, **மதி**—சந்த்₃ரகலாத₄ாரணத்தாலும், **சடையன்**—ஜடாத₄ரத்வத்தாலும் பே₄ாக₃தப:பரனான ருத்₃ரன், **நான்முகன்**—(தே₃வதாவர்க்க₃ம் கையெடுக்கும்படி) சதுர்முக₂னான, **கடவுள்**—தை₃வம், **என்கோ**—என்பேனோ ? 8.

இ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில்—ப்ரத₄ாநரான ப்₃ரஹ்மருத்₃ராதி₃களை விபூ₄தியாகவுடையனானபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— **(ஒளிமணி இத்யாதி₃)** கீழில் வடிவழகு பின்னாடினபடி. **(ஒருவன் இத்யாதி₃)** தம:ப்ரசுரராயிருப்பார் "அத்₃விதீயன்" என்று ஏத்தாநின்றால், தான் ஈஶ்வரனாக ப்₄ரமித்து ஆஶ்ரயணீயனாயிருக்கும். **(நளிர்மதிச் சடையன்)** "அது ப்₄ரமம்" என்னுமிடத்தைக் காட்டுகிறது ஸாத₄கவேஷமும் பே₄ாக₃ப்ராத₄ாந்யமும். நளிர்மதி - குளிர்ந்த சந்த்₃ரன். **(நான்முகக் கடவுள்)** அவனுக்கு ஜநகனான சதுர்முக₂னான தை₃வம். **(அளி மகிழ்ந்து)** க்ருபையையுகந்து. ஸ்ருஷ்ட்யாதி₃ ரக்ஷணத்தை விரும்பி. **(உலகம் இத்யாதி₃)** லோகத்தையெல்லாம் ஸ்ருஷ்டித்து, அந்த ஸ்ருஷ்டி ப்ரயோஜநம்பெற்று அவர்கள் ஏத்தும்படி நின்ற. **(களிமலர் இத்யாதி₃)** தேனையும் மலரையுமுடைய திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதனாய், அத்தாலே என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவன். களி - தேன். **(கண்ணனை மாயனை)** B" எத்திறம் " என்று மோஹிக்கும்படியான ஆஶ்சர்ய சேஷ்டிதங்களையுடைய க்ருஷ்ணனை. 8.

ஈ— அவ:— எட்டாம் பாட்டு. a ஜக₃த்தில் ப்ரத₄ாநரான ப்₃ரஹ்மருத்₃ராதி₃களை விபூ₄தியாகவுடையனானபடியைப் பேசுகிறார்.

A 1-7-3. B 1-3-1.

ஈ— வ்யா: - (ஒளி மணிவண்ணனென்கோ) b கீழ்ச்சொன்ன வடிவழகு பின்னாடினபடி. c (ஒருவன் இத்யாதி3) d இவன் ஜக3த்துக்கு ப்ரதா4நனென்று d2 அவிவேகிகள் d3 ஏத்தும்படியாய், குளிர்ந்த மதியையும் சடையையுமுடைய ருத்3ரனென்பேனோ? e (நளிர்மதிச் சடையனென்கோ) e2 தலையான மதியையுடையவன் என்பேனோ? f அவர்கள் ப்4ரமம்போக்கித் f2 தன்பக்கல் ஒன்றுமில்லை. அவனுக்குங்கூட ஜநகனான சதுர்முக2னாகிற g தை3வமென்பேனோ? h (அளிமகிழ்ந்து) ரக்ஷணத்தையே ஆத3ரித்து லோகங்களையடைய ஸ்ருஷ்டித்து அவை ஏத்தநின்ற. i யாதொரு ப்ரயோஜநத்தை நினைத்து ஸ்ருஷ்டித்தான், அந்த ப்ரயோஜநம் பெற்றுநின்ற. (களிமலர் இத்யாதி3) களியென்று-தேன். மலரென்று-பூ. மது4வையும் மலரையுமுடைத்தான திருத்துழாய் மாலையையுடையனாய், அம்மாலையாலே என்னை அநந்யார்ஹமாக எழுதிக்கொண்டவனுமாய், எனக்கு ஸுலப4னுமாய், ஆஶ்சர்யமான கு3ணசேஷ்டிதங்களையுடையவனுமானவனை. 8.

அ— எட்டாம் பாட்டு. (ஒளிமணிவண்ணன் இத்யாதி3) a "நளிர்மதிச்சடையன், நான்முகக் கடவுள்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (ஜக3த்தில் இத்யாதி3) b திரியவும் சொல்லுவானென்? என்ன (கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி3) c ஸஜாதீய ப்ரதா4நர்களைச் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலும், சதுர்முக2னோடே ஸமபி4வ்யாஹரிக்கவேண்டுகையாலும், 1. "ஸஹஸ்ராணி ஸஹஸ்ரஶோ யே ருத்3ரா அதி4பூ4ம்யாம்" என்று - சொல்லப்படுகிற ப்ருத2க்3ஜநமான ருத்3ர ஸங்க4த்தை வ்யாவர்த்திக்கிறார் (ஒருவனென்றேத்தநின்ற என்று) அதாவது - 2. "ஏக ஏவ ருத்3ரோ ந த்3விதீயாய தஸ்தே2" என்று ஏத்தப்பட்டவன் என்றபடி. ருத்3ரஶப்3த3வாச்யன் இவனொருவனுமே, மற்றையவர்களெல்லாம் த்ர்யக்ஷத்வசந்த்3ரசூட3த்வாதி3களாலே கௌ3ண ப்ரபோ4த்4யஸ்பூ4தர் என்றபடி. d ருஜுவாகவோரர்த்த2ம் அருளிச்செய்கிறார் (இவன் ஜக3த்துக்கு இத்யாதி3) d2 "சடையன்" என்ற பத3ஸாமர்த்2யத்தைப்பற்ற (அவிவேகிகளேத்தும்படியாய் என்றது) e2 தலையான மதியென்றதுக்கு - ஶ்லாக்4யமான ஜ்ஞானமென்று சாடு, தலையிலேயான சந்த்3ரனென்று ஸ்வபா4வம். c,e,f ஒருவனென்றேத்த-ஒருவனென்று ப்4ரமித்தேத்த, நின்ற- அத்தாலே தே3வதைகளாக நின்ற இத்யர்த்த2ஞ்ச, "சடையன்" இத்யுச்யமாநதாபஸவேஷயோகவைலக்ஷண்யம் ச ஸ்ருஷ்ட்யர்த்த2ம் சதுர்வேதோ3ச்சாரணோபயோகி3முக2சதுஷ்டயாபி4தா4ந ஸூசிதாக3ந்துகசைதந்யவைஶிஷ்ட்யஞ்ச ஹ்ருதி3 நிதா4யாஹ (அவர்கள் ப்4ரமம் போக்கி இதி) f2 (தன்பக்கலொன்றுமில்லை) e "சடையன்" என்று சொன்ன ஸாத4கவேஷத்தாலேயென்று கேவல ருத்3ரபரமாகவுமாம். g கடவுள்-தே3வதை. h அளி-ரக்ஷணம். மகிழ்ந்து-ஆத்3ருத்ய. i ப2லிதம் (யாதொரு ப்ரயோஜநத்தை இத்யாதி3) A "வாழ்த்துவார் பலராக" 3. "விசித்ரா தே3ஹஸம்பத்தி:" இத்யாதி3 த்3ரஷ்டவ்யம். உத்தரார்த்த4பூர்வகம் பூர்வார்த்தா4நுஸந்தா4நமந்வய:. 8.

ஜீ— எட்டாம் பாட்டு. (ஒளிமணி இத்யாதி3) a "நளிர்மதிச்சடையன்" இத்யாதி3யைப்பற்ற அவதாரிகை (ஜகத்தில் இத்யாதி3) b புநஶ்ச சொல்லுவானென்?என்ன (கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி3) d3 2. "ஏக ஏவ ருத்3ரோ ந த்3விதீயாய தஸ்தே2" என்றத்தைப்பற்ற (ஏத்தும்படி என்றது) d2 "சடையன்" என்ற பத3ஸாமர்த்2யத்தைப்பற்ற (அவிவேகிகளேத்தும்படியாய் என்றது) c ஒருவன்- அத்3விதீயன்; ப்ரதா4நன் என்றபடி. ஒருவனென்று ப்4ரமித்தேத்த அத்தாலே தே3வதையாக நின்ற இத்யர்த்த2:. e2 சாடுவுக்கு, தலையான மதி - ஶ்லாக்4யமான ஜ்ஞாநம். தலையிலேயான சந்த்3ரனென்று ஸ்வபா4வார்த்த2ம். e,f "சடையன்" என்றதுக்கு பா4வம் (அவர்கள் ப்4ரமம் இத்யாதி3) e நளிர்-குளிர்த்தி. g கடவுள்-தே3வதை. h அளி-ரக்ஷணம். i ப2லிதம் (யாதொரு இத்யாதி3) உத்தரார்த்தா4நுஸந்தா4ந பூர்வகம் பூர்வார்த்தா4நுஸந்தா4நமந்வய:. 8.

A 3-1-7.

9\. கண்ணனை மாயன் றன்னைக் கடல்கடைந் தமுதங் கொண்ட
அண்ணலை அச்சு தனை அனந்தனை அனந்தன் றன்மேல்
நண்ணிநன் குறைகின் றானை ஞாலமுண் டுமிழ்ந்த மாலை
எண்ணுமா றறிய மாட்டேன் யாவையும் யவரும் தானே.

ஆ— 9. வ்யா:— (கண்ணனை) ஆஶ்ரிதஸௌலப₄த்வார்த்த₂மாக தத்ஸஜாதீயதயா அவதீர்ணனாய், ஆஶ்சர்யாதிமனோஹரதி₂வ்யசேஷ்டிதங்களையுடையனாய், ஆஶ்ரிதரைக் கைவிடாத ஸ்வபா₄வனாய், அநந்தகல்யாணகு₃ண விஶிஷ்டனாய், அநந்தகல்யாணகு₃ண மஹோத₃தி₄யான திருவனந்தாழ்வானை தி₃வ்யஶய்யாஸநாதி₃களாகவுடையனாய், ஸர்வலோக பரிபாலகனாய், ஸர்வாந்தராத்மபூ₄தனான எம்பெருமானை இங்ஙனே சொல்லுவேன் என்று அறிகிலேன் என்கிறார். 9.

ஒ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — அவனுடைய விபூ₄திவிஸ்தாரங்கள் தனித் தனியே பேசமுடியாது; கார்யகாரண ரூபமான சேதநாசேதநங்களடைய அவனுக்கு விபூ₄தியென்று ப்ரயோஜகத்தாலே சொல்லலாமத்தனை என்கிறார்.

வ்யா:— (கடல்கடைந்து அமுதங்கொண்ட அண்ணலை) க்ஷுத்₃ரபுருஷார்த் த₂த்தை இரந்தார்களென்று பாராதே, தானே ஆயாஸித்து அவர்களுடைய ப்ர யோஜநங்களை முடித்துக்கொடுத்த பெரியோனை. (அச்சுதனை) ஆஶ்ரிதர்க்கு ச்யுதி யில்லாதபடியிருக்கிறவனை. 9.

ப— அவ:— அநந்தரம், உக்தவிபூ₄திமாத்ரமன்றியே ஸகலசேதநாசேதனங்களும் தானேயானவனைப் பரிச்சே₂தி₃க்கும் ப்ரகாரமறியேன் என்கிறார்.

யாவையும்—எல்லாவகைப்பட்ட அசேதநமும், **யவரும்**—எல்லாவகைப்பட்ட சேதநரும், **தான்** — தானேயாய் வைத்து, **கண்ணனை** — ஆஶ்ரிதஸௌலப₄னாய், **மாயன்றன்னை**—ஆஶ்சர்யாவஹமான கு₃ணசேஷ்டித நிரூபணீயனாய், (அர்வாசீந ப்ரயோஜநார்த்தி₂களுக்கும்) **கடல்**—கடலை, **கடைந்து**—கடைந்தும், **அமுதங் கொண்ட** — கார்யஞ்செய்யும், **அண்ணலை** — ஸர்வஸ்வாமியாய், **அச்சுதனை**— ஆஶ்ரிதரை நழுவவிடாதவனாய், **அனந்தனை**—அபரிச்சி₂ந்நஸ்வரூபாதி₃ வைப₄வத்தை

ஆதே₃— எட்டாம் பாட்டு. ஒளிமணிவண்ணனென்பேனோ? இவன் ஜக₂த்துக்கு ப்ரதா₄நனென்று அவிவேகிகள் ஏத்தும்படியாய் குளிர்ந்த மதியையும் ஜடையையு முடைய ருத்₃ரனென்பேனோ? அவனுக்குங்கூட ஜநகனான சதுர்முக₂னாகிற தே₃வனென்பேனோ?—ரக்ஷணத்தையே ஆத₃ரித்து லோகங்களையடைய ஸ்ருஷ் டித்து அவை ஏத்த க்ருதார்த்த₂னாய் நின்ற, மது₄வையும் மலரையுமுடைத்தான திருத்துழாய் மாலையையுடையனாய், அம்மாலையாலே என்னை அநந்யார்ஹமாக எழுதிக்கொண்டவனுமாய், எனக்கு ஸௌலப₄னுமாய், ஆஶ்சர்யகு₃ணசேஷ்டிதங்களை யுடையவனுமானவனை என்கிறார் "ஒளிமணிவண்ணன்" இத்யாதி₃யால். 8.

ப—யுடையனாய், **அனந்தன்றன்மேல்**—(அத்தனையும் தனக்குள்ளே அடங்கும்படியான) திருவனந்தாழ்வான் மேலே, **நண்ணி**—பொருந்தி, **நன்கு**—உகந்து, **உறைகின்றானை** — கண்வளராநிற்குமவனாய், **ஞாலம்** — ரக்ஷயத்துக்கு ஆபத்துவந்தால், **உண்டு**—வயிற்றிலே வைத்துநோக்குவது, **உமிழ்ந்த**—வெளிநாடு காட்டுவதான, **மாலை**—வாத்ஸல்யத்தையுடையவனானவனை, **எண்ணுமாறு**—(பரிச்சேதித்து) நினைக்கும்படி, **அறியமாட்டேன்**—அறிகிறிலேன். 9.

இ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — **1. "नास्त्यन्तो विस्तरस्य मे" (நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே)** என்று அவன்படிகள் என்னால் பேசமுடியாது; கார்யகாரணோபயாவஸ்தமான ஸகல சேதநாசேதநங்களும் அவனுக்கு விபூதியென்று ப்ரயோஜகத்தில் சொல்லலாமித்தனை என்கிறார்.

வ்யா:— **(கண்ணனை இத்யாதி)** ஸௌலப்யமும் ஆஶ்சர்யகுணசேஷ்டிதங்களும் பின்னாடுகிறபடி. **(கடல் இத்யாதி)** "க்ஷுத்ர ப்ரயோஜநத்தை அபேக்ஷித்தார்கள்" என்னாதே, உடம்பு நோவக் கடல் கடைந்து அவர்கள் ப்ரயோஜநத்தைக் கொடுக்கும் ஸ்வாமியை. **(அச்சுதனை)** அநந்யப்ரயோஜநராய்க் கிட்டினாரை து:க்கஸாகரத்தில் நழுவவிடாதவனை. **(அனந்தனை)** ஸ்வரூப ரூப குணங்களுக்கு எல்லையில்லாதவனை. **(அனந்தன் இத்யாதி)** அபரிச்சிந்நனான தன்னையும் விளாக்குலை கொள்ளவல்ல அவன் மேலே கிட்டி நாய்ச்சிமாராலும் எழுப்பவொண்ணாதபடி கண்வளர்ந்தருளுகிறவனை. **(ஞாலம் இத்யாதி)** ஆபத்துக் கண்டால் படுக்கையிற்பொருந்தாதே ரக்ஷிக்கும் ஸர்வேஶ்வரனை. **(எண்ணுமாறு அறியமாட்டேன்)** இவன் படிகளுக்கு என்னால் பாசுரமிட்டுச் சொல்லப்போகாது. **(யாவையும் யவரும் தானே)** சேதநாசேதநங்களையுடையன் என்று ப்ரயோஜகத்தைச் சொல்லலாமித்தனை என்கிறார். 9.

ஈ— அவ:—ஒன்பதாம் பாட்டு. a **அவனுடைய விபூதி விஸ்தாரங்கள் தனித்தனியே பேசமுடியாது, கார்யகாரணரூபமான சேதநாசேதநங்கள் அவனுக்கு விபூதியென்று** a_2 **ப்ரயோஜகத்திலே சொல்லலாமித்தனை என்கிறார்.**

வ்யா:— (கண்ணனை மாயன்றன்னை) bA**"எத்திறம்" என்னவேண்டும்படியான** b_2/**குணசேஷ்டிதங்களையுடையவனை.** (கடல் இத்யாதி) c **ப்ரயோஜநாந்தரபரரான**

அ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (கண்ணனை இத்யாதி) a**"எண்ணுமாறு அறியமாட்டேன் யாவையும் யவரும் தானே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (அவனுடைய இத்யாதி)** a_2(ப்ரயோஜகத்திலே இதி) **2. "ப்ரயோஜகஸ்சோபாதி:ரித்யுச்யதே" இதி ந்யாயாத் சேதநத்வாசேதநத்வ**

ஜ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (கண்ணனை இத்யாதி) a**"எண்ணுமாறு அறியமாட்டேன் யாவையும் யவரும் தானே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (அவனுடைய இத்யாதி)** a_2(ப்ரயோஜகத்திலே) **சேதநத்வாசேதநத்வரூபோபாதிக்ரோடீகாரேண இத்யர்த்த:. b பதச்சேர்த்திக்கு**

A 1-3-1. / "குணசேஷ்டிதங்களையுடையன்" என்று அரும்பதவுரைகளுக்குப் பாடம்.

ஈ-வர்களுக்கும், உடம்பு நோவக் கடல் கடைந்து அவர்கள் அபேக்ஷித c2 ஸம்வித4ாநம் பண்ணும் ஸ்வாமியை. d (அச்சுதனை) e தன்னை ஆஶ்ரயித்தாரை ஒருநாளும் e2 நழுவ விடாதே ரக்ஷிக்கும் ஸ்வப4ாவனானவனை. f (அநந்தனை) g ஸ்வரூபரூபகு3ண விபூ4தி களால் அபரிச்சி2ந்நனானவனை. (அனந்தன் இத்யாதி3) h ஶேஷத்வகாஷ்டை2யிலே நிற்கையாலே ஶேஷியானவனையும் h2 விளாக்குலை கொள்ளவல்லனான திருவநந்தாழ்வான் மேலே கிட்டி, h3 பிராட்டிமார் திருமுலைத்தடத்தாலும் நெருக்கி எழுப்பவொண்ணாதபடி கண்வளர்ந்தருளுகிறவனை. (ஞாலமுண்டு உமிழ்ந்த மாலை) i ஆபந்நருண்டானால் அப்படுக்கையிலும் பொருந்தாதவனை. (எண்ணுமாறறியமாட்டேன்) j அவனும் விபூ4தி விஷயமாகப் பரக்கச் சொல்லிக்கொண்டுபோரா, 1. "नास्त्यन्तो विस्तरस्य मे" (நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே) என்றானிறே; அப்படியே

அ—ரூபோபாதி4க்ரோட3காரேண இத்யர்த்த2:. b பத3த்3வயஸங்க3திம் ஹ்ருதி3 நித4ாயாஹ (எத்திறம் என்னவேண்டும்படியான இதி) எத்திறம் என்னவேண்டும்படி - ஆஶ்சர்யமான கு3ண சேஷ்டிதங்களையுடைய - க்ருஷ்ணனை என்று கூட்டி நிர்வஹிப்பது. c தாத்பர்ய க3ர்ப்பி4த ஶப்3த3ார்த்த2ம் (ப்ரயோஜநாந்தர இத்யாதி3) c2 ஸம்வித4ாநம் - நிறைவேற்றிக்கொடுக்கை. d,e (தன்னை இத்யாதி3) "ந ச்யாவயதீதி-அச்யுத:" என்று கருத்து. f,g த்ரிவித4பரிச்சே2த3ராஹித்யம் அநந்தஶப்3த3ார்த்த2 இத்யபி4ப்ராயேணாஹ (ஸ்வரூபரூபேதி) h இரண்டுபேரும் அநந்தனானால் ஈஶ்வரத்3வித்வம் வாராதோ? என்ன (ஶேஷத்வகாஷ்டை2யிலே இத்யாதி3) f,h "அனந்தன்" என்று-ஶேஷத்வத்தில் உத்தராவதி4யில்லாதவன் என்றபடி. h2 விளாக்குலை கொள்ளுகையாவது - வ்யாமுக்3த4னாக்குகை. 2. "நிவாஸஶய்யாஸந" இத்யாதி3. h3 "நன்குறைகின்றானை" என்ற பத3த்துக்கு வாஸநை (பிராட்டிமார் இத்யாதி3) i "நன்குறைகின்றானை, ஞாலமுண்டுமிழ்ந்தமாலை"

ஜீ-அர்த்த2ம் (எத்திறம் இத்யாதி3) b2 (கு3ணசேஷ்டிதங்களையுடைய) க்ருஷ்ணனை என்று கூட்டுவது. c ப4ர்வக3ர்ப்பி4த ஶப்3த3ார்த்த2ம் (ப்ரயோஜநாந்தர இத்யாதி3) c2 ஸம்வித4ாநம்-நிறைவேற்றிக் கொடுக்கை. d,e2 (நழுவவிடாதே இதி) "ந ச்யாவயதீதி-அச்யுத:" என்று கருத்து. f,g அநந்தனை-அபரிச்சி2ந்நனை, f,h "அநந்தன்" என்று-ஶேஷத்வத்தில் உத்தராவதி4யில்லாதவன் என்றபடி. h2 விளாக்குலைகொள்ளுகை - கப3ளீகரிக்கை. அதாவது - வ்யாமுக்3த4னாக்குகை. h3 "நன்கு" என்ற பத3த்துக்கு வாஸநை (பிராட்டிமார் இத்யாதி3) i "நன்குறைகின்றானை, ஞாலமுண்டு

ப்ர— (ஒன்பதாம் பாட்டு) (கண்ணனை இத்யாதி3) (அநந்தன் தன்மேல்) j श्रीमति वैष्णवे पुराणे द्वितीयेंशे पञ्चमेऽध्याये पातालवर्णनप्रकरणे "पातालानामधश्चास्ते विष्णोर्या तामसी तनुः। शेषाख्या तद्गुणान्वक्तुं न शक्ता दैत्यदानवाः॥ १३॥ योऽनन्तः पठ्यते सिद्धैर्देवो देवर्षिपूजितः। सहस्रशिरसा व्यक्तः स्वस्तिकामलभूषणः॥ १४॥ गन्धर्वाप्सरसस्सिद्धाः किन्नरोरगचारणाः। नान्तं गुणानां गच्छन्ति तेनानन्तोऽयमुच्यते॥ २४॥" तामसी—संहारहेतुभूततमोधिष्ठात्री; स्वस्तिकम्—फणास्थरेखाचिह्नविशेषः॥

1. (எண்ணுமாறு அறியமாட்டேன்) श्रीभगवद्गीतासु दशमे—"हन्त ते कथयिष्यामि विभूतीरात्मनश्शुभाः॥ प्राधान्यतः कुरुश्रेष्ठ! नास्त्यन्तो विस्तरस्य मे॥ १९॥"

10. யாவையும் யவருந் தானா யவரவர் சமயந் தோறுந்
தோய்விலன் புலனைந் துக்குஞ் சொலப்படா னுணர்வின் மூர்த்தி
ஆவிசே ருயிரி னுள்ளா லாதுமோர் பற்றி லாத
பாவனை யதனைக் கூடி லவனையுங் கூட லாமே.

ஆ— 10. வ்யா:— (யாவையும்) இப்படி ஸர்வவஸ்துக்களோடும் ஆத்மதயா ஸம்ப3ந்த3முண்டாயிருக்கச்செய்தே, ஹேயப்ரத்யநீகதயா ஸ்வேதரஸமஸ்தவஸ்துவிஸஜாதீயனாய் ஜ்ஞாநஸ்வருபனாயிருக்கையாலே ஸ்வஶரீரபூ4தஸமஸ்தவஸ்துக3தஸர்வதோ3ஷை: அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருக்கும். இதுகூடுமோ? என்னில்; இந்த ஶரீரத்திலே வர்த்திக்கிற இந்த

ஈ—இவரும் கீழே சிலவற்றைச் j2 சொல்லா, இவனைச் j3 சொல்லும் ப்ரகாரம் அறிகிறிலேன் என்கிறார். ஆனாலும் k ப்ரயோஜகத்தில் சொன்னாலோ? என்னில்: (யாவையும் யவரும் தானே) சேதநாசேதநங்களடைய ப்ரகாரமாகத் தான் ப்ரகாரியாயிருக்குமித்தனை. 9.

அ—என்கிற சேர்த்தியாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆபந்நருண்டானால் என்று தொடங்கி) j"மயர்வற மதிநலம் அருளினன்" இதி ப4க3வத்ப்ரஸாத3லப்3த4ஜ்ஞாநவைப4வோSயம், "எண்ணுமாறு அறியமாட்டேன்" இதி கத2ம் வத3தீத்யாஶங்காம் பரிஹரந்நாஹ (அவனும் விபூ4திவிஷயமாக இதி) இவ்விடத்திலே-1. "அத2வா ப3ஹுநைதேந கிம் ஜ்ஞாநேந தவார்ஜுந | விஷ்டப்4யாஹமித3ம் க்ருத்ஸ்நமேகாம்ஶேந ஸ்தி2தோ ஜக3த் ||" என்னும் ஶ்லோகத்தையும் அருளிச்செய்வர். j3 கார்யே காரணோபசார இத்யபி4ப்ராயேணாஹ (சொல்லும் ப்ரகாரம் இதி) k ப்ரயோஜகத்தில் - ஸங்க்ஷேபத்திலே என்றபடி. 9.

ஜீ—உமிழ்ந்த மாலே" என்கிற சேர்த்திக்கு ப4ாவம் (ஆபந்நர் இத்யாதி3) j"அறியமாட்டேன்" என்கிறதென்; முடியச்சொல்லப்போகாதோ? என்ன (அவனும் இத்யாதி3) 1. "அத2வா ப3ஹுநைதேந கிம் ஜ்ஞாநேந தவார்ஜுந | விஷ்டப்4யாஹமித3ம் க்ருத்ஸ்நமேகாம்ஶேந ஸ்தி2தோ ஜக3த் ||" என்ற கீ3தாவசநம் அநுஸந்தே4யம். j2 சொல்லா-சொல்லி. j3 கார்யே காரணோபசார இத்யபி4ப்ராயேணாஹ (சொல்லும் ப்ரகாரம் இதி) k ப்ரயோஜகம்-ஸங்க்ஷேபம். 2. "ஹந்த தே கத2யிஷ்யாமி விபூ4தீராத்மநஶ்ஶுப4ா: | ப்ராத4ாந்யத: குருஶ்ரேஷ்ட2! நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே ||" இதி கீ3தாஸூ த3ஶமே. 9.

ஆதே3— ஒன்பதாம் பாட்டு. க்ருஷ்ணனாய் ஸுலப4னானவனை, ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் உடம்புநோவக் கடலைக்கடைந்து அம்ருதத்தைக் கொடுத்த ஸ்வாமியை, ஆஶ்ரிதரை ஒருநாளும் நழுவவிடாதவனை, ஸ்வரூப ரூப கு3ண விபூ4திகளால் அபரிச்சி2ந்நனானவனை, திருவநந்தாழ்வான்மேலே கிட்டிப் பிராட்டிமார்களும் எழுப்பவொண்ணாதபடி கண்வளர்ந்தருளுகிறவனை, ஜக3த்தையெல்லாம் உண்டுமிழ்ந்த வ்யாமுக்3த4னைச் சொல்லும் ப்ரகாரமறிகிறிலேன்; ப்ரயோஜகத்திலே சொல்லில், சேதநாசேதநங்களடைய ப்ரகாரமாகத் தான் ப்ரகாரியாயிருக்குமத்தனை என்கிறார் "கண்ணனை" இத்யாதி3யால். 9.

ஆ—ப்ரத்யக₃ாத்மாவுக்கு இந்த ஶரீரக₃ததோ₃ஷங்களினுல் அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனு யிருக்கையாகிற இஸ்ஸ்வப₄ாவங்கூடுமாகில் எம்பெருமானுக்கு இது கூடும் என்கிருர். 10.

ஒ— அவ:—பத்தாம் பாட்டில்—சேதநாசேதநங்களுக்கு அந்தராத்மதயா வ்யாபித்து நின்ருல் தத்₃க₃ததோ₃ஷை: அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனுயிருக்கும் என்கிருர்.

வ்யா:— (யாவையும் என்று தொடங்கி) **சேதநாசேதநங்களுக்கு அந்த ராத்மாவாய் வைத்து அவற்றினுடைய து₃:க்கி₂த்வபரிணுமித்வாதி₃வ்யவஸ்தை₂க ளொன்றிலும் தோய்விலன்; அவரவரென்று-இரண்டுக்கும் உபலக்ஷணம்.** (புலனைந் துக்கும் சொலப்படான்) **சக்ஷுராதி₃கரணங்களுக்கு விஷயமாகச் சொல்லப்படான்.** (உணர்வின் மூர்த்தி) **ஜ்ஞாநஸ்வரூபன்.** (ஆவியென்று தொடங்கி) **அநாதி₃காலம் கார்யகாரணுப₄யரூபமான ப்ரக்ருதியோடே கலசியிருக்கிற ப்ரத்யக₃ாத்மாவுக்கு, ப்ரக்ருதியினுடைய பரிணுமித்வாதி₃கள் தட்டாதேயிருக்கிருப்போலே எம்பெருமா னுக்கும் இரண்டோடு கலசியிருந்துவைத்தே அவற்றினுடைய ஸ்வப₄ாவம் தட்டாதே யிருக்கக்கூடும்.** **10.**

ப— 10. அவ:— அநந்தரம், இப்படி ப்ரகாரபூ₄தசித₃சித்துக்களின் படி அவன் தனக்குத் தட்டாதபடியை அநுஸந்தி₄க்கிருர்.

யாவையும்—எல்லா அசேதநமும், **யவரும்**—எல்லாச் சேதநரும், **தானுய்**—தானேயாய், **அவரவர்**-அந்தந்தச் சேதநருடைய, **சமயந்தோறும்**—(அசித்ஸம்ஸர்க்க₃ நிப₃ந்த₄நமான) தே₃வாதி₃வ்யவஸதை₂களில், **தோய்விலன்**-அவர்களைப்போல் தனக்கு ஸங்க₃மில்லாதவனுய், **புலனைந்துக்கும்**—இந்த்₃ரியபஞ்சகத்துக்கும், **சொலப்படான்**—(விஷயமாகச்) சொல்லப்படாதவனுய், **உணர்வின் மூர்த்தி**—ஸ்வயம்ப்ரகாஶஜ்ஞாந ஸ்வரூபனுயிருக்கும்; (ஆதலால்,) **ஆவி**—ப்ராணுஶ்ரயமான ஶரீரத்தோடு, **சேர்**—சேர்ந்த, **உயிரின்**—ஆத்மாவினுடைய, **உள்**—ஸ்வரூபத்தில், **ஆதும்**—(ஶரீரக₃த மான) ஜட₃த்வபரிணுமித்வாதி₃ ஸ்வப₄ாவங்கள், **ஓர்**—ஒன்றிலும், **பற்று**—தொற்று, **இலாத**—இல்லாத, **பாவனை**—ப்ரதிபத்தியானது, **அதனை**—அந்த ஸ்வரூபத்தை, **கூடில்**—கிட்டுமாகில், **ஆதுமோர் பற்றிலாத** —(ஸமஸ்தசேதநாசேதநஸ்வப₄ாவங் களிலும்) ஒரு தொற்றில்லை என்கிற ப்ரதிபத்தி, **அவனையும்**—(கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வயம்ப்ரகாஶஜ்ஞாந ஸ்வரூபனுன) ஈஶ்வரனையும், **கூடலாம்**—சேரலாம், ஏ— நிஶ்சிதம். 10.

இ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — சேதநாசேதநங்களுக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்ருல் தத்₃க₃ததோ₃ஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனுயிருக்கும் என்கிருர்.

வ்யா:—**(யாவையும் இத்யாதி₃)** ஸகலசேதநாசேதநங்களுக்கு அந்தராத்மா வாய், அவற்றினுடைய து₃:க்கி₂த்வபரிணுமித்வங்கள் தட்டாதபடியாயிருக்கிறவன்.

இ— அவரவரென்று-இரண்டுக்கும் உபலக்ஷணம். சமயம்-வ்யவஸ்தை2. அசித்துக்கும் பரிணாமித்வமும், தத்ஸம்ஸ்ருஷ்ட சேதநனுக்கு து3:க்கி2த்வாதி2களும் வ்யவஸ்தி2தம் என்கை. (புலன் இத்யாதி3) சக்ஷுராதி3கரணங்களுக்கு விஷயமாகச் சொல்லப் படான். அவற்றால் அறியப்படான் என்கை. (உணர்வின் மூர்த்தி) ஜ்ஞாந ஸ்வரூபன். (ஆவி இத்யாதி3) ஆவியென்று-ஶரீரம். அத்தோடு சேர்ந்த ஆத்மாவில் ஶரீரத்திலுண்டான பரிணாமித்வாதி3 தோ3ஷங்கள் தட்டாதென்கிற விவேகாநு ஸந்தா4நம் ஆத்மாவின்பக்கலிலே கூடுமாகில். (உள்ளால்) உள் ஆல்; ஆல் அசை; உள்-உள்ளே. (ஆதுமோர் பற்றிலாத) ஏதேனும் ஒரு தொற்றில்லாத. (அதனை) ஆத்மாவை; ஆத்மாவின்பக்கலிலே என்றபடி. (அவனையும் கூடலாம்) அசித்3க3த பரிணாமாதி3களும சேதநக3தமான து3:க்கி2த்வாதி3களும் தட்டாதென்கிற இதுவும் ஸர்வேஶ்வரன்பக்கலிலே கூடலாம். "இப்பாட்டில் - ப4க்தியுடையார்க்கு அவனைக் கிட்டலாவது என்கிறார்" என்பாருமுண்டு. "இதரவிஷய ஸங்க3மற்றார்க்கு அவனைக் கிட்டலாவது என்கிறார்" என்பாருமுண்டு. "அந்திமஸ்ம்ருதியுடை யார்க்குக் கிட்டலாம்" என்பாருமுண்டு. "ஸர்வாத்மப4ாவம் சொல்லிநிற்கை யாலே, அவற்றின் பக்கல் தோ3ஷம் தட்டாதாநொருவனென்னுமிடம் சொல்ல வேணும்; அத்தைச் சொல்லுகிறது" என்பர் எம்பெருமானார். 10

ஈ— அவ:— பத்தாம் பாட்டு. a சேதநாசேதநங்களுக்கு அந்தராத்மதயா வ்யாபித்து a2 நின்றால் தத்3க3ததோ3ஷைரஸம்ஸ்பருஷ்டன் என்கிறார்.

வ்யா:— (யாவையும் யவருந்தானாய்) சேதநாசேதநங்களுடைய b "தான்" என்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்கும்படி ப்ரகாரமாகத் தான் ப்ரகாரியாய். (அவரவர் இத்யாதி3) c அவரவர் என்கிறது-சேதநருடைய பன்மையைப்பற்ற. d கீழே "யாவையும் யவரும்" என்று ஒக்க எடுக்கையாலே, அநுப4ாஷிக்கிற இடத்திலும், அவையவை

அ— பத்தாம் பாட்டு. (யாவையும் இத்யாதி3) a "யாவையும் யவரும்" என்று தொடங்கி, "தோய்விலன்" என்ற பத3த்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (சேதநாசேதநங்களுக்கு இத்யாதி3) a2 நின்றால்-நின்றாலும்; b தான் என்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்குகையாவது - ஸர்வேஶ்வரனு டைய அஹம்ஶப்3த3த்தோடே ஸமாநாதி4கரிக்க யோக்3யமாயிருக்கை. அஹம்ஶப்3த3விஶேஷ்யமே பத3ாந்தரவிஶேஷ்யமானால் இதுக்குள்ளே அடங்கினதாயிருக்குமிறே; c "அவரவர்" என்கிற வீப்ஸைக்குத் தாத்பர்யம (அவரவர் இத்யாதி3) d "யாவையும் யவரும்" இதி சேதநாசேதநேऽபி4 த4ாய, அநுவாத3ஸ்த2லேऽபி "அவையவை அவரவர்" இத்யநநூத்3ய, சேதநமாத்ராநு வாத3: கத2ம்? இத்யத்ராஹ (கீழே யாவையும் யவரும் இதி) e அத2ாப்யாக்ஷேபத: ப்ராப்தாத்

ஜீ— பத்தாம் பாட்டு. (யாவையும் இத்யாதி3) a "தோய்விலன்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (சேதநாசேதநங்களுக்கு இத்யாதி3) a2 நின்றால்-நின்றாலும். b தானென்கிற சொல்லுக் குள்ளே அடங்குகை - ஸர்வேஶ்வரனுடைய அஹம்ஶப்3த3த்தோடே ஸமாநாதி4கரிக்க யோக்3ய மாயிருக்கை. c வீப்ஸைக்கு ப4ாவம் (அவரவர் இத்யாதி3) d "யாவையும் யவரும்" என்றத்தை அநுப4ாஷிக்கிறாராகில், "அவரவர்" என்றவோபாதி, அவையவை என்றும் அநுப4ாஷியா தொழிவானென்? என்ன (கீழே யாவையும் இத்யாதி3) e இத்தை ஶங்காபூர்வகமாக விவரிக்கிறார்

ஈ—யென்று-அசித்தும் தன்னடையே வரும். e அவைதன்னை எடாதொழிவானென்? என்னில், f அப்ராத4ாந்யத்தாலும் g ப்ரகரணப3லத்தாலும் தன்னடையே வரும் h என்னுமிடங்கொண்டும். சமயமென்கிறது-வ்யவஸ்தை2களை. i அசித்தினுடைய பரிணாமாதி3களையும் சேதநத்தினுடைய ஸுகி2த்வ து3:க்கி2த்வங்களையும் நினைக்கிறது. j (தோய்விலன்) k சேதநாசேதநங்கள் "தான்" என்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்கும்படி அவற்றோடே கலந்துநிற்கச்செய்தே, அவற்றினுடைய தே3ாஷங்கள் தன்பக்கல் தட்டாதபடிநிற்கும். l சேதநர்க்கு அசித்3க3தமான பரிணாமாதி3களில்லையேயாகிலும், அந்த அசித்ஸம்ஸர்க்க3த்தாலே ஸுகி2த்வ து3:க்கி2த்வங்கள் உண்டாகாநின்றதே; அப்படியே இச்சேதநாசேதநங்கள் எங்கும் புக்கு வ்யாபித்துநின்றால், தத்3க3ததே3ாஷம்

அ—ஆபி4த4ாநிகஸ்யைவ ந்யாய்யத்வாத் கிமர்த்த2ம் நோபாத்தமித்யபி4ப்ராயேண ஶங்கதே (அவை தன்னை இதி) f ஆக்ஷேபகப3ஹுத்வாத3ாபி4த4ாநிகவத் பரிஸ்பு2ரதீத்யபி4ப்ராயேண அநுபாத்தம் இத்யபி4ப்ராயேணாஹ (அப்ராத4ாந்யத்தாலும் இதி) g (ப்ரகரணப3லத்தாலும்) கீழே ஒக்க எடுத்து அநுப4ாஷிக்கிற ப்ரகரணப3லத்தாலும் என்றபடி. h (என்னுமிடங்கொண்டும்) என்ற ஶப்3த3த்துக்கு அர்த்த2மில்லை. i வ்யவஸ்தை2கள்தான் ஏதென்ன? (அசித்தினுடைய இத்யாதி3) j "தோய்வு" என்று - ஸ்பர்ஶமாய், "இல்" என்று - இல்லாமையாய், சேதநாசேதநக3தமான தே3ாஷஸ்பர்ஶமில்லாதவன் என்றபடி. k (சேதநாசேதநங்கள் இதி) பா3ல்யயௌவநாத்3யவஸ்த2ா யத2ா ஜீவாத்மாநம் ந ஸ்ப்ருஶந்தி தத்3வதி3தி ப4ாவ:. ப்ரஸக்தஸ்ய ஹி ப்ரதிஷேத4:, தத்3க3ததே3ாஷப்ரஸக்தியுண்டாயே பரிஹரிக்கவேணுமே என்னில்; ருமாக3தகாஷ்ட2வத் பாதகிஸம்ஸர்க்க3ாத் பாதகித்வவத் வர ப்ரஸக்தியும் உண்டே என்றபடி. அசித்3க3ததே3ாஷஸங்க்ரமணத்துக்கு "ருமாக3தகாஷ்ட2வத்" என்கிறது த்3ருஷ்டாந்தம்; சேதநதே3ாஷம் தத்ஸம்ஸர்க்க3ாத் வரும் என்றதுக்கு த்3ருஷ்டாந்தம் "பாதகிஸம்ஸர்க்க3ாத் பாதகித்வவத்" என்றது. l தத்ர ஶங்கதே (சேதநர்க்கு இதி) "அவரவர் சமயந்தோறும் தோய்விலன்" என்று - தத்ஸம்ஸ்ருஷ்டனாயிருக்கச்செய்தேயும் அவற்றினுடைய தே3ாஷம் தன்பக்கல் தட்டாதபடி நிற்குமென்று சொல்லி, இங்கு த்3ருஷ்டாந்தமும் - "ஆவிசேர்" இத்யாதி3யாலே மூலகாரர் அருளிச்செய்திருக்கச்செய்தேயும், (சேதநர்க்கு அசித்3க3தமான) இத்யாதி3 வாக்யத்தாலே ஶங்கித்துப் பரிஹரிக்கிற வ்யாக்2யாதாவுக்குக் கருத்து என்னென்னில்; சேதநாசேதந ஸம்ஸர்க்க3க்ருதமான தத்தத்3தே3ாஷங்கள் இவனைக் கிட்டாது என்னுமத்தை த்3ருஷ்டாந்த முகே2ந ஸாதி4க்கிறவிடத்தில் - ஶரீரக3தமான பா3ல்யயௌவநாதி3 தே3ாஷங்கள் ஈஶ்வரனுக்கு, ருமாக3தகாஷ்ட2வத் - உப்பளத்திலே விழுந்த மரம்போலே வாராதோவென்னில்; வேணுமாகில், தத்3தே3ாஷங்கள் வாராதென்று "ஆவிசேர்" இத்யாதி3 த்3ருஷ்டாந்தப3லங்கொண்டு ஸாதி4க்கிறார், இனி அந்த ஶரீரக3தமான பா3ல்யயௌவநாதி3கள் ஆத்மாவுக்கு இல்லையேயாகிலும் அசித்ஸம்ஸர்க்க3க்ருதமான ஸுகி2த்வது3:க்கி2த்வங்களுண்டாகிறவோபாதி ஈஶ்வரனுக்கும் தே3ாஷம் வாராதோ என்கிற ஶங்கையும் பரிஹரணீயமொன்றாகையாலே அது மூலகாரர்க்கு விவக்ஷிதமென்னுமிடந்தோற்ற அருளிச்செய்கிறார் என்று கருத்து. m அபஹத பாப்மத்வாதி3கு3ணயோகி3தயா நித்யஶுத்3த4த்வாந்ந ஸ்பருஶதீதி பரிஹரதி (அவற்றால்

ஜீ—(அவை தன்னை இத்யாதி3) h (என்னுமிடங்கொண்டும்) என்ற ஶப்3த3த்துக்கு அர்த்த2மில்லை. i வ்யவஸ்தை2கள்தானேதென்ன (அசித்தினுடைய இத்யாதி3) j "தோய்வு" என்று-ஸ்பர்ஶமாய், "இல்" என்று-இல்லாமையாய், சேதநாசேதநக3தமான தே3ாஷஸ்பர்ஶமில்லாதவன் என்றபடி. k (சேதநாசேதநங்கள் இதி) பா3ல்யயௌவநாத்3யவஸ்த2ா யத2ா ஜீவாத்மாநம் ந ஸ்ப்ருஶந்தி, தத்3வத் இதி ப4ாவ:. l தத்ர ஶங்கதே (சேதநர்க்கு இத்யாதி3) n1. "ஸம்பே4ாக3 ப்ராப்திரிதி

ஈ-இவனை ஸ்பர்ஶியாதோ? என்றால்; nஅவற்றால் அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருக்கும். nஎல்லாம் செய்தாலும் இவற்றுக்கு ஸுகி2த்வது3:க்கி2த்வங்களின்றியிலேயிருக்க, இவ்வசித் தோட்டைச் சேர்த்தியாலேயன்றோ உண்டாகிறது, o அப்படி இவனுக்கும் கூடாதோ? என்னில்; p கூடாது, அதுக்கடி-q ப்ரவேஶஹேது விஶேஷத்தாலே. r இவனைப்போலே கர்மமடியாகவன்றிக்கே அநுக்3ரஹமடியாகவிறே அவனுக்கு இவற்றோட்டை ப்ரவேஶ மிருப்பது. s சிறைக்கூடத்திலே சிறையனும் கிடந்தான், ராஜகுமாரனுமிருந்தான்; சிறை யன் கர்மமடியாக ப்ரவேசிக்கையாலே து3:க்க2ஹேதுவாயிற்று, ராஜகுமாரன் இச்சை2 யாலே ப்ரவேசிக்கையாலே பே4ாக3ரூபமாயிருந்தது; t1. "समाने वृक्षे परिषस्वजाते-अनश्नन्न्यः"

அ—அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருக்கும் இதி) nஜீவஸ்யாபி ப்ரஜாபதி வாக்யே-அபஹதபாப்மத்வாதி3ப்ரதி பாத3நாத் 2. "ஸம்பத்3யாவிர்ப4ாவஸ் ஸ்வேந ஶப்3தா3த்" 3. "பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்3ய ஸ்வேந ரூபேணாபி4நிஷ்பத்3யதே" இத்யாதி3ப்4யஶ்ச ஜீவஸ்யாப்யபஹதபாப்மத்வாதெ3ள ப்ரஸித்3தே4 ஸத்யபி ஹி ஸுகி2த்வ து3:க்கி2த்வாத3யோ ப4வந்தி; தத்3வத் பரமாத்மந: கிம் ந ஸ்யாதி3த்யபி4ப்ராயேண ஶங்கதே (எல்லாம் செய்தாலும் இதி) யத்3வா, இந்த ஶங்காபரிஹாரம் ஸூத்ரகாரராலும் 4. "ஸம்போ4க3ப்ராப்திரிதி சேந்ந வைஶேஷ்யாத்" என்கிற ஸூத்ரத்திலே விஶத3மாக ப்ரதிபாதி3க்கப்பட்டதே, அந்த ஸூத்ரார்த்த2த்தை ஹ்ருதி3 கரித்துக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (எல்லாம் செய்தாலும் இத்யாதி3) o (அப்படி இவனுக்கும் கூடாதோ என்னில்) என்கிறவிது 4. "ஸம்போ4க3ப்ராப்திரிதி சேத்" என்றதுக்கு அர்த்த2ம். சேதநாசேதநங்களோட்டை ஸம்ஸர்க்க3த்தாலே அவற்றினுடைய ஸுக2 து3:க்க2ாநுப4வப்ராப்தி ஈஶ்வரனுக்குமுண்டென்று சொல்லுகிறாயாகில் என்றபடி. p,q 4. "ந வைஶேஷ்யாத்" என்றதுக்கு அர்த்த2ம் (கூடாதித்யாதி3) 4. "ஸம்போ4க3ப்ராப்திரிதிசேந்ந வைஶேஷ்யாத்" அஸ்ய ஸூத்ரஸ்ய ப4ாஷ்யம் — 5. "ஜீவஸ்யேவ பரஸ்யாபி ப்3ரஹ்மணஶ் ஶரீராந்தர்வர்த்தித்வமப்4யுபக3தஞ்சேத் தத்3வதே3வ ஶரீரஸம்ப3ந்த4ப்ரயுக்த ஸுக2து3:க்கோ2ப போ4க3ப்ராப்திரிதி சேத், தந்ந, ஹேதுவைஶேஷ்யாத். ந ஹி ஶரீராந்தர்வர்த்தித்வமேவ ஸுக2து3:கோ2பபோ4க3ஹேது:, அபிது புண்யபாபரூபகர்மபரவஶத்வம். தத்3தி4 அபஹத பாப்மந: பரமாத்மநோ ந ஸம்ப4வதி. தத2ா ச ஶ்ருதி: — 1. 'தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வா த்3வத்த்யநஶ்நந்நந்யோ அபி4சாகஶீதி' இதி" இதி. q,r ப்ரவேஶஹேது விஶேஷந்தன்னை உபபாதி3க் கிறார் (இவனைப்போலே இத்யாதி3) s உபபாதி3தமான ப்ரவேஶஹேதுவிஶேஷந்தன்னை லௌகிகத்3ருஷ்டாந்தத்தாலே த்3ருடீ4கரிக்கிறார் (சிறைக்கூடத்திலே இத்யாதி3) t யுக்திதஸ் ஸாதி4தேऽர்த்தே2 ப்ரமாணம் த3ர்ஶயதி(ஸமாநம் வ்ருக்ஷமிதி)l...t,z"(சேதநர்க்குஅசித்3க3தமான

ஜீ—சேந்ந வைஶேஷ்யாத்" என்ற ஸூத்ரத்தை உட்கொண்டு உக்தார்த்த2விவரணம் (எல்லாம் செய்தாலும் இத்யாதி3) o (அப்படி இவனுக்குங்கூடாதோ? என்னில்) என்கிறது.4. "ஸம்போ4க3 ப்ராப்திரிதி சேத்" என்றதின் அர்த்த2ம். p, q 4. "ந வைஶேஷ்யாத்" என்றதின் அர்த்த2ம் (கூடாது இத்யாதி3) ஸூத்ரார்த்த2ஸ்து - ப4ாஷ்யே, 5. "ஜீவஸ்யேவ பரஸ்யாபி ப்3ரஹ்மணஶ் ஶரீராந்தர்வர்த்தித்வமப்4யுபக3தஞ்சேத் தத்3வதே3வ ஶரீரஸம்ப3ந்த4ப்ரயுக்த ஸுக2து3:க்கோ2ப போ4க3ப்ராப்தி: இதி சேத், தந்ந; ஹேதுவைஶேஷ்யாத். நஹி ஶரீராந்தர்வர்த்தித்வமேவ ஸுக2து3:க்கோ2பபோ4க3ஹேது:, அபிது புண்யபாபரூபகர்மபரவஶத்வம். தத்3தி4 அபஹத பாப்மந: பரமாத்மநோ ந ஸம்ப4வதி. தத2ா ச ஶ்ருதி:. 1. 'தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்3வத்தி அநஶ்நந்நந்யோ அபி4சாகஶீதி' இதி" இதி. q,r ஹேதுவிஶேஷம் ஏதென்ன (இவனைப்போலே இத்யாதி3) s உபபாதி3த ப்ரவேஶ ஹேதுவிஶேஷத்தை லௌகிக த்3ருஷ்டாந்தேந த்3ருடீ4 கரோதி (சிறைக்கூடத்திலே இத்யாதி3) t ஸாதி4தேऽர்த்தே2 ப்ரமாணம் த3ர்ஶயதி (ஸமாநம்

ஈ—(ஶமா நம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே-அநஶ்நந்நந்ய:) என்ணுநின்றதிறே. (புலனைந்துக்கும் u சொலப்படான்) ஶ்ரோத்ராதி$_{3}$கள் ஐந்துக்கும் விஷயதயா சொல்லப்படான் என்னுதல்; v அன்றிக்கே, நினைத்திறே சொல்லுவது. அச்சொலவுக்கும் முன்பில் நினைவை லக்ஷித்து, v$_{2}$ அவற்ருல் ஸ்மரிக்கப்படான் என்னுதல். பின்னை அவன்தான் இருக்கும்படியென் ? என்னில் w (உணர்வின்மூர்த்தி, w$_{2}$ ப்ரகாஶத்தையே வடிவாக வுடையனுயிருக்கும். / (மூர்த்திஶப்$_{3}$த$_{3}$ம் - ஸ்வரூபவாசி) x எல்லாம் செய்தாலும் இவற்ருேடுண்டான ஸம்ஸர்க்க$_{3}$ம் மெய்யாயிருக்க, இவற்றினுடைய தே$_{3}$ாஷம் தன்பக்கல் தட்டாதபடியிருக்கும் என்னும் இது கூடுமோ? என்னில் y (ஆவிசேர் இத்யாதி$_{3}$) ஆவியுண்டு-ப்ராணுஶ்ரயமான ஶரீரம். அத்தோடு சேர்ந்திருந்துள்ள, உயிருண்டு-ஆத்மா. அதின்பக்கல் அந்த ஶரீரக$_{3}$தமான ப$_{3}$ால்யயௌவநாதி$_{3}$களொன்ருலும் ஒரு ஸம்ப$_{3}$ந்த$_{4}$முமில்லையாம்படியாக அநுஸந்தி$_{4}$க்கிற அநுஸந்த$_{4}$ாநமானது அந்த ஆத்மாவுக்குக் கூடாநின்றபின்பு, அப்பொருள் z அவனையும் கூடத் தட்டில்லை. இங்ஙனன்றிக்கே. "இதுக்கு வேறேயும் a இரண்டுபொருள் சொல்லுவர்கள்" என்று அருளிச்செய்வர்-b அவன்பக்கலிலே b$_{3}$ ப$_{4}$க்தியுண்டாகில் அவனைக் கிட்டலா

அ—என்று தொடங்கி) (அநஸ்நந்நந்ய:) என்னுமளவும்-'ஆவிசேர்' இத்யாதி$_{3}$யான மூலவாக்யத்தால் பரிஹரித்ததின்மேலே வந்த ஶங்காபரிஹாரமாகையாலே, 'அப்பொருள் அவனையுங்கூடத் தட்டில்லை' என்ற வாக்யாநந்தரம் அநுஸந்தி$_{4}$த்தால் மிகவும் சேரும்" என்று அருளிச்செய்வர். u,v (அன்றிக்கே இத்யாதி$_{3}$) "சொல்" என்கிறது - நினைவை லக்ஷிக்கிறது. புலனைந்துக்கும் ஸ்மரிக்கப்படாதவன் - இந்த்$_{3}$ரியஜந்யாநுப$_{4}$வஜந்யஸ்ம்ருதிக்கு விஷயமாகாதவன், ஶப்$_{3}$த$_{3}$வாசி ஶப்$_{3}$த$_{3}$ம்-ஶப்$_{3}$த$_{3}$ஜநகஸ்ம்ருதியை லக்ஷிக்கிறது. w$_{2}$ப்ரகாஶத்தையே-ஜ்ஞாநத்தையே. w உணர்வில் மூர்த்தி - உணர்விலே உண்டான மூர்த்தியையுடையவன், அதாவது - ஸ்வரூபத்தையுடையவன் என்றபடி. x "ஆவிசேர்" என்கிற உத்தரார்த்த$_{4}$த்துக்கு அவதாரிகை (எல்லாம் செய்தாலும் இத்யாதி$_{3}$) y உயிரினுள் - உயிரினிடத்திலே. ஆல் - அசை. பாவனை - அநுஸந்த$_{4}$ாநம். "அதனை" என்றது - அந்த ஆத்மாவுக்கு என்றபடி. "அவனையும் கூடலாம்" என்றது- பரமாத்மாவுக்கும் கூடலாம் என்றபடி. a (இரண்டுபொருள் சொல்லுவர்கள்) இதி ப்ரதிஜ்ஞாய, அர்த்த$_{2}$த்ரயாபி$_{4}$த$_{4}$ாநம் ப்ரதிபாத$_{3}$நவேளாயாம் அதி$_{4}$கார்த்த$_{2}$ஸ்பு$_{2}$ரணத்$_{3}$வா; ஏகஸ்யைவ - ஸாத$_{4}$நாந்தரகோடி:, ப்ரபத்திகோடிரிதி கோடித்$_{3}$வயவிவக்ஷயா வா. b (அவன்பக்கலிலே ப$_{4}$க்தி யுண்டாகில் இதி) ஆவியிலே-ஜீவாத்மாவிலே, சேர்ந்திருக்கிற உயிரினிடத்திலே-A உலகங்கட்

ஜீ—வ்ருக்ஷம் இத்யாதி$_{3}$) l...t,z "(சேதநர்க்கு அசித்$_{3}$க$_{3}$தமான) என்று தொடங்கி (அநஶ்நந்நந்ய:) என்னுமளவும் - 'ஆவிசேர்' இத்யாதி$_{3}$யான மூலவாக்யத்தால் பரிஹரித்ததின்மேலே வந்த ஶங்கா பரிஹாரமாகையாலே 'அப்பொருள் அவனையுங்கூடத் தட்டில்லை' என்ற வாக்யாநந்தரே அநுஸந்தி$_{4}$த்தால் மிகவும் சேரும்" என்று அருளிச்செய்வர். v$_{2}$அவற்ருல் ஸ்மரிக்கப்படான் - இந்த்$_{3}$ரியங்களால் அறியப்படான். w (உணர்வின்மூர்த்தி) உணர்வு-ஜ்ஞாநம். மூர்த்திஶப்$_{3}$த$_{3}$ம்-ஸ்வரூபவாசி. உணர்விலேயான ஸ்வரூபத்தையுடையவன். ஸ்வயம்ப்ரகாஶஜ்ஞாநஸ்வரூபன் என்றபடி. x "ஆவிசேர்" இத்யாத்$_{3}$யுத்தரார்த்த$_{4}$ாவதாரிகை (எல்லாம் செய்தாலும் இத்யாதி$_{3}$) இவ்வாக்யத்திலே-"ருமாக$_{3}$தகாஷ்ட$_{2}$வத், பாதகிஸம்ஸர்க்க$_{3}$ாத் பாதகித்வவத்" என்ற த்$_{3}$ருஷ்டாந்தத்$_{3}$வயம் அநுஸந்தே$_{4}$யம். அசித்$_{3}$க$_{3}$ததோ$_{3}$ாஷஸங்க்ரமணத்துக்கு த்$_{3}$ருஷ்டாந்தம்-"ருமாக$_{3}$தகாஷ்ட$_{2}$வத்" என்றது; சேதநக$_{3}$ததோ$_{3}$ாஷம் தத்ஸம்ஸர்க்க$_{3}$த்தால் வருமென்றதுக்கு த்$_{3}$ருஷ்டாந்தம் - "பாதகி ஸம்ஸர்க்க$_{3}$ாத் பாதகித்வவத்" என்றது. ருமா-உப்பளம். y உயிரினுள்-உயிரினிடத்தில். ஆல்-

/ ( ) இவ்வடைப்பிலுள்ளது அரும்பதவுரைக்குச் சேராது. A 8-1-5.

ஈ-மென்றும், c புறம்புண்டான-உபாயாந்தரங்களிலுண்டான பற்றடையவிட்டு அவனையே பற்றில் அவனைக் கிட்டலாமென்றும். d அன்றியே, d$_2$ அந்திமப்ரத்யயமுண்டாமாகில் அவனைக் கூடலாம் என்றுமாம். e இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி; "கீழ் -

---

அ—கெல்லாம் ஒருயிரான பரமாத்மாவினிடத்திலே பரமாத்மவிஷயமாக ப$_2$லஸங்க$_3$கர்த்ருத்வத்யாக$_3$ பூர்விகையாய், விஜாதீயப்ரத்யயதிரஸ்காரபூர்வகஸஜாதீயப்ரத்யயப்ரவாஹரூபையாய், தைலத$_4$ாராவத$_3$விச்சி$_2$ந்நையாய், ஸ்மர்யமாணத்யர்த்த$_2$ப்ரியத்வேந ஸ்வயமபி நிரதிஶயப்ரியையாய், த$_3$ர்ஶந ஸமாநாகாரையான அந்த ப$_4$க்திரூபப$_4$ாவனையை, கூடில் - பெறில், அவனையுங்கூடலாம் இதி ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$:. c (புறம்புண்டான உபாயாந்தரங்களிலுண்டான பற்றடைய விட்டு அவனையே பற்றில் அவனைக்கிட்டலாம்) என்றதுக்கு ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் - ஆவியுண்டு - ஆத்மா, அத்தோடே சேர்ந்திருந்துள்ள உயிருண்டு-பரமாத்மா, அவன்பக்கலிலே உபாயாந்தரங்களிலுண்டான பற்றை யடைய விட்டு, அவனே உபாயமென்கிற அத்$_4$யவஸாயமானது ஜீவாத்மாவுக்குக் கூடிற்றாகில் அவனைக் கிட்டாலாமென்று. d (அன்றியே அந்திமப்ரத்யயம் இத்யாதி$_3$) ஆவிசேருகிறவளவிலே-தே$_3$ஹவியோக$_3$ஸமயத்திலே, உயிரினுள் - ஜீவாத்மாவின்பக்கலிலே, ஆதுமோர் பற்றிலாத - ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களில் ஸங்க$_3$மற்ற, பாவனையதனை - அந்த ப$_4$ாவனையை; அதாவது - அந்திமஸ்ம்ருதி. கூடுமாகில் என்றபடி. b$_2$ யத்$_3$வா, (ப$_4$க்தியுண்டாகில்) பற்றிலாமை - விஷயவைராக்$_3$யம். d$_2$ (அந்திமப்ரத்யயம்) பற்றிலாமை - ஸ்மரியாமை. மேல் மூன்று பக்ஷத்திலும், ஆபி$_4$முக்$_2$யார்த்த$_2$ம், அதில், அடியில் பக்ஷத்$_3$வயத்தில், ப்ராணாத$_4$ாரமான பரமாத்மாவிலே என்றபடி; 1. "யஸ்மிந் த்$_3$யௌ: ப்ருதி$_2$வீ சாந்தரிக்ஷமோதம் மநஸ்ஸஹ ப்ராணைஶ்ச ஸர்வைஸ் தமேவைகம் ஜாநத$_2$ாத்மாநம்" என்று நின்றதிறே பரமாத்மாவை. இங்கே "ஆவிசேருயிர்" என்கிறது-2. "ப்ராணஸ்ய ப்ராண:" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து. த்ருதீயபக்ஷத்தில், ப்ராணன் அடங்குகிற அவஸ்த$_2$ாபந்நமான ஆத்மாவிலே என்றபடி; மூன்று பக்ஷத்திலும், பாவனையதனை என்று - முழுச்சொல்; ப$_4$ாவனையை என்றபடி. பாவனை - ப்ரத$_2$மபக்ஷத்தில் நிதி$_3$த்$_4$யாஸநம். த்$_3$விதீயபக்ஷத்தில் உபாயாத்$_4$யவஸாயம். த்ருதீயபக்ஷத்தில் ஸ்ம்ருதி. e (இத்தை) என்றது-

---

ஸ்ரீ—அசை-அவ்யயம். பாவனை,-அநுஸந்த$_4$ாநம். அதனை,-அந்த ஆத்மாவுக்கு. இது அர்த்த$_2$ சதுஷ்டயஸாத$_4$ாரணம். அவனையும்-அந்தப் பரமாத்மாவுக்கும். a அர்த்த$_2$த்ரயம் சொல்லாநிற்க, (வேறேயும் இரண்டு பொருள்) என்றது-ப$_4$க்தி ப்ரபத்திகளிரண்டையும் ஏககோடியாகநினைத்து. ப$_4$க்திபரமானபோது, "ஆவி" என்று - ஆத்மா. "உயிர்" என்று-பரமாத்மா. ஆத்மாவோடு சேர்ந்த பரமாத்மாவின் பக்கலிலே ப்ரயோஜநாந்தரங்களொன்றிலும் ஒரு பற்றில்லாத தைலத$_4$ாராவத$_3$விச்சி$_2$ந்ந ஸ்ம்ருதி ஸந்தாநரூபமான பாவனையுண்டு - ப$_4$க்தி, அது அந்த ஆத்மாவுக்குக் கூடில் அவனையும் கிட்டலாம் இதி ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$:. ப்ரபத்தியோஜனையில், ஆதுமோர் பற்றிலாத பாவனை-உபாயாந்தரங்களொன்றிலும் ஒரு பற்றின்றிக்கே இருக்கிற ப$_4$ாவனை. தத$_3$ேகோபாயத்வாத்$_4$யவஸாயவிஶேஷமென்றது விஶேஷம். அந்திமஸ்ம்ருதிபக்ஷத்தில், ஆவி - ப்ராணனானது, ஶரீரத்தைவிட்டு ஆத்மாவிலே சேருகிறவளவிலே என்னுதல்; பரமாத்மாவின் பக்கலிலே சேருகிறவளவிலே என்னுதல். ஆதுமோர் பற்றிலாத - வ்யதிரிக்தவிஷயங்களொன்றிலும் ஒரு ஸங்க$_3$மில்லாத. பாவனை - அந்திமஸ்ம்ருதி என்றபடி. பாவனை - ப்ரத$_2$மபக்ஷத்தில், நிதி$_3$த்$_4$யாஸநம்; த்$_3$விதீயபக்ஷத்தில், உபாயாத்$_4$யவஸாயம்; த்$_3$ருதீயபக்ஷத்தில் அந்திமஸ்ம்ருதி. எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்தில் அநுஸந்த$_4$ாநம் இதி பே$_4$த$_3$:. "ஆதுமோர்பற்றிலாத" என்றதுக்கு - ஶரீரக$_3$தமான பா$_3$ல்யாதி$_3$தோ$_3$ஷங்களொன்றிலும் ஒரு ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மில்லாத என்றும், ப$_4$க்திபக்ஷத்தில், ப்ரயோஜநாந்தரங்களில் பற்றிலாத என்றும், ப்ரபத்தி பக்ஷத்தில், உபாயாந்தரங்களில் பற்றின்றிக்கே என்றும், அந்திமஸ்ம்ருதிபக்ஷத்தில், வ்யதிரிக்தவிஷயங்களில் ஸங்க$_3$மில்லாத என்றும் பே$_4$த$_3$ம். e இத்தை-கீழ்ச்சொன்ன மூன்று அர்த்தத்தை$_2$யும். f இத்தையே

11. கூடிவண் டறையுந் தண்டார் கொண்டல்போல் வண்ணன் றன்னை
மாடலர் பொழிற்கு ருகூர் வண்சட கோபன் சொன்ன
பாடலோ ராயி ரத்து ளிவையு மொரு பத்தும் வல்லார்
வீடில போக மெய்தி விரும்புவ ரமரர் மொய்த்தே.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஆ— 11. வ்யா:— (கூடி) இத்திருவாய்மொழி வல்லார் ஸர்வகாலமும் ப4க3வத் கைங்கர்யத்தைப்பெற்று A அயர்வறும் அமரர்களுக்குப் பரமபோ4க்3யராவர் என்கிறார் 11.

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஒ— அவ:— நிக3மத்தில், இப்பத்தும் கற்றவர்கள் நித்யகைங்கர்யத்தைப்பெற்று A அயர்வறும் அமரர்களாலே விரும்பப்படுவர் என்கிறார்.

ஈ—வ்யாப்தியைச் சொல்லிநின்றபின்பு, இனி-வ்யாப்யவஸ்துக3தமான தோ3ஷங்கள் வ்யாபகனானவனுக்குத் தட்டாதென்னுமிடம் அவஶ்யம் சொல்லவேணும். ஆனபின்பு f இத்தையே சொல்லிற்றாக அமையும்" என்று அருளிச்செய்வர். 10.

அ—"இங்ஙனன்றிக்கே" என்று தொடங்கிச் சொன்ன மூன்று அர்த்த2த்தையும். f (இத்தையே சொல்லிற்றாக அமையும் என்றது) ஶரீரக3தமான பா3ல்யாதி3கள் சேதநனுக்கு வாராதாப்போலே- சேதநாசேதநதோ3ஷமும் ஈஶ்வரனுக்கு வாராதென்று முந்துற அருளிச்செய்த அர்த்த2மே சொல்லிற்றாக அமையும் என்றபடி. 1. "ந ஸ்தா2நதோऽபி பரஸ்யோப4யலிங்க3ம் ஸர்வத்ர ஹி" இதி ஸூத்ரம், 2. "அபேக்ஷிதவிதே4ரநபேக்ஷிதவிதா4நஸ்ய தௌர்ப்ப3லத்வாத்" இதி ந்யாயஶ் சாத்ர விவக்ஷித:. 10.

ஜீ—சொல்லிற்றாக அமையும்) என்றது - ஶரீரக3தமான பா3ல்யாதி3கள் சேதநனுக்கு வாராதாப் போலே, சேதநாசேதநக3ததோ3ஷமும் ஈஶ்வரனுக்கு வாராதென்று முந்துற அருளிச்செய்த அர்த்த2மே சொல்லிற்றாக அமையும் என்றபடி. எம்பெருமானார் நிர்வாஹமொழிந்த யோஜநா த்ரயத்திலும், அதனை என்று - பா4வனைக்கு விஶேஷணமாய், "அந்த பா4வனை" என்று- அப்பன் ஸ்ரீகோஶத்தின்படி. 10.

ஆதே3— பத்தாம் பாட்டு. சேதநாசேதநங்களுடைய தானென்கிற சொல்லுக் குள்ளே அடங்கும்படி ப்ரகாரமாகத் தான் ப்ரகாரியாய், அந்தச் சேதநாசேதநங்க ளுடைய வ்யவஸ்தை2கள்தோறும் ஸ்பர்ஶமில்லாதவன்; ஶ்ரோத்ராதி3கள் ஐந்துக்கும் விஷயதயா சொல்லப்படான்; ப்ரகாஶத்தையே வடிவாகவுடைத்தா யிருக்கும் இது கூடுமோ? என்னில்; ஶரீரத்தோடு சேர்ந்திருந்துள்ள ஆத்மாவின் பக்கல் அந்த ஶரீரக3தமான பா3ல்யயௌவநாதி3 தோ3ஷங்களொன்றாலும் ஒரு ஸம்ப3ந்த4மில்லையாம்படி அநுஸந்தி4க்கிற அநுஸந்தா4நமானது அவ்வாத்மாவுக்குக் கூடாநின்றபின்பு அப்பொருள் அவனையும் கூடத் தட்டில்லை என்கிறார் "யாவையும் யவரும்" இத்யாதி3யால். 10.

A 1-1-1.

ஒ— வ்யா:— (கூடிவண்டு என்று தொடங்கி) வண்டுகளெல்லாம் கூடிவந்து அலைக்கும்படியான பே₄ாக₃யதையையுடைத்தான மாலையையும், வர்ஷுகவலாஹகம் போலேயிருக்கிற நிறத்தையுமுடையவனை. இத்திருவாய்மொழியிற்பேசின விபூ₄தி தோளில் தோள்மாலையோடும் நிறத்தோடுமொக்கத் தகுதியென்னுமிடத்தை - நிக₃மத்திலே சொல்லுகிறது என்று கருத்து. "ஏவம்வித₄தி₃வ்யரூபத்தை யுடையனாய்க்கொண்டு என்றும் திருநாட்டிலே எழுந்தருளியிருக்கும்" என்றும் சொல்லுவர். "அஶேஷதே₃ாஷ ப்ரத்யநீகனாய், ஆஶ்ரிதரோடு நித்யஸம்ஶ்லேஷ ஸ்வப₄ாவனாய், ஆஶ்ரிதஜநஸமஸ்த து₃:க்க₃ாபநோத₃நஸ்வப₄ாவனாய், பரமோத₃ாரனாயிருக்கும்" என்றும் சொல்லுவர். மாடு-பர்யந்தம். பாடல்-க₃ாநம். 11.

நஞ்ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ப— அவ:— அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் ப₂லமாக அவிச்சி₂ந்ந ப₄க₃வத₃நுப₄வத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வண்டு — வண்டுகள், **கூடி** — கூடி, **அறையும்** — (மது₄பாநப்ரீதியாலே) ஶப்₃தி₃க்கிற, **தண்** — குளிர்ந்த, **தார்** — திருமாலையையுடையவனாய், **கொண்டல்போல்** — காளமேக₃ம்போலேயிருக்கிற, **வண்ணன்தன்னை** — நிறத்தையுடையனானவனை, **மாடு** — சுற்றும், **அலர்** — அலர்ந்த, **பொழில்** — சோலைகளையுடைத்தான, **குருகூர்** — திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, **வண் சடகோபன்** — ஆழ்வார், **சொன்ன** — அருளிச்செய்த, **பாடல்** — இசையோடு கூடின, **ஓர்** — அத்₃விதீயமான, **ஆயிரத்துள்** — ஆயிரத்துக்குள்ளும், **ஒரு** — அத்₃விதீயமான, **இவையும் பத்தும்** — (அஸாத₄ாரண விக்₃ரஹத்தோபாதியாக அகி₂லவிபூ₄தி ப்ரகாரத்வத்தை ப்ரதிபாதி₃த்த) இப்பத்தையும், **வல்லார்** — அப்₄யஸிக்கவல்லவர்கள், **வீடில** — அவிச்சி₂ந்நமான, **போகம்** — ப₄க₃வத₃நுப₄வத்தை, **எய்தி** — பெற்று, **அமரர்** — நித்யஸூரிகள், **மொய்த்து** — மொய்த்துக்கொண்டு, **விரும்புவர்** — விரும்பும்படியாவர்கள்.

இது - அறுசீர் ஆசிரியவிருத்தம். 11.

வாதி₃கேஸரி அழகிய மணவாளச்சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

இ— அவ:— நிக₃மத்தில், இப்பத்தைக் கற்றவர்கள் நித்யகைங்கர்யத்தைப் பெற்று நித்யஸூரிகளாலே விரும்பப்படுவர் என்கிறார்.

வ்யா:— **(கூடி இத்யாதி₃)** கிண்ணகத்தில் இழிவாரைப்போலே, வண்டுகள் திரண்டு மது₄பாநம்பண்ணி த்₄வநிக்கிற தோள் மாலையையும் வர்ஷுக வலாஹகம் போலே ஶ்ரமஹரமான வடிவையுமுடையவனையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று. கீழ்ச் சொன்ன விபூ₄தி தோள்மாலையோபாதி தகுதியாயிருக்கும் என்றதாயிற்று. **(மாடலர் இத்யாதி₃)** பர்யந்தமடைய அலர்ந்த பொழிலையுடைய திருநகரி. **(பாடல் ஓராயிரம்)** பாடல் - க₃ாநம். "புஷ்பம் பரிமளத்தோடே" அலருமாபோலே இசைமுன்னாகத்

இ—தோற்றின ஆயிரம். (வீடில போகமெய்தி) விச்சே$_2$த$_3$மில்லாத கைங்கர்யபோ$_4$க$_3$த்தைப் பெற்று. (விரும்புவர் இத்யாதி$_3$) நித்யஸூரிகள் சூழ்ந்துகொண்டு ஆதரிக்கும்படி ஆவர், ததீ$_3$யத்வாகாரேண லீலாவிபூ$_4$தியை அநுஸந்தி$_4$க்குமது தங்களதேயாகையாலே, இங்கேயிருந்து இவ்வநுஸந்தா$_4$நமுடையார் சென்றால் ஆத$_3$ரிப்பர்கள். 11.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

ஈ— அவ:— a நிக$_3$மத்தில் — இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்கள் நித்யகைங்கர்யத்தைப்பெற்று A அயர்வறும் அமரர்களாலே விரும்பப்படுவர்கள் என்கிறார்.

வ்யா:— b (கூடிவண்டறையும் இத்யாதி$_3$) c கீழ் - பரக்கச்சொன்ன விபூ$_4$தியுடைய, தோளில் தோள்மாலையோபாதி அவனுக்குத் தகுதியாயிருந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. d கிண்ணகத்திலே இழிவாரைப்போலே வண்டுகளானவை e திரண்டு மது$_4$பாநம்பண்ணி f த்$_4$வநியாநின்றுள்ள ஶ்ரமஹரமான மாலையையும், ஶ்ரமஹரமான மேக$_4$ம்போலேயிருக்கிற திருமேனியையுமுடைய f$_2$ ஸர்வேஶ்வரனையாயிற்றுக் கவியாடிற்று. g (மாடலர் இத்யாதி$_3$) பர்யந்தங்களிலே அலர்ந்த பொழிலையுடைய திருநகரிக்கு நிர்வாஹகராய், பரமோதா$_3$ரரான h ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. i (பாடலோராயிரம்) j புஷ்பம் பரிமளத்தோடே அலருமாபோலே இசையோடு கூடின ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்தையும் அப்$_4$யஸிக்கவல்லவர்கள். (வீடில போகமெய்தி) ஒருநாளும் விச்சே$_2$த$_3$ஶங்கையில்லாத மோக்ஷஸுக$_2$த்தை ப்ராபித்து. k (விரும்புவரமரர் மொய்த்தே) l அமரராலே மொய்த்து விரும்பப்படுவர். m லீலாவிபூ$_4$தியை

அ— நிக$_3$மம். (கூடியித்யாதி$_3$) a "இவையுமோருபத்தும்" என்று தொடங்கி, "அமரர் மொய்த்தே" என்ற பத$_3$ங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (நிக$_3$மத்தில் இத்யாதி$_3$) b,c "பொருவில் சீர்ப் பூமியென்கோ"(1) இத்யாரப்$_4$ய, "யாவையும் யவரும் தானாய்"(10) இத்யந்தேநோக்தவிபூ$_4$தியுக்தப$_4$க$_3$வத்ஸ்வரூபாநுவாத$_3$த$_3$ஶாயாம் துளஸீதா$_3$மவைஶிஷ்ட்யாபி$_4$தா$_4$நஸூசிதமர்த்த$_2$மாஹ (கீழ் பரக்கச் சொன்ன இதி) d கிண்ணகம் - ப்ரவாஹம். b,e கூடி-திரண்டு. b,f அறைகை-ஶப்$_3$தி$_3$க்கை. f$_2$,h,j ப்ரதிபாத்$_3$யவக்த்ருப்ரபந்த$_4$வைலக்ஷண்யாநி ஸூசிதாநீத்யபி$_4$ப்ராயேணோக்தம் (ஸர்வேஶ்வரனையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று, ஆழ்வாரருளிச்செய்த, புஷ்பம் பரிமளத்தோடே இதி ச) c (கீழ் பரக்கச் சொன்ன) என்றவிடத்திலே-1. "யஸ்யாயுதாயுதாம்ஶாம்ஶே விஶ்வஶக்திரியம் ஸ்தி$_2$தா" 2. "மேரோரிவாணுர் யஸ்யைதத்$_3$ப்$_3$ரஹ்மாண்ட$_3$மகி$_2$லம் மூநே" என்று அருளிச்செய்வர். g மாடு-பர்யந்தம். i பாடல் - கா$_3$நம். m நித்யஸூரிணாமத்யாத$_3$ரணீயா ப$_4$வந்தீத்யத்ர ஹேதுமாஹ (லீலாவிபூ$_4$தியை இதி) k,l "விரும்புவரமரர் மொய்த்தே" இத்யத்ர (அமரராலே மொய்த்து விரும்பப்படுவர்) இதி வாக்யாவதாரிகா 3. "ஜரத்$_2$க$_3$வ: கம்ப$_3$லபாது$_3$காப்$_4$யாம் த்$_3$வாரி ஸ்தி$_2$தோ

ஜீ— நிக$_3$மம். (கூடி இத்யாதி$_3$) a "இவையுமோருபத்தும்" இத்யாதி$_3$ மேலெல்லாம் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை. b,c இப்போது மாலையோட்டைச்சேர்த்தி சொன்னதுக்கு ப்ரயோஜநம் ஏதென்ன (கீழ்பரக்க இத்யாதி$_3$) d கிண்ணகம்-ப்ரவாஹம். b,e கூடி-திரண்டு. b,f அறைகை-ஶப்$_3$தி$_3$க்கை. c (கீழ் பரக்கச் சொன்ன) என்றவிடத்திலே - 1. "யஸ்யாயுதாயுதாம்ஶாம்ஶே விஶ்வஶக்திரியம் ஸ்தி$_2$தா" 2. "மேரோரிவாணுர் யஸ்யைதத்$_3$ப்$_3$ரஹ்மாண்ட$_3$மகி$_2$லம் மூநே" என்றது அநு

A 1-1-1.

ஈ—ததீ3யத்வாகாரத்தாலே அநுஸந்தி4ப்பார் நித்யஸூரிகளாகையாலே, " தாங்கள் அநுப4விக்கக்கடவ அநுப4வத்தை ஸம்ஸாரத்தேயிருந்துவைத்து இப்படியிருப்ப தொரு ஜ்ஞாநபாகம் பிறந்து அநுஸந்தி4ப்பதே" என்று ஆழ்வார்பக்கல் பண்ணின ப்ரேமாதிஶயத்தாலே; அவருடைய ப்ரப3ந்த4ங்களை அப்4யஸித்தவர்களை, ஸர்வேஶ்வரனைவிட்டு இவர்களை நெருங்கி ஆத3ரியாநிற்பர்கள் நித்யஸூரிகள்.

முதற்பாட்டில் — இத்திருவாய்மொழியில் பரக்க அருளிச்செய்த அர்த்த2த்தை ஸங்க்3ரஹேண அருளிச்செய்தார்; இரண்டாம் பாட்டில் — கீழ்ச்சொன்ன பூ4தங்களினுடைய கார்யத்தை க்ரமத்திலே பேசினார்; மூன்றாம் பாட்டில் — ஜக3த்3ாகாரனாய் நின்ற நிலையோடே அஸாத4ாரண விக்3ரஹத்தைச் சேர்த்து அநுப4வித்தார்; நாலாம் பாட்டில்—உஜ்ஜ்வலமான மாணிக்யாதி3 பத3ார்த்த2ங்களை விபூ4தியாகவுடையவன் என்றார்; அஞ்சாம் பாட்டில் — ரஸவத்பத3ார்த்த2ங்களை விபூ4தியாகவுடையனாயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்தார்; ஆறாம் பாட்டில் — வேத3ம் தொடக்கமான இயலுமிசையுமான ஶப்3த3ராஶியை விபூ4தியாகவுடையன் என்றார்; ஏழாம் பாட்டில் — ஐஶ்வர்யாதி3 புருஷார்த்த2ங்களை விபூ4தியாகவுடையன் என்றார்; எட்டாம் பாட்டில் — ஜக3த்தில் ப்ரத4ாநரான ப்3ரஹ்மருத்3ராதி3களை விபூ4தியாகவுடையன் என்றார்; ஒன்பதாம் பாட்டில் — அவனுடைய விபூ4தி விஸ்தாரங்கள் தனித்தனியே பேசமுடியாமையாலே, சேதநாசேதநங்களை விபூ4தியாகவுடையனென்று ப்ரயோஜகத்திலே அருளிச்செய்தார்; பத்தாம் பாட்டில் — இவற்றுக்கும்அந்தராத்மாவாய் வ்யாபித்துநின்றால்,தத்3க3ததோ3ஷை: அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனென்றார்; நிக3மத்தில்—இது கற்றார்க்குப் ப2லஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார். 11.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

அ—க3ாயதி மத்3ரகாணி। தம் ப்3ராஹ்மணீ ப்ருச்ச2தி புத்ரகாமா ராஜக் குமாயாம் லஶ்ஜஸ்ய கோர்Sக்க4: ॥" இதிவத்3வர்த்ததே இத்யவிஜ்ஞாதத்3ராமிட3ஶைலீநாம் புருஷாணும் ஶங்கா. 11.

ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீ—ஸந்தே4யம். g மாடு - பர்யந்தம். m அமரர் விரும்புகைக்கு அடியேதென்ன (லீலாவிபூ4தியை இத்யாதி3) k,l அமரர் - அமரராலே. விரும்புவர் - விரும்பப்படுவர். 11.

ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஆதே3—பதினோராம் பாட்டு. வண்டுகளானவை திரண்டு மது4பாநம் பண்ணி த்4வநியாநின்றுள்ள ஶ்ரமஹரமான மாலையும், மேக4ம்போலே திருமேனியுமுடையவனை,பர்யந்தங்களிலே அலர்ந்த பொழிலையுடைய திருநகரிக்கு நிர்வாஹகராய்,பரமோதா3ரரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த இசையோடே கூடின ஆயிரத்திலும் வைத்துக் கொண்டு இப்பத்தையும் அப்4யஸிக்கவல்லவர்கள் ஒருநாளும் விச்சே2த3ஶங்கையில்லாத மோக்ஷஸுக2த்தை ப்ராபித்து நித்யஸூரிகளாலே மொய்த்து ஆத3ரிக்கப்படுவர் என்று உக்தார்த்த2த்தை நிக3மிக்கிறார் "கூடி" இத்யாதி3யால். 11

ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

த்3ரமிடோ3பநிஷத் ஸங்க3தி - புகழுநல்

१. सर्वं जगत्समवलोक्य विभोश्शरीरं तद्वाचिनश्च सकलानपि शब्दराशीन् ।
तान्भूतभौतिक……न्कथयन् पदार्थान्दास्यं चकार वचसैव मुनिश्चतुर्थे ॥ २४ ॥

1. ஸர்வம் ஜக3த் ஸமவலோக்ய விபோ4ஶ் ஶரீரம்
தத்3வாசிநஶ்ச ஸகலாநபி ஶப்3த3ராஶீந் ।
தாந் பூ4தபௌ4திகமுக2ாந் கத2யந் பதா3ர்த்த2ாந்
தா3ஸ்யம் சகார வசஸைவ முநிஶ்சதுர்த்தே2 ॥

வாதி3கேஸரி அழகிய மணவாளச்சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

த்3ரமிடோ3பநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி - புகழுநல்

२. भूतैस्तत्कार्यभूतैश्शुभनिजवपुषा दीप्तिमद्भिः पदार्थैः
पथ्यास्वादोपपन्नैः श्रुतिमुखसुभगाशेषशब्दप्रपञ्चैः ।
नानाकारैः पुमर्थैर्जगदधिपतिमिश्चेतनाचेतनौघैः
जुष्टं दोषैरदुष्टं निखिलतनुतया संप्रतुष्टाव तुष्टः ॥ २७ ॥

2. பூ4தைஸ் தத்கார்யபூ4தைஶ்ஶுப4நிஜவபுஷா தீ3ப்திமத்3பி4: பதா3ர்த்தை2:
பத்2யாஸ்வாதோ3பபந்நைஶ் ஶ்ருதிமுக2ஸுப4க3ாஶேஷஶப்3த3ப்ரபஞ்சை: ।
நாநாகாரை: புமர்த்தை2ர் ஜக3த3தி4பதிபி4ஶ் சேதநாசேதநௌகை4ர்
ஜுஷ்டம் தோ3ஷைரது3ஷ்டம் நிகி2லதநுதயா ஸம்ப்ரதுஷ்டாவ துஷ்ட: ॥

வ்யா:— (1) (பூ4தை:) [பொருவில்சீர்ப்பூமி இத்யாதி3] ப்ருதி2வ்யாதி3பஞ்சபூ4தங்களோடும்; (2) (தத்கார்யபூ4தை:) [குன்றங்களனைத்தும் இத்யாதி3] ப்ருதி2வ்யாதி3கார்யங்களான பர்வத மேக4 நக்ஷத்ர வித்3யா ஶப்3த3ங்களோடும்; வித்3யாஸ்வரூபையான உக்தி வாயுவினாலே அபி4வ்யங்க்3யையாகையாலே வித்3யைகளை வாயுகார்யமென்றது, "ஞானநல்லாவி" என்றவிடத்தில், ஆவியென்று - லக்ஷணையாலே ஶரீரத்தைச் சொல்லி, அத்தாலே - ஜ்ஞாநத்துக்கு ஶரீரமென்று ஜ்ஞாநஸாத4நமான ஶப்3த3த்தைச் சொன்னபடி; (3) (ஶுப4நிஜவபுஷா) [பங்கயக்கண்ணனென்கோ இத்யாதி3] நிரதிஶய ஸௌந்த3ர்யவிஶிஷ்ட தி3வ்யமங்க3ளவிக்3ரஹத்தோடும்; (4) (தீ3ப்திமத்3பி4: பதா3ர்த்தை2:) [சாதிமாணிக்கம் இத்யாதி3] நிர்மலங்களான மாணிக்ய கநக முக்தா வஜ்ர தீ3பங்களோடும்; (5) (பத்2யாஸ்வாதோ3பபந்நை:) [நச்சுமாமருந்தம் இத்யாதி3] ஹிதங்களாயும் மது4ரங்களாயுமிருக்கிற ஔஷத4ாம்ருதகு3டஷட்3ரஸயுதாந்நக்4ருத மது4 ப2ல க்ஷீரங்களோடும்; (6) (ஶ்ருதிமுக2ஸுப4க3ாஶேஷஶப்3த3ப்ரபஞ்சை:) [நான்கு வேதப்பயன் இத்யாதி3) ஶ்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராண லௌகிக க3ாநாதி3ஶப்3த3ங்களோடும்; (7) (நாநாகாரை: புமர்த்தை2:) [ஊனமில்செல்வம் இத்யாதி3] ப்ருத2க்3வித4ங்களான ஐஸ்வர்ய ஸ்வர்க்க3 மோக்ஷ புருஷார்த்த2ங்களோடும்; (8) (ஜக3த3தி4பதிபி4:) [ஒருவனென்றேத்தநின்ற இத்யாதி3] லோகத்தில் ப்ரதா4நரான ஶர்வசதுர்முக2ர்களோடும்; (9) (சேதநாசேதநௌகை4ர் ஜுஷ்டம்) [யாவையும் யவரும் தானே] சேதநாசேதந ஸமூஹங்களோடும் கூடினவனாய்; (10) (தோ3ஷைரது3ஷ்டம்) [அவரவர் சமயந்தோறும் தோய்விலன் இத்யாதி3] தத்3க3ததோ3ஷை: அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருக்கிற எம்பெருமானை, "புகழுநல்லொருவன்" என்கிற த3ஶகத்திலே ஸர்வஶரீரகனாக ஆழ்வார் ஸ்தோத்ரம்பண்ணியருளினார் என்கிறார். 3.4.

வேதா3ந்தாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

24. புகழொன்று மாலைப் பொருள்களுந் தானாய்
நிகழ்கின்ற நேர்காட்டி நிற்க—மகிழ்மாறன்
எங்கு மடிமைசெய விச்சித்து வாசிகமாய்
அங்கடிமை செய்தான்மொய்ம் பால்.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

அவ:— இருபத்துநாலாம் பாட்டு. (புகழொன்றுமால்) கீழ் — பாரித்த கைங்கர்யத்துக்கு அநுகூணமாக அவன் ஸர்வாத்மபாவத்தைக் காட்ட, அத்தைப் பேசி அடிமைசெய்த பாசுரத்தை அநுவதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனே யென்னில்; கீழ் இவர் **1. "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி"** என்று பாரித்தபடியே ஸர்வாத்மபாவத்தைக்காட்டி அடிமைகொள்வதாக ஒருப்பட்ட ஸர்வேஶ்வரனுக்கு. உத்யோகமாத்ரத்திலே வயிறுநிறையும் அவன் ப்ரக்ருதிக்கும், வாசிகத்துக்கு மேற்பட்ட அடிமைசெய்யமாட்டாத தம் ப்ரக்ருதிக்கும் சேர வாசிகமான அடிமை செய்து தலைக்கட்டுகிற "புகழுநல்லொருவ"னின் அர்த்தத்தை "புகழொன்றுமால்" என்று தொடங்கி அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (புகழொன்றுமால்) கீழ் A எண்ணில் தொல்புகழ் வானவரீசனாய் "புகழுநல்லொருவன்" என்று - ஸர்வைஸ்ஸுதுத்யனுமது ஸத்ருஶமாய்ச்சேரும்படியான ஸர்வேஶ்வரன். B பொழிலேழும் காவல்பூண்டபடியாலே புகழும் பொருந்தியிருக்குமிறே. அன்றிக்கே, இவரை அடிமைகொள்ளுகையால் வந்த C அந்தமில் புகழ் பொருந்தின என்றுமாம். **(எப்பொருள்களுந்தானாய் நிகழ்கின்ற நேர் காட்டி நிற்க)** ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் தான் என்னும்படி ஸர்வஶப்தவாச்யனாய் வர்த்திக்கிற ப்ரகார ப்ரகாரிபாவத்தை ப்ரகாசிப்பித்துக்கொண்டு இவர்க்கு ஜ்ஞாந ஸாக்ஷாத்காரமாம்படிநிற்க. அதாவது - "பொருவில்சீர்ப்பூமியென்கோ" (1) என்று தொடங்கி அருளிச்செய்த பூதங்கள், "குன்றங்களனைத்துமென்கோ, மேவுசீர் மாரியென்கோ" (2) என்று தொடக்கமான பௌதிகங்கள், "சாதிமாணிக்கமென்கோ" (4) இத்யாதியால் - உஜ்ஜ்வலமான மாணிக்யாதிகள், "அச்சுதன்— அச்சுவைக்கட்டியென்கோ" (5) இத்யாதியால்-ரஸவத்பதார்த்தங்கள், "நான்கு வேதப்பயனென்கோ சமயநீதிநூலென்கோ நுடங்கு கேள்வியிசையென்கோ" (6) என்று - ஜ்ஞாநாதிஶப்தராசிகள், "வானவராதி" (7) இத்யாதியில் - மோக்ஷாதி புருஷார்த்தங்கள், "ஒளிமணிவண்ணனன்" (8) இத்யாதியில் - ஜகத்ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகள், இவற்றுக்கடையக் காரணமான "யாவையும் யவரும் தானே" (9) என்கிற - ப்ரக்ருதி புருஷர்கள், இவற்றையடைய விபூதியாக வுடையனாய். இவற்றிலே அந்தராத்மதயா வ்யாபித்து, "தோய்விலன்" (10) என்று- தத்கததோஷை: அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருக்கிறபடியையும் என்கை. **2. "ஜகத்**

A 3-3-3. B திருநெடு-10. C 3-3-2.

திருவாய்மொழி மூன்றாம்பத்து ஐந்தாம் திருவாய்மொழி
மொய்ம்மா ப்ரவேசம்

ஆ— (மொய்ம்மாம் பூம்பொழில்) ஏவம்பூ₄தனை எம்பெருமானுடைய ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யாதி, கல்யாணகு₃ணங்களை அநுப₄வித்து, அவ்வநுப₄வஜநிதமான ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே அப்ரக்ருதிங்க₃தராய்க்கொண்டு அக்கு₃ணங்களைச் சொல்லிப் பிதற்றி, ஊர் பல புக்கும் புகாதும் உலோகர் சிரிக்கநின்றாடி ஆர்வம்பெருகிக் குனிக்குமவர்களுடைய மாஹாத்ம்யத்தையும், இப்படி செய்யாதாருடைய அவஸ்துத்வத்தையும் சொல்லுகிறார்.

ஒ— அஞ்சாம் திருவாய்மொழியில் — மது₄வநம்புக்க ஹநுமத்ப்ரமுக₂ரான முதலிகளைப்போலே ப₄க₃வத்₃கு₃ண ப₃லாத்க்ருதராய்க்கொண்டு அடிமைசெய்யப்பெற்று ஹ்ருஷ்டராய்க்களித்த ஆழ்வார், ஸ்ரீகீ₃தையில் எம்பெருமான் தே₃வாஸுர விப₄ாக₃ம்

தீ-நூ—ஸர்வம் ஶரீரம் தே ஸ்தை₂ர்யம் தே வஸுத₄ாதலம்। அக்₃நி: கோப: ப்ரஸாத₃ஸ்தே ஸோம: ஸ்ரீவத்ஸலக்ஷண!॥" என்னும்படியே, இப்படி "புகழுநல்லொருவனென்கோ பொருவில்சீர்ப்பூமியென்கோ"(1) என்று தொடங்கி, "நான்முகக்கடவுளென்கோ" (8) என்னுமளவும் ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் "தான்" என்னும்படி ப்ரகாரமாக வர்த்திக்கிற ப்ரகாரியைக் காட்டிக்கொண்டுநிற்க. **(மகிழ்மாறன்)** வகுளத₄ரரான ஆழ்வார். **(எங்குமடிமை செயவிச்சித்து)** ஸர்வதே₃ஶ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தை₂களிலும் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே அடிமைசெய்ய இச்சி₂த்து. **(வாசிகமாயங்கடிமை செய்தான்)** அப்படி ஆசைப்பட்ட அவ்விஷயத்திலே-அவ்விடத்திலே "என்கோ, என்கோ" என்று வாசிகமான அடிமைசெய்தார். **(மொய்ம்பால்) 1. "ய ஆத்மத₃ா ப₃லத₃ா:"** A "வலந்தரும்" B "நிலைப்பெற்றென்னெஞ்சம் பெற்றது நீடுயிரே" என்று - அவன் தந்த ஆத்மபலத்தாலே ஸத்தையுண்டானலிறே ஸம்ருத்₃தி₄யை அபேக்ஷிப்பது. **மொய்ம்பு** - மிடுக்கு ; C "கண்ணாவானென்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு" என்றும், D "வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு' என்றும், E "கண்ணையேழுலகுக்கு உயிராயவெங்கார்வண்ணனை விண்ணோர்தாம் பரவும் பொழில் வேங்கடவேதியனை"என்றும், F"தாய்தந்தையுயிராகின்றாய்—பாகின்ற தொல்புகழ் மூவுலகுக்கும் நாதனே பரமா தண்வேங்கடமேகின்றாய்" என்றும், G "திருவேங்கடத்தானுக்கு — என்கண்பாசம்வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சோதிக்கு" என்றும், H" அம்பரம் " இத்யாதி₃யாலும்—அவனுடைய உப₄யவிபூ₄தி நிர்வாஹகத்வத்தையும், அந்தர்வ்யாப்தியையும், ஸர்வகால வர்த்தித்வத்தையும் அருளிச்செய்கையாலே, வ்யாப்த்யநுஸந்த₄ாநரூப வாசிககைங்கர்யம் I திருவேங்கடத்தென்னானையென்னப்பனெம்பெருமானுக்கேயிறே ஏற்றிருப்பது, அத்தைப்பற்றவிறே "அங்கடிமை செய்தான்" என்று இவர் அருளிச்செய்தது. 24.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

A பெரியதிரு 1-1-9. B 3-2-10. C 1-8.3. D நான்-திருவ 45. E பெரியதிரு 1-9-10. F 2-6-10. G 3-3-4. H பெரியதிரு 1-8.8. I 3-9-1.

ஓ—பண்ணியருளி ஆஸுரப்ரக்ருதிகளை நிந்தி3த்து தை3வப்ரக்ருதிகளைக் கொண்டாடி ஞற்போலே, அறிவில்லாதாரையும், ப4க3வத்ஸம்ப3ந்தி4களன்றிக்கே ஶிஷ்டாபி4மாநிகளாயிருப்பாரையும், சதிரடிப்பாரையும், அப3ஹுஶ்ருதரையும், எம்பெருமானை ஆஶ்ரயித்து ப்ரயோஜநாந்தரபரரானவர்களையும், ராக்ஷஸப்ரக்ருதிகளையும், ஆஸுர ப்ரக்ருதிகளையுமகப்பட ஆரேனுமாக எம்பெருமானுடைய கு3ணங்களை அநுஸந்தி4த்தால் பரவஶராய், கும்பிடுநட்டமிட்டாடிக் கோகுகட்டுண்டுழலாதாரை நிந்தி3த்து, ப4க3வத்3கு3ணப்ரஸ்தாவத்திலே கலங்கும் ப்ரக்ருதியானவர்களுடைய படி நமக்கு நினைக்கவும் பேசவும் நிலமல்லவென்று இவர்களைக் கொண்டாடுகிறார்; ஸாத்விகாக்3ரணிகளாயிருக்கிற ஆழ்வார்க்குக் களிக்கையும், சிலரை இகழ்கையும் கூடினபடியென் ? என்னில்; "விஷயாஸ்வாத3த்தாலே பிறந்த த3ர்ப்பமும், ஒரு ஹேதுவின்றியேயிருக்க, சிலரை இகழ்கையுமாகாது" என்றாயிற்று ஶாஸ்த்ரஞ் சொல்லுகிறது; ப4க3வத்3த3ாஸ்யாநுப4வத்தால் வந்த களிப்பும், அதில்லாதாரை இகழ்கையும் ஶாஸ்த்ரங்களோடு அவிருத்3த4மென்னுமிடமும், முக்தருடையவும் ஸ்ரீநாரத3ப4க3வானுடையவும் வ்ருத்தாந்தங்களிலே ப4க3வத3நுப4வஜநிதமான ப்ரீதியில் அவை ஆமென்றும் கொள்வது.

ப— அஞ்சாம் திருவாய்மொழியில்—கீழ்ச்சொன்ன ப4க3வத்ப்ரகாரதயா ஶேஷத்வத்தில் தமக்குப் பிறந்த ரஸாதிஶயத்தாலே அத்யந்தஹ்ருஷ்டராய், ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4யான ஶேஷியினுடைய ஆபந்நிவாரகத்வத்தையும், அஸுரநிரஸந ஸாமர்த்2யத்தையும், ஆர்த்தஸம்ரக்ஷணத்தையும், அபி4மதவிரோதி4நிவர்த்தகத்வத்தையும், அவதாரப்ரயோஜநத்தையும், அதிஶயித போ4க்3யதையையும், ஆஶ்ரிதபக்ஷபாதத்தையும், அர்ச்சாவதாரஸௌலப்4யத்தையும், உப4யவிபூ4திநாத2த்வத்தையும், விலக்ஷண விக்3ரஹயோக3த்தையும் அநுஸந்தி4த்து ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸம்ப்4ராந்தராகாதாரை நிந்தி3த்தும், உகந்து ஆடுவது பாடுவதாவாரை உகந்தும் இந்த ஶேஷத்வஸாரஸ்யத்தை உபபாதி3க்கிறார்.

இ— அஞ்சாம் திருவாய்மொழியில் — கீழ் தமக்குண்டான ப4க3வத3நுப4வ ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே களித்து, அதுக்கு தூ3ரஸ்த2ரானவரை இகழ்ந்து, அதுக்குக் கூட்டானவரைக் கொண்டாடுகிறார். A முந்நீர் ஞாலத்தில் இவர்க்குண்டான ஶோகம் நமக்கு நிலமாகிலாயிற்று இந்த ஹர்ஷமும் நமக்கு நிலமாவது. வீதராக3ராயிருப்பார்க்கு ஶோகஹர்ஷங்களும் தத்ப்ரயுக்தமான ராக3த்3வேஷங்களும் ஶாஸ்த்ரங்களிலே நிஷேதி4யாநிற்க, ஸாத்விகாக்3ரேஸரரான இவர்க்கு இவை கூடினபடி எங்ஙனேயென்னில்; விஷயச்செருக்காலே வந்த ஹர்ஷமும் தத3பா4வத்திற்பிறக்கும் ஶோகமும், தத்ப்ரயுக்தமான ராக3த்3வேஷமுமாயிற்று ஶாஸ்த்ரங்களில் நிஷேதி4த்தது; ப4க3வத3நுப4வத்தால் வந்த ஹர்ஷமும், அதுக்கு தூ3ரஸ்த2ரை நிந்தி3க்கையும், இவ்வநுப4வத்துக்குக் கூட்டானவரைக் கொண்டாடுகையும் ஶாஸ்த்ரஸித்3த4ம். இதுதான் முக்தர்பக்கலிலும், 1. "सर्वसंशयनिर्मुक्तो नारदस्सर्वधर्मवित्" (ஸர்வஸம்ஶய

A 3-2

இ—நிர்முக்தோ நாரத$_3$ஸ்ஸர்வத$_4$ர்மவித்) என்கிற ஸ்ரீநாரத$_3$ப$_4$க$_3$வான் பக்கலிலும், மது$_4$வநமழித்த திருவடி முதலான முதலிகள் பக்கலிலும் காணலாம்; இவரும் ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வ ப$_3$லாத்க்ருதராய், அஜ்ஞரையும், விஷயப்ரவணரையும், ப$_4$க$_3$வத் ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மின்றிக்கே ஶிஷ்டாபி$_4$மாநிகளானவரையும், பரபரக்கு அற்று அவிஶேஷ ஜ்ஞரானவரையும், எம்பெருமானை ஆஶ்ரயித்து ப்ரயோஜநாந்தரபரரானவரையும், ராக்ஷஸப்ரக்ருதிகளையும், ஆஸுரப்ரக்ருதிகளையும் நிந்தி$_3$த்து, ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ண ப்ரஸ்தாவத்திலே விக்ருதராயிருக்குமவர்களைக கொண்டாடுகிறார்.

ஈ— a புகழுநல்லொருவனிலே - ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வத்தைப் பண்ணி, அத்தால் வந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே களித்து, அதில்லாதாரை நிந்தி$_3$த்து, உடையாரைக் a_2 கொண்டாடிச் சொல்லுகிறது - மொய்ம்மாம் பூம்பொழில்; b இவர்க்கு A முந்நீர்ஞாலத்தில் ப்ரக்ருதி ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தை அநுஸந்தி$_4$த்தும், இதரவிஷய ப்ராவண்யத்தை அநுஸந்தி$_4$த்தும் ஶோகித்த ஶோகம் சிலர்க்கு நிலமாகிலாயிற்று—இத்திருவாய்மொழியில் - ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வத்தாலே ஹ்ருஷ்டரான இவருடைய ஹர்ஷம் சிலர்க்கு நிலமாவது; c இவரும் ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வம் பண்ணுகிறாராகில் நாமும் அவ்விஷயத்திலே கைவைத்தோமாகில், இவர்க்கு இங்ஙனிருப்பானென் ? நமக்கு இங்ஙனிராதொழிவானென் ? என்னில்; c_2 நாமாகிறோம் கண்டார்க்கு ஒளிக்கவேண்டுமவையாய், c_3 ஶாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ஒருமுகம்செய்து நிஷேதி$_4$க்கிறவையாய், முதல் தன்னிலே கிடையாதவையாய், c_4 கிடைத்தாலும் நிலைநில்லாதவையாய், அநந்தரம் நரகத்திலே

அ— மொய்ம்மாம் பூம்பொழில் ப்ரவேஶம். a ஸர்வாத்மப$_4$ாவத்தைச் சொன்ன அனந்தரம், ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தில் அந்வயமுடையாரைக் கொண்டாடி அதில்லாதாரை நிந்தி$_3$க்கிறதுக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் (புகழுநல்லொருவனிலே இத்யாதி$_3$) a,a_2 (புகழுநல்லொருவனிலே என்று தொடங்கி, கொண்டாடிச் சொல்லுகிறது மொய்ம்மாம் பூம்பொழில் என்னுமளவும்) ஸங்க்ஷேபம். b "ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே" இத்யுக்தஹர்ஷப்ரகர்ஷாவதி$_4$ம் த்$_3$ருஷ்டாந்தமுகே$_2$ந த$_3$ர்ஶயதி (இவர்க்கு முந்நீர்ஞாலத்தில் இதி) c,d அவாங்மநஸகோ$_3$சரமான ஶோகஹர்ஷங்கள் நமக்குண்டாகவேண்டாவோ என்று ஶங்கித்து, அதில்லாமைக்கு ஹேது நமக்கு இதரவிஷய ப்ராவண்யம் பள்ளமடையாயிருக்கையாலே என்று பரிஹரிக்கிறார் (இவரும் இத்யாதி$_3$) இவ்வாக்யாநந்தரம் - இவராகிறார் ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தினுடைய லாப$_4$ாலாப$_4$ங்களில் பிறக்கும் ஶோகஹர்ஷங்களொழிய அறியாதபடி B "நின்னலாலிலேன் காண்" என்னும் C ஆராதகாதலையுடையவர், ஆகையாலே இவர்க்கு இங்ஙனுண்டாகக் கூடும் - என்று வாக்யஶேஷம் அத்$_4$யாஹர்த்தவ்யம்.

ஜீ— மொய்ம்மா ப்ரவேஶே. a ஸங்க்$_3$ரஹ ஸங்க$_3$தி (புகழுநல் இத்யாதி$_3$) b இத்திருவாய்மொழியிலோடுகிற ஹர்ஷத்துக்கு அவதி$_4$ ஏதென்ன (இவர்க்கு முந்நீர் இத்யாதி$_3$) c_2 (நாமாகிறோம்) இத்யாதி$_3$ வாக்யாநந்தரம்—இவ்வாழ்வாராகிறார் ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயலாப$_4$ாலாப$_4$ங்களில் பிறக்கும் ஶோகஹர்ஷங்களொழிய மற்றொன்றறியாதே B "நின்னலாலிலேன்" என்னும்படியான C ஆராதகாதலையுடையராகையாலே இவர்க்கு இங்ஙனிருக்கக்கூடும் — என்று வாக்யஶேஷத்தை அத்$_4$யாஹரித்துக்கொள்வது. d (ஶோகஹர்ஷங்களோவாயிற்றறிவது இதி) "ஆகையால் இந்த இதரவிஷய ப்ராவண்யமே ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷய லாப$_4$ாலாப$_4$ங்களில் பிறக்கும் ஶோகஹர்ஷங்களில்லாமைக்கு அடி" என்று ஶங்கைக்குப் பரிஹாரம். c_3 (ஶாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ஒருமுகஞ்செய்து நிஷேதி$_4$க்கிற;

A 3-2. - B 2-3-7. C 2-1-11.

ஈ—மூட்டி அநர்த்த2த்தை விளைக்கக்கடவதான இதர்விஷயங்களுடைய லாப4ாலாப4ங்

அ—c3(ஶாஸ்த்ரங்களெல்லாம்)என்றது-1.“தஸ்மாதே3வம்வித் ஶாந்தோ தா3ந்த உபரதஸ் திதிக்ஷுஸ் ஸமாஹிதோ பூ4த்வா ஆத்மந்யேவாத்மாநம் பஶ்யேத்” என்றும், 2. “நாவிரதோ து3ஶ்சரிதாந்நாஶாந்தோ நாஸமாஹித: | நாஶாந்தமாநஸோ வாபி ப்ரஜ்ஞாநேநைநமாப்நுயாத் ||” என்றும், 3. “அங்க3ாரஸத்3ருஶீ நாரீ க்4ருதகும்ப4ஸம: புமாந் | தஸ்மாந்நாரீஷு ஸம்ஸர்க்க3ம் தூ3ரத: பரிவர்ஜயேத் ||” என்றும், 4. “விஷஸ்ய விஷயாணாம் ச தூ3ரமத்யந்தமந்தரம் | உபபு4க்தம் விஷம் ஹந்தி விஷயா: ஸ்மரணாத3பி ||” என்றும், 5. “ப3லவாநிந்த்3ரியக்3ராமோ வித்3வாம்ஸமபி கர்ஷதி | மாத்ரா ஸ்வஸ்ரா து3ஹித்ரா வா ந விவிக்தாஸநோ ப4வேத் ||” இத்யாதி3யையும் கடாக்ஷித்து. 1. “ஶாந்தோ தா3ந்த:”என்றது-ஶமத3மங்களையுடையவன்; 1. “உபரத:” என்றது-“ஶமத3மங்களுமுண்டு” என்று இறுமாந்திராதவன்; 1. “திதிக்ஷு:” க்ஷமாவான்; 1. “ஏவம்வித்” ப்3ரஹ்மோபாஸநவித் என்றபடி. 2. “து3ஶ்சரிதாத3விரத ஏநம் நாப்நுயாத், அஶாந்த ஏநம் நாப்நுயாத், அஸமாஹித ஏநம் நாப்நுயாத், அஶாந்தமாநஸோऽப்யேநம் நாப்நுயாத்; கிந்து ப்ரஜ்ஞாநேநைநமாப்நுயாத்” என்றபடி. c4 6. “ஶம்பாசலம் ப3ஹுளது3:க்க2மநர்த்த2ஹேது: அல்பீய இத்யபி விம்ருஷ்டிஷு த்3ருஷ்டதோ3ஷம் | து3ர்வாஸநாத்3ருடி4மதஸ் ஸுக2மிந்த்3ரியோத்த2ம் ஹாதும் ந மே மதிரலம் வரத3ாதி4ராஜ ||” இத்யாதி3யைக் கடாக்ஷித்து (கிடைத்தாலும் இத்யாதி3) 7. “கௌ3ளடீ3 பைஷ்டீ ச மாத்4வீ ச” 8. “ஸ்த்ரியோ ஹி நரகத்3வாரம்” இத்யாதி3. A “அடியார்கள் குழாங்களை-உடன்கூடுவதென்று கொலோ” இதி ஸமூஹிபூ4யாநுப4விதும் யோக்3யஸ்ய, 9. “த்4யாயீத” 10. “உபாஸீத” இத்யாதி3பி4ஶ் ஶாஸ்த்ரைரைகண்ட்2யேந விதீ4யமாநஸ்ய 11. “ப4க்தாநாம் த்வம் ப்ரகாஶஸே” B “பத்துடை அடியவர்க்கெளியவன்” இத்யத்யந்தஸுலப4ஸ்ய 12. “தச்ச ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ஸம்ஸ்ம்ருத்ய” 13. “ந ச புநராவர்த்ததே” இதி ப்ரகாரேண 14. “நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி” இத்யுச்யமாநாப்4யுத3யாவஹஸ்ய ப4க3வத்3விஷயஸ்ய லாப4ாலாப4ஜநிதாவஸ்ய ஶோகஹர்ஷௌ; அயம் பராங்குஶார்யஶ்ச 15. “ப3ால்யாத் ப்ரப்4ருதி ஸுஸ்நிக்3தே4ா லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிவர்த்த4ந:” இதிவத் C “அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்புசெய்வித்து” D “மூலோ முழுமுற்றும் போந்தில” இதி ப்ரகாரேண ப3ால்யாத்ப்ரப்4ருதி E “உண்ணும்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன்” இதி ப4க3வதே3கத4ாரகபோஷகபோ4க்3ய:, தஸ்மாத் F “உண்டுகளித்தேற்கும்பரென்குறை” இதி ப்ரகாரேணதிஹ்ருஷ்டோ ப4வதி; தஸ்மாத் பராங்குஶார்யஹர்ஷஸ்ய ச அஸ்மதீ3யஹர்ஷஸ்ய ச கத2ம் ஸாம்யம் ப4வேத்? இதி ப4ாவ:. e 16. “நித்யஞ்ச ஸமசித்தத்வமிஷ்டாநிஷ்டோபபத்திஷு | மயி சாநந்யயோகே3ந ப4க்திரவ்யபி4சாரிணீ ||” 17. “ஶமத3மநியதாத்மா ஸர்வபூ4தாநுகம்பீ விஷயஸுக2விரக்தோ

ஜீ—வையாய்) என்றது-1. “தஸ்மாதே3வம்வித் ஶாந்தோ தா3ந்த உபரதஸ் திதிக்ஷுஸ் ஸமாஹிதோ பூ4த்வா ஆத்மந்யேவாத்மாநம் பஶ்யேத்” 2. “நாவிரதோ து3ஶ்சரிதாந்நாஶாந்தோ நாஸமாஹித: | நாஶாந்தமாநஸோ வாபி ப்ரஜ்ஞாநேநைநமாப்நுயாத் ||” 3. “அங்க3ாரஸத்3ருஶீ நாரீ க்4ருதகும்ப4ஸம: புமாந் | தஸ்மாந்நாரீஷு ஸம்ஸர்க்க3ம் தூ3ரத: பரிவர்ஜயேத்||” 5. “மாத்ரா ஸ்வஸ்ரா து3ஹித்ரா வா ந விவிக்தாஸநோ ப4வேத் | ப3லவாநிந்த்3ரியக்3ராமோ வித்3வாம்ஸமபி கர்ஷதி||” 4. “விஷஸ்ய விஷயாணாஞ்ச” இத்யாதி3யைப்பற்ற. 1. “உபரத:”-“ஶமத3மங்களுண்டு” என்னும் அபி4மாநமில்லாதவன். 1. “திதிக்ஷு:”-க்ஷமாஶீல:. c4 6. “ஶம்பாசலம்” இத்யாதி3யைப்பற்ற (கிடைத்தாலும் இத்யாதி3) e2(ஶாஸ்த்ரங்கள் ஆகாதென்று நிஷேதி4த்தஶோகஹர்ஷங்கள்)என்றது 16. “நித்யஞ்ச ஸமசித்தத்வமிஷ்டாநிஷ்டோபபத்திஷு” 18. “அநவஸாத3ாநுத்3த4ர்ஷேப்4ய:”

A 2-3-10. B 1-3-1. C 2-3-3. D திருவிருத்தம் 60. E 6-7-1. F 10-8-7.

ஈ—களில் பிறக்கும் d ஶோகஹர்ஷங்களேயாயிற்று அறிவது. e வீதராக3ராய் ஸாத்விகாக்3ரேஸரராயிருக்கிற இவர்க்கு e2 ஶாஸ்த்ரங்கள் "ஆகாது" என்று நிஷேதி4த்த ஶோகஹர்ஷங்கள் கூடினபடி எங்ஙனேயென்னில்; இவரது ஶாஸ்த்ரங்களிலே நிஷேதி4த்த ஶோகஹர்ஷங்களன்று; ஸமஸ்த கல்யாண கு3ணாத்மகனை ஸர்வேஶ்வரனை அநுப4வித்து, அவ்வநுப4வஜநிதப்ரீதியாயிற்று-இவர்க்கு e3 ஹர்ஷமாகிறது; "இப்படி வகுத்த விஷயத்தை அநாதி3காலம் இழந்து இதரவிஷயப்ரவணராய் அநர்த்த2ப்படுவோமே!" என்னுமதாயிற்று ஶோகம். f "காமம் ஆகாது" என்று நிஷேதி4யாநிற்கச்செய்தயும், 1. "निदिध्यासितव्यः" (நிதி3த்4யாஸிதவ்ய:) என்று கொண்டு - ப4க3வத்காமத்தை ஶாஸ்த்ரங்கள் விதி4யாநின்றதிறே; g இனி முக்தரும்

அ—ஜ்ஞாநதீ3ப்த: ப்ரஶாந்த: | அபியதமியதாங்ஙோ நைவ ஹ்ருஷ்டோ ந ருஷ்ட: ப்ரவஸித இவ கே3ஹே வர்த்ததே யஸ் ஸ முக்த: ||" 2. "துல்யநிந்தா3ஸ்துதிர் மௌநீ" 3. "துல்யோ மித்ராரிபக்ஷயோ:" 4. "துல்யப்ரியாப்ரியோ தீ4ர:" 5. "ஸமது3:க்க2ஸுக2ம் தீ4ரம் ஸோऽம்ருதத்வாய கல்பதே" இத்யாதி3வசநஜாதஞ்ச, 6. "விவேகவிமோகாப்4யாஸக்ரியா கல்யாணாநவஸாத3ாநுத்3த4ர்ஷேப்4யஸ்ஸம்ப4வாந்நிர்வசநாச்ச" இத்யத்ர அநுத்3த4ர்ஷஶப்3த3ார்த்த2ாபி4த4ாநாவஸரே 7. "அதிஸந்தோஷஶ்ச விரோதீ4த்யர்த்த2:" இதி ப4ாஷ்யகாரோக்திஞ்ச ஹ்ருதி3 நித4ாய ஶங்கதே (வீதராக3ராய் இதி) e2 இவ்விடத்தில் ஹர்ஷமென்றது-ப4க3வத்காமத்தை. f இதரவிஷயங்களில் காமமாகாது, ப4க3வத்3விஷயத்தில் காமமாம் என்றதுக்கு நியாமகவசனம் (காமம் இத்யாதி3) யத்3வா, விஷயபே4த3ாத3விரோத4ம் த்3ருஷ்டாந்தமுகே2ந த3ர்ஶயதி (காமமாகாதென்று இதி) அதாவது - 8. "ஶாந்தோ தா3ந்த:" இத்யாதி3யாலே - காமமாகாதென்று நிஷேதி4த்திருக்கச்செய்தேயும், 1. "நிதி3த்4யாஸிதவ்ய:" என்று - ப4க3வத்காமமுபாதே3யமென்றாற்போலே, "இதரவிஷயங்களைப் பற்றிவருகிற ஶோகஹர்ஷங்களே த்யாஜ்யமொழிய ப4க3வத்3விஷயத்தில் ஶோகஹர்ஷங்கள் அநுபாதே3யமன்று" என்று ஒருருவிலே அருளிச்செய்வர். ஆக, ப4க3வத்3விஷயத்தில் ஶோகஹர்ஷங்கள் உபாதே3யங்கள் என்றபடி. g ப4க3வத்3விஷயாதீ4ந ஹர்ஷப்ரகர்ஷஸ்த்யாஜ்யோ ந இத்யத்ர 9. "நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி" இதி ஸகலதோ3ஷவிநிர்முக்தாந் முக்தாம்ஶ்ச, ப்ரக்ருதிமண்ட3ல ஏவ ஜ்ஞாநாதி4கத்வேந ப்ரஸித்3த4ம் நாரத3ஞ்ச, 10. "அந்யத்ர பீ4ஷ்மாத்3க3ாங்கே3யாத் அந்யத்ர ச ஹநூமத: | ஹரிணீகு2ரமாத்ரேண சர்மணா மோஹிதம் ஜக3த் ||" இதி விரக்தாக்3ரேஸரத்வேந உச்யமாநம் ஹநூமந்தஞ்ச, பே4ாக3ப்ரவணாந் வாநரவீராம்ஶ்ச, தத்ர விஶேஷஜ்ஞம் ஸுக்3ரீவஞ்ச த்3ருஷ்டாந்தத்வேநாஹ (இனி முக்தரும் இத்யாதி3நா) h (அஹம் இத்யாதி3) பரிபந்தி2ந:-

ஜீ—2. "துல்யநிந்த3ாஸ்துதிர் மௌநீ" 3. "துல்யோ மித்ராரிபக்ஷயோ:" 4. "துல்யப்ரியாப்ரியோ தீ4ர:" 5. "ஸமது3:க்க2ஸுக2ம் தீ4ரம் ஸோऽம்ருதத்வாய கல்பதே" இத்யாதி3யைப்பற்ற. f ப4க3வத்3விஷயத்தைப்பற்றி வந்தவையாலும் ஶோகஹர்ஷங்கள் த்யாஜ்யமன்றோ? என்ன (காமம் இத்யாதி3) அதாவது-8. "ஶாந்தோ தா3ந்த:" இத்யாதி3யாலே-காமத்தை நிஷேதி4க்கச்செய்தேயும் 1. "நிதி3த்4யாஸிதவ்ய:" என்று - விதி4க்கையாலே ப4க3வத்காமம் உத்3தே3ஶ்யமானவோபாதி இதர விஷயங்களைப் பற்றிவரும் ஶோகஹர்ஷங்கள் த்யாஜ்யமாலும் ப4க3வத்3விஷயத்தைப் பற்றிவரும் ஶோகஹர்ஷங்கள் உத்3தே3ஶ்யமென்றபடி. g ப4க3வத்3விஷயத்தில் ஹர்ஷபர்யாயமான காமம் த்யாஜ்யமன்று என்னுமதுக்கு அநுஷ்டா2நம் காட்டுகிறார் (இனி முக்தரும்

ப்ர—(ஶோயம்மா ப்ரவேஶ) 1. बृहदारण्यके (४-४) मैत्रेयीब्राह्मणे "आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः"

ச—ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வத்தாலே 1. "अहमन्नमहमन्नमहमन्नम्" (அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம்) என்று களியாநிற்பர்களிறே; g$_3$ 2. "सर्वसंशयनिर्मुक्तो नारदस्सर्वधर्मवित्" (ஸர்வஸம்ஶய நிர்முக்தோ நாரத$_3$ஸ்ஸர்வத$_4$ர்மவித்) என்று சொல்லப்படுகிற நாரத$_3$ாதி$_3$களும் ப$_4$க$_3$வத்ஸந்நிதி$_4$யிலே வந்தவாறே ஆடுவது பாடுவதாகாநிற்பர்களிறே; விரக்தரில் தலையான திருவடியும் பிராட்டியைக்கண்டுவந்த ஹர்ஷத்தாலே முதலிகளைப்பார்த்து "நீங்கள் மது$_4$வநத்தையழித்து பு$_4$ஜியுங்கோள்; h 3. 'अहमावारयिष्यामि युष्माकं परिपन्थिनः' (அஹமாவாரயிஷ்யாமி யுஷ்மாகம் பரிபந்தி$_2$நः) என்று-காத்திருந்த த$_3$தி$_4$முக$_2$ாதி$_3$களை நான் i தொட்டுத்தருகிறேன்" என்றுனிறே; j மஹாராஜர்க்கு "உம்முடைய காவற்காடு j$_2$ அழிந்தது" என்று அறிவிக்க, "நம்மோடு பண்ணிப்போன ஸமயமுந்தப்பி, நாம்தாம் 'தீக்ஷ்ணத$_3$ண்ட$_3$ர்' என்று அறியச்செய்தேயும் இவர்கள் காவற்காட்டை அழிக்கும்போது, j$_3$4. "नैषामकृतकृत्यानामीदृशस्स्यादुपक्रमः" (நைஷாமக்ருதக்ருத்யாநா

அ—ஶத்ருக்களை. i தொட்டுத்தருகிறேன்-ப்ரஹரித்துத்தருகிறேன் என்றபடி. j...m (மஹாராஜர்க்கு என்று தொடங்கி, போமாயிற்று என்னுமளவும்) ப்ராஸங்கி$_3$கம் என்னவுமாம். k (அப்போது பிறந்த

ஜீ—இத்யாதி$_3$) g$_2$(ஸர்வஸம்ஶயேத்யாதி$_3$) ப$_4$ாரதே ராஜஸூயே 2. "ஆவித்$_4$யத$_3$ஜிநம் ஹ்ருஷ்டோ ப$_4$விஷ்யத்$_3$பூ$_4$தஜல்பக:" இதி பூர்வார்த்த$_4$ம். 3. "இஷ்டம் மது$_4$வநம் ஹ்யேதத் ப$_4$க்ஷயிஷ்யத$_2$ வாநரா:। அஹமாவாரயிஷ்யாமி யுஷ்மாகம் பரிபந்தி$_2$ந:" இதி ஸுந்த$_3$ரகாண்டே$_3$. பரிபந்தி$_2$ந:—ஶத்ருக்களை. i தொட்டு-ப்ரஹரித்து. j$_3$ (நைஷாமித்யாதி$_3$) 4. "வநம் யத$_3$ாபி$_4$பந்

ப்ர—1. तैत्तिरीयकोपनिषदि(भृ-१०)"हा वुहा वुहा वु अहमन्नमहमन्नमहमन्नम् अहमन्नादोऽहमन्नादोऽहमन्नादः"

g$_2$2. महाभारते राजसूये "आविध्यदजिनं हृष्टो भविष्यद्भूतजल्पकः। सर्वसंशयनिर्मुक्तो नारदस्सर्वधर्मवित्"

h3. श्रीमत्सुन्दरकाण्डे (६२) "तानुवाच हरिश्रेष्ठो हनूमान्मारुतात्मजः। इष्टं मधुवनं ह्येतद्भक्षयिष्यथ वानराः॥ १॥ अव्यग्रमनसो यूयं मधु सेवत वानराः। अहमावारयिष्यामि युष्माकं परिपन्थिनः॥ २॥"

j$_2$4. (அழிந்ததென்று அறிவிக்க) (रा-सु-६३) "ततो मूर्ध्ना निपतितं वानरं वानरर्षभः। दृष्ट्वैवोद्विग्नहृदयो वाक्यमेतदुवाच ह॥ १॥ उत्तिष्ठोत्तिष्ठ कस्मात्त्वं पादयोः पतितो मम। अभयं ते भवेद्वीर सत्यमेवाभिधीयताम्॥ २॥ स तु विश्वासितस्तेन सुग्रीवेण महात्मना। उत्थाय सुमहाप्राज्ञो वाक्यं दधिमुखोऽब्रवीत्॥ ३॥ नैवर्क्षरजसा राजन् न त्वया नापि वालिना। वनं निसृष्टपूर्वं हि भक्षितं तच्च वानरैः॥ ४॥ एवं विज्ञाप्यमानं तं सुग्रीवं वानर्षभम्। अपृच्छत्तं महाप्राज्ञो लक्ष्मणः परवीरहा॥ ११॥ किमयं वानरो राजन् वनपः प्रत्युपस्थितः। कृत्वार्थमभिनिर्दिश्य दुःखितो वाक्यमब्रवीत्॥ १२॥ एवमुक्तस्तु सुग्रीवो लक्ष्मणेन महात्मना।

ஈ மீத்₃ருஸஸ்ஸ்யாது₃பக்ரம:) என்று-ஸர்வதா₂ பிராட்டியைத் திருவடிதொழுதார்களாக வேணுமென்று, k அப்போது பிறந்த ஹர்ஷம் இருந்தவிடத்தில் இருக்கவொட்டாமே k₂ வாலானது ருஶ்யமூகபர்வதத்தின் கொடுமுடியிலே சென்று அறைந்ததாயிற்று, l நடுவே "காவற்காடு" என்றென்று உண்டாயிற்று ராஜபுத்ரர்களுடைய ஜீவநா த்₃ருஷ்டமாயிற்று. அன்றுகில் முதலிகளுடைய ஹர்ஷம் ராஜபுத்ரர்கள் m முது'கோடே போமாயிற்று. n அல்பம் வெற்றிலைச்சாறு மிடற்றுக்குக் கீழேயிழிந்தவன் தன்னைத்

அ—ஹர்ஷம்) என்றது-1. "ப்ரீதிஸ்பீ₂தாக்ஷௌ" இத்யாதி₃யைப்பற்ற. k₂(வாலானது) என்றது 2. "ததஶ்ஶ்ருத்வா நிநாத₃ம் தம் கபீநாம் கபிஸத்தம: | ஆயதாஞ்சிதலாங்கூ₃ல: ||" என்றத்தைப் பற்ற. l வாநராணம் ஹர்ஷாதிஶயப்ரயுக்தவிகாரம் பராம்ருஶந், மத்₄யே மது₄வநாவஸ்தி₂திம் ஸாப₄த்வேநாநுஸந்த₃த₄ாதி (நடுவே காவற்காடென்று இதி) நடுவே இத்யாதி₃ - ப₄ட்டர் ஸ்ரீஸூக்தி; ரஸோக்தி. இதுக்குத் தாத்பர்யம்-முதலிகளுடைய ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாக நடுவே ஒரு காவற்காடில்லாவிடில் ராஜபுத்ரர்களை வந்தணைப்பர்கள்; ஸுகுமாரமான திருமேனியாகையாலே தீங்குவரும்; ஆகையாலே இதுண்டானது இவர்களுடைய ப₄ாக்₃யப₂லம் என்றபடி. m (முதுகோடே இதி) ராஜபுத்ரயோ: ராமலக்ஷ்மணயோரதிஸுகுமாரவிக்₃ரஹத்வாத் வாநராணம் ஸஸம்ப்₄ரமாஶ்லேஷேணப்யதிக்₃லாநிர் ப₄விஷ்யதி கபிகரகுஸுமஸ்ரஜ இவேதி ப₄ாவ:. "முதுகோடே போமென்றது - முதலிகள் ஹர்ஷாதி₄க்யத்தாலே வந்து குதிக்கும்போது இவர்களுடைய முதுகொடிந்துபோம் என்றபடி" என்றும் சொல்லுவர்கள். n பராங்குமார்யஸ்ய ஏதாத்₃ருஶாஹர்ஷாதிஶயஹேதும் லௌகிகத்₃ருஷ்டாந்தபூர்வகஞ்சாஹ (அல்பம் வெற்றிலைச்சாறு இத்யாதி₃) யத்₃வா, இப்படி இவர்க்கு அதிமாத்ரமான ஹர்ஷம் கூடுமோ? என்ன; கிம் புநர்ந்யாயத்தாலே கூடும் என்கிறுர் (அல்பம் இத்யாதி₃) அத₂வா, இப்படி உந்மஸ்தகமான

ஜீ-நாஸ்தே ஸாதி₄தம் கர்ம வாநரை:" இத்யுத்தரார்த்த₄ம். k(அப்போது பிறந்த ஹர்ஷம்)என்றது-1. "ப்ரீதிஸ்பீ₂தாக்ஷௌ ஸம்ப்ரஹ்ருஷ்டௌ குமாரௌ த்₃ருஷ்ட்வா ஸித்₃த₄ார்த்தௌ வாநராணும் ச ராஜா | அங்கை₃ஸ்ஸம்ஹ்ருஷ்டை: கர்மஸித்₃தி₄ம் விதி₃த்வா ப₃ாஹ்வோராஸந்நாம் ஸோऽதிமாத்ரம் நநந்த₃ ||" இத்யாதி₃யைப்பற்ற. 2. "ததஶ்ஶ்ருத்வா நிநாத₃ம் தம் கபீநாம் கபிஸத்தம: | ஆயதாஞ்சிதலாங்கூ₃லஸ்ஸோऽப₄வத்₃த்₄ருஷ்டமாநஸ: ||" என்றத்தைப்பற்ற (வாலானதித்யாதி₃) l ப்ராஸங்கி₃கம் (நடுவே இத்யாதி₃) ப₄ட்டர் ரஸோக்தி. m முதுகோடே போம் - தீங்குவரும். n இப்படி அத்யந்தஹர்ஷங்கூடுமோ? என்ன கிம்புநர்ந்யாயத்தாலே

ப்ர—लक्ष्मणं प्रत्युवाचेदं वाक्यं वाक्यविशारदः ॥ १३ ॥ आर्य लक्ष्मण संप्राह वीरो दधिमुखः कपिः। अङ्गदप्रमुखैर्वीरैः भक्षितं मधु वानरैः ॥ १४ ॥ नैषामकृतकृत्यानामीदृशः स्यादुपक्रमः ॥ १५ ॥ वनं यदाभिपन्नास्ते साधितं कर्म वानरैः। दृष्टा देवी न सन्देहो न चान्येन हनूमता ॥ १६ ॥ नह्यन्यस्साधने हेतुः कर्मणोऽस्य हनूमतः ॥ १७½ ॥

k1. (அப்போது பிறந்த ஹர்ஷம்) (रा-सु-६३) प्रीतिस्फीताक्षौ संप्रहृष्टौ कुमारौ दृष्ट्वा सिद्धार्थौ वानराणां च राजा। अङ्गैस्संहृष्टैः कर्मसिद्धिं विदित्वा बाह्वोरासन्नां सोऽतिमात्रं ननन्द ॥ २६ ॥

k₂ (வாலானது) (रा-सु-६४) ततश्श्रुत्वा निनादं तं कपीनां कपिसत्तमः। आयताञ्चितलाङ्गूलः सोऽभवद्धृष्टमानसः ॥ ३४½ ॥

ஈ—தானறிகிறிலன்; Aஉள்கலந்தார்க்கு ஓர் அமுதமாய், Bஅமுதிலுமாற்ற வினியனுய், C "எனக்கே தன்னைத் தந்த கற்பகமென்னமுதம்" என்று தாமே n2 முற்றூட்டாக இவ் வம்ருதத்தை பு4ஜித்த இவர்க்கு ஹர்ஷமுண்டாகச் சொல்லவேண்டாவிறே. o இப்படிப் பட்ட ப4க3வத3நுப4வத்தால் வந்த ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே, o(1)முதலிலே இதில் அறிவில் லாதாரையும், o(2)அறிவுண்டாய்ப் புறம்பே அந்யபரராயிருப்பாரையும், o(3)ஶிஷ்டாபி4 மாநங்கொண்டாடி "அநுஷ்டா2நகாலங்களில் திருநாள் ஸேவிக்கலாகாது" என்று இருப்பாரையும், o (4) அறிவுண்டாய், புறம்பே பரபரக்கற்று "அதுக்கும் o2 இதுக்கும் வாசியென்?"என்று, ஸமாநபு3த்3தி4பண்ணியிருப்பாரையும், o(5)தங்களை ஆஸ்திகராக பு3த்3தி4பண்ணி அவ்வாஸ்திக்யத்துக்குப் புறம்பே விநியோக3ம் என்றிருப்பாரையும், o (6 ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களுக்கு அநுரூபமான க்ஷுத்3ரப2லங்களைக் கொண்டுபோவாரை யும், o(7)தத3ர்த்த2மாகத் தாமஸதே3வதைகளை ஆஶ்ரயிப்பாரையும் எடுத்து,"அவர்க ளுக்குப் புறம்பே எல்லா நன்மைகளுமுண்டேயாகிலும்,ப4க3வத்3கு3ணங்களை அநுஸந்தி4த் தால் அவிக்ருதராகில் அவர்கள் அவஸ்துக்கள்"என்று அவர்களை நிந்தி3த்து,p"ஒரு ஜந்ம வ்ருத்தஜ்ஞாநங்கள் இன்றிக்கேயிருக்கச்செய்தேயும் ப4க3வத்3கு3ணநுப4வம்பண்ணி

அ—ஹர்ஷந்தான் பிறக்கும்படி எங்ஙனே? என்ன (அல்பம் இத்யாதி3) n2 முற்றூட்டு-க்ருத்ஸ்ந பே4ாஜநம்; யதே2ஷ்டமான பே4ாஜநம் என்றபடி. n,n2 (அல்பம்) என்றதுக்கு ப்ரதிகோடி (முற்றூட்டு); o இத்திருவாய்மொழியால் ப2லிதமான ப்ரமேயங்களை எழுவகையாகக் கொய்சுபிடித்து அருளிச்செய்கிறுர் (இப்படிப்பட்ட இத்யாதி3) o (1), (2) (முதலிலே இதில் அறிவில்லாதாரையும்) இத்யாதி3 கோடித்3வயஸ்ய ப்ரத2மக3ாத2ாயாம் "தண்கடல் வட்டத்துள்ளீர்"(1) இத்யத்ரோச்ய மாநார்த்த2த்3வயே ச ஹ்ருத3யம். o (3) (ஶிஷ்டாபி4மாநம்கொண்டாடி) இத்யாதே3: - பஞ்சம க3ாத2ாயாம் "ஓதியுணர்ந்தவர் முன்னு என் சவிப்பார் மனிசரே" (5) இத்யாதெ3ள ஹ்ருத3யம். o (4) (அறிவுண்டாயே புறம்பே பரபரக்கற்று) இத்யாதே3: - த்ருதீயக3ாத2ாயாம் ஹ்ருத3யம். o2 இதுக்கும்-ப4க3வத்ப்ரதிபாத3கங்களுக்குப்; D"தங்கள் வாய்கொண்டு மானிடம்பாடாதே" இத்ய த்ராயமர்த்த2ஸ்ஸ்பஷ்ட:. o (5) (தங்களை ஆஸ்திகராக பு3த்3தி4பண்ணி) இத்யாதே3: சதுர்த்த2 க3ாத2ாயாம் ஹ்ருத3யம். தத்ர க்3ராமணிஶப்3த3ஸ்ய வைஷ்ணவக்3ராமணிபரத்வாத்,அந்யேஷாம் ப்ரபந்நஜந ஸப4ாயாமாக3மநப்ரஸங்க3ாப4ாவாத். o (6) (ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களுக்கு) இத்யாதே3: ஸப்தமக3ாத2ாயாம் நவமக3ாத2ாயாஞ்ச ஹ்ருத3யம். o (7) (தத3ர்த்த2மாகத் தாமஸதே3வதைகளை ஆஶ்ரயிப்பாரையும்) இத்யஸ்ய-"முனிவின்றி"(6) இத்யத்ர ஹ்ருத3யம். E"தன்னேட்டையானொருவ னுக்கோருத்கர்ஷம் சொல்லுகையன்றிக்கே" இதி வாக்யே ஸ்பஷ்டோऽயமர்த்த2:. p "முனிவின்றி ஏத்திக்குனிப்பார் முழுதுணர் நீர்மையினரே" (6) "ஆர்வம் பெருகிக்குனிப்பார் அமரர்தொழப் படுவாரே" (8) இத்யேதே ஹ்ருதி3 நித4ாயாஹ (ஒரு ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்கள் இத்யாதி3)

1."விஷ்ணெள ரத்2யாஸு சாயாதே ஆஸ்த2ாநஞ்சாஸ்தி2தே ஸதி | மத்4யே ஸந்த்4யாமநுப்ராப்தா

ஜீ—ப2லிப்பிக்கிறுர் (அல்பமித்யாதி3) n2 முற்றூட்டாக-க்ருத்ஸ்ந பே4ாஜநமாக; யதே2ஷ்டாநுப4வ மாக இத்யர்த்த2:. o இத்திருவாய்மொழியால் ப2லிதமான ப்ரமேயங்களை ஏழுவகையாக ஸங்க்3ர ஹித்தருளிச்செய்கிறுர் (இப்படிப்பட்ட இத்யாதி3) o (3) (ஶிஷ்டாபி4மாநம் கொண்டாடி) என்றது- "ஓதியுணர்ந்தவர்"(5) இத்யாதி3யைப்பற்ற. o (6) (க்ஷுத்3ரப2லங்களைக் கொண்டுபோவாரையும் என்றது) "அமரத்துணியவல்லார்"(9) என்ற கேவலரைப்பற்ற. o (1) (முதலிலே இதில் அறி வில்லாதாரையும்) இத்யாதி3களுக்கும் - பாட்டுக்களின் வ்யாக்2யாநங்களில் கண்டுகொள்வது.

A 1-6-5. B 1-6-6. C 2-7-11. D ஈடு 3-5-3. E ஷை 3-6-6.

**1. மொய்ம்மாம் பூம்பொழிற் பொய்கை முதலைச் சிறைப்பட்டு நின்ற
கைம்மா வுக்கருள் செய்த கார்முகில் போல்வண்ணன் கண்ணன்
எம்மா னைச்சொல்லிப் பாடி யெழுந்தும் பறந்துந்துள் ளாதார்
தம்மாற் கருமமென் சொல்லீர் தண்கடல் வட்டத்துள் ளீரே.**

ஆ— 1. வ்யா:— முதலைச்சிறையிலே அகப்பட்டுத் தன்னுலொரு செயலின்றிக்கே நின்ற கைம்மாவுக்குத் தன்னளவிலே அருள்செய்த நிரவதி4காஶ்ரிதவாத்ஸல்யத்தை யுடையனுன எம்பெருமானைச் சொல்லிப் பாடி எழுந்தும் பறந்தும் துள்ளாதார் தம்மால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? என்று அவர்களை நிந்தி3க்கிறுர். 1.

ஒ— அவ:— முதற்பாட்டில்—ஶ்ரீக3ஜேந்த்3ராழ்வானை ரக்ஷித்தருளின எம்பெருமானுடைய இந்த ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யத்தை அநுஸந்தி4த்தும் அவிக்ருதராயிருப்பார் வ்யர்த்த2ஜந்மாக்கள் என்கிறுர்.

வ்யா:— (மொய்ம்மாம் பூம்பொழில்) **மநோஹரமாய், பெருத்திருக்கிற திருச்சோலை; கைம்மா-ஆனை.** (கார்முகில்போல் வண்ணன் கண்ணனெம்மானை) **வடிவழகாலே என்னை அடிமைகொண்ட க்ருஷ்ணனை.** (சொல்லிப் பாடியென்று மேலுக்கெல்லாம்) **வாயாலே பேசி, கு3ணஜிதராய்ப்பாடி, இருந்தவிடத்தில் இருக்க மாட்டாதே பறப்பாரைப்போலே நெஞ்சு துடிக்கமாட்டாதார்தங்களுடைய ஸத்3பா4வத்தால் இஹலோக பரலோகங்களிற்கொண்ட ப்ரயோஜநம் என்? இப்பூ4மியில் உள்ளீர்! சொல்லிகோள்.** (தண்கடல் வட்டத்துள்ளீர்) **இப்பூ4மியிற்பிறந்தது அவனுடைய கு3ணநுஸந்தா4நம் பண்ணுகைக்கு என்று கருத்து. 1.**

ப— 1. அவ:— முதற்பாட்டில்—ஆபந்நமான ஆனைக்கு உதவினபடியை அநுஸந்தி4த்து ஹர்ஷவிகாரம் பிறவாத அங்க3த்தையுடையரால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? என்று லௌகிகரைப் பார்த்து அருளிச்செய்கிறுர்.

ஈ—விக்ருதராமதுண்டாகில் அவர்களுக்கு நான் அடிமை" என்று அவர்களைக் கொண்டாடி ப்ரீதராகிறுர்.

அ—ஙரா விஷ்ணுபராங்முக2ா: ||" 1."மத்கர்ம குர்வதாம் பும்ஸாம் கர்மலோபோ ப4வேத்3யதி3 | தத்கர்மணி ப்ரவர்த்தந்தே திஸ்ர: கோட்யோ மஹர்ஷய: ||" 2. "விஷ்ணுப4க்திவிஹீநஸ்ய ஜாதிஶ்ஶாஸ்த்ரம் ஜபஸ் தப: | அப்ராணஸ்யேவ தே3ஹஸ்ய மண்ட3நம் லோகரஞ்ஜநம் ||" ஶ்ரீப4ாக3வதே ஏகாத3ஶே த்3விதீயே— 3. "ஹஸத்யதே2ா ரோதி3தி ரௌதி க3ாயத்யுந்மத்தவந்ருத்யதி லோகப3ாஹ்ய: ||" 4. "விலஜ்ஜ உத்3க3ாயதி" இத்யாதி3கஞ்சாத்ர யத2ாயோக்3யம் த்3ரஷ்டவ்யம்.

ஆதே3— கீழில் திருவாய்மொழியிலே ப4க3வத3நுப4வத்தைப்பண்ணி அத்தால் வந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே களித்து, அதில்லாதாரை நிந்தி3த்து, உடையாரைக் கொண்டாடிச் செல்லுகிறது மொய்ம்மாம்பூம்பொழிலில்.

ப— **மொய்**—செறிந்து, **மா**—உயர்ந்து, **பூ**—பூத்த, **பொழில்**—பொழில்களை யுடைத்தான, **பொய்கை**—பொய்கையிலே, **முதலை**—முதலையாலே, **சிறைப்பட்டு**—சிறைப்பட்டு, **நின்ற**—(கரையேறமாட்டாமல் நிஶ்சேஷ்டமாய்)நின்ற, **கைம்மாவுக்கு**—ஆனைக்கு, **அருள்செய்த**—(அதின் கையில் புஷ்பத்தைச் செவ்வி குலையாமல் அலங்கரிக்கையாகிற) அருளைப்பண்ணினவனை, (அது தன் ஆர்த்தி தீரக்கண்டு /களிக்கும்படியாய்) **கார்**—ஶ்ரமஹரமாய், **முகில்போல்**—காளமேக$_4$நிப$_4$மான, **வண்ணன்**-வடிவையும்,**கண்ணன்**-(உள்ளே இழிந்தெடுத்துக் கரையேற்றும்படியான) ஸௌலப்$_4$யத்தையும், **எம்மானை**—(இரண்டுக்குமடியான) உறவையுமுடையவனை, **சொல்லி**—வாயாலே பேசி, **பாடி**—(உகப்பாலே)பாடி, **எழுந்தும்**—இருந்தவிடத்தில் இராதே, **பறந்தும்**—தரையில் கால்பாவாதபடி பறந்து, **துள்ளாதார் தம்மால்**—ஸஸம்ப்$_4$ரமந்ருத்தம்பண்ணுதாருடைய ஸத்$_3$ப$_4$ாவத்தால், **என்**—என்ன, **கருமம்**—கார்யமுண்டு ? **தண்**—குளிர்ந்த, **கடல்**—கடலாலே சூழப்பட்ட, **வட்டத்து**—பூ$_4$மியிலே, **உள்ளீரே**—ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வார்த்த$_2$மாகவுளரான நீங்களே, **சொல்லீர்**—சொல்லுங்கோள்.

இங்கு, "கைம்மா" என்று ஆனையைச் சொல்லிற்று - துதிக்கையொழிய அழுந்தினபடியை நினைத்து. 1.

இ— அவ:— முதற்பாட்டில் — ஆனைக்குதவின நீர்மையை அநுஸந்தி$_4$த்து ஈடுபடாதே அவிக்ருதராயிருப்பார் வ்யர்த்த$_2$ஜந்மாக்கள் என்கிறார்.

வ்யா:— (**மொய்ம்மாம் பூம்பொழில்**) செறிந்து பரந்து த$_3$ர்ஶநீயமான பொழிலென்னுதல், செறிந்து பூத்த மாம்பொழிலென்னுதல். (**மா - பொழில் - மொய் - பூ - பொய்கை**) மாம்பொழிலையும், செறிந்த பூவையுமுடைய பொய்கை என்னுதல். நெடுநாள் பூத்தேடி விடாய்த்த ஆனைக்கு விடாய்கெடுகைக்கு உடலாகையாலே பொய்கையோபாதி சோலையும் உத்$_3$தே$_3$ஶ்யமாயிருக்கிறது இவர்க்கு. (**பொய்கை முதலைச்சிறைப்பட்டு**) வெளிநிலமல்லாமையாலே யானைக்கு நிலமன்றிக்கே முதலைக்கு நிலமாகையாலே சிறைப்பட்டதாயிற்று. (**முதலைச்சிறைப் பட்டு**) க்ஷுத்$_3$ரஜந்துவின் கையிலே அகப்பட்டது; ஸிம்ஹமன்று, ஸஜாதீயமான ஆனையன்று, புலியன்று. (**நின்ற**) 1. "**दिव्यं वर्षसहस्रकम्**" (**தி$_3$வ்யம் வர்ஷ-ஸஹஸ்ரகம்**) என்று நெடுநாள் செல்லுகை. வ்யாபாரஶூந்யமாய்நின்ற என்றுமாம். (**கைம்மா**) எல்லாவற்றையும் கையாலே தள்ளிப் பொகடவற்று என்னுதல்; துதிக்கையொழிய முழுத்தும்படி முதலையின் கையிலே அகப்பட்டு வ்யாபரிக்கமாட்டாதே நின்றது என்னுதல். Aமுழுவலிமுதலையிறே. (**அருள்செய்த**) அதின் கையிற்பூவைச் செவ்வியழியாதபடி திருவடிகளிலே இடுவித்துக்கொண்டு அத்தை ஆஶ்வஸிப்பித்தபடி. (**கார்முகில்போல் வண்ணன்**) அதின் விடாய் கெடும்படி ஶ்ரமஹரமான வடிவும் ஸௌலப்$_4$யமும்; ஆனையின் நோவாற்றவந்த விஶல்யகரணியும் ஸந்த$_4$ாந கரணியுமாயிற்று இவை. (**எம்மானை**) அவன் வந்தபோதே ஆனையின் சிறை

/ (பா) உகக்கும்படியாய். A பெரியதிரு 5-8-3.

இ—போயிற்று; அந்நீர்மையில் இவர் சிறைப்பட்டார். 'தன்மேன்மை பாராதே ஒரு திர்யக்குக்கு உதவுவதே' என்று தாம் எழுதிக்கொடுக்கிறார். **(சொல்லி)** அந்நீர்மையை வாயாலே பேசி, ப்ரீதிப்ரேரிதராய்ப் பாடி, இருந்தவிடத்தில் இருக்கமாட்டாதே எழுந்திருந்து, தரையிலே கால்பாவாதே ஸஸம்ப்4ரமந்ருத்தம் பண்ணுதவர்கள். "நமக்கு ஓர் ஆபத்துவந்தால் இருந்தவிடத்திலிராதே விக்ருதரும்போதும் அவனேவேணும்; அவன் நூறுயிரம் செய்தாலும் அவிக்ருதராம்போதும் நாமே வேணும்" என்று ப4ட்டர் அருளிச்செய்வர். **(தம்மால் கருமமென்)** தங்கள் ஸத்3பா4வத்தால் இஹலோக பரலோகங்களிற்கொண்ட ப்ரயோஜநமென்? தங்கள் கருத்தால் கண்ட ப்ரயோஜநமென்? **(தண்கடல் இத்யாதி3)** சதுஸ்ஸாக3ர பர்யந்த பூ4மியிலுள்ள நீங்கள் சொல்லிகோள். இப்பூ4மியிற்பிறந்தது ப4க3வத்3நுப4வத்துக்காக என்கை; ப்3ரஹ்மதே3ஶத்தில் ஆப்பன் பிள்ளையோடே திருவாய்மொழி கேட்டபோதை வார்த்தையை நினைப்பது. 1.

ஈ— அவ:—முதற்பாட்டில்—ஆஶ்ரிதன் இடர்ப்பட்ட மடுவின்கரையிலே, aAகலங்காப் பெருநகரில்நின்றும் அரைகுலையத் தலைகுலையவந்து விழுந்த நீர்மையை அநுஸந்தி4த்தால் விக்ருதராகாதார் b அவஸ்துக்கள் என்கிறார்.

வ்யா:— c (மொய்ம்மாம் பூம்பொழில்) d **வண்டுகள் மொய்க்கப்பட்ட பொழில். e மா—வண்டு. f மொய்யென்று-நெருக்கமாய், சோலைச்செறிவு; g அச்செறிவுதான் மநோஹரமாயிருக்குமிறே.** (மா—பொழில்) **மாவாலுண்டான பொழிலென்னுதல்,**

அ— முதற்பாட்டு. (மொய்ம்மாம் பூம்பொழில் இத்யாதி3) aB "உம்பராலறியலாகாவொளியுளார்-வந்தார்" என்று தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் தி3வ்யஸூக்தியைக் கடாக்ஷித்து (கலங்காப் பெருநகரில்நின்றும் என்கிறார்) உம்பராலறியலாகாவொளியென்று - பரமபத3ம். b "தம்மால் கருமமென் சொல்லீர்"என்றத்தால் (அவஸ்துக்கள் என்கிறார்) என்றது. c,d "மா" என்று-வண்டாய், "மொய்" என்று - மொய்க்கப்பட்ட என்றாய், "பூ" என்று - பூவாய், "மா மொய்-பூம்பொழில்" என்று அந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் (வண்டுகள் மொய்க்கப்பட்ட இத்யாதி3) eC "மாவே கருமையும் பெருமையும் நிறமும் மேவிய நாற்காலுடையவும் வண்டும் பூவுறை திருவென ஆறையும் பொருந்தும்" என்று நிக4ண்டு ப்ரயோக3முண்டாகையாலே (மா-வண்டு) என்கிறார். c,f அன்றிக்கே மொய் என்று - செறிவாய், மாவென்று-மாமரமாய், பூவென்று-த3ர்ஶநீயதையாய், செறிந்த மாவாலுண்டான அழகிய பொழிலென்று அருளிச்செய்கிறார் (மொய் என்று நெருக்க

ஜீ— முதற்பாட்டு. (மொய்ம்மா இத்யாதி3) aB "உம்பரால்" இத்யாதி3யைப் பற்ற (கலங்காப் பெருநகரில் இத்யாதி3) உம்பராலறியலாகாவொளியென்று - பரமபத3ம். b "தம்மால் கருமமென் சொல்லீர்" என்கையாலே (அவஸ்துக்கள் என்கிறார்) c,d "மா" என்று-வண்டாய், "மொய்" என்று மொய்க்கப்பட்ட என்றாய், "பூ" என்று - பூவாய், "மா-மொய்-பூம்பொழில்" என்று அந்வயித்து அர்த்த2ம் (வண்டுகள் இத்யாதி3) eC "மாவே கருமையும் பெருமையும் நிறமும் மேவிய நாற்காலுடையவும் வண்டும் பூவுறை திருவென ஆறையும் பொருந்தும்" என்று நிக4ண்டுப்ரயோக3முண்டாகையாலே (மா-வண்டு) என்கிறார். c,f யத்3வா, "மொய்" என்று-செறிவாய், "மா"என்று-மாமரமாய், "பூ" என்று - த3ர்ஶநீயதையாய், செறிந்த மாவாலுண்டான அழகிய பொழிலென்று-

---

A மூன்-திருவ 51. B திருமாலை 28. C தமிழ் நிகண்டு.

ஈ—பரந்த பொழிலென்னுதல். (பூம்பொழில்) h **பூத்த பொழிலென்னுதல்;** h2 **கீழ். செறிவு மாத்ரத்தைச் சொல்லிற்றுகில் இங்கு மநோஹரத்வத்தைச் சொல்லிற்றுகிறது.** (பொய்கை இத்யாதி2) iA **பூவார்கழல்களிலே பணிமாறப் பூத்தேடிக் கிடையாமையாலே இடர்ப்பட்டு வருகிறவன், தூ3ரத்திலே குளிர்ந்த சோலையும்** i2 **பூத்த பொய்கையுமாய்த் தோற்றக்கண்டு மேல்விழுந்து வந்து பறித்தானுயிற்று "உள்ளே து3ஷ்டஸத்வம் கிடந்தது" என்றறியாதே;** i3 **அச்சோலையோடு பொய்கையோடு வாசியற இவர்க்கு**

அ—மாய்ச் சோலைச்செறிவென்று) g அன்றிக்கே, மொய் என்று அழகாய்; அதாவது—மநோஹரத்வமாய், மாவென்று—பரப்பாய், பூவென்று - பூத்ததாய், மநோஹரமாய், பரந்திருந்துள்ள பூத்த பொழிலென்று அருளிச்செய்கிறார் (அச்செறிவு தான் மநோஹரமாயிருக்குமிறே) என்று. h (பூத்த பொழில் என்னுதல்) என்ற அநந்தரம், த3ர்ஶநீயமான பொழிலென்னுதல் என்று அத்4யாஹார்த்தவ்யம். c ஆக "மொய்" இத்யஸ்ய அர்த்த2த்ரயம்; மொய்த்தல் - படிதலும், செறிவும், அழகும்; "மா" இத்யஸ்ய அர்த்த2த்ரயம் - ப்4ருங்க3:, மஹத்தா, சூதஶ்ச; "பூ" இத்யஸ்ய அர்த்த2த்3வயம்—புஷ்பம், ஸௌந்த3ர்யஞ்ச. c,d அன்றிக்கே, "மொய்" என்றதுக்கு-இரண்டு பொருளாய், (வண்டுகள் மொய்க்கப்பட்ட) என்றது - வண்டுகளாலே நெருங்கப்பட்ட என்று அர்த்த2மாகவுமாம். h2 இரண்டாம் அர்த்த2த்துக்கு, "பூ" என்றதுக்கு அர்த்த2ம் அருளிச்செய்கிறார் (கீழ் செறிவு மாத்ரத்தை இத்யாதி3) மாத்ரமப்3தே3ந - ஸௌந்த3ர்யம் வ்யாவர்த்யதே. "மொய்" இத்யத்ர - மநோஹரத்வமப்யபி4ஹிதஞ்சேத், அத்ர குஸுமித்வமுச்யத இதி ப4ாவ:. *i*மஹாநக்ரவதி ஸரஸி க3ஜேந்த்3ர: கிமர்த்த2ம் அவததார, பராங்குஶார்யஶ்ச தருஷண்ட3ம் ஸரஶ்ச கிமர்த்த2ம் வர்ணயதி இத்யத்ராஹ (பூவார்கழல்களித்யாரப்4ய, அப்போது அவனுக்கு உத்3தே3ஶ்யமானுற்போலே இத்யந்தேந) பரமப4ாக3வதஸ்ய ஶ்ரீக3ஜேந்த்3ரஸ்யோத்3தே3ஶ்யம் ஜாதமித்யநேநைவ ஹேதுநா பராங்குஶார்யஸ்யாப்யுத்3தே3ஶ்யம் ஜாதமிதி ப4ாவ:. *i*2 "பொய்கை" என்கையாலே - (பூத்த பொய்கையும்) என்று அர்த்த2ாத் ஸித்3த4ம். அன்றிக்கே "பூ" என்றத்தை இரண்டிடத்திலும் அந்வயித்துச் சொல்லுவாருமுண்டு. *i*4 (உத்3தே3ஶ்யமானுற்போலே) என்றது-உத்3தே3ஶ்யமான வழியாலே என்றபடி. *i* அன்றிக்கே சிறைப்படுகைக்கடியென்? என்ன (பூவார் கழல்களிலே இத்யாதி3) *i*3 உத்3தே3ஶ்யமான ஈஶ்வரனைவிட்டு "மொய்ம்மாம் பூம்பொழில் பொய்கை" என்று பொய்கையையும் பொழிலையும் வர்ணிப்பானென்? என்ன (அச்சோலையோடு இத்யாதி3) என்று பி4ந்தவாக்யமே என்னவுமாம். *i*4 (அவனுக்கு)

ஜீ—அர்த்த2ாந்தரம் (மொய்யென்று நெருக்கமாய் இத்யாதி3) g மொய் என்று- அழகாய், அதாவது- மநோஹரத்வமாய், மா என்று - பரப்பாய், பூ என்று - பூத்ததாய், மநோஹரமாய்ப் பரந்திருந்துள்ள பூத்தபொழிலென்று அர்த்த2ாந்தரம் (அச்செறிவுதான் இத்யாதி3) h (பூத்தபொழில் என்னுதல்) என்ற அநந்தரம, த3ர்ஶநீயமான பொழிலென்னுதல் என்றும் அத்4யாஹார்யம். h2 "பூ" என்று-த3ர்ஶநீயதையைச் சொல்லும்போது, "மொய்" என்றத்தோடு புநருக்தமன்றோ என்ன (கீழ் செறிவுமாத்ரத்தை இத்யாதி3) c ஆக "மொய்" என்றதுக்கு அர்த்த2த்ரயம் - படிதலும், செறிவும், அழகும். "மா" என்றதுக்கும் அர்த்த2த்ரயம் - வண்டும், மஹத்தையும் மாமரமும்; "பூ" என்றதுக்கு அர்த்த2த்3வயம் - புஷ்பமும், அழகும். "மா" என்கிற மகாரத்தின்மேல் பி3ந்து3வான அர்த்த4ாக்ஷரம் மாமரத்தைச் சொல்லாதபோது ச2ந்தே3ாப4ங்க3நிவ்ருத்த்யர்த்த2கமென்று கண்டுகொள்வது. *i* சிறைப்படுகைக்கு அடியேதென்ன (பூவார் இத்யாதி3) *i*3 உத்3தே3ஶ்யனை ஈஶ்வரனைவிட்டு, பொழிலையும் பொய்கையையும் வர்ணிக்கிறதென்? என்ன (அச்சோலையோடு இத்யாதி3) அதாவது - ஶ்ரீக3ஜேந்த்3ராழ்வானுக்கு உத்3தே3ஶ்யமான வழி

 A 6-10-4.

ஈ—உத்3தே3ஶ்யமாயிருக்கிறதாயிற்று அப்போது i4 அவனுக்கு உத்3தே3ஶ்யமானாற் போலே; jA தயரதன் பெற்ற மரதக மணித்தடத்துக்குப் போலியாயிருக்குமிறே இப் பொய்கையும். kB"தாமரைக்காடு மலர்க்கண்ணொடு கனிவாயுடையதுமாய்" என்று k2 உபமாந முக2த்தாலும் மநோஹரமாயிருக்குமிறே. l பொய்கை முதலைச்சிறைப்பட்டு நின்றதாயிற்று. m தன்னிலமல்லாததிலே விஜாதீயமான அதின் கையிலே அகப் பட்டது. n வெளிநிலமாகில் ஆனையே வெல்லுமிறே; o ஆனைக்கு ஆனையன்று; ஆனைக்கு ஸிம்ஹமன்று. p க்ஷுத்3ரமாயிருப்பதொரு நீர்ப்புழுவின் கையிலே அகப்பட்டது.

அ-என்றது-ஸ்ரீக3ஜேந்த்3ராழ்வானுக்கு என்றபடி. j ஸ்ரீக3ஜேந்த்3ராழ்வானுக்கு உத்3தே3ஶ்யமான வழியாலே பொய்கையும் பொழிலும் உத்3தே3ஶ்யம் என்றார் கீழ்; பொய்கை உத்3தே3ஶ்யம் என்ற துக்கு ஹேத்வந்தரம் (தயரதன்பெற்ற இத்யாதி3) k பற்றின விஷயத்துக்குப் போலியான ப்ரகா ரத்தை விஶத3மாக அருளிச்செய்கிறார் (தாமரைக்காடு இத்யாதி3) திருவாசிரியம். B "கற்பகக்காவு பற்பலவன்ன முடிதோளாயிரம் தழைத்த" இத்யநேந-வ்ருக்ஷஷண்ட3ஸ்யாப்யுபமாநமுகே2ந உத்3 தே3ஶ்யத்வம் ஸூச்யதே. j அன்றிக்கே, பூவுண்டாகையாலே அவனுக்கு உத்3தே3ஶ்யமாகிறது; இவர்க்கு உத்3தே3ஶ்யமானபடியென்? என்ன (தயரதன் இத்யாதி3) என்னவுமாம். k2 இந்தப் பக்ஷத்தில்,(உபமாநமுக2த்தாலும்) என்ற சப்3த3த்திற்குத் தாத்பர்யமில்லை. l "பொய்கை,முதலை" என்கிற பத3த்3வயத்துக்கும் வாஸனை அருளிச்செய்கைக்காக அதி4ஷ்டி2கை (பொய்கை இத்யாதி3) ஈ சிறைப்பட்டுநின்ற என்ன அமைந்திருக்க, "பொய்கை" என்றும், "முதலை" என்றும் விசேஷிக் கிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார் (தன்னிலம் இத்யாதி3) அதுக்குத் தப்பவொண்ணாத ஆபத்தென்றும், "க்ஷுத்3ரன் கையிலே தோற்றோம்" என்னுமதுக்குமுண்டான து3:க்க2ாதி ஶயந்தோற்றுகைக்காக இப்படி விசேஷிக்கிறதென்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். க்ஷுத்3ரன் கையிலே தோற்றது து3:க்க2ாதிஶயமாகையிறே. 1. "யஸ்ய நாஸீந் ப4விதா ந சாஸ்தி ஸத்3ருஶ: புமாந் | தி3வி வா பு4வி வா லோகே ஸ மே ஹந்தா ப4வேதி3தி ||" என்கிறபடியே - என்னைப் பற்ற ப்ரப3லனானவன் கையிலே படவேணுமென்று கார்த்தவீர்யார்ஜுநன் வரம் வேண்டிக் கொண்டது. n,o,p தன்னிலமானால் தப்பலாம் என்னுமத்தையும், "க்ஷுத்3ரன் கையிலே தோற்றோம்" என்றதுக்குண்டாம் து3:க்க2ாதிஶயத்தையும் விஶத3மாக அருளிச்செய்கிறார் (வெளிநிலமாகில்

ஜீ—யாலே தமக்கு உத்3தே3ஶ்யமாய் வர்ணிக்கிறார் என்றபடி. "பொய்கை" என்றபோதே - (பூத்த) என்று ஸித்3த4மாதல், "பூ" என்றத்தைப் பொய்கையோடேயும் அந்வயித்தாதல்; i4 அவனுக்கு- ஸ்ரீக3ஜேந்த்3ராழ்வானுக்கு. j உத்3தே3ஶ்யதைக்கு ஹேத்வந்தரம் (தயரதன் இத்யாதி3) k போலி யான ப்ரகாரத்தை விஶதீ3கரிக்கிறார் (தாமரைக்காடு இத்யாதி3) திருவாசிரியம். தாமரைக் காடுபோலேயிருக்கிற திருக்கண்ணோடேகூடக் கனிந்த வாயையுடைத்தாயிருக்கிற இதி யாக்ஷரார்த்த2:. m "பொய்கை, முதலை" என்கிற பத3த்3வயத்துக்கும் ப4ாவம் (தன்னிலம் இத்யாதி3) l ஏதத்தாத்பர்யகத2நார்த்த2மதி4ஷ்டிகை (பொய்கை இத்யாதி3 வாக்யம்) n,o,p தன்னிலமானால் தப்ப லாமென்னுமத்தையும், "க்ஷுத்3ரன் கையிலே தோற்றோம்" என்றதுக்குண்டாம் து3:க்க2ாதிஶயத் தையும் விஶதீ3கரிக்கிறார் (வெளிநிலமாகில் இத்யாதி3) க்ஷுத்3ரன் கையிலே தோற்குமது து3:க்க2மாகையிறே — 1. "யஸ்ய நாஸீந் ப4விதா ந சாஸ்தி ஸத்3ருஶ: புமாந் | தி3வி வா பு4வி வா லோகே ஸ மே ஹந்தா ப4வேதி3தி ||"—தன்னில் தாழ்ந்தார் கையிலே படாதே, தன்னைப்பற்ற ப்ரப3லனானவன் கையிலே படவேணுமென்று கார்த்தவீர்யார்ஜுநன் வரம் வேண்டிக்கொண்டது. பொய்கையிலிருக்கிற முதலையாலே து3:க்க2ப்பட்டுநின்ற இதி

A 10-1-8. B திருவாசிரியம்-5.

ஈ—q (சிறைப்பட்டுநின்ற) r 1. "दिव्यं वर्षसहस्रकम्" (தி₃வ்யம் வர்ஷஸஹஸ்ரகம்) என்கிறபடியே - அநேகமாயிரமாண்டு முதலை நீருக்கிழுக்க, ஆனை கரைக்கிழுக்க, இரண்டினுடையவும் வ்யாபாரமாய்ப் போந்தது. 1. "गज आकर्षते तीरे ग्राह आकर्षते जले" (க₃ஜ ஆகர்ஷதே தீரே க்₃ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே) என்கிறபடியே; s பின்பு அதுதவிர்ந்து, முதலையின் வ்யாபாரமேயாய் ஆனையின் வ்யாபாரம் ஓவிநின்ற நிலை; t ஆனைக்குத் தன்னிலமல்லாமையாலே ப₃லக்ஷயம் பிறக்கும்; u முதலைக்குத் தன்னிலமாகையாலும் u₂ அபி₄மதஸித்₃தி₄யாலும் ப₃லம் இரட்டித்திருக்குமிறே; vA"முழுவலி முதலை" என்னக்கடவதிறே; w"தன் அபி₄மதஸித்₃தி₄க்கு ஒரு w₂ கறையடி காணவல்லோமே" என்று ஹ்ருத₃யக்லேஶத்தோடே கிடக்கையாலே ப₃லக்ஷயம் பிறந்திருக்கும். இப்போது அது பெறுகையாலே முழுவலியாமிறே. தன் அபி₄மதஸித்₃தி₄க்கு இதுதான் x கால்வாசியறிந்திறே பற்றிற்று. y முன்பு ஒன்றைப் பிடித்ததில்லையே. z நெடுங்கால

அ—இத்யாதி₃ வாக்யத்ரயத்தாலே) q,r "சிறைப்பட்டு" என்ற அநந்தரம் "நின்ற" என்கையாலே சிறைப்படுவதற்கு முன்பெல்லாம் அலைச்சல்பட்டமை தோற்றுகிறதென்று விவக்ஷித்து, அது அலைச்சல்பட்ட ப்ரகாரத்தை ஸப்ரமாணமாக அருளிச்செய்கிறார் (தி₃வ்யம் வர்ஷஸஹஸ்ரகம் என்று தொடங்கி, க்₃ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே என்கிறபடியே என்னுமளவும்) s "நின்ற" என்றதுக்கு வாஸனை (பின்பு இத்யாதி₃) t,u க₃ஜஸ்ய வ்யாபாரோபரமே, க்₃ராஹஸ்ய சேஷ்டாதி₄க்யே ச கோ ஹேதுரித்யத்ராஹ (ஆனைக்குத் தன்னிலமல்லாமையாலே இத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயேந) u₂ க்₃ராஹபக்ஷே (அபி₄மதஸித்₃தி₄யாலும்) இத்யபி₄த₄ாநாத்-க₃ஜபக்ஷே ச, ப₄க₃வச்சரணாரவிந்த₃யோ: பத்₃மஸமர்ப்பணரூபாபி₄மதாலாப₄ாச்சேத்யபி ஹேதுர் த்₃ரஷ்டவ்ய:; அபி₄மதஸித்₃தி₄-ஶாபமோக்ஷம்; v க்₃ராஹஸ்ய தத₃ாநீம் ப₃லமதி₄கம் ஜாதமித்யத்ர ப்ரமாணமாஹ (முழுவலி இதி) திருமொழி. A"கடிகொள் பூம்பொழில்" இத்யாதி₃. w அத்ர-க்₃ராஹஸ்ய க₃ஜபாத₃ாலம்ப₃நாநந்தரம் ப₃லமதி₄கம் ஜாதமிதி ந ஸ்பு₂ரதி கிலேத்யாஶங்காயாம், A "முழுவலிமுதலை" இதி த₃ாநீம் விஶேஷணத் - இத₃ாநீமேவ ப₃லமதி₄கம் ஜாதமிதி ஸூச்யத இத்யபி₄ப்ராயேண உபாத்த ப்ரமாணஸ்ய ப₄ாவமாஹ (தன் அபி₄மத ஸித்₃தி₄க்கு இதி) w₂ (கறையடி இதி) சாடு:- கறுத்தவடியென்றும், உரலென்றும்; ஆனையென்றும், ஆனைக்காலென்றும் - ஸ்வப₄ாவார்த்த₂ம்; அன்றிக்கே, "கறை" என்று - உரலாய், உரலோடொத்த அடியையுடையவனை என்னுதல். x (கால்வாசி இதி) சாடு:; y கால்வாசி அறிந்து பற்றினதுக்கு நியாமகம் அருளிச்செய்கிறார் (முன்பொன்றை இத்யாதி₃) z இது பற்றினதின் உரப்பை அருளிச்செய்கிறார் (நெடுங்காலமெல்லாம்

ஜீ—ஶப்₃த₃ார்த்த₂:. q,r"நின்ற"என்றதுக்கு நிர்வ்யாபாரமாய்நின்ற என்று அர்த்த₂ம் விவக்ஷித்து, முன்புத்தையில் வ்யாபாரத்தையும் ஸப்ரமாணமாக அருளிச்செய்கிறார் (தி₃வ்யம் இத்யாதி₃) 1. "க₃ஜ ஆகர்ஷதே தீரே க்₃ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே। தயோர்த்₃வந்த்₃வஸமம் யுத்₃த₄ம் தி₃வ்யம் வர்ஷஸஹஸ்ரகம் ॥" இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுத₄ர்மே அஷ்டஷஷ்டிதமே. t இதுக்கு அடியேதென்ன (ஆனைக்குத் தன்னிலம் இத்யாதி₃) v அப்படி இரட்டித்திருக்குமோ? என்ன (முழுவலி இத்யாதி₃) திருமொழி. அதி₄கப₃லமுடைய முதலை இத்யர்த்த₂:. w இதுக்கு அர்த்த₂ம் (தன்னபி₄மத இத்யாதி₃) w₂ (கறையடி இதி) சாடு-கறுத்த அடி; ஆனைக்காலென்று-ஸ்வப₄ாவார்த்த₂ம். உரலென்று - சாடு. x (கால்வாசியென்று) சாடு, y இதுக்கு நியாமகம் (முன்பொன்றை இத்யாதி₃).

ப்ர—(சிறைப்பட்டுநின்ற) r1. श्रीविष्णुधर्मे अष्टषष्टितमेऽध्याये, — "गज आकर्षते तीरे ग्राह आकर्षते जले। तयोर्द्वन्द्वसमं युद्धं दिव्यं वर्षसहस्रकम् ॥"

A பெரியதிருமொழி 5-8-8.

ஈ—மெல்லாம் "நம் ஶாபமோக்ஷத்துக்கு ஒரு z_2 கறையடி காணவல்லோமே" என்று கிடக்கிறது அது பெற்றால் விடாதிறே. a கறையடியென்று - ஆனைக்குப்பேர். b (கைம்மாவுக்கு) c "ஏதேனுமொன்று வந்தாலும் நம்மைக் கைம்மிஞ்சிவாராது" என்று கைகண்டிருக்கிற இது நோவுபட்டதென்கையும், c_2 துதிக்கை முழுத்திற்றென்கையும். d இடர்ப்படும்போதும் d_2 தன் க$_4$னத்திலேயிறே படுவது. A "ஆனையின்துயரம்" என்னக் கடவதிறே. (அருள்செய்த) d_3 துதிக்கை முழுத்தச்செய்தேயும் பூவுக்கு ஒரு வாட்டம் வாராதபடி எடுத்துப்பிடித்துக்கொண்டு நின்றதாயிற்று; அதிற்செவ்விமாறாதபடி திருவடிகளிலே இடுவித்துக்கொண்டு நின்ற நிலை. e முதலையின் வாயிலே அகப்பட்ட ஆனையின் காலைத் திருக்கையாலே ஸ்பர்ஶித்துக் e_2 குளிரக் கடாக்ஷித்து நின்ற நிலை. f ஆனைக்கு f_2 நெடுங்கை நீட்டாகவொண்ணாதென்று f_3 B தூவாய புள்ளூர்ந்து வந்திறே

அ—இத்யாதி$_3$) யத்$_3$வா, நநு 1. "தி$_3$வ்யம் வர்ஷஸஹஸ்ரகம்" இதி-தே$_3$வஸம்வத்ஸரேஷு ஸஹஸ்ர வர்ஷம், அத ஏவ மநுஷ்யஸம்வத்ஸரேஷு அநேக ஸஹஸ்ரவர்ஷம் ப$_3$ாத$_4$த இத்யுக்தம்; ஏவம் அநேககாலப$_3$ாத$_4$நே ஹேது: க இத்யத்ராஹ (நெடுங்காலமெல்லாம் இதி) y யத்$_3$வா, சாட்வந்தரத்துக்காக இவ்வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (முன்பொன்றை இத்யாதி$_3$) z_2, a "கறையடி" இத்யஸ்ய ப்ரக்ருதே விவக்ஷிதமர்த்த$_2$மாஹ (கறையடியென்று இதி) b, c க$_3$ஜஸ்ய நாமாந்தரேஷு ஸத்ஸ்வபி "கைம்மா" இதி ப்ரயோக$_3$ப$_2$லிதமாஹ (ஏதேனுமொன்று வந்தாலும் இதி) ஓ, c_3 துதிக்கை-துண்ட$_3$ம். b, d கையையுடைய மா-"கைம்மா" இதி யௌகி$_3$கார்த்த$_2$ம் அவலம்ப்$_3$ய ப$_4$ாவமபி$_4$த$_4$ாய ரூடி$_4$மவலம்ப்$_3$ய ப$_4$ாவமாஹ (இடர்ப்படும்போது இதி) d_2 (தன் க$_4$னத்திலே) என்றது - தன் பெருமைக்குத் தக்கபடியிறே என்றபடி. "கைம்மா" இத்யயம் ஶப்$_3$த$_3$: க$_3$ஜே ரூட$_4$:; யோக$_3$ஶக்தி விவக்ஷாயாம், ஸாமாந்யேந சதுஷ்பாத$_3$பி$_4$த$_4$ாயீ-மாஶப்$_3$த$_3$:; அர்த்த$_2$ாத் க$_3$ஜம் வக்தி, C "மாவே கருமையும் பெருமையும் நிறமும் மேவிய நாற்காலுடையவும் வண்டும் பூவுறை திருவென ஆறையும் பொருந்தும்" இதி நிக$_4$ண்டு:. e ப$_4$ாவாந்தரமாஹ (முதலையின் வாயிலே இதி) e_2 (குளிரக்கடாக்ஷித்து நின்றநிலை) இத்யபி$_4$த$_4$ாநாத் "கண்ணன்" இத்யத்ர - புண்ட$_3$ரீகாக்ஷத்வமப்யர்த்த$_2$ இதி ஸூச்யதே. f லீலாவிபூ$_4$திஸ்த$_2$ ஶ்ரீக$_3$ஜேந்த்$_3$ர கரத்$_4$ருத புஷ்பச்ச$_2$ஸ்யபக$_3$மாத் பூர்வம் தத்ஸ்வீகரணம் தே$_3$ஶாந்தரஸ்த$_2$ஸ்ய ப$_4$க$_3$வத: கத$_2$ம் க$_4$டத இத்யத்ர ஸ்வோக்திமாஹ (ஆனைக்கு நெடுங்கைநீட்டாக இதி) g...k "கைம்மாவுக்கு அருள்செய்த" இத்யேதத்$_3$த்$_4$ருதி$_3$ நித$_4$ாய ரஸோக்தீருவாச; "முதலைச் சிறைப்பட்டுநின்ற கைம்மாவுக்கு அருள்செய்த" இத்யேதத்$_3$த்$_4$ருதி$_3$ நித$_4$ாய, த்$_3$ரமிட$_3$ரீத்யா ஸம்ஸ்க்ருதரீத்யா ச ஶ்லோக்தித்$_3$வயம் வத$_3$ந், தத்ர தத்ர விவக்ஷிதம் அர்த்த$_2$ஞ்ச தத்தத$_3$நுபத$_3$மேவ விஶத$_3$யதி (ஆனையின் காலில் விலங்கை இத்யாதி$_3$ வாக்ய சதுஷ்டயேந) h_2 விலங்கு முதலை, நிக$_3$ளஞ்ச. ரு க்$_3$ராஹ: - ஆக்$_3$ரஹ இதி த்$_4$வநி:. f யத்$_3$வா, முந்தின தாத்பர்யவிவரணம் (ஆனைக்கு

ஆ—z இதுபற்றினதின் உரப்பை அருளிச்செய்கிறார் (நெடுங்காலம் இத்யாதி$_3$) c ஆனையென்றதே, "கைம்மா" என்றதுக்கு ப$_4$ாவம் (ஏதேனும் இத்யாதி$_3$) d ப$_2$லிதம் (இடர்ப்படும் இத்யாதி$_3$) d_2 தன் க$_4$னத்திலேயிறே-தன் பெருமைக்குத் தக்கபடியிறே. d_3 தாத்பர்யம் (துதிக்கை இத்யாதி$_3$) e "அருள்செய்த" என்றதுக்கு, "கண்ணன்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யாந்தரம் (முதலையின் இத்யாதி$_3$) இப்போது, "கண்ணன்" என்றதுக்கு - கண்ணையுடையவன் என்று அர்த்த$_2$ம். f முந்தின அர்த்த$_2$விவரணம் (ஆனைக்கு இத்யாதி$_3$) f_2 நெடுங்கைநீட்டு - அதிதூ$_3$ரம். f_3 (தூவாய இத்யாதி$_3$) திருமொழி. பரிஶுத்$_3$த$_2$மான வாயையுடைய பெரியதிருவடியை மேற்

A பெரியதிருமொழி 2-3-9. B பெரியதிருமொழி 6-8-3. C தமிழ்நிகண்டு.

ஈ—பூ இடுவித்துக்கொண்டது. g (அருள்செய்த) h ஆனையின் காலில் h2 விலங்கையிறே வெட்டிவிட்டது; i A கொடியவாய் விலங்கிறே. முதலையின் வாயிலே அகப்பட்ட ஆனையின் காலைத் திருக்கையாலே ஸ்பர்ஶித்து, j அதினுடைய j2 க்3ராஹத்தைப்போக்கி நின்ற நிலை. k 1. "ग्राहं चक्रेण माधवः" (க்3ராஹம் சக்ரேண மாத4வ:) இறே. l B[காலைக்

அ—இத்யாதி3 h...k இரண்டாம் அர்த்த2த்தை விவரிக்கிறார் (ஆனையின் காலில் இத்யாதி3யாக மாத4வ: இறே என்னுமளவும்) h2 விலங்கென்று - திர்யக்காய், முதலையைச் சொல்லுகிறதென்று ஸ்வபா4வார்த்த2:; சாடு ஸ்பு2டம். i விலங்கென்றால், முதலையைச் சொல்லுமோ? என்ன (கொடியவாய் விலங்கிறே என்று) h2 விலங்கென்று ப3ந்த4மாய், ப3ந்த4த்தைப் போக்கினான் என்று தோற்றுகிறது. j அதினுடைய க்3ராஹத்தை - அதுக்கு விரோதி4யான முதலை. (அதினுடைய க்3ராஹத்தை) என்கையாலே - அதினுடைய க்3ரஹணத்தை என்றிறே தோன்றுகிறதென்னில்; அப்போது 2. "க்3ராஹாத்3விபாடிதமுக2ாத்" என்றிறே எடுக்கவடுப்பது; இன்னமும், க்3ரஹணத்தில்தான் - க்3ராஹஶப்3த3மில்லையிறே. 3. "க்3ரஹவ்ருத்3ருஶிச்சிக3மஶ்ச" என்று - பா4வத்திலே அப்ப்ரத்யயமிறே வருவது, அப்போது க்3ரஹ: என்றிறேயிருப்பது; 4. "விபா4ஷா க்3ரஹ:" என்று - 'ண'ப்ரத்யயம் கர்த்தரியிறே. விபா4ஷாக்3ரஹணம் - வ்யவஸ்தி2தவிபா4ஷயா, அதுதானும் ஜலசரத்திலே நியமித்தார்கள். k அப்படி க்3ராஹத்தைப் போக்கினானோ? என்ன (க்3ராஹம் இத்யாதி3) g "செய்த" என்றதின் அர்த்த2த்3வயத்துக்கு அனுகு3ணமாக, "சிறைப்பட்டு" என்றதுக்கு - செவ்விமாறாமல் பூப்பணிமாறப்பெறாமையால் வந்த து3:க்க2மென்றும், ஆனைக்கு முதலையாலுண்டான து3:க்க2மென்றும் அர்த்த2த்3வயம் கண்டுகொள்வது. l "திண்கழற் காலசுரர்க்குத் தீங்கிழைக்கும் திருமாலை"(2) "மலையையெடுத்துக் கன்மாரிகாத்து"(3) "மால்விடையேழுமடர்த்த"(4) "கஞ்சனைச் சாதிப்பதற்கு ஆதியஞ்சோதியுருவை அங்குவைத்து இங்குப்பிறந்த வேதமுதல்வனை"(5) "தடங்கடல் சேர்ந்தபிரானை"(6) "நீர்மையில் நூற்றுவர்வீய ஐவர்க்கு அருள்செய்து நின்று பார்மல்கு சேனை அவித்த பரஞ்சுடரை"(7) இதி- அநேகேஷு வ்யாபாரேஷ்வபி4தீ4யமாநேஷ்வபி, க3ஜேந்த்3ரமோக்ஷணம் ப்ராத2ம்யேந

ஜீ—கொண்டுவந்திறே இத்யர்த்த2:. h...k த்3விதீயார்த்த2த்தின் விவரணம் (ஆனையின்காலில் இத்யாதி3, மாத4வ: இறே என்னுமளவும்) h2 விலங்கென்று - திர்யக்காய், முதலையைச்சொல்லுகிறது என்று ஸ்வபா4வார்த்த2:; சாடு ஸ்பு2டம். i விலங்கென்றால் - முதலையைச் சொல்லுமோ? என்ன (கொடியவாய் இத்யாதி3) க்ரூரமான வாயையுடைய முதலை இத்யர்த்த2:. j அதினுடைய க்3ராஹத்தை-அதுக்கு விரோதி4யான முதலையை என்று ஸ்வபா4வார்த்த2ம். j2 க்3ராஹமென்று து3:க்க2த்துக்கும், ஆக்3ரஹத்துக்கும் பேர். k அப்படி க்3ராஹத்தைப் போக்கினானோ? என்ன (க்3ராஹம் சக்ரேண இத்யாதி3) 1. "க்3ராஹ க்3ரஸ்தம் க3ஜேந்த்3ரஞ்ச தஞ்ச க்3ராஹம் ஜலாஶயாத் | உஜ்ஜஹாராப்ரமேயாத்மா தரஸா மது4ஸூத3ந: | ஸ்த2லஸ்த2ம் தா3ரயாமாஸ க்3ராஹம் சக்ரேண மாத4வ: ||" இதி ஶ்ரீவிஷ்ணுத4ர்மே அஷ்டஷஷ்டிதமே. ஆக, "அருள்செய்த" என்றதின் அர்த்த2த்3வயானுகு3ணமாக, "சிறை" என்று - து3:க்க2மாய், அத்தை - செவ்விமாறாமல் பூப்பணிமாறப்பெறாமையால் வந்த து3:க்க2மென்றும், முதலையாலுண்டான து3:க்க2மென்றும் த்3வேதா4 கண்டுகொள்வது. l அல்லாத சேஷ்டிதங்களுக்கு முன்னே க3ஜேந்த்3ரமோக்ஷத்தைச் சொல்லுவானென்? என்னில்: ஈஶ்வரனுக்கு அத்யந்தாபி4மதத்வேந தத்3வஶீகாரஸாத4நமென்று விவக்ஷித்து,

ப்ர—(அருள்செய்த) ..p1. "ग्राहं चक्रेण माधवः" इत्ययं तस्य पाठभेदो वा, अन्यत्र कुत्रचित् विद्यमानो वा द्रष्टव्यः. [तस्य-२९९ पुटे उपात्तविष्णुधर्मश्लोकस्य]

A பெரிய திரு 5-8-3. B நாச்-திரு 3-5.

ஈ—கதுவிடுகின்ற] m ஸ்ரீகே$_3$ாபிமார் கரையிலே திருப்பரிவட்டங்களையிட்டுவைத்துப் பொய்கையிலிழிந்தவாறே பரிவட்டங்களையெல்லாம் m$_1$வாரிக்கொண்டு ஒரு m$_3$ குருந்தின்மேலே ஏறிநிற்க, தங்களாலானவளவெல்லாம் அநுநயித்துப் பார்த்தவிடத்திலும் அவன் பின்னையுங்கொடாதேயொழிய, அவர்களிலே m$_4$ ஈஶ்வரமர்மஜ்ஞையாயிருப்பாளொருத்தி சொல்லுகிற வார்த்தையாயிற்று; கயலோடேகூட வாளையானது காலைக் கதுவாநின்றது. n தன்னை ஆஶ்ரயித்ததொரு யானையை ஒரு நீர்ப்புழு நலிய, அது பொறுக்கமாட்டாமே த்வரித்துக்கொண்டுவந்து விழக்கடவ அவன், அந்தரங்க$_3$ரான நாம் நோவுபடாநின்ருல் வாராதிரானென்னுமத்தாலே சொல்லுகிருள். o யானையை ஒரு நீர்ப்புழுவாயிற்று அங்கு நலிகிறது; அப$_3$லைகளான எங்களை இரண்டு நீர்ப்புழு கிடாய் நலிகிறது என்கிருள். p இத்தைக் கேட்டபோதே பரிவட்டங்களையுங்கொண்டு அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்துவிழுமென்றிருக்கிருள், q வைஷ்ணவ ஸந்தானத்திலே பிறந்தார்க்கு ஈஶ்வரமர்மங்கள் தெரியுமிறே-r "இன்னதுக்கு வருவர் இரங்குவர்" என்றறிவர்களிறே. s (கார்முகில் இத்யாதி$_3$) t ஆனையினிடரைப் போக்கினபோது வடிவிற்பிறந்த t$_2$ துடிப்பும், கு$_3$ணத்திற்பிறந்த t$_2$ துடிப்பும். u வடிவழகை

அ—கிமர்த்த$_2$முபாத்தம் இத்யத்ர; ப$_4$க$_3$வத$_3$த்யந்தாபி$_4$மதத்வாத், ஏதத$_3$நுஸந்த$_4$ாத்ருஷ்ட்வா ப$_4$க$_3$வாந் நியமேந த$_3$யாம் கரோதீத்யபி$_4$ப்ராயாச்ச ப்ராத$_2$ம்யேநோபாத்தம் இத்யபி$_4$ப்ராயேண ஸம்வாத$_2$மாஹ (காலைக்கதுவிடுகின்ற இதி) நாய்ச்சியார் திருமொழி. ஆனைக்கு அருள்செய்தவன் க்ருஷ்ணன் என்கிருரிறே; க்ருஷ்ணனே பின்னை ஆனைக்கு அருள்செய்தது? என்ன (காலை இத்யாதி$_3$) என்று இங்ஙனேயாகவுமாம். m "காலைக்கதுவிடுகின்ற, கயலொடு வாளை விரவி" என்கிற பத$_3$ப்ரயோக$_3$த்துக்கு அவதாரிகை (ஸ்ரீகே$_3$ாபிமார் இத்யாதி$_3$) m$_2$ வாரிக்கொண்டு—அபஹ்ருத்ய. m$_3$ குருந்து—வ்ருக்ஷவிஶேஷம். m$_4$ (ஈஶ்வரமர்மஜ்ஞை) மர்மமாவது-ஈஶ்வரத்வமும், 'இன்னதுக்கு இவர் இரங்குவர்' என்னுமதுவும்; 'இவன் மர்மம்' என்ன அமைந்திருக்க, ஈஶ்வர மர்மமென்கையாலே-ஈஶ்வரத்வமும் மர்மாந்தர்க்க$_3$தமென்று தோன்றுமிறே. n பத$_3$ப்ரயோக$_3$த்துக்குத் தாத்பர்யம் (தன்னை ஆஶ்ரயித்ததொரு இத்யாதி$_3$) ஹார்த்த$_3$ப$_4$ாவமாதல். கயல், வாளை - ஸ்த்ரீபுருஷமத்ஸ்யபே$_4$த$_3$ங்கள். o "கயலொடு வாளை" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (யானையை இத்யாதி$_3$) n,p (தன்னை ஆஶ்ரயித்ததொரு யானையை) இத்யாதி$_3$வாக்யத்தை விவரிக்கிருர் (இத்தைத் கேட்டபோதே இத்யாதி$_3$) q கோ$_3$பீநாம் ஈஶ்வரமர்மஜ்ஞாநம் கத$_2$ம் ஜாதமித்யத்ராஹ (வைஷ்ணவ ஸந்தானத்திலே இதி) ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்ததநயா ஹி கோ$_3$ப்யவஸ்த$_2$ாம் ப்ராப்ய வத$_3$தி இதி ப$_4$ாவ:. r தெரியும் ப்ரகாரத்தை விஶத$_3$மாக அருளிச்செய்கிருர் (இன்னதுக்கு இத்யாதி$_3$) s,t "கார்முகில்போல் வண்ணன் கண்ணன்" என்றதுக்கு அபரப$_4$ாவியாக அருளிச்செய்கிருர் (ஆனையின் இடரைப் போக்கினபோது இத்யாதி$_3$) t$_2$ துடிப்பு - அதிஶயம். u பூர்வப$_4$ாவியாக

ஜீ—அதுக்கு ஸம்வாத$_3$ம் (காலை இத்யாதி$_3$) நாய்ச்சியார் திருமொழி. m இதுக்கு அவதாரிகை (ஸ்ரீகே$_3$ாபிமார் இத்யாதி$_3$) m$_4$ (மர்மஜ்ஞை இதி) மர்மமாவது - ஈஶ்வரத்வமும், இன்னதுக்கு இரங்குவரென்னுமதுவும். n பத$_3$ப்ரயோக$_3$த்துக்கு ப$_4$ாவம் (தன்னையாஶ்ரயித்தது இத்யாதி$_3$) கயல், வாளை - மத்ஸ்யபே$_4$த$_3$ங்கள். o "கயலொடு வாளை" என்றதுக்கு ப$_4$ாவம் (யானையை இத்யாதி$_3$) ஹார்த்த$_3$ப$_4$ாவமாதல். n, p "தன்னையாஶ்ரயித்ததொரு" இத்யாதி$_3$யை விவரிக்கிருர் (இத்தைக்கேட்ட இத்யாதி$_3$) q இடைச்சிகளுக்கு ஈஶ்வரமர்மம் தெரியுமோ? என்ன (வைஷ்ணவ ஸந்தான இத்யாதி$_3$) அதாவது - இடைச்சியாக அநுகரிக்கிறவள் பெரியாழ்வார் திருமகளாகையாலே தெரியும் என்று கருத்து. r விவரணம் (இன்னதுக்கு இத்யாதி$_3$) s,t "கண்ணன்" என்னுமளவுக்கும் அபரப$_4$ாவியாக ப$_4$ாவம் (ஆனையினிடரை இத்யாதி$_3$) t$_2$ துடிப்பு-அதிஶயம். u பூர்வ

ஈ—அநுப4விப்பித்து ஆனைக்குக் v கையாளாய் நின்ற நிலை; w"க்ருஷ்ணன்" என்றால்-தன்னை அனுப4விப்பார்க்குக் கையாளாயிருக்குமென்னுமிடம் ப்ரஸித்3த4மிறே. xஆனையின் இடரைப்போக்கின x2விஶல்யகரணியும் x3ஸந்த4ானகரணியுமிருக்கிறபடி. yதன்னையனுப4விப்பித்துத் தாழநின்றுனாயிற்று போக்கிற்று. z(எம்மானை) a ஆனைக்கு உதவின அத்தாலே அதின் சிறை விட்டது. b அந்நீர்மையிலே தாம் சிறைப் பட்டார். c ஒரு ஜன்மமாதல், ஒரு ஜ்ஞானமாதல், ஒரு வ்ருத்தமாதல் ஒன்றுமின்றிக்கே ருசிமாத்ரமேயான ஸ்ரீக3ஜேந்த்3ராழ்வானுக்கு உதவினபடியை அனுஸந்தி4த்து, "இதென்ன நீர்மை" என்று அதிலேயாயிற்று இவர் அநந்யார்ஹராயிற்று. d ப4ட்டர் இவ்விடத்தை அருளிச்செய்யாநிற்கச்செய்தே d2மேலேயும் இயலைச் சொல்லப்பண்ணி "அவன் நூறாயிரம் செய்தாலும் விக்ருதராகாதிருக்கும்போதும் நாமே வேணும்; நமக்கொரு ஆபத்துண்டானால் இருந்தவிடத்திலேயிருக்கமாட்டாதே விக்ருதனும் போதும் அவனே வேணும்" என்று அருளிச்செய்தார். (சொல்லி இத்யாதி3) ஆனைக்குதவின நீர்மையை வாயாலே சொல்லி, ப்ரீதிப்ரேரிதராய்ப்பாடி, பின்னை உடம்பு இருந்தவிடத்திலிராதே எழுந்தும், தறையில் கால்பாவாதே பரந்தும், இப்படி

அ—அருளிச்செய்கிறார் (வடிவழகை அனுப4விப்பித்து இத்யாதி3) v,w "கண்ணன்" என்கிற ப்ரயோக3த்துக்கு நிமித்தமாக (கையாளாய் நின்றநிலை) என்று ப4வ்யதாகு3ணத்தையிறே சொல்லிற்று; இது முக்2யார்த்த2த்திலுண்டோ? என்ன (க்ருஷ்ணன் இத்யாதி3) x அழகையும் கு3ணத்தையும் சொல்லுகிறதிலே ஒரு ரஸம் (ஆனையின் இடரை இத்யாதி3) x2,x3விஶல்யம் கரோதி இதி விஶல்யகரணீ. சி2ந்நசர்மமாம்ஸாதீ3நாம் பரஸ்பரம் ஸந்த4ாநம் கரோதி இதி-ஸந்த4ாநகரணீ. ஆனையின் ஹ்ருச்ச2ல்யத்தைப் போக்குகையாலே, "கார்முகில்போல் வண்ணன்" என்றத்தை (விஶல்யகரணி) என்கிறது; தாழநின்று திருக்கையாலே ஸ்பர்ஶித்து அதின் காலின் புண்ணைப் பொறுப்பித்தமையைப்பற்ற, "கண்ணன்" என்று (ஸந்த4ாநகரணி) என்கிறது. y பூர்வப4ாவியான அர்த்த2த்தில் ப2லிதம் (தன்னை அனுப4விப்பித்து இத்யாதி3) z,a,b"கைம்மாவுக்கு அருள்செய்த" என்ற அநந்தரம் "எம்மானை" என்ற பத3த்துக்கு வாஸனை அருளிச்செய்கிறார் (ஆனைக்கு இத்யாதி3 வாக்யத்3வயத்தாலே) c பூர்வவாக்யம் விவ்ருணோதி (ஒரு ஜன்மமாதல் இதி) d"கைம்மாவுக்கு அருள்செய்த" என்றத்தோடே "துள்ளாதார்" என்ற பத3த்தையுங்கூட்டி இத்தால் ப2லித்த தாத்பர்யத்தை ஆப்தஸம்வாத3த்தாலே த3ர்ஶிப்பிக்கிறார் (ப4ட்டர் இத்யாதி3) இவ்வாக்யம் விஷாத3ப்ரயுக்தம். d2(மேலேயும் இயலைச் சொல்லப்பண்ணி இதி) "சொல்லிப்பாடி யெழுந்தும் பறந்தும் துள்ளாதார்" இத்யந்தம் வாசயித்வா இத்யர்த்த2:.

ஜீ—ப4ாவியாக ப4ாவம் (வடிவழகை இத்யாதி3) v,w "கண்ணன்" என்றால் - கையாளாயென்று காட்டுமோ? என்ன (க்ருஷ்ணனென்றால் இத்யாதி3) x வடிவழகையும் கு3ணத்தையும் சொல்லுகிறதிலே ஒரு ரஸோக்தி (ஆனையினிடரை இத்யாதி3) x2,x3விக3தஶல்யம் கரோதீதி-விஶல்யகரணீ; சி2ந்நசர்மமாம்ஸாதீ3நாம் பரஸ்பரம் ஸந்த4ாநம் கரோதீதி - ஸந்த4ாநகரணீ. ஆனையின் மநோது3:க்க2மாகிற ஹ்ருச்ச2ல்யத்தைப் போக்குகையாலும், தாழநின்று திருக்கையாலே ஸ்பர்ஶித்துப் புண்ணைப்பொறுப்பிக்கையாலும், வடிவழகையும் ஸௌலப்4யத்தையும் - (விஶல்ய கரணியும் ஸந்த4ாநகரணியும்) என்கிறது. y பூர்வப4ாவியான அர்த்த2த்தில் ப2லிதம் (தன்னை இத்யாதி3) z,a,b-"கைம்மாவுக்கு அருள்செய்த" என்றவநந்தரம், "எம்மானை" என்றதுக்கு ப4ாவம் (ஆனைக்கு இத்யாதி3 வாக்யத்3வயத்தாலே) c பூர்வ வாக்ய விவரணம் (ஒரு ஜன்மம் இத்யாதி3) d ப்ராஸங்கி3கம் (ப4ட்டர் இத்யாதி3) d2(மேலேயுமியலைச் சொல்லப்பண்ணி) என்றது- "எழுந்தும் பறந்தும் துள்ளாதார்" என்றிருக்கையாலே மேற்பாட்டுக்குறையும் சொல்லுவித்து

ஈ—ஸலம்ப்$_4$ரமந்ருத்தம் பண்ணுதார். e தம்மாற்கருமமென்-f தன்னுடைய உத்பத்தியால் ப்ரயோஜனம் கொள்வான் தானிறே, g இவன் தன் ஸ்ருஷ்டியால்கொண்ட ப்ரயோஜனமென் ? h தான் ஶரீரபரிக்$_3$ரஹம் பண்ணின இத்தால் என்ன ப்ரயோஜனங் கொண்டானுன்? i (தண்கடல் வட்டத்துள்ளீர் சொல்லீர்) j எங்களைப்போலே வ்யாவ்ருத்தரன்றியே இருந்திகோளாகிலும், ஶரீரபரிக்$_3$ரஹத்தைப்பண்ணி ப$_4$க$_3$வத்$_3$ ப$_4$ஜனம்பண்ணுதே j$_2$ இதரவிஷய ப்ரவணராயிருக்கிறவர்களோடு j$_3$ ஸஜாதீயராய்ப் போருகிற நீங்கள்தான் சொல்லிக்காணுங்கோள். k கடலுக்கு உட்பட்ட பூ$_4$மியிலுள்ளாரடைய விஶேஷஜ்ஞராயிரார்களிறே; l விஶேஷஜ்ஞரோடு அல்லாதாரோடு வாசியற எல்லார்க்கும் இவ்வர்த்த$_2$ம் l$_2$ ப்ரஸித்$_3$த$_4$மென்று இருக்கிறுர். 1.

அ— e,f,g ''தம்மால்'' என்ற விஶேஷணத்துக்கு வாஸனை அருளிச்செய்கிறுர் (தன்னுடைய உத்பத்தியால்இத்யாதி$_3$ வாக்யத்$_3$வயத்தாலே) g,h ''தன் ஸ்ருஷ்டியால்''என்ற வாக்ய விவரணம் (தான் ஶரீரபரிக்$_3$ரஹம் இத்யாதி$_3$) i,j ''தண்கடல் வட்டத்துள்ளீர்'' - பூ$_4$மியிலிருக்கச்செய்தே, 1. ''அஸ்திப்$_3$ரஹ்மேதி சேத்$_3$வேத$_3$ ஸந்தமேநம் ததோ வித$_3$:'' இதிப்ரகாரேண விஶேஷஜ்ஞத்வேந அபி$_4$மாநவந்தோ யூயமிதி ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் விவக்ஷந் ப$_4$ாவமாஹ (எங்களைப்போலே வ்யாவ்ருத்தரன்றியே இதி) i,k தண்கடல் வட்டத்தீர் இத்யநபி$_4$த$_4$ாய, ''உள்ளீர்'' இதி விஶேஷண ப்ரயோஜநம் த$_3$ர்ஶயதி (கடலுக்குட்பட்ட இதி) l ஏதாத்$_3$ருஶவிஶேஷாவிவக்ஷயா - ஸாமாந்யேந பூ$_4$ம்யாம் வர்த்தமாநா யூயம் இத்யர்த்த$_2$ம் ஹ்ருதி$_3$ நித$_4$ாய, ஸாமாந்யேந பூ$_4$வர்த்திநாம் ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயபரிஜ்ஞப்திரஹிதாநாம் கேவலம் ஶப்$_3$த$_3$ாதி$_3$விஷயப்ரவணுநாம் ஸம்ஸாரிணும் ''சொல்லீர்'' இத்யபி$_4$த$_4$ாநயோக்$_3$யதாஸ்தி கிம் ? இத்யத்ராஹ (விஶேஷஜ்ஞரோடு இதி) k,l ''யத்$_3$வா, எங்களைப்போலே வ்யாவ்ருத்தரன்றியே இதி வாக்யஸ்ய-ஸாமாந்யேந பூ$_4$வர்த்திநஸ் ஸர்வாந் ப்ருச்ச$_2$தீத்யேவார்த்த$_2$:; தேஷாம் ஸர்வேஷாம் ப்ரஶ்நயோக்$_3$யதா அஸ்தி கிம்? இதி ஶங்காமங்கீ$_3$க்ருத்ய பரிஹாரமாஹ (கடலுக்குட்பட்ட இத்யாதி$_3$ வாக்யத்$_3$வயேந) l (விஶேஷஜ்ஞரோடு இதி) அஸ்மாத் பூர்வம், 'இப்படியிருக்க' இத்யத்$_4$யாஹர்த்தவ்யம்'' இதி ச வத$_3$ந்தி. j$_3$ அஸ்மிந் நிர்வாஹே (ஸஜாதீயராய்ப்போருகிற) இத்யத்ர, ஸஜாதீயஶப்$_3$த$_3$ஸ்ய ஸ்வாரஸ்யம் நாஸ்தி. ''அருள்செய்த'' இத்யத்ர ப்ராத$_2$மிகார்த்தே$_2$, 2. ''நாஹம் களேப$_3$ரஸ்யாஸ்ய த்ராணார்த்த$_2$ம் மது$_4$ஸூத$_3$ந ! கரஸ்த$_2$கமலாந்யேவ பாத$_3$யோரர்ப்பிதும் ஹரே! ||'' இதி ஶ்லோகோ த்$_3$ரஷ்டவ்ய:. 1.

ஜீ—என்றபடி. e,f,g ''தம்மால்''என்றதுக்கு ப$_4$ாவம் (தன்னுடைய இத்யாதி$_3$ வாக்யத்$_3$வயேந) f,g,h பூர்வவாக்யத்$_3$வயவிவரணம்(தான் ஶரீரேத்யாதி$_3$) i,j ''தண்கடல்வட்டத்துள்ளீர்''என்றதுக்கு ப$_4$ாவம் (எங்களைப்போலே இத்யாதி$_3$) j$_2$ இதர விஷய ப்ரவணரென்றது - துள்ளாதாரை. j$_3$ அவர்களோடு ஸஜாதீயராய்ப் போருகிற நீங்களென்றது-''துள்ளாதார்'' என்று-அவர்களைப் பரோக்ஷமாகச் சொல்லி, அநந்தரம் '' தண்கடல் வட்டத்துள்ளீர் '' என்று ஸம்பே$_3$ாதி$_4$த்ததைப்பற்ற. k விஶேஷஜ்ஞர் மாத்ரத்தைக்கேளாதே அவிஶேஷமாக எல்லாரையும் கேட்கிறதென்? என்ன (கடலுக்குள் இத்யாதி$_3$) l இதர விஷயப்ரவணரான அவிஶேஷஜ்ஞரைக் கேட்டால் அவர்களுக்குத் தெரியுமோ? என்ன (விஶேஷஜ்ஞரோடு இத்யாதி$_3$) l$_2$ (ப்ரஸித்$_3$த$_4$மென்றிருக்கிறுர்) Aவாயுந்திரையில் வாஸனையாலே என்றபடி. e துள்ளாதார் தம்மால்-துள்ளாதாராயிருக்கிறதுங்களாலே. i தண்கடல்வட்டத்துள்ளீர் - குளிர்ந்த கடலாலே சூழ்ந்த பூ$_4$மியிலே ப$_4$க$_3$வத$_3$னுப$_4$வார்த்த$_2$மாக உளரான நீங்கள். க்ரமேண அந்வய:. 1.

A 2-1.

2. தண்கடல் வட்டத்துள் ளாரைத் தமக்கிரை யாத்தடிந் துண்ணும்
திண்கழற் காலசு ரர்க்குத் தீங்கிழைக் குந்திரு மாலைப்
பண்கள் தலைக்கொள்ளப் பாடிப் பறந்துங் குனித்துழ லாதார்
மண்கொ ளுலகிற் பிறப்பார் வல்வினை மோத மலைந்தே.

ஆ— 2. வ்யா:— (தண்கடல்) பரது$_3$:க்க$_2$ாஸஹிஷ்ணுதையாலே பரது$_3$:க்க$_2$நிரஸனைக ஸ்வப$_4$ாவனாயிருந்தவனைப் பண்கள் தலைக்கொள்ளப் பாடிப் பறந்துங்குனித்துழலாதார் நித்யஸம்ஸாரிகள் என்கிறார்.

ஒ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — ஸகலஜக$_3$த்தினுடைய உபத்$_3$ரவங்களைப் போக்கி ரக்ஷிக்கும் ஸ்வப$_4$ாவனான *ஶ்ரிய*:பதியினுடைய இந்நீர்மையில் அகப்படாதார் மஹாது$_3$:க்க$_2$ம் பொறுக்கவொண்ணாதபடி வந்து அபி$_4$ப$_4$விக்க ஸம்ஸாரத்திலே வந்து பிறக்கிறவர்கள் என்கிறார்.

வ்யா:— (தண்கடலென்று தொடங்கி) ஜக$_3$த்தில் உள்ளாரை நிர்நிப$_3$ந்த$_4$னமாகக் கொன்று தந்தாமுக்கு இரையாக பு$_4$ஜித்து, இங்ஙனேயிருக்கும் அநீதிகள் பண்ணுகைக்கு, காலிலே ஒருவரால் தவிர்க்கவொண்ணாத வீரக்கழலிட்டிருக்கிற அஸுரர்க்கு, பிராட்டியும், தானுங்கூட அநர்த்த$_2$ங்களை எண்ணா நிற்குமவனை. (பண்களென்று தொடங்கி) பண்கள் உஜ்ஜ்வலமாம்படி பாடி, நெஞ்சம் அலமந்து கூத்தாடி, இதுவே படியாய்த் திரியாதார். 2.

ப— 2. அவ:— அநந்தரம், விபூ$_4$தியையழிக்கும் ஆஸுர ப்ரக்ருதிகளை நிரஸிக்கும் ஸாமர்த்$_2$யத்தை அநுஸந்தி$_4$த்து விக்ருதராகாதவர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் மஹாபாபம் மேலிடப் பிறந்தவர்கள் என்கிறார்.

தண்—குளிர்த்தியை கு$_3$ணமாகவுடைய, **கடல்**—கடல் சூழ்ந்த, **வட்டத்து**—பூ$_4$மியில், **உள்ளாரை** — உண்டானவர்களை, **தமக்கு இரையா** — தங்கள் *ஶரீர*போஷணமே ப்ரயோஜனமாக, **தடிந்து**—கொன்று, **உண்ணும்**—ஜீவிப்பாராய்,

---

ஆதே$_3$— முதற்பாட்டு. வண்டுகள் மொய்க்கப்பட்டு மாவாலுண்டான பூத்த பொழிலையுடைய பொய்கையிலே முதலையாலே சிறைப்பட்டு நிர்வ்யாபாரமாய் நின்ற துதிக்கையையுடைய யானைக்கு அருள்செய்த வர்ஷுகவலாஹகம்போலேயிருக்கிற கண்ணனாகிற என் ஸ்வாமியை, யானைக்கு உதவின நீர்மையைச் சொல்லி ப்ரீதிப்ரேரிதராய்ப்பாடி, உடம்பு இருந்தவிடத்திராதே எழுந்தும், கால் தரையிலே பாவாதே பறந்தும் இப்படி ஸஸம்ப்$_4$ரமந்ருத்தம் பண்ணாதார் தம்முடைய *ஶரீ*ரபரிக்$_3$ரஹம் பண்ணின இத்தால் என்ன ப்ரயோஜனங்கொண்டார்களானர்? குளிர்ந்த கடலாலே சூழ்ந்த பூ$_4$மண்ட$_3$லத்திலேயுள்ளீரே! நீங்கள்தான் சொல்லிக்காணுங்கோள் என்கிறார் "மொய்ம்மாம்" இத்யாதி$_3$யால். 1.

ப—(இந்த பூாதுகத்வத்துக்கிட்ட), **திண்**—திண்ணிய, **கழல்**—வீரக்கழலே, **கால்**—காலிலேயுடையரான, **அசுரர்க்கு** — அஸுரர்க்கு, **தீங்கு** — (விநாஶமாகிற) தீமையை, **இழைக்கும்**—நிரூபித்து, **திருமாலே**—(அத்தாலே) பிராட்டி உகப்புக்கு விஷயமானவனே, **பண்கள்**—பண்கள், **தலைக்கொள்ள**—மேலாம்படி, **பாடி**—பாடி, **பறந்தும்**—ஆகாஶத்தே கிளம்பி, **குனித்து**—ஆடி, **உழலாதார்**—எங்குந்திரியாதார், **மண்கொள்**—மண்மிஞ்சின, **உலகில்**—லோகத்திலே, **வல்**—கழிக்கவரிய, **வினை**—மஹாபாபங்கள், **மலைந்து**—மேலிட்டு, **மோத**—தறையோடே எற்றும்படி, **பிறப்பார்**—பிறக்குமவர்கள்.

தடிதல் - கொல்லுதல். 2.

இ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — "தங்களுக்கு இடருண்டு" என்றும் அறியாத ஸம்ஸாரிகளுடைய விரோதிுயைப்போக்கும் நீர்மையிலே அகப்படாதார் மஹாபாபம் அபிுபுவிக்கப் பிறக்கிறவர்கள் என்கிறார்.

வ்யா:— **(தண்கடல் இத்யாதி,)** துஷ்ப்ரக்ருதிகள் நலிகைக்குப் பண்ணும் அபகாரம் ஏகதேஶவாஸித்வமான பூாந்துவமேயுள்ளது. தண்கடல் வட்டத்தில் உண்டு உடுத்துத் திரியுமதுவே ஹேதுவாக. **1. "ते वयं भवता रक्ष्या भवद्विषयवासिनः" (தே வயம் புவதா ரக்ஷ்யா புவத்ுவிஷயவாஸிநः)** என்று - ஈஶ்வரனுக்கு ரக்ஷிக்கைக்குப் பற்றுசானதுவே இவர்களுககு நலிகைக்குப் பற்றுசு. **(தமக்கிரையா)** தங்கள் ஶரீரபோஷணத்துக்குடலாக. **(தடிந்துண்ணும்)** கொன்று ஜீவிக்கும். **(திண்கழல் இத்யாதி,)** திண்ணிய வீரக்கழலே ஹிம்ஸார்த்தமாகக் காலிலேயிட்டிருக்கும் அஸுரர்க்கு. **2. "एतद्व्रतं मम" (ஏதத்ுவ்ரதம் மம)** என்று ரக்ஷகன் தீக்ஷித்திருக்குமாபோலேயாயிற்று இவர்கள் ஹிம்ஸையிலே தீக்ஷித்திருக்கும்படி. அவனுக்கு க்ருபைபோலேயாயிற்று இவர்களுக்கு க்ரௌர்யமும். **(தீங்கு இத்யாதி,)** **3. "मित्रभावेन" (மித்ரபுாவேந)** என்னும் அவனும், **4. "भवेयं शरणं हि वः" (புவேயம் ஶரணம் ஹி வः)** என்னும் அவனுமாக இவர்களை முடிக்கும் விரகுகளை எண்ணுநிற்பர்கள். **(பண்கள் தலைக்கொள்ளப்பாடி)** பண்கள் உஜ்ஜ்வலமாம்படியென்னுதல். ஹர்ஷத்தாலே ஒரு பண்ணிலே எல்லாப் பண்ணும் கூடும்படி அடைவுகெடப் பாடி என்னுதல். **(பறந்து இத்யாதி,)** தறையில் கால்பாவாதே ஆடி, இதுவே யாத்ரையாய்த் திரியாதார். **(வல்வினை - மலைந்து - மோத - மண்கொளுலகிற்பிறப்பார்)** மஹாபாபம் மேலிட்டு எற்றுகையாயிற்று பிறவிக்குப் பலம். புகவத்குணம் கேட்டால் இறுக்குவாதம் வலித்து அவிக்ருதராயிருப்பர்கள், சாதுர்த்திகமெடுத்து அறையும்போது செய்யலாவதில்லையே. 2.

ஈ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டு. ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு உதவினது ஸம்ஸாரிகளுக்கு உதவிற்று என்னலாம்படியன்றே "தங்களுக்கு இடருண்டு" என்று அறியாத ஸம்ஸாரிகள் விரோதிுயைப் போக்கும் நீர்மையை அநுஸந்திுத்தால் அவிக்ருதராயிருப்பார், மஹாபாபம் அபிுபுவிக்கப் பிறக்கிறவர்கள் என்கிறார்.

ஈ— வ்யா:— b (தண்கடல் இத்யாதி3) b2 அஸுரர்கள் ப்ராணிகளை ஹிம்ஸித்து ஜீவிப்பர்களாயிற்று. c இவர்களை ஹிம்ஸிக்கைக்கு இவர்கள் பண்ணின அபகார மென்னென்னில்: (தண்கடல் வட்டத்துள்ளார்) ஏகதே3ஶவாஸித்வத்தால் வந்த ப3ாந்த4வமே ஹேதுவாகவாயிற்று நலிவது. d ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேது யாதொன்று, அதுவேயாயிற்று இவர்களுக்கு ஹிம்ஸாஹேதுவும்; e1. 'ते वयं भवता रक्ष्याः'' (தே வயம் ப4வதா ரக்ஷ்யா:)-f ஆர்த்தரான நாங்கள் ஆர்த்தரக்ஷணத்திலே அதி4கரித்த தேவர்க்கு ரக்ஷ்யர். "உங்களை நமக்கு ரக்ஷிக்கவேண்டுகிறதென்? பண்ணின உபாஸநங்கொண்டு வளைக்கிறிகோளோ ?" என்ன; g அது சொல்லில் தேவர்க்குக்

அ— இரண்டாம் பாட்டு. (தண்கடல் இத்யாதி3) a ஜக3த்திலுள்ளார்க்காக அஸுரநிரஸநம் பண்ணுகிற ஆகாரம் முதற்பாட்டில் அருளிச்செய்த கு3ணத்தைப்பற்றவும் மஹாகு3ணமாகை அதுள்ளுகைக்கு ஹேது என்று அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, "குனித்துழலாதார்-வல்வினை மோத மலைந்து - மண்கொளுலகிற் பிறப்பார்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ஸங்க3தி அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீக3ஜேந்த்3ராழ்வானுக்கு இத்யாதி3) b,b2 பத3ாவதாரிகை (அஸுரர்கள் இத்யாதி3) யத்3வா, "திண்கழல்" இத்யாதி3க்குத் தாத்பர்யம் (அஸுரர்கள் இத்யாதி3) c ப்ராணிகளை ஹிம்ஸிப்பார்களென்றதே, "தண்கடல் வட்டத்துள்ளாரை" என்று விஶேஷித்ததுக்கு வாஸனை அருளிச்செய்கிறார் (இவர்களை இத்யாதி3) d "தண்கடல் வட்டத்துள்ளாரைத் தமக்கிரையாத் தடிந்துண்ணும் திண்கழற் காலசுரர்" இதி, "தண்கடல் வட்டத்துள்ளாரைத் தமக்கிரையாத் தடிந்துண்ணும் திண்கழற் காலசுரர்க்குத் தீங்கிழைக்குந் திருமால்" இதி ச பராம்ருஶந்நாஹ (ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ரக்ஷிக்கைக்கு இதி) e யூ4ய்யாம் வர்த்தமாநத்வம் ப4க3வதோ ரக்ஷணே ஹேது: இத்யத்ர ப்ரமாணமாஹ (தே வயம் ப4வதா ரக்ஷ்யா இதி) f "தே" இதி தச்ச2ப்3தே3ந-2. "ஏஹி பஶ்ய ஶரீராணி" இத்யாதி3நோக்தாகார: பராம்ருஶ்யத இத்யபி4ப்ராயேணாஹ (ஆர்த்தரான நாங்கள் இதி) g (அது சொல்லில்) அது-உபாஸநம். h,j (கண்ணழிவு) (இதில்

ஜீ— இரண்டாம் பாட்டு. (தண்கடல் இத்யாதி3) a ஜக3த்திலுள்ளார்க்காக அஸுர நிரஸனம் பண்ணுகிற இது முதற்பாட்டில் அருளிச்செய்த கு3ணத்தைப் பற்றவும் மஹாகு3ணம் என்று அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, "குனித்துழலாதார் - வல்வினை மோத" இத்யாதி3யைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (ஸ்ரீக3ஜேந்த்3ராழ்வானுக்கு இத்யாதி3) a2 (விரோதி4யைப்போக்கும் நீர்மையை அநுஸந்தி4த்தால்) போக்கும் நீர்மை; அந்த நீர்மையை அநுஸந்தி4த்தாலென்று கூட்டுவது. b,b2 பத3ாவதாரிகை (அஸுரர்கள் இத்யாதி3) d ப2லிதம் (ஸர்வேஶ்வரனுக்கு இத்யாதி3) e ஏகதே3ஶவாஸித்வம் ரக்ஷணஹேது என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (தே வயம் இத்யாதி3) 1. "தே வயம் ப4வதா ரக்ஷ்யா ப4வத்3விஷயவாஸிந: | நக3ரஸ்தோ2 வநஸ்தோ2 வா த்வம் நோ ராஜா ஜநேஶ்வர: ||" இதி ஆரண்யகாண்டே3 ப்ரத2மே ராமம் ப்ரதி த3ண்ட3காரண்யவாஸிநோ முநய:. f ஶ்லோகார்த்த2ம் (ஆர்த்தரான இத்யாதி3) ஆர்த்தரான என்றது - 2. "ஏஹி பஶ்ய ஶரீராணி" இத்யாதி3நோக்தாகார பராமர்ஶியான "தே" என்கிற தச்ச2ப்3த3ார்த்த2ம். g அது-

ப்ர— (இரண்டாம் பாட்டு) (தண்கடல் வட்டத்துள்ளாரை) e1. आरण्यकाण्डे प्रथमे रामं प्रति दण्डकारण्यवासिनो मुनयः—"ते वयं भवता रक्ष्याः भवद्विषयवासिनः। नगरस्थो वनस्थो वा त्वं नो राजा जनेश्वरः॥ २०॥ न्यस्तदण्डा वयं राजन्! जितक्रोधा जितेन्द्रियाः। रक्षितव्यास्त्वया शश्वद्गर्भभूतास्तपोधनाः॥ २१॥"

ஈ— h கண்ணழிவு சொல்லிவிடலாம்; 1. "भवद्विषयवासिनः" (ப$_4$வத்$_3$விஷயவாஸிந:) தேவருடைய i விஷயத்திலே தாங்கள் கிடக்கிறமையுண்டே, j இதில் சொல்லலாம் கண்ணழிவில்லையிறே. "நாம் காக்கிற எல்லைக்குப் புறம்புகாண்" என்று சொல்ல லாமாகிற் சொல்லிக்காணும். kA"இவற்றின் புறத்தாள் என்றெண்ணே?" என்னக் கடவதிறே. l இவர்கள் தங்கள் கண்வட்டத்திலே l$_1$ உண்டுடுத்துத் திரிகிற இதுவே ஹேதுவாக ஹிம்ஸிப்பர்களாயிற்று. (தமக்கிரையா) தங்களுடைய m ஶரீரபோஷ ணத்துக்காகவாயிற்று. n (தடிந்துண்ணும்) ஹிம்ஸித்து ஜீவிக்கிற. o (திண்கழற் காலசுரர்க்கு) திண்ணிய வீரக்கழலைக் காலிலேயுடைய அஸுரவர்க்க$_3$த்துக்கு. p அவன் ரக்ஷிக்கைக்கு 2. "एतद्व्रतं मम" (ஏதத்$_3$வ்ரதம் மம) என்று தீ$_3$க்ஷித்திருக்குமா போலேயாயிற்றுஇவர்கள் பரஹிம்ஸைக்கு தீ$_3$க்ஷித்து வீரக்கழலிட்டிருக்கும்படி. q அவ னுடைய ரக்ஷணதுக்கீடான க்ருபையைத் தவிர்க்கிலும், இவர்கள் பரஹிம்ஸைக்கிட்ட வீரக்கழலைத் தவிர்க்கவொண்ணாது. (r தீங்கிழைக்கும் திருமாலே) s "இவர்களும் நம்மாலே ஸ்ருஷ்டரன்றோ" என்று குடல் துடக்கைப் பார்த்திருப்போமாகில் நம் விபூ$_4$தி அழியும்; இவர்களை அழியச்செய்தாகிலும் விபூ$_4$தியை நோக்கும் விரகேதோ?

அ—சொல்லலாம் கண்ணழிவு) என்கிற உத்தராம்ஶாநுரோத$_4$த்தாலே, "தூ$_4$பத்திலே தப்பிற்று, தீ$_3$பத்திலே தப்பிற்று" என்கை. அங்கோ$_3$பாங்க$_3$ாதி$_3$வைகல்யம் வக்தும் ஶக்யத இத்யர்த்த$_2$:. i விஷய: - தே$_3$ஶ:. 3. "இக்ஷ்வாகூணாமியம் பூ$_4$மிஸ் ஸஶைலவநகாநநா" இறே. ரக்ஷகனுடைய அபி$_4$மாநமுள்ள தே$_3$ஶவாஸமும் ப்ரபத்தியாகக் கண்டோமிறே நிஷாத$_3$காகாதி$_3$கள் பக்கலிலே. k அப்படி புறம்பன்றே? என்ன (இவற்றின் இத்யாதி$_3$) (இவற்றின் புறத்தாள் இத்யாதி$_3$) திருவிருத்தம், என்றெண்ணே - அன்றே என்றபடி. b குளிர்த்தியை கு$_3$ணமாகவுடைய கடல் சூழ்ந்த பூ$_4$மியிலுண்டானவர்களை என்று ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம், l த$_3$ார்ஷ்டாந்திகத்திலே நிக$_3$மிக்கிறார் (இவர்கள் தங்கள் இத்யாதி$_3$) b,l$_1$(உண்டுடுத்து) தண்ணரின் தாத்பர்யம். m(ஶரீரபோக்ஷணத்துக் காகவென்று) "உண்ணும்" என்றத்தோடு பௌநருக்த்ய பரிஹாரம். "தமக்கிரையா" என்கை யாலே - அத்தலைக்காக 4. "ஜவம் ஶவமித$_3$ம்" என்ற க$_4$ண்டாகர்ணனில் வ்யாவ்ருத்தி. p தாத் பர்யம் (அவன் ரக்ஷிக்கைக்கு இத்யாதி$_3$) n,o,q"தடிந்துண்ணும்" இதி வர்த்தமாந நிர்த்தே$_3$ஶம், "திண்கழல்" இதி விஶேஷணஞ்ச ஶ்ருதி$_3$ நித$_4$ர்யாஹ (அவனுடைய ரக்ஷணத்துக்கீடான இதி) r,s இவர்களுக்குப் பொல்லாங்கை விசாரித்தால் 5. "தே$_3$வாநாம் த$_3$ாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதி$_4$ தை$_3$வதம்" என்கிற ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்துக்குக் கொத்தையாகாதோ? என்ன (இவர்களும் இத்யாதி$_3$)

ஜீ—உபாஸநம். h (கண்ணழிவு சொல்லி இதி) அங்கோ$_3$பாங்க$_3$ாதி$_3$ வைகல்யம் சொல்லிவிடலாம் இத்யர்த்த$_2$:. i விஷய:-தே$_3$ஶ:. 3. "இக்ஷ்வாகூணாமியம் பூ$_4$மிஸ் ஸஶைலவநகாநநா" இதி ரக்ஷக னுடைய அபி$_4$மானமுள்ள தே$_3$ஶ(வாஸ)மும் ப்ரபத்தியாகக் கண்டோமிறே நிஷாத$_3$காகாதி$_3$கள் பக்கலிலே. k அப்படி புறம்பன்றே? என்ன (இவற்றின் இத்யாதி$_3$) திருவிருத்தம். ரக்ஷணீய மான இந்த விபூ$_4$திகளுக்குப் புறம்பாயிருப்பாள் ஒருத்தி என்கிற நினைவோ? அன்றே இதி பாசுரார்த்த$_2$:. b குளிர்ந்த கடல் சூழ்ந்த பூ$_4$மியிலுள்ளவர்களை இதி ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$:. l த$_3$ார்ஷ்டாந்திகத்திலே நிக$_3$மிக்கிறார் (இவர்கள் இத்யாதி$_3$) "தமக்கிரையா" என்கையாலே - 4. "ஜவம் ஶவமித$_3$ம் புண்யம" என்ற க$_4$ண்டாகர்ண வ்யாவ்ருத்தி. p தாத்பர்யம் (அவன் ரக்ஷிக்கைக்கு இத்யாதி$_3$) o,q திண்மைக்குப$_4$ாவம் (அவனுடைய இத்யாதி$_3$) r,s திருபாதி$_4$க ப$_3$ந்து$_4$க் களான தாங்கள் தீங்கிழைக்கக்கூடுமோ? என்ன (இவர்களும் இத்யாதி$_3$) t விவரணம் (களை

A திருவிருத்தம் 33.

ஈ—என்று, 1. "मित्रभावेन" (மித்ரப₄ாவேந) என்னும் தானும், 2. "भवेयं शरणं हि वः" (ப₄வேயம் ஶரணம் ஹி வ:) என்னும் அவளுங்கூடவிருந்து மநோரதி₂ப்பர்களாயிற்று. t "கனை பிடுங்கி ஆஶ்ரிதரை ரக்ஷித்தோமாம் விரகேதோ?" என்று இருவருங்கூட விசாரியாநிற்பர்கள். u (பண்கள் தலைக்கொள்ளப் பாடி) (திருமாலை-பண்கள் தலைக்கொள்ளப்பாடி) v "ஶ்ரிய:பதியைப் பாடாநின்றார்கள்" என்று, பண்கள்தான் "என்னைக்கொள், என்னைக்கொள்" என்று வந்து v_2 தலைகாட்ட. v_3 அதாவது - பண் v_4 சுமக்கப்பாடி என்றபடி. w அன்றிக்கே, பண்கள் தலைமைபெறும்படி பாடி. x தலையான பண்ணிலே பாடி. y அன்றிக்கே, ப்ரீதி

அ—t ஆகிலும் ஹிம்ஸை தோ₃ஷமாமத்தனையொழிந்து கு₃ணமாகாதே என்ன (கனைபிடுங்கி இத்யாதி₃) r இழைக்கும்-விசாரிக்கும். 3. "த்யஜேதே₃கம் குலஸ்யார்த்தே₂ க்₃ராமார்த்தே₂ து குலம் தயஜேத்। க்₃ராமம் ஜநபத₃ஸ்யார்த்தே₂ ஸகலம் ஹ்யாத்மஹேதுகம்॥" என்னக்கடவதிறே. யத்₃வா, ஆஶ்ரிதரக்ஷணமேவ ப்ரத₄ாநம், து₃ஷ்க்ருத்₃விநாஶநம் து ஆநுஷங்கி₃கமிதி த₃ர்ஶயதி, (கனை பிடுங்கிஇதி) u "பண்கள் தலைக்கொள்ளப்பாடி" என்றதுக்கு நாலுபொருள். v, v_2 அதிலே (தலைகாட்ட) என்றதில் இரண்டு பொருள். அதாவது - "ஶ்ரிய:பதியைப் பாடுகிறவர்களுக்கு நாம் கிஞ்சித்கரித்து ஸத்தை பெறவேணும்" என்று பண்கள் இவர்க்கு வந்து முகங்காட்ட என்னுதல்; ப்ரீதியாலே அடைவுகெடப் பாடுகையாலே ஒரு பண்ணிலே எல்லாப்பண்ணும் வந்து முகங்காட்ட என்னுதல். v, y இவ்விரண்டையும் அருளிச்செய்கிறார் (ஶ்ரிய:பதியை என்கிற வாக்யத்தாலும், அன்றிக்கே ப்ரீதியாலே என்கிற வாக்யத்தாலும்) u பாடுகிற இவன் ஸாமர்த்₂யத்தாலே தலைமை பெறும்படியென்று மூன்றும் அர்த்த₂ம். w இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே பண்கள்

ஜீ—பிடுங்கி இத்யாதி₃) r இழைக்கை - விசாரிக்கை. 3. "த்யஜேதே₃கம் குலஸ்யார்த்தே₂ க்₃ராமார்த்தே₂ து குலம் த்யஜேத்। க்₃ராமம் ஜநபத₃ஸ்யார்த்தே₂ ஸகலம் ஹ்யாத்மஹேதுகம்॥" என்னக்கடவதிறே. u "பண்கள் தலைக்கொள்ளப்பாடி" என்றதுக்கு அஞ்சர்த்த₂ம். அதாவது—பண்கள் இவனுக்கு வந்து முகங்காட்ட என்று முந்தினது. v அத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஶ்ரிய:பதியை இத்யாதி₃) v_2 தலைகாட்ட-முகங்காட்ட, u, v_3 பண்கள் மிகப்பாடி என்று இரண்டார்த்த₂ம் (அதாவது பண் சுமக்க இத்யாதி₃) v_4 சுமக்க-மிக. u, w பண்கள் தலைமை பெறும்படியென்று மூன்றுமர்த்த₂ம் (அன்றிக்கே பண்கள் இத்யாதி₃) தலைமை-ஶ்ரைஷ்ட்₂யம். u, x தலைக்கொண்ட பண்ணிலே - ஶ்லாக்₄யமான பண்ணிலேயென்று நாலாம் அர்த்த₂ம் (தலையான பண்ணிலே பாடியென்று) பண்கள் தலைக்கொள்ள - தலைக்கொண்ட பண்ணிலே என்றபடி.

ப்ர—1. (திருமாலை) युद्धकाण्डेऽष्टादशे—"ममापि तु विवक्षास्ति काचित्प्रति विभीषणम्। श्रोतुमिच्छामि तत्सर्वं भवद्भिः श्रेयसि स्थितैः॥ २॥ मित्रभावेन संप्राप्तं न त्यजेयं कथञ्चन। दोषो यद्यपि तस्य स्यात्सतामेतदगर्हितम्॥ ३॥"

2. सुन्दरकाण्डेऽष्टपञ्चाशे अङ्गदप्रमुखान् वानरान् प्रति, जानकीं दृष्ट्वा पुनरागत्य महेन्द्रे स्थितो हनूमान्—"प्रणिपातप्रसन्ना हि मैथिली जनकात्मजा॥ ८८॥ अलमेषा परित्रातुं राक्षसेभ्यो महतो भयात्। ततस्तया ह्रीमती बाला भर्तुर्विजयहर्षिता। अवोचद्यदि तत्तथ्यं भवेयं शरणं हि वः॥" ८९॥

ஈ—யாலே அடைவுகெட்டு; ஒரு பண்ணிலே எல்லாப்பண்ணும் வந்து மெய்க்காட்டிடும் படி என்னவுமாம். (பறந்தும் இத்யாதி$_3$) **கால் தறையில் பாவாதே கூத்தாடி, அதுவே யாத்ரையாய்த் திரியாதார்.** z பறந்துகொண்டு குனித்து இதுவே யாத்ரை யாகாதார். z_2 (மண்கொள் இத்யாதி$_3$) **வல்வினை-a மலைந்து-b மோத-மண்கொள் உலகில் பிறப்பார்.** c ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணநுப$_4$வம் பண்ணும் அத்தனை போதுமிறே அவர்கள் " நாம் அவிக்ருதராயிருக்கவேணும் " என்று c_2 குறிக்கொண்டு c_3 இறுக்கு வாதம் பற்றினாற்போலேயிருப்பது; சாதுர்த்தி$_2$கம் வந்து எடுத்(தெடுத்)தெற்றப் புக்கால் இவனைச்செய்யலாவதில்லையே. " பிறப்பு " என்கிற இது - அல்லாத து$_3$:க்க$_3$ங்களுக்குமெல்லாம் உபலக்ஷணம். **2.**

அ—தலைமை இத்யாதி$_3$) பதலைக்கொண்ட பண்ணிலே-ஶ்லாக்$_4$யதையையுடைய பண்ணிலே என்று நாலாம் அர்த்த$_2$ம். x இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (தலையான பண்ணிலே இத்யாதி$_3$) v_4 சுமக்க - ஆத$_3$ரித்துவிழ. w,x,y அன்றிக்கே, மூன்று அர்த்த$_2$மாய், (அன்றிக்கே, ப்ரீதியாலே) என்ற வாக்யம் முந்தின அர்த்த$_2$விவரணமாகவுமாம். v.v_2,w,x,y (அதாவது பண் சுமக்கப்பாடி) என்றது-த்$_3$விதீயார்த்த$_2$மாய், அஞ்சர்த்த$_2$மென்னுதல்; v_4 சுமக்க-மிக என்றபடி. இது நிர்வஹித்துப் போருமதல்ல. z பறக்கையும் குனிக்கையும் பி$_4$ந்நவ்யாபாரங்களன்று என்கிறார் (பறந்துகொண்டு இத்யாதி$_3$) a மலைந்து - மேலிட்டு; மலைதல் - பொருதல், b மோத-எற்ற; அதாவது - அறைய. c "துள்ளாதார்-மலைந்து - மோத - பிறப்பார்" என்கையாலே ப$_2$லித்த தாத்பர்யம் (ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணனுப$_4$வம் இத்யாதி$_3$) c_2 குறிக்கொண்டு-"இன்னபடியிருப்போம்" என்று நிஶ்சயித்து. c_3 இறுக்குவாதம்-வளைத்துக்கொள்ளும் வாதம். "தண்கடல் இத்யாரப்$_4$ய உழலாதார் - வல்வினை - மலைந்து - மோத - மண்கொள் உலகில் பிறப்பார்" இத்யந்வய:. 308 o கழல் - வீரக்கழல். z_2 மண்கொள் உலகில் - மண் விஞ்சின லோகத்தில். 308 n தடிதல் - கொல்லுதல். 2.

ஜீ—u,y ஒரு பண்ணிலே எல்லாப்பண்ணும் வந்து முகங்காட்டப்பாடி என்று அஞ்சாம் அர்த்த$_2$ம் (அன்றிக்கே ப்ரீதியாலே இத்யாதி$_3$) z பறக்கையும் குனிக்கையும் பி$_4$ந்நவ்யாபாரங்களன்று என்கிறார் (பறந்துகொண்டு இத்யாதி$_3$) a மலைந்து - மேலிட்டு. b மோத - எற்ற; அறைய இத்யர்த்த$_2$:. c "துள்ளாதார் - மலைந்து - மோத - பிறப்பார்" என்றத்தால் ப$_2$லித்த ப$_4$ாவம் (ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ண இத்யாதி$_3$) c_2 குறிக்கொண்டு - "இன்னபடியிருப்போம்" என்று நிஶ்சயித்து. c_3 இறுக்குவாதம் - வளைத்துக்கொள்ளும் வாதம். "தண்கடல் இத்யாரப்$_4$ய, உழலாதார்-வல்வினை-மலைந்து-மோத-மண்கொள் உலகிற்பிறப்பார்"இத்யந்வய:. 308 o கழல்-வீரக்கழல். 308 n தடிதல்-கொல்லுதல். 1. "த$_3$த$_3$ாம்யேதத்$_3$வ்ரதம் மம" 2. "மித்ரப$_4$ாவேந ஸம்ப்ராப்தம்" இத்யாதி$_3$ பூர்வமேவ லிகி$_2$தம். ஸுந்த$_3$ரகாண்டே$_3$ அஷ்ட பஞ்சாஶே—3. "ததஸ் ஸா ஹ்ரீமதீ ப$_3$ாலா ப$_4$ர்த்துர்விஜயஹர்ஷிதா | அவோசத்$_3$யதி$_3$ தத் தத்$_2$யம் ப$_4$வேயம் ஶரணம் ஹி வ: ||". 2.

ஆதே$_3$— இரண்டாம்பாட்டு. பூ$_4$மண்ட$_3$லத்தில் உள்ளாரை ஸ்வதே$_3$ஶ வாஸமே குற்றமாக, தங்களுக்கிரையாக ஹிம்ஸித்து உண்ணும் த்$_3$ருட$_4$மான வீரக்கழலுமுள்ள கால்களையுடைய அஸுரர்களுக்குப் பிராட்டியும் தானுமாக இருந்து அழிக்கும் விரகுகளைச் சிந்திக்குமவனை, ஶ்ரேஷ்ட$_2$மான பண்கள் கொள்ளும்படி பாடி, கால் தறையில் பாவாதே கூத்தாடி, அதுவே யாத்ரையாகத்திரியாதார் வலிய பாபங்கள் எடுத்து எற்றும்படி லோகத்திலே பிறப்பார்கள் என்கிறார் "தண்கடல்" இத்யாதி$_2$யால். 2.

3. மலையை யெடுத்துக்கன் மாரி காத்துப் பசுநிரை தன்னைத்
தொலைவு தவிர்த்த பிரானைச் சொல்லிச்சொல் லிநின்றெப் போதும்
தலையினோ டாதனந் தட்டத் தடுகுட்ட மாய்ப்பற வாதார்
அலைகொ ணரகத் தழுந்திக் கிடந்துழைக் கின்ற வம்பரே.

ஆ— 3 வ்யா:— (மலையை) உபகாராநபி₄ஜ்ஞபஶ்வாதி₃ரக்ஷணைகபே₄ாக₃த்வமாகிற மஹாகு₃ணத்தையுடையனானவனை அநுஸந்தி₄த்து அப்ரக்ருதிங்க₃தராகாதார் யாவர் சிலர், அவர்கள் ரௌரவாதி₃ நரகயாதனையை அநுப₄விக்கிறார் கிடீர்! என்கிறார். 3.

ஒ— அவ:— மூன்றாம் பாட்டில்—உபகாரமறியாத பசுக்களுக்கும் தத்ப்ராயருக்கும் வந்த ஆபத்தை நீக்குகைக்காக கோ₃வர்த்த₄நோத்₃த₄ரணம் பண்ணியருளின இம்மஹாகு₃ணத்தை அநுஸந்தி₄த்துவைத்து, அவிக்ருதராயிருக்கும் இருப்புக்கிடீர் நரகாநுப₄வமாவது என்கிறார்.

வ்யா:-(தொலைவு தவிர்த்த பிரானை) **விநாஶத்தைத் தவிர்த்த மஹோபகாரகனை.** (தலையென்று தொடங்கி) **கும்பிடு நட்டமும் குணலையுமிட்டு ஸம்ப்₄ராந்தராகாதார் து₃:க்க₂ப₃ஹுளமான நரகத்திலே நாடோறும் து₃:க்க₂ப்படாநின்றுகொண்டு யமப₄டர்க்கு பா₃த₄யதயா அபூர்வவத் லாலநீயரானவர்கள். 3.**

ப— 3. அவ:— அநந்தரம், ஆர்த்தங்களான கோ₃க்களை ரக்ஷித்தபடியை அநுஸந்தி₄த்து ஸம்ப்₄ராந்தராகாதார் நரகவாஸிகளாய் க்லேஶிப்பர் என்கிறார்.

மலையை—கோ₃வர்த்த₄னத்தை, **எடுத்து**—எடுத்து, **கன்மாரி**—(ஆராத₄ந ப₄ங்க₃மடியாக இந்த்₃ரனால் வந்த) கல்மாரியை, **காத்து**—தகைந்து, **பசுநிரை தன்னை**—(அபேக்ஷிக்கவும அறியாத) பசுத்திரளை, **தொலைவு**—விநாஶம், **தவிர்த்த**—அணுகாதபடி நீக்கின, **பிரானை**—உபகாரகனை, **சொல்லிச்சொல்லி**—பலகாலும் சொல்லி, **எப்போதும்**—ஸர்வகாலமும், **நின்று**—ஓவாதேநின்று, **ஆதனத்தோடு**—தரையோடு, **தலை**—தலை, **தட்ட**—தட்டும்படியாக, **தடுகுட்டமாய்**—கீழதுமேலாய், **பறவாதார்**—பறவாதார், **அலைகொள்**—அநேக து₃:க்க₂ங்களையுடைத்தான, **நரகத்து**—மஹாநரகத்திலே, **அழுந்தி**—(கரையேறாதபடி) அழுந்தி, **கிடந்து**—கிடந்து, **உழைக்கின்ற**—க்லேஶிக்கிற, **வம்பர்**—புதுமைமாறாதவர்கள்.

தொலைவு - நாஶம். **ஆதனம்** - நிலம். **தடுகுட்டம்** - கீழது மேலதாகை. **வம்பர்** - புதியராகை. "**துலைவு**" என்றுமாம். 3.

இ— அவ:— மூன்றாம் பாட்டில் — உபகாரமறியாத பசுக்களுக்கும் தத்ப்ராயர்களுக்கும் வந்த ஆபத்தை நீக்கின மஹாகு₃ணத்தை அநுஸந்தி₄த்து அவிக்ருதராயிருக்குமவர்கள் நித்யஸம்ஸாரிகளாய்ப்போவர்கள் என்கிறார்.

இ— வ்யா:— **(மலையை இத்யாதி₂)** இந்த்₃ரன் பசிக்கோபத்தாலே கல்வர்ஷமாக வர்ஷிக்க, "நம்மாலே வந்ததிறே இது" என்று தான் ரக்ஷகமாக அருளிச்செய்த மலையையெடுத்து ரக்ஷித்தபடி. அவனை அழியச்செய்யவேண்டும் அபராத₄முண்டாயிருக்க, இயற்றியில்லாதாரைப்போலே மலையை த₄ரித்துக்கொடு நிற்பானென்னென்னில்; அநுகூலனுக்குக் காத₃ாசித்கமாக வந்ததாகையாலே அஸுரர்கள் திறத்தில் செய்யுமதைச் செய்யவொண்ணாதென்றிருந்தான். நீர் வர்ஷமாகில் கடலையெடுத்து ரக்ஷிக்குமாயிற்று. **(பசுநிரை இத்யாதி₃)** உபகாரமறியாத பசுக்களுடைய விநாஶத்தைத் தவிர்த்த மஹோபகாரகனை. **(பிரானை)** அது தமக்கு உபகரித்ததென்றிருக்கிறார். **(சொல்லிச் சொல்லி) 1. "बद्धः परिकरस्तेन मोक्षाय गमनं प्रति। सकृदुच्चरितं येन हरिरित्यक्षरद्वयम्॥" (ப₃த்₃த₄: பரிகரஸ்தேந மோக்ஷாய க₃மநம் ப்ரதி। ஸக்ருது₃ச்சரிதம் யேந ஹரிரித்யக்ஷரத்₃வயம்॥)** என்று ஒருகால் சொல்லிவிடுவது ப₂லார்த்த₂மாகிலிறே. **(எப்போதும்)** ராக₃ப்ராப்தமானதுக்குக் காலநியதியில்லையிறே. **(தலை இத்யாதி₃)** தலைதறையிலே தட்டப்பண்ணும் அங்க₃ விகாரத்தையுடையராய் ஸம்ப்₄ராந்தராகாதார். **(அலைகொள் நரகம்)** து₃:க்கோ₂ர்மி ப₃ஹுளமான ஸம்ஸாரத்திலே புறப்பட விரகறியாதே க்லேஶிக்கிற வம்பர். **(வம்பரே)** யமப₄டர்க்கு அபூர்வவதூ₃தா₃ரணீயராகை. அப்பாபங்களுக்கு அபூர்வவத் லாலநீயராயிருக்கை. ப₄க₃வத்₃கு₃ணாநுப₄வத்திலே அவிக்ருதராயிருக்குமிருப்புத் தானே நரகாநுப₄வம் என்றுமாம். புநரபி **(மலையை இத்யாதி₃)** ஆஶ்ரிதருடைய ஆபத்தில் அரியன செய்து ரக்ஷிக்குமவன். **(பசுநிரை இத்யாதி₃)** ரக்ஷணத்துக்கு வேண்டுவது ஆபத்தும் விலக்காமையும். **(பிரானை)** தென்றல் தண்ணீர்போலே பரார்த்த₂மாயிருக்குமவன். **(சொல்லி இத்யாதி₃) 2. "अवाक्यनादरः" (அவாக்யநாத₃ர:)** என்கிறவன் இப்படி விக்ருதனாய் ரக்ஷிக்கிற மஹாகு₃ணத்தை அநுஸந்தி₄த்து அவிக்ருதராயிருக்குமவர்கள் நித்யஸம்ஸாரிகளாய்ப் போவர்கள். அவன் தன்னைத் தங்களுக்காக ஓக்கினால் அவனுக்காகத் தங்களை ஓக்காதார் அவஸ்துக்கள் என்கை. தடுகுட்டம் - குணலைக்கூத்து. 3.

ஈ— அவ:— மூன்றாம் பாட்டு. a உபகாரமறியாத பசுக்களுக்கும் a₂ தத்ப்ராயர்க்கும் வந்த ஆபத்தை நீக்கின மஹாகு₃ணத்தை அநுஸந்தி₄த்து அவிக்ருதராயிருக்குமவர்கள் நித்யஸம்ஸாரிகளாய்ப் போவர்கள் என்கிறார்.

அ— மூன்றாம் பாட்டு. (மலையையெடுத்து இத்யாதி₃) a "பசுநிரைதன்னைத் தொலைவு தவிர்த்த பிரானை - தடுகுட்டமாய்ப் பறவாதார் அலைகொள் நரகத்தழுந்தி" என்ற பத₃ங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (உபகாரமறியாத இத்யாதி₃) a₂ தத்ப்ராயர்-கோ₃பாலாதி₃கள். b,c வாக்யாவதாரிகை அருளிச்செய்து, பத₃ாவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (இந்த்₃ரனுக்கு இத்யாதி₃)-

---

ஜீ— மூன்றாம் பாட்டு. (மலையை இத்யாதி₃) a "பசுநிரைதன்னைத் தொலைவு தவிர்த்த பிரானை, தடுகுட்டமாய்ப் பறவாதார் அலைகொள்" இத்யாதி₃யைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (உபகாரமறியாத இத்யாதி₃) a₂ தத்ப்ராயர் - இடையர் முதலானார். b,c பத₃ாவதாரிகை (இந்த்₃ரனுக்கு இத்யாதி₃)-

ஈ— வ்யா: —b (மலையை இத்யாதி₃) c இந்த்₃ரனுக்கு c₂ ஆட்டைக்கொரு பே₄ாஜன மாயிற்று இடையரிடுவது; அவனுக்கு விருந்திடுகைக்கு இவர்கள் பாரிக்கிறபடியைக் கண்டு, "நீங்கள் செய்கிறவிது d என்னென்பது?" என்று கேட்க, "வர்ஷார்த்த₂ மாக இந்த்₃ரனுக்குச் சோறிடுகையாயிருக்கும்" என்ன, e "தான் பிறந்து வளருகிற ஊரில் ஒரு த்₃ரவ்யத்தை ஒரு தே₃வதாந்தரங்கொள்ளுகையாகிறவிது e₂ மஹிஷீஸ்வேத₃ம் பிறரதானவோபாதி" என்று பார்த்து, "f அவ்வாகாஶவாயனுக்கோ இடுவது? நமக்கும் மழைக்கும் காற்றுக்கும் இடந்தந்து, பசுக்களுக்கும் புகலாய், புல்லுந்தண்ணீருமுண்டாயிருக்கிற இம்மலைக்கன்றே இடுவது" என்றருளிச்செய்ய, இடையராகையாலே "அப்படியே செய்வோம்" என்று அவர்களுமிசைந்து gA துன்னுசகடத்தாற்புக்க பெருஞ்சோற்றை அம்மலையோடொக்கக் குவித்தார்கள்; அத்தையடைய h அப்படியேயிருப்பதொரு வடிவைக்கொண்டு, "கே₃ாவர்த்த₄-நோऽஸ்மி" என்று அமுதுசெய்துவிட்டான்; i உண்ணவிருந்தவன் உண்ணப் பெருமையாலும், பசிக்கோவத்தாலுமாகக் கல்வர்ஷத்தை வர்ஷிக்க; (மலையை யெடுத்துக் கல்மாரிகாத்து) j "ரக்ஷகம்" என்றுசொன்ன மலைதன்னையெடுத்து ரக்ஷித்தான். k வினை k₂ முடுகிலுல் எதிரியுடைய ஆயுத₄ந்தன்னைக்கொண்டு அவரை வெல்லுவர்களிறே வீரராயிருப்பார், l அப்படியே, l₂ முன்னே நின்ற B கல்லை எடுத்துக் கல்மாரியைக் காத்தான். m அவன் பண்ணின அபகாரத்துக்குத்தோளைக்

அ —c₂ ஆட்டைக்கு-ஸம்வத்ஸரத்துக்கு. d என்னென்பது-கிம் ப₄வதி? e "அவர்கள் இந்த்₃ரனுக்குச் சோறிட்டால் இட்டுப்போகிறுர்கள்" என்றிராதே விலக்குவானென்? என்ன (தான்பிறந்து இத்யாதி₃) e₂ (மஹிஷீஸ்வேத₃ம் இதி) அநேந மஹிஷிபே₄ாகே₃ா விவக்ஷித:. f ஆகாஶவாயன் என்றது-ஆகாஶத்தை இடமாகவுடையவன் என்று ஸ்வப₄ாவார்த்த₂ம்; இருப்பிடமொன்றுமில்லாதவன் என்று த்₄வநி. g (துன்னுசகடத்தால் இத்யாதி₃) பெரியதிருமடல். h (அப்படியேயிருப்பதொரு வடிவை இதி) C "ஆயிரம் கண்ணுடை இந்திரனர்க்கு" இத்யாதி₃. i (உண்ணவிருந்தவன் உண்ணப்பெருமையாலும் இதி) அநேந-உத்₃யோக₃ப₄ங்க₃ாயாதமாநப₄ங்கே₃ாऽபி₄தீ₄யதே. j,k,l ஸங்கல்பத்தாலே ரக்ஷியாமல் மலையையெடுத்து ரக்ஷிப்பானென்? என்ன; இதுக்கு இரண்டு வகையாக உத்தரம் அருளிச்செய்கிறுர் (ரக்ஷகமென்று இத்யாதி₃ வாக்யத்ரயத்தாலே) k வினை k₂ முடுகிலுல் யுத்₃த₄த்திலே கார்யம் கிட்டிவந்தால். l₂ (முன்னே இத்யாதி₃) முன்னே தோற்றின தொரு மலையையெடுத்து என்றபடி. m தச்சி₂ரஶ்சே₂த₃:கர்த்தும் ந ஶக்யதே கிம்? பர்வதம் கிமர்த்த₂ம் வஹதீத்யத்ராஹ (அவன் பண்ணின அபகாரத்துக்கு இதி) n ஆஶ்ரப்ரக்ருதிகள்

ஜீ—c₂ ஆட்டைக்கு-ஸம்வத்ஸரத்துக்கு. d என்னென்பது-என்ன இத்யர்த்த₂:. e அவர்கள் இந்த்₃ரனுக்குச் சோறிட்டால் விலக்குவானென்? என்ன (தான்பிறந்து இத்யாதி₃) e₂ மஹிஷீஸ்வேத₃ம்-மஹிஷிபே₄ாக₃ம் விவக்ஷிதம். f ஆகாஶவாயனென்றது - ஆகாஶத்தை இருப்பிடமாகவுடையவ னென்று ஸ்வப₄ாவார்த்த₂ம். இருப்பிடமில்லாதவனென்று த்₄வநி. g (துன்னு சகடத்தால் இதி) பெரியதிருமடல். நெருங்கின ஶகடத்தாலே கொண்டுபோன பெரும்சோற்றை இத்யர்த்த₂:. j,k,l ஸங்கல்பத்தாலே ரக்ஷியாமல் மலையையெடுத்து ரக்ஷிப்பானென்? என்ன, இரண்டுவித₄மாக உத்தரமருளிச்செய்கிறுர் (ரக்ஷகமென்று இத்யாதி₃வாக்யத்ரயேண) k வினை முடுகிலுல்-யுத்₃த₄த்தில் கார்யம் கிட்டிவந்தால். l₂ முன்னே நின்ற கல்லையெடுத்து - முன்னே தோற்றினதொரு மலையையெடுத்து. m இந்த்₃ரனை நிரஸியாதொழிவானென்? என்ன (அவன் பண்ணின

 A பெரியதிருமடல் 140. B திருநெடு 13. C பெரியதிரு 10.7.7.

ஈ—கழிக்கவேண்டியிருக்க, "பாவி பசிக்கோவத்தாலே செய்தானாகில் செய்வதென்? n ஆஸுரப்ரக்ருதிகள்பக்கல் செய்யுமத்தை இவனோடு செய்யவொண்ணாது; தானே o கையோய்ந்து போகிறான்" என்று அவனால் வந்த நலிவைக் o$_2$ கணக்கிட்டு ஏழு நாள் ஒருபடிப்பட மலையையெடுத்துக்கொண்டு நின்றானாயிற்று. (கல்மாரி காத்து) p நீராலே வர்ஷித்தானாகில் கடலையெடுத்துக் காக்குமித்தனைகாணும்! (பசுநிரை தன்னை) q ஆனையையும் ஸம்ஸாரிகளையும் ரக்ஷித்ததுதான் நித்யஸூரிகளை ரக்ஷித்த வோபாதியாம்படியிறே q$_2$ இடையருடையவும் பசுக்களுடையவும் நிலை. r "பசுநிரை தன்னைத் தொலைவு தவிர்த்த" என்பானென்? என்னில்; s ரக்ஷித்தவர்களில் ப்ரத$_4$ாந ரைச் சொல்லவேணுமே; t பண்ணின உபகாரத்தை அறிந்திருப்பாரைச் சொல்ல வேணுமே; u இடையர் u$_2$ இளிம்பு கண்டால் சிரிப்பன பசுக்களிறே, v1."कृतानुकारानिव

அ—என்றது-கீழில் பாட்டைக் கடாக்ஷித்து. o கையோய்ந்து-கைநொந்து. o$_2$ கணக்கிட்டு-ஆந்தம் விசார்ய. p "கல்மாரியை - மலையையெடுத்து - காத்து" இதி யோஜநாம் ஹ்ருதி$_3$ நித$_4$ாயாஹ (நீராலே வர்ஷித்தானாகில் இதி) இது ப$_4$ட்டர் அருளிச்செய்கிற ரஸோக்தி. q "பசுநிரை" இத்யேதத் - கோ$_3$பாநாமப்யுபலக்ஷணம் இதி ஹ்ருதி$_3$ நித$_4$ாய, "தன்னை" இத்யநேந- அதிசயஸ் ஸூச்யத இத்யபி$_4$ப்ராயேணாஹ (ஆனையையும் இதி) r கோ$_3$பாஸ்ச விவக்ஷிதாஸ்சேத் "பசுநிரைதன்னை" இதி கிமர்த்த$_2$மபி$_4$த$_3$த$_4$ாதீதி ஶங்கதே (பசுநிரைதன்னை இதி) ப்ரத$_4$ாந ரான இடையரிருக்க "பசுநிரைதன்னைத் தொலைவு தவிர்த்த" என்பானென்? என்று ஶங்காபி$_4$ப்ராயம். s (ரக்ஷித்தவர்களில் ப்ரத$_4$ாநரைச் சொல்லவேணும்) என்றது-க்ருஷ்ண விஷயீகாரத்துக்கு மூற்பட்டிருக்குமத்தைப்பற்ற. அதாவது - தாழ்ந்தாரிடத்திலே ஈஶ்வரன் க்ருபை மிகுந்திருக்கு மாகையாலே ப்ரத$_4$ாநரைச் சொல்லவேணும் என்றபடி. யத்$_3$வா, இடையரைப்பற்ற பசுக்களுக்கு விலக்காமையுண்டாகையாலே ப்ரத$_4$ாநர் என்றபடி. t இடையரையும் பசுக்களையும் பார்த்தால், "பசுக்கள் சேதனரும் இடையர் அசேதநரும்" என்னும்படியிருக்கையாலே அவர்களைச் சொல்லாதே பசுக்களைச் சொல்லுகிறதென்று பரிஹாராந்தரம் (பண்ணின உபகாரத்தை இத்யாதி$_3$) யகோ$_3$பேப்$_4$யோऽபி பஶவ உபகாரம் ஜாநந்தி கிம்? இத்யத்ராஹ (இடையர் இளிம்புகண்டால் இதி) u$_2$ இளிம்பு-அசாதுர்யம். u அன்றிக்கே, அப்படி இடையர்க்கு உபகாரஸ்ம்ருதியில்லையோ? என்ன (இடையர் இத்யாதி$_3$) என்னுதல். v கோ$_3$பாந் பஶவோ ஹஸந்தி இத்யத்ர ப்ரமாண

ஜீ—இத்யாதி$_3$) n ஆஸுர ப்ரக்ருதிகளென்றது-கீழிற்பாட்டைக் கடாக்ஷித்து. p பத$_3$ச்சேர்த்தியால் ப$_2$லித்த அர்த்த$_2$ம் (நீராலே இத்யாதி$_3$) இது ப$_4$ட்டரருளிச்செய்த ரஸோக்தி. q கீழிற்பாட்டுக் களைப்பற்ற இப்பாட்டுக்கு வாசியென்? என்ன (ஆனையையும் இத்யாதி$_3$) q$_2$ பசுநிரையைச் சொன்னது - இடையர்க்கும் உபலக்ஷணம். r ஶங்கதே (பசுநிரை இத்யாதி$_3$) ப்ரத$_4$ானரான இடையரைச் சொல்லாதே, "பசுநிரைதன்னைத் தொலைவு தவிர்த்த" என்பானென்னென்ன என்று ஶங்காபி$_4$ப்ராயம், இடையரைப்பற்ற பசுக்களுக்கு விலக்காமையுண்டாகையாலே ப்ரத$_4$ான ரென்றபடி. t பரிஹாராந்தரம் (பண்ணின இத்யாதி$_3$) யத்$_3$வா, ப்ராத$_4$ாந்யம் ஏதென்ன (பண்ணின இத்யாதி$_3$) என்னுதல். u பசுக்களுக்கு அப்படி ஜ்ஞானமுண்டோ? என்ன (இடையர்

ப்ர—(மூன்றும் பாட்டு) (மலையித்யாதி$_3$) (பசுநிரைதன்னை) v1. किरातार्जुनीये चतुर्थे—
"गतान् पशूनां सहजन्मबन्धुतां गृहाश्रयं प्रेम वनेषु बिभ्रतः। ददर्श गोपानुपधेनु पाण्डवः कृतानुकारानिव गोभिरार्जवे ॥"

ஸ்ரீ—ஏஸிரஜ்வே" (க்ருதாநுகாராநிவ கே$_2$ாபி$_4$ரார்ஜவே) என்கிறபடியே. w (தொலைவு தவிர்த்த) பசுக்களும், இடையரும் மாளாதபடி ரக்ஷித்த. (பிரானை) x அன்று அம்மழையிலும் காற்றிலும் அடியுண்டாரும் தாமாய், உதவிற்றும் தமக்காக என்றிருக்கிறார். y (சொல்லிச்சொல்லி) y_2 ஒரு ப்ரயோஜனத்துக்காகச் சொல்லிலிறே ஸக்ருது$_3$ச்சாரணம் அமைவது. z (நின்று) z_2 ஒருகால்சொல்லிவிடுகையுமன்றிக்கே, ஒரு காலத்திலே பலகால் சொல்லிவிடுகையுமன்றிக்கே. (எப்போதும்) a ஆள்கண்ட போதாக வன்றிக்கே ஸர்வகாலமும். b (தலையினோடாதனந்தட்ட) தலை தறையிலே தட்டும்படி. (தடுகுட்டமாய்ப் பறவாதார்) தடுகுட்டமாவது-c குணலை. அதாவது-அடைவுகெடப் பண்ணும் விகாரம். கால் தறையில் பாவாதபடி ஆடாதார். (அலைகொள் இத்யாதி$_3$) d து$_3$:க்கே$_2$ார்மி பரம்பரைகளையுடைத்தான நரகத்திலே தறைகாணவொண்ணாதபடியாக அழுந்தி க்லேஶப்படுகிற. (வம்பர்) e என்றுமொக்க யமப$_4$டர்க்குப் புதியராவர். வம்பு-புதுமை. f முனநாள் நலிந்தால், பிற்றை நாள்வந்து தோற்றினால், "முனநாள் நாம் நலிந்தவன்" என்று க்ருபைபண்ணாதே, f_2 மோம்பழம் பெற்றாற்போலே, "வாரீரோ!, உம்மையன்றோ தேடித்திரிகிறது" என்னும்படியாவர். g புநரபி g_2(மலையை

அ—மாஹ (க்ருதாநுகாராநிதி) ஆர்ஜவே - அகௌடில்யே. கே$_2$ாபி$_4$:, க்ருதாநுகாராந் - க்ருதஹாஸாநிதி யாவத். w தொலைவு-விநாஶம். x ஸாமான்யமாக "பிரான்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அன்று அம்மழை இத்யாதி$_3$) y_2 1. "ஸக்ருது$_3$ச்சரிதம் யேந ஹரிரித்யக்ஷரத்$_3$வயம் | ப$_3$த்$_3$த$_4$: பரிகரஸ்தேந மோக்ஷாய க$_3$மநம் ப்ரதி ||" என்றிருக்க, "சொல்லிச்சொல்லி" என்கிறதேதென்ன (ஒரு ப்ரயோஜனத்துக்காக இத்யாதி$_3$) y,z,z_2 "நின்று" என்றதுக்கும் "சொல்லிச்சொல்லி" என்றதுக்கும் வ்யாவ்ருத்தி காட்டுகிறார் (ஒருகாற்சொல்லி இத்யாதி$_3$) a "எப்போதும்" என்றத்தால் வ்யாவ்ருத்தி (ஆள்கண்டபோது இத்யாதி$_3$) b தலையினோடாதனந்தட்ட-ஆஸநத்தோடே தலைதட்ட என்றபடி. ஆதனம் - ஆஸநம்; தறையென்றபடி. ஆஸநஶப்$_3$த$_3$த்துக்குத் தறையிலே லக்ஷணை. c குணலை-கோணங்கி. d நரகத்துக்கு அலைகள் ஏதென்ன (து$_3$:க்கே$_2$ார்மீத்யாதி$_3$) e "வம்பர்" என்றதுக்கு பா$_4$வம் (என்றுமொக்க இத்யாதி$_3$) f புதியராகிற ப்ரகாரம் ஏதென்ன (முனநாள் இத்யாதி$_3$) f_2 மோம்பழம்-ஸௌரப்$_4$யாதிஶயத்தாலே மோந்துகொண்டேயிருக்கவேண்டும் பழம். அத்யந்தாபி$_4$

ஜீ—இளிம்பித்யாதி$_3$) u_2 இளிம்பு - அசாதுர்யம். v பசுக்கள் இடையரைச் சிரிக்குமென்னுமிடத்தில் ப்ரமாணம் (க்ருதாநுகாராந் இத்யாதி$_3$) கிராதார்ஜுநீயே சதுர்த்தே$_2$. 2. "க$_3$தாந் பஶூநாம் ஸஹஜந்மப$_3$ந்து$_4$தாம் க்$_3$ருஹாஶ்ரயம் ப்ரேம வநேஷு பி$_3$ப்$_4$ரத: | த$_3$த$_3$ர்ஶ கே$_2$ாபாநுபதே$_4$நு பாண்ட$_3$வ: க்ருதாநுகாராநிவ கே$_2$ாபி$_4$ரார்ஜவே ||". ஆர்ஜவே - அகௌடில்யே. அநுகார:—ஹாஸ:. w தொலைவு-விநாஶம். x ஸாமாந்யமாக, "பிரான்" என்றதுக்கு பா$_4$வம் (அன்று அம்மழையிலும் இத்யாதி$_3$) y_2 1. "ஸக்ருது$_3$ச்சரிதம் யேந" என்றிருக்க, "சொல்லிச்சொல்லி" என்கிறதென்? என்ன (ஒரு ப்ரயோஜந இத்யாதி$_3$) z,z_2 "நின்று" என்றதுக்கு பா$_4$வம் (ஒருகால் இத்யாதி$_3$) இத்தால் - "சொல்லிச்சொல்லி" என்றத்தோடே புநருக்தி பரிஹரித்தாராயிற்று. y சொல்லிச்சொல்லி - பலகாலும் சொல்லி; z நின்று - ஸர்வகாலமும் ஓவாதே நின்று. a "எப்போதும்" என்றத்தால் வ்யாவ்ருத்தி (ஆள்கண்டபோது இத்யாதி$_3$) b தலையினோடாதனந்தட்ட - ஆதநத்தோடு தலைதட்ட என்றபடி. ஆதனம் - ஆஸநம்; தறை என்றபடி. d நரகத்துக்கு அலைகள் ஏதென்ன (து$_3$:க்கே$_2$ார்மீத்யாதி$_3$) e "வம்பர்" என்றதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (என்றுமொக்க இத்யாதி$_3$) f புதியராம் ப்ரகாரங்காட்டுகிறார் (முனநாள் இத்யாதி$_3$) f_2 மோம்பழம்-மோக்கிற பழம். ஸௌரப்$_4$யாதிஶயத்தாலே மோந்துகொண்டேயிருக்கவேண்டும் பழம். அத்யந்தாபி$_4$மதப$_2$லமென்றபடி.

ஈ—யெடுத்துக் கன்மாரி காத்து) h **ஆஶ்ரிதார்த்த$_2$மான ப்ரவ்ருத்தியாமித்தனையே வேண்டுவது. h$_2$ அரியனசெய்தாலும் h$_3$ எளியதாய்த் தோற்றும்.** (பசுநிரைதன்னை) **i அரியனசெய்து ரக்ஷிக்கைக்கு, பண்ணும் ரக்ஷணத்தை i$_2$ விலக்காதொழியுமத்தனையே வேண்டுவது; இத்தலையில் i$_3$ தரமில்லை என்கிறது.** (பிரானை) j **நிலவு, தென்றல், சந்த$_3$னம், தண்ணீர்போலே பரார்த்த$_2$மாயாயிற்று வஸ்துவிருப்பது.** (சொல்லி இத்யாதி$_3$) **k1. "अवाक्यनादरः" (அவாக்யநாத$_3$ர:) என்றிருக்கக்கடவ தத்வம் Al" அலவலை வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றான்" என்னும்படி அலவலையாய்த் தன்னைத் தங்களுக்காக m ஒக்கிவைத்தால், தங்கள் B வாய்கொண்டு m$_2$ மானிடம்பாடாதே. n C "என் தஞ்சனே-நஞ்சனே-வஞ்சனே என்னும் எப்போதுமென் வாசகம்" என்கிறபடியே "வாய்படைத்த ப்ரயோஜநம் பெற்றோம்" என்றேத்தாதார்.** (அலைகொள்

அ—மதப$_2$லமிதி யாவத். g,h...sஇவ்வளவிலே ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் எழுந்தருள, அவர்க்காக, முன்பு அருளிச்செய்த அர்த்த$_2$மன்றிக்கே விஶேஷார்த்த$_2$மாக அருளிச்செய்கிறார் (ஆஶ்ரிதார்த்த$_2$மான இத்யாதி$_3$) யத்$_3$வா, ஸ்வாபதே$_3$ஶார்த்த$_2$ம் புநராவர்த்தயதி (புநரபீத்யாதி$_3$) அத$_2$வா, ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் அருளிச்செய்து தாத்பர்யார்த்த$_2$ம் அருளிச்செய்கிறார் (புநரபி மலையையெடுத்து இத்யாதி$_3$) h$_2$அரியன-து$_3$ஷ்கரங்கள். h$_3$(எளியதாய்) அல்லவாகில் சுமந்து என்னவிறேயடுப்பது. i "பசுநிரை" என்றத்தால் ப$_2$லித்த தாத்பர்யம் (அரியனசெய்து இத்யாதி$_3$) i$_2$விலக்காது-நிஷேதி$_4$யாது. i$_3$தரம்-அதிஶயம். j"உபகாரகன்"என்று இத்தை இவனுக்கு நிருபகமாகச் சொல்லுகையாலே ப$_2$லித்த தாத்பர்யம் (நிலவு தென்றல் இத்யாதி$_3$) k"மலையையெடுத்துக் கல்மாரிகாத்து" என்று தொடங்கிச் சொல்லுகிற பத$_3$ங்களால் ப$_2$லித்த ஈஶ்வரனுடைய ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தை அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, "சொல்லிச் சொல்லிநின்று எப்போதும்" என்கிற பத$_3$ங்களால் ப$_2$லித்த தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (1. "அவாக்யநாத$_3$ர:" இத்யாதி$_3$) அவாகீ - உக்திரஹித:; அநாத$_3$ர: - ஆத$_3$ரரஹித:. அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வேந ஆத$_3$ர்த்தவ்யாப$_4$ாவாத் தூஷ்ணீமாஸ்த இதி ப$_4$ாவ:. l(அலவலைவந்து இத்யாதி$_3$) பெரியாழ்வார் திருமொழி. அலவலை-1. "மஹாப$_3$ாஹோ" என்றாற்போலே சொல்லுகிற ப$_3$ஹுஜல்பதை. m ஒக்கி - ஆக்கி; D "ஆவோவாகும் செய்யுளனே". n(என்தஞ்சனே இதி) C "நெஞ்சமே நீணகராக" இத்யாதி$_3$.

ஜீ—g$_2$.. s இவ்வளவிலே ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் எழுந்தருள, அவர்க்காக விஶேஷார்த்த$_2$ங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு மீளவும் அருளிச்செய்கிறார்(மலையையெடுத்து இத்யாதி$_3$) h$_2$அரியன-து$_3$ஷ்கரங்கள். h$_3$எளியதாயென்றது-சுமந்தென்னுதே "எடுத்து" என்றதின் தாத்பர்யம். i "பசுநிரை" என்றத்தால் ப$_2$லித்த தாத்பர்யம் (அரியனசெய்து இத்யாதி$_3$) i$_2$விலக்காதொழியும்-நிஷேதி$_4$யாதொழியும். i$_3$ தரம் - அதிஶயம். j "பிரான்" என்று இத்தைஅவனுக்கு நிருபகமாகச் சொன்னத்தால் ப$_2$லித்த ப$_4$ாவம் (நிலவு தென்றல் இத்யாதி$_3$) k "மலையையெடுத்து" இத்யாதி$_2$யால் ப$_2$லித்த ப$_4$க$_3$வதா$_3$ஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தை அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு "சொல்லிச்சொல்லிநின்றெப்போதும்" இத்யாதி$_3$பத$_3$ப$_2$லிதம் ப$_4$ாவமாஹ (அவாக்யநாத$_3$ர இத்யாதி$_3$) அவாகீ - உக்தி ரஹித:. அநாத$_3$ர: - ஆத$_3$ர ரஹித:. l அலவலை-ப$_3$ஹுஜல்பாக:. m ஒக்கி - ஆக்கி. m$_2$மானிடம் பாடாதே - மநுஷ்யரை ஸ்துதியாதே. o "நரகம்" என்றதுக்கு, கீழ்ச் சொன்னபடியன்றிக்கே அர்த்த$_2$ாந்தரம் (இந்நரகத்திலே இத்யாதி$_3$) pவிவரணம் (தடுகுட்டமாய்

ப்ர—(சொல்லிச்சொல்லி இத்யாதி$_3$) k1. छान्दोग्ये तृतीयप्रपाठके (१४) शाण्डिल्यविद्यायां "सर्वकर्मा सर्वकामः सर्वगन्धस्सर्वरसस्सर्वमिदमभ्यात्तोऽवाक्यनादरः॥"

A பெரியாழ்திரு 2-1-2. B 3-9-9. C 3-8-2. D

4. வம்பவிழ் கோதை பொருட்டா மால்விடை யேழு மடர்த்த
செம்பவ ளத்திரள் வாயன் சிரீதரன் றொல்புகழ் பாடிக்
கும்பிடு நட்டமிட் டாடிக் கோகுகட் டுண்டுழ லாதார்
தம்பிறப் பாற்பய னென்னே சாது சனங்க ளிடையே.

ஈ—இத்யாதி3) o இந்நரகத்திலே போய்ப்புகுவர்கள் என்கிறார். p தடுகுட்டமாய்ப் பறவாமைதானே நரகம் என்கிறார். q1. "यस्त्वया सह स स्वर्गो निरयो यस्त्वया विना" (யஸ்த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்கே3ா நிரயோ யஸ்த்வயா விநா) r ஸ்வர்க்க3நரகங்கள் தான் வ்யக்திகள்தோறும் வ்யவஸ்தி2தமாயிறேயிருப்பது. s தமக்கிருந்தபடியாலே சொல்லுகிறார். 3.

அ—o "அலைகொள் நரகம்" இத்யஸ்ய-ஸம்ஸாரநிரயபரத்வேந அர்த்தா2ந்தரமாஹ (இந்நரகத்திலே இத்யாதி3) q ஸம்ஸாரோ நரகோ ப4வதி இத்யத்ர ப்ரமாணம் (யஸ்த்வயேத்யாதி3) r ஸம்ஸார மாத்ரஸ்ய நரகத்வம் ஸம்ப4வதி கிம்? இத்யத்ர ப்ரமாணாநுக்3ராஹகோபபத்திமாஹ (ஸ்வர்க்க3 நரகங்கள்தான் இதி) s ஸர்வேஷாமேவம் ந திஷ்டா2தி கில, அத: கத2மித3மநிஷ்டத்வேந ஆபாத3யதி? இத்யத்ராஹ (தமக்கு இருந்தபடியாலே இதி) "தடுகுட்டமாய் - கீழதுமேலாய்" என்று உரை. 3.

ஜீ—இத்யாதி3) q யமன் தண்டலன்றே நரகம்; இது நரகமோவென்ன (யஸ்த்வயேத்யாதி3) 1. "இதி ஜாநந் பராம் ப்ரீதிம் க3ச்ச2 ராம மயா ஸஹ" இத்யுத்தரார்த்த4ம். அயோத்4யாகாண்டே3 த்ரிம்ஶே ராமம் ப்ரதி ஸீதா. r ப்ரமாணாநுக்3ராஹகோபபத்தியாஹ (ஸ்வர்க்க3நரகேத்யாதி3) s எல்லார்க்கும் இப்படியிருக்கவில்லையே என்ன (தமக்கு இத்யாதி3) கல்மாரிகாத்து - கல்வர்ஷத்தைத்தகைந்து ரக்ஷித்து. (பசுநிரைதன்னை) ஐகாரம் - நிரர்த்த2காவ்யயம். பசுநிரைதன்னுடைய. தொலைவு தவிர்த்த - விநாஶத்தைப் போக்கின. "பசுத்திரளை நாஶமணுகாதபடி நீக்கின" என்று உரையில் அர்த்த2ம். "தடுகுட்டமாய் - கீழதுமேலதாகை" என்றும் உரை. நரகத்தழுந்திக்கிடந்து-நரகத்திலே அழுந்திக்கிடந்து. உழைக்கின்ற - க்லேஶிக்கிற. வம்பர் - புதியர். க்ரமேணாந்வய:. 3.

ப்ர—q1. अयोध्याकाण्डे त्रिंशे सर्गे वनवासार्थं भर्तारं प्रति सीता—"नच तत्र गतः किञ्चित् द्रष्टुमर्हसि विप्रियम्। मत्कृते न च ते शोको न भविष्यामि दुर्भरा॥१७॥ यस्त्वया सह स स्वर्गो निरयो यस्त्वया विना। इति जानन् परां प्रीतिं गच्छ राम मया सह॥१८॥

ஆதே3— மூன்றும் பாட்டு. கோ3வர்த்த4நத்தை எடுத்து, இந்த்3ரன் பசிக் கோவத்தால் வர்ஷித்த கல்வர்ஷத்தை மறித்து, பசுக்களுடைய நிரைதன்னை நஶி யாதபடி ரக்ஷித்த உபகாரகனைச் சொல்லிச் சொல்லிநின்று ஸர்வகாலமும் தலை தறையிலே தட்டும்படி குனிலையாய், கால் தறையிலே பாவாதபடி ஆடாதார் து3:க்கோ2ர்மிபரம்பரைகளையுடைத்தான நரகத்திலே தறைகாணவொண்ணாத் படியாக அழுந்தி க்லேஶப்படுகிறவர்களாய் என்றுமொக்க யமப4டருக்குப் புதியராவர்கள் என்கிறார் "மலையையெடுத்து" இத்யாதி3யால். 3.

ஆ— 4. வ்யா :— (வம்பவிழ்) ஸ்ரீத₄ரனுகையாலே நப்பின்னைப் பிராட்டியோடு ஸம்ஶ்லேஷிக்கைக்காக எருதேழடர்க்கப்பெற்றதினுலுள்ள ப்ரீத்யதிஶயத்தினலே புதுக்கணித்த திருப்பவளத்தையுடையவனுடைய இந்த ப்ரணயித்வாதி₃கு₃ணநு ஸந்த₄ாநஜநித ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே அப்ரக்ருதிங்க₂தராகாதார் ப₄க₃வதே₃கபே₄ாக₃ரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நடுவே என்ன ப்ரயோஜநத்துக்காகப் பிறந்தார்கள்? என்கிருர். 4.

ஒ— அவ:— நாலாம் பாட்டில் — நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக எருதேழடர்த்து அவனோடே ஸம்ஶ்லேஷித்த ப்ரணயித்வகு₃ணத்தை அநுஸந்தி₄த்து ஈடுபடாதவர்கள் வைஷ்ணவர் நடுவே என்செய்யப் பிறந்தார்கள்? என்கிருர்.

வ்யா:— (வம்பவிழ் என்று தொடங்கி) நறுநாற்றம் புறப்படாநின்றுள்ள பூமாலையையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக, பெரிய விடை ஏழையும் ஊட்டியாக நெருக்கி, அவை பாத்தம் போராமே, முறுவல் செய்கையாலே சிவந்து தோன்றின திருப்பவளத்தையுடையனுய், இத்தாலே பிறந்த வீரஸ்ரீயையுமுடையனுன க்ருஷ்ண னுடைய ப்ரணயித்வகு₃ணத்தை ப்ரீத்யா சொல்லி. (கும்பிடுநட்டம் என்று தொடங்கி) ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே கும்பிடுநட்டமிட்டுக் கூத்தாடி அமர்யாத₃மான ப்ரவ்ருத்திகள் மிக்கு, இதுவே பே₄ாக்₃யமாய் வர்த்தியாதார். 4.

ப— 4. அவ:— அநந்தரம், அபி₄மத விரோதி₄ நிவ்ருத்தியால் வந்த ப்ரண யித்வத்திலே விக்ருதராகாதார் ஜந்மத்தாலே ப்ரயோஜநமென்? என்கிருர்.

வம்பு—செவ்வியையுடைத்தாய், **அவிழ்**—மலர்ந்த, **கோதை பொருட்டா**—மாலையையுடையளான நப்பின்னைப் பிராட்டியைக் கிட்டுகையாகிற புருஷார்த்த₂மே ஹேதுவாக, **மால்**—மிகவும் பெரியதான, **விடை**—எருது, **ஏழும்**—ஏழையும், **அடர்த்த**—நெரித்துக்கொன்ற அத்தாலே, **செம்**—சிவந்த, **பவளம்**—பவளம்போலே, **திரள்**—திரண்ட, **வாயன்**—அத₄ரத்தின் ஸ்பு₂ரத்தையையுடையனுய்க்கொண்டு, **சிரீதரன்**—வீரஸ்ரீயோடே நின்ற க்ருஷ்ணனுடைய, **தொல்**—ஸ்வாப₄ாவிகமான, **புகழ்**—கு₃ணத்தை, **பாடி**—பாடி, **கும்பிடு நட்டமிட்டாடி**—தலைகீழாகக் கூத்தாடி, **கோகு**—அக்ரமமான, **உகட்டு**—ஆரவாரத்தை, **உண்டு**—செய்து, **உழலாதார்தம்**—திரியாதார்தங்களுடைய, **பிறப்பால்**—ஜன்மத்தால், **சாதுசனங்கள்**—ஸாத்விக ஸங்க₄த்தின், **இடையே**—நடுவே, **என்**—என்ன, **பயன்**—ப்ரயோஜனமுண்டு?

கோகுகட்டுண்கை - ஆரவாரங்கொட்டுகை. "கோகுகொட்டு" என்றும் பாட₂ம். 4.

இ— அவ:— நாலாம் பாட்டில் — நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக எருதேழடர்த்த ப்ரணயித்வகு₃ணத்துக்கு ஈடுபடாதவர்கள் ஸாத்விகர் நடுவே என்ன ப்ரயோஜ நத்துக்காகப் பிறந்தார்கள்? என்கிருர்.

ஜி— வ்யா:— **(வம்பவிழ் இத்யாதி$_3$)** வம்பு - பரிமளம். அவிழ்கை - அத்தைப் புறப்படவிடுகை. கோதை-மாலை. பொருட்டா-அவ்வொப்பனையழகுக்குத் தோற்று. "தவாஸ்மி" என்றபடி. **(மால்விடை)** எருதுகளின் பெருமை கணிசிக்க வொண்ணாதே பிற்காலிக்கவேண்டும்படியிருக்கை. **(ஏழுமடர்த்த)** அவளை அணைக்கையில் த்வரையாலே, க்ரமத்தாலன்றிக்கே ஏழையும் ஒருகாலே ஊட்டியாக நெரித்தபடி. **(செம்பவளம் இத்யாதி$_3$)** இவளை அணையப்பெறுகையிலுண்டான ஹர்ஷத்தாலே ஸ்மிதம் பண்ணினான். எருதுகள் தனக்கு இரைபோராமையாலே ஸ்மிதம் என்றுமாம். பவளத்திரள்போல் சிவந்து தோற்றின திருப்பவளத்தையுடையவன். **(சிரீதரன்)** எருதுகளை நிரஸித்து வீரலக்ஷ்மியோடே நின்ற நிலை. **1. "भर्तारं परिषस्वजे" (ப$_4$ர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே)** என்று அவள்தான் வந்து அணைக்கவேண்டும்படி நின்ற நிலை. **(தொல்புகழ்)** ஸ்வரூபாநுப$_3$ந்தி$_4$யான ப்ரணயித்வ கு$_3$ணத்தை. **(பாடி)** அந்த:புரத்திலுள்ளாரைப்போலே பாடி. கும்பிடு நட்டமிட்டுக் கூத்தாடி. **(கோகுகட்டு)** கோகு - அடைவுகேடு. உகட்டு - தலைமண்டையிட்டு. **(உண்டு)** இதுவே ஜீவனமாகை. **(உழலாதார்)** அதுவே யாத்ரையாக இராதார். **(தம்பிறப்பால் இத்யாதி$_3$)** ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணங்களிலே விக்ருதராய் வர்த்திக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நடுவே பிறந்த இத்தால் பெற்ற ப்ரயோஜனமென்? பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் வார்த்தை. 4.

ஈ— அவ:— நாலாம் பாட்டு. a நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக எருதேழடர்த்து அவளோடே ஸம்ஶ்லேஷித்த ப்ரணயித்வ கு$_3$ணத்தை அநுஸந்தி$_4$த்து ஈடுபடாதவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நடுவே என்ன ப்ரயோஜநத்துக்காகப் பிறந்தார்கள்? என்கிறார்.

வ்யா:— (வம்பவிழ் கோதை பொருட்டா) **வம்பென்று - பரிமளம். அவிழ்கையாவது - அது ப்ரவஹிக்கையாய், கோதையென்று - மாலையாய், b அத்தையிட்டு மயிர்முடியை b_2 லக்ஷிக்கிறது. c நறுநாற்றம் கமழாநின்றுள்ள மாலையையுடையள் என்றபடி. d நப்பின்னைப் பிராட்டியை ஒப்பித்து நிறுத்தினார்களாயிற்று. "இந்த**

அ— நாலாம் பாட்டு. (வம்பவிழ் இத்யாதி$_3$) a "வம்பவிழ்" என்று தொடங்கி "உண்டுழலாதார் - சாதுசனங்களிடையே - தம்பிறப்பால் பயனென்னே" என்கிற பத$_3$ங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (நப்பின்னை இத்யாதி$_3$) b (அத்தையிட்டு மயிர்முடியை லக்ஷிக்கிறது இதி) அஜஹத்ஸ்வார்த்த$_2$ லக்ஷணாத்ர விவக்ஷிதா. யத்$_3$வா, லக்ஷிக்கையாவது-கோதைக்கு ஆஶ்ரயமாக அர்த்த$_2$ஸித்$_3$த$_4$மாகை; லக்ஷணை சொன்னபடியன்று. c மயிர்முடி ஆர்த்த$_2$மென்று சொன்னத்தால் ப$_2$லிதார்த்த$_2$த்தை அருளிச்செய்கிறார் (நறுநாற்றம் இத்யாதி$_3$) அத$_2$வா, மாலையாலே மயிர் முடியிலேயிருக்குமாகையாலே மயிர்முடியை லக்ஷித்து, நறுநாற்றம் கமழாநின்றுள்ள மாலையையுடைத்தான மயிர்முடியையுடையவளுக்காக என்று போந்த பொருள். d "பொருட்டா" என்று-

---

ஜீ— நாலாம் பாட்டு. (வம்பவிழ் இத்யாதி$_3$) a பாட்டெல்லாம் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (நப்பின்னை இத்யாதி$_3$) b_3 (லக்ஷிக்கிறது இதி) அஜஹத்ஸ்வார்த்த$_2$லக்ஷணாத்ர விவக்ஷிதா. c ப$_2$லிதார்த்த$_2$ம் (நறுநாற்றம் இத்யாதி$_3$) நறுநாற்றம் கமழாநின்றுள்ள மாலையையுடைய மயிர்முடியையுடையவளுக்காக என்றர்த்த$_2$ம். d "பொருட்டா" என்ற தாத$_3$ர்த்$_2$யே சதுர்த்தி$_2$க்கு அர்த்த$_2$ம் (நப்பின்னைப் பிராட்டி இத்யாதி$_3$) e நறுநாற்றம் - ஶ்லாக்$_4$ய பரிமளம். f ஒக்கினான்-

ஈ—ரிஷப4ங்களை வென்றார்க்கு இவளைக் கொடுக்கக்கடவோம்" என்று; ஒப்பனை யழகையும் மயிர்முடியையுங்கண்டவாறே தன்னைப்பேணுதே e "தவாஸ்மி" என்று அவளுக்காகத் தன்னை f ஒக்கினன். g (மால்விடை) பெரிய ரிஷப4ங்கள். h வடிவில் பெருமைதன்னைக் கண்டபோதே பிற்காலிக்கும்படியாயிற்றிருப்பது. (i ஏழும்) i2 1. "श्रेयांसि बहुविघ्नानि" (ஶ்ரேயாம்ஸி ப3ஹுவிக்4நாநி) என்று சொல்லு கிறபடியே, ஒன்றிரண்டு அன்றிக்கே ஏழு விரோதி4களிறே. i3 (அடர்த்த) அநந்தரம் அணையப்புகுகிறது அவன் தோளையாகையாலே க்ரமப்ராப்தி பற்றுமே, ஒருகாலே j ஊட்டியாக k நெரித்தானுயிற்று. l (செம்பவளத்திரள் வாயன்) அபி4மத விரோதி4 போகையாலே ஸ்மிதம் பண்ணினபடி. அன்றிக்கே, அவை திருத்தோளுக்கிரை போராமையாலே ஸ்மிதம்பண்ணி நின்றபடி என்றுமாம். (m சிரீதரன்) n இவ்விடை

அ—தாத3ர்த்2யே சதுர்த்தி2யாகையாலே, அத்தை ஹேதுகத2நபூர்வகமாகக் காட்டுகிறுர் (நப்பின்னைப்பிராட்டியை என்றுதொடங்கி) e (தவாஸ்மி) அடர்த்தலுக்குத் தாத3ர்த்2யம் வருமென்று கருத்து. f ஒக்கினன் - ஆக்கினன். g மால் - பெருமை. h இதின் கருத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (வடிவில் இத்யாதி3) i, i2 ஸங்க்2யாதாத்பர்யம் (ஶ்ரேயாம்ஸீத்யாதி3) j (ஊட்டியாக) ஊட்டி - கண்ட2ப்ரதே3ஶ:. கண்ட2ப்ரதே3ஶாத் பரிக்3ருஹ்யேதி யாவத். ஏதேந - மஹாகாயாநாம் ஸப்தர்ஷப4ாணும் ஏககாலஹிம்ஸநாநுபபத்தி: பரிஹ்ருதா ப4வதி. k நெரித்தான் - மர்த்தி3த் தான். l செம்பவளத்திரள் வாயன்-சிவந்த பவளம் திரண்டாற்போலேயிருக்கிற திருப்பவளத்தை யுடையவனென்று ஶப்3த3ார்த்த2ம். g, i, i2, m "மால்விடையேழுமடர்த்த-சிரீதரன்" என்று கூட்டி, "சிரீதரன்" என்றதுக்கு இரண்டு பொருள். அதாவது - இவ்விடையேழையும் வென்று வீர லக்ஷ்மியோடே நின்றநிலையாதல்; அன்றிக்கே, 2. "ப4ர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே" என்று நப்பின்னைப் பிராட்டியணைக்கும்படியாக நின்றநிலையாதல். நப்பின்னைப் பிராட்டியையும் - ஸ்ரீயென்னலா மிறே. o,p 2. "ப4ர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே" இதி ஶ்லோகஸ்யார்த்த2ம் வக்தும் உபக்ரமதே (தம் த்3ருஷ்ட்வேதி) q 3. "ராமஸ்து ஸீதயா ஸார்த்த4ம் விஜஹார ப3ஹூந்ருதூந் । மநஸ்வீ தத்3க3தஸ் தஸ்யா நித்யம் ஹ்ருதி3 ஸமர்ப்பித: ॥ தஸ்யாஶ்ச ராமோ த்3விகு3ணம் ஹ்ருத3யே பரிவர்த்ததே । அந்தர்ஜாதமபி வ்யக்தமாக்2யாதி ஹ்ருத3யம் ஹ்ருத3ா ॥" இத்யாதி3ஷூக்தாகார: பராம்ருஶ்யதே - தச்ச2ப்3தே3ந இத்யபி4ப்ராயேணாஹ (ப்ரணயத4ாரையில் இதி) யத்3 வா,

ஜீ—ஆக்கினன். g மால்-பெருமை. h இதின் தாத்பர்யம் (வடிவில் இத்யாதி3) i, i2 ஸங்க்2யாதாத்பர்யம் (ஸ்ரேயாம்ஸீத்யாதி3) j ஊட்டி - கழுத்து; j, k ஊட்டியாக நெரித்தான்-கழுத்துக்களைப் பிடித்து நெரித்தான். l (செம்பவளம் இத்யாதி3) சிவந்த பவளம் திரண்டாற்போலேயிருக்கிற திருப்பவளத்தையுடையவன் இதி வா, பவளத்திரள்போலே சிவந்த வாயையுடையவன் இதி வா ஶப்3த3ார்த்த2:. m, n, o "சிரீதரன்" என்றதுக்கு-வீரலக்ஷ்மியோடே நின்ற நிலையாதல், ஸாக்ஷாத் பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியாக விவக்ஷித்து 2. "ப4ர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே" இத்யாதி3ப் படியே பிராட்டி அணைக்கும்படியாக நின்ற நிலையாதல் என்று விவக்ஷித்து, அர்த்த2த்3வயத்தையும் க்ரமேணாஹ (இவ்விடை ஏழையும் இத்யாதி3 வாக்யத்3வயேந) o (ப4ர்த்தாரம் இத்யாதி3) இது நப்பின்னைப் பிராட்டி அணைத்ததுக்கும் உபலக்ஷணம். 2. "தம் த்3ருஷ்ட்வா ஶத்ருஹந்தாரம் மஹர்ஷீணும் ஸுக2ாவஹம் । ப3பூ4வ ஹ்ருஷ்டா வைதே3ஹீ ப4ர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே ॥" இத்யாரண்யகாண்டே3 த்ரிம்ஶே. q "தம்" என்றதுக்கு ப4ாவம் (ப்ரணய இத்யாதி3)

ப்ர— (நாலாம் பாட்டு) (வம்பவிழ் இத்யாதி3) (ஏழும்) i, 1. "श्रेयांसि बहुविघ्नानि भवन्ति महतामपि। अश्रेयसि प्रपन्ने तु क्वापि यान्ति विघातकाः॥"

ஈ—ஏழையும் வென்று வீரலக்ஷ்மியோடே நின்ற நிலை. o1. “भर्तारं परिषस्वजे”(ப4ர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே) என்று அவள் அணைக்கும்படியாக நின்ற நிலை. p1. “तं दृष्ट्वा” (தம் த்3ருஷ்ட்வா) q ப்ரணயத4ாரையில் q2 ரஸிகத்வமேயாயிற்று முன்புகண்டுபோந்தது. “அந்த போ4க3த்துக்கு விரோதி4களானவற்றைப் போக்கவல்லர்” என்று கண்டது இன்றாயிற்று. r வேட்டைக்குப் போனால், “இன்ன து3ஷ்டம்ருக3த்தைக் கொன்றார், இன்ன ராக்ஷஸனைக் கொன்றார்” என்று கூடப்போனவர்கள் சொல்லக்கேட்குமத்தனை முன்பு; அவ்வளவன்றிக்கே, கண்ணாலே கண்டது இன்றாயிற்று. 1. “शत्रुहन्तारम्” (ஶத்ருஹந்தாரம்) s தன் திருமேனியில் ஒரு s2 வாட்டம் வாராமே எதிரிகளை நோவுபடும்படியாக, s3 அம்போடே வெட்டோடே போகாமே

அ—(தம்-ஶத்ருஹந்தாரம் த்3ருஷ்ட்வா) அவரை ஶத்ருஹந்தாவாக இப்போது கண்டாளென்கையாலே, முன்பு வேறோராகாரத்தைக் கண்டாளென்னுமிடம் ப2லித்ததிறே; அத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரணயத4ாரையில் இத்யாதி3) q1.r தாடகாதாடகேய நிரஸநாதி3கம் ந ஜாநாதி கிம்? “ரஸிகத்வமேயாயிற்று முன்பு கண்டு போந்தது” இதி கத2முச்யதே? இத்யாஶங்காயாம், “த்3ருஷ்ட்வா” இதி பத3வாஸநாமாஹ (வேட்டைக்குப்போனால் இதி) s 2. “ஸர்வம் வாக்யம் ஸாவதா4ரணம்” இதி ந்யாயம் ஹ்ருதி3 நித4ாயாஹ (தன் திருமேனியில் இதி) 3. “ஜந ஸ்த2ாநஸ்தி2தா ராஜந் ப3ஹவோ ராக்ஷஸா ஹதா:| கூ3ரஶ்ச நிஹதஸ் ஸங்க்2யே கத2ஞ்சி த்3ஹமாக3த:||”—(கத2ஞ்சிதி3தி) ராக்ஷஸவேஷேண சாக3மநே ராமஶரா ஹிம்ஸந்த்யேவ; அத: ஸ்த்ர்யாதி3வேஷபரிக்3ரஹேணஹமாக3த இத்யபி4ப்ராய இத்யுக்தம் ஸ்த2லாந்தரே. s2 வாட்டம் வாராமே - நலிவு வாராமே என்றபடி. s யத்3வா, “ஶத்ரு” என்கிற மாத்ரத்திலே நோக்காக அருளிச்செய்கிறார் (தன் திருமேனியில் என்று தொடங்கி) s2 “ஹந்தாரம்” என்றதிலே நோக்காக அருளிச்செய்கிறார் (அம்போடே என்று தொடங்கி) s அத2வா, (தன் திருமேனியில்) ஶாதயிதா-ஶத்ரு:. விஶேஷணேऽபி தாத்பர்யாங்கீ3காரே-தஸ்யாபி ஹநநம் லப்4யதே; த4ர்மிணு ஸஹைவ ஹநநே தந்ந வக்தவ்யம்; உச்யதே ச தேந ஜாதீமோ த4ர்மிண: ப்ராகே3வ த4ர்மோ ஹத இதி; ஶாதயித்ருத்வம் முன்னே போயிற்று என்கையாலே - வாட்டமில்லாமை ஸித்3த4மிறே. t1. “ஶத்ருஹந்தாரம், மஹர்ஷீணாம் ஸுகா2வஹம்” இதி விஶேஷணத்3வயஞ்ச-பரிஷ்வங்கே3

ஜீ—தச்ச2ப்3த3ம்-4. “ராமஸ்து ஸீதயா ஸார்த்த4ம் விஜஹார ப3ஹூந் ருதூந்” இத்யாதி3களில் உக்தமான ஆகாரபராமர்ஶீத்யபி4ப்ராய:. இப்போது ஶத்ருஹந்தாவாகக் கண்டாளாகையாலே முன்பு ஆகாராந்தரம் கண்டிருப்பளென்னுமிடம் ஸித்3த4மிறே; தத3ாஹ (ப்ரணயேத்யாதி3) ஆதல். r “த்3ருஷ்ட்வா” என்றதுக்கு ப4ாவம் (வேட்டைக்கு இத்யாதி3) s2. “ஸர்வம் வாக்யம் ஸாவதா4ரணம்” இதி ந்யாயம் ஹ்ருதி3 நித4ாயாஹ (தன் திருமேனியில் ஒரு வாட்டம் வாராமே எதிரிகளை நோவுபடும்படி இதி) s2 வாட்டம் - நலிவு. s3 “ஹந்தாரம்” என்றதின் அர்த்த2ம் (அம்போடே இத்யாதி3) t ஶத்ருஹந்தாரம் இத்யாதி3விஶேஷணத்3வயம் - பரிஷ்வங்கே3

ப்ர—(ஸ்ரீதரன்) o 1. आरण्यकाण्डे त्रिंशे सर्गे खरदूषणादिविजयानन्तरे “ततो रामस्तु विजयी पूज्यमानो महर्षिभिः। प्रविवेशाश्रमपदं लक्ष्मणेनाभिवादितः॥ ३८½॥ तं दृष्ट्वा शत्रुहन्तारं महर्षीणां सुखावहम्। बभूव हृष्टा वैदेही भर्तारं परिषस्वजे॥ ३९½॥ मुदा परमया युक्ता दृष्ट्वा रक्षोगणान् हतान्। रामं चैवाव्यथं दृष्ट्वा तुतोष जनकात्मजा॥ ४०½॥”

ஈ—எதிரிகளை முதலற மாய்த்து வந்தவரை. 1."महर्षीणां सुखावहम्"(மஹர்ஷீணாம் ஸுக2ாவஹம்) t1 பா4ர்யைபக்கல் முகம்பெறுகைக்கு ப்ரஜையை எடுத்துக்கொண்டு போவாரைப்போலே, ரிஷிகளுக்கு விரோதி4களான ராக்ஷஸரைக்கொன்று, பிராட்டியை அணைக்கைக்கு அது t1 பச்சையாக வந்தார். u1. "बभूव"(ப3பூ4வ) u1 ராக்ஷஸருடைய க்ரௌர்யத்தையும், பெருமாள் ஸௌகுமார்யத்தையும் அநுஸந்தி4த்து, "என் புகுருகிறதோ" என்று "ஸத்தையில்லை" என்னும்படியிருந்தவள் u3 வெற்றியோடே கண்டு உளளானுள். 1. "हृष्टा" (ஹ்ருஷ்டா) v த4ர்மியுண்டானால் த4ர்மங்களுமுண்டாமிறே. 1. "वैदेही" (வைதே3ஹீ) w வீரவாசி அறியுங்குடியிலே பிறந்தவளென்னுதல்; w2 அன்றிக்கே "ஒரு வில்லை முறிக்க என்னைக்கொடுத்த எங்களையர், தனியே நின்று பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸரைக்கொன்ற வீரவாசியைக் கண்டாராகில் என்படுவரோ!" என்று அவரை நினைத்தாளாகவுமாம். 1."भर्तारम्" (ப4ர்த்தாரம்) x2. "दाराः पितृकृताः" (தா3ராஃ பித்ருக்ருதாஃ) போலே, "ஐயர் நீர் வார்த்துக்கொடுத்தவர்" என்று விரும்பிப்போந்தாள் முன்பு; x2 இப்போதாயிற்று x3 "ஆண்பிள்ளை" என்று அணைத்தது;

அ—ஹேதுக3ர்ப்ப4ம்; தத்ராபி ருஷீணாம் ஸுக2ாவஹத்வமேவ ப்ரத4ாநமிதி த3ர்ஶயதி (பா4ர்யை பக்கல் இதி) t2 பச்சை-உபஹாரம். u (ப3பூ4வ) "பூ4-ஸத்தாயாம்" இதி தா4த்வர்த்தே2 ஹ்ருத3யம். u3 வெற்றி-ஜயம். u2 இப்போது ஸத்தை பெற்றாள் என்கையாலே-முன்பு ஸத்தையின்றிக்கேயிருந்தமை ஸித்3த4ம். 1. "ஹ்ருஷ்டா ச-ப3பூ4வ" என்று இவர்க்கு விவக்ஷிதம். w2 அன்றிக்கே ஒரு வில்லை முறிக்க இதி, தத3ாநீம் விதே3ஹராஜஸ்மரணயோக3ாத்-1. "வைதே3ஹீ" இதி ப்ரயுக்தவாந் வால்மீகி: இதி பா4வ:. x,y க2ராதி3கள் நிரஸ்தரானமையைக் கண்டு தான் அணைகிறபோது ப4ர்த்ருத்வ ப்ரதிபத்தியோடே அணைத்தாள் என்கையாலே-இதுக்கு முன்பு ப4ர்த்ருத்வ ப்ரதிபத்தியில்லை என்று தோற்றிற்றிறே; அத்தை இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் (தா3ரா: பித்ருக்ருதா: என்று தொடங்கி - ஸ்த்ரியம் புருஷவிக்3ரஹம் என்றவளிறே என்னுமளவும்) x3 ஆண்பிள்ளை - பும்ஸ்த்வகார்யவாந். "ப்4ருஞ்-ப4ரணே" இதி தா4த்வர்த்த2: பர்யாப்த இதி இத3ாநீமேவ த்3ருஷ்டவதீதி பா4வ:. y இத: பூர்வம் ஏதத்3தா4த்வர்த்த2: பர்யாப்த இதி ந ஜாநாதி

ஸ்ரீ—ஹேதுக3ர்ப்ப4ம்; தத்ராபி, மஹர்ஷீணாம் ஸுக2ாவஹத்வமேவ ப்ரதா4னமிதி த3ர்ஶயதி (பா4ர்யைபக்கல் இத்யாதி3) t2 பச்சை-உபஹாரம். u ப3பூ4வ "பூ4-ஸத்தாயாம்" இதி தா4த்வர்த்தே2 ஹ்ருத3யம். u3 வெற்றி-ஜயம். u2 இப்போது ஸத்தை பெற்றாளென்கையாலே - முன்பு ஸத்தையின்றிக்கேயிருந்தமை ஸித்3த4ம்; அத்தை ஹேதுபூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார் (ராக்ஷஸருடைய இத்யாதி3) v த4ர்மி இதி) 1."ஹ்ருஷ்டா ச-ப3பூ4வ" என்று இவருக்கு விவக்ஷிதம், w,w2 விதே3ஹராஜகுலோத்3ப4வாத்3வா, தத3ாநீம் விதே3ஹராஜஸ்மரணயோக3ாத்3வா-வைதேஹீ இதி ப்ரயுக்தவாந் வால்மீகி: இதி பா4வ:. x2 "பி3ப4ர்த்தீதி-ப4ர்த்தா" என்றத்தைப்பற்ற (இப்போதாயிற்று இத்யாதி3) y முன்பு அணைக்கவில்லையோ? என்ன (ஸ்த்ரியம் இத்யாதி3) x3 ஆண் பிள்ளை-

ப்ர— x2. बालकाण्डे चरमसर्गे "रामस्तु सीतया सार्धं विजहार बहूनृतून्। मनस्वी तद्गतस्तस्या नित्यं हृदि समर्पितः ॥ २५॥ प्रिया तु सीता रामस्य दाराः पितृकृता इति। गुणाद्रूपगुणाच्चापि प्रीतिर्भूयो व्यवर्धत ॥ २६॥ तस्याश्च रामो द्विगुणं हृदये परिवर्तते। अन्तर्जातमपि व्यक्तमाख्याति हृदयं हृदा ॥ २७॥"

ஈ—y1. "स्त्रियं पुरुषविग्रहम्" (ஸ்த்ரியம் புருஷவிக்$_{3}$ரஹம்) என்றவனிறே. 2. "परिषस्वजे" (பரிஷஸ்வஜே) z யுத்$_{3}$த$_{4}$வடுவுள்ளவிடமெங்கும் திருமூலத்துடத்தாலே z$_{2}$ வேது கொண்டாள். அப்படியே அவளணைக்க நின்றபடி. (தொல்புகழ்) a ஸ்வரூபாநுப$_{3}$ந்தி$_{4}$யான a$_{2}$ப்ரணயித்வ கு$_{3}$ணத்தைப்பாடி. அந்தঃபுர பரிகரத்தில் b உள்ளாரைப் போலே; cA" மங்கையும் பல்லாண்டு" என்பர்களிறே. d (கும்பிடு இத்யாதி$_{3}$) d$_{2}$ வணங்குவது ஆடுவது. அஞ்ஜலியுடன் ஆடவுமாம். e (கோகுசட்டு) அடைவுகேடு f தலைமண்டையிட்டு. (உண்டு) அதுவே ஜீவநமாய். (உழலாதார்) இதுவே யாத்ரை

அ—கிம்2 இத்யத்ராஹ (ஸ்த்ரியமிதி) இதி ச வத$_{3}$ந்தி. y1. "கிம் த்வாமங்யத வைதே$_{3}$ஹ:" இத்யாதி$_{3}$. ஹே ராம - மிதி$_{2}$லாதி$_{4}$போ வைதே$_{3}$ஹோ மே பிதா ஜாமாதரம் த்வாம் புருஷவிக்$_{3}$ரஹம் ப்ராப்ய ஸ்தி$_{2}$தாம் ஸ்த்ரியமமங்யத கிம்? இத்யந்வய:; ந விசாரயேத் கிம்? இத்யர்த்த$_{2}$: லகார வ்யத்யய ஆர்ஷ: இதி வத$_{3}$ந்தி. z" பரித:" என்றதுக்கு வாஸனை (யுத்$_{3}$த$_{4}$வடு இத்யாதி$_{3}$) 3 "ஶீதகாலே ப$_{4}$வத்யுஷ்ணம் உஷ்ணகாலே ச ஶீதளம் | கூபோத$_{3}$கம் வடச்சா$_{2}$யா நாரீகுசயுக$_{3}$ம் தத$_{3}$ா ||" என்று கருத்து. m,a" சிரீதரன்" இத்யேதச்ச, "வம்பவிழ் கோதை பொருட்டா" இத்யாதி$_{3}$ ச பராம்ருஶந்நாஹ (ஸ்வரூபாநுப$_{3}$ந்தி$_{4}$யான இதி) a$_{2}$ (ப்ரணயித்வகு$_{3}$ணத்தை) காரணத்வாதி$_{3}$கள் இப்போது பாட்டுண்ண யோக்$_{3}$யமன்று என்று கருத்து. b,a$_{2}$ (உள்ளாரைப்போலே- ப்ரணயித்வகு$_{3}$ணத்தைப்பாடி) என்று அந்வயம். c அந்தঃபுரத்திலுள்ளார் அப்படி பாடினவிடமுண்டோ? என்ன (மங்கையும் இத்யாதி$_{3}$) யத்$_{3}$வா, அந்தঃபுரத்திலுள்ளாருடைய நாயிகா பக்ஷபாதத்தை முதலிக்கிறார் (மங்கையும் பல்லாண்டென்று) d,d$_{2}$ கும்பிடுகை-ஸாஷ்டாங்க$_{3}$ப்ரணாமோ வா கேவலாஞ்ஜலிமாத்ரம் வா இத்யர்த்த$_{2}$த்$_{3}$வயம். கும்பிடுவது - நட்டமிட்டாடுவது என்னுதல், கும்பிடுடனே நட்டமிட்டாடுவதென்னுதல் என்னவுமாம். நட்டம் = ந்ருத்யம். நட்டமிட்டாடி - கூத்தாடி என்றபடி. e கோகு-அடைவுகேடு. e,f உகட்டு - (தலைமண்டையிட்டு); அதிஶயித்து

ஜீ—பும்ஸ்த்வகார்யவாந். ப$_{3}$ாலகாண்டே$_{3}$ சரமஸர்க்கே$_{3}$, c$_{4}$ "ப்ரியா து ஸீதா ராமஸ்ய தா$_{3}$ரா: பித்ருக்ருதா இதி | கு$_{3}$ணாத்$_{3}$ருபகு$_{3}$ணாச்சாபி ப்ரீதிர்பூ$_{4}$யோ வ்யவர்த்த$_{4}$த ||". y அயோத்$_{4}$யாகாண்டே$_{3}$ த்ரிம்ஶே ராமம் ப்ரதி ஸீதா, 1. "கிம த்வாமங்யத வைதே$_{3}$ஹ: பிதா மே மிதி$_{2}$லாதி$_{4}$ப: | ராம ஜாமாதரம் ப்ராப்ய ஸ்தரியம் புருஷவிக்$_{3}$ரஹம் ||". z "பரிஷஸ்வஜே" என்றத்தைப்பற்ற (யுத்$_{3}$த$_{4}$வடு இத்யாதி$_{3}$) z$_{2}$ வேதுகொண்டாள் - காய்ச்சியொத்தினள். 3. "ஶீதகாலே ப$_{4}$வத்யுஷ்ணமுஷ்ணகாலே ச ஶீதளம | கூபோத$_{3}$கம் வடச்சா$_{2}$யா நாரீகுசயுக$_{3}$ம் தத$_{3}$ா ||" என்னக்கடவதிறே. a "சிரீதரன் தொல்புகழ் பாடி" என்று கூட்டி ப$_{4}$ாவம் (ஸ்வரூபாநுப$_{3}$ந்தீ$_{4}$த்யாதி$_{3}$) b,a$_{2}$ "உள்ளாரைப் போலே - ப்ரணயித்வகு$_{3}$ணத்தைப்பாடி" என்று அந்வயம். c அந்தঃபுர பரிகரத்திலுள்ளார் அப்படி பாடியாடினவிடமுண்டோ? என்ன (மங்கையும் இத்யாதி$_{3}$) d,d$_{2}$ கும்பிடுகை-ஸாஷ்டாங்க$_{3}$ ப்ரணாம:, கேவலாஞ்ஜலிமாத்ரம் வேத்யர்த்த$_{2}$த்$_{3}$வயம் (வணங்குவது இத்யாதி$_{3}$) கும்பிடுவது, நட்டமிட்டாடுவது என்னுதல்; கும்பிடுடனே நட்டமிட்டாடுவது என்னுதல் இத்யர்த்த$_{2}$த்$_{3}$வயம். நட்டம் - ந்ருத்த விஶேஷம். ந்ருத்த விஶேஷத்தையிட்டாடி - கூத்தாடி என்றபடி. e,f கோகு - அடைவுகேடு. உகட்டு - தலைமண்டையிட்டு; அதிஶயித்து இத்யர்த்த$_{2}$:. g கீழ்வாக்யவிவரணம்

ப்ர—y1. अयोध्याकाण्डे त्रिंशे सर्गे वनवासार्थं भर्तारं प्रति सीता—"सा तं उत्तमसंविग्ना सीता विपुलवक्षसम्। प्रणयाच्चाभिमानाच्च परिचिक्षेप राघवम्॥ २॥ किं त्वामन्यत वैदेहः पिता मे मिथिलाधिपः। राम जामातरं प्राप्य स्त्रियं पुरुषविग्रहम्॥ ३॥"

A திருப்பல்லாண்டு-2

5. சாது சனத்தை நலியுங் கஞ்சனைச் சாதிப்ப தற்கு
ஆதியஞ் சோதி யுருவை யங்குவைத் திங்குப் பிறந்த
வேத முதல்வனைப் பாடி வீதிகள் தோறுந்துள் ளாதார்
ஓதி புணர்ந்தவர் முன்னு லென்சவிப் பார்ம னிசரே.

ஈ—பாக நடத்தாதார். (தம்பிறப்பால் இத்யாதி2) கும்பிடு நட்டமிட்டாடிக் கோகுகட்டுண்டுழலுகிறவர்கள் நடுவே இவர்கள் பிறந்த இத்தால் தாங்கள் கொண்ட ப்ரயோஜநமென் ? g வைஷ்ணவர்கள் நடுவே இவர்கள் ஶரீரபரிக்3ரஹம் பண்ணிற்று என்ன ப்ரயோஜநத்துக்காக ? h "திருப்புன்னைக் கீழே ஒருவர் இருக்குமிடத்திலே நம்முதலிகள் பத்துப்பேர் கூட நெருக்கிக் கொண்டிருக்கச்செய்தே, க்3ராமணிகள், மயிரெழுந்த h_2 பிசல்களும் பெரிய வடிவுகளும் மேல்சுற்றின h_3 இரட்டைகளுமாய் இடையிலே புகுந்து நெருக்குமாபோலேகாண்" என்று பிள்ளைப்பிள்ளை. 4.

அ—என்றபடி. g கீழ்வாக்யவிவரணம் (வைஷ்ணவர்கள் இத்யாதி3) h அவிக்ருதராயிருக்குமவர்கள் வைஷ்ணவர்கள் நடுவே வந்தால் அவர்களுக்கு அஸஹ்யமாயிருக்கும் என்று விவக்ஷித்து. அதுக்கு ஆப்தஸம்வாத3ம் (திருப்புன்னை இத்யாதி3) h_2 பிசல்கள் - அம்ஸங்கள். h_3 இரட்டை-த்3விபடி. h யத்3வா, "சாது சனங்களிடை-தம் பிறப்பால் பயனென்னே" இதி ஸ்வரஸஸூசிதமர்த்த3ம் த்3ருஷ்டாந்தமுகே2ந த3ர்ஶயதி (திருப்புன்னை இதி) சாதுசனங்களிடை-வம்பவிழ் கோதை பொருட்டா இத்யாத்3யந்வய:. /"வம்பவிழ் கோதை - செவ்வியையுடைத்தாய் மலர்ந்த மாலையையுடையளான; கும்பிடுநட்டமிட்டாடி - தலைகீழாகக் கூத்தாடி; கோகுகட்டுண்டு-அக்ரமமாக ஆரவாரம்செய்து. 'கோகுகொட்டு' என்று பாட2மானபோது கோகுகொட்டுண்கை - ஆரவாரம் கொட்டுகை" என்று பன்னீராயிரத்திலே. 4.

ஜீ—(வைஷ்ணவர்கள் இத்யாதி3) h அவிக்ருதராயிருக்குமவர்கள் நடுவே வந்தால் அவர்களுக்கு அஸஹ்யமாயிருக்குமென்று விவக்ஷித்து; அதுக்கு ஆப்தஸம்வாத3ம் (திருப்புன்னை இத்யாதி3)-h_2 பிசல்-தோள். h_3 இரட்டை-த்3விபடி. வம்பவிழ் தொடங்கி, உழலாதார்-சாதுசனங்களிடையே-தம் பிறப்பால் பயனென்னே இத்யந்வய:. உழலாதார் - இதுவே யாத்ரையாய்த் திரியாதார். தம் பிறப்பாற் பயனென் - தங்கள் ஜன்மத்தால்கொண்ட ப்ரயோஜனமென் ? ஏகாரம் - பாத3பூரணார்த்த3ம். †. "ஶ்ரேயாம்ஸி ப3ஹூநி விக்3நாநி ப4வந்தி மஹதாமபி| அஶ்ரேயஸி ப்ரபந்நே து க்வாபி யாந்தி விக3தா: ||" 4.

ஆதே3— நாலாம் பாட்டு. பரிமளம் ப்ரவஹிக்கிற மாலையையுடைய மயிர்முடியையுடைய நப்பின்னையை லபி4க்கைக்காக, பெரிய ரிஷப4ங்கள் ஏழையும் ஒருகாலே ஊட்டியாக நெரித்த சிவந்த பவளத்திரள்போன்ற வாயையுடையனை வீரலக்ஷ்மியோடே நின்றவன் பரிஶுத்3த4மான புகழைப்பாடி, அஞ்ஜலியுடனாடி, அடைவுகேடு தலைமண்டையிட்டு, அதுவே ஜீவநமாய், இதுவே தே3ஹயாத்ரையாக நடத்தாதார் பிறந்த இத்தால் தாங்கள்கொண்ட ப்ரயோஜனமென் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நடுவே ? என்கிறார் "வம்பவிழ்" இத்யாதி3யால். 4.

† பக்கம் 318ல் உரையில் சிறிது வேறுபாடு உள்ளது.

ஆ— வ்யா:— (சாது) ஸர்வவேதங்களாலும் ஸர்வேச்வரத்வேந ப்ரதிபாத்யமானனு யிருந்துவைத்து ஆச்ரிதஜநவிரோதிகம்ஸாத்யஸுர நிரஸனார்த்தமாக ஸ்வாஸாதாரண திவ்யரூப விசிஷ்டனாய்க்கொண்டு இந்த லோகத்திலே மநுஷ்யனாய் வந்து பிறந்த மஹாகுணத்தையுடையனாயிருந்தவனைப் பாடி வீதிகள் தோறும் திரியாதார் எத்தனை யேனும் அறிவுடையாரேயாகிலும் அவர்களால் ஒரு ப்ரயோஜநமில்லை என்கிறார். 5.

ஒ— அவ:—அஞ்சாம் பாட்டில்—ஆச்ரிதவிரோதிநிரஸனார்த்தமாக ஸ்வாஸாதாரண திவ்யரூபவிசிஷ்டனாய்க்கொண்டு திருவவதாரம்பண்ணின குணத்தைக் கேட்டால் அவிக்ருதராயிருக்குமவர்கள் வஸ்துபூதரன்று என்கிறார்.

வ்யா:— (ஆதியென்று தொடங்கி) நித்யமாய், அப்ராக்ருததேஜோரூபமான திருவுடம்பை அங்கிருந்தபடியே வைத்துக்கொண்டு இங்கே வந்து பிறப்பதும் செய்து இப்படி வேதப்ரதிபாத்யனானவனை. (ஓதியுணர்ந்தவர்முன்னா) ஓதியுணர்ந்து வைத்து ஜ்ஞானபலமில்லாமையாலே அவர்கள் நித்யரில் ப்ரதமபாவிகள் என்று கருத்து. (என் சவிப்பார் மனிசரே) எத்தை ஜபிப்பது? அவர்கள் சேதநரோ? 5.

ப— 5. அவ:—அநந்தரம், ஆச்ரிதவிரோதிநிரஸனார்த்தமாகிற அவதாரத்துக்கு ஈடுபடாதார் என்ன ஜபாதிகள் பண்ணுவது? என்கிறார்.

சாதுசனத்தை—ஸாத்விக ஜனமான தேவகீ வஸுதேவாதிகளை, நலியும்—நலியும், கஞ்சனை—கம்ஸனை, சாதிப்பதற்கு—நியமிக்கைக்காக, ஆதி—ப்ரதானமாய், அம்—அப்ராக்ருதமான, சோதி—திவ்யதேஜஸ்ஸையுடைய, உருவை—விக்ரஹத்தை, அங்கு—பரமபதத்தில், (வைத்து)—வைத்த கணக்கிலே, இங்கு வைத்து—இவ்விடத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, பிறந்த—பிறந்தவனாய், வேதம் முதல்வனை—[1. "அஜாயமாந:" இத்யாதியாலே] வேதப்ரதிபாத்யமான அவதார வைலக்ஷண்யத்தையுடையனான ப்ரதானபூதனை, பாடி —(இவ்வைலக்ஷண்யத்தைப்)பாடி, வீதிகள்தோறும்—எல்லா வீதியிலும், துள்ளாதார்—ஆடாதார், ஓதி—சாஸ்த்ராப்யாஸயுக்தரான, உணர்ந்தவர் — ஜ்ஞானாதிகர், முன்னா — ஸந்நிதியிலே, மனிசர்—மநுஷ்யரைப்போலே, என்—என்ன, சவிப்பார்—ஜபம்பண்ணுவது?

மநுஷ்யருமல்லர், ஜபமும் நிரர்த்தகம் என்று கருத்து. 5.

இ— அஞ்சாம் பாட்டில் — ஆச்ரிதவிரோதிநிரஸனார்த்தமாக திவ்யமங்கள விக்ரஹவிசிஷ்டனாய்க்கொண்டு திருவவதாரம் பண்ணின குணத்தை அநுஸந்தித்தால் அவிக்ருதராயிருக்குமவர்கள் அவஸ்துக்கள் என்கிறார்.

வ்யா:— (சாதுசனத்தை நலியும்) ஸாதுஜநமென்று நினைக்கிறது—ஸ்ரீவஸுதேவரையும் தேவகி முதலானாரையும். தான் அவதரிக்க நினைத்த ஸ்தலத்திலே நலிந்து, நெடுநாள் சிறை வைத்துப்போந்த கம்ஸனை நிரஸிக்கைக்

இ—காக. **(ஆதி இத்யாதி3)** நித்யமாய் அப்ராக்ருததேஜோரூபமான தி3வ்யவிக்3ரஹத்தை அங்கிருக்கிறபடியே தன் பக்கலிலே வைத்துக்கொண்டு இங்கே பிறந்த. **(வேதமுதல்வனை)** இப்படி வேத3ப்ரதிபாத்3யனானவனை. **1. "अजायमानो बहुधा विजायते" (அஜாயமாநோ ப3ஹுதா4 விஜாயதே) 2. "प्रकृतिं स्वामधिष्ठाय सम्भवामि" (ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதி4ஷ்டா2ய ஸம்ப4வாமி) 3. "न तस्य प्राकृता मूर्तिः" (ந தஸ்ய ப்ராக்ருதா மூர்த்தி:).** **(பாடி)** அவதரித்த ப்ரகாரத்தை ப்ரீதிப்ரேரிதராய்ச் சொல்லி. **4. "तस्य धीराः परिजानन्ति योनिम्" (தஸ்ய தீ4ரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்)** A "பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும்". **(வீதிகள் இத்யாதி3)** ஓரளவில் நில்லாதே நெடுந்தெருவோடு குறுந்தெருவோடு வாசியற ஆடாதார். மிளகாழ்வான் வார்த்தை. **(ஓதியுணர்ந்தவர் முன்னு)** பரபரக்கற்ற அறிவுடையவராகத் தங்களை நினைத்திருக்குமவர்கள் ஜ்ஞானப2லமில்லாமையாலே நிந்த்3யரில் ப்ரத2மப4ாவிகள் என்கை. **5. "विदुषोऽतिक्रमे दण्डभूयस्त्वम्" (விது3ஷோऽதிக்ரமே த3ண்ட3பூ4யஸ்த்வம்). (எண்ணவிப்பார்)** எத்தை ஜபிப்பது? **(மனிசரே)** ஶாஸ்த்ராதி4கா ரிகளுமல்லர். ஜப்யனை அறியாமையாலே ஜபமும் நிஷ்ப2லம். ஶாஸ்த்ரப்ரதிபாத்3யனை அறியாமையாலே ஶாஸ்த்ராதி4காரிஜந்மமும் அஸத்ஸமம். B"ஆன்விடையேழன் றடர்த்தாற்காளானாரல்லாதார் மானிடவரல்லரென்று என்மனத்தே வைத்தேனே." 5.

ஈ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டு. a ஆஶ்ரிதவிரோதி4நிரஸனார்த்த2மாக அஸாத4ாரண தி3வ்யரூபவிஶிஷ்டனாய்க்கொண்டு திருவவதாரம்பண்ணின கு3ணத்தை அநுஸந்தி4த்தால் விக்ருதராகாதார் அவஸ்துக்கள் என்கிறார்.

வ்யா:—b (சாதுசனத்தை நலியும்) **ஸாது4ஜனமென்றது-ஶ்ரீவஸுதே3வரையும் தே3வகியாரையும். c 6. "पितरं रोचयामास" (பிதரம் ரோசயாமாஸ) என்று தான்**

அ— அஞ்சாம் பாட்டு. (சாது சனத்தை இத்யாதி3) a"கஞ்சனைச் சாதிப்பதற்கு ஆதியஞ்சோதியுருவை அங்குவைத்து இங்குப்பிறந்த வேதமுதல்வனைப்பாடி, துள்ளாதார், மனிசரே" என்ற பத3ங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (ஆஶ்ரிதவிரோதி4 இத்யாதி3) b,c"சாது சனத்தை நலியும்" இத்யேதத் - கம்ஸநிரஸநஹேதுக3ர்ப்ப4விஶேஷணம் இதி ஹ்ருதி3 நித4ாய தஸ்ய ஹேதுத்வமேவ ஸ்பஷ்டயதி (பிதரம் ரோசயாமாஸ இதி) b ஸாது4த்வம்-ப4க3வத3பி4மான

ஜீ— அஞ்சாம் பாட்டு. (சாது இத்யாதி3) a"கஞ்சனைச் சாதிப்பதற்கு ஆதியஞ்சோதியுருவை அங்குவைத்து இங்குப்பிறந்த, பாடி, துள்ளாதார் - மனிசரே" என்ற பத3ங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (ஆஶ்ரித இத்யாதி3) b,c அப்படி சாதுசனத்தை நலிந்தானோ? என்ன (பிதரம் இத்யாதி3) பா3லகாண்டே3 பஞ்சத3ஶே, 6. **"பத்3மபத்ரவிஶாலாக்ஷ: க்ருத்வாத்மாநம் சதுர்வித4ம் | பிதரம் ரோசயாமாஸ ததா3 த3ஶரத2ம் ந்ருபம் ||".** bஸாது4த்வம்-ப4க3வத3பி4மான

ப்ர—**(சாதுசனத்தை இத்யாதி3)** c 6. **बालकाण्डे पञ्चदशे अवतारार्थं देवैरभिष्टुतस्सर्वेश्वरः— "एवं दत्वा वरं देवो देवानां विष्णुरात्मवान्। मानुषे चिन्तयामास जन्मभूमिमथात्मनः ॥ २९ ॥ पद्मपत्रविशालाक्षः कृत्वात्मानं चतुर्विधम्। पितरं रोचयामास तदा दशरथं नृपम् ॥ ३० ॥"**

A 5-10-1. B பெரியதிரு 11-7-9.

ஈ—அவதரிக்க நினைத்த விஷயத்தையிறே அவன் நலிந்து நெடுநாள் சிறையிட்டு வைத்தது. d1.“परित्राणाय साधूनाम्” (பரித்ராணாய ஸாதூ$_4$நாம்) இத்யாதி$_3$. கம்ஸனை d$_2$ஸாதி$_4$க்கைக்காக. d$_3$(ஆதியஞ்சோதியுருவை) e இவ்வருகுண்டான கார்யவர்க்க$_3$த்துக்கெல்லாம் மூத்தாய், ஜ்ஞாநாதி$_3$கு$_3$ணங்களுக்கு ப்ரகாசகமாய், “கு$_3$ண ஸமுத$_3$ாயமே விக்$_3$ரஹம்” என்று ப்$_4$ரமிப்பார்க்கும் ப்$_4$ரமிக்கலாம்படியிறே திருமேனி தான் இருப்பது. f (அங்குவைத்து இங்குப் பிறந்த) அங்கிருந்தபடியே வைத்துக் கொண்டு இங்கே வந்து பிறந்த. g2.“प्रकृतिं स्वामधिष्ठाय”(ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதி$_4$ஷ்ட$_2$ாய). h நித்யஸூரிகள் அநுப$_4$விக்கிற h$_2$படியே லீலாவிபூ$_4$தியிலுள்ளாரும் அநுப$_4$விக்கும்படியாகவிறே அவதரித்தது. i படியென்று திருமேனிக்குப்பேர். j A“படிகண்டறிதியே”

அ—விஷயத்வம். c “ரோசயாமாஸ” என்றது - என்னுற்போலே என்றபடி. d “சாதுசனத்தை நலியும் கஞ்சனைச் சாதிப்பதற்கு” என்றத்தால் சொன்ன ஸாது$_4$பரித்ராணத்துக்கும், துஷ்க்ருத்$_3$ விநாசத்துக்கும் ப்ரமாணம் (பரித்ராணாயேத்யாதி$_3$) பூர்வார்த்த$_4$மெல்லாம் விவக்ஷிதம். அத்ர-ஸாது$_4$பரித்ராணமேவ உத்$_3$தே$_3$ச்யம், து$_3$ஷ்க்ருத்$_3$விநாசநமாநுஷங்கி$_3$கம்; ஸாது$_4$பரித்ராணஸ்ய ப்ரத$_2$மோபாத்தத்வாத் - ததே$_3$வ அவதாரஸ்ய முக்$_2$யப்ரயோஜநம் இதி ஸூச்யதே. e (இவ்வருகுண்டான கார்யவர்க்க$_3$த்துக்கு இதி) அஸ்த்ரபூ$_4$ஷணாத்$_4$யாயோக்தப்ரகாரோ விவக்ஷித:. யத்$_3$வா, 3.“ப்$_3$ராஹ்மணோऽஸ்ய முக$_2$மாஸீத் ப$_3$ாஹூ ராஜந்ய: க்ருத: । ஊரூ தத$_3$ஸ்ய யத்$_3$வைச்ய: பத்$_3$ப்$_4$யாம் சூத்$_3$ரோ அஜாயத । நாப்$_4$யா ஆஸீத$_3$ந்தரிக்ஷம் ।” இத்யாதி$_3$ ப்ரக்ரியயோச்யதே வா. f அங்குண்டான ஆதியஞ்சோதியுருவை வைத்துக்கொண்டு இங்கே பிறந்த இத்யந்வய:. ஆதி - அவதாரவிக்$_3$ரஹங்களுக்கு ஆதி என்றபடி என்றுமாம். 4. “ஸமஸ்தசக்திரூபாணி தத் கரோதி ஜநேச்வர” என்றதிறே. g அப்ராக்ருத தி$_3$வ்யமங்க$_3$ள விக்$_3$ரஹேணைவ ஸஹாவதரதி இத்யத்ர ப்ரமாணம் (ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதி$_4$ஷ்ட$_2$ாய இதி) ஸ்வாம் ப்ரக்ருதிமதி$_4$ஷ்ட$_2$ாய என்றதுக்கு ஸ்வாஸாத$_4$ாரண விக்$_3$ரஹயுக்தனாய்க்கொண்டு என்னுதல், அஜஹத்ஸ்வப$_4$ாவனாய்க்கொண்டு என்னுதல். h எடுத்த ப்ரமாணத்துக்கு அர்த்த$_2$ம் (நித்யஸூரிகள் இத்யாதி$_3$) யத்$_3$வா, ரஸோக்திமாஹ (நித்யஸூரிகள் அநுப$_4$விக்கிறபடியே இதி) i ஸ்வப$_4$ாவார்த்த$_2$ம் த$_3$ர்சயதி

ஜீ—விஷயத்வம். d“சாதுசனத்தை நலியும்” இத்யாதி$_3$யாற்சொன்ன ஸாது$_4$பரித்ராணத்துக்கும் து$_3$ஷ்க்ருத்$_3$விநாசத்துக்கும் ப்ரமாணம் (பரித்ராணாய இத்யாதி$_3$) கீ$_3$தாஸு சதுர்த்தே$_2$. பூர்வமேவ லிகி$_2$தம். d$_2$ சாதிப்பதற்கு-நிரஸிக்கைக்காக. e (இவ்வருகுண்டான இதி) அஸ்த்ர பூ$_4$ஷணாத்$_4$யாயோக்தப்ரகாரோऽத்ர விவக்ஷித:. d$_3$,f “அங்குத்தையில் - ஆதியஞ்சோதியுருவை - வைத்துக்கொண்டு - இங்கே வந்து பிறந்த” என்று அந்வயம்; பரமபத$_3$த்திலேயிருக்கிற, ஸர்வகாரணமாய் அப்ராக்ருத தேஜோமயமான விக்$_3$ரஹத்தை, பரமபத$_3$த்தில் இருந்தபடியே தன்பக்கலிலே வைத்துக்கொண்டு இங்கே வந்து பிறந்த என்று சப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ம். g அப்ராக்ருத தி$_3$வ்யவிக்$_3$ரஹத்தோடே அவதரித்தான் என்னுமிடத்தில் ப்ரமாணம் (ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாம் இத்யாதி$_3$) 2. “ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதி$_4$ஷ்ட$_2$ாய ஸம்ப$_4$வாம்யாத்மமாயயா”. இத$_3$மபி லிகி$_2$தம். ப்ரக்ருதி: - அப்ராக்ருதஸ்வப$_4$ாவ:; அஜஹத்ஸ்வப$_4$ாவனாய்க்கொண்டு இத்யர்த்த$_2$:. h எடுத்த ப்ரமாணத்துக்கு ப$_4$ாவம் (நித்யஸூரிகள் இத்யாதி$_3$) h$_2$ படி-விக்$_3$ரஹமும், ப்ரகாரமும். i ஸ்வ

ப்ர—d 1. भगवद्गीतासु चतुर्थे जन्मनः प्रयोजनमाह—“परित्राणाय साधूनां विनाशाय च दुष्कृताम्। धर्मसंस्थापनार्थाय सम्भवामि युगे युगे ॥ ८॥

g 2. तत्रैव चतुर्थे—“अजोऽपि सन्नव्ययात्मा भूतानामीश्वरोऽपि सन्। प्रकृतिं स्वामधिष्ठाय संभवाम्यात्ममायया॥ ६॥”

A முதல்திருவ 85.

ஈ—என்றும், l_2A"செவ்விப்படிக்கோலம்" என்றும் அருளிச்செய்துவைத்தார்களிறே. k"பலபடிகளாலும் இவர்களை நாம் ரக்ஷிக்கவேணும்"என்று அவன் அவதரித்தால், ஒருபடியாலும் திருந்தாதபடியிறே k_2இவர்கள் படியிருப்பது. l1. "अजायमानो बहुधा विजायते" (அஜாயமாநோ ப₃ஹுதா₄ விஜாயதே), m2. "न भूतसंघसंस्थानो देहोऽस्य परमात्मनः" (ந பூ₄தஸங்க₄ஸம்ஸ்தா₂நோ தே₃ஹோऽஸ்ய பரமாத்மந:), n3. "न तस्य प्राकृता मूर्तिः" (ந தஸ்ய ப்ராக்ருதா மூர்த்தி:), o4. "कल्पे कल्पे जायमानः स्वमूर्त्या" (கல்பே கல்பே ஜாயமாந: ஸ்வமூர்த்யா) pB"முன்னை வண்ணம் பாலின் வண்ணம் முழுதும் நிலைநின்ற, பின்னை வண்ணம் கொண்டல் வண்ணம்" என்றும், qC "பாலினீர்மை செம்பொனீர்மை பாசியின் பசும்புறம், போலுநீர்மை பொற்புடைத் தடத்து வண்டு விண்டுலாம், நீலநீர்மை" என்றும் சொல்லுகிறபடியே rபலபடிகளாலேயிறே திருவவதரிப்பது. பல

அ—(படியென்று இதி) j"படி" இத்யஸ்ய ஶரீரவாசகத்வே ப்ரமாணே சாஹ (படிகண்டு இத்யாதி₃) முதல்திருவந்தாதி; இரண்டாம் திருவந்தாதியும். k"வேதமுதல்வனை" இதி பத₃ஸாஹசர்யாத், க்ருஷ்ணாவதாராபி₄தா₄நம் - அவதாராந்தரஸ்யாபி உபலக்ஷணம் இத்யபி₄ப்ராயேண ரஸோக்தி மாஹ (பலபடிகளாலும் இதி) k_2 இவர்கள் படி என்றது-இவர்கள் ஸ்வபா₄வம் என்றபடி. l பலபடியாலும் அவதரிக்குமோ? என்ன (அஜாயமான இத்யாதி₃) m,n,o அப்ராக்ருத விக்₃ரஹயுக்தனாய் அவதரிக்கும் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணாந்தரங்கள் (ந பூ₄தஸங்க₄ இத்யாதி₃) p,q பலபடியாலும் அவதரிக்கும் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணாந்தரங்கள் (முன்னை வண்ணம் இத்யாதி₃) p முன்னை வண்ணம் பாலின் வண்ணம் என்றது - க்ருதயுக₃த்தில் நிறம் வெளுத்திருக்கும் என்றபடி. நிலைநின்ற பின்னை வண்ணம் - முழுதும் - கொண்டல் வண்ணம். q "பாலினீர்மை" என்கிற பாட்டுக்கு-யுக₃க்ரமத்திலே வர்ணபே₄த₃ம் கண்டுகொள்வது. r பலபடிகளாலேயிறே என்றது-

ஜீ—பா₄வார்த்த₂ம் த₃ர்ஶயதி (படியென்று இத்யாதி₃) j "படி" என்றதுக்கு-விக்₃ரஹவாசகத்வே ப்ரமாணத்₃வயம் (படிகண்டு இத்யாதி₃) முதல்திருவந்தாதி. திருமேனியைக் கண்டறிதியே இத்யர்த்த₂:. l_2 (செவ்வி இத்யாதி₃) இரண்டாம் திருவந்தாதி. செவ்வியையுடைய வடிவின் அழகைக்கண்டு பிரியாள் இத்யர்த்த₂:. k க்ருஷ்ணாவதாரம் அவதாராந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் இத்யபி₄ப்ராயேண ரஸோக்தி (பலபடிகளாலும் இத்யாதி₃) k_2 இவர்கள்படி-இவர்கள் ஸ்வபா₄வம். l பலபடிகளாலே அவதரிக்குமோ? என்ன (அஜாயமான இத்யாதி₃) ஶ்ருதி:. m,n,o அப்ராக்ருத விக்₃ரஹத்தோடே அவதரிக்கும் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணாந்தரங்கள் (ந பூ₄த இத்யாதி₃) p,q பலபடிகளாலும் அவதரிக்கும் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணாந்தரங்கள் (முன்னை வண்ணம் இத்யாதி₃) p முன்னை வண்ணம் பாலின் வண்ணமென்றது - க்ருதயுக₃த்தில் நிறம் வெளுத்திருக்கும் என்றபடி. "நிலைநின்ற பின்னை வண்ணம்-முழுதும்-கொண்டல் வண்ணம்" q"பாலினீர்மை" என்ற பாட்டுக்கு-யுக₃க்ரமத்திலே வர்ணபே₄த₃ம் கண்டுகொள்வது. r பலபடிகளாலே

ப்ர— l1. उत्तरनारायणे—"अजायमानो बहुधा विजायते। तस्य धीराः परिजानन्ति योनिम्।" n3. महाभारते, "न तस्य प्राकृता मूर्तिः मांसमेदोऽस्थिसंभवा।" m2. तत्रैव, "न भूतसंघसंस्थानो देहोऽस्य परमात्मनः।" o4. मौसलपर्वणि, "दिव्यं स्थानमजरञ्चाप्रमेयं दुर्विज्ञेयञ्चागमैर्गम्यमाद्यम्। गच्छ प्रभो रक्ष चास्मान् प्रपन्नान्। कल्पे कल्पे जायमानस्स्वमूर्त्या॥"

A இர-திருவ 82. B பெரியதிரு 4-9-8. C திருச்சந்த 44.

ஈ—விக்₃ரஹங்களாலே என்றபடி. s இப்படி பிறவாநின்றுலும், s₂1. "नैष गर्भत्वमापेदे न योन्यामवसत्प्रभुः" (நைஷ க₃ர்ப்ப₄த்வமாபேதே₃ ந யோந்யாமவஸத் ப்ரபு₄:) என்கிற படியே க₃ர்ப்ப₄த்தில் அந்வயமில்லே. t இதுதான் கூடுமோ? என்னவொண்ணுதிறே; t₂ இக்ஷ்வாகு வம்ஶத்திலே "யுவநாஶ்வன்" என்பானொருவன் மந்த்ரபூதமான ஜலத்தைப் பானம்பண்ண, அவன் வயிற்றிலே க₃ர்ப்ப₄முண்டாயிற்றிறே ஒரு ஶக்தி விஶேஷத்தாலே; மிது₂னமாய் ஸம்ஸர்க்கி₃த்துப் பிறந்தமையில்லேயிறே அங்கு, அப்ப டியே இங்கும் ஸர்வஶக்தியோக₃த்தாலே இவ்வர்த்த₂ம் உபபன்னமாகத் தட்டில்லேயிறே. u இதில் ப்ரமாணம் 2."अजायमानः"(அஜாயமாநः) என்ற ஶ்ருதியிறே; அத்தைச்சொல்லு கிறுர்—v (வேதமுதல்வனே என்று) w வேதை₃கஸமதி₄க₃ம்யனேப் பாடி. x வேத₃ங்க ளாலே முதல்வனுக ப்ரதிபாதி₃க்கப்பட்டவனேப் பாடி. yA பிறந்தவாறு y₂ எத்திறம்

அ—சாடு. s பிறவி க₃ர்ப்ப₄ஸம்ப₃ந்த₄நிப₃ந்த₄நமாயிருக்க,அங்குவைத்து இங்குப் பிறக்கக்கூடுமோ? என்ன (இப்படி பிறவாநின்றுலும் இத்யாதி₃) 1."ந யோந்யாமவஸத்" என்றது-க₃ர்ப்ப₄ஜந்மாதி₃ ஹேதுகமான து₃:க்க₂ாத்₃யநுப₄வமில்லே என்றபடி. t பிறக்கச்செய்தே, க₃ர்ப்ப₄த்தில் அந்வய மில்லே என்னுமது கூடுமோ? என்கிற ஶங்கையிலே ஸர்வஶக்தியாகையாலே அது உபபன்னமென்று உத₃ாஹரணம் அருளிச்செய்வாராக, அப்படி சொல்லவொண்ணுதிறே என்கிறுர் (இதுதான் இத்யாதி₃) u (இதில் ப்ரமாணம் என்றது) பிறக்கச்செய்தே க₃ர்ப்ப₄ஸம்ப₃ந்த₄மில்லேயென்றதுக்கு ப்ரமாணம் என்றபடி. இதில் ப்ரமாணம் என்றது - பிறந்ததுக்கு ப்ரமாணம் என்னவுமாம். இதில் இத்யாதி₃ வாக்யம்-மேலில் பத₃த்துக்கு அவதாரிகை. v,w"வேதமுதல்வன்" என்றதுக்கு- வேத₃த்தைக் காரணமாகவுடையவன் என்னுதல்; இத்தையருளிச்செய்கிறுர் (வேதை₃கஸமதி₄ க₃ம்யனேப்பாடி) என்று. வேதை₃கஸமதி₄க₃ம்யன்-வேத₃த்தை முதலாகவுடையவன்; 3. "ஶாஸ்த்ர யோநித்வாத்" என்னுமாபோலே வேத₃ம் ஜ்ஞாபகஹேதுவாகவுடையவன் என்றபடி. x அர்த் த₂ாந்தரம் (வேத₃ங்களாலே இத்யாதி₃) முந்தினயோஜனே - / அவதாரிகையோடே சேர்ந்தது. y "பிறந்த வேதமுதல்வனேப்பாடி" இதி ஸமுச்சித்ய ப₄ாவமாஹ (பிறந்தவாறு எத்திறம் இதி)

ஜீ—யிறே என்றது-சாடு. s பிறந்தால் க₃ர்ப்ப₄ஸம்ப₃ந்த₄நிப₃ந்த₄நமான ஶுக்லஶோணிதபரிணமம் உண்டாயிராதோ? "அங்குவைத்து இங்குப் பிறந்த" என்னக்கூடுமோ? என்ன (இப்படி பிறவாநின்றுலும் இத்யாதி₃) s₂1. "க₃ர்ப்ப₄த்வம்"என்று-க₃ர்ப்ப₄வாஸப்ரயுக்தமான தே₃ஹாஷத்தைச் சொல்லுகிறது. 1. "யோந்யாம் நாவஸத்" என்று-யோநிநிஷ்க்ரமண ப்ரயுக்த தே₃ஹாஷமில்லே என்றபடி. t இதுதான்-க₃ர்ப்ப₄த்தில் அந்வயமில்லாமைதான். t₂ இது உபபந்நம் என்னுமதுக்கு உத₃ாஹரணம் (இக்ஷ்வாகு இத்யாதி₃) u மேலுக்கு அவதாரிகை (இதில் ப்ரமாணம் இத்யாதி₃) இதில்-க₃ர்ப்ப₄ஸம்ப₃ந்த₄மில்லே என்னுமதில். v,w வேத₃த்தை, முதலாக-ஜ்ஞாபக ஹேதுவாக வுடையவனே என்று விவக்ஷித்து அர்த்த₂ம் (வேதை₃க இத்யாதி₃) x அர்த்த₂ாந்தரம் (வேத₃ங்களாலே இத்யாதி₃) y பிறந்த வேதமுதல்வனேப் பாடுகிறதேன், வளர்ந்த ப்ரகாரம்

ப்ர—s₂1. महाभारते,—"अनुग्रहार्थं लोकानां विष्णुर्लोकनमस्कृतः। वसुदेवात्तु देवक्यां प्रादुर्भूतो महायशाः॥ पुरुषस्स विभुः कर्ता सर्वलोकपितामहः। धर्मसंस्थापनार्थाय प्रजज्ञेऽन्धकवृष्णिषु॥ स एव भूतं भव्यं च भविष्यच्च परंतप!। प्रादुर्भवति लोकानां पालनार्थं स्वलीलया॥ नैष गर्भत्वमापेदे न योन्यामवसत्प्रभुः॥"

ப-42 A 5-10-1. / அவதாரிகை—"வேதமுதல்வனே"எனும் பத₃த்தின் அவதாரிகையான u வாக்யம்.

ஈ—என்று, வளர்ந்தவாற்றில் போகமாட்டாதேயிறே இருப்பது. y3 எத்திறம் என்றால், பின்னையும் எத்திறம் என்னுமித்தனை; z1. "तस्य धीराः परिजानन्ति योनिम्" (தஸ்ய தீ4ரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்) என்கிறபடியே-அத்தைச் a சுற்றும் சுற்றும் வாராநிற்கு

அ—z,a தீ4ரா:, தஸ்ய - ஸர்வேஶ்வரஸ்ய, யோநிம் - அவதாரம், பரிஜாநந்தி - பரிதோ ஜாநந்தீத்யர்த்த2ம் ஶ்ருதி2 நித4ர்ஶயாஹ (சுற்றும் சுற்றும் இத்யாதி3) அதாவது - அவ்வருகே போகமாட்டாதே இதிலே ஈடுபட்டிருப்பர் என்றபடி. b,c ஏவம் அநுவிதி2 ஸஸம்ப்4ரமந்ருத்தகரணே "ப்4ராந்தோSயம்" இதி லௌகிகா ந நிந்த3ந்தி கிம்? இத்யத்ராஹ (மிளகாழ்வான் வார்த்தையை இதி) மிளகாழ்வான், "ராஜா க்3ராமம் வைக்கிறான்" என்று கேட்டு, அங்கேபோய் "எனக்கும் ஒரு ப4ாக3ம் தரவேணும்" என்று கேட்க, ராஜாவும் "உமக்குப் பங்கில்லை" என்றான்; "அது ஏன், எனக்கு வேத3ஶாஸ்த்ராதி3கள் வாராதென்றோ? அத்தை வேணுமாகில் பரீக்ஷித்துக் கொள்ளும்" என்ன, ராஜாவும், "உமக்கு ஒரு குறைகளுமில்லை, நீர் ஆந்தராளிகராகையாலே உமக்குப் பங்கில்லை" என்றான்; அப்போது மிளகாழ்வான், "நம்முடைய நெஞ்சால் வைஷ்ணவத்வமில்லையேயாகிலும், பராபி4ப்ராயத்தாலேயாகிலும் நமக்கு வைஷ்ணவத்வமுண்டாயிற்றே" என்று புடவை முடிந்தேறிட்டுக் கூத்தாடினான்; ஆகையால் லௌகிகர்களுடைய உபேக்ஷைதானே பூ4ஷணங்களாய்விடும் இதி ப4ாவ:, A "உலகர் பழி தூற்றில் துதியாகும் தூற்றாதவரிவரைப் போற்றிலது புன்மையேயாம்" இதி ஹ்யுச்யதே; 2. "ந்யாஸவித்3யைகநிஷ்டா2நாம் வைஷ்ணவாநாம் விஶேஷத: | ப்ராக்ருதாபி4ஷ்டுதிர்நிந்தா3 நிந்தா3 ஸ்துதிரிதீரிதா ||" என்னக்கடவதிறே. அன்றிக்கே, இதுக்கு இங்ஙனேயும் ஸங்க3தியாகவுமாம்; அதாவது - "வைஷ்ணவன்" என்று சொன்ன ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4மாத்ரமே புடவையெறிந்து கூத்தாடினபடி பண்ணினால், ப4க3வத்3வைப4வமநுஸந்தி4த்தால் ஈடுபட்டு ஆடுகை பாடுகையாம்படி சொல்லவேண்டாவிறே; அப்படியே துள்ளாதார் என்றபடி. y யத்3வா, முந்தின அர்த்த2த்தைக் கடாக்ஷித்துக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (பிறந்தவாறென்று தொடங்கி) அவதாரத்தை அநுஸந்தி4த்தால் ஆழ்வார் படும் பாடல்ல காணும் வேத3ம் படும் பாடு; ஆழ்வார், B "பிறந்தவாறு" என்றால், B "வளர்ந்தவாறு" என்பர்; வேத3ம், 1. "அஜாயமானோ ப3ஹுதா4 விஜாயதே"—'இது எத்திறம்' என்று, பின்னையும் வளர்ந்தவாற்றில் போகமாட்டாமல், 1. "தஸ்ய தீ4ரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்" என்று - பிறந்தவாறுதன்னையே சொல்லி "எத்திறம்" என்றுநிற்கும் என்கிறார் (பிறந்தவாறென்று தொடங்கி) y3 (எத்திறமென்றால்)-1. "அஜாயமானோ ப3ஹுதா4 விஜாயதே" என்று எத்திறமென்றால் என்றபடி. a இந்த வாக்யத்தையும் க்ஷேபித்து (சுற்றும் சுற்றும் வாராநிற்குமித்தனை) என்கிறார் 1. "அஜாயமாந:, ப3ஹுதா4, தீ4ரா:" என்கிற பத3ங்களாலே - 3. "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" என்னுமதான வேத3ம் "எத்திறம்" என்றமை ஸ்பஷ்டமிறே. z (தஸ்ய தீ4ரா இத்யாதி3) இந்தப் பிறந்தவாற்றைச் சொல்லும்போது, ஜக3த3நுக்3ரஹப்ரவணராகையாலே தறைப்படாமல் கத3ஞ்சித் த4ரித்துப்பேசுகிற தீ4ரரான பராஶர பாராஶர்ய ஶுக வால்மீகி ப்ரப்4ருதிகளான மஹர்ஷிகளாக வேண்டாவோ? (பரிஜாநந்தி) அவர்கள்தாங்கள்,

ஜீ—களையும் பாடவொண்ணாதோ? என்ன (பிறந்தவாறு எத்திறம் இத்யாதி3) z அவதாரத்திலே ஈடுபட்டிருப்பர் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (தஸ்யேதி) z,a தீ4ரா:, தஸ்ய-ஸர்வேஶ்வரஸ்ய, யோநிம்-அவதாரம், பரிஜாநந்தி - பரிதோ ஜாநந்தி இத்யர்த்த2ம் ஶ்ருதி3 நித4ர்ஶயாஹ (சுற்றும் சுற்றும் இத்யாதி3) அதாவது-அவ்வருகே போகமாட்டாதே இதிலே ஈடுபட்டிருப்பர் என்றபடி. b.c அப்படி துள்ளினால் லௌகிகர் நிந்தி3யார்களோ? என்ன (மிளகாழ்வான் இத்யாதி3) 2. "ந்யாஸவித்3யைகநிஷ்டா2நாம் வைஷ்ணவாநாம் விஶேஷத: | ப்ராக்ருதாபி4ஷ்டுதிர் நிந்தா3 நிந்தா3 ஸ்துதிரிதீரிதா ||" இத்யாதி3ப்படியே-லௌகிகருடைய நிந்தை3தானே பூ4ஷணமாய்விடும்

A ஞானசாரம்-39. B 5-10-1.

ஈ-மத்தனை; b(வீதிகள்தோறுந்துள்ளாதார்) c **மினகாழ்வான் வார்த்தையை நினைப்பது- d மனிசருள்ள பெருந்தெருவேயன்றிக்கே, குறுந்தெருவோடு நெடுந்தெருவோடு வாசியற ஆடாதார். இப்படி ஆடாதாருமாய், அறிவுகேடருமாயிருப்பாரையோ நீர் நிந்தி$_3$ப்பது? என்னில்;** (e ஓதியுணர்ந்தவர் e$_2$ முன்ன) f **கற்றுக்** g **கேட்டு ஸர்வஜ்ஞராயிருக்கிறவர்கள் முன்னாக;** g$_2$ **1. "विदुषोऽतिक्रमे दण्डभूयस्त्वम्" (விது$_3$ஷோऽதிக்ரமே த$_3$ண்ட$_3$பூ$_4$யஸ்த்வம்) இறே.** h (என் சவிப்பார்) i **அவர்களிருந்து** i$_2$ **செவிப்பறை பறைந்து** i$_3$ **ஜபிக்கிறது** i$_4$ **என்னென்பது ? என்னுதல்;** (என் சவிப்பார்) **அவர்** j **ஶாபாநுக்$_3$ரஹஸமர்த்த$_2$ரோ? என்னுதல்.** k (மனிசரே) l **அவர்கள் ஶாஸ்த்ரவஶ்யராய் மநுஷ்ய ஜன்மத்திலே பிறந்தமையுண்டாகமாட்டாது என்னுமதிலும் நிஶ்ஶங்கை**

அ–கடலையுட்புகுரமாட்டாமல் கரையிலேநின்று பார்க்குமாபோலே பார்க்குமத்தனை. மிளகாழ்வான்–ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மாத்ரத்தாலே இப்படி துள்ளினபடி கண்டால், இந்நீர்மையை அநுஸந்தி$_4$த்தால் துள்ளச்சொல்லவேணுமோ? b,d"வீதிகள் தோறும்" என்றதுக்கு ப$_4$ாவம் (மனிசருள்ள இத்யாதி$_3$) e$_2$"முன்ன" என்றது-முதலாக என்றபடி. f (கற்று) வேத$_3$த்தை. g (கேட்டு) அர்த்த$_2$த்தை. e,h ஓதியுணர்ந்தவரோடே கூட இத்யநபி$_4$த$_4$ாய, "ஓதியுணர்ந்தவர் முன்ன" இதி-நிந்த்$_3$யத்வே விது$_3$ஷாம் ப்ராத$_2$ம்யம் கத$_2$மித்யத்ராஹ (விது$_3$ஷோऽதிக்ரமே த$_3$ண்ட$_3$பூ$_4$யஸ்த்வம் இதி) 2. **"அந்த$_4$: பதந்நபி ஶ்வப்$_4$ரே கேவலம் த்வநுகம்ப்யதே । கர்ணாந்தலோசந: கூபே பதந் கைர்ந விட$_3$ம்ப்$_3$யதே ॥"** 3. **"விஷ்ணுப$_4$க்திவிஹீநஸ்ய ஜாதிஶ்ஶாஸ்த்ரம் ஜபஸ்தப: । அப்ராணஸ்யேவ தே$_3$ஹஸ்ய மண்ட$_3$நம் லோகரஞ்ஜநம் ॥".** e,g$_2$(விது$_3$ஷோऽதிக்ரம இத்யாதி$_3$) 'ஓதியுணர்ந்தவர் முதலாக' என்று அவர்களுடைய மாஹாத்ம்யம் சொல்லவந்ததன்று; தௌ$_3$ராத்ம்யம் சொல்ல வந்ததித்தனை ; தஜ்ஜாதீயரென்றிறே அர்த்த$_2$ம் ; ஸஜாதீயரில் தலைவரைச் சொல்லியிறே தத$_3$ாதி$_3$ என்பது; இவர்களிறே தௌ$_3$ராத்ம்யத்தில் மூர்த்த$_4$ாபி$_4$ஷிக்தரென்று கருத்து. *i* (அவர்களிருந்து இதி) 4. **"மணிவிட$_3$ம்பி$_3$நி தஸ்ய மநோஹரே வபுஷி மக்$_3$நமநா முநிமண்ட$_3$லீ । ஜபமமுஞ்சத ஹோமமமுஞ்சத வ்ரதமமுஞ்சத வேத$_3$மமுஞ்சத ॥".** *i*$_2$ செவிப்பறை பறைந்து—ரஹஸ்யமாகச் சொல்லி என்றபடி. செவிப்பறை—செவியிலே சொல்லக் கேட்கும்படியான ஶப்$_3$த$_3$ம். *i*$_3$ (ஜபிக்கிறது) ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம். h "சவிப்பார்" என்றது ஜபிப்பாரென்னுதல், ஶபிப்பாரென்னுதல். *i*$_4$என்னென்பது-கிம்ப$_4$வதி? *j* (ஶாபாநுக்$_3$ரஹ ஸமர்த்த$_2$ரோ) அவர்களோத்தும் உணர்வுமெல்லாம் வ்யர்த்த$_2$ங்களாயொழிந்தது என்றபடி. k "மனிசரே" என்றது - பிரிநிலை யேகாரம்; மநுஷ்யரே? என்றபடி. k,l (அவர்கள் ஶாஸ்த்ரவஶ்யராய்) "என்சவிப்பார்" என்று வாக்யத்தை முடித்து, "அவர்கள் மனிசரே?" என்று ஸ்வரவிஶேஷத்தோடே அநுஸந்தி$_4$க்கக்கடவது. 5. "ஶ்ரப$_4$மித$_3$முபலப்$_4$ய மாநுஷத்வம்" 6. "மாநுஷ்யம் ப்ராப்ய லோகேऽஸ்மிந்".

ஜீ—இதி ப$_4$ாவ:. c மிளகாழ்வான் வார்த்தை-எட்டாம்பாட்டிலே அருளிச்செய்கிறார்; அங்கே கண்டு கொள்வது. b,d"வீதிகள்தோறும்" என்றதுக்கு ப$_4$ாவம் (மனிசருள்ள இத்யாதி$_3$) e$_2$ முன்ன—முதலாக. f கற்று—வேத$_3$ாதி$_3$ஶாஸ்த்ரங்களைக்கற்று. g கேட்டு—அர்த்த$_2$த்தைக்கேட்டு. e உணர்ந்தவர்-ஜ்ஞாநாதி$_4$கராயிருக்குமவர்கள். g$_2$ இவர்கள் நிந்த்$_3$யரில் ப்ரத$_4$ானரானபடி எப்படியென்ன (விது$_3$ஷ இத்யாதி$_3$) 2."**அந்த$_4$: பதந்நபி ஶ்வப்$_4$ரே கேவலம் த்வநுகம்ப்யதே । கர்ணாந்தலோசந: கூபே பதந் கைர்ந விட$_3$ம்ப்$_3$யதே ॥**" என்னக்கடவதிறே. e "ஓதியுணர்ந்தவர்முன்ன" என்று–அவர்களுடைய மாஹாத்ம்யம் சொல்லவந்ததன்று, தௌ$_3$ராத்ம்யம் சொல்லவந்ததித்தனை. *i*$_2$ செவிப்பறை பறைந்து - ஏகாந்தமாகச் சொல்லி; ரஹஸ்யமாகச்சொல்லி இத்யர்த்த$_2$:. h என் சவிப்பார்-என்ன ஜபம்பண்ணுவாரென்னுதல், என்ன ஶபிப்பாரென்னுதல். அவர்கள் ஜபிக்கிறதேது, ஶபிக்கிறதேது? இத்யர்த்த$_2$:. *i*$_4$என்னென்பது-என்னுவது? k,l"மனிசரே" என்ற ஏகாரம்–பிரிநிலையாக அர்த்த$_2$ம் (அவர்கள் இத்யாதி$_3$) பிரிநிலை - வ்யதிரேகம்; மனிசரன்று என்றபடி.

ஈ—பண்ணுகிறார். [mA மானிடவரல்லரென்று என்மனத்தே வைத்தேனே] n மநுஷ்ய ஜன்மத்துக்குப் ப$_3$லம் ப$_4$க$_3$வத்ஸமாஶ்ரயணமாயிருக்க,அதில்லாதார் மநுஷ்யரேயல்லர் என்கிறார். [oA என்மனத்தே வைத்தேனே] p இனி ஈஶ்வரன் கிருபையாலும் செய்ய லாவதில்லை; q "செம்பிலும் கல்லிலும் வெட்டிற்று" என்னுமாபோலே, r ஈஶ்வரன் கைவிட்டாலும் விடாத என்னெஞ்சிலும் அவர்களை உபேக்ஷித்தேன் என்கிறார். s கீழில் திருவாய்மொழியிலே - ததீ$_3$யத்வாகாரத்தாலே இவ்விபூ$_4$தியாக உத்$_3$தே$_3$ஶ்யமென்று அநுப$_4$வித்தார்; இத்திருவாய்மொழியிலே - இவ்விபூ$_4$திதன்னிலே, tB "எண்ணாத மானிடத்தை எண்ணாதபோதெல்லாம் இனியவாறே" என்றும், t$_2$ C "பேராளன் பேரோதும் பெரியோரையொருகாலும் பிரிகிலேனே" என்றும் சொல்லுகிறபடியே சிலரைக் கழித்துச் சிலரைக் கூட்டிக்கொள்ளாநின்றார்; u இங்குச் செய்ததாகிற தென்? என்னில்; v இவ்வாகாரமும் கிடக்கச்செய்தே, கீழ் - உபாதே$_3$யமென்று அநுஸந்தி$_4$த்தார், ததீ$_3$யத்வாகாரமே தோற்றி, ஆகாராந்தரம் தோற்றாதபடியான

அ—m மநுஷ்யா ந ப$_4$வந்தீத்யத்ர ப்ரமாணமாஹ (மானிடவரல்லரென்று இதி) பெரியதிருமொழி. n உபாத்தப்ரமாணஸ்ய அர்த்த$_2$மாஹ (மநுஷ்ய ஜன்மத்துக்கு இதி) o,p "என்மனம்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இனி ஈஶ்வரன் இத்யாதி$_3$) q r தாம்ரஶிலாலிகி$_2$தப்ராயமித$_3$மித்யேதது$_3$பபாத$_3$யதி (ஈஶ்வரன் கைவிட்டாலும் இதி) D "நின்கண் வேட்கை எழுவிப்பனே" இத்யாதே$_3$ள ஹ்ருத$_3$யம். s...x கீழில் திருவாய்மொழியிலே - விபூ$_4$தியடங்க உத்$_3$தே$_3$ஶ்யமாக அநுப$_4$வித்து, இப்போது வந்தவாறே சிலரை உத்$_3$தே$_3$ஶ்யமாகவும், சிலரை அநுத்$_3$தே$_3$ஶ்யமாகவும் அநுஸந்தி$_4$க்கும்போது வ்யாஹதமன்றோவென்று ஶங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (கீழில் திருவாய்மொழியிலே என்று தொடங்கி) t (எண்ணாத மானிடத்தை இத்யாதி$_3$) திருமொழி. u (இங்குச் செய்ததாகிறதென்) இந்தத் திருவாய்மொழியிலே - சிலரை நிந்தி$_3$த்துச் சிலரை ஆத$_3$ரித்துச் செய்ததாகிற இது எங்ஙனே சேருகிறபடி? என்றபடி. v இவ்வாகாரம் - கர்மநிப$_3$ந்த$_4$நாகாரம். அஸ்மிந் ப்ரகரணே வர்த்தமாந முமுக்ஷுத்வாகாரோ வா. இத்திருவாய்மொழியிலே - சிலரைக் கூட்டிச் சிலரைக் கழிக்கையாகிற முமுக்ஷுத்வாகாரமும் கிடக்கச்செய்தே என்றபடி. w ஆனால் பின்னை வஸ்துநோ த்$_2$வைரூப்யம் கூடுமோ? என்ன; இவர்க்கு ஜ்ஞாதத$_3$ஶையென்றும் ப்ராப்தித$_3$ஶையென்றும் இரண்டாகாரமுண்டாகையாலே விரோத$_4$மில்லையென்று பரிஹரிக்கிறார் (இவர்தாமென்று தொடங்கி) யத்$_3$வா, கீழில் திருவாய்மொழியிலே இப்படி அநுஸந்தி$_4$த்தாரென்றும், இத் திருவாய்மொழியில் இப்படி அநுஸந்தி$_4$க்கிறாரென்றும் சொல்லுகைக்கு நியாமகமேதென்ன (இவர்தாம் இத்யாதி$_3$) அத$_2$வா முமுக்ஷுத்வாவஸ்த$_2$ாவதோऽஸ்ய ஸர்வேஷாம் ததீ$_3$யத்வேந உத்$_3$தே$_3$ஶ்யத்வேந அநுஸந்த$_4$ாத்ருத்வரூபோ முக்தாநாமாகார: கத$_2$ம் ப$_4$வதீத்யத்ராஹ

ஜீ—m மநுஷ்யரன்று என்னுமிடத்தில் ப்ரமாணம் (மானிடவரல்லர் இத்யாதி$_3$) திருமொழி. n எடுத்த ப்ரமாணத்துக்கு அர்த்த$_2$ம் (மநுஷ்யஜந்மத்துக்கு இத்யாதி$_3$) - o,p "என்மனத்தே" என்றதுக்கு பா$_4$வம் (இனி ஈஶ்வரன் இத்யாதி$_3$) q (செம்பிலும் இதி) தாம்ரத்திலும் கல்லிலும் எழுதினாற் போலே இத்யர்த்த$_2$:. q,r தாம்ரஶிலாலிகி$_2$தப்ராயமென்றத்தை உபபாதி$_3$க்கிறார் (ஈஶ்வரன் கைவிட்டாலும் இத்யாதி$_3$) s...x கீழில் திருவாய்மொழியிலே-விபூ$_4$தியடங்க உத்$_3$தே$_3$ஶ்யமாக அநுப$_4$வித்தவர், இப்போது சிலரை உத்$_3$தே$_3$ஶ்யமாகவும், சிலரை அநுத்$_3$தே$_3$ஶ்யமாகவும் அநுஸந்தி$_4$க்கை வ்யாஹதமன்றோ? என்று ஶங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (கீழில் திருவாய்மொழியிலே இத்யாதி$_3$) u (இங்குச் செய்ததாகிறதென்) இத்திருவாய்மொழியிலே சிலரை நிந்தி$_3$த்துச் சிலரை ஆத$_3$ரித்துச் செய்ததாகிற இது எங்ஙனே சேருகிறபடி? என்றபடி. v இவ்வாகாரமும்-

A பெரியதிரு 11-7-9. B பெரியதிரு 11-6-7. C பெரியதிரு 7.4.4. D திருவிருத்தம் 96.

ஈ—பாகம் பிறந்தவாறே. w"இவர்தாம் எல்லார்படிகளும் w2 உடையராயிறேயிருப்பது. x முக்தர்படியை உடையரென்னுமிடம் சொல்லிற்று - கீழ்த் திருவாய்மொழியாலே; முமுக்ஷுக்கள்படியை உடையரென்னுமிடம் சொல்லிற்று-இத்திருவாய்மொழியாலே" என்று அருளிச்செய்வர். 5.

அ (இவர்தாமெல்லார்படிகளும் இதி) A"மயர்வற மதிநலமருளினன்" இதி ப4க3வத்ப்ரஸாத3லப்3த4 ஜ்ஞாநவைப4வத்வாதி3தி ப4ாவ:. w2 அயமர்த்தே2ா மஹாப்ரவேஶே லக்ஷ்மணப4ரதாதி3ஸாம்யாபி4த4ாநமுகே2ந ப்ரபஞ்சித இத்யபி4ப்ராயேணோக்தம் (உடையராயிறேயிருப்பது இதி) x (முக்தர்படியை) இதிவாக்யாத் பூர்வம் "ஆகையாலே" இத்யத்4யாஹர்த்தவ்யம். "ஆதியஞ்சோதியுருவை" இத்யத்ர - 1. "ஷாட்3கு3ண்யவிக்3ரஹம் தே3வம்" இதி ஶ்லோகோ த்3ரஷ்டவ்ய:. "ஆதியஞ்சோதியுருவை அங்குவைத்திங்குப்பிறந்த - ப்ரத4ாநமாய், அப்ராக்ருதமான தி3வ்ய தேஜஸ்ஸையுடைய விக்3ரஹத்தைப் பரமபத3த்திலே வைத்த கணக்கிலே இவ்விடத்திலும் வைத்துக்கொண்டு பிறந்தவனாய். ஓதியுணர்ந்தவர்முன்னா - ஶாஸ்த்ராப்4யாஸயுக்தரான ஜ்ஞாநாதி4கர் ஸந்நிதி4யிலே மநுஷ்யரைப்போலே என்ன ஜபம் பண்ணுவது?" என்று உரையிலே. 5.

ஜீ-முமுக்ஷுத்வாகாரமும். w முமுக்ஷுத்வாகாரம் கிடக்கச்செய்தே முக்தர்படி கூடுமோ? என்ன (இவர்தாம் இத்யாதி3) இத்தால் - இருவர்படியுமுடையராகையாலே விரோத4மில்லை என்று கருத்து. x (முக்தர்படியை) இத்யாதி3வாக்யாத் பூர்வம் "ஆகையாலே" இத்யத்4யாஹார்யம். 328m 2."ந பூ4த" இத்யாதி3-மஹாப4ாரதே. 328n 3."ந தஸ்ய ப்ராக்ருதா மூர்த்திர் மாம்ஸமேதோ3ாஸ்தி3 ஸம்ப4வா". மௌஸலபர்வணி—328o 4. "தி3வ்யம் ஸ்த2ாநமஜரஞ்சாப்ரமேயம் துர்விஜ்ஞேயஞ்சாக3மைர் க3ம்யமாத்3யம் | க3ச்ச2 ப்ரபே4ா ரக்ஷ சாஸ்மாந் ப்ரபந்நாந் கல்பே கல்பே ஜாயமாநஸ் ஸ்வமூர்த்யா ||". 329s3 5. "ப்ராது3ர்ப4வதி லோகாநாம் பாலநார்த்த2ம் ஸ்வலீலயா | நைஷ க3ர்ப்ப4த்வமாபேதே3 ந யோந்யாமவஸத் ப்ரபு4:||". (328q B பாலினீர்மை இத்யாதி3) திருச்சந்தவிருத்தம் நாற்பத்துநாலாம் பாட்டு; க்ருதயுக3த்திலே பாலினுடைய நிறத்தைக்கொள்ளும்; நீர்மை-ஸ்வப4ாவம்; நிறமென்றபடி; த்ரேதாயுக3த்தில் சிவந்த பொன்பொன்ற நிறத்தைக்கொள்ளும்; த்3வாபரயுக3த்தில் பாசியினுடைய புறத்தில் பசுமைபோலேயிருக்கிற நிறத்தைக்கொள்ளும்; கலியுக3த்தில் அழகுடைய தடாகங்களிலே வண்டுகள் சிறகு விரித்துலாவாநின்றுள்ள நீலம்போன்ற நிறத்தையுடையனாயிருக்கும். பொற்பு - அழகு. நீலம் - கருநெய்தல்பூ. வின்ஞல் - அலர்தல். (332m C மானிடவரல்லர் இதி) திருமொழி-நூற்றேழாந்திருமொழி-ஒன்பதாம்பாட்டு. (C தேனொடு வண்டாலும் இத்யாதி3) ரிஷப4ங்கள் ஏழையும் கொன்றவர்க்கு ஆளாகாதார் மநுஷ்யரல்லர் என்று என் மநஸ்ஸிலே வைத்தேன். 332t (D எண்ணாத இதி) இதுக்கு முன்திருமொழி ஏழாம் பாட்டு (D மண்ணாடும் இத்யாதி3) திருக்கண்ணமங்கைக்கு நிர்வாஹகனானவனுடைய திருவடிகளை ஶிரஸ்ஸிலே வஹித்து, அவனை ஹ்ருத3யத்திலேயெண்ணாத மநுஷ்யரை எண்ணாதபோதெல்லாம் அழகியதாயிருக்குமிறே. 332t2 (E பேராளன் இதி) அறுபத்துநாலாந்திருமொழி - நாலாம்பாட்டு (E தேராளும் இத்யாதி3) ஸர்வாதி4கனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லுகிற பெரியோர்களை க்ஷணகாலமும் பிரிய க்ஷமனல்லேன் இத்யர்த்த2:. க்ரேமேணாந்வய:. 5.

ஆதே3— அஞ்சாம் பாட்டு. ஸாது4ஜநங்களை ஹிம்ஸிக்கும் கம்ஸனை நிரஸிக்கைக்காக அவ்வருகுண்டான கார்யவர்க்க3த்துக்கெல்லாம் முதல் தனிவித்தாய், ஜ்ஞாநாதி3 கு3ணப்ரகாஶகமாயிருக்கிற தி3வ்யமங்க3ளவிக்3ரஹத்தை அதிருந்தபடியே வைத்துக்கொண்டு இங்கே வந்து பிறந்த வேத3ங்களாலே முதல்வனாக ப்ரதிபாதி3க்கப்பட்டவனைப்பாடி, மனிசருள்ள தெருவோடு இல்லாத தெருவோடு வாசியற ஆடாதார் கற்றுக்கேட்டு ஸர்வஜ்ஞராயிருக்கிறவர் முன்னாகச் சொல்லுகிறதென்? அவர்களிருந்து செவிப்பறை பறைந்து ஜபிக்கிறது என்னென்பது? அவர்கள் மனுஷ்யர்களோ? என்கிறார் "சாதுசனத்தை" இத்யாதி3யால். 5.

A 1-1-1. B திருச்சந்த 44. C பெரியதிரு 11-7-9. D ஷை 11-6-7. E ஷை 7-4-4.

6. மனிசரு மற்று முற்றுமாய் மாயப் பிறவி பிறந்த
தனியன் பிறப்பிலி தன்னைத் தடங்கடற் சேர்ந்த பிரானை
கனியைக் கரும்பினின் சாற்றைக் கட்டியைத் தேனை யமுதை
முனிவின்றி யேத்திக் குனிப்பார் முழுதுணர் நீர்மையி னரே.

ஆ— 6. வ்யா:— (மனிசரும்) ஸ்வேதர ஸமஸ்த வஸ்து விஸஜாதீயனாய், கர்மாதீ₄ந ஜந்மராஹித்யனாய், க்ஷீரார்ணவநிகேதநனாய், ஆஶ்ரிதபரித்ராணார்த்த₂மாக, ஸ்வஸங்கல்பத்தி னாலே ப்ராக்ருததே₃ஹஷங்களொன்றும் க₃ந்தி₄யாமே மநுஷ்யாதி₃ ஸர்வ யோநிகளிலும் வந்து அவதீர்ணனாய், நிரதிஶய போ₄க்₃யபூ₄தனாயிருந்தவனை அநஸூயுக்களாய்க்கொண்டு ஏத்திக் குனிப்பார் யாவர் சிலர், அவர்கிடீர் ஸர்வஜ்ஞராகிறார் என்கிறார். 6.

ஒ— அவ:— ஆறும் பாட்டில்—மநுஷ்யாதி₃ரூபேண வந்து திருவவதாரம்பண்ணி யருளின எம்பெருமானுடைய போ₄க்₃யதையை அநுஸந்தி₄த்துப் பரவஶராயிருப்பர்க ளாகில், அவர்கள் எல்லா அறிவினுடைய ப₂லமும் கைவந்தவர்கள் என்கிறார்.

வ்யா:— (மனிசரும் என்று தொடங்கி) **மநுஷ்யாதி₃ரூபேண அத்யாஶ்சர்ய மான பிறவியையுடையனாய்க்கொண்டு வந்து பிறப்பதுஞ்செய்து, இந்நீர்மையில் தனக்கு ஒருவரும் அகப்படாதே தானேயாம்படி தனியனாயல் சோம்பிவிடக்கடவ னன்றிக்கே, இதுக்குமுன்பு ஆஶ்ரிதர்க்காகப் பிறவாதானாய், திருவவதாரங்களுக் கெல்லாமடியாகத் திருப்பாற்கடலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளி, ஸகல ஜந்துக்கள் பக்கலும் அநுக்₃ரஹஶீலனானவனை.** (கனியை என்று தொடங்கி) **நிரதிஶய போ₄க்₃யனானவனை அநஸூயுக்களாய் ஏத்திக்குனிப்பார். முனித்வமாகிற தெளி வின்றிக்கே ஏத்திக்குனிப்பார் என்றுமாம். 6.**

ப— 6. அவ:— அநந்தரம், அவதாரத்திலும் அவதாரகந்த₃த்திலுமுண்டான போ₄க்₃யதையை அறிந்து விக்ருதரானவர்களை ஸர்வஜ்ஞர் என்கிறார்.

[ராமக்ருஷ்ணாதி₃ ரூபேணவும், உபேந்த்₃ராதி₃ ரூபேணவும், மத்ஸ்ய கூர்மாதி₃ ரூபேணவும்] **மனிசரும்**—மநுஷ்யரும், **மற்றும்**—மற்ற தே₃வஜாதியும், **முற்றுமாய்**—அல்லாத திர்யக்₃ஜாதியுமெல்லாமாய்க்கொண்டு, **மாயம்**—ஆஶ்சர்யமான, **பிறவி**—அவதாரங்களை, **பிறந்த**—பண்ணி, **தனியன்**—(ஸஜாதீயனாயிருக்கச்செய்தே) அத்யந்த வ்யாவ்ருத்தனான அத்₃விதீயனாய், **பிறப்பிலிதன்னை** — (இந்த வ்யாவ்ருத்திக்கு ஹேதுவான கர்மாதீ₄ந) ஜந்மராஹித்யத்தையுடையனாய், (இவ்வவதாரார்த்த₂மாக) **தடம்**—இடமுடைத்தான, **கடல்**—க்ஷீராப்₃தி₄யிலே, **சேர்ந்த**—கண்வளர்ந்தருளும், **பிரானை**—உபகாரகனாய், **கனியை**—(கண்டபோதே நுகரவேண்டும்) கனியும், **இன்**—கோதற்ற இனிய, **கரும்பின் சாற்றை**—கருப்பஞ்சாறும், **கட்டியை**—(ஸர்வதோமுக₂ மான ரஸத்தையுடைய) அதின்கட்டியும், **தேனை**—(ஸர்வரஸஸமவாயமான) தேனும், **அமுதை**—(போ₄க்தாவை நித்யனாக்கும்) அம்ருதமும்போலே போ₄க்₃யபூ₄தனானவனை,

ய—**முனிவு**—(அவதாரத்தில் நிகர்ஷபுத்தியாகிற) த்வேஷம், **இன்றி**—இன்றியே, **ஏத்தி** — (அவதாரப்ரயுக்த ஶீலஸௌலப்யாதிகளை) ஸ்தோத்ரம்பண்ணி, **குனிப்பார்**—(அந்த ப்ரீதியாலே) ஸஂம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணுவார். **முழுது**—ஸகல ஶாஸ்த்ரங்களையும், **உணர்**—அறிந்த, **நீர்மையினுர்**—ஸ்வபாவத்தையுடையவர்கள்.

"கனியை" என்று தொடங்கி, "தேன்" என்னுமளவும் - போஜ்யமாயும், பேயமாயும், கூாத்யமாயும், லேஹ்யமாயுமுள்ள சதுர்வித போஜ்யத்தையும் சொல்லிற்றுகவுமாம். 6.

இ— அவ:— ஆரும் பாட்டில் — ஈஶ்வரன் போக்யதையை அநுஸந்தித்தால் விக்ருதராவர்களாகில், அவர்கள் எல்லா அறிவின் பலமும் கைவந்தார் என்கிருர்.

வ்யா:— **(மனிசரும் மற்றும் முற்றுமாய்)** மற்றுமென்கிறது - தேவர்களை; முற்றுமென்கிறது - திர்யக்ஸ்தாவரங்களை. 1. **" सुरनरतिरश्चामवतरन् " (ஸுரநரதிரஶ்சாமவதரந்). (மாயப்பிறவி)** அத்யாஶ்சர்யமான பிறவி. ஒரு ஹேதுவின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே ஹேதுவுடையார்க்கும் அவ்வருகே பிறக்கை. **(தனியன்)** இவ்வவதாரத்தில் நீர்மைக்கு ஒருவரும் அகப்படாமையாலே, போம்போது தனியே போமித்தனை. 2. **"दास्यमैश्वर्यवादेन ज्ञातीनां च करोम्यहम् । अर्धभोक्ता च भोगानाम्॥" (தாஸ்யமைஶ்வர்யவாதேந ஜ்ஞாதீநாஞ்ச கரோம்யஹம்। அர்த்தபோக்தா ச போகாநாம் ॥). (பிறப்பிலிதன்னை)** அநேகாவதாரங்கள் பண்ணின உபகாரத்தாலும் ஆஶ்ரிதர்க்கு ஒன்றும் செய்தானுயிராதொழிகை. **(தடங்கடல் இத்யாதி)** அவதரிக்கைக்குடலாக அவதாரகந்தமான திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற மஹோபகாரகனை. A"வெள்ளத்தரவில் துயிலமர்ந்த வித்தினை" என்னக்கடவதிறே. **(கனியை இத்யாதி)** அதில் சாய்ந்தபோதை அழகை அநுபவிக்கிருர். கண்டபோதே நுகரலாய், கோதுகழிந்த ரஸமாய், ஸர்வதோமுகமான போக்யமாய், ஆயாஸிக்கவேண்டாதபடி பருகலாம்படியாய், இனிமையேயன்றிக்கே சாவாமைக்கு மருந்துமாயிருக்கை. **(முனிவின்றி)** அவதாரமாகிற மஹாகுணத்திலே அநீஶ்வரத்வ தோஷத்தை அநுஸந்திக்கிற அஸூயையில் இழியாதே. முனிவென்று - முநித்வமாய், அவதாரத்தை அநுஸந்தித்துத் தெளிவுடையராய் அவிக்ருதராகையின்றிக்கே இருக்கை. **(ஏத்திக்குனிப்பார்)** வாசிககாயிகமான விக்ருதிகளையுடையராகை. **(முழுதுணர்)** முழுதுமுணர்ந்த ஸ்வபாவத்தையுடையராவர்கள். ஒன்றும் கற்றிலரேயாகிலும் 3. **"एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानम्" (ஏகவிஜ்ஞாநேந ஸர்வ விஜ்ஞாநம்)** என்கிறபடியேஎல்லாமறிந்த பூர்த்தியையுடையவர்கள். 6.

ஈ— அவ:— ஆரும் பாட்டு. ஈஶ்வர உபோக்யதையை அநுஸந்தித்தால் விக்ருதராவர்களாகில், அவர்கள் உ எல்லா அறிவின் பலமும் கைவந்தார் என்கிருர்.

A திருப்பாவை-6.

ஈ— வ்யா:— (மனிசரும் மற்றும் முற்றுமாய்) மனுஷ்யர், தே$_3$வர்கள், அனுக்த மான திர்யக்ஸ்த$_2$ாவரங்களெல்லாமாய். b1. "सुरनरतिरश्चामवतरन्" (ஸுரநரதிரஶ்-சாமவதரந்). (மாயப்பிறவி பிறந்த) ஒரு ஹேதுவின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே. ஹேதுவுடையார்க்கும் அவ்வருகே பிறக்கவல்லவன். c அகர்மவஶ்யனாயிருந்து, கர்ம வஶ்யரும் பிறக்கமாட்டாத ஜன்மத்திலே வந்துபிறக்கை. d ஆஶ்சர்யமான அநேகா வதாரங்களைப் பண்ணுமவன். e (தனியன்) இப்படி அவதரித்தால், போமன்று e$_2$உடுத்த வொலியலோடேயாயிற்றுப் போவது. f இவ்வவதார பரம்பரைகளில் ராமாவதார மொன்றிலும் "நாலிரண்டுபேர் கூடப் போனார்கள்" என்று கேட்டோமித்தனையிறே. g "இவன் நமக்காகப் பிறந்தான்" என்று நினைக்கைக்கும் ஒருவருமில்லாதிருக்கிற திறே, h$_2$"பிறந்தான்"h என்றதுதன்னையே h$_3$குற்றமாக உபபாதி$_3$ப்பாரேயிறே உள்ளது. i (பிறப்பிலி தன்னை) j இப்படி பரார்த்த$_2$மாக அவதரியாநின்றால், அது ப$_2$லபர்யந்த

அ— ஆறும் பாட்டு. (மனிசரும் இத்யாதி$_3$) a (பே$_4$ாக்$_3$யதையை) என்றது - "கனியை" இத்யாதி$_3$யைப்பற்ற. b தே$_3$வமநுஷ்யாதி$_3$ரூபேண அவதரதி இத்யத்ர ப்ரமாணமாஹ (ஸுரநரதிரஶ்சாமவதரந்நிதி) c பூர்வவாக்யம் விவ்ருணோதி (அகர்மவஶ்யனாய் இதி) d ஸப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$மாஹ (ஆஶ்சர்யமான இதி) e$_2$ உடுத்தவொலியல் - கட்டுவஸ்த்ரம். f "உடுத்த ஒலியலோடே" என்பானென், கூடப்போன பேரில்லையோ? என்ன (இவ்வவதாரேத்யாதி$_3$) யத்$_3$வா, A"அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றி" 2. "ஸாந்தாநிகாநக$_3$மயோ வநௌலஸாத$_2$" இதி வர்த்ததே கில இத்யத்ராஹ (இவ்வவதார பரம்பரைகளில் இதி) g போமன்று இல்லையேயாகிலும் இருந்த நாளில் பரிவருண்டேயென்ன (இவன் நமக்காக இத்யாதி$_3$) h பின்னை எப்படி நினைப்பர்கள்? என்ன (பிறந்தான் இத்யாதி$_3$) h$_3$ (குற்றமாக உபபாதி$_3$ப்பாரேயிறே) என்றது-3. "அவஜாநந்தி மாம் மூட$_4$ா:" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து. e ஆக, தனியனாவது - கூடப்போவாரில்லாமையும் இங்கு உகப்பாரில்லாமையும். h$_3$ உகப்பாரில்லாமைக்கு உபபாத$_3$நம் (அதுதன்னையென்று) j உத்தரபத$_3$ாநுகு$_3$ணம் ப$_4$ாவமாஹ (இப்படி பரார்த்த$_2$மாக இதி) i,j யத்$_3$வா, "மாயப்பிறவி பிறந்த தனியன்" என்றதுக்குச்சேர "பிறப்பிலி" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இப்படி இத்யாதி$_3$) அன்றிக்கே "பிறவி பிறந்த" என்றுவைத்து "பிறப்பிலி" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமாகவுமாம்.

ஜீ— ஆறும் பாட்டு. (மனிசரும் இத்யாதி$_3$) a"கனியை" இத்யாதி$_3$யைப்பற்ற (பே$_4$ாக்$_3$யதையை என்றது) a$_2$"முழுதுணர் நீர்மையினார்" என்றத்தைப்பற்ற (எல்லா அறிவின் இத்யாதி$_3$) b தே$_3$வ மநுஷ்யாதி$_3$ ரூபேண அவதரிக்கும் என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (ஸுரநரேத்யாதி$_3$) c விவரணம் (அகர்மவஶ்யன் இத்யாதி$_3$) d ஸப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (ஆஶ்சர்யேத்யாதி$_3$) e$_2$ ஒலியல் - வஸ்த்ரம். e,f "தனியன்" என்கிறதென், ஒருவரும் கூடப்போனபேரில்லையோ? என்ன (இவ்வவதாரேத்யாதி$_3$) g போமன்றில்லையேயாகிலும் இங்கிருந்த நாளில் பரிவருண்டேயென்ன (இவன் நமக்காக இத்யாதி$_3$) h பின்னை எப்படி நினைப்பர்கள் என்ன (பிறந்தான் இத்யாதி$_3$) h$_2$ 3."அவஜாநந்தி" இத்யாதி$_3$யைப்பற்ற (குற்றமாக என்றது) i,j "பிறந்த" என்றுவைத்து "பிறப்பிலி" என்றதுக்கு ப$_4$ாவம் (இப்படி பரார்த்தே$_2$த்யாதி$_3$) j$_2$ வருந்த - ப்ரயாஸப்பட. j$_3$ பிறக்கைக்கு

ப்ர—(ஆறும் பாட்டு) (மனிசரும் மற்றும் முற்றுமாய்) b1. वरदराजस्तवे — "इयं वैयूही वै स्थितिरथ किलेच्छाविहृतये विभूतीनां मध्ये सुरनरतिरश्चामवतरन्। सजातीयस्तेषामिति तु विभवाख्यामपि भजन् करीश! त्वं पूर्णो वरगुणगणैस्तान् स्थगयसि॥" ॥ १७ ॥

A பெரு-திரு 10-10.

ஈ—மன்றிக்கேயொழிந்தாலும், "நாம் j$_2$ வருந்தச்செய்தேயும் இது ப$_2$லித்ததில்லையே" என்று கைவாங்குகையன்றிக்கே, "இவர்களுக்கு ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம்" என்று பிறந்திலனாய், j$_3$ பிறக்கைக்கு ஒருப்பட்டானாயிருக்கும். (தடங்கடற் சேர்ந்த பிரானை) இன்னமும் பிறக்கைக்குத் k தபஶ்சர்யை பண்ணுகிறபடி. l திருப்பாற்கடலிலே அநிருத்$_3$த$_4$ரூபியாய்க்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிற இடம் அவதாரகந்த$_3$மிறே. mB வெள்ளத்தரவில் துயிலமர்ந்த m$_2$ வித்திறே. n இவர்கள் பிறவியென்னும் பெருங்கடலைப்போக்குகைக்கிறே அவன் கடலிலே வந்துகிடக்கிறது. (கனியை) oகடல் பழுத்தபடி. pபாலிலே பழுத்தபடி. qஅங்குச் சாய்ந்துகிடக்கிறபோதை வடிவழகால் வந்த பே$_4$ாக்$_3$யதை; q$_1$1. "सर्वरसः" (ஸர்வரஸ:) என்று ஒரு சொல்லாலே சொல்லமாட்டார். எல்லாம் சொல்லப்புக்கால் சொல்லித் தலைக்கட்டமாட்டார்; r ப$_2$லிதாம்ஶத்திலே சிலவற்றைச்

அ-j$_2$வருந்த-ப்ரயாஸப்பட. j$_3$(பிறக்கைக்கு ஒருப்பட்டானாய்) என்றது-"தடங்கடல் சேர்ந்த" என்றத்தைப்பற்ற. k (தபஶ்சர்யை பண்ணுகிறபடி இதி) A "மன்னும் அழல் நுகர்ந்தும் வண் தடத்தின் உட்கிடந்தும்" இதி - ஜலாதி$_4$வாஸோபி தபஶ்சர்யாத்வேநாபி$_4$தீ$_4$யத இதி ப$_4$ாவ:. l இவ்விடம் பிறக்கைக்குத் தபஶ்சர்யை பண்ணுகிறவிடமோ? என்ன (திருப்பாற்கடல் இத்யாதி$_3$) mஉக்தார்த்த$_2$த்தில் ப்ரமாணம் (வெள்ளத்தரவில் இத்யாதி$_3$) திருப்பாவை. m$_2$(வித்து) அவதாரங்களுக்காகக் கிடக்கிறதாகையாலே அவதாரகந்த$_3$மாகக் குறையில்லையென்று கருத்து. n "முனிவின்றியேத் திக்குனிப்பார்" இத்யுச்யமாநாத்$_3$வேஷபூர்வகஸ்தோத்ரநர்த்தநாதே$_3$: இத$_3$ம் ஹேதுக$_3$ர்ப்ப$_4$ விஶேஷணம் இதி ஹ்ருதி$_3$ நித$_4$ாயாஹ (இவர்கள் பிறவியென்னும் பெருங்கடலை இதி) தபஸ்ஸு பண்ணுவார் ஓரோ ப$_2$லஸித்$_3$தி$_4$க்கிறே தபஸ்ஸு பண்ணுவது; இவனுக்குப் ப$_2$லமேதென்ன (இவர்கள் இத்யாதி$_3$) என்னவுமாம். o,p "கடற்சேர்ந்த பிரானை" என்றவநந்தரம், "கனியை" என்கிறதிலே இரண்டு ரஸோக்தி அருளிச்செய்கிறார் (கடல் இத்யாதி$_3$) pஸ சாப்$_3$தி$_4$:- க்ஷீராப்$_3$தி$_4$: கிலேதி ஹ்ருதி$_3$ நித$_4$ாயாஹ(பாலிலே பழுத்தபடி இதி)q ஸாமாந்யேந 1."ஸர்வரஸ:" இதி வா வக்தவ்யம்; ஸர்வாந் ரஸாந் ப்ரத்யேகமுபாத$_3$ாய தத்தத்$_3$ரஸவத்$_3$பே$_4$ாக்$_3$யபூ$_4$த இதி வா வக்தவ்யம்; தத்$_3$விஹாய பஞ்சவித$_4$ரஸபத$_3$ார்த்த$_2$ாந் உபாத$_3$ாய தத்தத்$_3$ரஸவத்பத$_3$ார்த்த$_2$வத்$_3$ பே$_4$ாக்$_3$யபூ$_4$த இதி கிமர்த்த$_2$ம் வத$_3$தீத்யாஶங்காம் பரிஹரந் "கனியை" இத்யேதத் ஹ்ருதி$_3$ நித$_4$ாய ரஸோக்திமாஹ(அங்குச் சாய்ந்து கிடக்கிறபோதைஇதி) rப$_2$லிதாம்ஶத்திலே-தம் பக்கலிலே ப$_2$லித்த அநுபூ$_4$தாம்ஶத்திலே என்றபடி. s பஞ்சத$_4$ாபி$_4$த$_4$ாநப$_2$லிதமாஹ (கண்டபோதே நுகர

ஜீ—ஒருப்பட்டானாய் என்றது "தடங்கடல் சேர்ந்த" என்றத்தைப்பற்ற. e ஆக, தனியனாவது-கூடப்போவாரில்லாமையும், இங்கு உகப்பாரில்லாமையும். k, l உபபாத$_3$னம் (திருப்பாற்கடலிலே இத்யாதி$_3$) m (வெள்ளத்தரவில் இதி) திருப்பாற்கடலிலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளின அவதாரபீ$_3$ஜமானவனை இத்யர்த்த$_2$:. திருப்பாவை. B "புள்ளும் சிலம்பின" இத்யாதி$_3$. k,n தபஶ்சர்யை பண்ணுகைக்கு அடியேதென்ன (இவர்கள் இத்யாதி$_3$) o,p "கடல்சேர்ந்த" என்ற அநந்தரம் "கனியை" என்றதுக்கு இரண்டு ரஸோக்தி (கடல் இத்யாதி$_3$) கடல் - க்ஷீராப்$_3$தி$_4$. q ப$_2$லிதம் (அங்கு இத்யாதி$_3$) q$_2$1. "ஸர்வரஸ:" என்று ஒரு சொல்லால் சொல்லாதே பிரித்துச் சொல்லுகிறதென்? என்ன (ஸர்வரஸ: என்று இத்யாதி$_3$) r ப$_2$லிதாம்ஶத்திலே - தம் பக்கல் ப$_2$லித்த அநுபூ$_4$தாம்ஶத்திலே. s "கனியை"

ப்ர—(கனியை இத்யாதி$_3$)q$_2$1. छान्दोग्ये (३-१४) शाण्डिल्यविद्यायां "सर्वकर्मा सर्वकामस्सर्वगन्धस्सर्वरसस्सर्वमिदमभ्यात्तोऽवाक्यनादरः"

 A பெரியதிருமடல் 14. B திருப்பாவை 6.

ஈ—சொல்லுமித்தனை. ஆகையாலே (கனியை) என்கிறார். sகண்டபோதே நுகரலாம்படி-யாய், அதுதான் கோதுகழிந்த ரஸாம்ஶமாய், அதுதன்னைத் திரட்டினதாய், அது தான் பருகலாம்படியாய், பே$_4$ாக்$_3$யதையேயன்றிக்கே சாவாமல் காக்குமதா யிருக்கை. t கீழில்திருவாய்மொழியில் t$_2$A''நலங்கடலமுதமென்கோ''என்று தொடங்கி அநுப$_4$வித்த பே$_4$ாக்$_3$யதை t$_3$ பின்னுடினபடி. கண்டபோதே நுகரவேண்டும் கனியும், கோதற்ற இனிய கருப்பஞ்சாறும், ஸர்வதோமுக$_2$மான ரஸத்தையுடைத்தான கட்டியும், ஸர்வரஸஸமவாயமான தேனும், பே$_4$ாக்தாவை நித்யனாக்கும் அம்ருதமும் போலே பே$_4$ாக்$_3$யனானவனை. (u முனிவின்றி ஏத்திக்குனிப்பார்) முனிவின்றி-ப$_4$க$_3$வத்$_3$ கு$_3$ணங்களைக்கேட்டால் அஸூயை பண்ணாதே ஏத்துமவர்கள். v தன்னோட்டையான் ஒருவனுக்கு ஓர் v$_2$ உத்கர்ஷம் சொல்லுகையன்றிக்கே, ஈஶ்வரனுக்கு ஓர் உத்கர்ஷம் சொன்னால் அது பொறாதேயிறே இருப்பது. w இம்மஹாகு$_3$ணத்தில் ஒரு பொறாமை கொண்டாடாதே, w$_2$ கு$_3$ணங்கண்டவிடத்தே தோ$_3$ஷாவிஷ்கரணம் பண்ணு

அ—லாம்படியாய் இதி) t பூர்வத$_3$ஶக வ்ருத்த ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வஜநிதஹர்ஷப்ரகர்ஷாத் ப$_4$க$_3$வத்$_3$ கு$_3$ணாநுப$_4$வேந அவிக்ருதாந் விநிந்த்$_3$ய விக்ருதாநபி$_4$நந்த்$_3$ய ச வர்த்தமாநே அஸ்மிந் த$_3$ஶகே ப$_4$க$_3$வத்$_3$பே$_4$ாக்$_3$யதாபி$_4$த$_4$ாநஸ்ய ஹேதுமாஹ (கீழில் திருவாய்மொழியில் இதி) ஏதேந பூர்வத$_3$ஶகஸ்ய B''பெரும் புறக்கடலை அடலேற்றினை'' இதி த$_3$ஶகோக்தரீதிபரத்வமப்யஸ்தீதி ஸூச்யதே. t$_2$ அதாவது-(கீழில் திருவாய்மொழியில் A''நலங்கடலமுதமென்கோ'' என்று தொடங்கி அநுப$_4$வித்த பே$_4$ாக்$_3$யதை பின்னுடினபடி) என்கையாலே ''நலங்கடலமுதமென்கோ'' இத்யாதி$_3$க்கு - விபூ$_4$திபரமான யோஜனையேயன்றிக்கே, B''பெரும்புறக்கடல்'' என்கிற திருமொழி நிர்வஹிக்கிற க்ரமத்திலே போலியான ஆகாரத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறதென்றும் ஒரு நிர்வாஹம் அவ்விடத்திலே கண்டுகொள்வது என்கை. u முனிவு-அஸூயை. v ஈஶ்வரனிடத்திலே அப்படி அஸூயை பண்ணுவர்களோ? என்ன (தன்னோட்டையான் இத்யாதி$_3$) யத்$_3$வா, ''ப்ரஸக்தஸ்ய ஹி ப்ரதிஷேத$_4$:'' இத்யத்ராஹ (தன்னோட்டையானொருவனுக்கு இத்யாதி$_3$) ஸம்ஸாரி சேதநத்வேந ஸ்வஸமாநாநாம் ருத்$_3$ராதீ$_3$நாமுத்கர்ஷாபி$_4$த$_4$ாநே துஷ்யந்தி; தத்$_3$விஹாய ஸர்வேஶ்வரஸ்ய உத்கர்ஷாபி$_4$த$_4$ாநே ந ஸஹந்த இத்யர்த்த$_2$:. w ஏவம் தே$_3$வதாந்தர பரத்வாத் ப$_4$க$_3$வது$_3$த்கர்ஷம் ந ஸஹந்த இத்யபி$_4$த$_4$ாய, ஸ்வாதந்த்ர்யாபி$_4$மாநாச்ச அஸூயாம் குர்வந்தீதி அஸூயாஸ்வரூபஞ்ச விஶத$_3$யந்நாஹ (இம்மஹாகு$_3$ணத்தில் இதி) ஏதேந ''மனிசரும் மற்றும் முற்றுமாய்'' இத்யாதி$_3$நோக்த ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணாதிஶயஶ்ச, சேதநாநாம் ஸ்வாதந்த்ர்யாபி$_4$மாநஶ்ச அஸூயாயாம் ஹேது:; அஸூயா ச • கு$_3$ணேஷு தோ$_3$ஷாவிஷ்கரணம்.

ஜீ—இத்யாதி$_3$ பஞ்சத$_4$ாபி$_4$த$_4$ாந ப$_2$லிதமாஹ (கண்டபோதே இத்யாதி$_3$) t ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ண விக்ருதரையும் அவிக்ருதரையும் கொண்டாடியும் நிந்தி$_3$த்தும் போருகிற இத்திருவாய்மொழி யிலே ப$_4$க$_3$வத்$_3$பே$_4$ாக்$_3$யதையைச் சொல்லுகைக்கு அடியேதென்ன (கீழில் இத்யாதி$_3$) t$_3$ (பின்னுடினபடியென்று) C புகழுநல்லொருவனுக்கு விபூ$_4$தியோக$_3$ம் சொல்லுகிற யோஜனை யன்றிக்கே B பெரும்புறக்கடல் நிர்வாஹக்ரமத்திலே உபமானமுக$_2$த்தாலுண்டான யோஜனையைப் பற்ற. u முனிவு-அஸூயை. v ஸஜாதீயரிடத்திலொழிய ஈஶ்வரனிடத்திலே அஸூயை பண்ணுவர்களோ? என்ன (தன்னோட்டையான் இத்யாதி$_3$) v$_2$ உத்கர்ஷம் சொல்லுகையன்றிக்கே-சொன்னால் அஸூயை பண்ணுகையன்றிக்கே. w அஸூயாஸ்வரூபம் விஶத$_3$யதி (இம்மஹாகு$_3$ண இத்யாதி$_3$) மஹாகு$_3$ணத்திலே பொறாமை கொண்டாடுகையாவது-அவதார ஸௌலப்$_4$யமாகிற மஹாகு$_3$ணத்திலே அநீஶ்வரத்வமாகிற தோ$_3$ஷத்தை ஆரோபிக்கை. அவதரித்த கு$_3$ணம்

A 3-4-5. B பெரியதிரு 7-10. C 3-4.

ஈ—மவர்கள் அநேகரிறே. x1. " इदं तु ते गुह्यतमं प्रवक्ष्याम्यनसूयवे " (இத$_3$ம் து தே கு$_3$ஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாம்யநஸூயவே)—"நம்முடைய ஸ்வரூபரூபகு$_3$ணவிபூ$_4$திகளைச் சொன்னவிடத்தில் y சிவீலென்றிருந்திலே, உன்தன்னை அதி$_4$காரிகளைக் கண்டிலோம், z இன்னம் சொல்லிச் சொல்லாதவையும் சொல்லும்படி கிட்டவாராய்" என்றனிறே. a ஶங்க$_2$நிதி$_4$ பத்$_3$மநிதி$_4$களைக் கொண்டுவந்து கொடுத்து, கடலைச் a$_2$ செறுத்துப் படைவீடுசெய்து, தங்கள் எதிரிகளோடே புறப்பட்டு மாசிலே அம்பேற்று, இப்படி ரக்ஷியாநின்றால், a$_3$சோறு சுட்டவாறே "இதொரு க்ருஷ்ணனும், நடுவில் a$_4$பெருங்குடியாட்டமும், b என்னென்பதுதான்" என்று நிற்பர்கள். b$_1$2. ' दास्यमैश्वर्यवादेन" (தா$_3$ஸ்யமைஶ்வர்யவாதே$_3$ந)-c" 'ரக்ஷகத்வம்'என்றொரு வ்யபதே$_3$ஶமாத்ரமாய் இவர்களுக்கே தாழ்வுசெய்து திரிந்தேன்; நல்லது கண்டால் 'எனக்கு' என்றிராதே c$_2$ பகுத்திட்டு ஜீவித்துப்போந்தேன்; இங்ஙனேயிருக்கச்செய்தே இவர்கள்பண்ணும் பருஷபா$_4$ஷ

அ—3."அஸூயா து தோ$_3$ஷாரோபோ கு$_3$ணேஷ்வபி" இத்யுக்தம் ஹி—இத்யுக்தம் ப$_4$வதி. xஅநஸூயவோ து$_3$ர்லப$_4$ா இதி ப$_4$க$_3$வதாப்யுக்தம் ஹீத்யாஹ (இத$_3$ம் து தே கு$_3$ஹ்யதமம் இதி) y சிவீலென்று-அஸூயைபண்ணி. z1."ப்ரவக்ஷ்யாமி" இத்யத்ரோபஸர்க்க$_3$ார்த்த$_2$மாஹ (இன்னம் சொல்லிச் சொல்லாதவையும் இதி) a அநுகூலா அபி அஸூயாம் குர்வந்தி, ந ஶத்ருமாத்ரம் இத்யாஹ (ஶங்க$_2$நிதீ$_4$தி) யத்$_3$வா ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணஶ்ரவணவேளாயாம் யத்$_3$யப்யஸூயாப்ரஸங்கே$_3$ாऽஸ்தி,தத$_2$ாபி தத்ஸாக்ஷாத்காரவேளாயாமப்யஸூயாப்ரஸங்கே$_3$ாऽஸ்தி கிம்? தஸ்மாத் 1. "அநஸூயவே" இதி கிமர்த்த$_2$ம் விஶேஷயதீத்யாஶங்காம் கைமுத்யந்யாயேந பரிஹரதி (ஶங்க$_2$நிதீ$_4$தி) a$_2$செறுத்து-நெருக்கி. a$_3$(சோறு சுட்டவாறே) என்றது-அல்பநிமித்தத்திலே என்றபடி. a$_4$பெருங்குடியாட்டம்-க்$_3$ராமண்யம். b$_2$,c ஸர்வவிதோ$_4$பகாரகரணேऽபி அஸூயாம் குர்வந்தி கிம் ? இத்யத்ர ததோ$_2$பக்ருதா யாத$_3$வாஶ்ச அஸூயாம் அகுர்வந் இத்யத்ர ஸார்த்த$_2$ம் ப்ரமாணமுபந்யஸ்யதி (தா$_3$ஸ்யம் இதி) c$_2$ பகுத்திட்டு - ப$_4$ாக$_3$ம் கொடுத்து. d ஏவம் ப$_4$க$_3$வது$_3$க்திமுகே$_2$ந யாத$_3$வக்ருதாஸூயாம் ப்ரத$_3$ர்ஶ்ய யாத$_3$வாநாமநுஷ்டா$_2$நம் கைமுத்யந்யாயேந

ஜீ—சொன்னது-கு$_3$ணந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். v,w$_2$"தன்னேட்டையான்" இத்யாதி$_3$ வாக்யவிவரணம் (கு$_3$ணங்கண்டவிடத்தே இத்யாதி$_3$) 3."அக்ஷாந்திரீர்ஷ்யாஸூயா து தோ$_3$ஷாரோபோ கு$_3$ணேஷ்வபி" என்னக்கடவதிறே. x அநஸூயுக்கள் து$_3$ர்லப$_4$ர் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (இத$_3$ம் து தே இத்யாதி$_3$) கீ$_3$தாஸு நவமே, "ஜ்ஞாநம் விஜ்ஞாநஸஹிதம் யத்$_3$ஜ்ஞாத்வா மோக்ஷ்யஸேऽஶுபா$_4$த்" இத்யுத்தரார்த்த$_4$ம். y சிவீலென்றிருந்திலே — அஸூயை பண்ணியிருந்திலே. z1. " ப்ரவக்ஷ்யாமி " இத்யுபஸர்க்க$_3$ார்த்த$_2$மாஹ (இன்னம் சொல்லி இத்யாதி$_3$) a அநுகூலர் அஸூயை பண்ணுவர்களோ? என்ன (ஶங்க$_2$நிதி$_4$ இத்யாதி$_3$) a$_2$செறுத்து-நெருக்கி. a$_3$ சோறு சுட்டவாறே-அல்பநிமித்தத்திலே. a$_4$பெருங்குடியாட்டம்—க்$_3$ராமண்யம். b என்னென்பதுதான்-என்ன. b$_2$அப்படியெல்லாம் செய்தாலும் அஸூயை பண்ணுவர்களோ?என்ன (தா$_3$ஸ்யம் இத்யாதி$_3$) c ஶ்லோகார்த்த$_2$ம் (ரக்ஷகத்வம் இத்யாதி$_3$) c$_2$ பகுத்திட்டு - ப$_4$ாக$_3$ம்கொடுத்து,

---

ப்ர—(முனிவின்றி)x1. भगवद्गीतासु नवमे "इदं तु ते गुह्यतमं प्रवक्ष्याम्यनसूयवे। ज्ञानं विज्ञानसहितं यज्ज्ञात्वा मोक्ष्यसेऽशुभात्॥ १॥"

b$_2$2. महाभारते—"दास्यमैश्वर्यवादेन ज्ञातीनाञ्च करोम्यहम्। अर्धभोक्ता च भोगानां वाग्दुरुक्तानि च क्षमे॥"

ஈ—ணங்களையெல்லாம் பொறுத்துப்போந்தேன்'' என்றுனிறே. d ஒரு மணி கெட்டு ஆரேனுங்கொண்டுபோக,க்ருஷ்ணன் தலையிலே ஏறிட்டு, d$_2$நம்பி மூத்தபிரானும் d$_3$இது சுட்டித் தீர்த்த$_2$யாத்ரை போகவேண்டும்படியாயிற்றிறே. eஅன்றிக்கே,''முனிவாகிறது-e$_2$ முனித்வமாய், அதின்றிக்கேயொழிகையாவது - கலங்குகையாய், அடைவுகெட்டு ஏத்திக்குனிப்பார் என்னவுமாம்''என்று அருளிச்செய்வர். f(முழுதுணர் நீர்மையினரே) g1. ''एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानम्'' (ஏகவிஜ்ஞாநேந ஸர்வவிஜ்ஞாநம்) என்றபடி அவர்கள் எல்லாவற்றையும் அறிந்தார்களாகிறுர்; g$_2$அவர்கள் ஸர்வஜ்ஞர்களாகிறுர். h ஜ்ஞான ப$_3$லமான h$_2$இது உண்டானபோதே அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநாம்ஶத்தில் இல்லாததில்லையிறே. iஅவர்கள் ஶரீரத்தில் பிறந்த i$_2$விகாரத்தைக்கொண்டே அவர்களுடைய ஜ்ஞாநாதி$_4$க்யம்அறியலாம்.jமுழுதையுமுணர்ந்த ஸ்வப$_4$ாவத்தையுடையவர்களாகிறுர்கள்.6.

அ—ஸ்யமந்தகமணி வ்ருத்தாந்தமுகே$_2$ந த$_3$ர்ஶயதி (ஒரு மணி இதி) 2. ''ஸிம்ஹ: ப்ரஸேநமவதீ$_4$த் ஸிம்ஹோ ஜாம்ப$_3$வதா ஹத:। ஸுகுமாரக! மாரோதீ$_3$: தவ ஹ்யேஷ ஸ்யமந்தக ॥''. d$_2$ நம்பி மூத்தபிரானும்-ப$_3$லராமஶ்ச. d$_3$ இது சுட்டி-இது ஹேதுவாக. e$_2$ முநித்வம்-ஐகாக்$_3$ர்யம். f ''முழுதுணர் நீர்மையினர்'' என்றதுக்கு இரண்டர்த்த$_2$ம். g முந்தினது (ஏகவிஜ்ஞாநேநேத்யாதி$_3$) 3. ''ஸ்தப்$_3$தே$_4$ாஸ்யுத தமாதே$_3$ஶமப்ராக்ஷ்யோ யேநாஶ்ருதம் ஶ்ருதம் ப$_4$வத்யமதம் மதமவிஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாதம்'' இதி ஶ்ருத்யர்த்த$_2$மாஹ (ஏகவிஜ்ஞாநேந ஸர்வவிஜ்ஞாநமிதி) அதாவது - காரணபூ$_4$த ப்$_3$ரஹ்மவிஜ்ஞாநத்தாலே கார்யமானவையெல்லாம் அறியலாம் என்றபடி. h இரண்டாமர்த்த$_2$ம் (ஜ்ஞானப$_2$லமான இத்யாதி$_3$) h$_2$(இதுண்டானபோதே)என்றது-ஏத்திக்குனிக்கையாகிற இதுண்டானபோதே என்றபடி. i ''இதுண்டானபோதே'' என்றத்தை விவரிக்கிறுர் (அவர்கள் ஶரீரத்தில் இத்யாதி$_3$) j ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (முழுதையும் இத்யாதி$_3$) யத்$_3$வா, g$_2$1. ''ஏகவிஜ்ஞாநேந ஸர்வவிஜ்ஞாநம்'' இதி பூர்வவாக்யம் விவ்ருணோதி (அவர்கள் ஸர்வஜ்ஞர்களாகிறுர் இதி) hஅத்$_3$வேஷ ஸ்தோத்ர ந்ருத்தைஸ்ஸார்வஜ்ஞ்யம் கத$_2$ம் ஸித்$_3$த்$_4$யேத்? இத்யத்ராஹ (ஜ்ஞாநப$_2$லமான இதி) i ஜ்ஞாநாதி$_4$க்ய ஸத்$_3$ப$_4$ாவேபி பரபு$_3$த்$_3$தே$_4$ரப்ரத்யக்ஷத்வாத் தத$_3$ஸ்மாபி$_4$: கத$_2$ம் ஜ்ஞாதும் ஶக்யத இத்யத்ராஹ (அவர்கள் ஶரீரத்தில் இதி) i$_2$ விகாரத்தையென்றது-முனிவின்றியேத்திக்குனிக்கையை. i யத்$_3$வா, தாத்பர்யாந்தரம் (அவர்களென்று) இப்போது ஜ்ஞாநபத$_3$ம் - உபாதே$_3$யஜ்ஞாநபரம். '' 'கனியை' என்று தொடங்கி, தேனென்னுமளவும், பே$_4$ாஜ்யமாயும், பேயமாயும், க$_2$ாத்$_3$யமாயும், லேஹ்யமாயுமுள்ள சதுர்வித$_4$ பே$_4$ாஜ்யத்தையுஞ்சொல்லிற்றுகவுமாம்'' என்று உரை. A''அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றி''

ஜீ-dஜ்ஞாதிகளுடைய அஸூயையை ஸ்யமந்தகமணி வ்ருத்தாந்தமுகே$_2$நாபி த$_3$ர்ஶயதி(ஒரு மணி இத்யாதி$_3$) ஸ்யமந்தகமணிகதை$_2$யிலே, 2. ''ஸிம்ஹ: ப்ரஸேநமவதீ$_4$த் ஸிம்ஹோ ஜாம்ப$_3$வதா ஹத:। ஸுகுமாரக! மாரோதீ$_3$: தவ ஹ்யேஷ ஸ்யமந்தக:॥'' என்று அருளிச்செய்வர். d$_2$ நம்பி மூத்தபிரான்—ப$_3$லராம:. d$_3$ இது சுட்டி—இது நிமித்தமாக. e''முனிவின்றி''என்றதுக்கு அர்த்த$_2$ாந்தரம் (அன்றிக்கே இத்யாதி$_3$) e$_2$ முனித்வம் - ஐகாக்$_3$ர்யம். g (ஏகவிஜ்ஞாநேந இதி) காரணபூ$_4$த ப்$_3$ரஹ்மவிஜ்ஞாநேந கார்யபூ$_4$த ஸமஸ்தத்தையும் அறியலாம் இத்யர்த்த$_2$:. g$_2$ விவரணம் (அவர்கள் இத்யாதி$_3$) h முனிவின்றி ஏத்திக்குனிப்பார் எல்லார்க்கும் காரணபூ$_4$த ப்$_3$ரஹ்மஜ்ஞாநாத் கார்யஜக$_3$த்ஜ்ஞானமுண்டாகைக்கு அவர்கள் வேத$_3$ாந்தஶ்ரவணம்பண்ணினுர்களோ? என்ன (ஜ்ஞானப$_2$லமான இத்யாதி$_3$) h$_2$ இது — ஏத்திக்குனிக்கையாகிற இது. i ஆந்தரமான ஜ்ஞானத்தை அறியும்படியென்? என்ன (அவர்கள் ஶரீரத்தில் இத்யாதி$_3$) j ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (முழுதையும் இத்யாதி$_3$) 4. ''இயம் வையூஹீ வை ஸ்தி$_2$திரத$_2$ கிலேச்ச$_2$ா-

A பெரு-திரு 10-10.

7. நீர்மையில் நூற்றுவர் வீய ஐவர்க் கருள்செய்து நின்று
பார்மல்கு சேனை யவித்த பரஞ்சுட ரைநினைந் தாடி
நீர்மல்கு கண்ணின ராகி நெஞ்சங் குழைந்துநை யாதே
ஊன்மல்கி மோடு பருப்பா ருத்தமர் கட்கென்செய் வாரே.

ஆ— 7. வ்யா:— (நீர்மையில்) பாண்டவர்கள் பக்கலுள்ள வாத்ஸல்யத்தாலே தத் விரோதிகளான துர்யோதநாதிகளையும் மற்றுமுள்ள ப்ரதிகூல வர்க்கத்தையுமடங்க நிரஸித்ததுவே தனக்கு நிரதிஶயதேஜஸ்ஸாக இருந்தருளினவனை நினைத்து நீர்மல்கு கண்ணினராகி நெஞ்சம் குழைந்து நையாதே, கேவலம் ஶரீரபோஷகராயிருப்பார் இந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் வர்த்திக்கிற தேஶத்திலே என் செய்யவுளராளுர்? என்கிறுர். 7.

அ-1 "ஆயோத்யகாந் ஸபஶூகீடத்ருணம்ஶ்ச ஜந்தூந் கிங்கர்மணோ ந பதகீத்ருஶமவேதநாட்யாந் ஸாயுஜ்யலப்யவிபவாந் நிஜநித்யலோகாந் ஸாந்தாநிகாநகமயோ வநமாலநாத ||" இத்யநயோ ரவிரோதோ த்ரஷ்டவ்ய:. ஸத்யபாமாயா: பித்ரா ஸத்ராஜிதா ஸூர்யவரப்ரஸாதலப்தத ஸ்யமந்தகமணி: ப்ரதமம் க்ருஷ்ணேநார்த்தித:; ஸத்ராஜித: கநிஷ்ட: ப்ரஸேந: தமாதாய வநம் கத:; தத்பஹரணாய ஸிம்ஹ: ப்ரஸேநமவதீத்; ஸிம்ஹோ ஜாம்பவதா ஹத:; க்ருஷ்ணோ ஜாம்பவந்தம் ஜித்வா மணிமாதாய புநஸ்ஸத்ராஜிதே ததௌ; ஸத்ராஜிதம் நிஹத்ய ஶததநுஸ் தம் மணிம் க்ருஹீத்வா கத:; ஶததநுஸ்ஸம்ஹாராய க்ருஷ்ணபல பத்ரௌ நிர்கதௌ; தச்ச்ருத்வா ஶததநுரக்ரூரே தம் மணிம் ஸ்தாபயாமாஸ; அநந்தரம் க்ருஷ்ணபலபத்ராப்யாம் யுத்தம் க்ருத்வா பராஜிதஶ்ஶததநு: பலாயநம் க்ருதவாந்; "பலாயிதமேகாகிநம் ப்ரதி த்வாப்யாம் யுத்தம் ந யுக்தம்" இதி பலபத்ரம் ஸ்தாப்ய க்ருஷ்ண ஏவ ஸுதூரமநுத்ருத்ய சக்ரேண தம் நிஹத்ய தத்ர மணிமத்ருஷ்ட்வா நிவ்ருத்த:; "மணிம் தத்ர ந பஶ்யாமி" இத்யுவாச; பலபத்ரஶ்ச தச்ச்ருத்வா "த்வமேவா பாஹர:" இதி தீர்த்தயாத்ராம் ஜகாம. இயம் ஸ்யமந்தகமணிகதா. 6.

ஜீ-விஹ்ருதயே! விபூதீநாம் மத்யே ஸுரநரதிரஶ்சாமவதரந் ஸஜாதீயஸ்தேஷாமிதி து விபவாக்யாமபி பஜந் கரீஶ! த்வம் பூர்ணோ வரகுணகணைஸ்தாந் ஸ்தகயஸி ||" இதி வரதராஜஸ்தவே. பாரதே, 2. "தாஸ்யமைஶ்வர்யவாதேந ஜ்ஞாதீநாஞ்ச கரோம்யஹம் | அர்த்தபோக்தா ச போகாநாம் வாக்துருக்தாநி ச க்ஷமே ||" க்ரமேணாந்வய:. 6.

ஆதே— ஆரும் ப்ாட்டு. மநுஷ்யர்கள், தேவர்கள் அநுக்தமான திர்யக் ஸ்தாவரங்கள் எல்லாமாய், ஆஶ்சர்யமான அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணுமவனாய், இப்படி அவதரித்தால் போமன்றும் உடுத்தவொலியலோடே போமவனாய், இப்படி அவதரிக்கச்செய்தேயும் ஒன்றும் செய்திலோம் என்று பின்னையும் அவதரிக்க ஒருப்படுமவனாய், திருப்பாற்கடலிலே அநிருத்தரூபியாய்க்கொண்டு கண்வளர்ந் தருளுகிற ஸர்வஸ்மாத்பரனாய், அக்கடல்பழுத்த பழமாய், கோதுகழித்த ரஸாம்ஶமாய், அதுதன்னைத் திரட்டினதாய், அதுதான் பருகலாம்படியாய், போக்யதையே யன்றிக்கே பிறவாமல் காக்குமதாயும் இருக்கிறவனை அஸூயை பண்ணாதே ஸ்தோத்ரம்பண்ணி ஆடுமவர்கள் எல்லாத்தையும் அறிந்தவர்களாகிறார்கள் என்கிறார் "மனிசரும்" இத்யாதியால். 6.

ஒ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில் — ஆஶ்ரிதரான பாண்ட₃வர்களுடைய விரோதி₄களைப் போக்கின எம்பெருமானுடைய கு₃ணநுஸந்த₄ானத்தாலே ஶிதி₂லராகாதார் ஜநநீக்லேஶகாரிகள் என்கிறார்.

வ்யா:— (நீர்மையென்று தொடங்கி) "ப₃ந்து₄க்கள் ஜீவிக்கவேணும்" என்னும் நீர்மை ஒன்றுமின்றிக்கேயிருக்கிற து₃ர்யோத₄நாதி₃கள் நூற்றுவரும் முடியும்படி பாண்ட₃வர்களுக்கு ப்ரஸாத₃த்தைப் பண்ணிநின்று பூ₄மிக்கு ப₄ாரமாம்படி மல்கின ஸேனையெல்லாம் முடிப்பதுஞ்செய்து ஸாரத்₂ய வேஷமாகிற விலக்ஷணமான அழகையுடையவனை நினைத்து ஹர்ஷ ப்ரகர்ஷத்தாலே ஆடி. (நீர்மல்கு என்று தொடங்கி) கண்ணநீர்செற்றி ஶிதி₂லாந்தஃகரணராய் ஒசியாதே, சரீரங்கள் மாம்ஸளமாய், பிசல் பருத்திருக்குமவர்கள் வைஷ்ணவர்களுக்கு ஒரு ப்ரயோஜநத்துக்கு உறுப்பல்லர். 7.

ப— 7. அவ:— அநந்தரம், ஆஶ்ரிதபக்ஷபாதத்துக்கு ஈடுபடாதார் ப₄ாக₃வதர்க்கு எதுக்கு உறுப்பு? என்கிறார்.

நீர்மை — ("ப₃ந்து₄க்களோடே பு₄ஜிக்கவேணும்" என்கிற) நீர்மை, இல் — இல்லாத, நூற்றுவர் — து₃ர்யோத₄நாதி₃கள் நூற்றுவரும், வீய — நஶிக்கும்படி, ஐவர்க்கு—பாண்ட₃வர்கள் ஐவர்க்கும், அருள்—நிரவதி₄க க்ருபையை, செய்து— பண்ணி, நின்று—[1. "कृष्णाश्रयाः कृष्णबलाः कृष्णनाथाश्च पाण्डवाः" (க்ருஷ்ணாஶ்ரயாஃ க்ருஷ்ணப₃லாஃ க்ருஷ்ணநாத₂ாஶ்ச பாண்ட₃வாஃ) என்னும்படி அவர்களுக்கு ஸர்வவித₄ ப₃ந்து₄வுமாய்] நின்று, பார்—பூ₄மி, மல்கு—நிரம்பும்படி விஞ்சின, சேனை—ஸேனையை, அவித்த — (விளக்கவித்தாற்போலே) நஶிப்பித்த, பரஞ்சுடரை—நிரவதி₄கௌஜ்ஜ்வல்யயுக்தமான வடிவழகையுடையவனை, நினைந்து—(இக்கு₃ண ஸௌந்த₃ர்யவித்₃த₄ராய்க்கொண்டு) நினைந்து, ஆடி — (ப்ரேமபரவஶராய்) ஆடி, நீர்—ஆநந்த₃ாஶ்ரு, மல்கு— பூர்ணமான, கண்ணினராகி—கண்களையுடையராய், நெஞ்சம் —(நினைத்த) நெஞ்சு, குழைந்து—கட்டுக்குலைந்து, நையாதே—(ரோமாஞ்சாதி₃களாலே) ஶிதி₂லஶரீரராகாதே, ஊன்மல்கி—மாம்ஸோத்தரராய், மோடு பருப்பார்—பிடரியிற் பிசல்பருக்கும்படி உடம்பை வளர்ப்பார், உத்தமர்கட்கு—(ஜ்ஞாநாதி₄கராய்) உத்தமரான ப₄ாக₃வதர்களுக்கு, என் செய்வார்—ஏது செய்கைக்கு உறுப்பாவர்?

அநுபயுக்தஸ்வப₄ாவர் என்று கருத்து. 7.

ஜி— அவ:— ஏழாம் பாட்டில் — ஆஶ்ரிதபக்ஷபாதமாகிற மஹாகு₃ணத்தில் ஈடுபடாதே ஶரீரபோஷணபரராய்த் திரிகிறவர்கள் வைஷ்ணவர்களுக்கு எதுக்குறுப்பாகப் பிறந்தார்கள்? என்கிறார்.

இ— வ்யா:— (**நீர்மையில் இத்யாதி$_3$**) "ப$_4$ந்து$_4$க்கள் ஜீவிக்கவேணும்" என்றிருக்கும் நீர்மையில்லாதவர்கள். "ஒரு முட்குத்துங்கொடோம்; ப$_4$ந்து$_4$க்கள் ஜீவிக்கில் ஜீவியோம்" என்றார்களிறே, நிர்க்$_4$ருணராகையாலே. "ஆஸுர ப்ரக்ருதிகள்" என்று நூற்றுவரும் முடியும்படி பாண்ட$_3$வர்களுக்கு அருள்செய்து; **1. "कृष्णाश्रयाः" (க்ருஷ்ணாஶ்ரயா:)** என்கிறபடியே தன்பக்கலிலே ந்யஸ்தப$_4$ரராயிறே அவர்களிருப்பது. **2. "येषामर्थे काङ्क्षितं नः" (யேஷாமர்த்தே$_2$ காங்க்ஷிதம் ந:)** என்றிறே - இத்தலையில் நீர்மையிருப்பது. **3. "यस्य मन्त्री च गोप्ता च" (யஸ்ய மந்த்ரீ ச கே$_3$ாப்தா ச)** என்று தானே அவர்களுக்கு எல்லாமாய் நின்றபடி. பூ$_4$மிக்கு ப$_4$ாரமாம்படி மிக்க ஸேனையையெல்லாம் விளக்கவித்தாற்போலே அநாயாஸேந முடித்தபடி. (**பரஞ்சுடரை**) ஸேநாதூ$_4$ளியும் முட்கோலும் சிறுவாய்க் கயிறுமாய் ஸாரத்$_2$ய வேஷத்தோடே நின்ற அழகையுடையவனை. ஆஶ்ரிதார்த்த$_2$மாய் நின்ற இவன் வ்யாபாரத்தை நினைத்து விக்ருதராய் ஆடி. **4. "आह्लादशीतनेत्राम्बुः" (ஆஹ்லாத$_3$ஶீதநேத்ராம்பு$_3$:)** என்று ஆநந்த$_3$ாஶ்ருவையிட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்படி அகவாயும் நெகிழ்ந்து ஶிதி$_2$லராகாதே மாம்ஸளமாய்ப் பிசல்பருத்திருக்கும்படி ஶரீர போஷணபரராயிருக்கிறவர்கள். (**உத்தமர்கட்கென் செய்வாரே**) ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணநுஸந்த$_4$ாநத்தாலே வார்ந்து வடிந்த ஶரீரங்களையுடைய வைஷ்ணவர்களுக்கு பே$_3$ாத$_4$யந்த: பரஸ்பரம் பண்ணுகைக்கு உறுப்பாகிறார்களோ? வைஷ்ணவர்களுக்கு உறுப்பாமதுவே ஜந்மத்துக்கு ப்ரயோஜநம் என்கிறார். ஈஶ்வரன் தன்னையும் தன் விபூ$_4$தியையும் ததீ$_3$ய ஶேஷமாக்கியிறே வைப்பது. 7.

ஈ— அவ:— ஏழாம் பாட்டு. a **ஆஶ்ரிதபக்ஷபாதமாகிற மஹாகு$_3$ணத்தில் ஈடுபடாதே ஶரீரபோஷணபரராய்த் திரிகிறவர்கள் வைஷ்ணவர்களுக்கு எதுக்குறுப்பாகப் பிறந்தார்கள்? என்கிறார்.**

வ்யா:—b(நீர்மை இத்யாதி$_3$) c **முற்பட ஸஞ்ஜயனைப்போகவிட்டு அநந்தரமாகத் தான்போய் "இவர்களையும் அவர்களையும் சேரவிடலாமோ" என்று பார்த்தவிடத்து, அவர்கள் ஒருபடியாலும் இசையாதே, "எங்கள் ப$_3$ந்து$_4$க்கள் ஜீவிக்கில் நாங்கள் ஜீவிப்பதில்லை, அவர்களுக்கு ஒரு குடியிருப்பும் கொடோம், நாங்கள் பலராகையாலே பூ$_4$மிப்பரப்படங்க எங்களுக்கே இடம்போருமத்தனை, அவர்களுக்கு** d **க்ருஷ்ண:**

அ— ஏழாம் பாட்டு. (நீர்மையில் இத்யாதி$_3$) a "ஐவர்க்கு அருள்செய்துநின்று - பரஞ்சுடரை நினைந்து - நையாதே, ஊன்மல்கி மோடுபருப்பார் உத்தமர்கட்கு என்செய்வார்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (ஆஶ்ரிதபக்ஷபாதமாகிற இத்யாதி$_3$) b,c "நீர்மையில்" இத்யேதத்- த$_4$ார்த்தராஷ்ட்ராணும் விநாஶநஹேதுக$_3$ர்ப்ப$_4$ம் இதி ஶ்ருதி$_3$ நித$_4$ாய, ஹேதுபூ$_4$தம் கு$_3$ண

ஜீ— ஏழாம் பாட்டு. (நீர்மையில் இத்யாதி$_3$) a "ஐவர்க்கு அருள்செய்து நின்று, பரஞ்சுடரை நினைந்து - நையாதே, ஊன்மல்கி மோடுபருப்பார்" இத்யாதி$_3$யைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை. (ஆஶ்ரித இத்யாதி$_3$) b,c நிரஸநஹேது நீர்மையில்லாமையென்று உபபாதி$_3$க்கிறார் (முற்பட

ஈ—னும் த4ர்மமுமுண்டு, அதுக்குப் ப2லமான ஸ்வர்க்க3த்தை அநுப4விக்கக்கடவர்கள், நாங்கள் பூ4மியையாளுவோம்'' என்று e வெட்டிதாக வார்த்தை சொல்ல, அவர்கள் நெற்றியைக் கீறிப்பார்த்தவிடத்தில் ரக்தம் புசியாமையாலே "அவர்களை அழியச் செய்வோம்'' என்று பார்த்தான். f பாண்ட3வர்களை ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேது-"நாங்கள் ப3ந்து4க்களையொழிய ஜீவிப்பதில்லை'' என்றது; g1. "येषामर्थे काङ्क्षितं नो राज्यं भोगाः सुखानि च'' (யேஷாமர்த்தே2 காங்க்ஷிதம் நோ ராஜ்யம் பே4ாக3ாஸ் ஸுக2ாநி ச); h"நாட்டார் அர்த்த2ந்தேடுகிறதும் ராஜ்யங்கள் ஸம்பாதி3க்கிறதுமெல்லாம் ப3ந்து4க்களும் தாங்களும் கூட ஜீவிக்கைக்கன்றோ, ஆனபின்பு நாங்கள் ப3ந்து4வத4ம் பண்ணி ஜீவிக்கப்பார்க்கிலோம்''என்னும் h2 நீர்மையாலேயாயிற்று. i அவர்கள் இங்ஙனன்றிக்கே "இவர்களுக்கு ஒரு i2 கோல்குத்துநிலமும் கொடுப்பதில்லை, அவர்கள் ஜீவிக்கில் நாங்கள் ஜீவியோம்'' என்ன, "இவர்கள் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளாயிருந்தார்கள், இவர்களை அழியச்செய்யாவிடில் விபூ4தியுமழியும்'' என்று பார்த்து அதுக்கீடாக ஒருப்பட்டான். j ஒருபடியாலும் ஒரு நீர்மையில்லாத து3ர்யோத4நாதி3கள்

அ—ப4ாவம் ப்ரகடயதி (முற்பட இதி) d (க்ருஷ்ணனும் த4ர்மமுமுண்டு) என்றதுக்குக் கருத்து- தாங்கள் நினைத்திருக்கிற த4ர்மாப4ாஸத்தையும் க்ருஷ்ணனையும் விஶ்வஸித்து நம்மேலே படையெடுத்து வருவர்கள், அப்போது நாம் ஸம்ஹரித்தால் அந்த த4ர்மப2லமான ஸ்வர்க்க3த்தை அநுப4விக்கக்கடவர்கள் என்றபடி. e வெட்டிதாக-க்ரூரமாக. f,g,h,i,j த்3ரௌபதீ3பரிப4வத3ர்ஶநாதி3ரூபோ தே3ாஷ: பாண்ட3வாநாமபி நாஸ்தி கிம்? அத2 ச கேந ஹேதுநா தாந் ரரக்ஷ? ஸ ஹேது: த4ார்த்தராஷ்ட்ரேஷு நாஸ்தி கிம்? இத்யாஶங்காயாம் உத்தரம் ஶப்3த3ார்த்த2ஞ்சாஹ (பாண்ட3வர்களை) இத்யாதி3பி4ஶ் சதுர்ப்பி4ர்வாக்யை:. g,h பாண்ட3வாஸ் தத2ா "ப3ந்தூ4ந் விநா ந ஜீவேம'' இத்யவத3ந் கிம்? இத்யத்ர ப்ரமாணம் தத3ர்த்த2ஞ்ச வத3ந் உக்தமேவ த்3ருட4கரோதி (யேஷாமர்த்த2 இதி) 1. "யேஷாமர்த்தே2'' இத்யாதி3வசநம் யுத்3த4பூ4மியிலே அஸ்த2ாநஸ்நேஹத்தாலே சொன்னதாகையாலே அத4ர்மமாகிலும், இந்நினைவு எப்போதும் அவர்களுக்குண்டாகையாலே, மற்றப்போது இந்நினைவு மஹாகு3ணமிறே என்று அருளிச்செய்வர். i பாண்ட3வர்களுக்கு ப்ரதிகோடித்வேந இன்னமொருகால் அவர்களுக்கு நீர்மையில்லாமையை உபபாதி3க்கிறார் (அவர்கள் இத்யாதி3) i2 கோல்குத்துநிலம் - அம்புகோலாலே குத்தும் நிலம். j ஶப்3த3ார்த்த2ம் (ஒருபடியாலும் இத்யாதி3) k வேறு

ஜீ—இத்யாதி3) e வெட்டிதாக-க்ரூரமாக. f பாண்ட3வர்களை ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேது அவர்கள் நீர்மைஎன்கிறார் (பாண்ட3வர்களை இத்யாதி3) g அவர்கள் அப்படி சொன்னார்களோ? என்ன (யேஷாம் இத்யாதி3) 1. "த இமேऽவஸ்தி2தா யுத்3தே4 ப்ராணாம்ஸ்த்யக்த்வா த4நாநி ச'' இத்யுத்தரார்த்த4ம். கீ3தாஸு ப்ரத2மே. h ஶ்லோகத்துக்கு அர்த்த2ம் (நாட்டார் இத்யாதி3) யேஷாமர்த்தே2 இத்யாதி3வசநம் - யுத்3த4பூ4மியில் அஸ்த2ாநஸ்நேஹ காருண்யத்தாலே சொன்னதாகையாலே அத4ர்மமாகிலும், இந்நினைவு எப்போதும் இவர்களுக்கு உண்டாகையாலே மற்றைப்போது இந்நினைவு மஹாகு3ணமிறே இதி ப4ாவ:, h2 (நீர்மையாலேயாயிற்று) பாண்ட3வர்களை ரக்ஷித்தது இதி ஶேஷ:. i பாண்ட3வர்களுக்கு ப்ரதிகோடித்வேந புநஶ்ச அவர்களுடைய நீர்மையில்லாமையை உபபாதி3க்கிறார் (அவர்கள் இத்யாதி3) i2 கோல்—அம்புகோல். j ஶப்3த3ார்த்த2ம் (ஒருபடியாலும் இத்யாதி3) k வேறு தஞ்சமில்லாமைக்கு

ப்ர—(ஏழாம் பாட்டு) (நீர்மை இத்யாதி3) g1. भगवद्गीतासु प्रथमे—"येषामर्थे काङ्क्षितं नः राज्यं भोगास्सुखानि च। त इमेऽवस्थिता युद्धे प्राणांस्त्यक्त्वा धनानि च ॥ ३३ ॥"

ஈ—முடிந்து போம்படிக்கீடாக. (ஐவர்க்கு அருள்செய்துநின்று) தானல்லது தஞ்ச மில்லாத பாண்ட3வர்களுக்கு, k1. "कृष्णाश्रयाः कृष्णबलाः कृष्णनाथाश्च पाण्डवाः" (க்ருஷ்ணு ஶ்ரயா: க்ருஷ்ணப3லா: க்ருஷ்ணநாத2ாஶ்ச பாண்ட3வா:) என்றிருக்குமவர்கள். (நின்று) k2. "यस्य मन्त्री च गोप्ता च सुहृच्चैव जनार्दनः" (யஸ்ய மந்த்ரீ ச கோ3ப்தா ச ஸுஹ்ருச்சைவ ஜநார்த்த3ந:) என்று இவர்களிழந்த பரிகரமெல்லாம் தானேயாய் நின்று. (l பார்மல்கு சேனையவித்த) பூ4மி m நெளியும்படிக்கீடாக மிகைத்துவந்த ஆஸுர வர்க்க3த்தை m2 விளக்கவித்தாற்போலே பிணங்காணவொண்ணுதபடி முடித்துப்பொகட்ட. n (பரஞ்சுடரை) "ஆயுத4மெடுக்கவொண்ணுது" என்றுர்களே; அதுக்காக, ஸேநாதூ4ளியும் n2 முட்கோலும் n3 சிறுவாய்க்கயிறும் தேருக்குக் கீழே n4 நாற்றின திருவடிகளும் சிறு சதங்கையுமாய் ஸாரத்2ய வேஷத்தோடே நின்ற நிலையைச் சொல்லுகிறது. (நினைந்தாடி) அவனுடைய ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தை அநுஸந்தி4த்து, அவ்வநுஸந்த4ானம் இருந்தவிடத்தே இருக்கவொட்டாமையாலே ஆடி. (நீர்மல்கு கண்ணினராகி) o3."आह्लादशीतनेत्राम्बुः" (ஆஹ்லாத3ஶீதநேத்ராம்பு3:)

அ—தஞ்சமில்லாமைக்கு ப்ரமாணம் (க்ருஷ்ணுஶ்ரயா: இத்யாதி3) m நெளியும்படிக்கு - ஸாந்த்3ரதைக்கு. m2"அவித்த" இத்யேதத்3க3ர்ப்பி4தமாஹ (விளக்கு இத்யாதி3) நஹி தீ3பே விநஷ்டே தீ3பத்4வம்ஸஸூசக: கஶ்சந த்3ருஶ்யதே; தத்3வதி3தி ப4ாவ:. n "பரஞ்சுடரை" என்று ஸாரத்2யம் பண்ணுகையால் வந்த புகரைச் சொல்லுகிறது. o நீர்மல்குகையை நிருபகதயா சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஆஹ்லாதே3த்யாதி3) p குழைந்து-ஶிதி2லமாய். q ஊன்-மாம்ஸம்.

ஜீ—ப்ரமாணம் (க்ருஷ்ணுஶ்ரயா இத்யாதி3) ப4ாரதே, 1. "க்ருஷ்ண: பராயணம் தேஷாம் ஜ்யோதிஷாமிவ சந்த்3ரமா:" என்று மேல். m நெளியும்படிக்கீடாக - நெகிழ்ந்துகொடுக்கும்படிக் கீடாக. m2"அவித்த" என்றதின் அர்த்த2ம் (விளக்கு இத்யாதி3) l பூ4மி நிரம்பும்படி மிஞ்சின ஸேனையை இதி ஶப்3த3ார்த்த2:. n பரஞ்சுடரை-நிரவதி4கௌஜ்ஜ்வல்ய யுக்தமான வடிவழகை யுடையவனை. இங்கு-ஸாரத்2யம் பண்ணுகையால் வந்த புகரைச் சொல்லுகிறது. n2 முட்கோல்-தாற்றுக்கோல். n3 சிறுவாய்க்கயிறு-கடிவாளம். n4 நாற்றின-நீட்டின. k2(யஸ்ய மந்த்ரீ சேத்யாதி3) ப4ாரதே ராஜஸூயே / ஸஞ்ஜயம் ப்ரதி த்4ருதராஷ்ட்ர:, 2. "ஹரிஸ்த்ரைலோக்யநாத2ஸ்ஸ: கிந்து தஸ்ய ந நிர்ஜிதம்" இத்யுத்தரார்த்த4ம். o நீர்மல்குகையை நிருபகமாகச் சொன்னதுக்கு ப4ாவம் (ஆஹ்லாதே3த்யாதி3) ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வே, 3. "ஆஹ்லாத3ஶீதநேத்ராம்பு3: புளகீக்ருத கா3த்ரவாந் । ஸதா3 பரகு3ணுவிஷ்டோ த்3ரஷ்டவ்யஸ்ஸர்வதே3ஹிபி4:'।" p குழைந்து-ஶிதி2லமாய்.

ப்ர—(ஐவர்க்கருள் செய்து)k1. महाभारते, "कृष्णाश्रयाः कृष्णबलाः कृष्णनाथाश्च पाण्डवाः । कृष्णः परायणं तेषां ज्योतिषामिव चन्द्रमाः ॥ २ ॥"

(நின்று)k2. राजसूये /धृतराष्ट्रं प्रति सञ्जयः—"यस्य मन्त्री च गोप्ता च सुहृच्चैव जनार्दनः । हरिस्त्रैलोक्यनाथस्सः किन्नु तस्य न निर्जितम् ॥ ३ ॥

o3. (கண்ணினராகி) श्रीविष्णुतत्त्वे—"आह्लादशीतनेत्राम्बुः पुलकीकृतगात्रवान् । सदा परगुणाविष्टो द्रष्टव्यस्सर्वदेहिभिः ॥ २ ॥

 / ப்ரமாணத்திரட்டிலுள்ளதே சரி.

ஈ—என்கிறபடியே, கண்ணநீரைபிட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்படியான கண்ணையுடைய ரராய். (நெஞ்சம் p குழைந்து) ஶரீர ஶைதி2ல்யமேயன்றிக்கே ஹ்ருத3யஶைதி2ல்யமு முடையராய் நைந்து போகாதே. (q ஊன்மல்கி r மோடு s பருப்பார்) மாம்ஸளமாம்படி ஶரீரத்தைப் t பருக்கப்பண்ணி, கனத்த u பிசல்களும் நெடிய வலிய ஶரீரங்களுமா யிருக்குமவர்கள். (உத்தமர்கட்கென் செய்வாரே) ப4க3வத்3கு3ணாநுஸந்த4ானத்தாலே v மெலிகின ஶரீரத்தையுடையராயிருந்துள்ள மஹாபுருஷர்களுக்கு 'பே3ாத4யந்த: பரஸ்பரம்' பண்ணுகைக்கு உசாத்துணையாவார்களோ? w ஜந்மத்துக்கு ப்ரயோஜநம் வைஷ்ணவர்களுக்குறுப்பாமதுவே என்கிறார். x ஈஶ்வரன், தன்னையும் தன் விபூ4தி யையும் ததீ3யஶேஷமாக்கியிறே வைப்பது. y ஆயிரத்தளியிலே ராஜா இருக்கச் செய்தே பெரியநம்பியையும் ஆழ்வானையும் நலிந்தானாய், ஆழ்வான் மடியிலே சாய்ந்து கிடக்கச்செய்தே பெரியநம்பி திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினார்; அவ்வள விலே - z "ஒருவருமில்லாதாரை z2 ப்ரதிபத்தி பண்ணக்கடவோம்" என்று திரிகிறார் சிலர் அங்கே வந்து ஆழ்வானைக்கண்டு "ஒருவனுண்டிறே" என்று போகப்புக, ஒருவரையும் ஒரு குறை சொல்லியறியாதவன், a "வாரிகோள் a2 மாணிகாள்!

அ—t பருக்கப்பண்ணி-விஸ்தரிப்பித்து. r,u "மோடு" என்றது-பிசல்கள்; அதாவது-அம்ஸங்களுக்குப்பேர். s பருக்கை - ஶரீரத்தின் ஔந்நத்யமும், ப3லஸம்ருத்3தி4யும். v மெலிகின-ம்ருது3வான. w ஶ்ரீவைஷ்ணவாநாம் ப4க3வத3நுப4வே ஸஹாயபூ4தா ந சேத் கா ஹாநிரித்யத்ராஹ (ஜன்மத்துக்கு இதி) x ப4ாக3வதஶேஷத்வமேவ ஜந்மந: ப்ரயோஜநமித்யேதத் கைமுத்யேநோபபாத3யதி (ஈஶ்வரனிதி) y ஈஶ்வர: ஸ்வாத்மாநம் ஸ்வவிபூ4திஞ்ச ததீ3யஶேஷம் கரோதீத்யத்ர ஐதிஹ்யமாஹ (ஆயிரத்தளியிலே இதி) ஆயிரத்தளி இதி க்ருமிகண்ட2புரஸ்ய நாம. z (ஒருவருமில்லாதாரை இதி) 1. "அநாத்2ப்ரேதஸம்ஸ்காராத3ஶ்வமேத4ப2லம் லபே4த்" இதி ப4ாவ:. a2. "பரிஜநபரிப3ர்ஹா பூ4ஷணாந்யாயுதா4நி ப்ரவரகு3ணக3ணாஶ்ச ஜ்ஞாநஶக்த்யாத3யஸ்தே। பரமபத3மத2ாண்ட3ாந்யாத்மதே3ஹஸ்தத2ாத்மா வரத3! ஸகலமேதத் ஸம்ஶ்ரிதார்த்த2ம் சகர்த்த2॥" 3. "ந தே ரூபம் ந சாகாரோ நாயுதா4நி ந சாஸ்பத3ம்। தத2ாபி புருஷாகாரோ ப4க்தாநாம் த்வம் ப்ரகாஶஸே॥" இத்யாத்3யநுஸந்தே4யம். a2 மாணிகாள்-ப்3ரஹ்மசாரிகளே! a3 அறவை-தீ3னன்; a4 தேடுவிகோள்-மார்க்க3ணம் பண்ணுவீர்கள். w (ஜந்மத்துக்கு ப்ரயோஜநம் இதி) அத்ர கூரத்தாழ்வானை மாருதியாண்டான் வினவ எழுந்தருளினபோது எம்பெருமானார் ஸந்நிதி4க்கு ஆழ்வான் அருளிச்செய்த ஶ்லோகம் ப்ரஸ்துதம்—4. "இஸ்ரோஷ்டகா அயாநாக்2யா

ஜீ—q ஊன்மல்கி-மாம்ஸம் மிக்கு. r,u மோடு-பிசல்கள்; அம்ஸங்கள். s பருப்பார்-பெருக்கும்படி உடம்பை வளர்ப்பார். v மெலிகின-ம்ருது3வான. w ஸ்ருஷ்டிப்ரயோஜநம் உசாத்துணையோ? என்ன (ஜந்மத்துக்கு இத்யாதி3) x 5. "விசித்ரா தே3ஹஸம்பத்திரீஶ்வராய நிவேதி3தும்" இத்யாதி3ப்படியே ஈஶ்வரனுக்குறுப்பாகையன்றோ ஸ்ருஷ்டிப்ரயோஜநம் என்ன (ஈஶ்வரன் தன்னையும் இத்யாதி3) y ததீ3யஶேஷமாக்கிவைக்கும் என்றதுக்கு ஐதிஹ்யம் (ஆயிரத்தளியிலே இத்யாதி3) ஆயிரத்தளி-க்ரிமிகண்ட2ன் பட்டணம். z2 ப்ரதிபத்தி-ஸம்ஸ்கார:. 1. "அநாத2ப்ரேதஸம்ஸ்காராத3ஶ்வமேத4 ப2லம் லபே4த்" என்னக்கடவதிறே. இங்கே 2. "பரிஜந பரிப3ர்ஹா" இத்யாதி3 3. "ந தே ரூபம்" இத்யாதி3 அநுஸந்தே4யம். a2 மாணி-ப்3ரஹ்மசாரி. a3 அறவை-தீ3நன்; ஒருவருமில்லாதவன் இத்யர்த்த2:. w (ஜந்மத்துக்கு ப்ரயோஜனம் இதி) அத்ர கூரத்தாழ்வானை மாருதியாண்டான் வினவ எழுந்தருளினபோது எம்பெருமானார் ஸன்னிதி4க்கு ஆழ்வான் அருளிச்செய்த ஶ்லோகம் ப்ரஸ்துதம்—4. "இஸ்ரோஷ்டகா அயாநாக்2யா தி4விஶேஷவதாம் ந்ருணாம்।

ஈ—வைஷ்ணவனுமாய் ஒருவனுமில்லாதாளொருவனைத்தேடி ப்ரதிபத்தி பண்ணவிருக்கிறிகளோ நீங்கள்; ஈஶ்வரனும் ஈஶ்வரவிபூ4தியும் வைஷ்ணவனுக்குக் கிஞ்சித்கரிக்கவிருக்க, வைஷ்ணவனுமாய் உ3 அறவையுமாயிருப்பானொருவனை நீங்கள் எங்கே உ4 தேடுவிகோள்? " என்றுணும். 7.

அ-தீ4விஶேஷவதாம் ந்ருணாம்! தத்ர பஶ்சிம பூர்வம் மாம் நஹ்யத்யந்தாய மத்4யம:||" அஸ்யார்த்த2:— அஷ்டகா: - தீ4விஶேஷவதாம் நராணாம் - திஸ்ர: - ஆக்2யா-அயாந்; தத்ர மத்4யம: ஹே பஶ்சிம! பூர்வம் மாம் அந்தாய நஹ்யதி இத்யந்வய:; அஷ்டகா: - அஷ்டாக்ஷராத்4யேதார:, தீ4விஶேஷவதாம் - ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த2 ஜ்ஞாநவதாம், ந்ருணாம் - நராணாம், திஸ்ர: ஆக்2யா:- ஸ்வரூபநிஷ்ட2:, உபாயநிஷ்ட2:, புருஷார்த்த2நிஷ்ட2ஶ்சேதி த்ரீணி நாமாநி அயாந் ப்ராபு:; அங்கீ3சக்ருரித்யர்த்த2:; தத்ர - தேஷாம் மத்4யே, மத்4யம: - மத்4யமபதை3கதே3ஶ ஷஷ்ட்2யந்த மகாரவாச்யோபாயவிரோதீ4, பூர்வம் மாம்-ஸ்வரூபநிஷ்ட2ம் மாம்; ஸ்வஸ்ய பூர்வதே3ஶவாஸித்வம் ச வ்யஜ்யதே. அந்தாய - மந்நாஶாய, நஹ்யதி - நிப3த்4நாதி; ஹே பஶ்சிம-கைங்கர்யநிஷ்ட2! யதீஶ்வர! யதீஶ்வரஸ்ய பஶ்சிமதே3ஶவாஸித்வஞ்ச வ்யஜ்யதே; "பஶ்சிமபூர்வம்" இதி பத3 ஸாமஸ்த்யே து - மத்4யம: த்ருதீயபத3வீக்ஷிதமகாரஸ்யார்த்த2பூ4த: புருஷார்த்த2விரோதீ4, மாம் ப3ாத4தே; ஜாதமபி ஜ்ஞாநம் ப4ாக3வதாசார்ய கைங்கர்யாலாபே4 அகிஞ்சித்கரம், அதோ ப4வத்ஸேவயா மஜ்ஜீவநம் கதா3 ஸேத்ஸ்யதீதி ப4ாவ:; அயம் தாத்விகார்த்த2:. வ்யாகரணரீத்யா து—அஷ்டகா: - அஷ்டாத்4யாய்யத்4யேதாரோ வையாகரணா:, தீ4விஶேஷவதாம் ந்ருணாம் - அஸ்தீதி நாஸ்தீதி தி3ஷ்டமிதி பு3த்3தி4விஶேஷவதாம் மநுஷ்யாணாம், திஸ்ர: ஆக்2யா: - ஆஸ்திக இதி நாஸ்திக இதி தை3ஷ்டிக இதி த்ரீணி நாமாநி, அயாந் - ஜ்ஞாதவந்த:; 1. "**அஸ்தி நாஸ்தி தி3ஷ்டம் மதி:**" இதி ஸூத்ரேணேதி ப4ாவ:; தத்ர - ஆஸ்திகாதி3மத்4யே, ஹே பஶ்சிம - தை3ஷ்டிக - ஹே யதிவர! பூர்வம் - ப்ரத2மம் ஆஸ்திகம் மாம் மத்4யம: - நாஸ்திக: க்ருமிகண்ட2:; அந்தாய - நாஶாய, நஹ்யதி - ப3த்4நாதி; அஹம் கிம் கரவாணி? ப4வத்ஸேவா கதா3 ஸேத்ஸ்யதீதி ப4ாவ:. 7.

ஜீ—தத்ர பஶ்சிம பூர்வம் மாம் நஹ்யத்யந்தாய மத்4யம: ||" அஸ்யார்த்த2:—அஷ்டகா:-அஷ்டாக்ஷராத்4யேதார:, தீ4விஶேஷவதாம் ந்ருணாம் - ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த2 ஜ்ஞாநவதாம் நராணாம், திஸ்ர: ஆக்2யா:-ஸ்வரூபநிஷ்ட2:, உபாயநிஷ்ட2:, புருஷார்த்த2நிஷ்ட2ஶ்சேதி த்ரீணி நாமாநி, அயாந் - ப்ராபு:, அங்கீ3சக்ரு: இத்யர்த்த2:; தத்ர - தேஷாம் மத்4யே, மத்4யம: - மத்4யமபதை3கதே3ஶஷஷ்ட்2யந்த மகாரவாச்யோபாயவிரோதீ4, பூர்வம் மாம் - ஸ்வரூப நிஷ்ட2ம் மாம்; ஸ்வஸ்ய பூர்வதே3ஶவாஸித்வஞ்ச வ்யஜ்யதே; அந்தாய - மந்நாஶாய, நஹ்யதி - நிப3த்4நாதி; ஹே பஶ்சிம - கைங்கர்யைகநிஷ்ட2! ப4ாஷ்யகாரஸ்ய பஶ்சிமதே3ஶவாஸித்வஞ்ச வ்யஜ்யதே; பஶ்சிம பூர்வபத3ாப்4யாமந்விதோ மத்4யம: - த்ருதீய பத3ாந்வித மகாரார்த்த2பூ4த புருஷார்த்த2விரோதீ4, மாம் ப3ாத4தே; ஜாதமபி ஜ்ஞாநம் ப4ாக3வதாசார்ய கைங்கர்யாலாபே4 அகிஞ்சித்கரம்; அதோ ப4வத்ஸேவயா மஜ்ஜீவநம் கதா3 ஸேத்ஸ்யதி இதி ப4ாவ:; அயம் தாத்விகார்த்த2:. வ்யாகரணரீத்யா து — அஷ்டகா: - அஷ்டாத்4யாய்யத்4யேதாரோ வையாகரணா:; தீ4விஶேஷவதாம் ந்ருணாம் - அஸ்தீதி நாஸ்தீதி தி3ஷ்டமிதி பு3த்3தி4விஶேஷவதாம் மநுஷ்யாணாம், திஸ்ர: ஆக்2யா: - ஆஸ்திக இதி, நாஸ்திக இதி, தை3ஷ்டிக இதி ச த்ரீணி நாமாநி, அயாந் - ஜ்ஞாதவந்த:;. 1. "**அஸ்தி நாஸ்தி தி3ஷ்டம் மதி:**" இதி ஸூத்ரேண இதி ப4ாவ:; தத்ர - ஆஸ்திகாதி3மத்4யே, ஹே பஶ்சிம - தை3ஷ்டிக யதிவர! பூர்வம் - ப்ரத2மம், ஆஸ்திகம் மாம், மத்4யம: - நாஸ்திக: க்ரிமிகண்ட2:, அந்தாய - நாஶாய, நஹ்யதி- நிப3த்4நாதி; அஹம் கிம் கரவாணி, ப4வத்ஸேவா கதா3 ஸேத்ஸ்யதீதி ப4ாவ:. 7.

8. வார்புன லந்தண் ணருவி வடதிரு வேங்கடத் தெந்தை
பேர்பல சொல்லிப் பிதற்றிப் பித்தரென் றேபிறர் கூற
ஊர்பல புக்கும் புகாது முலோகர் சிரிக்கநின் றாடி
ஆர்வம் பெருகிக் குனிப்பா ரமரர் தொழப்படு வாரே.

ஆ— 8 வ்யா:— (வார்புனல்) நிரதிஶய போ₄க்₃யமான திருமலையிலே நின்றருளி என்னை அடிமைகொண்ட திருவேங்கடமுடையானுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லிப் பிதற்றி, வைஷ்ணவர்களல்லாதார் பித்தரென்று சொல்லும்படி மநுஷ்யர் ஸந்நித₄ாநத்தோடு அஸந்நித₄ாநத்தோடு வாசியின்றிக்கே லௌகிகர் சிரிக்க, அதுவே உத்தம்ப₄கமாம்படி ஸஸம்ப்₄ரமசேஷ்டிதத்தையுடையராய் அபி₄நிவேஶம் மிகுத்து ஆடுமவர்கள், அவர்வறும் அமரர்களிலும் ஶ்ரேஷ்ட₂ர் என்கிறார். 8.

ஒ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்துவைத்து ஸர்வகாலத்திலும் ஸர்வாஶ்ரயணீயனை திருவேங்கடமுடையானுடைய கு₃ணங்களுக்கு ஈடுபடுமவர்கள் அவர்வறும் அமரர்களிலும் ஶ்ரேஷ்ட₂ர் என்கிறார்.

வ்யா:— (வார்புனல் என்று தொடங்கி) **நிரதிஶய போ₄க்₃யமான திருமலையிலே நின்றருளி என்னை அடிமைகொண்ட திருவேங்கடமுடையானுடைய விபூ₄தி முக₂மாக வாசகமான நாமங்களையும் அஸாத₄ாரணமான நாமங்களையும் சொல்லிப் பிதற்றி,** (பித்தரென்றே பிறர்கூற) **வைஷ்ணவர்களல்லாதார் பித்தரென்று சொல்லும்படி. வைஷ்ணவர்களுடைய விஷயீகாரத்திலும் அவைஷ்ணவர்கள் இகழுகையே புருஷார்த்த₂மென்று கருத்து.** (ஊர் பலவென்று தொடங்கி) **மநுஷ்யர் ஸந்நித₄ாநத்தோடு அஸந்நித₄ாநத்தோடு வாசியின்றிக்கே லௌகிகர் சிரித்த அச்சிரிப்பே தாளம்போலே உத்தம்ப₄கமாம்படி ஸஸம்ப்₄ரமசேஷ்டிதத்தையுடையராய் அபி₄நிவேஶம் மிக்குக் கூத்தாடுமவர்கள்.** 8.

ஆதே₃— ஏழாம் பாட்டு. பரஸம்ருத்₃தி₄ பொருத து₃ர்யோத₄நாதி₃கள் நஶிக்கும்படி தானல்லது தஞ்சமல்லாத பாண்ட₃வர்களுக்கு அவர்களிழந்த பரிகரமெல்லாம் தானேயாய்நின்று, பூ₄மிநெளியும்படி மிகைத்து வந்த ஆஸுர வர்க₃த்தை விளக்கவித்தாற்போலே பிணங்காணவொண்ணாதபடி முடித்துப் பொகட்ட ஸேநாதூ₄ளியும்,உழவுகோலும்,சிறுவாய்க்கயிறும், தேருக்குக் கீழே நாற்றின திருவடிகளும், சிறு சதங்கையுமாய் ஸாரத்₂ய வேஷத்தோடே நின்ற அழகையுடையவனை இப்படி ஆஶ்ரித பரதந்த்ரனென்று அநுஸந்தி₄த்து அவ்வநுஸந்த₄ாநம் இருந்தவிடத்திலிருக்கவொட்டாமையாலே ஆடிக் கண்ணநீரையிட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்படியான கண்ணையுடையராய், ஶரீரஶைதி₂ல்யமேயன்றிக்கே ஹ்ருத₃ய ஶைதி₂ல்யமுமுடையராயிருந்து போகாதே,மாம்ஸளமாம்படி ஶரீரத்தையுடையராயிருந்துள்ளார் மஹாபுருஷர்களுக்கு என்ன உபகாரம் செய்யவிருக்கிறார்கள்? என்கிறார் "நீர்மையில்" இத்யாதி₃யால். 7.

ஈடு— 8. அவ:— அநந்தரம், திருமலையிலே அர்ச்சாவதாரமாய் ஸுலப$_4$னான ஸர்வேஶ்வரனுடைய நீர்மைக்கு ஈடுபட்ட ப்ரவ்ருத்திகளையுடையவர்கள் ஸூரிகளாலே ஆத$_3$ரிக்கப்படுவார்கள் என்கிறார்.

வார் — வீழாநிற்கிற, **புனல்** — புனலையுடைத்தாய், **அம்** — த$_3$ர்ஶநீயமாய், **தண்** — குளிர்ந்த, **அருவி**— அருவிகளையுடைய, **வடக்கு**—(தமிழுக்கு) வடவெல்லையான, **திருவேங்கடத்து** — பெரிய திருமலையில்நிற்கிற, **எந்தை** — ஸ்வாமியுடைய, **பேர்**—(ஸ்வரூப ரூப கு$_3$ண விபூ$_4$தி விஷயமான) திருநாமங்களை, **பல**—பலவும், **சொல்லி** — சொல்லி, **பிதற்றி** — அடைவுகெடப் பிதற்றி, (அத்தாலே) **பிறர்** —(ப$_4$க$_3$வத்ப்ரேமமில்லாத) அன்யர், **பித்தரென்று**—பித்தரென்று, **கூற**—சொல்லும்படியாக, **பலவூர்** — (மநுஷ்யர் நடையாடுகிற) பலவூர்களிலே, **புக்கும்** — புக்கும், **புகாதும்**—மநுஷ்யர் நடையாடாதவிடங்களிலும், **உலோகர்**—லௌகிகர், **சிரிக்க**—சிரிக்கும்படியாக, **நின்று**—(பரவஶராய்க்கொண்டு) நின்று, **ஆடி**—நடையாடி, **ஆர்வம்** — அபி$_4$நிவேஶம், **பெருகி** — விஞ்சி, **குனிப்பார்** — ஸஸம்ப்$_4$ரமந்ருத்தம் பண்ணுவார், **அமரர்** — நித்யாநுப$_4$வபரரான ஸூரிகளாலே, **தொழப்படுவார்** — ஆத$_3$ரிக்கப்படுவார்கள். 8.

இ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — திருவேங்கடமுடையானுடைய நீர்மைக்கு ஈடுபடுமவர்களைக் கொண்டாடுகைக்கு நாமார்? நித்யஸூரிகளன்றோ அவர்களைக் கொண்டாடுமவர் என்கிறார்.

வ்யா:— **(வார்புனல் இத்யாதி$_3$)** வீழாநின்ற புனலையுடைத்தாய், த$_3$ர்ஶநீயமாய், ஶ்ரமஹரமான திருவருவியுடைத்தாய், வடக்கேயான திருமலையிலே நின்றருளி என்னை அடிமைகொண்ட திருவேங்கடமுடையானுடைய. **(பேர்பல சொல்லி)** விபூ$_4$திவிஷயமாகவும் ஸ்வரூப ரூப கு$_3$ண விஷயமாகவும் தாம் A புகழுநல்லொருவனில் அநுப$_4$வித்தவற்றை நினைக்கிறார். **(பிதற்றி)** அக்ரமமாகவும் சொல்லி. **(பித்தர் இத்யாதி$_3$)** "B 'பூமியென்கோ' என்னு, B 'கண்ணனைக் கூவுமாறே' என்னுநின்றார், வ்யாஹதமாயிராநின்றதீ, ப்$_4$ராந்தரோ?" என்று என்னைச் சொல்லுமாபோலே தங்களையும் கண்டார் கண்டவிடத்தே சொல்லும்படி. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அங்கீ$_3$காரத்திற்காட்டில் அவைஷ்ணவ நிந்தை$_3$யே உத்$_3$தே$_3$ஶ்யமென்றிருக்கிறார். மிளகாழ்வான் அகரம்பெறப்போனவிடத்தில் வார்த்தை. C "பேயரே எனக்கியாவரும்" இத்யாதி$_3$. **(ஊர்பல இத்யாதி$_3$)** மநுஷ்ய ஸந்நித$_4$ாநத்தோடு அஸந்நித$_4$ாநத்தோடு வாசியற. விஶேஷஜ்ஞருள்ளவிடத்தோடு இல்லாதவிடத்தோடு வாசியற லௌகிகர் சிரிக்க, அதுவே தாளமாக நின்றாடி. **(ஆர்வம் இத்யாதி$_3$)** அபி$_4$நிவேஶம் மிக்கு விக்ருதராமவர்கள். **(அமரர் இத்யாதி$_3$)** ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வத்தாலே களித்து, 1. **"अहमन्नमहमन्नमहमन्नम्"** **(அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம்)** என்னுமவர்களாலே கொண்டாடப்படுவர்கள். 8.

A 3-4. B 3-4-1. C பெரு-திரு 3-8.

ஈ— அவ:— எட்டாம் பாட்டு. a திருவேங்கடமுடையானுடைய நீர்மைக்கு ஈடுபடு வாரைக் கொண்டாடுகைக்கு நாமார்? நித்யஸூரிகளன்றோ அவர்களைக் கொண்டாடுவார்கள் என்கிறார்.

வ்யா:— (வார்புனல் இத்யாதி$_3$) ஒழுகாநின்றுள்ள புனலையுடைத்தாய், த$_3$ர்ஶநீயமாய், ஶ்ரமஹரமாயிருந்துள்ள அருவிகளையுடைத்தான வடக்குத் திருமலையிலே வந்துநின்றான் என் ஸ்வாமி. (பேர் இத்யாதி$_3$) அவனுடைய திருநாமம் பலவற்றையும் அக்ரமமாகச் சொல்லி. b தாம் A ஒழிவில் காலத்திலும் B புகழுநல்லொருவனிலுமாகச் செய்தவற்றைச் சொல்லுகிறார். c (பல சொல்லி, d ஸ்வரூப ரூப கு$_3$ணங்களுக்கு வாசகமாயும், விபூ$_4$திக்கு வாசகமாயுமுள்ளவற்றையடையப்பேசி. (பித்தரென்றே பிறர்கூற) ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணங்களைக்கேட்டால் அவிக்ருதராயிருக்குமவர்கள் “C ‘பொருவில் சீர்ப் பூமியென்கோ’ என்று, C ‘கண்ணனைக் கூவுமாறே’ என்பது; D ‘குன்றங்கள் அனைத்துமென்கோ’ என்று, D ‘பங்கயக்கண்ணனையே’ என்பது; E ‘ஞாலமுண்டுமிழ்ந்த மாலையென்னுமாறு அறியமாட்டேன் யாவையும் யவருந்தானே’ என்பதாகாநின்றார்; e இவர் ப்$_4$ராந்தரோ?” என்று தம்மைப் பிறர் சொல்லுமாபோலே,

அ— எட்டாம் பாட்டு. (வார்புனல் இத்யாதி$_3$) a “வடதிருவேங்கடத்தெந்தை, ஆர்வம் பெருகிக் குனிப்பார் அமரர் தொழப்படுவார்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (திருவேங்கடமுடையானுடைய இத்யாதி$_3$) b “பல-பேர்” என்கிறது எத்தை விவக்ஷித்தென்ன (தாம் ஒழிவில் காலத்திலும் இத்யாதி$_3$) அதாவது - தாம்சொன்னாற்போலே சொல்லி என்றபடி. A ஒழிவில் காலத்திலே அருளிச்செய்த - அஸாத$_4$ாரணங்களான திருநாமங்களையும், B புகழுநல்லொருவனிலே - அஸாத$_4$ாரணமாகவும், ஸாத$_4$ாரணமாகவும் அருளிச்செய்த திருநாமங்களையும் சொல்லி என்றபடி. F “ஈசன் வானவர்க்கு, திருவேங்கடத்தானுக்கு” இத்யாதி$_3$ - ஸ்வரூபவாசகம். G “அந்தமில் புகழ்” என்றது - கு$_3$ணவாசகம்; B புகழுநல்லொருவனிலே, H “வானவராதி” இத்யாதி$_3$ - ஸ்வரூபவாசகம்; I “பங்கயக்கண்ணன்” இத்யாதி$_3$ - ரூபவாசகம்; C “புகழுநல்லொருவன்” இத்யாதி$_3$ - கு$_3$ணவாசகம்; விபூ$_4$திவாசகம் அதிஸ்பு$_2$டம். c,d உக்தமேவார்த்த$_2$ம் ப்ரதீகோபாத$_3$ாநபூர்வகம் விஶத$_3$யதி (பலசொல்லி-ஸ்வரூபரூபகு$_3$ணங்களுக்கு இதி) e (இவர் ப்$_4$ராந்தரோ இதி) விபூ$_4$திவாசக ஶப்$_3$த$_3$ாநாம் ப$_4$க$_3$வத்பர்யந்தத்வாஜ்ஞாநாத் “அயம் ப்$_4$ராந்த: கிம்” இதி

ஜீ—எட்டாம் பாட்டு. (வார் புனல் இத்யாதி$_3$) a “திருவேங்கடத்து எந்தை” இத்யாதி$_3$, ஆர்வம் பெருகிக்குனிப்பார் அமரர் தொழப்படுவார்” என்கிறத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (திருவேங்கடமுடையான் இத்யாதி$_3$) சொல்லிப்பிதற்றி - அடைவுகெடப் பிதற்றி, b பலவற்றையும் என்றது - எத்தை விவக்ஷித்து? என்ன (தாம் ஒழிவில் இத்யாதி$_3$) அதாவது - தாம் சொன்னாற்போலே சொல்லில் என்றபடி. A ஒழிவில் காலத்தில், J “வானவரீசன்” F “ஈசன் வானவர்க்கு” என்றது - ஸ்வரூப வாசகம்; G “காரெழிலண்ணல்” J “கருமாணிக்கம்” இத்யாதி$_3$ - ரூபவாசகம், “திருவேங்கடத்தந்தமில் புகழ்” என்றது-கு$_3$ணவாசகம்; B புகழுநல் ஒருவனில், H “வானவராதி என்கோ” இத்யாதி$_3$-ஸ்வரூபவாசகம்; I “பங்கயக்கண்ணன்” இத்யாதி$_3$ - ரூபவாசகம்; C “புகழுநல்லொருவன்” இத்யாதி$_3$-கு$_3$ணவாசகம்; விபூ$_4$திவாசகம் அதிஸ்பு$_2$டம். c,d உக்தமேவார்த்த$_2$ம் ப்ரதீகோபாத$_3$ாநபூர்வகம் விஶத$_3$யதி (பல சொல்லி ஸ்வரூபேத்யாதி$_3$) c “பல” என்று - ஸாத$_4$ாரணாஸாத$_4$ாரண நாமங்கள் எல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறது. e (இவர் ப்$_4$ராந்$_4$ரோ இதி) விபூ$_4$திவாசகஶப்$_3$த$_3$ங்களுக்கு ப$_4$க$_3$வத்பர்யந்தத்வஜ்ஞானம் இல்லாமையாலே, இவர்

A 3-3. B 3-4. C 3-4-1. D 3-4-2. E 3-4-9. F 3-3-4. G 3-3-2. H 3-4-7. I 3-4-3. J 3-3-3.

ஈ – இவர்கள் ப்4ராந்தரோவென்று சொல்லும்படி. f A"அத்தா அரியே என்றுன்னை அழைக்கப் பித்தாவென்று பேசுகின்றார் பிறரென்னை" என்றும், gB" பேயரே எனக்கியாவரும் யானுமோர் பேயனே யவர்க்கும்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அவர்கள்செயல் இவர்களுக்கு அடைவுகேடாய்த் தோற்றுமாபோலே, இவர்கள் செயலும் அவர்களுக்கு அடைவுகேடாய்த் தோற்றுமிறே. h(பிறர் h2கூற) i வைஷ்ணவர்கள் அங்கீ3காரம் பெறுமதிலும், அவைஷ்ணவர்கள் " இவன் நமக்குடலல்லன் " என்று

அ—யத3ந்தி. f,g ப4க3வந்நாமாபி4த4ாநாத் அயம் ப்4ராந்த இத்யபி4த4ாநே ப்ரமாணம் தத்ரோபபத்திஞ்சாஹ (அத்தாவரியே இத்யாதி3) திருமொழி. g இனித் தான் ஸம்ஸாரிகள் செயலும் இவர்களுக்கு அடைவுகேடாய்த் தோற்றுமென்கிறார் (பேயரேயென்று) பெருமாள்திருமொழி. "எனக்கு யாவரும் - பேயரே, யவர்க்கும் - யானுமோர் பேயனே" என்று அந்வயம். அநுகூலர் ஆத3ரிக்கையேயன்றோ உத்3தே3ஶ்யம், h,i"பிறர்கூற" என்கிறதென்? . என்ன (வைஷ்ணவர்கள் இத்யாதி3) இவ்விடத்திலே 1. "நேத3ம்வித3நித3ம்வித3ா ஸமுத்3தி3ஶேத், ந ஸமாபு4ஞ்ஜீத ந வஸத2மாதீ3 ஸ்யாத்"இத3ம்வித் - ப்3ரஹ்மவித், அநித3ம்வித3ா - அப்3ரஹ்மவித3ா ஸஹ, ந ஸமுத்3தி3ஶேத் - ஸஹவஸிக்கக் கடவனல்லன், ந ஸமாபு4ஞ்ஜீத-தத்3க்3ருஹே, தத்ஸஹபங்க்தௌ வா ந பு4ஞ்ஜீத இத்யர்த்த2:. ந வஸத2மாதீ3 ஸ்யாத் - தஸ்ய க்3ருஹே பு4ஜிக்கக்கடவனல்லன் என்றபடி. 1. "ந ச ஸத2மாதீ3" இதி பாடே2, ஸஹஶப்3த3ஸ்த2ாநே ஸத2ஶப்3த3ஸ்ய ஆதே3ஶம் க்ருத்வா, தேந ஸஹ ஸந்துஷ்டோ ந ஸ்யாத்; ஸஹ மாத்3யதீதி - ஸஹமாதீ3. 2. "பூ4யாஸ்தாம் புண்ட3ரீகாக்ஷ புண்யைரல்பைஸ் ஸஹ துர்லபௌ4 | அந்தர்ப4ாவ ப3ஹிர்ப4ாவௌ வைஷ்ணவாவைஷ்ணவேஷு ந: ||" 3. "அஹந்யஹநி த4ர்மஸ்ய யோநிஸ்ஸாது4ஸமாக3ம: | மோஹஜாலஸ்ய யோநிர் ஹி மூடை4ரேவ ஸமாக3ம: ||" 4. "அஸதாம் த3ர்ஶநாத் ஸ்பர்ஶாத் ஸம்பர்க்காச்ச ஸஹாஸநாத் | த4ர்மாசாரா: ப்ரணஶ்யந்தி யத2ா ஸைகதமம்ப4ஸி ||" 5. "ந ஸ்த2ாதவ்யம் ந க3ந்தவ்யம் க்ஷணமப்யஸதா ஸஹ | பயோऽபி ஶௌண்டி3நீஹஸ்தே

ஜீ—ப்4ராந்தரோ என்று சொல்லுவர்கள் என்றபடி. f பிறர்க்கு வைஷ்ணவர்கள் செயல்"ப்4ராந்தர்" என்னும்படி அடைவுகேடாய்த் தோற்றுமோ? என்ன (அத்தா இத்யாதி3) C 'கறவாமடநாகு" என்கிற திருமொழியில் எட்டாம்பாட்டு. "எனக்கு ஜநகனானவனே! விரோதி4நிரஸநஶீலனே! என்று உன்னைச் சொல்ல, பித்தனென்று என்னைப் பிறர் சொல்லாநின்றார்கள்" இத்யர்த்த2: g B (பேயரே இத்யாதி3) பெருமாள் திருமொழி. எனக்கு யாவரும் - பேயரே, யவர்க்கும் - யானுமோர் பேயனே இத்யந்வய:. ஸ்பஷ்டோऽர்த்த2:. h2 கூற-சொல்லும்படியாக. h,i "பிறர்கூற" என்று உத்3தே3ஶ்யமாகச் சொல்லுகிறதென், பிறர் " பித்தர் " என்கை உத்3தே3ஶ்யமோ? என்ன (வைஷ்ணவர்கள் இத்யாதி3) அத்ர – 1. "நேத3ம்வித3நித3ம்வித3ா ஸமுத்3தி3ஶேத் ந ஸமாபு4ஞ்ஜீத ந வஸத2மாதீ3 ஸ்யாத்" இத3ம்வித்-ப்3ரஹ்மவித், அநித3ம்வித3ா - அப்3ரஹ்மவித3ா ந ஸமுத்3தி3ஶேத்-ந ஸஹவஸேத். ஸமுத்3தே3ஶ: - ஸஹவாஸ:. ந ஸமாபு4ஞ்ஜீத – தத் ஸஹபங்க்தௌ ந பு4ஞ்ஜீத இத்யர்த்த2:. ந வஸத2மாதீ3 ஸ்யாத் - தஸ்ய க்3ருஹே ந பு4ஞ்ஜீத இத்யர்த்த2:. 2. "பூ4யாஸ்தாம் புண்ட3ரீகாக்ஷ புண்யைரல்பைஸ்ஸஹ துர்லபௌ4 | அந்தர்ப4ாவ ப3ஹிர்ப4ாவௌ வைஷ்ணவாவைஷ்ணவேஷு ந: ||" 3. "அஹந்யஹநி த4ர்மஸ்ய யோநிஸ் ஸாது4ஸமாக3ம: | மோஹஜாலஸ்ய யோநிர் ஹி மூடை4ரேவ ஸமாக3ம: ||" 4. "அஸதாம் த3ர்ஶநாத் ஸ்பர்ஶாத் ஸம்பர்க்காச்ச ஸஹாஸநாத் | த4ர்மாசாரா: ப்ரணஶ்யந்தி யத2ா ஸைகதமம்ப4ஸி ||" 5. "ந ஸ்த2ாதவ்யம் ந க3ந்தவ்யம க்வசித3ப்யஸதா ஸஹ | பயோऽபி ஶௌண்டி3நீ

A பெரியதிரு 7-1-8. B பெரு-திரு 3-8 C பெரியதிரு 7-1.

ஈ — கைவிடுகைதான் உத்3தே3ஶ்யமாயிருக்குமிறே; j ராவணன் 1."त्वां तु धिक्कुलपांसनम् (த்வாம் து தி4க் குலபாம்ஸநம்) என்றதுதன்னை உத்3தே3ஶ்யமாக நினைத்திருந்த னிறே விபீ4ஷணாழ்வான்; k மிளகாழ்வான் வார்த்தை-ராஜா அகரம் வைக்கிருந அங்கே செல்ல, "உமக்குப் பங்கில்லை" என்ன, "அதுவென்? வேத3பரீக்ஷை வேணுமாகில் அத்தைச் செய்வது; ஶாஸ்த்ரபரீக்ஷை வேணுமாகில் அத்தை பரீக்ஷிப்பது" என்ன, "உமக்கு அவையெல்லாம் போதும், அதுக்கு உம்மை சொல்லவொண்ணாது" என்ன, "ஆனால் எனக்குக் குறையென்?" என்ன "நீர் வைஷ்ணவரன்றோ, ஆகையாலேகாண்" என்ன, புடைவையை முடிந்தேறிட்டு கூத்தாடினானாயிற்று தன்னை அவர்கள் கைவிட்டதுக்கு ; l ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநமேயிறே வேண்டுவது. m (ஊர்பல இத்யாதி3) n மநுஷ்யருள்ளவிடத்தோ(

அ — வாருணீத்யபி4தீ4யதே ||" ஶௌண்டி3நீ - மத்3யவிக்ரயிணீ. 2. "பும்ஸாம் ஜடாபூ4ரண மௌண்ட்3யவதாம் வ்ருதை3வ மோக4ாஶிநாமகி2லஶௌச ப3ஹிஷ்க்ருதாநாம் | தோயப்ரதா3ந பித்ருபிண்ட3விவர்ஜிதாநாம் ஸம்பா4ஷணாத3பி நரா நரகம் ப்ரயாந்தி ||" 3. "ஆவித்3ய: ப்ராக்ருத: ப்ரோக்தோ வைத்3யோ வைஷ்ணவ உச்யதே | ஆவித்3யேந ந கேநாபி வைத்3ய: கிஞ்சி ஸமாசரேத் ||" 4. "ஸத்3பி4ரேவ ஸஹாஸீத" இத்யாதி3, 5. "ஸங்க3ம் த்யஜ" இத்யாதி அநுஸந்தே4யம். j அவைஷ்ணவபரித்யாக3 உத்3தே3ஶ்யோ ப4வதீத்யேதத் குத்ர த்3ருஷ்டமித் த்ராஹ (ராவணன் இத்யாதி3) k மிளகாழ்வான் வார்த்தை என்றது-ததீ3யவ்ருத்தாந்தம் இங்கே அநுஸந்தே4யம் என்றபடி. l வைஷ்ணவ ஸ்வீகாராத் அவைஷ்ணவ பரித்யாக3 ஏவோத்3தே ஶ்யோ ப4வதீத்யுக்தம்; தத்கத2மித்யத்ராஹ, (ப்ராதிகூல்யஸ்யேதி) ப்ராதிகூல்யம்-அவைஷ்ண ஸஹவாஸ: தத்3வர்ஜநே க்ருதே வைஷ்ணவாங்கீ3காரஸ்ஸ்வயமேவ ஸித்3த்4யேதி3தி ப4ாவ (ப்ராதிகூல்யஸ்யவர்ஜநமேயிறே வேண்டுவது) ப்ரதிகூலர் விவர்ஜிக்கும்படி பண்ணும் வ்ய பாரமும் - ப்ராதிகூல்யவர்ஜநாந்தர்க3தமிறே, அப்போதிறே அவர்கள் ஸம்ஸர்க்க3த்தாலே ப்ராதிகூல்யம் வாராதொழிந்தது. அதாவது - ப்ரதிகூலர் தன்னை விடும்படி தான் அவர்களை விடுகைதான் ப்ராதிகூல்ய வர்ஜநமென்று கருத்து. m,n "பல ஊரும்-உலோகர்-புகாதும்-புக்கு: இத்யந்வயம், "உலோகர் - புகாதும்" இதி மநுஷ்யரஹித ஸ்த2லமுச்யதே இத்யர்த்த2ஞ்

ஜீ — ஹஸ்தே வாருணீத்யபி4தீ4யதே ||" ஶௌண்டி3நீ-மத்3யவிக்ரயிணீ. 3. "ஆவித்3ய: ப்ராக்ருத: ப்ரோக்தோ வைத்3யோ வைஷ்ணவ உச்யதே | ஆவித்3யேந ந கேநாபி வைத்3ய: கிஞ்சி ஸமாசரேத் ||" 2. "பும்ஸாம் ஜடாபூ4ரண மௌண்ட்3யவதாம் வ்ருதை2வ மோக4ாஶிநாமகி2ல ஶௌசப3ஹிஷ்க்ருதாநாம | தோயப்ரதா3ந பித்ருபிண்ட3விவர்ஜிதாநாம் ஸம்பா4ஷணாத3பி நரா நரகம் ப்ரயாந்தி ||" இத்யாதி3 அநுஸந்தே4யம். j அவைஷ்ணவ பரித்யாக3ம் உத்3தே3ஶ்ய என்னுமதுக்கு உதா3ஹரணம் (ராவணன் த்வாம் து தி4க் இத்யாதி3) 1. "அந்யஸ்த்வேவ விதா4ம் ப்3ரூயாத வாக்யமேதந்நிஶாசர | அஸ்மிந் முஹூர்த்தே ந ப4வேத் த்வாம் து தி4க் குலபாம்ஸநம்||" k மிளகாழ்வான் வார்த்தை என்றது-ததீ3ய வ்ருத்தாந்தம் இங்கே அநுஸந்தே4ய என்றபடி. l பூ2ர்விதம் (ப்ராதிகூல்யஸ்ய இத்யாதி3) ப்ராதிகூல்ய வர்ஜநமாவது-ப்ரதிகூலர் தன்னை விடும்படி தான் அவர்களை விடுகை என்னுதல், ப்ரதிகூலரை விடுகை என்னுதல். "ஊர்பலவுட

ப்ர — (எட்டாம் பாட்டு) (வார்புனல் இத்யாதி3) (பிறர் கூற) 1. युद्धकाण्डे षोडशे— "अन्यस्त्वेवंविधं ब्रूयाद्वाक्यमेतन्निशाचर। अस्मिन् मुहूर्ते न भवेत्त्वां तु धिक्कुलपांसनम्॥ १५। इत्युक्तः परुषं वाक्यं न्यायवादी विभीषणः। उत्पपात गदापाणिः चतुर्भिस्सचिवैः सह॥ १६॥'

9. அமரர் தொழப்படு வானை யனைத்துல குக்கும் பிரானை
அமர மனத்தினுள் யோகு புணர்ந்தவன் றன்னோடொன் றாக
அமரத் துணியவல் லார்க ளொழியவல் லாதவ ரெல்லாம்
அமர நினைந்தெழுந் தாடி யலற்றுவ தேகரு மமே.

ஈ—இல்லாதவிடத்தோடு வாசியற n_2 எங்கும் புக்கு, இவ்வாசி அறியாத லௌகிகர் "இவன் செய்யும்படியென்?" என்று சிரிக்க, அதுவே தாளமாகநின்று ஆடி, அபி$_4$நிவேசமானது மேன்மேலெனக் கரைபுரண்டு குனிக்குமவர்கள். (அமரர் தொழப்படுவானை) o நித்யஸூரிகளாலே கொண்டாடப்படுவார். p ப$_4$க$_3$வத்ஸந்நிதி$_4$யிலேயிருந்து 1. 'अहमन्नमहमन्नमहमन्नम्' (அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம்) என்கிறபடியிலே களித்தாடுவது பாடுவதான நித்யஸூரிகள் இவர்களைக் கொண்டாடுவர்கள் என்கிறார். 8.

அ—ஹ்ருதி$_3$ நித$_4$ர்யாஹ (மநுஷ்யருள்ளவிடத்தோடு இத்யாதி$_3$) அத$_2$வா, 'ஊர்பலவும் - புகாதும்-புக்கு"(m) என்று அந்வயமாய், n லக்ஷணயா, "ஊர்பலவும்" என்று மநுஷ்யருள்ளவிடமெங்கும் என்றும், "புகாதும்" என்று - மநுஷ்யரில்லாதவிடத்தைச் சொல்லுகிறது என்றுக்கி (மநுஷ்யருள்ளவிடத்தோடு இல்லாதவிடத்தோடு வாசியற எங்கும் புக்கு) என்றது. n_2 எங்கும் என்றது - அர்த்த$_2$ஸித்$_3$த$_4$ம். அன்றிக்கே, "புகாதும்" என்று - மநுஷ்யர் புகுரப்போகாத தே$_3$சத்தைச்சொல்லி, ஊர் பலவும் புகாது, பலவும் புக்கு என்று அருளிச்செய்கிறாராதல். o,p நித்யஸூரிகள் இவர்களைக் கொண்டாடுகைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் (ப$_4$க$_3$வத்ஸந்நிதி$_4$யிலே இத்யாதி$_3$) இத்தால்-நித்யஸூரிகள் தாங்களும் ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்திலே விக்ருதராவர்களாகையாலே இவர்கள் வாசியறிந்து கொண்டாடுவர்கள் என்றபடி. "வடவேங்கடத்து"- தமிழுக்கு வடவெல்லையான திருமலையிலே. 8.

ஜீ—புகாதும் - புக்கு"(m) என்று அந்வயமாய், n லக்ஷணயா, ஊர்பலவும் என்று-மநுஷ்யருள்ள விடமெங்கும் என்றும், புகாதுமென்று - மநுஷ்யரில்லாதவிடத்தைச் சொல்லுகிறது என்று அர்த்த$_2$ம் (மநுஷ்யருள்ளவிடத்தோடு இத்யாதி$_3$) n_2 எங்கும் என்றது அர்த்த$_2$ஸித்$_3$த$_4$ம். o,p நித்யஸூரிகள் கொண்டாடுகைக்கு ஹேதுகத$_2$ந முகே$_2$ந விவரணம் (ப$_4$க$_3$வத்ஸந்நிதி$_4$யிலே இத்யாதி$_3$) க்ரமேணாந்வய: 8.

ஆதே$_3$— எட்டாம் பாட்டு. ஒழுகாநின்றுள்ள புனலையுடைத்தாய், து$_3$ர்க$_3$மநீயமாய், ஸ்ரமஹரமாயிருந்துள்ள அருவிகளையுடைத்தான வடக்குத்திருமலையிலே வந்து நின்ற என் ஸ்வாமியுடைய திருநாமம் பலவற்றையும் அக்ரமமாகச் சொல்லி, இவர்கள் ப்$_4$ராந்தரோ என்று அந்யர் சொல்லும்படி மநுஷ்யருள்ளவிடத்தோடு இல்லாதவிடத்தோடு வாசியற எங்கும் புக்கு, இவ்வாசியறியாத லௌகிகர் 'செய்யும்படியென்!' என்று சிரிக்க, அதுவே தாளமாக நின்று ஆடி, அபி$_4$நிவேசமானது மேலும் மேலும் கரைபுரண்டு கூத்தாடுமவர்கள் நித்யஸூரிகளாலே கொண்டாடப்படுவார்கள் என்கிறார் "வார்புனல்" இத்யாதி$_2$யால். 8.

ஆ— 9. வ்யா:— (அமரர்) அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதியாய், ஸர்வலோகேஶ்வரனு யிருந்த எம்பெருமானைக் கைவல்யார்த்த₂மாக ஆஶ்ரயிக்கும் அந்த க்ஷுத்₃ரரானவர் யொழிய அல்லாதவர் எல்லாம் இப்படி எம்பெருமானை அநுஸந்தி₄த்து அப்ரக்ருதி க₃தராம்படியாக அவனை ஆஶ்ரயியுங்கள் என்கிறார். 9

ஓ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — கைவல்ய புருஷார்த்த₂நிஷ்ட₂ரை நிந்தி₃த்து மற்றுள்ளார் எல்லாரும் ப்ரேம பரவஶராய் கு₃ணங்களை அநுப₄வியுங்கோள்; இதுவே புருஷார்த்த₂ம் என்கிறார்.

வ்யா:— (அமரர் என்று தொடங்கி) அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதியாய் ஸர்வேஶ்வரனாயிருந்துள்ள எம்பெருமானை மநஸ்ஸிலே தயலுற யோக₃ாப்₄யாஸப் பண்ணி அவனோடு ஸாம்யத்தை ப்ராபிக்கவேணுமென்று துணியவல்லாரையொழிய (அல்லாதவர் என்று தொடங்கி) அல்லாதவர் எல்லாம் ப₄க₃வத்₃கு₃ணங்களை நெஞ்சிலே ஈடுபடும்படி அநுஸந்தி₄த்து, கிளம்பியாடி, அவற்றைச் சொல்லிக் கூப் பிடுகையே கர்த்தவ்யம். 9

ப— 9. அவ:— அநந்தரம், உப₄யவிபூ₄திநாத₂னானவன் விஷயத்தில் யோக₃ஜநித ப₄க்திவிகாரயுக்தரானவர்களன்றியே அதில்லாத அல்லாதார்க்குப் அவர்களைக் கணிசித்தும் அவர்கள் வ்யாபாரங்களைப் பண்ணுகை கர்த்தவ்யம் என்கிறார்.

அமரர்—நித்யஸூரிகளுக்கு, தொழப்படுவானை – நிரதிஶயபோ₄க்₃யபூ₄தனுய், அனைத்துலகுக்கும்—ஸமஸ்தலோகத்துக்கும், பிரானை—ஶேஷியான ஸர்வேஶ்வரனை அமர—ஸதி₂ரயாம்படி, மனத்தினுள்—மநஸ்ஸிலே, யோகு—யோக₃முக₂த்தாலே புணர்ந்து—செறிந்து, அவன் தன்னோடு ஒன்றாக—பரமஸாம்யாபத்தி பெறும்படி, அமர துணியவல்லார்கள்—நிலைநின்ற அத்₄யவஸாயத்தைப் பண்ணவல்ல ப₄க்தி நிஷ்₂டர்கள், ஒழிய—அன்றியே, அல்லாதவர் எல்லாம்—(இந்த யோக₃ஜந்ய ப₄க்தி) கைவாராதவர்கள் எல்லாரும், அமர—இதிலே அமரவேணுமென்று, நினைந்து— நினைத்து, எழுந்து—உத்₃யுக்தராய், ஆடி அலற்றுவதே—(அவர்களைப்போலே) ஆடுவது அலற்றுவதாகையே, கருமம்—கர்த்தவ்யம்.

ப₄க்திபாகம் பிறவாதார்க்கும் நிஷ்பன்னப₄க்திக ப்ரவ்ருத்தியை அநுவிதா₄னம் பண்ணுகை ப்ராப்தம் என்று கருத்து. 9.

இ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில்—ஶீலாதி₂கு₃ண விஶிஷ்டனை இவனைவிட்டு ஆத்மமாத்ரத்தையே விரும்புகிற கேவலரை நிந்தி₃த்து, மற்றுள்ளார் எல்லாரும் ப்ரேம பரவஶராய் ப₄க₂வத்₃கு₂ணங்களை அநுப₄விக்கும் இதுவே புருஷார்த்த₂ம் என்கிறார்.

இ— வ்யா:—**(அமரர் இத்யாதி3)** நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகான பெருமையை உடையவனை. **(அனைத்துலகு இத்யாதி3)** நித்யவிபூ4தியோடு லீலாவிபூ4தியோடு வாசியற ஸர்வலோகேஶ்வரனை. **(அமர மனத்தினுள் யோகு புணர்ந்து)** அவனை நெஞ்சிலேயுற்றிருக்கும்படி யோகா3ப்4யாஸம்பண்ணி. **(அவன்தன் இத்யாதி3)** சரமத3ஶையிலே அவனோடு ஸாம்யத்தை ப்ராபிக்கவேணுமென்று ஆத்ம மாத்ரத்தையே விரும்பும் ஸாஹஸிகரையொழிய. ஸாம்யமாகிறது - ஶுத்3தி4 யோக3த்தால் வந்த ஸாம்யம். ஒன்றாகவென்று-ஸாம்யத்தைச் சொன்னபடியென்? என்னில்; 1. **"भजत्येकत्वमास्थितः" (ப4ஜத்யேகத்வமாஸ்தி2த:)** என்று அருளிச்செய்ய, **2. "साम्येन मधुसूदन" (ஸாம்யேந மது4ஸூத3ந)** என்று அநுபா4ஷித்தானிறே. அங்ஙனன்றிக்கே, இதுதான் - விலக்ஷணாதி4காரிகளைச் சொல்லிற்றாய், **(அல்லாதவர்)** என்று - அத்தனை ஆளவின்றிக்கேயிருக்கிற யாத்3ருஶதாத்3ருஶரை 'இங்ஙனே செய்யுங்கோள்' என்றதாலோ? என்னில்: "ஓதியுணர்ந்தவர்"(5) என்று-விலக்ஷண ரையும் நிந்தி3த்து, "முழுதுணர் நீர்மையினார்"(6) என்று-ஒன்றும் கற்றிலர்களேயாகிலும் விக்ருதியையுடையார் ஸர்வஜ்ஞரென்றும் கொண்டாடிப்போருகிற ப்ரகரணமாகையாலே அங்ஙனாகவொண்ணாது. **(அல்லாதவர் எல்லாம்)** கைவல்யத்தில் அசப்3படாதே ப4க3வத்3கு3ணஜிதரானார் எல்லாரும். **(அமரநினைந்து)** ப4க3வத்3கு3ணங்களை நெஞ்சிலேயுற்றிருக்கும்படி ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாக அநுஸந்தி4த்து. **(எழுந்தாடி)** கிளர்ந்தாடி, அக்ரமமாகச் சொல்லுமதுவே ப்ரயோஜநம். ௯.

ஈ—அவ:—ஒன்பதாம் பாட்டு. a1கைவல்யபுருஷார்த்த2(த்தை)ரை எடுத்து, "a2ஶீலாதி3 கு3ண விஶிஷ்டமான வஸ்துவைப் a3பற்றாதே மின்மினிபோலேயிருக்கிற ஆத்மாநுப4வமாத்ரத்திலே நிற்பதே!" என்று அவர்களை நிந்தி3த்து, a4அவர்களையொழிந்தாரையெல்லாம், "ப4க3வத்3வ்யதிரிக்த லாப4ங்களை 'புருஷார்த்த2ம்' என்றிராதே, ப4க3வத்3கு3ணங்களை அநுஸந்தி4த்து விக்ருதராய் ஆடுவது பாடுவதாகுங்கோள்; இதுவே கர்த்தவ்யம்" என்கிறார்.

வ்யா: – (அமரர் தொழப்படுவானை) **ப்3ரஹ்மருத்3ராதி3களுக்கும் அவ்வருகான நித்யஸூரிகளாலே தொழப்படுகிறவனை.** (அனைத்துலகுக்கும் bபிரானை) **ஸர்வ**

அ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (அமரர் இத்யாதி3) a "அமரத் துணியவல்லார்களொழிய அல்லாதவரெல்லாம் அமர நினைந்தெழுந்தாடி அலற்றுவதே கருமம்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (கைவல்ய புருஷார்த்த2ரை இத்யாதி3) a1 கீழே, "திருவேங்கடத்து எந்தை"(8). என்று - ஸௌஶீல்யாதி3கு3ண விஶிஷ்டவஸ்து ப்ரஸ்துதமே; அத்தைப்பற்ற (ஶீலாதி3கு3ண விஶிஷ்டமான வஸ்துவைப் பற்றாதே) என்றது. a3 பற்றாதே-ப்ராப்யமாகப் பற்றாதே. a4 (அவர்களை யொழிந்தாரை) "முமுக்ஷுக்களன்றோ நாம்" என்கிற து3ரபி4மானம் கேவலர்க்கிருக்கையாலே

ஜீ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (அமரர் இத்யாதி3) a உத்தரார்த்த4த்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை. (கைவல்ய இத்யாதி3) a2 (ஶீலாதி3கு3ண விஶிஷ்டமான) என்றது-கீழ்ப்பாட்டிலே "வேங்கடத்து எந்தை"(8) என்றத்தைப்பற்ற. a3 பற்றாதே-ப்ராப்யமாகப்பற்றாதே. a4 (அவர்களை யொழிந்தாரை இதி) "நாம் முமுக்ஷுக்களன்றோ" என்கிற து3ரபி4மாநம் கேவலர்க்கு இருக்கையாலே அவர்களிடத்தில்

ஈ—லோகேஶ்வரனை. c (அமர மனத்தினுள் யோகுபுணர்ந்து) d நெஞ்சிலே ஊன்றியிருக்கும்படி யோக3ாப்4யாஸத்தைக் கனக்கப்பண்ணி. (e அவன்தன்னோடொன்றாக e2 அமரத் துணியவல்லார்களொழிய) f சரமத3ஶையிலே வந்தவாறே, அவனோடே இவ்வாத்மவஸ்து ஸமானமென்று பு3த்3தி4பண்ணவல்ல ஹேயரையொழிய. g "ஒன்றாக" என்னுங்காட்டில் - ஸமானமாக என்னும் இவ்வர்த்த2த்தைக் காட்டுமோ? என்னில், h1. "सर्वभूतस्थितं यो मां भजत्येकत्वमास्थितः" (ஸர்வபூ4தஸ்தி2தம் யோ மாம் ப4ஜத்யேகத்வமாஸ்தி2த:) என்று-ஏகத்வத்தைச்சொல்லி, அதுதன்னை அநுப4ாஷிக்கிறவிடத்திலே h22. "योऽयं योगस्त्वया प्रोक्तः साम्येन मधुसूदन" (யோऽயம் யோக3ஸ்த்வயா ப்ரோக்த: ஸாம்யேந மது4ஸூத3ந) என்று ஸாம்யத்தைச் சொல்லிற்றிறே. i சரமத3ஶையில் இவ்வஸ்து i2 அவனோடொத்த i3 ஶுத்3தி4யையுடைத்தாக அத்4யவஸிக்கவல்ல

அ—அவர்களிடத்தில் உபதே3ஶம் கார்யகரமாகாது என்று கருத்து. d (நெஞ்சிலே இத்யாதி3) ஸ்வயம்ப்ரகாஶமான ஆத்மஸ்வரூபம் நெஞ்சிலே விஶத3மாம்படி என்கை. b,c "பிரானைக் குறித்து-யோகுபுணர்ந்து" என்று அந்வயம்; மனத்தினுள் அமரும்படி யோகுபுணர்ந்து என்றபடி. f சரமத3ஶை-முக்திதஶை. e2 அமருகை-பு3த்3தி4பண்ணுகை. g,h "ஒன்றாக" என்றால்—ஏகத்வத்தையன்றோ சொல்லும்; ஸாம்யமென்று அர்த்த2ம் சொல்லுகிறபடி எப்படி? என்று ஶங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (ஒன்றாக என்னுங்காட்டில் என்று தொடங்கி) f,i "சரமத3ஶையிலே வந்தவாறே" என்ற வாக்ய விவரணம் (சரமத3ஶையில் இத்யாதி3) i2 அவனோடொத்த ஶுத்3தி4யாவது-

ஜீ—உபதே3ஶம் கார்யகரமாகாது என்று கருத்து. b,c பிரானைக்குறித்து - யோகுபுணர்ந்து இத்யர்த்த2:. c "மனத்தினுள்-அமர" இத்யந்வய:; அமர-பொருந்த; ஸ்வயம்ப்ரகாஶமான ஆத்மஸ்வரூபம் நெஞ்சிலே விஶத3மாம்படி இத்யர்த்த2:. f சரமத3ஶை - முக்திதஶை. e அவன்தன்னோடொன்றாக-அவனோடு ஸமானமாக; அதாவது-ஆத்மவஸ்து அவனோடொத்த ஶுத்3தி4யையுடைத்தாக. e2 அமரத்துணியவல்லார்களொழிய-நன்றாக அத்4யவஸிக்கவல்லார்களொழிய. அவனோடொன்றாகையை-ஸாம்யத்தை,அமர-பெறும்படி. f "துணியவல்லார்களொழிய-நிலைநின்ற வ்யவஸாயத்தைப் பண்ணினவர்களையொழிய" என்று உரையில் அர்த்த2ம். g.h "ஒன்றாக" என்றால் - ஐக்யத்தைச் சொல்லுமதொழிய, ஸாம்யத்தைச் சொல்லும்படி எங்ஙனே? என்று ஶங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (ஒன்றாகவென்னும் இத்யாதி3) h கீ3தாஸு ஷஷ்டே2, 1. "ஸர்வபூ4தஸ்தி2தம் யோ மாம் ப4ஜத்யேகத்வமாஸ்தி2த:। ஸர்வதா2 வர்த்தமாநோऽபி ஸ யோகீ3 மயி வர்த்ததே:॥" h22. அர்ஜுன உவாச— "யோऽயம் யோக3ஸ்த்வயா ப்ரோக்தஸ் ஸாம்யேந மது4ஸூத3ந। ஏதஸ்யாஹம் ந பஶ்யாமி சஞ்சலத்வாத் ஸ்தி2திம் ஸ்தி2ராம ॥" f,i "சரமத3ஶையிலே" இத்யாதி3 வாக்ய விவரணம் (சரமத3ஶையில் இவ்வஸ்து இத்யாதி3) i3 ஶுத்3தி4யை-அபஹதபாப்மத்வாதி3களை. j விலக்ஷணாதி4

ப்ர— (ஒன்பதாம் பாட்டு) (அமரர் தொழவித்யாதி3) (ஒன்றாக) h1., h22. भगवद्गीतासु षष्ठे—"सर्वभूतस्थितं यो मां भजत्येकत्वमास्थितः। सर्वथा वर्तमानोऽपि स योगी मयि वर्तते॥ ३१॥
आत्मौपम्येन सर्वत्र समं पश्यति योऽर्जुन। सुखं वा यदि वा दुःखं स योगी परमो मतः॥ ३२॥
अर्जुन उवाच—योऽयं योगस्त्वया प्रोक्तस्साम्येन मधुसूदन। एतस्याहं न पश्यामि चञ्चलत्वात् स्थितिं स्थिराम्॥ ३३॥

மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜ் உரையில் அர்த்தம் (ப 354) வேறுபடுகிறது.

ஈ— ஸாஹஸிகரையொழிய. இவ்விடத்தில்-j விலக்ஷணுதி₄காரிகளைச் சொல்லிற்றுக்கி, (அல்லாதவர் எல்லாம்) என்கிறவிடம்-'k யாத்₃ருமதாத்₃ருமரானவர்களெல்லாம் அவனை அநுஸந்தி₄த்துப் பாடுவதாடுவதாகுங்கோன்' என்றுதானுணலோ? என்னில்; அது செய்யவொண்ணுது; l கீழே-''ஓதியுணர்ந்தவர்முன்ன''(5 என்று-ப₄க₃வத்₃கு₃ணங்களைக் கேட்டால் அவிக்ருதராயிருப்பார்களாகில் அவர்கள் ஜந்மவ்ருத்தாதி₃களாலே எத்தனையேனும் நன்மையுடையராகிலும் அவர்கள் அவஸ்துக்கள் என்றும் சொல்லி, ஜந்மவ்ருத்தாதி₃களால் தண்ணியரேயாகிலும் ப₄க₃வத்₃கு₃ணுநுஸந்த₄ானம்பண்ணி விக்ருதராம் ஸ்வப₄ாவராகில் அவர்கள் ''முழுதுணர் நீர்மையினர்''.6)என்றும் சொல்லி, இவர்களைக்கொண்டாடியும், அவர்களை ''என் சவிப்பார் மனிசரே''(5 என்று-நிந்தி₃த்தும் வருகிற ப்ரகரணமாகையாலே இங்கு ஸர்வேஶ்வரனை ஆஶ்ரயித்து m க்ஷுத்₃ர ப்ரயோஜநங்களைக்கொண்டு அகலப்போகிறவர்கள் அவஸ்துக்களென்றதேயாக வேணும். (அல்லாதவர் எல்லாம்) கேவலாத்மாநுஸந்த₄ாநத்தைப்பண்ணி, ஶீலாதி₃ கு₃ணவிஶிஷ்டமான வஸ்துவிலே நெஞ்சு போகாதபடி நெஞ்சையிறுகப்பிடிக்கவல்ல ஹேயரையொழிய நீக்கியுள்ளாரெல்லாம். (அமர நினைந்து எழுந்தாடி) அநந்ய ப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு அவனை நெஞ்சிலே பொருந்த அநுஸந்தி₄த்து, அவ்வநுஸந்த₄ானத்தாலே வந்த ஹர்ஷம் கொண்டு கிளர, அக்கிளர்த்தியோடே ஆடி n அக்ரமமாக ஏத்துமிதுவே o கர்த்தவ்யம். 9.

அ— அபஹததபாப்மத்வாதி₃கள் j விலக்ஷணுதி₄காரிண:-ப₄க்திநிஷ்ட₂ா:. k யாத்₃ருஶதாத்₃ருஶா:-ப₄க்த்யதி₄காரரஹிதா:. l (கீழே இத்யாதி₃) கீழே அதி₄காரிக்கு விஶேஷணமாக உத்கர்ஷம் சொன்ன இது நிந்த₃ாக₃ர்ப்ப₄மாகக் காண்கையாலும், விலக்ஷணர்க்கும் விதே₄யாதிரிக்தோத்கர்ஷம் சொல்லக் காணுமையாலும், ''அமரமனத்தினுள்'' என்று தொடங்கி, ''வல்லார்கள்'' என்னுமளவும் - உத்கர்ஷம் தோன்றுகையாலும், இந்த விஶேஷணம் - நிந்த₃ாக₃ர்ப்ப₄மாகிற இதுவே ஸ்வரஸம் என்றபடி. m (க்ஷுத்₃ரப்ரயோஜநங்களை) என்று ப₃ஹுவசனமாயிருக்கையாலே-ஐஶ்வர்ய காமரையும் சொல்லுகிறது. n (அக்ரமமாக) என்றது-''அலற்றுவதே'' என்றத்தைப் பற்ற. o ''க்ரியத இதி - கர்ம'' என்று - கார்யத்தைச் சொல்லுகிறதாய், கர்த்தவ்யம் என்றபடி. 9.

ஜீ—காரிகள்-உபாஸகர். k யாத்₃ருஶ தாத்₃ருஶர்-ப₄க்த்யநதி₄காரிகள். m (க்ஷுத்₃ரப்ரயோஜநங்களை) என்ற ப₃ஹுவசனத்தாலே - ஐஶ்வர்யகாமரையும் நினைக்கிறது. n ''அலற்றுவதே'' என்றதின் அர்த்த₂ம் (அக்ரமமாக என்றது) o''கருமம்'' என்றது - ''க்ரியத இதி கர்ம'' என்று-கார்யமாய், கர்த்தவ்யம் என்றபடி. க்ரமேணுந்வய:. 9.

ஆதே₃— ஒன்பதாம் பாட்டு. ப்₃ரஹ்மருத்₃ராதி₃களுக்கும் அவ்வருகாயுள்ள நித்யஸூரிகளாலே தொழப்படுகிறவனை, ஸர்வலோகேஶ்வரனை நெஞ்சிலே உற்றிருக்கும்படி யோகா₃ப்₄யாஸத்தைக் கனக்கப்பண்ணி சரமத₃ஶையிலே வந்தவாறே அவனோடு இவ்வாத்மவஸ்து ஸமானமென்று பு₃த்₃தி₄பண்ணவல்ல ஹேயரான கேவலரையொழிய நீக்கியுள்ளாரெல்லாம் அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு அவனை நெஞ்சிலே பொருந்த அநுஸந்தி₄த்து அவ்வநுஸந்த₄ாநத்தாலே வந்த ஹர்ஷங்கொண்டு கிளர, அக்கிளர்ததியோடே ஆடி அக்ரமமாக ஏத்துமிதுவே கர்த்தவ்யம் என்கிருர் ''அமரர் தொழப்படுவானை'' இத்யாதி₃யால். 9.

10. கருமமுங் கரும பலனு மாகிய காரணன் தன்னைத்
திருமணி வண்ணனைச் செங்கண் மாலினைத் தேவ பிரானை
ஒருமை மனத்தி னுள்வைத் துள்ளங் குழைந்தெழுந் தாடி
பெருமையு(ம்) நாணுந் தவிர்ந்து பிதற்றுமின் பேதைமை தீர்ந்தே.

ஆ— 10. வ்யா:— (கருமமும்) புண்யபாப கர்மங்களுக்கும், கர்மப₂லங்களுக்கும் நியந்தாவாய், ஸர்வஜக₃த்காரணமாய், நிரதிஶயௌஜ்ஜ்வல்ய நீலரத்ந ஸத்₃ருஶதி₃வ்ய ரூபனாய், பத்₃மபத்ரேக்ஷணனாய், ஶேஷஶேஷாஶநாத்₃யபரிமித பரம ஸூரிபி₄ஸ் ஸேவ்யமானனாயிருந்த எம்பெருமானை அநந்ய ப்ரயோஜந மனஸ்கராய், நிரதிஶய ப₄க்தி யுக்தராய், நிரஸ்தாஹங்காராதி₃தோ₃ஷராய், ப₄க₃வத்₃வ்யதிரிக்த விஷய ஸங்க₃ரஹிதராய்க் கொண்டு ஏத்துங்கள் என்கிறார். 10.

ஒ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — ப₄க₃வத்₃கு₃ணங்களைக் கேட்டால் விக்ருத ரன்றிக்கேயிருக்கும் இருப்பாகிற அறிவுகேட்டைத் தவிர்ந்து எல்லீரும் அவனுடைய கு₃ணங்களை அநுஸந்தி₄த்து. பரவஶராய், லஜ்ஜாபி₄மானங்களை விட்டு அவனை ஏத்துங்கோள் என்கிறார்.

வ்யா:— (கருமமும் என்று தொடங்கி) புண்ய பாப ரூபமான கர்மங்களுக்கும் கர்மப₂லங்களுக்கும் நியந்தாவாய், ஸர்வஜக₃த்காரணமுமாய், வடிவழகையும் கண்ணழகையுங்காட்டி அயர்வறும் அமரர்களைப்போலே என்னை அடிமைகொண்டவனை. (ஒருமை என்று தொடங்கி) அநந்ய ப்ரயோஜனராய்க்கொண்டு ஹ்ருத₃யத்திலே வைத்து ஶிதி₂லாந்த:கரணராய்க் கிளம்பி ஆடி. 10.

ப— 10. அவ:— அநந்தரம்; கீழ் - விலக்ஷண விக்₃ரஹ விஶிஷ்டனானவன் விஷயத்தில் உபாஸகருடைய ப₄க்திபாரவஶ்யத்தை அதில் அந்வயமில்லாதாரும் அநுவித₄ானம் பண்ண ப்ராப்தமென்கிறார்; இதில் - அநந்ய ஸாத₄னரான அநந்ய ப்ரயோஜநரும் ப₄க₃வத் ப்ராவண்யபாரவஶ்யத்தாலே விக்ருதராய் வர்த்தியுங்கோள் என்கிறார்.

கருமமும்—(ஸாத₄நரூபமான) கர்மங்களும், **கருமபலனும்**—தத்ஸாத்₄யமான ப₂லங்களும், **ஆகிய காரணன் தன்னை**—தானிட்ட வழக்காம்படி ஸமஸ்த காரணபூ₄தனாய், **திரு**—(தன்னையே உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் பற்றுவார்க்கு) த₃ர்ஶநீயமான, **மணி**—மாணிக்கம்போன்ற, **வண்ணனை**—(ஶுப₄ாஶ்ரயமான) வடிவையுடையனாய், (அவர்களைப் பூர்ண கடாக்ஷம்பண்ணும்) **செம்**—சிவந்த, **கண்**—கண்களையும், **மாலினை**—வாத்ஸல்யத்தையுமுடையனாய் **தேவபிரானை**— ஸூரிகளுக்குப்போலே அவர்களுக்கு அநுப₄ாவ்யனானவனை, **ஒருமை** — (உபாயோபேயங்களில் பே₄த₃ம் பிறவாதபடி) ஒருமைப்பட்ட, **மனத்தினுள்**— நெஞ்சிலே, **வைத்து**—வைத்து, **உள்ளம் குழைந்து**—(இவ்வாகாரத்₃வயத்துக்கு ஈடுபட்டு) நெகிழ்ந்த நெஞ்சையுடையராய், **எழுந்து**—கிளர்ந்து, **ஆடி**—ஆடி,

சப—**பெருமையும்**—(து₃ர்மாநகார்யமான) பெருமையையும் (அதடியான) **நாணும்** — (“மனிசர் முன்னேயாடும்படியென்!” என்கிற) லஜ்ஜையையும், **தவிர்ந்து**— தவிர்ந்து, **பேதைமை**—(இப்பாரவஶ்யம் நிசர்ஷமாக நினைக்கும்) அறிவுகேட்டையும், **தீர்ந்து** – தவிர்ந்து, **பிதற்றுமின்**—(அவனுடைய கு₃ணகு₃ணங்களை) அக்ரமமாகப் பிதற்றுங்கோள்.

அநந்ய ஸாத₄னர்க்கும் ஶேஷத்வ ஸாரஸ்ய காரிதமான பாரவஶ்யம் உத்₃தே₃ஶ்யம் என்று கருத்து. 10.

இ— அவ:— பத்தாம் பாட்டு. சேவலரை நிந்தி₃த்தார் கீழ்ப்பாட்டில; இதில்,- அநந்யப்ரயோஜநரெல்லாம் ப₄க₃வத்₃கு₃ணங்களை ப₄க்திபாரவஶ்யத்தாலே அக்ரமமாகப் பேசுங்கோள் என்கிறார்.

வ்யா:—**(கருமமும் இத்யாதி₃)** புண்யபாபரூபமான கர்மங்களுக்கும் நியந்தாவாய், சர்மப₂லங்களுக்கும் நியந்தாவாய். **(காரணன் தன்னை)** **1. “காரணं तु ध्येयः” (காரணம் து த்₄யேய:)** என்கிறபடியே ஸமாஶ்ரயணீயனானவனே. **(திருமணி வண்ணனை)** உபாஸிப்பார்க்கு ஶுபா₄ஶ்ரயமான வடிவையுடையவனே. திரு வென்று - காந்தி. காந்தியையுடைத்தான நீலமணிபோலேயிருக்கிற நிறத்தை யுடையவனே. **(செங்கண்மாலினை)** ஸமாஶ்ரயணீயன் புண்ட₃ரீகாக்ஷனிறே. **(தேவபிரானை)** இவ்வடிவழகையும் கண்ணழகையும் நித்யஸூரிகளை அநுப₄விப்பிக்குமாபோலே என்னையும் அநுப₄விப்பித்தவனே. **(ஒருமை இத்யாதி₃)** ஒருபடிப்பட நெஞ்சிலே வைத்து; அநந்யப்ரயோஜநராய் ஹ்ருத₃யத்திலே வைக்கை. ஒரு ப₂லத்துக்காக அன்றிக்கே, நெஞ்சு ஶிதி₂லமாய் ப்ரீதியாலே கிளர்ந்தாடி, அபி₄மான க்ருத்யமான பெருமையையும், “நின்றாரெதிரே விக்நதராகவொண்ணாது” என்கிற லஜ்ஜையையும், இத்தைத் தாழ்வாக நினைக்கும் மதிகேட்டையும் தவிர்ந்து அக்ரமமாக ஏத்துங்கோள். A புகழுநல்லொருவனில்-விபூ₄தியாக ததீ₃யத்வாகாரேண உத்₃தே₃ஶ்யமாக அநுஸந்தி₄த்தார், இங்கு - சிலரை நிந்தி₃த்துச் சிலரைக் கொண்டாடினார்; இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று - அவன் ஸர்வஶேஷியாகையாலே ஸர்வமும் ததீ₃யமாய்த் தோற்றககடவது, அந்த ஶேஷித்வத்தைக் குறைவற அநுஸந்தி₄த்தார்-அங்கு; தம்முடைய ஶேஷத்வத்தை அநுஸந்தி₄த்தவாறே, அஜ்ஞர் புறம்பாய், ப₄க₃வத்₃கு₃ணஜிதர் உள்ளாராய்த்தோற்றிற்று; அந்த ஶேஷத்வத்தைக் குறைவற அநுஸந்தி₄த்தார் - இங்கு. 10.

ஈ— அவ: – பத்தாம் பாட்டு. a கீழே-கேவலரை நிந்தி₃த்தார்; b இதில்-“அநந்ய ப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு அவன் கு₃ணங்களை அநுஸந்தி₄த்து விக்ருதராகுங்கோள்; உங்களுக்கு இதுவே புருஷார்த்த₂ம்” என்கிறார்.

---

* A 3-4.

ஈ— வ்யா: - (c கருமமும் இத்யாதி$_3$) d புண்யபாபரூபமான d$_2$ கர்மங்களுக்கும் கர்ம ப$_2$லங்களுக்கும் நியாமகனாய். e கர்மங்களுண்டானாலும் கர்மாநுஷ்டா$_2$தாவாயிருப்பான் ஒருவன்வேணுமே; e$_2$ கர்மாநுஷ்டா$_2$தாவுமாய். அநுஷ்டா$_2$த்ருத்$_3$வாரா e$_3$ கர்மநிர்வாஹகன் என்றபடி. f (கருமபலனுமாகிய) g கர்மங்களை அநுஷ்டி$_2$த்தாலும், அவற்றுக்கு ஒருவன் ப$_2$லப்ரத$_3$ாநம் பண்ணுதபோது அவை பழுதையோபாதியாய்க் கிடக்குமித்தனையிறே, அவை அசேதந க்ரியையாகையாலே; h அவற்றுக்குப் h$_2$ ப$_2$லப்ரத$_3$ாதாவுமாய். i (காரணன் தன்னை) j புண்யங்களிலே ப்ரவர்த்திப்பிக்கவும் பாபங்களைப்போக்கவும் அவற்றுக்கு ப$_2$லங்கொடுக்கவும் ஒரு கர்த்தா வேணுமே; k அவற்றுக்குக் காரண

அ— பத்தாம் பாட்டு. (கருமமும் இத்யாதி$_3$) b ''ஒருமை மனத்தினுள் வைத்து உள்ளம் குழைந்து எழுந்தாடிப் பெருமையும் நாணும் தவிர்ந்து பிதற்றுமின் பேதைமை தீர்ந்து'' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (இதில் இத்யாதி$_3$) c,d ''கருமம்'' என்று ஸாமாந்யமாகச் சொல்லுகையாலே (புண்யபாபரூபமான கர்மங்களுக்கும் என்றது) d$_2$ கர்மங்களுக்கு நியாமகனாகையாவது–கர்மப$_2$லங்களைக் கொடுக்கையிறே; அப்படியாமன்று, ''கருமபலனுமாகிய'' என்கிற வாக்யத்தோடு புநருக்தமாய்; e இனி கர்மங்களுக்கு நியாமகனாகையாவது ஏதென்னில்; கர்மகர்த்தாவான சேதநனுக்குக் கர்மத்திலே ருசியுண்டாக்கி, அவனும் அநுஷ்டி$_2$யாநின்றால், அதுக்கு விக்$_4$நம் வாராதபடி இவனையிடுவித்து அநுஷ்டி$_2$ப்பிக்கை - கர்மங்களுக்கு நியாமகனாகையாவது என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (கர்மங்களுண்டானாலும் என்று தொடங்கி) கர்மங்களுண்டானாலும் என்றது-ஶாஸ்த்ர ஸித்$_3$த$_4$மாகிலும் என்றபடி. g அநுஷ்டி$_2$தம் கர்ம ஸ்வயமேவ ப$_2$லம் ந த$_3$ாஸ்யதி கிம்? அஸ்ய கர்மப$_2$ல நிர்வாஹகத்வம் நாம கிம்? இத்யத்ராஹ (கர்மங்களை அநுஷ்டி$_2$த்தாலும் இதி) h (அவற்றுக்குப் ப$_2$ல ப்ரத$_3$ாதாவுமாய்) இதி வாக்யஸ்ய பூர்வவாக்யேந ஸம்ப$_3$ந்த$_4$:. e$_3$ கர்மத்துக்கு நிர்வாஹகனாகையாவது – கர்மாநுஷ்டா$_2$தாக்களுக்கு அந்தர்யாமியாய்க்கொண்டு அநுஷ்டி$_2$ப்பித்து நிர்வஹிக்கை. f,g,h கர்மப$_2$லத்துக்கு நிர்வாஹகனாகையாவது–ப$_2$லப்ரத$_3$ாதாக்களுக்கு அந்தர்யாமியாய் நிர்வஹிக்கை. j,k கீழ் உக்தார்த்த$_2$த்தை நிக$_3$மித்து, எல்லாவற்றுக்கும் காரணபூ$_4$தன் என்கிறார் (புண்யங்களிலே இத்யாதி$_3$) யத்$_3$வா, நநு; உக்தார்த்த$_2$ஸ்யாக்ஷேபே வித்$_3$யமாநேऽபி கத$_2$முத்தரபத$_3$முபாதீ$_3$யதே; தத$_2$ாஹ, கர்மாணி ஶாஸ்த்ரஸித்$_3$த$_4$ாநி, அநுஷ்டா$_2$தா ச ஜ்ஞாத்ருத்வ கர்த்ருத்வ பே$_4$ாக்த்ருத்வ ஸ்வப$_4$ாவத்வாத் ஸ்வயமேவ ப்ரவர்த்ததே. அநுஷ்டி$_2$தம் ச கர்ம ஸஸ்யாத்$_3$யபி$_4$வ்ருத்$_3$தி$_4$த்$_3$வாரா க்ருஷ்யாதி$_3$வத் அத்$_3$ருஷ்டத்$_3$வாரா ப$_2$லப்ரத$_3$ம் ப$_4$வேத் இத்யாஶங்காயாம்; 1. ''தேந விநா த்ருணாக்$_3$ரமபி ந சலதி'' இதி ந்யாயம், 2. ''ப$_2$லமத உபபத்தே:'' இதி ந்யாயேந ப$_4$க$_3$வத ஏவ ஸகலப$_2$லப்ரத$_3$த்வாத் அத்$_3$ருஷ்டஸ்ய கல்பகாப$_4$ாவேந அப்ராமாணிகத்வஞ்ச ஹ்ருதி$_3$ நித$_4$ாய உத்தரம் வத$_3$ந் அநந்தரமுபாத்த-

---

ஜீ— பத்தாம் பாட்டு. (கருமமும் இத்யாதி$_3$) a,b உத்தரார்த்த$_4$த்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (கீழே கேவலரை இத்யாதி$_3$) d$_2$,e ஶாஸ்த்ர ஸித்$_3$த$_4$மான கர்மங்களுக்கு நியாமகனாகையாவது ஏதென்னை (கர்மங்களுண்டானாலும் இத்யாதி$_3$) உண்டானாலும் - ஶாஸ்த்ர ஸித்$_3$த$_4$மானாலும். e$_2$அநுஷ்டா$_2$தாவுமாய்-அநுஷ்டா$_2$தாவுக்கு அந்தர்யாமியாய்நின்று கர்மநிர்வாஹகனாய். g கர்மந்தானே ப$_2$லப்ரத$_3$மாகாதோ? என்ன (கர்மங்களை இத்யாதி$_3$) h$_2$ப$_2$லப்ரத$_3$ாதாவுமாய் - ப$_2$லப்ரத$_3$ாதாவுக்கு அந்தர்யாமியாய். d$_2$ஆக, கர்மத்துக்கு நிர்வாஹகனாகையாவது-கர்மாநுஷ்டா$_2$தாக்களுக்கு அந்தர்யாமியாய்க்கொண்டு அநுஷ்டி$_2$ப்பித்து நிர்வஹிக்கை. f,g,h கர்மப$_2$லத்துக்கு நிர்வாஹகனாகையாவது–ப$_2$லப்ரத$_3$ாதாக்களுக்கு அந்தர்யாமியாய் நிர்வஹிக்கை என்றபடி. *i,j,k* ''காரணன் தன்னை'' என்று-கீழ் உக்தார்த்த$_2$த்தை அநுவதி$_3$த்து, எல்லாவற்றுக்கும் காரணபூ$_4$தன் என்கிறது என்கிறார் (புண்யங்களிலே இத்யாதி$_3$) c,f ''கருமமும் கரும பலனுமாகிய'' என்றது - முமுக்ஷுக்களுடைய

ஈ—பூ4தனுயுமுள்ளவனை. l (திருமணிவண்ணனை) m **உபாஸகனுக்கு** m2 **விக்3ரஹத்தை ஶுபா4ஶ்ரயமாகச் சொல்லாநின்றதிறே, இவனுக்கு** / **த்4யேயமாயிருந்துள்ள விக்3ரஹத்தையுடையவனை. திருவென்று - காந்தி. காந்தி மிக்கிருந்துள்ள நீலமணி போலே ஶ்ரமஹரமான வடிவையுடையவனை.** n (செங்கண் n2மாலினை) o **அகவாயில்**

அ-ப்ரதீகஸ்ய அர்த்த2மாஹ (புண்யங்களிலே இத்யாதி3 வாக்யத்3வயேந) அத2வா இந்த வாக்யம்-ஸந்தி3க்3த4ம். e,i அன்றிக்கே, "கருமம்" இத்யாதி3யால் 1. "**தே3வாந் பா4வயதாநேந தே தே3வா பா4வயந்து வ:**" என்னுமத்தையும், "காரணன் தன்னை" என்றதிலுலே - 1. "**ஸஹயஜ்ஞா: ப்ரஜாஸ்ஸ்ருஷ்ட்வா**" என்றத்தையும் சொல்லுகிறது என்னுதல்; அதுவுமன்றிக்கே, கீழ் நிர்வாஹ்ய நிர்வாஹகபா4வேநவும், "காரணன் தன்னை" என்று-கார்யகாரணபா4வேநவும் ஸாமாநாதி4கரண்யம் சொல்லுகிறது என்னுதல். c,e அன்றிக்கே, "கருமமும்" என்ற சஶப்3த3ார்த்த2ம் (கர்மங்களுண்டானாலும் இத்யாதி3) f,g "கருமபலனும்" என்ற சஶப்3த3ார்த்த2ம் (கர்மங்களை அநுஷ்டி2த்தாலும் இத்யாதி3) இது அருளிச்செய்யுமதன்று. c,i,j யத்3வா, கீழ்-ஸாமாந்யேந புண்யபாபகர்மங்களை அநுஷ்டி2ப்பித்து அவற்றுக்குப் ப2லப்ரதா3நம் பண்ணும்படி சொல்லிற்று; "காரணன் தன்னை" என்கிறவிடத்தில் - தன திருவடிகளை ப்ராபிக்கவேணும் என்றிருக்குமவர்களுக்கும், அவற்றை இவன் கடுக ப்ராபிக்கைக்குறுப்பான த்4யாநார்ச்சந ப்ரணாமாதி3களான ஸத்கர்மங்களிலே ப்ரவர்த்திப்பிக்கைக்கும், அவற்றுக்கு விரோதி4களான பாபங்களைப் போக்குகைக்கும், அநுஷ்டி2த்த த்4யாநாதி3களுக்குப் ப2லம் கொடுக்கைக்கும் கர்த்தாவாய் முமுக்ஷூபாஸ்யனை ஈஶ்வரனைச் சொல்லுகிறது என்கிறார் (புண்யங்களிலே இத்யாதி3) j,m இது-(பாபங்களைப்போக்கவும்) இத்யாதி3க்கும், (உபாஸகனுக்கு) இத்யாதி3க்கும் சேரும். j (புண்யங்களிலே ப்ரவர்த்திப்பிக்கவும்) என்றது - அநபி4ஸம்ஹித ப2லஸத்கர்மங்களிலே ப்ரவர்த்திப்பிக்கவும் என்றபடி; (பாபங்களை) என்றது-நிஷித்3த4காம்ய கர்மங்களை; (அவற்றுக்குப் ப2லம் கொடுக்கவும்) என்றது - அநபி4ஸம்ஹிதப2லகஸத்கர்மங்களுக்கு ஜ்ஞாநநிஷ்பத்தி ரூப ப2லங்களைக்கொடுக்கையும் என்று அர்த்த2ம். 2. "**ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்த்ததே**" இறே. இது வ்யாக்2யாநத்திலே விஶத3ம். c முந்தின நிர்வாஹங்களுக்கு, "கருமமும் கருமபலனுமாகிய" என்றது - முமுக்ஷுக்களுடைய கர்ம கர்மப2ல நிர்வாஹகத்வத்துக்கும் உபலக்ஷணம் என்று கொள்வது. e யத்3வா, காரணஶப்3த3ம்-கர்த்ருபரம் என்கிறார் (கர்மங்களுண்டானாலும் என்று) கர்மங்கள் விதி4நிஷேத4ங்களாயிருந்ததேயாகிலும் என்றபடி. f,g "கருமபலனும்" என்றத்தை ப்ரதீக க்3ரஹண பூர்வகமாக உபபாதி3க்கிறார் (கருமபலனுமாகிய என்று தொடங்கி) i,j காரண ஶப்3த3த்துக்கு அர்த்த2ாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (காரணன்தன்னை என்று தொடங்கி) பாபம் - ப்ரதிப3ந்த4க பாபம். இந்தப் பக்ஷத்தில் "கருமமும் கருமபலனுமாகிய" என்கிறது - ஸத்தாநுவ்ருத்தி ப்ரயோஜகத்வபரம். m "ஒருமை மனத்தினுள் வைத்து" இத்யேதத்3த்4ருதி3நித4ாய தத3நுகு3ணமாஹ (உபாஸகனுக்கு இத்யாதி3) l,m "திருமணிவண்ணனை" என்றதுக்கு (விக்3ரஹத்தை ஶுபா4ஶ்ரயமாகச் சொல்லாநின்றதிறே) என்றிருக்கையாலே, "கருமமும் கருமபலனுமாகிய காரணன் தன்னை" என்றது-முமுக்ஷுக்களுடைய கர்மப2லங்களுக்கும் காரணம் என்னுமதுக்கும் உபலக்ஷணமாகவுமாம். m உபாஸகன்-முமுக்ஷு. n2,o "மால்" என்று வ்யாமோஹமாய், அதாவது - வாத்ஸல்யம் என்கிறார் (அகவாயில் இத்யாதி3) p அர்த்த2ாந்தரம் (காரண

ஜீ-கர்ம கர்மப2லநிர்வாஹகத்வத்துக்கும் உபலக்ஷணம். l, m "காரணன் தன்னை என்றதும்-முமுக்ஷுக்களுடைய கர்ம கர்மப2லங்களுக்குக்காரணம் என்னுமதுக்கும் உபலக்ஷணம்; (உபாஸகனுக்கு விக்3ரஹத்தை ஶுபா4ஶ்ரயமாகச் சொல்லாநின்றதிறே) என்றிருக்கையாலே. m உபாஸகனுக்கு-முமுக்ஷுவுக்கு. n2,o "மால்" என்று-வ்யாமோஹமாய், அதாவது-வாத்ஸல்யம் என்கிறார் (அகவாயில்

 / (பா) உத்3தே3ஶ்யமாயிருந்துள்ள.

ஈ-வாத்ஸல்யத்துக்கு ப்ரகாஶகமான திருக்கண்களையுடையவனை. p காரணவஸ்துவுக்கு லக்ஷணமாகப் புண்ட$_3$ரீகாக்ஷத்வத்தை p$_2$ விதி$_4$யாநின்றதிறே. p$_3$(தேவபிரானை) p$_4$ அவ் வடிவழகையும் கண்ணழகையும் நித்யஸூரிகளை அநுப$_4$விப்பிக்குமாபோலே என்னை அநுப$_4$விப்பித்து, எனக்கு உபகாரகனானவனை. q (ஒருமை மனத்தினுள் வைத்து) r ஒரு ப்ரயோஜநத்துக்காகவன்றிக்கே, நெஞ்சிலேயிருக்கைதானே ப்ரயோஜநமாக நெஞ்சிலே வைத்து. s இத்தால்-கீழிற்பாட்டிலே s$_2$ ப்ரயோஜநாந்தரபரரை நிந்தி$_3$த்தார் என்னுமிடம் தோற்றுகிறதிறே. இப்படி அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு நெஞ்சிலே வைத்தவாறே, அகவாய் t ஶிதி$_2$லமாய் அந்த ஶைதி$_2$ல்யத்தோடே u இருந்தவிடத்திலிராதே ஆடி, "ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணங்களைக் கேட்டால் விக்ருதராகை நமக்குப் போருமோ?" என்கிற அபி$_4$மான கார்யமான v மேன்மையையும், "நாம் பிறர் அறிய விக்ருதராம்படி எங்ஙனே?" என்றிருக்கிற w லஜ்ஜையையும், "எல்லா வளவிலும் நம் அகவாய் ஒருவர்க்கும் தெரியாதபடி திரஸ்கரித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டாவோ?" என்றிருக்கிற x அறிவுகேட்டையும், இவற்றையடையப் பொகட்டு அடைவுகெட ஏத்துங்கோள். இதுவே உங்களுக்குப் புருஷார்த்த$_2$ம் என்கிறார். 10.

அ-வஸ்துவுக்கு இத்யாதி$_3$) l, n "காரணன்தன்னை-செங்கண்மாலினை" என்று சேர்ப்பது. இந்த வாக்யத்தில் "காரணன் தன்னை" என்றது-ஜக$_3$த்காரணத்வத்துக்கும் உபலக்ஷணம். p$_2$ (விதி$_4$யாநின்றதிறே) என்றது-1. "யஸ்து தே$_3$வோ மயா த்$_3$ருஷ்ட: புரா பத்$_3$மாயதேக்ஷண:" என்றத்தைப் பற்ற. n$_2$ த்$_3$விதீயார்த்த$_2$த்திலே "மால்" என்று-ஸர்வேஶ்வரத்வம். 2. "தஸ்ய யதா$_2$ கப்யாஸம் புண்ட$_3$ரீகமேவமக்ஷிணீ" இதி ஶ்ருதிரப்யத்ர விவக்ஷிதா. r(ஒரு ப்ரயோஜநத்துக்காக) q ஒருமையாம்படி - அவன் ஒருவனேயாம்படி - "ஒருமை" என்று - ப்ரயோஜநத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. ஒரு ப்ரயோஜநத்தை நெஞ்சிலே வையாமல் அவன் ஒருவனையேவைத்து என்றபடி. இவ்விடத்தில் 3. "க்வ நாகப்ருஷ்ட$_2$க$_3$மநம் புநராவ்ருத்திலக்ஷணம்। க்வ ஜபோ வாஸுதே$_3$வேதி முக்தி பீ$_3$ஜமநுத்தமம்॥" என்றத்தை அருளிச்செய்வர். s ப$_2$லிதம் (இத்தால் இத்யாதி$_3$) அதி$_4$காரி விஶேஷாநிர்த$_4$ாரணேந அநந்யப்ரயோஜநத்வஸ்யைவ விதா$_4$நாதி$_3$த்யர்த்த$_2$:. s$_2$ ப்ரயோஜநாந்தரபரரை என்றது - கேவலரை என்றபடி. t நைழந்து - ஶிதி$_2$லமாய். u எழுந்து - இருந்தவிடத்திலிராதே. v பெருமை-மேன்மை. w நாண்-லஜ்ஜை. x பேதைமை-அறிவுகேடு. "கருமமும் கருமபலனுமாகிய" என்று தொடங்கி, "ஒருமை மனத்தினுள்வைத்து உள்ளங்குழைந்தெழுந்தாடிப்

ஜீ- இத்யாதி$_3$) p அர்த்தா$_2$ந்தரம் (காரணவஸ்துவுக்கு இத்யாதி$_3$) l, n 'காரணன் தன்னை-செங்கண் மாலினை' என்று சேர்ப்பது. l இந்த வாக்யத்தில் "காரணன் தன்னை" என்றது - ஜக$_3$த்காரணத்வத்துக்கும் உபலக்ஷணம். n சிவந்த கண்ணையுடைய வத்ஸலனை என்று முந்தின அர்த்த$_2$ம். n$_2$ மாலினை - ஸர்வாதி$_4$கனை என்று த்$_3$விதீயார்த்த$_2$ம். p$_2$(விதி$_4$யாநின்றதிறே) என்றது-1. "யஸ்து தே$_3$வோ மயா த்$_3$ருஷ்ட: புரா பத்$_3$மாயதேக்ஷண:" 2. "தஸ்ய யதா$_2$ கப்யாஸம் புண்ட$_3$ரீகமேவமக்ஷிணீ" இத்யாதி$_3$யைப்பற்ற. p$_3$, p$_4$ "தேவபிரானை-நித்யஸூரிகளுக்குப்போலே எனக்கு உபகாரகனானவனை" என்று விவக்ஷித்து அர்த்த$_2$ம் (அவ்வடிவழகையும் இத்யாதி$_3$) q "ஒருமை மனத்தினுள் வைத்து" - ஒருபடிப்பட நெஞ்சிலே வைத்து; அநந்யப்ரயோஜநனாய்க்கொண்டு நெஞ்சிலே வைத்து என்றபடி. இங்கு - 3. "க்வ நாகப்ருஷ்ட$_2$க$_3$மநம் புநராவ்ருத்திலக்ஷணம்। க்வ ஜபோ வாஸுதே$_3$வேதி முக்திபீ$_3$ஜமநுத்தமம்॥" என்றது அநுஸந்தே$_4$யம். s ப$_2$லிதம் (இத்தால் இத்யாதி$_3$) அதி$_4$காரி விஶேஷாநிர்த$_4$ாரணேந அநந்யப்ரயோஜநத்வஸ்யைவ விதா$_4$நாதி$_3$த்யர்த்த$_2$:. s$_2$ ப்ரயோஜநாந்தரபரரை - கேவலரை. t குழைந்து - ஶிதி$_2$லமாய். u எழுந்து -

11. தீர்ந்த வடியவர் தம்மைத் திருத்திப் பணிகொள்ள வல்ல
ஆர்ந்த புகழச் சுதனை யமரர் பிரானையெம் மானை
வாய்ந்த வளவயல் சூழ்தண் வளங்குருகூர்ச்சட கோபன்
நேர்ந்தவோ ராயிரத் திப்பத் தருவினை நீறு செய்யுமே.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஆ— 11. வ்யா:— (தீர்ந்த) தன் திருவடிகளே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் என்று அத்₄யவஸித்திருக்கும் ஆஶ்ரிதரை நிரஸ்தப்ரதிப₃ந்த₄ராக்கி அடிமை செய்வித்துக் கொள்ளவல்ல ஆர்ந்தபுகழையுடையனாய், அயர்வறும் அமரர்களோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்குமாபோலே ஆஶ்ரிதரோடு ஸம்ஶ்லேஷிக்கும் ஸ்வப₄ாவனாய், எனக்கு ஸ்வாமியாயிருந்த எம்பெருமானைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழி ப₄க₃வத்₃ப₄க்தி விரோதி₄களைப் போக்கும் என்கிறார். 11.

திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஓ— அவ:— நிக₃மத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு ப₄க₃வத்₃கு₃ணாநுஸந்த₄ானத்தால் ஒரு விக்ருதி பிறவாமையாகிற மஹாபாபத்தை இதுதானே நிஶ்ஶேஷமாகப் போக்கும் என்கிறார்.

வ்யா:— (தீர்ந்த என்று தொடங்கி) எம்பெருமானையே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் என்று அத்₄யவஸித்திருக்கும் ஆஶ்ரிதரை நிரஸ்தஸமஸ்தப்ரதிப₃ந்த₄ராக்கி அடிமைசெய்வித்துக்கொள்ளும் மிக்கிருந்துள்ள புகழையுடையனாய், அவர்களோடு நித்யஸம்ஶ்லிஷ்டனானவனை. (அமரர் பிரானை எம்மானை) "தானொருவனுளன்" என்று அறியாத என்னை அயர்வறும் அமரர்களோடொக்க அடிமைகொண்டவனை.

அ—பெருமையும் நாணும் தவிர்ந்து-பேதைமை தீர்ந்து பிதற்றுமின்" என்று அந்வயம். "ஒருமை மனத்தினுள் வைத்து - உபாயோபேயங்களில் பே₄த₃ம் பிறவாதபடி ஒருமைப்பட நெஞ்சிலே வைத்து" (ப 358) என்று உரை. 10.

ஜீ—இருந்தவிடத்திலிராதே. v பெருமை-மேன்மை, w நாண்-லஜ்ஜை. x பேதைமை-அறிவுகேடு· அடிதொடங்கி, நாணும் தவிர்ந்து - பேதைமை தீர்ந்து - பிதற்றுமின் இத்யந்வய:. . 10.

ஆதே₂— பத்தாம் பாட்டு. புண்யபாபரூபமான கர்மங்களுக்கும், கர்மப₂லங்களுக்கும் நியாமகனாய், அவற்றுக்குக் காரணபூ₄தனாயுள்ளவனை, காந்திமிக்கிருந்துள்ள நீலமணிபோலே ஶ்ரமஹரமாயிருந்துள்ள வடிவையுடையவனை, வாத்ஸல்யப்ரகாஶகமாய் சிவந்த கண்களையுடையவனை, அவ்வடிவழகையும், கண்ணழகையும் நித்யஸூரிகளையும் என்னையும் அநுப₄விப்பிக்கும் உபகாரகனை, அநந்யப்ரயோஜநமாக நெஞ்சிலே வைத்து அகவாய் ஶிதி₂லமாய் அந்த ஶைதி₂ல்யத்தோடே இருந்த இடத்திலேயிராதே ஆடி, பெருமையையும் லஜ்ஜையையும் அறிவுகேட்டையும் ஒக்கப்பொகட்டு அடைவுகெட ஏத்துங்கோள் என்கிறார் "கருமம்" இத்யாதி₃யால். 10.

ஓ—(வாய்ந்த என்று தொடங்கி) **வாய்ந்த திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச் செய்த ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி.** **11.**

நஞ்சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ப— 11. அவ:— அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் ப₂லமாக அநுப₄வவிரோதி₄ நிவ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

தீர்ந்த—(ஈஶ்வரனுடைய உபாயோபேயத்வங்களில்) வ்யவஸிதராயிருக்கும், **அடியவர் தம்மை**—அடியவர்களை, **திருத்தி**—(ப்ரதிப₃ந்த₄க நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக பரப₄க்தி பரஜ்ஞாநாதி₃களைக்கொடுத்துத்) திருத்தி, **பணி**—நித்ய கைங்கர்யத்தை, **கொள்ளவல்ல**—கொள்ளவல்ல, **ஆர்ந்த**—(ஸர்வஶக்தியுக்தனுகையாலே) பரிபூர்ணமான, **புகழ்**—கு₃ணக₃ணங்களையுடையனாய், **அச்சுதனை**—ஆஶ்ரிதரை நழுவவிடாதவனாய், **அமரர் பிரானை**—நித்யஸூரிகளோடொக்க அடிமைகொள்ளும், **அம்மானை**—ஸர்வேஶ்வரனை, **வாய்ந்த**—நன்றான, **வளம்**—வளப்பத்தையுடைய, **வயல்**—வயல், **சூழ்**—சூழ்ந்து, **தண்**—ஶ்ரமஹரமாய், **வளம்**—ஸர்வ ஸம்பத் ஸம்ருத்₃த₄மான, **குருகூர்**—திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, **சடகோபன்**—ஆழ்வார், **நேர்ந்த**—(ப₄க்தி பரவஶருடைய உத்கர்ஷத்தையும் அல்லாதாருடைய நிந்தை₃யையும்) நேர்ந்தருளிச்செய்த, **ஓர்**—அத்₃விதீயமான, **ஆயிரத்து**—ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, **இ**—இந்த, **பத்து**—பத்தும், **அருவினை**—(ப₄க₃வத்₃கு₃ணநுஸந்தா₄நத்தில் விக்ருதராகாதபடி பண்ணும்) மஹாபாபங்களை, **நீறுசெய்யும்**—ப₄ஸ்மஸாத்தாம்படி பண்ணும்.

வளங்குருகூர்-வாய்ந்த-சடகோபன் என்றுகவுமாம். இது - அறுசீராசிரிய விருத்தம். 11.

வாதி₃கேஸரி அழகிய மணவாளச்சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

இ— அவ:—நிக₃மத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு ப₄க₃வத்₃கு₃ணநுப₄வத்தால் விக்ருதி பிறவாமையாகிற பாபத்தை இதுதானே நிஶ்ஶேஷமாகப்போக்கும் என்கிறார்.

வ்யா:— **(தீர்ந்த இத்யாதி₃)** அவனே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் என்று அத்₄யவஸித்த ஆஶ்ரிதரை ப்ரதிப₃ந்த₄கங்களைப் போக்கி அடிமைகொள்ளும் ஶக்தியையுடையவன். 1. **"अहं सर्वं करिष्यामि"** **(அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி)** என்றிருப்பாரை 2. **"क्रियतामिति मां वद"** **(க்ரியதாமிதி மாம் வத₃)** என்று அடிமைகொள்ளும் என்றபடியாம். **(ஆர்ந்த புகழ்)** மிக்க புகழ். **(அச்சுதனை)** அடிமையில் நழுவ விட்டுக்கொடாதவனை. **(அமரர் இத்யாதி₃)** நித்யஸூரிகளைக் கொள்ளும் அடிமையை ஆஶாலேஶமில்லாத என்னைக் கொண்டருளினவனை. **(வாய்ந்த)** கிட்டின. ப₄க₃வத்₃கு₃ணங்களில் அவிக்ருதரை நிந்தி₃த்து, விக்ருதரைக் கொண்டாடும்படி தாம் இவ்விஷயத்திலே உட்புகுந்தபடி. **(வளவயல் இத்யாதி₃)** வயலுக்கும் நக₃ரத்துக்கும் சொல்லும் சிறப்பெல்லாமுண்டாயிருக்கை. **(நேர்ந்த)** சொன்ன. **(அருவினை நீறுசெய்யும்)** ப₄க₃வத்₃கு₃ணங்களைக்கேட்டால் அவிக்ருதராயிருக்கைக்கு அடியாகிற மஹாபாபத்தைப் போக்கும். 11.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

ஈ— அவ:— a நிக$_3$மத்தில்—இத்திருவாய்மொழி கற்றார் ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணானுஸந்த$_4$நம் பண்ணினால் அவிக்ருதராயிருக்கைக்கு அடியான மஹாபாபத்தை இதுதானே நிஶ்ஶேஷமாகப்போக்கும் என்கிறார்.

வ்யா:— (b தீர்ந்த அடியவர் தம்மை) "ப்ராப்யப்ராபகங்களவனே" என்று இருக்குமவர்களாயிற்று-தீர்ந்த அடியவராகிறார். (அவர்களைத் b_2 திருத்திப் பணிகொள்ளுகையாகிறது-) c அவர்களுடைய c_2 ப்ராப்யப்ராபகவிரோதி$_4$களைப்போக்கி அடிமை கொள்கை. d1. 'अहं सर्वं करिष्यामि" (அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) என்றிருந்தாலும் 2. "क्रियतामिति मां वद" (க்ரியதாமிதி மாம் வத$_3$) என்று அடிமைகொள்ளவேணுமே. (ஆர்ந்த புகழ் e அச்சுதனை) குறைவற்ற கல்யாணகு$_3$ணங்களையுடையனாய், e_2"தன்னை ஆஶ்ரயித்தாரை நழுவவிட்டான்" என்னும் வார்த்தையை ஒருநாளும் கேட்டறியாதவனை. (அமரர் பிரானை f எம்மானை) அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரக$_3$ந்த$_4$ரான g நித்ய ஸூரிகளைக்கொள்ளும் g_2 அடிமையைத் தன்பக்கல் ஆஶாலேஶமின்றிக்கேயிருக்கிற என்னைக்கொண்டவனை. h அச்யுதத்வம் கேட்டார் வாய்க்கேட்டன்றிக்கே, தம் பக்கலிலே அநுஷ்ட$_2$ான பர்யந்தமாகக்கண்டு சொல்லுகிறார். i (வாய்ந்த) j ப$_4$க$_3$வத்$_3$ கு$_3$ணங்களை அநுஸந்தி$_4$க்கையும் அவ்வநுஸந்த$_4$ானத்தையொழியச் செல்லாமையுமாகிற

அ— நிக$_3$மம் (தீர்ந்த இத்யாதி$_3$) a "அருவினை நீறுசெய்யும்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (நிக$_3$மத்தில் இத்யாதி$_3$) b தீர்ந்த அடியவர்-அற்றுத் தீர்ந்த அடியவர். c அவர்கள் தீர்ந்தவடியார்களாகில் அவர்களைத் திருத்திப் பணிகொள்ளுகையாவது ஏதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவர்களுடைய என்று தொடங்கி) c_2 ப்ராப்யவிரோதி$_4$கள்-விஷயாந்தராணி, தே$_3$ஹ ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ாத$_3$யஶ்ச; ப்ராபகவிரோதி$_4$கள் - ப்ராபகாந்தராத$_3$ய:. யத்$_3$வா (ப்ராப்ய ப்ராபக விரோதி$_4$களை) ப்ராப்யமாவது - இங்கிருக்கும் நாள் பண்ணும் ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$ாக$_3$வத கைங்கர்யம். ப்ராபகவிரோதி$_4$யாவது-ப்ராபகத்துக்குப் ப$_2$லாந்வயப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கமான ஸம்ஸாரம். d விரோதி$_4$களைப் போக்கினால் தானே அடிமைசெய்யானோ, பணிகொள்ளவேணுமோ? என்ன (அஹம் ஸர்வம் இத்யாதி$_3$) b,c,d திருத்துகையாவது-நியமிக்கை என்று அர்த்த$_2$ாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (அஹம் ஸர்வம் இத்யாதி$_3$) என்னவுமாம். அதாவது, தீர்ந்திருக்கையாவது - 1. "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" என்றிருக்கை. "திருத்தி"-ஏவி என்றபடி. இந்த அர்த்த$_2$த்துக்கு, "தீர்ந்த அடியவர்" என்றது - ப்ராப்யநிஷ்ட$_2$ரைச் சொல்லுகிறது. ஏகார்த்த$_2$ம் என்னுமதே முக்$_2$யம். அர்த்த$_2$ாந்தரத்வத்துக்கு நியாமகம் இருபத்து நாலாயிரத்தில் வாக்யம். e,e_2 தன்னை ஆஶ்ரயித்தாரை) ந வித்$_3$யதே ச்யுதோ யஸ்மாத் ஸ: - அச்யுத:. g நித்யஸூரிகளைக்கொள்ளும் அடிமையாவது- 3. "அஹம் ஶ்லோகக்ருத$_3$ஹம் ஶ்லோகக்ருத$_3$ஹம் ஶ்லோகக்ருத்" என்று சொல்லுகிற வாசிக கைங்கர்யம். h இத்தால் ப$_2$லிதம் (அச்யுதத்வம் இத்யாதி$_3$) e,f,g,h அன்றிக்கே "அச்சுதனை-எம்மானை" என்று கூட்டித் தாத்பர்யமாகவுமாம். i,j (வாய்ந்த-சடகோபனென்று) "வாய்ந்த" என்றது-ஆழ்வாருக்கு

ஜீ— நிக$_3$மம் (தீர்ந்த இத்யாதி$_3$) a "அருவினை நீறு செய்யும்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (இத்திருவாய்மொழியில் இத்யாதி$_3$) d விரோதி$_4$யைப் போக்கினால் தானே அடிமை செய்யானோ, பணிகொள்ளவேணுமோ? என்ன (அஹம் ஸர்வம் இத்யாதி$_3$) b,d யத்$_3$வா, அர்த்த$_2$ாந்தரமாதல்; அதாவது, தீர்ந்திருக்கையாவது - 1. "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" என்றிருக்கை, b_2 திருத்தி-ஏவி. c_2 ப்ராப்யவிரோதி$_4$-விஷயாந்தரங்கள்; ப்ராபகவிரோதி$_4$-உபாயாந்தரங்கள். e,e_2 "ந வித்$_3$யதே ச்யுதோ யஸ்மாத் ஸ:-அச்யுத:" இதி விவக்ஷிதம். g_2 அடிமை-வாசிக கைங்கர்யம். h ப$_2$லிதம் (அச்யுதத்வம் இத்யாதி$_3$) i,j "வாய்ந்த" என்றது - சடகோபனுக்கு

ஈ—இவ்வளவன்றிக்கே, ப₄க₃வத்₃கு₃ணங்களைக் கேட்டால் அவிக்ருதராயிருப்பாரை நிந்தி₂த்தும், விக்ருதராயிருப்பாரைக் கொண்டாடியும் போரும்படி அவ்விஷயத்திலே j அவக₃ாஹித்துச் சொன்ன. வாய்கை-கிட்டுகை. (வளவயல் இத்யாதி₃) வயலுக்குச் சொல்லுகிற சிறப்பையும் நக₃ரங்களுக்குச் சொல்லுகிற சிறப்பையுமுடைத்தான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. தண்-குளிர்த்தி. நேர்ந்த-சொன்ன என்றபடி. ப₄க₃வத்₃கு₃ணாநுஸந்த₄ானத்தாலே விக்ருதராய்க்கொண்டு சொன்ன ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்து. k (அருவினை நீறுசெய்யும்) l ப₄க₃வத்₃கு₃ணங்களைக்கேட்டால் விக்ருதராகாதே திண்ணியராயிருக்கைக்கடியான மஹாபாபங்களை ப₄ஸ்மஸாத்தாக்கும். 11.

வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

அ—விசேஷணம்; அவக₃ாஹிக்கையைச் சொல்லுகிறது - இந்தத் திருவாய்மொழியில் அர்த்த₂ாநுகு₃ணமாக. k, l அருவினைக்கு அர்த்த₂ம் அருளிச்செய்கிறார் (ப₄க₃வத்₃கு₃ணங்கள் என்றுதொடங்கி) "தீர்ந்தவடியவர்தம்மைத் திருத்திப் பணிகொள்ளவல்ல ஆர்ந்த புகழச்சுதனை அமரர்பிரானை எம்மானை - வளவயல்சூழ் தண் வளம் குருகூர்ச்சடகோபன் - வாய்ந்து நேர்ந்த ஓராயிரத்திப்பத்து அருவினை நீறு செய்யும்" என்று அந்வயம். "எம்மானை-வாய்ந்த-சடகோபன் - நேர்ந்த" என்றுமாம். 11.

ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீ—விசேஷணம். அவக₃ாஹிக்கையைச் சொல்லுகிறது-இத்திருவாய்மொழியின் அர்த்த₂ாநுகு₃ணமாக. k, l அருவினைக்கு அர்த்த₂ம் (ப₄க₃வத்₃கு₃ணங்கள் இத்யாதி₃) "தீர்ந்தவடியவர் தொடங்கி, எம்மானை - வளவயல்சூழ் தண்வளம் குருகூர்ச்சடகோபன் - ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு - வாய்ந்து - நேர்ந்த - இப்பத்து அருவினை நீறு செய்யும்" என்று அந்வயம். "எம்மானை - வாய்ந்த-சடகோபன்" என்றுமாம். "ஸம்ருத்₃தி₄யுடைய வயல் சூழ்ந்து ஶ்ரமஹரமாய் ஸர்வஸம்பத் ஸம்ருத்₃த₄மான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார்" இத்யர்த்த₂:. 11.

ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஆதே₃— பதினோராம் பாட்டு. ப்ராப்யப்ராபகங்கள் இரண்டும் அவனே என்று இருக்கும் அடியவர்தம்மை அவர்களுடைய ப்ராப்யப்ராபக விரோதி₄களைப் போக்கி ஸர்வவித₄ கைங்கர்யங்களைக் கொள்ளவல்ல குறைவற்ற கல்யாண கு₃ணங்களையுடையவனாய், தன்னை ஆஶ்ரயித்தாரை நழுவவிட்டானென்னும் வார்த்தையை ஒருநாளுங்கேட்டறியாதவனை, அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரக₃ந்த₄ரான நித்யஸூரிகளைக்கொள்ளும் அடிமையை விமுக₂னை என்னைக்கொண்டவனைக் கிட்டி, வயலுக்குச் சொல்லுகிற சிறப்பையும் நக₃ரங்களுக்குச் சொல்லுகிற சிறப்பையுமுடைத்தான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த, ப₄க₃வத்₃கு₃ணாநுஸந்த₄ானத்தாலே விக்ருதராய்க்கொண்டு சொன்ன ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்தானது ப₄க₃வத்₃கு₃ணங்களைக்கேட்டால் விக்ருதராகாதே திண்ணியராயிருக்கைக்கு அடியான மஹாபாபங்களை ப₄ஸ்மஸாத்தாக்குமென்று: உக்தார்த்த₂த்தை நிக₃மிக்கிறார் "தீர்ந்த" இத்யாதி₃யால். 11.

ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

த்3ரமிடோ3பநிஷத் ஸங்க3தி - மொய்ம்மா

१. पूर्वेण दास्यविधिना पुरुषार्थसीम्ना हर्षप्रकर्षविवशः खलु पञ्चमे सः।
आनन्दनैरविकृतान्विनिनिन्द मूर्खान् शौरेर्गुणैस्तु विकृतान् प्रशशंस भूयः॥ २५॥

1. பூர்வேண தா3ஸ்யவிதி4நா புருஷார்த்த2ஸீம்நா
ஹர்ஷப்ரகர்ஷவிவஶ: க2லு பஞ்சமே ஸ:।
ஆநந்த3நைரவிக்ருதாந் விநிநிந்த3 மூர்க்க2ாந்
ஶௌரேர் கு3ணைஸ்து விக்ருதாந் ப்ரஶஶம்ஸ பூ4ய:॥ 25 ॥

வாதி3கேஸரி அழகிய மணவாளச்சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

த்3ரமிடோ3பநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி - மொய்ம்மா

२. ग्राहग्रस्तेभमोक्षे सुररिपुदमने गोकुलत्राणकार्ये
/गोदार्थोक्षावमर्दे सदहितमथने सिन्धुपर्यङ्कयोगे।
क्षोणीभारव्यपोहे क्षितिधरवसतौ निर्जराराध्यतायाम्
विश्वारम्भे च शौरेश्शुभतनुसुषमोन्मादकत्वं जगाद॥ ३-५॥

2. க்3ராஹக்3ரஸ்தேப4மோக்ஷே ஸுரரிபுத3மநே கோ3குலத்ராணகார்யே
/கோ3தா3ர்த்தோ2க்ஷாவமர்த்தே3 ஸத3ஹிதமத2நே ஸிந்து4பர்யங்கயோகே3।
க்ஷோணீபா4ரவ்யபோஹே க்ஷிதித4ரவஸதௌ நிர்ஜராராத்4யதாயாம்
விஶ்வாரம்பே4ச ஶௌரேஶ்ஶுப4தநுஸுஷமோந்மாத3கத்வம் ஜகா3த3 ॥3-5॥

வ்யா:— (1) (க்3ராஹக்3ரஸ்தேப4மோக்ஷே) [முதலைச் சிறைப்பட்டுநின்ற கைம்மாவுக்கு அருள்செய்த] க்3ராஹத்தாலே க்3ரஹிக்கப்பட்ட க3ஜேந்த்3ரனை விடுவித்தருளினதிலும்; (2) (ஸுரரிபுத3மநே) [திண்கழற்கால் அசுரர்க்குத் தீங்கிழைக்கும்] ஆஶ்ரித விரோதி4களான அஸுரர்களுடைய நிரஸநத்திலும்; (3) (கோ3குலத்ராணகார்யே) [மலையையெடுத்துக் கல்மாரி காத்துப் பசுநிரைதன்னைத் தொலைவு தவிர்த்த] கோ3வர்த்த4னத்தையெடுத்து கோ3குலத்தை ரக்ஷித்தருளினதிலும்; (4) (கோ3தா3ர்த்தோ2க்ஷாவமர்த்தே3) [வம்பவிழ் கோதை பொருட்டா மால்விடையேழுமடர்த்த] நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காகப்பண்ணின வ்ருஷப4க3ண மர்த்த3நத்திலும்; (5) (ஸத3ஹிதமத2நே) [சாது சனத்தை நலியும் இத்யாதி3] அப்ராக்ருத தி3வ்யமங்க3ள விக்3ரஹத்தோடே க்ருஷ்ணனாய் அவதரித்தருளி ஸாது4க்களான தே3வகீ வஸுதே3வர்களை பா3தி4த்த கம்ஸனை ஸம்ஹரித்தருளினதிலும்; (6) (ஸிந்து4பர்யங்கயோகே3) [தடங்கடல்சேர்ந்த பிரானை] ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்திலே அவஹிதனாய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினதிலும்; (7) (க்ஷோணீபா4ரவ்யபோஹே) [ஐவர்க்கருள்செய்து நின்று பார்மல்கு சேனையவித்த] பாண்ட3வர்களுக்காக யுத்3த4த்திலே நின்று பூ4பா4ரத்தைப் போக்கியருளினதிலும்; (8) (க்ஷிதித4ரவஸதௌ) [வார்புனலந் தண் அருவி வடதிருவேங்கடத்து எந்தை] அவதாரத்தில் பிற்பட்டாருமிழவாதே அநுப4விக்கும்படியாக த3ர்ஶநீயமாய் ஶ்ரமஹரமான திருமலையிலே நின்றருளினதிலும்; (9) (நிர்ஜராராத்4யதாயாம்) [அமரர் தொழப்படுவானை] அயர்வறும் அமரர்களாலே அநவரதமாராத்4யனாயிருக்கையிலும்; (10) (விஶ்வாரம்பே4 ச) [காரணன் தன்னை] லோகங்களையெல்லாம் ஸ்ருஷ்டித்தருளினதிலும் ஒருப்பட்டு அநுஸந்தி4ப்பாரை எம்பெருமான் தன்னுடைய தி3வ்யமங்க3ள விக்3ரஹகாந்தியாலே பிச்சேற்றி அக்ரமமான ஹர்ஷசேஷ்டிதங்களையுடையராகப் பண்ணும் என்று "மொய்ம்மாம் பூம்பொழில்" என்கிற த3ஶகத்திலே ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார் என்கிறார். 28.

வேதா3ந்ததே3ஶிகர் திருவடிகளே ஶரணம்.

/ 'நீளார்த்தே2ாக்ஷாவமர்த்தே3' என்றிருக்கவேண்டுமென்பர் ஸ்ரீகாஞ்சீ மஹாவித்3வான் ஸ்வாமி.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

25. மொய்ம்பாரும் மாலுக்கு முன்னடிமை செய்துவப்பால்
அன்பாலாட் செய்பவரை யாதரித்தும்—அன்பிலா
மூடரை நிந்தித்தும் மொழிந்தருளும் மாறன்பால்
தேடரிய பத்திநெஞ்சே! செய்.

பெரிய ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

அவ:— இருபத்தைந்தாம் பாட்டு. (மொய்ம்பாரும்) அடிமை செய்வாரை ஸ்துதித்தும் செய்யாதாரை நிந்தி₃த்தும் போருகிற பாசுரத்தை அநுவதி₃த்து அருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனேயென்னில்; இப்படி வாசிகமாக அடிமைசெய்யப் பெற்ற ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே, இவ்வடிமையைக் காற்கடைக்கொண்டு உடம்பைப் பார்த்துககொண்டு திரியும் கழனிமிண்டரைப் பொடிந்தும், ப₄க₃வத்₃கு₃ணாநுப₄வத்தாலே வந்த களிப்புக்குப் போக்குவிட்டு ஆடுவது பாடுவதாய் அடிமைசெய்யும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கொண்டாடியும் ஹ்ருஷ்டராய்ச் செல்லுகிற மொய்ம்மாம் பூம்பொழிலின் அர்த்த₂த்தை அருளிச்செய்கிறார் "மொய்ம்பாரும் மாலுக்கு" இத்யாதி₃யாலே.

வ்யா:— (மொய்ம்பாரும் மாலுக்கு) ஸமஸ்த ஜக₃த₃ாகாரதயா ஶக்தியால் ஸம்ருத்₃த₄னான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு. ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஶக்தித்வங்களாலேயிறே பொய்கை முதலைச் சிறைவிடுவித்துக் கைம்மாவுக்கு அருள்செய்து அடிமை கொண்டதும். **(முன்னடிமை செய்துவப்பால்)** முன் - A புகழுநல்லொருவனிலே வாசிகமாக அடிமைசெய்த ஹர்ஷத்தாலே. **(அன்பாலாட்செய்பவரை ஆதரித்தும்)** ப₄க்தியாலே கைங்கர்யம் பண்ணுமவர்களை ஆத₃ரித்தும். அதாவது — "ஓதியுணர்ந்தவர்" (5) என்றும், "முனிவின்றி ஏத்திக்குனிப்பார் முழுதுணர் நீர்மையினர்"(6) என்றும், "ஆர்வம் பெருகிக் குனிப்பார் அமரர் தொழப்படுவார்"(8) என்றும் ஆத₃ரித்தது. **1. "கா₃யந்தி கேசித் ப்ரணமந்தி கேசித் ந்ருத்யந்தி கேசித்"** என்றதிறே. **(அன்பிலா மூடரை நிந்தித்தும் மொழிந்தருளும்)** ப₄த்தியிலாத பாவிகளான வஞ்சகரை அநாத₃ரித்து நிந்தி₃த்தும். அதாவது — "எழுந்தும் பறந்தும் துள்ளாதார் தம்மால் கருமமென்" (1) என்றும், "மண்கொளுலகிற் பிறப்பார் வல்வினை மோதமலைந்து" (2) என்றும், "அலைகொள் நரகத்தழுந்திக் கிடந்துழைக்கின்ற வம்பர்"(3) என்றும், "தம்பிறப்பால் பயனென்னே சாதுசனங்களிடையே"(4) என்றும், "என்சவிப்பார் மனிசரே"(5) என்றும், "உத்தமர்கட்கு என்செய்வார்"(7) என்றும் அருளிச்செய்தது. **2. "மார்க்க₃ம் ப்ரத₃ர்ஶய"** என்னும் படியிறே அதில் உட்புகாதாரை அநாத₃ரித்தபடி. **(மாறன்பால் இத்யாதி₃)** இப்படி அஜ்ஞானவர்களை நிந்தி₃த்து, அவர்களை அஸத்கர்மங்களில்நின்றும் நிவர்த்திப்பிக்கப் பார்த்த ஆழ்வார் விஷயத்திலே பெறுதற்கரிதான ப₄க்தியை,மனஸ்ஸே! பண்ணு. 25.

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

திருவாய்மொழி மூன்றும் பத்தில்

அஞ்சாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்₂யானங்கள் முற்றுப்பெற்றன.

A 3-4.

திருவாய்மொழி மூன்றும்பத்து ஆறும் திருவாய்மொழி
செய்யதாமரை ப்ரவேசம்

ஆ— (செய்ய தாமரைக் கண்ணன்) A"பிதற்றுமின் பேதைமை தீர்ந்து" என்றுகொண்டு எம்பெருமானை ஆச்ரயியுங்கள் என்று முன்பு சொல்லப்பட்டவர்களைக் குறித்து எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்₄த்வகாஷ்டை₂யை அருளிச்செய்கிறார்.

ஒ— ஆறும் திருவாய்மொழியில் — "எம்பெருமான் இப்படி அடிமையாலே உகப்பிக்கக்கடவனுயிருக்க, சேதனர் இவன்பக்கல் விமுக₂ராய், ஸ்தப்₃த₄ராயிருக்கைக்குக் காரணம் ப₄க₃வத்₃கு₃ணஜ்ஞானமில்லாமை" என்று பார்த்தருளி, முதல்திருவாய்மொழியே தொடங்கி இவ்வளவும்வரத் தாம் அநுப₄வித்த ஐச்வர்யஸௌலப்₄யாதி₃களை அநுப₄ாஷித்து, B பத்துடையடியவரில் சொன்ன ஸௌலப்₄யமும் முதல்திருவாய்மொழியில் சொன்ன பரத்வத்தோடொக்கும் என்னும்படியான அர்ச்சாவதாரபர்யந்தமான ஸௌலப்₄யகாஷ்டை₂யை அருளிச்செய்து, "அவனை ஆச்ரயியுங்கோள்" என்கிறார். B பத்துடையடியவரிற்காட்டிலும் அர்ச்சாவதார ஸௌலப்₄யமாவதென்? என்னில்; எல்லாக்காலத்திலும் அநுப₄விக்கலாம்படி ஸந்நிதி₄யுண்டாகையும், ஆச்ரிதனானவன் ஏதேனும் த்₃ரவ்யத்தைத் திருவுடம்பாகக் கோலினால் அத்தையே மிகவும் விரும்பக்கடவனாகையும், எல்லார்க்கும் அநுப₄விக்கலாம்படி கைவந்து பே₄ாஜந ஸம்ப₄ாஷணாஸந சயநாதி₃கள் தொடக்கமான ஸகலப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் ஆச்ரிதபராதீ₄நமாகையும்; இவை தொடக்கமான இப்படிகளை ச்ரிய:பதியான தான் ஒரு ஹேதுவாலன்றிக்கே நைஸர்க்கி₃கமாக உடையவனாயிருக்கை.

ப— ஆறும் திருவாய்மொழியில் — கீழ் - சேஷத்வஸாரஸ்யத்தால் பிறந்த ப்ரீதிவிகாரம் உத்₃தே₃சயமென்று அருளிச்செய்தவர், அந்த இனிமையில்லாமையாலே அவிக்ருதரான ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ப₄க₃வச்சே₂ஷத்வத்தை உபதே₃சிப்பதாக சேஷியினுடைய அர்ச்சாவதார பர்யந்தமான ஸௌலப்₄யத்தை உபபாதி₃ப்பதாக நினைத்து; அந்த ஸௌலப்₄யத்துக்கு ஊற்றான ஜக₃த்ஸ்ரஷ்ட்ருத்வத்தையும், ஸ்ருஷ்டமான ஜக₃த்தினுடைய ரக்ஷணார்த்த₂மான அவதாரகந்த₃த்வத்தையும், அவதீர்ணனுடைய அதிசயிதசேஷ்டிதத்வத்தையும், ஈச்வராபி₄மானிகளுக்கும் ஆச்ரயணீயனான சீலாதிசயத்தையும், அவதாரத₃சையிலும் அகி₂லவிபூ₄தித்வம் தோற்றும்படியான ஆதி₄க்யத்தையும், ஆச்ரிதவிஷயத்தில் அதிசயிதவாத்ஸல்யத்தையும், நிரவதி₄கபே₄ாக்₃யதையையும், பற்றினாரை நழுவவிடாத பக்ஷபாதத்தையும், ஸர்வவித₄ப₃ந்து₄வுமாய்க்கொண்டு ஆச்ரிதரிட்ட வழக்கான அர்ச்சாவதாரபாரதந்த்ரியத்தையும், ஆச்ரிதபரதந்த்ரனான அவன்பக்கல் தமக்குப் பிறந்த அபி₄நிவேசத்தையும், அருளிச்செய்து, ப₄க₃வச்சே₂ஷத்வத்தை ப்ரதிபாதி₃த்தருளுகிறார்.

 A 3.5.10. B 1.3.

இ— ஆறும் திருவாய்மொழியில் — கீழ் ப4க3வத்3கு3ணங்களிலே அவிக்ருதராய், தம்மாலே நிந்தி3தராயிருந்துள்ளவர்களைப் பார்த்து, "இவர்களுக்கும் ஈஶ்வரனோடு ஸம்ப3ந்த4மொத்திருக்க, இங்ஙன் அவிக்ருதராகைக்கடி ப4க3வத்3கு3ணஜ்ஞாநமில்லாமை" என்று பார்த்து, A பத்துடையடியவரில் பிறந்த ஸௌலப்4யம் முதல் திருவாய்மொழியில் பரத்வத்தோடு ஒக்கும்படியான அர்ச்சாவதார பர்யந்தமான ஸௌலப்4யகாஷ்டை2யை உபதே3ஶிக்கிறார். அர்ச்சாவதார ஸௌலப்4யத்துக்கு ஏற்றமென்? என்னில் 1. "अर्च्यस्सर्वसहिष्णुरर्चकपराधीनाखिलात्मस्थितिः" (அர்ச்யஸ்ஸர்வஸஹிஷ்ணுரர்ச்சகபராதீ4நாகி2லாத்மஸ்தி2தி:" என்று சேதநன் பண்ணும் அபசாரங்களைத் தன் பொறைக்கு விஷயமாக்கக்கடவனாயிருக்கும். அவதாரமாவது- அப்ராக்ருத தி3வ்யஸம்ஸ்தா2னத்தை இதர ஸஜாதீயமாக்குகை; இங்கு - ஆஶ்ரிதனுகந்ததொரு த்3ரவ்யத்தைத் திருமேனியாக நினைத்தால், அத்தை அஸாதா4ரணமான விக்3ரஹத்தோபாதி அபி4மானித்திருக்கும்; ஸ்வவ்யதிரிக்தங்களுடைய ஸ்வரூபஸ்தி2தி ப்ரவ்ருத்திகள் ஸ்வாதீ4னமாக நடத்தக்கடவதான தன் ஸ்வரூபஸ்தி2தி ப்ரவ்ருத்திகள் அர்ச்சகாதீ4னமாம்படியிருக்கும்; இவன் அனுகூலித்தபோது அவ்விருப்பிலே போ4க3மோக்ஷங்களைக் கொடுக்கக்கடவனாயிருக்கும்; ஒரு தே3ஶவிஶேஷத்திலே விலக்ஷணஶரீரத்தைப் பெற்றுப் பண்ணும் அடிமையை ஹேயவிஷயங்களுக்குப் பணிசெய்துபோந்த ஶரீரத்தைகொண்டு கொள்ளக்கடவனாயிருக்கும். இப்படிப்பட்ட ஸௌலப்4யகாஷ்டை2யை உபதே3ஶிக்கிறார்.

ஈ— a ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளில் கைங்கர்யருசியுடையார்க்கு அத்தைக்கொடுக்கக் கடவனுமாய், அவ்வடிமைதான் அவன்தனக்கு இனியதாயிருக்கக் கடவதுமாய், a1 அவ்வழியாலே இச்சேதனனுக்கு a2 உத்3தே3ஶ்யமாகக் கடவதுமாயிருக்க, அதை இழக்கையாலே சிலரை நிந்தி3க்கவேண்டும்படியிறே — கீழில் திருவாய்மொழியில்

அ— செய்யதாமரை ப்ரவேஶம். a தாம் உபதே3ஶிக்கிற அதி4காரிகளுக்கும் தம்மோபாதி கைங்கர்யத்திலே ப்ராப்தியுண்டென்று காட்டுகைக்காக B ஒழிவில்கால ப்ரமேயம் தொடங்கி ஸங்க3தி அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி3) a2 உத்3தே3ஶ்யமாகக்கடவதுமாய் என்னுமளவும்-B ஒழிவில்கால ப்ரமேயம். a,b,c யத்3வா, வ்ருத்தவர்த்திஷ்யமாணயோஸ்ஸங்க3த்யர்த்த2ம் வ்ருத்தமநுவதி3ஷ்யந், தத்ர ப்ரஸக்தாமாஶங்காம் பரிஹரந், வ்ருத்தாநுவாத3பூர்வகம் வர்த்திஷ்யமாணஸ்ய ஸங்க3திமாஹ (ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளில் இத்யாதி3 வாக்யத்ரயேண) :a ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளில் கைங்கர்ய ருசியுடையார்க்கு இத்யாதே3: C "தீர்ந்த அடியவர் தம்மைத் திருத்திப் பணிகொள்ளவல்ல" இத்யாதெ3ள ஹ்ருத3யம். a1 அவ்வழியாலே இதி - அநேந - ஸ்வதந்த்ரபோ4க்3கே3ா வ்யாவர்த்யதே. அத2வா, "இச்சேதனர் ப4க3வத்3கு3ணாநுப4வம் பண்ணி விக்ருதராகாதிருக்கிறது அவ்வடிமையை இவன் கொடாமையல்ல; அதுதான் போ4க்3யமல்லாமையாலல்ல; இத்தை அவன் கொடுக்குமவனுமாய் இவ்வடிமைதான் அவன் தனக்கு உகப்பான வழியாலே இவனுக்கு போ4க்3யமுமாயிருக்க, அதில் அந்வயித்திலர்கள்,

ஜீ— செய்யதாமரை ப்ரவேஶே. a தாம் உபதே3ஶிக்கிற அதி4காரிகளுக்கும் தம்மோபாதி கைங்கர்யத்திலே ப்ராப்தியுண்டென்று காட்டுகைக்காக B ஒழிவில்கால ப்ரமேயம் தொடங்கி ஸங்க3தி (ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி3) b கீழில்திருவாய்மொழியில் ப்ரமேயம் (இவ்வடிமையிலே இத்யாதி3)

A 1-3. B 3-3. C 8-5-11.

ஈ—நின்றது; bஇவ்வடிமையிலே அன்வயித்தாரைக் கூட்டிக்கொண்டு அதில்லாதாரை உபேக்ஷித்தாராய்நின்றார்; c இனி, தாமே விழுவாரைத் தடிகொண்டடிக்குமோபாதி யென்று பார்த்து - "இவர்கள் பண்டே அறிவுகேட்டாலே வழிதப்பிப்போய் அனர்த்த$_2$ப் படாநின்றார்கள்; நாம் இவர்களைக் கைவிடவொண்ணாது; ஹிதத்தைச் சொல்லுவோம்" என்று பார்த்து ஹிதத்தை அருளிச்செய்கிறார். d ராவணன் பிராட்டிபக்கல் "ஜநநி" என்னும் ப்ரதிபத்தியின்றிக்கே திருமுன்பே சிலவற்றை ஜல்பிக்கப் புக்கவாறே, "ஐயோ! இவன் நினைவிருந்தபடியென்? d$_2$ இவனுக்கு ஒரு நல்வார்த்தை சொல்லு வாரின்றிக்கேயொழிவதே!" என்று வெறுத்து, அவன்தனக்கே e1. "मित्रमौपयिकं कर्तुं" (மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும்) என்று பிராட்டி ஹிதம் அருளிச்செய்தாற்போலே f2. "त्वं नीचशशवत्" (த்வம் நீசஶஶவத்) என்றுவைத்துப் பின்னையும் அவன்தனக்கே ஹிதம் அருளிச்செய்தாற்போலே இருப்பதொன்றிறே—இவரும் கீழ்த் திருவாய்மொழியில் - அவர்களை நிந்தி$_3$த்துவைத்து, இங்கு ஹிதம் சொல்லுகிறவிடமும். 1. "मित्रमौपयिकं कर्तुं रामः" (மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும் ராம:) g "பெருமானை நீ ஶரணம் புகு" என்றால், அப்g_2பையல் அது தனக்கு g_3எளிவரவாக நினைத்திருக்குமே; அதுக்காக "g_4தோழமைகொள்" என்கிறாள். h தங்களை ஶரணம்புக்காரைத் தங்களிற்

அ—என்று இவர் நிந்தி$_3$க்கவேண்டும்படி இவர்கள் தௌ$_3$ராத்ம்யமிருந்தபடியென்!" என்று வ்யாக்$_2$யாதா ஈடுபடுகிறார் (ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி$_3$) bஇப்படி ஈடுபட்ட அநந்தரம் கீழில் திருவாய்மொழியில் ப்ரமேயத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வடிமையிலே இத்யாதி$_3$) c இப்படி நிந்தி$_3$தரானவர்களுக்குப் பரோபதே$_3$ஶம் பண்ணுகைக்கு அடி தம்முடைய த$_3$யாதிஶயம் என்கிறார் (இனி, தாமே விழுவாரை இத்யாதி$_3$) என்று இங்ஙனேயாகவுமாம். d ப்ரதிகூலாநாமபி ஹிதாபி$_4$தா$_4$யிந: ஸந்தி கிம்? இத்யத்ர த்$_3$ருஷ்டாந்தமாஹ (ராவணன் இதி) d$_2$3. "இஹ ஸந்தோ ந வா ஸந்தி" இத்யேதத் ஶ்ருதி$_3$ நித$_4$யாஹ (இவனுக்கு ஒரு நல்வார்த்தை இதி) f தத்ர ஹி நிர்வேத$_3$மாத்ரம் த்$_3$ருஶ்யதே, நது நிந்த$_3$நம்; அதோ ந ஸாம்யம் இத்யத்ராஹ (த்வம் நீசேதி) தே$_3$ாஷ த$_3$ர்ஶந த$_3$யாரூப காரணபே$_4$தே$_3$ந கார்யபே$_4$தே$_3$ா ந விருத்$_4$யத இதி ப$_4$ாவ:. e (மித்ரமௌபயிகம் இதி) ஶரணவரண வித$_4$ாநபரோऽயம் ஶ்லோக:. g,h கிமர்த்த$_2$ம் தர்ஹி ஶரணவரணம் கார்யம் இதி நோச்யத இத்யத்ர த்$_3$வேத$_4$ா பரிஹரதி (பெருமானை இத்யாதி$_3$) g_2பையல்-க்ஷுத்$_3$ரன். g_3எளிவரவாக - லகு$_4$த்வமாக. g_4 தோழமை-ஸக்$_2$யம். h (தங்களை இத்யாதி$_3$) மித்ரஶப்$_3$த$_3$ப்ரயோக$_3$த்

ஜீ-c இப்படி நிந்தி$_3$தரானவர்களுக்கு உபதே$_3$ஶிக்கைக்கு அடியேதென்ன; தம்முடைய த$_3$யாதிஶயம் என்கிறார் (இனி, தாமே இத்யாதி$_3$) d ப்ரதிகூலரைக்குறித்து த$_3$யையாலே உபதே$_3$ஶித்த பேருண்டோ? என்ன (ராவணன் இத்யாதி$_3$) d$_2$3. "இஹ ஸந்தோ ந வா ஸந்தி" இத்யாதி$_3$யைப் பற்ற (இவனுக்கு ஒரு நல்வார்த்தை இத்யாதி$_3$) f கீழே நிந்தி$_3$த்துவைத்து இங்கே உபதே$_3$ஶிக்கைக்கு த்$_3$ருஷ்டாந்தம் (த்வம் நீச இத்யாதி$_3$) e ஸுந்த$_3$ரகாண்டே$_3$ ஏகவிம்ஶதிதமே, 1."மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும் ராம: ஸ்தா$_2$நம் பரீப்ஸதா । வத$_4$ஞ்சாநிச்ச$_2$தா கோ$_4$ரம் த்வயாऽஸௌ புருஷர்ஷப$_4$: ॥" f த்$_3$வாவிம்ஶதிதமே, 2. "யதா$_2$ த்$_3$ருப்தஶ்ச மாதங்க$_3$ஶ்ஶஶஶ்ச ஸஹிதௌ வநே । ததா$_2$ த்$_3$விரத$_3$வத்$_3$ராமஸ்த்வம் நீச ஶஶவத்ஸ்ம்ருத: ॥" e ஔபயிகம் - யுக்தம். f (மித்ரப$_4$ாவேந

ப்ர—e1. प्रवेशे—सुन्दरकाण्डे एकविंशतितमे, "मित्रमौपयिकं कर्तुं रामः स्थानं परीप्सता । वधं चानिच्छता घोरं त्वयासौ पुरुषर्षभः ॥ २९½ ॥

ஈ—காட்டில் குறைபநினைத்திருப்பதில்லையே இவர்கள்; i1. "मित्रभावेन"(மித்ர ப$_4$ாவேந) என்றும், i$_2$2. "मित्रमौपयिकं कर्तुं" (மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும்) என்றுமிறே i$_3$இருவர் படியும். 2. "स्थानं परीप्सता" (ஸ்த$_2$ாநம் பரீப்ஸதா) வழியடிப்பார்க்கும் தறையிலே கால்jபாவி நின்று வழியடிக்கவேணுமே; k உனக்கோர் இருப்பிடம் வேண்டியிருந்த தாகிலும் அவரைப் பற்றவேணுங்காண். ʼl எளிமையாக எதிரிகாலிலே குனிந்து இவ்விருப்பிருப்பதில் m பட்டுப்போக அமையும்'என்று இருந்தாயோ?—2."वधञ्चानिच्छता घोरम्" (வத$_4$ஞ்சாநிச்ச$_2$தா கே$_4$ாரம்) அப்படி உன்னை நற்கொலைப்பட விடுவரோ ? உன்னை வைத்து உன்முன்னே உன் ஸந்தானஜாதரை ஹிம்ஸித்துப் பின்னை உன்னைச் சித்ரவத$_4$ம் பண்ணுகையாகிற இவ்வத$_4$த்தை இச்சி$_2$த்திலையேயாகிலும் அவரைப் பற்றவேணுங்காண். 2. "त्वया" (த்வயா) உன் நிலையிருந்தபடியால் விஶேஷித்து உனக்கு அவரைப் பற்றவேணும். 2. "असौ" (அஸௌ) n உருவெளிப்பாட்டாலே n$_2$ முன்னிலையாயிருக்குமிறே இவனுக்கு; அவனுக்குந்தானே மாயாம்ருக$_3$த்தின் பின்னே போகிறபோது கண்ட காட்சியாலே அச்சத்தாலே எப்போதும் n$_3$ முன்னிலையாயிருப்பரிறே. 2. "पुरुषर्षभः" (புருஷர்ஷப$_4$:) நான் பண்ணின அபகாரத்துக்கு என்னை அவர் கைக்கொள்ளுவரோ? என்றிருக்கவேண்டா. o இவற்றை o$_2$ ஒன்றுக நினைத்திரார்

அ—துக்கு ஹேத்வந்தரம். i பூர்வவாக்யோக்தமர்த்த$_2$முபபாத$_3$யதி (மித்ரப$_4$ாவேந இதி) துல்யஶீலர்களாகையாலே த்$_3$ருஷ்டாந்தமாக இவளையும் கூட்டிச் சொன்னவித்தனை; பெருமாள் படியிலே நோக்கு. I,i$_2$ பெருமாள்படிக்கு இரண்டு ப்ரமாணம்; I$_2$ பெருமாள் அபி$_4$ப்ராயமறிந்தவளாகையாலே, 2. "மித்ரமௌபயிகம்" என்றாள். I$_3$ (இருவர் படியும்) இருவர் பாசுரப்படியும் என்றபடி. இருவருடைய ஸூக்தியும் இதுவாகையாலே, பெருமாள் தம்மை ஆஶ்ரயித்தவர்களைத் தம்மிற்குறைய நினையாமை மித்ர ஶப்$_3$த$_3$ப்ரயோக$_3$ம் என்று கருத்து. இவளுடைய பாசுரத்துக்கு முந்தின ஹேது கூடிற்றேயாகிலும் பெருமாள் பாசுரத்துக்குக் கூடாதிறே; 3. "ராக$_4$வம் ஶரணங்க$_3$த:" இதி ஶரணாக$_3$தம் ப்ரதி ஹி மித்ரப$_4$ாவேநேத்யுக்தம். | பாவி-வைத்து, k (உனக்கு ஓரிருப்பிடம் இதி) 4. "பரபுரஞ்ஜய:" 5. "பரபுரார்த$_3$ந:" இதி ஹி தஸ்ய ஸ்வப$_4$ாவ:. l எளிமையாக-நீசமாக. m பட்டுப்போக-நஶித்துப்போக. n அஸந்நிஹிதரான இவரை 2."அஸௌ" என்னக்கூடுமோ ? என்ன (உருவெளிப்பாட்டாலே இத்யாதி$_3$) உருவெளிப்பாடு - ஜ்ஞான வைஶத்$_3$யத்தாலே விக்$_3$ரஹ ப்ரத்யக்ஷதை. n$_2$ முன்னிலை—அபரோக்ஷம். o (இவற்றை ஒன்றுக நினைத்திரார் இதி) 1. "தோ$_3$ஷோ யத்$_3$யபி தஸ்ய ஸ்யாத்" இதி ஹி தஸ்ய ஸ்வப$_4$ாவ:. p,q ஏஷாம்

ஜீ—இத்யாதி$_3$) பூர்வமேவ லிகி$_2$தம். g 6. "விதி$_3$தஸ் ஸ ஹி த$_4$ர்மஜ்ஞஶ்ஶரணாக$_3$தவத்ஸல:" என்று வக்ஷ்யமாணாநுகு$_3$ணமாக 'ஶரணம்புகு' என்னுதே, 2. "மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும்" என்கிறதென் ? என்ன (பெருமாளை இத்யாதி$_3$) h பரிஹாராந்தரம் (தங்களை இத்யாதி$_3$) g$_2$ பையல் - க்ஷுத்$_3$ரன். g$_3$ எளிவரவாக - லகு$_4$தரமாக. 3. "ராக$_4$வம் ஶரணம் க$_3$த:" என்றவனையிறே, 'த$_3$ாஸப$_4$ாவேந' என்னுதே, 1. "மித்ரப$_4$ாவேந" என்றது. k 5. "பரபுரார்த$_3$ந:" என்றத்தைப்பற்ற (உனக்கு ஓரிருப்பிடம் இத்யாதி$_3$) l எளிமையாக-லகு$_4$வாக. n அஸந்நிஹிதரான இவரை 2."அஸௌ" என்னக்கூடுமோ? என்ன (உருவெளிப்பாட்டாலே இத்யாதி$_3$) உருவெளிப்பாடு-ஜ்ஞாந வைஶத்$_3$யம். o$_2$ 1."தோ$_3$ஷோ யத்$_3$யபி" இத்யாதி$_3$யைப்பற்ற (ஒன்றுக நினைத்திரார்

ப்ர— i1 युद्धकाण्डे षोडशे "मित्रभावेन संप्राप्तं न त्यजेयं कथञ्चन। दोषो यद्यपि तस्य स्यात्, सतामेतदगर्हितम्॥ ३॥

ஈ—காண், அவர் புருஷோத்தமர்காண்! "அஸௌ-புருஷர்ஷப$_4$:-ராம:-த்வயா-மித்ரம்-கர்த்தும் ஔபயிகம்". இப்படி பிராட்டி ராவணனுக்கு ஹிதம் அருளிச்செய்தாற் போலே இவரும் இவர்களுக்கு ஹிதம் அருளிச்செய்கிறார். p"இவர்கள்தான் வழி தப்பிப்போய் அநர்த்த$_2$ப்படுகிற முக$_2$மேதோ ப்ராப்தியொத்திருக்க ?" என்று பார்த்தார். p$_2$ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ண ஜ்ஞானமில்லாமையும், அவனுடைய p$_3$ ஸௌலப்$_4$ய ஜ்ஞானமில்லாமையுமாயிருந்தது. q"ஈஶ்வரனாகிறான் பெரியானொருவனன்றோ, அவன் q$_2$ விசைக்கொம்பு, நமக்கு அவனை எட்டப்போகாதொன்றாயிருந்தது" என்று ஸம்ஸாரிகள் கைவாங்க, "அவனுடைய ஸௌலப்$_4$யத்தை உபபாதி$_3$ப்போம்" என்று பார்த்து, "நீங்கள் 'அவன் அரியவன்' என்று கைவாங்கவேண்டா; அவன் ஆஶ்ரித ஸுலப$_4$ன்; அவனை ஆஶ்ரயியுங்கோள்"என்கிறார். rகீழ் Aபத்துடையடியவர் தொடங்கி ஸௌலப்$_4$யமேயன்றோ சொல்லிக்கொண்டுபோந்தது, இப்போதாக ஸௌலப்$_4$யம் சொல்லவேண்டுகிறதென் ? என்னில் ; r$_2$ அங்குச் சொன்ன ஸௌலப்$_4$யந்தான் "பரத்வம்" என்னும்படி, அர்ச்சாவதார பர்யந்தமான r$_3$ ஸௌலப்$_4$யகாஷ்டை$_2$யை

அ—ஹிதோபதே$_3$ஶப்ரகார: க இத்யத்ராஹ (இவர்கள்தான் இதி) p$_2$ ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணஜ்ஞாநம் என்றது - ப$_4$க$_3$வத்பரத்வஜ்ஞாநம் என்றபடி. கு$_3$ணஶப்$_3$த$_3$ம் - அதிஶயவாசி. அத்தாலே - பரத்வம் ப$_2$லிதம். p$_2$.p$_3$ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணஜ்ஞாநம்-ப்ராப்யதாபு$_3$த்$_3$தி$_4$யில்லை என்றபடி; ஸௌலப்$_4$ய ஜ்ஞாநம்-ப்ராபகத்வபு$_3$த்$_3$தி$_4$யில்லை என்றபடி என்னவுமாம். q அவர்களுக்கு ஸௌலப்$_4$யஜ்ஞாந மில்லாத ப்ரகாரத்தை விஶத$_3$மாக அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, அதுவே ஹேதுவாக அவர்கள் கால்வாங்கினது கண்டு, "அவன் ஸுலப$_4$ன்" என்று சொல்லி, "ஆனபின்பு தத$_3$ாஶ்ரயணம் பண்ணப்பாருங்கோள்" என்று உபதே$_3$ஶிக்கிறார் என்கிறார் (ஈஶ்வரனாகிறான் இத்யாதி$_3$) q$_2$விசைக்கொம்பு-விசையையுடைய கொம்பு. நாலுபேராய் வளைத்தபோது தாழ்ந்து, விட்டவாறே எட்டாதாயிருக்கை. இத்தால் - ஸுலப$_4$னைப்போலேயிருந்து பெரியானொருவனா யிருக்கும் என்றபடி. யத்$_3$வா, விசைக்கொம்பு - ப்ராதர்பூ$_4$மௌ வர்த்ததே ; ஸூர்யகிரண ஸ்பர்ஶாது$_3$ச்ச்$_2$ரிதம் ப$_4$வதி; தத்$_3$வத் ஸுலப$_4$ இவ பூ$_4$த்வா து$_3$ர்லபே$_4$ா ப$_4$வதி இத்யர்த்த$_2$:. r தடஸ்த$_2$ ஶங்கையை அநுவதி$_3$த்துப் பரிஹரிக்கிறார் (கீழ் இத்யாதி$_3$) r$_2$ அங்குச் சொன்ன ஸௌலப்$_4$யம் என்றது - அவதார ஸௌலப்$_4$யம் என்றபடி. r$_3$ (ஸௌலப்$_4$யகாஷ்டை$_2$யை அருளிச்செய்கிறாரென்று) அநந்தரம், "ஆனால் பின்னை, கீழே தானும் B கிளரொளியிளமை, C ஒழிவில்காலம் முதலான திருவாய்மொழிகளில் - அர்ச்சாவதார பர்யந்தமான ஸௌலப்$_4$யம்

ஜீ—காண்) என்றது. p,q ஹிதம் அருளிச்செய்யும் ப்ரகாரம் ஏதென்ன (இவர்கள்தான் இத்யாதி$_3$) p$_2$ ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணஜ்ஞாநம் - ப$_4$க$_3$வத்பரத்வஜ்ஞாநம். q விவரணம் (ஈஶ்வரனாகிறான் இத்யாதி$_3$) q$_2$ விசைக்கொம்பு-பிடித்து விட்ட கொம்பு; அதாவது - நாலுபேராய்ப் பிடித்து வளைத்தபோது தாழ்ந்து, விட்டவாறே எட்டாதிருக்கை; இத்தால்-ஸுலப$_4$னைப்போலேயிருந்து பெரியானொரு வனாயிருக்கும் என்றபடி. r தடஸ்த$_2$ ஶங்கையை அநுவதி$_3$த்துப் பரிஹரிக்கிறார் (கீழ் பத்துடை இத்யாதி$_3$) r$_2$ அங்குச் சொன்ன ஸௌலப்$_4$யம் - அவதார ஸௌலப்$_4$யம். r$_3$ (அர்ச்சாவதார பர்யந்தமான ஸௌலப்$_4$யகாஷ்டை$_2$யை அருளிச்செய்கிறார்) என்ற அநந்தரம், "B கிளரொளி யிளமை தொடங்கி - அர்ச்சாவதார ஸௌலப்$_4$யம் அருளிச்செய்யவில்லையோ? என்ன; அவை - ஸ்வயம் வ்யக்தங்களாய் ஸர்வ ஸாத$_4$ாரணங்களாயிருக்கும், அங்ஙனன்றிக்கே, தானுகந்ததொரு த்$_3$ரவ்யத்தைத் திருமேனியாகக்கொண்டு தனக்கு அஸாத$_4$ாரணமாயிருக்கும் க்$_3$ருஹார்ச்சை

A 1-3. B 2-10. C 3-3.

ஈ—அருளிச்செய்கிறார். s1. "अर्च्यः" (அர்ச்ய:) ஸம்ஸாரிகளுக்கும் அர்ச்சிக்கலாம்படி அர்ச்யனாயிருக்கும்; ஸம்ஸாரிகளாகில் அர்ச்சிக்கிறார்—அவர்கள் அபராத4மேயன்றோ பண்ணுவது? என்னில், 1. "सर्वसहिष्णुः" (ஸர்வஸஹிஷ்ணு:) அவற்றையடையப் பொறுத்துக்கொண்டுநிற்கும்; ஆனாலும் நினைவு இரண்டாயிராநின்றதீ! என்னில் 1. "अर्चकपराधीनाखिलात्मस्थितिः" (அர்ச்சகபராதீ4நாகி2லாத்மஸ்தி2தி:) "நமக்கொரு நினைவும் அவர்களுக்கொரு நினைவுமாகிலன்றோ சேராச்சேர்த்தியாவது" என்று, அவர்களுக்கீடாகத் தன்னை அமைத்துநிற்கும். tA"தமருகந்ததெவ்வுருவம் அவ்வுருவந் தானே" இத்யாதி3, u 2. "ये यथा मां प्रपद्यन्ते" (யே யதா2 மாம் ப்ரபத்3யந்தே) v யாவர் சிலரதி4காரிகள் யாதொருபடி ஆகவேணுமென்று நம்மை ப4ஜிக்கிறார்கள், அவர்களைக் குறித்து அப்படி கிட்டலாம்படிக்கீடாக நம்மை அமைத்துக்கொண்டு நிற்போம்; 2. "मम वर्त्मानुवर्तन्ते" (மம வர்த்மாநுவர்த்தந்தே) இத்யாதி3—இப்படி

அ—சொல்விற்றில்லையோ? என்ன; அங்குச் சொன்ன ஸௌலப்4யம் ஸ்வயம் வ்யக்தமான அர்ச்சாவதாரவிஷயம். இங்குச் சொல்லுகிற ஸௌலப்4யம் - 1. 'குடீகுஞ்ஜேஷு' என்கிறபடியே க்3ருஹார்ச்சா பர்யந்தமான அர்ச்சாவதார விஷயம்" என்று உத்3க்3ரந்த2 ஶங்காபரிஹாரங்களை அருளிச்செய்வர். s,t,u அர்ச்சாவதார ஸௌலப்4ய விஷயமாகப் பல ப்ரமாணங்களை அருளிச்செய்கிறார் (அர்ச்ய இத்யாதி3) t,u,v இவ்விரண்டு ப்ரமாணங்களுக்கும் அர்த்த2ம் (யாவர் இத்யாதி3) w ஸங்கல்பநா-ஸங்கல்ப:; w"(ஸங்கல்பநாமயம்) அதி3தி தே3வக்யாதீ3நாம் ஸங்கல்பாநுரூபம் ஹி ப4க3வதோ தே3வ மநுஷ்யாதி3 ஸஜாதீயம் ரூபம். இத3ம்-விப4வார்ச்சாவதார ஸாத4ாரணம். யதா2ஹ, 2. 'யே யதா2 மாம் ப்ரபத்3யந்தே' இதி". x,y,z 3."ஸங்கல்பநாமயம்" என்றது-பரமபத3

ஜீ-யைச் சொல்லுகிறது இங்கு" என்று அருளிச்செய்வர். s,t,u க்3ருஹார்ச்சாபர்யந்தமான ஸௌலப்4யத்துக்குப் பல ப்ரமாணங்கள் (அர்ச்ய இத்யாதி3) s ஶ்ரீரங்க3ராஜஸ்தவே, 1. "ஆஸதாம் தே கு3ணராஶிவத்3கு3ணபரீவாஹாத்மநாம ஜந்மநாம் ஸங்க்2யா பௌ4மநிகேதநேஷ்வபி குடீகுஞ்ஜேஷு ரங்கே3ஶ்வர!। அர்ச்யஸ்ஸர்வஸஹிஷ்ணுரர்ச்சகபராதீ4நாகி2லாத்மஸ்தி2தி: ப்ரீணீஷே ஹ்ருத3யாலுபி4ஸ்தவ ததஶ்ஶீலாஜ்ஜடீ3பூ4யதே ||" t (தமருகந்தது இத்யாதி3) முதல் திருவந்தாதி — நாற்பத்துநாலாம் பாட்டு. ஆஶ்ரிதரானவர்கள் ஸ்வர்ண ரஜதாதி3களான த்3ரவ்யங்களாலே உகந்தேறியருளப்பண்ணினது யாதொரு விக்3ரஹம், அந்த விக்3ரஹத்தை அஸாத4ாரணமான விக்3ரஹத்தோபாதி தானே ஆத3ரித்துப் பரிக்3ரஹியாநிற்கும் இத்யர்த்த2:. u கீ3தாஸு சதுர்த்தே2 — 2. "யே யதா2 மாம் ப்ரபத்3யந்தே தாம்ஸ்ததை2வ ப4ஜாம்யஹம் | மம வர்த்மாநுவர்த்தந்தே மநுஷ்யா: பார்த்த2 ஸர்வஶ: ||" v ப்ரமாணத்துக்கு அர்த்த2ம் (யாவர்

ப்ர—s1. श्रीरङ्गराजस्तवे (२) "आस्तां ते गुणराशिवद्गुणपरीवाहात्मनां जन्मनां सङ्ख्या भौमनिकेतनेष्वपि कुटीकुञ्जेषु रङ्गेश्वर। अर्च्यस्सर्वसहिष्णुरर्चकपराधीनाखिलात्मस्थितिः प्रीणीषे हृदयालुभिस्तव ततश्शीलाज्जडीभूयते॥"

u2. भगवद्गीतासु चतुर्थे — "ये यथा मां प्रपद्यन्ते तांस्तथैव भजाम्यहम्। मम वर्त्मानुवर्तन्ते मनुष्याः पार्थ सर्वशः॥ ११॥"

A முதல்திருவ-44.

ஈ—அவர்கள் நினைவே நமக்கு நினைவாம்படியிருக்கையாலே அவர்களெல்லாம் நம்வழி போனாராவர்களிறே. w1. "स्मृतं w$_2$सङ्कल्पनामयम्" (ஸ்ம்ருதம் w$_2$ஸங்கல்பநாமயம்) xபரமபத$_3$த்தில் அஸாத$_4$ாரண விக்$_3$ரஹத்தோடும் கு$_3$ணங்களோடுமிருக்கும்;yவிப$_4$வங்களில் வந்தால் அதுதன்னை இதரஸஜாதீயமாக்கிற்றாயிருக்கும். z இங்ஙனன்றிக்கே ஆஶ்ரிதன், தானுகப்பது ஏதேனும் ஒரு த்$_3$ரவ்யத்தைத் திருமேனியாகக் கோலினால் அத்தையே தனக்குத் திருமேனியாகக்கொண்டு அதிலே z$_1$ அஸாத$_4$ாரணவிக்$_3$ரஹத்தில் பண்ணக்

அ—நாத$_2$னையாதல், ராமக்ருஷ்ணாத்$_3$யவதாரங்களையாதல் சொன்னாலாகாதோ? என்ன; அவ்வோவிடங்களில் ஆஶ்ரிதஸங்கல்பமிட்ட வழக்காயிருக்கும் ஆகாரமில்லை, அவ்வாகாரமுள்ளது அர்ச்சாவதாரத்திலேயாகையாலே இதுவே அர்ச்சாவதாரவிஷயம் என்கைக்கு நியாமகம் என்கிறார் (பரமபத$_3$த்தில் இத்யாதி$_3$ வாக்யத்ரயத்தாலே) z$_2$ (அஸாத$_4$ாரண விக்$_3$ரஹத்தில் பண்ணக்கடவ அபி$_4$மாநத்தைப்பண்ணி) என்கையாலே – "ஸவிக்$_3$ரஹனைய் பி$_3$ம்ப$_3$த்தை அதி$_4$ஷ்டி$_2$க்கும்" என்கிற வடவாசார்யர்களிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி ப$_2$லிக்கிறது. 2. "ஸர்வாதி$_4$காயி ஷாட்$_3$கு$_3$ண்யம் ஸம்ஸ்தி$_2$தம் மந்த்ரபி$_3$ம்ப$_3$யோ:| மந்த்ரே வாச்யாத்மநா நித்யம் பிம்பே$_3$ ச க்ருபயா ஸ்தி$_2$தம் || பி$_3$ம்ப$_3$ாக்ருத்யாத்மநா பி$_3$ம்பே$_3$ ஸமாக$_3$த்யாவதிஷ்ட$_2$தே | கரோத்யமூர்த்தா

ஜீ—சிலர் இத்யாதி$_3$) w பஞ்சமேம்ஶே ஸப்தத$_3$ஶே அக்ரூரமநோரத$_2$:;—1. "பாபம் ஹரதி யத் பும்ஸாம் ஸ்ம்ருதம் ஸங்கல்பநாமயம் | தத் புண்ட$_3$ரீகநயநம் விஷ்ணோர் த்$_3$ரக்ஷ்யாம்யஹம் முக$_2$ம் ||" "(ஸங்கல்பநாமயம்) அதி$_3$தி தே$_3$வக்யாதீ$_3$நாம் ஸங்கல்பாநுரூபம் ஹி ப$_4$க$_3$வதோ தே$_3$வ மநுஷ்யாதி$_3$ஸஜாதீயம் ரூபம்; இத$_3$ம் - விப$_4$வார்ச்சாவதார ஸாத$_4$ாரணம்; யதா$_2$ஹ— 3. 'யே யதா$_2$ மாம் ப்ரபத்$_3$யந்தே' இதி"—அஸ்ய ஶ்லோகஸ்ய விஷ்ணுசித்தார்யைரேவம் வ்யாக்$_2$யாநம் க்ருதம். w$_2$ஸங்கல்பநா-ஸங்கல்ப:. ஸங்கல்பநாமயம்-ஸங்கல்பாநுரூபம் இத்யர்த்த$_2$:. x,y,z ஸங்கல்பநாமயமென்றால் - பரவிக்$_3$ரஹாதி$_3$களைச் சொல்லவொண்ணாதோ? அர்ச்சாவதார விக்$_3$ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது என்கைக்கு நியாமகம் ஏதென்ன (பரமபத$_3$த்தில் இத்யாதி$_3$ வாக்யத்ரயேண) அதாவது - அவ்வோவிடங்களிலே ஆஶ்ரிதஸங்கல்பமிட்ட வழக்காயிருக்கும் ஆகாரமில்லை, அவ்வாகாரமுள்ளது அர்ச்சாவதாரத்திலேயாகையாலே, இதுவே அர்ச்சாவதார விக்$_3$ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது என்கைக்கு நியாமகம் என்றபடி. z$_2$(அஸாத$_4$ாரண விக்$_3$ரஹத்தில் பண்ணக்கடவ அபி$_4$மானத்தைப்பண்ணி) என்கையாலே - "ஸவிக்$_3$ரஹனைய் பி$_3$ம்ப$_3$த்தை அதி$_4$ஷ்டி$_3$க்கும்" என்கிற வடவாசார்யர்களிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி ப$_2$லிக்கிறது. 2. "ஸர்வாதி$_4$காயி ஷாட்$_3$கு$_3$ண்யம் ஸம்ஸ்தி$_2$தம் மந்த்ர பி$_3$ம்ப$_3$யோ: | மந்த்ரே வாச்யாத்மநா நித்யம் பி$_3$ம்பே$_3$ து க்ருபயா ஸ்தி$_2$தம் || பி$_3$ம்ப$_3$ாக்ருத்யாத்மநா பி$_3$ம்பே$_3$ ஸமாக$_3$த்யாவதிஷ்ட$_2$தே | கரோத்ய

ப்ர—w1. विष्णुपुराणे पञ्चमेंशे सप्तदशे कंसप्रेरितस्याक्रूरस्य मनोरथः,—"चिन्तयामास चाक्रूरो नास्ति धन्यतरो मम। योऽहमंशावतीर्णस्य मुखं द्रक्ष्यामि चक्रिणः ॥ २॥ अद्य मे सफलं जन्म सुप्रभाता च मे निशा। यदुन्निद्राब्जपत्राक्षं विष्णोर्द्रक्ष्याम्यहं मुखम् ३॥ पापं हरति यत्पुंसां स्मृतं सङ्कल्पनामयम्। तत्पुण्डरीकनयनं विष्णोर्द्रक्ष्याम्यहं मुखम् ॥ ४॥ "(सङ्कल्पनामयमिति) अदितिदेवक्यादीनां सङ्कल्पानुरूपं हि भगवतो देवमनुष्यादिसजातीयं रूपं; इदं विभवार्चावतारसाधारणम्॥ यथाह—'ये यथा मां प्रपद्यन्ते' [भ-गी-४-११] इति"; अस्य श्लोकस्य विष्णुचित्तार्यैरेवं व्याख्यानं कृतम्॥

ஈ—கடவ அபி4மானத்தைப்பண்ணி, இவ்வழியாலே முகங்கொடுக்கும்படியாயிறே இந்நிலையிருப்பது. a ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களினுடையவும் ஸ்வருபஸ்தி2தி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளடைய ஸ்வாதீ4னமாம்படியிருக்கிறவன், தன்னுடைய ஸ்வருபஸ்தி2த்யாதி3கள் ஆஶ்ரிதாதீ4நமாம்படியாய், அவர்களுக்கு க்3ருஹ க்ஷேத்ராதி3களோபாதி a2 கூறுகொள்ளலாம்படி நின்ற நிலையிறே. இவனுக்கு ருசி பிறந்தபோது மற்றொரு இடத்திலே போகவேண்டாதே இங்கே அநுப4விக்கலாம்படி நிற்கிற நிலையாய், இஶ்ஶரீரஸம்ப3ந்த4மற்று ஒரு தே3ஶவிஶேஷத்திலேபோய் அதுக்கீடாயிருப்பதொரு ஶரீரத்தைப் பெற்றுச் செய்யக்கடவதான அடிமைகளை இதரவிஷயப்ராவண்யத்துக்குறுப்பான இவ்வுடம்போடே செய்யலாம்படியாய், இவன் அந்யபரனுனவன்றும் இவன் கையையே பார்த்திருக்கக்கடவனாய், b இவன்தான் பசித்தபோது பு4ஜிக்கும் த்3ரவ்யத்தை "அமுதுசெய்யவேணும்" என்று அபேக்ஷித்தால் அப்போதே அமுதுசெய்யக்கடவனாய், ஆஸநஶயனபூ4ஷணாதி3களெல்லாம் இவனிட்ட வழக்காக்கி, ஶ்ரியःபதியாய், அவாப்தஸமஸ்தகாமனுனவன் ஆஶ்ரித பராதீ4னனாய், இவன் ஏதேனும் ஒரு த்3ரவ்யத்தையிட்டால் அத்தைத் திருவாய்ப்பாடியில் யஶோத3ாதி3கள் வெண்ணெயோபாதி விரும்பக்கடவனாய், இப்படி தன்னை அமைத்துக்கொண்டு நிற்கிறவிடமிறே அர்ச்சாவதாரமாவது.

அ—மகி2லாம் பே4ாக3ஶகதிம் து சாத்மஸாத் || அர்சசாபி லௌகிகீ யா ஸா ப4க3வத்3 ப4ாவிதாத்மநாம் | மந்த்ரமந்த்ரேஶ்வரந்யாஸாத் ஸாபி ஷாட்3கு3ண்ய விக்3ரஹா ||" இதி 1. "பரவ்யூஹாதி3 விக்3ரஹவத் தத்தத்3விக்3ரஹாநுப்ரவேஶாத3ர்ச்சாபி ஷாட்3கு3ண்ய ப்ரகாஶக ஶுத்3த4ஸத்வ த்3ரவ்யமயீத்யர்த்த2:" என்றிறே தூப்பிற்பிள்ளை க3த்3யவ்யாக்2யாநத்தில் அருளிச்செய்தது. a விக்3ரஹம் ஆஶ்ரிதஸங்கல்பாதீ4நமாம் அளவன்றிக்கே ஸ்வருபாதி3களும் ஆஶ்ரிதஸங்கல்பாதீ4நம் - என்னுமத்தையும், அதின் எல்லையையும் அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு இவ்வர்ச்சாவதாரம் ஆஶ்ரிதஸங்கல்பாதீ4நம் என்னுமத்தை ஸ்தூ2ணாநிக2நநந்யாயத்தாலே அருளிச்செய்கிறூர் (ஸ்வவ்யதிரிக்த இத்யாதி3) a2 கூறுகொள்ளலாம்படி என்றது - 2. "மமாயம் வாமனோ நாம நாரஸிம்ஹாக்ருதி: ப்ரபு4: | வராஹவேஷோ ப4க3வாந் நரோ நாராயணஸ்தத2ா | மமாயம் ராம இத்யேவ தே3வ: பரஶுலாஞ்ச2ந: | மத்3க்3ராமவாஸீ ப4க3வாந் மமைவேதி ச தீ4ர்ப4வேத் | தத2ா க்ருஷ்ணஶ்ச ராமஶ்ச மமாயம் இதி நிர்தி3ஶேத் ||" 3. "ஸ்வதந்த்ரஸ்ஸ ஜக3ந்நாதே2ாப்ய ஸ்வதந்த்ரோ யத2ாதத2ா | ஸர்வஶக்திர் ஜக3த்3த4ாதாப்யஶக்த இவ சேஷ்டதே ||" இத்யாதி3யைக் கடாக்ஷித்து. b4. "ததி3ச்ச2யா மஹாதேஜா பு4ங்க்தே வை ப4க்தவத்ஸல: | ஸ்நாநம பாநம் தத2ா யாத்ராம் குருதே வை ஜக3த்பதி ||" இத்யாதி3யைப்பற்ற (இவன்தான் பசித்தபோது இத்யாதி3)

ஜீ—மூர்த்தாமகி2லாம பே4ாக3ஶக்திம் து சாத்மஸாத || அர்ச்சாபி லௌகிகீ யா ஸா ப4க3வத்3 ப4ாவிதாத்மனாம் | மந்த்ரமந்த்ரேஶ்வரந்யாஸாத் ஸாபி ஷாட்3கு3ண்யவிக்3ரஹா ||" இதி. 1. "பரவ்யூஹாதி3விக்3ரஹவத் தத்தத்3விக்3ரஹாநுப்ரவேஶாத3ர்ச்சாபி ஷாட்3கு3ண்யப்ரகாஶக ஶுத்3த4ஸத்வத்3ரவ்யமயீத்யர்த்த2:" என்றிறே தூப்பி(பு)ற்பிள்ளை க3த்3யவ்யாக்2யாநத்திலே அருளிச்செய்தது. a பின்னையும் சில ப்ரமாணங்களை உட்கொண்டு அர்ச்சாவதாரவைப4வத்தை அருளிச்செய்கிறூர் (ஸ்வவ்யதிரிக்த இத்யாதி3) a3 கூறு கொள்ளலாம்படி என்றது—2. "மமாயம வாமனோ நாம நாரஸிம்ஹாக்ருதி: ப்ரபு4: | வராஹவேஷோ ப4க3வாந் நரோ நாராயணஸ்தத2ா | மமாயம் ராம இத்யேவ தே3வ: பரஶுலாஞ்ச2ந: ||" இத்யாதி3யைப்பற்ற. b4. "ததி3ச்ச2யா மஹாதேஜா பு4ங்க்தே வை ப4க்தவத்ஸல: | ஸ்நாநம் பாநம் தத2ா யாத்ராம் குருதே வை ஜக3த்பதி: ||" என்றத்தைப்பற்ற (இவன்தான் பசித்தபோது இத்யாதி3)

ஈ—c பரத்வமே தொடங்கி அவதாரங்களிலே வர அவன் கு$_3$ணங்களைச் சொல்லிக் கொண்டுபோந்து அர்ச்சாவதாரபர்யந்தமான c$_1$ ஸௌலப்$_4$யகாஷ்டை$_2$யை c$_2$ உபதே$_3$ஶிக்கிறார். இப்போது ஸௌலப்$_4$யமாகில் உபதே$_3$ஶிக்கப்புகுகிறது—பரத்வமே தொடங்கி உபதே$_3$ஶிக்கவேண்டுவானென் ? என்னில்; "மேன்மையையுடையவன் தாழநின்றான்" என்றாலிறே கு$_3$ணமாவது. தாழ்வு ப்ரக்ருதியானவன் தாழநின்றால் ஸ்வரூபமாமித்தனையிறே; இப்படி தாழநிற்கிறவன் மேன்மையையுடையவன் என்கைக்காகச் சொல்லிற்று. d உபாயங்களில் ப்ரபத்திபோலே ஸௌலப்$_4$யங்களில் அர்ச்சாவதார ஸௌலப்$_4$யம். e ஜனனிக்கும் ஸ்த்ரீஸாமான்யம் ஒத்திருக்கச்செய்தே பண்ணுகிற உபகாரங்களை ப்ரத்யக்ஷிக்கையாலும், ஶாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலுமிறே கௌ$_3$ரவிக்கிறது; அப்படியே ப்ராமாணிகனானவனுக்கு ஆஶ்ரயணீயஸ்த$_2$லம் அர்ச்சாவதாரம்போக்கி இல்லையென்று இவ்வளவான ஸௌலப்$_4$யகாஷ்டை$_2$யை உபதே$_3$ஶிக்கிறார்.

அ—c முதற்பாட்டுத் தொடங்கி பாட்டுக்களுக்கு ஸங்க்$_3$ரஹேண தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (பரத்வமே தொடங்கி இத்யாதி$_3$) c$_2$ (உபதே$_3$ஶிக்கிறார்) "செய்யத்தாமரைக் கண்ணனாய்"(1) இத்யாதி$_3$யாலே. c$_1$,d (ஸௌலப்$_4$யகாஷ்டை$_2$யை உபதே$_3$ஶிக்கிறார்) என்ற அநந்தரம், "உபாயங்களில் ப்ரபத்தி" இத்யாதி$_3$வாக்யம் அநுஸந்தே$_4$யம். e தானுகந்த த்$_3$ரவ்யத்தைத் திருமேனியாகக் கொண்டு ஸந்நிதி$_4$பண்ணினவிடத்திலே கௌ$_3$ரவப்ரதிபத்தி பிறந்து ஆஶ்ரயிக்கக்கூடுமோ? என்ன; ப்ரமாணிகனானவனுக்குக் கூடும் என்னுமத்தை ஸத்$_3$ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்து கொண்டு நிக$_3$மிக்கிறார் (ஜநநிக்கும் இத்யாதி$_3$) 1. "மாத்ருதே$_3$வோ ப$_4$வ" என்றும், 2. "பிதுஶ்ஶதகு$_3$ணம் மாதா கௌ$_3$ரவேணாதிரிச்யதே" என்றும் ஶாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலும் என்றபடி.

ஜீ—c முதற்பாட்டுத் தொடங்கி பாட்டுக்களுக்கு ஸங்க்$_3$ரஹேண தாத்பர்யம் (பரத்வமே தொடங்கி இத்யாதி$_3$) c$_1$,d (ஸௌலப்$_4$யகாஷ்டை$_2$யை உபதே$_3$ஶிக்கிறார்) என்ற அநந்தரம், "உபாயங்களில் ப்ரபத்தி" இத்யாதி$_3$வாக்யம் அநுஸந்தே$_4$யம். e தானுகந்த த்$_3$ரவ்யத்தைத் திருமேனியாகக் கொண்டு ஸந்நிதி$_4$பண்ணினவிடத்திலே கௌ$_3$ரவப்ரதிபத்தி கூடுமோ ? என்ன ப்ராமாணிகனானவனுக்குக் கூடும் என்னுமத்தை ஸத்$_3$ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டுகிறார் (ஜநநிக்கும் இத்யாதி$_3$) 1. "மாத்ருதே$_3$வோ ப$_4$வ" என்றும், 2. "பிதுஶ்ஶதகு$_3$ணம் மாதா கௌ$_3$ரவேணாதிரிச்யதே" என்றும் ஶாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலும் என்றபடி. 370a கீழில் திருவாய்மொழியில் சிலரை நிந்தி$_3$த்துச் சிலரைக் கொண்டாடினதுக்கு ஹேதுகத$_2$நபூர்வகமாக, கீழில் திருவாய்மொழியில் ப்ரமேயத்தை அநுவதி$_3$த்துக்கொண்டு, இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்க$_3$தி அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி$_3$) என்று ப்ரவேஶத்தின் அடியிலே வாக்யத்துக்கு ஸங்க$_3$தியானவ் நல்லது.

ஆதே$_3$— கீழில் திருவாய்மொழியில் இவ்வடிமையிலே அந்வயித்தாரைக் கூட்டிக் கொண்டு அதில்லாதாரை உபேக்ஷித்த இவர் 'இவர்களைக் கைவிடவொண்ணாது; ஹிதத்தைச் சொல்லுவோம்' என்று பார்த்து, ஆஶ்ரயிக்கைக்குடலாக அர்ச்சாவதார பர்யந்தமான ஸௌலப்$_4$யத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'செய்யதாமரைக்கண்ண'னில்.

1. செய்ய தாமரைக் கண்ண னாயுல கேழு முண்ட வவன்கண்டீர்
வையம் வானம் மனிசர் தெய்வம்மற் றும்மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய்ச்
செய்ய சூழ்சுடர் ஞான மாய்வெளிப் பட்டி வைபடைத் தான்பின்னும்
மொய்கொள் சோதியோ டாயி னானொரு மூவ ராகிய மூர்த்தியே.

ஆ— 1. அவ:— ஸங்கல்ப ஸஹஸ்ரைகதே₂ஶத்தாலே, வையம் வானம் மனிசர் தெய்வம் மற்றும் மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய்க்கொண்டு தோற்றுகிற இவற்றுக்கு ஸ்ரஷ்டாரவாய், பின்னையும் தேஜ:ப்ரப்₄ருத்யஸங்க்₂யேய கல்யாண கு₃ணவிஶிஷ்டனாய், ப்₃ரஹ்மருத்₃ராந்தராத்மதயா அவஸ்த₂ாய ஸர்வ ஜக₃த்ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரஹேதுபூ₄தனாய், ஸ்வேந ரூபேண அவஸ்த₂ாய ஸர்வ ஜக₃த்₃ரக்ஷகனாயிருந்த ஸர்வேஶ்வரனாகிறான் "செய்ய தாமரைக் கண்ணனாய் உலகேழுமுண்ட அவன் கண்டீர்" என்றுகொண்டு, ஸமாஶ்ரயணீய புருஷன் இன்னான் என்கிறார். 1.

ஓ— அவ:— முதற்பாட்டில் — ஜக₃த்ஸ்ரஷ்ட்ருத்வாதி₃கு₃ணகனான எம்பெருமானை உத்₃தே₃ஶித்து அவனுக்குப் புண்ட₃ரீகாக்ஷத்வாதி₃களை விதி₄யாநின்றுகொண்டு, ஸமாஶ்ரயணீயபுருஷன் இன்னான் என்கிறார்.

வ்யா:— (செய்யதாமரைக் கண்ணனென்று தொடங்கி) ஶ்ருதீதிஹாஸ புராணாதி₃களில் ஈஶ்வரத்வைகாந்தமாகச் சொல்லப்படுகிற அப்போதலர்ந்த செந்தாமரைப் பூப்போலேயிருந்த திருக்கண்களையுடையனாய், ப்ரளயார்ணவத்திலே அந்தரப்படாதபடி ஜக₃த்தைத் திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்த அவன் கிடீர் பூ₄மியும் மேலுள்ள லோகங்களும் அவற்றில் வர்த்திக்கக்கடவ மநுஷ்யரும் தே₃வதைகளும் திர்யக்ஸ்த₂ாவரங்களும் ஜக₃த₃ாரம்ப₄கமான பூ₄தபஞ்சகங்களும் மஹத₃ாதி₃விகாரங்களுமாய்க்கொண்டு ப்ரத்யக்ஷாதி₃ ப்ரமாணப்ரதிபந்நமான இவற்றையெல்லாம் வருத்தமின்றிக்கே வ்யாபியாநின்ற விஶத₃தமமான தன்னுடைய ஸங்கல்பரூபஜ்ஞானத்தாலே படைத்தான். (பின்னும் மொய்கொள் சோதியோடு ஆயினான்) இதுக்குமேலே அப்ராக்ருத நித்யவிபூ₄தியுக்தனானான். "தேஜ:ப்ரப்₄ருத்யஸங்க்₂யேய கல்யாணகு₃ண விஶிஷ்டதையும்" என்பர். (ஒரு மூவராகிய மூர்த்தி) ப்₃ரஹ்மாவுக்கும் ருத்₃ரனுக்கும் அந்தர்யாமியாய் ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களைப்பண்ணி, ஸ்வேதரூபேண ஜக₃த்₃ரக்ஷணம் பண்ணுகிற ஸர்வேஶ்வரன்; ப்₃ரஹ்மருத்₃ரேந்த்₃ரர்கள் மூவரையும் மூர்த்தியாகவுடையன் என்றுமாம். 1.

ப— அவ:— முதற்பாட்டில் — அப்யயபூர்விகையான ஸ்ருஷ்டி அவனிட்ட வழக்கு என்கிறார்.

செய்ய—(ஸர்வஸ்மாத் பரத்வத்தால் வந்த ஐஶ்வர்ய ஸூசகமாய்ச்) சிவந்த, தாமரை — தாமரைபோலும், கண்ணனாய் — கண்ணழகையுடையனாய்க்கொண்டு, (ஸம்ஹ்ருதி ஸமயத்திலே 1. "अत्ता चराचरग्रहणात्" (அத்தா சராசரக்₃ரஹணாத்) என்கிறபடியே) உலகேழும் — ஸகல லோகங்களையும், உண்ட — தனக்குள்ளே

ப—ஒடுக்கின, **அவன் கண்டீர்**—அவன் கிடீர், **ஒரு**—அத்₂விதீயமான, **மூவராகிய மூர்த்தி** — ப்₃ரஹ்ம விஷ்ணு சிவாத்மக மூர்த்தி த்ரயத்தையுடையனைக்கொண்டு, **வையம்**—பூ₄மியும், **வானம்**—ஊர்த்₄வலோகங்களும், (தத்₃வாஸிகளான) **மனிசர்**—மநுஷ்யரும், **தெய்வம்**—தே₃வரும், **மற்றும்**—மற்றும் திர்யக்குக்களும், **மற்றும்**—மற்றும் ஸ்த₂ாவரங்களும், **மற்றும்**—மற்றும் பூ₄தபஞ்சகமும், **முற்றும்**—மஹதா₃தி₃ ஸமஷ்டியும், **ஆய்**—உண்டாம்படி உபாதா₃நமாய், **செய்ய**—(அமோக₄மாகையாலே) செவ்விதாய், **சூழ்** — (ஸ்ருஜ்ய பதா₃ர்த்த₂ங்களையடையச்) சூழ்வதாய்க்கொண்டு, **சுடர்**—ப்ரகாஶிக்கிற, **ஞானமாய்**—ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநஸ்வரூபனாய், **வெளிப்பட்டு**—ஸ்ருஷ்ட்யபி₄முக₂னாய்க்கொண்டு தோற்றி, **இவை**—உக்தமான ஸமஸ்தபதா₃ர்த்த₂ங்களையும், **படைத்தான்** — (நிமித்தமாய்க்கொண்டு) ஸ்ருஷ்டித்து, **பின்னும்**—அதுக்குமேலே, **மொய்கொள்**—செறிந்த, **சோதியோடு**—தேஜோமயமான தி₃வ்ய தே₃ஶத்தோடு, **ஆயினன்**—கூடியிருந்தவன்.

"முற்றுமாய்" என்கிற ஸாமாநாதி₄கரண்யம்—கார்யகாரண பா₄வத்தாலே. **"ஞானமாய்"** என்கிறவிடம் - கு₃ணகு₃ணிபா₄வத்தாலே. **"மூவர்"** என்று - ப்₃ரஹ்ம ருத்₃ரேந்த்₃ரர்களைச் சொல்லவுமாம். 1.

இ— அவ:— முதற்பாட்டில் — ஜக₃த்ஸ்ரஷ்ட்ருத்வாதி₃கு₃ணகனானவனை உத்₃தே₃ஶித்துப் புண்ட₃ரீகாக்ஷத்வாதி₃களை விதி₄யாநின்றுகொண்டு, ஸமாஶ்ரயணீயன் இன்னான் என்கிறார். ஸௌலப்₄யமாகில் இங்குச் சொல்லுகிறது, பரத்வஞ் சொல்லுகிறதென்? என்னில்; "ஸர்வாதி₄கன் தாழநின்றான்" என்னிலிறே குணமாவது; எளியவன் தாழநின்றால் ஸ்வரூபமாமத்தனையிறே.

வ்யா:— **(செய்ய இத்யாதி₃)** 1. **"तस्य यथा कप्यासं पुण्डरीकमेवमक्षिणी"** **(தஸ்ய யதா₂ கப்யாஸம் புண்ட₃ரீகமேவமக்ஷிணீ)** என்றும், 2. **"यज्ञेशो यज्ञपुरुषः पुण्डरीकाक्षसंज्ञितः"** **(யஜ்ஞேஶோ யஜ்ஞபுருஷ: புண்ட₃ரீகாக்ஷ ஸம்ஜ்ஞித:)** என்றும் ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே செவ்வியையுடைத்தாய்ச் சிவந்த தாமரைப் பூப்போலேயிருக்கிற கண்ணழகையுடையனாய், ப்ரளயார்ணவத்திலே அந்தரப்படாதபடி ஜக₃த்தைத் திருவயிற்றிலே வைத்தவன் கிடீர்! வடிவழகில் புண்ட₃ரீகாக்ஷத்வம் போலே கு₃ணங்களில் ப்ரளயாபத்ஸக₂த்வமும். **(வையம் இத்யாதி₃)** பூ₄மியும் மேலுள்ள லோகங்களும் அவற்றில் வர்த்திக்கக்கடவ மநுஷ்யரும் தே₃வதைகளும். /[**(மற்றும்)** திர்யக்ஸ்த₂ாவரங்களும். **(மற்றும்)** ஜக₃தா₃ரம்ப₄கமான மஹாபூ₄தங்களும். **(மற்றும்)** மஹதா₃தி₃களும். **(முற்றுமாய்)** முற்றுமான இவையெல்லாம்.] **(வெளிப்பட்ட இவை-செய்யசூழ் சுடர்ஞானமாய் — படைத்தான்)** "வெளிப்பட்ட இவை" என்கிறது - ப்ரமாணப்ரதிபந்நமான இவை என்கை. **(செய்ய)** ஜ்ஞாநத்துக்குச் செவ்வையாவது - வருத்தமற்றிருக்கை. **(சூழ்)**

/[ ] இவ்வடைப்புக்குள் இருப்பதற்கு பதிலாக "(மற்றும்) ஜக₃தா₃ரம்ப₄கமான மஹாபூ₄தங்களும். (மற்றும்) மஹதா₃தி₃களும். (மற்றும்) மூலப்ரக்ருதியும். (முற்றுமாய்) இதிலே சேர்ந்து கிடக்கிற ஆத்மஸமஷ்டி." என்று ஒரு ஸ்ரீகோஶத்தில் பாட₂ம் காண்கிறது என்பர்.

இ—கார்யஜாதத்தையெல்லாம் வ்யாபிக்கவற்ருயிருக்கை. **(சுடர்)** விஶத3தமமா யிருக்கை **(ஞானமாய்)** இப்படிப்பட்ட ஸங்கல்பஜ்ஞாநத்தாலே படைத்தான் என்னுதல்; முற்றவும் உண்டாக்குகைக்காகச் செய்ய சூழசுடர்ஞானமாய் என்னுதல. அப்போது, **"வெளிப்பட்டு"** என்றது - ஸ்ருஷ்ட்யுந்முக2ஞய் என்றபடி. **(பின்னும் இத்யாதி3)** லீலாவிபூ4தியுக்தனுனதுக்கு மேலே **1. "अत्यर्कानलदीप्तं तत्स्थानम्" (அத்யர்க்காநலதீ3ப்தம் தத்ஸ்த2ாநம்)** என்கிற நித்யவிபூ4தியுக்தனுய். **(மொய்கொள் சோதி)** செறிந்த தேஜஸ்ஸு; தேஜ:ப்ரப்4ருதி கல்யாணகு3ணங்களையுடையவன் என்னவுமாம். தேஜஸ்ஸு கு3ணங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். **(ஒரு மூவராகிய மூர்த்தி)** ப்3ரஹ்மருத்3ரர்களுக்கு அந்தர்யாமியாய் ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களைப்பண்ணி, ஸ்வேநரூபேண பாலநத்தைப் பண்ணும் ஸர்வேஶ்வரன். ப்3ரஹ்மருத்3ரேந்த்3ரர்களைச் சொல்லிற்ருகவுமாம். "மூவராகிய மூர்த்தி-செய்யதாமரைக் கண்ணனுய் உலகேழு முண்ட அவன் கண்டீர்" என்று அந்வயம். 1.

ஈ— அவ:— முதற்பாட்டு. a "ஜக3த்காரணத்வ புண்ட3ரீகாக்ஷத்வாதி3கு3ணங்களை யுடையவன் ஆஶ்ரயணீயன்; அவனை a3 ஆஶ்ரயியுங்கோள்" என்கிருர். b ஜக3த்காரண வஸ்துவை உத்3தே3ஶித்து அவ்வஸ்துவுக்கே புண்ட3ரீகாக்ஷத்வாதி3களை விதி4க்கிருர்.

அ— முதற்பாட்டு. (செய்யதாமரை இத்யாதி3) a ஜக3த்காரணத்வ புண்ட3ரீகாக்ஷத்வாதி3 கு3ணவந்தமுத்3தி3ஶ்ய ஆஶ்ரயணீயத்வம் விதா4ய "தமாஶ்ரயேத2ா:" இத்யாஹ இதி ப்ரத2மாவதாரிகார்த்த2:. b ஜக3த்காரணவஸ்து உத்3தி3ஶ்ய புண்ட3ரீகாக்ஷத்வாதீ3ந் விதா4ய "தத3ாஶ்ரயேத2ா:" இத்யாஹ இதி த்3விதீயாவதாரிகார்த்த2:. அயமர்த்தே2ா வக்ஷ்யமாணுந்வயே ஸ்பு2டீப4விஷ்யதி. அவதாரிகாத்3வயஸ்ய ச-"பரவுமின்" (2) இதி த்3விதீய க3ாத2ாக3த க்ரியைவ அஸ்யா க3ாத2ாயாஶ்ச க்ரியா இதி ஹ்ருத3யம். இப்பத3ம் அத்4யாஹரியாமல், இருந்தபடியே ஸங்க3த்யந்தரம் அருளிச்செய்கிருர் (ஜக3த்காரணவஸ்துவை இத்யாதி3) என்னவுமாம். c திருக்கண்கள் தாமரைபோலேயிருக்கும் என்கைக்கு ப்ரமாணம் (தஸ்ய இத்யாதி3) 2. "தஸ்ய யதா2" இத்யாதி3ஶ்ருதி - ஸௌர்யமண்ட3லாந்தர்வர்த்தி விஷயமாகிலும், ஆநந்த3மயாதி4கரணத்திற்சொன்ன காரணவஸ்துவுக்கு 3. "ஸ யஶ்சாயம் புருஷே யஶ்சாஸாவாதி3த்யே ஸ ஏக:" என்று ஐக்யத்தைச் சொல்லுகிறத்தை உபஜீவித்து (ஜக3த்காரணவஸ்துவை இத்யாதி3) சொல்லப்பட்டது. வேதா3ர்த்த2ஸங்க்3ரஹ வ்யாக்2யாநே ஶ்ருதப்ரகாஶிகாசாரை: 4. "க3ம்பீ4ராம்ப4ஸ்ஸமுத்3பூ4த ஸம்ம்ருஷ்டநாளரவிகரவிகஸித புண்ட3ரீக த3ளாமலாயதேக்ஷண:" இத்யாதி3 வாக்ய வ்யாக்2யாநாவஸரே ஏவம் ப்ரதிபாதி3தம். (தஸ்ய யதா2 இத்யாதி3) இந்த ஶ்ருதிக்கு வாக்யகாரராலே பூர்வபக்ஷத்வேந மூன்று அர்த்த2மும், ஸித்3தா4ந்தத்வேந மூன்று அர்த்த2முமாக, ஆறர்த்த2மும் ப்ரதிபாதி3க்கப்பட்டது. அதில் பூர்வபக்ஷமான அர்த்த2த்ரயமாவது:—கபிஶப்3த3ம்-5. "கபி சலநே" என்கிற தா4துப்ரக்ரியையாலும், "கம் பிப3தீதி-கபி:" என்கிற அவயவஶக்தியாலும், 6. "கபிர் பி3ப4ஸஹி தேஜநம்" என்கிற ஶ்ருதிப்ரக்ரியையாலும், கபி: என்று—

ஜீ— முதற்பாட்டு. (செய்யதாமரை இத்யாதி3) b த்3விதீயாவதாரிகை (ஜக3த்காரண வஸ்துவை இத்யாதி3) முந்தின அவதாரிகைக்கு "பரவுமினோ" (2) என்று மேலிற்பாட்டில் க்ரியையே இதுக்கும் க்ரியை. இரண்டாம் அவதாரிகைக்கு - "அவன்கண்டீர்" என்றதே க்ரியை. c திருக்கண்கள் தாமரைபோலேயிருக்கும் என்கைக்கு ப்ரமாணம் (தஸ்ய இத்யாதி3) சா2ந்தோ3க்3யே,

ஸ்ரீ— வ்யா:—(செய்யதாமரைக் கண்ணனாய்) c1. "तस्य यथा कप्यासं पुण्डरीकमेवमक्षिणी"

அ—ஸூர்யனாய், ஆஸமென்று—மண்ட3லமாய், புண்ட3ரீகமென்று-ஹ்ருத3ய புண்ட3ரீகமாய், யாதொருபடியே ஆதி3த்யமண்ட3லமும் ஹ்ருத3ய புண்ட3ரீகமும் உபாஸன ஸ்த2ானம், அப்படியே புருஷனுடைய அக்ஷித்3வயமும் உபாஸந ஸ்த2ாநம் என்றதொரு பொருள். இந்த அர்த்த2ம் அநுபபந்நம், உபாஸகனுக்கு என்ற ஷஷ்ட்2யந்தபத3மும், உபாஸந ஸ்த2ானம் என்கிற பத3முமாகிற பத3த்3வயாத்4யாஹாரமும்; "நீலமுத்பலம்" என்றாற்போலே 1. "கப்யாஸம் புண்ட3ரீகம்" என்று ஸமான விப4க்த்யந்த பத3ங்களாகையாலே ஸ்வத: ப்ராப்தமான ஸாமாநாதி4கரண்யத்தினுடைய பரித்யாக3ம், "க4ட: பட:" என்றாற்போலே அர்த்த2விரோத4மின்றிக்கேயிருக்கவும் கூடாதாகையாலே, தத்த்யாக3மாகிற தோ3ஷமும்; புண்ட3ரீக ஶப்3த3ம் - 3. "பத்3மகோஶ ப்ரதீகாஶம் ஹ்ருத3யஞ்சாப்யதோ4முக2ம்" என்றவிடத்திற் சொன்ன ஸாத்3ருஶ்யத்தைச் சொல்லவும்மாட்டாதாகையாலே, புண்ட3ரீக ஶப்3த3த்துக்கு லக்ஷணையும்; புருஷனுடைய அக்ஷிகளை உபாஸநஸ்த2ாநமென்று சொல்லும்போது 1. "ஹிரண்யஶ்மஶ்ருர் ஹிரண்யகேஶ ஆப்ரணகா2த் ஸர்வ ஏவ ஸுவர்ண:" என்றுகொண்டு ஆதி3த்யமண்ட3லாந்தர்வர்த்தியான ஸர்வேஶ்வரனுடைய தி3வ்யாங்க3த்தை வர்ணிக்கிற ப்ரகரணாநுகு3ண்யமில்லாமையும்; 1. "ய ஏஷோந்தரக்ஷிணி புருஷோ த்3ருஶ்யதே" என்று மேலே - அக்ஷ்யுபாஸநஸ்த2ாநம் என்று சொல்லுகையாலே அத்தோடே புநருக்தமாகையும்; 1. "ய ஏஷோந்தரக்ஷிணி புருஷோ

ப்ர—(முதற்பாட்டு) (செய்யதாமரைக்கண்ணனாய்) c1. छान्दोग्ये प्रथमप्रपाठके (६) "अथ य एषोन्तरादित्ये हिरण्मयः पुरुषो दृश्यते हिरण्यश्मश्रुर्हिरण्यकेश आप्रणखात्सर्व एव सुवर्णः। तस्य यथा कप्यासं पुण्डरीकमेवमक्षिणी तस्योदिति नाम"—"तस्य यथा कप्यासम्" इत्यादिवाक्यस्य श्रीमता भाष्यकारेण वेदार्थसंग्रहे—"गम्भीराम्भस्समुद्भूत-सुमृष्टनाल-रविकरविकसित-पुण्डरीकदलामलायतेक्षणः" इत्यर्थोऽभिहितः॥ अस्य भाष्यकारवचनस्य श्रुतप्रकाशिकाकारैः विस्तरेण कृतं व्याख्यानम्—"तस्य यथा कप्यासं पुण्डरीकमेवमक्षिणी" इत्यस्यार्थे हृदि निधायाह (गम्भीराम्भ इति) अस्य वाक्यस्य वाक्यकारेण षडर्थाः पूर्वपक्षत्वेन सिद्धान्तत्वेन चोक्ताः। तत्र सिद्धान्तितमर्थत्रयमत्रोक्तम्। इतरार्थत्रयस्य पूर्वपक्षत्वं तत्स्वभावादेवावगतम्। तत्र पूर्वपक्षत्वेनोपन्यासादेव तस्यानुपादेयत्वं स्पष्टमिति न तस्य प्रथमं निरासः क्रियते ग्रन्थेषु; तस्माद्वाक्यकारोक्तेष्वर्थत्रयमत्र विवक्षितम्। के पुनः पूर्वपक्षिता अर्थाः? उच्यते; कपिः-आदित्यः, "कपि चलने" इति धातुः, कं पिबतीति वा कपिः। "कपिर्विभस्ति तेजनम्" (य. वे. अ. प्र.४) इति वैदिकप्रयोगः। तस्य आसम्-मण्डलम् कप्यासम्। यथा आदित्यमण्डलम्, हृदयपुण्डरीकञ्चोपासनस्थानं, एवमक्षिणी अप्युपासनस्थानमित्येकोऽर्थः। अयं नोपपद्यते; उपासकस्येति षष्ठ्यन्तं पदमुपासनस्थानमिति पदञ्चाध्याहार्यम्। एवं पदद्वयाध्याहारः। समानविभक्त्यन्तयोः पदयोः स्वतःप्राप्तं सामानाधिकरण्यं, "घटः पटः" इतिवदर्थविरोधाभावे, चशब्दाद्यभावेऽपि स्वतः प्राप्तसामानाधिकरण्यपरित्याग एको दोषः। पुण्डरीकशब्दस्य गौणता; "पद्मकोशप्रतीकाशं हृदयञ्चाप्यधोमुखम्" (तै. ना-११) इति श्रुतेः, तत्सदृशे तच्छब्दो हि गौणः; "हिरण्यश्मश्रुर्हिरण्यकेश आप्रणखात्सर्व एव सुवर्णः" इति दिव्याङ्गवर्णनप्रकरणानु-

அ—த்3ருச்யதே" என்றுகொண்டு-ஏகாக்ஷியே உபாஸநஸ்த2ாநம் என்று விதி4த்து, அது தன்னிலும் 1. "ய ஏஷ ஏதஸ்மிந் மண்ட3லே புருஷோ யச்சாயம் த3க்ஷிணேக்ஷந்" என்று த3க்ஷிணக்ஷியே உபாஸநஸ்த2ாநம் என்று விசேஷிக்கையாலே 2. "அக்ஷிணீ" என்று - அக்ஷித்3வயம் உபாஸநஸ்த2ானம் என்னுமது அநுபபந்நமாகையும் என்ற தூ3ஷணஷட்கம் உண்டாகையாலே. அன்றிக்கே, கபேராஸம் - கப்யாஸம் என்றாய், கபியென்று-மர்க்கடமாய், அதினுடைய ஆஸமாவது - ப்ருஷ்ட2மாய், கப்யாஸமென்று - மர்க்கடப்ருஷ்ட2ஸத்3ருசம் என்று இரண்டாமர்த்த2ம். இதுவும் அயுக்தம், மர்க்கடப்ருஷ்ட2மும் புண்ட3ரீகமுமென்று உபமாநத்3வயமோ, ஏகோபமையோ? உபமாநத்3வயம் என்றபோது, அது அயுக்தம்; மர்க்கடப்ருஷ்ட2மும் புண்ட3ரீகமும் என்று அர்த்த2த்3வயமாகக் கொள்ளும்போது " நீலமுத்பலம் " என்றாற்போலே 2. " கப்யாஸம் புண்ட3ரீகம் " என்ற ஸ்வத:ப்ராப்தமான ஸாமாநாதி4கரண்ய பரித்யாக3மும்; ச்லாக்4யோபமார்த்த2தயா நிர்வாஹம் ஸம்ப4வியாநிற்க, உத்க்ருஷ்டவஸ்துவினுடைய உத்க்ருஷ்டாவயவத்துக்கு நிக்ருஷ்டவஸ்துவினுடைய நிக்ருஷ்டாவயவத்தை உபமையாகச் சொல்லுவதும் அநுபபந்நமாகையாலும். இனி ஏகோபமையென்று சொல்லும்போது, மர்க்கடப்ருஷ்ட2 ஸத்3ருச புண்ட3ரீக ஸத்3ருசங்கள் அக்ஷிகளென்றதாம்; அப்போது, கப்யாஸபத3ம்-மர்க்கடப்ருஷ்ட2த்தையொழிய தத்ஸாத்3ருச்யத்தைச் சொல்லமாட்டாதாகையாலே, கப்யாஸபத3த்துக்கு லக்ஷணையாம். அத2வா, கப்யாஸம் என்றது - ஈஷத்3விகஸிதம் என்று மூன்றாமர்த்த2ம். அதில் அர்த்தௌசித்யமுண்டாயிருந்ததேயாகிலும், கப்யாஸபத3த்துக்கு ரூடி4யாலேதான் அவயவசக்தியாலேதான் ஈஷத்3விகாஸவாசித்வமில்லாமையாலே அதுவும் அயுக்தம். ஆக, இம்மூன்றர்த்த2மும் அநுபபந்நமாகையாலே ஸித்3தா4ந்தத்வேந விவக்ஷிதமான அர்த்த2த்ரயத்தையும் உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் [க3ம்பீ4ராம்ப4ஸ்ஸமுத்3பூ4த ஸம்ம்ருஷ்டநாள ரவிகரவிகஸித புண்ட3ரீக த3ளாமலாயதேக்ஷண:] என்று. "கம் பிப3தீதி கபி:" என்று-ஆதி3த்யனாய், ஆஸமென்றதுக்கு - 3. "அஸு க்ஷேபணே" என்று தா4துவாய், அவனாலே ஸ்வகிரணத்தாலே அஸிக்கப்பட்டதாய், அதாவது - அலர்த்தப்பட்ட புண்ட3ரீகம் என்றொரு பொருள். இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ரவிகர விகஸித) என்று. அத2வா "கம்" என்று - ஜலமாய், அத்தைப் பாநம்பண்ணுகையாலே, கபியென்று - தாமரை நாளமாய், ஆஸமென்று- 4. "ஆஸ உபவேசநே" என்கிற தா4துவாலே அதிலேயிருக்கிற புண்ட3ரீகமென்று இரண்டாம் பொருளாய், இத்தை அருளிச்செய்கிறார்

ப்ர—गुणत्वञ्च। "य एषोऽन्तराक्षिणि पुरुषः" इति उत्तरत्र अक्षिस्थानस्य अभिधास्यमानत्वात् पुनरुक्तिश्च। "य एषोऽन्तरक्षिणि पुरुषो दृश्यते" इत्येकस्मिन्नक्षिण्युपासनविधानात्, 'य एष एतस्मिन् मण्डले पुरुषो यश्चायं दक्षिणेक्षन्" (बृ.२.७.५) इति बृहदारण्यके दक्षिणस्याक्षिण उपासनस्थानत्वविधानात्, "अक्षिणी" इति द्विवचनानुपपत्तिश्चेति, तस्मादस्य वाक्यस्योपासनस्थानविधिपरत्वमनुपपन्नम्। कपिः-मर्कटः, तस्य आसं-पृष्ठ इति मर्कटपृष्ठसाम्यमुच्यत इति यत्, तदयुक्तम्; मर्कटपृष्ठं पुण्डरीकञ्चोपमाद्वयं, उतैकोपमा? तत्रोपमाद्वित्वमयुक्तम्; स्वतः प्राप्तसामानाधिकरण्यपरित्यागप्रसङ्गात्, श्लाघ्योपमार्थतया निर्वाहे सम्भवत्यपि हीनोपमाश्रयणायोगाच्च। यद्येकोपमा, तथा सति 'मर्कटपृष्ठसदृशपुण्डरीकसदृशे' इत्युक्तं स्यात्; तदा कप्यासपदस्य लक्षणा स्यादिति। कप्यासं-ईषद्विकसितमिति यदुच्यते, अत्रार्थौचित्यमस्त्येव, तथाप्यवयवशक्त्या रूढ्या वा ईषद्विकासवाचित्वं नास्तीति, तदप्ययुक्तमिति। एवमर्थत्रयस्यानुपपत्तेरुपपन्नमर्थत्रयं विवक्षितं भगवता भाष्यकारेण (गम्भीराम्भ इत्यादि)। कं पिबतीति कपिः—आदित्यः, तेन, अस्यते - क्षिप्यते - विकास्यते, इति

ஜ—(தஸ்ய யதா2 கப்யாஸம் புண்ட3ரீகமேவமக்ஷிணீ) என்றும், 1. "यज्ञेशो यज्ञपुरुषः पुण्डरीकाक्षसंज्ञितः" (யஜ்ஞேஶோ யஜ்ஞபுருஷ: புண்ட3ரீகாக்ஷ ஸம்ஜ்ஞித:) என்றும் c2 ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதி3களில் சொல்லப்படாநின்றுள்ள, c3 அப்போது அலர்ந்த

அ—(ஸும்ருஷ்டநாள) என்று. ஜலத்தைப் பாநம்பண்ணின நாளநிஷ்ட2மான புண்ட3ரீகமென்று விஶேஷித்தது—பறிக்கப்பட்ட தாமரைப் புஷ்பத்திற்காட்டில் நாளஸ்த2பத்3மத்துக்கு ஶோப4ாதிஶய முண்டு என்னுமத்தைப்பற்ற, ஸநாளமானாலும் அபசித புஷ்பம் க்3லாநமாய்ப் போகையாலே தத்3வ்யாவ்ருத்த்யர்த்த2மாக [ஸும்ருஷ்டநாள] என்று விஶேஷித்தது. அத2வா "கம்" என்று-ஜலமாய், அப்யாஸம் என்றத்தை 2. "வஷ்டி வாகு3ரிரல்லோபமவாப்யோருபஸர்க்க3யோ:" என்கிறபடியே அகாரலோபம்பண்ணி "ப்யாஸம்" என்று கிடக்கிறதாய், அபியென்று-உபஸர்க்க3மாய், ஆஸமென்றது-"அஸ பு4வி" என்றாய், கப்யாஸமென்று-ஸலிலத்திலே வித்3யமானமென்று மூன்றும் அர்த்த2ம். இத்தை அருளிச்செய்கிறார் [க3ம்பீ4ராம்ப4ஸ்ஸமுத்3பூ4தேதி] 380 a2 யத்3வா, (ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்) இதில் ஸம்பே3ாத4நத்தாலும், மேலிற்பாட்டுக்களில் மர்யாதை3யாலும் வந்த மஹாதாத்பர்யம். புண்ட3ரீகாக்ஷத்வவித4ாநம்-தே3வதா நிர்த்த4ாரணார்த்த2மிறே; அது கூடினபடி எங்ஙனே ? அல்லாதார் கண்ணிலும் புண்ட3ரீக ஸாத்3ருஶ்யம் சொல்லாநின்றார்களே என்ன ; "உலகேழுமுண்ட" என்கிற ஸாமாநாதி4கரண்யத்தாலே, ப4க3வதி ரூட4தயா ப்ரமாண ப்ரஸித்3த4மான புண்ட3ரீகாக்ஷ பத3ஸ்ம்ருதிமுகே2ந நிர்த்த4ாரகமாகக் குறையில்லை; c3. "தஸ்ய யதா2" இதி வாக்யமும்-ஸௌப3ாலப்ரஸித்3த4மான அபஹதபாப்மத்வத்தை-இங்கே 4. "ஸ ஏஷ ஸர்வேப்4ய: பாப்மப்4ய உதி3த:" என்று சொல்லுகையாலேயிறே ரூட4பத3ஸ்மாரகமாய் நிர்த்த4ாரகமாகிறது என்கிற அபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தஸ்ய யதா2 இத்யாதி3) c2 ஆதி3ாப்3த3ம்-ஆழ்வார்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளைக் காட்டுகிறது. c3 (அப்போது அலர்ந்த) 3. "தஸ்ய யதா2 கப்யாஸம் புண்ட3ரீகமேவமக்ஷிணீ" என்கிற வாக்யத்துக்கு வாக்யகாரர் சொன்ன உபாதே3யார்த்த2ங்களை 5. "க3ம்பீ4ராம்ப4ஸ்ஸமுத்3பூ4த ஸும்ருஷ்டநாள ரவிகரவிகஸித புண்ட3ரீகத3ளாமலாயதேக்ஷண:" என்று பா4ஷ்யகாரர் அருளிச்செய்த வாக்யத்தில் 5. "ரவிகரவிகஸித" என்கிற அர்த்த2த்தை-(அப்போது அலர்ந்த)

ஜீ—ஸ்ரீவிஷ்ணுத4ர்மே, 1. "ஶ்ரூயதாம் து நரவ்யாக்4ர வேத3 வேதா3ந்தநிஶ்சய: । யஜ்ஞேஶோ யஜ்ஞ புருஷ: புண்ட3ரீகாக்ஷஸம்ஜ்ஞித: । ஸ விஷ்ணு: பரமம் ப்3ரஹ்ம யதோ நாவர்த்ததே புந: ।"

ப்ர—कप्यासं; तदाह वाक्यकारः, "आदित्यक्षिप्तं वा श्रीमत्त्वात्" इति। तत्रादित्यः स्वकिरणेन विकासयति, अतो घटकं किरणमपि स्वीकृत्य (रविकरविकसित) इत्युक्तम्; कं पिबतीति-कपिः-नाळम्। तस्मिन्नास्त इति-कप्यासम्; अपचितादपि पद्मान्नाळस्थस्य पुण्डरीकस्य शोभातिशयोऽस्तीति सोऽत्राभिप्रेतः। सनालमप्युन्मूलितमम्बुजं म्लानं स्यादिति तद्व्यावृत्त्यर्थमुच्यते (सुमृष्टनाळेति)। अर्थान्तरमुच्यते (गम्भीराम्भस्समुद्भूतेति); कम्-जलम्, 'अस-भुवि' अयमपिपूर्वकः। "वष्टि वागुरिरल्लोपमवाप्योरुपसर्गयोः" इति वचनादपेरत्राल्लोपः। कप्यासम्—सलिले विद्यमानमित्युक्तं भवति। एवं वाक्यकारोक्तार्थत्रयकथनेन "तस्य यथा कप्यासं पुण्डरीकमेवमक्षिणी" इति श्रुतिवाक्यं व्याख्यातं भवति॥—इति॥

1. श्रीविष्णुधर्मे—"श्रूयतां तु नरव्याघ्र वेदवेदान्तनिश्चयः। यज्ञेशो यज्ञपुरुषः पुण्डरीकाक्षसंज्ञितः॥ स विष्णुः परमं ब्रह्म यतो नावर्तते पुनः॥ १॥"

ஈ—c, செவ்வித்தாமரைபோலே இருந்துள்ள திருக்கண்களையுடையனாய். (உலகேழும் இத்யாதி₃) dவடிவழகில் புண்ட₃ரீகாக்ஷத்வம்போலே கு₃ணங்களில் ப்ரளயாபத்ஸக₂த்வமும். (வையம் இத்யாதி₃) வையமென்கிறது-பூ₄மியை. வானமென்கிறது உபரிதந லோகங்களை. மனிசரென்கிறது - வையத்திலுள்ளாரை. தெய்வமென்கிறது - வானத்திலுள்ளாரை. மற்றுமென்கிறது - திர்யக்ஸ்த₂ாவரங்களை. திரிய, மற்றும் என்கிறது-அவற்றுக்கு ஆரம்ப₄கமான பூ₄தபஞ்சகங்களை. திரிய மற்றுமென்கிறது-அவைதனக்கும் காரணமான மஹத₃ாதி₃களை. முற்றுமென்கிறது-கீழ்ச்சொன்னவை எல்லாவற்றையும். e "முற்றுமாய் வெளிப்பட்ட இவற்றை செய்யசூழ் சுடர்ஞானமாய்ப் படைத்தான்" என்னுதல்; f அன்றிக்கே, A "தனிமாப்புகழே எஞ்ஞான்றும் நிற்கும்படியாய்த் தான்தோன்றி" என்றும், 1. "बहु स्याम्" (ப₃ஹு ஸ்யாம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே முற்றவுமுண்டாகைக்காக g இவையாய்க்கொண்டு தான்தோன்றி இவற்றைப் படைத்தான் என்னுதல். h அப்போது, வெளிப்பட்டு என்கிறது-ஸ்ருஷ்ட்யுந்முக₂னாய்த் தோற்றி என்றபடி. (செய்ய இத்யாதி₃) ஞானத்துக்குச் செவ்வையாவது - வருத்தமற்றிருக்கை. அன்றிக்கே, செவ்வையாவது - i2. "यथापूर्वमकल्पयत्" (யத₂ாபூர்வமகல்பயத்) என்கிறபடியே தத்தத்கர்மாநுரூபமாகப் படைத்த செவ்வையாதல்.

அ—என்றும், 3."க₃ம்பீ₄ர" இத்யாதி₃யை (செவ்வி) என்றும் அருளிச்செய்கிறார். "செய்ய" என்று செம்மையைச் சொல்லுகையாலே, அதிலே இத்தனையும் விவக்ஷிதம் என்று கருத்து. d "செய்யதாமரைக்கண்ணனாய்" என்ற அநந்தரம், "உலகேழுமுண்ட அவன்" என்றதுக்கு வாஸனை (வடிவழகில் இத்யாதி₃) e,f யத்₃வா, வடிவழகில் ஆகர்ஷகத்வம் ஸாத₄ர்ம்யம்; "முற்றுமாய் வெளிப்பட்டு இவை படைத்தான்" என்றதுக்கு இரண்டர்த்த₂ம் - முற்றுமாய் ப்ரமாண ப்ரதிபந்தங்களான இவற்றைப்படைத்தான் என்னுதல், முற்றுமுண்டாகைக்காக இவையாய்க்கொண்டு தான் தோன்றி இவற்றைப் படைத்தான் என்னுதல். e முந்தின அர்த்த₂ம் அருளிச்செய்கிறார் (முற்றுமாய் வெளிப்பட்ட இவற்றைச் செய்ய சூழ்சுடர் ஞானமாய்ப் படைத்தான் என்னுதலென்று) f இரண்டாமர்த்த₂ம் அருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே இத்யாதி₃) ஞானமாய்-ஜ்ஞானத்தையுடையனாய் என்றபடி. g (இவையாய்க்கொண்டு தான்தோன்றி) வெளிப்பட்டின் அர்த்த₂ம். இத்தால்-குலாலாதி₃களைப்போல் அன்றிக்கே, சித₃சித்₃விஶிஷ்டனாய்க்கொண்டு ஸ்ருஷ்டிக்கும் என்றபடி. h இந்த அர்த்த₂த்துக்கு வெளிப்படுகையும் - ஸ்ருஷ்டியாய், படைக்கையும் - ஸ்ருஷ்டியாம்போது பௌநருக்த்யம் வருமென்று அத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் (அப்போது என்று தொடங்கி) J முந்தின அர்த்த₂த்துக்கு "வெளிப்பட்டு இவை" என்றதுக்கு அர்த்த₂ம் அருளிச்செய்கிறார் (வெளிப்பட்டு

ஜீ—d "செய்யதாமரைக் கண்ணனாய்" என்ற அநந்தரம், "உலகேழுமுண்ட அவன்" என்றதுக்கு வாஸனை (வடிவழகில் இத்யாதி₃) e முற்றுமாய் வெளிப்பட்ட இவற்றை - முற்றுமாய் ப்ரமாண ப்ரதிபந்நமான இவற்றை. f அர்த்த₂ாந்தரம் (அன்றிக்கே தனிமா இத்யாதி₃) இந்த அர்த்த₂த்துக்கு "வையம்" என்று தொடங்கி, முற்றுமாய் - முற்றுமுண்டாகைக்காக என்றபடி. g (இவையாய்க்கொண்டு) இவையுண்டாக்குகைக்காக. h இந்தப் பக்ஷத்திலே "வெளிப்பட்டு" என்றதுக்கு

ப்ர— (செய்ய) i2. तैत्तिरीयके श्रीनारायणे (१) "सूर्याचन्द्रमसौ धाता यथापूर्वमकल्पयत् । दिवं च पृथिवीञ्चान्तरिक्षमथो सुवः ॥"

A 8-10-7.

ஈ—(சூழ்) கார்யஜாதத்தையெல்லாம் வ்யாபித்திருக்கை. (சுடர்) A மழுங்காத ஞானமாய் விஶத3தமமாயிருக்கை. i_2 (ஞானமாய்) இப்படிப்பட்ட ஸங்கல்பரூபஜ்ஞானத்தையுடையனாய். j வெளிப்பட்டு இவை என்றது-ப்ரமாணப்ரதிபந்நமான இவை என்றபடி. k ஆக, இதுக்குக்கீழ் ஜக3த்காரணத்வஞ்சொல்லிற்று. மேல் - நித்யவிபூ4தியுக்தனாயிருக்கிறபடி சொல்லுகிறது. (மின்னும் இத்யாதி3) லீலாவிபூ4தியுக்தனானதுக்கு மேல், $k_2$1. "अत्यर्कानलदीप्तं तत्स्थानम्" (அத்யர்க்காநலதீ3ப்தம் தத் ஸ்த2ாநம்) என்கிறபடியே செறிந்திருந்துள்ள தேஜஸ்ஸையுடைத்தான நித்யவிபூ4தியுக்தனாயிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது. k_3(மொய்கொள் சோதி) தேஜ:ப்ரப்4ருதி கல்யாணகு3ணங்களையுடையன் என்னவுமாம். l தேஜஸ்ஸு குணங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். m இப்போது கு3ணஞ்சொல்லுகிறதென்? என்றால்; கு3ணாதி4கவஸ்துவிறே ஆஶ்ரயணீயமாவது. (n ஒரு மூவராகிய n_2மூர்த்தியே) ப்3ரஹ்மருத்3ரர்களுடைய o ஶரீரத்தையும் ஆத்மாவையும் தனக்கு ஶரீரமாகக்கொண்டு அவற்றில் அந்தராத்மாவாய்நின்று p ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களைப்பண்ணியும், ஸ்வேந ரூபேண நின்று p_2 பாலநகர்மத்தைப் பண்ணியும்போருகிற ஸர்வேஶ்வரன். q மூர்த்திஶப்3த3ம்-பரத்வவாசி. அன்றிக்கே, ப்3ரஹ்மருத்3ரர்களோடே இந்த்3ரனையுங்கூட்டி மூவரென்று சொல்லவுமாம். r மொய்

அ—இவை என்றது இத்யாதி3) k (ஆக இதுக்குக் கீழ் இத்யாதி3) "உண்ட" என்று 2. "அத்தா சராசரக்3ரஹணாத்" என்றத்தைச் சொல்லவுமாமிறே. l "சோதி" என்றால் - தேஜஸ்ஸையன்றோ சொல்லுமென்ன (தேஜஸ்ஸு இத்யாதி3) m (இப்போது இத்யாதி3) இப்போது - உபதே3ஶத3ஶையிலே; அநுப4வத3ஶையன்றே, உபதே3ஶத்திற்சொல்லுமவையெல்லாம் உபதே3ஶ்யாநுகு3ணமாயிருக்கவேணுமிறே என்று கருத்து. n_2,o(ஶரீரத்தையும்)என்றது- மூர்த்தி ஶப்3த3ார்த்த2ம். ஸமபி4வ்யாஹாரத்தாலே - அவர்களுடைய மூர்த்தியென்று தோன்றுமிறே. n,p ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார பாலந கர்மங்கள் என்கிறது - ப்ராத4ாந்ய வாசகமாய், மூவர்க்கு விஶேஷணமான ஒருவின் அர்த்த2ம். ஸ்ருஷ்டி ஸ்தி2தி ஸம்ஹாராணாம் ப்3ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்3ர ஸாத4ாரணத்வேऽபி அயமேவாஸ்ருஜதி3தி கத2முச்யத இதி ஶங்கா ச "மூவராகிய மூர்த்தி" இத்யநேந நிரஸ்யதே. q மூர்த்திஶப்3த3ஸ்ய ஸர்வேஶ்வர வாசித்வம் கத2ம்? இத்யத்ராஹ (மூர்த்திஶப்3த3ம்இதி) r இப்பாட்டுக்கு அந்வயமேது, க்ரியை ஏது? என்ன; ப்ரத2மாவதாரிகைக்குச் சேர அருளிச்செய்கிறார் (மொய்கொள் இத்யாதி3) இதுக்கு மேற்பாட்டிலே க்ரியை. 380b இரண்டாம்

ஜீ—அர்த்த2ம் (அப்போது இத்யாதி3) i_2ஞானமாய்-ஞானத்தையுடையனாய். j முந்தின அர்த்த2த்திலே "வெளிப்பட்டு இவை" என்றதுக்கு அர்த்த2ம் (வெளிப்பட்டு இவை என்றது இத்யாதி3) m இப்போது-உபதே3ஶவேளையிலே. n ஸ்ருஷ்டி ப்3ரஹ்மாவுக்கும், ரக்ஷணம் ஸர்வேஶ்வரனுக்கும், ஸம்ஹாரம் ருத்3ரனுக்கும் சொல்லாநிற்க, இவன் ஸ்ருஷ்டித்தான் என்கிறதென்? என்ன (ஒரு மூவராகிய மூர்த்தி என்று) அத்3விதீயரான மூவராயிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரன் இத்யர்த்த2: q மூர்த்திஶப்3த3ஸ்ய ஸர்வேஶ்வரவாசித்வம் எப்படி? என்ன (மூர்த்திஶப்3த3ம் இத்யாதி3) r முந்தின அவதாரிகைக்குச் சேர அந்வயம் காட்டுகிறார் (மொய்கொள் சோதி இத்யாதி3)

ப்ர— (மொய்கொள் சோதி) $k_2$1. महाभारते आरण्यपर्वणि (१६३) आर्ष्टिषेणवचनम्—
"अत्यर्कानलदीप्तं तत्स्थानं विष्णोर्महात्मनः। स्वयैव प्रभया राजन् दुष्प्रेक्षं देवदानवैः॥९॥"

 A 3-1-9.

ஈ—கொள் சோதியோடாயினுன் ஒரு மூவராகிய மூர்த்தி - பின்னும் - வையம் வானம் மனிசர் தெய்வம் மற்றும் மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய் வெளிப்பட்டு இவற்றை - செய்யசூழ் சுடர்ஞானமாய் - படைத்தான் - செய்யதாமரைக்கண்ணனுய் உலகேழு முண்ட அவன்கண்டீர்; ஆனபின்பு அவனைப் $_8$பரவுங்கோள். /(முற்றுமாயென்கிற ஸாமாநாதி$_4$கரண்யம் - கார்யகாரணப$_4$ாவத்தாலே; ஞானமாய் என்றவிடம் - கு$_3$ண கு$_3$ணிப$_4$ாவத்தாலே.) 1.

அ—அவதாரிகையில் "செய்யதாமரைக் கண்ணனுய் உலகேழுமுண்ட அவன் கண்டீர்" என்று - இப்பாட்டிலே க்ரியை. 1.

ஜீ—$_8$ பரவுங்கோள் என்றது-மேலிற்பாட்டில் க்ரியையே இதுக்கும் க்ரியை என்றபடி. 380bத்$_3$விதீயாவதாரிகைக்கும் அந்வயம் இதுவேயாய், "உலகேழுமுண்ட அவன் கண்டீர்"என்றே க்ரியாபத$_3$ம். 384e "முற்றுமாய்" என்கிற ஸாமாநாதி$_4$கரண்யம் கார்யகாரண ப$_4$ாவநிப$_3$ந்த$_4$நம். i$_2$"ஞானமாய்" என்கிறவிடம் - கு$_3$ணகு$_3$ணி ப$_4$ாவத்தாலே. n ஒரு மூவராகிய மூர்த்தி-"அத்$_3$விதீயமான ப்$_3$ரஹ்ம விஷ்ணு ஶிவாத்மக மூர்த்தி த்ரயத்தையுமுடையனுனவன்" என்று உரையில் அர்த்த$_2$ம். ப்$_3$ரஹ்ம ருத்$_3$ரேந்த்$_3$ரர்களை ஶரீரமாகவுடைய ஸர்வேஶ்வரன் என்னுதல். n "மூவராகிய மூர்த்தி" என்கிற ஸாமாநாதி$_4$கரண்யம் - கார்யகாரண ப$_4$ாவநிப$_3$ந்த$_4$நம். k$_3$மொய்கொள்-செறிவையுடைய, சோதியோடாயினுன் - செறிந்த தேஜோமயமான நித்யவிபூ$_4$தியோடே கூடியிருக்கிறவன். k$_2$1. "அத்யர்க்காநலதீ$_3$ப்தம் தத் ஸ்த$_2$ாநம் விஷ்ணோர் மஹாத்மந:। ஸ்வயைவ ப்ரப$_4$யா ராஜந் து$_3$ஷ்ப்ரேக்ஷம் தே$_3$வத$_3$ாநவை:॥" இதி ஆரண்யபர்வணி ஆர்ஷ்டிஷேணவசநம். 2. "யத$_2$ா கப்யாஸம் புண்ட$_3$ரீகமேவமக்ஷிணீ" என்றதுக்கு ஸித்$_3$த$_4$ாந்தார்த்த$_2$ம் மூன்று. "கம்" என்று - ஜலமாய், அப்யாஸம் என்கிறவிடத்தில் - அகாரம். 3. "வஷ்டி வாகு$_3$ரிரல்லோபமவாப்யோருபஸர்க$_3$யோ:" என்கிற ஸூத்ரப்ரக்ரியையாலே லுப்தமாய், "ப்யாஸம்" என்றிருக்கிறதாய், கப்யாஸம் புண்ட$_3$ரீகமென்று - ஜலத்தில் பிறந்திருக்கிற புண்ட$_3$ரீகம்போலேயிருக்கிற திருக்கண்கள் என்னுதல்; இந்த அர்த்த$_2$த்தில், 4. "அஸ-பு$_4$வி" என்கிற த$_4$ாது. அன்றிக்கே, "கம் பிப$_3$தீதி-கபி:" என்று நாளத்தைச் சொல்லி, அதிலேயிருக்கிற தாமரை என்னுதல்; இந்த அர்த்த$_2$த்தில், 5. "ஆஸ-உபவேஶநே" என்கிற த$_4$ாது. அன்றிக்கே, "கம் பிப$_3$தீதி கபி: ஸூர்ய:, தேந அஸ்யதே-க்ஷிப்யதே இதி கப்யாஸம்"—ஸூர்யனாலே அலர்த்தப்பட்ட தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற திருக்கண்களென்னுதல்; இந்த அர்த்த$_2$த்துக்கு, கபியென்று ஸூர்யனைச்சொல்லுமோ? என்ன; 6. "கபிர் பி$_3$ப$_4$ஸ்தி தேஜநம்" என்னக்கடவதிறே. இந்த மூன்று அர்த்த$_2$த்தையும், ஸ்ரீப$_4$ாஷ்யகாரர் வேத$_3$ார்த்த$_2$ஸங்க்$_3$ரஹத்திலே 7. "க$_3$ம்பீ$_4$ராம்ப$_4$ஸ்ஸமுத்$_3$பூ$_4$த ஸம்ம்ருஷ்டநாளரவிகரவிகஸித புண்ட$_3$ரீக த$_3$ளாமலாயதேக்ஷண:" என்று அருளிச்செய்தார். இதுக்குப் பூர்வபக்ஷார்த்த$_2$ம் மூன்றுண்டு. அதாவது, கபியென்று - கிஞ்சித் என்றாய், கப்யாஸம் புண்ட$_3$ரீகமென்று - ஈஷத்$_3$விகஸிதமான தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற திருக்கண்களென்னுதல்; அன்றிக்கே, 8. "கபி-சலநே" என்கிற த$_4$ாதுவினாலே கபிஶப்$_3$த$_3$த்தாலே ஸூர்யனைச்சொல்லி, ஆஸமென்று-ஆதி$_3$த்யனுடைய மண்ட$_3$லமாய், புண்ட$_3$ரீகமென்று-ஹ்ருத$_3$யகமலமாய். ஆதி$_3$த்யமண்ட$_3$லமும் ஹ்ருத$_3$யகமலமும் யாதொருபடி உபாஸ்யனான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு வாஸஸ்த$_2$ாநமாயிருக்கும், ஏவம்-அப்படியே அக்ஷிகளும் உபாஸ்யனான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு வாஸஸ்த$_2$ானமாயிருக்கும் என்னுதல். அன்றிக்கே, கப்யாஸமென்று - மர்க்கடப்ருஷ்ட$_2$த்தைச் சொல்லி, மர்க்கடப்ருஷ்ட$_2$ம் போலேயிருக்கிற யாதொரு புண்ட$_3$ரீகமுண்டு, அதுபோலேயிருக்கிற அக்ஷிகள் என்னுதல். இப்படி பூர்வபக்ஷத்திலே மூன்று அர்த்த$_2$மும், ஸித்$_3$த$_4$ாந்தத்திலே மூன்று அர்த்த$_2$மும் கண்டுகொள்வது. 1.

1/( ) பல ஸ்ரீகோஶங்களில் இல்லை.

2. மூவ ராகிய மூர்த்தி யைமுதன் மூவர்க் கு(ம்)முதல் வன்றன்னைச்
சாவ(ப) முள்ளன நீக்கு வானைத் தடங்க டற்கிடந் தான்றன்னைத்
தேவ தேவனைத் தென்னி லங்கை யெரிஎய் மூச்செற்ற வில்லியைப்
பாவ நாசனைப் பங்க யத்தடங் கண்ண னைப்பர வுமினோ.

ஆ— 2. வ்யா:— (மூவராகிய) இதின்மேல் ஸமாஶ்ரயணீயனான எம்பெருமானுடைய எளிமையைச் சொல்லுகிறது. இப்படி த்ரிமூர்த்திரூபேண அவஸ்தி2தனாய், ஸர்வ லோக நிர்வாஹகரான ப்3ரஹ்ம ருத்3ரேந்த்3ரர்களுக்கு நிர்வாஹகனாய், அவர்களுடைய வேத3ாபஹார கு3ருபாதக தைத்3யபீட3ாத்3யாபத்3விமோசநகரனாய், க்ஷீரார்ணவ நிகேதனனாயிருந்துவைத்து ஆஶ்ரிதஸமாஶ்ரயணீயத்வார்த்த2மாக த3ஶரத2ாத்மஜனாய்வந்து அவதீர்ணனாய், இப்படி மநுஷ்யனாயிருக்கச்செய்தே, ரூபகு3ண விப4வசேஷ்டிதாதி3களால் மநுஷ்யரிற்காட்டில் தே3வர்கள் யாதொருபடி விலக்ஷணராயிருப்பார், அப்படியே தே3வர்களிற்காட்டிலும் விலக்ஷணனாய், ஆஶ்ரிதவிரோதி4நிரஸனைகபோ4க3னாய் த3ர்ஶந மாத்ரத்தாலே ஸர்வஜந்தூநாம் ஸர்வபாபக்ஷயகரனாயிருக்கிற எம்பெருமானைப் பரவுமினோ என்கிறார். 2.

ஓ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டுத் தொடங்கி மேலெல்லாம் — அவனுடைய ஸௌலப்4யம் சொல்லுகிறது. இரண்டாம் பாட்டில்—இப்படி ஸர்வேஶ்வரனாயிருந்தானேயாகிலும், ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு எளியனாகைக்காக அவர்களோடு ஸஜாதீயனாய் வந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளின ஶ்ரீத3ஶரத2 சக்ரவர்த்தித் திருமகனை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

வ்யா:— (மூவராகிய மூர்த்தியை) ப்ரஸ்துதமான ஸாமாநாதி4கரண்ய நிப3ந்த4நம் சொல்லுகைக்காகக் கீழ்ச்சொன்ன ஸாமாநாதி4கரண்யத்தை அநுப4ாஷிக்கிறது. ஜக3த்துக்கு ப்ரத4ாநரான ப்3ரஹ்மருத்3ரேந்த்3ரர்களுக்குக் காரணமானவனை; இஸ்ஸாமாநாதி4கரண்யம் - கார்யகாரண ப4ாவநிப3ந்த4நம் என்கிறது. (சாவமுள்ளன நீக்குவானை) அவர்களுக்குள்ள ஶாபங்களை அநாயாஸேந

ஆதே3— முதற்பாட்டு. அப்போதலர்ந்த செவ்விததாமரைபோலேயிருந்துள்ள திருக்கண்களையுடையனாய், பூ4மியும், உபரிதநலோகஙகளும், மநுஷ்யரும், தே3வதைகளும், திர்யக்ஸ்த2ாவரங்களும், பஞ்சபூ4தங்களும், மஹத2ாதி3களுமாகிற இவையெல்லாம் தானேயாய் வெளிப்பட்டு வருத்தமற்று, கார்யஜாதத்தையெல்லாம் வ்யாபித்து, விஶத3மாயிருக்கிற ஸங்கல்பரூபஜ்ஞானத்தையுடையனாய், ஸ்ருஷ்டித்தவனாய், பின்னும் தேஜ:ப்ரப்4ருதிகல்யாணகு3ணங்களையுடையனாயிருக்கிறவன் ப்3ரஹ்மருத்3ராதி3களுடைய ஶரீரத்தையும் ஆத்மாவையும் தனக்கு ஶரீரமாகக் கொண்டு,அவற்றிலே அந்தராத்மாவாய்நின்று ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களைப்பண்ணியும், ஸ்வேநரூபேண நின்று பாலநகர்மத்தைப் பண்ணியும் போருகிற ஸர்வேஶ்வரன் என்கிறார்—"செய்யதாமரைக்கண்ணன்" இத்யாதி3யால். 1.

ஓ—போக்குமவனை. (தடங்கடற்கிடந்தான்தன்னை) **தே3வர்களுடைய ஆபந்நிவாரணாதி3களுக்காக அவர்களுக்கு அணித்தாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினவனை.** (தேவதேவனை) **அங்குக் கண்வளர்ந்தருளுகிறது தே3வர்களுக்கு ஸமாஶ்ரயணீயனாய். மநுஷ்ய ஸஜாதீயனாய்வந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளினாலும், மநுஷ்யரிற்காட்டில் தே3வர்கள் விலக்ஷணராயிருக்கிறப்போலே தே3வர்களிற்காட்டிலும் விலக்ஷணனானவனை என்றுமாம்.** (தென்னிலங்கை என்று தொடங்கி) **ராவணனுக்கு அஞ்சியிருந்த அக்3நி தட்டும் தடையுமின்றிக்கே வ்யாபரிக்கும்படி தன் வில்வலியாலே லங்கையைச்செற்று, கையும் வில்லும் கண்டாருடைய ஸகலபாபங்களையும் போக்கும் ஸ்வபா4வனாய், ஒரு பாபங்களையும் போக்காவிடிலும் காண்கையே ப்ரயோஜநம் போரும்படியான உத்பு2ல்ல புண்ட3ரீகதடாகம்போலேயிருக்கிற திருக்கண்களையும் உடையவனை.** **2.**

ய— 2. அவ:— அநந்தரம், ஸ்ருஷ்டமான ஜக3த்தினுடைய ரக்ஷணார்த்த2மாய் அவதாரகந்த3மான க்ஷீரார்ணவஶாயி ஆஶ்ரயணீயன் என்கிறார்.

மூவராகிய மூர்த்தியை—[1. “**स ब्रह्मा स शिवस्सेन्द्रः**” (**ஸ ப்3ரஹ்மா ஸ ஶிவஸ்ஸேந்த்3ர:**) என்கிறபடியே] ப்3ரஹ்மருத்3ரேந்த்3ரர்களும் தான் என்னலாம்படி அவர்களுக்கு ஶரீரியாயிருப்பானாய், (ஶரீரபூ4தராய்) **முதல்**—லோகப்ரதா4நரான, **மூவர்க்கு**—(அவர்கள்) மூவர்க்கும், **முதல்வன்தன்னை**—காரணபூ4தனாய், **சாவம்**—(அவர்களுக்கு கு3ருபாதகாதி3) ஶாபங்கள், **உள்ளன**—உள்ளவற்றை, **நீக்குவானை**—போக்குமவனாய், (பின்பு, கூப்பீட்ட குரல்கேட்கும்படி), **தடம்**—இடமுடைத்தான, **கடல்**—க்ஷீராப்3தி4யிலே, **கிடந்தான்தன்னை**—கண்வளர்ந்தருளி, **தேவதேவனை**—(ராவணவதா4ர்த்தி2களான) தே3வர்களுக்கு ஆஶ்ரயணீயனாய்க்கொண்டு அவதரித்து, **தென்னிலங்கை**—லங்கையில், **எரி**—செல்லப்பெறாத அக்3நி, **எழ**—தலையெடுக்கும்படி, **செற்ற**—ஶத்ருநிரஸனம்பண்ணின, **வில்லியை**—வில்லையுடையனாய், **பாவநாசனை**—(ஸேதுவில் வரத3ர்ஶநாதி3முக3த்தாலே) பாபவிநாஶகனான, **பங்கயத்தடங்கண்ணனை**—புண்ட3ரீகாக்ஷனை, **பரவுமின்**—ஸ்தோத்ர முக2த்தாலே ஆஶ்ரயியுங்கோள். 2.

இ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில்—இப்படி ஸர்வேஶ்வரனாயிருக்கிற இவனைக் கிட்டப்போமோ? என்னில்; ஆஶ்ரயணார்த்த2மாக ஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்த சக்ரவர்த்தித்திருமகனை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

வ்யா:—**(மூவராகிய மூர்த்தியை)** ப்ரஸ்துதமான ஸாமாநாதி4கரண்யத்துக்கு நிப3ந்த4நம் சொல்லுகைக்காக அநுபா4ஷிக்கிறது. **(முதல் இத்யாதி3)** ஜக3த்துக்கு ப்ரதா4நரான ப்3ரஹ்மருத்3ரேந்த்3ரர்களுக்குக் காரணமானவனை. இஸ்ஸாமாநாதி4கரண்யம் - கார்யகாரணபா4வநிப3ந்த4நம் என்கிறது. **(சாவம் இத்யாதி3)** வேத3ாபஹார கு3ருபாதக தை3த்யபீட3ாதி3களால் இவர்களுக்கு வரும் ஆபத்துக்களைப் போக்குமவனை. சாவமுள்ளன என்கிறது-அவன் க்ருபைக்கு இவர்கள் பண்ணும்

ஜி—அபராத₄ம் போராது என்கை. (**தடம் இத்யாதி₃**) இன்னம் "இவர்களுக்கு இடர் வந்தபோது தூ₃ரஸ்த₂னாகவொண்ணாது" என்று க்ஷீராப்₃தி₄யிலே கண்வளர்ந்தருளினபடி. (**தேவதேவனை**) அங்குக் கிடக்கிறது ப்₃ரஹ்மாதி₃களுக்கு ஆஶ்ரயணீயனாகைக்கு. அவர்கள் அபேக்ஷிக்க வந்து அவதரித்தபடி. **1. "सफलम्" (ஸப₂லம்)** இத்யாதி₃. (**தென்னிலங்கை இத்யாதி₃**) அக்₃நி புக ப₄யப்படும் ஊரிலே ஜிநைத்தபடி புக்கு வ்யாபரிக்கப் பண்ணவல்ல வில்வலியை உடையவனை. (**தென்னிலங்கை எரி எழச்செற்ற வில்லியை - தேவதேவனை**) என்று மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். நித்யஸூரிகள் ஏத்துகிறவனை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்றுமாம். (**பாவநாசனை**) ஹேயப்ரதிப₄டனை. கையும் வில்லுமாயிருக்கிறபடியைக் காண, ஸர்வருடைய பாபங்களும் போம். **2. "पावनस्सर्वलोकानां त्वमेव रघुनन्दन" (பாவநஸ்ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ ரகு₄நந்த₃ந)**. (**பங்கயம் இத்யாதி₃**) பாபத்தை உண்டாக்கிலும் விடவொண்ணாத வடிவழகையுடையவனை. **3. "रामः कमलपत्राक्षः" (ராம: கமலபத்ராக்ஷ:)**. (**பரவுமினோ**) **4."जितन्ते पुण्डरीकाक्ष" (ஜிதந்தே புண்ட₃ரீகாக்ஷ)** என்று அக்ரமமாகப் புகழுங்கோள. 2.

ஈ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டு. a ஜக₃த்காரணத்வ புண்ட₃ரீகாக்ஷத்வாதி₃களைச் சொல்லி, "ஆஶ்ரயியுங்கோள்" என்னாநின்றீர்; அவை பரத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான லக்ஷணங்களாயிற்று; ஆனபின்பு எங்களாலே அவனை ஆஶ்ரயிக்கப் போமோ? என்ன; "அப்படிப்பட்டவன் தானே உங்களோடு ஸஜாதீயனாய், சக்ரவர்த்தித் திருமகனாய் வந்து அவதரித்தான், அங்கே ஆஶ்ரயியுங்கோள்" என்கிறார்.

வ்யா:—b(மூவராகிய மூர்த்தியை) c **ப்ரஸ்துதமான ஸாமாநாதி₄கரண்யத்துக்கு நிப₃ந்த₄நம் சொல்லுகைக்காக - அநுப₄ாஷிக்கிறது.** (முதல் இத்யாதி₃) d **இஸ்ஸாமாநாதி₄கரண்யம்** d₂ **ஸ்வரூபேண அன்று, கார்யகாரணப₄ாவநிப₃ந்த₄நம் என்**

அ— இரண்டாம் பாட்டு. (மூவராகிய இத்யாதி₃) a கீழே - பரத்வத்தைச்சொல்லி, இங்கே அவதாரத்தைச் சொல்லுகையாலே - பரத்வத்துக்கு அந்யத₂ாஸித்₃தி₄ ஶங்கித்தவர்களுக்கு அவதாரம் ஆஶ்ரயணத்துக்கு ஏகாந்தமென்று பரிஹரித்ததாயிருக்கிறது என்கிறார் (ஜக₃த் காரணத்வ இத்யாதி₃) b,c முன்னே "மூவராகிய மூர்த்தி" என்று அநுப₄ாஷிக்கிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஸ்துதமான இத்யாதி₃) d இஸ்ஸாமாநாதி₄கரண்யம்—ஸ்வரூபைக்யபரம் என்கிற மாயாவாதி₃களை நிரஸிக்கைக்கு உறுப்பென்று அருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு, ஸாமாநாதி₄கரண்யத்துக்கு ஹேது இன்னதென்று அருளிச்செய்கிறார் (இஸ்ஸாமாநாதி₄கரண்யம் இத்யாதி₃) d₂ கார்யகாரணப₄ாவாதி₃ நிப₃ந்த₄நாந்தரத்தை அபேக்ஷியாமல் ஸ்வரூபத்தை அபேக்ஷித்தால், ஸ்வரூபைக்யத்திலே பர்யவஸிக்கும் என்கிற தாத்பர்யத்

ஜீ— இரண்டாம் பாட்டு. (மூவராகிய இத்யாதி₃) a கீழே - பரத்வத்தைச்சொல்லி, இங்கே அவதாரத்தைச் சொல்லுகையாலே - பரத்வத்துக்கு அந்யத₂ாஸித்₃தி₄ ஶங்கித்தவர்களுக்கு அவதாரம் ஆஶ்ரயணத்துக்கு ஏகாந்தமென்று பரிஹரித்ததாயிருக்கிறது என்கிறார் (ஜக₃த் காரணத்வ இத்யாதி₃) b,c புநஶ்ச, "மூவராகிய மூர்த்தி" என்று அநுப₄ாஷிக்கிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் (ப்ரஸ்துதமான இத்யாதி₃) d ஸாமாநாதி₄கரண்யஸ்ய ஹேதுமாஹ (இஸ்ஸாமாநாதி₄கரண்யம்

ஈ—கிறது. ஜக3த்துக்குக் காரணபூ4தனாயிருந்துள்ள e தன்னோடு கூடின மூவர்க்கும் காரணபூ4தனாயுள்ளவனை. f ப்3ரஹ்மருத்3ரர்களுக்குக் காரணபூ4தனாகிறான் தனக்குக் காரணபூ4தனாகையாவதென்? என்னில்; தான் இவர்களுக்குக் காரணபூ4தனானவோபாதி, தனக்கு அவ்வருகு காரணாந்தரமின்றிக்கேயிருக்கும் என்றபடி; g 1. "आत्मेश्वरम्" (ஆத்மேஶ்வரம்) என்கிறபடியே. h அன்றிக்கே, இந்த்3ரனையுங் கூட்டி, ஜக3த்துக்கு ப்ரத4ானராயிருந்துள்ள ப்3ரஹ்மருத்3ரேந்த்3ரர்களுக்கும் காரணபூ4தனாயுள்ளவனை என்றுமாம். i (சாவமுள்ளன நீக்குவானை) j2. "वेदापहार-गुरुपातकदैत्यपीडा" (வேத3ாபஹார கு3ருபாதக தை3த்யபீடா3) என்றாற்போலே சொல்லுகிறவற்றைப் போக்கும் ஸ்வபா4வனாயுள்ளவனை. k (உள்ளன) l போக்குகிற அவன் பாரிப்புக்கு இவை அல்பமாயிருக்கிறபடி. m (தடங்கடல் இத்யாதி3) n "இன்னம்

அ—தாலே (ஸ்வரூபேண அன்று என்கிறது) e (தன்னோடு கூடின) ஶரீர ஸம்யோஜந முகே2நவிறே அவர்களுக்குக் காரணமாகிறது, இது பின்னை ஸ்வாவதாரத்துக்கும் ஒக்குமிறே. f அப்4யுச்சய பரிஹாரங்களை ஶங்கா பூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார் (ப்3ரஹ்ம ருத்3ரர்களுக்கு என்று) g ஸ்வாத்மாநம் ப்ரதி காரணத்வேऽபி4ஹிதே - ஸ்வஸ்ய காரணாந்தரநிஷேத4: ப2லதி கிம்? இத்யத்ராஹ (ஆத்மேஶ்வரம் இதி) h (அன்றிக்கே இத்யாதி3) ஏவஞ்ச, "முதல்" இத்யஸ்ய - காரணபூ4தா இதி ச, ப்ரதா4நாநி இதி ச அர்த்த2த்3வயம். i, j சாவமுள்ளன என்றது-ப்3ரஹ்ம ருத்3ரேந்த்3ரர்கள் மூவர்க்குமுண்டான து3:க்க2ங்களை என்கிறார் (வேத3ாபஹார இத்யாதி3) சாபம்என்றது-சாபம்போலே அநுப4வ்யமான து3:க்க2ங்களைச் சொல்லுகிறது, k,l வேத3ாபஹாராத்3யாபத்துக்கள் பூ4யிஷ்ட2மாயிருக்க, "உள்ளன" என்று லகு4வாகச் சொல்லுகிறதென்? என்ன (போக்குகிற அவன் இத்யாதி3) "சாவம் நீக்குவான்" என்ன அமைந்திருக்க, "உள்ளன" என்கையாலே - உள்ளத்தைப் போக்கினான், இல்லாததுக்கு என்செய்வானென்று தோன்றுமிறே; அத்தாலே பாரிப்பினுடைய மிகுதியும், சாபத்தினுடைய ப2ல்கு3த்வமும் தோன்றுகிறது. l,m,n "சாவமுள்ளன நீக்குவானை" என்ற அநந்தரம், "தடங்கடல் கிடந்தான்தன்னை" என்று

ஜீ—இத்யாதி3) f தடஸ்த2ஶங்கையை அநுவதி3த்துப் பரிஹரிக்கிறார் (ப்3ரஹ்மருத்3ரர் இத்யாதி3) h (அன்றிக்கே இந்த்3ரனையும் இதி) ஏவஞ்ச, "முதல்" என்றதுக்கு — காரணபூ4தர், ப்ரதா4ன பூ4தரென்று அர்த்த2த்3வயம். i, j சாவமுள்ளன நீக்குவானை - சாபம்போலே அநுப4வ்யமான வேத3ாபஹாராதி3 து3:க்க2ங்களுள்ளவற்றைப் போக்குமவனை; தை3த்யபீடை3-இந்த்3ரனுக்காதல்; கு3ருபாதக தை3த்யபீடை3கள் இரண்டும் - ருத்3ரனுக்காதல்; தலையிலே கையை வைக்க வந்த வ்ருகாஸுராதி3பீடை3யுண்டிறே k,l வேத3ாபஹாராத்3யாபத்துக்கள் ப3ஹுவாயிருக்க, "உள்ளன" என்று - லகு4வாகச் சொல்லுகிறதென்? என்ன (போக்குகிற அவன் இத்யாதி3) 'சாவம் நீக்குவானை' என்ன அமைந்திருக்க, "உள்ளன" என்கையாலே-உள்ளத்தைப்போக்கினான், இல்லாததுக்கு என்செய்வான் என்று தோன்றுமிறே; அத்தாலே பாரிப்பினுடைய மிகுதியும், ஶாபத்தினுடைய ப2ல்கு3த்வமும் தோன்றுகிறது. l,m,n "சாவமுள்ளன நீக்குவானை" என்ற அனந்தரம்,

---

ப்ர— (இரண்டாம் பாட்டு) (மூவராகிய இத்யாதி3) (முதல்வன் தன்னை)
g1. नारायणानुवाके (११) "पतिं विश्वस्यात्मेश्वरं शाश्वतं शिवमच्युतम्"

(சாபம் இத்யாதி3) j2. स्तोत्रे "वेदापहारगुरुपातकदैत्यपीडाद्यापद्विमोचनमहिष्ठफलप्रदानैः। कोन्यः प्रजापशुपती परिपाति कस्य पादोदकेन स शिवः स्वशिरोधृतेन॥"

ஈ—இவற்றுக்கு ஆபத்துவந்தபோது நம்மைத் தேடித் திரியவொண்ணாது" என்று ஏற்கவே கடலில் இடங்கொண்டவனை. o (தேவதேவனை) p ப்₃ரஹ்மாதி₃களுக்கு ஆஶ்ரயணீயனைக்கொண்டாயிற்றுக் கண்வளர்ந்தருளுகிறது. p₂ (தென்னிலங்கை எரியெழச்செற்ற வில்லியை) q அவர்கள் கூப்பீடுகேட்டு எழுந்திருந்து செய்யும் தொழில் சொல்லுகிறது. r அக்₃நியானது ராவணப₄யத்தாலே ப்ரவேஶிக்க மாட்டாத ஊரிலே. r₂ தான் நினைத்தபடி வ்யாபரிக்கப்பண்ணவல்ல வில்வலியை யுடையவனை. s (தேவதேவனை - தென்னிலங்கை எரியெழச் செற்ற வில்லியை) என்று s₂ மநுஷ்யத்வே பரத்வஞ்சொல்லிற்றாகவுமாம். t நித்யஸூரிகள் ஏத்துகிறவனை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்றுமாம். u (பாவநாசனை) v கையும் வில்லுமாயிருக்கிற படியைக்காண, ஸர்வருடைய பாபங்களும் போம். w1. "पावनस्सर्वलोकानां त्वमेव

அ—சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் (இன்னம் இத்யாதி₃) m,o,p"தடங்கடல் கிடந்தான் தன்னை" என்ற பத₃த்தோடே "தேவதேவனை" என்று கூட்டினதுக்குத் தாத்பர்யம் (ப்₃ரஹ்மாதி₃களுக்கு இத்யாதி₃) q ஆஶ்ரயித்த ப்₃ரஹ்மாதி₃களுக்குப் ப₂லம் கொடுக்கைக்காக, சக்ரவர்த்தித் திருமகனாய் வந்து அவதரித்தான் என்கிறார் (அவர்கள் இத்யாதி₃) r"எரியெழச் செற்ற வில்லியை" என்றதுக்கு வாஸனை (அக்₃நியானது இத்யாதி₃) s "தேவதேவனை" என்கிற இத்தை - சக்ரவர்த்தித் திருமகனுக்கு விஶேஷணமாக்கி, அத்தாலே ப₂லித்ததொரு தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (தேவதேவன் இத்யாதி₃) s₂2. "ப₄வாந் நாராயணோ தே₃வ:" என்று ப்₃ரஹ்மாதி₃கள் ஸ்தோத்ரம் பண்ணும்படியான மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தை என்றபடி. t "தேவதேவன்" என்றதுக்கு - நித்ய ஸூரிகள் என்று அர்த்த₂ாந்தரம் விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (நித்யஸூரிகள் இத்யாதி₃) இவர்கள் ஏத்தினமைக்கு ப்ரமாணம்—A "பரதனும் தம்பி சத்துருக்கனனும்" இத்யாதி₃ கண்டு கொள்வது. n யத்₃வா, (இன்னம் இவற்றுக்கு) "தென்னிலங்கை" என்ற உத்தர ஸமபி₄வ்யாஹார தாத்பர்யம். p (ப்₃ரஹ்மாதி₃களுக்கு) பூர்வோத்தர ஸமபி₄வ்யாஹார நிப₃ந்த₄நம்.

ஜீ—"தடங்கடல் கிடந்தான் தன்னை" என்று சொல்லுகிறதற்கு ப்ரயோஜநம் (இன்னம் இத்யாதி₃) m,o,pகீழிற்பத₃த்தோடே கூட்டி ப₄ாவம்(ப்₃ரஹ்மாதி₃களுக்கு இத்யாதி₃)qஆஶ்ரயித்த ப்₃ரஹ்மாதி₃ களுக்குப் ப₂லம்கொடுக்கைக்காக, சக்ரவர்த்தித் திருமகனாய் வந்து அவதரித்தான் என்கிறார் (அவர்கள் இத்யாதி₃) r "எரியெழச் செற்ற வில்லியை" என்றதுக்கு வாஸனை (அக்₃நியானது இத்யாதி₃) p₂ தென்னிலங்கையிலே செல்லப்பெறாத அக்₃நியானது தலையெடுக்கும்படி ஶத்ரு நிரஸநம்பண்ணின வில்லையுடையவனை. s "தேவதேவன்" என்கிற இத்தை சக்ரவர்த்தித் திருமகனுக்கு விஶேஷணமாக்கி, அத்தால் ப₂லித்த தாத்பர்யம் (தேவதேவன் இத்யாதி₃) s₂2. "ப₄வாந் நாராயணோ தே₃வ:" என்று - ப்₃ரஹ்மாதி₃கள் ஸ்தோத்ரம்பண்ணும்படியான மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தை என்றபடி. t"தேவதேவன்" என்றதுக்கு நித்யஸூரிகளாலே ஸ்தோத்ரம்பண்ணப் படுமவன் என்று அர்த்த₂ாந்தரம் (நித்யஸூரிகள் இத்யாதி₃ ; இவர்கள் ஏத்தினமைக்கு A"பரதனும் தம்பி சத்துருக்கனனும்" இத்யாதி₃யை ப்ரமாணமாக அநுஸந்தி₄ப்பது. p₂,u,v "தென்னி லங்கை" இத்யாதி₃யோடே, "பாவநாசனை" என்றத்தையும் கூட்டி ப₄ாவம் (கையும் வில்லுமாய் இத்யாதி₃) w பாபங்கள் போம் என்கைக்கு ப்ரமாணம் (பாவந இத்யாதி₃) உத்தர ஸ்ரீராமாயணே த்₃வ்யஶீதிதமே அக₃ஸ்த்ய:, 1. "அத்யத்₃பு₄தமித₃ம் வாக்யம் தவ ராம ஶுப₄ாக்ஷரம்" இதி

ப்ர—(பாவநாசனை) w1. उत्तरश्रीरामायणे द्व्यशीतितमे अगस्त्यः "अत्यद्भुतमिदं वाक्यं तव राम शुभाक्षरम्। पावनस्सर्वलोकानां त्वमेव रघुनन्दन॥"

A. பெரியதிருமொழி 2-3-7.

3. பரவி வானவ ரேத்த நின்ற பரம னைப்பரஞ் சோதியைக்
குரவை கோத்த குழக னைமணி வண்ண னைக்குடக் கூத்தனை
அரவ மேறி யலைக டல்அம ரும்து யில்கொண்ட வண்ணனை
இரவு நன்பக லும்வி டாதென்று மேத்து தல்மனம் வைம்மினோ.

ஆ— 3. வ்யா:—(பரவி) அயர்வறும் அமரர்களாலே அநவரத ஸம்ஸ்தூயமானனாய், நிரதிசய தேஜோவிசிஷ்டனாய், நாக₃பர்யங்கசாயியாயிருந்துவைத்து வஸுதே₃வக்₃ருஹே ऽவதீர்ணனாய், ஆச்ரித ஸம்ச்லேஷைக ஸ்வப₄ாவனாய், ஆச்ரிதஸுலப₄னாய், அதிமநோஹர தி₃வ்யசேஷ்டிதனாயிருந்தவனை இரவும் நன்பகலும் விடாது என்றும் ஏத்துதல் மனம் வைம்மினோ என்கிறார். 3.

ஈ—रघुनन्दन" (பாவநஸ்ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ ரகு₄நந்த₃ந) என்கிறபடியே, அந்நிலையிலே சேதநருடைய ஸகலபாபங்களையும் போக்கும் ஸ்வப₄ாவனை. x (பங்கயத் தடங்கண்ணனை) y பாபவர்த்த₄கனாலும் விடவொண்ணாதபடியான கண்ணழகை யுடையவனை. (பரவுமினோ) z அக்கண்ணழகிலே தோற்று $z_3$1. "जितन्ते पुण्डरीकाक्ष" (ஜிதந்தே புண்ட₃ரீகாக்ஷ) என்று அக்ரமமாகப் புகழுங்கோள். 2.

அ—p_2,r_2(தான் நினைத்தபடி)'எழ'வின் அர்த்த₂ம். p_2,u,v "தென்னிலங்கை எரியெழச் செற்ற வில்லியை' என்றத்தோடே, "பாவநாசனை" என்றத்தையும் கூட்டித் தாத்பர்யம் (கையும் வில்லுமாய் இத்யாதி₃) w பாபங்கள் போம் என்கைக்கு ப்ரமாணம் (பாவந: இத்யாதி₃) u,x,y "பாவநாசனை" என்ற அநந்தரம், கண்ணழகைச் சொல்லுகிறதுக்குத் தாத்பர்யம் (பாபவர்த்த₄கனாலும் இத்யாதி₃) 2.

ஜீ—பூர்வார்த்த₄ம். u,x,y "பாவநாசனை" என்ற அநந்தரம் கண்ணழகைச் சொன்னதுக்கு ப₄ாவம் (பாபவர்த்த₄கன் இத்யாதி₃) z "பரவுமினோ" என்றதுக்கு அர்த்த₂ம் (அக்கண்ணழகிலே இத்யாதி₃) $z_3$1. "ஜிதந்தே புண்ட₃ரீகாக்ஷ நமஸ்தே விச்வப₄ாவந" இத்யாதி₃, க்ரமேணாந்வய:. 2.

ப்ர— $z_3$1. जितन्तायाम्—"जितन्ते पुण्डरीकाक्ष नमस्ते विश्वभावन। नमस्तेऽस्तु हृषीकेश महापुरुष पूर्वज॥"

ஆதே₃— இரண்டாம் பாட்டு. (மூவராகிய மூர்த்தியை) ஜக₃த்காரணபூ₄தனாயிருந்துள்ள தன்னோடு கூடின மூவர்க்கும் காரணபூ₄தனாயிருந்துள்ளவனை, வேத₃ாபஹாரம் முதலாயிருந்துள்ள ஆபத்துக்கள் உள்ளவற்றைப் போக்கும் ஸ்வப₄ாவனாயுள்ளவனை, இன்னும் ஆபத்துக்கு உதவுகைக்காக ஒக்கவே கடலில் இடங்கொண்டவனை, ப்₃ரஹ்மாதி₃களுக்கு ஆச்ரயணீயனானவனை, அவர்களுக்காகத் தென்னிலங்கையை நெருப்பு கொளுத்தும்படி நியமித்த வில்லையுமுடையவனை, கையும் வில்லுமான நிலையாலே சேதநருடைய ஸகலபாபங்களைப் போக்கும் ஸ்வப₄ாவனை, பாபவர்த்த₄கனாலும் விடவொண்ணாதபடி பங்கஜம்போலே விஸ்த்ருதமான கண்ணழகையுடையவனை, அக்கண்ணழகிலே தோற்று, 1."ஜிதந்தே புண்ட₃ரீகாக்ஷ" என்று அக்ரமமாகப் புகழுங்கோள் என்கிறார்—"மூவராகிய மூர்த்தி" இத்யாதி₃யால். 2.

ஓ— அவ:— மூன்றும் பாட்டில்—த₃ஶரத₂ாத்மஜனனவனிற்காட்டிலும் ஸுலப₄னுய் வந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளின ஸ்ரீநந்த₃கே₃ாபர் திருமகனை நிரந்தரமாக ஆஶ்ரயிக்கப்பாருங்கோள் என்கிருர்.

வ்யா:— (பரவி வானவர் என்று தொடங்கி) ஒத்தாரும் மிக்காருமின்றிக்கே தன்னுடைய ஸௌந்த₃ர்யாதி₃களுக்குத் தோற்று அயர்வறும் அமரர்கள் அக்ரமமாக ஏத்தும்படியையுடையனுய், அவர்கள் ஏத்துகையாலே தீ₃ப்யமாநனுமாய், இங்ஙனே விலக்ஷணனுயிருந்துவைத்து ஸ்ரீநந்த₃கே₃ாபர் திருமகனுய்த் திருக்குரவை கோத்தருளி இடைப்பெண்களை ஈடுபடுத்தி அவர்களோடே கலக்கவல்லனுமாய், அத்தாலே பெரு விலையனுன மாணிக்கம்போன்ற அழகையுடையனுமாய், பெண்களே வாழ்ந்துபோகை யன்றிக்கே எல்லாரும் கண்டு வாழும்படி குடமாடியருளுவதும் செய்து, அத்தா லுண்டான இளைப்பு ஆறும்படி திருப்பாற்கடலிலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண் வளர்ந்தருளின நிரதிஶயபோ₄க்₃யபூ₄தனை. 3.

ப— 3. அவ:— அநந்தரம், அந்த க்ஷீரார்ணவஶாயியினுடைய ராமாவ தாரத்திலுங்காட்டில் ஆஶ்ரிதார்த்த₂ ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய க்ருஷ்ணுவதார ஸௌலப்₄ யத்தை அநுஸந்தி₄த்து, 'அவனை ஆஶ்ரயியுங்கோள்' என்கிருர்.

(பூ₄ப₄ாரநிர்ஹரணர்த்த₂மாக) **பரவி**—(கு₃ணக₃ணங்களைப்) பரக்கச்சொல்லி, **வானவர்**—தே₃வர்கள், **ஏத்த**—ஸ்தோத்ரம்பண்ண, **நின்ற**—(அவர்களுக்கு ஸந்நிதி₄ பண்ணி) நின்ற, **பரமனை**—பாரம்யத்தையுடையனுய், **பரஞ்சோதியை**—[அவதீர்ண த₃ஶையிலே 1. "देवदेवेश" (**தே₃வ தே₃வேஶ**) என்னும்படியான] நிரவதி₄க ஜ்யோதிஸ்ஸையுடையனுய், (அவதார ஸௌந்த₃ர்யத்தில் அகப்பட்ட கே₃ாப கன்யகைகளுக்கு) **குரவைகோத்த**—திருக்குரவைகோத்த முக₂த்தாலே, **குழகனை**— இஷ்ட விநியோக₃ார்ஹமாம்படி ப₄வ்யனுய், **மணி**—மாணிக்கம்போலே முடிந்தாள லாம்படி ஸுலப₄மான, **வண்ணனை**—வடிவையுடையனுய், (பெண்களேயன்றியே ஊராக அநுப₄விக்கும்படி) **குடக்கூத்தனை**—குடக்கூத்தாடினவனுய், (இப்படி ஆஶ்ரிதகார்யம் செய்கைக்காக) **அரவம்**—திருவநந்தாழ்வான் மேலே, **ஏறி**—ஏறி, **அலை**—(தன் ஸந்நிதி₄யாலே கொந்தளித்து) அலையெறிகிற, **கடல்**—கடலிலே, **அமரும்**—(ரக்ஷண சிந்தையிலே) பொருந்தின, **துயில்**—நித்₃ரையை, **கொண்ட**— ஸ்வீகரித்த, **அண்ணலை**—ஸ்வாமியை, **நன்**—(ஸ்தோத்ரோபயோக₃த்தாலே) நன்றான, **இரவும் பகலும்**—அஹோராத்ரவிப₄ாக₃மின்றியே, **விடாது**—ஓவாதே, **என்றும்**— என்றும், **ஏத்துதல்**—ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகையிலே, **மனம்**—நெஞ்சை, **வைம்மின்**— வையுங்கோள்.

விஷய வைலக்ஷண்யத்தாலே இதுதானே கொண்டுமுழுகும் என்று கருத்து. 3.

இ— அவ:— மூன்ரும் பாட்டில் — கீழ்ச்சொன்ன ராமாவதாரம் பரத$_2$மெனு என்னும்படியான க்ருஷ்ணுவதாரத்திலே ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிருர்.

வ்யா:— **(பரவி வானவர் ஏத்தநின்ற பரமனே)** நித்யஸூரிகள் அக்ரமமாக ஏத்த, அத்தாலே ஸமாதி$_4$கரஹிதனுய் நின்றவனே. நித்யஸூரிகள் ஏத்திஞலும் பரிச்சே$_2$தி$_3$க்கவொண்ணுதே அவ்வருகாய் நின்றவனே என்றுமாம். **(பரஞ்சோதியை)** அவர்கள் ஏத்த அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனுயிருக்கிறவனே. **1. "विपन्यवो जागृवांसस्समिन्धते" (விபந்யவோ ஜாக்$_3$ருவாம்ஸ: ஸமிந்த$_4$தே)** என்று அவர்கள் ஏத்துகை தன் பேருக நினைத்து, அது வடிவிலே தோற்ற இருக்கிறபடி. **2."परं ज्योतिरुपसंपद्य" (பரம் ஜ்யோதி ருபஸம்பத்$_3$ய)**ஶேஷிக்கு அதிஶயத்தைப் பண்ணுகை ஶேஷபூ$_4$தனுக்கு ஸ்வரூபமிறே. **(குரவை கோத்த குழகனை)** இப்படி விலக்ஷணனுயிருந்துவைத்து நித்யஸூரிகளோடு இடைப்பெண்களோடு பரிமாற்றத்தில் வாசியறக் கலக்கவல்லவனே.**(மணிவண்ணனை)** அவர்களை அநந்யார்ஹைகளாக்கவல்ல வடிவழகையுடையவனே. **(குடக்கூத்தனை)** இப்பெண்களில் தாழ்ந்தார் இழந்துபோகையன்றிக்கே — திருக்குரவையில் தப்பினுர் இழவாதபடி மன்றிலேநின்று குடக்கூத்தாடி, அவ்வடிவழகை ஸர்வ ஸ்வதா$_3$னம் பண்ணினவனே. **(அரவம் இத்யாதி$_3$)** குடக்கூத்தாடின ஶ்ரமம் தீர க்ஷீராப்$_3$தி$_4$யிலே சாய்ந்தபடி. **(அலைகடல்)** தன் ஸந்நிதி$_4$யாலே கிளர்த்தியையுடைத் தாயிருக்கை. **(அமரும் துயில்)** நாய்ச்சிமாராலும் உணர்த்தவொண்ணுதிருக்கை. **(அண்ணலை)** சாய்ந்துகிடக்கிறபோது "ஸர்வாதி$_4$கன்" என்று தோற்றவிருக்கை. **3. "स मया बोधितः श्रीमान् सुखसुप्तः परन्तपः" (ஸ மயா போ$_3$தி$_4$த: ஸ்ரீமாந் ஸுக$_2$-ஸுப்த: பரந்தப:)** என்னக்கடவதிறே. **(இரவு இத்யாதி$_3$)** ஏத்துகைக்குறுப்பான காலமாகையாலே நல்ல இரவும் நல்ல பகலும். காலம் நடையாடாத தே$_3$ஶத்திலே சென்று அனுப$_4$விக்கவேண்டும் விஷயத்தை, காலம் நடையாடும் தே$_3$ஶத்திலே யிருந்தே அனுப$_4$விக்கலாம் என்கை. **(என்றும் இத்யாதி$_3$)** எப்போதும் ஏத்துகை யிலே மநஸ்ஸை வைக்க அமையும்; தானே கொண்டுமுழுகும்; பின்னை உபதே$_3$ஶிக்கவேண்டா. 3.

ஈ— அவ:— **மூன்ரும் பாட்டு.** a **கீழ்ச்சொன்ன** a$_2$ **ராமாவதாரம்** a$_3$ **பரத்வமென்னும்படி யான க்ருஷ்ணுவதாரத்திலே ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிருர்.**

வ்யா:—b (பரவி வானவர் ஏத்த நின்ற பரமனை) **அக்ரமமாக நித்யஸூரிகள் ஏத்த. அத்தாலே** c **ஸமாதி$_4$க த$_3$ரித்$_3$ரனுய் நின்றவனே. நித்யஸூரிகள் ஏத்திஞலும்**

அ— மூன்ரும் பாட்டு. (பரவி வானவர் இத்யாதி$_3$) a (கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி$_3$) "ராமாவதாரத் திலே ஆஶ்ரயிக்கச் சொல்லாநின்றீர்; அவ்வவதாரம் கட்டும் காவலுமாய் வஸிஷ்ட$_2$ாதி$_3$கள் ஓலக்கங்கொடுக்க மேன்மை தோற்ற ஸிம்ஹாஸநஸ்த$_2$ராயிருக்கிறவிருப்பிலே நாங்கள் எப்படி

ஜீ— மூன்ரும் பாட்டு. (பரவி இத்யாதி$_3$) a$_2$"குரவை கோத்த குழகனை" இத்யாதி$_3$யைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (ராமாவதாரம் இத்யாதி$_3$) a$_3$ பரத்வமென்னும்படியான க்ருஷ்ணுவதாரத் திலே-பரத்வமென்னும்படி அத்யந்த ஸுலப$_4$மான க்ருஷ்ணுவதாரத்திலே. a "ராமாவதாரத்திலே

ஈ பரிச்சே$_2$தி$_3$க்கவொண்ணுதேஅவ்வருகாய் நின்றவனை என்றுமாம். d(பரஞ்சோதியை) e அவர்கள் ஏத்த, அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனுயிருக்கிறவனை; f1.“विपन्यवो जागृवांसस्समिन्धते” (விபந்யவோ ஜாக்$_3$ருவாம்ஸஸ்ஸமிந்த$_4$தே) என்று அவர்கள் ஏத்துமது தன்பேருக நினைத்து, அது தன்வடிவிலே தோற்ற இருக்கிறபடி. g 2. “परं ज्योतिरुपसंपद्य”

அ—ஆஶ்ரயிக்கவென்னில்” என்று கூட்டி அருளிச்செய்வர். a$_3$(பரத்வமென்னும்படியான) அத்யந்த ஸுலப$_4$மான என்றபடி. c (ஸமாதி$_4$கத$_3$ரித்$_3$ரனுய்) 3. “ந தத்ஸமஶ்சாப்$_4$யதி$_4$கஶ்ச த்$_3$ருஶ்யதே” என்கிற ஶ்ருதிப்ரத்யபி$_4$ஜ்ஞாபகமாகையாலே – ஸமக்$_3$ரஹணம். b ஏத்துகையாலே பரமன் என்னுதல், ஏத்திஞலும் பரமனுயிருக்கும் என்னுதல். இவ்வர்த்த$_2$த்திலே – 4. “நிரவத்$_3$ய: பர: ப்ராப்தே:” என்னக்கடவதிறே என்பர். ப்ராப்தியாவது-ஸ்தோத்ரமென்று தாத்பர்யம். b,d,e “பரவி வானவர் ஏத்த” என்றத்தோடே “பரஞ்சோதி” என்றத்தைக் கூட்டித் தாத்பர்யம் (அவர்கள் ஏத்த இத்யாதி$_3$) f கீழ்வாக்ய விவரணம் (விபந்யவ இத்யாதி$_3$) விப்ராஸ: - மேத$_4$ாவிந:. 5. “விஶப்$_3$தே$_3$னோச்யதே விஷ்ணு: ப்ரஶப்$_3$த$_3$: ப்ராபக: ஸ்ம்ருத:” இதி ந்யாயேந விஷ்ணுப்ராபகா இதி வா. விபந்யவ: - தாச்சீ$_2$ல்யே உப்ரத்யயமாய் ஸ்துதிஶீலா: என்றபடி. 6. “பந-ஸ்துதௌ”

ஜீ—ஆஶ்ரயிக்கச் சொல்லாநின்றீர்; அந்த அவதாரம் கட்டும் காவலுமாய் வஸிஷ்ட$_2$ாதி$_3$கள் ஓலக்கங் கொடுக்க மேன்மைதோற்ற ஸிம்ஹாஸநஸ்த$_2$ராயிருக்கிற இருப்பிலே நாங்கள் ஆஶ்ரயிக்கும்படி எங்ஙனேயென்னில்” என்று அவதாரிகை அடியிலே சில கூட்டிக்கொண்டு, அநந்தரம் - (கீழ்ச் சொன்ன ராமாவதாரம்) இத்யாதி$_3$ அநுஸந்தி$_4$ப்பது. b ஏத்துகையாலே - பரமன் என்னுதல், ஏத்திஞலும் - பரமனுயிருக்கும் என்னுதல்; “வானவர் - பரவி - ஏத்த - பரமனுய் - நின்றவனை” இத்யந்வய:. இரண்டாம் அர்த்த$_2$த்துக்கு - 4. “நிரவத்$_3$ய: பர: ப்ராப்தே:” இத்யாதி$_3$யை நினைப்பது. ப்ராப்தியாவது - ஸ்தோத்ரம் என்று தாத்பர்யம். b,d,e “பரவி” இத்யாதி$_3$யோடே கூட்டி ப$_4$ாவம் (அவர்கள் ஏத்த இத்யாதி$_3$) f விவரணம் (விபந்யவ இத்யாதி$_3$) தத்-பரமம் பத$_3$ம்; விப்ராஸ:—மேத$_4$ாவிந:; விபந்யவ:—6. “பந-ஸ்துதௌ” என்கிற த$_4$ாதுஸித்$_3$த$_4$மாய், தாச்சீ$_2$ல்யே உப்ரத்யயமாய், ஸ்துதிஶீலா: என்றபடி; ஜாக்$_3$ருவாம்ஸ:—ஜாக$_3$ரணஶீலா:; அஸ்க$_2$லிதஜ்ஞாநா இதி யாவத்; ஸமிந்த$_4$தே - விளங்காநின்றுர்கள், 7. “இந்தி$_4$-தீ$_3$ப்தௌ” என்றிறே த$_4$ாது; பரமபத$_3$த்தை ஸதா$_3$ ஸ்தோத்ரம் பண்ணுநின்றுகொண்டு அத்தாலுண்டான ஹர்ஷம் வடிவிலே தோற்றவிருப்பர்கள் என்றபடி. இது ருக்$_3$வேத$_3$த்திலே. d,g “பரஞ்சோதியை”

ப்ர— (மூன்றும் பாட்டு) (பரவி) f1. ऋग्वेदे, “तद्विप्रासो विपन्यवो जागृवांसस्समिन्धते। विष्णोर्यत्परमं पदम्॥” “विप्रासः-मेधाविनः, विपन्यवः-स्तुतिशीलाः, जागृवांसः-अस्खलितज्ञानाः, त एव अस्खलितज्ञानास्तद्विष्णोः परमं पदं सदा स्तुवन्तस्समिन्धत इत्यर्थः” इत्यस्याः श्रुतेरर्थो वेदार्थसंग्रहे भाष्यकारेणाभिहितः। अस्य भाष्यकारवचनस्य श्रुतप्रकाशिकाकारेण कृतं व्याख्यानम्— (तद्विप्रासः इति) विप्रास इति पदं व्याचष्टे (मेधाविन इति) अथर्वणि “विष्णु क्रान्तं वासुदेवं विजानन् विप्रो विप्रत्वं गच्छते तत्त्वदर्शी” इति वचनात्। (विपन्यवस्स्तुतिशीला इति) “पनपण-स्तुतिव्यवहारयोः” इति धातुः। “महिमानं पनायत” इति श्रुतिप्रयोगस्स्पष्टः”—इति॥

(பரஞ்சோதியை) g2. छान्दोग्ये (८-३) “अस्माच्छरीरात्समुत्थाय परञ्ज्योतिरुपसंपद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते।”

ஈ—(பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்$_3$ய) h ஶேஷிக்கு அதிஶயத்தைப் பண்ணுகை ஶேஷபூ$_4$தனுக்கு ஸ்வரூபமிறே. i (குரவை கோத்த i$_2$ குழகனை) j நித்யஸூரிகளோடு பரிமாறும் பரிமாற்றத்தை இடைப்பெண்களோடு பரிமாறுமிடத்தில், வாசியறக் கலக்கவல்லவனை. குழகன் - ப$_4$வ்யன். (மணிவண்ணனை) k அவர்களை வஶீகரிக்கைக்கு மருந்திடும் பரிகரத்தையுடையவனை. நீலமணிபோலே ஶ்ரமஹரமாயிருந்துள்ள விக்$_3$ரஹத்தை யுடையவனை. l (குடக்கூத்தனை) m திருக்குரவையில் m$_2$அந்வயியாதார்க்கும் இழக்க வொண்ணாதபடி m$_3$மன்றிலே தன்னுடைய வடிவழகை m$_4$முற்றூட்டாக அநுப$_4$விப்பிக்குமவனை. n (அரவமேறி) n$_2$ குடக்கூத்தாடின ஶ்ரமம் ஆறும்படிக்கீடாகப் போய்த் திருப்பாற்

அ—என்றிறே த$_4$ாது. 1."மஹிமாநம் பாயத" என்றிறே ஶ்ரௌதப்ரயோக$_3$மும். ஜாக்$_3$ருவாம்ஸ: ஜாக$_3$ரணஶீலா:; அஸ்க$_2$லிதஜ்ஞாநா இதி யாவத். (ஸமிந்த$_4$தே) தத்$_3$விஷ்ணோ: பரமம் பத$_3$ம் ஸத$_3$ாஸ்துவந்தஸ் ஸமிந்த$_4$தே-விளங்காநின்றார்கள். 2."இந்தீ$_4$-தீ$_3$ப்தௌ"என்றிறேத$_4$ாது. ஏ,ஐ"பரஞ்சோதி" என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்$_3$ய என்று) h அவர்கள் ஏத்துமது ஈஶ்வரனுக்குப் பேறுமோ? என்ன (ஶேஷிக்கு இத்யாதி$_3$) அதாவது - ஶேஷபூ$_4$தன் ஏத்தித் தன் ஸ்வரூபம் பெறுமது ஶேஷிக்குப் புருஷார்த்த$_2$மாயிருக்குமிறே என்றபடி. h அன்றிக்கே, இவர்கள் ஏத்துகிறது ஏதுக்கென்ன (ஶேஷிக்கு இத்யாதி$_3$) என்னவுமாம். f யத்$_3$வா, (விபந்யவ இத்யாதி$_3$) 3. "ஸமிந்த$_4$தே" என்று - இவர்களுடைய ப்ரீதிப்ரகர்ஷமிறே சொல்லிற்று, அது பின்னைத் தாங்கள் ஏத்துகையாலே ப்ரஸந்நனான அவனுடைய முக$_2$ப்ரஸாத$_3$த்தைக் கண்டிறே உண்டாவது. b "பரமனைப் - நின்ற" என்று அந்வயம். h ஏத்துமதுக்கு 4. "பரம் ஜ்யோதிருப ஸம்பத்$_3$ய" என்கிறவிது-ப்ரமாணமாம்படி எங்ஙனே? என்ன (ஶேஷிக்கு இத்யாதி$_3$) ஶேஷிக்கு அதிஶயத்தை விளைக்கையாலே, 4."ஸ்வேந ரூபேண" என்று கைங்கர்யம் விவக்ஷிதமாகையாலே அதுவும் ஏத்துகையிலே ப்ரமாணமாம் என்று கருத்து. b,i,j "பரவி வானவர் ஏத்தநின்ற" என்றத்தோடே "குரவை கோத்த குழகனை" என்றதுக்கு ஸங்க$_3$தி அருளிச்செய்கிறார் (நித்யஸூரிகளோடு இத்யாதி$_3$) i$_2$குழகனை-ஏகரஸனை,kஅவர்களை என்றது-பெண்களை என்றபடி. i,l,m"குரவை கோத்த குழகனை" என்ற அநந்தரம், "குடக்கூத்தனை" என்றதுக்கு வாஸனை (திருக்குரவையில் இத்யாதி$_3$) m திருக்குரவையில் அந்வயியாதார் - கோ$_3$பா:, வ்ருத்$_3$த$_4$கோ$_3$ப்யஶ்ச. m$_3$(மன்றிலே) நாற்சந்தியிலே. m$_4$முற்றூட்டாக-பூர்ணபோ$_4$ஜநமாக. n$_2$பூர்வோத்தர பத$_3$ஸமபி$_4$வ்யாஹாரஸித்$_3$த$_4$ தாத்பர்ய பூர்வகஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (குடக்கூத்து இத்யாதி$_3$) o$_2$கிளர்த்தி-உச்ச்$_2$ராயம். p$_2$அமர்கையின் தாத்பர்யம் (நாய்ச்சிமாராலும் இத்யாதி$_3$) q$_1$"அரவமேறி-அண்ணல்" என்று கூட்டித் தாத்பர்யம்

ஶ்ரீ—என்றதுக்குச் ச$_2$ாந்தோ$_3$ாக்$_3$யே ப்ரமாணம் (பரஞ்ஜ்யோதி: இத்யாதி$_3$) h அவர்கள் ஏத்துமது அவர்களுக்கு ஸ்வரூபஸித்$_3$தி$_4$யொழிய, தன் பேறானபடி எங்ஙனேயென்ன (ஶேஷிக்கு இத்யாதி$_3$) அதாவது - 5. "விஜ்வர: ப்ரமுமோத$_3$ ஹ" என்கிறபடியே, ஶேஷபூ$_4$தன் ஏத்தித் தன் ஸ்வரூபம் பெறுமது தன்பேறாக நினைத்திருக்குமிறே என்றபடி. யத்$_3$வா, இவர்கள் ஏத்துகிறது எதுக்காக என்ன (ஶேஷிக்கு இத்யாதி$_3$) என்னுதல். b,i,j"பரவி வானவர்" இத்யாதி$_3$யோடே கூட்டி ப$_4$ாவம் (நித்யஸூரிகளோடு இத்யாதி$_3$) i$_2$ குழகனை-ஏகரஸனை. k அவர்களை-பெண்களை. i,l,m"குரவைகோத்த" என்ற அநந்தரம், "குடக்கூத்தனை" என்றதுக்கு ப$_4$ாவம் (திருக்குரவையில் இத்யாதி$_3$) m$_2$அந்வயியாதார்க்கும் - கோ$_3$பால வ்ருத்$_3$தை$_4$கள் முதலானார்க்கும். m$_3$மன்றிலே-நாற்சந்தியிலே. m$_4$ முற்றூட்டாக-பூர்ணபோ$_4$ஜனமாக. n$_2$ கீழ்ப் பத$_3$த்தையும் கூட்டி ப$_4$ாவம் (குடக்கூத்து இத்யாதி$_3$) o$_2$கிளர்த்தி - உச்ச்$_2$ராயம். p$_2$"அமரும்" என்றதுக்கு ப$_4$ாவம் (நாய்ச்சிமாராலும் இத்யாதி$_3$) q$_2$"அரவமேறி - அண்ணல்" என்று கூட்டி ப$_4$ாவம் (அநந்த

ஈ—கடலிலே சாய்ந்தருளினபடி. o(அலைகடல்) ஸ்வஸந்நித$_4$ானத்தாலே o$_2$கிளர்த்தியை யுடைத்தாயிருக்கை. p (அமருந்துயில்) p$_2$ நாய்ச்சிமாராலும் உணர்த்தவொண்ணு திருக்கை. q (அண்ணலை) q$_2$ அநந்தஶாயித்வத்தால் வந்த q$_3$ ஈஶ்வரத்வவுறைப்பை யுடையவனை. r (இரவும் இத்யாதி$_3$) r$_2$ காலம் நடையாடாத தே$_3$ஶத்தில் அநுப$_4$வத்தை யன்றோ காலம் நடையாடும் தே$_3$ஶத்திலே நான் உங்களை அநுப$_4$விக்கச் சொல்லு கிறது. s ஏத்துகைக்கீடான காலமாகையாலே 'நல்லிரவும் நன்பகலும்' என்கிறார். (என்றும் s$_2$ஏத்துதல்) t 1. "विपन्यवः" (விபந்யவ:) என்கிறபடியே. (மனம் வைம்மினோ) u நீங்கள் அங்கே நெஞ்சை வைக்குமித்தனையே வேண்டுவது; v விஷயம் தன்னடையே v$_2$கொண்டுமுழுகும். w நீங்கள் ஏத்த என்று ஒருப்படுமித்தனையே வேண்டுவது; x பின்னை உங்களுக்கு உபதே$_3$ஶிப்பார் வேண்டா. y நித்யஸூரிகள் ஏத்தும் விஷயத்தையன்றோ நான் உங்களை ஏத்தச்சொல்லுகிறது; ஸர்வாதி$_4$கனையன்றோ நான் உங்களை ஏத்தச் சொல்லுகிறது; நீங்கள் ஏத்துகிறவிது தன்பேறு என்னுமிடம் வடிவிலே தோற்ற விருக்கிறவனையன்றோ நான் உங்களை ஏத்தச்சொல்லுகிறது; உங்களுடைய விலக் காமையே பற்றாசாக வந்து கலக்குமவனையன்றோ நான் உங்களை ஏத்தச்சொல்லு கிறது; z யாதானும் நேர்ந்து அணுகவேண்டும் வடிவழகையுடையவனையன்றோ ஏத்தச் சொல்லுகிறது; உங்களோட்டைக் கலவியாலே a செருக்கியிருக்கிறவனையன்றோ ஏத்தச்சொல்லுகிறது; அநந்தஶாயியையன்றோ ஏத்தச்சொல்லுகிறது; ஸர்வ ஸ்வாமியையன்றோ ஏத்தச்சொல்லுகிறது. ஒரு காலநியதியுண்டாய் இருக்கிறீர்களோ.

அ-(அநந்தஶாயித்வத்தால் இத்யாதி$_3$ q$_3$உறைப்பு-தா$_3$ர்ட்$_4$யம். r, r$_2$ "ஏத்துமினோ" என்னாதே "இரவு நன்பகலும்" என்று விஶேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (காலம் நடையாடாத இத்யாதி$_3$) 2. "ந காலஸ்தத்ர வை ப்ரபு$_4$:" என்னக்கடவதிறே. s A "வெந்நாள்" என்றாற்போலே சொல்லாதே "நன்பகல்" என்கிறதென்? என்ன (ஏத்துகைக்கீடான இத்யாதி$_3$) t 1. "விபந்யவ:" என்றது-தாச்சீ$_2$ல்யே உப்ரத்யயமாய், ஸதா$_3$ ஸ்துதிஶீலர் என்றபடி. தத$_2$ா ஹி, 3. "பந-ஸ்துதௌ" இதி தா$_4$தோ: 4. "கண்ட்$_2$வாதி$_3$ப்$_4$யோ யக்" இதி ப$_3$ஹுளக்$_3$ரஹணே யகி 5. "க்யாச்-ச$_2$ந்த$_3$ஸி" இத்யத்ர க்யக்$_3$ரஹணம் - தா$_4$துஸம்ஜ்ஞாநிமித்த ப்ரத்யயோபலக்ஷணார்த்த$_2$ம். தேந கண்ட்$_3$வாதி$_3$யகோऽபி க்$_3$ரஹணமித்யுக்தம். u, v ஏத்துமினோ என்னாதே, "மனம் வைம்மினோ" என்கிறதென்? என்ன (நீங்கள் இத்யாதி$_3$) u, v, w, x இவ்வாக்யத்$_3$வய விவரணம் (நீங்கள் ஏத்த இத்யாதி$_3$ வாக்யத்$_3$வயம்) y, z, a "வானவர் ஏத்த" இத்யாதி$_3$ விஶேஷணங்களிலே நோக்காக அருளிச்செய்கிறார் (நித்யஸூரிகள் இத்யாதி$_3$) z யாதானும் நேர்ந்து - ஸர்வஞ்ச பரித்யஜ்ய,

---

ஜீ—இத்யாதி$_3$) n, o, p, q திருவநந்தாழ்வான் மேலேயேறி, ஸ்வஸந்நித$_4$ாநத்தாலே அலையெறிகிற கடலிலே ரக்ஷணசிந்தையிலே பொருந்தின நித்$_3$ரையை ஸ்வீகரித்த ஸ்வாமியை இதி ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$:, q$_3$ உறைப்பு-தா$_3$ர்ட்$_4$யம். r, r$_2$ "ஏத்துமினோ" என்னாதே, "இரவு நன்பகலும்" என்று விஶேஷித்ததுக்கு பா$_4$வம் (காலம் நடையாடாத இத்யாதி$_3$) 2. "ந காலஸ் தத்ர வை ப்ரபு$_4$:" என்னக்கடவதிறே. s A "வெந்நாள்" என்றாற்போலே சொல்லாதே. "நன்பகல்" என்கிறதென்? என்ன (ஏத்துகைக்கு ஈடான இத்யாதி$_3$) t "விபந்யவ:" என்றது-தாச்சீ$_2$ல்யே உப்ரத்யயமாய், ஸதா$_3$ ஸ்துதி ஶீலர் என்றபடி. u, v ஏத்துமினோ என்னாதே, "மனம் வைம்மினோ" என்கிறதென்? என்ன (நீங்கள் இத்யாதி$_3$) u, v, w, x இவ்வாக்ய விவரணம் (நீங்கள் ஏத்த இத்யாதி$_3$) y, z, a "வானவர்ஏத்த" இத்யாதி$_3$ விஶேஷணங்களிலே நோக்காக அருளிச்செய்கிறார் (நித்யஸூரிகள் இத்யாதி$_3$) z யாதானும்

A 3-2-1.

4. வைம்மின் நும்மனத் தென்று யானுரைக் கின்ற மாயவன் சீர்மையை
எம்ம னோர்க ளுரைப்ப தென்னது நிற்க நாடொறும் வானவர்
தம்மை யாளு மவனு நான்முக னும்ச டைமுடி யண்ணலும்
செம்மை யாலவன் பாத பங்கயஞ் சிந்தித் தேத்தித் திரிவரே.

ஆ—4. வ்யா:—(வைம்மின்) இப்படி ஆஶ்ரயித்தால் அவன் நம்மை விஷயீகரித்தருளுமோ? என்னில், ஐஶ்வர்ய ப்ரவணராய், அதிக்ஷுத்ரரான ப்ரஹ்மேஶாநாதிகளுக்குங்கூட ஒரு தடையின்றியே ஆஶ்ரயிக்கலாம்படி தன் திருவடிகளைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற அளவிறந்த நீர்மையையுடையனுயிருந்தவன், அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு ஆஶ்ரயிக்குமவர்களைக் கைவிடுமோ? என்கிருர். 4.

ஒ— அவ:— நாலாம் பாட்டில்—மிகவும் அபிமானிகளான ப்ரஹ்மேஶாநாதிகளுக்கும் தடையின்றிக்கே புக்கு ஆஶ்ரயிக்கலாம்படியிருக்கிற எம்பெருமானுடைய ஶீலவத்தைப் பேசுகிருர்.

ஈ— bஏத்துகைக்குப் bபரிகரஸந்யராய் இருக்கிறீர்களோ, cஅதில் அருமையுண்டாய்த் தான் இருக்கிறீர்களோ? d ஆயிட்டு (மனம் வைம்மினோ) விஷயங்களிலே ஓடித்திரிந்த மநஸ்ஸை மீட்டு இவ்விஷயத்திலே வைக்கப் பாருங்கோள். 3.

அ—a செருக்கி-கர்வித்து. b''மனம்'' என்றத்தைப்பற்ற (ஏத்துகைக்குப் பரிகரமென்றது) c''வைம்மினோ'' என்றத்தைப்பற்ற (அதில் அருமை இத்யாதி) d ஆயிட்டு - ஆகையாலே. 3

ஜீ—நேர்ந்துஅணுகவேண்டும்-ஏதேனும் ஒன்றைச் செய்தாகிலும் கிட்டவேண்டும். A''யாதானும் நேர்ந்தணுகாவாறு'' என்று, பெரியதிருவந்தாதியில் A''யாதானுமொன்றறியில்''என்கிற பாட்டில் பாசுரம் இது. a செருக்கி - கர்வித்து. b''மனம்'' என்றத்தைப்பற்ற (பரிகரம் என்றது) c'' வைம்மினோ'' என்றதுக்கு பாவம் (அதில் அருமை இத்யாதி) dஆயிட்டு-ஆகையாலே. பரவி வானவர் இத்யாதி க்ரமேண அந்வய:. s ஏத்துதல் - ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகையிலே. l குரவை - ராஸக்ரீடை. 3.

ஆதே— மூன்றும் பாட்டு. அக்ரமமாக நித்யஸூரிகள் ஏத்த, அத்தாலே ஸமாதிக தரித்ரனும் நின்றவனை,அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனுயிருக்கிறவனை, நித்யஸூரிகளோடு பரிமாறும் பரிமாற்றத்தை இடைப்பெண்களோடு பரிமாறுமிடத்தில் வாசியறக் கலக்கவல்லவனை, அவர்களை வஶீகரிக்கைக்கு இடும் மருந்தாய் நீலமணி போலே ஶ்ரமஹரமாயிருந்துள்ள விக்ரஹத்தையுடையவனை, திருக்குரவையிலே அந்வயியாதார்க்கு இழக்கவேண்டாதபடி வடிவழகை அநுபவிப்பிக்கைக்காக மன்றிலே குடக்கூத்தாடுமவனை, குடக்கூத்தாடின ஶ்ரமமாறும்படி திருவநந்தாழ்வான் மேலேயேறி ஸ்வஸந்நிதாநத்தாலே கிளர்த்தியையுடைய திருப்பாற்கடலிலே சாய்ந்தருளி நாய்ச்சிமாராலும் எழுப்பவொண்ணுதபடி துயில்கொண்ட ஸ்வாமியை ராத்ரியும் பகலும் விடாதே நித்யமாக ஏத்துகையில் மநஸ்ஸை வையுங்கோள் என்கிருர்—''பரவி வானவர்'' இத்யாதியால். 3.

A பெரியதிரு 33

ஜீ— வ்யா:—(வைம்மின் நும்மனத்து என்று தொடங்கி) **'உங்கள் மநஸ்ஸிலேவைத்து ஆஶ்ரயியுங்கோள்' என்று நான் சொல்லுகிற ஸௌந்த₃ர்யாதி₃களால் அத்யாஶ்சர்ய பூ₄தனான அவனுடைய சீர்மையை என்போல்வார் உரைத்தால் ப₄க்திவாத₃மென் கிறிகோள்; அது கிடக்கிடீர்.** (நாடொறுமென்று மேலுக்கு) **தே₃வாதி₄பதியான இந்த்₃ரனும், சதுர்முக₂னும் ஸாத₄கனாயிருந்துவைத்து ஈஶ்வரத்வேந அபி₄மாநி யான ருத்₃ரனும் என்றுமொக்கத் தடையின்றிக்கே புக்கு அவனை ஸமாஶ்ரயித்து வேண்டினபடி ஸஞ்சரியாநிற்பர்கள்.** 4.

ப— 4. அவ:— அநந்தரம், ஈஶ்வராபி₄மானிகளுக்கும் ஆஶ்ரயிக்கலாம்படியான ஶீலாதிஶயத்தையுடையவனை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

நும்—உங்கள், **மனத்து**—நெஞ்சிலே, **வைம்மின்**—வையுங்கோள், **என்று**—என்று, **யான்**—நான், **உரைக்கின்ற**—சொல்லுகிற, **மாயவன்**—ஆஶ்சர்யகு₃ண சேஷ்டிதங்களையுடையவனுடைய, **சீர்மையை**—சீரிதான ஶீலவத்தையை, **எம்மனோர்கள்**—(ப்ரவணரான)எம்போல்வார், **உரைப்பது**—சொல்லுவது, **என்**—என்? **அதுநிற்க**—அதுகிடக்க; **வானவர் தம்மை**—(தனித்தனியே பத₃ஸ்த₂ரான) வானவர் தங்களையும், **ஆளுமவனும்**—(தன்னளவிலே) ஆளும்படியான இந்த்₃ரனும், **நான் முகனும்**—(ஸர்வதோமுக₂மான ஸ்ருஷ்ட்யுபதே₃ஶாதி₃களைப் பண்ணும்) ப்₃ரஹ்மாவும், **சடைமுடி**—ஜடாமகுட த₄ரத்வத்தால் வந்த தபோமாஹாத்ம்யத்தாலே, **அண்ணலும்**-லோகத்துக்கு ஈஶ்வரனான ருத்₃ரனும், **செம்மையால்**—(தங்கள் து₃ரபி₄மானத்தால் வந்த அடைவுகேட்டை விட்டு ஶேஷஶேஷிப₄ாவத்தால் வந்த) ஆர்ஜவத்தாலே, **அவன்**—(ஶேஷியான) அவனுடைய, **பங்கயம்**—நிரதிஶயபோ₄க்₃யமான, **பாதம்**—திருவடிகளை, **நாடொறும்**—நாள்தோறும், **சிந்தித்து**—சிந்தித்து, **ஏத்தி**—ஸ்தோத்ரம் பண்ணி, **திரிவர்**—(இதுதானே யாத்ரையாக) வர்த்தியாநிற்பர்.

ஆதலால் அவனை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்று கருத்து. 4.

இ— அவ:— நாலாம் பாட்டில் — அபி₄மாந ப்ரசுரரான ப்₃ரஹ்மாதி₃களுக்கும் தடையின்றிக்கே புக்கு ஆஶ்ரயிக்கலாயிருக்கிற ஶீலவத்தையைப் பேசுகிறார்.

வ்யா:—**(வைம்மின் இத்யாதி₃)** உங்களுடைய ஹ்ருத₃யத்திலே வையுங்கோள் என்று நான் சொல்லுகிற ஆஶ்சர்யமான ஸௌந்த₃ர்யாதி₃கு₃ணசேஷ்டிதங்களை யுடையனான அவனுடைய ஶீலவத்தையை. **(எம்மனோர் இத்யாதி₃)** ஸ்நேஹிக ளான என்போல்வார் சொல்லுமது என்? அதுகிடக்கிடீர். **(நாடொறும் வானவர் இத்யாதி₃)** ஸர்வகாலமும் தே₃வர்களுடைய நன்மைதீமைகள் ஆராய்ந்து, அவர் களுக்கு ஶேஷியான இந்த்₃ரனும், சதுர்த₃ஶ பு₄வனஸ்ரஷ்டாவான ப்₃ரஹ்மாவும், ஸாத₄கவேஷத்தோடே ஈஶ்வராபி₄மானியான ருத்₃ரனும். **(செம்மையால் இத்யாதி₃)** அநந்யப்ரயோஜநரோபாதி தடையின்றிக்கே புக்கு நிரதிஶயபோ₄க்₃யு மான திருவடிகளை நினைத்தும், அது உள்ளடங்காமே புகழ்ந்தும் அதுதானே யாத்ரையாய் ஸஞ்சரிப்பர்கள். **"நாடொறும் - செம்மையால்"** என்னவுமாம். 4.

ஈ— அவ:— நாலாம் பாட்டு. a அபி$_4$மானப்ரசுரரான ப்$_3$ரஹ்மருத்$_3$ராதி$_3$களுக்கும் a$_2$ தடையின்றிக்கே புக்கு ஆஶ்ரயிக்கலாயிருக்கிற ஶீலவத்தையைப் பேசுகிறுர்.

வ்யா:— (வைம்மின் இத்யாதி$_3$) ‘b உந்தம் ஹ்ருத$_3$யத்திலே வையுங்கோள்’ என்று நான் சொல்லுகிற ஆஶ்சர்யமான ஸௌந்த$_3$ர்யாதி$_3$கு$_3$ணசேஷ்டிதங்களை யுடையனானவனுடைய c ஶீலவத்தையை. அன்றிக்கே, ‘ அதி$_4$காரிபுருஷர்களான ப்$_3$ரஹ்ம ருத்$_3$ராதி$_3$களெல்லாம் வந்து ஆஶ்ரயிக்கும்படியன்றோ அவன் பெருமை’ என்று, ஆஶ்ரயணத்துக்குறுப்பாக அவன் d பரத்வத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். (எம்மனோர்கள் உரைப்பதென்) எம்போல்வார் சொல்லவேண்டுகிறதென்? e நாங்கள் சொன்னவாறே ப$_4$க்தி பாரவஶ்யத்தாலே சொன்னோம் என்பர்கள். (அது நிற்க) அதுகிடக்க. (நாடொறும் இத்யாதி$_3$) f அதி$_4$காரிபுருஷர்களான ப்$_3$ரஹ்மருத்$_3$ராதி$_3$களெல்லாம் அநந்யப்ரயோஜநரைப்போலே வந்து ஆஶ்ரயிக்கும்படியன்றோ அவனுடைய ஶீலவத்தை, அன்றிக்கே, ‘அதி$_4$காரிபுருஷர்களான ப்$_3$ரஹ்மருத்$_3$ராதி$_3$களெல்லாம் வந்து ஆஶ்ரயிக்கும்படியன்றோ அவன் பெருமை’ என்று ஆஶ்ரயணத்துக்குறுப்பாக அவன் பரத்வத்தைச் சொல்லிற்றாகிறது. (நாடொறும் - சிந்தித்து ஏத்தித் திரிவரே) என்று g மேலே அந்வயம். h கீழே அந்வயம்— (வானவர்தம்மையாளுமவனும்) i தே$_3$வர்களைச் சனியும் புதனும் i$_2$ மெய்க்காட்டுக்கொண்டு அவர்கள் மிகுதி குறைகள் ஆராய்ந்து போருகிற இந்த்$_3$ரனும், சதுர்த$_3$ஶ பு$_4$வந ஸ்ரஷ்டாவான சதுர்முக$_2$னும் j (சடைமுடியண்ணலும்) ஸாத$_4$கவேஷம் கிடக்கச்செய்தே ஈஶ்வராபி$_4$மானியான ருத்$_3$ரனும். (k செம்மையால் இத்யாதி$_3$) l ப்ரயோஜநாந்தர பரதையும் நெஞ்சிலே கிடக்கச்செய்தே

அ— நாலாம் பாட்டு. (வைம்மின் இத்யாதி$_3$) a உத்தரார்த்த$_4$த்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (அபி$_4$மான ப்ரசுரரான இத்யாதி$_3$) a$_2$ தடை -ப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கம். b உந்தம்-யுஷ்மாகம். c,d வக்ஷ்யமாணார்த்த$_2$த்$_3$வயத்தாலும், “சீர்மை” என்று - பரத்வஸௌலப்$_4$யங்கள் இரண்டையும் சொல்லுகிறது; இரண்டும் ஆஶ்ரயணத்துக்கு உறுப்பாகையாலே. e நீர் சொன்னால் அவர்களுக்கு விஶ்வாஸம் பிறவாதோ? என்ன (நாங்கள் சொன்னவாறே இத்யாதி$_3$) f “நாடொறும்” இத்யாதி$_3$க்கு அவதாரிகை (அதி$_4$காரி புருஷர்களான இத்யாதி$_3$) g (மேலே) “நாடொறும்-சிந்தித்து” என்றபடி. h (கீழே) அதுக்குக் கீழே; “நாடொறும் - ஆளுமவன்” என்றபடி. i கீழே கூட்டினபோதைக்குக் கருத்து (தே$_3$வர்களை என்று) l ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்குச் செம்மை ஏதென்ன (ப்ரயோஜநாந்தரபரதையும் இத்யாதி$_3$) m விவரணம் (ப$_4$ாவதே$_3$ாஷம் இத்யாதி$_3$)

ஜீ— நாலாம் பாட்டு. (வைம்மின் இத்யாதி$_3$) a உத்தரார்த்த$_4$த்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (அபி$_4$மாந இத்யாதி$_3$) c,d அர்த்த$_2$த்$_3$வயத்தாலும், “சீர்மை” என்று பரத்வ ஸௌலப்$_4$யங்கள் இரண்டையும் சொல்லுகிறது; இரண்டும் ஆஶ்ரயணத்துக்குறுப்பாகையாலே. e நீர் சொன்னால் விரோத$_4$ம் ஏதென்ன (நாங்கள் இத்யாதி$_3$) f “நாடொறும்” இத்யாதி$_3$க்கு அவதாரிகை (அதி$_4$காரி புருஷர்கள் இத்யாதி$_3$) h (கீழே அந்வயம்) கீழோடே கூட்டுதல்; “ஆளும்” என்கிறத்தோடே கூட்டுதல்; “நாடொறும்-ஆளும்” இத்யர்த்த$_2$:. i கீழே கூட்டினபோதைக்கு அர்த்த$_2$ம் (தே$_3$வர்களைச் சனியும் இத்யாதி$_3$) சனியும், புதனும் - சனிக்கிழமையும், புதன்கிழமையும். i$_2$ மெய்க்காட்டுக்கொண்டு-எண்ணிக்கொண்டு. j சடைமுடியண்ணலும்-ஜடையை ஶிரஸ்ஸிலேயுடைய ஈஶ்வராபி$_4$மானியான ருத்$_3$ரனும். k செம்மையால் - செவ்வையால்; ஆர்ஜவத்தால்; அநந்யப்ரயோஜநதையால் இத்யர்த்த$_2$:. l ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்குச் செம்மை ஏதென்ன (ப்ரயோஜநாந்தர

ஈ—அநந்யப்ரயோஜநரைப்போலே வந்து ஆம்ரயியாநிற்பர்கள். m ப₄ாவதே₃ாஷமும் கிடக்கச்செய்தே தன்னையே பற்றினரைப் m₁ போலேயிருக்க, புகுவது புறப்படுவதாய்த் திரியும்படியன்றோ அவன்படியிருக்கிறது என்கிறார். செம்மை - செவ்வை. அதாவது - n அநந்யப்ரயோஜநரைப்போலே அவன் திருவடிகளை அநுஸந்தி₄த்து, "அவ்வநுஸந்த₄ாநம் வழிந்து புறப்பட்ட சொல்" என்று தெரியும்படி ஏத்தி, அத்தாலே த₄ரித்து கால்நடை தந்தாராய் ஸஞ்சரியாநிற்பர்கள். o A "பாடித்திரிவனே" என்னுமா போலே. p "வானவர் தம்மையாளுமவனும் நான்முகனும் சடைமுடியண்ணலும் செம்மையால் அவன் பாத பங்கயம் நாடொறும் சிந்தித்து ஏத்தித் திரிவர்" என்று அந்வயம். 4.

அ—அன்றிக்கே "பாதபங்கயம்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து "திரிவர்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமாதல். n ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (அநந்ய ப்ரயோஜநரைப்போலே இத்யாதி₃) o ஏத்தினல் கால்நடை தருமோ? என்ன (பாடி இத்யாதி₃) கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு. p "நாடொறும்" என்றத்தை மேலே கூட்டினபோதைக்கு அந்வயங்காட்டுகிறார் (வானவர் தம்மையாளும் இத்யாதி₃) கீழே கூட்டினபோது, "வைம்மின் நும் மனத்தென்று யானுரைக்கின்ற மாயவன் சீர்மையை எம்மனோர்களுரைப்பதென்; அது நிற்க; வானவர் தம்மை - நாடொறும் - ஆளுமவனும் நான்முகனும் சடைமுடியண்ணலும் செம்மையால் அவன் பாதபங்கயம் சிந்தித்து ஏத்தித் திரிவர்" என்று அந்வயம். 4.

ஜீ—பரதையும் இத்யாதி₃) m விவரணம் (ப₄ாவதே₃ாஷம் இத்யாதி₃) யத்₃வா, "பாதபங்கயம்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, "திரிவரே" என்றதுக்கு ப₄ாவமாதல். m₁ (போலேயிருக்க) முழுச்சொல்; பற்றினரைப்போலே. n ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (அநந்யப்ரயோஜநரைப்போலே இத்யாதி₃) o ஏத்தினல் கால்நடை தருமோ? என்ன (பாடி இத்யாதி₃) கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு. பாவோடே பூண்ட இனிய இசையைப் பாடி அதுவே த₄ாரகமாக ஸஞ்சரிப்பன் இத்யர்த்த₂:. வைம்மின் இத்யாரப்₄ய, அது நிற்க, வானவர் தம்மை-நாடொறும் - ஆளும் அவனும் என்று தொடங்கி, திரிவர் இத்யந்வய. p யத்₃வா, வைம்மின் இத்யாரப்₄ய, அவன் பாதபங்கயம் - நாடொறும் - சிந்தித்து ஏத்தித் திரிவர் இத்யந்வயோ வா. 4.

/ஆதே₃— நாலாம் பாட்டு. "உந்தம் ஹ்ருத₃யத்திலே வையுங்கோள்" என்று நான் சொல்லுகிற ஆம்சர்யமான ஸௌந்த₃ர்யாதி₃ கு₃ணசேஷ்டிதங்களையுடையனனவனுடைய ஶீலவத்தையை என்போல்வார் சொல்லவேண்டுகிறதென்? நாங்கள் சொன்னவாறே ப₄க்திபாரவஶ்யத்தாலே சொன்னோம் என்பார்கள். அது கிடக்க; நாள்தோறும் சனியும் புதனும் மெய்க்காட்டுக் கொண்டு அவர்கள் மிகுதி குறைகள் ஆராய்ந்து போருகிற இந்த்₃ரனும் சதுர்த₃ஶபு₄வனஸ்ரஷ்டாவான சதுர்முக₂னும், ஸாத₄கவேஷங்கிடக்கச்செய்தே ஈம்வராபி₄மானியான ருத்₃ரனும் அநந்யப்ரயோஜநரைப்போலே அவன் திருவடிகளை அநுஸந்தி₄த்து, அவ்வநுஸந்த₄ாநம் வழிந்து புறப்பட்ட சொல்லென்று தெரியும்படியேத்தி அத்தாலே த₄ரித்து கால்நடை தந்தாராய் ஸஞ்சரியாநிற்பார்கள் என்கிறார்–"வைம்மின்நும்" இத்யாதி₃யால். 4.

A கண்ணிநுண் 2. / 5-வது பாசுரம் முதல் ஆதே₃ஶோபநிஷச்ச₂ாயை கிடைக்கவில்லை.

5. திரியுங் காற்றோ டகல்வி சும்பு திணிந்த மண்கிடந் தகடல்
எரியுந் தீயோ டிருசு டர்தெய்வ மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய்க்
கரிய மேனியன் செய்ய தாமரைக் கண்ணன் கண்ணன்விண் ணோரிறை
சுரியும் பல்கருங் குஞ்சி யெங்கள் சுடர்மு டியண்ணற் றோற்றமே.

ஆ— 5. வ்யா:— (திரியும்) ஸ்வஸங்கல்பாதீ₄னமான வாய்வாகாஶாதி₃ ஸகல பதா₃ர்த்த₂ங்களையும், க₃த்வரத்வ விஶாலத்வாதி₃ தத்தத்₃த₄ர்மங்களையுமுடையனாய், இந்தீ₃வர த₃ளஶ்யாமனாய், பத்₃மபத்ரேக்ஷணனாய், நீலாளகப₃ந்த₄ப₃ந்து₄ரனாய், ஶேஷ ஶேஷாஶநவைநதேய ப்ரப்₄ருத்யஸங்க்₂யேய நித்யஸித்₃த₄ பரமஸூரிபி₄ஸ்ஸேவ்ய மானனாயிருந்த எம்பெருமானை நான் காணப்பெற்றேனாகாதே! என்கிறார். 5.

ஒ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் — தன் விபூ₄தியிலே ஒன்றைப்பிரியில் தனக்குச் செல்லாமையாலே, எப்போதும் அவற்றோடேகூடி எம்பெருமானுடைய தோற்றர விருப்பது என்கிறார். 1. “भूतानामीश्वरोऽपि सन्” (பூ₄தாநாமீஶ்வரோऽபி ஸந்) என்னும்படியாலே ஐஶ்வர்யாதி₃களோடே கூட வந்து திருவவதாரம் பண்ணும் என்றுமாம்.

வ்யா:— (திரியும் என்று தொடங்கி) தனித்தனியே நியதஸ்வப₄ாவமான பூ₄தபஞ்சகங்கள், சந்த்₃ரஸூர்யர்கள், தே₃வர்கள், மநுஷ்யர்கள், திர்யக்ஸ்தா₂வரங்கள் இவை இத்தனையோடும் கூடி. (கண்ணன் என்று தொடங்கி) க்ருஷ்ணனான நீர்மையாலே அயர்வறும் அமரர்களை அடிமைகொண்டு, சுழன்று தனித்தனியே எண்ணிக்கொள்ளலாம்படியான திருக்குழலையுடையனாய், ஆஶ்ரித பரதந்த்ரதயா நிரவதி₄கதேஜஸ்ஸான திருவபி₄ஷேகத்தையுடையனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய தோற்றரவு. 5.

ப— 5. அவ:— அநந்தரம், அவனுடைய அவதாரம் அகிலவிபூ₄தியோடும் அவிநாபூ₄தம் என்கிறார்.

கரிய—ஶ்யாமளமான, **மேனியன்**—வடிவையுடையனாய், **செய்ய**—(அதுக்குப் பரபா₄க₃மாய்ச்) சிவந்த, **தாமரை**—தாமரைபோன்ற, **கண்ணன்**—கண்களையுடையனாய், **விண்ணோர்**—நித்யஸூரிகளுக்கு நித்யாநுப₄ாவ்யமான, **இறை**—மேன்மையையுடையனாய், **சுரியும்**—சுருண்டு, **பல்**—வெடித்து அலகலகாய், **கரும்**—கருகின, **குஞ்சி**—குழலையுடையனாய், **எங்கள்**—எங்களையும் அடிமைகொள்ளும், **சுடர்**—ஔஜ்ஜ்வல்யத்தையுடைய, **முடி**—திருவபி₄ஷேகத்தையுடையனான, **அண்ணல்**—ஸ்வாமியாயுள்ள, **கண்ணன்**—க்ருஷ்ணனுடைய, **தோற்றம்**—ஆவிர்ப₄ாவமானது, **திரியும்**—ஸதா₃க₃தியாயுள்ள, **காற்றோடு**—வாயுவோடேகூட, **அகல்**—விஸ்தீர்ணமான, **விசும்பு**—ஆகாஶம், **திணிந்த**—கடி₂னையான, **மண்**—பூ₄மி, **கிடந்த**—கரை கடவாது கிடந்த, **கடல்**—கடல், **எரியும்**—ஊர்த்₄வ ஜ்வலனமான, **தீயோடு**—அக்₃நியோடேகூட, (வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்ட்யந்தர்க₃தமான) **இருசுடர்**—

ப—சந்த்₃ராதி₃த்ய ப்ரமுக₂மான, **தெய்வம்**—தே₃வதாவர்க்கும், **மற்றும்** - மற்றும் மநுஷ்யர், **மற்றும்**—மற்றும் திர்யக்குக்கள், **முற்றுமாய்**—ஸ்த₂ாவரமான முற்றுமாயிருக்கும்.

"முற்றுமாய்" என்ற ஸாமாநாதி₄கரண்யம் - விஶ்வரூபாத்₄யாய க்ரமத்திலே த₄ார்ய த₄ாரகத்வாதி₃ நிப₃ந்த₄நமான ஶரீராத்மப₄ாவ ப்ரயுக்தம். "அவனை - ஏத்துதல் மனம் வைம்மின்" என்று அந்வயம. 5

இ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில்—வாத்ஸல்யத்தாலே எப்போதும் விபூ₄தியோடே கூடி அவன் தோற்றரவிருப்பது என்கிறார்; அத₂வா, **1. "भूतानामीश्वरोऽपि सन्" (பூ₄தாநாமீஶ்வரோऽபி ஸந்)** என்னும்படியாலே ஐஶ்வர்யாதி₃களோடே கூட வந்து அவதரிக்கும் என்னுதல்.

வ்யா:— **(திரியும் காற்று)** ஸததக₃தியான வாயு. **(அகல்விசும்பு இத்யாதி₃)** ஸ்வேதரஸமஸ்தத்துக்கும் அவகாஶப்ரத₃ானம் பண்ணும் ஆகாஶம். கடி₂ன ஸ்வப₄ாவையான பூ₄மி, கரையை அதிக்ரமிக்கமாட்டாதே கிடக்கிற கடல், ஊர்த்₄வஜ்வலநமான அக்₃நி, ப்ரகாஶகரான சந்த்₃ர ஸூர்யர்கள், தே₃வதிர்யங் மநுஷ்ய ஸ்த₂ாவரங்கள். **(ஆய்)** தச்ச₂ரீரியாய். ஆக-ஜக₃த₃ாகாரத்வம் சொல்லிற்று. **(கரியமேனியன்)** அஸாத₄ாரணவிக்₃ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது. **(செய்ய இத்யாதி₃)** வாத்ஸல்ய ஸூசகமான கண்ணழகையுடையவன். **(கண்ணன்)** ஸர்வஸமாஶ்ரயணீயனாகைக்காக ஸுலப₄னானவன். **(விண்ணோரிறை)** அந்நிலையிலே நித்யஸூரிகளும் வந்து ஆஶ்ரயிக்கும்படியான பரத்வத்தையுடையவன். **(சுரியும் இத்யாதி₃)** சுழன்று அலகலகாக எண்ணிக்கொள்ளலாய், ஶ்ரமஹரமான மயிர்முடியையுடையவனாய். **(எங்கள் சுடர் இத்யாதி₃)** அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு அநுப₄ாவ்யமாய், ஆதி₄ராஜ்ய ஸூசகமாய், ஒளியையுடைத்தான திருவபி₄ஷேகத்தையுடைய ஸர்வேஶ்வரனுடைய, தோற்றம் - ப்ரகாஶம் என்னுதல், அவதாரம் என்னுதல். 5

ஈ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டு. ௨வாத்ஸல்யத்தாலே எப்போதும் விபூ₄தியோடேகூடி ௨₂ மயில் தோகை விரித்தாற்போலே ஸவிபூ₄திகனாய்க்கொண்டு அவனுடைய தோற்

அ— அஞ்சாம் பாட்டு. (திரியும் இத்யாதி₃) ௨,௨₃"கரியமேனியன்" என்று தொடங்கி, எங்கள்சுடர் முடியண்ணல் தோற்றம் - மற்றும் மற்றும் முற்றுமாயிருக்கும் என்று அந்வயம்; இதுதான் ஜக₃த₃ாகாரதைக்கும், அஜஹத்ஸ்வப₄ாவனாகையாலே தன் ஐஶ்வர்யாதி₃களோடே கூட வந்து அவதரிக்கும் அவதாரத்துக்கும் ஸாத₄ாரணமென்று திருவுள்ளம்பற்றி இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் (வாத்ஸல்யத்தாலே இத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயத்தாலே) ௨₂ (மயில் தோகை

ஜீ— அஞ்சாம் பாட்டு. (திரியும் இத்யாதி₃) ௨,௨₃"கரியமேனியன்" இத்யாரப்₄ய, அண்ணல் தோற்றம் - முற்றுமாயிருக்கும் என்று அந்வயித்து; இதுதான் ஜக₃த₃ாகாரதைக்கும், அஜஹத்ஸ்வபா₄வனாகையாலே தன் ஐஶ்வர்யாதி₃களோடே கூடவந்து அவதரிக்கும் அவதாரத்துக்கும் ஸாத₄ாரணமென்று திருவுள்ளம்பற்றி இரண்டுவகையாக அவதாரிகை (வாத்ஸல்யத்தாலே

ஈ—றரவிருப்பது என்னுதல், a3 1. "भूतानामीश्वरोऽपि सन्" (பூ4தாநாமீஶ்வரோऽபி ஸந்) என்னும்படியாலே ஐஶ்வர்யாதி3களோடே வந்து அவதரிக்கும் என்னுதல்.

வ்யா:— (திரியும் இத்யாதி3) ஸததக3தியான வாயு, b ஸ்வேதரஸமஸ்த வஸ்துக்களுக்கும் அவகாஶப்ரதா3நம் பண்ணும் ஆகாஶம், கடி2நஸ்வபா4வையான பூ4மி, c ப4க3வதா3ஜ்ஞையாலே கரையேற மாட்டாதே கிடக்கிற கடல், ஊர்த்4வ ஜ்வலநஸ்வபா4வமான அக்3நி, ப்ரகாஶகரான சந்த்3ரஸூர்யர்கள். d (தெய்வம் இத்யாதி3) e தங்களையொழிந்தார்க்கெல்லாம் தங்களை ஆஶ்ரயித்து அபி4மதம் பெறவேண்டியிருக்கிற தே3வஜாதி, அவர்களை ஆஶ்ரயிக்கிற மநுஷ்யர்கள், திர்யக் ஸ்தா2வரங்கள். (முற்றுமாய்) இப்படி சொல்லலாம்படியாயிற்று அவனுடைய தோற்றம் இருப்பது. f ஆய்-தச்ச2ரீரியாய். g இத்தால்-ஜக3தா3காரத்வம் சொல்லுகிறது. மேல், அஸாதா4ரணவிக்3ரஹயுக்தனாயிருக்கும் இருப்புச் சொல்லுகிறது. h (கரியமேனியன்) i கண்டார்க்குத் தாபத்ரயங்கள் ஆறும்படி ஶ்ரமஹரமான திருமேனியையுடையவன். (செய்யதாமரைக் கண்ணன்) அகவாயில் வாத்ஸல்ய ப்ரகாஶகமான திருக்கண்களையுடையவன். (கண்ணன்) ஆஶ்ரிதர்க்குக் கையாளா

அ—விரித்தாற்போலே என்றது 2. "ப்ரளய ஸமயஸூப்தம் ஸ்வம் ஶரீரைகதே3ஶம் வரத3 சித்3சித்3ாக்2யம் ஸ்வேச்ச2யா விஸ்த்ருணோ:। க2சிதமிவ கலாபம் சித்ரமாதத்ய தூ4ர்வந் அநுஶிக்ஷி ஶிக்ஷேவ க்ரீட3ஸி ஸ்ரீஸமக்ஷம் ॥" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து. b விசும்புக்கு அகலமாவதேது? என்ன (ஸ்வேதர இத்யாதி3) c (ப4க3வதா3ஜ்ஞையாலே கரையேறமாட்டாதே கிடக்கிற கடல்) என்றவிடத்திலே, 3. "மேகே4ாத3யஸ் ஸாக3ரஸந்நிவ்ருத்திரிந்தே3ார் விபா4க3ஸ்ஸ்பு2ரிதாநி வாயோ:। வித்3யுத்3விப4ங்கோ3 க3திருஷ்ணரஶ்மேர் விஷ்ணோர் விசித்ரா: ப்ரப4வந்தி மாயா: ॥" என்றது விவக்ஷிதம். d, e "திரியும் காற்று" இத்யாதி3க்கு விஶேஷணம் உண்டாகையாலே, "தெய்வம்" இத்யாதி3க்கு விஶேஷணமத்4யாஹரித்தருளிச்செய்கிறார் (தங்களையொழிந்தார்க்கு இத்யாதி3) f "ஆய்" என்கிற இது-தாதா3த்ம்யத்தைச் சொல்லுகிறதோ? என்ன (தச்ச2ரீரியாய் என்கிறார்) g இத்தால் என்றது-பூர்வார்த்த4த்தால் என்றபடி. h, i கறுப்பாலே குளிர்த்தியை விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (கண்டார்க்கு

ஜீ-இத்யாதி3வாக்யத்3வயத்தாலே) a2 (மயில்தோகை விரித்தாற்போலே) என்றது-2. "ப்ரளய ஸமய ஸூப்தம் ஸ்வம் ஶரீரைகதே3ஶம் வரத3 சித்3சித்3ாக்2யம் ஸ்வேச்ச2யா விஸ்த்ருணோ:। க2சிதமிவ கலாபம் சித்ரமாதத்ய தூ4ர்வந் அநுஶிக்ஷி ஶிக்ஷேவ க்ரீட3ஸி ஸ்ரீஸமக்ஷம் ॥" என்றத்தைப்பற்ற. b விசும்புக்கு அகலமாவது ஏது? என்ன (ஸ்வேதர இத்யாதி3) c 3. "மேகே4ாத3யஸ் ஸாக3ரஸந்நிவ்ருத்தி: இந்தே3ார் விபா4க3ஸ் ஸ்பு2ரிதாநி வாயோ:। வித்3யுத்3விப4ங்கோ3 க3திருஷ்ணரஶ்மேர் விஷ்ணோர் விசித்ரா: ப்ரப4வந்தி மாயா: ॥" என்றத்தைப்பற்ற (ப4க3வதா3ஜ்ஞையாலே இத்யாதி3) d, e "திரியுங்காற்று" இத்யாதி3க்கு விஶேஷணமுண்டாகையாலே, 'தெய்வம்' என்றதுக்கும் விஶேஷணமிட்டு அருளிச்செய்கிறார் (தங்களை) இத்யாதி3. f 'ஆய்' என்கிற இது-தாதா3த்ம்யத்தைச் சொல்லுகிறதோ? என்ன, (தச்ச2ரீரியாய்) என்று. g இத்தால்-பூர்வார்த்த4த்தால். h, i கறுப்பாலே குளிர்த்தியை விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார்-(கண்டார்க்கு) இத்யாதி3. j க்ருஷ்ண

ப்ர—a3 1. भगवद्गीतासु चतुर्थे—"अजोऽपि सन्नव्ययात्मा भूतानामीश्वरोऽपि सन्। प्रकृतिं स्वामधिष्ठाय सम्भवाम्यात्ममायया ॥ ६ ॥"

6. தோற்றக் கேடவை யில்ல வனுடை யான் அவனொரு மூர்த்தியாய்ச்
சீற்றத் தோடருள் பெற்ற வனடிக் கீழ்ப்பு கநின்ற செங்கண்மால்
நாற்றத் தோற்றச் சுவையொ லியுற லாகி நின்றஎம் வானவ
ரேற்றை யேயன்றி மற்றொரு வரை யானி லேன்எழு மைக்குமே.

ஆ— 6. வ்யா— (தோற்றம்) ஜந்மமரணாதி₃தோ₃ஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய், ஜந்ம மரணாதி₃ தோ₃ஷபுக்தபதா₃ர்த்த₂ங்களுக்கு நியந்தாவாய், ஆஶ்சர்யதம ந்ருஸிம்ஹவேஷ பூ₄ஷிதனாய், ஹிரண்யவிஷயநிரவதி₄க க்ரோத₄த்தினாலே அத்யந்தம் அநபி₄ப₄வநீயனா யிருக்கச்செய்தே, ஆஶ்ரிதனை ஶ்ரீப்ரஹ்லாத₃ாழ்வான் கூசாதே சென்று திருவடிகளின் கீழே புகலாம்படி அவனுக்கு ஸுலப₄னாய், தத்ஸம்ஶ்லேஷஜநித நிரதிஶயப்ரீதியாலே ஆதாம்ராயதலோசநனாயிருந்த எம்பெருமான், அயர்வறும் அமரர்களுடைய ஸர்வ கரணங்களுக்கும் போ₄க்₃யமானாற்போலே என்னுடைய ஸர்வகரணங்களுக்கும் போ₄க்₃ய மானான்; இனி ஆத்மாந்தமாக இவனல்லது எனக்கு மற்றொரு ப்ராப்யமில்லை என்கிறார். 6

ச—யுள்ளவன். (விண்ணோரிறை) jஅந்நிலைதன்னிலே நித்யஸூரிகளுக்கு வந்து ஏத்த வேண்டும்படியான மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தையுடையவன். k(சுரியும் இத்யாதி₃) l சுருண்டிருப்பதாய், m அலகலகாக எண்ணிக்கொள்ளலாய், கண்டார்கண்களுக்கு அஞ்சநமிட்டாற்போலே குளிர்ந்திருந்துள்ள மயிர்முடியையுடையனாய். (எங்கள் சுடர்முடியண்ணல் n தோற்றமே) - அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு அநுப₄ாவ்யமாய் ஆதி₄ ராஜ்யஸூசகமான ஒளியையுடைத்தான திருவபி₄ஷேகத்தையுடைய ஸர்வேஶ்வர னுடைய n தோற்றம் - n₂ ப்ரகாஶமென்னுதல், அவதாரமென்னுதல். 5.

அ-இத்யாதி₃)jக்ருஷ்ணனை நிலைதன்னிலேநித்யஸூரிகளேத்துமதுக்குப்ரமாணம்-A"விண்ணின் மீதமரர்கள் விரும்பித்தொழ" இத்யாதி₃ அருளிச்செய்வர். k,l சுருண்டு-வக்ரமாகி. m(அலகலகாக) ஏகைகம் அஸம்ஶ்லிஷ்டம் யதா₂ ப₄வதி ததா₂. n₂ஜக₃த்₃ாகாரதைக்கு அநுகு₃ணமாகவும் அவ தாரத்துக்கு அநுகு₃ணமாகவும் அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரகாஶம் இத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயத்தாலே) "முந்தின அவதாரிக்கைக்குச்சேர அந்வயமாவது-கரியமேனியன் என்று தொடங்கி, அண்ணல் மற் றும் மற்றும் முற்றுமாய்க்கொண்டு தோற்றும் என்றபடி. அன்றிக்கே, கரியமேனியன் என்று தொடங்கி, அண்ணல் தோற்றமானது - திரியும் என்று தொடங்கி முற்றுமாயிருக்கும் என்னவு மாம் இரண்டாம் அவதாரிகைக்குச்சேர அந்வயமாவது - திரியும் காற்று என்று தொடங்கி, முற்றுமாய்க்கொண்டு அண்ணல் தோற்றமிருக்கும் என்று" என்று அந்வயம் சொல்லுவர்கள். 5.

ஜீ—னை நிலைதன்னிலே நித்யஸூரிகளேத்துமதுக்கு ப்ரமாணம்-A"விண்ணின்மீது அமரர்கள் விரும்பித்தொழ" இத்யாதி₃யை அருளிச்செய்வர். k,l சுருண்டு-வக்ரமாய். m அலகலகாக-ஒன்றோ டொன்று கூடாதே. n₂ ஜக₃த்₃ாகாரதைக்கு அநுகு₃ணமாகவும் அவதாரத்துக்கு அநுகு₃ணமாக வும் அருளிச்செய்கிறார்-(ப்ரகாஶம்) இத்யாதி₃வாக்யத்₃வயத்தாலே. n'தோற்றம்' என்றது-உப₄ய விபூ₄தி விஶிஷ்டனாய்க்கொண்டு ஶாஸ்த்ரங்களிலே ப்ரகாஶிக்கும் என்னுதல்; அவதரிக்கும் என்னுதல். முந்தின பக்ஷத்தில், கரியமேனியன் என்று தொடங்கி, முற்றுமாய்க்கொண்டு - தோற்றுமென்று அந்வயம். தோற்றம் - தோற்றும். மற்ற பக்ஷத்தில், திரியும்காற்றோடு என்று தொடங்கி, முற்றுமாய்க்கொண்டு - அண்ணல் தோற்றமாயிருக்கும் இத்யந்வய:. அதாவது - ஐஶ்வர்ய விஶிஷ்டனாய்க்கொண்டு அவதரிக்கும் என்றபடி. 5.

A பெரியாழ்திரு 3-4-10.

ஒ— அவ:— ஆறும் பாட்டில் — அயர்வறும் அமரர்களுக்குப்போலே எல்லாப் படியாலும் எனக்கு போ₄க்₃யனை நரஸிம்ஹத்தையொழியக் காலமுள்ளதனையும் மற்றொருவரை எனக்கு தா₄ரகாதி₃களாகவுடையேனல்லேனாகப்பெற்றேன் என்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

வ்யா:— (தோற்றககேடு என்று தொடங்கி) உத்பத்திவிநாஶாதி₃ரஹிதனாய், ஜந்மாதி₃தோ₃ஷயுக்த பதா₃ர்த்த₂ங்களுக்கெல்லாம் நியாமகனானவன் அத்யந்த விலக்ஷணமான திருமேனியையுடையனாய், ஹிரண்யன் பக்கல் சீற்றம் செல்லா நிற்கச்செய்தே தன்னுடைய அநுக்₃ரஹபாத்ரமான ஸ்ரீப்ரஹ்லாத₃ாழ்வானுக்கு வந்து அணையலாம்படி நிற்பதும்செய்து, ஹிரண்யன் மேலுள்ள சீற்றத்தாலும் பிள்ளைபக்கலுள்ள வாத்ஸல்யத்தாலுமாகக் கலங்கிச் சிவந்த திருக்கண்களையுமுடையனாய், அவன்பக்கல் வ்யாமுக்₃த₄னுமாய், அயர்வறும் அமரர்களுக்கு ஸர்வப்ரகார போ₄க்₃யமானாற்போலே எனக்கு எல்லாப்படியாலும் போ₄க்₃யமானவனையல்லது மற்றொருவரைக் காலமுள்ளதனையும் உஜ்ஜீவநஹேதுவாகவுடையேனல்லேன். 6.

ப— 6. அவ:— அநந்தரம், ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் அநவதி₄கவாத்ஸல்யத்தையுடையவனையொழிய எனக்கு ஸர்வகாலமும் ஸர்வப்ரகாரோத்₃தே₃ஶ்யராயிருப்பார் வேறொருவரை உடையேனல்லேன் என்கிறார்,

அவை—இதர ஸஜாதீயமான, **தோற்றக் கேடு**—உத்பத்தி விநாஶங்கள், **இல்லவன்**—இல்லாதவனாய், **உடையான்—**(கார்யகாலங்களிலே ஆஶ்ரிதார்த்த₂மான ஆவிர்ப₄ாவதிரோப₄ாவங்களை) உடையனாக, **அவன்**—ப்ரமாண ப்ரஸித்₃த₄னான வன், **ஒரு**—(லோகத்தில் நடையாடாத) அத்₃விதீயமான, **மூர்த்தியாய்**—நரஸிம்ஹ மூர்த்தியாய், **சீற்றத்தோடு**—(ஹிரண்ய விஷயத்தில்) சீற்றத்தோடே, **அருள் பெற்றவன்**—(ஸ்வவிஷயத்தில்) அருளைப்பெற்ற ப்ரஹ்லாத₃னானவன், **அடிக்கீழ்**—தன் திருவடிகளின் கீழே, **புக**—ஒதுங்கும்படி, **நின்ற**—(அவனுக்கு ஸுலப₄னாய்) நின்ற, **செம் கண்**—சிவந்த கண்களையும், **மால்**—வாத்ஸல்யத்தையுமுடையவனாய், **நாற்றத் தோற்றச் சுவை ஒலி உறலாகி நின்ற**—க₃ந்த₄ ரூப ரஸ ஶப்₃த₃ ஸ்பர்ஶங்களையுடைத்தான வஸ்துக்களுக்கு நியந்தாவாய்க்கொண்டு நின்று, **எம்வானவரேற்றையே அன்றி**—எங்களுக்கு ஸூரிகளை அநுப₄விப்பிக்கும் மேன்மையோடு ஒக்க அநுப₄ாவ்யனானவனையேயொழிய, **யான்**—நான், **எழுமைக்கும்**—ஸர்வகாலத்திலும், **மற்றொருவரை**—வேறொருவரை, **இலேன்**—(உத்₃தே₃ஶ்யமாக) உடையேனல்லேன்.

ஆதலால் - தொழுமினென்று மேலே அந்வயம். சீற்றத்தோடு அருள் பெற்றவனென்று - ஶிஶுபாலனாகவுஞ் சொல்லுவர். 6.

இ— அவ:— ஆறும் பாட்டில் — இவர்களைப்போலே கேட்க இராதே, உபதே₃ஶ நிரபேக்ஷமாக நிரதிஶய போ₄க்₃யமான நரஸிம்ஹத்தையொழிய வேறொரு தா₄ரகம் இல்லையாகப்பெற்றேனிறே என்கிறார்.

இ— வ்யா:— **(தோற்றக்கேடவையில்லவன்)** உத்பத்தி விநாஶாதி₃ஷட்₃ப₄ாவ விகாரங்களில்லாதவன். **(உடையான்)** ஜந்மாதி₃தோ₃ஷயுக்தமான ஸகலபதா₃ர்த்த₂ங்களுக்கும் நிர்வாஹகனானவன். **(அவன்)** சர்மமடியான ஜந்மமில்லாதவன். **(ஒரு மூர்த்தியாய்)** அத்₃விதீயமான அத்யந்தவிலக்ஷணமான நரஸிம்ஹமாய். **(சீற்றத்தோடு அருள்பெற்றவன்)** ஹிரண்யன்பக்கல் சீற்றம் செல்லாநிற்கச்செய்தே ப்ரஸாத₃த்துக்குப் பாத்ரபூ₄தனானவன். ஹேதுவின்றிக்கேயிருக்கப் பிறந்தாற்போலே யிருப்பதொன்றிறே, கோபமும் ப்ரஸாத₃மும். **(அடி இத்யாதி₃)** திருவடிகளிலே கிட்டலாம்படி நின்ற. சீற்றத்தோடேயிருக்கக் கிட்டலாம்படி எங்ஙனே? என்னில், இவன்பக்கல் வாத்ஸல்யகார்யமாகையாலே அச்சீற்றம் இவனுக்குக் கிட்டத் தட்டல்ல. **(செங்கண்மால்)** ஹிரண்யன்பக்கல் சீற்றத்தாலும் ப்ரஹ்லாத₃ன்பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலும் சிவந்த திருக்கண்களையும், **(மால்)** ஹிரண்யனுக்குக் கிட்டவொண்ணாத பெருமையையும், ப்ரஹ்லாத₃னுக்குக் கிட்டலாம்படியான வ்யாமோஹத்தையுமுடையவன். **நாற்றம்** - க₃ந்த₄ம். **தோற்றம்** - ரூபம். **சுவை** - ரஸம். **ஒலி** - ஶப்₃த₃ம். **உறல்** - ஸ்பர்ஶம். **(ஆகிநின்ற)** ஶப்₃தா₃தி₃களெல்லாம் எனக்குத் தானே ஆகிநின்ற. என்போலேயென்னில், -— **(வானவரேற்றையே)** நித்யஸூரிகளுக்கு எல்லா போ₄க்₃யமும் தானேயாயிருக்குமாபோலே. **(அன்றி மற்றொருவரை)** காலதத்த்வமுள்ளதனையும் வேறே சிலரை உத்₃தே₃ஶ்யமாகவுடையேனல்லேன். 6.

ஈ— அவ:— ஆறும் பாட்டு. a **"இவர்களைப்போலே கேட்க இராதே, உபதே₃ஶ நிரபேக்ஷமாக நித்யஸூரிகளைப்போலே, நிரதிஶயபோ₄க்₃யனான நரஸிம்ஹத்தையொழிய வேறொருவரை த₄ாரகாதி₃களாக உடையேனல்லேன், காலதத்த்வமுள்ள தனையும்" என்கிறார்.**

வ்யா:— (தோற்றக்கேடவையில்லவன்) **உத்பத்தி விநாஶங்களில்லாதவன்.** b **இதுதான் ஷட்₃ப₄ாவவிகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம்.** (உடையான்) c **தோற்றக்**

அ— ஆறும் பாட்டு. (தோற்றம் இத்யாதி₃) a இவர்களை - ஸம்ஸாரிகளை. பரோபதே₃ஶம் பண்ணுகிறவிடத்திலே தம்முடைய அநுஷ்டா₂நம் அருளிச்செய்கிறது, தம்மைப்போலே அவர்களுமிருக்கவேணும் என்கைக்காக என்று கருத்து. 1. "யத்₃யதா₃சரதி ஶ்ரேஷ்ட₂:" என்னக் கடவதிறே. "தோற்றக்கேடவையில்லவனுடையானவனொரு மூர்த்தியாய்" என்றது. 2. "அஜோऽபி ஸந்நவ்யயாத்மா பூ₄தாநாமீஶ்வரோऽபி ஸந் । ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதி₄ஷ்டா₂ய ஸம்ப₄வாம்யாத்மமாயயா ॥" என்ற பத₃ங்களின் அர்த்த₂த்தை அடைவே சொல்லுகிறது என்று அருளிச்செய்வர். b இதுதான் - உத்பத்தி விநாஶங்கள். c (தோற்றக்கேடுள்ள) தோற்றக்கேடுள்ளவை உபஸ்தி₂த

ஜீ— ஆறும் பாட்டு. (தோற்றக்கேடு) இத்யாதி₃. a நாலாம் பாத₃த்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - (இவர்களைப்போலே) இத்யாதி₃. இவர்களை-ஸம்ஸாரிகளை. பரோபதே₃ஶப்ரகரணத்திலே ஸ்வநிஷ்டை₂யை அருளிச்செய்தது - தம்மைப்போலே ஸம்ஸாரிகளும் இருக்கவேணும் என்கைக்காக ; 1. "யத்₃யதா₃சரதி ஶ்ரேஷ்ட₂:" என்னக்கடவதிறே. "தோற்றக்கேடவை தொடங்கி, அவனொரு மூர்த்தியாய்" என்னுமளவும் ஸ்ரீகீ₃தையில் சதுர்த்த₂ாத்₄யாயத்தில் 2. "அஜோபி ஸந்நவ்யயாத்மா பூ₄தாநாமீஶ்வரோऽபி ஸந் । ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதி₄ஷ்டா₂ய ஸம்

ஈ—கேடுள்ள பத$_3$ார்த்த$_2$ங்களடையத் தனக்கு ஶேஷமாகவுடையான்; d நிருபாதி$_4$க ஶேஷி. (அவன் ஒரு மூர்த்தியாய்) e கர்மமடியான ஜந்மமில்லாதவன் ஆஶ்ரிதார்த்த$_2$மாக e$_2$ ஒரு விக்$_3$ரஹத்தையுடையனாய். (ஒரு மூர்த்தி) f அத்$_3$விதீயமாய் அத்யந்த விலக்ஷணமான நரஸிம்ஹமாய். g Aஅழகியான் தானே அரியுருவன் தானேயிறே. (சீற்றத்தோடு அருள்பெற்றவன்) hஒரு விக்$_3$ரஹத்தையுடையனான அதுக்கு மேலேயும் ஒன்றிறே சீற்றத்தையும் அருளையும் ஏககாலத்திலேயுடையனானதுவும். (சீற்றம் இத்யாதி$_3$) i ஹிரண்யன் பக்கல் சீற்றமும் செல்லாநிற்கச் செய்தே, அருளுக்குப் பாத்ரபூ$_4$தனான ஸ்ரீப்ரஹ்லாத$_3$ாழ்வானுக்குத் திருவடிகளின்கீழே வந்து புகுரலாம்படி நின்ற. j சீற்றத்தோடே அருள்பெற்றவன் என்கிறதாயிற்று k ஹிரண்யன் த்$_3$வேஷத்-

---

அ—மாகையாலே, அவை ''உடையான்'' என்கிறதுக்கு ப்ரதிஸம்ப$_3$ந்தி$_4$ என்று தாத்பர்யம். d ப$_2$லிதம் (நிருபாதி$_4$க இத்யாதி$_3$) e ''தோற்றம்-இல்லவன்'' இத்யநேந விரோத$_4$ம் பரிஹரந் அர்த்த$_2$மாஹ (கர்மமடியான இதி) ''தோற்றக்கேடவையில்லவன்'' என்றுவைத்து ''ஒருமூர்த்தி'' என்றது - கர்மமடியான ஜன்மமின்றிக்கே ஆஶ்ரிதார்த்த$_2$மான விக்$_3$ரஹத்தை உடையவன் என்றபடி. e$_2$ ஒரு விக்$_3$ரஹத்தை - இரண்டு வடிவுடைய விக்$_3$ரஹத்தை. f அத்$_3$விதீயமாய் அத்யந்தவிலக்ஷண மான) அத்$_3$விதீயமாகையாலே அத்யந்தவிலக்ஷணம் என்றபடி. g அவன் அப்படி இருக்குமோ? என்ன (அழகியான் இத்யாதி$_3$) நாலாந்திருவந்தாதி. h (ஒரு விக்$_3$ரஹத்தை உடையனான அதுக்கு மேலேயுமொன்றிறே) என்றது - நரத்வஸிம்ஹத்வங்கள் இரண்டையும் உடைத்தான ஒரு விக்$_3$ரஹத்தை உடைத்தானதுக்கு மேலேயுமொன்றிறே என்றபடி. அன்றிக்கே, தோற்றக்கேடவையில்லாதவனாய்வைத்து ஒரு விக்$_3$ரஹத்தை உடையனானதுக்கு மேலேயும் ஒன்றிறே என்னவுமாம். i இப்படி ஏககாலத்திலே கூடின அக$_4$டிதமும் விஷயபே$_4$த$_3$த்தாலே கூடும் என்கிறார் (ஹிரண்யன்பக்கல் இத்யாதி$_3$) j கீழ் வாக்யவிவரணம் (சீற்றத்தோடே இத்யாதி$_3$) யத்$_3$வா, ஸஹாபி$_4$த$_4$ாந ப$_2$லிதமாஹ (சீற்றத்தோடே அருள்பெற்றவன் என்கிறதாயிற்று இதி) யத்$_3$வா, த்$_3$ருஷ்டாந்தவிவக்ஷயா அர்த்த$_2$ாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (சீற்றத்தோடே அருள்பெற்றவன் என்கிறதாயிற்று என்று) k அத்தை விவரிக்கிறார் (ஹிரண்யன் இத்யாதி$_3$) l (அவனொரு மூர்த்தியாய்

ஜீ—ப$_4$வாம்யாத்மமாயயா ||'' என்கிற ஶ்லோகார்த்த$_2$ம் சொல்லுகிறது என்று அருளிச்செய்வர். b இதுதான் - உத்பத்திவிநாசங்கள்தான். c தோற்றக்கேடுள்ளவை உபஸ்தி$_2$தமாகையாலே, அவை ''உடையான்'' என்கிறதுக்கு ப்ரதிஸம்ப$_3$ந்தி$_4$யென்று திருவுள்ளம்பற்றி (தோற்றக் கேடுள்ள பத$_3$ார்த்த$_2$ங்கள்) இத்யாதி$_3$. d ப$_2$லிதம்-(நிருபாதி$_4$க) இத்யாதி$_3$. e தோற்றமில்லை யென்றுவைத்து, ''அவனொரு மூர்த்தியாய்'' என்றால் வ்யாஹதமன்றோ? என்ன, (கர்மமடியான) இத்யாதி$_3$. கர்மமடியான ஜந்மமின்றிக்கே ஆஶ்ரிதார்த்த$_2$மான விக்$_3$ரஹத்தையுடையவன் என்றபடி. e$_2$ ஒரு விக்$_3$ரஹத்தை-இரண்டு வடிவுடைய விக்$_3$ரஹத்தை. அத்$_3$விதீயமாகையாலே அதிவிலக்ஷணம் என்றபடி. g அதிவிலக்ஷணமாயிருக்கும் என்கைக்கு ப்ரமாணம் (அழகியான்) இத்யாதி$_3$. நாலாந்திருவந்தாதியில் இருபத்திரண்டாம்பாட்டு. தான் நரஸிம்ஹரூபியாய் நரத்வஸிம்ஹத்வங்களாகிற இரண்டு வடிவைச் சேர்த்துக்கொண்டு தோற்றினால் வைரூப்யம் தோற்றியிராதே தான் அழகியனாயிருக்குமவனாய் இத்யர்த்த$_2$:. h (ஒரு விக்$_3$ரஹத்தையுடையனான அதுக்குமேலே) நரத்வஸிம்ஹத்வங்கள் இரண்டையுமுடைத்தான ஒரு விக்$_3$ரஹத்தையுடையனான அதுக்குமேலே. i இப்படி ஏககாலத்தில் கூடின அக$_4$டிதமும் விஷயபே$_4$த$_3$த்தாலே கூடும் என்கிறார் (ஹிரண்யன் பக்கல்) இத்யாதி$_3$. j கீழ் வாக்யவிவரணம் (சீற்றத்தோடு) இத்யாதி$_3$. k இத்தை விவரிக்கிறார் (ஹிரண்யன் த்$_3$வேஷத்துக்கு) இத்யாதி$_3$. l (அவன் ஒரு மூர்த்தியாய்ச் சீற்றத்தோடு என்னவுமாம்) என்றது - சீற்றத்தோடே அவன் ஒரு மூர்த்தியாய்-

A நான்-திருவ 22.

ஈ—துக்கு விஷயமானாற்போலேயாயிற்று, இவன் அருளுக்கு விஷயமானபடி. l அவன் ஒரு மூர்த்தியாய்ச் சீற்றத்தோடு என்னவுமாம். m (அடிக்கீழ்ப் புகநின்ற செங்கண் மால்) m_2 'ஹிரண்யன்பக்கல் சீற்றமும் செல்லாநிற்க, ஸ்ரீப்ரஹ்லாத$_3$ாழ்வானுக்குக் கிட்டலாயிருந்தபடி எங்ஙனே ?' என்று எம்பெருமானாரைச் சிலர் கேட்க, m_3 'ஸிம்ஹம் ஆனைமேலே சீறினாலும் குட்டிக்கு முலையுண்ணலாம்படியிருக்குமிறே' என்று அருளிச்செய்தார். n 'ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யத்தாலே அவர்கள் விரோதி$_4$கள் மேலே சீறின சீற்றமானால் பின்னை அவர்களுக்கு அணையவொண்ணாதபடியிருக்குமோ? ' என்று அருளிச்செய்தார். (செங்கண்மால்) o இரண்டினுடையவும் கார்யம். p ஹிரண்யன்பக்கல் சீற்றத்தாலும் சிவந்திருக்கும், ஸ்ரீப்ரஹ்லாத$_3$ாழ்வான் பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலும் சிவந்திருக்குமிறே. q (மால்) r 1. "महाविष्णुम्" (மஹாவிஷ்ணும்) என்கிறபடியே, ஹிரண்யனுக்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி பெரியனாயிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுதல்; ஸ்ரீப்ரஹ்லாத$_3$ாழ்வானுக்குக் கிட்டலாம்படி வ்யாமோஹத்தையுடையனாயிருக்குமென்னுதல். r_2 (நாற்றம் இத்யாதி$_3$) நாற்றம் - க$_3$ந்த$_4$ம். தோற்றம் - ரூபம். சுவை - ரஸம். ஒலி - ஶப்$_3$த$_3$ம். உறல் - ஸ்பர்ஶம். (ஆகி நின்ற) s ஶப்$_3$த$_3$ாதி$_3$களெல்லாம் எனக்குத் தானேயாய் நின்ற. ஆருக்குப்போலே யென்னில், (t எம்வானவர் இத்யாதி$_3$) நித்யஸூரிகளுக்கு ஸர்வவித$_4$பே$_4$ாக்$_3$யமும் தானேயாய் நிற்குமாபோலே. u (மற்று இத்யாதி$_3$) வேறொருவரை உத்$_3$தே$_3$ஶ்யமாக உடையேனல்லேன். 'இது எத்தனை குளிக்கு நிற்கும் ?' என்னில், (எழுமைக்குமே)

அ—சீற்றத்தோடு என்னவுமாம்) என்றது—சீற்றத்தோடே அவனொரு மூர்த்தியாய் என்னவுமாம் என்றபடி. அதாவது சீற்றம் ஒருவடிவு கொண்டாற்போலே இருக்கிறவன் என்றபடி. m_2 ப்ராஸங்கி$_3$கம் (ஹிரண்யன்பக்கல் இத்யாதி$_3$) m_3 "ஸிம்ஹம் ஆனைமேலே" இத்யாதி$_3$க்கு ஸம்வாத$_3$மாக A "இழவுதரியாததோரீற்றுப்பிடி" இத்யாதி$_3$யை நினைப்பது. n த்$_3$ருஷ்டாந்தத்திலே ஶிக்ஷிதமான இத்தால் தா$_3$ர்ஷ்டாந்திகத்திலே ப$_2$லிதத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஆஶ்ரிதேத்யாதி$_3$) இத்தால்-விஷயபே$_4$தா$_3$த்$_3$விரோத$_4$மில்லை என்று கருத்து. o,p (இரண்டினுடையவும் கார்யம்) என்றத்தை விவரிக்கிறார் (ஹிரண்யன் பக்கல் இத்யாதி$_3$) q மால் - பெருமையும், வ்யாமோஹமும். r (மஹாவிஷ்ணும் இதி) ந்ருஸிம்ஹமந்த்ரஸ்த$_2$பத$_3$ம். 1. "உக்$_3$ரம் வீரம் மஹாவிஷ்ணும்" இத்யாதி$_3$. t,s "எம்" என்றதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (ஶப்$_3$த$_3$ாதி$_3$களெல்லாம் இத்யாதி$_3$) t,u,v "எம் வானவரேற்றையே

ஜீ—என்றபடி; அதாவது-சீற்றம் ஒருவடிவு கொண்டாற்போலேயிருக்கிறவன் என்றபடி. j,m (சீற்றத்தோடு) இத்யாதி$_3$—ஹிரண்யன் விஷயத்தில் சீற்றத்தோடே ஸ்வவிஷயத்தில் அருளைப்பெற்ற ப்ரஹ்லாத$_3$னானவன் தன் திருவடிகளின் கீழே ஒதுங்கும்படி அவனுக்கு ஸௌலப$_4$னாய்நின்ற சிவந்தகண்ணையுடைய மாலென்று ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ம். m_2 ப்ராஸங்கி$_3$கம் (ஹிரண்யன்பக்கல்) இத்யாதி. m_3 'ஸிம்ஹம் ஆனைமேலே' இத்யாதி$_3$க்கு ஸம்வாத$_3$மாக, A "இழவு தரியாததோரீற்றுப்பிடி" இத்யாதி$_3$யை நினைப்பது. n தா$_3$ர்ஷ்டாந்திகத்தில் ப$_2$லிதம் (ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்ய) இத்யாதி$_3$. விஷயபே$_4$தா$_3$த் விரோத$_4$மில்லை என்று கருத்து. o,p விவரணம் (ஹிரண்யன்) இத்யாதி$_3$. q மால்-பெருமையும், வ்யாமோஹமும். r 1. "மஹாவிஷ்ணும்" என்கிறது-ந்ருஸிம்ஹமந்த்ரஸ்த$_2$பத$_3$ம். 1. "உக்$_3$ரம் வீரம் மஹாவிஷ்ணும்" இத்யாதி$_3$. t,s 'எம்' என்றதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (ஶப்$_3$தா$_3$தி$_3$களெல்லாம்) இத்யாதி$_3$. t,u,v 'எம்வானவரேற்றையேயன்றி' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து

 A பெரியாழ்திரு 3.5.2.

7\. எழுமைக் கும்என தாவிக் கின்னமு தத்தி னைஎன தாருயிர்
கெழுமி யகதிர்ச் சோதி யைமணி வண்ண னைக்குடக் கூத்தனை
விழுமி யஅம ரர்மு னிவர் விழுங்கும் கன்னற் கனியினைத்
தொழுமின் தூயம னத்த ராய்இறை யும்நில் லாதுய ரங்களே.

ஆ— 7. வ்யா:— (எழுமைக்கும்) எற்றைக்தும் எனக்குப் பரமபோ$_4$க்$_3$யமாய், மத் ஸம்ஶ்லேஷைக போ$_4$க$_3$மாயிருக்கையாகிற மஹாகு$_3$ணத்தை யுடையனாய், விழுமிய அமரர் முனிவர் விழுங்கும் கன்னற்கனியாயிருந்துவைத்து எனக்கு ஸுலப$_4$னாய் அதி மநோஹர தி$_3$வ்யசேஷ்டிதனாயிருந்த எம்பெருமானை 'அரியன்' என்று கூசாதே தொழுங்கோள்; தொழ, உங்களுடைய ஸமஸ்தது$_3$:க்க$_2$ங்களும் போம் என்கிறார். 7.

ஒ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில் — இப்படி ஆஶ்ரிதஸுலப$_4$னான பின்பு அவன்பக்கல் நீங்கள் பண்ணின து$_3$ர்லப$_4$த்வஶங்கையைத் தவிர்ந்து அவனை ஆஶ்ரயியுங்கோள், உங்கள் து$_3$:க்க$_2$ங்கள் நிஶ்ஶேஷமாகப்போம் என்கிறார்.

வ்யா:— (எழுமைக்கும் என்று தொடங்கி) காலமுள்ளதனையும் எனக்கு நிரதிஶயபோ$_4$க்$_3$யனாய், அத்யந்த நிக்ருஷ்டமான என் ஆத்மாவோடே வந்து கலந்து பெறும்பேறு பெற்றாற்போலே உஜ்ஜ்வலனுமாய், எல்லாரையும் தன்பக்கலிலே ஆகர்ஷித்துக்கொள்ளவற்றான ஸௌந்த$_3$ர்ய சேஷ்டிதங்களையுடையனுமாய், பேரள வுடைய A வைகுந்தத் தமரர்க்கும் முனிவர்க்கும் ஸ்ப்ருஹணீயமான போ$_4$க்$_3$யதையை யுடையவனை. 7.

ப— 7. அவ:— அநந்தரம், இப்படி நிரதிஶயபோ$_4$க்$_3$யனாய்க்கொண்டு ஸுலப$_4$ னானவனை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

எழுமைக்கும்—ஸர்வாவஸ்தை$_2$யிலும், எனது ஆவிக்கு—என் ஆத்மாவுக்கு, இன் அமுதத்தினை—நிரதிஶயபோ$_4$க்$_3$யபூ$_4$தனாய், எனது உயிர் ஆர்—என்னுடைய

ஈ—காலதத்வமுள்ளதனையும். v அவன் நித்யஸூரிகள் பக்கலிலே இருக்கக்கடவ இருப்பை என்பக்கலில் இருக்க, நான் வேறொன்றை போ$_4$க்$_3$யமாக நினைத் திருப்பேனோ ? w அவர்கள் அவனையொழிய வேறொன்றை போ$_4$க்$_3$யமாக நினைக்கி லன்றோ நான் வேறொன்றை போ$_4$க்$_3$யமாக நினைப்பது? 6.

அ—யன்றி மற்றொருவரை யானிலேன்" என்று மேலேகூட்டி அருளிச்செய்கிறார் (அவன் நித்யஸூரிகள் பக்கலிலே இத்யாதி$_3$) t"எம்"மின் தாத்பர்யம். r$_2$,w"நாற்றத் தோற்றச் சுவையொலியுறல்" என்று கீழேகூட்டி அருளிச்செய்கிறார் (அவர்கள் அவனை இத்யாதி$_3$) யத்$_3$வா "வானவருடைய ஏறு" என்கிற ஷஷ்டி$_2$யின் தாத்பர்யம். 6.

ஜீ—ப$_4$ாவம் (அவன் நித்யஸூரிகள்பக்கல்) இத்யாதி$_3$. r$_2$,w (நாற்றத்தோற்றம்) இத்யாதி$_3$யைக் கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (அவர்கள் அவனை) இத்யாதி$_3$. க்ரமேண அந்வய:. 6.

A 10-9 9.

ப—ஸ்வரூபத்தோடே செறிய, **கெழுமிய கதிர்**—கலந்து அத்தாலே ப்ரகாஶிதமான, **சோதியை** — தேஜஸ்ஸையுடையனாய், **மணிவண்ணனை குடக்கூத்தனை** — (என்னோடு கலக்கைக்கு அடியான) வடிவழகையும் சேஷ்டிதத்தையுமுடையனை, **விழுமிய** — சீரியரான, **அமரர்**—A வைகுந்தத்தமரரும், **முனிவர்** — A முனிவரும், **விழுங்கும்** — பூ₄ஜிக்கும், **கன்னல் கனியினை** — கன்னல்சேர்ந்த கனிபோலே நிரதிஶய போ₄க்₃யனானவனை, **தூய மனத்தராய்** — (ப்ரயோஜநாந்தரத்தாலே நெஞ்சை தூ₃ஷியாதே) அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு, **தொழுமின்**—ஆஶ்ரயியுங்கோள்; **துயரங்கள்**—(அநுப₄வப்ரதிப₃ந்த₄கமான) து₃ரிதங்கள், **இறையும்**—ஏகதே₃ஶமும், **நில்லா**—நில்லாது. 7.

இ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில் — இப்படி ஸுலப₄னான பின்பு அவன்பக்கல் து₃ர்லப₄த்வஶங்கையைத் தவிர்ந்து அவனை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

வ்யா:— **(எழுமைக்கும் இத்யாதி₃)** காலதத்வமுள்ளதனையும் தன் சுவடு அறியாதே இதரவிஷய ப்ரவணமான என் நெஞ்சுக்குப் பரமபோ₄க்₃யனானவனை. **(எனது ஆர் உயிர் இத்யாதி₃)** அநாதி₃யாக ஸம்ஸரித்துப்போந்த என் ஆத்மாவோடே கலந்து, அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனானவனை. தம்மைக் கிட்டுகை அங்குத்தைக்கு நிறக்கேடு என்றிருந்தார்; மற்றைப்படியே தம்மைச் செறியச் செறிய தீ₃ப்தனாயிருந்தான் அவன். **(மணிவண்ணனைக் குடக்கூத்தனை)** இத்தலையில் இசைவுபாராதே மேல்விழுந்து அகப்படுத்திக்கொள்ளுகைக்கு ஹேதுக்கள் இருந்தபடி. வடிவழகையும் மநோஹாரியான சேஷ்டிதங்களையுமுடையவனை. நீலமணிபோலே முடிந்து ஆளலாம்படியிருக்கிறவன் என்றுமாம். **(விழுமிய இத்யாதி₃)** ஆக்கரான தே₃வதைகளன்றிக்கே சீரியரான A வைகுந்தத்தமரர்க்கும் முனிவர்க்கும், கன்னல்போலேயும் கனிபோலேயும் நிரதிஶயபோ₄க்₃யனானவனை. 1. **"सर्वरसः" (ஸர்வரஸ:)** என்னக்கடவதிறே. **(கன்னல்கனியினைத் தொழுமின்)** இதுவன்றோ உங்களை நான் குடிக்கச்சொல்லுகிற வேப்பங்குடிநீர். பாலைக் குடிக்கைக்கிறே காலைப்பிடிக்கிறது. ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாகத் தொழுங்கோள். **(தூய மனத்தராய்)** து₃ர்லப₄னோ ? ஸுலப₄னோ ? என்று ஸம்ஶயாக்ராந்தராகாதே. **(இறையும் இத்யாதி₃)** ஸாம்ஸாரிகமான து₃:க்க₂ங்கள் நிஶ்ஶேஷமாகப் போம். 7.

ஈ— அவ:— ஏழாம் பாட்டு. a இப்படி ஸுலப₄னானவன்பக்கல் து₃ர்லப₄த்வ ஶங்கையைத் தவிர்ந்து அவனை ஆஶ்ரயியுங்கோள் உங்களுடைய ஸர்வது₃:க்க₂ங்களும் போம்படி என்கிறார்.

அ— ஏழாம் பாட்டு. (எழுமைக்கும் இத்யாதி₃) a "குடக்கூத்தனை-தூயமனத்தராய் - தொழுமின் இறையும் நில்லா துயரங்கள்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (இப்படி இத்யாதி₃) இப்படி

ஜீ— ஏழாம் பாட்டு. (எழுமைக்கும்) இத்யாதி₃. a'குடக்கூத்தனை, தூயமனத்தராய்-தொழுமின்-இறையும் நில்லா துயரங்கள்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (இப்படி) இத்யாதி₃.

A 10-9-9.

ஈ— வ்யா:— b (எழுமைக்கும் எனதாவிக்கு இன் அமுதத்தினை) c காலதத்வ முள்ளதனையும் தன் சுவடறியாதே இதர விஷய ப்ரவணமான என் d நெஞ்சுக்குப் பரமபே$_4$ாக்$_3$யனானவனை. e பெரியவற்றை - ஏழேழாகச் சொல்லக்கடவதிறே; f கால மெல்லாம் என்றபடி. g (எனது ஆருயிர் இத்யாதி$_3$) அநாதி$_3$யாக ஸம்ஸரித்துப் போந்த என் ஆத்மாவோடே கலந்து அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனானவனை. h தாம் கிட்டுகை அத்தலைக்கு நிறக்கேடு என்றிருந்தார் இவர்; அது மற்றைப்படியாய்த் தம்மைச் h$_2$ செறியச் செறிய தீ$_3$ப்தனாயிருந்தான். i (மணிவண்ணனை இத்யாதி$_3$) j இத்தலையில் இசைவுபாராதே அகப்படுத்திக்கொள்ளுகைக்கு j$_2$ ஹேதுக்கள் இருக்கிற படி. k வடிவழகையும் மநோஹாரி சேஷ்டிதங்களையுமுடையவனை. l வண்ணம்-நிறம். m நீலமணிபோலே முடிந்து ஆளலாம்படியிருக்கிறவன் என்றுமாம். n ஆக்கரான தே$_3$வர்களன்றிக்கே o சீரியரான A வைகுந்தத்தமரர்க்கும் முனிவர்க்கும் o$_2$ கன்னல்போல வும் கனிபோலவும் o$_3$ நிரதிஶயபே$_4$ாக்$_3$யனானவனை. p1. "सर्वगन्धस्सर्वरसः" (ஸர்வக$_3$ந்த$_4$ஸ் ஸர்வரஸ:) என்னக்கடவதிறே. q (கன்னல்கனியினைத் தொழுமின்) r "மாங்கனி"

அ-ஸ$_2$லப$_4$னானவன் என்றது-கீழிற்பாட்டில் அவதாரஸௌலப்$_4$யத்தைப்பற்ற. c,d (காலதத்வமுள்ள தனையும் - நெஞ்சுக்குப் பரமபே$_4$ாக்$_3$யனானவனை) என்று அந்வயம். b,e "எழுமைக்கும்" என்றால்- காலதத்வமுள்ளதனையும் என்று காட்டுமோ? என்ன (பெரியவற்றை இத்யாதி$_3$) f (காலமெல்லாம்) இத்யஸ்மாத்பூர்வம், தஸ்மாதி$_3$த்யத்$_4$யாஹார்த்தவ்யம். g,h "எனது" என்றதுக்கும் "கதிர்ச் சோதி" என்றதுக்கும் ஸமுத$_3$ாயேந தாத்பர்யம் (தாம் கிட்டுகை இத்யாதி$_3$) h$_2$ செறியச் செறிய-நெருங்க நெருங்க. கெழுமுகை-சேருகையாய், கலந்த என்றபடி. i,j "மணிவண்ணனை" என்று தொடங்கி "கன்னல் கனியினை" என்னுமளவுக்கும் தாத்பர்யம் (இத்தலையில் இத்யாதி$_3$) j$_2$,k "ஹேதுக்கள்" என்றத்தை விவரிக்கிறார் (வடிவழகையும் இத்யாதி$_3$) l,m "வண்ணம்" என்று - நிறமாதல், ஸௌலப்$_4$ய ஸ்வப$_4$ாவமாதல். n ஆக்கரான-ஆக்கப்பட்ட. o விழுமிய-ஶ்லாக்$_4$யரான. o$_3$ விழுங்கும்-பு$_4$ஜிக்கும். p இத$_3$ஞ்ச - ஸர்வோபலக்ஷணம் இதி ஶ்ருதி$_3$ நித$_4$ாய, தத்ர ப்ரமாண மாஹ (ஸர்வக$_3$ந்த$_4$ இதி) q,r கன்னலினுடைய பழமென்று ரஸத்திலே அர்த்த$_2$ாந்தரம் (மாங்கனி

ஜீ—ஸ$_2$லப$_4$னானவன் என்றது-கீழிற்பாட்டில் நரஸிம்ஹாவதாரத்தை. c,d (காலதத்வமுள்ளதனையும்- பே$_4$ாக்$_3$யனானவனை) இத்யந்வய:. b,e 'எழுமைக்கும்' என்றால் - காலதத்வமுள்ளதனையும் என்று காட்டுமோ? என்ன, (பெரியவற்றை) இத்யாதி$_3$. f 'சொல்லக்கடவதிறே' ஆகையாலே, இத்ய த்$_4$யாஹார்யம். g,h 'எனது' என்றதுக்கும், 'கதிர்ச்சோதி' என்றதுக்கும் ஸமுத$_3$ாயேந ப$_4$ாவம்- (தாம் கிட்டுகை) இத்யாதி$_3$. h$_2$ செறியச்செறிய - நெருங்கநெருங்க. கெழுமுகை - சேருகையாய், கலந்த என்றபடி. g என் ஆத்மாவோடே கலந்தத்தால் ப்ரகாஶிதமான தேஜஸ்ஸையுடையவனை இதி ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$:. i,j 'மணிவண்ணனை' இத்யாரப்$_4$ய, 'கன்னல்கனியினை' என்னுமளவுக்கு ப$_4$ாவம் - (இத்தலையில்) இத்யாதி$_3$. j$_2$,k 'ஹேதுக்கள்' என்றத்தை விவரிக்கிறார்-(வடிவழகையும்) இத்யாதி$_3$. l,m வண்ணம்-நிறமாதல், ஸௌலப்$_4$யஸ்வப$_4$ாவமாதல். n ஆக்கரான-ஸ்ருஷ்டரான. o விழுமிய-ஶ்லாக்$_4$யரான. o$_3$ விழுங்கும்-பு$_4$ஜிக்கும். p இது-எல்லாவற்றுக்கும் உபலக்ஷணமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அதுக்கு ப்ரமாணம் - (ஸர்வக$_3$ந்த$_4$:) இத்யாதி$_3$. q,r கன்னலினுடைய பழ மென்று ரஸாதிஶயத்திலே அர்த்த$_2$ாந்தரம் - 'மாங்கனி' இத்யாதி$_3$. o$_2$ முந்தினது-த்$_2$வந்த்$_3$வம்.

ப்ர— (ஏழாம் பாட்டு) (எழுமைக்கும் இத்யாதி$_3$) (கன்னற்கனியினை) p1. छान्दोग्ये (३-१४) शाण्डिल्यविद्यायां "सर्वकर्मा सर्वकामस्सर्वगन्धस्सर्वरसः"

A 10-9-9.

8. துயர மேதரு துன்ப வின்ப வினைக ளாய்அவை யல்லனாய்
உயர நின்றதோர் சோதி யாய்உல கேழு முண்டுமிழ்ந் தான்தன்னை
அயர வாங்கும் நமன்த மர்க்குஅரு நஞ்சி னைஅச்சு தன்தன்னைத்
தயர தற்கும கன்தன் னையன்றி மற்றி லேன்தஞ்ச மாகவே.

ஆ— 8. வ்யா:—(துயரமேதரு) ஸ்வாதீ$_4$ந புண்யபாபஸ்வருபனாய், அகர்மவஶ்யனாய், நிரவதி$_4$க தேஜோவிஶிஷ்டனாய், ஸர்வலோகரக்ஷகனாய், ஸ்வாஶ்ரிதஜநங்களை யமகிங்கரர் பா$_3$தி$_4$யாதபடி அவர்களை ரக்ஷித்தருளும் ஸ்வபா$_4$வனாய், அவர்களோடு ஆத்மாந்தமாக ஸம்ஶ்லேஷிக்கும் ஸ்வபா$_4$வனாயிருந்த தயரதற்கு மகன்தன்னையன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாக; நீங்களும் ஆஶ்ரயியுங்கள் என்கிறார். 8.

ஈ—என்னுமாபோலே, கன்னல் பழுத்த பழங்காணும் இது. s இதுவன்றோ நான் உங்களுக்கு இடுகிற வேப்பங்குடிநீர்; t பால்குடிக்கக் கால்பிடிக்கிறேனன்றோ? t_2 (தூய மனத்தராய்) ' u கிட்ட அரியனோ ? எளியனோ ? v அறியவரியனோ ? எளியனோ ? w இவனைப்பற்றுவோமோ? அன்றிக்கே, ப்ரயோஜநத்தைக்கொண்டு அகலுவோமோ?' என்று இங்ஙனே ஸம்ஶயாக்ராந்தராய்ப் போகாதே இவன் தன்னையே ப்ரயோஜநமாக x ஆஶ்ரயியுங்கோள். (x_2 இறையும்நில்லா y துயரங்களே) z இப்படி ஸம்ஶயிக்கைக்கு அடியான மஹாபாபங்கள் வாஸனையோடே பறிந்துபோம். z_2 ஸாம்ஸாரிகமான து$_3$:க்க$_2$ங்கள் நிஶ்ஶேஷமாகப்போம் என்றுமாம். 7.

அ. இத்யாதி$_3$ முந்தின து-த்$_3$ந்த்$_3$வன். r இரண்டாவது ஷஷ்டீ$_2$தத்புருஷன். s,t "கன்னல்கனியினை- தொழுமின்" என்கிறவருடைய ஹார்த்த$_3$பா$_4$வத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இதுவன்றோ இத்யாதி$_3$ வாக்யத்$_3$வயத்தாலே) u (கிட்டவரியனோ) இந்த ஸம்ஶயத்துக்கு "எனதாருயிர் கெழுமிய கதிர்ச் சோதியை மணிவண்ணனைக் குடக்கூத்தனை" என்கிறது நிவர்த்தகம். v (அறியவரியனோ) இந்த ஸம்ஶயத்துக்கு "இன்னமுதத்தினை" என்கிறது நிவர்த்தகம்; ஜ்ஞாநமுண்டாய் பு$_4$ஜிக்க வேணுமே. w (இவனைப் பற்றுவோமோ) இந்த ஸம்ஶயத்துக்கு "விழுமிய" இத்யாதி$_3$ நிவர்த்தகம்; x (ஆஶ்ரயியுங்கோள்) "தொழுமின்" என்கிறது - ஆஶ்ரயணோத்$_3$யோக$_3$பரம். y,z "துயரங்கள்" இதி-ப்ரத$_2$ம நிர்வாஹே காரணே கார்யோபசார:. y,z_2 (ஸாம்ஸாரிகமான) இதி த்$_3$விதீய நிர்வாஹே "தொழுமின்" என்கிறது பூர்ணாஶ்ரயணபரம். 1. "குலம் தாரயதே தாத ஸப்த ஸப்த ச ஸப்த ச। க$_4$டிகாசல பூ$_4$பா$_4$கே$_3$ க$_4$டிகாமபி யோ வஸேத்। ஸப்தஜந்மக்ருதம் பாபம் தத்க்ஷணாதே$_3$வ நஶ்யதி ||" இத்யாதி$_3$. 7.

ஜீ—r இரண்டாவது-ஷஷ்டீ$_2$தத்புருஷன். s,t "கன்னற்கனியினைத் தொழுமின்" என்கிறவருடைய ஹார்த்த$_3$பா$_4$வம் - 'இதுவன்றோ' இத்யாதி$_3$ வாக்யத்$_3$வயேந. u கிட்ட அரியனோ? என்கிற ஸம்ஶயத்துக்கு-'எனதாருயிர் கெழுமிய' இத்யாதி$_3$ நிவர்த்தகம். v 'எனதாவிக் கின்னமுதத்தினை' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து - (அறியவரியனோ) இத்யாதி$_3$; ஜ்ஞாநமுண்டாய் பு$_4$ஜிக்கவேணுமே. w (விழுமியவமரர்) இத்யாதி$_3$-(இவனைப் பற்றுவோமோ) இத்யாதி$_3$ஸம்ஶயத்துக்கு நிவர்த்தகம். t_2 தூயமனத்தராய்-பரிஶுத்$_3$த$_4$மான நெஞ்சையுடையராய். ஶுத்$_3$தி$_4$யாவது-ஸம்ஶயராஹித்யம். y,z முந்தின நிர்வாஹத்திலே,'துயரங்கள்'என்கிற இது-து$_3$:க்க$_2$ஹேதுபாபபரம். y,z_2 இரண்டாம் நிர்வாஹத்திலே, துயரம் - து$_3$:க்க$_2$ம். x_2 இறையும் - அத்யல்பமும். க்ரமேண அந்வய:. 7.

ஒ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில்—மற்றுள்ளாரும் தம்முடைய பக்ஷத்தை அறிந்து அதிலே ருசி பண்ணுகைக்காக "நான் தா₃ஶரத₂ சக்ரவர்த்தித்திருமகனையல்லது மற்றொருவரை ஆபத்₃த₄நமாகப் பற்றியிரேன்" என்று ஸ்வஸித்₃தா₄ந்தத்தைச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா:—(துயரம் என்று தொடங்கி) **து₃:க்கை₂கஹேதுவான புண்யபாபரூப கர்மங்களுக்கு நியாமகனாய், தான் அகர்மவஶ்யனாய், தமஸ:பரஸ்தாத் வர்த்தமாநமாய் அப்ராக்ருத தேஜோரூபமான திருநாட்டையுடையனாய், இங்ஙனே புஷ்கலனாயிருந்துவைத்துத் தன்னதான க்ஷுத்₃ரஸம்ஸாரவிபூ₄த்யேகதே₃ஶத்துக்கு ப்ரளயாத்₃யாபத்துக்கள் வந்தால் தானே கைதொட்டு நோக்குமவனை.** (அயர என்று தொடங்கி) **அங்ஙனே பொதுவான ரக்ஷணத்தையொழியத் திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்தார்க்கு யமாதி₃பா₃தை₄கள் மறுவலிடாதபடி போக்கவல்லனுமாய், அவர்களோடு நித்யஸம்ஶ்லேஷம் பண்ணும் ஸ்வபா₄வனானவனை. 'தயரதற்குமகன்' என்று விதே₄யத்வம் சொல்லுகிறது.** **8.**

ப— 8. அவ:— அநந்தரம், ஆஶ்ரிதரை நழுவவிடாத சக்ரவர்த்தித்திருமகனையொழிய வேறு தஞ்சமில்லை என்கிறார்.

துயரமே தரு—(நிஷ்க்ருஷ்ட பரிதாபத்தையே) தரக்கடவதான, **துன்பம்**—, து₃:க்க₂த்துக்கும், **இன்பம்**—(து₃:க்கா₂ஸாத்₄யத்வ து₃:க்க₂மிஶ்ரத்வ து₃:க்கோ₂த₃ர்க்கத்வ விஶிஷ்டமாகையாலே நிஷ்க்ருஷ்ட பரிதாபகரமான) ஸுக₂த்துக்கும் ஹேதுவான, **வினைகளாய்**—பாபரூபமாயும் புண்யரூபமாயுமுள்ள கர்மங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய், **அவை**—அவற்றுக்கு, **அல்லனாய்**—தான் வஶ்யனல்லனாய், **உயர**—[1. **"विश्वतः पृष्ठेषु सर्वतः पृष्ठेषु" (விஶ்வத: ப்ருஷ்டே₂ஷு ஸர்வத: ப்ருஷ்டே₂ஷு)** என்கிற] உயர்த்தியையுடைத்தாய், **நின்றது ஓர்**—நித்யமாய் அத்₃விதீயமான, **சோதியாய்**—தேஜோமய தி₃வ்யதே₃ஹத்தையுடையனாய், **உலகேழும்**—(கர்மவஶ்யமான) ஸகல லோகங்களுக்கும் ப்ரளயாபத்துவந்தால், **உண்டு**—உண்டு, **உமிழ்ந்தான் தன்னை**—உமிழ்ந்து ரக்ஷிக்குமவனாய், **அயர**—மோஹிக்கும்படி, **வாங்கும்**—ப்ராணபஹாரம் பண்ணும், **நமன்தமர்க்கு**—யமப₄டர்க்கு, **அரு**—மீட்க அரிய, **நஞ்சினை**—நஞ்சாய்க் கொண்டு, **அச்சுதன்தன்னை**—ஆஶ்ரிதரை நழுவவிடாத ஸ்வபா₄வனை, **தயரதற்கு மகன்தன்னை**—சக்ரவர்த்தித்திருமகனை, **அன்றி**—ஒழிய, **மற்று**—மற்றொரு ப₄க₃வத்₃வ்யக்தியுமகப்பட, **தஞ்சமாக இலேன்**—தஞ்சமாக உடையேனல்லேன். **தஞ்சம்**—ஆபத்துக்கு உறுதுணை. 8.

இ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில்—அல்லாதார்க்கும் ருசி பிறக்கைக்காக, 'நான் சக்ரவர்த்தித்திருமகனையல்லது ஆபத்₃த₄நமாகப் பற்றியிரேன்' என்று ஸ்வஸித்₃தா₄ந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

இ— வ்யா:— **(துயரம் இத்யாதி$_3$)** து$_3$:க்கை$_2$கஹேதுவான புண்யபாபரூப கர்மங்களுக்கு நியாமகனாய். **(அவையல்லனாய்)** தான் அகர்மவஶ்யனாய். **(உயர இத்யாதி$_3$)** தமஸ:பரஸ்தாத்$_3$வர்த்தமாந பரமபத$_3$த்தை உடையனாய். **(உலகேழும் இத்யாதி$_3$)** இப்படி புஷ்கலனான தான் விபூ$_4$த்யேகதே$_3$ஶமான ஸம்ஸாரத்துக்கு ப்ரளயாபத்து வந்தால் அத்தை வயிற்றிலேவைத்து நோக்கி ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே வெளிநாடு காண உமிழுமவனை. **(அயர இத்யாதி$_3$)** தன்னை ஆஶ்ரயித்தாரை அறிவுகெடும்படி ஶரீர விஶ்லேஷத்தைப் பண்ணும் யமப$_4$டர்க்குக் காற்றவொண்ணாத நஞ்சானவனை. **(அச்சுதன்தன்னை)** அவர்களை நழுவவிடாதே நித்யஸம்ஶ்லேஷம் பண்ணுமவனை. எங்கே கண்டோம்? என்னில்—**(தயரதற்கு மகன்தன்னை)** ராவணவத$_4$ஸமநந்தரத்திலே முதலிகளிலே சிலரைக் காணாதொழிய தே$_3$வதைகளைக் கொண்டு மீட்டும், ஒரு பா$_3$லனுக்கு அகாலம்ருத்யு வர அம்பாலே மீட்டுக் கொடுத்தும் செய்த சக்ரவர்த்தித்திருமகனையன்றி. **1. 'ददौ कुशिकपुत्राय'' (த$_3$தௌ$_3$ குஶிகபுத்ராய)** என்றும், ராஜ்யத்தைத் தந்தேன் என்ற, அத்தைத் தவிர்ந்து காடேறப்போம் என்ற, ஒரு ஸம்ஸாரிக்கு இஷ்டவிநியோகா$_3$ர்ஹனானவனை. **2. "भवान्नारायणो देवः" (ப$_4$வாந் நாராயணோ தே$_3$வ:)** என்று ஈஶ்வராபி$_4$மாநிகள் தாங்கள் வந்து சொன்னால், **3. "आत्मानं मानुषं मन्ये" (ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே)** என்னுமவன். **(மற்றிலேன் தஞ்சமாகவே)** மற்றொன்று ப$_4$க$_3$வத்$_3$வ்யக்த்யந்தரங்களை நினைக்கிறார். தஞ்சம் - ஆபத்$_3$த$_4$நம். 8.

ஈ— அவ:— எட்டாம் பாட்டு. a ஸம்ஸாரிகளுக்கும் a_2 ருசிபிறக்கைக்காக, 'நான் சக்ரவர்த்தித்திருமகனையல்லது ஆபத்$_3$த$_4$நமாகப் பற்றியிரேன்' என்று ஸ்வஸித்$_3$தா$_4$ந்தத்தை a_3 அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (துயரம் இத்யாதி$_3$) **து$_3$:க்க$_2$த்தையே தரக்கடவதான புண்யபாபரூபமான கர்மங்களுக்கு நியாமகனாய். b துன்பவினையோடு இன்பவினையோடு வாசியற இரண்டும் து$_3$:க்க$_2$த்தையே பண்ணித்தருமென்றாயிற்று இருக்கிறார் இவர்; c ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷத்வ விரோதி$_4$யாய்க்கொண்டு c_2 ப$_3$ந்த$_4$கமாகை இரண்டுக்கும் ஒக்குமிறே;**

அ— எட்டாம் பாட்டு. (துயரம் இத்யாதி$_3$) a ஆறும் பாட்டுப்போலே ஸ்வஸித்$_3$தா$_4$ந்தம் சொல்லுகிறதுக்கு இன்னமொரு ப்ரயோஜனம் அருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு "தயரதற்கு மகன்றன்னையன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாக" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ஸங்க$_3$தி அருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸாரிகளுக்கும் இத்யாதி$_3$) a_2,a_3 (ருசிபிறக்கைக்காக - அருளிச்செய்கிறார்) என்று அந்வயம். b இன்பவினையும் து$_3$:க்க$_2$த்தைத் தருமோ? என்ன (துன்பவினையோடு இத்யாதி$_3$) c இப்படியிருக்கைக்கு

ஜீ— எட்டாம் பாட்டு. (துயரமே) இத்யாதி$_3$. a ஆறும்பாட்டிற்போலே ப்ரோபதே$_3$ஶப்ரகரணத்திலே ஸ்வஸித்$_3$தா$_4$ந்தம் அருளிச்செய்கைக்கு இன்னம் ஒரு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு, (தயரதற்கு) இத்யாதி$_3$ நாலாம் பாத$_3$த்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - (ஸம்ஸாரிகளுக்கும்) இத்யாதி$_3$. a_2,a_3(ருசிபிறக்கைக்காக-அருளிச்செய்கிறார்) இத்யந்வய:. b இன்பவினையும் து$_3$:க்க$_2$த்தைத் தருமோ ? என்ன, (துன்பவினையோடு) இத்யாதி$_3$. c இவர் இப்படி

ஈ—d1.“पुण्यपापे विधूय” (புண்யபாபே விதூ$_4$ய) என்னக்கடவதிறே. e(அவையல்லனுய்) அகர்மவஶ்யனுய். e$_2$2. “अनश्नन्न्यः” (அநஶ்நந்நந்ய:) என்கிறபடியே, f தான் இவற்ருல் வஶ்யனல்லாமையன்றிக்கே நியாமகத்வத்தால் வந்த புகரையுடையனு யிருக்கை. (g உயர இத்யாதி$_3$) h3. “क्षयन्तमस्य रजसः पराके” (க்ஷயந்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே) என்றும், h$_2$4. “तमसः परस्तात्” (தமஸ: பரஸ்தாத்) என்றும் சொல்லுகிற

அ-அடியென்? என்ன (ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷத்வ இத்யாதி$_3$) c$_2$,dப$_3$ந்த$_4$கத்வோபபாத$_3$நம்(புண்யபாபே விதூ$_4$ய என்று) இல்லையாகில் விதூ$_4$நநம் பண்ணவேண்டாவிறே. e$_2$ அகர்மவஶ்யன் என்னு மதுக்கு ப்ரமாணம் (அநஶ்நந் இத்யாதி$_3$) f இந்த ஶ்ருதியில் 2. “அபி$_4$சாகஶீதி” என்ற பத$_3$த்துக்கு அர்த்த$_2$ம் அருளிச்செய்கிருர் (தான் இவற்ருல் இத்யாதி$_3$) e$_2$,f,g(அநஶ்நந் என்று தொடங்கி) உயர்வுக்கு அவதாரிகை என்னவுமாம். h (க்ஷயந்தமஸ்யேத்யாதி$_3$) அர்த்த$_2$ாந்தரம். 5. “அத$_2$ யத$_3$த: பரோதி$_3$வோ ஜ்யோதிர்தீ$_3$ப்யதே” இத்யாதி$_3$யிலே தாத்பர்யம். இதனுடைய ஔந்நத்யத்துக்குப் பரமாவதி$_4$யை ப்ரமாணமுக$_2$த்தாலே த$_3$ர்ஶிப்பியாநின்றுகொண்டு ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் அருளிச்செய்கிருர் (க்ஷயந்தம் இத்யாதி$_3$) என்னவுமாம். மூலப்ரக்ருதி ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களோடே கூடியிருக்கையாலே 3. “ரஜஸ:” என்றும், 4. “தமஸ:” என்றும், மூலப்ரக்ருதியைச் சொல்லி, இதினுடைய பராகே - உபரிப$_4$ாக$_3$த்திலே, க்ஷயந்தம் - 6. “க்ஷய-நிவாஸே” என்று இதுக்கு த$_4$ாதுவாகையாலே, வஸிக்குமவனை என்றபடி. g (உயர)

ஜீ—யிருக்கைக்கு அடியேது?என்ன, (ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷத்வ)இத்யாதி$_3$. c$_2$,d ப$_3$ந்த$_4$கத்வோபபாத$_3$நம் (1. “புண்யபாபே விதூ$_4$ய”) என்று. இல்லையாகில் விதூ$_4$நநம் பண்ணவேண்டாவிறே. e$_2$ அகர்மவஶ்யன் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம்-(2. “அநஶ்நந்நந்ய:”) இத்யாதி$_3$. f இந்த ஶ்ருதியில் 2. “அபி$_4$சாகஶீதி” என்கிற பத$_3$த்துக்கு அர்த்த$_2$ம் - (தான் இவற்ருல்) இத்யாதி$_3$. e அவையல்லனுய்-அவற்றுக்குத்தான் வஶ்யனல்லனுய். h இதினுடைய ஔந்நத்யத்துக்குச் சரமாவதி$_4$யை ப்ரமாணமுகே$_2$ந த$_3$ர்ஶிப்பியாநின்றுகொண்டு, ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் - (க்ஷயந்தம்) இத்யாதி$_3$. மூலப்ரக்ருதி, ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களோடே கூடியிருக்கையாலே, 3. “ரஜஸ:” என்றும், 4. “தமஸ:” என்றும் மூலப்ரக்ருதியைச் சொல்லி, இதினுடைய, பராகே - உபரிப$_4$ாக$_3$த்திலே, க்ஷயந்தம் - 6. “க்ஷய-நிவாஸே” என்று இதுக்கு த$_4$ாதுவாகையாலே, வஸிக்குமவனை என்றபடி. g “உயர”

ப்ர— (எட்டாம் பாட்டு) (துயரமேதரு இத்யாதி$_3$) d 1. मुण्डकोपनिषदि (५) यदा पश्यः पश्यते रुक्मवर्णं कर्तारमीशं पुरुषं ब्रह्मयोनिम्। तदा विद्वान् पुण्यपापे विधूय निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति ॥”

(அவையல்லனுய்) e$_2$2. ऋक्संहितायां मुण्डकोपनिषदि पञ्चमखण्डारम्भे “द्वा सुपर्णा सयुजा सखाया समानं वृक्षं परिषस्वजाते। तयोरन्यः पिप्पलं स्वाद्वत्त्यनश्नन्नन्यो अभिचाकशीति ॥”

(உயர இத்யாதி$_3$) h3. यजुषि संहितायां, “प्रतत्ते अद्य शिपिविष्ट नामार्यश्शंसामि वयुनानि विद्वान्। तं त्वा गृणामि तवसमतवीयान् क्षयन्तमस्य रजसः पराके ॥”

h$_2$4. पुरुषसूक्तानन्तरे नारायणे “वेदाहमेतं पुरुषं महान्तम्। आदित्यवर्णं तमसः परस्तात्।” श्रीमति नारायणे (१) “अतः परं नान्यदणीयसं हि परात्परं यन्महतो महान्तम्। यदेकमव्यक्तमनन्तरूपं विश्वं पुराणं तमसः परस्तात् ॥”

ஈ—படியே, இங்குள்ளாராற்சென்று கிட்டவொண்ணுதாயிருக்கிற தமஸ: பரஸ்தாத்$_3$ வர்த்தமாநதே$_3$ஶத்திலே நிரவதி$_4$கதேஜோரூபமான தி$_3$வ்யவிக்$_3$ரஹத்தையுடையனு யிருக்கிற இருப்பைச் சொல்லுகிறது. g$_2$1. "விஶ்வத: ப்ருஷ்டேஷு ஸர்வத: ப்ருஷ்டேஷு" (விஶ்வத: ப்ருஷ்டே$_2$ஷு ஸர்வத: ப்ருஷ்டே$_2$ஷு) என்கிற உயர்த்தியையுடைத்தாய், நித்யமாய், அத்$_3$விதீயமான தேஜோமய தி$_3$வ்யதே$_3$ஶத்தையுடையவனுய் என்றுமாம். h(உலகு இத்யாதி$_3$) i இப்படி புஷ்கலனுயிருந்தானேயாகிலும், விபூ$_4$த்யேகதே$_3$ஶமான ஸம் ஸாரத்தை ப்ரளயங்கொண்டதென்றால் இங்கே வந்து வயிற்றிலே எடுத்துவைத்து நோக்கி, "இத்தனைபோதும் காணப்பெறுமையாலே இவை என்படுகிறனவோ ?" என்று உமிழ்ந்து பார்க்குமவனை ; j வழிபறிக்கும் நிலத்திற்போவார் j$_2$ சீரிய த$_4$நங்களை விழுங்கி, பின்னை அமர்ந்த நிலத்திலே புக்கால் புறப்படவிட்டுப் பார்க்குமாபோலே. k (அயர) l தன் திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்தாரை அறிவுகலங்கும்படிக்கு ஈடாக ப்ராண வியோக$_3$த்தைப் பண்ணக்கடவராயிருந்துள்ள யமப$_4$டர்க்குக் l$_2$ காற்றவொண்ணுத நஞ்சாயுள்ளவனை. (அச்சுதன்தன்னை) தன்னை ஆஶ்ரயித்தாரை யமவஶ்யராக விட்டுக்கொடாதவனை. mA உயிர்கொண்டு உடலொழிய ஓடும்போது ஓடி அயர்வென்ற தீர்க்குமவனிறே. எங்ஙனே கண்டோம் ? என்ன, (தயரதற்கு மகன்தன்னை) தான் ராஜ்யம்பண்ணுநிற்கச்செய்தே ஒரு ப்$_3$ராஹ்மண குமாரனுக்கு அகாலம்ருதியுண்டாக.

அ—2."ஸமஸ்தம் கார்ய காரண ஜாதமதீத்ய வர்த்தமாநே" என்கிற ப்ரமாணம் அநுஸந்தே$_4$யம். சோதி - தி$_3$வ்யமங்கள விக்$_3$ரஹமும், தி$_3$வ்யதே$_3$ஶமும். h,i கீழிற்பத$_3$த்தைத் தளமாகக்கொண்டு "உலகேழுமுண்டு" என்றதுக்கு ஸங்க$_3$தி அருளிச்செய்து "உமிழ்ந்தான்" என்றதுக்கு அர்த்த$_2$ம் அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி இத்யாதி$_3$) j ப்ரளயத்திலே உண்டு ப்ரளயங்கழிந்தவாறே உமிழு மவனை' என்றதுக்கு த்$_3$ருஷ்டாந்தம் (வழிபறிக்கும் இத்யாதி$_3$) j$_2$சீரிய - ஶ்ரேஷ்ட$_2$மான. k,l (தன் திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்தாரை இதி) ஸ்வசரண ஸமாஶ்ரிதாநாம் பூர்வவ்ருத்தமவலோக்ய தத$_3$நு கு$_3$ணம் ஜ்ஞாநஸ்கோஷாபே$_4$ஏ யதா$_2$ ப$_4$வதி ததா$_2$ ப்ராணநாத$_3$தா$_3$நாநாம் யமப$_4$டாநாம் அஶக் யோத்$_3$க$_3$ார விஷபூ$_4$தம் இத்யர்த்த$_2$:. k அயர - அயரும்படி. அதாவது - அறிவு கலங்குகை. m ஸ்வாஶ்ரிதாநாம் யமவஶ்யதாநிவர்த்தகத்வே ப்ரமாணமாஹ (உயிர்கொண்டுடலொழிய இதி) நான்முகன்திருவந்தாதி. உடலொழிய - உயிர்கொண்டு - ஓடும்போதோடி ; அயர்வென்ற –

ஜீ—என்கிறவிடத்திலே 2. "ஸமஸ்தம் கார்யகாரண ஜாதம்' இத்யாதி$_3$ க$_3$த்$_3$யவாக்யம் அநு ஸந்தே$_4$யம். g$_2$ "சோதி" என்றதுக்கு அர்த்த$_2$ாந்தரம் - (விஶ்வத: இத்யாதி$_3$) சோதி - தி$_3$வ்ய மங்க$_3$ள விக்$_3$ரஹமாதல், தி$_3$வ்யதே$_3$ஶமாதல். h,iகீழிற்பத$_3$த்தைத் தளமாகக்கொண்டு,'உலகேழும்' இத்யாதி$_3$க்கு அர்த்த$_2$ம் (இப்படி இத்யாதி$_3$) j உமிழ்ந்து பார்க்குமவனை என்றதுக்கு த்$_3$ருஷ்டாந்தம் (வழிபறிக்கும் இத்யாதி$_3$) j$_2$ சீரிய - ஶ்ரேஷ்ட$_2$மான. k வாங்கு - ப்ராணனை இதி ஶேஷ:; அயர - அறிவுகலங்கும்படி, மோஹிக்கும்படி. ப்ராணனை வாங்குகிற யமப$_4$டர்க்கு மீட்கவரிய நஞ்சானவனை இதி ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$:. l$_2$ காற்றவொண்ணுத - பரிஹரிக்கப் போகாத. m யமவஶ்யராக விட்டுக்கொடாமைக்கு ப்ரமாணம் (உயிர்கொண்டு இத்யாதி$_3$) நான்முகன்திருவந் தாதி எண்பத்தெட்டாம் பாட்டு. ஆத்மா ஶரீரத்தைப் பொகட்டு ப்ராணனைக்கொண்டு யமப$_4$ட ருலே ப்ரேரிதனுய்ப்போம்போது தானே விரைந்துசென்று அவர்கள் த$_3$ர்ஶநத்தால் வந்த அறிவுகேடு முதலான து$_3$ரிதமென்று பேர்பெற்றவையெல்லாம் போக்கும் ஸ்வப$_4$ாவன் இதி பாசுரார்த்த$_2$:. அயர்வென்ற - அஜ்ஞாநமென்று பேர்பெற்றவையெல்லாம் ; முழுச்சொல்லு.

A நான்-திருவ 88.

ஈ—n அவனை வாளாலே மீட்டும், o ராவணவத$_4$ம்பண்ணிப் o$_2$ படைக்குறி காணு திற்கிறவளவிலே முதலிகளிலே சிலரைக் காணுதொழிய, இந்த்$_3$ரனை அழைத்துப் போகவிட்டு வரங்கேட்கிற வ்யாஜத்தாலே அவனையிடுவித்து அவர்களையும் கூட்டிக் கொண்டு போன சக்ரவர்த்தித்திருமகனை; ஒரு ருஷிபுத்ரனுக்கு அகாலம்ருதி வர, p அம்பாலே மீட்டுக்கொடுத்தும் செய்தவை, q தயரதன்மகன் என்னுதே, 'தயரதற்கு மகன்தன்னை' என்கிறது-ஒருகால் வெற்றிலைச்செருக்கிலே 'ராஜ்யத்தைத் தந்தேன்' என்று, q$_2$ புரிந்து ஸ்த்ரீபரதந்த்ரனாய் 'நான் தந்திலேன், நீ காடேறப்போ' என்று, இப்படி சொல்லுமம்படி அவனுக்கு இஷ்டவிநியோகா$_3$ர்ஹனான புத்ரனை. (அன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாகவே) r இவ்விடத்தை ப$_4$ட்டர் அருளிச்செய்யாநிற்க, சீயர் s இவர் s$_2$ புக்கவிடமெங்கும் s$_3$ இப்படியே சொல்லுவர்; இவர்க்கு இது பணியிறே'என்ன,

அ—அஜ்ஞானம் என்கிறதெல்லாம். n (அவனை வாளாலே மீட்டும்) என்றது-ஶம்பூ$_3$கனை வாளாலே கொன்று அவனை மீட்டும் என்றபடி. o$_2$ படைக்குறி-ஸைநிகஶோத$_4$நம். p (அம்பாலே மீட்டுக் கொடுத்தும் செய்தவை) என்றது, த$_4$ர்ம்யைக்யத்தாலே, ஸாந்தீ$_3$பநிபுத்ரனை மீட்டுக் கொடுத்தபடியை நினைக்கிறது. ஹரிவம்ஶே ஷட்த்ரிம்ஶச்ச$_2$ததமேऽத்$_4$யாயே 1. "விஜித்ய ச யமம் ஸங்க்$_2$யே ஶரைஸ்ஸந்நத பர்வபி$_4$:। அதை$_2$ர்த்$_3$ரஸேநிராநீத: க்ருஷ்ணேநாத்$_3$பு$_4$தகர்மணா ॥" q "தயரதற்கு" என்கிறவிடத்தில் ஷஷ்டி$_2$யை-ஶேஷே ஷஷ்டி$_2$யாக விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (தயரதன் இத்யாதி$_3$) யத்$_3$வா, தயரதற்கு-தாத$_3$ர்த்$_2$யே சதுர்த்தி$_2$; அதாவது-தயரதன் மகனென்றாலும், "தயரதற்கு மகன்" என்கிற அர்த்த$_2$ம் ஸித்$_3$த$_4$மாயிருக்க, இப்படி விஶேஷித்தது 2. "தஸ்ய க்ருதே" என்கிறவிடத்திற்போலே தாத$_3$ர்த்$_2$யவிவக்ஷயா இப்படி அருளிச்செய்தார் என்கை. q$_2$ புரிந்து-நிவ்ருத்ய. r ப்ராஸங்கி$_3$கம் (இவ்விடத்தை இத்யாதி$_3$) s இவர்-ஆழ்வார்.

ஜீ—n (அவனை வாளாலே மீட்டும்) என்றது-ஶம்பூ$_3$கனை வாளாலே கொன்று அவனை மீட்டும் என்றபடி. o$_2$ படைக்குறி-ஸேநாஶோத$_4$நம். p(அம்பாலே மீட்டுக்கொடுத்தும்) என்றது-த$_4$ர்ம்யைக்யத்தாலே க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஸாந்தீ$_3$பநிபுத்ராநயநத்தை. ஹரிவம்ஶே ஷட்த்ரிம்ஶச்ச$_2$ததமே 1. "விஜித்ய ச யமம் ஸங்க்$_2$யே ஶரைஸ்ஸந்நதபர்வபி$_4$:। அதை$_2$ர்த்$_3$ரஸேநிராநீத: க்ருஷ்ணேநாத்$_3$பு$_4$தகர்மணா ॥" என்னக்கடவதிறே. q 'தயரதற்கு' என்கிற தாத$_3$ர்த்$_2$யே சதுர்த்தி$_2$க்கு ப$_4$ாவம் (தயரதன்மகன் இத்யாதி$_3$) 'தயரதற்கு' என்கிறத்தை-ஶேஷே ஷஷ்டி$_2$யாகவும் சில அரும்பதங்களிலே வ்யாக்$_2$யாநம் பண்ணியிருக்கிறது. q$_2$ புரிந்து-திரும்பி. r ப்ராஸங்கி$_3$கம் (இவ் விடத்தை இத்யாதி$_3$) s இவர்-ஆழ்வார். s$_3$(இப்படியே சொல்லுவர்) என்றதுக்கு-A"ஞானப்பிரானை

ப்ர—(தயரதற்கு மகன்தன்னை) o युद्धकाण्डे त्रयोविंशत्युत्तरशततमे "प्रतिप्रयाते काकुत्स्थे महेन्द्रः पाकशासनः। अब्रवीत्परमप्रीतो राघवं प्रांजलिं स्थितम्॥ १॥ अमोघं दर्शनं राम तवास्माकं परन्तप। प्रीतियुक्ताः स्म तेन त्वं ब्रूहि यन्मनसेच्छसि॥ २॥ एवमुक्तस्तु काकुत्स्थः प्रत्युवाच कृताञ्जलिः। लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा सीतया सह भार्यया॥ ३॥ यदि प्रीतिस्समुत्पन्ना मयि सर्वसुरेश्वर। वक्ष्यामि कुरु मे सत्यं वचनं वदतां वर॥ ४॥ मम हेतोः पराक्रान्ता ये गता यमसादनम्। ते सर्वे जीवितं प्राप्य समुत्तिष्ठन्तु वानराः॥ ५॥ मत्कृते विप्रयुक्ता ये पुत्रैर्दारैश्च वानराः। पतियेष्वभिरक्षाश्च न मृत्युं गमयन्ति च। त्वत्प्रसादात्समेयुस्ते वरमेतदहं वृणे॥ ६½॥"

A திருவிருத்தம் 99.

ஈ—'இவர் மற்றோரிடத்தில் தலைநீட்டுவது பாவநத்வத்தைப்பற்ற; இவர் t தஞ்சமாக நினைத்திருப்பது சக்ரவர்த்தித்திருமகனையே' என்று அருளிச்செய்தார்; 1. "पावनः सर्वलोकानां त्वमेव" (பாவநஸ்ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ) என்கிறதில்லையோ இவரையும்? என்னில்,—"u அவனும் இவரோடொத்தான் ஒருத்தனிறே; v இவர் 'பே$_{4}$ரக்$_{3}$யவஸ்து வேறில்லை' என்றிருக்குமோபாதி, அவன் 'பாவநத்வத்துக்கும் இவரொழிய வேறில்லை' என்றிருப்பானொருவனாயிற்று". w ப$_{4}$ட்டர் ராமாவதாரத்தில் பக்ஷபாதத்தாலே அருளிச்செய்யுமது கேட்கைக்காக, சிறியாத்தான் "பெருமாளுக்கு எல்லா ஏற்றங்களும் அருளிச்செய்ததேயாகிலும், பாண்ட$_{3}$வர்களுக்காகக் கழுத்திலே ஓலை கட்டித் தூதுபோன க்ருஷ்ணனுடைய நீர்மையில்லையே சக்ரவர்த்தித்திருமகனுக்கு" என்ன, "அதுவோ! பெருமாள் தூது போகாமையன்றுகாண்; இக்ஷ்வாகு வம்ஶ்யரைத் தூதுபோக விடுவாரில்லாமைகாண்" என்று அருளிச்செய்தார். x "அவ்வவதாரத்தில் இழவுதீருகைக்காகவிறே க்ருஷ்ணனாய் அவதரித்துத் தூதுபோயிற்று; y A அவனே பின்னோர்தூது ஆதிமன்னர்க்காகிப் பெருநிலத்தார் இன்னார்தூதனென

அ—s$_{2}$ (புக்கவிடமெங்கும் இப்படியே சொல்லுவர் இதி) B "ஞானப்பிரானையல்லாலில்லை நான்கண்டநல்லது" இத்யத்ர C "தோற்றக்கேடவையில்லவனுடையான்" இத்யாதௌ D "கண்ணனல்லாலில்லை கண்டீர் சரண்" இத்யாதௌ ச ஹ்ருத$_{3}$யம். t தஞ்சமாக - பே$_{4}$ாக்$_{3}$யமாக. "தஞ்சமாக" என்றதுக்கு, அவதாரிகையிலே ரக்ஷகத்வபரமாக அருளிச்செய்தாலும், ப$_{4}$ட்டருக்கு அபி$_{4}$ப்ராயம் பே$_{4}$ாக்$_{3}$யதையிலே; ஆபத்$_{3}$த$_{4}$நத்துக்கு, தஞ்சமான ஆகாரமேயன்றிக்கே பே$_{4}$ாக்$_{3}$யமான ஆகாரமுமுண்டாகையைப்பற்ற, ரக்ஷகத்வகத$_{2}$னமே மூலத்துக்குச் சேரும். u அவனும்-அக$_{3}$ஸ்த்ய ப$_{4}$க$_{3}$வானும், v இத்தை விவரிக்கிறார் (இவர் பே$_{4}$ரக்$_{3}$யவஸ்து இத்யாதி$_{3}$) w "பே$_{4}$ாக்$_{3}$யவஸ்து சக்ரவர்த்தித்திருமகனையொழிய வேறொருவருமில்லை" என்னுமது பக்ஷபாதத்தாலே சொன்னாரென்று ஸித்$_{3}$த$_{4}$வத்கரித்து, அந்த ப்ரஸங்க$_{3}$த்திலே வேறொரு கதை$_{2}$யை அருளிச்செய்கிறார் (ப$_{4}$ட்டர் இத்யாதி$_{3}$) x ஏதானாலும் தூதுபோகாத குறையுண்டே? என்ன (அவ்வவதாரத்திலிழவு இத்யாதி$_{3}$) y அப்படி வந்து அவதரித்தானோ? என்ன (அவனே இத்யாதி$_{3}$) திருமொழி. z "அவ்வவதாரத்திலொன்று குறைந்தது" என்று அதுக்காக அவ

ஜீ-யல்லாலில்லை", C "வானவரேற்றையேயன்றி" D "கண்ணனல்லாலில்லைகண்டீர்" இத்யாதி$_{3}$யிலே நோக்கு. t தஞ்சமாக - பே$_{4}$ாக்$_{3}$யமாக. 'தஞ்சமாக' என்றதுக்கு - அவதாரிகையிலே ரக்ஷகத்வபரமாக அருளிச்செய்தாலும், ப$_{4}$ட்டருக்கு அபி$_{4}$ப்ராயம் பே$_{4}$ாக்$_{3}$யதையிலே; ஆபத்$_{3}$த$_{4}$நத்துக்குத் தஞ்சமான ஆகாரமேயன்றிக்கே பே$_{4}$ாக்$_{3}$யமான ஆகாரமும் உண்டாகையைப் பற்ற, ரக்ஷகத்வகத$_{2}$நமே மூலத்துக்குச் சேரும். u அவனும்-அக$_{3}$ஸ்த்ய ப$_{4}$க$_{3}$வானும். v விவரணம் (இவர் பே$_{4}$ாக்$_{3}$யவஸ்து இத்யாதி$_{3}$) w 'பே$_{4}$ாக்$_{3}$யவஸ்து சக்ரவர்த்தித் திருமகனையொழிய வேறொருவருமில்லை' என்னுமது-பக்ஷபாதத்தாலே சொன்னாரென்று ஸித்$_{3}$த$_{4}$வத்கரித்து, இந்த ப்ரஸங்க$_{3}$த்திலே வேறொரு கதை$_{2}$யை அருளிச்செய்கிறார் (ப$_{4}$ட்டர் இத்யாதி$_{3}$) x ஏதானாலும் தூதுபோகாத குறையுண்டே? என்ன, (அவ்வவதாரத்திலிழவு இத்யாதி$_{3}$) y அப்படி வந்து அவதரித்தானோ? என்ன, (அவனே இத்யாதி$_{3}$) திருமொழி - பன்னிரண்டாந்திருமொழி - மூன்றும் பாட்டு. (முன்னோர் தூது இத்யாதி$_{3}$) அரக்கனூரை முனிந்தவனே, பின்பு த்$_{3}$வாபராந்தத்திலே ராஜ்யத்துக்கு ப்ரத$_{4}$ாநரான பாண்ட$_{3}$வர்களுக்குத் தூதாகி மஹாப்ருதி$_{2}$வியிலுள்ளார், இன்னார் தூதனென-பாண்ட$_{3}$வதூ$_{3}$தனெனத் தன் பேரிட்டு அழைக்கும்படி நின்றவன் என்று பாசுரார்த்த$_{2}$ம். z "அவ்வவதாரத்தில் இதொன்று குறைந்தது என்றதுக்காக அவதரிக்கவேண்டுமோ?" என்ன-

A பெரியதிரு 2-2-3. B திருவிருத்தம் 99. C 3-6-6. D 9-1-10.

ஈ—நின்ருனிறே; z பாரதந்த்ர்யரஸம் அநுப$_{4}$விக்கைக்காகப் போந்தபின் இதில் ஒன்று குறைந்ததாகிறது என்று இருக்குமே". a எம்பெருமானுர் திருவாராத$_{4}$நம் பண்ணிப் போருவது ஒரு a$_{2}$ பிள்ளையிறே; இங்ஙனேயிருக்கச்செய்தே ஒருநாள் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் சக்ரவர்த்தித்திருமகனை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வந்து கொடுத்தாராய், அவரைப்பார்த்து "இந்த 1.'मामेकं शरणं व्रज' (மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ) என்று a$_{3}$தேவை விடாதார் எழுந்தருளினுர்" என்ருராம். b ஆபி$_{4}$முக்$_{2}$யத்தாலே பெறலாமென்ருல், அவ்வாபி$_{4}$முக்$_{2}$யந்தானும் பரமப$_{4}$க்தியோபாதி அரியதாயிருக்குமிறே இச்சேதநனைப் பார்த்தால். c "இத்தலையில் ஆபி$_{4}$முக்$_{2}$யத்துக்கு மேற்படவேண்டா" என்று சொல்லுகிறவையெல்லாம் - ஶரண்யனுடைய நீர்மையைப்பற்றச் சொல்லுகிறது; இவனுக்கு வேண்டுவது சொல்லப்புக்கால் 2. "महाविश्वासपूर्वकम्" (மஹாவிஶ்வாஸபூர்வகம்) என்னவேண்டும்படியாயிருக்குமிறே. d "ஒரு சிருயை விஶ்வஸித்து ஆறுமாஸத்துக்கு வேண்டும் சோறும் தண்ணீரும் ஏற்றிக்கொண்டு கடலிலே இழியாநின்ருன்; அவ்வோபாதி விஶ்வாஸமாகிலும் வேண்டாவோ ப$_{4}$க$_{3}$வத்$_{3}$விஷயத்தைப் பற்றுவார்களுக்கு?" என்று அருளிச்செய்வர். 8.

அ—தரிக்கவேணுமோ? என்ன (பாரதந்த்ர்ய இத்யாதி$_{3}$) a ராமாவதார ப்ரவணு ப$_{4}$ட்டார்யா ஏவ ஏவம் ராமாவதாரே வித்$_{3}$த$_{4}$ா ப$_{4}$வந்தீதி ந, அவதாராந்தர ப்ரவணு அபி ஸ்ரீராமாவதார ப்ரஸங்கே$_{3}$ தத்ர வித்$_{3}$த$_{4}$ா ப$_{4}$வந்தீத்யாஹ (எம்பெருமானுர் இதி) a$_{2}$ பிள்ளை-வெண்ணெய்க்கு ஆடும் பிள்ளை. a$_{3}$ தேவைவிடாதார் - து$_{3}$ஶ்ஶகவித$_{4}$ாநமகுர்வாணு:, 3. "மித்ரப$_{4}$ாவேந" இதி ப$_{4}$ாவநாமாத்ரமேவாலம்பித்யுக்தவந்த இத்யர்த்த$_{2}$:. b இதுவும் ஒரு தேவையாயிற்ருே? முந்துறவே ரக்ஷணோத்$_{3}$யுக்தனுயிறே இவனிருப்பது. ஆகையாலே பண்ணுகிற ரக்ஷணத்தை விலக்காமல் அநும்திரூபமான ஆபி$_{4}$முக்$_{2}$யாத்மகமாயிறே ப்ரபத்தியிருப்பதென்ன; அத்தை அங்கீ$_{3}$கரித்துக் கொண்டு பரிஹரிக்கிருர் (ஆபி$_{4}$முக்$_{2}$யத்தாலே இத்யாதி$_{3}$) c முக்$_{2}$யபரிஹாரம் (இத்தலையில் இத்யாதி$_{3}$) d விஶ்வாஸத்தினருமையை அருளிச்செய்கிருர் (ஒரு சிருயை இத்யாதி$_{3}$) சிருய் - நௌ:. அஸ்யாம் க$_{3}$ாத$_{2}$ாயாம் "தூ$_{3}$தமுகே$_{2}$நேந்த்$_{3}$ரமாநீய தந்முகே$_{2}$ந ம்ருதவாநராநுத்த$_{2}$ாப்ய தைஸ்ஸஹ க$_{3}$தோ ராம:" இத்யுக்தம்; அயமர்த்தே$_{2}$ா வால்மீகீயே ராமாயணே நாஸ்தி, ஸம்பநாதே$_{3}$நாப்யேதச்ச$_{2}$ாயயா கிஞ்சிது$_{3}$க்தம். அயமர்த்த$_{2}$: கஸ்மிம்ஶ்சித்புராணே வர்த்தத இதி த்$_{3}$ரஷ்டவ்யம். 8.

ஜீ—(பாரதந்த்ர்யரஸம் இத்யாதி$_{3}$) a அவதாராந்தரத்திலே ஈடுபட்டிருப்பாரும் ராமாவதாரத்திலே ப்ரவணராயிருப்பார் என்னுமதுக்கு ஐதிஹ்யம் (எம்பெருமானுர் இத்யாதி$_{3}$) a$_{2}$ பிள்ளை-வெண்ணெய்க்கு ஆடும் பிள்ளை; க்ருஷ்ணன் என்றபடி. a$_{3}$(தேவையிடாதார்) விதி$_{4}$யாதே 3. "மித்ரப$_{4}$ாவேந" என்றவர். b 1. "மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" என்றது - அப்ரதிஷேத$_{4}$மன்ருே? இது தேவையோ? என்ன, (ஆபி$_{4}$முக்$_{2}$யத்தாலே இத்யாதி$_{3}$) c ஆனல், ஆபி$_{4}$முக்$_{2}$யமும் வேண்டாவோ? என்ன, (இத்தலையில் இத்யாதி$_{3}$) யத்$_{3}$வா, ஆபி$_{4}$முக்$_{2}$யமாத்ரம் போருமோ? என்ன, (இத்தலையில் இத்யாதி$_{3}$) என்னுதல். d அப்படி மஹாவிஶ்வாஸம் வேணுமோ? என்ன, கிம்புநர்ந்யாயத்தாலே ப$_{2}$லிப்பிக்கிருர் (ஒரு சிருயை இத்யாதி$_{3}$) சிருய் - சம்பான்; ஓடம் இத்யர்த்த$_{2}$:. இந்தப் பாட்டிலே, இந்த்$_{3}$ரனை அழைத்துப் போகவிட்டுத் தந்முகே$_{2}$ந ம்ருதரான வாநரமுதலிகளை எழுப்பி அவர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு போனதாகச் சொன்ன இது ஸ்ரீராமாயணத்தில் இல்லையாகிலும், புராணாந்தரத்தில் இருக்கிறதாகக் கண்டுகொள்வது. 4. "புண்யபாபே விதூ$_{4}$ய" இத்யாதி$_{3}$ஶ்ருதி:, முண்ட$_{3}$கோபநிஷதி$_{3}$. 5. "க்ஷயந்தமஸ்ய" இத்யாதி$_{3}$ யஜுஸ்ஸம்ஹிதாயாம். 6. "பாவநஸ் ஸர்வலோகாநாம்" இத்யாதி$_{3}$—A "பாவநாசனை" இத்யத்ரைவ விகி$_{2}$தம். "தஞ்சம்" - ஆபத்துக்கு உறுதுணை. க்ரமேண அந்வய:. 8.

A 3-6-2.

9. தஞ்ச மாகிய தந்தை தாயொடு தானு மாய்அவை யல்லனாய்
எஞ்ச லிலம ரர்க்கு லமுதல் மூவர் தம்முள்ளு மாதியை
அஞ்சி நீருல கத்துள் ளீர்கள் அவனி வனென்று கூழேன்மின்
நெஞ்சி னுல்நினைப் பானெ வன்அவ னாகும் நீள்கடல் வண்ணனே.

ஆ— 9. வ்யா:— (தஞ்சமாகிய) எம்பெருமான் திருவவதாரம்பண்ணி ஸர்வஸுலபனாய் வர்த்தித்தருளுகிற காலத்தில் உதவப்பெற்றிலோம்; ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே எழுந்தருளியிருக்கும் இருப்பு நமக்கு கோசரமன்று; ஆனபின்பு, எங்ஙனே அவனை ஆச்ரயிக்கும்படி ? என்னில், — ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்களுக்கும் த்யேயனாய், காரண பூதனுமாய், அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதியாய், ஆச்ரிதர்க்கு ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ரக்ஷகனாய்ப் பிதாவுமாய் மாதாவுமாய்த் தானுமாய் மற்றுமெல்லாமாயிருந்த எம்பெருமானை உகந்தருளப்பண்ணி ஆச்ரயிப்பது; நாம் அவனுக்கு ஒரு ரூபத்தை ஸங்கல்பித்தால் அது அவனுக்கு ரூபமோ? ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் யாதொரு ரூபத்தையுடையனாய்க் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும், அதுவன்றோ அவனுக்கு ரூபம் ?—என்னில்; — (அஞ்சி நீர் உலகத்துள்ளீர்கள்) - இப்படி ஸம்சயிக்கவேண்டா; யாதொன்றை அவனுக்கு ரூபமாக நினைத்திகோள், அத்தையே அவன் திவ்யரூபமாகக்கொண்டருளும் என்கிறார் 9.

ஒ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — எம்பெருமான் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே எழுந்தருளியிருக்கும் இருப்பு எங்களுக்கு கோசரமன்று, திருவவதாரம்பண்ணி ஸர்வஸுலபனாய் வர்த்தித்தருளுகிற காலத்தில் உதவப்பெற்றிலோம்; எங்ஙனே அவனைக் கண்டு ஆச்ரயிக்கும்படி? என்னில்,— நீங்கள் ஏதேனும் ஒருபடி உகந்தருளப்பண்ணி ஆச்ரயிப்பது; அது ஆச்ரிதர்க்கு அத்யந்த ஸுலபமாகையால் அத்திருவுடம்பையே அப்ராக்ருத திவ்ய ஸம்ஸ்தானத்தோடொக்க விரும்பும் என்கிறார்.

வ்யா:— (தஞ்சமாகிய என்று தொடங்கி) தங்களை அழியமாறி நோக்கும் தாயும் தந்தையும்போலே பரிவுடையனாய், ஆத்மா தான் தனக்குப் பண்ணும் ஸ்நேஹத்தையும்பண்ணி, இங்ஙன் சில த்ருஷ்டாந்தங்களால் அளவிடவொண்ணாத நிரவதிக ஸ்நேஹத்தையுமுடையனாய், பகவத நுபவ ஸங்கோசமின்றிக்கே பரஸ்பரம் கூடியல்லது செல்லாதபடியான அமரஸமூஹத்துக்கு உஜ்ஜீவந ஹேதுவாயிருந்துவைத்து ப்ரஹ்மருத்ரர்களுடைய ஹ்ருதயத்திலேயும் வந்து நின்றருளி, அவர்களுக்கு நியாமகனுமானவனை; மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு ஆதியானவனை என்றுமாம். (அஞ்சி நீர் என்று தொடங்கி) லோகத்திலுள்ள நீங்கள் கலங்கி 'அவன் அப்ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்தானயுக்தன்; இங்கு நாங்கள் காண உகந்தருளின படியாவானன்று; ஆகையால், ஸமாச்ரயணம் கூடாது' என்று ஸம்சயிக்க வேண்டா; யாதொன்றை அவனுக்கு ஸ்வரூபமாக நினைத்திகோள், அத்தையே அவன் தன்னுடைய ஸம்ஸ்தானத்தோடொக்க விரும்பும். இங்கு உகந்தருளின இடத்தை நீள்கடல்வண்ணனை இடத்துக்கு விபூதியென்று நினையாதே, உகந்தருளின இடத்துக்கு நீள்கடல்வண்ணனை இடம் விபூதியாகக்கொள்ளுங்கோள் என்றுமாம். 9.

ப— 9. அவ:— அநந்தரம், கீழ் உக்தமான பரத்வமும் அவதாரங்களும் அஸ்மதா₃தி₃களுக்கு நிலமன்றென்று இருயாதே, பிற்பட்டார்க்கும் ஆஶ்ரயிக்கலாம் படி ஸுலப₄முமாய் ஸர்வவித₄ப₃ந்து₄வுமான அர்ச்சாவதாரத்தை ஸம்ஶயரஹித ராய்க்கொண்டு ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறுர்.

தஞ்சமாகிய—(ஓரவஸ்தை₂யிலே போகட்டுப்போம் தாயும் தந்தையுமன்றியே இவன் விடுமளவிலும் தான்விடாத) தஞ்சமாய், **தந்தை தாயொடு**—(ஹிதபரத்வத் தாலும் ப்ரியபரத்வத்தாலும்) தந்தையும் தாயுமாய், அவர்களோடுகூட, **தானும் ஆய்**—(தனக்கு விநாஶகரனன்றித் தஞ்சமாய்த் தனக்கு நன்மையைப் பார்க்கும், தானுமாய், **அவை அல்லனுய்**—அவ்வளவல்லாத ஸர்வவித₄ப₃ந்து₄வுமாய், **எஞ்சல் இல்**—அநுப₄வஸங்கோசரஹிதரான, **அமரர் குலம் முதல்**—நித்யஸூரி ஸமூஹத் துக்கு ஸத்தாதி₃ஹேதுபூ₄தனுய், **மூவர்தம் உள்ளும்**—ப்₃ரஹ்மாதி₃மூர்த்தித்ரயத்திலும் வைத்துககொண்டு, **ஆதியை**—ப்ரத₄ாநனுனவனைப்பற்ற, **உலகத்து உள்ளீர்கள்**—லௌகிகரான, **நீர்**—நீங்கள், **அஞ்சி**—(மேன்மையைக்கண்டு) கலங்கி, **அவன்**—(அபரிச்சி₂ந்ந மஹிமனுனவன்) அவன், **இவன்**—(நாம் நினைத்தது வடிவானவன்) இவன், **என்று**—என்கிற உத்கர்ஷாபகர்ஷபு₃த்₃தி₄யாலே, **கூழேன்மின்**—(இவன் ஆஶ்ரயணீயனுகைக்கூடுமோ? கூடாதோ? என்று) ஸம்ஶயியாதே, **நெஞ்சினுல்**—நெஞ்சாலே, **நினைப்பான்**—நினைத்து உகந்தருளுவிக்கப்பட்டவன், **யவன்**—யாவ ஞெருவன், **அவன்**—அவன், **கடல்**—கடல்போலே, **நீள்**—அளவிறந்த, **வண்ணன்**—ஸ்வப₄ாவத்தையுடைய ஸர்வேஶ்வரன், **ஆகும்**—ஆகும்.

1. **"तामर्चयेत्" (தாமர்ச்சயேத்)** என்கிற கணக்கிலே ஆஶ்ரயணீயமான இந்த விக்₃ரஹத்துக்குள்ளே **1. "तामेव ब्रह्मरूपिणीम्" (தாமேவ ப்₃ரஹ்மரூபிணீம்)** என்று ப்ராப்யவிக்₃ரஹமும் அந்தர்ப்பூ₄தம் என்று கருத்து. கூழ்ப்பு-ஸம்ஶயம். 9.

இ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — 'பரத்வம் எங்களுக்கு கோ₃சரமன்று; அவ தாரத்துக்குப் பிற்பாடரானேம்; நாங்கள் ஆஶ்ரயிக்கும்படியென்? என்ன,— **'நீங்கள்** உகந்தபடியே உகந்தருளப்பண்ண, அதிலே அப்ராக்ருத ஸம்ஸ்த₂ாநத் தோடொக்க விரும்பும் அர்ச்சாவதாரத்தில் ஆஶ்ரயியுங்கோள்' என்கிறுர். இத் திருவாய்மொழிக்கு நித₃ாநமான பாட்டாயிற்று இது.

வ்யா:— **(தஞ்சம் என்று தொடங்கி)** க்ஷாமகாலம்வந்தால் தூற்றடியிலே வைத்துப்போதல், விற்று உண்ணுதல் செய்யுமவர்களைப் போலன்றிக்கே, தங்களை அழியமாறிநோக்கும் தாயும்தந்தையுமாய். **2. "अव्ययः पिता" (அவ்யய: பிதா).** தந்தையானவன் தாயாகமாட்டான்; **3. "सर्वेषामेव लोकानां पिता माता च माधवः" (ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச மாத₄வ:). (தஞ்சமாகிய தானுமாய்)** வயிறுநொந்த போதாகக் கழுத்திலே கயிற்றையிட்டுக்கொள்ளும் தானுமன்றியிலே யிருக்கை. **(அவையல்லனுய்)** தந்தை, தாய், தான் என்னும் இவ்வளவன்றியே அல்லாத ப₃ந்து₄வர்க்க₃முமாய். **(எஞ்சல் இத்யாதி₃)** எஞ்சலாகிறது-சுருங்குதல்.

இ-ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வத்தில் ஸங்கோசமில்லாத நித்யஸூரிகள் குலமுண்டு-திரள், அதுக்கு நிர்வாஹகனை; அவர்களுக்கு ஜீவநஹேதுவானவனை என்றுமாம். **(மூவர் இத்யாதி$_3$)** ப்$_3$ரஹ்மருத்$_3$ரேந்த்$_3$ரர்களுக்கு அந்தர்யாமியாய் நிர்வாஹகனுமானவனை. மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு ப்ரத$_4$ாநனானவனை என்றுமாம். **(அஞ்சி)** ஸர்வாதி$_4$கனை ஆஶ்ரயிக்கப்போமோ ? என்று அஞ்சி ; உலகத்துள்ளீர்களான நீங்கள் கலங்கி. **(அவனிவன் என்று கூழேன்மின்)** அவனாகிறான் விலக்ஷணதே$_3$ஶத்திலே அஸாத$_4$ாரண விக்$_3$ரஹவிஶிஷ்டனாயிருப்பானொருவன்; இங்கு நாம் உகந்ததொரு த்$_3$ரவ்யத்தைத் திருமேனியாக விரும்புமளவாயிருக்கையாலே இவ்விடம் பரிச்சி$_2$ந்நம்; அவ்விடம் அபரிச்சி$_2$ந்நமென்று ஸம்ஶயியாதே. **(நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன்)** மநஸ்ஸாலே யாதொன்றை ஸ்வரூபமாக நினைத்திகோள். **(அவனாகும் நீள்கடல் வண்ணன்)** அபரிச்சே$_2$த்$_3$ய மஹிமனான ஸர்வேஶ்வரன் அத்தையே தனக்கு அஸாத$_4$ாரணமாக விரும்பும். 1. **"प्रतिमास्वप्रबुद्धानाम्" (ப்ரதிமாஸ்வப்ரபு$_3$த்$_3$த$_4$ாநாம்)** என்னும் ருஷிகளைப்போலே தம் வாயாற் சொல்லமாட்டாமையாலே 'அவனிவன்' என்கிறார். **(நீள்கடல்வண்ணன்)** 'அங்குத்தைக்கு உகந்தருளின இடத்தை விபூ$_4$தியாக நினையாதே இங்குத்தைக்கு அவ்விடத்தை விபூ$_4$தியாக நினையுங்கோள்' என்று நிர்வஹிக்கும் ஆண்டான்; கு$_3$ணாதி$_4$க்யம் இங்கேயாகையாலும், கு$_3$ணாதி$_4$க்யத்தாலே வஸ்துவுக்கு ஏற்றம் சொல்லுகையாலும். 9.

ஈ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டு. a "பரத்வமே தொடங்கி அவதார ஸௌலப்$_4$யத் தளவும் வர உபதே$_3$ஶித்து, 'ஆஶ்ரயியுங்கோள்' என்றுநின்றீர்; பரத்வம் அவாங் மநஸகோ$_3$சரம்; அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடரானோம்; நாங்கள் எங்கே யாரை ஆஶ்ரயிப்பது?" என்ன, b "நீங்கள் உகந்தபடியே b$_2$ உகந்தருளப்பண்ண, அத்திருமேனியையே அப்ராக்ருத தி$_3$வ்யஸம்ஸ்த$_2$ாநத்தோடொக்க விரும்பும் அர்ச்சாவதாரத்தை ஆஶ்ரயியுங்கோள்" என்கிறார். இத்திருவாய்மொழிக்கு நித$_3$ாநம் இப்பாட்டு.

அ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (தஞ்சமாகிய இத்யாதி$_3$) a பரத்வாதி$_3$களைச் சொன்ன அநந்தரம் அர்ச்சாவதாரத்தைச் சொல்லுகையாலே "பரத்வாதி$_3$களுக்காளாகமாட்டோம்" என்று ஶங்கித்த ஸம்ஸாரிகளுக்கு "ஆஶ்ரயணீயத்வே ஸௌலப$_4$ம் அர்ச்சாவதாரம்" என்னுமிடந்தோன்ற அருளிச் செய்கிறார் (பரத்வமே தொடங்கி இத்யாதி$_3$) 2. **"ஶ்ரீமத்$_3$வ்யோம ந ஸீம வாங்மநஸயோ: ஸர்வேऽவதாரா: க்வசித் காலே விஶ்வஜநீநமேதத$_3$தி$_4$: ஶ்ரீரங்க$_3$த$_4$ாமங்யத$_2$| ஆர்த்தஸ்வாக$_3$திகை: க்ருபாகலுஷிதைராலோகிதைரார்த்$_3$ரயந்விஶ்வத்ராண விமர்ஶநஸ்க$_2$லிதயா நித்$_3$ராஸி ஜாக$_3$ர்யயா||"** என்ற ஶ்லோகம் அநுஸந்தே$_4$யம். b "நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவனவனாகும்" என்றத்தைப்பற்ற (நீங்களுகந்தபடியே இத்யாதி$_3$) b$_2$(உகந்தருளப்பண்ண இதி) யுஷ்மத$_3$பீ$_4$மதமேவ விக்$_3$ரஹம்

ஜீ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (தஞ்சமாகிய இத்யாதி$_3$) a பரத்வாதி$_3$களைச் சொன்ன அநந்தரம் அர்ச்சாவதாரத்தைச் சொல்லுகையாலே - பரத்வாதி$_3$களுக்கு ஆளாகமாட்டோம் என்று ஶங்கித்த ஸம்ஸாரிகளுக்கு 'ஆஶ்ரயணீயத்வே ஸௌலப$_4$ம் அர்ச்சாவதாரம்' என்னுமிடம் தோற்ற அருளிச் செய்கிறார் (பரத்வமே தொடங்கி இத்யாதி$_3$) அக்ர-2. **"ஶ்ரீமத்$_3$வ்யோம ந ஸீம வாங்மநஸயோ: ஸர்வேऽவதாரா: க்வசித் காலே விஶ்வஜநீநம்"** இத்யாதி$_3$ ஶ்லோக அநுஸந்தே$_4$ய:. b 'நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன் அவனாகும்' என்றதைப்பற்ற (நீங்கள் உகந்தபடியே இத்யாதி$_3$) நீங்க

ஈ— வ்யா:— c (தஞ்சமாகிய தந்தை தாயொடு தானுமாய்) d புறம்புள்ளார், 'தாய், தமப்பன்' என்று ஒரு பேராய், இவனுக்கு d2 ஓர் இடர் வந்தவாறே பொகட்டுப் போவர்கள்; இவனுக்கு ஏதேனும் ஒரு இடர் வந்தாலும் அப்போது முகங்காட்டி ரக்ஷிப்பான் இவனொருவனுமேயாயிற்று. d3 மாதாபிதாக்கள் 'இவன் பிறந்த முஹூர்த்தம் பொல்லாதது' என்று நாற்சந்தியிலே வைத்துப் போவாரும், ஆபத்காலத்திலே d4 அறவிட்டு ஜீவிப்பாருமாயிருக்கும்; அவர்களைப்போலன்றிக்கே, தங்களை அழியமாறியும் நோக்கும் தாயும் தந்தையுமாய்; e இவர்களோடு உண்டான ப3ந்த4ந்தான் கர்மமடியாக வந்ததாகையாலே அக்கர்மம் க்ஷயிக்க க்ஷயிக்கும்; இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே, f1. "भूतानां योऽव्ययः पिता" (பூ4தாநாம் யோऽவ்யய: பிதா), g2. "सर्वेषामेव लोकानां पिता माता च माधवः" (ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச மாத4வ:) என்கிறபடியே h ஸத்தாயோகி3 ஸகல பத3ார்த்த2ங்களுக்கும் பிதாவாயிருக்கும்; i அது

அ—ப4க3வாநபி யத2ாऽऽத்3ரியேத தத2ா ப்ரார்த்தி2தே ஸதி இத்யர்த்த2:. c "தந்தைதாய்" என்றதே "தஞ்சம்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யத்3வயம். அதாவது—மாதாபிதாக்கள் ஸ்வார்த்த2பரராகையாலே தஞ்சமல்லரென்னுதல்; கர்மமடியான ஸம்ப3ந்த4முடையராகையாலே அநித்யர், ஆகையாலே தஞ்சமல்லரென்னுதல். d அதில் ஸ்வார்த்த2பரதையை த்ரேத4ா த3ர்சிப்பிக்கிறார் (புறம்புள்ளார் இத்யாதி3) d2 இடர்வந்தவாறே பொகட்டது-காகத்தினிடத்திலும், d3 நாற்சந்தியிலே பொகட்டது - ஜராஸந்த4னிடத்திலும், d4 அறவிட்டு ஜீவித்தது-விச்வாமித்ரன் மருமகன் சுநச்சேப2னிடத்திலும் கண்டுகொள்வது. d4 அறவிட்டு-விற்று. e த்3விதீயார்த்த2ம் (இவர்களோடு இத்யாதி3) கர்மம் க்ஷயித்தால் ம்ருதராவர்கள் என்றபடி. f,g,h 1. "பூ4தாநாம்" 2. "ஸர்வேஷாம்" என்றதுக்கு அர்த்த2ம் (ஸத்தாயோகி3 இத்யாதி3) f,i 1. "அவ்யய: பிதா" என்றதற்குஅர்த்த2ம் (அது தன்னிலும் இத்யாதி3) e அன்றிக்கே ஏகார்த்த2மேயாய், லோகத்தில் தந்தைதாயுமில்லையோ? என்ன (இவர்களோடு உண்டான என்று) ஆதல்; அதுவுமன்றிக்கே, கீழெல்லாம் அநப்4யுபக3ம்ய வாத2த்தாலே அருளிச்செய்து, அப்4யுபக3ம்யவாத3த்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இவர்களோடு இத்யாதி3) என்னுதல்; அதாவது—தஞ்சமானருண்டாகிலும் அஸ்தி2ரரே என்றபடி. c யத்3வா "தஞ்சமாகிய" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யத்3வயம். d முந்தின தாத்பர்யம் (புறம்புள்ளார் இத்யாதி3) அதாவது-லோகத்திலுள்ள தந்தை தாயடைய தஞ்சமல்லர், இவனே தஞ்சமாகிய தந்தைதாய் என்கிறது என்றபடி. d3 இரண்டாமர்த்த2ம் (மாதா பிதாக்கள் இத்யாதி3)

ஜீ—ளுகந்தபடியே உகந்தருளப்பண்ண — உங்களுக்கு அபி4மதமான விக்3ரஹத்தையே அவனும் உகக்கும்படி ப்ரார்த்தி2த்து ஏறியருளப்பண்ண. c "தந்தைதாய்" என்றதே 'தஞ்சமாகிய' என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யத்3வயம்: அதாவது - மாதாபிதாக்கள் ஸ்வார்த்த2பரராகையாலே தஞ்சமல்லரென்னுதல்; கர்மநிப3ந்த4நமான ஸம்ப3ந்த4முடையராகையாலே அநித்யர், ஆகையாலே தஞ்சமல்லரென்னுதல். d அதில், ஸ்வார்த்த2பரதையை த்ரேத4ா த3ர்சிப்பிக்கிறார் (புறம்புள்ளார் இத்யாதி3) d2 இடர்வந்தவாறே பொகட்டது-காகத்தினிடத்திலும், d3 நாற்சந்தியிலே பொகட்டது - ஜராஸந்த4னிடத்திலும், d4 அறவிட்டு ஜீவித்தது-விச்வாமித்ரன் மருமகன் சுநச்சேப2னிடத்திலும் கண்டுகொள்வது. d4 அறவிட்டு-விக்ரயித்து. e த்3விதீயார்த்த2ம்-(இவர்களோடு இத்யாதி3) கர்மம் க்ஷயித்தால் ம்ருதராவர்கள் என்றபடி. f ப4ாரதே, 1. "பவித்ராணாம் பவித்ரம் யோ மங்க3ளாநாஞ்ச மங்க3ளம்। தை3வதம் தே3வதாநாஞ்ச பூ4தாநாம் யோऽவ்யய: பிதா ॥" தத்ரைவ மார்க்கண்டே3ய: 2. "ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச மாத4வ:। க3ச்ச2த்4வமேநம் சரணம் சரண்யம் புருஷர்ஷப4ா: ॥" f,g,h 1. "பூ4தாநாம்" 2. "ஸர்வேஷாம்" என்றதுக்கு அர்த்த2ம் (ஸத்தாயோகி3 இத்யாதி3) f,i 1. "அவ்யய: பிதா" என்றதுக்கு அர்த்த2ம்

ஈ—தன்னிலும் இழவுக்குக் கண்ண நீர் பாயவேண்டாத பிதாவாயிருக்கும். j(தானுமாய்) k தந்தையானவன் தாயாகமாட்டான்; தாயானவள் தந்தையாகமாட்டாள்; இவர்களிருவரும் இவன்தானாகமாட்டார்கள்; இவன்தான் இவர்களிருவருமாகமாட்டான்; இவையெல்லாமாய். l (தானுமாய்) m மாதாபிதாக்கள் பொகட்டுப்போனவன்றும் 'நான் ஜீவிக்கவேணும், எனக்கு நன்மை உண்டாகவேணும்' என்றிறே தான் இருப்பது! இப்படி தனக்கு நன்மை பார்க்கும் தானுமாய். n தஞ்சமாகிய தந்தை, தஞ்சமாகிய தாய், தஞ்சமாகிய தான் என்று எல்லாவிடத்திலும் 'தஞ்சம்' வரக்கடவது. o தாயும் தமப்பனும் வேணுமாகில் தஞ்சமன்றிக்கே யொழிகிறார்கள்; தான்

அ—அதாவது—லோகத்தில் தஞ்சமல்லாத தந்தைதாயன்றிக்கே தஞ்சமாகிய தந்தைதாய்க்கு அந்தர்யாமியாயிருக்குமவன் என்றபடி. e முந்தின அர்த்த$_2$த்தில் இவர்கள் பொகட்டுப் போகைக்கும், அவன் எப்போதும் ரக்ஷிக்கைக்கும் ஹேது ஏதென்ன (இவர்களோடுண்டான இத்யாதி$_3$) j,k "தானும்" என்ற ஸமுச்சயம் - உக்தஸமுச்சயபரம் என்கிறார் (தந்தையானவன் இத்யாதி$_3$) l,m "தஞ்சமாகிய" என்றத்தை "தானுமாய்" என்றதிலும் கூட்டி அர்த்த$_2$ம் (மாதா பிதாக்கள் இத்யாதி$_3$) கீழில் பத$_3$ங்கள் போலன்றிக்கே, "தஞ்சமாகிய தான்" என்றதுக்கு ஸாமாநாதி$_4$கரண்யம் விவக்ஷிதம், இப்பக்ஷத்தில் "தஞ்சமாகிய" என்று ஸ்வரூபகத$_2$நம். o அன்றிக்கே "தஞ்சமாகிய தான்" என்றதுக்கு - ஸாமாநாதி$_4$கரண்யமாகவன்றிக்கே ஈஶ்வரன் தன்னையே சொல்லுகிறதாக அர்த்த$_2$ாந்தரம் (தாயும் தமப்பனும் இத்யாதி$_3$) k யத்$_3$வா "தந்தை தாயொடு தானுமாய்" என்ற த்ருதீயைக்கு வாஸனை அருளிச்செய்கிறார் (தந்தையானவனென்று தொடங்கி அஞ்சு வாக்யத்தாலே; l,m "தானுமாய்" என்கிற சஶப்$_3$த$_3$த்தாலே - மாதாபிதாக்களைப் பற்றத் தன்னை வ்யாவ்ருத்தனாகத் தான் அபி$_4$மானித்திருக்கிற ஆகாரந்தோன்றுகிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (மாதாபிதாக்கள் என்று தொடங்கி வாக்யத்$_3$வயத்தாலே) n விஷயப்ராவண்யாதி$_3$களாலே தனக்கு நாஶகரான தன்னைப்பற்ற அவற்றில் இவன் புகாதபடி பண்ணி நோக்குகையாலே ஈஶ்வரன் வ்யாவ்ருத்தனென்று அருளிச்செய்கைக்கு அடிகொண்டு எழுந்திருக்கிறார் (தஞ்சமாகிய தந்தை இத்யாதி$_3$) o அந்த வ்யாவ்ருத்தியை ஶங்காபரிஹாரமுகே$_2$ந

ஜீ—(அதுதன்னிலும் இத்யாதி$_3$) j,k "தானும்" என்ற சஶப்$_3$த$_3$ம்-உக்தஸமுச்சயபரம் என்கிறார் (தந்தையானவன் இத்யாதி$_3$) l,m 'தஞ்சமாகிய' என்றத்தை-தானுமாய் என்றதிலும் கூட்டி அர்த்த$_2$ம் (மாதாபிதாக்கள் இத்யாதி$_3$) n ஸ்வார்த்த$_2$பரதாதி$_3$களாலே தஞ்சமன்றிக்கேயிருக்கிற மாதா பிதாக்களைப்போலன்றிக்கே, எப்போதும் தனக்கு நன்மையே பார்க்குமவனாகையாலே தான் தனக்குத் தஞ்சமன்றோ? என்ன, விஷயப்ராவண்யாதி$_3$களாலே தான் தனக்கு நாஶகனாகை யாலே தான் தனக்குத் தஞ்சமல்லன். அவற்றில் ப்ரவணனாகாதபடி தன்னை நோக்குகையாலே ஈஶ்வரனே தஞ்சமென்று தன்னைப்பற்ற ஈஶ்வரனுக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தியை அருளிச் செய்கைக்காக அதி$_4$ஷ்டி$_2$கையிடுகிறார் (தஞ்சமாகிய தந்தை இத்யாதி$_3$) o அந்த வ்யாவ்ருத்தியை

ப்ர— (ஒன்பதாம் பாட்டு) (தஞ்சம் இத்யாதி$_3$) f1. महाभारते (वि. स. ना.) "पवित्राणां पवित्रं यो मङ्गलानां च मङ्गलम्। दैवतं देवतानाञ्च भूतानां योऽव्ययः पिता॥"

g2. तत्रैव (आर. १८९) मार्कण्डेयः—"सर्वेषामेव लोकानां पिता माता च माधवः । गच्छध्वमेनं शरणं शरण्यं पुरुषर्षभाः॥ ५२॥"

ஈ—தனக்குத் தஞ்சமன்றோவென்னில்;—அன்று,o$_3$1."विचित्रा देहसंपत्तिरीश्वराय निवेदितुम्" (விசித்ரா தே$_3$ஹஸம்பத்திரீஶ்வராய நிவேதி$_3$தும்) என்கிறபடியே ஸர்வேஶ்வரன் இவனுக்குக் கரசரணாத்$_3$யவயவங்களைக் கொடுத்துவிட்டால், A "அந்நாள் நீ தந்த வாக்கையின்வழி யுழல்வேன்" என்கிறபடியே அபதே$_2$ப்ரவ்ருத்தனுமவனிறே; ஆகையாலே, தனக்குத் தான் தஞ்சமல்லன். p (அவையல்லனாய்) தந்தை, தாய், தான் என்னும் இவ்வளவன்றிக்கே, q2. "माता पिता भ्राता निवासश्शरणं सुहृद्गतिर्नारायणः" (மாதா பிதா ப்$_4$ராதா நிவாஸஶ்ஶரணம் ஸுஹ்ருத்$_3$க$_3$திர்நாராயண:) என்றும், r 3. "पितृमातृसुतभ्रातृदारमित्रादयोऽपि वा। एकैकफललाभाय सर्वलाभाय केशवः॥" (பித்ரு மாத்ருஸுதப்$_4$ராத்ருத$_3$ாரமித்ராத$_3$யோऽபி வா। ஏகைகப$_2$லலாப$_4$ாய ஸர்வலாப$_4$ாய கேஶவ: ||) என்றும் சொல்லுகிறபடியே s ஸர்வோபகாரகனும் t ஸர்வவித$_4$ப$_3$ந்து$_4$வும் அவனேயிறே. (எஞ்சலில் அமரர் இத்யாதி$_3$) இப்படியிருக்கிறவன் ஆர்? என்னில்; நித்யஸூரிகளுக்கு ஜீவநஹேதுவானவன் என்கிறார். எஞ்சல் - சுருங்கல். இல் - இல்லாமை. ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வத்தில் ஸங்கோசமில்லாத நித்யஸூரிகள் குலமுண்டு - திரள், அதுக்கு நிர்வாஹகனை. u (மூவர்தம்முள்ளும் ஆதியை) v மூவர்தாம் உள்ளுகிற ஆதியை - த்$_4$யேயவஸ்துவை. 4. "कारणं तु ध्येयः" (காரணம் து த்$_4$யேய:) இறே. *w ப்$_3$ரஹ்ம ருத்$_3$ரேந்த்$_3$ரர்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய் நிர்வாஹகனுமானவனை என்று

அ—அருளிச்செய்கிறார் (தாயும் தமப்பனும் இத்யாதி$_3$) r,s 3. "ஸர்வலாப$_4$ாய" என்றத்தைப்பற்ற (ஸர்வோபகாரகனும் என்றது) q,t 2. "மாதாபிதா" இத்யாதி$_3$க்கு அர்த்த$_2$ம் (ஸர்வவித$_4$ப$_3$ந்து$_4$வும் என்று) u "மூவர்தம்முள்ளுமாதியை" என்றதுக்கு மூன்று பொருள். v முந்தின அர்த்த$_2$ம் (மூவர்தாம் உள்ளுகிற ஆதியை - த்$_4$யேய வஸ்துவை என்று) அதாவது ப்$_3$ரஹ்ம ருத்$_3$ரேந்த்$_3$ரர்கள் த்$_4$யாநம்பண்ணுகிற காரணபூ$_4$தன் என்றபடி. w இரண்டாம் அர்த்த$_2$ம் (ப்$_3$ரஹ்மருத்$_3$ரேந்த்$_3$ரர்களுக்கு இத்யாதி$_3$) * "உள்ளும் - ஆய்" என்றது அந்தர்யாமியாய் என்றபடி. x மூன்றும் அர்த்த$_2$ம் (மூவரிலும் இத்யாதி$_3$) இவ்வர்த்த$_2$த்தில்,

ஜீ—ஶங்காபரிஹாரமுகே$_2$ந அருளிச்செய்கிறார் (தாயும் தமப்பனும் இத்யாதி$_3$) p அவையல்லனாய்- அவ்வளவல்லாத ஸர்வவித$_4$ப$_3$ந்து$_4$வுமாய், o$_2$1."விசித்ரா தே$_3$ஹஸம்பத்திரீஶ்வராய நிவேதி$_3$தும் | பூர்வமேவ க்ருதா ப்$_3$ரஹ்மந் ஹஸ்தபாதா$_3$தி$_3$ஸம்யுதா ||" இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வே, q 2. "மாதா பிதா ப்$_4$ராதா" இத்யாதி$_3$ 3."ஸர்வலாப$_4$ாய கேஶவ:" இத்யந்தம் ஸுப$_3$ாலோப நிஷதி$_3$, r,s3."ஸர்வலாப$_4$ாய" என்றத்தைப்பற்ற (ஸர்வோபகாரகனும்) என்றது-q,s 2. "மாதா பிதா" இத்யாதி$_3$யைப்பற்ற (ஸர்வவித$_4$ப$_3$ந்து$_4$வும்) என்றது. u 'மூவர்தம்முள்ளுமாதியை' என்றதுக்கு அர்த்த$_2$த்ரயம். v முந்தினது (மூவர்தாம்) இத்யாதி$_3$. அதாவது - ப்$_3$ரஹ்ம ருத்$_3$ரேந்த்$_3$ரர்கள் த்$_4$யாநம் பண்ணுகிற காரணபூ$_4$தனை இத்யர்த்த$_2$:. w இரண்டாமர்த்த$_2$ம், (ப்$_3$ரஹ்மருத்$_3$ரேந்த்$_3$ரர்களுக்கு இத்யாதி$_3$) *உள்ளும் ஆய்-அந்தர்யாமியாய். x த்ருதீயார்த்த$_2$ம்

ப்ர—o$_2$1.श्रीविष्णुतत्त्वे "विचित्रा देहसम्पत्तिः ईश्वराय निवेदितुम्। पूर्वमेव कृता ब्रह्मन् हस्तपादादिसंयुता॥"

q2. सुबालोपनिषदि (६) "दिव्यो देव एको नारायणः। माता पिता भ्राता निवासश्शरणं सुहृद्गतिर्नारायणः॥"

r3. पितृमातृसुतभ्रातृदारमित्रादयोऽपि वा। एकैकफललाभाय सर्वलाभाय केशवः॥"

A 3-2-1. *w "ப்$_3$ரஹ்மருத்$_3$ரேந்த்$_3$ரர்களுக்குள்ளும் ஆய்" என்று அரும்பதவுரைகளின் பாட$_2$ம்.

ஈ—மாம்; x மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு ப்ரத4ாநனனவனை என்றுமாம். அப்போது இந்த்3ரனையொழியக்கடவது. y மூவரென்கிற இது - க3ணநையாய், மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு காரணபூ4தன் என்றபடி. z(அஞ்சி) a கீழ்ச்சொன்னவையெல்லாம் அச்சத்துக்கு உடலிறே. b ஜக3த்துக்கு ஸர்வவித4 ப3ந்து4வுமாயிருக்கிறவனை நம்மாலே கிட்டப்போமோ? c நித்யஸூரிகளுக்கு ஸத்தாஹேதுவாயிருக்கிறவனை நம்மாலே கிட்டப்போமோ? d ப்3ரஹ்மருத்3ரர்களுக்கு நிர்வாஹகனாயிருக்கிறவனை நம்மாலே கிட்டப்போமோ? என்று இங்ஙனே அஞ்சி. d2 (நீர் உலகத்துள்ளீர்கள்) d3லௌகிரான நீங்கள். (e அவனிவனென்று e2கூழேன்மின்)அவனாகிறான்-தே3ஶகால வஸ்துக்களால் அபரிச்சி2ந்நனாய் அஸாத4ாரண விக்3ரஹத்தோடே நித்ய ஸூரிகளுக்கு அநுப4ாவ்யனாய்க் கொண்டிருக்கிறானொருவன்; இவனாகிறான் - தே3ஶகால வஸ்துக்களால் பிறபட்டு, நாம் உகந்ததொரு த்3ரவ்யத்தைத் தனக்குத் திருமேனியாகக்கொண்டு இவ்வழியாலே நம் பு3த்3த்4யதீ4நனாயிருப்பானொருவன். ஆனபின்பு, அவன் அபரிச்சி2ந்நன்; இவன் பரிச்சி2ந்நனென்று இங்ஙனே ஸம்ஶயாக்ராந்தராகாதே கொள்ளுங்கோள்; /[கூழ்ப்பு-ஸம்ஶயம்]. e3 (நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன்) f மநஸ்ஸாலே யாதொன்றைத் திருமேனியாகக் கோலினிகோள். f2 (அவனும் நீள்கடல் வண்ணனே) அபரிச்சே2த்3யமஹிமனான ஸர்வேஶ்வரன்

அ—"மூவர்தம்முள்ளும்" என்றது-முழுச்சொல். u,y "மூவர்தம்முள்ளும்" என்றால்-மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டென்று நிர்த்த4ாரணமாக அர்த்த2ம் சொல்லும் க்ரமம் எப்படி? என்ன (மூவரென்கிற இத்யாதி3) 1. "ஸ்ருஷ்டி ஸ்தி2த்யந்தகரணீம்" இத்யாதி3. ஸ்ருஷ்டிஸ்தி2தி ஸம்ஹாரரூபமான கார்யங்கள் மூன்றுக்கும் மூன்றுபேரைக் காரணமாக க3ணனை பண்ணினவித்தனை; அவர்களுக்கும் கடவனிவனாகையாலே அவர்களுக்குள்ளே காரணபூ4தன் இவனே என்றபடி. z,a அச்சத்துக்கு ப்ரஸக்தி ஏதென்ன (கீழ்ச்சொன்னவை இத்யாதி3) b,c,d இத்தை உபபாதி3க்கிறார் (ஜக3த்துக்கு இத்யாதி3 வாக்யத்ரயத்தாலே) b (ஸர்வவித4ப3ந்து4வுமாயிருக்கிறவனை நம்மாலே கிட்டப்போமோ?) என்றது—ஸாத4ாரண ப3ந்து4வன்றோ, நம்மாலே கிட்டப்போமோ? என்று அச்சத்துக்கு உடலிறே என்றபடி. அன்றிக்கே ஸர்வவித4ப3ந்து4த்வம் அந்தர்யாமிரூபேணவாகையாலே,அந்தர்யாமித்வமும் அச்சத்துக்குடல் என்றபடி. e2கூழ்ப்பு-ஸம்ஶயம். e,g "அவனிவன்" என்று-அர்ச்சாவதாரத்தைச் சேதனனாகச்சொன்னது-அர்ச்சாவதாரத்துக்கு மூச்சுண்டென்றிருக்கு

ஜீ—(மூவரிலும் இத்யாதி3) u இவ்வர்த்த2த்தில், 'மூவர்தம்முள்ளும்' என்று முழுச்சொல்லாய், த்ரயாணாம் மத்4யே என்றபடி. u,y 'மூவர்தம்முள்ளும்' என்றால் - மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு என்று நிர்த்த4ாரணமாக அர்த்த2ம் சொல்லும் க்ரமம் எப்படி? என்ன (மூவரென்கிற இத்யாதி3) ஸ்ருஷ்டி ஸ்தி2தி ஸம்ஹார ரூபமான கார்யங்கள் மூன்றுக்கும் மூன்றுபேரைக் காரணமாக க3ணநை பண்ணின இத்தனை. அவர்களுக்கும் கடவன் இவனாகையாலே, அவர்களுக்குள்ளே காரணபூ4தன் இவனே என்றபடி. z,a அச்சத்துக்கு ப்ரஸக்தி ஏதென்ன (கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி3) b இத்தை உபபாதி3க்கிறார் (ஜக3த்துக்கு இத்யாதி3) b (ஸர்வவித4 ப3ந்து4வுமாயிருக்கிறவனை) என்றது—ஸாதாரண ப3ந்து4வன்றோ? நம்மால் கிட்டப்போமோ? என்று அச்சத்துக்கு ஹேது என்றபடி. d2 உலகத்துள்ளீர்கள் நீர் இத்யந்வய:. d3,e லௌகிகரான நீங்கள் கூழேன்மின்; e2 கூழ்ப்பு-ஸம்ஶயம்; ஸம்ஶயப்படாதேகொள்ளுங்கோள். f 'நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன் - நீள்கடல்வண்ணன் - அவனாகும்' என்று அந்வயித்து அர்த்த2ம் (மநஸ்ஸாலே இத்யாதி3) f3 அத்தையே - நீங்கள் கோலின விக்3ரஹத்தையே. g அர்ச்சாவதார-

/[ ] இது அரும்பதவுரைக்குப் பாடமல்ல.

ஈ–f$_3$ அத்தையே தனக்கு அஸாத$_4$ாரண விக்$_3$ரஹமாகக்கொண்டு விரும்பும். g1. "प्रतिमास्वप्रबुद्धानाम्" (ப்ரதிமாஸ்வப்ரபு$_3$த்$_3$த$_4$ாநாம்) என்று ருஷிகளைப்போலே தம் வாயாற் சொல்லமாட்டாமையாலே 'அவனிவன்' என்கிறார். h "அங்குத்தைக்கு h$_2$ உகந்தருளின இடத்தை h$_3$ விபூ$_4$தியாக நினையாதே, h$_4$ இங்குத்தைக்கு அவ்விடத்தை விபூ$_4$தியாக நினையுங்கோள்" என்று பணிக்கும் ஆண்டான்; i 2. "ये यथा मां प्रपद्यन्ते" (யே யத$_2$ா மாம் ப்ரபத்$_3$யந்தே) என்றும், j 3. "मनसाभिक्लृप्तः" (மநஸாபி$_4$க்லுப்தঃ) என்றும்,

அ–மவராகையாலே என்கிறார் (ப்ரதிமாஸ்வப்ரபு$_3$த்$_3$த$_4$ாநாம் இத்யாதி$_3$) f "நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன் நீள்கடல்வண்ணன் - அவனாகும்" என்று அந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் (மநஸ்ஸாலே யாதொன்றை இத்யாதி$_3$) f$_3$ அத்தையே என்றது - நீங்கள் சொன்ன அந்த விக்$_3$ரஹத்தையே என்றபடி. h அன்றிக்கே "நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன் - அவனே - நீள்கடல் வண்ணனாகும்" என்று அந்வயமுகே$_2$ந அருளிச்செய்கிறார் (அங்குத்தைக்கு இத்யாதி$_3$) இந்த நிர்வாஹத்துக்கு, அர்ச்சாவதார ப்ராத$_4$ாந்யத்திலே நோக்கு. முந்தினதுக்கு - பரமபத$_3$ நிலயனிடத்தில் ப்ராத$_4$ாந்யத்திலே நோக்கு. h அங்குத்தைக்கு என்றது - பரமபத$_3$ நாத$_2$னுக்கு என்றபடி. h$_2$ உகந்தருளின விடத்தை - அர்ச்சாவதாரத்தை. h$_3$ விபூ$_4$தியாக - ஶேஷமாக என்றபடி. h$_4$ இங்குத்தைக்கு என்றது - அர்ச்சாவதாரத்துக்கு என்றபடி. ஆண்டான் நிர்வாஹத்தில் - கு$_3$ணாதி$_4$க்யத்தாலே வஸ்துவுக்கு ப்ராத$_4$ாந்யமாகையாலே கு$_3$ணாதி$_4$க்யமுள்ள அர்ச்சாவதாரமே ப்ரத$_4$ாநமென்று கருத்து. i,j,k,l முந்தின அர்த்த$_2$த்துக்கு ப்ரமாணங்கள் (யே யத$_2$ா மாம் இத்யாதி$_3$)

ஜீ–விக்$_3$ரஹத்தைச் சொல்லுகிறாராகில், நெஞ்சினால் நினைப்பது யாதொன்று என்னதொழிவானென்? என்ன (ப்ரதிமாஸு இத்யாதி$_3$) 1. "அக்$_3$னௌ திஷ்ட$_2$தி விப்ராணாம் ஹ்ருதி$_3$ திஷ்ட$_2$தி யோகி$_3$நாம் । ப்ரதிமாஸ்வப்ரபு$_3$த்$_3$த$_4$ாநாம் ஸர்வத்ர ஸமத$_3$ர்ஶிநாம் ॥" இதுக்கு ஆகரம் கண்டுகொள்வது. h 'நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன், அவனே நீள்கடல் வண்ணனாகும்' என்று அந்வயித்து அர்த்த$_2$ம் (அங்குத்தைக்கு இத்யாதி$_3$) இந்த யோஜநையில் - அர்ச்சாவதாரத்துக்கு ப்ராத$_4$ாந்யம். முந்தின யோஜனையில் - பரமபத$_3$ நாத$_2$னுக்கு ப்ராத$_4$ாந்யம். h அங்குத்தைக்கு - பரமபத$_3$ நாத$_2$னுக்கு. h$_2$ உகந்தருளின இடத்தை - அர்ச்சாவதாரத்தை. h$_3$ விபூ$_4$தியாக - ஶேஷமாக. h$_4$ இங்குத்தைக்கு - அர்ச்சாவதாரத்துக்கு. ஆண்டான் நிர்வாஹத்தில் - கு$_3$ணாதி$_4$க்யத்தாலே வஸ்துவுக்கு ப்ராத$_4$ாந்யமாகையாலே கு$_3$ணாதி$_4$க்யமுள்ள அர்ச்சாவதாரமே ப்ரத$_4$ாநமென்று கருத்து. e$_3$, f$_2$ நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன் - மநஸ்ஸாலே திருமேனியாக நினைத்து ஏறியருளுவிக்கப் பட்டது யாதொன்று, அவனாகும் - அத்தையே திருமேனியாகவுடையனும், கடல் நீள்வண்ணன் இத்யந்வய:; கடல்போலே நீண்ட அபரிச்சே$_2$த்$_3$யமான ஸ்வப$_4$ாவத்தையுடைய ஸர்வேஶ்வரன் இத்யர்த்த$_2$:. வண்ணம் - ஸ்வப$_4$ாவம். நீள் - நீண்ட, அபரிச்சே$_2$த்$_3$யமான என்றபடி. i முந்தின யோஜநைக்கு ப்ரமாணம் - (யே யத$_2$ா இத்யாதி$_3$) கீ$_3$தாஸு பூர்வமேவ லிகி$_2$தம். k ஸங்கல்ப

ப்ர—(நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன்) g1. "अग्नौ तिष्ठति विप्राणां हृदि तिष्ठति योगिनाम् । प्रतिमास्वप्रबुद्धानां सर्वत्र समदर्शिनाम् ॥"

i2. गीतासु (३) "ये यथा मां प्रपद्यन्ते तांस्तथैव भजाम्यहम् । मम वर्त्मानुवर्तन्ते मनुष्याः पार्थ सर्वशः ॥ २३ ॥

j3. श्रीमति नारायणे (१) "हृदा मनीषा मनसाभिक्लृप्तो य एनं विदुरमृतास्ते भवन्ति" "हृदेति–भक्तिरुच्यते ; हृत्सम्बन्धिज्ञानविशेषत्वाद्भक्तेः । मनीषा – मनस ईप्सितार्थे

ச - k1.“स्मृतं सङ्कल्पनामयम्”(ஸ்ம்ருதம் ஸங்கல்பநாமயம்)என்றும், l 2.“सुवर्णरजतादिभिः” (ஸுவர்ணரஜதாதி3பி4:) என்றும் சொல்லுகிறபடியே. m அஸாத4ாரணவிக்3ரஹத்தை நாம் ஆத3ரிக்கிறதும் ‘அவன் பரிக்3ரஹித்தது’ என்றிறே; n அவ்வோபாதி இதுவும் அவன் பரிக்3ரஹித்தாளுல் ஆத3ரிக்கத் தட்டில்லையிறே. o முதல்தன்னிலே அவன் திருமேனியைப் பரிக்3ரஹித்ததும், 3. “भक्तानाम्” (ப4க்தாநாம்) என்கிறபடியே

அ—j மநஸாபி4க்லுப்த: - இச்ச2ாநுகு3ணம் நிர்மித இத்யர்த்த2:. அயம் மநஸாபி4க்லுப்தோ ப4வதி; யே, ஏநம் - ஏவம்வித4ம் விது3:, தே அம்ருதா ப4வந்தி இத்யர்த்த2:; 4. “அஜோऽபி ஸந்நவ்யயாத்மா பூ4தாநாம் ஈஶ்வரோபி ஸந் | ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதி4ஷ்ட2ாய ஸம்ப4வாம்யாத்மமாயயா ||” 5. “ஜந்ம கர்ம ச மே தி3வ்யமேவம் யோ வேத்தி தத்த்வத: | த்யக்த்வா தே3ஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோऽர்ஜுந ||” என்று தானே இத்தை உபப்3ரும்ஹித்தானிறே. k(ஸ்ம்ருதம் ஸங்கல்பநாமயம்) விப4வார்ச்சாவதார ஸாத4ாரணமான அர்த்த2த்தை அக்ரூரன் அங்கே அநுப4வித்தானித்தனை. l(ஸுவர்ண இத்யாதி3) ஸுரூபாம் ப்ரஸந்நவத3நேக்ஷணாம் ஆத்மந: ப்ரீதிகரீம் விஷ்ணோ: ப்ரதிமாம் ஸுவர்ணரஜதாதி3பி4: க்ருத்வா, தாமர்சயேத் தாம் ப்ரணமேத் தாம் ப4ஜேத் தாம் விசிந்தயேத்3ய: ஸ: அபாஸ்ததோ3ஷஸ்ஸந் ப்3ரஹ்மரூபிணீம் தாமேவ-ப்ரதிமாம் விஶதி. m,n அஸாத4ாரண விக்3ரஹத்திலே பண்ணக்கடவ ஆத3ரத்தை அர்ச்சாவதாரத்திலே பண்ணக்கூடுமோ? என்ன; கூடுமென்று ஸஹேதுகமாக அருளிச்செய்கிருர் (அஸாத4ாரணவிக்3ரஹத்தை இத்யாதி3 வாக்யத்3வயத்தாலே) o அவன்தான்

ஜீ—நாமயம் இதி ச பஞ்சமேம்ஶே பூர்வமேவ லிகி2தம். j 6. “ஹ்ருதா3 மநீஷா மநஸாபி4க்லுப்தோ ய ஏநம் விது3ரம்ருதாஸ்தே ப4வந்தி” இதி ஶ்ரீமதி நாராயணே. l ஶ்ரீவிஷ்ணுத4ர்மே ஶௌநக:- 2. “ஸுரூபாம் ப்ரதிமாம் விஷ்ணோ: ப்ரஸந்ந வத3நேக்ஷணாம் | க்ருத்வாத்மந: ப்ரீதிகரீம் ஸுவர்ண ரஜதாதி3பி4: தாமர்ச்சயேத் ||” இத்யாதி3. m,n அப்ராக்ருத விக்3ரஹத்தில் பண்ணக்கடவ ஆத3ரத்தை அர்ச்சாவதாரத்திலே பண்ணக்கூடுமோ? என்ன, கூடும் என்னுமத்தை ஸஹேதுகமாகக் காட்டுகிருர் (அஸாத4ாரண விக்3ரஹத்தை இத்யாதி3) o ஈஶ்வரன் அஸாத4ாரண விக்3ரஹத்திற்போலே அர்ச்சாவதாரவிக்3ரஹத்திலே ஆத3ரத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு வர்த்திக்கக்கூடுமோ? என்ன, அதிலும் மிகவும் ஆத3ரித்து வர்த்திக்கும் என்கிருர்- (முதல்தன்னிலே இத்யாதி3) o2 உறைக்க இருப்பது-பூர்ணதயா அதி4ஷ்ட2ாநம். உலகத்துள்ளீர்கள் நீர் தஞ்சமாகிய இத்யாரப்4ய ஆதியைப்பற்ற - அஞ்சி - அவனிவனென்று கூழேன்மின் இத்யாரப்4ய அந்வய:. 6. “ஹ்ருதா3 மநீஷா” இத்யாதே3: அயம் அர்த்த2:—ஹ்ருதா3-ப4க்த்யா,

ப்ர—निश्चलावस्थानम्॥ ‘सुपां सु लुक्’ (श.अ.७-१ सू.३९) इति तृतीयाया लोपः। इत्थंभूतेन मनसा, अभिक्लृप्तः-अभिनिष्पाद्यो भवेत्। यत्स्वरूपो यद्रूपो यद्गुणो यद्विभूतिको यत्प्रमाणको यद्द्रव्योऽयं सर्वेश्वरः कल्प्यते स तथा भवेदिति भावः; तथा च स्वयमेव गीतवान्, ‘ये यथा मां प्रपद्यन्ते’ इति॥” एवं नारायणयतिना व्याख्यातम्॥

k1. श्रीविष्णुपुराणे पञ्चमेंशे (१७) अक्रूरः—“पापं हरति यत्पुंसां स्मृतं सङ्कल्पनामयम्। तत्पुण्डरीकनयनं विष्णोर्द्रक्ष्याम्यहं मुखम्॥ ४॥”

l2. श्रीशौनकः—“सुरूपां प्रतिमां विष्णोः प्रसन्नवदनेक्षणाम्। कृत्वाऽऽत्मनः प्रीतिकरीं सुवर्णरजतादिभिः। तामर्चयेत् तां प्रणमेत्तां भजेत्तां विचिन्तयेत्। विशत्यपास्तदोषस्तु तामेव ब्रह्मरूपिणीम्॥२॥”

10. கடல்வண் ணன்கண்ணன் விண்ண வர்கரு மாணிக் கம்என தாருயிர்
படவ ரவின ணைக்கி டந்த பரஞ்சு டர்பண்டு நூற்றுவர்
அடவ ரும்படை மங்க ஐவர்கட் காகி வெஞ்சமத்து அன்றுதேர்
கடவி யபெரு மான்க னைகழல் காண்ப தென்றுகொல் கண்களே.

ஆ— 10. வ்யா:— (கடல்வண்ணன்) அபரிச்சே2த்3ய மாஹாத்ம்யனுய், அயர்வறும் அமரர்களுக்கு போ4க்3யமாய், நாக3பர்யங்கஶாயியாயிருந்துவைத்து வஸுதே3வக்3ருஹே அவதீர்ணனுய், எனக்கு ப்ராணனுய், து3ர்யோத4நாதி3கள் ஸஸைந்யமாக நசிக்கும்படி பாண்ட3வர்களுக்காக ஸாரத்2யே ஸ்தி2தனுயிருந்த எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை என்றோ என்னுடைய கரணங்கள் காண்பது? என்கிருர். 10.

ஒ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — தாம் உபதே3ஶிக்கத் தொடங்கின ஸௌலப்4ய காஷ்டை2யை உபதே3ஶித்துச் சமைந்து ப்ரஸ்துதமான க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தத்தை ஸ்மரித்துத் திருத்தேரிலேயிருந்து ஸாரத்2யம் பண்ணினவனுடைய நிரதிஶய போ4க்3யமான திருவடிகளை என்றோ நான் காணப்பெறுவது ? என்கிருர்.

வ்யா:— (கடல்வண்ணன் என்று தொடங்கி) கடல்வண்ணனுன கண்ணன் விண்ணவர்க்கு போ4க்3யமானுற்போலே எனக்கு போ4க்3யமாகைக்கீடாக வருகைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே தன்னோட்டை ஸ்பர்ஶத்தாலே விகஸிதமான ப2ணங்களையுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகையாலே அத்யுஜ்ஜ்வலனுயுள்ளான். (பண்டு நூற்றுவர் என்று மேலுக்கு) பண்டு ப3ாத4கமாய் வருகிற ஸேனையோடு கூடின நூற்றுவர் மங்கும்படி பாண்ட3வர்களுக்காக யுத்3த4ம் செல்லாநிற்க. கனைக்கை - த்4வநிக்கை; செறிகை என்றுமாம். 'பண்டு' என்னச் செய்தே திரியவும் 'அன்று'என்பானென்? என்னில், ஒன்று போனகாலத்திலே இங்ஙன் வ்ருத்தமென்கிறது ; ஒன்று அன்றைக்கு உதவாதே நான் இழந்தேன் என்கிறது. 10.

ஈ—ஆஶ்ரிதார்த்த2மாகவிறே, அது கார்யகரமாமிடத்திலேயிறே மிகவும் o2 உறைக்க இருப்பது; ஆகையாலே, நீள்கடல்வண்ணன் அவனுகும். 9.

அ.அஸாத4ாரண விக்3ரஹத்தில் பண்ணும் ஆத3ரத்தை அர்ச்சாவிக்3ரஹத்திலே பண்ணிக்கொண்டு விரும்பக்கூடுமோ? என்ன (முதல்தன்னிலே இத்யாதி3) o2உறைக்கவிருப்பது-பூர்ணதயா அதி4ஷ்டா2நம். ''நீர் உலகத்துள்ளீர்கள்'' என்று தொடங்கி ''தஞ்சமாகிய'' இத்யாதி3 அந்வய:. 9.

ஜீ—மநீஷா - மநீஷயா, த்4ருத்யா-1. ''ஸுபாம் ஸுலுக்'' இதி த்ருதீயாயா லோப:. த்4ருதி:- ஈப்ஸிதார்த்தே2 மநஸோ நிஶ்சஞ்சலாவஸ்த2ாநம். ப4க்த்யா த்4ருத்யா ச விஶிஷ்டேந மநஸா, அபி4க்லுப்த: - கல்பித: ; நிர்மித இத்யர்த்த2:. யே ஏநம் இத்த2ம் நிர்மிதம் விது3:; தே அம்ருதா ப4வந்தி இத்யர்த்த2:. 2. '' அபி4க்லுப்த: ''-அபி4நிஷ்பாத்3யோ ப4வேத், யத்-ஸ்வரூபோ யத்3ரூபோ யத்3கு3ணோ யத்3விபூ4திகோ யத்ப்ரமாணகோ யத்3த்3ரவ்யோऽயம் ஸர்வேஶ்வர: கல்ப்யதே, ஸ ததா2 ப4வேத் இதி ப4ாவ:. ததா2 ச ஸ்வயமேவ கீ3தவாந், 3. ''யே யதா2 மாம் ப்ரபத்3யந்தே'' இதி. ஏவம் நாராயணயதிநா வ்யாக்2யாதம். 9.

ப— 10. அவ:— அநந்தரம், இப்படி ஆஶ்ரித பராதீநதைக்குச் சிரமஞ்செய்த க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்தி₄த்து உபதே₃ஶாநந்தரம் தாம் அநுப₄விக்க ஆசைப்படுகிறார்.

விண்ணவர்—பரமபத₃வாஸிகளுக்கு, **கருமாணிக்கம்**—நீலரத்நம்போலே அவிகாராகாரனாய்க்கொண்டு போ₄க்₃யனாய், (லீலாவிபூ₄தி நிர்வஹணார்த்த₂மாக), **படம்**—(ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே விகஸித) ப₂ணங்களையுடையனாய், **அரவின்**—(ஜாதி ப்ரயுக்தமான மென்மை குளிர்த்தி நாற்றங்களையுடைய) அநந்தனாகிற, **அணைக் கிடந்த** — அணையின்மேலே, **பரஞ்சுடர்** — (பரப₄ாக₂த்தால் வந்த தேஜஸ்ஸாலே ஸர்வாதி₄கனென்று தோன்றும்படியான) பேரொளியையுடையனாய், (அபரிச்சி₂ந்ந மாஹாத்ம்யத்தையுடையனாய்), **கடல்வண்ணன்**—கடல்போலே அளவிறந்த கு₃ணங்களையுடையனாய் ஶ்ரமஹரமான வடிவையுடைய, **கண்ணன்**—க்ருஷ்ணன், **எனது**—எனக்கு, **ஆர் உயிர்** — தன்னையொழியச் செல்லாதபடி த₄ாரகனாய்க் கொண்டு, **பண்டு**—முற்காலத்திலே, **நூற்றுவர்**—(து₃ர்யோத₄நாதி₃கள்) நூற்றுவராய், **அடவரும்**—தன் பக்கலிலே தீங்குநினைத்து வருகிற, **படை**—படையானது, **மங்க**—நஶிக்கும்படியாக, **ஐவர்கட்கு**—பாண்ட₃வர்கள் ஐவர்க்கும், **ஆகி**—ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகனாய், **வெம் சமத்து**—வெவ்விதான ஸமரத்திலே, **அன்று**—(சத்ருக்கள் மேலிட்டு வந்த) அன்று, **தேர் கடவிய**—தேரை (ஸாரதி₂யாய்நின்று) நடத்தின, **பெருமான்**—ஶீலாதி₄கனுடைய, **கனை கழல்**—ஸௌஸ்வநமான வெற்றி வீரக்கழல் செறிந்த திருவடிகளை, **கண்கள்**—கண்கள், **காண்பது**—(தம் ஆசை தீரக்) காண்பது, **என்றுகொல்**—என்றோ?

இ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில்—தாம் உபதே₃ஶிக்கத் தொடங்கின ஸௌலப்₄ய காஷ்டை₂யை உபதே₃ஶித்துச் சமைந்து, கீழ் ப்ரஸ்துதமாய்த் தாம் அகப்பட்ட துறையான க்ருஷ்ணாவதாரத்தை அநுப₄விக்க ஆசைப்படுகிறார். திருவடி, போகிற இடம் விலக்ஷணமென்று அறியாநிற்கச்செய்தே 1. "भावो नान्यत्र गच्छति" (ப₄ாவோ நாந்யத்ர க₃ச்ச₂தி) என்று அவ்வருகு போகமாட்டாதாப்போலே இவரும் அர்ச்சாவதார ஸௌலப்₄யம் அறிந்திருக்கச்செய்தே A "எத்திறம்!" என்று மோஹிக்கப்பண்ணும் க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்கு இவ்வருகு போகமாட்டாதிருக்கிறார்.

வ்யா:— **(கடல்வண்ணன் இத்யாதி₃)** விண்ணவர் கருமாணிக்கம் படவரவினணைக் கிடந்த பரஞ்சுடர் கடல்வண்ணன் கண்ணன் எனது ஆருயிர் - நித்யஸூரிகளுக்கு போ₄க்₃யமானவன் B கலங்காப் பெருநகரைவிட்டு ப்₃ரஹ்மாதி₃களுக்கு ஆஶ்ரயணீயனாகைக்காக ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே விகஸிதமான ப₂ணங்களையுடையனாய், "அரவு" என்கையாலே மென்மை குளிர்த்தி நாற்றங்களையுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே க்ஷீராப்₃தி₄யிலே கண்வளர்ந்தருளினவனாய். **(பரஞ்சுடர்)** திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தபடியாலே தகட்டிலழுத்தின மாணிக்கம்போலே

A 1-3-1. B மூன்-திருவ 51.

இ—புகர்மிக்கிருந்தபடியென்னுதல், ஸர்வாதி$_4$கனென்று தோற்றும்படியிருக்கு மென்னுதல். **(கடல்வண்ணன் கண்ணன்)** அபரிச்சே$_2$த்$_3$யமஹிமனான க்ருஷ்ணன் என்னுதல், ஶ்ரமஹரமான வடிவையுடைய க்ருஷ்ணன் என்னுதல். **(எனதாருயிர்)** எனக்கு த$_4$ாரகாதி$_2$களெல்லாம் தானேயானவன். **(பண்டு)** முன்பு ஒருநாளிலே து$_3$ர்வர்க்க$_3$மாய் ப்ரத$_4$ானரான நூற்றுவரோடே முடிக்கவந்த ஸேநை நஶிக்கும்படி 'ஸாரதீ$_2$! ஸாரதீ$_2$!' என்று வாய்பாறிவந்த ஸேனையிறே. **(ஐவர்கட்காகி)** 1. **"க்ருஷ்ணாஶ்ரயா: க்ருஷ்ணப$_3$லா:"** **(க்ருஷ்ணாஶ்ரயா: க்ருஷ்ணப$_3$லா:)** என்று தானல்லது தஞ்சமில்லாத பாண்ட$_2$வர்சட்காக. **(வெஞ்சமத்து இத்யாதி$_3$)** யுத்$_3$த$_4$த்திலே அன்று தேரிலே ரதி$_2$யாயன்றிக்கே கையாளாய் ஸாரத்$_2$யம் பணணினவனுடைய நிரதிஶய போ$_4$க்$_3$யமான திருவடிகளை, A "காண்பது எஞ்ஞான்று கொலோ?" என்கிறபடியே பட்டினியாய்க் கிடக்கிற கண்கள் காண்பது—ஸேநாதூ$_4$ளியும் உளவுகோலும் சிறுவாய்க்கயிறுமான வடிவைக் காண்பது என்றோ? கனைக்கை - த்$_4$வநிக்கை என்னுதல், செறிகை என்னுதல். 10.

ஈ— அவ:—பத்தாம் பாட்டு. a தாம் உபதே$_3$ஶிக்கத் தொடங்கின ஸௌலப்$_4$யத்தை அர்ச்சாவதார பர்யந்தமாக அருளிச்செய்து, அநந்தரம், தன் துறையான க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே போய், 'நான் கண்ணாலே கண்டு அநுப$_4$விக்கப் பெறுவது என்றோ?' என்னும் அநவாப்தியோடே தலைக்கட்டுகிறார். b அருமையும் எளிமையும் பாரார்களிறே, ஓரோ விஷயங்களிலே ப்ரவணராயிருப்பார், c பரத்வத்துக்கு c$_2$ உத்கர்ஷ

அ— பத்தாம் பாட்டு. (கடல்வண்ணன் இத்யாதி$_3$) a கீழே அர்ச்சாவதாரஸௌலப்$_4$யத்தை அருளிச்செய்ததுக்கும், இப்பாட்டில் க்ருஷ்ணன் திருவடிகளைக் காண்பதென்றோ? என்றதுக்கும் ஸங்க$_3$தி அருளிச்செய்கிறார் (தாம் உபதே$_3$ஶிக்க இத்யாதி$_3$) b ஸுலப$_4$மான அர்ச்சாவதாரத்தை விட்டு து$_3$ர்லப$_4$மான க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே போவானென்? என்ன (அருமையும் எளிமையும் இத்யாதி$_3$) அருமையையும் பார்த்து ப்ரவர்த்தியார்கள், எளிமையையும் பார்த்து ப்ரவர்த்தியார்கள் என்றபடி. அருமையும் என்றது - த்$_3$ருஷ்டாந்தார்த்த$_2$ம். b,c த்$_3$ருஷ்டாந்தத்தை உபபாதி$_3$க்கிறார் (பரத்வத்துக்கு இத்யாதி$_3$) b(அருமையும் எளிமையும்) என்றது - வைலக்ஷண்யாவைலக்ஷண்யங்களை. இது வ்யாக்$_2$யானத்திலே விஶத$_3$ம். c$_2$ உத்கர்ஷமுண்டாய் என்றது-வைலக்ஷண்யமுண்டாய் என்றபடி. b,c$_3$ அன்றியே, (அருமையும் எளிமையும்) என்றதுக்கு-இருந்தபடியேயாய், c$_3$ (போவாரும் பலருண்டாயிருக்கச் செய்தே) என்றது - பலருண்டாம்படியான எளிமை பரத்வத்துக்குண்டாயிருக்க என்றபடி. d (இவ்வருகில் நீர்மை) என்றது - க்ருஷ்ணாவதாரத்தில்

ஜீ— பத்தாம் பாட்டு. (கடல்வண்ணன் இத்யாதி$_3$) a கீழே - அர்ச்சாவதார ஸௌலப்$_4$யத்தை அருளிச்செய்ததுக்கும், இப்பாட்டிலே க்ருஷ்ணன் திருவடிகளைக் காண்பதென்றோ? என்கைக்கும் ஸங்க$_3$தி (தாம் உபதே$_3$ஶிக்க இத்யாதி$_3$) b ஸுலப$_4$மான அர்ச்சாவதாரத்தை விட்டு அதீதமான அவதாரத்திலே போவானென்? என்ன, (அருமையும் இத்யாதி$_3$) c இப்படி ப்ராவண்யத்தாலே அருமையும் எளிமையும் பாராதிருந்த பேருண்டோ? என்ன (பரத்வத்துக்கு இத்யாதி$_3$) c$_4$ உத்தர ஸ்ரீராமாயணே ஹநுமாந்—1. **"ஸ்நேஹோ மே பரமோ ராம த்வயி நித்யம் ப்ரதிஷ்டி$_2$த:! ப$_4$க்திஶ்ச நியதா வீர பா$_4$வோ நாந்யத்ர க$_3$ச்ச$_2$தி ||"** b (அருமையும் எளிமையும்) என்றது - வைலக்ஷண்யாவைலக்ஷண்யங்களை; இது வ்யாக்யாநத்திலே விஶதம். d இவ்வருகில் நீர்மை -

---

A 5-9-6.

ஈ—முண்டாய், c_3போவாரும் பலருண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் $c_4$1.“भावो नान्यत्र गच्छति” (ப$_4$ாவோ நாந்யத்ர க$_3$ச்ச$_2$தி) என்றானிறே திருவடி; அப்படி, க்ருஷ்ணாவதாரத்திற் காட்டில் அர்ச்சாவதாரத்துக்கு நீர்மை மிக்கிருந்ததேயாகிலும், இவர் A“எத்திறம்!” என்று ஆழங்காற்பட்டது க்ருஷ்ணாவதாரத்திலேயாயிற்று. “தயரதற்குமகன்தன்னை யன்றி மற்றிலேன்” என்றது செய்வதென்? என்னில்,—d இவ்வருகில் நீர்மைகாணு மளவுமிறே இது சொல்லுகிறது. ஆனால், அதில் நீர்மை மிக்கவிடமன்றோ அர்ச்சாவதாரம்? என்னில்;—அதுக்கு e முன்பே பரிஹாரம் சொல்லிற்றிறே.

வ்யா:— f (கடல்வண்ணன் இத்யாதி$_3$ — விண்ணவர் கருமாணிக்கம்) g நித்யஸூரிகளுக்கு அநுப$_4$ாவ்யமான விக்$_3$ரஹத்தையுடையவன். h (படவரவினணைக் கிடந்த h_2 பரஞ்சுடர்) அங்குநின்றும் பேர்ந்து, ப்$_3$ரஹ்மாதி$_3$கள் i கூக்குரல்கேட்கைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே j அணித்தாகவந்து கண்வளர்ந்தருளினவன். (கடல்வண்ணன் கண்ணன்) அங்குநின்றும் பேர்ந்து எல்லார்க்கும் அநுப$_4$விக்கலாம்படி க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்தவன். k நித்யஸூரிகளுக்கு பே$_4$ாக்$_3$யனானவன். B கலங்காப் பெருநகரத்தைவிட்டு, ப்$_3$ரஹ்மாதி$_3$களுக்கு ஆஶ்ரயணீயனாகைக்காக ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே விகஸிதப$_2$ணனான திருவநந்தாழ்வான்மேலே க்ஷீராப்$_3$தி$_4$யிலே

அ—நீர்மை என்றபடி. e (முன்பே பரிஹாரம் சொல்லிற்றிறே) என்றது-b (அருமையும் எளிமையும்) இத்யாதி$_3$யாலே கீழ்ச்சொன்னோமிறே என்றபடி. f,g,h...“விண்ணவர் கருமாணிக்கம் - படவரவினணைக் கிடந்த பரஞ்சுடர் - கடல்வண்ணன் கண்ணன் - எனதாருயிர் - பண்டு நூற்றுவர்” என்று தொடங்கி “என்று கொல் - கண்கள் காண்பது” என்று அந்வயமாக்கி, அந்வயத்தின் மேலே பொருள் அருளிச்செய்கிறார் (நித்யஸூரிகளுக்கு அநுப$_4$ாவ்யமான விக்$_3$ரஹத்தையுடையவன் என்று தொடங்கி) i கூக்குரல்-கூப்பீடு. j அணித்தாக-ஸமீபமாக. f,h,k பரத்வத்தையும், அநந்தரம் வ்யூஹத்தையும், அநந்தரம் க்ருஷ்ணாவதாரத்தையும் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்துகொண்டு, கீழ் “படவரவினணைக் கிடந்த பரஞ்சுடர்” என்று இருவரையும் வர்ணிக்கிறதுக்கு ப்ரயோஜநத்தையும், “கடல்வண்ணன் கண்ணன்” என்றதுக்கு ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$த்தையும் அருளிச்செய்கைக்காக மீளவுமொருகால் அருளிச்செய்கிறார் (நித்யஸூரிகளுக்கு பே$_4$ாக்$_3$யனானவன் இத்யாதி$_3$) h_2“பரஞ்சுடர்” என்றதுக்கு இரண்டர்த்த$_2$ம்-பரப$_4$ாக$_3$த்தால் வந்த அழகு என்னுதல். அநந்தஶாயித்வத்தால் வந்த பரத்வமாதல். l இவ்விரண்டையும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார்

ஜீ—க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் நீர்மை. e(முன்பே பரிஹாரம் சொல்லிற்றிறே)-b (அருமையும் எளிமையும்) இத்யாதி$_3$யாலே சொல்லிற்றிறே. f,g,h...“விண்ணவர் கருமாணிக்கம்-படவரவினணைக்கிடந்த பரஞ்சுடர் - கடல்வண்ணன் கண்ணன் - எனதாருயிர்” என்று அந்வயித்து அர்த்த$_2$ம் (நித்யஸூரிகளுக்கு அநுப$_4$ாவ்யமான இத்யாதி$_3$) i கூக்குரல்-கூப்பீடு. j அணித்தாக-ஸமீபமாக. k உக்தத்தையெல்லாம் கூட்டி அருளிச்செய்கிறார் (நித்யஸூரிகளுக்கு பே$_4$ாக்$_3$யனான இத்யாதி$_3$) h_2‘பரஞ்சுடர்’ என்றதுக்கு அர்த்த$_2$த்$_3$வயம் - பரப$_4$ாக$_3$த்தால் வந்த அழகென்னுதல், அநந்தஶாயித்வத்தால்

ப்ர— (பத்தாம் பாட்டு) (கடல் இத்யாதி$_3$) c_4 1. उत्तरश्रीरामायणे हनूमान् — “स्नेहो मे परमो राम त्वयि नित्यं प्रतिष्ठितः। भक्तिश्च नियता वीर भावो नान्यत्र गच्छति॥”

 A 1-3-1. B மூன்திருவ 51.

ஈ—கண்வளர்ந்தருளி. l அவனோட்டை ஸ்பர்ஶத்தாலே l_2 தகட்டிலழுத்தின மாணிக்கம் போலே மிக்க அழகையுடையனாய், l_3'ஸர்வாதி$_4$கன்' என்று தோற்றும்படியாய், m ஶ்ரமஹரமான வடிவையுடையனாய், அபரிச்சே$_2$த்$_3$யமஹிமனான க்ருஷ்ணன். (எனது ஆருயிர்) எனக்கு த$_4$ாரகாதி$_3$களெல்லாம் தானேயானவன். n (படவரவு இத்யாதி$_3$) o தன்னோட்டை ஸ்பர்ஶஸுக$_2$த்தாலே விகஸிதமான ப$_2$ணங்களையுடையனா யிருக்கும் இவன்; இவனோட்டை ஸ்பர்ஶம் தனக்கு ஆகர்ஷகமாயிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. 'அரவு' என்கையாலே, நாற்றக்குளிர்த்திமென்மைகள் ப்ரக்ருதியா யிருக்குமிறே ஸர்ப்பஜாதிக்காக. (பரஞ்சுடர்) p இவன்மேலே சாய்ந்தாலாயிற்று இவன் ஸர்வாதி$_4$கனென்று தோற்றுவது. p_2 (பண்டு) முன்பு ஒரு நாளிலே. q (நூற்றுவர் இத்யாதி$_3$) q_2 து$_3$ர்வர்க்க$_3$மடையக் குடிகொண்டதிறே து$_3$ர்யோத$_4$நாதி$_3$ களோடே. r (அடவரும் படைமங்க) s 'ஸாரதீ$_2$! ஸாரதீ$_2$!' என்று s_2 வாய்பாறிக் கொண்டிறே பையல்கள் வருவது. t கொல்லவருகிற படை நஶிக்கும்படியாக.

அ—(அவனோட்டை ஸ்பர்ஶத்தாலே தகட்டிலழுத்தின மாணிக்கம்போலே மிக்க அழகையுடையனாய் ஸர்வாதி$_4$கனென்று தோற்றும்படியாய் என்று) h_2,l_2 (தகட்டிலழுத்தின மாணிக்கம்போலே) பரத்வம் சுடர்க்கு விஶேஷணம் என்றபடி; சுடர்-அழகு. l, l_3 (ஸர்வாதி$_4$கனென்று) ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே என்று - இங்கு அந்வயிக்கிறது. h_3 (பரஞ்சுடர்) 1. "அத$_2$ யத$_3$த: பரோதி$_3$வோ ஜ்யோதி:" என்று சொன்ன பரத்வம் விவக்ஷிதம். f "கடல்வண்ணன்" என்றவிடத்தில், வண்ணமென்று-நிறமாதல், ஸ்வப$_4$ாவமாதல். m இவையிரண்டையும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார் (ஶ்ரமஹர மான இத்யாதி$_3$) n,o "படவரவு, பரஞ்சுடர்" என்ற பத$_3$த்$_3$வயத்துக்கும் அடைவே தாத்பர்யம் (தன்னோட்டை ஸ்பர்ஶஸுக$_2$த்தாலே இத்யாதி$_3$) அன்றிக்கே மூன்றும் அர்த்த$_2$மாதல். அதாவது - தன்னோட்டை ஸ்பர்ஶஸுக$_2$த்தாலே அவன் விகஸிதப$_2$ணனாயிருக்க, அத்தாலே தன் வடிவில் பிறந்த புகர் என்றபடி. l_3,p "ஸர்வாதி$_4$கன்" என்ற அர்த்த$_2$த்தை விவரிக்கிறார் (இவன் மேலே சாய்ந்தாலாயிற்று இத்யாதி$_3$) q_2 பாண்ட$_3$வர்களுக்கும் ஸேனையுண்டாயிருக்க, அத்தைச் சொல்லாதே து$_3$ர்யோத$_4$னாதி$_3$களுடைய ஸேனையை என்று விஶேஷிக்கிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார் (து$_3$ர்வர்க்க$_3$மடைய இத்யாதி$_3$) r,s "அடவரும்" இத்யஸ்ய கர்மாகாங்க்ஷாயா மாஹ (ஸாரதீ$_2$தி) s_2 வாய்பாறிக்கொண்டு-அலற்றிக்கொண்டு. t ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (கொல்ல வருகிற இத்யாதி$_3$) r,u "அடவரும்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் (அஸ்மாநித்யாதி$_3$) யத்$_3$வா, ஸாமாந்

ஜீ—வந்த மேன்மையாதல். l இரண்டையும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார் (அவனோட்டை ஸ்பர்ஶத் தாலே இத்யாதி$_3$) f 'கடல்வண்ணன்' என்ற வண்ணம் - வர்ணமாதல், ஸ்வப$_4$ாவமாதல். m உப$_4$யத்தையும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார் (ஶ்ரமஹரமான இத்யாதி$_3$) n,o "படவரவு பரஞ் சுடர்" என்ற பத$_3$த்$_3$வயத்துக்கும் அடைவே ப$_4$ாவம் (தன்னோட்டை ஸ்பர்ஶ இத்யாதி$_3$) அன்றிக்கே, மூன்றும் அர்த்த$_2$மாதல். அதாவது - தன்னோட்டை ஸ்பர்ஶஸுக$_2$த்தாலே அவன் விகஸித ப$_2$ணனாயிருக்க, அத்தாலே தன் வடிவிற்பிறந்த புகர் என்றபடி. l_3,p கீழே 'ஸர்வாதி$_4$கன்' என்றத்தை விவரிக்கிறார் (இவன்மேலே இத்யாதி$_3$) q_2 பாண்ட$_3$வர்களுக்கும் ஸேனையுண்டா யிருக்க அத்தைச் சொல்லாதே து$_3$ர்யோத$_4$நாதி$_3$களுடைய ஸேனையென்று விஶேஷித்ததுக்கு ப$_4$ாவம் (து$_3$ர்வர்க்க$_3$ம் இத்யாதி$_3$) r,s 'அடவரும்' இத்யஸ்ய கர்மாகாங்க்ஷாயாமாஹ (ஸாரதீ$_2$ இத்யாதி$_3$) s_2 வாய்பாறுகை-அலற்றுகை. t ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (கொல்லவருகிற இத்யாதி$_3$) 'நூற்று வரதாய்க் கொல்லவருகிற படை நஶிக்கும்படியாக' என்று உரை. r,u "அடவரும்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் (அஸ்மாந் இத்யாதி$_3$) யத்$_3$வா, ஸாமாந்யோக்திக்கு ப$_4$ாவமாதல். யுத்$_3$த$_4$

ஈ-u1."असान् हन्तुम्"(அஸ்மாந் ஹந்தும்)என்கிறபடியே தம்மை முடிக்கவந்தாற்போலே யிருக்கிறதாயிற்று. அங்கே நலிய வருகிற இது. (ஐவர்கட்காகி) u2 2. "कृष्णाश्रयाः" (க்ருஷ்ணாஶ்ரயா:) என்கிறபடியாலே தானல்லது தஞ்சமில்லாத ஐவர்கட்காகி. (வெஞ்சமத்து) யுத்3த4த்திலே. v'நம்முடைய ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தை லோகமாகக் காணவேணும்' என்று பார்த்து, v2 3. "पार्थं रथिनमात्मानं च सारथिं सर्वलोकसाक्षिकं चकार" (பார்த்த2ம் ரதி2நமாத்மாநம் ச ஸாரதி2ம் ஸர்வலோகஸாக்ஷிகம் சகார) என்கிற படியே எல்லார் கண்ணுக்கும் இலக்காக்கினன். w (அன்று) x உகவாதாரும் கண்டு வாழ்ந்த நாளிலே இழந்த நான் இனிப்பெறுகை என்று ஒன்றுண்டோ? என்று வெறுக்கிறார் இழவுக்கு. y (தேர் இத்யாதி3) z ஸேநாதூ4ளியும் உளவுகோலும் சிறு வாய்க்கயிறும் தேருக்குக்கீழே நாற்றின திருவடிகளும் அதிலே சாத்தின சிறுச்

அ-யோக்திக்கு ப4ாவமாதல். v யுத்3தே4 ஸாரத்2யகரணஸ்ய ஹ்ருத3யம் த3ர்ஶயதி (நம்முடைய இதி) p2, w, x "பண்டு" என்று சொல்லியிருக்க, மீளவும் "அன்று" என்று விஶேஷிக்கிறதுக்குத் தாத்பர்யம் (உகவாதாரும் இத்யாதி3) r அடுதல்-கொல்லுதல். y, z ஸாரத்2யம் பண்ணுகிறவனுடைய த்4வநிக்கிற திருவடிகளை என்று என் கண்கள் காணப்போகிறதென்றத்தால் ப2லிதத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸேநாதூ4ளி இத்யாதி3) a, b கனைக்கை-த்4வநிக்கை என்னுதல், செறிகை என்னுதல். A "கனைவே செறிவுமோசையும் சொல்லுமே" என்றிறே நிக4ண்டு; செறிந்த-அழகு செறிந்த என்றபடி; செறிந்த என்றது - பரஸ்பரஸத்3ருஶமாயிருக்கை என்றுமாம். a, z2 "கனைகழல்" இத்யநேந ஆப4ரணத்4வநிஶ்ரவணாபி4நிவேஶஸ்ஸூச்யதே. c அடிப்படுவது - திருவடிகளிலே படுவது

ஜீ-காண்டே3 விபீ4ஷணாக3மநம் த்3ருஷ்ட்வா ஹநுமத்ப்ரமுகா2ந் ப்ரதி ஸுக்3ரீவ:—1. "ஏஷ ஸர்வாயுதோ4பேதஶ்சதுர்பி4ஸ் ஸஹ ராக்ஷஸை:। ராக்ஷஸோऽப்4யேதி பஶ்யத்4வமஸ்மாந் ஹந்தும் ந ஸம்ஶய:॥". u2 மஹாபா4ரதே — 2. "க்ருஷ்ணாஶ்ரயா: க்ருஷ்ணப3லா: க்ருஷ்ணநாதா2ஶ்ச பாண்ட3வா:। க்ருஷ்ண: பராயணம் தேஷாம் ஜ்யோதிஷாமிவ சந்த்3ரமா:॥" v'வெஞ்சமத்து' என்று விஶேஷித்ததுக்கு ப4ாவம் (நம்முடைய இத்யாதி3) v2 3. "பார்த்த2ம்ரதி2நம்" இத்யாதி3 - கீ3தா ப4ாஷ்யே. p2, w, x "பண்டு" என்று சொல்லியிருக்க, மீளவும் 'அன்று' என்று விஶேஷிக்கிறதுக்கு ப4ாவம் (உகவாதாரும் இத்யாதி3) y, z பத3ப்ரயோக3த்துக்கு ப4ாவம் (ஸேநாதூ4ளி இத்யாதி3) b செறிந்த - அழகு செறிந்த என்னுதல், பரஸ்பர ஸத்3ருஶமான என்னுதல். a, z2 "கனைகழல்" என்றத்தாலே - ஆப4ரணத்4வநிஶ்ரவணாபி4நிவேஶம் ஸூசிதம். c அடிப்படுவது-திருவடிகளிலே

ப்ர— (அடவரும்) u 1. युद्धकाण्डे (१७) विभीषणागमनं दृष्ट्वा हनुमत्प्रमुखान् प्रति सुग्रीवः— "एष सर्वायुधोपेतः चतुर्भिः सह राक्षसैः। राक्षसोऽभ्येति पश्यध्वं अस्मान् हन्तुं न संशयः॥ १५॥"

(ஐவர்கட்காகி) u2 2. कृष्णाश्रयाः कृष्णबलाः कृष्णनाथाश्च पाण्डवाः। कृष्णः परायणं तेषां ज्योतिषामिव चन्द्रमाः॥

(வெஞ்சமத்து) v2 3. तत्र पाण्डवानां कुरूणां च युद्धे प्रारब्धे स भगवान् पुरुषोत्तमः सर्वेश्वरेश्वरो जगदुपकृतिमर्त्यः आश्रितवात्सल्यविवशः पार्थं रथिनं आत्मानं च सारथिं सर्वलोकसाक्षिकं चकार॥

A தமிழ்நிகண்டு.

11\. கண்கள் காண்டற் கரிய னுய்க் கருத்துக்கு நன்றுமெ ளியனுய்
மண்கொள் ஞாலத் துயிர்க்கெல் லாம்அருள் செய்யும் வானவ ரீசனேப்
பண்கொள் சோலே வழுதி நாடன் குருகைக் கோன்சட கோபன்சொல்
பண்கொ ளாயிரத் திப்பத் தால் பத்தராகக் கூடும் பயின்மினே.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஆ— 11. வ்யா:— (கண்கள்) A அயர்வறும் அமரர்களுக்கு அருள்செய்யுமாபோலே ஸ்வாஶ்ரிதரான மநுஷ்யாதி$_3$களுக்கும் அருள்செய்யும் ஸ்வப$_4$ாவனுயிருந்துவைத்து என்னுடைய கருத்துக்கு நன்றும் எளியனுய், என் கண்கள் காண்டற்கரியனுயிருந்த எம்பெருமான் விஷயமான இத்திருவாய்மொழியை வல்லார் வைஷ்ணவராவர்; இத்தைச் சொல்லுங்கள் என்கிறுர். 11.

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஒ— நிக$_3$மத்தில், "இத்திருவாய்மொழியை அப்$_4$யஸிக்கப் பழுதில்லாத, ப$_4$க்தராகை நிஶ்சிதம்; ஆனபின்பு, இத்திருவாய்மொழியை அப்$_4$யஸியுங்கோள்" என்கிறுர்.

வ்யா:— (கண்கள் காண்டற்கரியனுய்க் கருத்துக்கு நன்றும் எளியனுய்) கண்ணுல் காண அரியனுய், ஹ்ருத$_3$யத்திலே மிகவும் ஸுலப$_4$னுய்; இது ஸம்ஶ்லேஷ விஶ்லேஷங்களுக்கு ப்ரயோஜகம். (மண்கொள் ஞாலத்து உயிர்க்கெல்லாம் அருள் செய்யும் வானவர் ஈசனே) A அயர்வறும் அமரர்களுக்கு ஸுலப$_4$னுனுற்போலே ஸம்ஸாரிகளெல்லாருக்கும் ஸுலப$_4$னுகைக்கீடான அர்ச்சாவதார பர்யந்தமான ஸௌலப$_4$யத்தையுடையவனே. (பணகொள் சோலே) வண்டுகளினுடைய த்$_4$வநியை யுடைத்தாகை. 11.

நஞ்ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஈ—சதங்கையுமாய் ஸாரத்$_2$யவேஷத்தோடே நின்றபோதைத் திருவடிகளில் z$_2$ ஆப$_4$ரண த்$_4$வநி z$_3$ செவிப்படவும் அவ்வடிவைக் காணவுங்காணும் ஆசை. a (கனேகழல்) b செறிந்த என்னுதல், b$_2$ த்$_4$வநிக்கிற என்னுதல். (காண்பது இத்யாதி$_3$) இக்கண்கள் c அடிப்படுவது எப்போதோ? d இவை முடியப் பட்டினிவிட்டே போந்தவை இப்பட்டினி விடக்கடவது என்ரே? e 'அவ்வடிவைக்காணவேணும்' என்று விடாய்த்த கண்கள் காணப்பெறுவது என்ரே? 10.

அ—என்றபடி. c,d e உக்தரஸோக்தித்$_3$வயேத ச உக்தமர்த்த$_2$ம் ப்ரகாஶயதி (அவ்வடிவை இதி) "வெஞ்சமத்து - வெவ்விதான ஸமரத்திலே. கனேகழல் - வீரக்கழல் செறிந்த திருவடிகள்" என்று உரை. b$_2$.z$_2$ த்$_4$வனிக்கிற என்கையாலே (செவிப்படவும்) என்கிறுர். a,b செறிந்த என்றதுக்கு-கனே எனகிற ஐகாரம் - அவ்யயமாய், கனகழல் என்ருய், செறிந்த கழல் என்றபடி; B "கனே யிருள்" என்றவிடத்திற்போலே. a,b$_2$ "கனேகழல்" என்றதுக்கு - த்$_4$வநிக்கிற என்றது - ஸ்வரஸம். "விண்ணவர் கருமாணிக்கம் - படவரவினணைக் கிடந்த பரஞ்சுடர் - கடல்வண்ணான் கண்ணன் - எனதாருயிர் - பண்டு" இத்யாத்$_3$யந்வயம். 434q (நூற்றுவர்) "நூற்றுவரோடே முடிக்கவந்த ஸேனே நஶிக்கும்படி என்று ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம்" என்று பிள்ளே. 10.

ஜீ—படுவது. c,d,e விவரணம் (அவ்வடிவை இத்யாதி$_3$) a,b 'செறிந்த' என்கிற அர்த்த$_2$த்தில், கனே என்கிற ஐகாரம் அவ்யயம்; கனகழல் என்றபடி. கனம் - க$_4$நம். "விண்ணவர் கருமாணிக்கம்-படவரவினணைக் கிடந்த பரஞ்சுடர் - கண்ணன் எனதாருயிர் - பண்டு நூற்றுவர்" இத்யாரப்$_4$ய அந்வய:. நூற்றுவரோடே முடிக்கவந்த ஸேநை நஶிக்கும்படி என்று ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம். 10.

A 1-1-1. B 2-1-7.

ஈடு— அவ:—அநந்தரம் இத்திருவாய்மொழிக்குப் ப₂லமாக ப₄க₃வத்₃ப₄க்திலாப₄த்தை அருளிச்செய்கிறார்.

கண்கள்—கண்கள், **காண்டற்கு**—அபரோக்ஷிக்கைக்கு. **அரியனாய்**—அரியனாய், **கருத்துக்கு**—நெஞ்சுக்கு, **நன்றும் எளியனாய்**—விஶத₃ாநுப₄வவிஷய பூ₄தனாய், **மண்கொள் ஞாலத்து**—ப்ருதி₂வீப்ரத₄ாநமான லோகத்தில், **உயிர்க்கு எல்லாம்**—ப்ராணிகளுக்கெல்லாம், **அருள்செய்யும்**—(அர்ச்சாவதாரமுக₂த்தாலே) உபகரித்துக்கொண்டு, **வானவர் ஈசனை**—ஸூரிகளுக்குக் கொடுக்கும் அநுப₄வத்தைப் பண்ணுவிக்கும் ஸ்வாமியானவனை, **பண்கொள்**—(வண்டுகளொலியாலே) பண் விஞ்சின, **சோலை**—சோலையையுடைத்தான, **வழுதிநாடன்**—திருவழுதிநாட்டுக்கு நிர்வாஹகராய், **குருகைக்கோன்**—திருநகரிக்கு ஸ்வாமியான, **சடகோபன்**—ஆழ்வார், **சொல்**—அருளிச்செய்த, **பண்கொள்**—பண்ணோடு கூடின, **ஆயிரத்து**—ஆயிரத்தில், **இப்பத்தால்**—(அர்ச்சாவதாரஸௌலப்₄ய ப்ரகாஶகமான) இப்பத்தாலே, **பத்தர்**—[1. **'स महात्मा सुदुर्लभः'' (ஸ மஹாத்மா ஸுது₃ர்லப₄:)** என்னும்படி பெறுதற்கரிய] ப₄க்தியுடையர், **ஆகக்கூடும்**—ஆகை ஸித்₃தி₄க்கும்; **பயில்மின்**—(இத்திருவாய்மொழியை) அப்₄யஸியுங்கோள்.

இது எழுசீராசிரிய விருத்தம். 11.

வாதி₃கேஸரி அழகிய மணவாளச்சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

இ— அவ:— நிக₃மத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்₄யஸிக்க, ப₄க₃வத்ப்ரேமம் உண்டாம்; இத்தை அப்₄யஸியுங்கோள் என்கிறார்.

வ்யா:— **(கண்கள் இத்யாதி₃)** கண்ணுக்கு விஷயமன்றிக்கே அகவாயிலே மிசவும் ப்ரகாஶிக்கிறபடி. இவர்க்கு எங்கும் இதுவே ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷங்களுக்கு ப்ரயோஜகம். ஸம்ஶ்லேஷமாகிறது-மாநஸாநுப₄வம். விஶ்லேஷமாகிறது-பா₃ஹ்யஸம்ஶ்லேஷாபேக்ஷையாலே மாநஸாநுப₄வத்துக்கு வரும் குலைதல். **(மண்கொள் இத்யாதி₃)** நித்யஸூரிகளுக்கு ஸுலப₄னாற்போலே ஸம்ஸாரிகள் என்று வாசி வையாதே அர்ச்சாவதாரமுக₂த்தாலே வந்து ஸுலப₄னானவனை. **(பண்கொள் சோலை)** வண்டுகளின் மிடற்றோசையாலே பண் மிக்கிருந்துள்ள சோலை. திருவழுதிவளநாட்டுக்கும் திருநகரிக்கும் நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. **(பண்கொளாயிரம்)** வண்டுகளின் நினைவையொழிய அவற்றின் மிடற்றோசை பண்ணாய் விழுந்தாற்போலே ப₄க₃வத்₃கு₃ணாநுப₄வம் வழிந்த பேச்சுக்கள் விழுக்காட்டாலே பண்ணோடே கூடியிருந்தபடி. **(பத்தராகக்கூடும்)** எல்லாம் கிடைக்கிலும் கிடையாதாயிற்று ப₄க₃வத்₃ப₄க்தி; அதுவே நிரூபகமாகை நிஶ்சிதம். **(பயில்மினே)** அர்ச்சாவதார பர்யந்தமான ஸௌலப்₄யத்தைச் சொல்லுகிற இத்திருவாய்மொழியை அப்₄யஸியுங்கோள். 11.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

ச— அவ:—a நிக$_3$மத்தில், "இத்திருவாய்மொழி அப்$_4$யஸிக்கவே, ப$_4$க$_3$வத்ப்ரேமம் உண்டாம்; இத்தை அப்$_4$யஸியுங்கோள்" என்கிருர்.

வ்யா:— (b கண்கள் காண்டற்கரியனுய்க் b_2 கருத்துக்கு நன்று மெளியனுய்) **c காணப்பெருத c_2 இன்னுப்போடே சொல்லுகிருர். கண்ணுற்காண அரியனுய், d'காணவொண்ணுது' என்று மறந்து பிழைக்கவொண்ணுதபடி நெஞ்சுக்கு முன்னிலையாய் மிகவும். e இவர்க்கு விஶ்லேஷமாவது - ப$_3$ாஹ்யஸம்ஶ்லேஷாபேக்ஷையாலே மாநஸாநுப$_4$வத்துக்கு வரும் கலக்கம். ஸம்ஶ்லேஷமாவது-ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமான ஜ்ஞாநஸாக்ஷாத்காரம்.** f(மண்கொள் இத்யாதி$_3$) **g நித்யஸூரிகளுக்கு அநுப$_4$ாவ்யனுனுற்போலே, ஸம்ஸாரிகள் என்று வாசி வையாதே அர்ச்சாவதாரமுக$_2$த்தாலே வந்து ஸுலப$_4$னுனவனை.** h (பண்கொள் சோலை) **i வண்டுகளின் மிடற்ருேசையாலே**

அ— நிக$_3$மம் (கண்கள் இத்யாதி$_3$) a 'பத்தராகக்கூடும் பயில்மின்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (நிக$_3$மத்தில் இத்யாதி$_3$) b,c "என்றுகொல்-கண்கள்-காண்பது"(10) என்றவுடனே அவன் வந்து முகங்காட்டாமையாலே "கண்கள் காண்டற்கரியன்" என்று அவனுக்குத் திருநாமம் சாத்துகிருர் என்கிருர் (காணப்பெருத இத்யாதி$_3$) அதாவது—"காண்பதென்று கொல்கண்கள்" என்று ஆசைப்பட்டிருக்கவும் காட்டாமையாலுண்டான இன்னுப்பாலே சொல்லுகிருர் என்றபடி. b_2,d ஆனுல் "கருத்துக்கு நன்றுமெளியனுய்" என்று சொல்லுவானென்? என்ன (காணவொண்ணுதென்று இத்யாதி$_3$) b,e திருவாய்மொழியிலே பலவிடங்களிலும் சொல்லுகிற ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷங்களுக்கு லக்ஷணம் சொல்லுகிறதுக்கு நியாமகம் இப்பத$_3$மாகையாலே, இவ்விடத்திலே லக்ஷணம் அருளிச்செய்கிருர் (இவர்க்கு விஶ்லேஷமாவது இத்யாதி$_3$) c_2,e யத்$_3$வா "இன்னுப்போடே" என்றத்தை உபபாதி$_3$க்கிருர் (இவர்க்கு இத்யாதி$_3$) b "கண்களால் காணவரியனுய்" என்கையாலே இங்கே விஶ்லேஷம் தோன்றுகிறதென்று தாத்பர்யம். f,g அர்ச்சாவதாரமுக$_2$த்தாலே முகங்கொடுக்கும் என்கிறவிடத்திலே "வானவர் ஈசன்" என்றது த்$_3$ருஷ்டாந்தார்த்த$_2$ம் என்கிருர் (நித்யஸூரிகளுக்கு இத்யாதி$_3$) f ப்ருதி$_2$வீப்ரத$_4$ாநமான மண்ணுலே, கொள்ளப்பட்ட - வ்யாபிக்கப்பட்ட என்று ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம். ஞாலஶப்$_3$த$_3$ம் - பூ$_4$லோகபரம். h (பண்கொள் சோலை) அதாவது - பூத்த சோலைகளாகையாலே மது$_4$ஸம்ருத்$_3$தி$_4$யையுடைத்தாயிருக்குமே. அத்தை வண்டுகள் பானம்பண்ணி ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டு ஜ$_2$ங்காரம்பண்ணுகிறது; அது உண்டான சோலை என்றபடி. i,j வண்டுகளின் மிடற்ருேசையெல்லாம் பண்மிக்கிருக்கைக்கு

ஜீ— நிக$_3$மம். (கண்கள் இத்யாதி$_3$) a 'பத்தராகக் கூடும் பயில்மின்' என்றத்தைப் பற்ற அவதாரிகை. b,c "தேர்கடவிய பெருமான்"(10) என்று ஸுலப$_4$னென்று சொல்லிவைத்து, 'காண்டற்கரியன்" என்கிறதென்? என்ன, (காணப்பெருத இத்யாதி$_3$) b_2d 'கருத்துக்கு நன்று மெளியன்' என்றதுக்கு ப$_4$ாவம் (காணவொண்ணுதென்று இத்யாதி$_3$) b,e திருவாய்மொழியில் எங்கும் ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷங்களுக்கு நியாமகம் இப்பத$_3$மென்று விவக்ஷித்து, அவற்றுக்கு லக்ஷணம் அருளிச்செய்கிருர் (இவர்க்கு விஶ்லேஷமாவது இத்யாதி$_3$) b 'கண்களாற் காணவரியனுய்' என்கையாலே, இங்கே விஶ்லேஷம் தோன்றுகிறதென்று ப$_4$ாவம். f,g அர்ச்சாவதாரமுகே$_2$ந முகங்கொடுக்குமென்கிறவிடத்திலே, 'வானவரீசன்' என்றது த்$_3$ருஷ்டாந்தார்த்த$_2$ம் என்கிருர் (நித்$_3$யஸூரிகளுக்கு இத்யாதி$_3$) f 'மண்ணைக்கொண்டிருக்கிற பூ$_4$மியிலே ப்ராணிகளுக்கெல்லாம் அர்ச்சாவதாரமுக$_2$த்தாலே க்ருபைபண்ணும் நித்யஸூரிகளுக்கு ஸ்வாமியானவனை' என்று ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம். i,j வண்டுகளின் மிடற்ருேசையெல்லாம் பண்மிக்கிருக்கைக்கு ஹேதுவேது?

ஈ—பண்மிக்கிருந்துள்ள சோலை. j முக்கோட்டைபோலேகாணும் சோலையிருப்பது. (வழுதிநாடன்) திருவழுதிநாட்டுக்கும் திருநகரிக்கும் நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. k (பண்கொளாயிரம்) l வண்டுகளின் நினைவின்றிக்கே அவற்றின் மிடற்றோசை பண்ணானாற்போலே, ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணாநுப$_4$வம் வழிந்த பேச்சுக்கள் l$_2$ விழுக்காட்டாலே பண்ணானபடி. (பத்தராகக் m கூடும் பயில்மினே) n எல்லாம் கிடைக்கிலும் கிடையாததாயிற்று, சேதநர்க்கு ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தி; அதுவும் கிடைக்கும் இத்திருவாய்மொழியை அப்$_4$யஸிக்க. o பரத்வஜ்ஞாநத்துக்குஅடியான ஸுக்ருதமாதல், ஶாஸ்த்ரஜ்ஞாநமாதல், ஸத$_3$ாசார்யோபதே$_3$ஶமாதல், நிர்ஹேதுக ப$_4$க$_3$வத்கடாக்ஷமாதல், இவையனைத்தும் இல்லாதார்க்கும் அர்ச்சாவதார ஸௌலப்$_4$யத்தை அநுஸந்தி$_4$க்கவே ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தியுண்டாகக்கூடும்; p அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான ஸர்வேஶ்வரன் ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யத்தாலே இவனுகந்ததொன்றைத் திருமேனியாக விரும்பி, இவன் அமுதுசெய்வித்ததை அமுதுசெய்து அகங்கள்தோறும் புக்கு விடமாட்டாதே p$_2$ இருந்தால், இவன் நம்மை விடமாட்டாதேயிருந்த பின்பு நாமும் இவனுக்கு ஸ்நேஹித்தாலாகாதோ? என்னக்கூடுமிறே. q 'நிதி$_4$ இங்கே உண்டு'

அ-ஹேதுவேதென்ன (முக்கோட்டைஇத்யாதி$_3$) j (முக்கோட்டைபோலே காணும் சோலையிருப்பது) என்றது - கவிபாடுகைக்கு ஹேதுவான க$_3$ஜாநநனுடைய புரம்போலே காணும் வண்டுகளின் மிடற்றோசைக்குச் சோலை என்றபடி. முக்கோட்டை-விநாயகனுடைய ஆலயம். h வண்டுகளுடைய பண்ணுக்கு அடியான முக்கோட்டையான சோலையென்னுதல், ஆழ்வார் கவிபாடுகைக்கடியான சோலையென்னுதல். h,k,l "பண்கொள்சோலை, பண்கொளாயிரம்" என்ற சேர்த்திக்குத் தாத்பர்யம் (வண்டுகளின் நினைவின்றிக்கே இத்யாதி$_3$) l$_2$ விழுக்காட்டாலே - ஸ்வப$_4$ாவத இதி யாவத். m,n "கூடும்" என்கைக்கு அப்படி து$_3$ர்லப$_4$மோ? என்ன (எல்லாம் கிடைக்கிலும் இத்யாதி$_3$) m "கூடும்" என்கையாலே தௌ$_3$ர்லப்$_4$யம் தோற்றுகிறதென்று தாத்பர்யம். இவ்விடத்தில் 1. "ஸத்யம் ஶதேந விக்$_4$நாநாம் ஸஹஸ்ரேண ததா$_2$ தப: | விக்$_4$நாயுதேந கோ$_3$விந்தே$_3$ ந்ருணாம் ப$_4$க்திர் நிவார்யதே ||" என்றது அநுஸந்தே$_4$யம். o கூடும் ப்ரகாரத்தைக் காட்டுகிறார் (பரத்வஜ்ஞாநத்துக்கடியான இத்யாதி$_3$) யத்$_3$வா "இப்பத்தாலே - பத்தராகக்கூடும்" இதி யோஜநாம் ஹ்ருதி$_3$ நித$_4$ாய, அவத$_4$ாரணார்த்த$_2$மாஹ (பரத்வஜ்ஞாநத்துக்கு இதி) p ப$_4$க்த்யுத்பத்திப்ரகாரம் த$_3$ர்ஶயதி (அவாப்த இதி) யத்$_3$வா, இந்தப் பத்தை அப்$_4$யஸித்தால் ப$_4$க்தி கூடும்படி எங்ஙனே? என்ன (அவாப்த இத்யாதி$_3$) அத$_2$வா, அர்ச்சாவதாரஸௌலப்$_4$யத்தை அநுஸந்தி$_4$த்தால் ப$_4$க்தியுண்டாகக்கூடும்படி எங்ஙனே? என்ன (அவாப்தஸமஸ்தகாமனான இத்யாதி$_3$) p$_2$ இருந்தால்- இருக்குமென்று சொன்னால். கேவலம் 'இப்பத்தைப் பயில்மின்' இத்யநபி$_4$தா$_4$ய "பத்தராகக்கூடும் பயில்மின்" இதி கிமர்த்த$_2$ம் அபி$_4$த$_3$தா$_4$தி இத்யத்ராஹ (நிதி$_4$யிதி) யத்$_3$வா "பத்தராகக்

ஸ்ரீ—என்ன (முக்கோட்டை இத்யாதி$_3$) h வண்டுகளுடைய பண்ணுக்கு அடியான முக்கோட்டை என்றபடி. யத்$_3$வா, ஆழ்வார் கவிபாடுகைக்கு அடியான சோலை என்னுதல். j முக்கோட்டை - மூகாம்பி$_3$கை; து$_3$ர்க்கி$_3$. விநாயகாலயோ வா. 'இவற்றை நினைத்தவர்களுக்கும் பார்த்தவர்களுக்கும் கவித்வமுண்டாம்' என்று சொல்லுவர். h,k,l 'பண்கொள் சோலை, பண்கொளாயிரம்' என்ற பத$_3$ச் சேர்த்திக்கு ப$_4$ாவம் (வண்டுகளின் நினைவு இத்யாதி$_3$) l$_2$ விழுக்காட்டாலே-ஸ்வப$_4$ாவத:. m,n 'கூடும்' என்கைக்கு அப்படி து$_3$ர்லப$_4$மோ? என்ன, (எல்லாம் கிடைக்கிலும் இத்யாதி$_3$) m 'கூடும்' என்கையாலே - தௌ$_3$ர்லப்$_4$யம் தோன்றுகிறது என்றபடி. o கூடும் ப்ரகாரத்தைக் காட்டுகிறார் (பரத்வஜ்ஞாநத்துக்கு இத்யாதி$_3$) p விவரணம் (அவாப்த இத்யாதி$_3$) p$_2$ இருந்தால் - இருக்கும்

ஈ—என்று சொல்லக் கல்லுவர்களிறே; q$_2$ அப்படியே ப$_4$க்தியுண்டு என்ன, அப்$_4$ய ஸிப்பர்கள் என்று அருளிச்செய்கிறார். 11.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

அ—கூடும்" என்றதுகொண்டு பயிலக்கூடுமோ? என்ன (நிதி$_4$யிங்கே இத்யாதி$_3$) q$_2$ (அப்படியே) "பயில்மின்" என்ற அநுவாத$_3$தாத்பர்யம்; "இப்பத்தால் பத்தராகக்கூடும்" என்ற உபதே$_3$ஶத்தைக்கேட்டு அப்$_4$யஸிக்கையிலே த்வரிக்கப்புக, அந்த ஹர்ஷத்தாலே "பயில்மின்" என்கிறார் என்றபடி. 11.

ஆத்தான் ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீ—என்று சொன்னால். q 'பயில்மின்' என்றால் அப்$_4$யஸிப்பர்களோ? என்ன, (நிதி$_4$ இங்கே இத்யாதி$_3$) பத்தராகக் கூடும் - ப$_4$க்தியையுடையராகை ஸித்$_3$தி$_4$க்கும். பயில்மின் - இத்திருவாய்மொழியை அப்$_4$யஸியுங்கோள். க்ரமேண அந்வய:. 11.

ராமாநுஜ ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

த்$_3$ரமிடோ$_3$பநிஷத் ஸங்க$_3$தி - செய்யதாமரை

१. तान्निन्दितानपि विहातुमसावशक्तश्शौरेर्दुरासदतया विमुखान्विचार्य।
अर्चावतारसुलभत्वमुवाच तेषां एवञ्च तेषु विमुखेषु शुशोच षष्ठे॥ २६॥

1. தாந்நிந்தி$_3$தாநபி விஹாதுமஸாவஶக்த:
ஶௌரேர்து$_3$ராஸத$_3$தயா விமுக$_2$ாந் விசார்ய।
அர்ச்சாவதாரஸுலப$_4$த்வமுவாச தேஷாம்
ஏவஞ்ச தேஷு விமுகே$_2$ஷு ஶுஶோச ஷஷ்டே$_2$ ॥ 26 ॥

அழகிய மணவாளச்சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

த்$_3$ரமிடோ$_3$பநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி - செய்யதாமரை

२. पद्माक्षीं पापहन्त्रीं मणिरुचिममराधीशचिन्त्याङ्घ्रिपद्माम्
तत्तादृक्कुन्तलश्रीसुघटितमकुटां भावुकप्राप्यपादाम्।
शुद्धास्वाद्यस्वभावां यमभटमथनीं भक्तधीवृत्तिभव्याम्
नीचोच्चाभीष्टवृत्तिं हरितनुमवदन्निर्मलार्चानुरक्तः॥ ३-६॥

2. பத்$_3$மாக்ஷீம் பாபஹந்த்ரீம் மணிருசி மமராதீ$_4$ஶசிந்த்யாங்க்$_4$ரிபத்$_3$மாம்
தத்தாத்$_3$ருக்குந்தலஶ்ரீ ஸுக$_4$டிதமகுடாம் ப$_4$ாவுகப்ராப்யபாத$_3$ாம்।
ஶுத்$_3$த$_4$ாஸ்வாத்$_3$ய ஸ்வப$_4$ாவாம் யமப$_4$டமத$_2$நீம் ப$_4$க்ததீ$_4$வ்ருத்திப$_4$வ்யாம்
நீசோச்சாபீ$_4$ஷ்டவ்ருத்திம் ஹரிதநுமவத$_3$ந்நிர்மலார்ச்சாநுரக்த: ॥ 3-6 ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

26. செய்ய பரத்துவமாய்ச் சீரார் வியூகமாய்த்
துய்ய விபவமாய்த் தோன்றிவற்றுள் —எய்துமவர்க்
கிந்நிலத்தி லர்ச்சாவ தார மெளிதென்றான்
பன்னுதமிழ் மாறன் பயின்று.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

அவ:— இருபத்தாறும் பாட்டு. (செய்ய பரத்துவமாய்) இதில் - அர்ச்சாவதார பர்யந்தமான ஸௌலப்4யத்தை ஸம்ஸாரிகளைக் குறித்து உபதே3ஶிக்கிற பாசுரத்தை அநுவதி3த்தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனேயென்னில்; "தாமே விழுவாரைத் தடி கொண்டடிக்கையன்றோ நாமும் கைவிடுகை" என்று முன்பு தம்மாலே பொடியப்பட்ட நாட்டாரிழவு பொறுக்கமாட்டாத க்ருபாதிஶயத்தாலே மீண்டும் அவர்களுக்கு அவன் ஸௌலப்4யத்தை உபதே3ஶிக்கைக்காக பர வ்யூஹ விப4வங்களை அடைவே அருளிச்செய்துகொண்டு சென்று, நீங்கள் உகந்தபடியே உகந்தருளப்பண்ண அத்தை அப்ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்தா2நத்தோடொக்க விரும்பும்

வ்யா:— (1) (பத்3மாக்ஷீம்) [செய்யதாமரைக் கண்ணனாய்] அப்போதலர்ந்த செவ்வித் தாமரைப் பூப்போலேயிருக்கிற திருக்கண்களை உடையதுமாய், (2) (பாபஹந்த்ரீம்) [பாவநாசனை] பாபங்களையெல்லாம் போக்கவற்றாய், (3) (மணிருசிம்) [மணிவண்ணனை] நிகரில்லாத நீலரத்னத்தினுடைய நிறத்தை உடையதுமாய்; (4) (அமராதீ4ஶசிந்த்யாங்க்4ரிபத்3மாம்) [வானவர் தம்மையாளுமவனும் இத்யாதி3] தே3வாதி4பதிகளான ப்3ரஹ்மருத்3ரேந்த்3ரர்களாலே சிந்திக்கப்படுகிற திருவடிகளை உடையதுமாய், (5) (தத்தாத்3ருக்குந்தள ஶ்ரீஸங்க4டிதமகுடாம்) (கரியும் பல்கருங்குஞ்சி எங்கள் சுடர்முடியண்ணல்) அழகிய திருக்குழலின் ஶோபை4யோடே சேர்ந்த திருவபி4ஷேகத்தை உடையதுமாய், (6) (ப4ாவுகப்ராப்யபாத3ாம்) [சீற்றத்தோடருள் பெற்றவனடிக்கீழ்ப் புகநின்ற செங்கண்மால்] ஹிரண்யன் பக்கலிலே சீற்றம் செல்லாநிற்கச் செய்தே ப4க்தரான ப்ரஹ்லாதர் வந்து கிட்டலாம்படியான திருவடிகளை உடையதுமாய், (7) (ஶுத்3த4ாஸ்வாத்3ய ஸ்வப4ாவாம்) [விழுமியவமரர் முனிவர் விழுங்கும் கன்னற்கனியினை] *A* வைகுந்தத்தமரராலும் முனிவராலும் கன்னல்போலும் கனிபோலும் அநுப4விக்கப்படுவதுமாய், (8) (யமப4டமத2நீம்) [அயரவாங்கு நமன்தமர்க்கருநஞ்சினை] அறிவுகெடும்படி அத்யந்த பா3தை4யைப் பண்ணும் யமப4டர்கள் கிட்ட அஞ்சும்படி அவர்களுக்கு நஞ்சுமாய், (9) (ப4க்ததீ4வ்ருத்திப4ாவ்யாம்) [நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன் அவனாகும்] ஆஶ்ரிதர் மநஸ்ஸிலே ப4ாவித்தபடியே ப4வ்யமுமாய்; (10) (நீசோச்சாபீ4ஷ்டவ்ருத்திம்) [கடல்வண்ணன் இத்யாதி3] நித்யஸூரிகளுக்கு பே4ாக்3யமாய், திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளியும், து3ர்யோத4நாதி3கள் நூறுபேரும் தங்கள் ஸேனையோடே நசிக்கும்படி பாண்டவர்களுக்குத் தேரை நடத்தியருளியும், இப்படி நிம்நோந்நதமான யதே2ஷ்டவ்யாபாரத்தை உடையதுமாயிருக்கிற திருமேனியை உடையவனாக அர்ச்சாவதாரஸுலப4னை எம்பெருமானை "செய்யதாமரைக்கண்ணன்" என்கிற த3ஶகத்திலே ஆழ்வார் தெளிய அருளிச்செய்தார் என்கிறார். 29.

வேதா3ந்தாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.

திருவாய்மொழி மூன்றும்பத்து ஏழாம் திருவாய்மொழி பயிலும் ப்ரவேசம்

ஆ— (பயிலும் சுடரொளி) இப்படி எம்பெருமானுடைய நிரவதி4க ஸௌலப4்யஸ்வரூப மஹாகு3ணாநுப4வஜநித நிரவதி4கப்ரீதியாலே ப4க3வச்சே2ஷத்வகாஷ்டா2ரூப பா4க3வத ஶேஷதைகபோ4க3ராய், அந்த பா4க3வதஶேஷத்வம் தமக்கு ப்ராப்யம் என்கிறார்.

ஈ-நூ - ஶீலாதிஶயத்தாலே உங்களோடே புரையறக்கலந்து ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் குறைவற உபகரிக்கும் அர்ச்சாவதாரத்திலே ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிற "செய்யதாமரைக்கண்ண"னின் தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் "செய்ய பரத்துவமாய்" இத்யாதி3யாலே என்கை.

வ்யா:— **(செய்ய பரத்துவமாய்) 1. "பர: பராணாம் பரம:"** என்று இதர விலக்ஷணமான அழகிய பரத்வமாய். **(சீரார் வியூகமாய்) 2. "ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவ நிகேதந:"** என்னும்படியிறே வ்யூஹமிருப்பது. சீர் - கு3ணமாதல், ஐஶ்வர்யமாதல். **(துய்ய விபவமாய்)** ப்ரத்யக்ஷாநுப4வயோக்3யமான தூய்மையை உடைய விப4வமாய். "செய்யதாமரைக்கண்ணன்" (1) "அமரர்குலமுதல்" (9) என்றும், "தடங்கடற்கிடந்தான்" (2) "அரவமேறி அலைகடலமரும் துயில்கொண்டவண்ணல்" (3) என்றும், "தென்னிலங்கை யெரியெழச்செற்றவில்லி" (2) "தயரதற்கு மகன் தன்னை" (8) "குரவை கோத்த குழகனை மணிவண்ணனைக் குடக்கூத்தனை" (3) என்றுமிறே பரத்வாதி3களை அருளிச்செய்தது. **(தோன்றிவற்றுள்)** இப்படி தே3ஶகாலாதி4காரி நியமங்களை உடைத்தாய், ப்ரமாணங்களாலே ப்ரத்யக்ஷிக்கலாம்படியிருக்கிற இவற்றில் வைத்துக்கொண்டு. **(எய்துமவர்க்கிந்நிலத்தில்)** இவ்விபூ4தியிலே கிட்டி ஆஶ்ரயிக்குமவர்களுக்கு. **(அர்ச்சாவதாரமெளிதென்றான்)** ஸௌலப்4யத்தாலே அர்ச்சாவதாரம் ஸமாஶ்ரயணத்துக்கு — சக்ஷுர் விஷயமாய், நித்ய ஸந்நிதி4யும் உண்டாகையாலே அதிஸௌலப4மென்கிறார். "நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன வனாகும் நீள்கடல்வண்ணன்" (9) என்றத்தை நினைக்கிறது. A "'எளிவரும்-இணைவனாம்' என்றவை பரத்வமாம்படி அவனாகும் ஸௌலப்4யகாஷ்டை2யைக்காட்டி" என்றாரிறே. **3. "ஸ்ரீமத்யாயதநே விஷ்ணோஶ்ஶிஶ்யே நரவராத்மஜ:"** என்றும், **4. "நாராயணமுபாக3மத்"** என்றும் விப4வத்தாலே அர்ச்யமான ஏற்றமுண்டாயிறே இருப்பது. இப்படி அர்ச்சாவதார வைப4வத்தை அருளிச்செய்தவர்தாம் இன்னார் என்கிறார் — **(பன்னு தமிழ் மாறன் பயின்று)** அதாவது — சேதனரோடே செறிந்து ஆராயப்படுமதான த்3ராவிட3த்தையே நிரூபகமாக உடையரான ஆழ்வார். B "பண்ணியதமிழ்" என்னும்படி ப்ரமாணசரமத்தை வெளியிட்டாற்போலே, ப்ரமேய சரமமான அர்ச்சாவதாரம் எளிதென்று வெளியிட்டருளினார் என்கை. 26.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

மூன்றும் பத்தில் ஆறாந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

A ஆசார்யஹ்ருத3யம் 221. *B* 2-7-11.

ஓ— ஏழாம் திருவாய்மொழியில் — ப$_4$க$_3$வத்$_3$த$_3$ாஸ்யம் வருந்திக் கற்கவேண்டும் படியான அவர்களோட்டைப் பரிமாற்றத்தாலே உருவின ஆழ்வார் அவ்வுருவுதல் தீர எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்யவென்றால் அடைத்தேற்றலன்றிக்கே அடிமையே த$_4$ாரகமாயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஜந்மவ்ருத்தஸ்வப$_4$ாவங்களால் குறைய நின்றார்களேயாகிலும் அவர்கள் எனக்கு நாத$_2$ரென்றும், நான் அவர்களுக்கு அடிமையென்றும், அவர்களோட்டை ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தை அநுப$_4$வித்து ப்ரீதராகிறார்.
A எம்மாவீடு - ப்ராப்யத்தினுடைய ப்ரத$_2$மாவதி$_4$. இத்திருவாய்மொழி - சரமாவதி$_4$.

ப— ஏழாம் திருவாய்மொழியில் — கீழ் ஶேஷத்வ ப்ரதிஸம்ப$_3$ந்தி$_4$யினுடைய ஶேஷித்வம் அர்ச்சாவதாரபர்யந்தமென்று அருளிச்செய்தாராய், அந்த ஶேஷத்வ ப்ரீத்யபி$_4$வ்ருத்$_3$தி$_4$யாலே ஶேஷத்வமும் தத்$_3$விஷயமாத்ரத்திலே நில்லாதே ததீ$_3$ய பர்யந்தமாக அபி$_4$வ்ருத்$_3$த$_4$மாக; அவர்களுடைய ஜந்மவ்ருத்தாதி$_3$நிரபேக்ஷமான ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்தோ$_4$த்கர்ஷத்தையே பற்றி, அந்த உத்கர்ஷத்துக்கு அடியான ஸர்வேஶ்வரனுடைய க்ஷீரார்ணவஶாயித்வத்தால் வந்த பாரம்யத்தையும், அவதார விக்$_3$ரஹ வைலக்ஷண்யத்தையும், அந்நிலையிலே விபூ$_4$தித்$_3$வயத்துக்கும் அநுப$_4$ாவ்ய மான போ$_4$க்$_3$யதையையும், போ$_4$க்$_3$யதாவர்த்த$_4$கமான ஆப$_4$ரணஶோபை$_4$யையும், ஆஶ்ரிதாபேக்ஷிதார்த்த$_3$ ப்ரத$_3$த்வத்தையும், அநந்யப்ரயோஜநர்க்குத் தன்னைக் கொடுக்கும் உபகாரகத்வத்தையும், கொடுக்குமிடத்தில் ஸ்வரூபாவிர்ப$_4$ாவத்தைப் பிறப்பித்து அடிமைகொள்ளும்படியையும், அடிமைக்கு விஷயமான ஶ்ரிய:பதித்வத்தையும், ஆஶ்ரிததோ$_3$ஷ நிவர்த்தகமான பாவநத்வத்தையும், ஆபத்ஸக$_2$த்வத்தையும் அநுஸந்தி$_4$த்து, இந்த கு$_3$ணங்களிலே ஈடுபட்ட ப$_4$ாக$_3$வதருடைய ஸம்ப$_3$ந்தி$_4$பரம்பரா பர்யந்தஶேஷத்வத்தை அநுப$_4$விக்கிறார்.

இ— ஏழாம் திருவாய்மொழியில் — ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயமென்றால் மேட்டுமடையாய்த் தம்மாலே நிந்தி$_3$தரான ஸம்ஸாரிகளோட்டைப் பரிமாற்றத்தாலே உருவின ஆழ்வார் அவ்வுருவுதல்தீர 'ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணங்களே த$_4$ாரகமாயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஜந்மவ்ருத்தங்களால் குறையநின்றார்களேயாகிலும் அவர்கள் எனக்கு நாத$_2$ர்; நான் அவர்களுக்கு அடியன்' என்று அவர்களோட்டை ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தை அநுப$_4$விக்கிறார். அங்ஙனன்றிக்கே, ப$_4$க$_3$வத்ஸௌலப்$_4$யத்தை அர்ச்சாவதார பர்யந்தமாக உபதே$_3$சித்தார் கீழே ஸம்ஸாரிகளுக்கு; உபதே$_3$ஶநிரபேக்ஷமாக ப$_4$க$_3$வத்ப்ரவணராயிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோட்டை ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தை அநுப$_4$வித்து ப்ரீதராகிறார் என்றுமாம். A"எம்மாவீடு"-ப்ராப்யத்தினுடைய ப்ரத$_2$மாவதி$_4$; இது - சரமாவதி$_4$. 1. "गच्छता मातुलकुलम्" (க$_3$ச்ச$_2$தா மாதுலகுலம்).

ஈ— ஏழாம் திருவாய்மொழியில் — a அர்ச்சாவதார ஸௌலப்$_4$யத்தை அருளிச் செய்யச்செய்தேயும் நெஞ்சில் நெகிழ்ச்சியின்றிக்கே விஷயப்ரவணராயிருக்கிற a$_2$ ஸம்ஸாரிகள் ஸ்வப$_4$ாவத்தை a$_3$ அநுஸந்தி$_4$த்தார்; bB "தேர்கடவிய பெருமான் கனைகழல் காண்பதென்றுகொல் கண்கள்" என்ற இவர்க்கு, b$_2$C நிழலும்

A 2-9. B 3-6-10. C பெரியதிருவ 31.

ஈ—அடிதாறுமாயிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காட்டிக்கொடுக்க, b$_3$ உபதே$_3$ஶ நிரபேக்ஷமாகவே ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயமென்றால் நெஞ்சு பள்ளமடையாயிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்கண்டார்; அவர்கள்பக்கலிலே தம் திருவுள்ளம் சென்று, 'இவர்களும் சிலரே' என்று அவர்களைக் கொண்டாடி, c 'நான் ஸர்வேஶ்வரனுக்கு அடிமை அன்று; ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமை; அதுதன்னிலும் நேர்கொடுநேர் இவர்களுக்கு அடிமையாகவேணுமோ? c$_2$ இவர்களோடு ஸம்ப$_3$ந்தி$_4$ஸம்ப$_3$ந்தி$_4$கள் அமையாதோ?' என்று இங்ஙனே ப$_4$ாக$_3$வதஶேஷத்வம் உத்$_3$தே$_3$ஶ்யமாய் அவர்களை c$_3$ஆத$_3$ரிக்கிறார். dA"எம்மாவீட்"டிலே, ப்ராப்யநிஷ்கர்ஷம் பண்ணினார்-B"தனக்கே

அ— பயிலும் சுடரொளி ப்ரவேஶம். a,b கீழில் திருவாய்மொழியிலே தாம் உபதே$_3$ஶித்திருக்கச் செய்தேயும் ஸம்ஸாரிகள் திருந்தாமையாலும், ஸாரதி$_2$யானவன் திருவடிகளைக் காண ஆசைப்பட்டு அப்போதே கிடையாமையாலும், இரண்டு வகையாலே வந்த நோவுக்குப் பரிஹாரமாக, தன் பாத$_3$ச்ச$_2$ாயை பாத$_3$ரக்ஷைபோலே பரதந்த்ரராயும், உபதே$_3$ஶ நிரபேக்ஷமாகவே அவன் பக்கலிலே ப்ரவணராயுமிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காட்டிக்கொடுத்தான் என்கிறார் (அர்ச்சாவதார ஸௌலப்$_4$யத்தை இத்யாதி$_3$ வாக்யத்$_3$வயத்தாலே) a$_2$(ஸம்ஸாரிகள் ஸ்வப$_4$ாவத்தை அநுஸந்தி$_4$த்தார்) என்ற அநந்தரம், அத்தைவிட்டு என்று கூட்டிக்கொள்வது. இந்தப் பக்ஷத்தில் கழல்காணப்பெறாதது ஏகது$_3$:க்க$_2$மே விவக்ஷிதம். b$_2$C"தேர்கடவிய பெருமான் கனைகழல் காண்பதென்று கொல்" என்கிறதினால் உண்டான து$_3$:க்க$_2$ம் போம்படி பரிஹரித்ததுக்கு ஸம்வாத$_3$ம் (நிழலுமடிதாறும் இத்யாதி$_3$) பெரியதிருவந்தாதி. அடிதாறு - பாத$_3$ரேகை$_2$. அன்றிக்கே, தாறென்று - அளவாய், அத்தால் - பாது$_3$கை என்னுதல். D"இன்றுதாறும் திரிகின்றது" என்னக்கடவதிறே. b$_3$ ஸம்ஸாரிகள் திருந்தாத து$_3$:க்க$_2$ம் போம்படி பரிஹரித்ததுக்கு ஸூசகம் (உபதே$_3$ஶ நிரபேக்ஷமாகவே ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயம் என்றால் என்றது) c "எம்மையாளும் பரமரே"(1) என்கிற ஏவகாரத்தாலே (நான் ஸர்வேஶ்வரனுக்கு அடிமையன்று) என்று தோற்றுகிறது. c$_2$"அடியாரடியார்"(10) இத்யாதி$_3$யைக் கடாக்ஷித்து(இவர்களோடு ஸம்ப$_3$ந்தி$_4$ ஸம்ப$_3$ந்தி$_4$கள் இத்யாதி$_3$) c$_3$(ஆத$_3$ரிக்கிறார்) இத்திருவாய்மொழியில் என்றபடி. "ஸம்ஸாரிணும் ஸ்வப$_4$ாவாறு

ஜீ— "பயிலும் சுடரொளி" ப்ரவேஶ. a,b ஸங்க$_3$திமாஹ-(அர்ச்சாவதார இத்யாதி$_3$) a$_3$'அநுஸந்தி$_4$த்தார்' என்ற அநந்தரம், 'அத்தைவிட்டு' என்று கூட்டுவது. b$_2$ அத$_2$வா, இப்படி ஏகவாக்யமன்றிக்கே பி$_4$ந்நவாக்யமாய், ஸம்ஸாரிகள் ஸ்வப$_4$ாவத்தை அநுஸந்தி$_4$க்கையாலும் கனைகழல் காணப்பெறாமையாலும் உண்டான து$_3$:க்க$_2$த்$_3$வயத்தையும் பரிஹரித்தான் என்கிறார் - (நிழலும் அடிதாறும்) என்னுதல். a$_2$,b$_2$ இந்தப் பக்ஷத்திலே, (ஸம்ஸாரிகள் ஸ்வப$_4$ாவத்தை அநுஸந்தி$_4$த்தார்) அத்தாலும் என்றும், A'தேர்கடவிய பெருமான் கனைகழல் காண்பதென்றுகொல் கண்கள்' என்ற கனைகழல் காணப்பெறாமையாலும் து$_3$:க்கி$_2$தரான இவர்க்கு என்றும் அத்$_4$யாஹரித்துக்கொண்டு, (நிழலுமடிதாறுமாயிருக்கிற இத்யாதி$_3$) வாக்யம் அநுஸந்தி$_4$ப்பது, இந்த பி$_4$ந்நவாக்யபக்ஷத்திலே - து$_3$:க்க$_2$த்$_3$வயமும், முந்தின ஏகவாக்யபக்ஷத்திலே கனைகழல் காணப்பெறாத து$_3$:க்க$_2$மொன்றுமேயும் விவக்ஷிதம். b$_3$ ஸம்ஸாரிகள் திருந்தாத து$_3$:க்க$_2$த்தைப் பரிஹரித்ததுக்கு ஸூசகம் (உபதே$_3$ஶநிரபேக்ஷமாகவே இத்யாதி$_3$) வாக்யம். அடிதாறு - பாத$_3$ரேகை$_2$யாதல்; தாறென்று - அளவாய், அத்தால்-பாது$_3$கையென்னுதல். D"இன்றுதாறும் திரிகின்றது" என்னக்கடவதிறே. c"எம்மையாளும் பரமரே"(1) என்ற ஏவகாரத்தைப்பற்ற, (ஸர்வேஶ்வரனுக்கு அடிமையன்றுஇத்யாதி$_3$) c$_2$"அடியாரடியார்"(10)இத்$_3$யாதி$_3$யைப்பற்ற,(இவர்களோடு ஸம்ப$_3$ந்தி$_4$ ஸம்ப$_3$ந்தி$_4$கள் இத்யாதி$_3$) c$_3$ஆத$_3$ரிக்கிறார் இத்திருவாய்மொழியில் என்றபடி. ஆக, ஸம்ஸாரி

A 2-9. B 2-9-4. C 3-6-9. D திருவிருத்தம் 46.

ச—யாக எனைக்கொள்ளுமீதே" என்று; இங்கே-ப$_4$ாக$_3$வதஶேஷத்வம் உத்$_3$தே$_3$ஶ்யம் என்றுநின்றார்; d$_2$ப்ராப்யம் இரண்டாயிருக்கிறதோ பின்னை ? என்னில், - e அன்று; A"தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே"என்கிற e$_2$அதினுள்ளேயாயிருக்கிறது இதுவும்; f ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷத்வத்தின் எல்லையாகிறது ப$_4$ாக$_3$வதஶேஷத்வத்தளவும் வருகையிறே. g நமக்கு ஜ்ஞாதவ்யமான அர்த்த$_2$ங்களில் திருமந்த்ரத்தில் சொல்லாததொன்றில்லை யிறே; அத்தையறியும் திருமங்கையாழ்வாரும் g$_2$ இத்தை g$_3$ அதுக்கு அர்த்த$_2$மாக அருளிச்செய்தாரிறே; h B "நின்திருவெட்டெழுத்தும் கற்று நான்-உற்றது முன்னடி யார்க்கடிமை" என்றாரிறே; i திருமந்த்ரத்துக்கு அர்த்த$_2$ம்-இவனுடைய அநந்யார்ஹ ஶேஷத்வம் சொல்லுகையிறே; j அதாவது - ததீ$_3$யர்க்கு க்ரயவிக்ரயார்ஹமாம்படி

அ—ஸந்த$_4$ாரோஶ கி$_3$ங்ஶோ பூ$_4$த்வா தேஶ மச்சரணாரவிந்த$_3$ம் ப்ரார்த்த்$_2$ய தஸ்யாப்யலாப$_4$ாத் கில விஷீத$_3$ஸி; ஏவமுப$_4$யவித$_4$ விஷாத$_3$ஶாந்த்யை மத்பாத$_3$ரேக$_2$ா ஸத்$_3$ருஶாந் ஸ்ரீவைஷ்ணவாந் பஶ்ய" இதி ப$_4$க$_3$வதா ப்ரத$_3$ர்ஶிதே ஸதி தாநநுப$_4$வதீதி-ஸங்க$_3$தி க்$_3$ரந்த$_2$ார்த்த$_2$:. அநத்$_4$யா ஹார ப்ரத$_2$மபக்ஷே (ஸம்ஸாரிகள் ஸ்வப$_4$ாவத்தை அநுஸந்தி$_4$த்தார்) (a$_2$) இத்யபி$_4$த$_4$ாநாத்-தேநாநுஸந்த$_4$ாநேந கி$_2$ந்நத்வஞ்சாப்யர்த்த$_2$ ஸித்$_3$த$_4$ம். d தடஸ்த$_2$ஶங்கை (எம்மா விட்டிலே இத்யாதி$_3$) d$_2$ (ப்ராப்யம் இரண்டாயிருக்கிறதோ இதி) 1. "நாகிஞ்சித்குர்வதஶ்ஶேஷத்வம்" இதி ஶேஷத்வாபி$_4$த$_4$ாநாதே$_3$வ ப$_4$ாக$_3$வதவிஷய கைங்கர்யஞ்ச ஸித்$_3$த$_4$ம் இதி ப$_4$ாவ:. e பரிஹரிக்கிறார் (அன்றித்யாதி$_3$) e$_2$(அதினுள்ளேயாயிருக்கிறது) என்றது, அதுக்குள்ளே அந்தர்பூ$_4$தமென்றபடி. f அது எப்படியென்ன (ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷத்வத்தின் இத்யாதி$_3$) அன்றிக்கே "இவ்வாக்யம் பரிஹாராந்தரம்" என்று அருளிச்செய்வர்; அப்போது பே$_4$த$_3$க்$_3$ரஹணம் து$_3$ர்லப$_4$ம். யத$_2$ா பு$_3$த்$_3$தி$_4$ ஊஹித்துக்கொள்வது. g ப$_4$ாக$_3$வத ஶேஷத்வமே உத்$_3$தே$_3$ஶ்யம் என்னுமிடம் திருமந்த்ரத்திலே சொல்லுகிறது என்கிறார் (நமக்கு இத்யாதி$_3$) g$_2$இத்தை என்றது-ப$_4$ாக$_3$வத ஶேஷத்வத்தை என்றபடி. g$_3$ அதுக்கு-திருமந்த்ரத்துக்கு. h (நின் திருவெட்டெழுத்தும் இத்யாதி$_3$) பெரியதிருமொழி. i திருமந்த்ரத்திலே ததீ$_3$யஶேஷத்வம் சொல்லும்படியென் ? என்ன (திருமந்த்ரத்துக்கு அர்த்த$_2$ம் இத்யாதி$_3$) j,k அநந்யார்ஹத்வமாவது - ததீ$_3$யர்க்கு க்ரயவிக்ரயார்

ஜீ-களுடைய ஸ்வப$_4$ாவாநுஸந்த$_4$ாநத்தாலும், கனைகழலைக் காணப்பெறாமையாலும் து$_3$:க்கி$_2$தரான இவர்க்கு அந்த து$_3$:க்க$_2$த்$_3$வயமும் போம்படி பாத$_3$ரேகை$_2$போலேயிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு அவர்களை அநுப$_4$விக்கிறாரென்று - ஸங்க$_3$திக்$_3$ரந்த$_2$ார்த்த$_2$:. d தடஸ்த$_2$ஶங்கை (எம்மாவீட்டிலே இத்யாதி$_3$) d$_2$(ப்ராப்யம் இரண்டாயிருக்கிறதோ?, நாகிஞ்சித் குர்வதஶ்ஶேஷத்வமாகையாலே பயிலும் சுடரொளியில் சொன்ன ஶேஷத்வமும் கைங்கர்யபர்யந்த மாக விவக்ஷித்து, கைங்கர்யத்$_3$வயமும் உத்$_3$தே$_3$ஶ்யமாயிருக்கிறதோ? என்றபடி. e பரிஹரிக்கிறார் (அன்று இத்யாதி$_3$) e$_2$அதினுள்ளேயாயிருக்கிறது-அதுக்குள்ளே அந்தர்ப்பூ$_4$தம். f அது எப்படி? என்ன (ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷத்வத்தின் இத்யாதி$_3$) g ப$_4$ாக$_3$வதஶேஷத்வமே உத்$_3$தே$_3$ஶ்யம் என்னு மதுக்கு ப்ரமாணமுண்டோ ? என்ன (நமக்கு இத்யாதி$_3$) g$_2$இத்தை-ப$_4$ாக$_3$வதஶேஷத்வத்தை. g$_3$அதுக்கு - திருமந்த்ரத்துக்கு. h (நின்திருவெட்டெழுத்தும் இத்யாதி$_3$) திருமொழி-எண்பதாம் திருமொழி; மூன்றாம்பாட்டு — (மற்றுமோர் இத்யாதி$_3$) நீ சொன்ன முதல் வார்த்தையான திருமந்த்ரத்தைக்கற்று நான் அறுதியிட்டிருக்கும் அர்த்த$_2$மும், உன்னடியார்க்கு ஶேஷமென்னுமது இத்யர்த்த$_2$:. i திருமந்த்ரத்திலே ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷத்வமொழிய ப$_4$ாக$_3$வதஶேஷத்வம் சொல்லும்படி யென்? என்ன, (திருமந்த்ரத்துக்கு இத்யாதி$_3$) j அதாவது-அநந்யார்ஹத்வமாவது. k ததீ$_3$யர்க்கு க்ரயவிக்ரயார்ஹம் என்கைக்கு ப்ரமாணம் (தத்$_3$ப$_4$க்தி இத்யாதி$_3$) 2. "ஸ ஸ்வப்ரப$_4$ாவ மதிவேல

A 2-9-4. B பெரியதிருமொழி 8-10-3.

ஈ—யாகையிறே; k1. "तद्भक्तिनिघ्नमनसां क्रयविक्रयार्हः" (தத்3ப4க்திநிக்4நமநஸாம் க்ரய-விக்ரயார்ஹ:) k2A"எந்தம்மை விற்கவும் பெறுவார்களே". l பிதாவுக்கு ஒரு க்ஷேத்ரம் ஸ்வம்மானால் அது புத்ரனுக்கும் க்ரயவிக்ரயார்ஹமாயிருக்கும்; m அப்படியிராதவன்று பிதாவினுடைய ஸ்வத்திலே கொத்தையாமிறே. n 2. "तद्भक्तैर्वा समागमः" (தத்3ப4க்தைர்வா ஸமாக3ம:) என்கிறவிடத்தில், 'வா' என்றத்தை n2 அவத4ாரணத்திலேயாக்கி, n3 'உத்3தே3ஶ்யந்தானே இங்கே ஸித்3தி4க்குங்காண்' என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த வார்த்தை. o ப்ராப்யத்தில் ப்ரத2மாவதி4 - ப4க3வச்சே2ஷத்-

அ—ஹத்வம் என்கைக்கு ப்ரமாணமுண்டோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (1. "தத்3ப4க்தி நிக்4நமநஸாம் க்ரய விக்ரயார்ஹ:" என்று தொடங்கி) k2(எந்தம்மை இத்யாதி3) பெரியாழ்வார்திருமொழி. l ப்ரமாணங்கள் காட்டி உபபத்தியும் அருளிச்செய்கிறார் (பிதாவுக்கு இத்யாதி3) m பிதாவுக்கு ஸ்வம்மானால் புத்ரனுக்கு க்ரயவிக்ரயார்ஹமாகவேணுமோ? என்ன (அப்படியிராதவன்றித்யாதி3) n ப4ாக3வத ஶேஷத்வமேவ புருஷார்த்த2 இத்யத்ர ப்ரமாணாந்தரம் (தத்3ப4க்தைர்வேத்யாதி3) n2(அவத4ாரணத்திலேயாக்கி, ஏவகாரத்3யோத்யத்3யோதகமாய்க்கொண்டு, ப்ரஸித்3த4ாப்4யர்ஹிதது3ர்லப4 ப்ரத்யபி4ஜ்ஞாபகம் என்றபடி; "ராஜைவ த்3ருஷ்ட:" இத்யாத்3யுத3ாஹரணங்கள் கண்டுகொள்வது. அதாவது ராஜாவையே கண்டேன் என்றால் - தெ3ளர்லப்4யம் தோற்றும் என்றபடி; உபஸ்தி2தமாகையாலே ஸமபி4வ்யாஹ்ருதாப்4யர்ஹிதத்வ ஸித்3தி4; 2. "த்3வே ப2லே" என்றுவைத்து விகல்பத்தைச் சொன்னால் அநந்விதமாமிறே. அதுதான் இதுதான் என்றால்—ஒன்றே ப2லமாகையாலே இரண்டுமுண்டாயிருக்க "ஒன்றே ப2லம்" என்று சொல்லவுங்கூடாதிறே; ஸமுச்சயார்த்த2மாகில் உப4யகீர்த்தனத்தாலே ஸித்3தி4க்கிற அர்த்த2த்தை அநுவதி3க்கிற மாத்ரமித்தனையிறே; "கத3ாசித் கேஶவே ப4க்திர் ப4வதி; கத3ாசித் தத்3ப4க்தைஸ் ஸமாக3மோ ப4வதி" என்றிறே அந்வயம்; ஆகையாலே ஸமுச்சயத்துக்கு அவகாஶம் தானுமில்லை என்று திருவுள்ளம். n3 உத்3தே3ஶ்யந்தானே என்றது, ப4ாக3வதஶேஷத்வரூப புருஷார்த்த2மே என்றபடி. 3. "ஸ்யுரேவம் து புநர் வை வேத்யவத4ாரண வாசகா:" என்னக்கடவதிறே. o உத்3தே3ஶ்யந்-

ஜீ—மபு3த்4யமாநோ லக்ஷ்மீ ஸஹாய கு3ணமங்க3ள பங்கலக்3ந:। தத்3ப4க்தி நிக்4நமநஸாம் க்ரயவிக்ரயார்ஹோ வாரிப்ரதாரித இவ த்வரிதோ ப3பூ4வ ||". k2 (எந்தம்மை இத்யாதி3) பெரியாழ்வார் திருமொழி - மூப்பத்துநாலாம் திருமொழி, பத்தாம்பாட்டு, "காசின்வாய்" இத்யாதி3. (பேசுவார் அடியார்கள் எந்தம்மை இத்யாதி3) "கேசவா புருடோத்தமா" இத்யாதி3யான அவன் ஸ்வப4ாவத்தைப் பேசுமவர்களுக்கு அடிமையாயிருக்குமவர்கள் தங்களுக்கு ஶேஷமாகையே புருஷார்த்த2மென்றிருக்கிற என்னை விற்றுக்கொள்ளவும் உரியர் இத்யர்த்த2:. l கீழே ப்ரமாணங்காட்டி உபபத்தி காட்டுகிறார் (பிதாவுக்கு இத்யாதி3) m பிதாவுக்கு ஸ்வம்மானால் புத்ரனுக்கும் க்ரயவிக்ரயார்ஹமாக வேணுமோ? என்ன, (அப்படி இத்யாதி3) n ப4ாக3வதஶேஷத்வத்துக்கு ப்ரமாணாந்தரம் (தத்3ப4க்தை: இத்யாதி3) 2. "ஸம்ஸார விஷவ்ருக்ஷஸ்ய த்3வே ப2லே ஹ்யம்ருதோபமே। கத3ாசித் கேஶவே ப4க்திஸ்தத்3ப4க்தைர்வா ஸமாக3ம: ||" தத்3ப4க்தைர்வா—தத்3ப4க்தைரேவ என்றபடி. வாஶப்3த3:-அவத4ாரணே; 3. "ஸ்யுரேவம் து புநர் வை வேத்யவத4ாரண வாசகா:" என்னக்கடவதிறே. n3 உத்3தே3ஶ்யந்தானே - ப4ாக3வதஶேஷத்வமாகிற உத்3தே3ஶ்யந்தானே. o 2. "கத3ாசித் கேஶவே ப4க்தி:" என்றது உத்3தே3ஶ்யமன்றோ? என்ன, (ப்ராப்யத்தில் இத்யாதி3)

ப்ர—(பயிலும் சுடரொளி ப்ரவேஶ) k.1 "स स्वप्रभावमतिवेलमबुध्यमानो लक्ष्मीसहायगुणमङ्गलपङ्कलग्नः। तद्भक्तिनिघ्नमनसां क्रयविक्रयार्हो वारिप्रतारित इव त्वरितो बभूव॥"

n 2. "संसारविषवृक्षस्य द्वे फले ह्यमृतोपमे। कदाचित्केशवे भक्तिस्तद्भक्तैर्वा समागमः॥"

A பெரியாழ்-திரு 4-4-10.

ஈ—வத்தளவிலே நிற்கை; சரமாவதி$_4$ - ப$_4$ாக$_3$வதஶேஷத்வத்தளவிலே வருகை. p 1. "गच्छता" (க$_3$ச்ச$_2$தா) q இதுக்கு எம்பெருமானார், "'பயிலும் சுடரொளி'யிலும் A 'நெடுமாற்கடிமை'யிலும் சொல்லுகிற அர்த்த$_2$த்தை ஶ்ரீஶத்ருக்$_4$நாழ்வான் அநுஷ்டி$_2$த்துக் காட்டினான்" என்று அருளிச்செய்வர்; r இவ்வர்த்த$_2$த்துக்கு அடி திருமந்த்ரமாயிற்றிறே; அதுமூலமாக அநுஷ்டி$_2$க்கவே s இதிற்சொன்னத்தைச் செய்ததாமிறே. t ஆசாரப்ரத$_4$ாநமான அவதாரமாய், அதில் பெருமாள், 'பிதாசொல்லிற்றுப் புத்ரன் செய்யக்கடவன்' என்கிற மர்யாதை$_3$ குலையாதே அத்தை நிலைநிறுத்துகைக்காகப் பித்ருவசநபரிபாலநாதி$_3$ரூபமான ஸாமாந்யத$_4$ர்மத்தை அநுஷ்டி$_2$த்தார்; u 'இதுதான் u$_1$ ப்ராப்தவிஷயத்திலே செய்யக்கடவது' என்னுமிடத்தை அநுஷ்டி$_2$த்துக்காட்டினார்

அ-தானே இங்கே ஸித்$_3$தி$_4$க்கும் என்கிறதென்? ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷத்வம் உத்$_3$தே$_3$ஶ்யமன்றோ? என்ன (ப்ராப்யத்தில் இத்யாதி$_3$) யத்$_2$வா, 2. "கத$_3$ாசித் கோஸவே ப$_4$க்திஸ் தத்$_3$ப$_4$க்தைர்வா ஸமாக$_3$ம:" என்கிறதின் தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்யத்தில் இத்யாதி$_3$) p ப$_4$ாக$_3$வதஶேஷத்வமே உத்$_3$தே$_3$ஶ்யம் என்னுமதுக்குக் கீழே ப்ரமாணோபபத்திகள் காட்டி அநுஷ்டா$_2$நமும் காட்டுகிறார் (க$_3$ச்ச$_2$தேத்யாதி$_3$) q ஸ்வாபி$_4$ப்ரேதார்த்த$_2$ஸ்ய ஸம்மதித்வேநாஹ (இதுக்கு எம்பெருமானார் இதி) r "பயிலும் சுடரொளி" A "நெடுமாற்கடிமை"கள் பஶ்சாத்$_3$ப$_4$ாவியாயிருக்க இதில் சொல்லுகிற அர்த்த$_2$த்தை அநுஷ்டி$_2$த்துக் காட்டக்கூடுமோ? என்ன (இவ்வர்த்த$_2$த்துக்கு அடி இத்யாதி$_3$) பயிலும் சுடரொளியிலே ஶேஷத்வமும் ஶரண்யத்வமும், A நெடுமாற்கடிமையில் த்ருதீயபத$_3$ார்த்த$_2$மும் சொல்லுகையாலே (இவ்வர்த்த$_2$த்துக்கு என்றது) பயிலும் சுடரொளி நெடுமாற்கடிமையில் சொல்லுகிற அர்த்த$_2$த்துக்கு அடி என்றபடி. இத்தால் ஶத்ருக்$_4$நாழ்வான் அநுஷ்டி$_2$க்கைக்கு அடி திருமந்த்ரமாகையாலே, ஆழ்வார் அருளிச்செய்ததும் திருமந்த்ரார்த்த$_2$மாகையால் இவர் அருளிச்செய்த அர்த்த$_2$த்தை அநுஷ்டி$_2$த்தாரென்னக் குறையில்லை என்றதாயிற்று. s (இதில் சொன்னத்தை) என்றது - இந்தத் திருவாய்மொழியில் சொன்னத்தை என்றபடி. t ப$_4$ரதன் பின்னே ஶத்ருக்$_4$நன் போனான் என்னுமித்தனையொழிய, ப$_4$ாக$_3$வத ஶேஷத்வத்தை அநுஷ்டி$_2$த்தான் என்றாக வேணுமோ? என்ன (ஆசார ப்ரத$_4$ாநமான இத்யாதி$_3$) இவர்தாம் இப்படி அநுஷ்டி$_2$த்தது அவதாரம் த$_4$ர்மஸம்ஸ்த$_2$ாபநார்த்த$_2$மாகையாலே என்றபடி. u (இதுதான்) 3. "பித்ருத்வம்

ஜீ—p கீழே ப்ரமாணோபபத்திகள் காட்டி, அநுஷ்டா$_2$நமும் காட்டுகிறார் (க$_3$ச்ச$_2$தா இத்யாதி$_3$) அயோத்$_4$யாகாண்டே$_3$ ப்ரத$_2$மே, 1. "க$_3$ச்ச$_2$தா மாதுலகுலம் ப$_4$ரதேந தத$_3$ாநக$_4$: । ஶத்ருக்$_4$நோ நித்யஶத்ருக்$_4$நோ நீத: ப்ரீதிபுரஸ்க்ருத: ॥" q ஸ்வாபி$_4$ப்ரேதார்த்த$_2$ஸ்ய ஸம்மதித்வேநாஹ (இதுக்கு எம்பெருமானார் இத்யாதி$_3$) r பயிலும் சுடரொளி நெடுமாற்கடிமைகள் பஶ்சாத்$_3$ப$_4$ாவிகளன்றோ? இதிற்சொல்லுகிற அர்த்த$_2$த்தை அநுஷ்டி$_2$க்கக்கூடுமோ? என்ன (இவ்வர்த்த$_2$த்துக்கு இத்யாதி$_3$) இவ்வர்த்த$_2$த்துக்கு - பயிலும் சுடரொளி நெடுமாற்கடிமைகளில் சொல்லுகிற அர்த்த$_2$த்துக்கு. இத்தால் - ஶத்ருக்$_4$நாழ்வான் அநுஷ்டி$_2$க்கைக்கு அடி திருமந்த்ரமாகையாலேயும், ஆழ்வார் அருளிச்செய்ததும் திருமந்த்ரார்த்த$_2$மாகையாலேயும், இவர் அருளிச்செய்த அர்த்த$_2$த்தை அநுஷ்டி$_2$த்தான் என்னக்குறையில்லை என்றபடி. s இதில் சொன்னத்தை-இத்திருவாய்மொழியிற் சொன்னத்தை. t ஶ்லோகாவதாரிகை-(ஆசார இத்யாதி$_3$) இவர்தாம் இப்படி அநுஷ்டி$_2$த்தது, அவதாரம் த$_4$ர்மஸம்ஸ்த$_2$ாபநார்த்த$_2$மாகையாலே என்றபடி. u$_1$ (ப்ராப்தவிஷயத்திலே இதி)

ப்ர—p1. श्रीमदयोध्याकाण्डे प्रथमे—"गच्छता मातुलकुलं भरतेन तदानघः। शत्रुघ्नो नित्यशत्रुघ्नः नीतः प्रीतिपुरस्कृतः॥"

A 8-10.

ஈ— இளையபெருமாள் ; 'அதுசெய்யுமிடத்தில் v அவனுகந்த அடிமைசெய்யக்கடவது' என்னுமிடத்தை ஸ்ரீப$_4$ரதாழ்வான் அநுஷ்டி$_2$த்துக்காட்டினன். அதுதான் ப$_4$ாக$_3$வத ஶேஷத்வபர்யந்தமாயிருக்கும் என்னுமிடத்தை ஸ்ரீஶத்ருக்$_4$நாழ்வான் அநுஷ்டி$_2$த்துக் காட்டினன். w பெருமாள், 'பிதா சொல்லிற்றுச் செய்யக்கடவது' என்னுமிடத்தை அநுஷ்டி$_2$த்தார்; அதுதன்னிலும் w$_2$ நேரே பிதாவை அநுவர்த்திக்கக்கடவது என்னுமிடத்தை இளையபெருமாள் அநுஷ்டி$_2$த்தார்; அதுதன்னிலும் 1. "कुरुष्व" (குருஷ்வ) என்று நிர்ப்ப$_3$ந்தி$_4$க்கக்கடவரல்லர்: 'ராஜ்யத்திலேயிரும்' என்னில், அது இன்னாதாகிலும் அதிலிருந்து அடிமைசெய்யக்கடவது என்னுமிடத்தை அநுஷ்டி$_2$த்தான் ஸ்ரீப$_4$ரதாழ்வான்; அதினெல்லையை அநுஷ்டி$_2$த்தான் ஸ்ரீஶத்ருக்$_4$நாழ்வான்; அவன்படி சொல்லுகிறது இஶ்லோகம். 2. "मातुलकुलं गच्छता भरतेन नीतः" (மாதுலகுலம் க$_3$ச்ச$_2$தா ப$_4$ரதேந நீத:) x மாதுலகுலம் உத்$_3$தே$_3$ஶ்யமாய்ப்போனன் அவன்; அவன்தான் உத்$_3$தே$_3$ஶ்யமாய்ப் போனன் இவன்; y யுத$_4$ாஜித்து அழைத்தது ஸ்ரீப$_4$ரதாழ்வானையிறே. 2. "गच्छता" (க$_3$ச்ச$_2$தா) இவ்வர்த்தமாந நிர்த்தே$_3$ஶத்தால், பூர்வக்ஷணத்திலும் தன்னெஞ்சிலும் இல்லை ; பெருமாளுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்தமையும் இல்லை ; சக்ரவர்த்தியைக் கேள்விகொண்டமையும் இல்லை என்கை. 2. "भरतेन" (ப$_4$ரதேந) பெருமாளும் பொகட்டுப்போய், இளையபெருமாளும் அவரை அநுவர்த்தித்துப்போய், சக்ரவர்த்தியும் துஞ்சி, ஸ்ரீஶத்ருக்$_4$நாழ்வானும் தன்னையல்லது அறியாதேயிருக்க, z பெருமாளதான ராஜ்யத்தை ப$_4$ரித்துக்கொண்டிருக்கையாலே-ப$_4$ரதனென்கிறது; a2. "भरत इति राज्यस्य भरणात्" (ப$_4$ரத இதி ராஜ்யஸ்ய ப$_4$ரணாத்). b 2. "तदा" (தத$_3$ா) தானும் ராஜபுத்ரனாய் c நாளும் வேறுபட்டிருந்தால், பிரித்துத் தனக்குப் பொருந்தும் முஹூர்த்தத்திலே

அ—கோபலக்ஷியே—பிதா ச மம ராக$_4$வ:" என்று இவரே ப்ராப்தரான பிதா என்றாரிறே. v அவனுகந்த அடிமை - படைவீட்டிலிருப்பு. தானுகந்த அடிமை-இளையபெருமாளைப்போலே பிரியாதே செய்யும் அடிமை. u,v,w "இதுதான் ப்ராப்தவிஷயத்திலே" என்றத்தையும், "அவனுகந்த அடிமை" என்றத்தையும் விவரிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளமாய், சேர்த்திக்காக (பெருமாள் என்று தொடங்கி) அருளிச்செய்கிறார்; w$_2$ (நேரே பிதா) என்கைக்கு-மற்றைப் பிதாவைச் சொல்லவேணுமே. x 2. "மாதுலகுலம்" என்றதுக்கு 3. "கர்த்துரீப்ஸிததமம் கர்ம" என்று ஸூத்ரம். 4. "கர்த்து: க்ரியயா யத$_2$ாப்துமிஷ்டதமம் தத்காரகம் கர்மஸம்ஜ்ஞம் ப$_4$வதி" என்று வ்ருத்தி. கர்த்தாவுக்கு க$_3$மநாதி$_3$க்ரியையாலே யாதொன்று அடைய இஷ்டமாயிருக்கிறது—அந்தக்காரகம் "கர்மம்" என்ற பெயரை உடைத்தாயிருக்கும் என்கிற ஶாப்$_3$தி$_3$க ப்ரக்ரியையாலே அருளிச்செய்கிறார் (மாதுலகுலம் உத்$_3$தே$_3$ஶ்யமாய்ப்போந்தான் என்று) y இவனும் அதுவே உத்$_3$தே$_3$ஶ்யமாய்ப் போந்தானென்னவொண்ணாதோ? என்ன (யுத$_4$ாஜித்து இத்யாதி$_3$) z ப$_4$ரதஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு நிர்வசநம் (பெருமாளதான இத்யாதி$_3$) அப்போதிறே அது ப$_4$ாரமாவது; தன்னதேயாகில் ப$_4$ாரமாய்த் தோன்றாதிறே. a உக்தார்த்த$_2$த்துக்கு ஶப்$_3$த$_3$நிர்வாஹம் (ப$_4$ரத இதீதி) c(நாளும்

ஜீ—5. "பிதா ச மம ராக$_4$வ:" என்று-இவரே ப்ராப்தரான பிதாவென்றாரிறே என்றபடி. v அவனுகந்த அடிமை-படைவீட்டிலிருக்குமது. w விவரணம் (பெருமாள் இத்யாதி$_3$) x3. "கர்த்துரீப்ஸிததமம் கர்ம" என்ற ஸூத்ரத்தைப்பற்ற, 'மாதுலகுலமுத்$_3$தே$_3$ஶ்யமாய்' என்றது. 4. "கர்த்து: கரியயா யத$_2$ாப்துமிஷ்டதமம் தத்காரகம் கர்மஸம்ஜ்ஞம் ப$_4$வதி" என்று வ்ருத்தி. y இவனும் மாதுலகுலம் உத்$_3$தே$_3$ஶ்யமாய்ப்போனன் என்னவொண்ணாதோ ? என்ன (யுத$_4$ாஜித்து இத்யாதி$_3$) a உக்தார்த்த$_2$த்துக்கு ஶப்$_3$த$_3$நிர்வாஹம்-(ப$_4$ரத இதி) இத்யாதி$_3$. c(நாளும் வேறுபட்டிருந்தால்)

ஈ—போக ப்ராப்தமிறே; அதுசெய்யாதே அவன் புறப்பட்டதே தனக்கு முஹூர்த்தமாகப் போனன். 1. "अनघः" (அநக$_4$:) அபாப:; அப்படைவீட்டில், அல்லாதாரதெல்லாம் பாபமிஶ்ரஜீவநம்போலே காணும். அதாவது-ராமப$_4$க்தி கலந்திருக்குமே. அத்தைப் பாபமென்னலாமோ ? என்னில், பாபத்திற்காட்டில் புண்யம் உத்$_3$தே$_3$ஶ்யமாயிருக்கச்செய்தேயும், இரண்டும் த்யாஜ்யமாகாநின்றதிறே; மோக்ஷவிரோதி$_4$த்வாத்; இங்கும் உத்$_3$தே$_3$ஶ்ய விரோதி$_4$யாகையாலே சொல்லலாமிறே. இது பின்னை உத்$_3$தே$_3$ஶ்ய விரோதி$_4$யோ ? என்னில், ப்ரத$_2$மாவதி$_4$யில் நிலை விரோதி$_4$யிறே சரமாவதி$_4$யைப்பற்ற. 1. "शत्रुघ्नः" (ஶத்ருக்$_4$ந:) பிறந்தபோதே 'எதிரிகள் மண்ணுண்ணும்படி வளரும்' என்று தோற்றியிருக்கையாலே இப்படி திருநாமஞ் சாற்றினன் வஸிஷ்ட$_2$ன். 1. "नित्यशत्रुघ्नः" (நித்யஶத்ருக்$_4$ந:) ப$_3$ாஹ்யஶத்ருக்களை வெல்லுகையன்றிக்கே ஆந்தரஶத்ருக்களான இந்த்$_3$ரியங்களை வென்றிருக்கும். அதாவது—2. "पुंसां दृष्टिचित्तापहारिणम्" (பும்ஸாம் த்$_3$ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்) என்கிற விஷயத்தில் கண்வையாமை; d அங்கும் 'இவனுக்கு இனிது' என்று இவ்வழியாலே புகுமித்தனை. 1. "अनघः" (அநக$_4$:) என்கிற இதுக்கும். 1. "नित्यशत्रुघ्नः" (நித்யஶத்ருக்$_4$ந:) என்கிற இதுக்கும் வாசியென் ? என்னில், e பாவநத்வத்தில் ஸ்ரீப$_4$ரதாழ்வானை ஒவ்வார் பெருமாள் என்கிறது-1."अनघः"(அநக$_4$:) என்கிற இத்தால்;

அ—வேறுபட்டிருந்தால்) என்றது. 3."புஷ்யே ஜாதஸ்து ப$_4$ரதோ மீநலக்$_3$நே ப்ரஸந்நதீ$_4$:| ஸார்ப்பே ஜாதௌ து ஸௌமித்ரீ குலீரேऽப்$_4$யுதி$_3$தே ரவௌ ||" என்றத்தைப்பற்ற. c நாள் - நக்ஷத்ரம். ஆனல் பின்னை. d 4. "நாஹம் ஸ்வபிமி ஜாக$_3$ர்மி தமேவார்யம் விசிந்தயந்" என்றில்லையோ? என்ன (அங்கும் இவனுக்கு இத்யாதி$_3$) உத்தரார்த்த$_4$ம் — 4. "இத்யேவமப்$_3$ரவீத் ப்$_4$ராதா ஶத்ருக்$_4$னோ ப$_4$ரதப்ரிய:" e1."அநக$_4$: நித்யஶத்ருக்$_4$ந:" என்றதுக்கு பாவநத்வபே$_4$ாக்$_3$யத்வங்கள் சொல்லுகிறதென்று அர்த்த$_2$ாந்தரம் (பாவநத்வத்தில் ஸ்ரீப$_4$ரதாழ்வானை இத்யாதி$_3$) "அக$_4$ம்" என்கிறது ராமப$_4$க்தியையிறே; ப$_4$க்தியாவது - மஹநீய விஷயே ப்ரீதியிறே; மஹநீயத்வம் - பாவநத்வாத்; இதுக்கு நியாமகம் கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பினிட்டிலே கண்டுகொள்வது. முந்தின தாத்பர்யத்தில் பே$_4$ாக்$_3$யதை சொல்லுகிறது. இரண்டாவதில் - பாவனத்வ பே$_4$ாக்$_3$யத்வங்களிரண்டும் சொல்லுகிறது. "ராமாத$_3$பி ஸ்ரீப$_4$ரதே பாவநத்வாதிஶயாத் ராம:

ஜீ-என்றது-3. "புஷ்யே ஜாதஸ்து ப$_4$ரத:......ஸார்ப்பே ஜாதௌ து ஸௌமித்ரீ"என்றத்தைப்பற்ற. c நாள் - நக்ஷத்ரம். b1. "க$_3$ச்ச$_2$தா" என்றதிலே அர்த்த$_2$ஸித்$_3$த$_4$மன்றோ? "தத$_3$ா" என்றதென்? என்னில்,—அங்கு மமதாநிவ்ருத்தியைச்சொல்லிற்று; இங்கு - அதுக்கு ஆஶ்ரயமான அஹங்காரநிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது; ஆகையாலே, புநருக்திதோ$_3$ஷமில்லை. 'ஶேஷத்வவிரோதி$_4$யிறே இரண்டும்' என்று கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்$_2$யாநத்திலேயிருக்கிறது. d 4. "நாஹம் ஸ்வபிமி ஜாக$_3$ர்மி தமேவார்யம் விசிந்தயந்" என்றில்லையோ? என்ன (அங்கும் இவனுக்கு இத்யாதி$_3$) 4. "இத்யேவமப்$_3$ரவீத் ப்$_4$ராதா ஶத்ருக்$_4$னோ ப$_4$ரதப்ரிய." என்று உத்தரார்த்த$_4$ம். e 1. "அநக$_4$' நித்யஶத்ருக்$_4$ந:" என்ற பத$_3$த்$_3$வயத்துக்கும், கீழே ராமப$_4$க்தி கலசாதவரென்றும் ராமஸௌந்த$_3$ர்யத்தில் கண்வையாதவரென்றும் அருளிச்செய்து, இங்கே அர்த்த$_2$ாந்தரம் (பாவநத்வத்தில் இத்யாதி$_3$) இவ்வர்த்த$_2$த்$_3$வயமும் கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்$_2$யாநஈட்டிலே வ்யக்தம். முந்தின அர்த்த$_2$த்தில் பே$_4$ாக்$_3$யதை சொல்லுகிறது. இரண்டாம் அர்த்த$_2$த்தில் பாவநத்வ பே$_4$ாக்$_3$யத்வங்கள் இரண்டும் சொல்லுகிறது. பெருமாளைக் காட்டிலும்

ஈ-1 "नित्यशत्रुघ्नः" (நித்யஶத்ருக்4ந:) என்கிற இத்தால்-பே4ாக்3யதைக்கு ஸ்ரீப4ரதாழ்வானை ஒவ்வார் பெருமாள் என்கிறது. f 1. "नीतः" (நீத:) g ஒரு குற்றுடைவாள் ச2ாயை யுள்ளிட்டவையோபாதியாய்ப் போனான். h த்3ரவ்யத்துக்கு த்3ரவ்யாந்தரஸம்யோக3ம் h2 உப4யநிஷ்ட2மாயிறே இருப்பது; h3 த்3ரவ்யமாயிருக்கச்செய்தேயும் ஜாதிகு3ணங்களோபாதி பரதந்த்ரனாய்ப் போனான். 1. "प्रीतिपुरस्कृतः" (ப்ரீதிபுரஸ்க்ருத:) 'தமையன் பின்னே தம்பி போகக்கடவன்' என்னும் முறையாலே தேவைபோலேயிருக்குமோ? என்னில், அங்ஙனன்று; 'படைவீட்டிலே இருந்தால் ஒருவன் சோற்றைப் i பகுந்து உண்ணுமாபோலே படைவீடாகப் பெருமாளுக்கு அடிமை செய்வர்கள்; ஏகாந்த ஸ்த2லத்திலே 'நமக்கு எல்லா அடிமையும் செய்யலாம்' என்று 2. "अहं सर्वं करिष्यामि" (அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) என்று இளையபெருமாள் காடேறப் போனாற்போலே, இவனும் 'நமக்கு எல்லா அடிமையும் செய்யலாம்' என்கிற j ப்ரீதி பிடரி தள்ளத் தள்ளப்போனான். k எம்பெருமானார் இஶ்லோகத்துக்கு வாக்யார்த்த2மாக, 'ஸ்ரீஶத்ருக்4நாழ்வான் பெருமாளுக்கு நல்லனானபடி-பெருமாளைக் –

அ—பாவந:" இதி தஸ்மிந் மநோ ந நித3த4ாதி ஶத்ருக்4ந இத்யுச்யதே—அநக4 இத்யநேந; ராமாத3பி ஸ்ரீப4ரதே பே4ாக்3யதாதிஶயாத் "ராமோ பே4ாக்3ய:" இதி தஸ்மிந் மநோ ந நித3த4ாதி ஶத்ருக்4ந இதி - நித்யஶத்ருக்4ந இத்யநேநோச்யத இத்யர்த்த2:. 3. "ந ஹ்யயம் மயாஸி தீர்த்த2ாஸி ந தே3வா ம்ருச்சி2லாமயா:। தே புநந்த்யுருகாலேந த3ர்ஶநாதே3வ ஸாத4வ: ॥" 4. "அத்யந்தஸௌக2ஸம்வ்ருத்3த4:" இத்யாத்3யநுஸந்தே4யம். f,g ப4ரதேந ஸஹ ஶத்ருக்4நோபி க3த இத்யநபி4த4ாய "தேந நீத:" இத்யபி4த4ாநாத3ாஹ (ஒருகுற்றுடைவாள் இதி) h (த்3ரவ்யத்துக்கு த்3ரவ்யாந்தர ஸம்யோக3ம் உப4யநிஷ்ட2மாயிறே இருப்பது) ஆனபின்பு, "சாயையுள்ளிட்டவையோபாதி போனான்" என்னக்கூடுமோ? என்று ஶங்கையைப் பூரித்துக் கொள்வது; h3 பரிஹார வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம் - த்3ரவ்யமாயிருக்கச்செய்தேயும் ப்ரப4ாப்ரப4ாவாந்களுக்கு ப்ரத4ாநாப்ரத4ாநப4ாவம் கண்டோமாகையாலே ஜாதிகு3ணங்களோபாதி போனானென்று. h2 உப4யநிஷ்ட2மாவது-அவனுக்குச் செய்ததுமாய் தனக்கும் ப்ரியமாயிருக்கை. h யத்3வா, குற்றுடைவாளிலும் வ்யாவ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார் (த்3ரவ்யத்துக்கு இத்யாதி3) h2 உப4யநிஷ்ட2ம் - உபயப்ரத4ாநம். அதுக்கு ஹேது, த்3ரவ்யங்களினுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யம். i பகுந்து-விப4ஜித்து. j (ப்ரீதி பிடரி தள்ள) ப்ரீத்யா புரஸ்க்ருத:. k பெருமாளிடத்தில் ப4க்தியை-பாபமென்றும், பெருமாளுடைய ஸௌந்த3ர்யத்தை - நித்யஶத்ருவென்றும் சொல்லலாமோ? என்ன (எம்பெருமானார் இத்யாதி3) ஏவம் ராக4வம் த்யக்த்வா ப4ரதமேவாவலம்ப3தே சேத் –

ஜீ—ஸ்ரீப4ரதாழ்வானிடத்தில் பாவநத்வாதிஶயமுண்டாகையாலே "பெருமாள் பாவநர்" என்று அவரிடத்தில் நெஞ்சை வையார் என்கிறது, 1. "அநக4:" என்கிற இத்தால்; பெருமாளைப் பற்றவும் ஸ்ரீப4ரதாழ்வானிடத்தில் பே4ாக்3யதாதிஶயமுண்டாகையாலே 'பெருமாள் பே4ாக்3யர்' என்றும் அவரிடத்தில் நெஞ்சை வையார் என்கிறது 1. "நித்ய ஶத்ருக்4ந:" என்கிற இத்தால் என்றபடி. f,g "ப4ரதேந ஸஹக3த:" என்னாதே, 1. "நீத:" என்றதுக்கு அர்த்த2ம் (ஒருகுற்றுடைவாள் இத்யாதி3) h ப2லிதம் (த்3ரவ்யத்துக்கு இத்யாதி3) யத்3வா, தடஸ்த2ஶங்கை (த்3ரவ்யத்துக்கு இத்யாதி3) ஆதல். h2 (உப4யநிஷ்ட2மாயிறே இருப்பது;) ஆனபின்பு, 'ச2ாயையுள்ளிட்டவையோபாதி போனான்' என்னக்கூடுமோ? என்று ஶங்கையைப் பூரித்துக்கொள்வது; h3 பரிஹாரம் (த்3ரவ்யமாயிருக்கச்செய்தேயும் இத்யாதி3) த்3ரவ்யமாயிருக்கச்செய்தேயும் ப்ரப4ாப்ரப4ாவாந்களுக்கு ப்ரத4ாநாப்ரத4ாநப4ாவம் கண்டோமாகையாலே, ஜாதிகு3ணங்களோபாதி போனானென்று தாத்பர்யம். h2 உப4யநிஷ்ட2ம்-உப4யப்ரத4ாநம். j (ப்ரீதி பிடரி தள்ள) ப்ரீத்யா புரஸ்க்ருத:

ஈ—காற்கடைக்கொண்டு, பெருமாளுக்கு நல்லனான ஸ்ரீப4ரதாழ்வானையல்லது அறியாதபடியானான்' என்று அருளிச்செய்தார். l இது ப்ரயோஜகமானபின்பு, l2 சொன்ன l3 மிகையெல்லாம் பொறுக்குமிறே; அல்லது, ஒரு சேதநனுக்கு ஒரு சேதநன் உத்3தே3ஶ்யனாகையாவது-m ஓட்டையோடத்தோடு m2 ஒழுகலோடமிறே; n1.“अनन्याः” (அநந்யா:) என்கிற நிலை இவர்களுக்கு உண்டானால், இவர்களை அநுவர்த்திக்குமது அவனை அநுவர்த்தித்ததாமிறே. o ப்3ராஹ்மணஜாதி ஒன்றாயிருக்கச்செய்தே குல சரணகோ3த்ராதி3களாலே பிரித்து ஸம்ப3ந்தி4க்குமாபோலே வைஷ்ணவர்களுக்கு நிருபகம் - அவனுடைய கு3ணசேஷ்டிதாதி3களிறே; அவ்வழியாலே, அவனுடைய வடிவழகிலே துவக்குண்டிருக்குமவர்கள், கு3ணங்களிலே துவக்குண்டிருக்குமவர்கள், சேஷ்டிதங்களிலே துவக்குண்டிருக்குமவர்கள் என்று இவ்வழியாலே அவர்களைப் பிரித்து, அவர்களெல்லாரோடும் தமக்கு ஒரு ஸம்ப3ந்த4த்தை ஆசைப்பட்டு அவர்களெல்லாரும் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

அ—2. ''கத2ாங்வஹம் ஸமேஷ்யாமி ப4ரதேந மஹாத்மநா | ஶத்ருக்4நேந ச வீரேண த்வயா ச ரகு4நந்த3ந ||'' இதி ஶத்ருக்4ந விஷயே ராக4வஸ்ய கத2ம் ஸ்நேஹோ ப4வதி; பாவநத்வேநாபி ராமே சக்ஷுர்ந நித3த4ாதி, பே4ாக்3யத்வேநாபி சக்ஷுர்ந நித3த4ாதி இத்யதிவாத3ஶ்ச கத2ம் யுஜ்யத இத்யத்ராஹ (எம்பெருமானார் இத்யாதி3) இதி ச வத3ந்தி. l (இது ப்ரயோஜகமான பின்பு) என்றது, ப4க3வதீ3யத்வம் உத்3தே3ஶ்யமான பின்பு என்றபடி. ப4ரதோ ராக4வப4க்த இதி தஸ்மிந் ப4க்தத்வம். l2 (சொன்ன மிகையெல்லாம் பொறுக்குமிறே என்று) பெருமாளுக்கு நல்லனான ஸ்ரீப4ரதாழ்வானையல்லதறியாதிருக்கையாலே 3. ''அநக4: நித்யஶத்ருக்4ந:'' என்று சொன்ன மிகையெல்லாம் பொறுக்கும் என்றபடி. இத்தால் - ஈஶ்வர விஷயத்தில் கண்ணழிவற்ற ருசியுடையாரபி4மானத்திலே ஒதுங்கி ''அவர்கள் திருவடிகளே ப்ராப்ய ப்ராபகம்'' என்று அத்4யவஸித்திருந்தார். A ''திரிதந்தாகிலும்'' என்கிறபடியே ஈஶ்வரனுக்கு மிகவும் ப்ரீதிவிஷயராவர் என்றதாயிற்று. m ஓட்டையோடம்-அதிச்சி2த்3ரநௌ:, m2 ஒழுகலோடம் அல்பச்சி2த்3ரா ஸ்வயம் நதீ3ம் தர்த்துமபி அந்யாந் தாரயிதுமப்யஶக்தா. m2 ஒழுகலோடம்-பெருக்கிலே இழுப்புண்டு போருகிற ஓடம். ஒழுகல் - நீரொழுக்கிலே ஒழுகிப்போகை என்றுமாம். n ஆனால் பின்னை அவனையே அநுவர்த்திக்கவொண்ணாதோ? என்ன (அநந்யா இத்யாதி3) o இத்திருவாய்மொழியிலே ப4ாக3வதஶேஷத்வம் உத்3தே3ஶ்யம் என்றதாகில் ''பயிலும் சுட

ஜீ—என்றபடி. k இப்படி ஸ்ரீப4ரதாழ்வானையே பற்றினால், 2. ''ஶத்ருக்4நேந ச வீரேண'', 4. ''ஶத்ருக்4நஞ்சாபி மாநத3'' என்னும்படி ஶத்ருக்4நாழ்வான் ப்ரீதிவிஷயமானபடியென்? என்ன (எம்பெருமானார் இத்யாதி3) l ஆனால், 3. ''அநக4:, நித்யஶத்ருக்4ந:'' என்கிற பத3ங்களுக்கு அத்யுக்தியாக அர்த்த2ம் சொல்லுவானென்? என்ன (இது ப்ரயோஜகம் இத்யாதி3) இது - ப4க3வதீ3யத்வம். l3 மிகை-ஏற்றம். m ஓட்டையோடம்-அதிச்சி2த்3ரமான ஓடம். m2 ஒழுகலோடம்-அல்பச்சி2த்3ரமான ஓடம். n ஆனால்; பின்னை அவனையே அநுவர்த்திக்கவொண்ணாதோ? என்ன 1. ''அநந்யா:'' இதி. கீ3தாஸு நவமே, 1. ''அநந்யாஶ்சிந்தயந்தோ மாம் யே ஜநா: பர்யுபாஸதே | தேஷாம் நித்யாபி4யுக்தாநாம் யோக3க்ஷேமம் வஹாம்யஹம் ||'' o இத்திருவாய்மொழியில் ப4ாக3வதர்களை அநுப4விக்க இழிந்தவர். பாட்டுக்களில் பூர்வார்த்த4ங்களாலே ப4க3வத்3கு3ணசேஷ்டிதாதி3களை வர்ணிப்பானென்? என்ன (ப்3ராஹ்மணஜாதி இத்யாதி3).

ப்ர—n1. भगवद्गीतासु नवमे—“अनन्याश्चिन्तयन्तो मां ये जनाः पर्युपासते। तेषां नित्याभियुक्तानां योगक्षेमं वहाम्यहम्।। २२।।”

A கண்ணிநுண் 3.

1. பயிலும் சுடரொளி மூர்த்தியைப் பங்கயக் கண்ணனைப்
பயில வினியநம் பாற்கடற் சேர்ந்த பரமனைப்
பயிலும் திருவுடை யாரெவ ரேலும் அவர்கண்டீர்
பயிலும் பிறப்பிடை தோறுஎம்மை யாளும் பரமரே.

ஆ— 1. வ்யா:— பிராட்டியுடைய ஜந்மபூ4மியாகையாலே திருப்பாற்கடலைத் தனக்கு ப்ரியமான தா4மமாகவுடையனாய், ஸர்வதா3 அநுபூ4தனானாலும் அபூர்வவத்3பே4ாக்3ய பூ4தனாய், நிரதிஶயதீ3ப்தியுக்தனாய், தி3வ்யரூபனாய், பங்கயக்கண்ணனாயிருந்த எம்பெருமானுடைய அநுப4வஸம்பூ4த ப்ரீதிகாரித தா4ஸத்வ ஸம்பத்தையுடையார் ஆரேனுமாகிலும் அவர்கிடீர் நமக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார். 1.

ஒ— அவ:— முதற்பாட்டில் — எம்பெருமானுடைய அழகிலும் கு3ணங்களிலும் தோற்று அடிமைசெய்யுமவர்கள் ஆரேனுமாகிலும் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்று த3ஶகார்த்த2த்தை ஸங்க்3ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (பயிலும் என்று தொடங்கி) அத்யந்த விலக்ஷணமாய்ச் செறிந்திருந்துள்ள தேஜஸ்ஸையே திருவுடம்பாகவுடையனாய், இவ்வடிவழகிலும் அகப்படாதாரையும் அகப்படுத்திக்கொள்ளவற்றான அழகிய திருக்கண்களையுடையனுமாகையாலே பயில இனியனுமாய், ஆஶ்ரிதாநுக்3ரஹார்த்த2மாகத் திருப்பாற்கடலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுவதும் செய்து கு3ணவத்தையால் எல்லார்க்கும் மேலாய் உள்ளவனை. (பயிலும் என்று தொடங்கி) ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக்கொண்டு அகலாதே நிரதிஶயபோ4க்3யனான தன்னையே செறிகையாகிற மஹாஸம்பத்தையுடையராய், ஏதேனும் ஜந்மவ்ருத்தாதி3களையுடையரேயாகிலும் அவர்கிடீர் வைஷ்ணவத்வ விரோதி4யான அபி4மாநஹேதுவான ஜந்மவ்ருத்தங்களில் குறையநின்றாரேயாகிலும் உத்3தே3ஶ்யர் என்று கருத்து. (பயிலும் என்று தொடங்கி) ஒன்றின்மேல் ஒன்றாக நிரந்தரமாக வருகிற ஜந்மங்களின் இடந்தோறும் என்னை அடிமைகொள்ளக்கடவ ஸ்வாமிகள். 1.

ப— அவ:— முதற்பாட்டில் — விலக்ஷணவிக்3ரஹ கு3ணவிஶிஷ்டனாய்க்கொண்டு க்ஷீரார்ணவஶாயியான ஸர்வாதி4கனை ஸம்ஶ்லேஷிக்கும் ஸம்பத்தையுடைய ப4ாக3வதர்கள் ஜந்மவ்ருத்தாதி3களில் தாழநின்றாரேயாகிலும் எனக்கு ஶேஷிகள் என்கிறார்.

பயிலும்—செறிந்த, **சுடர்**—(ஸௌந்த3ர்யலாவண்யாதி3களாகிற) சுடரையுடைத்தான, **ஒளி மூர்த்தியை**—தேஜோமய தி3வ்யவிக்3ரஹத்தையுடையனாய், **பங்கயக்கண்ணனை**—(ஸர்வஸ்மாத் பரத்வஸூசகமான) புண்ட3ரீகாக்ஷத்வத்தையுடையனாய், **பயில இனிய**—(இவ்வடிவழகிலே) செறிந்தார்க்கு நிரதிஶயபோ4க்3யனாய்க்கொண்டு, **நம்**—ஆஶ்ரிதார்த்த2மாக, **பாற்கடல்**—திருப்பாற்கடலிலே,

---

அ-ரொளி'' இத்யாதி3 பூர்வார்த்த4ங்களாலே-ஈஶ்வரனுடைய ரூபகு3ணசேஷ்டிதாதி3களை வர்ணிக்கிறதென்? என்ன (ப்3ராஹ்மணஜாதி இத்யாதி3) யத்3வா, த்3ருஷ்டாந்தபூர்வகம் ப்ரமேயம் விவிச்ய த3ர்ஶயதி (ப்3ராஹ்மண இதி).

ப—**சேர்ந்த**—கண்வளர்ந்தருளின, **பரமனை**—விக்₃ரஹகு₃ணபோ₄க்₃யதா பாரம்யத்தையுடையவனை, **பயிலும்**—நிரந்தரானுப₄வம்பண்ணிச் செறிகையாகிற, **திரு**—ஸம்பத்தை, **உடையார்**—உடையவர்கள், **எவரேலும்**—(அபி₄ஜநவித்₃யா வ்ருத்தங்களால் எத்தனையேனும்) குறையநின்றரேயாகிலும், **அவர்** — அந்நிலையிலே, **பயிலும்**—(எங்களுக்கு மேன்மேலெனச்) செறிந்துவருகிற, **பிறப்பிடைதோறு**—ஜந்மாவகாஶங்கள்தோறும், **எம்மை**—எங்களை, **ஆளும்**—அடிமையாகக்கொள்ளும், **பரமர் கண்டீர்**—பரமஶேஷிகள்கிடீர்.

அவனுடைய பாரம்யானுப₄வம் இவர்களுடைய பாரம்யத்துக்கு அடியென்று கருத்து. 1.

இ— அவ:— முதற்பாட்டில் — வடிவழகிலும் கு₃ணங்களிலும் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்று இத்திருவாய்மொழியிற்சொல்லுகிற அர்த்த₂த்தை ஸங்க்₃ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:—**(பயிலும் இத்யாதி₃)** செறியாநின்றிருந்துள்ள மிக்க தேஜஸ்ஸையே விக்₃ரஹமாகவுடையவனை. பயிலுகை - செறிகை. சுடர் என்றும், ஒளி என்றும் தேஜஸ்ஸாய், மிக்க தேஜஸ்ஸு என்கை. ஶுத்₃த₄ஸத்வமயமாய் ஸ்வரூபப்ரகாஶகமான விக்₃ரஹத்தையுடையவன் என்கை. இவ்வடிவிலே துவக்குண்டாரை அநந்யார்ஹமாக்கும் கண். அகவாயில் தண்ணளிக்கு ஆனைத்தாளாயிருக்கை. **(பயில இனிய)** இதரவிஷயங்கள பயின்றால் து₃:க்க₂ஹேதுவாயிருக்குமாபோலே, இவ்விஷயம் பயிலப்பயில இனியதாயிருக்கும். **(நம் பாற்கடல் சேர்ந்த)** ஆஶ்ரிதானுக்₃ரஹார்த்த₂மாகத் திருப்பாற்கடலிலே வந்து சாய்ந்த; வடிவழகில் குறைவற்றாற்போலே நீர்மையிலும் குறைவற்றிருக்கிறபடி. **(பரமனை)** ரூபகு₃ணத்தாலும் ஆத்மகு₃ணத்தாலும் குறைவற்றிருக்கையேயன்றிக்கே இவனுக்கு மேற்பட்டாரில்லை என்னும்படியிருக்கை. **(பயிலும் திருவுடையார்)** ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொண்டு அகலாதே நிரதிஶயபோ₄க்₃யனானவனைச் செறிகையாகிற மஹாஸம்பத்தையுடையார். ப₄க₃வத₃நுப₄வமேயிறே ஸ்வரூபாநுகூலமான ஐஶ்வர்யம். 1. "लक्ष्मणो लक्ष्मिसंपन्नः" **(லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:)**, 2. "स तु नागवरः श्रीमान्" **(ஸ து நாக₃வர: ஸ்ரீமாந்)**, 3. "अन्तरिक्षगतः श्रीमान्" **(அந்தரிக்ஷக₃த: ஸ்ரீமாந்)**. **(உடையார்)** என்கிறார், 'வைஶ்ரவணன்' என்றாற்போலே. **(எவரேலும்)** ஜந்மத்தாலும் வ்ருத்தத்தாலும் ஜ்ஞாநத்தாலும் குறையநின்றரேயாகிலும். **(அவர்கண்டீர்)** அந்நிலையிலே அவர்கள் எனக்கு உத்₃தே₃ஶ்யர். வைஷ்ணவத்வவிரோதி₄யான அபி₄மாநஹேதுவான ஜந்மாதி₃களில் குறையநின்றவர்களே அல்லாதாரில் உத்₃தே₃ஶ்யர் என்று கருத்து. **(பயிலும் இத்யாதி₃)** ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக நிரந்தரமாய் வருகிற ஜந்மங்களில் அவகாஶந்தோறும் என்னை அடிமைகொள்ளும் ஸ்வாமிகள். A "நின் பன்மாமாயப் பல்பிறவி" என்று நிந்தி₃த்த ஜந்மத்தையும் அநுமதிபண்ணுகிறார், ததீ₃யஶேஷத்வ ரஸத்தாலே. **(பரமரே)** 'முன்பு அவனைப் பரமனென்றீர்; இங்கே இவர்களைப் பரமரென்றுநின்றீரே' என்ன, அநுப₄வ்ய கு₃ணாதி₄க்யத்தாலே சொல்லிற்று அங்கு; இங்கு அக்கு₃ணத்துக்குத் தோற்றவர்களைச் சொல்லுகிறது; தத்ஸம்ப₃ந்த₄மொழியச்சொல்லில், ப₄க₃வத்ஸம்ப₃ந்த₄மற்றதாம். 1.

A 3-2-2.

ஈ— அவ:— முதற்பாட்டில் — a வடிவழகிலும் கு$_3$ணங்களிலும் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்று இத்திருவாய்மொழியின் அர்த்த$_2$த்தை ஸங்க்$_3$ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (பயிலும்) b பயிலுகை-செறிகை; அதில் வர்த்தமாநத்தாலே - இதர விஷயங்களில் ஒளி கர்மநிப$_3$ந்த$_4$நமாக வளருகையாலே, வளருமாபோலே குறைந்து வருமிறே; இது அங்ஙனன்றிக்கே, என்றுமொக்கப் புகர்விஞ்சி வாராநிற்கும் என்கை. (சுடரொளி மூர்த்தியை) நிரதிஶயமான தேஜஸ்ஸையே வடிவாக வுடையவனை. (பயிலும் சுடர்) c அன்றிக்கே, நித்யத்வமாவது-ஸர்வகாலவர்த்தித்வ மாகையாலே, நித்யத்வத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். (சுடரொளி மூர்த்தியை) சுடரென்றும். ஒளியென்றும் - தேஜஸ்ஸாய், மிக்க தேஜஸ்ஸு என்கை. அன்றியே, ஒளியென்று-அழகுக்குப் பேராயிற்று. d ஶுத்$_3$த$_4$ஸத்வமயமாய் ஸ்வரூபப்ரகாஶகமான

அ— முதற்பாட்டு. (பயிலும் சுடரொளி இத்யாதி$_3$) a "பயிலும் சுடரொளி மூர்த்தியை, பாற்கடற் சேர்ந்த பரமனை, பயிலும் திருவுடையார், எம்மையாளும் பரமர்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (வடிவழகிலும் இத்யாதி$_3$) b "பயிலும்" என்றது சுடரொளிக்கு விஶேஷணமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (பயிலுகை செறிகை; அதில் வர்த்தமானத்தாலே இத்யாதி$_3$) c "பயிலும்" என்றத்தை மூர்த்திக்கு விஶேஷணமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே நித்யத்வமாவது இத்யாதி$_3$) இந்தப் பக்ஷத்தில் பயிலுகை - செறிகையாய், காலத்தோடே செறிகையைச்சொல்லி, வர்த்தமாந நிர்த்தே$_3$ஶத்தாலே ஸர்வகால வர்த்தித்வத்தைச்சொல்லி, நித்யமாய் நிரவதி$_4$க தேஜோரூபமான விக்$_3$ரஹத்தையுடையவன் என்றபடி. விக்$_3$ரஹத்துக்கு விஶேஷணமான இந்த இரண்டாமர்த்த$_2$த்தை, "நித்யமாய் நிரவதி$_4$கதேஜோரூபமான"(456 k) இத்யாதி$_3$வாக்யத்திலே மேலே வ்யக்தமாகத் தாமே அருளிச்செய்கிறார். "சுடர், ஒளி" என்று - மீமிசையென்னுதல், தேஜஸ்ஸையும் அழகையும் சொல்லுதல். d "சுடரொளி" என்றதுக்கு-மீமிசையான அர்த்த$_2$த்திலே ப$_2$லிதம் (ஶுத்$_3$த$_4$ஸத்வமயமாய் இத்யாதி$_3$) ஶுத்$_3$த$_4$ஸத்வமயமாகையாலே ஸ்வரூபப்ரகாஶகம் என்றபடி. e ஸத்வம் ப்ரகாஶகம் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணங்காட்டிக்கொண்டு, திருமேனி நிரவதி$_4$க தேஜோரூபமென்னுமதுக்கும் ப்ரமாணங்களைக் காட்டுகிறார் (நிஷ்க்ருஷ்டஸத்வமேயாய் இத்யாதி$_3$) d யத்$_3$வா, அர்த்த$_2$ாந்தரம் (ஶுத்$_3$த$_4$ஸத்வமயமாய் இத்யாதி$_3$) ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாகிற அழுக்குக்

ஜீ— முதற்பாட்டு. (பயிலும் இத்யாதி$_3$) a பூர்வார்த்த$_4$த்தையும், "பயிலும் திருவுடையார் எம்மையாளும் பரமர்" என்றத்தையும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (வடிவழகிலும் இத்யாதி$_3$) b 'பயிலும்' என்றத்தைச் சுடரொளிக்கு விஶேஷணமாக்கி அர்த்த$_2$ம் (பயிலுகை செறிகை இத்யாதி$_3$) c 'பயிலும்' என்றத்தை மூர்த்திக்கு விஶேஷணமாக்கி அர்த்த$_2$ாந்தரம் (அன்றிக்கே நித்யத்வம் இத்யாதி$_3$) இந்தப் பக்ஷத்தில், பயிலுகை-காலத்தோடே செறிகையாய், அதில் வர்த்தமாநத்தாலே, ஸர்வகாலத்தோடும் செறிகையைச் சொல்லுகிறது. விக்$_3$ரஹவிஶேஷணம் என்னுமது, மேலே இத்தை அநுவதி$_3$க்கிற 'நித்யமாய் நிரவதி$_4$கதேஜோரூபமான விக்$_3$ரஹத்தையும்'(456 k) என்கிற வாக்யத்திலே வ்யக்தம். செறிகை - சேருகையும், நெருங்குகையும். 'சுடரொளி' என்று - மீமிசை யென்னுதல், தேஜஸ்ஸையும் அழகையும் சொல்லுதல். d மிக்க தேஜஸ்ஸு என்கிற முந்தின அர்த்த$_2$த்தில் ப$_2$லிதம் (ஶுத்$_3$த$_4$ஸத்த்வமயம் இத்யாதி$_3$) ஶுத்$_3$த$_4$ஸத்த்வமயமாகையாலே ஸ்வரூப ப்ரகாஶகம் என்றபடி. e ஸத்வம் ப்ரகாஶகம் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணகத$_2$நபூர்வகமாக, 'விக்$_3$ரஹம் நிரவதி$_4$கதேஜோரூபம்' என்னுமதுக்கும் ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (நிஷ்க்ருஷ்டஸத்வ இத்யாதி$_3$) நிஷ்க்ருஷ்ட ஸத்வமேயாய், தேஜோரூபமாய், ப்ரகாஶகமான விக்$_3$ரஹமென்று அந்வயம்.

ஈ—விக்$_3$ரஹத்தையுடையன் என்கை. e நிஷ்க்ருஷ்ட ஸத்த்வமேயாய், 1. "तत्र सत्त्वं निर्मलत्वात् प्रकाशकम्" (தத்ர ஸத்த்வம் நிர்மலத்வாத் ப்ரகாஶகம்) என்றும், 2. 'तेजसां राशिमूर्जितम्" (தேஜஸாம் ராஶிமூர்ஜிதம்) என்றும், 3. "दिवि सूर्यसहस्रस्य" (தி$_3$வி ஸூர்யஸஹஸ்ரஸ்ய) என்றும் சொல்லுகிறபடியே நிரவதி$_4$கதேஜோரூபமாய், 4. "षाड्गुण्यविग्रहम्" (ஷாட்$_3$கு$_3$ண்யவிக்$_3$ரஹம்) என்று ப்$_4$ரமிப்பார்க்கும் ப்$_4$ரமிக்கலாம் படியாய், ஜ்ஞாநாதி$_3$கு$_3$ணங்களுக்கும் ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ரகாஶகமான விக்$_3$ரஹமிறே. (பங்கயக்கண்ணனை -f வடிவழகெல்லாம் f_3 பாதியும், கண்ணழகு f_2 பாதியுமாயிருக்கும். g 5. "रामः कमलपत्राक्षः" (ராமः கமலபத்ராக்ஷः) என்னுமாபோலே. h வடி

அ—கலசாமையாலே, "சுடர்" என்று ஶுத்$_3$த$_4$ஸத்வமயத்தைச் சொல்லுகிறது. அழுக்கற்றத்தை "தேஜிஷ்ட$_2$ம்" என்று சொல்லாநின்றார்களிறே. ஒளி - ஸ்வரூபப்ரகாஶகம், ஶுத்$_3$த$_4$ஸத்வமயமாகையாலே ஸ்வரூபத்துக்கும் கு$_3$ணங்களுக்கும் ப்ரகாஶகம் என்றபடி. e இந்த அர்த்த$_2$த்தையும் முன்னே சொன்ன நிரதிஶயத்வரூபார்த்த$_2$த்தையும் உபபாதி$_3$க்கிறார் (நிஷ்க்ருஷ்ட இத்யாதி$_3$) நிஷ்க்ருஷ்டஸத்வமேயாய் - நிரவதி$_4$கதேஜோரூபமாய், ஜ்ஞாநாதி$_3$கு$_3$ணங்களுக்கும் ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ரகாஶகமான விக்$_3$ரஹமென்று அந்வயம். f வடிவழகைச்சொன்ன அநந்தரம் மற்றை அவயவங்களைச் சொல்லாதே கண்ணழகைச் சொல்லுகிறதுக்குத் தாத்பர்யம் (வடிவழகெல்லாம் இத்யாதி$_3$) f_2 பாதி - அர்த்த$_4$ம். g ஸம்வாத$_3$ம் (ராம இத்யாதி$_3$) ரமயதீதி - ராமः என்கிற இது- வடிவழகாலே என்று கருத்து. h இரண்டிடத்திலும் வடிவழகைச்சொல்லிக் கண்ணழகைச்சொன்ன இக்ரமத்துக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (வடிவிலே இத்யாதி$_3$) h_2 வளைத்துக்கொள்ளுகை

ஜீ—கீ$_3$தாஸு சதுர்த்த$_3$ஶே—1."தத்ர ஸத்த்வம் நிர்மலத்வாத் ப்ரகாஶகமநாமயம் | ஸுக$_2$ஸங்கே$_3$ந ப$_3$த்$_4$நாதி ஜ்ஞாந ஸங்கே$_3$ந சாநக$_4$ ||"; ஏகாத$_3$ஶே — 3. "தி$_3$வி ஸூர்ய ஸஹஸ்ரஸ்ய ப$_4$வேத்$_3$ யுக$_3$பது$_3$த்தி$_2$தா | யதி$_3$ ப$_4$ாஸ்ஸத்$_3$ருஶீ ஸா ஸ்யாத் ப$_4$ாஸஸ்தஸ்ய மஹாத்மந: ||"; ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணே—2."தம் த்$_3$ருஷ்ட்வா தே தத$_3$ா தே$_3$வாஶ்ஶங்க$_2$சக்ரக$_3$த$_3$ாத$_4$ரம் | அபூர்வரூப ஸம்ஸ்த$_2$ாநம் தேஜஸாம் ராஶிமூர்ஜிதம் ||". f வடிவழகைச் சொன்ன அநந்தரம் ஏகாவயவத்தைச் சொன்னதுக்கு ப$_4$ாவம் (வடிவழகெல்லாம் இத்யாதி$_3$) g "பயிலும் சுடரொளிமூர்த்தியை, பங்கயக்கண்ணனை" என்ற பத$_3$த்$_3$வயத்துக்கும் ப்ரமாணம் (ராமः இத்யாதி$_3$) ஸுந்த$_3$ரகாண்டே$_3$ ஸீதாம் ப்ரதி மாருதி:, 5. "ராமः கமலபத்ராக்ஷः ஸர்வஸத்த்வமநோஹர: | ரூபதா$_3$க்ஷிண்யஸம்பந்ந: ப்ரஸூதோ ஜநகாத்மஜே ||" 'ரமயதீதி - ராம:' என்கிற இது - வடிவழகாலே என்று கருத்து. h வடிவழகைச்சொல்லி, கண்ணழகைச் சொன்ன இக்ரமத்துக்கு ப$_4$ாவம் (வடிவிலே இத்யாதி$_3$)

ப்ர—(முதற்பாட்டு) (பயிலும் இத்யாதி$_3$) (சுடரொளி) 1.तत्र चतुर्दशे—"तत्र सत्त्वं निर्मलत्वात्प्रकाशकमनामयम्। सुखसङ्गेन बध्नाति ज्ञानसङ्गेन चानघ॥६॥"

3. तत्रैकादशे—दिवि सूर्यसहस्रस्य भवेद्युगपदुत्थिता। यदि भाः सदृशी सा स्याद्भासस्तस्य महात्मनः॥१२॥"

2. श्रीविष्णुपुराणे (१-९) "तं दृष्ट्वा ते तदा देवाश्शंखचक्रगदाधरम्। अपूर्वरूपसंस्थानं तेजसां राशिमूर्जितम्॥६७॥"

ப்ர—(பங்கயக்கண்ணனை)g5.श्रीमत्सुन्दरकाण्डे (३५) रामलक्ष्मणचिह्नानि पृच्छन्तीं जानकीं प्रति मारुतिः—"रामः कमलपत्राक्षस्सर्वसत्त्वमनोहरः। रूपदाक्षिण्यसंपन्नः प्रसूतो जनकात्मजे ८॥"

ஈ—விலே துவக்குண்பாரை h_2 வளைத்துக்கொள்வது கண்ணழகாயிற்று. i ஒருசுடர்க் கடல்போலேயாயிற்று வடிவு, அது பரப்புமாறத் தாமரை பூத்தாற்போலேயாயிற்றுக் கண்ணழகு. j வடிவுதானே ஆகர்ஷிக்கவற்று; அதுக்குமேலே அகவாயில் வாத்ஸல்யாதி$_3$கு$_3$ணங்களுக்கும் ப்ரகாஶகமாயிருக்குமிறே கண். (பயிலும் இத்யாதி$_3$) k நித்யமாய் நிரவதி$_4$கதேஜோரூபமான விக்$_3$ரஹத்தையும், அதிலும் ஆகர்ஷகமான கண்ணழகையுமுடையவனை. (பயில இனிய) l இப்படி வடிவழகும் கண்ணழகும் கண்ணழிவற்றிருக்கையாலே இனியதாயிருக்குமிறே. m இதர விஷயங்கள் கிட்டுந் தனையும் ஒன்றுபோலேயாய், கிட்டினவாறே m_2 அகல வழிதேடும்படியாயிருக்கும்; n அவற்றினுடைய ஹேயதை அறிகைக்கும் n_2 அங்கே செறிய அமையும்; o ப$_4$க$_3$வத்$_3$ விஷயத்தினுடைய நித்யப்ராப்யதை அறிகைக்கும் o_2 அங்கே நெருங்க அமையும்.

அ—யாவது-அவயவாந்தரங்களில் போகவொட்டமலிருக்கை. i சேர்த்திக்குத் தாத்பர்யம் (ஒருசுடர்க் கடல்இத்யாதி$_3$) யத்$_3$வா, வடிவைத் தேஜஸ்ஸாகவும், கண்ணைத்தாமரையாகவும் சொல்லுகையாலே. கீழுக்கும் ரூபகம் கூட்டிக்கொண்டு ரஸிப்பிக்கிறுர் (ஒருசுடர்க்கடல் இத்யாதி$_3$) j வடிவழகைச் சொன்ன அநந்தரம் கண்ணழகைச் சொல்லுகிறதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் (வடிவுதானே இத்யாதி$_3$) இத்தால் - ஸௌந்த$_3$ர்யத்தாலும் ப்ரகாஶகத்வத்தாலும் இக்கண்ணழகைச் சொல்லுகிறது என்று தாத்பர்யபே$_4$த$_3$ம். j (வடிவுதானே) வடிவு - கண்ணழகு. k "பயிலும்" என்றதின் இரண்டாம் அர்த்த$_2$த்தை ஹ்ருதீ$_3$கரித்துக்கொண்டு, இரண்டு பத$_3$த்தாலும் சொன்ன ப்ரமேயத்தை நிக$_3$மிக்கிறுர் (நித்யமாய் இத்யாதி$_3$) l பயிலவினியனுகைக்கு ஹேது கீழ்ச்சொன்னவை என்னுமிடம் தோன்ற அருளிச்செய்கிறுர் (இப்படி இத்யாதி$_3$) "பயிலவினிய" என்கையாலே இதரவிஷய ஸௌந்த$_3$ர்யத்தைப்பற்ற இவ்விஷயஸௌந்த$_3$ர்யம் வ்யாவ்ருத்தமாயிருக்குமென்று விவக்ஷித்து, m,q இதரவிஷய ஸௌந்த$_3$ர்யத்துக்குள்ள ஆகாரத்தையும் இவ்விஷயஸௌந்த$_3$ர்யத்தின் ஆகாரத்தையும் அருளிச்செய்கிறுர் (இதர விஷயங்களென்கிற வாக்யத்தாலும், இவ்விஷயத்திலென்கிற வாக்யத்தாலும்) m_2,q (அகல வழிதேடும்படியாயிருக்கும்) என்ற அநந்தரம், (இவ்விஷயத்தில்) என்கிற வாக்யத்தைச் சொல்லிக்கொள்வது. p,q_2 (ஆகையாலேயிறே) என்கிற வாக்யத்தை (நினைக்க வொண்ணுதபடியிறேயிருப்பது) என்ற அனந்தரம் சொல்லிக்கொள்வது. n,o இம்மூன்று வாக்யத் தாலும் ப$_2$லிதத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (அவற்றினுடைய இத்யாதி$_3$ வாக்யத்$_3$வயத்தாலே) n_2(அங்கே செறியவமையும்) என்றது-இதரவிஷயங்களிலே செறியவமையும் என்றபடி. o_2 (அங்கே நெருங்க) என்றது-ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்திலே நெருங்க என்றபடி. அன்றிக்கே, இரண்டிடத்திலும்,

---

ஜீ—h_2 வளைத்துக்கொள்ளுகை-அவயவாந்தரங்களில் போகவொட்டாமலிருக்கை. i பத$_3$த்$_3$வயத்துக்கும் ஸமுத$_3$ாயதாத்பர்யம் (ஒருசுடர்க்கடல் இத்யாதி$_3$) j 'பங்கயக்கண்ணனை' என்றதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் (வடிவுதானே இத்யாதி$_3$) வடிவென்று - அழகாய், திருக்கண்களின் அழகுதானே ஆகர்ஷிக்கவற்று என்றபடி. இத்தால் - அழகாலும் கு$_3$ணப்ரகாஶகத்வத்தாலும் கண்ணழகைச் சொல்லுகிறதென்று தாத்பர்யபே$_4$த$_3$ம். k 'பயிலும்' என்றதின் இரண்டாமர்த்த$_2$த்தை உட்கொண்டு, இரண்டு பத$_3$த்தாலும் சொன்ன அர்த்த$_2$த்தை நிக$_3$மிக்கிறுர் (நித்யமாய் இத்யாதி$_3$) l பயிலவினியனுகைக்கு ஹேது கீழ்ச்சொன்னவை என்னுமிடந்தோன்ற அருளிச்செய்கிறுர் (இப்படி இத்யாதி$_3$) m 'பயிலவினிய' என்கையாலே இதரவிஷயத்தைப்பற்ற இவ்விஷயம் வ்யாவ்ருத்தமாயிருக்கும் என்று விவக்ஷித்து, இதரவிஷயத்துக்குள்ள ஆகாரத்தையும் அருளிச்செய்கிறுர் (இதரவிஷயங்கள் இத்யாதி$_3$) n,o அத்தை உபபாதி$_3$க்கிறுர் (அவற்றினுடைய இத்யாதி$_3$) n_2 (அங்கே செறிய அமையும்) செறிய-கிட்ட. o_2 அங்கே நெருங்க-பக$_3$வத்$_3$விஷயத்திலே நெருங்க.

ஈ—p ஆகையாலேயிறே, இவ்வஸ்து நித்யப்ராப்யமாகிறது. q இவ்விஷயத்தில் அநுபூ4தமான அழகைப்பற்ற அநுப4ாவ்யமான அழகு, q2 1. "नोपजनं स्मरन्" (நோபஜநம் ஸ்மரந்) என்று-முக்தன் ஸம்ஸாரயாத்ரையை மறக்குமாபோலே, அநுபூ4தாம்ஶத்தை நினைக்கவொண்ணாதபடியிறே இருப்பது. rA "பண்டு இவரை" இத்யாதி3-s முதல் நாள் கண்டால், ஸ்வாப4ாவிக ஶைஷித்வத்தாலும் முகத்தில் தண்ணளியாலுமாக, காணாது கண்டவனுக்கும் 'பண்டு கண்டுவிட்ட முகமோ?' என்று தோற்றியிருக்கும்;

அ—அங்கே என்றதுக்கு-ப4க3வத்3விஷயத்திலே என்றபடி. B"மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர் தோள் கைவிட்டு" 2. "பரமாத்மநி யோ ரக்தோ விரக்தோऽபரமாத்மநி" என்னக்கடவதிறே. இந்த நிர்வாஹம் ப்ரஸாதி3த்துப்போருமதன்று, முந்தின அர்த்த2மே நிர்வஹித்துப்போருமது. "பயிலவினிய" என்றவிடத்திலே, 3. "ஸதாமயம் ஸாரப்4ருதாம் நிஸர்க்கே3ா யத3ர்த்த2வாணீ ஶ்ருதிசேதஸாமபி। ப்ரதிக்ஷணம் நவ்யவத3ச்யுதஸ்ய யத் ஸ்த்ரியோ விடாநாமிவ ஸாது4வார்த்தா॥" என்று அருளிச்செய்வர். m...p யத்3வா, (இதரவிஷயங்கள் என்று தொடங்கி) இருந்தபடியேயாகக்கடவது. q "பயிலவினிய" என்றதின் சரமாவதி4யைக் காட்டுகிறார் (இவ்விஷயத்தில் இத்யாதி3) ஏவம் அதிபரிசயேப்யவஜ்ஞாஜநநவிரஹேண நித்யாநுப4ாவ்யத்வே கோ ஹேதுரித்யத்ராஹ (இவ்விஷயத்தில் இத்யாதி3) என்றுமாம். r இவ்வஸ்து நித்யப்ராப்யம் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (பண்டிவரை இத்யாதி3) என்று. பண்டு-ஸம்ஶ்லேஷாவஸ்தை2யிலே, "பண்டு இவரை எவ்வூரில் கண்டறிவது - என்றே பயில்கின்றாள்" என்று அந்வயம். "எவ்வூரில் கண்டறிவது" என்கிற ஸ்வரம் – ஓரூரிற்கண்டாற்போலே இருக்கிறதென்று த3ர்ஶநத்தையும், ஓரூரிலும் கண்டறியோமென்று அத3ர்ஶநத்தையும் காட்டக்கடவது. s இப்படி தோற்றின த3ர்ஶநாத3ர்ஶநங்களிரண்டும் ஏககாலத்திலே ஸம்ப3ந்தி4க்கக்கூடாது, பரஸ்பர விரோத4த்தாலே; ப்ரத2மத3ர்ஶநமாயிருக்கிற த3ஶையில் த3ர்ஶநமும், சிரபரிசயாவஸ்தை2யில் அத3ர்ஶநமுமென்று கொள்ளுமளவில் விரோத4ம் பிறவாதென்று இவையெல்லாம் - "எவ்வூரில்" என்கிறதுக்கு ப்ரமேயமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி — லௌகிகர்க்கு ப்ரத2மத3ஶையில் அத3ர்ஶநமும், சிரபரிசயாவஸ்தை2யில் த3ர்ஶநமுமாயிருக்க, இவளுக்கு இவ்விஷயம் ப்ரத2மத3ஶையிலே "த்3ருஷ்டம்" என்றறிகைக்கு இரண்டு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் (முதல்நாள் கண்டால் இத்யாதி3) t சிரபரிசயாவஸ்தை2யில்

ஜீ—B "மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப" 2. "பரமாத்மநி யோ ரக்த:" என்னக்கடவதிறே. 'பயிலவினிய' என்றவிடத்திலே 3. "ஸதாமயம் ஸாரப்4ருதாம் நிஸர்க்கே3ா யத3ர்த்த2வாணீ ஶ்ருதிசேதஸாமபி। ப்ரதிக்ஷணம் நவ்யவத3ச்யுதஸ்ய யத் ஸ்த்ரியோ விடாநாமிவ ஸாது4வார்த்தா॥" என்று அருளிச்செய்வர். q 'பயிலவினிய' என்றதின் சரமாவதி4 (இவ்விஷயத்தில் இத்யாதி3) நித்யப்ராப்யதையின் சரமாவதி4யாதல். r நித்யப்ராப்யமென்றதுக்கு ப்ரமாணம் (பண்டிவரை இத்யாதி3) திருமொழி - எழுபத்தோராம்திருமொழி ஒன்பதாம் பாட்டு (வண்டமரும் இத்யாதி3) "பண்டிவரை - யாம் - எவ்வூரில் - கண்டறிவது - என்றே பயில்கின்றாள்" இத்யந்வய:. பயிலுகை-சொல்லுகை. s 'எவ்வூரில்' என்றால் - எங்கேயோ கண்டாற்போலே இருக்கிறதென்றும், எங்கே கண்டறிவோம்? ஓரிடத்திலும் கண்டறியோம் என்றும் தோற்றுகையாலே உப4யத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் (முதல்நாள் இத்யாதி3) இவ்வர்த்த2த்3வயமும் "எவ்வூரில் கண்டறிவது"

ப்ர—(பயிலவினிய) q2 1. छान्दोग्ये (८-१२) "जक्षत्क्रीडन्रममाणस्स्त्रीभिर्वा यानैर्वा ज्ञातिभिर्वा नोपजनं स्मरन् इदं शरीरम्"

 A பெரியதிருமொழி 8-1-9. B மூன்-திருவ 14.

ஈ—t சிலநாள் பரிஶீலித்தால், 'பண்டு இவரை நாம் கண்டறியோமீ!' என்று தோற்றியிருக்கும். u இரண்டுக்கும் ஶப்3த3ம் ஒத்திருக்க u2 "இவ்வர்த்த2த்தைக் காட்டும்படி எங்ஙனே?" என்று நான் கேட்டேன்; vA " 'பயில்கின்றாளால்' என்று v2 ப்ரத2மத3ஶையோடு v3 சரமத3ஶையோடு வாசியற வார்த்தை இதுவேயாயிருந்தது கண்டீரே"

அ—அத3ர்ஶநமாம் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் (சிலநாள் இத்யாதி3) இதுக்கு ஹேது-நித்யாபூர்வமாகையாலே என்று கண்டுகொள்வது. இவ்விடத்திலே-1. "த்3ருஷ்டோऽபி ஶைலஸ்ஸ முஹுர்முராரேரபூர்வவத்3 விஸ்மய மாததாந। க்ஷணே க்ஷணே யந்நவதாமுபைதி ததே3வ ரூபம் ரமணீயதாயா:॥" என்று மாக4ன் சொன்ன ஶ்லோகத்தை அருளிச்செய்வர். u "எவ்வூரில்" என்கிற காகுஶப்3த3ம்-த3ர்ஶநாத3ர்ஶநங்கள் இரண்டுக்கும் ஸமாநமாயிருக்க, ப்ரத2மத3ஶையில் த3ர்ஶநமும் சிரபரிசயாவஸ்தை2யில் அத3ர்ஶநமுமாகிற இவ்வர்த்த2த்தைக் காட்டும்படி எங்ஙனே? ப்ரத2மத3ஶையில் த3ர்ஶநமும் சிரபரிசயாவஸ்தை2யில் த3ர்ஶநமுமானால் அநுபபத்தி ஏதென்று பிள்ளை ஜீயரைக்கேட்ட ஶங்கையை அநுவதி3க்கிறார் (இரண்டுக்கும் இத்யாதி3) இரண்டுக்கும் ஶப்3த3மொத்திருக்க என்றது-கண்டறிவோம் கண்டறியோம் என்கிற இரண்டுக்கும், "எவ்வூரில்" என்கிற ஶப்3த3மொத்திருக்க என்றபடி. u2 இவ்வர்த்த2த்தை என்றது - ப்ரத2மத3ர்ஶநத்திலே கண்டறிவோம் என்றும், அநந்தர த3ர்ஶநாதி3களிலே கண்டறியோமென்றும் சொல்லுகிற இவ்வர்த்த2த்தை என்றபடி. அத2வா, இவ்வர்த்த2த்தை என்றது-கண்டறிவோம், கண்டறியோமென்ற இவ்வர்த்த2த்தை என்றுமாம். அப்போது "எவ்வூரில்" என்கிற ஶப்3த3ம்-யத்3யபி கண்டறிவோம், கண்டறியோம் என்ற இரண்டையும் சொல்லவற்றேயாகிலும், இவ்விடத்தில் இரண்டையும் சொல்லுகிறது என்கைக்கு நியாமகம் ஏதென்று ப்ரஶ்ந தாத்பர்யம் என்று கண்டுகொள்வது. v (பயில்கின்றாளால்) என்கிற பரிஹாரவாக்யத்துக்குக் கருத்து - நித்யாநுப4வம் பண்ணாநிற்க, A"பண்டிவரைக் கண்டறிவது எவ்வூரில்" என்றதுக்கு, இப்படி ப்ரத2மத3ஶையிலும் சரமத3ஶையிலும் பே4த3ங்கொள்ளாதபோது லோகவிலக்ஷணமான நித்யப்ராப்யதை இந்த வஸ்துவுக்கு ஸித்3தி4யாதென்று. uஅன்றிக்கே (ஶப்3த3மொத்திருக்க) என்றது-ஶப்3த3மேகமாயிருக்க என்றபடி. v பரிஹாரவாக்யத்துக்குக் கருத்து-"ஶப்3த3மேகமானாலும் அஸக்ருத3ாவ்ருத்தமாகையாலே த3ஶாபே4தே3ந அர்த்த2பே4த3பே3ாத4கத்வம் அர்த்தௌ2சித்யத்துக்காகக்கூடும்" என்று. v2 ப்ரத2மத3ஶையாவது-முற்படக்கண்டு அநுப4விக்கும் த3ஶை. v3 சரமத3ஶையாவது-சிலநாள் பரிசயித்து அநுப4விக்கும் த3ஶை. v இத்தால்-ஶங்கைக்குப் பரிஹாரம் ஏதென்னில்; "பயில்கின்றாளால்" என்கிற வர்த்தமாநத்தாலே - ப்ரத2மத3ஶையோடு சரமத3ஶையோடு வாசியற "பண்டிவரைக் கண்டறிவது எவ்வூரில் யாம்" என்று இப்பாசுரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டே அநுப4விக்கும்போது, "எவ்வூரில்" என்றதுக்கு - ப்ரத2மத3ஶையிலே காணாதே கண்டவனுக்கும் விஷயவைலக்ஷண்யத்தாலே முன்பு கண்டாற்போலே இருக்கிறதென்றும், சிலநாள் பரிஶீலித்தவாறே B அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென் ஆராவமுதமாயிருக்கையாலே பண்டிவரைக் கண்டறியோமென்று தோற்றிற்றிருக்கிறதென்றும் பொருளாகவேணும்; ஆகையாலே A"பண்டிவரைக் கண்டறிவது எவ்வூரில்" என்கிற ஒரு ஶப்3த3த்தாலே-ப்ரஶ்நத்தாலும் பிரிநிலையாலும் இந்த இரண்டு

ஜீ—என்கிற ஸ்வரத்தாலே காட்டப்படுகிறது. u (இரண்டுக்கும் ஶப்3த3ம் ஒத்திருக்க) 'கண்டறிவோம், கண்டறியோம்' என்கிற இரண்டுக்கும் 'எவ்வூரில்' என்கிற ஶப்3த3ம் ஒத்திருக்க, u2 இவ்வர்த்த2த்தை - ப்ரத2மத3ர்ஶநத்திலே கண்டறிவோம் என்றும், அநந்தரத3ர்ஶநத்திலே கண்டறியோம் என்றும் சொல்லுகிற இவ்வர்த்த2த்தை. v பரிஹார வாக்யத்துக்கு-நித்யாநுப4வம் பண்ணாநிற்க, A "பண்டிவரைக் கண்டறிவதெவ்வூரில்" என்னும்போது, த3ஶாபே4தே3ந அர்த்த2ம் கொள்ளவேணும்; அல்லாதபோது, லௌகிக விஷயவிலக்ஷணமான நித்யப்ராப்யதை இவ்வஸ்துவுக்கு ஸித்3தி4யாதென்று தாத்பர்யம். யத்3வா, ஶப்3த3ம் ஒத்திருக்க-ஶப்3த3ம் ஏக

A பெரியதிரு 8-1-9. B 2-5-4.

ஈ—என்று அருளிச்செய்தார். (நம் இத்யாதி$_3$) **வடிவழகு குறையற்று கு$_3$ணத்திற் கொத்தையாலே கிட்டவொண்ணாதபடியிருக்குமோ? என்னில்;** wA **கலங்காப் பெருநகரத்தை இருப்பிடமாகவுடையவன் திருப்பாற்கடலிலே வந்து ஆஶ்ரிதர்க்கு முகங்கொடுக்கைக்கு ஒருப்பட்டிருக்கும்.** x (நம்) y **ஆஶ்ரிதார்த்த$_2$மாக என்றபடி.** z **அல்லாதார் வடிவுபடைத்தால் 'வடிவில் வீறுடையோம்' என்று அனைய நசை பண்ணினால் அருமைப்படுத்திப் புறப்படத் தள்ளுவர்கள்;** z_3 **இப்படி அழகுடையவன் தானே ஆஶ்ரிதரை அநுப$_4$விப்பிக்கைக்காக அணித்தாக வந்து சாய்ந்தபடி.** a(பரமனை) **வடிவழகாலும்** b**கு$_3$ணங்களாலும் அல்லாதாரைக் கழித்து இங்கே ஓரேற்றம் சொன்னீர்; மேன்மைக்கு இவனுக்கு அவ்வருகேதான் ஒருவிஷயமுண்டோ? என்னில்; மேன்மைக்கும் இவனுக்கு அவ்வருகு ஒரு விஷயமில்லை.** (பரமனைப் c பயிலும் திருவுடையார்) d **'நல்ல வாய்ப்பாயிருந்தது' என்று முகங்காட்டுவித்துக் கொண்டு ப்ரயோஜநத்துக்கு** d_2 **மடியேற்கையன்றிக்கே, அவன்தன்னையே ப்ரயோஜநமாகப் பற்றி நெருங்கும் ஸம்பத்துடையார்.** e **ஒரு ப்ரயோஜநத்துக்குப் பற்றினவர்கள்**

அ—அர்த்த$_2$த்தையும் காட்டுமென்று அருளிச்செய்தார் என்றபடி. இங்ஙனன்றிக்கே "எவ்வூரில்" என்றதுக்கு, ப்ரத$_2$மத$_3$ஶையிலே இவரை நாமொருகாலும் கண்டறியோமென்றும், சிலநாள் பரிஶீலித்தவாறே இவரை நாம் கண்டாற்போலேயிருக்கிறதென்றும் பொருள்சொன்னால், இவ்விஷயத்துக்கும் இதரவிஷயத்துக்கும், வாசியின்றிக்கேயொழியும். எங்ஙனேயென்னில்; இதரவிஷயங்களை ப்ரத$_2$மத$_3$ஶையிலே கண்டவாறே முன்பு காணாததாய்த்தோற்றும், சிலநாள் பரிசயித்தவாறே முன்பு கண்டதன்றோ என்று தோற்றிக் கைவாங்குகைக்குடலாயிருக்குமிறே; ஆனபின்பு "ப்ரத$_2$மத$_3$ஶையிலே எங்ஙனேயோ கண்டாற்போலே இருக்கிறது, சிலநாள் பரிஶீலித்தால், இவரை எங்கே கண்டோம் - ஓரிடத்திலும் கண்டறியோம்" என்றே அர்த்த$_2$மாக வேணும் என்றபடி. இதுதான், இதரவிஷயவ்யாவ்ருத்திக்கன்றிக்கே, B *"பயில்கின்றான்" என்கிற வர்த்தமானத்தாலே ஸித்$_3$த$_4$மான உத்தரோத்தராநுப$_4$வத்துக்கும் சேர்ந்திருக்குமிறே.* w *'பரமன்-நம் பாற்கடல் சேர்ந்தவன்" என்று அந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் (கலங்காப்பெரு இத்யாதி$_3$)* x,y *'நம்' என்ற ப$_3$ஹுவசந தாத்பர்யம் (ஆஶ்ரிதார்த்த$_2$மாகவென்று)* w,z *"கலங்காப் பெருநகரம்" என்கிற வாக்யத்தில்சொன்ன அர்த்த$_2$த்தை லௌகிக வ்யாவ்ருத்தி கத$_2$நமுகே$_2$ந விஶதீ$_3$கரிக்கிறார் (அல்லாதார் இத்யாதி$_3$வாக்யத்$_3$வயத்தாலே)* b *"பாற்கடற்சேர்ந்த" என்றத்தாலே, (கு$_3$ணங்களாலும் என்றது)* a *பரோ மா அஸ்மாதி$_3$தி-பரம:.* c,d *"பயிலும்" என்று வர்த்தமாநத்திலே நோக்காக அருளிச்செய்கிறார் (நல்ல வாய்ப்பென்று தொடங்கி)* d_2 *மடியேற்கை-யாசிக்கை என்றபடி.* e,f *"பயிலும்" என்ற மாத்ரத்திலே ப்ரயோஜநாந்தரபரரல்ல, அநந்யப்ரயோஜனரென்று*

ஜீ—மானாலும் அஸக்ருத$_3$ாவ்ருத்தமாகையாலே த$_3$ஶாபே$_4$தே$_3$ந அர்த்த$_2$பே$_3$ாத$_4$கத்வம் அர்த்தௌ$_2$சித்யத்துக்குக் கூடுமென்று பரிஹார வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யமாதல். பண்டு - முன்பு. w'பரமன் - நம்பாற்கடல் சேர்ந்தவன்' என்று அந்வயித்து அர்த்த$_2$ம் (கலங்காப்பெரு இத்யாதி$_3$) x,y 'நம்' என்ற ப$_3$ஹுவசந தாத்பர்யம் (ஆஶ்ரிதார்த்த$_2$மாக இத்யாதி$_3$) w,z (கலங்காப்பெருநகரம் இத்யாதி$_3$) வாக்யத்தில் சொன்ன அர்த்த$_2$த்தை லௌகிகவ்யாவ்ருத்திகத$_2$நமுகே$_2$ந விஶதீ$_3$கரிக்கிறார் (அல்லாதார் இத்யாதி$_3$) வாக்யத்$_3$வயேந. b 'பாற்கடல்சேர்ந்த' என்றத்தாலே 'கு$_3$ணங்களாலும்' என்றது. a பரோ மாऽஸ்மாதி$_3$தி-பரம:. c,d 'பயிலும்' என்ற வர்த்தமாநார்த்த$_2$த்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (நல்ல வாய்ப்பாய் இத்யாதி$_3$) d_2 மடியேற்கை—யாசிக்கை. e விவரணம் (ஒரு ப்ரயோஜந இத்யாதி$_3$) g இத்தை ஸம்பத்தாகச் சொன்ன இடமுண்டோ?

A மூன்-திருவ 51. B பெரியதிரு 8-1-9.

ஈ—அது பெற்றவாறே அவனை விட்டுப்போவர்களிறே; f அவன்தன்னையே பற்றின வர்கள் பின்னை அங்கே நெருங்குமத்தனையிறே. (திரு) அவன் ஶேஷித்வத்துக்கு எல்லையாய் முடி கவித்தாற்போலே இவர்கள் f_2 ஶேஷத்வத்துக்கு எல்லையாய் முடி கவித்திருப்பர்கள்; g1. "अन्तरिक्षगतश्श्रीमान्" (அந்தரிக்ஷக₃தஶ் ஸ்ரீமாந்), $g_2$2. "स तु नागवरः श्रीमान्" (ஸ து நாக₃வரஶ் ஸ்ரீமாந்), $g_3$3. "लक्ष्मणो लक्ष्मिसंपन्नः" (லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:) g_4 இத்யாதி₃களிற்படியே; 1. "अन्तरिक्षगतश्श्रीमान्" (அந்தரிக்ஷக₃தஶ் ஸ்ரீமாந்) h லங்கையை விட்டுப் பெருமாள் திருவடிகளே வரவென்று ஓரடியிட்ட போதே. ராவண ஸம்ப₃ந்த₄த்தாலே வந்த அஸ்ரீ போய் ஸ்வரூபாநுரூபமான ஸ்ரீ குடிபுகுந்ததிறே. 2. "स तु नागवरश्श्रीमान्" (ஸது நாக₃வரஶ்ஸ்ரீமாந்) ஸர்வேஶ்வரன் அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து விழவேண்டும்படியான ஆர்த்திதன்னை ஒரு ஸம்பத்தாகச் சொல்லிற்றிறே ஸ்ரீக₃ஜேந்த்₃ராழ்வானுக்கு. 4. "सर्वात्मना पर्यनुनीयमानः"

அ—தோற்றுமோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு ப்ரயோஜநத்துக்கு இத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயத்தாலே) g 5. "த்யக்த்வா புத்ராம்ஶ்ச தா₃ராம்ஶ்ச" இத்யாதி₃ ப்ரகாரேண - ஸம்பத₃ஞ்ச பரித்யஜ்ய ஆகாஶே ஸமுத்தி₂தஸ்ய ஸ்ரீவிபீ₄ஷணஸ்ய ஸ்ரீர்நாம கா; 6. "க₃ஜ ஆகர்ஷதே தீரே க்₃ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே" இத்யாதி₃ ப்ரகாரேண பரமாபத₃மாபந்நஸ்ய ஸ்ரீக₃ஜேந்த்₃ரஸ்ய ஸ்ரீர்நாம கா, சக்ரவர்த்திகுமாரஸ்ய லக்ஷ்மணஸ்ய லௌகிகஸம்பதே₃வ ஸம்பச்சேத் கோ தோ₃ஷ:; அத: கத₂மேவம்ப்ரகாரேண ஶேஷத்வஸ்ய ஸம்பத்த்வம்; கிஞ்ச (இத்யாதி₃களிற் படியே) இத்யத்ர ஆதி₃ஶப்₃த₃விவக்ஷிதஞ்ச கிம்? இத்யத்ராஹ (அந்தரிக்ஷக₃த₃ இத்யாதி₃நா) ஸ்ரீக₃ஜேந்த்₃ராழ்வானுக்கு ப₄க₃வத்ஸம்ப₃ந்த₄ஹேதுவான ஆர்த்தியை ஸம்பத்தென்ற

ஜீ—என்ன, (அந்தரிக்ஷ இத்யாதி₃) h இந்த ப்ரமாணங்களில் த்₃ருஷ்டைஶ்வர்யங்களைச் சொல்லுகிறதென்றுலோ என்ன (லங்கையை இத்யாதி₃) ஸ்ரீக₃ஜேந்த்₃ராழ்வானுக்கு ஆர்த்தியை 'ஸம்பத்து' என்றபோதே, தத₃நந்தரபா₄வியான ப₄க₃வத்ஸம்ப₃ந்த₄ம் - 'ஸம்பத்து' என்னுமது கிம்புநர்ந்யாயஸித்₃த₄ம் என்றபடி. f_2, g_4, h_2 'ஶேஷத்வத்துக்கு எல்லையாக முடிகவித்திருப்பர்கள்' என்ற

ப்ர—(திருவுடையார்) g1. श्रीमद्युद्धकाण्डे (१६) "अब्रवीच्च तदा वाक्यं जातक्रोधो विभीषणः। अन्तरिक्षगतश्श्रीमान् भ्राता वै राक्षसाधिपम्॥ १७॥"

g_2 2. श्रीविष्णुधर्मे—"परमापदमापन्नो मनसाऽचिन्तयद्धरिम्। स तु नागवरश्श्रीमान् नारायणपरायणः॥"

g_3 3. श्रीमद्बालकाण्डे (१८) "सर्वप्रियकरस्तस्य रामस्यापि शरीरतः। लक्ष्मणो लक्ष्मिसम्पन्नो बहिः प्राण इवापरः॥ २८॥"

4. युद्धकाण्डे चरमसर्गे अयोध्यामागतो लक्ष्मणं प्रति रामः — "आलिङ्ग्य धर्मेण मया सहेमां गां पूर्वराजाध्युषितां बलेन। तुल्यं पुरस्तात्पितृभिर्धृता या तां यौवराज्ये धुरमुद्वहस्व॥ ८७॥ सर्वात्मना पर्यनुनीयमानो यदा न सौमित्रिरुपैति योगम्। नियुज्यमानोऽपि च यौवराज्ये ततोऽभ्यषिञ्चद्भरतं महात्मा॥ ८८॥"

ச—(ஸர்வாத்மநா பர்யநுநீயமாந:) என்று இளையபெருமாளை 'நீர் யௌவராஜ்யத்திலே முடிசூடாவிடில் நாம் முடிசூடோம்' என்று பெருமாள் அருளிச்செய்யச் செய்தேயும் முடிவைக்க இசையாத இளையபெருமாளையிறே. 1. "லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:" (லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:) என்றது. h₃ ஸ்ரீப₄ரதாழ்வானை "பிள்ளாய்! உன் உள்வெதுப்பு ஆறுவது எப்போதோ?" என்று கேட்க, 2. "யாவந்ந சரணௌ ப்₄ராது: பார்த்தி₂வவ்யஞ்ஜநாந்விதௌ। ஶிரஸா தா₄ரயிஷ்யாமி" (யாவந்ந சரணௌ ப்₄ராது: பார்த்தி₂வவ்யஞ்ஜநாந்விதௌ। ஶிரஸா த₄ாரயிஷ்யாமி) என்று "h₃பெருமாளும் தமக்கு வகுத்த முடி சூடி, h₄ நானும் எனக்கு வகுத்த முடிசூடின அன்று ஆறும்" என்றுனிறே; iA "அரசமர்ந்தானடிசூடு மரசு" இறே. j அடியிலே தலையாக வாழ அடியிடுகிறுரிறே. k (உடையார்)

அ—போதே, ப₄க₃வத்ஸம்ப₃ந்த₄ம்-ஸம்பத்தென்னுமது கிம்புநர்ந்யாயஸித்₃த₄மென்று கருத்து. h₂"ஶேஷத்வத்துக்கு எல்லையாய் முடிகவித்திருப்பர்கள்" என்றதுக்கு ஆதி₃ஶப்₃த₃விவக்ஷிதமாகப் பின்னையுமொரு ப்ரமாணம் காட்டுவாராக ப்ரஸ்தாவிக்கிறுர் (ஸ்ரீப₄ரதாழ்வானை பிள்ளாயென்று தொடங்கி) h₃2. "பார்த்தி₂வவ்யஞ்ஜநாந்விதௌ" என்றத்தாலே - (பெருமாளும் தமக்கு வகுத்த முடிசூடி) என்றது. h₄2. "ஶிரஸா த₄ாரயிஷ்யாமி" என்றத்தாலே (நானுமெனக்கு வகுத்த முடி சூடின) என்றது. பார்த்தி₂வ வ்யஞ்ஜநமென்று - ரேக₂ாதி₃களன்று, திருவபி₄ஷேகங்கொண்டருளினஅனந்தரம் திருவடிகளுக்கு அஸாத₄ாரணமாகச் சாத்தும் அலங்காரங்கள், h₄(நானுமெனக்கு) திருவடிகளில் சாத்தின அலங்காரங்கள் தான் அவர்க்கும் பார்த்தி₂வத்வவ்யஞ்ஜநமாய், தன் தலையிலே திருவடிகளால் வரும்போது தனக்கும் பார்த்தி₂வத்வவ்யஞ்ஜநமாயிருக்கும் என்றபடி. i2. "ஶிரஸா த₄ாரயிஷ்யாமி" என்றுல்-எனக்கு வகுத்த முடிசூடி என்றுகவேணுமோ? என்ன (அரசமர்ந்தான் என்றது) பெருமாள்திருமொழி. j எடுத்த சந்தைக்குச் சாடுக்தி (அடியிலே இத்யாதி₃) 460 f₂, 462 I "திரு" என்றதுக்கு-(ஶேஷத்வம்) என்றும், (பாரதந்த்ர்யம்) என்றும் சொல்லுகிற இதில் அர்த்த₂பே₄த₃ம் விவக்ஷிதமன்று. k"உடையார்"என்றவிடத்தில் "உடை"என்றவிது பூ₄மாவிலே மதுப்பு.

ஜீ—துக்கு, 1. "லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:" இத்யாதி₃களிற்படியே என்றவிடத்தில் ஆதி₃ஶப்₃த₃விவக்ஷிதமாக ப்ரமாணுந்தரம் (ஸ்ரீப₄ரதாழ்வானை இத்யாதி₃) h₃2. "பார்த்தி₂வவ்யஞ்ஜநாந்விதௌ" என்றத்தாலே (பெருமாளும் தமக்கு வகுத்த முடிசூடி) என்றது. h₄2. "ஶிரஸா த₄ாரயிஷ்யாமி" என்றத்தாலே - (நானும் எனக்கு வகுத்த முடிசூடின) என்றது. 2. "பார்த்தி₂வவ்யஞ்ஜநம்" என்று - திருவடிகளில் த்₄வஜாரவிந்த₃ாதி₃ரேக₂ாதி₃களன்று, திருவபி₄ஷேகங்கொண்டருளின அநந்தரம் திருவடிகளுக்கு அஸாத₄ாரணமாகச் சாத்தும் அலங்காரங்கள். திருவடிகளில் சாத்தின அந்த அலங்காரங்கள்தான் அவர்க்கும் பார்த்தி₂வத்வ வ்யஞ்ஜநமாய், தன்தலையிலே திருவடிகள் வரும்போது தனக்கும் பார்த்தி₂வத்வவ்யஞ்ஜநமாயிருக்கும் என்றபடி. I2. "ஶிரஸா த₄ாரயிஷ்யாமி" என்றுல் - எனக்கு வகுத்த முடிசூடியென்றுகவேணுமோ? என்ன, (அரசமர்ந்தான் இத்யாதி₃) பெருமாள்திருமொழி - பத்தாம்திருமொழி - ஏழாம் பாட்டு (குரைகடல் இத்யாதி₃; திருச்சித்திரகூடத்தில் ராஜ்யம் பண்ணியிருக்கிறவன் திருவடிகளை ஶிரஸாவஹிக்கையாகிற ராஜ்யமுடையவன் இதி பாசுரார்த்த₂:. j எடுத்த சந்தைக்குச் சாடுக்தி (அடியிலே இத்யாதி₃) திருவடிகளிலே தலையை வைத்துக்கொண்டு வாழவென்று ஸ்வப₄ாவார்த்த₂ம். முன்னே நன்றாக வாழவென்று சாடு. 460 f₃, 462 I பயிலுகை திருவென்றும், ஶேஷத்வம் திருவென்றும்,

ப்ர—2. अयोध्याकाण्डे (९८) चित्रकूटसमीपं गतो भरतः—"यावन्न चरणौ भ्रातुः पार्थिवव्यञ्जनान्वितौ। शिरसा धारयिष्यामि न मे शान्तिर्भविष्यति ॥ ८ ॥"

A பெருமாள்திரு 10-7.

ஈ—'வைஶ்ரவணன்' என்னுமாபோலே, l பாரதந்த்ர்யமாகிற ஸம்பத்தையுடையவர்கள், இஸ்ஸம்பத்தையுடையாராகிறார்கள்; m மற்று என்ன ஏற்றமுண்டாகவேணும் இவர்களை ஆத3ரிக்கைக்கு ? என்னில், (யவரேலும்) ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்கள் ஏதேனுமாகவுமாம்; n இது உண்டாமத்தனையே வேண்டுவது. o (அவர்சண்டீர்) p ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்களால் வரும் அபி4மாநம் ப4க3வச்சே2ஷத்வத்துக்கு விரோதி4யாகையாலே அதில்லாதார் உத்3தே3ஶ்யர் என்கிறார். q 'ததீ3யர்' என்றே தங்களை நிரூபிக்க வேண்டும்படியாய், வைஷ்ணவத்வ விரோதி4யான ஜந்மாதி3களால் வரும் அபி4மாநமில்லாதார் நமக்குத் தேட்டம் என்கிறார். அவர்கள் எத்தனை நாளைக்கு உத்3தே3ஶ்யரென்ன—(பயிலும் r பிறப்பிடைதோறு) மேன்மேலென நெருங்கி வருகிற ஜந்மங்களில் அவகாஶங்கள்தோறும். sA"நின் பன்மாமாயப் பல்பிறவியிற்படிகின்ற யான்" என்று த்யாஜ்யமாகச் சொன்ன ஜந்மந்தன்னையே விரும்புகிறாரிறே இப்போது, ப4ாக3வத ஶேஷத்வத்துக்கு உறுப்பாகையாலே. t மேன்மேலென ஜந்மங்களுண்டாகவும் அமையும், ஒரு ப4ாக3வதன் ஸ்ரீபாத3த்திலே வர்த்திக்கப் பெறில் என்கிறார். (எம்மையாளும் பரமர்) என்னை அடிமைகொள்ளக்கடவ ஸ்வாமிகள். "முன்பு அவனை 'பரமன்' என்றீர்; இங்கே இவர்களை 'பரமர்' என்று நின்றீர்; இது இருக்கும்படியென் ?" என்னில்,—u அநுப4ாவ்ய கு3ணதி4க்யத்தாலே

அ—m (மற்றென்ன ஏற்றமுண்டாகவேணும்) என்றது - ஆபி4ஜாத்யாதி3களுண்டாகவேணுமோ? என்றபடி. n(இதுண்டாமத்தனையே வேண்டுவது)என்றது ததீ3யராகையே வேண்டுவது என்றபடி. o"அவர்"என்கிற மாத்ரமன்றிக்கே, "கண்டீர்" என்கிறது-மிகவும் ஆத3ரந்தோற்ற; pஆகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்களால் இத்யாதி3) q பூர்வவாக்யத்தின் தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ததீ3யர் இத்யாதி3) r பிறப்பிடை-பிறப்புக்கும் இறப்புக்கும் நடு. sB "முந்நீர் ஞாலத்"திலே-ஜந்மத்தை நினைத்து து3:க்க2ப்பட்டவர், இத்திருவாய்மொழியிலே-ஜந்மத்தை ஆத3ரிக்கிறதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (நின் பன்மாமாயம் இத்யாதி3) t "ப4ாக3வதஶேஷத்வத்துக்குறுப்பு" என்று ஜன்மத்தை விரும்பும் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் (மேன்மேலென இத்யாதி3) u(அநுப4ாவ்யகு3ணாதி4க்யத்தாலே சொல்லிற்று அங்கு) என்றது-ப4ாக3வதர்களுக்கு அநுப4ாவ்யமான கு3ணாதி4க்யத்தைப்பற்ற "பரமன்" என்று சொன்னார் அங்கு என்றபடி. v (இங்கு அக்கு3ணத்துக்குத் தோற்றவர்களைச் சொல்லுகிறது) என்றது-ப4க3வத்3கு3ணவித்3த4ர் ப்ராப்தஶேஷிகளென்று வாஸ்தவமான ஆகாரத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது என்றபடி. இத்தால்-ப4க3வச்சே2ஷத்வம் கு3ணக்ருதம், ப4ாக3வதஶேஷத்வம் ஸ்வரூபப்ராப்தமென்று கருத்து. wஅவன் கு3ணத்திலே ஈடுபட்டவர்களென்று அவர்களைச் சொல்லவேணுமோ? என்ன; அவனுடைய

ஜீ—பாரதந்த்ர்யம் திருவென்றும் சொன்னவற்றுக்கு - பி4ந்நார்த்த2ங்களாக நிர்வஹிக்குமதில்லை. k'உடையார்' என்ற மதுப்பு, பூ4மாவிலே. m(மற்று என்ன ஏற்றம் உண்டாகவேணும்?) என்றது-ஆபி4ஜாத்யாதி3களுண்டாகவேணுமோ? என்றபடி. n இது உண்டாமத்தனையே - ததீ3யத்வம் உண்டாமத்தனையே. o,p'யவரேலும்' என்ன அமைந்திருக்க, 'அவர் கண்டீர்' என்றதுக்குக் கருத்து ஏது? என்ன, (ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்களால் இத்யாதி3) q விவரணம் (ததீ3யரென்றே இத்யாதி3) r பிறப்பிடை - பிறப்புக்கும் இறப்புக்கும் நடு. s த்யாஜ்யமாகச் சொன்ன ஜந்மத்தை விரும்புகிறதென்? என்ன (நின்பன்மா இத்யாதி3) t தாத்பர்யம் (மேன்மேலென இத்யாதி3) u (அநுப4ாவ்ய கு3ணாதி4க்யத்தாலே, ப4ாக3வதர்களுக்கு அநுப4ாவ்யமான கு3ணாதி4க்யத்தாலே. இத்தால்-

A 3-2-2. B 3-2.

2\. ஆளும் பரமனைக் கண்ணனை ஆழிப் பிரான்தன்னைத்
தோளுமோர் நான்குடைத் தூமணி வண்ணனெம் மான்தன்னைத்
தாளும் தடக்கையுங் கூப்பிப் பணியும் அவர்கண்டீர்
நாளும் பிறப்பிடை தோறுஎம்மை யாளுடை நாதரே.

ஆ— 2 வ்யா:— (ஆளும்) திருப்பாற்கடலில்நின்றும் ஆஸ்ரிதபரித்ராணார்த்த2மாக சதுர்பு4ஜத்வ ஶங்க2சக்ரக3த3ாஶார்ங்க3ாதி3 தி3வ்யாயுத4 ஸ்வாஸாதா4ரணாகாரவிஶிஷ்டனாய்க் கொண்டு வஸுதே3வ க்3ருஹே அவதீர்ணனாய், ஸமஸ்தஹேயப்ரத்யநீகனாயிருந்த எம்பெருமானைத் தாளும் தடக்கையும் கூப்பிப் பணியுமவர் கண்டீர் நமக்கு என்றைக்கும் ஸ்வாமிகள் என்கிறார். 2.

ஒ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில்—எம்பெருமானுடைய தி3வ்யாவயவஸௌந்த3ர்ய வஶீக்ருதரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

வ்யா:—(ஆளும் பரமனைக் கண்ணனை) **ஆளக்கடவ ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனை.** (ஆழிப்பிரான் என்று தொடங்கி) **கையும் திருவாழியுமான அழகைக் காட்டி அநுகூலரை வாழ்விக்கும் ஸ்வப4ாவனாய், கல்பகதரு பணைத்தாற்போலே விலக்ஷணமான நாலு திருத்தோள்களையுமுடையனாய், பழிப்பற்ற நீலமணிபோலே குளிர்ந்திருக்கிற நிறத்தையுடையனாய், அவ்வழகாலே என்னை அடிமைகொண்டவனை.** (தாளும் என்று தொடங்கி) **தன்னைத் தொழவென்றால் தடத்துக்கொடுக்கக் கடவதான அங்க3ங்களோடேகூடப் பணியுமவர்கண்டீர் பிறந்த இடந்தோறும் அதிலே வைத்துக்கொண்டு நாடோறும் என்னை அடிமைகொள்ளக்கடவ நாத2ர்.** 2.

ஈ—சொல்லிற்று அங்கு; v இங்கு அக்கு3ணத்துக்குத் தோற்றவர்களைச் சொல்லுகிறது; w தத்ஸம்ப3ந்த4மொழியச் சொல்லில் ப4க3வத் ஸம்ப3ந்த4ம் அற்றதாம். 1.

அ—ஸம்ப3ந்த4ம் சொல்லாவிட்டால் ஒட்டையோடத்தோடு ஒழுகலோடமாய் அநுத்3தே3ஶ்யமாவர்களே! என்கிறார் (தத்ஸம்ப3ந்த4மொழிய இத்யாதி3) இத்தால்-ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4மன்றியேஅவர்கள் உத்3தே3ஶ்யரென்றால், இவர்க்கு ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4மற்றதாம்; தத்3கு3ணவித்3த4ரானவர்கள் நமக்கு ஸ்வாமிகள் என்றால், அந்த ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ம் ததீ3யபர்யந்தமாகையாலே நிறம்பெறும் என்றபடி. 1.

ஜீ—ப4க3வச்சே2ஷத்வம் கு3ணக்ருதம், ப4ாக3வதஶேஷத்வம் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமென்று கருத்து. w ஆனால், 'பயிலும் திருவுடையார்' என்று விஶேஷிக்கவேணுமோ? 'யவரேலும்' என்றால் அமையாதோ? என்ன (தத்ஸம்ப3ந்த4மொழிய இத்யாதி3) 1. "அந்தரிக்ஷக3தஸ் ஸ்ரீமாந் ப்4ராதாவை ராக்ஷஸாதி4பம்" இதி யுத்3த4காண்டே3, ஶிகி2தம் பூர்வமேவ. ஸ்ரீவிஷ்ணுத4ர்மே, 2. "பரமாபத3மாபந்நோ மநஸாऽசிந்தயத்3த4ரிம்। ஸ து நாக3வர: ஸ்ரீமாந் நாராயண பராயண:॥" ப3ாலகாண்டே3, 3. "ஸர்வப்ரியகரஸ்தஸ்ய ராமஸ்யாபி ஶரீரத:। லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்நோ ப3ஹி: ப்ராண இவாபர:॥". யுத்3த4காண்டே3 சரமஸர்க்கே3 லக்ஷ்மணம் ப்ரதி ராம:— 4. "ஸர்வாத்மநா பர்யநுநீயமாநோ யதா3 ந ஸௌமித்ரிருபைதி யோக3ம்। நியுஜ்யமாநோபி ச யௌவராஜ்யே ததோப்4யஷிஞ்சத் ப4ரதம் மஹாத்மா॥". அயோத்4யாகாண்டே3 ப4ரத:- 5. "யாவந்ந சரணௌ ப்4ராது:" இத்யாதி3 பூர்வமேவ ஶிகி2தம். க்ரமேண அந்வய:. 1.

ப— 2. அவ:— அநந்தரம், அவதாரவிக்₃ரஹ வைலக்ஷண்யத்துக்கு ஈடுபட்டு இறைஞ்சும் ப₄ாக₃வதர் எனக்கு நாத₂பூ₄தர் என்கிறார்.

ஆளும் பரமனை—(ஆஶ்ரிதரை) அடிமைகொள்ளுகைக்கு அடியான ஶீலாதி₃ பாரம்யத்தையுடையனாய், **கண்ணனை**—அதுக்கு ப்ரகாஶகமான அவதாரஸௌலப்₄யத்தையுடையனாய், **ஆழிப்பிரான் தன்னை**—(ஆஶ்ரிதரக்ஷணார்த்த₂மாக அவதாரத₃ஶையிலும்) கையும் திருவாழியுமாயிருக்குமவனாய், (அதுக்குமேலே ஆஶ்ரிதர்க்கு ஒதுங்க நிழலாய்), **ஓர்**—அத்₃விதீயமான, **நான்கு தோளும் உடை**—நாலு திருத்தோளையுடையனாய், **தூ**—(அவர்களுக்கு) அநுப₄வ்யமாய், **மணி**—(முடிந்தாளலாம்படி) நீலரத்நம்போலே விலக்ஷணமான, **வண்ணன்**—வடிவையுடையனாய், **எம்மான் தன்னை**—(அவ்வடிவைக்காட்டி) என்னை அடிமைகொண்ட ஸ்வாமியை, **தடம் தாளும் கையும் கூப்பி**—தங்களொடுக்கம் தோன்றும்படி காலையும் கையையும் கூட்டி, **பணியுமவர் கண்டீர்**—ப்ரணாமம்பண்ணுமவர்கள்கிடீர், **நாளும்**—என்றும், **பிறப்பிடை தோறு** — ஜந்மாவகாஶந்தோறும், **எம்மை ஆள் உடை** — எம்மை அடிமையாகவுடைய, **நாதர்**—நாத₂பூ₄தர். 2.

இ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — அவனுடைய அவயவஶோபை₄க்குத் தோற்றிருக்குமவர்கள் எனக்கு நாத₂ர் என்கிறார்.

வ்யா:— **(ஆளும் பரமனை)** இவ்வஸ்துவை ஆளும்போது ஒப்பில்லாதவனை; A "அடியார்க்கென்னை ஆட்படுத்த விமலன்" என்னக்கடவதிறே. **(கண்ணனை)** தான் கையாளாய் நின்றாய்த்து ஆட்கொள்வது; B "ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய ஆயர்தங்கோவினை". **(ஆழிப்பிரான் தன்னை)** ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்தில் பகலை இரவாக்கு கைக்குப் பெருநிலைநின்ற திருவாழியையுடையனாய்க்கொண்டு உபகரிக்குமவனை. கையும் திருவாழியுமான சேர்த்தியைக்காட்டி அநந்யார்ஹமாக்குமவனை. **(தோளும் இத்யாதி₃)** அதுக்குமேல் கல்பகதரு பணைத்தாற்போலே அத்₃விதீயமான நாலு திருத்தோளையுடையனாய்; **1. "आयताश्च सुवृत्ताश्च" (ஆயதாஶ்ச ஸுவ்ருத்தாஶ்ச).** **(தூமணி இத்யாதி₃)** பழிப்பற்ற நீலமணிபோலே குளிர்ந்த திருநிறத்தையுடையனாய்; அத்தாலே என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவனை. **(தாளும் தடக்கையும்)** இவனைத் தொழவென்றால் டணக்கக்கடவ அங்க₃ங்களாயிருக்கை. கைகூப்புகையொழியத் தாள்கூப்புகையாவது-நிரபி₄மாநியாயிருக்கிறமை தோற்ற அவயவங்களை ஒடுக்குகை. கூப்புகையாவது - **2. "निभृतः प्रणतः प्रह्वः" (நிப்₄ருதः ப்ரணதः ப்ரஹ்வः)** என்கிறபடியே நிர்மமராய்த் தொழுகை. **(நாளும் இத்யாதி₃)** என்றுமொக்க ஜந்மங்களில் அவகாஶந்தோறும் என்னை அடிமைகொள்ளும் நாத₂ர்; அவன் தன் கு₃ணத்தைக் காட்டி அடிமைகொள்ளும்; அக்கு₃ணத்துக்குத் தோற்று அடிமைகொள்வர்கள் இவர்கள். 2

A அமலனாதி-1. B பெரியாழ்திரு 1-6-11.

ஈ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டு. a அவனுடைய அவயவ ஶோபை$_4$க்குத் தோற்றிருக்குமவர்கள் எனக்கு நாத$_2$ர் என்கிறுர்.

வ்யா:— (b ஆளும் b$_1$ பரமனை) c நாம் உகந்தத்தை உகக்கிறோம்; இவ்வஸ்துவை ஆளுமிடத்தில் இங்ஙன் அவன்தனை ஆளவல்லாரில்லை; d A" அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த விமலன்" என்னக்கடவதிறே; e இவ்வுகப்புக்கு அடி அவன் என்கிறுர்; f ததீ$_3$யரை விரும்புகிறது f$_2$ அவனடியாகவிறே. g (கண்ணனை) h ஆட்செய்து ஆட்

அ— இரண்டாம் பாட்டு. (ஆளும் இத்யாதி$_3$) a"தோளுமோர் நான்குடை" என்கிற பத$_3$த்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (அவனுடைய இத்யாதி$_3$) b,c சரமபர்வத்திலே விரும்பியிருக்கிறவர் கீழே "எம்மையாளும் பரமர்" என்றுவைத்து, இங்கே, "ஆளும் பரமனை" என்று ப்ரத$_2$மபர்வத்திலே போவானென்? என்ன அருளிச்செய்கிறுர் (நாம் உகந்தத்தை என்று தொடங்கி) அதாவது-நாம் தன்னைவிட்டு ப$_4$ாக$_3$வதர்களையே உகந்தோமாகிலும், இவ்வஸ்துவை யாளுமிடத்தில் நம்முடைய நினைவின்படியே ப$_4$ாக$_3$வதர்களுக்கு ஶேஷமாக்கி "அவர்களே பரமப்ராப்ய ப்ராபகர்" என்னும் நினைவைப் பிறப்பித்துஅடிமைகொள்வான் அவனையொழிய இல்லையென்றபடி. b$_2$"பரோ மா அஸ்மாதி$_3$தி பரம:" என்று விவக்ஷிதம். அன்றிக்கே, (நாம் உகந்தத்தை உகக்கிறேம்) என்றது-நாம் ஈர்வர விஷயத்தையே உகந்துகொண்டிருந்தாலும் நம்மை அவ்வளவாக அடிமையிலே மூட்டி ஆளும் என்னுதல், d,e இவ்வாக்யத்$_3$வயத்தால்-கீழ்ச்சொன்ன ஶங்கைக்குப் பரிஹாரமாகச்சொன்ன அர்த்த$_2$ம் ஏதென்ன; நாம் ப$_4$ாக$_3$வதவிஷயத்தை உகக்கிறது அவனுடைய க்ருஷியாலே வந்ததென்னுமத்தை ஸப்ரமாணமாக அருளிச்செய்கிறுர் (அடியார் இத்யாதி$_3$ வாக்யத்$_3$வயத்தாலே) d அமலனுதிபிரான். e இவ்வுகப்புக்கடி என்றது-நாம் "ப$_4$ாக$_3$வதர்களே உத்$_3$தே$_3$ஶ்யர்" என்று உகக்கைக்கடி ஈஶ்வரனென்றிருக்கிறுர் என்றபடி; B"முடிந்த நிலம் ஈஶ்வரன்பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை" என்னக்கடவதிறே. e,f அப்படி ததீ$_3$யரை விரும்புகைக்கு ஹேது ஈஶ்வரனுயிருக்குமோ? என்ன (ததீ$_3$யரை என்று தொடங்கி) f யத்$_3$வா, ஈஶ்வரனை-"பரமன்" என்கிற ஶங்கைக்குப் பரிஹாராந்தரம் (ததீ$_3$யரை விரும்புகிறது இத்யாதி$_3$) அதாவது - அவனே ப்ரத$_4$ாநோத்$_3$தே$_3$ஶ்யம் என்றபடி, e,f அன்றிக்கே,

---

ஜீ— இரண்டாம் பாட்டு. (ஆளும் இத்யாதி$_3$) a 'தோளுமோர் நான்குடை' என்றத்தைப்பற்ற அவதாரிகை (அவனுடைய இத்யாதி$_3$) b,c கீழே, ததீ$_3$யரை-'ஆளும்பரமர்' என்றுவைத்து, இங்கே, ஈஶ்வரனை - 'ஆளும்பரமன்' என்கிறதென்? என்ன, (நாம் உகந்தத்தை இத்யாதி$_3$) அதாவது-நாம் தன்னைவிட்டு ப$_4$ாக$_3$வதர்களையே உகந்தோமாகிலும், இவ்வஸ்துவை ஆளுமிடத்தில் நம்முடைய நினைவின்படியே ப$_4$ாக$_3$வதர்களுக்கு ஶேஷமாக்கி, 'அவர்களே பரமப்ராப்ய ப்ராபகர்' என்னும் நினைவைப் பிறப்பித்து அடிமைகொள்வான் அவனையொழிய இல்லை என்றபடி. b$_2$ "பரோ மாऽஸ்மாதி$_3$தி பரம:" என்று விவக்ஷிதம். இத்தால் - கீழ்ச்சொன்ன ஶங்கைக்குப் பரிஹாரம்—ப$_4$ாக$_3$வத விஷயத்தை விரும்புகிறதும் அவனுடைய க்ருஷியாலே வந்ததாகையாலே, ஈஶ்வரனை - 'ஆளும் பரமன்' என்கிறுர் என்றபடி. d அப்படி ததீ$_3$யஶேஷமாக்கி ஆளுமோ? என்ன (அடியார்க்கு இத்யாதி$_3$) அமலனுதிபிரான்-1. தன்பக்கலிலே நிக்ஷிப்தப$_4$ரராயிருக்குமவர்களுக்கு, தன்னிடையாட்டமும் அறியாத என்னை, ஶேஷபூ$_4$தனுக்கின ஶூத்$_3$த$_4$ன் இதி பாசுரார்த்த$_2$:. e பாசுரத்துக்கு ப$_4$ாவம் (இவ்வுகப்புக்கு இத்யாதி$_3$) B"முடிந்த நிலம் ஈஶ்வரன் பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை" என்னக்கடவதிறே. இவ்வுகப்புக்கு அடி - ப$_4$ாக$_3$வதர்களே உத்$_3$தே$_3$ஶ்யரென்று நினைத்திருக்கிற உகப்புக்கு அடி. e,f அப்படி ததீ$_3$யரை விரும்புகைக்கு ஹேது ஈஶ்வரனுயிருக்குமோ? என்ன (ததீ$_3$யரை இத்யாதி$_3$) g,h இப்படி அடிமைகொள்ளுமிடத்தில்

A அமலனுதி-1. B ஸ்ரீவசநபூஷணம் 325.

ஈ—கொள்ள வல்லார் அவன்தன்னையில்லை ; i தான் தூ$_3$த்ய ஸாரத்$_2$யங்களைப் பண்ணியிறே ஆட்கொள்வது. j A"அஞ்சேலென்றடியேனை ஆட்கொள்ளவல்லானை" என்றும், j$_2$B"ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய ஆயர்தங் கோவினை" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ; k Cஎதிர்சூழல்புக்கு ஒரு ஜந்மத்திலே இவனை அடிமை கொள்ளுகைக்காகத் தான்அநேக ஜந்மங்களைப் பிறந்து திரியுமாயிற்று. l (ஆழிப்பிரான்தன்னை) m தான் தாழநின்று ஆட்கொள்ளுமிடத்து, பகலை இரவாக்குகைக்கும், m$_2$"ஆயுத$_4$மெடேன்" என்று ஆயுத$_4$

அ—இவ்வாக்யம்-கீழ்வாக்ய விவரணமேயாகவுமாம். f$_2$அப்போது, (அவனடியாக) என்றது-அவன் மூட்டுகையாலே என்றபடி. c யத்$_3$வா (நாமுகந்தத்தை உகக்கிறோம்) நம்முடைய ருசிபே$_4$த$_3$ாநுகு$_3$ணமாக "பரத்வத்தில் அவனுக்கெதிரில்லை, ஸௌலப்$_4$யத்தில் அவனுக்கெதிரில்லை, ஸௌசீல்யத்தில் அவனுக்கெதிரில்லை" என்றாற்போலே நாம் அவனுடைய கு$_3$ணங்களில் எத்தையாகிலும் ஒன்றை உகக்கிறோம்; வஸ்துஸ்தி$_2$தி விசாரித்தால் இந்த கு$_3$ணத்துக்கு இவனோடொத்தாரில்லை என்றபடி; இவர்கள் அவன்பக்கலிலே ஆட்படுத்தின இத்தனையிறே, அவனேயிறே இவர்கள் விஷயத்தில் ஆட்படுத்தினவன். b$_2$முந்தின யோஜனைகளில், பாரம்யகு$_3$ணிவிஶேஷணம். இந்த யோஜனையில் கு$_3$ணவிஶேஷணம், e இவ்வுகப்பு - ப$_4$ாக$_3$வதவிஷயமான தம் உகப்பு. f ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தில் ப்ராவண்யத்தாலே இவன்தானேயிறே ததீ$_3$யரை விரும்புகிறது, ஆனபின்பு உகப்புக்கு அவன் அடியானபடி எங்ஙனேயென்ன (ததீ$_3$யரை இத்யாதி$_3$) யாத்$_3$ருச்சி$_2$காதி$_3$களை மடிமாங்காயிட்டு ஜாயமானகடாக்ஷந்தொடங்கி ஸாத்விகஸம்ப$_4$ாஷணம், ஆசார்யகடாக்ஷம் முதலாக அவன்பண்ணின க்ருஷிப$_2$லமிறே என்றபடி. g,h இப்படி அடிமைகொள்ளுமிடத்தில், "த$_3$ஹ, பச" என்றல்ல் அடிமைகொள்வது, தான் பரதந்த்ரனாய் அடிமைகொள்ளும் என்கிறவிது-"கண்ணன்" என்கிற பத$_3$த்தாலே ஸித்$_3$தி$_4$த்தது என்கிறார் (ஆட்செய்து இத்யாதி$_3$) i அப்படி செய்தானோ? என்ன (தான் தூ$_3$த்ய இத்யாதி$_3$) j ஆட்கொள்ளுமதுக்கு ப்ரமாணம் (அஞ்சேலென்று இத்யாதி$_3$) j திருமொழி. j$_2$(ஆட்கொள்ளத் தோன்றிய) பெரியாழ்வார் திருமொழி. j$_2$,k"ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (எதிர்சூழல் இத்யாதி$_3$) g,j யத்$_3$வா "கண்ணனை" இத்யஸ்ய-சக்ஷுர்க$_3$ம்யமிதி ச, க்ருஷ்ணமிதி ச, அர்த்த$_2$த்$_3$வயமிதி ஹ்ருதி$_3$ நித$_4$ாயாஹ (அஞ்சேலென்று அடியேனை இத்யாதி$_3$) b,g,k"ஆளும்பரமனைக் கண்ணனை" இத்யநேந ப$_2$லிதமாக (எதிர்சூழல்புக்கு இதி) b$_2$,g,h அத$_2$வா "கண்ணனை" என்றதின் சேர்த்தியாலே "பரமனை"என்றதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (ஆட்செய்து ஆட்கொள்ள இத்யாதி$_3$) h,j ஆட்செய்து ஆட்கொண்டமைக்கு ப்ரமாணம்(ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய இதி) (ஆயர்தங்கோவினை இதி) இடைத்தனம் மிக்கவன் என்றபடி. அதாவது - 1. "த$_3$ாஸ்ய

ஜீ—"த$_3$ஹ பச" என்றல்ல அடிமைகொள்வது; தான் பரதந்த்ரனாய் நின்று அடிமைகொள்ளும் என்கிற இது 'கண்ணன்' என்கிற பத$_3$த்தாலே ஸித்$_3$தி$_4$க்கிறது என்கிறார் (ஆட்செய்து இத்யாதி$_3$) i அப்படி ஆட்செய்தானோ? என்ன (தான் தூ$_3$த்ய இத்யாதி$_3$) j ஆட்கொள்ளுமதுக்கு ப்ரமாணம் (அஞ்சேலென்று இத்யாதி$_3$) 'நான் உண்டே, நீ அஞ்சாதே கொள்' என்று அடியேனை அடிமைகொள்ளவல்லவனை என்றபடி. திருமொழி - எழுபத்தொன்பதாம்திருமொழி-ஆரும்பாட்டு: A "எஞ்சாவெந்நரகத்து" இத்யாதி$_3$. j$_2$ (ஆட்கொள்ள இத்யாதி$_3$) ஸர்வரையும் அடிமைகொள்ளுகைக்காக வந்து ஆவிர்ப்ப$_4$வித்த கோ$_3$பநிர்வாஹகனானவனை என்றபடி. பெரியாழ்வார்திருமொழி-ஏழாந்திருமொழி-சாற்றுப்பாட்டு. j$_2$,k "ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய" என்றதுக்கு ப$_4$ாவம் (எதிர்சூழல் இத்யாதி$_3$) எதிர்சூழல்புக்கு-திருவவதரித்து. g,l,m 'கண்ணன்' என்றத்தைத் தளமாக்கிக்கொண்டு, 'ஆழிப்பிரான்' என்றதுக்கு ஸங்க$_3$தி (தான்தாழநின்று இத்யாதி$_3$) m$_2$ பெருநிலைநிற்கை - செய்தல்லது போகாதே நிற்கை. பெருநிலை - பக்ஷபாதமும், ஸாக்ஷியும்,

---

A பெரியதிரு 8-9-6. B பெரியாழ்திரு 1-6-11. C 2-7-6.

ஈ—மெடுக்கைக்கும் m$_3$ பெருநிலைநிற்கும் பரிகரத்தையுடையவனை. n1. "सुदर्शनं चिन्तितमात्रमाशु तस्याग्रहस्तं स्वयमारुरोह" (ஸுத$_3$ர்ஶநம் சிந்திதமாத்ரமாஶு தஸ்யாக்$_3$ரஹஸ்தம் ஸ்வயமாருரோஹ) என்று o ஒரு கையிலே ஏறி விரோதி$_4$களை அழியச்செய்யுமே. p நினைவறிந்து கார்யம் செய்யுமவனிறே. q கையுந்திருவாழியுமான அழகை q$_2$ ஆஶ்ரிதர்க்காக்கி, q$_3$ அத்தைக்கொண்டு விரோதி$_4$யைப் போக்குவார்க்கு விரோதி$_4$யைப்போக்கி, q$_4$ அதுதன்னைக் கைகண்டு அநுப$_4$விப்பார்க்கு அநுப$_4$விப்பிக்கும் உபகாரகனை. r (தோளும் இத்யாதி$_3$) s விரோதி$_4$ போக்குகைக்கும், அழகுக்கும்

அ—மைஶ்வர்யவாதே$_3$ஶ ஜ்ஞாதீநாஞ்ச கரோம்யஹம்" என்கிறபடியே அவர்களுக்கு இழிதொழில் செய்கை. g,l,m "கண்ணன்" என்றத்தைத் தளமாக்கிக்கொண்டு "ஆழிப்பிரான் தன்னை" என்றதுக்கு ஸங்க$_3$தி அருளிச்செய்கிறார் (தான் தாழநின்று இத்யாதி$_3$) m$_3$ பெருநிலையாவது - செய்தல்லது போகாமை. m$_2$,n ஆயுத$_4$மெடேனென்று ஆயுத$_4$மெடுத்ததுக்கு ப்ரமாணம் (ஸுத$_3$ர்ஶநம் இத்யாதி$_3$) n,o 1. "அக்$_3$ரஹஸ்தம் ஸ்வயமாருரோஹ" என்றதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (ஒரு கையிலே இத்யாதி$_3$) ஒரு கையிலே இதி-ரஸோக்தி:. p "சிந்திதமாத்ரம்" என்றதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (நினைவறிந்து இத்யாதி$_3$) A "கருதுமிடம் பொருது-கைந்நின்ற சக்கரத்தன்" இதி ஹ்யுச்யதே இதி ப$_4$ாவ:. l,q "பிரான்" என்றதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (கையும் திருவாழியுமான இத்யாதி$_3$) q$_2$(ஆஶ்ரிதர்க்காக்கி இதி) ஸாமாந்யேந ஆஶ்ரிதத்வாவச்சி$_2$ந்நாஶ்ரிதார்த்த$_2$ம் க்ருத்வா இத்யர்த்த$_2$:. q$_4$ (அதுதன்னை) வீரஶ்ரீயோடே 2. "அவஷ்டப்$_4$ய மஹாத்$_3$த$_4$நு:" என்னுமாபோலே நிற்கும் நிலை. அதுகாண ஆசைப்பட்டிறே 3. "மாம் பாதய" என்றான். இது க$_4$டிக்குமோ க$_4$டியாதோ என்று உபபத்த்யநுபபத்திகள் சிந்தித்து B "உன்னடி தோற்றும்படி" என்றிறே சபலரானவர்களுடைய ஆசையிருப்பது. l,r,s "ஆழிப்பிரான் தன்னை" என்றத்தைத் தளமாகக்கொண்டு "தோளுமோர் நான்குடை" என்றதுக்கு ஸங்க$_3$தி அருளிச்செய்கிறார் (விரோதி$_4$போக்குகைக்கும் இத்யாதி$_3$) r,s யத்$_3$வா "ஓர்" இதி பத$_3$விவக்ஷிதம்-அத்$_3$விதீயத்வம் இத$_3$ம் இதி த$_3$ர்ஶயதி (விரோதி$_4$ இத்யாதி$_3$) s,t விரோதி$_4$யைப் போக்குகைக்கும் அழகுக்கும் தோளே அமைந்திருக்கும் என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (ஆயதாம்ஶ இத்யாதி$_3$) u (கோலின கார்யத்தளவல்ல இதி) ப$_4$வதோத்$_3$யுக்தமத்$_3$வஶீகரணரூப கார்யஸ்ய ஏவம் ஸர்வஸௌந்த$_3$ர்ய ப்ரத$_3$ர்ஶநேந ப$_4$ாவ்யம் கிம் ? ஆப$_4$ரணைராச்ச$_2$ாதி$_3$தே ஸத்யபி தந்ந ஸித்$_3$த்$_4$யேத் கிம் ? இதி

ஜீ—செய்தல்லது போகாமையும். n இப்படி பெருநிலைநிற்குமோ? என்ன (ஸுத$_3$ர்ஶநம் இத்யாதி$_3$) 1. "இதீத$_3$முக்த்வா ஸ மஹாநுப$_4$ாவ: ஸஸ்மார சக்ரம் நிஶிதம் புராணம்" இதி பூர்வார்த்த$_4$ம். இத$_3$ம் பீ$_4$ஷ்மபர்வணி. n,o 1. "அக்$_3$ரஹஸ்தம் ஸ்வயமாருரோஹ" என்றதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (ஒரு கையிலே இத்யாதி$_3$) ஒருகையிலே என்றது-ரஸோக்தி. கையிலே-யுத்$_3$த$_4$த்திலே. n,p 1. "சிந்தித மாத்ரம்" என்றதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (நினைவறிந்து இத்யாதி$_3$) l,q 'பிரான்' என்றதுக்கு ப$_4$ாவம் (கையும் இத்யாதி$_3$) q$_3$ அத்தை-திருவாழியை. q$_4$ அதுதன்னை-திருவாழியை. r s 'ஓர்' என்றதுக்கு ப$_4$ாவம் (விரோதி$_4$ இத்யாதி$_3$) s,t விரோதி$_4$யைப் போக்குகைக்கும் அழகுக்கும் தோளே அமைந்திருக்கும் என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (ஆயதாம்ஶ இத்யாதி$_3$) 4. "பரிகே$_4$ாபமா:" என்று விரோதி$_4$ நிரஸநம். u (கோலின கார்யத்தளவல்ல பாரிப்பு) என்றது - யத்நித்த கார்யத்தோடே நிற்குமதல்ல மநோரத$_2$ம் என்றபடி. கோலின - யத்நித்த. அளவு - பரிச்சே$_2$த$_3$ம்; முடிவு என்றபடி.

ப்ர— (இரண்டாம் பாட்டு) (ஆளும் பரமனை இத்யாதி$_3$) (ஆழிப்பிரான் தன்னை)

n 1. श्रीभीष्मपर्वणि, "इतीदमुक्त्वा स महानुभावस्ससार चक्रं निशितं पुराणम्। सुदर्शनं चिन्तितमात्रमाशु तस्याग्रहस्तं स्वयमारुरोह ॥ ७॥"

A திருவாய் 10-6-8. B

ஈ—வேறென்று வேண்டாதே, தோள்தானே அமைந்திருக்கை. t1. "आयताश्च सुवृत्ताश्च- किमर्थम्" (ஆயதாஶ்ச ஸுவ்ருத்தாஶ்ச - கிமர்த்த$_2$ம்) u கோலின கார்யத்தளவல்ல இப்பாரிப்பு. v (நான்கு) w ப$_4$ட்டர் திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே அநந்தாழ்வான் கண்டு, 'பரமபத$_3$த்தில் ஸர்வேஶ்வரன் சதுர்பு$_4$ஜனுயோ ? த்$_3$விபு$_4$ஜனுயோ எழுந்தருளியிருப்பது ?' என்ன, w$_2$ "ஏகாயநர் 'த்$_3$விபு$_4$ஜன்' என்னுநின்ருர்கள் ; நம்முடையவர்கள் 'சதுர்பு$_4$ஜன்' என்னுநின்ருர்கள்" என்ன: w$_3$'இரண்டிலும் வழியேது?' என்ன, w$_4$"த்$_3$விபு$_4$ஜனுயிருந்தானுகில் பெரியபெருமாளைப்

—

அ—ப$_4$ாவ:. 1."பரிகே$_4$ாபமா:" இத்யநேந-விரோதி$_4$நிவர்த்தகத்வம். 1 "கிமர்த்த$_2$ம்" என்றதுக்கு-ஸ்த$_2$லாந்தரங்களிலே தோளழகுக்குக் கண்ணெச்சில் வாராதபடி ஆப$_4$ரணங்களையிட்டு மறையாதிருக்கிறதென் ? என்று மங்க$_3$ளாஶாஸநபரமாகவும் ஒரு தாத்பர்யமுண்டு நிர்வஹித்துப் போருமது. 1."ப$_3$ாஹவ:" என்ற ப$_3$ஹுவசநம் - இளையபெருமாளையுங்கூட்டுதல் ; அன்றிக்கே ப்ரேமயுக்தனுன திருவடிக்கு நாலாகவும் தோற்றுமிறே ; அத்தைப்பற்றவாதல். v w "நான்கு" என்கிற ப்ரஸங்க$_3$த்திலே ஐதிஹ்யம் (ப$_4$ட்டர் இத்யாதி$_3$) w$_2$ ஏகாயனர் இத்யாதி$_3$வாக்யம் ப$_4$ட்டர் வாக்யம். w$_3$ அன்றிக்கே (இரண்டிலும் வழி ஏதென்ன) என்னுமளவும்-அநந்தாழ்வான் வார்த்தையாதல். அப்போது "என்ன" என்பது அவ்யயம். w$_2$ ஏவம் ப்ரஶ்நகரணஸ்ய நிமித்தம் கிமித்யாகாங்க்ஷாயாம் உத்தரம் (ஏகாயனர் இத்யாதி$_3$) w$_3$ வழியேது - அந்யதரநிர்த்த$_4$ாரணத்துக்கு ப்ரமாணம் ஏதென்றபடி. w$_4$அத்தனை நமக்கு நிரூபிக்கவேண்டுவானென் இரண்டிலும் பே$_4$ாக்$_3$யதை அளவிறந்திருக்க ? என்று ப$_4$ட்டருடைய தாத்பர்யம்; (த்$_3$விபு$_4$ஜனுயிருந்தானுகில் பெரியபெருமாளைப்போலேயிருக்கிறது) என்றது - பெரியபெருமாள் சதுர்பு$_4$ஜராயிருக்கச்செய்தே அஜ்ஞர்க்கு "த்$_3$விபு$_4$ஜர்" என்று தோற்றுகிறவோபாதி, பரமபத$_3$நாத$_2$னும் சதுர்பு$_4$ஜனுயிருக்கச்செய்தே

ஜீ—பாரிப்பு - மநோரத$_2$ம். கோலின கார்யமாவது - வடிவழகு முதலானவைகளாலே சேதநரை வஶீகரிக்கை. அது ஆப$_4$ரணச்சேர்த்தியாலும் கூடும்; அப்படியன்றிக்கே, கேவலம் வடிவழகாலே ஆகவேணுமோ? என்றபடி. திருவடிக்கு ப$_4$ாவம் - சேதநரிலே அந்யதமனுன என்னை வஶீகரிக்கைக்கு அலங்கரித்தாலும் போராதோ ? அலங்கரியாதே வைத்ததென்? என்று. 1. "கிமர்த்த$_2$ம்" என்றதுக்கு - ஸ்த$_2$லாந்தரங்களிலே இன்னம் ஓரர்த்த$_2$முண்டு. அதாவது – தோளழகுக்குக் கண்ணெச்சில் வாராமைக்கு ஆப$_4$ரணங்களையிட்டு மறையாதே வைத்ததென்? என்று மங்க$_3$ளாஶாஸநமாக. 1. "ப$_3$ாஹவ:" என்ற ப$_3$ஹுவசநம் - இளையபெருமாளையும் கூட்டியாதல் ; ப்ரேமயுக்தனுன திருவடிக்கு நாலாகவும் தோற்றுமிறே ; அத்தைப் பற்றவா_ல். கிஷ்கிந்த$_4$ாகாண்டே$_3$ - ஹநூமத்$_3$வசநம்—1. "ஆயதாஶ்ச ஸுவ்ருத்தாஶ்ச ப$_3$ாஹவ: பரிகே$_4$ாபமா: | ஸர்வபூ$_4$ஷணபூ$_4$ஷார்ஹா: கிமர்த்த$_2$ம் ந விபூ$_4$ஷிதா: ||" v, w 'நான்கு' என்ற ப்ரஸங்க$_3$த்திலே ஐதிஹ்யம் (ப$_4$ட்டர் இத்யாதி$_3$) w$_2$ ஏகாயநர் இத்யாதி$_3$வாக்யம்-ப$_4$ட்டர் வாக்யம். w$_3$அன்றிக்கே (இரண்டிலும் வழியேது? என்ன) என்னுமளவும் - அநந்தாழ்வான் வார்த்தையாதல். அப்போது என்ன என்றது - அவ்யயம். இரண்டிலும் வழியேதென்ன - அந்யதர நிர்த்த$_4$ாரணத்துக்கு ப்ரமாணம் ஏதென்ன. w$_4$ (த்$_3$விபு$_4$ஜனுயிருந்தானுகில் பெரியபெருமாளைப்போலேயிருக்கிறது என்றது - பெரியபெருமாள் சதுர்பு$_4$ஜராயிருக்கச்செய்தே அஜ்ஞர்க்கு 'த்$_3$விபு$_4$ஜர்' என்று தோற்றுகிறவோபாதி, பரமபத$_3$நாத$_2$னும் சதுர்பு$_4$ஜனுயிருக்கச்செய்தே அஜ்ஞர்க்கு 'த்$_3$விபு$_4$ஜன்

ப்ர—(தோளுமோர் இத்யாதி$_3$) t1. किष्किन्धाकाण्डे (३) हनूमद्वचनम्—"आयताश्च सुवृत्ताश्च बाहवः परिघोपमाः। सर्वभूषणभूषार्हाः किमर्थं न विभूषिताः ॥ १४ ॥"

ஈ—போலேயிருக்கிறது; 'சதுர்பு4ஜன்' என்று தோற்றிற்றாகில் பெருமாளைப் போலேயிருக்கிறது" என்று அருளிச்செய்தார்; x நம்மளவன்றியே தெரியக்கண்டவர்கள் x2 A "கையினார் சுரிசங்கனலாழியர்" என்றார்களிறே பெரியபெருமாளை; y இடைப் பெண்களுக்கு நாலாய்த் தோற்றி, உகவாத கம்ஸாதி3களுக்கு இரண்டாய்த் தோற்றுமாபோலே; z B ஆதியஞ்சோதியுருவை அங்குவைத்து இங்குப் பிறந்தவிடத்துச் சதுர்பு4ஜனாயிறே வந்து அவதரித்தது; a 1. "उपसंहर" (உபஸம்ஹர) என்னச்

அ—அஜ்ஞர்க்கு த்3விபு4ஜனென்று தோற்றுமென்று கருத்து. (த்3விபு4ஜனாயிருந்தானாகில்) என்றது—அநந்தாழ்வான் தமக்கு கௌ3ரவ்யராகையாலே, தாமறிந்ததாக அவர்முன்னே சொல்லவொண்ணாதென்று சொன்ன வார்த்தை. x (த்3விபு4ஜனாயிருந்தானாகில் பெரியபெருமாளைப்போலே) என்கையாலே பெரியபெருமாள் சதுர்பு4ஜரானவோபாதி இவனும் சதுர்பு4ஜனென்று ஸித்3த4வத்கரித்து, பெரியபெருமாள் சதுர்பு4ஜரென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (நம்மளவன்றியே இத்யாதி3) y ஆனால் அஸ்மதா3தி3களுக்குத் தோன்றாதிருப்பானென்? என்ன (இடைப்பெண்களுக்கு இத்யாதி3) யத்3வா, ஏகஸ்யைவ வஸ்துந: ப்ரதிபத்த்ருபே4தே3ந த்3விதா4வபா4ஸ: கத2ம் ஸம்ப4வதி இத்யத்ராஹ (இடைப்பெண்களுக்கு இதி) z இவர்களுக்கு நாலாய்த் தோற்றுகைக்கு அப்படி சதுர்பு4ஜனாய் வந்து அவதரித்தானோ? என்ன (ஆதியஞ்சோதி இத்யாதி3) ஆதியஞ்சோதியுருவை அங்குவைத்து இங்குப் பிறந்தமை விப4வார்ச்சைகள் இரண்டுக்குமொக்கும் என்று திருவுள்ளம். அங்குண்டான ஆதியஞ்சோதியுருவை வைத்துக்கொண்டு இங்குப் பிறந்த இத்யர்த்த2:. a ஆனால் த்3விபு4ஜனாகைக்கு ஹேது ஏதென்ன (உபஸம்ஹர இத்யாதி3) b சதுர்

ஜீ—என்று தோற்றுமென்று கருத்து. முக்தகண்ட2மாகப் பரிஹரியாதே, 'த்3விபு4ஜனாயிருந்தானாகில்' என்றது - அநந்தாழ்வான் தமக்கு கௌ3ரவ்யராகையாலே தாம் அறிந்ததாக அவர் முன்னே சொல்லவொண்ணாதென்கைக்காக. x பெரியபெருமாள் அஜ்ஞர்க்கு த்3விபு4ஜராய்த் தோற்றச்செய்தே, ஜ்ஞாநாதி4கர்க்குச் சதுர்பு4ஜராய்த் தோற்றின இடமுண்டோ? என்ன (நம்மளவன்றியே இத்யாதி3) x2 (கையினார் இத்யாதி3) அமலனாதிபிரான்-7. திருக்கையிலே அழகு நிறைந்து சுரியையுடைய சங்கையும், ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே நெருப்பையுமிழா நின்றுள்ள திருவாழியையுமுடையவர் இத்யர்த்த2:. y ஆனால், அஸ்மதா3தி3களுக்குத் தோன்றாதிருப்பானென்? என்ன (இடைப்பெண்களுக்கு இத்யாதி3) z நாலாய்த் தோற்றுகைக்கு அவன் சதுர்பு4ஜனாய் அவதரித்தானோ? என்ன (ஆதியஞ்சோதி இத்யாதி3) இப்படி பிறக்கை விப4வார்ச்சாஸாதா4ரணம் என்று கருத்து. அங்குண்டான ஆதியஞ்சோதியுருவை வைத்துக்கொண்டு இங்கே பிறந்த இத்யர்த்த2:. a ஆனால் அவதரித்தபடியே சதுர்பு4ஜனாயிராதொழிவானென்? என்ன (உபஸம்ஹர இத்யாதி3) பஞ்சமே஽ம்ஶே த்ருதீயே வஸுதே3வ:-1. "ஜாதோஸி தே3வதே3வேஶ ஶங்க2சக்ரக3தா3த4ர। தி3வ்யம் ரூபமித3ம் தே3வ ப்ரஸாதே3நோபஸம்ஹர ॥" தே3வகீ-1. "உபஸம்ஹர ஸர்வாத்மந் ரூபமேதச் சதுர்பு4ஜம்। ஜாநாது மா஽வதாரம் தே கம்ஸோ஽யம் தி3தி-

ப்ர— (நான்கு) a1. श्रीमति वैष्णवे पुराणे पञ्चमेंशे तृतीये—"फुल्लेन्दीवरपत्राभं चतुर्बाहुमुदीक्ष्य तम्। श्रीवत्सवक्षसं जातं तुष्टावानकदुन्दुभिः॥८॥ अभिष्टूय च तं वाग्भिः प्रसन्नाभिर्महाद्युतिः। विज्ञापयामास तदा कंसाद्भीतो द्विजोत्तम!॥९॥ वसुदेवः—जातोसि देवदेवेश! शंखचक्रगदाधर!। दिव्यं रूपमिदं देव! प्रसादेनोपसंहर॥१०॥" "देवकी—उपसंहर सर्वात्मन्! रूपमेतच्चतुर्भुजम्। जानातु माऽवतारं ते कंसोऽयं दितिजन्मजः॥१३॥"

A அமலனாதி-7. B 3.5.5.

ஈ—செய்ததிறே மற்றையது. b நிலாத்துக்குறிபகவர், ப$_4$ட்டரை, 'ஸ்ரீவைகுண்ட$_2$த்திலே சதுர்பு$_4$ஜனாயிருக்குமென்னுமிடத்துக்கு ப்ரமாணமுண்டோ ?' என்ன, 1. "'तमसः परमो धाता शङ्खचक्रगदाधरः' (தமஸ: பரமோ த$_4$ாதா ஶங்க$_2$சக்ரக$_3$த$_3$ாத$_4$ர:) என்று உண்டாயிருந்ததே" என்ன, உத்தரமில்லாமையாலே b_2 விக்ருதனாக, 'ப்ரமாணக$_3$தி இதுவாயிருந்தது; பொறுக்கலாகாதோ ?' என்று அருளிச்செய்தார். கல்பகதரு பணைத்தாற்போலே அத்$_3$விதீயமான நான்கு தோள்களையுடைய. (தூமணி இத்யாதி$_3$) c சிலரை அகப்படுத்துகைக்குத் தோள்தானும் மிகையாம்படியாயிற்று வடிவழகு இருப்பது. d பழிப்பற்ற நீலமணிபோலே இருக்கிற வடிவழகைக் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவனை. e ததீ$_3$யர் பக்கலிலே அபஹ்ருதராய்ப் போவாரை நடுவே வழிபறிக்கும் வடிவழகையுடையவனை. f ததீ$_3$யரை விரும்பும்படி பண்ணிற்றும் இவ்வடிவழகாலேயிறே. g (தாளும் g_2 தடக்கையும் கூப்பி) h இவ்வழகை அநுப$_4$வித்துத் தொழவென்றால் h_2 தாளும் தோளும் பணைத்துக்கொடுக்குமவர்கள். தாள்கூப்புகை யாவது-i அநந்யக$_3$தியாகை; கைகூப்புகையாவது-j அகிஞ்சனனாகை. ஆக, இரண்டிலும்

அ—பு$_4$ஜனென்னுமதிலே பின்னையுமோர் ஐதிஹ்யம் (நிலாத்துக்குறி இத்யாதி$_3$) யத்$_3$வா, உக்தோபபத்த்யநுக்$_3$ராஹ்யம் ப்ரமாணமஸ்தி கிம்? இத்யத்ராஹ (நிலாத்துக்குறி பகவர் இதி) b_2 (விக்ருதனாக இதி) குபிதே ஸதி இத்யர்த்த$_2$:. c தாத்பர்யம் (சிலரை இத்யாதி$_3$) d ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (பழிப்பற்ற இத்யாதி$_3$) e ததீ$_3$யர்பக்கலிலே போகிறவர், "தூமணிவண்ணன் எம்மான்" என்கிறதென் ? என்ன (ததீ$_3$யர்பக்கலிலே இத்யாதி$_3$) அதாவது ப$_4$ாக$_3$வதஶேஷத்வ மளவாக வர நிறுத்தினது வடிவழகாகையாலே அதுக்குத்தோற்று "எம்மான்" என்கிறா என்றபடி. f (ததீ$_3$யரை) இத்யாதி$_3$யால்-அதுதானே இப்போது வழிபறிக்கிறது என்கிறார் என்று கருத்து. 'ஒன்றே இவர்க்கு இரண்டுக்கும் ஹேதுவானபடி என்தான்!' என்று வித்$_3$த$_4$ராகிறார் என்று ஏகமேயாகவுமாம். g_3, h_2 (தாளுந்தோளும்) "தடம்" என்கிறது உப$_4$யாந்வயியென்று தாத்பர்யம் i அநந்யக$_3$தித்வம்-ரக்ஷகாந்தரஶூந்யத்வம். j ஆகிஞ்சந்யம்-உபாயாந்தரஶூந்யத்வம். j_2, k ப$_4$க்$_3$நாபி மாநோ பூ$_4$த்வைவ ஸமாஶ்ரயணம் குர்யாதி$_3$த்யத்ர ப்ரமாணம் த$_3$ர்ஶயந், பத$_3$த்ரயஸ்ய சார்த்த பே$_4$த$_3$ம் த$_3$ர்ஶயதி (நிப்$_4$ருத இத்யாதி$_3$) யத்$_3$வா, "பணியுமவர்" என்றதின் அர்த்த$_2$ட

ஜீ—ஜந்மஜ:". b 'நான்கு' என்ற ப்ரஸங்க$_3$த்திலே ஐதிஹ்யாந்தரம் (நிலாத்துக்குறி இத்யாதி$_3$) 1. "அநாதி$_3$மத$_4$யநித$_4$நோ மஹத: பரமோ மஹாந| தமஸ: பரமோ த$_4$ாதா ||" இத்யாதி$_3$ யுத்$_3$த$_4$காண்டே$_3$ மண்டோ$_3$த$_3$ரீ ப்ரலாபே. b_2 விக்ருதனாக - குபிதனாக. c தாத்பர்யம் (சிலை இத்யாதி$_3$) d ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (பழிப்பற்ற இத்யாதி$_3$) e ததீ$_3$யர்பக்கலிலே ப்ரவணராய்ப்போருகிறவ 'எம்மான்' என்பானென் ? என்ன (ததீ$_3$யர்பக்கல் இத்யாதி$_3$) அதாவது-கு$_3$ணாக்ருதம் என்றபடி f பரிஹாராந்தரம் (ததீ$_3$யரை இத்யாதி$_3$) அதாவது-ப$_4$ாக$_3$வத ஶேஷத்வமளவாக வரநிறுத்தின வடிவழகாகையாலே அதுக்குத்தோற்று 'எம்மான்' என்கிறார் என்றபடி. g_2, h_2 'தடம்' என்றத்தை தாளிலும் கையிலும் கூட்டி அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வழகை இத்யாதி$_3$) i அநந்யக$_3$தித்வம் ரக்ஷகாந்தரஶூந்யத்வம். j ஆகிஞ்சந்யம்-உபாயாந்தரஶூந்யத்வம். j_2, k ப$_4$க்$_3$நாபி$_4$மாநனாகவேணு என்றதுக்கு ஸம்வாத$_3$ம் ("நிப்$_4$ருத" இத்யாதி$_3$) யுத்$_3$த$_4$காண்டே$_3$ ஷோட$_3$ஶஶததமே

ப்ர—1. श्रीमद्युद्धकाण्डे चतुर्दशशततमे मण्डोदरीप्रलापे—"अनादिमध्यनिधनो महतः परमो महान् ॥ १४॥ तमसः परमो धाता शङ्खचक्रगदाधरः ॥ १४$\frac{1}{2}$ ॥"

ஈ—ஒக்க ஏறின ப்ரயோஜனம்-j₃ப₄க்₃நாபி₄மாநனுகையிறே. k1."निभृतः" (நிப்₄ருத:)—k₂ ஒரு அவயவத்திலே எல்லா அவயவங்களும் ஒடுங்கும்படியாகை. 1. "प्रणतः" (ப்ரணத:) — வேறே சிலர் எடுக்கவேண்டும்படி ஶிதி₂லனாய் விழுந்துகிடக்கை. k₃1. "प्रह्वः" (ப்ரஹ்வ:) 'இப்படி கிடந்தோம்' என்னுமது நெஞ்சில் நடையாடா திருக்கை. (நாளும் பிறப்பிடைதோறு) ஜந்மங்களில் அவகாஶங்கள்தோறும். அது தன்னில் நாள்தோறும். (எம்மை ஆளுடை l நாதரே) m வடிவழகாலேயாதல், கு₃ணங்க ளாலேயாதல், ஏதேனும் ஒரு ஹேதுவாலே அடிமைகொள்ளவேண்டுவது ஈஶ்வர னுக்காயிற்று; நிர்ஹேதுகமாக அடிமைகொள்வார் இவர்கள். n அவனதானால், இவர்களுக்கு அடிமையாமிடத்தில் ஈஶ்வரனநுமதியும் வேண்டா, இவன் நினைவும் வேண்டா, இவ்வளவும் வந்தேயிருக்கும். oA"எந்தம்மை விற்கவும் பெறுவார்களே" 2.

அ—(நிப்₄ருத இத்யாதி₃) k₃ ப்ரஹ்வ:-ப்ரகர்ஷேண ஹ்வ:. 2. "ஓஹாக்-த்யாகே₃" த₄ாது. ஆக இத்தால் மாநஸத்யாக₃ம். m பூர்வார்த்தே₄ அநேகவிஶேஷணோர் ப₄க₃வந்தம் விஶேஷ்ய அநந்தரம் " எம்மான்தன்னை " இத்யபி₄த₄ாநாத், ப₄ாக₃வதேஷு தாத்₃ருஶ விஶேஷணநபி₄ த₄ாநாச்ச ப₂லிதமாஹ (வடிவழகாலே இத்யாதி₃) l,n "நாதரே" என்கிற அவத₄ாரணார்த்த₂ம் (அவனதானால் இத்யாதி₃) n அன்றிக்கே, ஹேதுவில்லை என்கிறதென், ப₄க₃வத₃நுமத்யாதி₃கள் வேண்டாவோ? என்ன (அவனதானால் இத்யாதி₃) என்னுதல். ஆகவித்தால் B"ஆகிலும் பணி செய்வது க்₃ருஹிணிக்கிறே" என்கிறபடியே ப₄க₃வச்சே₂ஷமானால் ப₄ாக₃வதஶேஷத்வம் தன்னடையே ஸித்₃தி₄க்கும் என்றபடி. o இதுக்கு ப்ரமாணம் (எந்தம்மை இத்யாதி₃) பெரியாழ்வார் திருமொழி. n யத்₃வா, ஸௌந்த₃ர்யமும் கு₃ணங்களும் வேண்டாவிடிலும் அவனுக்கு ஶேஷபூ₄த னான இவன் இவர்களுக்கு ஶேஷபூ₄தனாம்போது இவர்கள் இருவரிலும் நினைவுதான்வேணுமோ? என்ன (அவனதானால் இத்யாதி₃). 2.

ஜீ—ஹநூமதஸ் ஸீதாபி₄வந்த₃நம், 1. "வ்ருக்ஷமூலே நிராநந்தா₃ம் ராக்ஷஸீபி₄ஸ்ஸமாவ்ருதாம் l நிப்₄ருத: ப்ரணத: ப்ரஹ்வ: ஸோऽபி₄க₃ம்யாபி₄வாத்₃ய ச॥"k₂பத₃த்ரயத்துக்கும் அர்த்த₂பே₄த₃ம் காட்டுகிறார் (ஓரவயவத்திலே இத்யாதி₃) k ப்ரணத: - ப்ரகர்ஷேண நத:. ப்ரஹ்வ இத்யத்ராபி, ப்ரகர்ஷேண - ஹ்வ: 2. "ஓஹாக்-த்யாகே₃" இதி ஹி த₄ாது:. இத்தால்-மாநஸத்யாக₃மென்று அர்த்த₂ம். l,m ஒரு ஹேதுவைச் சொல்லாதே, ஸாமாந்யேந-"எம்மையாளுடை நாதர்"என்றதுக்கு ப₄ாவம் (வடிவழகாலே இத்யாதி₃) n அவத₄ாரணார்த்த₂ம் (அவன்தானால் இத்யாதி₃) யத்₃வா, ஹேதுவில்லை என்கிறதென்? ப₄க₃வத₃நுமத்யாதி₃கள் வேண்டாவோ? என்ன, (அவனதானால் இத்யாதி₃) என்னுதல். o இதுக்கு ப்ரமாணம் (எந்தம்மை இத்யாதி₃) இதுக்கு அர்த்த₂ம்-கீழே சொல்லிற்று. க்ரமேண அந்வய:. 2.

ப்ர— (தானும் தடக்கையும் கூப்பி) k1. तत्र षोडशशततमे रावणवधशोभनं वक्तुमुपागतस्य हनुमतः सीताभिवन्दनम्—"वृक्षमूले निरानन्दां राक्षसीभिस्समावृताम्। निभृतः प्रणतः प्रह्वः सोऽभिगम्याभिवाद्य च॥ ३॥ दृष्ट्वा तमागतं देवी हनूमन्तं महाबलम्। तूष्णीमास्त तदा दृष्ट्वा स्मृत्वा प्रमुदिताऽभवत्॥ ४॥"

A பெரியாழ்-திரு 4-4-10. B முமுக்ஷுப்படி 44.

3. நாதனை ஞாலமும் வானமும் ஏத்தும் நறுந்துழாய்ப்
போதனைப் பொன்னெடுஞ் சக்கரத் தெந்தை பிரான்தன்னைப்
பாதம் பணியவல் லாரைப் பணியும் அவர்கண்டீர்
ஓதும் பிறப்பிடை தோறுஎம்மை யாளுடை யார்களே.

ஆ— 3. வ்யா:— (நாதனை) ஸர்வஸ்வாமியாய், தே3வமநுஷ்யாத்3யாஶ்ரிதருடைய உத்கர்ஷாபகர்ஷம் பாராதே அவர்களெல்லார்க்குமொக்கத் தன்னைக்கொடுத்தருளும் ஸ்வப4ாவனாய், திருவாழியாழ்வானாலே அலங்க்ருதனாயிருந்த எம்பெருமானைப் பாதம் பணியவல்லாரைப் பணியுமவர்கண்டீர் நமக்கு என்றைக்கும் ஸ்வாமிகள் என்கிறார். 3

ஒ— அவ:— மூன்றும் பாட்டில் — திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதனான எம்பெருமானுடைய அழகிலே ஈடுபட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

வ்யா:— (நாதனை என்று தொடங்கி) இருந்ததே குடியாக எல்லார்க்கும் நாத2னாய் விஶேஷஜ்ஞரோடு அவிஶேஷஜ்ஞரோடு வாசியின்றிக்கே எல்லாருக்கும் ஆகர்ஷகமான திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதனாவதும்செய்து, ஒளியையுடைத்தாய் அறப்பெருத்திருக்கிற திருவாழியின் அழகைக்காட்டி என்னை அடிமைகொண்ட உபகாரகனை. (பாதம் என்று தொடங்கி) அபி4மாநத்தைத் தவிர்ந்து திருவடிகளிலே பணியும் மஹாத்மாக்களைப் பணியுமவர்கிடீர் 'பிறந்தான்' என்ற சொல்மாத்ரம் அமையும்படியான பிறப்பிடைதோறும் என்னை அடிமைகொள்ளக்கடவர், (ஓதும் பிறப்பு) ஶாஸ்த்ரங்களிலே நிஷேத்4யதயா ஓதுகிற பிறப்பு என்றுமாம். 3

ப— 3. அநந்தரம். உப4யவிபூ4தியும் மேல்விழுந்து அநுப4விக்கும் போ4க்3யதையிலே ஈடுபட்ட ப4ாக3வதர்க்கு ஶேஷபூ4தரானவர்கள் எம்மை அடிமைகொள்ளும் ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

நாதனை — நிருபாதி4க ஸ்வாமியாய், **ஞாலமும்** — (அவிஶேஷஜ்ஞரான ஸம்ஸாரிகளோடு, **வானமும்**—(விஶேஷஜ்ஞரான) நித்யஸூரிகளோடு வாசியற **ஏத்தும்**—கொண்டாடும்படி, **நறும் துழாய்ப்போதனை**—பரிமள ப்ரசுரமான திருத்துழாய்த்தாராலே அலங்க்ருதனாய், **பொன்**—த3ர்ஶநீயமாய், **நெடும்**—(போ4க்யதையால்) விஞ்சியிருக்கிற, **சக்கரத்து**—திருவாழியும் கையுமான அழகாலே **எந்தைபிரான் தன்னை**—எனக்கு நிரவதி4க ஸ்வாமியானவனை, **பாதம்**—திருவடிகளிலே, **பணியவல்லாரை**—தாழவல்லாரை, **பணியுமவர் கண்டீர்**—தாழ்ந்து அநுவர்த்திக்குமவர் கிடீர், **ஓதும்**—(ஶாஸ்த்ரங்களிலே) ஓதப்பட்ட, **பிறப்பு இடை தோறு**—பிறப்பினுடைய அவகாஶந்தோறும், **எம்மை**—எங்களை, **ஆளுடையார்கள்**—அடிமையாகவுடையவர்கள். 3

இ— அவ:— மூன்றும் பாட்டில்—தோளும் தோள்மாலையுமாயிருக்கிற இருப்பிலே தோற்றவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

இ— வ்யா:— **(நாதனை)** நிருபாதி₄கஶேஷியை. **(ஞாலம் இத்யாதி₃)** தோளும் தோள்மாலையுமாயிருக்கும் இருப்பைக் கண்டால் நித்யஸூரிகளோடு அவிஶேஷ ஜ்ஞரான ஸம்ஸாரிகளோடு வாசியறப் புகழாநிற்பர்கள். **(நறுந்துழாய்ப்போது)** ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே செவ்விபெற்ற திருத்துழாய்ப்பூ. **(பொன் நெடுஞ்சக்கரம்)** ஸ்ப்ருஹணீயமுமாய் அழகுக்கும் ஆப₄ரணத்துக்கும் தனக்கு அவ்வருகின்றிக்கே யிருக்கை. போ₄க்தாக்களுக்குப் பிடிதோறும் நெய்வேண்டுமாபோலே அடிக்கடியும் கையுந்திருவாழியுமான சேர்த்தியை அநுப₄விக்கிறுர். **(எந்தை பிரான்தன்னை)** கையுந்திருவாழியுமான சேர்த்தியழகைக் காட்டி என்னை எழுதிகொண்ட உபகாரகனை. **(பாதம் பணிய வல்லாரை)** பிறருடைய உத்கர்ஷம் பொறுத ஸம்ஸாரிகளிலே நிர்மமராய்த் திருவடிகளிலே விழுகையில் அருமை இருக்கிறபடி. 1. "अनसूयवे" (அநஸூயவே) என்று கொண்டாடவேண்டும்படி ஈஶ்வரனுடைய உத்கர்ஷம் பொறுதேயிறே ஸம்ஸாரிகள் இருப்பது. **(பணியுமவர்)** ஸஜாதீயராய், அந்நபாநாதி₃களை த₄ாரகமாகவுடையவர்களைத் ததீ₃யத்வாகாரேண த₄ாரகரென்று இருக்கும்போது பேரளவுடையனுகவேணுமிறே. 'அவர்கிடீர் என்னை ஆளுடையார்' என்கிறுர் இவர். **(ஓதும் பிறப்பிடைதோறு)** 2. "जायस्व म्रियस्व" (ஜாயஸ்வ ம்ரியஸ்வ) என்று அல்பமாகச்சொல்லும் பிறப்பில் அவகாஶந்தோறும்; ஶாஸ்த்ரங்களிலே நிஷேத்₄யதயா சொல்லும் ஜந்மமாகவுமாம். **(எம்மையாளுடையார்களே)** 3. "देवानां दानवानाञ्च" (தே₃வாநாம் தா₃நவாநாஞ்ச) என்ற பொதுவானவனன்று; எனக்கு ஸ்வாமிகள் இவர்களே. A அடியார்கள் குழாங்களிறே இவர்க்கு ப்ராப்யம்; 4. "दुराचारोपि" (து₃ராசாரோபி). 3.

ஈ— **அவ:— மூன்றும் பாட்டு. a தோளும் தோள்மாலையுமான அழகிலே தோற்றிருக்குமவர்களுக்கு ஶேஷபூ₄தரானவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறுர்.**

வ்யா:— (நாதனை) **நிருபாதி₄க சேஷியாயுள்ளவனை.** (ஞாலம் இத்யாதி₃) **தோளும் தோள்மாலையுமான அழகைக் கண்டால் b திருத்திரையெடுத்த அநந்தரம் போலே நித்யஸூரிகளோடு நித்யஸம்ஸாரிகளோடு c வாசியறப் புகழாநிற்பர்கள்.**

அ— மூன்றும் பாட்டு. (நாதனை இத்யாதி₃) a"நறுந்துழாய்ப்போதனை, பாதம்பணியவல்லாரைப் பணியுமவர், எம்மையாளுடையார்கள்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (தோளும் இத்யாதி₃) b திருத்திரை எடுத்த அனந்தரம் - திருத்திரை நீக்கின அனந்தரம் என்றபடி. c,dவாசியறப் புகழ்ந்தவிடமுண்டோ? என்ன (ஸ்த்ரீப₃ால இத்யாதி₃) e ஸாமாந்யேந மநுஷ்யாணு

ஜீ— மூன்றும் பாட்டு. (நாதனை இத்யாதி₃) a 'நறுந்துழாய்ப்போதனை, பாதம் பணியவல்லாரைப் பணியுமவர், எம்மையாளுடையார்கள்' என்கிற பத₃ங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை. (தோளும் இத்யாதி₃) b எடுத்த - நீக்கின. c,d ஸர்வரும் புகழுமதுக்கு ப்ரமாணம் (ஸ்த்ரீப₃ால இத்யாதி₃) யுத்₃த₄காண்டே₃ த்ரிம்ஶச்ச₂ததமே பௌரஜந:—5. "ததோ ஹர்ஷஸமுத்₃பூ₄தோ நிஸ்ஸ்வநோ தி₃வமஸ்ப்ருஶத் । ஸ்த்ரீப₃ாலயுவவ்ருத்₃த₄ாநாம் ராமோऽயமிதி கீர்த்திதே||". e ஸாமாந்

 A 2-3-10.

ஈ—d 1."स्त्रीबालयुववृद्धानाम्"(ஸ்த்ரீப$_3$ாலயுவவ்ருத்$_3$த$_4$ாநாம்) e'தந்தாம் e$_2$கற்பு அழியும் வார்த்தை சொன்னால்' என்று இருக்கும் ஸ்த்ரீகள், முதலிலே வார்த்தை சொல்ல அறியாத ப$_3$ாலர்கள், e$_3$ வாய்விட்டு ஒன்றுஞ்சொல்லாத யுவாக்கள், கரணபாடவமில்லாத வ்ருத்$_3$த$_4$ர்கள் இவர்களித்தனைவரும் வாய்விட்டு ஏத்தும்படியாயிற்றுப் பெருமானழகு. (நறுந்துழாய்ப் போதனை) திருமேனியின் ஸ்பர்ஶத்தாலே f நறுநாற்றத்தையுடைத்தாய்ச் f$_2$ செவ்விபெற்றிருக்கிற திருத்துழாய்ப் பூவையுடையவனை. g (பொன் இத்யாதி$_3$) பொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமாய், h அழகுக்கும் ஆப$_4$ரணத்துக்கும் மிடுக்குக்கும் தனக்கு அவ்வருகின்றிக்கேயிருப்பதாய், பே$_4$ாக்$_3$யதை அளவிறந்திருப்பதான திருவாழியையுடையனாய், அவ்வழியாலே என்னை எழுதிக்கொண்ட உபகாரகனை. i பே$_4$ாக்தாக்களுக்குப் பிடிதோறும் நெய் வேண்டுமாபோலே, அடிக்கடி கையுந்திருவாழியுமான சேர்த்தியை அநுப$_4$விக்கிறார், "ஆழிப்பிரான்"(2) என்பது, "பொன்னெடுஞ் சக்கரத்தெந்தைபிரான்" என்பதாய். (பாதம் இத்யாதி$_3$) j இவ்வழகைக்கண்டு இதிலே அஸூயை பண்ணாதே, இதிலே தோற்றுத்

அ—மித்யநபி$_4$த$_4$ாய 1. "ஸ்த்ரீப$_3$ால யுவ வ்ருத்$_3$த$_4$ாநாம்" இதி விவிச்யாபி$_4$த$_4$ாநஸ்ய ஹ்ருத$_3$யம் த$_3$ர்ஶயந், தேஷாம் ஸ்தோத்ரகரணே ஹேதுஞ்ச த$_3$ர்ஶயதி (தந்தாம் இத்யாதி$_3$) e$_2$ கற்பு-ஸ்த்ரீத்வம்; அடக்கம். e$_3$ உத்$_3$த$_4$தராகையாலே வாய்விட்டு ஒன்றும் சொல்லமாட்டார் என்றபடி. f$_2$செவ்விபெற்று-A"தழைக்கும் துழாய்" என்னக்கடவதிறே. g "நெடும்" என்று ஸர்வப்ரகாரத்தாலுமுண்டான நெடுமையாதல், பே$_4$ாக்$_3$யதையால் வந்த நெடுமையாதல். h இவ்விரண்டையும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார் (அழகுக்குமாப$_4$ரணத்துக்கும் இத்யாதி$_3$) முந்தின அர்த்த$_2$ம்- "நெடும் சக்கரம்" என்று கூட்டி; இரண்டாவது "பொன்னெடும்" என்று கூட்டி அருளிச்செய்வது. அன்றிக்கே ஏகார்த்த$_2$மாகவுமாம். i பலகால் திருவாழியை அருளிச்செய்கிறதுக்குத் தாத்பர்யம் (பே$_4$ாக்தாக்களுக்கு இத்யாதி$_3$) j "வல்லாரை" இத்யநேந சரணாரவிந்த$_3$ ஸமாஶ்ரயணஸ்ய அஶக்யத்வம் ஸூச்யத இதி ஹ்ருதி$_3$நித$_4$ாயாஹ (இவ்வழகைக்கண்டு இதி) kஸர்வாதி$_4$கவிஷயேऽபி அஸூயாம் குர்வந்தி கிம்? இத்யத்ராஹ (விஷயத்தை இதி) l அஸூயை பண்ணுவர்கள்

ஜீ—வேத மநுஷ்யாணும் என்னுதே, 1. "ஸ்த்ரீப$_3$ாலயுவவ்ருத்$_3$த$_4$ாநாம்" என்று விஶேஷித்ததுக்கு ப$_4$ாவத்தை த$_3$ர்ஶிப்பியாநின்றுகொண்டு அவர்கள் ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகைக்கு ஹேதுவையும் த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறார் (தந்தாம் இத்யாதி$_3$) e$_2$ கற்பு-ஸ்த்ரீத்வம்; அடக்கம். e$_3$ உத்$_3$த$_4$தராகையாலே வாய்விட்டு ஒன்றும் சொல்லமாட்டார் என்றபடி. f நறுநாற்றம் - ஶ்லாக்$_4$யபரிமளம். f$_2$ செவ்விபெற்று-A'தழைக்கும்துழாய்' என்னக்கடவதிறே. g 'நெடும்' என்று-ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் உண்டான நெடுமையாதல், பே$_4$ாக்$_3$யதையால் வந்த நெடுமையாதல். h இரண்டையும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார் (அழகுக்கும் இத்யாதி$_3$யாலே) i பலகால் திருவாழியைச் சொல்லுவானென்? என்ன (பே$_4$ாக்தாக்களுக்கு இத்யாதி$_3$) j 'வல்லாரை' என்றத்தாலே - ப$_4$க$_3$வத்ஸமாஶ்ரயணம் அஶக்யமென்று தோன்றுகிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வழகை இத்யாதி$_3$) k ப$_4$க$_3$வத்விஷயத்திலே அஸூயை பண்ணுவர்களோ? என்ன (விஷயத்தை இத்யாதி$_3$)

ப்ர— (மூன்றும் பாட்டு) (நாதனை இத்யாதி$_3$) (ஞாலமும் வானமும் இத்யாதி$_3$)

d1. तत्र विंशच्छततमे अयोध्यां प्रत्यागते रामे पौरजनः—"ततो हर्षसमुद्भूतो निस्वनो दिवमस्पृशत्। स्त्रीबालयुववृद्धानां रामोऽयमिति कीर्तिते ॥ ३२½ ॥"

A பெரிய திருவ 39.

ஈ—திருவடிகளிலே விழ வல்லவர்களே. k விஷயத்தைப் பாராதேயிறே அஸூயை பண்ணுகிறது. l ஸர்வேஶ்வரனும் $l_1$1.“अनसूयवे”(அநஸூயவே) என்றும், $l_3$2. “न च मां योऽभ्यसूयति” (ந ச மாம் யோப்$_4$யஸூயதி) என்றும் அருளிச்செய்தானிறே. m முன்புள்ளார் அநுஷ்டி$_2$க்கையாலே நமக்கு எளிதான இத்தனையல்லது, புறம்புள்ளார் பக்கலிலேயிறே m_2 இதினருமை தெரிவது. (வல்லாரைப் n பணியுமவர் n_2 கண்டீர்) o ஈஶ்வரன்பக்கலுட்பட அஸூயை பண்ணாநின்றால் ததீ$_3$யர்பக்கல் சொல்ல வேணுமோ? p ஈஶ்வரத்வப் p_2பிடாராலே வணங்கவுமாம், அன்றிக்கே, $p_3$3. “न नमेयम्” (ந நமேயம்) என்றிருக்கவுமாம் அவன்பக்கல்; அந்நபாநாதி$_3$களாலே த$_4$ரிக்கிற இவர்கள்பக்கல் p_4 பணியக்கூடாதிறே. q தோற்றுகிற ஆகாரத்தைப் பொகட்டுத் ததீ$_3$யத்வாகாரத்தையே பார்த்து விரும்பும்போது அதுக்குத்தக்க q_2 அளவுடையனுகை

அ—என்னுமதுக்கு ப$_4$க$_3$வது$_3$க்தியையும் காட்டுகிருர் (ஸர்வேஶ்வரனும் இத்யாதி$_3$) m ஏதாகிலும் ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்திலே அஸூயைபண்ணுதே பணியுமது அருமையோ? என்ன (முன்புள்ளார் இத்யாதி$_3$) முன்புள்ளார் என்றது-நம்மாசார்யர்கள் என்றபடி. m_2(இதின் அருமை தெரிவது) என்றது - அஸூயைபண்ணுதே தொழுகையிலுண்டான அருமை என்றபடி. n,o “பணியுமவர் கண்டீர்” என்றதுக்கு, கிம்புநர்ந்யாயத்தாலே பணிகையிலுண்டான அருமையை ஸாதி$_4$க்கிருர் (ஈஶ்வரன்பக்கல் இத்யாதி$_3$) n “பணிவார்” என்ன அமைந்திருக்க, “பணியுமவர் கண்டீர்” என்கையாலே-அவர் இவ்வரிய செயலைச் செய்தாரென்று தோன்றுகிறது. p கீழ் வாக்யத்தை உபபாதி$_3$க்கிருர் (ஈஶ்வரத்வ இத்யாதி$_3$) p_2 பிடார்-பெருமை. p_3 (ந நமேயமென்றிருக்கவுமாம்) அஹங்காரத்தால். p_4,q “பணியக்கூடாது” என்கிறதென்? கூடுகிறவிடமுமில்லையோ? என்ன (தோற்றுகிற இத்யாதி$_3$) q_2 அளவு-ஞானம். r ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயம்போலே கைக்கெட்டாதபடியான உத்துங்க$_3$ விஷயமன்றே, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸுலப$_4$ராய் நம்மோடே கலந்து நமக்கு த்யாஜ்யோபாதே$_3$யங்களை ப்ரஸாதி$_3$த்தும் நமக்கு ஹிதபரராய்ப் போருமவர்களன்றோ, ஆனபின்பு இவர்களிடத்திலே தோற்றுகிற ஆகாரத்தையிட்டு விரும்பக்கூடாதேயிருக்குமோ? என்ன; ஈஶ்வரன்தானும் இவர்களோபாதி ஸுலப$_4$னுனவிடத்தில் அவனை ஆஶ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கை

ஜீ—l அஸூயை பண்ணுவர்களென்னுமதுக்கு ப$_4$க$_3$வது$_3$க்தியையும் காட்டுகிருர் (ஸர்வேஶ்வரனும் இத்யாதி$_3$) கீ$_3$தாஸு நவமே, $l_2$1. “இத$_3$ம் து தே கு$_3$ஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாம்யநஸூயவே”. l_3 அஷ்டாத$_3$ஶே, 2.“ந சாஶுஶ்ரூஷவே வாச்யம் ந ச மாம் யோப்$_4$யஸூயதி”; பூர்வமேவ லிகி$_2$தம். m ஏதானாலும் ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தில் அநஸூயுவாயிருக்கிறது அருமையோ? என்ன, (முன்புள்ளார் இத்யாதி$_3$) முன்புள்ளார்-நம் ஆசார்யர்கள். m_2 இதின் அருமை-அஸூயை பண்ணு தொழிகையிலுண்டான அருமை. n_2,o “கண்டீர்” என்றதுக்குக் கிம்புநர்ந்யாயத்தாலே பணிகையில் உண்டான அருமையை ஸாதி$_4$க்கிருர் (ஈஶ்வரன்பக்கல் இத்யாதி$_3$) p உபபாத$_3$நம் (ஈஶ்வரத்வ இத்யாதி$_3$) p_2பிடார்-பெருமை. p_4.q கூடாதென்கிறதென்? கூடினவிடமில்லையோ? என்ன (தோற்றுகிற இத்யாதி$_3$) q_2 அளவு - ஜ்ஞாநாதி$_4$க்யம். r பெருமக்களுள்ளவராய் வைத்து, 4. “ப்ராது$_3$ர்பா$_4$வைஸ்ஸுரநரஸம:” இத்யாதி$_3$ப்படியே அவதரித்து ஸுலப$_4$ரானவர்களைத் தோற்றின

பர—(பாதும் இத்யாதி$_3$) l_2 1. भगवद्गीतासु नवमे “इदं तु ते गुह्यतमं प्रवक्ष्याम्यनसूयवे। ज्ञानं विज्ञानसहितं यद्ज्ञात्वा मोक्ष्यसेऽशुभात्॥ १॥”

l_3 2. तत्राष्टादशे—“इदं ते नातपस्काय नाभक्ताय कदाचन। न चाशुश्रूषवे वाच्यं न च मां योऽभ्यसूयति॥ ६७॥”

ஈ—வேணுமிறே. r ஸௌலப்₄யந்தானே r₂நறுகுமுறுகென்று முடிந்துபோகைக்கு உடலாயிற்றிறே ஶிஶுபாலாதி₃களுக்கு. s "பிள்ளையாத்தான் என்று போர நல்லனுயிருப்பானொருவன், சீயர் ஸ்ரீபாத₃த்திலே வந்து 'எனக்கு ஒருரு திருவாய்மொழி அருளிச்செய்யவேணும்' என்ன, 'உனக்கு விஶத₃மாவன பிள்ளையோடே கேட்டாலாயிற்று; அங்கே கேள்' என்ன, 'அவரைத் தண்டனிடவேணுமே' என்ன, 'அது ஒன்று உண்டோ? வேணுமாகில் செய்கிறுய்' என்று என்னையழைத்து, 'இவனுக்குப் s₂ பாங்கானபடி ஒருரு திருவாய்மொழி சொல்லும்' என்ன, இவ்வளவும் வரக் கேட்டவாறே என்னை மிகவும் அநுவர்த்திக்கப்புக, நான் ஒட்டாதொழிய, சீயர்பாடே சென்று 'இவ்வர்த்த₂த்தினுடைய சீர்மையறியாமையாலே முன்பு அப்படி சொன்னேன்; இனி நான் அநுவர்த்தித்ததுக்கு இசையும்படி அருளிச்செய்யவேணும்' என்று சீயரையிட்டு நிர்ப்ப₃ந்தி₄த்து அநுவர்த்தித்தான்" என்று s₃அருளிச்செய்வர். t (ஓதும் இத்யாதி₃) u 'பிறந்தான், செத்தான்' என்கிற வ்யபதே₃ஶமாத்ரமான ஜந்மமும் அமையும், இது பெறில் என்னுதல்; அன்றிக்கே, ஶாஸ்த்ரங்களிலே நிஷித்₃த₄தயா u₂ ஓதிப் போருகிற ஜந்மங்களில் அவகாஶந்தோறும் என்னவுமாம். v (எம்மை

அ-யன்றிக்கே அவனோடே அஸூயைபண்ணுகிறவர்கள் இவர்களிடத்திலே விப்ரதிபத்திபண்ணச் சொல்லவேணுமோ? என்கைக்காக அருளிச்செய்கிறுர் (ஸௌலப்₄யந்தானே என்று தொடங்கி) இத்தால் - ப₄க₃வானுடைய ஸௌலப்₄யம் முதலாக நறுகுமுறுகென்று முடிந்துபோகைக்கு உடலாயிற்றிறே சைத்₃யாதி₃களுக்கு. ஆனபின்பு ப₄ாக₃வதர்பக்கல் ஸௌலப்₄யம் மிகவும் அநாத₃ரணீயதாஹேதுவென்னுமிது ஸித்₃த₄மிறே என்றதாயிற்று. k, r அன்றிக்கே (ஸௌலப்₄யந்தானே) என்கிற இந்த வாக்யம் - (விஷயத்தைப் பாராதேயிறே) என்கிற வாக்யத்துக்கு முன்னே அநுஸந்தே₄யம் என்று அருளிச்செய்வர். r அப்போது, ஸூலப₄னுல் அஸூயைபண்ணக் கூடாதே என்ன (ஸௌலப்₄யந்தானே என்று தொடங்கி) இப்படியும் கண்டுகொள்ளலாம். யத்₃வா, பெருமக்களுளராய் வைத்து 1. "ப்ராது₃ர்ப₄ாவைஸ் ஸுரநரஸமோ தே₃வதே₃வஸ் ததீ₃யா ஜாத்யா வ்ருத்தைரபி ச கு₃ணதஸ் தாத்₃ருஶோ நாத்ர க₃ர்ஹா | கிந்து ஸ்ரீமத்₃பு₄வநபு₄வநத்ராணதோऽந்யேஷு வித்₃யாவ்ருத்தப்ராயோ ப₄வதி வித₄வாகல்பகல்ப: ப்ரகர்ஷ: ||" என்கிறபடியே அவதரித்து ஸுலப₄ரானவர்களைத் தோற்றின ஆகாரத்தையிட்டு அநாத₃ரிக்கக் கூடுமோ? என்ன (ஸௌலப்₄யந்தானே இத்யாதி₃) அத₂வா, ஈஶ்வரனுடைய ஸௌலப்₄யம் போலே இவர்களுடைய ஸௌலப்₄யம் உபாதே₃யத்வத்துக்கு ப்ரயோஜகமன்றோ? என்ன; அதாமிறே அளவுடையவர்களுக்கு; ஈஶ்வரஸௌலப்₄யந்தான் உபாதே₃யதா ப்ரயோஜகமாக மாட்டாது அளவிலிகளுக்கு என்கிறுர் (ஸௌலப்₄யந்தானே) என்று. s ப₄ாக₃வதஶேஷத்வம் து₃ர்லப₄மென்கைக்கு ஐதிஹ்யம் (பிள்ளையாத்தான் இத்யாதி₃) யத்₃வா, அன்னபாநாதி₃கள் த₄ாரகமாகையே ஹேதுவாகப் பணியக்கூடாதென்னுமதுக்கும், அளவுடையனுல் விரும்பக் கூடுமென்னுமதுக்கும் ஒரு ஐதிஹ்யம் அருளிச்செய்கிறுர் (பிள்ளையாத்தான் இத்யாதி₃) s₂ பாங்கானபடி என்றது,—இவனை ஸிம்ஹாஸனத்திலே வைத்தாகிலும் என்றபடி. s₃ அருளிச்செய்வர்-நம்பிள்ளை என்றபடி. u பிறந்தான்-செத்தான் என்கிற வ்யபதே₃ஶமாவது "பிறந்தவன்

ஜீ—ஆகாரத்தையிட்டு அநாத₃ரிக்கக்கூடுமோ? என்ன, (ஸௌலப்₄யந்தானே இத்யாதி₃) ப₄ாக₃வத விஷயத்தில் கிம்புந: என்றபடி. r₂ நறுகுமுறுகு - பொருமை; ஶப்₃த₃ாநுகாரம். s ப₄ாக₃வதஶேஷத்வம் து₃ர்லப₄மென்கைக்கு ஐதிஹ்யம் (பிள்ளையாத்தான் இத்யாதி₃) s₂ பாங்கானபடி-இவனை உந்நத ஸ்த₂ாநத்திலே வைத்தாகிலும். s₃ அருளிச்செய்வர் - நம்பிள்ளை என்றபடி. u பிறந்தான் செத்தான் என்கிற வ்யபதே₃ஶமாவது - பிறந்தவன் உடனே செத்தானென்கிற

ஈ—யாளுடையார்களே) wA"அடியார்கள் குழாங்கள்"என்றும், w2B"அந்தமில்பேரின் பத்தடியரோடிருந்தமை" என்றும் ஒரு தே3ஶ விஶேஷத்திலே அடிமைசெய்வது இவர்களுக்கிறே; அத்தை இங்கே கொள்ளக்கடவர்கள் இவர்கள். (எம்மை) 1. "देवानां दानवानां च" (தே3வாநாம் த3ாநவாநாம் ச) என்று பொதுவான ஶேஷித்வமிறே அவனது; C மயர்வறமதிநலமருளி விஶேஷகடாக்ஷம்பெற்ற என்போல்வார்க்கு ஶேஷிகள் இவர்களிறே. x இவ்வருகுள்ளவை பார்க்கவொண்ணாதபடியிறே ப4க3வத் ப்ரப4ாவத்தைப் பார்த்தால் இருப்பது; y2. "दुराचारोपि" (து3ராசாரோऽபி) ஏதேனும் தண்மையுண்டானாலும், அவனை ஆஶ்ரயித்தானாகில் இவனை நிர்த்தே3ாஷனாக ப்ரதிபத்தி பண்ணவேணும். தோ3ஷங் கிடக்கச்செய்தே நிர்த்தே3ாஷனாக நினைக்க வேண்டுகிறதென்? என்னில்,— 2. "प्रभावात्परमात्मनः" (ப்ரப4ாவாத் பரமாத்மந:); பின்பு இவனைக் குறைய நினைக்கையாவது-'இவனை ஶாத்3த4னுக்குகைக்கு ஈடான ஶக்தி அவனுக்கில்லை' என்று ப4க3வத் ப்ரப4ாவத்தைக் குறைய நினைக்கையா

அ—உடனே செத்தான்" என்கிற பேர்மாத்ரமொழிய "ஜீவித்தான்" என்கைக்கு அவகாஶமில்லை என்றபடி. u2ஓதப்படுகை-சொல்லப்படுகை. v,wஅடிமைகொள்ளுமவன் ஈஶ்வரனாய், அதுதானும் அவ்விபூ4தியிலேயாயிருக்க, இவர்களை "எம்மையாளுடையார்களே" என்கிறதென்? என்ன (அடியார்கள் இத்யாதி3) w2 (அந்தமில் இத்யாதி3) அந்தமில் பேரின்பத்துக்கடியராகிறார் அநந்த க்லேஶ ப4ாஜநத்துக்கு எதிர்த்தட்டிறே; இரண்டாமர்த்த2ம் ஸ்பு2டம்.xததீ3யர் என்னுமித்தனையோ பார்ப்பது, அவர்கள் ஜன்மவ்ருத்தாதி3களும் பார்க்கவேண்டாவோ? என்ன (இவ்வருகுள்ளவை இத்யாதி3) yப4க3வத்ப்ரப4ாவத்தைப் பார்த்தால் இவ்வருகுள்ளவை பார்க்கவொண்ணாதென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (து3ராசாரோபி இத்யாதி3) z ப4ாக3வதஶேஷத்வம் து3ர்லப4மென்னு

ஜீ—பேர்மாத்ரமொழிய, 'ஜீவித்தான்' என்கைக்கு அவகாஶமில்லை என்றபடி. u2ஓதிப்போருகிற - சொல்லிப்போருகிற. t "ஓதும் பிறப்பிடைதோறு"-பிறந்தான் செத்தானென்கிற வ்யபதே3ஶமாத்ரமான ஜந்மலயங்களில் அவகாஶங்கள் தோறும் என்று முந்தின அர்த்த2ம். v,wஒரு தே3ஶவிஶேஷத்திலே ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கர்யமன்றோ ப்ராப்யம்? இவர்களை 'எம்மையாளுடையார்கள்' என்கிறதென்? என்ன (அடியார்கள் இத்யாதி3) 1. "தே3வாநாம் த3ாநவாநாம் ச ஸாமாந்யமதி4தை3வதம்" இதி ஜிதந்தாயாம். wA குழாங்கள்-கூட்டங்கள். w2Bஅந்தமின்றிக்கே-அபரிச்சி2ந்நமான ஆநந்த3த்தையுடையரான அடியரோடே கூடியிருந்த ப்ரகாரத்தை இத்யர்த்த2:. x ப4க3வதீ3யத்வமே போருமோ? ஜந்மவ்ருத்தாதி3களும் பார்க்கவேண்டாவோ? என்ன (இவ்வருகுள்ளவை இத்யாதி3) y ப4க3வத்ப்ரப4ாவத்தைப் பார்த்தால் இவ்வருகுள்ளவை பார்க்கவொண்ணாது என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (து3ராசாரோऽபி இத்யாதி3) மஹாப4ாரதே ஸாத்வதே ச, 2. "து3ராசாரோऽபி ஸர்வாஶீ க்ருதக்4நோ நாஸ்திக: புரா| ஸமாஶ்ரயேதா3தி3தே3வம் ஶ்ரத்3த4யா ஶரணம் யதி3| நிர்த்தே3ாஷம் வித்3தி4 தம் ஜந்தும் ப்ரப4ாவாத் பரமாத்மந: ||"

ப்ர— (எம்மை) 1. जितन्तयाम्—"देवानां दानवानाञ्च सामान्यमधिदैवतम्। सर्वदा चरणद्वन्द्वं व्रजामि शरणं तव॥"

2. महाभारते सात्त्वते च — "दुराचारोऽपि सर्वाशी कृतघ्नो नास्तिकः पुरा। समाश्रयेदादिदेवं श्रद्धया शरणं यदि। निर्दोषं विद्धि तं जन्तुं प्रभावात्परमात्मनः॥"

A 2-3-10. B 10-9-11. C 1-1-1.

4. உடையார்ந்த ஆடையன் கண்டிகை யன்உடை நாணினன்
புடையார்பொன் னூலினன் பொன்முடி யன்மற்றும பல்கலன்
நடையா வுடைத்திரு நாரணன் தொண்டர்தொண் டர்கண்டீர்
இடையார் பிறப்பிடை தோறுஎமக் கெம்பெரு மக்களே.

ஆ— 4. வ்யா:— (உடையார்ந்த) நிரதிஶயஸுகந்த₄மாய், நிரதிஶயஸுக₂ஸ்பர்ஶமாய், நிரதிஶயௌஜ்ஜ்வல்யமாய், நித்யஸித்₃த₄மாய், அஸங்க்₂யேயமான தி₃வ்யபூ₄ஷணங்களாலே பூ₄ஷிதனுயிருந்த எம்பெருமானுடைய அழகுக்குத் தோற்று அடிமையாயிருப்பார்க்கு அடிமையாயிருப்பார்கிடீர் இடையார் பிறப்பிடைதோறு எமக்கு எம்பெருமக்கள் என்கிறார். 4.

ஓ— அவ:— நாலாம் பாட்டில்—திருவணிகலன்களின் அழகிலே ஈடுபட்டிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமை புக்கிருக்குமவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

வ்யா:— (உடையார்ந்த ஆடையன்) திருவரையிலே பூத்தாற்போலே தகுதியான திருப்பரிவட்டம், திருக்கழுத்திலே சாத்துவன, திருவரையில் சாத்தும் கோவை, திருயஜ்ஞோபவீதம், திருவபி₄ஷேகம் முதலான மற்றும் அநேகம் திருவாப₄ரணங்களை நித்யமாகவுடையனாய், ஸ்ரீமானான நாராயணனுடைய அடியார் அடியார்கிடீர் எங்களுக்கு நிரந்தரமான ஜந்மந்தோறும் ஸ்வாமிகள். புடையார்கை-தான் கிடந்த பார்ஶ்வம் தன் ஒளியாலே பூர்ணமாகை. 4.

ட— 4. அவ:— அநந்தரம், அவனுடைய ஆப₄ரணஶோபை₄யில் ஈடுபட்டு அடிமைபுக்கு அவர்களுடைய அடியார் எங்களுக்குப் பெரிய ஶேஷிகள் என்கிறார்.

ஈ—மிறே. z வீரப்பிள்ளையும் பாலிகைவாளிப்பிள்ளையும் என்று இருவர் சீயர் ஸ்ரீபாத₃த்துக்கு ஏகாந்தராய், தங்களிலே z₂செறிந்து போந்தார்களாய், தே₃ஶாந்தரம் போனவிடத்தே z₃ வெறுப்புண்டாய்த் தங்களில் வார்த்தை சொல்லாதேயிருக்க, இவர்களைப் பார்த்து "பிள்ளைகாள்! அர்த்த₂காமங்கள் த்யாஜ்யமல்லாமையோ, ப₄க₃வத்₃ விஷயம் z₄ அராட்டுப்பிராட்டாயோ, ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனும் ஸ்ரீவைஷ்ணவனும் தங்களிலே வார்த்தை சொல்லாதே வெறுத்திருக்கிறது?" என்ன, இருவரும் எழுந்திருந்து தண்டனிட்டு ஸங்க₃தராய்ப் போனார்கள். 3.

அ—மதுக்குப் பின்னையும் ஓர் ஐதிஹ்யம் (வீரப்பிள்ளையும் இத்யாதி₃) யத்₃வா, ப₄க₃வத்ப்ரப₄ாவ லோகநே க்ரியமாணே ஸதே₃ஹஷத்வநிர்த்தே₃ஹஷத்வே ந ப்ரதிபத்தவ்யே இத்யஸ்மிந் நர்த்தே₂ ஸம்வாத₃த்வேநாஹ (வீரப்பிள்ளையும் இதி) z₃ வெறுப்பு-கலஹம். z₄ (அராட்டுப் பிராட்டாயோ) அராட்டுப்பிராட்டு - போராப்பொருத்தி; அல்பமாயோ ? என்றபடி. 3.

ஜீ—z ப₄ாக₃வதசேஷத்வம் து₃ர்லப₄மென்னுமதுக்குப் பின்னையும் ஓரைதிஹ்யம் (வீரப்பிள்ளையும் இத்யாதி₃) z₂செறிந்து-கூடி. z₃வெறுப்பு-மனக்குறை. z₄அராட்டுப்பிராட்டு - போரும்போராததும்; அல்பம் என்றபடி. க்ரமேண அந்வய.. 3.

ப— உடை ஆர்ந்த—உடையோடு பொருந்தின, **ஆடையன்**—திருப்பரிவட்டத்தை யுடையனாய், **கண்டிகையன்**—கண்டாபரணத்தையுடையனாய், **உடை நாணினன்**—பரிவட்டத்தின் மேலே சாத்தின கோவைநாணையுடையனாய், **புடை ஆர்**—ஒரு பக்கத்திலேசேர்ந்த, **பொன் நூலினன்**—பொற்பூணூலையுடையனாய், **பொன்முடியன்**—ஸ்ப்ருஹணீயமான அபிஷேகத்தையுடையனாய், **மற்றும்**—மற்றும், **பல் கலன்**—பலவகைப்பட்ட ஆபரணங்களையும், **நடையா உடை**—ஸ்வாபாவிகமாகவுடையனாய், **திருநாரணன்**—ஸ்ரீமானான நாராயணனுக்கு, **தொண்டர்**—ஶேஷபூதரானவர்களுக்கு, **தொண்டர்கண்டீர்**—ஶேஷபூதரானவர்கள்கிடீர், **இடை ஆர்**—நிரந்தரமான, **பிறப்பு இடைதோறு**—பிறப்பினுடைய அவகாஶந்தோறும், **எமக்கு**—எங்களுக்கு, **எம் பெருமக்கள்—அஸாதாரண பரமஶேஷிகள்.**

இந்நாலுபாட்டாலும் பாகவதருடைய ஶேஷித்வம் சொல்லிற்று. 4.

இ— அவ:—நாலாம் பாட்டில்—அவனுடைய ஆபரணஶோபையிலே வித்தரா யிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குத் தோற்றிருக்குமவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

வ்யா:— **(உடையார்ந்த ஆடையன்)** திருவரையிலே பூத்தாற்போலே யிருக்கிற திருப்பீதாம்பரம்; 1. **"अञ्चितकटीसंवादिकौशेयकम्" (அஞ்சிதகடீஸம்வாதி கௌஶேயகம்). (கண்டிகையன்)** திருக்கழுத்திலே சாத்துமவை. **(உடைநாணினன்)** திருவரையிற்சாத்தும் கோவை. **(புடையார் பொன்னூலினன்)** தான் கிடந்த ப்ரதேஶத்துக்கு வேறோராபரணம் வேண்டாதபடி மேகத்திலே மின்னினாற்போலே விளங்குகிற திருயஜ்ஞோபவீதம். **(பொன்முடியன்)** ஸ்ப்ருஹணீயமாய், உபய விபூதிக்கும் சூடின திருவபிஷேகம். **(மற்றும் பல்கலன் நடையாவுடை)** அநுக்த மாய், அநேகமான திருவாபரணங்களை நித்யமாகவுடையவன். **(நடை)** தனக்குத் தானே ஒப்பாய், வேறு ஒப்பின்றிக்கேயிருக்கை என்றுமாம். **(திருநாரணன்)** ஸ்ரீமந்நாராயணன். ஆபரணங்களிலே அந்யதமமாயிருக்கிறபடி லக்ஷ்மீஸம்பந்த மும். ஆபரணஶோபையினுடைய போக்யதையாலே சொல்லாதொழியமாட்டார்; அஸங்க்யாதமாகையாலே பேசமாட்டார். **(தொண்டர் தொண்டர் இத்யாதி)** அந்த ஆபரணச்சேர்த்திக்கும் மிதுநத்துக்கும் தோற்று அடிமை புக்கவர்களன்று; அவர்கள் தோற்ற தோல்விக்கு அடிமைபுக்கவர்கள் எனக்கு நிரந்தரமான ஜந்மத்தில் அவகாஶந்தோறும் ஶேஷிகள். 4.

ஈ— அவ:—நாலாம் பாட்டு. உ அவனுடைய ஆபரணஶோபையிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஶேஷபூதரானவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

அ— நாலாம் பாட்டு. (உடையார்ந்த இத்யாதி) உ "மற்றும் பல்கலன் நடையாவுடைத் திரு நாரணன் தொண்டர் தொண்டர்கண்டீர், எம்பெருமக்கள்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை

ஜீ— நாலாம் பாட்டு. (உடையார்ந்த இத்யாதி) உ 'மற்றும் பல்கலன்' இத்யாரப்ய, 'தொண்டர் தொண்டர்கண்டீர் எம்பெருமக்கள்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (அவனுடைய

ஈ— வ்யா:—(b உடையார்ந்த ஆடையன்) திருவரை பூத்தாற்போலேயிருக்கை. c 1. "कौशेयपुष्पितकटीतटम्" (கௌஶேயபுஷ்பிதகடீதடம்). c$_2$ 2. "पीताम्बरधरः" (பீதாம்ப$_3$ரத$_4$ர:). d 2. "तासामाविरभूत्" (தாஸாமாவிரபூ$_4$த்)—ஶ்ரீப்$_3$ருந்த$_3$ாவநத்திலே உலாவாநிற்கச்செய்தே, அவர்கள்படும் அலமாப்புக் காண்கைக்காக மறையநின்றான்; 'இனி இவர்கள் த$_4$ரிக்கமாட்டார்கள்' என்று தோற்றினவாறே வந்து தோற்றினான். e 2. 'तासाम्' (தாஸாம்) f கமர்பிளந்தவிடத்தே ஒரு பாட்டம் மழைவிழுந்தாற்போலே யிருக்கை. 2."स्मयमानमुखाम्बुजः"(ஸ்மயமாநமுக$_2$ாம்பு$_3$ஜ:) தன்னையொழியச் செல்லாமை யுண்டானால், பின்பு அவன்முக$_2$மிருக்கும்படி g இதுபோலே காணும். 2. "पीताम्बरधरः" (பீதாம்ப$_3$ரத$_4$ர:) h இவன்பக்கல் இடைப்பெண்கள் நெஞ்சிற்பிறந்த ப்ரணயரோஷத் தாலுள்ள h$_2$மறமெல்லாம் ஆறும்படியாயிற்று உடைவாய்ப்பு இருப்பது. i நெஞ்சுகளிற்

அ—(அவனுடைய இத்யாதி$_3$) b உடை-திருவரை; கடிதடம்; ஏதேந உடையோடே பொருந்தின பரிவட்டத்தையுடையனாய் என்றபடி. c உக்தத்துக்கு ப்ரமாணங்கள் (கௌஶேய இத்யாதி$_3$) இஶ்லோகம் காணாது. இவ்விடத்திலே 3. "அப்$_3$ஜந்யஸ்தபத$_3$ாப்$_3$ஜமஞ்சிதகடீஸம்வாதி$_3$ கௌஶேயகம் கிஞ்சித்தாண்ட$_3$வக$_3$ந்தி$_4$ஸம்ஹநநகம் நிர்வ்யாஜமந்த$_3$ஸ்மிதம் | சூட$_3$ாசும்பி$_3$ முக$_2$ாம்பு$_3$ஜம் நிஜபு$_4$ஜாவிஶ்ராந்ததி$_3$வ்யாயுத$_4$ம் ஶ்ரீரங்கே$_3$ ஶரத$_3$ஶ்ஶதம் தத இத: பஶ்யேம லக்ஷ்மீஸக$_2$ம் ||" 4. "கடீகாந்திஸம்வாதி$_3$சாதுர்யநீலஸத்$_3$ரத்நகாஞ்சீகலாபாநுலேபம் | மஹாப்$_4$ரம் விஹாந் மேருமாணிக்யஸாநூரிவாப$_4$ாதி பீதாம்ப$_3$ரம் ரங்க$_3$ப$_3$ந்தே$_4$ா:||" இத்யாதி$_3$யை நினைப்பது. d2. "பீதாம்ப$_3$ரத$_4$ர:" என்று ப்ரஸ்துதமான க்$_3$ரந்த$_2$வ்யாக்$_2$யாநம் செய்வதாக, பதே$_3$ாபாத$_3$ாந பூர்வகமாக அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (தாஸாமாவிரபூ$_4$த் ஶ்ரீப்$_3$ருந்த$_3$ா வநத்திலே என்று தொடங்கி) e தாஸாம்-க்ருஷ்ணவிரஹாஸஹிஷ்ணுதயா ப்ராணாந் த$_4$ர்த்தும் அஶக்தாநாம் இத்யர்த்த$_2$:. f அமுமாஹ (கமர்பிளந்த இதி) g(இதுபோலே) என்றது ஸ்மயமாநமா யிருக்கும்போலே என்றபடி. h 2. "த$_4$ர:" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இவன்பக்கல் இத்யாதி$_3$). h$_2$மறமென்று-ரோஷகார்யங்களைச் சொல்லுகிறது. அவையாவன - A மின்னிடை மடவாரிற்சொன்ன வைகள். i கீழ்வாக்யவிவரணம் (நெஞ்சுகளில் இத்யாதி$_3$) யத்$_3$வா, மறம் ஆறும்படி எங்ஙனே?

ஜீ—இத்யாதி$_3$) b உடை-திருவரை. ஆர்ந்த-பொருந்தின. c உக்தார்த்த$_2$த்துக்கு ப்ரமாணங்கள்- (கௌஶேய இத்யாதி$_3$) இஶ்லோகம் காணாது. ஶ்ரீப$_4$ாக$_3$வதே த$_3$ஶமே கே$_3$ாபிகா கீ$_3$தாநந்தரே — 2. "தாஸாமாவிரபூ$_4$ச்செ$_2$ளரி: ஸ்மயமாநமுக$_2$ாம்பு$_3$ஜ: | பீதாம்ப$_3$ரத$_4$ரஸ் ஸ்ரக்$_3$வீ ஸாக்ஷாந் மந்மத$_2$மந்மத$_2$:||" இங்கே 3. "அஞ்சிதகடீஸம்வாதி$_3$கௌஶேயகம்" என்றது அநுஸந்தே$_4$யம். d ப்ரஸ்துத ஶ்லோக வ்யாக்$_2$யாநார்த்த$_2$ம் பதே$_3$ாபாத$_3$ாந பூர்வகமாக அவ தாரிகை (2. "தாஸாமாவிரபூ$_4$த்" ஶ்ரீப்$_3$ருந்த$_3$ாவநத்திலே இத்யாதி$_3$)—e தாஸாம் - க்ருஷ்ண விரஹாஸஹிஷ்ணுதயா ப்ராணாந் த$_4$ர்த்துமஶக்தாநாம், f அமும் அர்த்த$_2$மாஹ (கமர்பிளந்தவிடத்தே இத்யாதி$_3$) g இதுபோலே-ஸ்மயமாநமாயிருக்கும்போலே. h 2. "த$_4$ர:" என்றதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (இவன்பக்கல் இத்யாதி$_3$) h$_2$ மறமென்று ரோஷகார்யங்களைச் சொல்லுகிறது. அவையாவன A "மின்னிடை மடவா"ரிற்சொன்னவைகள். i விவரணம் (நெஞ்சுகளில் இத்யாதி$_3$) i$_2$பணிபோருகை-

---

டர—(நாலாம் பாட்டு) (உடையார்ந்த) c1. "कौशेयपुष्पितकटीतटम्"

d2. श्रीमद्भागवते दशमे द्वात्रिंशे गोपिकागीतानन्तरे—"तासामाविरभूच्छौरिस्स्मयमान-मुखाम्बुजः। पीताम्बरधरस्स्रग्वी साक्षान्मन्मथमन्मथः॥ २॥

A 6-2.

ஈ—பிறந்த புண்ணெல்லாம் தீர்ந்து இத்தோடே i$_2$ பணிபோரும்படியாயிற்று இருப்பது. jA"படிச்சோதி யாடையொடும் பல்கலனும் நின் பைம்பொற்கடிச்சோதி கலந்ததுவோ" என்று j$_2$இதுவே பணிபோந்திருக்குமிறே. k1. "साक्षान्मन्मथमन्मथः" (ஸாக்ஷாந்மந்மத$_2$ மந்மத$_2$:) 2. "पुंसां दृष्टिचित्तापहारिणम्" (பும்ஸாம் த்$_3$ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்) என்கிற படியே. l (கண்டிகையன்) m கூறையுடையழகு மேலே எழவீசிப் போகாநிற்க, நடுவே வழிபறித்துக்கொள்ளும் திருக்கழுத்தில் ஆப$_4$ரணம் — m$_2$ இவரை மடி பிடித்துக் கொண்டுபோய்க் கழுத்தளவு ஸௌந்த$_3$ர்யத்திலே நிறுத்திற்று. மடி யென்பது-புடைவை. கண்டிகை-n ஆரம்; o கண்ட$_2$த்திலே சாத்துமவை. (உடை நாணினன்) அரைநூல்வடம். p கழுத்தே கட்டளையாக அநுப$_4$வியாநிற்க, கண்ட$_2$ க$_3$தமான ஸௌந்த$_3$ர்யதரங்க$_3$ங்கள் கீழே போரவீச, நடுவே நின்று அநுப$_4$விக்

அ—என்ன (நெஞ்சுகளில் இத்யாதி$_3$) i$_2$ பணிபோருகையாவது,—தத்$_3$விஷய விசாரமேயாய்ச் செல்லுகை; j அத்தை உபபாதி$_3$க்கிறார் (படிச்சோதியென்று) 'ஆடை கடிச்சோதியாய்க் கலந்ததுவோ? கடிச்சோதி ஆடையாய்க் கலந்ததுவோ?' என்று இந்த ஸம்ஶயத்துக்குக் காலம் போருமித்தனைபோக்கி சிற்றத்துக்கு அவகாஶமில்லை என்றபடி. k ஸ்த்ரீகளுக்கோ இப்படி ஆகர்ஷகமாவது? என்ன (1. "ஸாக்ஷாந்மந்மத$_2$மந்மத$_2$:" என்று) l,m திருவரையிலழகை அநுப$_4$வித்து அவயவாந்தரத்திலே போகிறது முடிய அநுப$_4$வித்துத் தேக்கிட்டுப்போகிறாரோ என்ன (கூறையுடை இத்யாதி$_3$) கூறை-பீதாம்ப$_3$ரரூபம் பட்டுவஸ்த்ரம். m$_2$சாடு (இவரை இத்யாதி$_3$) n ஆரம்-பதக்கம். o"கண்டிகை" என்றதுக்கு அர்த்த$_2$ாந்தரம் (கண்ட$_2$த்திலே சாத்துமவை என்று) 3."கண்டி$_2$கா கண்ட$_2$பூ$_4$ஷணம்" என்று திருக்கழுத்து நிறையச்சாத்தும் ஆப$_4$ரணங்கள் என்றபடி. pசாடுப்ரயோக$_3$ம் (கழுத்தே கட்டளையாக இத்யாதி$_3$) qபுடை-பார்ஶ்வம், q$_2$,rகீழ் மூன்று பத$_3$த்தையும்

ஜீ—தத்$_3$விஷயவிசாரமேயாய்ச் செல்லுகை. j அத்தை உபபாதி$_3$க்கிறார் (படிச்சோதி இத்யாதி$_3$) j$_2$ இதுவே பணிபோந்திருக்குமிறே - இதுவே கார்யமாய்ப் போந்திருக்குமிறே. அதாவது - 'திருமேனிகாந்தி திருவாப$_4$ரணமாய்க் கலந்ததுவோ? திருவாப$_4$ரணங்கள் திருமேனிகாந்தியாய்க் கலந்ததுவோ? ஆடை கடிச்சோதியாய்க் கலந்ததுவோ? கடிச்சோதி ஆடையாய்க் கலந்ததுவோ?" என்று இந்த ஸம்ஶயத்துக்கே காலம்போருமித்தனைபோக்கி, சீற்றத்துக்கு அவகாஶமில்லை என்றபடி. kஸ்த்ரீகளுக்கோ இப்படி ஆகர்ஷகமாவது? என்ன, (1. "ஸாக்ஷாந் மந்மத$_2$மந்மத$_2$:" இத்யாதி$_3$) l,m பீதாம்ப$_3$ரத்தைவிட்டு அவயவாந்தரத்திலே போகிறது முடிய அநுப$_4$வித்தோ? என்ன, (கூறையுடை இத்யாதி$_3$) m$_2$ சாடு-(இவரை இத்யாதி$_3$) nஆரம்-பதக்கம். o'கண்டிகை' என்றதுக்கு அர்த்த$_2$ாந்தரம் - (கண்ட$_2$த்திலே சாத்துமவை என்று) 3. "கண்டி$_2$கா கண்ட$_2$பூ$_4$ஷணம்" என்று திருக்கழுத்து நிறையச் சாத்தும் ஆப$_4$ரணங்கள் என்றபடி. p சாடு - (கழுத்தே கட்டளையாக இத்யாதி$_3$) q புடை - பார்ஶ்வம். ஆர் - பொருந்தின. r ரூபகஸமாதி$_4$யாலே அருளிச்செய்கிறார்

ப்ர—2. अयोध्याकाण्डे तृतीयसर्गे अभिषेकज्ञापनार्थमाहूतमागच्छन्तं रामं पश्यन् दशरथः— "गन्धर्वराजप्रतिमं लोके विख्यातपौरुषम् ॥ २७ ॥ दीर्घबाहुं महासत्त्वं मत्तमातङ्गगामिनम् । चन्द्रकान्ताननं रामं अतीव प्रियदर्शनम् ॥ २८ ॥ रूपौदार्यगुणैः पुंसां दृष्टिचित्तापहारिणम् । घर्माभितप्ताः पर्जन्यं ह्लादयन्तमिव प्रजाः ॥ २९ ॥ न ततर्प समायान्तं पश्यमानो नराधिपः ॥ २९½ ॥"

ஈ—கிருர். q 'புடையார் q_2 பொன்னூலினன்) தான்கிடந்த பக்கத்துக்கு வேறொரு ஆப$_4$ரணம் வேண்டாதே, காளமேக$_4$த்திலே மின்னிறுற்போலேயிருக்கிற திரு யஜ்ஞோபவீதத்தையுடையவன். r இந்த ஸௌந்த$_3$ர்ய ஸாக$_3$ரத்தின் நடுவே அலையப் புக்கவாறே, தமக்கு ஆலம்ப$_3$நமாக ஒரு r_2 நூலைப் பற்றினுர்காணும்! (பொன் முடியன்) A"தேர்கடவிய பெருமான்" என்கிறபடியே, ஆஶ்ரிதர்க்கு ஆட்செய்கைக்கு முடிகவித்திருக்கிறவன். ஒருநூலைப் பற்றி நின்றவர்களை அதுதானே s ஒருதலை சேர்த்துவிடுகை நிஶ்சிதமிறே. பொன்முடி - ஸ்ப்ருஹணீயமான முடி. (மற்றும் பல்கலன் t நடையாவுடை) வேறும் எண்ணிறந்த திருவாப$_4$ரணங்களை ஸ்வாப$_4$ாவிக மாகவுடையவன். u ஒருதலை சேர்ந்தால் பின்னை எல்லாம் வேண்டினபடி அநுப$_4$விக்க லாமிறே. v (மற்றும் பல்கலன்) w மின்மினி பறவாநின்றது காணும். x அபரிமிதமாகை யாலே முடியச் சொல்லமாட்டார்; ஆசையாலே சொல்லாதொழியமாட்டார்; இதிறே படுகிற பாடு! y (திருநாரணன்) z அவ்வாப$_4$ரணங்களோபாதிகாணும் லக்ஷ்மீ ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மும் அங்குத்தைக்கு. aB"மார்வத்துமாலை" என்னக்கடவதிறே. b திருவா

அ—தளமாக்கிக்கொண்டு "பொன்னூல்" என்றதுக்கு ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிருர் (இந்த ஸௌந்த$_3$ர்ய ஸாக$_3$ரத்தின் இத்யாதி$_3$) ஸமுத்$_3$ரயாநம் பண்ணுகிறவர் நக்ஷத்ரஶாஸ்த்ரம் பார்த்துக்கொண்டிறே போவது. s (ஒருதலை சேர்த்துவிடுகை) என்றது-கரைசேர்த்துவிடுகை என்று சாடு. t நடை-ஸ்வப$_4$ாவம், u (ஒருதலைசேர்ந்தால்) என்றது-சாடு. அந்த ஸமுத்$_3$ரத்துக்குள்ளே ஓடத்திலேயிருக்கிறவன் ஒரு ஶாஸ்த்ரத்தைக்கொண்டு கரை ஏறிஞல் அநந்தரம் வேண்டினபடி மௌக்திகாதி$_3$களை அநுப$_4$விக்கலாமிறே என்றபடி. v,w கீழ் சொன்னுற்போலே தனித்தனியே சொல்லாதே "மற்றும்" என்று ஸமுத$_3$ாயேந சொல்லுவானென்? என்ன (மின்மினி இத்யாதி$_3$) மின்மினி பறக்கையாவது - வெறியோடுகை. அத்தாலே சொல்லுகிருர் என்றபடி. அதாவது - கண்வெறித்துப்போகை. x "உடையார்ந்தவாடையன்" என்று தொடங்கி "பொன்முடியன்" என்று - பிரித்துச் சொல்லுகிறதுக்கும் "மற்றும் பல்கலன்" என்று - ஸமுத$_3$ாயேந சொல்லுகிற துக்கும் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிருர் (அபரிமிதமாகையாலே இத்யாதி$_3$) y,z ஆப$_4$ரணங்கள் சொல்லுகிறவிடத்திலே லக்ஷ்மீஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் சொல்லுகிறதென்? என்ன (அவ்வாப$_4$ரணங்களோ பாதி இத்யாதி$_3$) அதாவது அக்$_3$ர்யப்ராய ந்யாயத்தாலே இவளையும் ஆப$_4$ரணமாகச் சொல்லு கிறது என்றபடி. அக்$_3$ர்யப்ராயந்யாயமாவது - அக்$_3$ர்யமத்$_4$யக$_3$தனுக்கும் அக்$_3$ர்யத்வம் வருகை.

ஜீ—(இந்த ஸௌந்த$_3$ர்ய இத்யாதி$_3$) r_2நூல்-திருயஜ்ஞோபவீதமும், ஶாஸ்த்ரமும். நூலென்றது-ஸமுத்$_3$ரயாநம் பண்ணுகிறவர்கள் கடலிலே சம்பான்மேலே மேல்தட்டிலேயிருந்து படிக்கிற நக்ஷத்ரஶாஸ்த்ரம். s ஒருதலை சேர்த்துவிடுகை-ஒருகரை சேர்த்துவிடுகை. t நடை-ஸ்வப$_4$ாவம். s,u சாடு - (ஒருதலை இத்யாதி$_3$) அந்த ஸமுத்$_3$ரத்துக்குள்ளே ஓடத்திலேயிருக்கிறவன் ஒரு ஶாஸ்த்ரத்தைக்கொண்டு கரையேறிஞல், அநந்தரம் வேண்டினபடி மௌக்திகாதி$_3$களை அநுப$_4$விக்கலாமிறே என்றபடி. v,w தனித்தனியே சொல்லாதே, 'மற்றும்' என்று ஸமுத$_3$ாயேந சொல்லு வானென்? என்ன (மின்மினி இத்யாதி$_3$) மின்மினி பறக்கை - வெறியோடுகை; அதாவது - கண்வெறித்துப்போகை: அத்தாலே சொல்லுகிருர் என்றபடி. x பரிஹாராந்தரம் (அபரிமித இத்யாதி$_3$) y,z ஆப$_4$ரணப்ரகரணத்திலே பிராட்டியைச் சொன்னதுக்கு ப$_4$ாவம்-(அவ்வாப$_4$ரணங் களோபாதி இத்யாதி$_3$) அதாவது - அக்$_3$ர்யப்ராய ந்யாயத்தாலே, இவளையும் ஆப$_4$ரணமாகச் சொல்லுகிறது என்றபடி. அக்$_3$ர்யப்ராயந்யாயமாவது - அக்$_3$ர்யமத்$_4$யக$_3$தனுக்கும் அக்$_3$ர்யத்வம்

A 3-6-10. B 10-10-2.

ஈ—ப4ரணுழ்வார்களாகிறுர் நித்ய ஸித்3த4 புருஷர்களாகையாலே இவர்களையுடையவன் திருநாரணன் என்கையாலே, இம்மிது2நமே b2 ஜக3த்துக்கு ஶேஷி என்கிறுர். c(தொண்டர் தொண்டர் கண்டீர்) d **ஶேஷித்வத்துக்கு எல்லை அம்மிது2நமாயிருக்கிறுப்போலே, ஶேஷத்வத்திலும் எல்லையாயிருக்கிறவர்கள்.** e (இடையார் இத்யாதி3) f **உச்சிவீடும் விடாதே நடுநெருங்கி வருகிற ஜந்மங்களில் அவகாஶந்தோறும். f2 ஓர் ஒப்பனையாலன்றிக்கே வெறும்புறத்திலே நமக்கு ஶேஷிகள். g ஶ்ரீமானுன நாராயணனுக்கு அடிமை புக்கிருப்பார்க்கு, g2 'இச்சேர்த்தியறிந்து இவர்கள் ஆஶ்ரயிப்பதே!' என்று (இவர்களுக்கு) அடிமைபுக்கார்க்கு அடியேன் என்கிறுர். h அவர்கள் தங்களை h2 எண்ணுதேயிருந்தபோதும் நமக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறுர். எங்களுக்கு அஸாத4ாரண ஶேஷிகள்.** 4.

அ—a லக்ஷ்மீஸம்ப3ந்த4ஸ்யாப்யாப4ரணத்வே ப்ரமாணம் (மார்வத்துமாலை இதி) b"திரு" என்றதுக்கு-கீழ்ப் பத3ங்களிலே நோக்காக ஆப4ரணகோடியிலே சேர்த்து அருளிச்செய்து "நாரணன்" என்ற பத3த்தோடே கூட்டி ஶேஷித்வத்திலே நோக்காகத் தாத்பர்யாந்தரம் (திருவாப4ரணுழ்வார்களாகிறுர் இத்யாதி3) அன்றிக்கே கீழெல்லாவற்றுலும் ப2லிதமாகவுமாம். 1. "அஸ்யா மம ச ஶேஷம் ஹி விபூ4திருப4யாத்மிகா" என்னக்கடவதிறே. b2 ஜக3த்துக்கு - உப4யவிபூ4திகளுக்கு. அஸ்த்ரபூ4ஷணாத்4யாயத்திலே திருவுள்ளம். c,d"தொண்டர் தொண்டர்"என்றத்தால் ப2லிதத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (ஶேஷித்வத்துக்கு இத்யாதி3) e இடை என்று - நடுவாய், ஆர்தல் - நெருங்குதலாய், நடுவே உச்சிவீடும் விடாதே நெருங்கிவருகிற என்றபடி. பெருமக்களென்றது-ஸ்வாமிகள் என்றபடி. f2 (ஓரொப்பனையாலன்றிக்கே) என்றது - ஓரொப்பனையழகைக்காட்டித் தோற்பித்து ஶேஷியாகையன்றிக்கே என்றபடி. g "திருநாரணன் தொண்டர் தொண்டர் - எமக்கு எம்பெருமக்கள்" என்றதுக்கு அருளிச்செய்கிறுர் (ஶ்ரீமானுன என்று தொடங்கி) c தொண்டரென்றது - ஒப்பனையழகுக்குத்தோற்று அடிமைபுக்கவர்கள் என்னுதல், மிது2னத்தினுடைய சேர்த்திக்குத் தோற்று அடிமைபுக்கவர்கள் என்னுதல். f2,g2 இவ்விரண்டுக்கும் ஸூசகம் (ஓரொப்பனையாலன்றிக்கே வெறும்புறத்திலே) என்ற வாக்யமும், (இச்சேர்த்தியறிந்து இவர்கள் ஆஶ்ரயிப்பதே) என்ற வாக்யமும். இது நிர்வஹித்துப்போருமதல்ல. h "எமக்கு" என்று - என்னிலைவாலே ஸ்வாமிகள் என்கிறுர் (அவர்கள்தங்களை இத்யாதி3) அன்றிக்கே, "பெருமக்களே" என்ற ஏவகாரார்த்த2மாதல். h,h2(அவர்கள்தங்களை) என்றது-திருநாரணன் தொண்டரையாய், (எண்ணுதே

ஜீ—வருகை. a லக்ஷ்மீஸம்ப3ந்த4ஸ்யாப்யாப4ரணத்வே ப்ரமாணம்-(மார்வத்து இத்யாதி3) b'திரு' என்றதுக்கு - கீழிற்பத3ங்களிலே நோக்காக ஆப4ரணகோடியிலே சேர்த்து அருளிச்செய்து, 'நாரணன்' என்ற பத3த்தோடே கூட்டி ஶேஷித்வத்திலே நோக்காகத் தாத்பர்யாந்தரம் - (திருவாப4ரணுழ்வார்கள் இத்யாதி3) அன்றிக்கே, கீழெல்லாவற்றுலும் ப2லிதமாகவுமாம். c,d 'தொண்டர் தொண்டர்' என்றத்தால் ப2லிதத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (ஶேஷித்வத்துக்கு இத்யாதி3) c 'திரு' என்றதின் அர்த்த2த்3வயாநுகு3ணமாக, 'தொண்டர்' என்று-ஒப்பனையழகிலே தோற்றவர்கள் என்னுதல், சேர்த்தியழகிலே தோற்றவர்கள் என்னுதல். f முந்தின அர்த்த2ம்-(உச்சிவீடும் இத்யாதி3) e 'இடை' என்று - நடுவாய், ஆர்தல் - நெருங்குதலாய், நடுவே உச்சிவீடும் விடாதே நெருங்கிவருகிற என்றபடி. f2 ஓரொப்பனையாலன்றிக்கே - ஓரொப்பனையழகைக் காட்டித் தோற்பித்து ஶேஷியன்றிக்கே. g த்3விதீயார்த்த2ம்-(ஶ்ரீமானுன இத்யாதி3) எம்பெருமக்கள்-எம்பெருமான்கள்; ஸ்வாமிகள் என்றபடி. h 'எமக்கு' என்று என்நிலைவாலே ஸ்வாமிகள் என்கிறுர் (அவர்கள் தங்களை இத்யாதி3) யத்3வா, 'பெருமக்களே' என்ற ஏவகாரார்த்த2மாதல். (அவர்கள் தங்களை எண்ணுதேயிருந்தபோதும்) என்றது - தொண்டர்க்குத் தொண்டரானவர்கள் தங்களை

5\. பெருமக்க ளுள்ளவர் தம்பெரு மானை அமரர்கட்கு
அருமை யொழியஅன் றாரமு தூட்டிய அப்பனைப்
பெருமை பிதற்றவல் லாரைப் பிதற்று மவர்கண்டீர்
வருமையும் இம்மையும் நம்மை யளிக்கும் பிராக்களே.

ஆ— 5 வ்யா:— (பெருமக்கள்) ப்$_{3}$ரஹ்மேஶாநாதி$_{3}$ ஸர்வதே$_{3}$வர்களுக்கும் ஈஶ்வரனாய், அம்ருத ப்ரத$_{3}$ாநாதி$_{3}$களாலே அவர்களுக்கு ரக்ஷகனாயிருந்த அவனுடைய இப்பெருமையைப் பிதற்றவல்லாரைப் பிதற்றும் அவர்கண்டீர் ஸர்வகாலமும் நமக்கு ரக்ஷகரான ஸ்வாமிகள் என்கிறார். 5.

ஒ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் — ப்ரயோஜநாந்தரபரருடைய அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுக்கும் ஸ்வப$_{4}$ாவனான எம்பெருமானுடைய தன்மையை அநுஸந்தி$_{4}$த்துக் கலங்கி அவற்றைச் சொல்லுமவர்களுடைய கு$_{3}$ணத்தைப் பிதற்றுமவர்கள் இஹலோக பரலோகங்களில் நம்மை ரக்ஷிக்கும் ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

வ்யா:— (பெருமக்கள் என்று தொடங்கி) எம்பெருமானுக்கு அடிமையென்று இசைகையாலே என்றும் உளரான அயர்வறும் அமரர்களுக்கு அதிபதியாய் இந்த்$_{3}$ராதி$_{3}$தே$_{3}$வர்களுக்கு த$_{3}$ாரித்$_{3}$ர்யம் நீங்கும்படி நிரதிஶயபே$_{4}$ாக்$_{3}$யமான அம்ருதத்தை பு$_{4}$ஜிப்பித்த பரமப$_{3}$ந்து$_{4}$வை இம்மஹோபகாரத்திலே ஈடுபட்டு அக்ரமமாகப் பேசுமவர்கள். 5.

ப— 5. அவ:— அநந்தரம், ஆஶ்ரிதர் ப்ரயோஜநாந்தரத்தை அபேக்ஷிக்கிலும் அவர்கள் அருமைப்படாமற் கொடுக்குமவனுடைய உபகாரகத்வாதிஶயத்தை ஸ்துதிப்பாரை ஸ்துதிக்குமவர்கள் உப$_{4}$யவிபூ$_{4}$தியிலும் தமக்கு உபகாரகர் என்கிறார்.

அ-யிருந்தபோதும்) என்றது-'இச்சேர்த்தியறிந்து இவர்கள் ஆஶ்ரயிப்பதே!' என்று இவர்களுக்கு அடிமைபுக்கு இருகால்மட்டு எண்ணாதே இருந்தபோதும் ஒருகாலாகிலும் 'ப$_{4}$ாக$_{3}$வதர்களுக்குத் தொண்டர்' என்றிருந்ததுகொண்டே நமக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார் என்றபடி. அன்றிக்கே, (அவர்கள் தங்களை எண்ணாதேயிருந்தபோதும்) என்றது - ஶ்ரீமந்நாராயணனை எண்ணாதே ததீ$_{3}$யரை விரும்பியிருந்தபோதும் என்றபடியாகவுமாம். இந்தப் பக்ஷத்தில், (அவர்கள் தங்களை) என்றது அம்மிது$_{2}$நத்தை என்றபடி. யத்$_{3}$வா, (அவர்கள் தங்களை இதி) இடையார் பிறப்பிடைதோறு - மத்பூர்வதநஜந்மநி ஜந்மநி மம ததீ$_{3}$யஶேஷத்வநிஷ்ட$_{2}$ா உத்$_{3}$தே$_{3}$ஶ்யா இத்யநுஸந்த$_{4}$ாநாப$_{4}$ாவத$_{3}$ஶாயாமபி மம ஸ்வாமிந இத்யர்த்த$_{2}$:. 4.

ஜீ-ஶேஷிகளாகத் தங்கள் நினைவாலே எண்ணாதிருந்தபோதும் என்னுதல்; அன்றிக்கே, (அவர்கள் தங்களை) என்றது - அம்மிது$_{2}$நத்தை என்றபடியாய், நாரணன் தொண்டரானவர்கள் ஒருகால் மிது$_{2}$நத்தை ஆஶ்ரயித்துப் பின்பு அவர்களை எண்ணாதிருந்தபோதும் என்னுதல். அயோத்$_{4}$யா காண்டே$_{3}$ த$_{3}$ஶரத$_{2}$வாக்யம்—1. "சந்த்$_{3}$ரகாந்தாநநம் ராமமதீவ ப்ரியத$_{3}$ர்ஶநம் | ரூபௌதா$_{3}$ர்ய கு$_{3}$ணை: பும்ஸாம் த்$_{3}$ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம் ||". க்ரமேண அந்வய:. 4.

ப— **பெருமக்கள் உள்ளவர்**—பரமஸாம்யாபத்தியாலே வரும் பெருமையையுடைய நித்யஸூரிகளுக்கு, **தம் பெருமானை**—அஸாதாரணனான அதிபதியாய், **அமரர்கட்கு**—சாவாமை வேண்டியிருக்கும் தேவர்களுக்கு, **அருமை ஒழிய**—அருமைப் படாதபடி, **அன்று**—(துர்வாஸஶ்ஶாபோடஹதரான) அன்று, **ஆர் அமுது ஊட்டிய**—பூர்ணமாக அம்ருதத்தை புஜிப்பித்து, **அப்பனை**—ஸத்தையை நோக்கினவனை உத்தேஶித்து, **பெருமை**—அவனுபகாரகத்வ மஹத்தையை, **பிதற்றவல்லாரை**—(ப்ரீதி பாரவஶ்யத்தாலே அக்ரமமாகப்) பிதற்றவல்லாரை, **பிதற்றுமவர்கண்டீர்**-(தாங்களும் ப்ரீதிபரவஶராய்ப்) பிதற்றுமவர் கிடீர், **வருமையும் இம்மையும்**—ஐஹிகாமுஷ்மிகங்களில், **நம்மை அளிக்கும்**—நம்மை உஜ்ஜீவிப்பிக்கும், **பிராக்கள்**—உபகாரகர். 5.

இ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் — ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் அபேக்ஷிதஸம் விதாநம் பண்ணும் ஔதார்யத்திலே தோற்றவர்கள் ஸ்வபாவத்துக்குத் தோற்றவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

வ்யா:—**(பெருமக்கள்)** நித்யஸூரிகள். A"பேராளன் பேரோதும் பெரியோர்" என்றும், **1. "स महात्मा सुदुर्लभः" (ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:)** என்றும் முமுக்ஷுக்களேயும் ஸர்வோத்க்ருஷ்டராகச் சொல்லக்கடவதாகுல், நித்யஸித்தரைச் சொல்ல வேண்டாவிறே. **(உள்ளவர்)** நிரூபகமான ஶேஷத்வஜ்ஞாநம் நித்யமாகையாலே தாங்களும் நித்யராயிருக்கை. இங்குள்ளாரைப்போலே **2. "असन्नेव" (அஸந்நேவ)** என்பது **2. "सन्तमेनम्" (ஸந்தமேநம்)** என்பதாக வேண்டாதவர்கள். **(தம் இத்யாதி)** அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனை. **(அமரர்கட்கு)** ப்ரயோஜநாந்தரபரரான இந்த்ராதிகளுக்கு. **(அருமையொழிய)** கடல் கடையும் வருத்தத்தைத் தன் தலையிலேயாக்கி அவர்களுக்கு அம்ருதபோகத்திலே அந்வயமாம்படி பண்ணி. **(அன்று)** துர்வாஸஶ்ஶாபத்தாலே அஶ்ரீ ப்ரவேஶித்து அஸுரர்கள் அபிபவித்துப் போகக்கற்ற தஶையிலே. **(ஆரமுது இத்யாதி)** நிரதிஶயபோக்யமான அம்ருதத்தை புஜிப்பித்த நிருபாதிகஶேஷியை. இவர்கள் பேறு தன் பேருயிருக்குமவன். **(பெருமை பிதற்றவல்லாரை)** ப்ரயோஜநாந்தரபரரையும் **3. "उदाराः" (உதாரா:)** என்னுமவனுடைய ஔதார்யகுணத்திலே ஈடுபட்டு அக்ரமமாகப் பேசுமவர்களை. **(பிதற்றுமவர் கண்டீர்)** அவர்கள் பகவத் விஷயத்தில் இருக்கும் இருப்பை அவர்கள்தங்கள் பக்கலிலே இருக்குமவர்கள். **(வருமையும் இம்மையும்)** ஐஹிகாமுஷ்மிகங்கள் இரண்டிலும்; **4. "अत्र परत्र चापि" (அத்ர பரத்ர சாபி)** என்கிற படியே. **(நம்மையளிக்கும் பிராக்கள்)** ஸம்ஸாரிகளிலே அந்யதமராயிருக்கிற எங்களை அவர்களில் வ்யாவ்ருத்தராக்கி இங்கு, ஆமுஷ்மிகத்தில் நித்யஸூரிகளோடே ஒரு கோவையாக்கும் ஸ்வாமிகள். 5.

ஈ— அவ:—அஞ்சாம் பாட்டு. உப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் அபேக்ஷித ஸம்விதாநம் பண்ணுமவன் ஔதார்யத்திலே தோற்றவர்கள் ஸ்வபாவத்துக்குத் தோற்றவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

A பெரியதிரு 7-4-4.

ஈ— வ்யா:—(b பெருமக்கள்) நித்யஸூரிகள்: c பெரியோர் என்றபடி. dA"பேராளன் பேரோதும் பெரியோர்" என்னக்கடவதிறே. e 1. "महात्मानस्तु" (மஹாத்மாநஸ்து) என்றும், 2. "स महात्मा सुदुर्लभः" (ஸ மஹாத்மா ஸுது₃ர்லப₄:) என்றும், 3. "एते वै सुमहात्मानः" (ஏதே வை ஸுமஹாத்மாந:) என்றுமிறே சேஷி வார்த்தையும். f ஸம்ஸாரத்திலே முமுக்ஷுவாய் ஆபி₄முக்₂யம்பண்ணின மாத்ரத்திலே சொல்லுகிறபடி. இதுவானால், நித்யஸூரிகளை இப்படி சொல்லக் கேட்கவேண்டாவிறே. g(உள்ளவர்) h4."असन्नेव" (அஸந்நேவ) என்பது ஒருநாள்வரையிலே 4. "सन्तमेनम्"

அ— அஞ்சாம் பாட்டு. (பெருமக்கள் இத்யாதி₃) a "அருமையொழிய" என்று தொடங்கி "அளிக்கும் பிராக்கள்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் இத்யாதி₃) b,c "பெருமக்கள்" இதி-ஸூரிஷு ப்ரயோகே₃ா ந த்₃ருஶ்யதே, அஸ்ய ஶப்₃த₃ார்த்த₂: க:? அயம் கத₂ம் ஸூரீந் வத₃தி? இத்யத்ர ஶப்₃த₃ார்த்த₂மாஹ (பெரியோர் இதி) d முமுக்ஷுஷு மஹச்ச₂ப்₃த₃ப்ரயோக₃த₃ர்ஶநாத் தந்ந்யாயேந ஸூரீநபி வத₃தீதி த்₃விதீய ப்ரஶ்நஸ்யோத்தர மாஹ (பேராளன் இத்யாதி₃) பெரியதிருமொழி. e(மஹாத்மாநஸ்து இத்யாதி₃) ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் என்றும், தை₃வப்ரக்ருதிகள் என்றும் இரண்டுவகையாகையாலே அதில் தை₃வீம் ப்ரக்ருதி மாஶ்ரிதா: மஹாத்மாநஸ்து, பூ₄தாதி₃ம் - ஜக₃த்காரணபூ₄தனுமிருப்பானுய், அவ்யயம் - நித்யனுமிருப்பானுமிருக்கிற, மாம் ஜ்ஞாத்வா அநந்யமநஸஸ்ஸந்தோ மாம் ப₄ஜந்தி. f இந்த ப்ரமாணங்களெல்லாம் முமுக்ஷுவிஷயமன்றோ? என்ன (ஸம்ஸாரத்திலே இத்யாதி₃) g,h உண்மை எல்லார்க்கும் ஒவ்வாதோ? இவர்களை "உள்ளவர்" என்று விசேஷிக்கிறதென்? என்ன

ஜீ— அஞ்சாம் பாட்டு. (பெருமக்கள் இத்யாதி₃) a "அமரர்கட்கு அருமை" என்று தொடங்கி, 'அளிக்கும் பிராக்கள்' என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (ப்ரயோஜநாந்தர இத்யாதி₃) b,c இஶ்ஶப்₃த₃ம்-நித்யஸூரிகளை எப்படிசொல்லும்? என்ன, (பெரியோர் இத்யாதி₃) d முமுக்ஷு விஷயத்தில் மஹச்ச₂ப்₃த₃ப்ரயோக₃ம் காண்கையாலே, தந்ந்யாயேந ஸூரிகளையும் சொல்லும் என்கிறார் (பேராளன் இத்யாதி₃) திருமொழி. இதுக்கு அர்த்த₂ம் - முன்பே எழுதிற்று. e கீ₃தாஸு நவமே 1."மஹாத்மாநஸ்து மாம் பார்த்த₂ தை₃வீம் ப்ரக்ருதி மாஶ்ரிதா: | ப₄ஜந்த்யநந்ய மநஸோ ஜ்ஞாத்வா பூ₄தாதி₃மவ்யயம் ||"; ஸப்தமே 2. "ப₃ஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந் மாம் ப்ரபத்₃யதே | வாஸுதே₃வஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுது₃ர்லப₄: ||". f இந்த ப்ரமாணங்களெல்லாம்-ஸூரிகள் விஷயமன்றே; முமுக்ஷுக்கள் விஷயங்களன்றோ? என்ன (ஸம்ஸாரத்திலே இத்யாதி₃) g,h உண்மை ஸர்வஸாத₄ாரணமன்றோ? இவர்களை 'உள்ளவர்' என்று விசேஷிக்கிற

ப்ர—(அஞ்சாம் பாட்டு) (பெருமக்கள்) e1. श्रीभगवद्गीतायां नवमे, "महात्मानस्तु मां पार्थ दैवीं प्रकृतिमाश्रिताः। भजन्त्यनन्यमनसो ज्ञात्वा भूतादिमव्ययम्॥ १३॥"

2. तत्र सप्तमे, "बहूनां जन्मनामन्ते ज्ञानवान् मां प्रपद्यते। वासुदेवस्सर्वमिति स महात्मा सुदुर्लभः॥ १९॥"

3. "एते वै सुमहात्मानः"

(உள்ளவர்) h4. (तै. आ. ६) "असन्नेव स भवति असद्ब्रह्मेति वेद चेत्। अस्ति ब्रह्मेति चेद्वेद सन्तमेनं ततो विदुरिति॥"

A பெரியதிரு 7-4-4.

ஈ—(ஸந்தமேநம்)என்பதாகாதே,என்றுமொக்க உள்ளவர்கள். i அதாவது-ஸ்வரூபமான i2 ஶேஷத்வம் அழியாமையாலே. j நிரூபகமில்லையாகில் நிரூப்யம் இல்லையாமிறே. k ஶேஷத்வ ப்ரதிபத்திக்கு ஒருநாளும் குறைதல் வாராதவர்கள். (தம்பெருமானை) அவர்களுக்கு l ஸத்தாஹேதுவாய் l2 அந்த உண்மையை நடத்திக்கொடுக்குமவனை. m (அமரர்கட்கு) n நம்மிற்காட்டில் நாலுநாள் சாவாதேயிருக்கிறத்தையிட்டு அவர்கள் பேரைச் சுமந்துகொண்டிருக்கிற இந்த்3ராதி3களுக்கு. o (அருமையொழிய) p அஸுரர்கள் கையிலே படும் p2 எளிவரவு தீரும்படியாகக் கடலைக்கடைந்து அவர்கள் ப2லத்திலே அந்வயிக்கும்படி பண்ணினவனிறே. q கடலைக்கடையும் வருத்தத்தைத் தன்பக்கலிலேயாக்கி, இவர்களுக்கு அம்ருதபோ4க3த்திலே அந்வயமாம்படி பண்ணினபடி. (அன்று) து3ர்வாஸஶ்ஶாபோபஹதரான த3ஶையிலே. (ஊட்டிய அப்பனை, r A வானவரைப் பெண்ணாகி அமுதூட்டும் பெருமானாரிறே. அப்பன் - உபகாரகன். s ப்ரஜைக்குத் தாய்பண்ணும் உபகாரமாவது - அதின்முகம் வாடாமே

அ—(1.''அஸங்கேவ''இத்யாதி3) i அதாவது-அதுண்டாவது என்றபடி; அது என்று-என்றுமொக்க உளராகையைச் சொல்லுகிறது. i2 (ஶேஷத்வமழியாமையாலே) என்றது-ஶேஷத்வஜ்ஞாநமழியாமையாலே என்றபடி. j ஶேஷத்வஜ்ஞாநமில்லாவிட்டால் ஸ்வரூபமில்லையோ? என்ன (நிரூபகம் இத்யாதி3) ஶேஷத்வம் ஆத்மாநுப3ந்தி4யாயிருந்தாலும் '' நான் ஶேஷம் '' என்கிற ஜ்ஞாநமில்லாதபோது அஸத்ஸமமாயிருக்கும் என்றபடி. k வஸ்துதோ ப3த்3த4சேதநாநாமபி ஶேஷத்வ விநாஶோ நாஸ்தி கில, அத: கத2மித3ம் ஸூரீணாம் விஶேஷணம் ப4வேத்? இதி பூர்வவாக்ய தாத்பர்யாநபி4ஜ்ஞ ஶங்காயாமாஹ (ஶேஷத்வப்ரதிபத்திக்கு இதி) ஜ்ஞாநாப4ாவே வித்3யமாநமப்யஸத்ஸமம் இதி ப4ாவ:. l,l2 (ஸத்தாஹேதுவாய்) என்றதுக்கு விவரணம் (அந்த உண்மையை என்று); (ஸத்தாஹேதுவாய்) இருக்கிறவனை; (அந்த உண்மையை நடத்திக்கொடுக்குமவனை) என்று யோஜிப்பது. m,n ஆவதழிவதாகிற ப்3ரஹ்மாதி3களை-''அமரர்'' என்கிறதெத்தாலே? என்ன (நம்மிற்காட்டில் இத்யாதி3) m,o அமரர்கட்கு அருமையொழிய-தே3வர்களுக்கு ஆயாஸமில்லாதபடி. அதாவது-அஸுரர்கள் கையிலே படும் எளிவரவு போம்படியாக என்னுதல், கடைகையிலுண்டான அருமை வாராதபடி என்னுதல், p,q இவ்விரண்டையும் அருளிச்செய்கிறார் (அஸுரர்கள் இத்யாதி3 வாக்யத்3வயத்தாலே) r (வானவரை இத்யாதி3) திருமொழி. s ஹேயமான உப்புச்சாற்றைக்கொடுத்துப் பரிஹரிக்கவேணுமோ, பரமபுருஷார்த்த2 லக்ஷணமோக்ஷத்தை உபகரிக்கவேண்டாவோ? என்ன (ப்ரஜைக்கு என்று தொடங்கி) அப்படியே இவர்களுக்கும் இத்தை உபகரியாவிடில் இவர்கள் முக2ம் வாடும் என்றத்தாலே உபகரித்தான் என்றபடி. t,u இது அவனுக்குப் பெருமையாகையாவது-

---

ஜீ—தென்?என்ன, (1.''அஸங்கேவ''இத்யாதி3) j ஶேஷத்வஜ்ஞாநாப4ாவத்தில் ஸ்வரூபம் போமோ? என்ன (நிருபகம் இத்யாதி3) k ப2லிதம் - (ஶேஷத்வ இத்யாதி3) i2 ஶேஷத்வம் அழியாமையாலே-ஶேஷத்வஜ்ஞாநம் அழியாமையாலே. l,l2 (ஸத்தாஹேதுவாய்) என்றதின் விவரணம் (அந்த உண்மையை இத்யாதி3) m,n ஆவது அழிவதாகிறவர்களை 'அமரர்' என்கிறது எத்தாலே? என்ன, (நம்மில் இத்யாதி3) o அருமையொழிய-ஆயாஸம் தீரும்படியாக; p அஸுரர்களால் வந்த க்லேஶம் போம்படியாக என்று முந்தின அர்த்த2ம் (அஸுரர்கள் இதி) p2 எளிவரவு-க்லேஶம். q கடைகையிலுள்ள ஆயாஸம் அவர்களுக்கொழிய என்று அர்த்த2ாந்தரம் (கடலை இத்யாதி3) r உக்தார்த்தே2 ப்ரமாணம் (வானவரை இத்யாதி3) திருமொழி (A நண்ணாத இத்யாதி3) தே3வர்களை ஸ்த்ரீ வேஷத்தையுடையனாய்க்கொண்டு அம்ருதத்தை பு4ஜிப்பிக்கும் ஸ்வாமியானவர் இத்யர்த்த2:. s ப்ரயோஜநாந்தரத்தைக் கொடுக்கை உபகாரமோ? என்ன (ப்ரஜைக்கு இத்யாதி3) t,u இதில்

A பெரியதிரு 2-6-1.

ஈ - வளர்க்கையிறே. t (பெருமை இத்யாதி₃) u1. "उदाराः" (உத₃ாரா:) என்கிறபடியே, தன்னையே ப்ரயோஜநமாகப் பற்றினார்க்குப்போலே, ஐஶ்வர்யாதி₃களை உகந்தார்க்கும் 'இத்தையாகிலும் நம்பக்கலிலே கொள்ளப்பெற்றோமே; இவர்கள் நமக்கு ஸர்வஸ்வதா₃நம் பண்ணுகிறார்களன்றோ' என்றிருக்கும் பெருமை. v நாட்டார்படியல்ல இவனது. நாட்டில் கொடுப்பார் உத₃ாரராயிருப்பர்: இங்குக் கொள்வார் உத₃ாரராயிருப்பர். w ஏதேனுமாகக் குறைதீர்ப்பார் உத₃ாரராமித்தனையிறே. (பிதற்ற வல்லாரை) xA "அறவனை" என்கிறபடியே 'ப்ரயோஜநாந்தரபரராளவிலும் இப்படியிருப்பதே!' என்று இத்தை நெஞ்சிலே அநுஸந்தி₄த்து அடைவுகெடக் கூப்பிட்டு ஏத்துமவர்களை. (பிதற்றுமவர் கண்டீர்) y 'இந்நீர்மை இவர்களுக்கு நிலமாவதே!' என்று y₂ அவர்கள் அவன் பக்கலிருக்கும் இருப்பை y₃ அவர்கள் பக்கலிலே இருக்குமவர் கிடீர். 'இவர்கள் உத்₃தே₃ஶ்யராவது எத்தனை நாளைக்கு?' என்ன, z (வருமையும் இம்மையும்) a 2. "अत्र परत्र चापि" (அத்ர பரத்ர சாபி) இஹலோகபர

அ—வேறொருவர் பக்கலிலே போகாதே தன்பக்கலிலே ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொள்ளுகையாலே அத்தை கு₃ணமாகக்கொண்டு அவர்களை விஷயீகரிக்கும் பெருமை என்கிறார் (உத₃ாரா இத்யாதி₃) v கொடுப்பாரன்றோ-உத₃ாரராயிருப்பார்கள், கொள்வாரை - உத₃ாரர் என்கிறதென்? என்ன (நாட்டார் என்று தொடங்கி) w எல்லாம் செய்தாலும் இப்படி உல்லோகமாகச் சொல்லக்கூடுமோ? என்ன (ஏதேனுமாக இத்யாதி₃) x அறவனை-த₄ார்மிகனை. y₂,y₃ 'அவர்கள் அவன்பக்கலில் இருக்கும் இருப்பை) இரண்டிடத்திலும் பிதற்றத்தையே சொல்லிற்று, இந்நீர்மை இவர்களுக்கு நிலமாவதே என்று (அவர்கள்பக்கலிலே இருக்குமவர்கிடீர்) என்று அந்வயித்துக்கொள்வது. y₂ அவர்கள் அவன்பக்கலிலே இருக்குமிருப்பாவது - "ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு அத்தைக்கொடுத்துவிடுவதே! இதென்ன நீர்மை!" என்று அநுஸந்தி₄த்துப் பிதற்றுகை. z,a "வருமையும் இம்மையும்" என்கிறது காலவாசியேயாகிலும் தது₃பலக்ஷித தே₃ஶங்களைக் காட்டுகிறது (அத்ர பரத்ர சாபியென்று) யதீ₃ய சரணௌ-யாதொரு நாத₂முனிகளுடைய திருவடிகள், அத்ர பரத்ர சாபி நித்யம் மதீ₃யம் ஶரணம் - இஹலோகத்தில் உபாயமாய், பரலோகத்தில் நித்யம் நமக்கு ப்ராப்யமாயிருக்கிறது.

ஜீ—அவனுக்குப் பெருமையேது? என்ன, (1. "உத₃ாரா:" இத்யாதி₃) கீ₃தாஸு ஸப்தமே, 1. "உத₃ாராஸ்ஸர்வ ஏவைதே ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம் | ஆஸ்தி₂தஸ் ஸ ஹி யுக்தாத்மா மாமேவாநுத்தமாம் க₃திம் ||". v கொள்வார் உத₃ாரராம்படியென்? என்ன (நாட்டார் இத்யாதி₃) w அவர்களிடத்தில் ஔத₃ார்யமேது? என்ன (ஏதேனும் இத்யாதி₃) x அறவனை த₄ார்மிகனை. y 'நிலமாவதே!' என்று 'அவர்கள்பக்கலிலேயிருக்குமவர்கிடீர்' என்று அந்வயிப்பது. y₂ அவர்கள் அவன்பக்கலிலேயிருக்கும் இருப்பாவது 'ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு அத்தைக் கொடுத்துவிடுவதே; இதென்ன நீர்மை!' என்று அநுஸந்தி₄த்துப் பிதற்றுகை. z,a "வருமையும் இம்மையும்" என்கிறது. காலவாசியாகிலும், தது₃பலக்ஷித தே₃ஶங்களைக் காட்டுகிறது (அத்ர பரத்ர சாபி இதி) ஸ்தோத்ரரத்நே—2. "தஸ்மை நமோ மது₄ஜித₃ங்க்₄ரி" இத்யாதி₃. b அளிக்கும் ப்ரகாரமேது?

பர—u1. (பெருமை இத்யாதி₃) भगवद्गीतासु सप्तमे, "उदारास्सर्वे एवैते ज्ञानी त्वात्मैव मे मतम्। आस्थितस्सहि युक्तात्मा मामेवानुत्तमां गतिम् ॥ ८ ॥"

a 2. (வருமையும் இம்மையும்) स्तोत्रे, "तस्मै नमो मधुजिदङ्घ्रिसरोजतत्त्वज्ञानानुरागमहिमातिशयान्तसीम्ने। नाथाय नाथमुनयेऽत्र परत्र चापि नित्यं यदीयचरणौ शरणं मदीयम् ।"

A 1-7-1.

6. அளிக்கும் பரமனைக் கண்ணனை ஆழிப் பிரான்தன்னைத்
துளிக்கும் நறுங்கண்ணித் தூமணி வண்ணனெம் மான்தன்னை
ஒளிக்கொண்ட சோதியை உள்ளத்துக் கொள்ளு மவர்கண்டீர்
சலிப்பின்றி யாண்டுஎம்மைச் சன்மசன் மாந்தரங் காப்பரே.

ஈ—லோகங்களிரண்டிலும். b **இஹலோகத்தில்** A **நாட்டாரோடியல்வொழித்து. பரலோகத்தில்** A **நாரணனை நண்ணுவித்து** B **அடியார்கள் குழாங்களிலே உடன்கூட்டும்** b_2 **உபகாரகர்.** (நம்மையளிக்கும் c பிராக்கள்) **நம்மை உஜ்ஜீவிப்பிக்கும்** d **ஸ்வாமிகள்.** e **ஸர்வேஶ்வரன்** e_2 **ஒருநாள் வரையிலே** e_3 **உபஸம்ஹரித்திட்டுவைத்து. ஒருநாள் வரையிலே ஸம்ஸாரத்திலே** e_4 C **தருதுயரந்தடாதே வைக்குமிறே;** f **ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடே ஸஹவாஸம் பண்ணப்பெறில்,** f_2 **'ஸம்ஸாரந்தானே நன்று' என்னும்படியிறே அவர்கள்படி.** g D **"நறுமாவிரை நாண்மலரடிக்கீழ்ப் புகுதலுறுமோ" என்ருரிறே.** 5.

அ—z, b வருமையும் இம்மையும் அளிக்கும் ப்ரகாரத்தைக் காட்டுகிருர் (இஹலோகத்தில் இத்யாதி$_3$) b_3, c, d "பிராக்கள்" என்றது,-ஸ்வாமிகள் என்னுதல், உபகாரகரேன்னுதல். e, f அவத$_4$ாரணார்த்த$_2$மாஹ (ஸர்வேஶ்வரன் இதி) e_2 ('ஒருநாள் வரையிலே உபஸம்ஹரித்திட்டுவைத்து) என்றது – ஒருநாள் வரையிலே ப்ரக்ருதி ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தையறுத்து மோக்ஷத்தைக்கொடுத்து என்றபடி. மோக்ஷத்தை 'ஆத்யந்திக ப்ரளயம்' என்று சொல்லுகையாலே, உபஸம்ஹரித்தென்று - பரமபத$_3$த்திலே கொண்டுபோகையைச் சொல்லுகிறது என்று அருளிச்செய்வர். e_3 (இட்டுவைத்து) என்றது - இடுவாருகவைத்து என்றபடி. "பிதற்றவல்லாரைப் பிதற்றுமவரே - அளிக்கும் பிராக்கள் கண்டீர்" இத்யந்வயோऽத்ர விவக்ஷித:. f ப$_4$ாக$_3$வதர்களருகேயிருந்தால் ஸாம்ஸாரிக து$_3$:க்க$_2$ம் தோற்ருதோ? என்ன (ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடே இத்யாதி$_3$) e, f யத்$_3$வா, "பிதற்றவல்லாரைப் பிதற்றுமவர் கண்டீர் வருமையும் இம்மையும் நம்மையளிக்கும் பிராக்கள்" இத்யநேந அஸ்யாம் விபூ$_4$த்யாம் அநிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வகேஷ்டப்ராபணம் அகுர்வாணோ ப$_4$க$_3$வாந் வ்யாவர்த்யதே இத்யபி$_4$ப்ராயேணாஹ (ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி$_3$ வாக்யத்$_3$வயேந) e_4 (தருதுயரந்தடாதே) பெருமாள்திருமொழி. தடாதே-போக்காதே. f_2 (ஸம்ஸாரந்தானே நன்றென்னும்படி) ஶேஷபூ$_4$தனானவனுக்கு ஶேஷி ஸந்நிதி$_4$யிலே வர்த்திக்கையிறே நன்மை என்றபடி. g இவர்களோடே ஸஹவாஸம் பண்ணப்பெற்ருல் ஸம்ஸாரம் நன்ருயிருக்கும் என்னுமத்தைக் கிம்புநர் ந்யாயத்தாலே த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிருர் (நறுமாவிரை இத்யாதி$_3$). 5.

ஜீ—என்ன (இஹலோகத்தில் இத்யாதி$_3$) c பிராக்கள்-உபகாரகர். c, d 'பிராக்கள்' என்றதுக்கு-ஸ்வாமிகளென்று அர்த்தா$_2$ந்தரம் (நம்மை இத்யாதி$_3$) e, f ஏகாரத்துக்கு ப$_4$ாவம் (ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி$_3$) e_3 உபஸம்ஹரித்திட்டுவைத்து - மோக்ஷத்தைக்கொடுத்துவைத்து. e_4 C 'தருதுயரம் தடாதே' நீயே தருகிற து$_3$:க்க$_2$த்தை நீயே போக்காதே இத்யர்த்த$_2$: பெருமாள்திருமொழி[5-1] g உக்தத்துக்கு ப்ரமாணம் (D நறுமாவிரை இத்யாதி$_3$) ஸ்ரீவாமநனுடைய மிக்க பரிமளத்தையும் ஶ்லாக்$_4$யமான மது$_4$வையுமுடைத்தான செவ்விப்பூப்போலேயிருக்கிற திருவடிகளின் கீழே புகுதல் சீரியதோ? இத்யர்த்த$_2$: அப்பனை உத்$_3$தே$_3$ஶித்து, அவனுபகாரமஹத்தையைப் பிதற்றவல்லாரை இதி ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$:. க்ரமேண அந்வய:. 5.

A 10-6-2. B 2-3-10. C பெரு-திரு 5-1. D 8-10-3.

ஆ—ஈ 6. வ்யா:— (அளிக்கும்) தே₃வமநுஷ்யாதி₃ ரூபேண அவதீர்ணனாய், ஸர்வ ஜக₃த்₃ரக்ஷகனாய், ஶங்க₂சக்ராதி₃ தி₃வ்யாயுத₄த₄ரனாய், தி₃வ்யமால்யோபஶோபி₄தனாய், ஹேயப்ரத்யநீகனாய், நிரதிஶய தேஜோவிஶிஷ்டனாயிருந்த எம்பெருமானை உள்ளத்துக் கொள்ளுமவர் கண்டீர் ஒரு சலநமில்லாதபடி ஆண்டு எம்மைச் சன்மசன்மாந்தரம் காப்பார் என்கிறார். 6.

ஒ— அவ:— ஆறும் பாட்டில் — கீழ்ச்சொன்ன ஸௌந்த₃ர்யாதி₃களையெல்லாம் திரள நெஞ்சிலே அநுப₄விக்குமவர்கள் எனக்கு ஸர்வகாலமும் ரக்ஷகர் என்கிறார்.

வ்யா:— (அளிக்கும் பரமனைக் கண்ணனை) ரக்ஷண ஸ்வபா₄வத்தில் தனக்கு மேற்பட்டார் இல்லாத க்ருஷ்ணனை. (ஆழிப்பிரான்தன்னை என்று தொடங்கி) கையும் திருவாழியுமான அழகைக் காட்டிச் சேதநரை உஜ்ஜீவிப்பிப்பதும் செய்து, திருமேனியின் ஸ்பர்ஶத்தாலே மது₄ஸ்யந்தி₃களான மாலைகளையுடையனாய்ப் பழிப்பற்ற நீலரத்நம்போலே ஶ்ரமஹரமான திருநிறத்தையுடையனுமாய், அத்தாலே என்னை அடிமை கொள்வதும் செய்து விலக்ஷணமான அழகையுடையவனை நெஞ்சாலே அநுப₄விக்குமவர்கள் கிடீர். (சலிப்பின்றி ஆண்டு) 1. "न पित्र्यमनुवर्तन्ते" (ந பித்ர்யமநுவர்த்தந்தே) என்னும்படியாலே ஜக₃ஜ்ஜநநியான பெரியபிராட்டியார் சாயலாகையாலே குற்றங்கண்டாலும் என்னை விடாதபடியாகப் பரிக்₃ரஹித்து. 6.

ப— 6. அவ:— அநந்தரம், அநந்யப்ரயோஜநர்க்குத் தன்வடிவழகை அநுப₄விப்பிக்கும் உஜ்ஜ்வலஸ்வபா₄வனை அநுப₄விப்பார் நமக்கு ரக்ஷகர் என்கிறார்.

அளிக்கும் பரமனை—(உபகரிக்குமிடத்தில்) மேலில்லாதபடியாகத் (தன்னை) உபகரிப்பானாய், **கண்ணனை**—(அவர்களிட்ட வழக்காம்படி) ப₄வ்யனாய், **ஆழி**—கையுந்திருவாழியுமான அழகையும், **துளிக்கும் நறும் கண்ணி**—மது₄ஸ்யந்தி₃யாய்ப் பரிமளோத்தரமான மாலையழகையும், **தூ மணி**—அழுக்கற்ற மாணிக்கம் போன்ற, **வண்ணம்**—வடிவையும், **பிரான்தன்னை**—உபகரித்து, **எம்மான்தன்னை**—என்னையெழுதிக்கொண்ட ஸ்வாமியாய், **ஒளிக்கொண்ட**—(அத்தாலே) மிகவும் நிறம்பெற்ற, **சோதியை**—தேஜஸ்ஸையுடையனானவனை, **உள்ளத்து**—நெஞ்சாலே, **கொள்ளுமவர் கண்டீர்**—அநுப₄விக்குமவர்கள் கிடீர், **எம்மை**—எம்மை, **சலிப்பு இன்றி**—(ப்ரயோஜநாந்தரங்களில் போகாமல்) நிஶ்சலமாக, **ஆண்டு**—அடிமை கொண்டு, **சன்மம்**— இஜ்ஜந்மத்தோடு, **சன்மாந்தரம்** — ஜந்மாந்தரங்களோடு வாசியற, **காப்பர்**—ரக்ஷிக்குமவர்கள். 6

இ— அவ:— ஆறும் பாட்டில் — கீழ்ச்சொன்ன ஸௌந்த₃ர்யாதி₃களையெல்லாம் திரள அநுப₄விக்குமவர்கள் எனக்கு ரக்ஷகர் என்கிறார்.

வ்யா:— **(அளிக்கும் இத்யாதி₃)** ரக்ஷிக்குமிடத்தில் தனக்கு மேற்பட்டாரில்லாதவனை. **(கண்ணனை)** உபகரித்தது தன்னையாயிற்று. **(ஆழிப்பிரான்தன்னை)** **2. "नायुधानि" (நாயுத₄ாநி)** என்கிறபடியே தன்னோடு ஆயுத₄ங்களோடு வாசியற

இ—1.''भक्तानाम्'' (ப$_4$க்தாநாம்) என்று இருக்குமவனை. **''ஆளும் பரமனை''**(2) என்கிற பாட்டை நினைக்கிறது. **(துளிக்கும் நறுங்கண்ணி)** ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே செவ்வி பெற்றுத் துளியாநிற்கிற மது$_4$வையும் பரிமளத்தையுமுடைய திருத்துழாய் மாலையையுடையனாய்; ''நறுந்துழாய்ப் போதனை'' (3) என்றத்தை நினைக்கிறது. **(தூமணிவண்ணன் எம்மான்தன்னை)** பழிப்பற்ற நீலமணிபோலேயிருக்கிற திரு நிறத்தைக் காட்டி என்னை அகப்படுத்திக்கொண்டவனை; ''தோளுமோர் நான் குடைத் தூமணிவண்ணன்''(2) என்றத்தை நினைக்கிறது. **(ஒளிக்கொண்ட சோதியை)** ஒளிமிக்க தேஜஸ்ஸை; ''பயிலுஞ் சுடரொளி மூர்த்தியை'' (1) என்றத்தை நினைக் கிறது. **(உள்ளத்துக் கொள்ளுமவர் கண்டீர்)** கு$_3$ணங்களை அநுப$_4$வித்து வித்$_3$த$_4$ராய் வாய்விடமாட்டாதேயிருக்குமவர் கண்டீர். **(சலிப்பின்றியாண்டெம்மை)** ப$_4$க$_3$வத் ஸமாஶ்ரயணம் பண்ணினார் ப்$_3$ரஹ்மாதி$_3$களாய், 'ஈஶ்வரோஹம்' என்று மீள லாம்; ததீ$_3$யஶேஷத்வபர்யந்தமானாலாயிற்று மீளாதொழிவது. **(சன்மசன்மாந்தரம் காப்பரே)** ஜந்மபரம்பரைகளில் புகாதபடி ரக்ஷிப்பர்கள். முன்பு ஜந்மத்தையும் அநுமதிபண்ணினார், அவர்கள்பக்கல் ஆத$_3$ரத்தாலே; இங்கு அவர்கள் செய்யும்படி சொல்லுகிறார். 6.

ஈ— அவ:— ஆறும் பாட்டு. a கீழ்ச்சொன்ன ஸௌந்த$_3$ர்யாதி$_3$களைத் a$_2$ திரள அநுப$_4$விக்குமவர்கள் எனக்கு ரக்ஷகர் என்கிறார்.

வ்யா:— (b அளிக்கும் பரமனை) **இவ்வாத்மாக்களை ரக்ஷிக்குமிடத்தில் தனக்கு அவ்வருகில்லாதவனை.** c **[அன்றிக்கே, உபகரிக்குமிடத்தில் மேலில்லாதவனென்னுதல். அளிக்கை - ரக்ஷிக்கையும், கொடுக்கையும்.]** d (கண்ணனை) e **அளிப்பது தன்னையிறே,** f A **''எனக்கே தன்னைத் தந்த கற்பகம்''** g (ஆழிப்பிரான் தன்னை)

அ— ஆறும் பாட்டு. (அளிக்கும் பரமனை இத்யாதி$_3$) a ''அளிக்கும் பரமனை'' என்று தொடங்கி ''சன்மசன்மாந்தரம் காப்பர்'' என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி$_3$) (கீழ்ச்சொன்ன) என்றது-''பயிலும் சுடரொளி''(1) என்று தொடங்கி மூன்று பாட்டாலும் சொன்ன என்றபடி. a$_2$ திரள-ஸங்க்$_3$ரஹமாக. அதாவது-சேர என்றபடி. b,e''அளிக்கும்'' என்றதுக்கு-கீழே ரக்ஷிக்கையைச் சொல்லி, அர்த்தா$_2$ந்தரம் (அளிப்பது தன்னையிறே என்று); இந்த அர்த்த$_2$த்துக்கு அளித்தல் - கொடுத்தல். அன்றிக்கே, ஏகார்த்த$_2$மேயாகக்கடவது. அளிக்கை - அநிஷ்டங்களைப்போக்கி இஷ்டங்களைக் கொடுக்கையாகையாலே இத்தைச்சொல்லுகிறது (அளிப்பது தன்னையிறே என்று) என்றும் அருளிச்செய்வர். (தன்னையிறே) ஆகையாலே பரமனென்னக் குறையில்லை என்று கருத்து. b,d,e ''கண்ணன்'' என்று-ப$_4$வ்யதையிறே தோற்றுகிறது, ஆகை யாலே ''அளிக்கும் பரமன்'' என்று தன்னையளித்தமை தோன்றத் தட்டில்லையிறே. f இதுக்கு ப்ரமாணம் (எனக்கே இத்யாதி$_3$) முந்தின அர்த்த$_2$த்துக்கு முகந்தோன்றாதேநின்று ரக்ஷிக்கை

ஜீ— ஆறும் பாட்டு. (அளிக்கும் இத்யாதி$_3$) a பாட்டெல்லாம் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-(கீழ்ச் சொன்ன இத்யாதி$_3$) கீழ்ச்சொன்ன-''பயிலும் சுடரொளி''தொடங்கிச்சொன்ன. a$_2$ திரள-ஸங்க்$_3$ரஹமாக. b,e அளிக்கை என்றதுக்கு-ரக்ஷிக்கையென்று கீழேசொல்லி, கொடுக்கையென்று அர்த்தா$_2$ந்தரம்-(அளிப்பது தன்னையிறே) என்று. b,h 'அளிக்கும்' என்றதின் த்$_3$விதீயார்த்த$_2$த்துக்குச் சேர ப$_4$ாவம்

c [ ] ப்ரக்ஷிப்தம் என்பர். A 2-7-11.

ஈ—h1. "नायुधानि" (நாயுத₄ாநி) என்கிறபடியே, தன்னோடு ஆயுத₄த்தோடு வாசியற 1. "भक्तानाम्" (ப₄க்தாநாம்) என்றிருக்குமவனை; i "ஆளும் பரமனை"(2) என்கிற பாட்டை நினைக்கிறது. j (துளிக்கும் இத்யாதி₃) k அவ்வளவிலகப்படாதாரை அகப் படுத்துகைக்கு ஈடான கண்ணியிருக்கிறபடி. (துளிக்கும் நறுங்கண்ணி) திருமேனி யின் ஸ்பர்ஶத்தாலே செவ்விபெற்று மது₄ ஸ்யந்தி₃யாநிற்பதாய், k₂ நறுநாற்றத்தை யுடைய திருத்துழாய்மாலையையுமுடையனும்; l "நறுந்துழாய்ப்போதனை"(3) என் கிறத்தை நினைக்கிறது. m (தூமணிவண்ணன் எம்மான்தன்னை) n பழிப்பற்ற நீலமணி போலேயிருக்கிற திருநிறத்தைக் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹமாக்கினவனை; oA "மணியை வானவர் கண்ணனை" என்கிறபடியே நித்யஸூரிகளை எழுதிக்கொண்ட p படியே காணும் இவரையும் எழுதிக்கொண்டது; qB "படிகண்டறிதியே" என்னக்

அ—யன்றிக்கே தான் அவதரித்து ரக்ஷிக்குமென்று-"கண்ணன்"என்ற பத₃ஸங்க₃தியாகக்கடவது. g "ஆழிப்பிரான்தன்னை" என்றதுக்கும்-ரக்ஷணபரிகரமான தி₃வ்யாயுத₄ங்களை உடையவனென்று கொள்வது. g,h ஔத₃ார்ய பக்ஷத்திலே "ஆழிப்பிரான் தன்னை" என்றதுக்கு ஸங்க₃தி அருளிச் செய்கிறார் (நாயுத₄ாநி இத்யாதி₃) a,i,l,q₂,r "கீழ்ச்சொன்ன ஸௌந்த₃ர்யாதி₃களைத் திரள அநு ப₄விக்குமவர்கள்" இத்யவதாரிகோக்தம் அர்த்த₂ம் தத்தத்பதே₃ந த₃ர்ஶயதி ("ஆளும் பரமனை என்கிற பாட்டை" இதி வாக்யேந, "நறுந்துழாய்ப்போதனை" இதி வாக்யேந ச, "தோளுமோர் நான்குடை"இதி வாக்யேந ச, "பயிலும் சுடரொளி"இதி வாக்யேந ச) g,j,k "ஆழிப்பிரான் தன்னை" என்றத்தைத் தளமாக்கிக்கொண்டு "துளிக்கும் நறுங்கண்ணி" என்றதுக்கு ரஸோக்தியாலே ஸங்க₃தி அருளிச்செய்கிறார் (அவ்வளவில் இத்யாதி₃) ஒரு ம்ருக₃த்தை வளைத்தால் அதுக்குத் தப்பினால் கண்ணியிட்டுப் பிடிப்பார்களிறே. அதுவாயிற்று ரஸோக்தி. கண்ணி - குளச்சிட்ட கயிறும், மாலையும். n பழிப்பு-மாலிந்யம். p படியே-விக்₃ரஹ ஏவ இத்யர்த்த₂:. m,o "மணிவண்ண னெம்மான் தன்னை" A "மணியை வானவர் கண்ணனை" இதி ப்ரயோக₃ ஸாம்யே அஸ்ய வாக்யஸ்ய ஹ்ருத₃யம். q "படி" என்று விக்₃ரஹத்தைச் சொல்லுமோ? என்ன (படிகண்டு இத்யாதி₃) முதல்திருவந்தாதி. "மணியை" என்றதுக்கு - அவ்விடத்திலே ஸௌலப்₄யபரமாகச் சொன்ன அர்த்த₂மேயன்றிக்கே, இவ்விடத்தில் (நித்யஸூரிகளை எழுதிக்கொண்டபடியேகாணும்) என்கை

ஜீ—(நாயுத₄ாநி இத்யாதி₃)ஜிதந்தாயாம்,பூர்வமேவ லிகி₂தம். a,i,l,q₂,r (கீழ்ச்சொன்ன ஸௌந்த₃ர் யாதி₃களைத் திரள அநுப₄விக்குமவர்கள்) என்று அவதாரிகையில் சொன்ன அர்த்த₂த்தைத் தத்தத் பத₃ங்களாலே காட்டுகிறார் ('ஆளும் பரமனை' இத்யாதி₃யாலும், 'நறுந்துழாய்' இத்யாதி₃யாலும், 'தோளுமோர் நான்குடை' இத்யாதி₃யாலும், 'பயிலும் சுடரொளி' இத்யாதி₃யாலும்), g,j,k கீழ்ப் பத₃த்தையும் கூட்டி மேலுக்கு ரஸோக்தியாக ஸங்க₃தி (அவ்வளவில் இத்யாதி₃) ஒரு ம்ருக₃த்தை வளைத்தால் அதுக்குத் தப்பினால் கண்ணியிட்டுப் பிடிப்பார்களிறே என்று ரஸோக்தி. கண்ணி- குளச்சிட்ட கயிறும், மாலையும். k₂ நறுநாற்றம்-மிக்க பரிமளம். n பழிப்பு-மாலிந்யம். p படியே- விக்₃ரஹமே. q படியென்று - விக்₃ரஹத்தைச் சொல்லுமோ? என்ன (படிகண்டு இத்யாதி₃) முதல்திருவந்தாதி [85] o "மணியை வானவர் கண்ணனை" என்றவிடத்திலே, 'மணி' என்று- ஸௌலப்₄யபரமாகக் கீழ் வ்யாக்₂யாதமானாலும், இவ்விடத்தில் இப்படி அருளிச்செய்கையாலே,

ப்ர— (ஆறும் பாட்டு) (அளிக்கும் இத்யாதி₃) (ஆழிப்பிரான்தன்னை) h1. जितन्तायाम् "न ते रूपं न चाकारो नायुधानि न चास्पदम्। तथापि पुरुषाकारो भक्तानां त्वं प्रकाशसे॥"

A 1-10-11. B முதல்-திருவ 85.

ஈ—கடவதிறே; q2 "தோளுமோர் நான்குடைத் தூமணிவண்ணன்"(2) என்றத்தை நினைக்கிறது. (ஒளிக்கொண்ட சோதியை) **நிரவதி4க தேஜோரூபமான விக்3ரஹத்தை யுடையவனை; r "பயிலுஞ் சுடரொளி"(1) என்றத்தை நினைக்கிறது.** s (உள்ளத்துக் கொள்ளுமவர் கண்டீர்) **t கு3ணங்களை அநுஸந்தி4த்து வித்3த4ராய் வாய்விட மாட்டாதேயிருக்குமவர்கள் கிடீர்.** (u சலிப்பின்றி u2 ஆண்டு எம்மை) **v ப4க3வத் ஸமாஶ்ரயணம் பண்ணினால் ப்3ரஹ்மாத்3யைஶ்வர்யங்களைக்கொண்டு மீளவுமாம், ததீ3ய ஶேஷத்வ பர்யந்தமானாலாயிற்று மீளாதொழிவது. w மீண்டார்களாகிலும் w2A திரிதந் தாகிலும் தேவபிரானுடைக் கரியகோலத் w3 திருவுருக் காணுமித்தனையிறே. xB "தெரிவைமாருருவமே மருவி" என்கிறபடியே. x2 பலவுருச் சொல்லிப் போக வேண்டாதே இவ்வோருருவிலும் போரும்படியிறே x3 அவர்கள் சொல்லுவது.** y (சன்ம சன்மாந்தரம் காப்பரே) **ஜந்மபரம்பரைகளில் புகாதபடி ரக்ஷிப்பார்கள். z கீழிற்பாட்டுக் களிலே, ஜந்மத்தை ஆத3ரித்தார் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பக்கல் ஆத3ரத்தாலே; இங்கு அவர்கள் செய்யும்படி சொல்லுகிறார்.** 6.

அ-யாலே, இதுவும் ஓர் அர்த்த2ம் கண்டுகொள்வது. s,t "ஏத்துமவர்கள்" என்னாதே, "உள்ளத்துக் கொள்ளுமவர்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (கு3ணங்களை இத்யாதி3) u,v "அவரே கண்டீர்-எம்மை சலிப்பின்றி - ஆண்டு - சன்மசன்மாநதரம் காப்பர்" இதி யோஜநாஞ்ச, சலிப்பு - சலநம்; தச்ச-ப்ரயோஜநாந்தரபரத்வம் இத்யர்த்த2ஞ்ச ஹ்ருதி3 நித4யாவத4ாரணார்த்த2மாஹ (ப4க3வதி3தி) w ததீ3யஶேஷத்வபர்யந்தம்போனாலும் மீளுகிறவரில்லையோ? என்ன (மீண்டார்களாகிலும் இத்யாதி3) w2 (திரிதந்தாகிலும்) கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு. w3,x "திருவுரு" என்ற ஏகவசந தாத்பர்யமாக ரஸோக்தி (தெரிவைமார் இத்யாதி3) பெரியதிருமொழி. x2 பலவுருச்சொல்லுகை-வாய்க்கு ஆயாஸம் என்று த்4வந்யர்த்த2ம். x3 அவர்கள் சொல்லுவது - ப4ாக3வதர்கள் நியமிப்பது என்றபடி; x3.u2 (சொல்லுவது) இதுவே ஆட்சியென்று கருத்து. y "சன்மசன்மாந்தரம் காப்பரே"-இந்த ஜந்மம் நிமித்தமாகவும் ஜந்மாந்தரம் நிமித்தமாகவும் காப்பர் என்றபடி. இந்த ஜந்மம் நிமித்தமாகக் காக்கையாவது-அதின் கார்யமான ராக3த்3வேஷாதி3கள் பிறவாதபடிபண்ணி, ப4க3வத்3ப4ாக3வத விஷய ப்ராவண்ய கைங்கர்யங்களை உண்டாக்குகை; ஜந்மாந்தரம் நிமித்தமாகக் காக்கையாவது-அது வாராமல் பண்ணுகை. அன்றிக்கே - சன்மசன்மாந்தரமென்று - ப4ாவி ஜன்மபரம்பரைகள் தன்னையே சொல்லிற்றாகவுமாம். z "பயிலும் பிறப்பிடைதோறு" என்று கீழில் நாலுபாட்டுக்களிலே-ஜந்மத்தைவிரும்பி, இப்பாட்டிலே-த்யாஜ்யமாகச் சொல்லுவானென்? என்ன (கீழில் பாட்டுக்களிலே இத்யாதி3) 6.

ஜீ—வடிவழகும் ஓர் அர்த்த2மாகக் கண்டுகொள்வது s,t 'ஏத்துமவர்' என்னாதே, 'உள்ளத்துக் கொள்ளுமவர்' என்றதுக்கு பா4வம் (கு3ணங்களை இத்யாதி3) u,v 'சலிப்பின்றி' என்று விஶேஷித் ததுக்கு ப4ாவம் (ப4க3வத்ஸமாஶ்ரயணம் இத்யாதி3) u சலிப்பு - சலநம். அதாவது - ப்ரயோஜ நாந்தரபரதை. w ததீ3ய ஶேஷத்வபர்யந்தம் போனாலும் மீளுகிற பேரில்லையோ? என்ன (மீண்டார்களாகிலும் இத்யாதி3) w2 (திரிதந்தாகிலும் இத்யாதி3) மீண்டார்களாகிலும் தேவபிரானுடைய கறுத்த அழகிய திருமேனியைக் காணுமத்தனை இத்யர்த்த2:. w3,x 'திருவுரு' என்ற ஏக வசநத்துக்கு ப4ாவம் (தெரிவைமார் இத்யாதி3) ரஸோக்தி. x திருமொழி - முதல்திருமொழி - மூன்றும் பாட்டு—(சேமமேவேண்டி இதயாதி3) ஸ்த்ரீகளுடைய தே3ஹத்தையே ஆத3ரித்து இத்யர்த்த2:. x2 பலவுருச் சொல்லுகை-வாய்க்கு ஆயாஸமென்று த்4வந்யர்த்த2ம். x3 அவர்கள்-ப4ாக3வதர்கள். y "சன்மசன்மாந்தரம் காப்பர்"-இந்த ஜந்மநிமித்தமாகவும் ஜந்மாந்தர நிமித்த மாகவும் காப்பர் என்றபடி. z முதற்பாட்டுத் தொடங்கி இவ்வளவாக, ஜந்மதனத ஆத3ரித்து, இப்பாட்டிலே த்யாஜ்யமாகச் சொல்லுவானென்? என்ன (கீழிற்பாட்டுக்களிலே இத்யாதி3) க்ரமேண அந்வய:. 6.

A கண்ணி-3. B பெரியதிரு 1-1-3.

7. சன்மசன் மாந்தரம் காத்துஅடி யார்களைக் கொண்டுபோய்த்
தன்மை பெறுத்தித்தன் தாளிணைக் கீழ்க்கொள்ளு மப்பனைத்
தொன்மை பிதற்றவல் லாரைப் பிதற்று மவர்கண்டீர்
நன்மை பெறுத்துஎம்மை நாளுய்யக் கொள்கின்ற நம்பரே.

ஆ— 7. வ்யா:— (சன்மசன்மாந்தரம்) ஜந்மங்கள்தோறும் இந்த லோகத்திலே தானும் வந்து பிறந்தருளி ஆஸ்ரிதரை ரக்ஷித்து, பின்னை அவர்களைக் கொண்டுபோய் அஸங்குசிதஜ்ஞாநராக்கித் தன் தாளிணைக்கீழ்க் கொள்ளும் அப்பனுடைய இந்த ஸ்வாபாவிகமான குணத்தைப் பிதற்றவல்லாரைப் பிதற்றுமவர் கண்டீர், ஸ்வஶேஷதைக ரதித்வஸம்பத்தை நமக்குத் தந்து அத்தை நித்யஸித்தமாக்குவர் என்கிறார். 7.

ஒ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில் — ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் அவன் பண்ணும் மஹோப காரங்களை அநுஸந்தித்து அப்படிகளைப் பிதற்றவல்லாரைப் பிதற்றுமவர்கள் கிடீர், எனக்கு எற்றைக்கும் ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

வ்யா:— (சன்மம் என்று தொடங்கி) **ஜந்மங்கள்தோறும் வந்து ரக்ஷித்து ஆஸ்ரிதரைக் கொண்டுபோய்ப் பரிபூர்ணஜ்ஞாநராக்கித் தன் திருவடிக்கீழே நிரந்தர கைங்கர்யத்தைக்கொள்ளும் பரமபந்துவை.** (தொன்மை என்று தொடங்கி) **நைஸர்க்கிகமான குணங்களிலே ஈடுபட்டுப் பேசுமவர்களைப் பிதற்றுமவர் கிடீர் பாகவதஶேஷத்வஸம்பத்தை நமக்குத் தந்து அத்தை என்றும் நடத்தக்கடவ முதலிகள்.** 7.

ப— 7. அவ:— அநந்தரம், ஸ்வாநுபவம் பண்ணுவாரை ஸ்வரூபாவிர்பாவத்தைப் பிறப்பித்து அநுபவிப்பிக்குமவனைப் புகழுமவரைப் புகழுமவர்கள் நமக்கு நித்ய புருஷார்த்தப்ரதர் என்கிறார்.

சன்மசன்மாந்தரம்—ஜந்மபரம்பரைகள், **காத்து**—(வாராதபடி) பரிஹரித்து, **அடியார்களை** — ஶேஷத்வஜ்ஞாநமுடையவர்களை, **கொண்டுபோய்** — (ஒரு தேஶ விஶேஷத்திலே) கொண்டுபோய், **தன்மை பெறுத்தி**—ஸ்வரூபாவிர்பாவத்தைப் பிறப்பித்து, **தன் தாளிணைக்கீழ்**—தன் திருவடிகளின்கீழே, **கொள்ளும்**—அடிமை கொண்டருளும், **அப்பனை**—ஸ்வாமியானவனை, **தொன்மை**—ஸ்வாபாவிகோபகாரகத்வத்தை, **பிதற்றவல்லாரை**—சொல்லி அக்ரமமாகப் புகழவல்லாரை, **பிதற்றுமவர் கண்டீர்**—தாங்களும் ப்ரேமவித்ஹ்ரராய்ப் புகழுமவர்கள்கிடீர், **எம்மை**—நம்மை, **நன்மை பெறுத்து** — (A அந்தமில்பேரின்பத்தடியரோடிருக்கும்) நன்மையைப் பெறும்படி பண்ணி, **நாள்**—யாவதாத்மபாவி, **உய்யக்கொள்கின்ற**—உஜ்ஜீவிப்பித்துக் கொள்வாராக, **நம்பர்**—விஶ்வஸிக்கப்படுமவர்கள்; **நம்பர்**—நம்பப்படுமவர்கள்.

இம்மூன்றுபாட்டாலும் - பாகவதருடைய ஶரண்யத்வம் சொல்லிற்று. 7.

A 10-9-11.

இ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில் — ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் அவன் பண்ணும் மஹோப காரங்களிலே வித்₃த₄ரானவர்களுக்குத் தோற்றிருக்குமவர்கிடீர், எனக்கு எற்றைக்கும் ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

வ்யா:— **(சன்மசன்மாந்தரம் காத்து)** ஜந்மபரம்பரைகளிற் புகாதபடி பரி ஹரித்து. **(அடியார்களை)** தன்பக்கலிலே ஸர்வப₄ரந்யாஸம் பண்ணியிருக்குமவர்களை. **(கொண்டுபோய்த் தன்மை பெறுத்தி)** ஒரு நாடீ₃விஶேஷத்தாலே புறப்படுத்தி அர்ச்சிராதி₃மார்க்கத்தாலே ஒரு தே₃ஶவிஶேஷத்திலே கொண்டுபோய், 1. **"स्वेन रूपेण अभिनिष्पद्यते" (ஸ்வேந ரூபேண அபி₄நிஷ்பத்₃யதே)** என்று ஸ்வஸ்வரூபத்தைக்கொடுத்து. **(தன் தாளிணை இத்யாதி₃)** ஸர்வாதி₄கனை தனக்குச் சரணோபாய₄நத்தோபாதியாகக்கொள்ளும் நிருபாதி₄கஶேஷியை. **(தொன்மை இத்யாதி₃)** ஸ்வாப₄ாவிகமான ஔத₃ார்யகு₃ணத்திலே ஈடுபட்டு அக்ரமமாகப் புகழுமவர்கள் விஷயத்திலே வித்₃த₄ராமவர்கள்கிடீர்! 2. **"क्षिपामि" (க்ஷிபாமி)** என்னுமது ஸோபாதி₄கம்: ஔத₃ார்யமே இவனுக்கு ஸ்வரூபம். **(நன்மை பெறுத்து)** ததீ₃யஶேஷத்வபர்யந்தமான ப₄க₄வச்சே₂ஷத்வஸம்பத்தைத் தந்து. **(எம்மை நாளுய்யக்கொள்கின்ற நம்பரே)** அத்தை யாவதா₃த்மப₄ாவி நடத்தக்கடவ விஶ்வ ஸநீயர்; முதலிகள் என்றுமாம். 7.

ஈ— அவ:— ஏழாம் பாட்டு. a ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் அவன்பண்ணும் மஹோபகாரங் களிலே வித்₃த₄ரானவர்களுக்குத் தோற்றிருக்குமவர்கள் கிடீர் எனக்கு a₂ எற்றைக் கும் ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

வ்யா:— b(சன்மசன்மாந்தரம் b₂காத்து) **c பஞ்சாக்₃நிவித்₃யையில் சொல்லுகிற படியே மேக₄த்திலே புக்கு வர்ஷரூபத்தாலே பூ₄க₃தமாய், வ்ரீஹியிலே புக்கு**

அ— ஏழாம் பாட்டு. (சன்மசன்மாந்தரம் இத்யாதி₃) a"தொன்மைபிதற்றவல்லாரைப் பிதற்றுமவர் கண்டீர், நாளுய்யக்கொள்கின்ற நம்பர்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (ஆஶ்ரித விஷயத்தில் இத்யாதி₃) a₂எற்றைக்கும்-ஸர்வகாலத்துக்கும். b₂காத்து-பரிஹரித்து. b,c "சன்ம சன்மாந்தரம்" என்றதுக்கு - அப்படி ஜந்மபரம்பரைகளுண்டோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (பஞ்சாக்₃நிவித்₃யை என்று தொடங்கி) "தன்மைபெறுத்தி" என்றத்தோடொக்க "காத்து" என்றதுவும் புருஷார்த்த₂மாகச் சொன்னவிதுக்கு - நிவர்த்யமான ஜன்மத்தின் கையிலகப்படும் பாடிலே நோக்கு என்கிறார் (பஞ்சாக்₃நி இத்யாதி₃) என்னவுமாம். பஞ்சாக்₃நய: - அக்₃நி த்வேந ரூபிதா: த்₃யு பர்ஜந்ய ப்ருதி₂வீ புருஷ யோஷித:. இவ்விடத்திலே, அக்₃நியென்றும்,

---

ஸ்ரீ— ஏழாம் பாட்டு. (சன்மசன்மாந்தரம் இத்யாதி₃) a(தொன்மை பிதற்றவல்லாரை இத்யாதி₃) மேலெல்லாம் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (ஆஶ்ரித இத்யாதி₃) a₂எற்றைக்கும் எல்லாக்காலத்துக்கும். b₂காத்து - பரிஹரித்து. b,c'சன்மசன்மாந்தரம்' என்கைக்கு அப்படி ஜந்மபரம்பரைகளுண்டோ? என்ன (பஞ்சாக்₃நி இத்யாதி₃) பஞ்சாக்₃நிகளாவன-அக்₃நித்வேந ரூபிதங்களான த்₃யு பர்ஜந்ய

ப்ர— (ஏழாம் பாட்டு) (சன்மசன்மாந்தரம் இத்யாதி₃) c छान्दोग्ये [५] पञ्चाग्निविद्या- யாம்—"असौ वाव लोको गौतमाग्निस्तस्यादित्य एव समिद्रश्मयो धूमोऽहरर्चिश्चन्द्रमा अङ्गारा

ஈ—அந்நருபத்தாலே புருஷன்பக்கலிலே புக்கு, பின்பு பஞ்சமியான ஆஹூதியிலே புக்கு, பின்பிறே க3ர்ப்ப4மாவது; இப்படி வருகிற ஜந்மபரம்பரைகளை வேர்ப்

அ—ஆஹூதியென்றும் பர்யாயம். தத்ர சேதந: ப்ரத2மம் யாதநாஶரீரேண ஸஹிதோ நரகமநுபூ4ய தத்ர தச்ச2ரீரம் த்யக்த்வா, அத2 புண்ய ஶரீரம் பரிக்3ருஹ்ய ஸ்வர்க்க3மநுபூ4ய, அநந்தரம் கோட்டைக்குப் புறம்பே "த்4வம்ஸ" என்று தள்ள, தச்ச2ரீரத்தை விட்டு, அந்த ஶரீரத்தை ராக்ஷஸர் பு4ஜிக்க, ஸூக்ஷ்ம ஶரீரவிஶிஷ்டோ நிராலம்ப3ஞய் ஆகாஶே பததி; தமேநமாதி3த்ய: ஸ்வகிரணங்களாலே ஹிமத்தை உபாத3ாநம் பண்ணி, அந்த ஈரத்தாலே ஆகாஶத்திலே மங்கிக்கிடக்கிற ஆத்மாவை எடுத்து மேக4த்திலே பொகட, அந்த மேக4த்திலே ஹிமம் வர்ஷரூபேண பரிணமிக்குமளவும் கிடந்து வர்ஷத4ாரைகளோடே பூ4மியிலேவிழ, அந்த ஜலம் ஸஸ்யத்துக்கு த4ாரகமாகையாலே தத்3த்3வாரா ஸஸ்யத்திலே புக்கு, அந்த ஸஸ்யம் பக்வமாய், அன்னரூபேண பரிணமிக்குமளவும் கிடந்து, அநந்தரம் அந்நத்3வாரா புருஷ ஶரீரத்திலே புக்கு, அவ்வன்னம் ஶுக்ல ஶோணிதரூபமாய்ப் பரிணமிக்குமளவும் கிடந்து, ஶுக்லஶோணிதத்3வாரா ஸ்த்ரீஶரீரத்தை ப்ரவேஶித்து 1. "பஞ்சம்யாமாஹுதாவாப: புருஷவசஸோ ப4வந்தி" என்கிறபடியே புருஷஶப்3த3வாச்யனைக் கடவன். ஆப: - அப்ப்ரசுர ஸூக்ஷ்ம ஶரீரவிஶிஷ்டாஶ்சேதநா:, பஞ்சம்யாமாஹுதௌ - பஞ்சமாக்3நித்வேந ரூபிதே ஸ்த்ரீஶரீரே, புருஷவசஸோ ப4வந்தி - புருஷஶப்3த3வாச்யா ப4வந்தீத்யர்த்த2:. ஆப:-என்றது, மற்ற பூ4தங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய், ஸூக்ஷ்மபூ4தவிஶிஷ்டனை சேதனனை லக்ஷிக்கிறது. ஆக இத்தால், ப்ரத2மாஹுதியே தொடங்கி அநுவர்த்தமானங்களான ஸூக்ஷ்மங்களான அப்புக்களே புருஷஶப்3த3வாச்யங்கள் என்றதாயிற்று. இந்த ஜந்மந்தானேயுண்டாய்விட்டதே. இனி ஜந்ம

ஜீ-ப்ருதி2வீ புருஷ யோஷித்துக்கள். இவ்விடத்தில், அக்3நியென்றும், ஆஹுதியென்றும் பர்யாயம். இந்த ஐந்திலும் சேதநன் ப்ரவேஶிக்கும் க்ரமமாவது - யாதநாஶரீரத்தாலே நரகாநுப4வம் பண்ணி, அந்த ஶரீரத்தை விட்டுப் புண்யஶரீரத்தையெடுத்து ஸ்வர்க்க3ாநுப4வம் பண்ணி, அநந்தரம் கோட்டைக்குப் புறம்பே "த்4வம்ஸ" என்று தள்ள, அந்த ஶரீரத்தை ராக்ஷஸர் ப4க்ஷிக்க, ஸூக்ஷ்ம ஶரீரத்தோடே நிராலம்ப3நமாக ஆகாஶத்திலே விழ, ஆதி3த்யன் தன் கிரணத்தாலே ஹிமங்களை க்3ரஹித்து, அந்த ஈரத்தாலே ஆகாஶத்திலே மங்கிக்கிடக்கிற ஆத்மாவையெடுத்து மேக4த்திலேபொகட, அந்த ஹிமம் மேக4த்திலே வர்ஷரூபேண பரிணதமாய், வர்ஷத்3வாரா பூ4க3தமாய் ஸஸ்யத4ாரகஜலத்3வாரா ஸஸ்யக3தமாய் அந்நரூபேண பரிணமிக்குமளவும் கிடந்து, அந்நத்3வாரா புருஷஶரீரக3தமாய் ஶுக்லமாய்ப் பரிணமிக்குமளவும் கிடந்து, ஶுக்லத்3வாரா ஸ்த்ரீஶரீரக3தமாய் 1. "பஞ்சம்யாமாஹுதாவாப: புருஷவசஸோ ப4வந்தி" என்று புருஷஶப்3த3வாச்யனை. ப்ரத2மாஹுதியே தொடங்கி - அநுவர்த்தமாநங்களான ஸூக்ஷ்மங்களான அப்புக்கள் புருஷஶப்3த3வாச்யங்களாம் என்றபடி. ஆப: என்றது - பூ4தாந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய், அத்தாலே ஸூக்ஷ்மஶரீரவிஶிஷ்டரான சேதநரை

नक्षत्राणि विस्फुलिङ्गास्तस्मिन्नेतस्मिन् अग्नौ देवाः श्रद्धां जुह्वति तस्या आहुतेस्सोमो राजा
संभवति ॥ ४ ॥ पर्जन्यो वाव गौतमाग्निस्तस्य वायुरेव समिदभ्रं धूमो विद्युदर्चिरशनिरङ्गारा ह्राद-
नयो विस्फुलिङ्गास्तस्मिन्नेतस्मिन्नग्नौ देवास्सोमं राजानं जुह्वति तस्या आहुतेर्वर्षस्सम्भवति ॥ ५ ॥
पृथिवी वाव गौतमाग्निः तस्यास्संवत्सर एव समित् आकाशो धूमो रात्रिरर्चिः दिशोऽङ्गारा
अवान्तरदिशो विस्फुलिङ्गास्तस्मिन्नेतस्मिन्नग्नौ देवा वर्षं जुह्वति तस्या आहुतेरन्नं सम्भवति ॥ ६ ॥

ஈ—பற்றேடே அறுத்து. d வர்த்தமானதே3ஹாவதி4யாக்கி, பின்பு ஒரு தே3ஹத்திற் புகாதபடிபண்ணி. e இப்படி செய்வது ஆரையென்னில்.— (அடியார்களை) தன் திருவடிகளிலே ஸர்வப4ரந்யாஸம் பண்ணியிருக்குமவர்களை. (கொண்டுபோய் இத்யாதி3) f A"மரணமானல்" என்கிறபடியே ஶரீரவிஶ்லேஷத்தளவும் பொறுத்திருந்து f2 அந்திமஸ்ம்ருதியும் ப4க்தியும் இவர்களுக்குப் பணியாக்காதே g 1. "அஹ்ஸ்மராமி" (அஹம் ஸ்மராமி) என்கிறபடியே தானே நினைத்து. வழிதெரியாதபடி

அ-பரம்பரைகளிலே போகாதபடி எப்படியென்ன அருளிச்செய்கிருர் (வர்த்தமான என்று தொடங்கி) 2. "உபாயப4க்தி: ப்ராரப்3த4வ்யதிரிக்தாக4நாஶிநீ। ஸாத்4யப4க்திஸ்து ஸா ஹந்த்ரீ ப்ராரப்3த4ஸ்யாபி பூ4யஸீ। த்3ருப்தாநாமபி ஜந்தூநாம் தே3ஹாந்தரநிவாரிணீ ||" என்னக்கடவதிறே. e இதுதான் ப்ரபந்நவிஷயமென்று கீழ் அருளிச்செய்தத்தை மூலத்திலே ஏறிட்டு அருளிச்செய்கிருர் (இப்படி இத்யாதி3) f...p கொண்டுபோகிற ப்ரகாரத்தை வேதா3ந்த ப்ரக்ரியையாலே காட்டுகிருர் (மரணமானல் இத்யாதி3) யத்3வா "அப்பனை" என்று விவக்ஷித்த உபகாரபரம்பரையை அருளிச்செய்கிருர் (மரணமானல் என்று தொடங்கி) f2 (அந்திமஸ்ம்ருதியும்) என்கிறவிடத்திலே - 3. "யம் யோகி3ந: ப்ராணவியோககாலே யத்நேந சித்தே விநிவேஶயந்தி। ஸ தம் புரஸ்தாத்3த4ரீமீக்ஷமாண: ப்ராணாந் ஜஹௌ ப்ராப்தப2லோ ஹி பீ4ஷ்ம: ||" என்கிற ஶ்லோகத்தை அருளிச்செய்வர். i (ஒரு பரமாத்ம ப்ரவேஶத்தைப் பண்ணுவித்து) 4. "தேஜ: பரஸ்யாம் தே3வதாயாம்"

ஜீ—லக்ஷிக்கிறது. 5. "தஸ்மிந்நேதஸ்மிந்நக்3நௌ தே3வா: ஶ்ரத்3த4ாம் ஜுஹ்வதி" இத்யாதி3 ஶ்ருதியிலே, "தே3வா:"என்ற பத3ங்கள்-ப்ராணவாசிகள். "ஶ்ரத்3த4ாம்" என்று-6."ஶ்ரத்3த4ா வா ஆப:" என்கிற ஶ்ருதிப்ரக்ரியையாலே அப்புக்களைச் சொல்லி, இவை பூ4தாந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய், அத்தாலே ஸூக்ஷ்மஶரீரவிஶிஷ்டனை சேதநனை லக்ஷிக்கிறது. 5. "ஸோமோ ராஜா ஸம்ப4வதி" என்றது-அம்ருதமய தே3வஶரீரமுண்டாம் என்றபடி. d இந்த ஜந்மந்தானே உண்டாய்விட்டதே: இனி ஜந்மபரம்பரைகளிலே போகாதபடி எப்படி? என்ன (வர்த்தமாந இத்யாதி3) 2. "உபாயப4க்தி: ப்ராரப்3த4வ்யதிரிக்தாக4நாஶிநீ। ஸாத்4யப4க்திஸ்து ஸா ஹந்த்ரீ ப்ராரப்3த4ஸ்யாபி பூ4யஸீ। த்3ருப்தாநாமபி ஜந்தூநாம் தே3ஹாந்தர நிவாரிணீ॥" என்னக்கடவதிறே; e இதுதான் ப்ரபந்நவிஷயம் என்று கீழ் அருளிச்செய்தத்தை மூலத்திலே ஏறிட்டு அருளிச்செய்கிருர் (இப்படி இத்யாதி3) f...p கொடுபோகிற ப்ரகாரத்தை வேத3ாந்த ப்ரக்ரியையாலே காட்டுகிருர் (மரணமானல் இத்யாதி3) i (பரமாத்மப்ரவேஶத்தைப் பண்ணுவித்து) என்றத்தை - பா4ஷ்ய ப்ரக்ரியைக்கும் அர்ச்சிராதி3க3திக்கும் சேர, நாடீ3விஶேஷநிஷ்க்ரமணத்துக்கு முன்னகக் கண்டுகொள்வது. 4. "இந்த்3ரியைர் மநஸி ஸம்பத்3யமாநை:" இத்யாரப்4ய. 4. "தேஜ: பரஸ்யாம் தே3வதாயாம்" என்று பரமாத்ம ப்ரவேஶத்துக்கு ப்ரமாணம். நாடீ3

ப்ர—पुरुषो वाव गौतमाग्निः तस्य वागेव समित्प्राणो धूमो जिह्वार्चिश्चक्षुरङ्गाराः श्रोत्रं विस्फुलिङ्गास्तस्मिन्नेतस्मिन्नग्नौ देवा अन्नं जुह्वति तस्या आहुते रेतस्सम्भवति॥ ७॥ योषा वाव गौतमाग्निस्तस्या उपस्थ एव समिद्यदुपमन्त्रयते स धूमो योनिरर्चिर्यदन्तः करोति तेऽङ्गारा अभिनन्दा विस्फुलिङ्गाः तस्मिन्नेतस्मिन्नग्नौ देवा रेतो जुह्वति तस्या आहुतेर्गर्भस्सम्भवति॥ ८॥"

(கொண்டுபோய்) g1. श्रीवाराहे भूमिदेवीं प्रति भगवान्—"ततरतं म्रियमाणं तु काष्ठपाषाणसन्निभम्। अहं स्मरामि मद्भक्तं नयामि परमां गतिम्॥"

A 9-10.5.

ஈ—யிருக்கிற ஶதாதி4கையான நாடியாலே h1.“हार्दानुगृहीतः” (ஹார்த்த3ாநுக்3ருஹீத:) என்கிறபடியே தான் கூடக்கொண்டு புறப்பட்டு, அந்த ஶரீரவிஶ்லேஷஸமயத்தில் இவன்பட்ட க்லேஶமெல்லாம் தீரும்படியாக அவ்வளவிலே i ஒரு பரமாத்ம ப்ரவேஶத்தைப் பண்ணுவித்து, j சிறு ப்ரஜைகள் நொந்தால் தாயானவள் ஶிஶிரோபசாரம் பண்ணுமாபோலே அவ்வளவிலே மேல்வழி போகைக்கு த4ரிப்புண்டாம்படிபண்ணி, k A“உயிர்கொண்டுடலொழிய ஓடும்போதோடி அயர்வென்ற தீர்ப்பான்”என்கிறபடியே சென்று முகங்கொடுத்து, கர்மஸம்ப3ந்த4மறச் செய்தேயும் வித்3யாமாஹாத்ம்யத்தாலே விரஜையளவும் ஸூக்ஷ்மஶரீரம் நிற்கும்படிபண்ணி, அர்ச்சிராதி3க3ணங்களோடொக்க ஆளிட்டிராதே, 2. “नयामि” (நயாமி) என்கிறபடியே தானேவந்து, l B“மாதவன் தன்துணையா நடந்தாள்” என்கிற C“கள்வன்கொல்”லில் பிராட்டியைப்

அ—என்று பூ4தஸூக்ஷ்மவிஶிஷ்டனை ஜீவனுக்குப் பரமாத்மப்ரவேஶம் சொல்லிற்றிறே. “வேத3ாந்தேஷு பரமாத்ம ப்ரவேஶாநந்தரம் நாடீ3விஶேஷநிஷ்க்ரமணாபி4தா4நாத், அத்ர ச தத்3விபரீதத்வேநாபி4தா4நாத், நாடீ3நிஷ்க்ரமணாத் பூர்வத்ரோத்தரத்ர ச பரமாத்மப்ரவேஶோஸ்தி” இதி ச, “வேத3ாந்தவிரோதே4நாத்ராபி வாக்யம் வ்யத்யயேந யோஜநீயம்” இதி ச வத3ந்தி. (ஒரு பரமாத்ம ப்ரவேஶத்தைப் பண்ணுவித்து) D“வாஸுதே3வ தருச்சா2யையைக் கிட்டி விஶ்ரமித்து”இத்யர்ச்சிராதி3தி3வ்யப்ரப3ந்தே4ாக்தப்ரகாரேண ஹார்த்த3புருஷே ஸ்வஸ்மிந் நிதா4ய இத்யர்த்த2:—இதி ச வத3ந்தி, 3. “தேஜ: பரஸ்யாம்” என்றதிலே, தேஜஸ் - என்றது சேதனனை. இது சேதனனைச்சொல்லுகிறது என்னுமத்தை 4. “மநஸி கரணக்3ராமம் ப்ராணே மந: புருஷே ச தம் ஜுஹுதி க4டயந் பூ4தேஷ்வேநம் பரே ச தமாத்மநி | ஸ்வவித3வித3ுஷோரித்த2ம் ஸாதா4ரணீ ஸரணிர்முகே2 நயதி பரதோ நாடீ3பே4தை3ர் யதோ2சிதமீஶ்வர: ||” என்று ஸ்பு2டமாக அருளிச்செய்தாரிறே பிள்ளை. 3. “பரஸ்யாம் தே3வதாயாம்” என்றது, பரமாத்மநி ஸம்பத்3யதே என்றபடி. பா4ஷ்யத்திலே தேஜஸ் என்றது - பூ4தாந்தர ஸம்ஸ்ருஷ்ட தேஜ: பரம் என்று நிர்வாஹம், 3. “இந்த்ரியைர் மநஸி ஸம்பத்3யமாநை:” என்று தொடங்கி, 3. “தேஜ: பரஸ்யாம் தே3வதாயாம்” என்று பரமாத்ம ப்ரவேஶத்துக்கு ப்ரமாணம். நாடீ3நிஷ்க்ரமணத்துக்கு ப்ரமாணம் 5. “ஶதம் சைகா ச ஹ்ருத3யஸ்ய நாட்3ய: தாஸாம் மூர்த்தா4நமபி4நிஸ்ஸ்ருதைகா | தயோர்த்4வமாயந் அம்ருதத்வமேதி விஷ்வங்ஙந்யா உத்க்ரமணே ப4வந்தி||” 6.“தேந ப்ரத்3யோதேநைஷ ஆத்மா நிஷ்க்ராமதி சக்ஷுஷோ வா மூர்த்4நோ வா அந்யேப்4யோ வா ஶரீரதே3ஶேப்4ய:” என்று; அந்யா:-நாட்3ய:, விஷ்வக்-எங்கும். மூர்த்த4ந்ய நாடீ3நிஷ்க்ரமணம் ப்3ரஹ்மவித்துக்கு; மற்றையவர்களுக்கு அந்யதே3ஶங்களிலே நிஷ்க்ரமணம். “கர்மஸம்ப3ந்த4மறச் செய்தேயும் ஸூக்ஷ்மஶரீரம் நிற்கைக்கடி வழியிலுள்ளார் ஸத்காரார்த்த2மாக” என்று அருளிச்செய்வர். j பரமாத்ம ப்ரவேஶத்துக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார் (சிறுப்ரஜைகள் இத்யாதி3) “ஸூக்ஷ்மஶரீரத்தோடே போகிறவனுக்கு ஆதி3த்யமண்டலத்தை பே4தி3த்துப்

ஜீ—நிஷ்க்ரமணத்துக்கு ப்ரமாணம் - 5. “ஶதஞ்சைகா ச ஹ்ருத3யஸ்ய நாட்3ய:” இத்யாதி3, 6. “த ஆஸு நாடீ3ஷு ஸ்ருப்தா:” இத்யாதி3. j பரமாத்ம ப்ரவேஶஸ்ய ப்ரயோஜநமாஹ (சிறு ப்ரஜைகள் இத்யாதி3) k அத்த3ஶையில்அவன் இப்படி செய்யும் என்கைக்கு ப்ரமாணம்(உயிர்கொண்டு இத்யாதி3) பூர்வமேவ வ்யாக்2யாதம். l (மாதவன் தன் துணை இத்யாதி3) ஶ்ரிய:பதியே துணை

ப்ர- h1. उत्तरमीमांसायाम् चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयपादे (सू. १६) नाडीविशेषचिन्तनाप्रकरणे “तदोकोग्रज्वलनं तत्प्रकाशितद्वारो विद्यासामर्थ्यात्तच्छेषगत्यनुस्मृतियोगाच्च हार्दानुगृहीतश्शताधिकया”।

A நான்-திருவ 88. B பெரியதிரு 3-7.4. C ஷ 3.7. D அர்ச்சிராதி3-1.

ஈ—போலே தன் சிறகின்கீழே கொண்டு, வழியிலுள்ளார் ஸிரஸாவஹிக்கும்படி இவ்வருகுள்ளவற்றைக் கழித்துப் பரமபத$_3$த்திலே கொண்டு புக்கு, m1. "स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते" (ஸ்வேந ரூபேணுபி$_4$நிஷ்பத்$_3$யதே) என்கிறபடியே ஸ்வஸ்வரூபப்ராப்தியைப் பண்ணிக் கொடுத்து, பின்னையும் விடாதே n பாதே$_3$ாபத$_4$ாநமாகத் தன் திருவடிகளின் கீழே யிட்டுக்கொண்டு, o இதுதான் இவனுக்கு உபகரித்தானுயிருக்கையன்றிக்கே p தன் பேருக நினைத்திருக்கும் மஹோபகாரகனை. q 2. "सायुज्यं प्रतिपन्ना ये" (ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நா யே) இத்யாதி$_3$. q$_2$ (தன்மை பெறுத்தி) ஸ்வஸ்வருபாவிர்ப$_4$ாவத்தைப்

அ—புறப்படுகை சொல்லுகையாலும், சந்த்$_3$ரனேடே ஸம்ப$_4$ாஷணமுண்டாக ப$_4$ாஷ்யத்திலே சொல்லுகையாலும் A "ஸ்தூ$_2$லஶரீரத்துக்கு உள்ள பாடவத்தை ஸூக்ஷ்மஶரீரத்துக்கு உண்டாக்கிக் கொடுக்குமவன்" என்று பரமபத$_3$ ஸோபாநத்திலே பிள்ளை அருளிச்செய்ததாக ப்ரஸாதி$_3$ப்பர். k அத்த$_3$ஶையில் இவன் இப்படி செய்யும் என்கைக்கு ப்ரமாணம் (உயிர்கொண்டு இத்யாதி$_3$) நாலாந்திருவந்தாதி. l (மாதவன் இத்யாதி$_3$) பெரியதிருமொழி. m "தன்மைபெறுத்தி" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஸ்வேந ரூபேண இத்யாதி$_3$) n உபத$_4$ாநம்-அணை. o 'தாளிணைக் கீழ்வைக்கும்' இத்யநபி$_4$த$_4$ாய, "தாளிணைக் கீழ்க்கொள்ளும்" இத்யபி$_4$த$_4$ாந ஸூசிதமாக (இதுதான் இவனுக்கு இத்யாதி$_3$நா) p "கொள்ளும்" என்று ஈஶ்வரநிஷ்ட$_2$மாகச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம் (தன்பேருகவென்று) என்றுமாம். q3. "ப்$_3$ரஹ்ம வேத$_3$ ப்$_3$ரஹ்மைவ ப$_4$வதி" என்று ஐக்யமே மோக்ஷமென்றுநிற்க "தாளிணைக் கீழ்க்கொள்ளும்" என்கிறதென்? என்ன (ஸாயுஜ்யம் இத்யாதி$_3$) 2. "ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நா யே தீவ்ரப$_4$க்தாஸ்தபஸ்விந: | கிங்கரா மம தே நித்யம் ப$_4$வந்தி நிருபத்$_3$ரவா:" யத்$_3$வா, 4. "நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி" இதி ஸாம்யாபத்திரேவ ஹி மோக்ஷத்வேநாபி$_4$தீ$_4$யதே, கத$_2$ம் பாதே$_3$ாபத$_4$ாநத்வேந கரோதி இத்யுச்யதே? இத்யத்ராஹ (ஸாயுஜ்யம் இதி) 2. "மம கிங்கரா ப$_4$வந்தி" இத்யத்ர ஹ்ருத$_3$யம். p "கொள்ளும்" இதி பத$_3$ஸ்வாரஸ்யாத்-ப$_4$க$_3$வாந் ஸ்வலாப$_4$த்வேந ஸ்மரதி இத்யுக்தம்; r,s "அப்பனை" இதி சேதந-

ஜீ—யாக நடந்தாள் என்றபடி; திருமொழி-மூன்ரும்பத்து, கள்வன் கொல்லிலே நாலாம் பாட்டு→ (ஏதவன் இத்யாதி$_3$). m 'தன்மைபெறுத்தி' என்றதுக்கு ப$_4$ாவம் (ஸ்வேந ரூபேண இத்யாதி$_3$) n உபத$_4$ாநம் - அணை. o வைக்குமென்னுதே, 'கொள்ளும்' என்றதுக்கு ப$_4$ாவம் (இதுதான் இத்யாதி$_3$) q3. "ப்$_3$ரஹ்ம வேத$_3$ ப்$_3$ரஹ்மைவ ப$_4$வதி" என்று - ஐக்யம் மோக்ஷமென்றுநிற்க, தாளிணைக் கீழ்க்கொள்ளுகையாவது ஏது? என்ன (ஸாயுஜ்யம் இத்யாதி$_3$) 2. "கிங்கரா மம தே நித்யம் ப$_4$வந்தி" இத்யத்ர ஹ்ருத$_3$யம். p,s அவன் தன்பேருக நினைத்திருக்குமாகில், அது இவனுக்கு

ப்ர—अस्य भाष्यम्—"(शताधिकयेति) विद्वान् शताधिकया मूर्धन्ययैव नाड्योत्क्रामति न चास्याः विदुषो दुर्विवेचत्वं; विद्वान्हि परमपुरुषाराधनभूतात्यर्थप्रियविद्यासामर्थ्याद्विद्याशेषभूततया आत्मनोऽत्यर्थप्रियगत्यनुस्मरणयोगाच्च प्रसन्नेन हार्देन परमपुरुषेणानुगृहीतो भवति; ततश्च (तदोकः) तस्य जीवस्य स्थानं · हृदयं अग्रज्वलनं भवति - अग्रे ज्वलनं - प्रकाशनं यस्य, तदिदमग्रज्वलनम्; परमपुरुषप्रसादात्प्रकाशितद्वारो विद्वान् तां नाडीं विजानातीति तया विदुषो गतिरुपपद्यते ॥"

m 1. छान्दोग्ये (८-३)—"एवमेवैष संप्रसादोऽस्माच्छरीरात्समुत्थाय परं ज्योतिरुपसंपद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते"

q 2. "सायुज्यं प्रतिपन्ना ये तीव्रभक्तास्तपस्विनः। किंकरा मम ते नित्यं भवन्ति निरुपद्रवाः॥"

A பரமபத$_3$ ஸோபாநம்.

ஈ—பிறப்பித்து. r (அப்பனை) s **இதுதன்னை இவன் சேதநனுகையாலே உபகாரமாக நினைத்திருக்கும்; t பாரதந்த்ர்யத்தாலே அவன் தனக்காகச் செய்தானுயிருக்கும். t2 (தொன்மை பிதற்றவல்லாரை) u ஸ்வாப4ாவிகமான ஔத3ார்ய கு3ணத்திலே ஈடுபட்டு அக்ரமமாகப் புகழுமவர்களை. v 1. "तानहं द्विषतः" (தாநஹம் த்3விஷத:) என்று தள்ளுமது இவன்செய்த குற்றங்களைக் கண்டாகையாலே ஔபாதி4கமிறே; ஸ்வாப4ாவிகமான நிலையாவது - இப்படி ரக்ஷிக்கை.** (பிதற்றுமவர் கண்டீர்) w **'அந்த:புரவ்ருத்தாந்தம் இவர்களுக்கு நிலமாவதே!' என்று அவர்கள் விஷயத்திலே ஈடுபட்டு ஏத்துமவர்கள் கிடீர்;** w2 (நன்மை பெறுத்து) **ப4ாக3வதஶேஷத்வபர்யந்தமான ப4க3வச்சே2ஷத்வ ஸம்பத்தையுண்டாக்கி.** (எம்மை x நாளுய்யக்கொள்கின்ற x2 நம்பரே) **நமக்கு அவன் திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தை யாவதா3த்மப4ாவி நடத்தக்கடவ விஶ்வஸநீயர்; y முதலிகள் என்றுமாம்.** 7.

அ-ஸ்யோபகாரகத்வேந கத2முச்யத இத்யத்ராஹ (இதுதன்னை இத்யாதி3) t (பாரதந்த்ர்யத்தாலே) என்றது - சேதனன் தன்க்குப் பரதந்த்ரனுகையாலே இவனுக்குச் செய்தத்தை ஈஶ்வரன் தனக்குச் செய்தானுக நினைத்திருக்கும் என்றபடி. u,v1. "தாநஹம் த்3விஷத:" என்றுநிற்க, ஔதா3ர்யம் ஸ்வாப4ாவிகம் என்கிறதென்? என்ன (தாநஹம் இத்யாதி3) w இவனுக்கு வரிசையாக அர்ச்சிராதி3மார்க்க3த்தாலே கொண்டுபோகை முதலான இப்பேர்ப்பட்டவை பரமரஹஸ்ய வ்ருத்தாந்தமாகையாலே (அந்த:புர வ்ருத்தாந்தமென்கிறது) x2 நம்பர்-விஶ்வஸநீயர் என்னுதல், பூர்ணரென்னுதல். y (முதலிகள் இதி) பரிபூர்ணா:. கு3ரவ: இதி ச வத3ந்தி. 7.

ஜீ—உபகாரமானபடியென்? என்ன (இதுதன்னை இத்யாதி3) ஶரீரதயா பாரதந்த்ர்யத்தாலே என்றபடி. u,v1. "தாநஹம் த்3விஷத:" என்றுநிற்க, ஔதா3ர்யம் ஸ்வாப4ாவிகம் என்கிறதென்? என்ன (தாநஹம் இத்யாதி3) w (அந்த:புர வ்ருத்தாந்தம்) என்றது - இப்படி இவனுக்கு வரிசையாக அர்ச்சிராதி3மார்க்க3த்தாலே கொண்டுபோகை முதலானவை பரமரஹஸ்யம் என்றபடி. x2 நம்பர்-விஶ்வஸநீயர்; பூர்ணரென்னுதல். q2 தன்மைபெறுத்தி-ஸ்வரூபாவிர்ப4ாவத்தைப் பிறப்பித்து. t2 தொன்மை-ஸ்வாப4ாவிகோபகாரகதை. w2 நன்மைபெறுத்து-நன்மையைப் பெறும்படி பண்ணி. x நாளுய்யக்கொள்கின்ற - நம்பர் - நாள்தோறும் யாவதா3த்மப4ாவி உஜ்ஜீவிப்பித்துக் கொள்ளுகிற விஶ்வஸநீயர். x2 நம்பர்-நம்பப்படுமவர்கள் இத்யர்த்த2:. 495c பஞ்சாக்3நிவித்3யாயாம் சா2ந்தே3ாக்3யே, 2. "தஸ்மிந்நேதஸ்மிந்நக்3நௌ தே3வா: ஶ்ரத்3த4ாம் ஜுஹ்வதி" இத்யாரப்4ய, 2. "தஸ்யா ஆஹுதேர் க3ர்ப்ப4: ஸம்ப4வதி" இத்யந்தம் கண்டுகொள்வது. 497g வாராஹே பூ4மிம் ப்ரதி ப4க3வாந், 3. "ததஸ்தம் ம்ரியமாணம் து காஷ்ட2பாஷாண ஸந்நிப4ம் | அஹம் ஸ்மராமி மத்3ப4க்தம் நயாமி பரமாம் க3திம் ||" 498h ப4ாஷ்யே சதுர்த்த2ாத்4யாயே த்3விதீய பாதே3—4. "ததோ3ாகோऽக்3ரஜ்வலநம் தத்ப்ரகாஶிதத்3வாரோ வித்3யாஸாமர்த்2யாத் தச்சே2ஷக3த்யநுஸ்ம்ருதியோக3ாச்ச ஹார்த்3ாநுக்3ருஹீதஶ் ஶதாதி4கயா" 499m சா2ந்தோ3க்3யே, 5. "பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்3ய ஸ்வேந ரூபேணாபி4நிஷ்பத்3யதே" 499q6. "ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நா யே தீவ்ரப4க்தாஸ் தபஸ்விந:| கிங்கரா மம தே நித்யம் ப4வந்தி நிருபத்3ரவா:||" v கீ3தாஸு ஷோட3ஶே, 1. "தாநஹம் த்3விஷத: க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷு நராத4மாந்| க்ஷிபாம்யஜஸ்ரமஶுப4ாநாஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு ||". 7.

ப்ர— (தொன்மை இத்யாதி3,)v1. भगवद्गीतासु षोडशे — "तानहं द्विषतः क्रूरान् संसारेषु नराधमान्। क्षिपाम्यजस्रमशुभान् आसुरीष्वेव योनिषु॥ १९॥"

8. நம்பனை ஞாலம் படைத்தவ னைத்திரு மார்பனை
உம்ப ருலகினில் யார்க்கும் உணர்வரி யான்தன்னைக்
கும்பி நரகர்க ளேத்துவ ரேலும் அவர்கண்டீர்
எம்பல் பிறப்பிடை தோறுஎந் தொழுகுலம் தாங்களே.

ஆ— 8. வ்யா:— (நம்பனை) ஸர்வஸ்வாமியாய், ஜக₃த்ஸ்ரஷ்டாவாய், ஸ்ரிய:பதியாய். ப்₃ரஹ்மாதி₃களுக்கு வாங்மநஸாபரிச்சே₂த்₃யமஹிமனுயிருந்தவனை அநந்யப்ரயோஜநராய்க் கொண்டு ஏத்துவார் கும்பீ₄நரகயாதநாநுப₄வாநுகு₃ணபாபங்களைப் பண்ணினுரேயாகிலும் அவர் கண்டீர் எம் பல் பிறப்பிடைதோறு எம்தொழுகுலம் தாங்கள் என்கிருர் 8

ஓ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — அவனுடைய ஸர்வஸம்பத்துக்கும் நித₃ாநமான ஸ்ரிய:பதித்வத்தை அநுஸந்தி₄த்திருக்குமவர்கள் எனக்குப் பிறந்த பிறவிகளெல்லாம் ஸஸந்தாநமாக வந்த்₃யர் என்கிருர்.

வ்யா:— (நம்பனை என்று தொடங்கி) ஏதேனும் த₃ஶையிலும் ஆத்மாவுக்குத் தஞ்சமாக நம்பப்படுமவனுமாய், ஜக₃த்தையெல்லாம் உண்டாக்குவதும்செய்து, இந்நீர்மைக்கு அடியான ஸ்ரிய:பதியுமாய், மேலான லோகங்களில் எத்தனையேனும் அளவுடைய ப்₃ரஹ்மாதி₃களுக்கும் உணரமுடியாதிருக்கிறவனை. (ஞாலம் படைத்தவனை) என்றது — கரணகளேப₃ரங்களைக் கொடுத்து ஸ்ருஷ்டிக்கையாலே தஞ்சமென்னுமிடத்துக்கு உத₃ாஹரணம். (கும்பிநரகர்கள் என்று தொடங்கி) கும்பீ₄ பாகமான நரகத்தை அநுப₄வியாநின்றே ஏத்திஞரேயாகிலும் அவர்கள் கிடீர். 'கும்பிநரகர்கள்' என்றது. ஏதேனும் து₃ர்க்க₃தரேயாகிலும் அவ்விருப்பிலே நமக்கு ப்ராப்யரென்று கருத்து. 8.

ப— 8. அவ:— அநந்தரம், ப்ராப்யபூ₄தனை ஸ்ரிய:பதியை ஸ்துதிக்குமவர்கள் எங்களுக்குக் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்ப₃ந்தி₄தயா ப்ராப்யர் என்கிருர்.

நம்பனை—(நிருபாதி₄கமாகத்) தஞ்சமானவனுய், **ஞாலம் படைத்தவனை**—(தன்னை ஆஶ்ரயித்து அநுப₄விக்கைக்கு உறுப்பாக) ஜக₃த்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுமவனுய், **திருமார்பனை**—(ஸ்ருஷ்டித₃ஶையோடு ஆஶ்ரயணத₃ஶையோடு ப்ராப்யத₃ஶையோடு வாசியற அநுவ்ருத்தமான) ஸ்ரிய:பதித்வத்தையுடையனுய், **உம்பருலகினில்** — (ஸ்வஸ்ருஷ்டமான) உபரிதநலோகங்களில், **யார்க்கும்** — எத்தனையேனும் அதிஶயிதஜ்ஞாநர்க்கும், **உணர்வு அரியான் தன்னை** — அறியவரிய பெருமையையுடையவனை, **கும்பிநரகர்களும்** — கும்பீ₄பாகநரகவாஸிகளான பாபப்ரசுரர்களும், **ஏத்துவரேல்**— ஏத்திஞர்களாகில், **அவர் தாங்கள் கண்டீர்**—அவர்கள் தாங்கள் கிடீர், **எம் பல் பிறப்பிடைதோறு**—எங்கள் பலவகைப்பட்ட ஜந்மாவகாஶந்தோறும், **எம் தொழு குலம்**—எங்கள் ஶேஷவ்ருத்திக்கு ப்ரதிஸம்ப₃ந்தி₄யான குலம்.

இப்பாட்டு-ப்ராப்யபரம். இதினுடைய விவரணம்-A"நெடுமாற்கடிமை". 8.

A 8-10.

இ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — அவனுடைய ஶ்ரிய:பதித்வத்திலே வித்$_3$த$_4$ரா யிருக்குமவர்கள் எனக்கு நாத$_2$ர் என்கிறூர்.

வ்யா:— **(நம்பனை)** நம்பப்படுமவனை; ஏதேனும் த$_3$ஶையிலும் ஆத்மாவுக்குத் தஞ்சமாமவனை ; கீழ்ச்சொன்னவர்களும் நம்பராகைக்கு அடியானவனை. இவனை யொழிந்த ப$_3$ந்து$_4$க்கள் விஶ்வஸநீயரல்லர் என்கை. **1. "स पित्रा च" (ஸ பித்ரா ச).** எங்கே கண்டோம்? என்னில்,—**(ஞாலம் படைத்தவனை)** தனக்குத் தானுமின்றிக்கே பிறருமின்றிக்கே அசித்கல்பனை த$_3$ஶையிலே புருஷார்த்தோ$_2$பயோகி$_3$யான ஶரீரத்தையுண்டாக்கினவனை. **(திருமார்பனை)** இப்படி உபகரித்தது பிராட்டிக்கு ப்ரியமாக என்கை. **2. "यस्या वीक्ष्य मुखम्"(யஸ்யா வீக்ஷ்ய முக$_2$ம்). (உம்பர் இத்யாதி$_3$)** உபரிதநலோகங்களில் எத்தனையேனும் அதிஶயிதஜ்ஞாநரான ப்$_3$ரஹ்மாதி$_3$களுக்கும் உணரமுடியாதிருக்கிறவனை. **(கும்பி இத்யாதி$_3$)** மஹாபாபப$_2$லமான கும்பீ$_4$பாகநரகத்திலே கிடந்தும் அங்கே திருநாமத்தைச் சொல்லுவர்களாகில். **(அவர்கண்டீர்)** ஏதேனும் து$_3$ர்க்க$_3$தரேயாகிலும் அவ்விருப்பிலே நமக்கு ப்ராப்யர் என்கை. பலவகைப்பட்ட ஜந்மங்களில் அவகாஶந்தோறும் திருநாமத்தைச் சொன்னவர்களேயன்று உத்$_3$தே$_3$ஶ்யர், அவர்கள் குலமாக எங்கள் குலத்துக்கு ஆசார்யஸந்தாநம். 8.

ஈ— அவ:— எட்டாம் பாட்டு. a அவனுடைய ஶ்ரிய:பதித்வத்திலே தோற்றிருக்குமவர்கள் எனக்கு நாத$_2$ர் என்கிறூர்.

வ்யா:— b (நம்பனை) **நம்பப்படுமவனை. c ஏதேனும் து$_3$ர்த$_3$ஶையிலும் ஆத்மாவுக்குத் தஞ்சமானவனை. d கீழ்ச்சொன்னவர்களும் நம்பராகைக்கு அடியானவனை.**

அ— எட்டாம் பாட்டு. (நம்பனை இத்யாதி$_3$) a "திருமார்வனை ஏத்துவரேலும் அவர்-எம்தொழுகுலம் தாங்கள்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (அவனுடைய இத்யாதி$_3$) b நம்பன்-ரக்ஷகத்வேந விஶ்வஸநீயன். c காத$_3$ாசித்கமாகத் தஞ்சமாகை அல்லாதாருக்குமுண்டாகையாலே அத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது (ஏதேனும் து$_3$ர்த$_3$ஶையிலும் என்று விஶேஷிக்கிறது) (ஏதேனும் து$_3$ர்த$_3$ஶையிலும்) என்றது - காகாஸுரனுக்குப்போலே ஈஶ்வரன்தானே பகையான த$_3$ஶையிலும்; அன்றிக்கே, தனக்குத்தான் பகையான த$_3$ஶையிலும் என்றபடி. d கீழே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை நம்பர் என்றீர், ஈஶ்வரனை நம்பன் என்றீர்; இது சேரும்படி எங்ஙனேயென்ன (கீழ்ச்சொன்னவர்களும் என்று தொடங்கி) e இவனை "நம்பன்" என்றத்தால் ப$_2$லிதம் (இவனையொழிந்த இத்யாதி$_3$) f,g உக்தார்த்த$_2$த்துக்கு ப்ரமாணங்கள் (ஸ பித்ரா ச இத்யாதி$_3$, பெற்றூர் இத்யாதி$_3$) f ஏதேனும்

ஜீ— எட்டாம் பாட்டு. (நம்பனை இத்யாதி$_3$) a 'திருமார்பனை, ஏத்துவரேலும் அவர்கண்டீர், எந்தொழுகுலம் தாங்களே' என்ற பத$_3$ங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (அவனுடைய இத்யாதி$_3$) b நம்பன்-ரக்ஷகத்வேந விஶ்வஸநீயன். c காத$_3$ாசித்கமாகத் தஞ்சமாகை அல்லாதார்க்கும் உண்டாகையாலே அத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறூர் (ஏதேனும் இத்யாதி$_3$) ஏதேனும் து$_3$ர்த$_3$ஶையிலும் - காகாஸுரனுக்குப்போலே தான் பகையான த$_3$ஶையிலும். d கீழே ததீ$_3$யரை - 'நம்பர்' என்றீரே என்ன (கீழ்ச்சொன்னவர்களும் இத்யாதி$_3$) e இவனை 'நம்பன்' என்றத்தால் ப$_2$லிதம் (இவனையொழிந்த இத்யாதி$_3$) f,g உக்தார்த்த$_2$த்துக்கு ப்ரமாணங்கள் (ஸ பித்ரா ச இத்யாதி$_3$)

ஈ-e இவனையொழிந்த ப$_3$ந்து$_4$க்கள் விஶ்வஸநீயரல்லர் என்கை; f 1. "स पित्रा च" (ஸ பித்ரா ச); gA"பெற்றார் பெற்றொழிந்தார்" இத்யாதி$_3$. h மஹாவ்யாதி$_4$யாளனான வன், 'எனக்கு இன்னபோதிலே இன்ன வ்யாதி$_4$ வந்து நலியும்; அப்போது நான் என்னையறியேன்; பிரானே! அப்போது என்னை ரக்ஷிக்கவேணும்' என்று ஸ்வஸ்த$_2$த$_3$ஶையிலே அறிவித்துவைத்தால் அவர்கள் உணர்ந்திருந்து நோக்குமாபோலே, தான் தனக்கு உதவாத த$_3$ஶையிலும் ஈஶ்வரன் ரக்ஷிக்கும்படி. i1. "स पित्रा च" (ஸ பித்ரா ச) இத்யாதி$_3$-j ஈஶ்வரன் தனக்கும் j$_2$ ஆகாதவன்றும் தஞ்சமாவான் j$_3$ தானேயாயிற்று. பெருமாள்பக்கல் பண்ணின அபகாரத்தைக் கண்டு தமப்பன் கைவிட்டான். j$_4$ சகாரத்தாலே - தாயும் கைவிட்டாளென்கிறது; k அவள் பற்று முன்னாகப் பற்றும் இவன் விடும்போது அவளும் விட்டாளாகவேணுமிறே. l வாத்ஸல்யம் உறைத்த இடத்திலேயிறே முந்துற விழுவது; ஆகையாலே, அவள் காலிலே முந்துற விழுந்தான்; m அவள் மையெழுதி மஞ்சள் பூசிப் புறப்பட்டு

அ—து$_3$ர்த$_3$ஶையிலும் இவன் தஞ்சமாயிருக்குமோ? என்ன (ஸ பித்ரா ச இத்யாதி$_3$) என்றுமாம். h எடுத்த பாசுரத்துக்கு அர்த்த$_2$ம் (மஹாவ்யாதி$_4$ இத்யாதி$_3$) யத்$_3$வா, "ஏதேனும் து$_3$ர்த$_3$ஶையிலும் ஆத்மாவுக்குத் தஞ்சமானவனை" என்றத்தை ஸநித$_3$ர்ஶநமாக உபபாதி$_3$க்கிறார் (மஹாவ்யாதி$_4$ இத்யாதி$_3$) i ஸிம்ஹாவலோகநந்யாயேந கீழ் ப்ரஸ்துதமான ஶ்லோகத்துக்கு வ்யாக்$_2$யாநம் பண்ணுகிறார் (ஸ பித்ரா ச இத்யாதி$_3$ என்று) i,j ஶ்லோகதாத்பர்யம் (ஈஶ்வரன்தனக்கும் இத்யாதி$_3$) (ஈஶ்வரன்தனக்குமாகாதவன்றும்) என்றது - ஈஶ்வரன்தனக்கும் ப்ரதிகூலித்தவன்றும் என்றபடி. அன்றிக்கே ஈஶ்வரன், இச்சேதனன் தனக்குத்தான் தஞ்சமாகாதவன்றும் தஞ்சமாவான் தானே என்றுமாம். j$_3$ தானே-ஈஶ்வரனே. i,j$_4$ சகாரம் அநுக்தஸமுச்சயபரம். k தாயார் முற்பட விட்டாளாகச் சொல்லுகிறதென்? என்ன (அவள்பற்று இத்யாதி$_3$) அன்றிக்கே, அநுக்தரான அல்லாதாரிருக்க, மாதாவை ஸமுச்சயிக்கிறதென்? என்ன (அவள்பற்று இத்யாதி$_3$) என்னுதல். l அவன்தான் முற்பட மாதாவைப் பற்றுகிறதென்? என்ன (வாத்ஸல்யம் இத்யாதி$_3$) m "பரி" என்கிற உபஸர்க்க$_3$ார்த்த$_2$ம் (அவள் மையெழுதி இத்யாதி$_3$) தான் ரக்ஷிக்கமாட்டாமை

ஜீ—f ஸுந்த$_3$ரகாண்டே$_3$ மாருதிம் ப்ரதி ஸீதா—1."ஸ பித்ரா ச பரித்யக்தஸ் ஸுரைஶ்ச ஸமஹர்ஷிபி$_4$:| த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ ஶரணம் க$_3$த:||"; g(பெற்றார் இத்யாதி$_3$) திருமொழி-எட்டாம்பத்து, ஒன்பதாம் திருமொழி-ஏழாம் பாட்டு. A'பெற்றார் பெற்றொழிந்தார்'-ஶரீரமாத்ரத்தை உத்பாதி$_3$த்த பித்ராதி$_3$கள் பெற்று அவ்வளவிலே விட்டுப்போனார்கள்; பின்னும்-அவர்கள்விட்ட பின்பும்; நின்று - அவர்கள் வழியாலேநின்று; அடியேனுக்கு - தன் கைபார்த்திருக்கவேண்டும்படியான எனக்கு; உற்றானாய் வளர்த்து-ஸர்வவித$_4$ப$_3$ந்து$_4$வும் தானேயாய்நின்று என்னை வளர்த்து; என் உயிராகிநின்றானை - எனக்கு த$_4$ாரகனுமானவனை. h எடுத்த பாசுரத்துக்கு ப$_4$ாவம் (மஹாவ்யாதி$_4$ இத்யாதி$_3$) i,j கீழெடுத்த ஶ்லோகத்துக்கு அர்த்த$_2$ம் (ஈஶ்வரன் தனக்கும் இத்யாதி$_3$) j$_2$ ஆகாத அன்றும் - ஈஶ்வரன்தனக்கும் ப்ரதிகூலனான அன்றும். யத்$_3$வா. ஈஶ்வரன் இச்சேதநனுக்குத் தஞ்சமாகாதவன்றும் என்னுதல். j$_3$ தானே - ஈஶ்வரனே. இது ஶ்லோகத்துக்கெல்லாம் தாத்பர்யம். i,j$_4$ சகாரம்-அநுக்தஸமுச்சயபரம். k தாயார் முற்படவிட்டாளாகச் சொல்லுகிறதென்? என்ன (அவள்பற்று இத்யாதி$_3$) l அவன்தான் முந்துற மாதாவைப் பற்றுவானென்? என்ன

ப்ர— f 1. सुन्दरकाण्डे (३८) मारुतिं प्रति वायसवृत्तान्तकथने सीता—"स पित्रा च परित्यक्तः सुरैश्च समहर्षिभिः। त्रीन् लोकान् संपरिक्रम्य तमेव शरणं गतः॥ ३३॥"

A பெரியதிருமொழி 8-9-7.

ஈ—நின்ருள்; இவனும் n குடநீர்வழித்து நின்ருன். 1. "परित्यक्तः" (பரித்யக்தঃ) o இவன் வ்ருத்தஹாநி கண்டு 'பண்டே விட்டிலோமோ?' என்ருர்கள். p 1. "सुरैश्च" (ஸுரைஶ்ச) q மாதாபிதாக்கள் கைவிட்டாலும் ஸஜாதீயர் விடாதே கைக்கொள்ளுவர்களாயிற்று- 'இவர்கள் முடிய விடுகிருர்களோ?' என்னுமத்தாலே 'அவர்களுக்கு ப்ரியம்' என்று நினைத்து. 1. "समहर्षिभिः" (ஸமஹர்ஷிபி$_4$:) அவர்கள் விட்டாலும் விடாத r ஆந்ருஶம்ஸ்யப்ரத$_4$ாநரான ருஷிகளும் விட்டார்கள். s ஆந்ருஶம்ஸ்யத்துக்கு விஷய வ்யவஸ்தை$_2$ உண்டிறே. பெற்றவர்கள் கைவிட்டால் நாட்டார்க்குப் பணியன்றிறே t காக்கை நோக்குகை; ஆகையாலே, u 1. "त्रीन् लोकान् संपरिक्रम्य" (த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய) v லோகங்களில் திறந்துகிடந்த வாசலெல்லாம் ஒருகால் நுழைந்தாற் போலே ஒன்பதின்கால் நுழைந்தாளுயிற்று — w 'ஒருகாலல்லா ஒருகாலாகிலும் க்ருபை பிறக்கக் கூடுமோ?' என்று; இவன் புகப்புகத் தள்ளிக் கதவையடைத் தார்கள். 1. "तमेव शरणं गतः" (தமேவ ஶரணம் க$_3$த:) தன்மேலே x ப்$_3$ரஹ்மாஸ்த்ரத் தைத் தொடுத்துக்கொண்டு நிற்கிறவர் திருவடிகளிலே வந்து விழுந்தாளுயிற்று. y அதாவது— y$_2$ A "அரிசினத்தால் ஈன்றதா யகற்றிடினும் மற்றவள்தனருள்நினைந்தே

அ—யாலே அவனைத் துறந்தமை தோற்ற அவனுடைய ஹிம்ஸையிலுண்டான ப்ரீதி வடிவிலே தோன்றும்படியாயிருந்தாள் என்றபடி. n குடநீர் வழித்துநின்ருன் - "நீ எனக்குப் பணியில்லை" என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தான் என்றபடி. o 1. "த்யக்த:" என்று பூ$_4$தார்த்த$_2$த்துக்குத் தாத்பர்யம் (இவன் இத்யாதி$_3$) "இன்று அஸ்த்ரத்துக்கு ப$_4$யப்பட்டு விட்டோமாகில் கேடு" என்று பார்த்து முன்னே விட்டிலோமோ என்று சொன்னுர்கள் என்றபடி. "இதுவும் பரிப$_3$லலப்$_4$யம்" என்றும் சொல்லுவர். p1. "ஸுரைஶ்ச" என்ற 'ச'ஶப்$_3$த$_3$ம்-ப்ராத$_4$ாந்யத்திலே. q மாதாபித்ரு பரித்யாகே$_3$ ஸுரர்ஷி பரித்யாகே$_3$ா வக்தவ்ய: கிம்? இத்யத்ராஹ (மாதாபிதாக்கள் இத்யாதி$_3$) r,s தர்ஹ்யாந்ருஶம்ஸ்ய ப்ரத$_4$ாநாநாம் பரித்யாகே$_3$ா யுஜ்யதே கிம்? இத்யத்ராஹ (ஆந்ருஶம்ஸ்யத் துக்கு இத்யாதி$_3$) t (காக்கை நோக்குகை) என்றது-சாடு. 2. "யதி$_3$ நாமாஸ்ய காயஸய யத$_3$ந்தஸ தத$_3$ப$_3$ஹிர் ப$_4$வேத்! த$_3$ண்ட$_3$மாத$_3$ாய லோகோऽயம ஶுந: காகாமஶ்ச வாரயேத ||" என்றத் தைக் கண்டுகொள்வது. u,v1. "ஸம்" - "பரி" என்ற உபஸர்க்க$_3$ தாத்பர்யம் (லோகங்கள் இத்யாதி$_3$) w இப்படி செய்வானேன்? என்ன (ஒருகாலல்லா இத்யாதி$_3$) x,y அஸ்த்ரத்தைத் தொடுத்துக்கொண்டு நிற்கிறவன் திருவடிகளிலே விழுவானேன்? என்ன (அதாவது இத்யாதி$_3$) y$_2$ (அரிசினத்தால் இத்யாதி$_3$) பெருமாள்திருமொழி; அரிசினத்தால் - மஹாகோபத்தால்,

ஜீ—(வாத்ஸல்யம் இத்யாதி$_3$) m 'பரி' என்கிற உபஸர்க்க$_3$ார்த்த$_2$ம் (அவள் மையெழுதி இத்யாதி$_3$) n குடநீர்வழித்து - ஸஜலக$_4$டப்ரஹாரம்பண்ணி. o 1. "தயக்த:" என்ற பூ$_4$தார்த்த$_2$த்துக்கு ப$_4$ாவம் (இவன் இத்யாதி$_3$) p1. "ஸுரைஶ்ச" என்ற சஶப்$_3$த$_3$ம்-ப்ராத$_4$ாந்யத்திலே. q மாதா பித்ரு பரித்யாக$_3$த்திலே ஸுரமஹர்ஷி பரித்யாக$_3$ம் சொல்லவேணுமோ? என்ன (மாதாபிதாக்கள் இத்யாதி$_3$) r.s ஆந்ருஶம்ஸ்ய ப்ரத$_4$ாநராளுல் விடுவானேன்? என்ன (ஆந்ருஶம்ஸ்யத்துக்கு இத் யாதி$_3$) t(காக்கை நோக்குகை) என்றது-சாடு. காகத்தை ரக்ஷிக்கை என்று ஸ்வப$_4$ாவார்த்த$_2$ம். காக்கை கொத்தாமல் ரக்ஷிக்கையென்று த்$_4$வநி. இங்கே 2. "யதி$_3$ நாமாஸ்ய காயஸ்ய யத$_3$ந்தஸ்தத்$_3$ ப$_3$ஹிர் ப$_4$வேத்! த$_3$ண்ட$_3$முத்$_3$யம்ய லோகோऽயம் ஶுந: காகாம்ஶ்ச வாரயேத் ||" என்றது அநுஸந்தே$_4$யம். u,v 1. "ஸம, பரி" என்ற உபஸர்க்க$_3$ தாத்பர்யம் (லோகங்களில் இத்யாதி$_3$) w அப்படி செய்வானேன்? என்ன (ஒருகாலல்லா இத்யாதி$_3$) x,y அப்படி நிற்கிறவர் திருவடிகளிலே வீழ்கைக்கு ஹேது ஏது? என்ன (அதாவது இத்யாதி$_3$) y$_2$ (அரிசினத்தால் இத்யாதி$_3$) பெருமாள்திருமொழி. (A தருதுயரம் இத்யாதி$_3$) அரிசினத்தால் - அரிந்துபோகடவேண்டும்

A பெரு-திரு 5-1.

ஈ—அழுங்குழவி'' என்கிறபடியே. அவன் திருவடிகளையொழியப் புகலில்லாமை. z இப்படி எல்லா அவஸ்தை₂களிலும் விஶ்வஸநீயன் ஸர்வேஶ்வரனே. a எங்கே கண்டோம்? என்னில்,— (ஞாலம் படைத்தவனை) தனக்கு, தானுமின்றிக்கே பிறரு மின்றிக்கே அசித₃விஶேஷமாய்க் கிடக்கிற த₃ஶையிலே, புருஷார்த்தோ₂பயோகி₃ யான ஶரீரத்தை உண்டாக்கினவனை. அது ஆருக்கு ப்ரியமாக? என்னில்,— (திருமார்பனை) அவளுக்கு ப்ரியமாக; b1. ''यस्या वीक्ष्य मुखं तदिङ्गितपराधीनः'' (யஸ்யா வீக்ஷ்ய முக₂ம் ததி₃ங்கி₃தபராதீ₄ந:) என்னக்கடவதிறே. (உம்பர் இத்யாதி₃) உபரி தநலோகங்களில் எத்தனையேனும் அதிஶயிதஜ்ஞாநர்க்கும் அறியவொண்ணாதவனை. (கும்பிநரகர்கள்) மஹாபாபப₂லமாகக் கும்பீ₄பாகமான நரகத்திலே கிடந்தும் அங்கே cதிருநாமத்தைச் சொல்லுவர்களாகில். (அவர்கண்டீர்) ஏ தேனும் து₃ர்க்க₃தரே யாகிலும், அவ்விருப்பிலே நமக்கு ப்ராப்யரென்கை. (எம் பல் பிறப்பிடைதோறு எம் d தொழுகுலம் தாங்களே) நம்முடைய பலவகைப்பட்ட ஜந்மங்களில் அவகா ஶங்கள்தோறும் திருநாமத்தைச் சொன்னவர்களேயன்று எனக்கு உத்₃தே₃ஶயர்; அவர்கள் குலங்களாக எங்கள் குலத்துக்கு ஆசார்ய ஸந்தாநம். அந்த து₃:க்கா₂நுப₄வம் பண்ணுநிற்க, திருநாமத்தைச் சொல்லக்கூடுமோ? என்னில்,—க்லேஶாதிஶயத் தாலே, 'அம்மே! அப்பா!' என்னக்கூடாதோ? என்று காணும் e இவர்க்கு நினைவு. 8.

அ—அகற்றிடினும் - கைவிட்டாலும். z ப்ரக்ருதத்திலே உபஸம்ஹரிக்கிறார் (இப்படி இத்யாதி₃) a தான் தனக்கு உதவாதபோதும் உதவுமென்றத்தைப் பத₃த்தின்மேல் ஏறிட்டுக் காட்டுகிறார் (எங்கே இத்யாதி₃) bஉக்தார்த்த₂த்துக்கு ப்ரமாணம் (யஸ்யா இத்யாதி₃) e(இவர்க்கு நினைவு)என்கையாலே- வஸ்துத: அந்த நரகாநுப₄வஸமயத்தில் ஏத்தக்கூடாதென்று கருத்து. d தொழுகுலந்தாங்கள்- தொழப்படும் குலத்தை உடையவர்கள் என்றபடி. யத்₃வா, தொழுகுலந்தாங்கள்-தொழப்படும் குலங் கள் என்றபடி. ''இப்பாட்டு-ப்ராப்யபரம். இதினுடைய விவரணம் நெடுமாற்கடிமை''என்று உரை. 8.

ஜீ— படியான கோபத்தையுடையளாய்; ஈன்றதாய் அகற்றிடினும் - பெற்றதாய் கைவிட்டாலும்; மற்றவள்தன் அருள் நினைந்தேயழும் குழவியதுபோன்று - அந்தத் தாயினுடைய அருளையே அபேக்ஷித்தே அழுகிற சிறு ப்ரஜைபோலே இத்யர்த்த₂:. z ப்ரக்ருதத்திலே உபஸம்ஹரிக்கிறார் (இப்படி இத்யாதி₃) b உக்தார்த்த₂த்துக்கு ப்ரமாணம் (யஸ்யா: இத்யாதி₃) ஸ்ரீஸ்துதௌ, 1. 'ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீர்தி₃ஶதாத₃ஶேஷஜக₃தாம் ஸர்க்கோ₃பஸர்க்க₃ஸ்தி₂தீ: ஸ்வர்க்க₃ம் து₃ர்க்க₃திமாப வர்க்கி₃க பத₃ம் ஸர்வஞ்ச குர்வந் ஹரி: | யஸ்யா வீக்ஷ்ய முக₂ம் ததி₃ங்கி₃தபராதீ₄நோ வித₄த்தேS- கி₂லம் க்ரீடே₃யம் க₂லு நாந்யதா₂ஸ்ய ரஸதா₃ ஸ்யாதை₃கரஸ்யாத்தயா ||'' c ஏத்துகை-திருநாமம் சொல்லுகை. e (இவர்க்கு நினைவு) என்கையாலே - மஹாது₃:க்கா₂நுப₄வஸமயத்தில் திருநாமம் சொல்லக்கூடாதென்று கருத்து. d எம்தொழுகுலம் தாங்கள்-எங்களுக்குத் தொழப்படும் குலத்தை யுடையவர்கள் என்றபடி. யத்₃வா, தொழுகுலம்தாங்கள் - முழுச்சொல்லு, தொழுகுலங்கள் என்றபடி. க்ரமேண அந்வய:. 8.

ப்ர— (திருமார்பனை) b 1. श्रीस्तुतौ—''स्वस्ति श्रीर्दिशतादशेषजगतां सर्गोपसर्गस्थितीः स्वर्गं दुर्गतिमापवर्गिकपदं सर्वं च कुर्वन्हरिः। यस्या वीक्ष्य मुखं तदिङ्गितपराधीनो विधत्तेऽखिलं क्रीडेयं खलु नान्यथास्य रसदा स्यादैकरस्यात्तया॥''

9. குலந்தாங்கு சாதிகள் நாலிலும் கீழிழிந்(து) எத்தனை
நலந்தா னிலாத சண்டாளசண் டாளர்க ளாகிலும்
வலந்தாங்கு சக்கரத் தண்ணல் மணிவண்ணற் காளென்(று)உள்
கலந்தா ரடியார் தம்அடி யாரெம் அடிகளே.

ஆ— 9. வ்யா:— (குலம்) வலந்தாங்கு சக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணற்கு அடிமை செய்யும் இதுவே ப்ரயோஜநமாக ஆச்ரயிப்பார், ஜாத்யாசாராதி₃களால் எத்தனையேனும் தண்ணியரேயாகிலும் அவரடியார் நமக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார். 9.

ஒ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — கையும் திருவாழியுமான அழகைக்கண்டு அடிமைபுக்கவர்களுடைய அடியார் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

வ்யா:— (குலந்தாங்கு என்று தொடங்கி) ஸந்தாநங்களை த₄ரிக்கக்கடவதான ப்₃ராஹ்மணாதி₃ஜாதிகள் நாலிலும் கீழ்ப்பட்டு ஒரு நீர்மையுமின்றிக்கே ப்₃ராஹ்மணர்க்குச் சண்ட₃ாளர் நிக்ருஷ்டரானாற்போலே சண்ட₃ாளர்க்குங்கூட நிக்ருஷ்டரானாராகிலும். (வலந்தாங்கு என்று தொடங்கி) ச்ரமஹரமான திரு நிறத்தையுடையனாய், அதுக்குமேலே வலவருகே த₄ரியாநின்றுள்ள திருவாழியை யுடையனாய், அவ்வழகாலே எல்லாரையும் அடிமைகொண்டவனுக்கு அடிமையே ப்ரயோஜநம் என்றிருக்குமவர்களுக்கு அஸாத₄ாரணரான அடியார் எனக்கு ஸ்வாமிகள். 9.

ப— 9. அவ:— அநந்தரம், ஆச்ரிதருடைய ஜந்மாத்₃யபகர்ஷ தோ₃ஷநிவர்த்தகமான பரமபாவநத்தையுடையவனை அநந்யப்ரயோஜநராய் அநுப₄விப்பார் த்ரிபுருஷம் எனக்கு சேஷிகள் என்கிறார்.

குலம் — (அநுலோம ப்ரதிலோம விவாஹத்தாலே) ஸகல குலங்களுக்கும், **தாங்கு** — ஆத₄ாரபூ₄தரான, **சாதிகள்** — (ப்₃ராஹ்மணாதி₃) ஜாதிகள், **நாலிலும்**— நாலிலும், **கீழ் இழிந்து** — கீழே போந்து, **எத்தனை நலந்தான் இலாத**—மிகவும் ('நாம் அபக்ருஷ்டஜந்மாக்கள்' என்கிற) அறிவுமின்றியேயிருக்கும், **சண்டாளர்**— சண்ட₃ாளர் (ப்₃ராஹ்மணஸ்தா₂நத்திலேயாம்படி), **சண்டாளர்கள் ஆகிலும்**— (அவர்களுக்கும் அநாத₃ரணீயர்களான) சண்ட₃ாளர்களாகிலும், **வலம் தாங்கு**— வலத்திலே ஏந்தப்பட்டு, **சக்கரத்து**—[1. "चरणं पवित्रम्" (சரணம் பவித்ரம்) என்கிறபடியே] பவித்ரபூ₄தனான ஆழ்வானையுடைய, **அண்ணல்**—ஸ்வாமியாய், **மணி**— (ஸ்வஸம்ப₃ந்த₄த்தாலே எல்லாரையும் பரிசுத்₃த₄ராக்கும்) ரத்நம்போலே பவித்ரமாய், **வண்ணற்கு**—(உஜ்ஜ்வலமான) வடிவையுடையவனுக்கு, **ஆள்**—(நாம்) சேஷபூ₄தர், **என்று**—என்று நினைத்து, **உள் கலந்தார்**—அநந்யப்ரயோஜநராய்க் கலந்தவர்களுக்கு, **அடியார் தம்**—அடியார்க்கு, **அடியார்**—அடியாரானவர்கள், **எம்** எங்களுக்கு, **அடிகள்**—ஸ்வாமிகள். 9.

இ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — கையும் திருவாழியுமான சேர்த்தியழகிலே வித்$_3$த$_4$ராயிருப்பாருடைய அடியார் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிருர்.

வ்யா:— **(குலந்தாங்கு இத்யாதி$_3$)** க்ரமவிவாஹத்தாலும் அநுலோமப்ரதிலோமவிவாஹத்தாலுமுள்ள குலங்களை த$_4$ரிப்பதான ப்$_3$ராஹ்மணுதி$_3$யான நாலு ஜந்மத்திலும் கீழே கீழே போய். **(எத்தனை நலந்தானிலாத)** அந்தச் சண்டா$_3$ள ஜந்மத்துக்கு அடைத்த ஜ்ஞாநமும் வருத்தமுமின்றிக்கேயிருக்கை. **(சண்டாள இத்யாதி$_3$)** நாம் சண்டா$_3$ளரைக்கண்டால் விலங்குமாபோலே அவர்கள் தாங்கள் விலங்குமவர்களாகிலும் இவர்களை ஆத$_3$ரிக்கைக்கு ஹேது சொல்லுகிறது— **(வலந்தாங்கு இத்யாதி$_3$)** வலவருகே த$_4$ரிக்கப்பட்ட திருவாழியையுடையனும், அதுக்கு ஆஶ்ரயமான நீலமணிபோலே ஶ்ரமஹரமான திருநிறத்தையுடைய ஸர்வாதி$_4$கனுக்கு. **(ஆளென்று)** ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் புண்ணாக அடிமைசெய்கையே ப்ரயோஜநமென்று இருக்குமவர்களுடைய ஸம்ப$_3$ந்தி$_4$ஸம்ப$_3$ந்தி$_4$கள் எனக்கு நாத$_2$ர் என்கிருர். 9.

ஈ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டு. a கையும் திருவாழியுமான அழகிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஶேஷபூ$_4$தரானவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள்.

வ்யா:—(குலம் இத்யாதி$_3$) b **க்ரமவிவாஹத்தாலும்,** b$_2$**அநுலோம** b$_3$ **ப்ரதிலோம விவாஹத்தாலுமுள்ள குலங்களை** c **த$_4$ரிப்பதான** d **ப்$_3$ராஹ்மணுதி$_3$யான நாலு ஜந்மத்தி**

அ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (குலந்தாங்கு இத்யாதி$_3$) a "வலந்தாங்கு சக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணற்காளென்று உள்கலந்தாரடியார் தம்மடியார் எம்மடிகளே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (கையும் திருவாழியுமான இத்யாதி$_3$) b (க்ரமவிவாஹத்தாலும் அநுலோமப்ரதிலோம விவாஹத்தாலும் இதி) ப்$_3$ராஹ்மணஸ்ய ப்$_3$ராஹ்மணீவிவாஹ: க்ஷத்ரியஸ்ய க்ஷத்ரியாவிவாஹ: வைஶ்யஸ்ய வைஶ்யாவிவாஹ: ஶூத்$_3$ரஸ்ய ஶூத்$_3$ராவிவாஹஶ்ச க்ரமவிவாஹ:; உத்க்ருஷ்டவர்ணஸ்ய அபக்ருஷ்டவர்ணவிவாஹ: அநுலோம:; அபக்ருஷ்டவர்ணஸ்ய உத்க்ருஷ்டவர்ண விவாஹ: ப்ரதிலோம:; தத்ப்ரயுக்த விப$_4$ாகே$_3$ந ச இத்யர்த்த$_2$:. இது ருஶ்யஶ்ருங்க$_3$ன்பக்கலிலும் யயாதிபக்கலிலும் காணலாம். c தாங்கு - த$_4$ரிக்கிற. d சாதிகள் - ப்$_3$ராஹ்மணுதி$_3$வர்ணங்கள். அஹங்கார ஜநநத்$_3$வாரா விநாஶாவஹத்வாத் வர்ணசதுஷ்டயஞ்ச நிம்நஸ்த$_2$லத்வேநோக்தம்; e தத்ர ச அஹங்காராதிஶயாத் நிக்ருஷ்டவ்ருத்த்யா ச அதிநிஹீநத்வேந வர்த்தநம் அதோ$_4$ऽதோ$_4$க$_3$மநம். f,g "நலந்தான் - எத்தனையும் - இலாத" இதி யோஜநாம் ஹ்ருதி$_3$ நித$_4$ாயாஹ

ஜீ ஒன்பதாம் பாட்டு. (குலந்தாங்கு இத்யாதி$_3$) a "வலந்தாங்கு சக்கரத்தண்ணல்" இத்யாதி$_3$யைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (கையும் இத்யாதி$_3$) b க்ரமவிவாஹமாவது-ப்$_3$ரஹ்மக்ஷத்ரவைஶ்யஶூத்$_3$ரர்கள் ஸ்வஸ்வஜாதியிலே பண்ணும் விவாஹம்; b$_2$ அநுலோமவிவாஹமாவது-ப்$_3$ராஹ்மணன் உத்தரவர்ணத்ரயத்திலும், க்ஷத்ரியன் உத்தரவர்ணத்$_3$வயத்திலும், வைஶ்யன் ஶூத்$_3$ரவர்ணத்திலும் பண்ணும் விவாஹம். b$_3$ ப்ரதிலோமவிவாஹமாவது-ஶூத்$_3$ரன் பூர்வவர்ணத்ரயத்திலும், வைஶ்யன் பூர்வவர்ணத்$_3$வயத்திலும், க்ஷத்ரியன் பூர்வவர்ணத்திலும் பண்ணும் விவாஹம். இது-ருஶ்யஶ்ருங்க$_3$ன்பக்கலிலும் யயாதிபக்கலிலும் காணலாம். c தாங்கு-த$_4$ரித்திருக்கிற. d சாதிகள்-ப்$_3$ராஹ்மணுதி$_3$வர்ணங்கள். f,g "நலந்தான்-எத்தனையும்-இலாத" என்று அந்வயித்து அர்த்த$_2$ம்

ஈ—லும் e கீழே கீழே போய். f (எத்தனை இத்யாதி$_3$) g அந்தச் சண்ட$_3$ாள ஜந்மத்துக்கு அடைத்த ஜ்ஞாநவ்ருத்தமின்றிக்கேயிருப்பாருமாய், நாம் 'சண்ட$_3$ாளர்' என்றால் நோக்காதே போமாபோலே, அவர்கள் தாங்கள் விலங்குமவர்களாகிலும். இவர்கள் உத்$_3$தே$_3$ஶ்யராகைக்கு என்ன h வலக்குறியுண்டு ? என்ன; i வ்ருத்தவான்களன்றோ இவர்கள் என்று j கைமேலே காட்டிக்கொடுக்கிறார் மேல்; (வலந்தாங்கு சக்கரம் இத்யாதி$_3$)kA"வடிவாய் நின்வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு"என்று, A"வடிவார் சோதிவலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு" என்னுமாபோலே; இவரும் கீழ்ப்பாட்டிலே "திருமார்பனை" என்றார் ; இங்கே "வலந்தாங்கு சக்கரம்" என்றார். l வலவருகே த$_4$ரிக்கப்பட்ட திருவாழியையுடையனாய், அதுக்கு ஆஶ்ரயமான நீலமணி போலே ஶ்ரமஹரமான வடிவழகையுடைய ஸர்வாதி$_4$கனுக்கு. (ஆளென்று) m'ஸ்வரூப ஜ்ஞாநம் முன்பாக அடிமை செய்கையே ப்ரயோஜநம்' என்றிருக்குமவர்களுடைய

அ—(அந்தச் சண்ட$_3$ாள ஜன்மத்துக்கு இதி) ஏவம்-கர்மசண்ட$_3$ாலபரதயா நிர்வாஹ: க்ருத:. "சாதிகள் நாலிலும் கீழிழிந்து" இதி மூலக்$_3$ரந்த$_2$ஸ்ய (நாலுஜந்மத்திலும் கீழே கீழே போய்) இதி வ்யாக்$_2$யாக்$_3$ரந்த$_2$ஸ்ய ச-வர்ணசதுஷ்டயஸ்யாப்யதே$_4$ாதே$_4$ா க$_3$த்வா இத்யர்த்த$_2$ம் க்ருத்வா, ஜாத்யா நிஹீநசண்ட$_3$ாலபரதயா வா யோஜ்யம். f சண்டாள சண்டாளர் - சண்ட$_3$ாளர்க்கும் சண்ட$_3$ாளர்; "எத்தனை நலந்தானிலாத" என்றது த்$_3$விதீய சண்ட$_3$ாளர்க்கு விஶேஷணம். h (வலக்குறி இதி) சாடு:; ப$_3$லவச்சிஹ்நம் இதி ச த$_3$க்ஷிணபா$_4$க$_3$லக்ஷணம் இதி ச. i (வ்ருத்தவான்கள் இதி) சாடு:. வ்ருத்தம்-ஆசார இதி த்$_4$வநி:; வ்ருத்தம் ஸுத$_3$ர்ஶநம் ரக்ஷகத்வேந ஏஷாமஸ்தீதி வ்ருத்தவந்த இத்யர்த்த$_2$:. சக்ராயுத$_4$ஸ்ய த$_3$ாஸா இதி ஹி நிர்த்தி$_3$ஶ்யந்தே. j (கைமேலே) என்றதுவும் - சாடு, அவனுடைய திருக்கைமேலே. ஹஸ்தக$_3$தமாக என்றுமாம். k(வடிவாய் இத்யாதி$_3$) திருப்பல்லாண்டு. l"வலந்தாங்கு சக்கரத்து மணிவண்ணன்-அண்ணற்கு" என்று அந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் (வலவருகே இத்யாதி$_3$) m "ஆள்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் முன்பாக என்றது) உள்கலக்கை - ஒரு நீராகக் கலக்கையாய், அநந்யப்ரயோஜநர் என்றபடி. உள்கலந்தாரான அடியார் என்றபடி. அடியார் - அடிமை

ஜீ—(அந்தச் சண்ட$_3$ாள ஜந்மத்துக்கு இத்யாதி$_3$) f எத்தனை-அல்பமும். சண்டாள சண்டாளர்-சண்ட$_3$ாளர்க்கும் சண்ட$_3$ாளர் என்றபடி. எத்தனை நலந்தானிலாத என்றது - த்$_3$விதீய சண்ட$_3$ாளர்க்கு விஶேஷணம். h 'வலக்குறி' இதி-சாடு. ப$_3$லவச்சிஹ்நமும், வல பார்ஶ்வத்தில் லக்ஷணமும். வலக்குறி - வல பார்ஶ்வத்தில் திருவாழியென்று ஸ்வபா$_4$வார்த்த$_2$ம்; சாடுவுக்கு, குறியென்று-மறு. i வ்ருத்தம்-ஆசார இதி த்$_4$வநி:; வர்த்துலம்-ஸுத$_3$ர்ஶநம் இதி ஸ்வபா$_4$வார்த்த$_2$:; வ்ருத்தவான்கள்-ஆசாரவான்கள்; திருவாழியை ரக்ஷகமாகவுடையவர்கள் என்றுமாம். j கைமேலே என்றதும் சாடு: அவனுடைய திருக்கைமேலே; ஹஸ்தக$_3$தமாக என்றுமாம். k (வடிவாய் இத்யாதி$_3$) திருப்பல்லாண்டு. உனக்கு நிறமாய் உன்னுடைய வலமார்பிலே பே$_4$தக$_3$ரூபமாக நித்யவாஸம் பண்ணுகிற பிராட்டியும் பல்லாண்டு ; (வடிவார் இத்யாதி$_3$) ஶ்யாமளமான திருமேனியிலே வ்யாப்தமான தேஜஸ்ஸையுடையனாய் வலப்பக்கத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுமவனாய்ப் பிறர்க்கு அநபி$_4$ப$_4$வநீயனாயிருக்கிற ஆழ்வானோட்டைச் சேர்த்தியும் நித்யமாய்ச்செல்லவேணும் என்றபடி. l "வலந்தாங்கு சக்கரத்து - மணிவண்ணன் - அண்ணற்கு" என்று அந்வயித்து அர்த்த$_2$ம் (வலவருகே இத்யாதி$_3$) m ஆள்-என்றதுக்கு பா$_4$வம் (ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் இத்யாதி$_3$) உள்கலக்கை- ஒரு நீராகக் கலக்கையாய், அநந்யப்ரயோஜநராய்க் கலக்கை என்றபடி; உள்கலந்தாரான அடியார் என்றபடி. அடியார் என்று வ்ருத்திபர்யந்தம் விவக்ஷிதம். n அத்யந்தநிஹீநரானாலும்

A திருப்பல்-2.

10. அடியார்ந்த வையமுண்டு ஆலிலை யன்ன வசஞ்செய்யும்
படியாது மில்குழ விப்படி யெந்தைபி ரான்தனக்கு
அடியா ரடியார் தம்மடி யாரடி யார்தமக்கு
அடியா ரடியார் தம்மடி யாரடி யோங்களே.

ஆ— 10. வ்யா:—(அடியார்ந்த) இந்த லோகத்தை அளந்தருளி உண்டருளி ஆலிலையிலே கண்வளர்ந்தருளின அவனுடைய காருண்ய ஸௌந்த₃ர்யாதி₃கு₃ணங்களுக்குத் தோற்று அடிமையாயிருப்பார் அடியார்தம் அடியாரடியார் தமக்கு அடியாரடியார் தம்மடி யாரடியோங்கள் என்கிறார். 10.

ஒ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — ஐஶ்வர்யார்த்தி₂கள் ஐஶ்வர்யத்தில் இனியில்லை என்ன மேற்பட்ட நிலத்தை ஆசைப்படுமாபோலே வடத₃ளஶாயியினுடைய ஆஶ்சர்யமான படிகளில் ப்ரவணராயிருந்துள்ளவர்களுடைய தா₃ஸ்யத்தைத் தொடங்கி தா₃ஸ்யத்தினுடைய பர்யவஸாநபூ₄மியை ஆசைப்படுகிறார்.

வ்யா:—(அடியார்ந்த வையம் என்று தொடங்கி) திருவடிகளுக்கு அளவான ஜக₃த்தைத் திருவயிற்றிலே வைத்துக்கொண்டு அதுக்கு ஈடாக ஆலிலையிலே இடம்வலங்கொள்ளும் ஸ்வபா₄வனாய், ஒப்பு ஒன்றுமின்றிக்கேயிருக்கிற தன்னுடைய பிள்ளைத்தனத்தாலே என்னை அடிமைகொண்டு என்னை உஜ்ஜீவிப்பித்தவனுக்கு. 10.

ப— 10. அவ:— அநந்தரம், ப்ரளயாபத்ஸகௌனை வடதளஶாயிக்கு ஶேஷபூ₄தரானவர்களுடைய ஸம்ப₃ந்தி₄பரம்பரையான ஏழுபடிகாலுக்கு நாம் அடிமை என்கிறார்.

வ்யா:—(த்ரைவிக்ரமாபதா₃நத்திலே), **அடி**—தன் திருவடிகளோடு, **ஆர்ந்த**—சேர்ந்த, **வையம்**—பூ₄மியை, **உண்டு**—(ப்ரளயாபத்திலே) அமுதுசெய்து, **ஆலிலை**—ஓராலிலையிலே, **அன்னவசஞ்செய்யும்**—(உண்டது ஜரியாதபடி) கண்வளர்ந்தருளக்

ஈ—அடியார் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார். ந வ்ருத்தவானபி₄மாநத்திலே ஒதுங்கும் இதுவேயிறே வேண்டுவது. அவர்கள் அவனிலும் உத்₃தே₃ஶ்யராவர்களிறே. 9.

அ—பர்யந்தம் செய்கிறவர்கள் என்றபடி. ந அத்யந்த நிஹீநா அபி ப₄ாக₃வதாபி₄மாநாந்தர்க₃தா ஏவ அஸ்மத்ஸ்வாமிந இதி ஸாவதா₄ரணமுச்யதே; கத₂மித₃ம் ஸம்ப₄வதி? இத்யாஶங்காயாம் ரஸோக்த்யா பரிஹரதி (வ்ருத்தவான் இதி) வ்ருத்தவான் என்றது ஈஶ்வரனை. 9.

ஜீ—ப₄ாக₃வதாபி₄மாநாந்தர்க₃தரே உத்₃தே₃ஶ்யர் என்னக்கூடுமோ? என்ன, ரஸோக்த்யா பரிஹரதி (வ்ருத்தவான் இத்யாதி₃) வ்ருத்தவான் - ஈஶ்வரன். ''மணிவண்ணற்கு இத்யாதி₃''– மணிவண்ணற்கு நாம் ஶேஷபூ₄தரென்று உள்கலந்தாரான அடியாருடைய அடியார் எங்களுக்கு ஸ்வாமிகள் இத்யர்த்த₂:. 'அடியார்தம்' என்று முழுச்சொல்லு: அடியார் என்றபடி; பர்வத்ரய மாகவும் சொல்லுவர்கள். க்ரமேண அந்வய:. 9.

ப—கடவனுய், **படி யாதும் இல்**—ஒப்பு ஒன்றும் இல்லாத, **குழவிப்படி**—முக்3த4ஶிஶு விக்3ரஹத்தையுடையனுய், **பிரான் எந்தை தனக்கு**—(அந்த ஸ்வபா4வத்தாலே) எங்களுக்கு ஸ்வாமியானவனுக்கு, **அடியாரடியார் தம்மடியாரடியார் தமக்கடியாரடியார் தம்அடியார்**-அடியாரானவர்களுடைய ஸம்ப3ந்தி4பாரம்பர்யத்தின் எல்லைநிலத்துக்கே, **அடியோங்கள்**—அடியோங்கள் (நாங்கள்).

பாட்டு முடிந்தவாறே ஏழுபடிகாலிலே நின்ருரித்தனை. ஶேஷத்வப்ரீதிக்கு முடிவில்லாமையாலே, ததீ3யரான ஶேஷிபாரம்பர்யத்துக்கு முடிவில்லை என்று கருத்து. படி-ஒப்பு. குழவிப்படி-குழவிவடிவு. 10.

இ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில்—ஐஶ்வர்யார்த்தி2கள் அதுக்குப் பர்யவஸாநமான ப்3ரஹ்மபத2த்தை ஆசைப்படுமாபோலே இவரும் தா3ஸ்யபர்யவஸாநபூ4மியை ஆசைப்படுகிருர்.

வ்யா:— **(அடியார்ந்த இத்யாதி3)** திருவடிகளுக்கு அளவான பூ4மியை அமுதுசெய்து ஒரு பவனுன ஆலிலையிலே உணவுக்கு ஈடாக இடம்வலம்கொள்ளும்; அதாகிறது - அமுதுசெய்த ஜக2த்து ஜரியாதபடி வலக்கை கீழ்ப்படக் கண்வளர்ந்தருளுகை. **(படியாதுமில் குழவிப்படி)** ஒப்பொன்றுமின்றிக்கேயிருக்கிற பிள்ளைத்தனத்தாலே. யஶோதா3ஸ்தநந்த4யமும் ஒப்பன்று வடதளஶாயிக்கு; தொட்டில் நின்றும் விழுவோம் என்று அறியாத மௌக்2த்4யம் அவனுக்கு; ஆலிலையில் நின்றும் ப்ரளயத்திலே விழுவுதோம் என்று அறியாத மௌக்3த்4யமிறே இவனது. **(எந்தை பிரான்)** அந்த அக4டிதக4டநாஸாமர்த்2யத்தாலே என்னைத் தோற்பித்த உபகாரகன். **(அடியார் இத்யாதி3)** **1. "तमीश्वराणां परमं महेश्वरम्" (தமீஶ்வராணும் பரமம் மஹேஶ்வரம்)** என்று ஶேஷித்வத்துக்கு அவனுக்கு அவ்வருகில்லாதாப் போலே ஶேஷத்வத்துக்குத் தமக்கு அவ்வருகில்லாதபடி அதன் எல்லையிலே நிற்கிருர். தம்முடைய ருசிக்கு அவதி4யுண்டாய் மீண்டாரல்லர்; ச2ந்த3ஸ்ஸு முடியவேண்டுகையாலே மீண்டாராமத்தனை. 10.

ஈ— அவ:— பத்தாம் பாட்டு. a அவனுடைய அக4டிதக4டநா ஸாமர்த்2யத்திலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ஶேஷத்வத்தின் எல்லைநிலம் நான் என்கிருர்.

அ— பத்தாம் பாட்டு. (அடியார்ந்த இத்யாதி3) a "ஆலிலையன்ன வசம்செய்யும்" இத்யாதி3யைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (அவனுடைய இத்யாதி3) c2(அடியிட்டபடியிறே) என்றது-உத்3யோகி3த்தபடியிறே என்று சாடு. b 'அடி' என்று திருவடிகளாய், 'ஆர்ந்த' என்று அளவாய், திருவடிகளுக்கு அளவான பூ4மி என்றபடி. d படி-பூமி:, ப்ரகார:. விக்3ரஹஶ்ச. e காற்கூறு-சதுர்த்த2ாம்ஶ:, பாத3

ஜீ— பத்தாம் பாட்டு. (அடியார்ந்த இத்யாதி3) a 'ஆலிலையன்ன வசஞ்செய்யும்' இத்யாதி3யைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (அவனுடைய இத்யாதி3) c பத3ச்சேர்த்தியிலே சாடு (அமுதுசெய்ய இத்யாதி3) c2 அடியிட்டபடியிறே-உத்3யோகி3த்தபடியிறே என்று சாடு. d படி-பூ4மி:, ப்ரகார:,

ஈ— வ்யா:—b (அடியார்ந்த வையம் உண்டு) c அமுதுசெய்ய முன்பே c$_2$ அடியிட்ட படியிறே இது. தன் d படிக்குக் e காற்கூறும் f போராதத்தையிறே அமுதுசெய்தது. g திருவடிக்கு அளவான பூ$_4$மியை அமுதுசெய்து. (ஆலிலை h அன்னவசஞசெய்யும்) i ஒரு பவனுன ஆலந்தளிரிலே j உணவுக்கீடாக இடம்வலங்கொள்ளும். k அமுது செய்தபடி ஜரியாமே வலக்கை கீழ்ப்படவாயிற்று கிடப்பது. l எல்லார்க்கும் ஒக்குமே தந்தாம் l$_2$ ஜீவநஹாநி வாராமற்பரிஹரிக்கை. mAகூழாட்படுகை அவனுக்கும் ஒத்திருக் கிறபடி. (படியாதுமில் n குழவிப்படி) o ஒப்பொன்றுமின்றிக்கேயிருக்கிற o$_2$ பிள்ளைத் தனத்தாலே o$_3$ யஶோத$_3$ா ஸ்தநந்த$_4$யமும் ஒப்பன்று வடத$_3$ளஶாயிக்கு; p 'தொட்டில்

அ-ப்ரமாணஞ்ச. b,f (போராதத்தையிறே) ஆர்ந்த என்கையாலே-போராமை ஸித்$_3$த$_4$ம். gஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் g (திருவடிக்கு இத்யாதி$_3$) i ஒருபவனுன-முகிழ்விரியாத. j உணவுக்கீடாக இதி) பு$_4$க்தஸ்ய ஜக$_3$த ஏகத்ரஸ்த$_2$த்வேந விமர்த்தே$_3$ா யத$_2$ா ந ப$_4$வேத் தத$_2$ா இத்யர்த்த$_2$:. k அர்த்த$_2$ாந்தரமாஹ (அமுதுசெய்தபடி இதி) h அன்னத்துக்கு வஶமாகை இரண்டர்த்த$_2$த்துக்குமொக்கும். அன்றிக்கே ஏகார்த்த$_2$மாய், விவரணமாதல். h அன்னவசம் செய்கையாவது-உண்ட அன்னத்துக்குப் பரவஶனாய் இடம்வலம் கொள்ளுகை. அதுதான் உண்டது அகஞ்சுரிப்படுமளவும் செய்யக்கடவது. k இங்கு வர்த்தமாந நிர்த்தே$_3$ஶத்தாலே அகஞ்சுரிப்படாமை தோன்றுகையாலே இடங்கொள்ளுகை காத$_3$ாசித்கமாய் வலங்கொள்ளுகையே ப்ரயோஜநமாய்த் தோன்றுகையாலே (அமுதுசெய்தபடி ஜரியாமே வலக்கை கீழ்ப்படவாய்த்துக் கிடப்பது என்கிறுர்) h ஆக, இரண்டர்த்த$_2$ம். அதில் முந்தின அர்த்த$_2$ம் - "அன்னவசம் செய்யும்" - பு$_4$க்தமான அன்னத்துக்கு வஶமாக - ஈடாக; அதாவது, அதி$_4$கமாக அன்னத்தை பு$_4$ஜித்தமை ஸாத்மியாமே இடம்வலங்கொள்ள என்றபடி. இரண்டாமர்த்த$_2$ம் "அன்னவசம் செய்யும்"-அன்னத்துக்கு அனுகு$_3$ணமாக, அதாவது-அதுக்கு ஹாநி வாராதபடி இடம்வலங்கொள்ளும் என்றபடி. l இரண்டாமர்த்த$_2$த்துக்கு ஶேஷம் (எல்லார்க்கும் இத்யாதி$_3$) l$_2$ ஜீவனமென்றது-அன்னமென்று ஸ்வப$_4$ாவம், ப்ராணனென்று த்$_4$வநி. m ரஸோக்த்யந்தரம் (கூழாட்படுகை இத்யாதி$_3$) கூழாட்படுகை - கூழுக்கு ஆட்படுகை. இவ்விடத்தில், கூழுக்காக ஆட்படுகை என்றர்த்த$_2$ம். o ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (ஒப்பு இத்யாதி$_3$) o$_3$ "யாதும்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (யஶோத$_3$ா ஸ்தநந்த$_4$யம் இத்யாதி$_3$) p அதெப்படி என்ன (தொட்டில்

ஜீ—விக்$_3$ரஹஶ்ச. e காற்கூறு-கால் அம்ஶம்; பாத$_3$ப்ரமாணமும், b,f (போராதத்தையிறே இதி) "ஆர்ந்த" என்கையாலே - போராமை ஸித்$_3$த$_4$ம். g ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (திருவடிக்கு இத்யாதி$_3$) b ஆர்ந்த-அளவான. i பவனுன-ப$_4$வனுன: உத்$_3$ப$_4$வியாநிற்கிற இத்யர்த்த$_2$:. j உணவுக்கீடாக-பு$_4$க்தத்துக்கீடாக. h அன்னவசம்செய்யும் - அன்னத்துக்கு வஶமாக-அன்னத்துக்கு அநுகு$_3$ணமாகச் செய்யுமவனுய்; அதாவது - உண்டது ஜரியாதபடி கண்வளர்ந்தருளக்கடவனுய் இதி ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$:. k விவரணம் (அமுதுசெய்தபடி இத்யாதி$_3$) அர்த்த$_2$ாந்தரமாதல். h அப்போது, 'அன்னவசம்செய்யும்' என்றதுக்கு - பு$_4$க்தமான அந்நத்துக்கு அநுகு$_3$ணமாக, அதாவது - அதி$_4$கமாக பு$_4$ஜித்த அந்நம ஸாத்மிக்கைக்காக இடம்வலங்கொள்ளுமவன் என்று முந்தின அர்த்த$_2$ம்; இரண்டாமர்த்த$_2$ம் - அந்நத்துக்கு அநுகு$_3$ணமாக, அதாவது - அந்நத்துக்கு ஹாநி வாராதபடி வலங்கொள்ளும் என்றபடி. l வலக்கை கீழ்ப்படக் கிடப்பானென்? என்ன (எல்லார்க்கும் இத்யாதி$_3$) l$_2$ ஜீவநம் - ஆஹாரம் என்று ஸ்வப$_4$ாவார்த்த$_2$ம்; ப்ராணனென்று த்$_4$வநி. m ரஸோக்த்யந்தரம் (கூழாட்படுகை இத்யாதி$_3$) கூழுக்காக ஆட்படுகை இத்யர்த்த$_2$:. அதாவது - சேதநர்க்குக் கூழ்நிமித்தமாக அடிமைப்படுகை ஸ்வப$_4$ாவம்; ஈஶ்வரனுக்குக் கூழை நோக்குகைக்காக அடிமைப்படுகை ஸ்வப$_4$ாவம் எனறபடி. o ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (ஒப்பொன்றும் இத்யாதி$_3$) o$_3$ 'யாதும்' என்றதுக்கு ப$_4$ாவம் (யஶோத$_3$ா இத்யாதி$_3$) p அதெப்படி? என்ன

A திருப்பல்-3.

11. அடியோங்கு நூற்றுவர் வீயஅன் றைவர்க் கருள்செய்த
நெடியோனைத் தென்குரு கூர்ச்சட கோபன்குற் றேவல்கள்
அடியார்ந்த வாயிரத் துள்இவை பத்துஅவன் தொண்டர்மேல்
முடிவுஆரக் கற்கிற்கில் சன்மஞ்செய் யாமை முடியுமே.

ஈ—நின்றும் தரையிலே விழப்புகுகிறோம்' என்று அஞ்ச அறியாத ப$_3$ால்யமிறே அங்கு 'ஆலிலையில் நின்றும் ப்ரளயத்திலே விழுகிறோம்' என்று அஞ்ச அறியாத மௌக்$_3$த்$_4$யமிறே இங்கு. (எந்தைபிரான்) அந்த அக$_4$டிதக$_4$டநா ஸாமர்த்$_2$யத்தாலே என்னைத் தோற்பித்த உபகாரகன். (அடியார் இத்யாதி$_3$) q 1. "तमीश्वराणां परमं महेश्वरम्" (தமீஶ்வராணும் பரமம் மஹேஶ்வரம்) என்று - ஶேஷித்வத்துக்கு அவனுக்கு அவ்வருகில்லாதாப்போலே, ஶேஷத்வத்துக்குத் தமக்கு அவ்வருகில்லாதபடி அதிநெல்லையிலே நிற்கிறார். r ஐஶ்வர்யத்தை ஆசைப்பட்டவர்கள் தன்னோடு ஸஜாதீயரில் ஏற்றத்தை ஆசைப்பட்டு, r$_2$க்ஷத்ரியர்க்குமேலே ஆசைப்பட்டு, இந்த்$_3$ரபத$_3$த்தை ஆசைப்பட்டு, ப்$_3$ரஹ்மாவினளவில் ஆசைப்படுமாபோலே இவரும் இவ்வருகில் எல்லையை ஆசைப்படுகிறார். s இப்போதும் தம்முடைய ருசிக்கு அவதி$_4$யுண்டாய் இவ்வளவிலே நின்றாரல்லர்; ச$_2$ந்த$_3$ஸ்ஸில் இதுக்கு அவ்வருகு போகவொண்ணாமே நின்றதித்தனையிறே. t 'இப்படி வைஷ்ணவர்களை விரும்பினால் இது லௌகிகரோடு சேராதிருந்ததாகில் ஆழ்வார் விரும்பினத்தை விஶ்வஸித்தோமாகிறோம்' என்று சீயர் அருளிச்செய்யும்படி. 10.

அ-இத்யாதி$_3$) n,o$_2$குழவிப்படி (பிள்ளைத்தனம்) q தாத்பர்யம் (தம் ஈஶ்வராணும் இத்யாதி$_3$) r லோகத்தாரெல்லாரும் மேலே மேலே பத$_3$ங்களை அபேக்ஷிக்க இவர் கீழே கீழே அபேக்ஷிக்கிறதென்? என்ன (ஐஶ்வர்யத்தை இத்யாதி$_3$) r$_2$ (க்ஷத்ரியர்க்கு) க்ஷதாத் த்ராயத இதி வ்யுத்பத்தியாலே ரக்ஷகத்வம் தோன்றுகையால் ராஜ்யாதி$_4$பத்யம் தோன்றுகிறதிறே. அதாவது-அஜ்ஞராகையாலே விஶ்வாமித்ராதி$_3$கள் இப்படி ஆசைப்படுகிறார்கள் என்றபடி. s ஆனால் இவ்வளவிலே நின்றது ருசிக்கு அளவுண்டாயோ? என்ன (இப்போதும் இத்யாதி$_3$) யத்$_3$வா "எல்லையை ஆசைப் படுகிறார்" இதி கத$_2$முச்யதே? ஷஷ்ட$_2$பர்வபர்யந்தமபி$_4$த$_4$ாய தேஷாம் த$_3$ாஸா வயம் இதி ஹி வத$_3$தி இத்யத்ராஹ (இப்போதும் இதி) t ஏதாத்$_3$ருஶாநுஸந்த$_4$ாநஸ்ய பரோபதேஶக$_3$ர்ப்ப$_4$த்வாத்-அஸ்மாபி$_4$ரப்யேவமநுஷ்டி$_2$தே ஸதி லௌகிக விரோதே$_4$ா ப$_4$வதி கில இத்யத்ராஹ (இப்படி வைஷ்ணவர்களை இதி) 10.

ஜீ-(தொட்டில் இத்யாதி$_3$) n,o$_2$குழவிப்படி-பிள்ளைத்தனம். q தாத்பர்யம் (தமீஶ்வராணும் இத்யாதி$_3$) r லோகத்தாரெல்லாரும் மேன்மேலே பத$_3$ங்களை அபேக்ஷிக்க, இவர் கீழே கீழே அபேக்ஷிக்கிறதென்? என்ன (ஐஶ்வர்யத்தை இத்யாதி$_3$) அதாவது - அஜ்ஞராகையாலே விஶ்வாமித்ராதி$_3$கள் அப்படி ஆசைப்படுகிறார்கள் என்றபடி. s ஆனால் இவ்வளவிலே நின்றது ருசி அளவுபட்டோ? என்ன (இப்போதும் இத்யாதி$_3$) t "சண்டாள சண்டாளர்களாகிலும்" என்று இப்படி விரும்பினால் லோகவிருத்$_3$த$_4$மன்றோ? என்ன (இப்படி இத்யாதி$_3$) க்ரமேண அந்வய:. 10.

ப்ர— (பத்தாம் பாட்டு) (அடியார் இத்யாதி$_3$) q1. श्वेताश्वतरे (६) "तमीश्वराणां परमं महेश्वरं तं देवतानां परमं च दैवतम्। पतिं पतीनां परमं परस्तात् विदाम देवं भुवनेशमीड्यम्॥"

ஆ— 11. வ்யா:—(அடியோங்கு)''பாண்ட₃வர் பக்கலுள்ள நிரவதி₄கவாத்ஸல்யத்தாலே, தத்₃விரோதி₄களாய், ஐஶ்வர்யப₂லதத்₃ர்ப்பிதரான து₃ர்யோத₄நாதி₃களை நிரஸித்தருளின எம்பெருமானுடைய வாத்ஸல்ய ஸௌஶீல்ய காருண்ய ஸௌந்த₃ர்ய ஸௌகு₃ந்த்₄ய ஸௌகுமார்யாத்₃யஸங்க்₄யேய கல்யாணகு₃ணங்களுக்குத் தோற்று அடிமையா யிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஆரேனுமாகிலும் அவர்களுக்கு அடிமை பரமப்ராப்யம் என்று சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை ஆரக் கற்கவல்லராகில் அவர்களுடைய ப₄க₃வதஶேஷதைகரதித்வ விரோதி₄களெல்லாம் போம் என்கிறார். 11.

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஒ— அவ:— நிக₃மத்தில் — ப₄க₃வதஶேஷத்வப்ரதிபாத₃கமான இத்திருவாய்மொழியை அப்₄யஸித்தவர்கள் இப்புருஷார்த்த₂த்துக்கு விரோதி₄யான ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்தேவிடுவர் என்கிறார்.

வ்யா:— (அடியோங்கு என்று தொடங்கி) ராஜ்யத்திலே வேர்விழுந்த து₃ர்யோத₄நாதி₃கள் நூற்றுவரும் முடியும்படி பாண்ட₃வர்களுக்குப் பண்ணலாம் ப்ரஸாத₃ங்களெல்லாம் பண்ணி, பின்னையும் ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம் என்று இருக்கும் ஸ்வப₄ாவத்தையுடைய எம்பெருமானை. (குற்றேவல்கள் என்று தொடங்கி) அந்தரங்க₃வ்ருத்திருபமாய், பாத₃ங்கள் பூர்ணமான ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி வைஷ்ணவஶேஷத்வமே புருஷார்த்த₂மென்று உபபாதி₃த்தது. இத்தை நெஞ்சிலே படும்படி கற்க ஶக்தராகில். 11.

நஞ்சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ப— 11. அவ:— அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் ப₂லமாக ஜந்மநிவ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

அடி ஓங்கு—தங்கள் ராஜ்யப்ரதிஷ்டை₂ உயர்ந்துவரும்படியான, **நூற்றுவர்**—து₃ர்யோத₄நாதி₃கள் நூற்றுவரும், **வீய**—முடியும்படி, **அன்று**—(அவர்களாலே நிரஸ்தரான) அன்று, **ஐவர்க்கு**—பாண்ட₃வர்கள் ஐவர்க்கும், **அருள்செய்த**—ஸர்வப்ரகாரோபகாரத்தைப் பண்ணி, **நெடியோனை**—(பின்பு ஒன்றுஞ்செய்யாதாரைப்போலே) பெரிய பாரிப்பையுடையவனைப்பற்ற, **தென்குருகூர்**—கட்டளைப் பட்ட திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, **சடகோபன்**—ஆழ்வாருடைய, **குற்றேவல்கள்**—அந்தரங்க₃வ்ருத்திரூபமாய், **அடி ஆர்ந்த**—பாத₃ப₃ந்த₄ாதி₃லக்ஷணங்களால் பூர்ணமான, **ஆயிரத்துள்**—ஆயிரத்துள்ளும், **அவன் தொண்டர்மேல்**—அவன் தொண்டர் மேல், **முடிவு**—முடிவான, **இவை பத்து**—இவை பத்தையும், **ஆர**—(நெஞ்சிலே) பொருந்த, **கற்கிற்கில்**—அப்₄யஸிக்கவல்லாராகில், **சன்மம் செய்யாமை**—(ததீ₃யஶேஷத்வப்ரதிப₃ந்த₄கமான) ஜந்மம் உண்டாகாதபடி, **முடியும்**—முடிந்துபோம்.

இது—கலித்துறை. 11

வாதி₃கேஸரி அழகிய மணவாளச் சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

இ— அவ:— நிக$_3$மத்தில் — ப$_4$ாக$_3$வத ஶேஷத்வப்ரதிபாத$_3$கமான இத்திருவாய் மொழியை அப்$_4$யஸித்தவர்கள் இதுக்கு விரோதி$_4$யான ஸம்ஸாரத்தைக் கடப்பார் என்கிறார்.

வ்யா:— **(அடியோங்கு இத்யாதி$_3$)** பாண்ட$_3$வர்களை வநசாரிகளாக்கிப் புத்ர மித்ராதி$_3$களாலே பல்கி ராஜ்யத்திலே வேர்விழுந்த து$_3$ர்யோத$_4$நாதி$_3$கள் நூற்று வரும் முடியும்படி. **(ஐவர்க்கு)** தானல்லது தஞ்சமில்லாதவர்களுக்கு. **(அருள் செய்த)** அவர்களிழவெல்லாம் தீர **1. "यस्य मन्त्री च गोप्ता च" (யஸ்ய மந்த்ரீ ச கோ$_3$ப்தா ச)** என்று ஸர்வமும் தானேயாய், பின்னையும் **2. "नातिस्वस्थमनाः" (நாதிஸ்வஸ்த$_2$மநா:)** என்கிறபடியே ஒன்றும் செய்யாதானாயிருக்கிறவனை. **(குற்றேவல்கள்)** ஆழ்வார் வாசிகமாக அந்தரங்க$_3$ஶேஷவ்ருத்தி பண்ணினபடி. **(அடியார்ந்த ஆயிரம்)** பாத$_3$ங்கள் பூர்ணமான ஆயிரம். **3. "पादबद्धोऽक्षरसमः", (பாத$_3$ப$_3$த்$_3$தோ$_4$ऽக்ஷரஸம:)** என்கிறபடியே. **(இவை பத்துஅவன்தொண்டர்மேல்முடிவு)** இத்திருவாய்மொழி ததீ$_3$யஶேஷத்வத்தை ப்ரதிபாதி$_3$த்தது. ஈஶ்வரனைச் சொன்ன இடங்கள் உபஸர்ஜநகோடியிலேயாமித்தனை. **(ஆரக் கற்கிற்கில்)** நெஞ்சிலே படும்படி கற்க ஶக்தராகில். இதில் ஒரு பாட்டும விழாதபடி என்றுமாம். **(சன்மம் செய்யாமை முடியும்)** ததீ$_3$யஶேஷத்வத்துக்கு விரோதி$_4$யான ஜந்மாந்வயம் அறும். 11.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

ஈ— அவ:— a **நிக$_3$மத்தில் — ப$_4$ாக$_3$வதஶேஷத்வ ப்ரதிபாத$_3$கமான இத்திருவாய் மொழியை அப்$_4$யஸித்தவர்கள் இப்புருஷார்த்த$_2$த்துக்கு விரோதி$_4$யான ஸம்ஸாரத் தைக் கடப்பர்கள் என்கிறார்.**

வ்யா:— b (அடியோங்கு நூற்றுவர் வீய) c **பாண்ட$_3$வர்களை அரக்குமாடத்திலே அகப்படுத்தியும், சூதிலே தோற்பித்தும், வநவாஸாதி$_3$களைப் பண்ணுவித்தும், தாங்கள் புத்ரமித்ராதி$_3$களாலே** c_2 **பல்கி ராஜ்யத்திலே** c_3 **வேர்விழுந்த து$_3$ர்யோத$_4$னாதி$_3$கள் நூற்றுவரும் முடியும்படி.** (அன்று) **அவர்களாலே நிரஸ்தரான அன்று.** d (ஐவர்க்கு அருள்செய்த நெடியோனை) e **இரண்டிடத்திலும் ஒக்குங்காணும்**

அ— நிக$_3$மம், (அடியோங்கு இத்யாதி$_3$) a "அவன் தொண்டர்மேல் முடிவான-இவைபத்து - ஆரக்கற்கிற்கில் சன்மம் செய்யாமை முடியும்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (நிக$_3$மத்தில் இத்யாதி$_3$) b,c_3 "அடி" என்று-வேராய், அதாவது - புத்ரமித்ராதி$_3$ஸந்ததியாய், ஓங்குதல்-உயர்த்தியாய் (வேர்விழுந்த)என்றபடி. c,d 'ஐவர்க்கு"இதி பத$_3$ஞ்ச பராம்ருஶந்.பாண்ட$_3$ வேஷ்வபி வர்த்தமாநேஷு கத$_2$ம் து$_3$ர்யோத$_4$நாத$_3$ய ஏவ ரூட$_4$மூலா அப$_4$வந் இத்யாஶங்காம் பரிஹரந் அர்த்த$_2$மாஹ (பாண்ட$_3$வர்களை இத்யாதி$_3$) c_2பல்கி-ஸம்ருத்$_3$த$_4$ராய், e பஞ்சபாண்ட$_3$வ

ஜீ— நிக$_3$மம், (அடியோங்கு இத்யாதி$_3$) a 'அவன் தொண்டர்மேல் முடிவான-இவைபத்து - ஆரக்கற்கிற்கில் சன்மம் செய்யாமை முடியும்' என்ற பத$_3$ங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (ப$_4$ாக$_3$வத இத்யாதி$_3$) b,c_3 அடியோங்குகை-வேர்விழுகை. c,d ஐவர்க்கு'என்றத்தையும் கடாக்ஷித்து, பாண்ட$_3$வர்களிருக்க இவர்கள் ரூட$_4$மூலரானபடி எங்ஙனே? என்கிற ஶங்கையையும் பரிஹரியா நின்றுகொண்டு அர்த்த$_2$ம் (பாண்ட$_3$வர்களை இத்யாதி$_3$) c_2 பல்கி-ஸம்ருத்$_3$த$_4$ராய். e ஹார்த்த$_3$

ஈ-ஐவர்க்கு அருள்செய்கை. இங்கு f Aதிசைதிசை வலித்தெற்றுகின்ற ஐவர்க்கு அருள் செய்தானிறே, அங்கு அவர்களாலே g எற்றுண்ட ஐவர்க்கு அருள்செய்தான். (ஐவர்க்கு) h இவர்களுடைய ஆணைகுதிரையுள்ளிட்டவை அவர்கள் பறித்துக்கொள்ள, i1. "யஸ்ய மந்த்ரீ ச கோப்தா ச' (யஸ்ய மந்த்ரீ ச கோ3ப்தா ச) என்கிறபடியே இழந்தவை யெல்லாம் தானேயாய் நின்றான். j (நெடியோனை) k பாண்ட3வர்கள் கார்யஞ்செய்து போகிற அன்றும், l 2. "நாதிஸ்வஸ்தமனா:' (நாதிஸ்வஸ்த2மநா:) என்று அவர்கள் கார்யமொன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம் என்றிருந்தபடி. (தென்குருகூர் இத்யாதி3) ஆழ்வார் ப4ாக3வதஶேஷத்வபர்யந்தமான கைங்கர்யத்தை வாசிகமாகப் பண்ணுகை யாலே அந்தரங்க3 வ்ருத்தியாயிற்று ஸர்வேஶ்வரனுக்கு. m(அடியார்ந்த ஆயிரத்துள்) n ருக்3வேத3ம் போலவும், n2 3. "பாதபத்தோऽக்ஷரஸம:" (பாத3ப3த்3தே4ாऽக்ஷரஸம:) என்கிற ஸ்ரீராமாயணம் போலவும், n3 பாத3ங்கள் பூர்ணமான ஆயிரம். o (அவன் தொண்டர்

அ ரக்ஷணம் இத3ாநீம் கிமர்த்த2ம் வக்தவ்யம்? இத்யத்ராஹ (இரண்டடத்திலும் இதி) f (Aதிசை திசை வலித்தெற்றுகின்ற ஐவர்க்கு அருள்செய்தானிறே) பஞ்சேந்த்3ரியஸ்யாபி ப4ாக3வதாநேவ விஷய பூ4தாம்ஸ்சகார இத்யர்த்த2:. திசை திசை வலித்தெற்றுகின்ற ஐவர்களுக்கு விஷயங்கள் நிமித்த மாக அருள்செய்தான் என்றபடி. g எற்றுண்ட-ப3ாதி4க்கப்பட்ட. h,i "அருள்செய்த" என்றதுக்கு அர்த்த2ம் (இவர்களுடைய இத்யாதி3) j,k நெடியோன்"-க்ருபாதி4க இத்யர்த்த2மாஹ (பாண்ட3வர்கள் இதி) வ்யாமோஹத்தாலே நெடியோன் என்றபடி என்றுமாம். m,n3 அடியார்ந்த-பாத3ங்களாலே பூர்ணமான. n (ருக்3வேத3ம் போலவும் இதி) வேத3ாந்தராணி ப4ாரதாத3யஶ்ச ஸர்வத்ர பரிபூர்ண ஸமபாத3ா ந ப4வந்தி இத்யபி4ப்ராய:, 4. "தேஷாம் ருக்3யத்ரார்த்த2வஶேந பாத3வ்யவஸ்த2ா" என்று பாத3ப3ந்த4முண்டானதாக ப்ரமாணப்ரஸித்3த4மாகையாலே இவையிரண்டையும் எடுத்தது. o,p "தொண்டர்மேல் முடிவு" என்கிறதென்; ஸர்வேஶ்வரனைச் சொன்னவிடமில்லையோ?

ஜீ—ப4ாவம் (இரண்டிடத்திலும் இத்யாதி3) f Aதிசை திசை வலித்தெற்றுகின்ற ஐவரால் வரும் து3:க்க2மில்லாதபடி அருள்செய்தான் என்றபடி. g எற்றுண்ட-ப3ாதி4க்கப்பட்ட. h,i "அருள்செய்த" என்றதுக்கு அர்த்த2ம் (இவர்களுடைய இத்யாதி3) j,k க்ருபையாற்பெரியன் என்று அர்த்த2ம் (பாண்ட3வர்கள் இத்யாதி3) வ்யாமோஹத்தால் பெரியோன் என்னுதல். m,n3அடியார்ந்த-பாத3ங்களாலே பூர்ணமான. n ருக்3வேத3ம்போலவும் இதி-மற்ற வேத3ங்களும் ப4ாரதாதி3களும் ஸர்வத்ர பரிபூர்ணஸமபாத3ங்களாயிராது என்று கருத்து. 4. "தேஷாம் ருக்3யத்ரார்த்த2வஶேந பாத3 வ்யவஸ்த2ா" என்று பாத3ப3ந்த4முண்டானதாக ப்ரமாணப்ரஸித்3த4மாகையாலே இவையிரண்

ப்ர—நிக3மம் (அடியோங்கு இத்யாதி3) (ஐவர்க்கு) i 1. महाभारते, राजसूये धृतराष्ट्रः— "यस्य मन्त्री च गोप्ता च सुहृच्चैव जनार्दनः। हरिस्त्रैलोक्यनाथस्स किन्नु तस्य न निर्जितम् ॥ ४॥

(நெடியோனை) l 2. "नातिस्वस्थमना ययौ"

(அடியார்ந்த) n2 3. श्रीमद्बालकाण्डे (२) तमसातीरे क्रौञ्चदर्शनशोकाविष्टस्य वाल्मीकेर्वचनम्— "मानिषाद! प्रतिष्ठां त्वमगमश्शाश्वतीस्समाः। यत्क्रौञ्चमिथुनादेकमवधीः काममोहितम् ॥ १५॥ स्वशिष्यश्चाब्रवीद्वाक्यमिदं स मुनिपुङ्गवः ॥ १७॥ पादबद्धोऽक्षरसमः तन्त्रीलयसमन्वितः। शोकार्तस्य प्रवृत्तो मे श्लोको भवति नान्यथा ॥ १८॥"

மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே ஶரணம்.

A 7-1-10.

ஈ-மேல் முடிவு) p இதில் ஸர்வேஶ்வரனைச் சொன்னவிடங்கள்-p$_2$ உபஸர்ஜநகோடியிலே யாமித்தனை. q (ஆரக்கற்கிற்கில்) r நெஞ்சிலே படியும்படி கற்க ஶக்தராகில். s இதில் ஒருபாட்டும் விழவிடாதே s$_2$ என்றும். t (சன்மஞ்செய்யாமை முடியும்) u ததீ$_3$ய ஶேஷத்வவிரோதி$_4$யான ஜந்மாந்வயம் அறும். 11.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

அ—என்ன (இதில் ஸர்வேஶ்வரனை இத்யாதி$_3$) p$_2$ உபஸர்ஜநகோடியிலே என்றது - "கே$_3$ாமாந், அஶ்வவாந், த$_4$நவாந்" என்னுமாபோலே விஶேஷணத்வேந வந்தது என்றபடி. o தொண்டர்மேல் முடிவு-தொண்டர்மேலே இதுக்குப் பர்யவஸாநம்; தத்$_3$விஷயம் என்றபடி. q ஆரக்கற்கையாவது-பொருந்தக் கற்கையென்னுதல், பூர்ணமாக என்னுதல்; q,r ஆர்தல்-பொருந்துதலாய் (நெஞ்சிலே படியும்படி) என்று முந்தினது, q,s ஆர்தல் - பூர்த்தியாய், (ஒருபாட்டும் விழவிடாதே) என்று இரண்டாவது. s$_2$(என்றும்) என்றது என்றுமாம் என்றபடி. t சன்மம் செய்யாமை முடியும்-ஜனியாமை ஸித்$_3$தி$_4$க்கும் என்றபடி. u ப்ரகரணாநுகு$_3$ணம் ப$_4$ாக$_3$வதஶேஷத்வம் ப$_4$வேதி$_3$தி ப$_2$லம் ந வக்தவ்யம் கிம்? இத்யாஶங்காம் பரிஹரந்நர்த்த$_2$மாக (ததீ$_3$யஶேஷத்வ விரோதி$_4$யான இதி) 11.

ஆத்தான் ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீ-டையும் எடுத்தது. p ஸர்வேஶ்வரனைச் சொன்னவிடமில்லையோ? என்ன (இதில் ஸர்வேஶ்வரனை இத்யாதி$_3$) p$_2$ உபஸர்ஜநகோடியிலே என்றது 'நித்$_4$யாதி$_3$களையுடையவன்' என்னுமாபோலே விஶேஷணதயா சொல்லிற்றித்தனை என்றபடி. o தொண்டர்மேல் முடிவு - தொண்டர்மேலே இதுக்குப் பர்யவஸாநம்; தத்$_3$விஷயம் என்றபடி. q ஆரக்கற்கையாவது - பொருந்தக்கற்கை என்னுதல், பூர்ணமாக என்னுதல். q,r ஆர்தல்-பொருந்துதலாய், 'நெஞ்சிலே படியும்படி' என்று முந்தினது. q,s ஆர்தல்-பூர்த்தியாய், 'ஒருபாட்டும் விழவிடாதே' என்று இரண்டாவது. s$_2$(என்றும்) என்றது - என்றுமாம் என்றபடி. u ப்ரகரணாநுகு$_3$ணமாகத் ததீ$_3$யஶேஷத்வமுண்டாமென்ன வேண்டாவோ? என்ன (ததீ$_3$ய இத்யாதி$_3$) விரோதி$_4$நிவ்ருத்தியைச் சொன்னால் தன்னடையே சொல்லிற்றும் என்றபடி. t சன்மம்செய்யாமை முடியும்-ஜனியாமை ஸித்$_3$தி$_4$க்கும் இதி ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$:. 'ததீ$_3$யஶேஷத்வவிரோதி$_4$யான ஜந்மமுண்டாகாதபடி முடிந்துபோம்' என்று உரையில் ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ம். "அடியோங்கு" என்று தொடங்கி, "நெடியோனைத் தென்குருகூர்" இத்யாரப்$_4$ய, ஆயிரத்துள் அவன் தொண்டர்மேல் முதலான இவை பத்தையும் ஆரக்கற்கிற்கில் சன்மம் செய்யாமை முடியும்" இத்யந்வய:. ப$_4$ாரதே த்$_4$ருதராஷ்ட்ர:—i 1. "யஸ்ய மந்த்ரீ ச கோ$_3$ப்தா ச ஸுஹ்ருச்சைவ ஜநார்த்த$_3$ந: | ஹரிஸ்த்ரைலோக்யநாத$_2$ஸ்ஸ கிந்நு தஸ்ய ந நிர்ஜிதம் ||" ப$_3$ாலகாண்டே$_3$ வால்மீகி:—n 2. "பாத$_3$ப$_3$த்$_3$தே$_4$ாऽக்ஷரஸம: தந்த்ரீலயஸமந்வித: | ஶோகார்த்தஸ்ய ப்ரவ்ருத்தோ மே ஶ்லோகோ ப$_4$வதி நாந்யதா$_2$ ||". 11.

ராமாநுஜ ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

த்$_3$ரமிடோ$_3$பநிஷத் ஸங்க$_3$தி - பயிலும்

३. तच्छोकशान्तिविधये हरिणा प्रसादादाविष्कृतान् स्वगुणचेष्टितभोगशीलान् ।
आलोक्य वैष्णवजनान्मुनिरात्मनाथानाख्याय तानतिजहर्ष च सप्तमे सः ॥ २७ ॥

3. தச்சோ$_2$கஶாந்திவித$_4$யே ஹரிணா ப்ரஸாத$_3$ா-
த$_3$ாவிஷ்க்ருதாந் ஸ்வகு$_3$ணசேஷ்டிதபோ$_4$க$_3$ஶீலாந் |
ஆலோக்ய வைஷ்ணவஜநாந் முநிராத்மநாத$_2$ா-
நாக்$_2$யாய தாநதிஜஹர்ஷ ச ஸப்தமே ஸ: || 27 ||

வாதி$_3$கேஸரி அழகிய மணவாளச் சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

27. பயிலுந் திருமால் பதந்தன்னில் நெஞ்சம்
தயலுண்டு நிற்றம் ததியர்க்கு—/இயலுடனே
ஆளானார்க் காளாகும் மாறனடி யதனில்
ஆளாகார் சன்ம(ம்)முடி யா.

பெரிய ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

த்$_3$ரமிடோ$_3$பநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி - பயிலும்

१. स्फीतालोकातिभूम्ना पृथुबहुभुजया दिव्यमाल्यास्त्रभाजा
सद्वस्त्राकल्पक्लृप्त्या त्रिदशरसकृता रक्षणौन्मुख्यवत्या।
मुक्तैरुत्तंसिताङ्घ्र्या स्थिरधृतरमया श्यामया नित्यसत्या
शौरेः कान्त्या जितानां स्वबहुमतजनस्वामितामन्वमंस्त ॥ ३-७॥

1. ஸ்பீ$_2$தாலோகாதிபூ$_4$ம்நா ப்ருது$_2$ப$_3$ஹுபு$_4$ஜயா தி$_3$வ்யமால்யாஸ்த்ரப$_4$ாஜா
ஸத்$_3$வஸ்த்ராகல்பக்லுப்த்யா த்ரித$_3$ஶரஸக்ருதா ரக்ஷணௌந்முக்$_2$யவத்யா।
முக்தைருத்தம்ஸிதாங்க்$_4$ர்யா ஸ்தி$_2$ரத்$_4$ருதரமயா ஶ்யாமயா நித்யஸத்யா
ஶௌரே: காந்த்யா ஜிதாநாம் ஸ்வப$_3$ஹுமதஜநஸ்வாமிதாமந்வமம்ஸ்த ॥3-7॥

வ்யா: — (1) (ஸ்பீ$_2$தாலோகாதிபூ$_4$ம்நா) [பயிலும் சுடரொளிமூர்த்தியை] விலக்ஷணமாய்ச் செறிந்திருந்த தேஜஸ்ஸை உடையதுமாய்; (2) (ப்ருது$_2$ப$_3$ஹுபு$_4$ஜயா) [தோளுமோர் நான்குடை] கல்பகஶாகை$_2$கள்போலே சுற்றுடைத்தாயிருக்கிற நாலு திருத்தோள்களை உடையதுமாய்; (3) (தி$_3$வ்யமால்யாஸ்த்ரப$_4$ாஜா) [நறுந்துழாய்ப் போதனை, பொன்னெடும் சக்கரத் தெந்தை] தி$_3$வ்யபரிமளமான திருத்துழாய் மாலையையும் தேஜிஷ்ட$_2$மான திருவாழியையும் உடையதுமாய்; (4) (ஸத்$_3$வஸ்த்ராகல்பக்லுப்த்யா) [உடையார்ந்த ஆடையன் இத்யாதி$_3$] தி$_3$வ்யங்களான திருப்பரிவட்டம், திருக்கண்டஸரம், திருவரைநூல்வடம், திருயஜ்ஞோபவீதம், திருவபி$_4$ஷேகம் முதலான மற்றுமுள்ள திருவாப$_4$ரணங்களை உடையதுமாய்; (5) (த்ரித$_3$ஶரஸக்ருதா) [அமரர்கட்கருமையொழிய அன்றாரமுதூட்டியவப்பனை] தே$_3$வர்களுக்கு போ$_4$க்$_3$யமான அம்ருதத்தைக் கொடுக்குமதுமாய்; (6) (ரக்ஷணௌந்முக்$_2$யவத்யா) [அளிக்கும் பரமனைக் கண்ணனை] ரக்ஷணத்தையே ஸ்வப$_4$ாவமாக உடையதுமாய்; (7) (முக்தைருத்தம்ஸிதாங்க்$_4$ர்யா) [சன்மசன்மாந்தரம் காத்து இத்யாதி$_3$] ஆஶ்ரிதரை ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் முக்தராக்கி, அவர்களாலே செவ்விப்பூப்போலே ஶிரஸ்ஸிலே சூடப்பட்ட திருவடிகளை உடையதுமாய்; (8) (ஸ்தி$_2$ரத்$_4$ருதரமயா) [திருமார்பனை] அலர்மேல்மங்கை — A“ இறையுமகலகில்லேன் ” என்று உறையும்படியான திருமார்பை உடையதுமாய்; (9) (ஶ்யாமயா) [அண்ணல் மணிவண்ணற்கு] நீலரத்நம்போலே ஶ்யாமையுமாய்; (10) (நித்யஸத்யா) [ஆலிலை அன்னவசம்செய்யும் படியாதுமில் குழவி] ப்ரளயகாலத்திலும் இடைவிடாதே நித்யையுமாயிருக்கிற எம்பெருமான் திருமேனி ஶோபை$_4$க்குத் தோற்று அடிமை செய்யும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய தா$_3$ஸதா$_3$ஸ தா$_3$ஸர்கள் எமக்கு ஸ்வாமிகள் என்று “பயிலுஞ்சுடரொளி” என்கிற த$_3$ஶகத்திலே ஆழ்வார் அத்$_4$யவஸித்தருளினார் என்கிறார். 3-7.

வேதா$_3$ந்ததே$_3$ஶிகர் திருவடிகளே ஶரணம்.

A 6-10-10. / (பா) இயல்வுடனே.

அவ:— இருபத்தேழாம் பாட்டு. (பயிலும் திருமால்) இதில் — ததீ₃யரைப் பத்தும்பத்தாக உத்₃தே₃ஶ்யராக அநுஸந்தி₄த்த பாசுரத்தை அநுவதி₃த்து அருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனேயென்னில்; கீழே ஸௌலப்₄யகாஷ்டை₂யை உபதே₃ஶிக்க, அத்தையும் காற்கடைக் கொள்ளுகையான ஸம்ஸாரிகளோட்டை ஸஹவாஸத்தால் வந்த வெக்காயம் ஆறும்படி, தனக்குப் பாத₃ரேகை₂போலே பரதந்த்ரரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அவன் காட்டக்கண்டு அவர்கள் திருவடிகளிலே தலையை மடுத்து அவர்கள்தான் அவன்படிகளிலே பலபடியாக மண்டியிருக்கிறபடியைக் கொண்டாடி, அவர்களெல்லைநிலத்திலே சென்று இனியராகிற பயிலுஞ்சுடரொளியின் தாத்பர்யத்தை **(பயிலும் திருமால்)** இத்யாதி₃யாலே அருளிச்செய்கிறார் என்கை. **1. "க₃ச்ச₂தா மாதுலகுலம்"** இதிவத்.

வ்யா:— (பயிலும் திருமால் பதந்தன்னில்) ஆஶ்ரிதஸங்க₃ஸ்வபா₄வனான ஸ்ரிய:பதியினுடைய திருவடிகளிலே. இத்தால் "திருநாரணன்" (4) என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. பயிலும் திருவென்று - எம்பெருமானோடே ஸர்வகாலமும் ஸம்ஶ்லிஷ்டையான ஸ்ரீ என்னவுமாம். **(பதந்தன்னில் நெஞ்சம் தயலுண்டு நிற்கும் ததியர்க்கு)** என்றது-"பாதம் பணிய வல்லாரை"(3) என்றத்தை. **(நெஞ்சம் தயுலுண்டு நிற்கை)** யாவது - திருவடிகளில் போ₄க்₃யதையை அநுஸந்தி₄த்து ஸ்நேஹார்த்₃ரதாயுக்தசித்தராய், தந்நிஷ்ட₂ராயிருக்கை என்றபடி. A "உன் இணைத் தாமரைகட்கு அன்புருகிநிற்குமது" என்னக்கடவதிறே. அன்றிக்கே **(தயல்)** என்று-தையலாய், திருவடிகளிலே பா₃த்₃த₄பா₄வராயிருக்குமவர்கள் என்றுகவுமாம். **(ததியர்க்கு)** என்று-தத்ஸம்ப₃ந்த₄மே நிரூபகமாயுள்ளவர்களுக்கு என்கிறது. "பயிலுந்திருவுடையார்"(1) என்றும், "தாளுந்தடக்கையும் கூப்பிப்பணியுமவர்"(2) என்றும், "பாதம் பணிய வல்லார்"(3) என்றும், "திருநாரணன் தொண்டர்"(4) என்றும் இப்புடைகளாலே நிரூபகமாயிருக்கை. **(இயல்வுடனே ஆளானார்க்காளாகும் மாறனடியதனில்)** வடிவழகிலும் ஆயுதா₄பா₄ரணாதி₃களில் ஒப்பனையழகிலும் தோற்று அடிமையாயிருக்குமவர்க்கு ஆளாகையே ஸ்வரூபமென்றிருக்கும் ஆழ்வார் திருவடிகளில். **(ஆளாகார்)** அடிமையாகாதார். **(சன்மம் முடியா)** ஜந்மக்ஷயம் பிறவாது B"எமர்கீழமேலெழு பிறப்பும் விடியா வெந்நரகத்தென்றும் சேர்தல் மாறினர்" என்றபடி ஆழவார் ஸம்ப₃ந்த₄முடையவர்களுக்கிறே ஸம்ஸார ஸம்ப₃ந்த₄ம் முடிவது. C இவையுமோர் பத்துசொன்னலிறே Dசன்மம் செய்யாமே Cஇலங்குவான் யாவருமேறுவது; அல்லாதார்க்கு ஸித்₃தி₄யாதிறே; ஆகையால் ததீ₃யஶேஷத்வத்தின் எல்லை நிலத்திலே நிற்கிற ஆழ்வார் திருவடிகளை ஆஶ்ரயிக்கவே ஜந்மஸம்ஸாரப₃ந்த₄நிவ்ருத்திபூர்வகமாகவே மோக்ஷஸித்₃தி₄யாம் என்றபடி. 27.

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

மூன்றும் பத்தில் ஏழாந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

A 7-1-10. B 2-6-7. C 3-8-11. D 3-7-11.

திருவாய்மொழி மூன்றும்பத்து எட்டாந்திருவாய்மொழி "முடியானே" ப்ரவேசம்

ஆ— (முடியானே) A "தேர்கடவிய பெருமான் கனைகழல் காண்பதென்றுகொல் கண்கள்' என்று பிறந்த அபேக்ஷையானது மிகவும் உத்3பூ4தையாய், அந்த அபேக்ஷாநுகு3ணமாகக் காணப்பெறாத வ்யஸநத்தினாலே அத்யந்தம் அவஸந்நராய்க் கொண்டு, தம்முடைய ஸர்வகரணங்களாலும் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் எம்பெருமானை அநுப4விக்கவேணும் என்று சொல்லிக்கொண்டு கூப்பிடுகிறார்.

ஓ— எட்டாந்திருவாய்மொழியில், A "அன்று தேர்கடவிய பெருமான் கனைகழல் காண்பது என்றுகொல் கண்கள்" என்று B "செய்யதாமரைக்கண்ண"னில் எழுந்த ஆசையானது உத்தம்ப4கமான C "பயிலுஞ் சுடரொளி"யில் அநுஸந்தா4நத்தாலும் ஶதஶாக2மாகப் பணைத்துத் தாம் அபேக்ஷித்தபடி காணப் பெறாமையாலே அத்யந்தம் அவஸந்நராய், ஓரோவொன்றே ஸர்வேந்த்3ரியவ்ருத்தியையும் ஆசைப்படுகிற தம்முடைய இந்த்3ரியங்களும் அப்படியே விடாய்த்த ஆழ்வார்தாமும், து3ர்பி4க்ஷகாலத்தில் த3ரித்3ரனாய் ப3ஹுப்ரஜனானவன் ப்ரஜைகளுடைய பசிக்கும் தன் பசிக்கும் ஆற்றாமே கூப்பிடுமாபோலே, தி3வ்யபூ4ஷணங்களையும் தி3வ்யாயுத4ங்களையும் அப்ராக்ருதமாய் ஸ்வாஸாதா4ரணமான திருமேனியையும் ஸமஸ்தகல்யாணகு3ணங்களையும் ஆஶ்ரிதார்த்த2மான சேஷ்டிதங்களையுமுடையனான எம்பெருமானைக் காணவேணும் என்று கூப்பிடுகிறார். இந்த்3ரியங்கள் ஆசைப்பட்டனவென்றும், ஓரோ இந்த்3ரியமே இந்த்3ரியாந்தரங்களுடைய விஷயங்களையும் ஆசைப்பட்டதென்றும் சொல்லுகிற இவற்றால் ஆழ்வாருடைய அபி4நிவேஶத்துக்கு அளவில்லாமை சொல்லிற்றாய்விட்டது.

ப— எட்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் இவர் அநுப4வித்த பா4க3வதஶேஷத்வத்துக்கடியான ப4க3வத்3கு3ணவைலக்ஷண்யமானது இவர் திருவுள்ளத்திலே அநுப4வாபி4நிவேஶத்தை ஜநிப்பிக்க, அத்தாலே ப்ரஸ்துதமான பா4க3வத ஸம்ஶ்லேஷம் விடாய்க்கு உத்தம்ப4கமாக, நெஞ்சு முதலான தம்முடைய கரணங்களோடு தம்மோடு வாசியற அநுப4வாலாப4த்தாலே ஆர்த்தி பிறந்து, அநுபா4வ்யனுடைய ஶேஷித்வாத்3யாகாரத்தையும், அநிஷ்டத்தைப்போக்கி அநந்யார்ஹமாக்கும்படியையும், ஆஶ்ரிதவ்யாமோஹத்தையும், அவதாரமூலமான அநந்தஶாயித்வத்தையும், ஆஶ்ரிதர்க்கு முகங்காட்டுகைக்கு ஈடான வாஹநவத்தையையும், அவர்களுக்கு அநுபா4வ்யமாம்படி கையுந்திருவாழியுமான அழகையும், இவ்வாஹநாயுத4விஶிஷ்டவஸ்துவே தா4ரகாதி3களானபடியையும், அநுப4விப்பிக்கும் ஸௌந்த3ர்ய ஸ்வபா4வத்தையும், அநுப4வப்ரதிப3ந்த4க நிவ்ருத்திப்ரகாரத்தையும், நிவர்த்தநத்தில் அநாயாஸத்தையும் அநுஸந்தி4த்து, அநுப4வம் கிட்டாத ஆர்த்தியாலே அதிஶயிதமாகக் கூப்பிடுகிறார்.

A 3-6-10. B 3-6. C 3-7.

இ— எட்டாந்திருவாய்மொழியில்—A "அன்று தேர்கடவிய பெருமான் கனைகழல் காண்பது என்றுகொல் கண்களே" என்று B "செய்யதாமரைக்கண்ண"னில் எழுந்த ஆசைக்கு C"பயிலுஞ் சுடரொளியில்" அநுஸந்த$_4$ாநமும் ப$_4$ாக$_3$வதஸ்வரூப நிரூபகமான ப$_4$க$_3$வத்ஸ்வரூபம் பும்ஸாம் த்$_3$ருஷ்டிசித்தாபஹாரியாகையாலே ப$_4$ாக$_3$வதர்களோடு பே$_3$ாத$_4$யந்த: பரஸ்பரம் பண்ணி த$_4$ரிக்கைக்கு உடலன்றிக்கே ஸ்மாரகமாய், **1. "गात्रैश्शोकाभिकर्शितैः" (க$_3$ாத்ரைஶ்ஶோகாபி$_4$கர்ஶிதை:)** இத்யாதி$_3$ப் படியே விடாய்க்கு உத்தம்ப$_4$கமாய் ஶதஶாக$_2$மாக விடாய் பிறந்தவாறே ஒன்றொன்றே ஸர்வேந்த்$_3$ரியவ்ருத்தியை ஆசைப்படுகிற தம்முடைய கரணக்$_3$ராமமும் அப்படியே விடாய்த்த தாமும், 'நாம் அவனை என்றோ காண்பது?' என்று து$_3$ர்ப்பி$_4$க்ஷகாலத்திலே த$_3$ரித்$_3$ரனாய் ப$_3$ஹுப்ரஜனானவன் ப்ரஜைகள் பசிக்கும், தன் பசிக்கும் ஆற்றாமே கூப்பிடுமாபோலே, ஆப$_4$ரணங்களையும், தி$_3$வ்யாயுத$_4$ங்களையும், இவற்றுக்கு ஆஶ்ரயமான வடிவழகையும், கு$_3$ணங்களையும், சேஷ்டிதங்களையுமுடையவனைக் காணப்பெறுவது என்றோ? என்று கேட்டாரடைய நீர்ப்பண்டமாம்படி கூப்பிடுகிறார். **2. "गुहेन सार्धं तत्रैव स्थितोऽस्मि दिवसान् बहून्" (கு$_3$ஹேந ஸார்த்த$_4$ம் தத்ரைவ ஸ்தி$_2$தோऽஸ்மி தி$_3$வஸாந் ப$_3$ஹூந்)** என்று ஸுமந்த்ரனுக்கு கு$_3$ஹஸஹவாஸமானாற்போலே இவர்க்கும் ப$_4$ாக$_3$வதஸஹவாஸம். அசேதநமாய் ஜ்ஞாநப்ரஸரத்$_3$வாரமான இந்த்$_3$ரியங்கள் சேதநஸமாதி$_4$யாலே ஆசைப்பட்டதென்றும், ஓரோ இந்த்$_3$ரியமே இந்த்$_3$ரியாந்தரங்களினுடைய விஷயங்களை ஆசைப்பட்டதென்றும் சொல்லுகிற இவற்றால், ஆழ்வாருடைய விடாய்க்கு அளவில்லாமையைச் சொன்னபடி. இந்த்$_3$ரியாந்தரவிஷயம் இந்த்$_3$ரியாந்தரத்துக்கு விஷயமாகக்கூடுமோ? என்னில்,—ஈஶ்வரேச்சை$_2$யாலே ஸர்ப்பத்துக்கு சக்ஷுஶ்ஶ்ரவஸ்த்வம் கூடினாற்போலே இவற்றுக்கும் அதடியாகக் கூடும்.

ஈ— aA"தேர்கடவியபெருமான் கனைகழல் காண்ப தென்றுகொல் கண்கள்" என்று தம்முடைய கண்கள் அவனைக் காணவேணுமென்று விடாய்த்தபடி சொன்னார், bB "செய்யதாமரைக்கண்ண"னில்; D நிழலும் அடிதாறுமான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காட்டிக்கொடுக்க, அநந்தரம் ப்ரவ்ருத்தமான ப$_4$ாக$_3$வதஸம்ஶ்லேஷம் பே$_3$ாத$_4$யந்த: பரஸ்பரம்பண்ணி த$_4$ரிக்கைக்கு உடலன்றிக்கே ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணங்களுக்கு ஸ்மாரக

அ—முடியானே ப்ரவேஶம். a,bB"செய்யதாமரைக்கண்ண"னில் திருவடிகளைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்ட விடாய்தீர ப$_4$ாக$_3$வதஶேஷத்வத்தைக் காட்டிக்கொடுத்த அத்தாலே மேன்மேலென ப்ரீதராய் அநுப$_4$வியாமல் "முடியானே" என்று அவனைச் சொல்லிக்கூப்பிடுவானென்? என்கிற ஶங்கையிலே இரண்டு திருவாய்மொழியில் ப்ரமேயத்தையும் அநுவதி$_3$த்துக்கொண்டு பண்ணின ஶங்கைக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (தேர்கடவிய பெருமான் இத்யாதி$_3$ வாக்யத்$_3$வயத்தாலே)

ஜீ— முடியானே ப்ரவேஶ, a,bB"தேர்கடவிய"இத்யாதி$_3$யில் விடாய்தீர, C"பயிலும் சுடரொளி"யில் ஸமாத$_4$ாநம் பண்ணியிருக்க, இத்திருவாய்மொழியில் ஆற்றாமையாலே கூப்பிடுகைக்கு அடியேது? என்ன (தேர்கடவிய இத்யாதி$_3$) b$_2$ கீழ்ப்பிறந்த விடாய்-கனைகழலைக்காணப்பெறுமை

A 3-6-10. B 3-6. C 3-7. D பெரியதிருவ 31.

ஈ—மாய்க் b$_2$ கீழ்ப்பிறந்த விடாய்க்கு உத்தம்ப$_4$கமாயிற்று. c கீழே ப$_4$ாக$_3$வதர்களுடைய c$_2$ ஸ்வரூபநிரூபகத்வேந அவனையும் சொல்லிற்றிறே; d வேறொன்றுக்காகப் புகுந்தாலும் தன்னையொழியப் புறம்பு ஒன்றுக்கு ஆளாகாதபடி தன்பக்கலிலே துவக்கிக்கொள்ளவற்றாயிறே ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயம் இருப்பது. e அத்தாலும் அபி$_4$நிவேசம் கரைபுரண்டு. A"என்றுகொல் கண்கள் காண்பது" என்னுமளவன்றிக்கே

அ—b$_2$ (கீழ்ப்பிறந்த விடாய்க்கு) என்றது-B செய்யதாமரைக் கண்ணனில் விடாய்க்கு என்றபடி. c,k ப$_4$ாக$_3$வதஸம்ஶ்லேஷம் ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணங்களுக்கு ஸ்மாரகமாம் ப்ரகாரத்தை இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் (கீழே இத்யாதி$_3$யாலும் கு$_3$ஹேநஸார்த்த$_4$ம் இத்யாதி$_3$யாலும்) இவ்வாழ்வார் தாம் வைஷ்ணவர்களுடைய ஸ்வரூபநிரூபகத்வேந அவனைச் சொல்லுகையாலும், வைஷ்ணவர்கள் தான் ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணங்களையே சொல்லிப் போதுபோக்குகையாலும் ப$_4$ாக$_3$வதஸம்ஶ்லேஷம் ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணங்களுக்கு ஸ்மாரகமாயிற்று என்று இரண்டுவழிக்கும் பே$_4$த$_3$ம். a,b யத்$_3$வா, இத்திருவாய்மொழியிலே விடாய் கரைபுரண்டு கூப்பிடுகைக்கு ஹேதுவை இரண்டுவகையாகக் காட்டுகிறார் (தேர்கடவிய இத்யாதி$_3$) b (ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணங்களுக்கு ஸ்மாரகமாய்) ப$_4$ாக$_3$வத கு$_3$ணங்கள் ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணங்களுக்கு ஸத்$_3$ருஶமாயிருக்கையாலே தந்முகே$_2$ந ஸ்மாரகமாயிற்று என்றபடி. c இரண்டாம் ஹேதுவைக் காட்டுகிறார் (கீழே இத்யாதி$_3$) b,c அன்றிக்கே விடாய்க்கு உத்தம்ப$_4$கமானபடியென? என்ன (கீழே ப$_4$ாக$_3$வதர்கள் இத்யாதி$_3$) என்னுதல். a,b,c அதுவுமன்றிக்கே தேர்கடவிய இத்யாதி$_3$யும் தனியே ஒரு ஹேதுவாய் ஆற்றாமையாலே கூப்பிடுகைக்கு ஹேதுத்ரயமாதல். c$_2$(ஸ்வரூபநிரூபகத்வேந) என்றது-விஶேஷணத்வேந என்றபடி. அதாவது-வடிவழகில் ஈடுபட்டவர்கள், கு$_3$ணங்களுக்குத் தோற்றவர்கள், சேஷ்டிதங்களுக்குத் தோற்றவர்கள் என்றாற்போலேயிறே அவனைச் சொல்லிற்று என்றபடி. c$_2$,d நிரூபகத்வேந சொன்னது கொண்டு உத்தம்ப$_4$கமாகவேணுமோ ? என்ன (வேறொன்றுக்காக இத்யாதி$_3$) இவ்விடத்திலே 1. "தே$_3$ஹாஷாநுஸிந்த$_3$நார்த்த$_2$ா ஸ்மருதிரபி து$_3$ரீகரோதி வைராக்$_3$யம்" 2. "அபி துரக$_3$ஸமீபாது$_3$த்பதந்தம் மயூரம் ந ஸ ருசிரகலாபம் ப$_3$ாணலக்ஷீசகார। ஸபதி$_3$ க$_3$தமநஸ்கஶ்ச்சி$_3$த்ர(சித்ர)மால்யாநு கீர்ணே ரதிவிக$_3$ளிதப$_3$ந்தே$_4$ கேஶபாஶே ப்ரியாயா: ॥" இத்யாதி$_3$ அநுஸந்தே$_4$யம். e(அத்தாலும்) என்றது - ஸ்மாரகஸந்நிதி$_4$யாலும், நிரூபகத்வேந ப்ரஸ்துதமாகையாலும் என்றபடி. அத$_2$வா, அத்தாலுமென்றது-B செய்யதாமரைக் கண்ணனில் ஸ்வாப$_4$ாவிகமான விடாயாலும், ப்ரவ்ருத்தமான ப$_4$ாக$_3$வதஸம்ஶ்லேஷம் அந்த விடாயை உத்தம்ப$_4$னம் பண்ணுகையாலும் என்றுமாம். c அப்போது (கீழே ப$_4$ாக$_3$வதர்களுடைய) என்ற வாக்யம் - கீழே ப$_4$ாக$_3$வதர்களையன்றோ சொல்லிக் கொண்டுபோந்தது; ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணங்களுக்கு ஸ்மாரகமாய் உத்தம்ப$_4$கமானபடியென் ? என்ன என்கிற ஶங்கையிலே. e யத்$_3$வா (அத்தாலும்) B செய்யதாமரைக்கண்ணனில் ஸ்வாப$_4$ாவிகமான

ஜீ—யால் வந்தவிடாய். c விடாய்க்கு உத்தம்ப$_4$கமானபடியென்? என்ன, (கீழே ப$_4$ாக$_3$வதர்களுடைய இத்யாதி$_3$) c$_2$ அதாவது - கு$_3$ணங்களிலே ஈடுபட்டவர்கள், வடிவழகிலே ஈடுபட்டவர்கள், சேஷ்டிதங்களிலே ஈடுபட்டவர்களென்று அவனையும் சொல்லிற்றிறே என்றபடி. d நிரூபகத்வேந சொன்னால் உத்தம்ப$_4$கமாகக் கூடுமோ ? என்ன (வேறொன்றுக்காக இத்யாதி$_3$) a,b,c அன்றிக்கே, (தேர்கடவிய இத்யாதி$_3$யும்), (நிழலும் அடிதாறும் இத்யாதி$_3$யும்), (கீழே ப$_4$ாக$_3$வதர்களுடைய இத்யாதி$_3$யுமாகிற) வாக்யத்ரயமும் - ஆற்றாமையாலே கூப்பிடுகைக்கு ஹேதுத்ரயபரமாதல். e அத்தாலும்-ஸ்மாரகஸந்நிதி$_4$யாலும், நிரூபகத்வேந ப்ரஸ்துதமாகையாலும். யத்$_3$வா, A'கனைகழல்

ப்ர—பக்கம் 520 b (முடியானே ப்ரவேஶே) भगवद्गीतासु दशमे—"मच्चित्ता मद्गतप्राणाः बोधयन्तः परस्परम्। कथयन्तश्च मां नित्यं तुष्यन्ति च रमन्ति च॥"

 A 3.6-10. B 3.6.

ஈ—e₂ மற்றை இந்த்₃ரியங்களும் விடாய்த்து. f ஓரிந்த்₃ரியத்தினுடைய வ்ருத்தியை மற்றையிந்த்₃ரியங்களும் ஆசைப்பட்டும், மற்றையிந்த்₃ரியங்களினுடைய வ்ருத்தியை மற்றையிந்த்₃ரியம் ஆசைப்பட்டும், அவையெல்லாவற்றினுடைய வ்ருத்தியையும் தாம் ஆசைப்பட்டும், தம்மிலும் விடாய்த்த கரணங்களும் கரணங்களிலும் விடாய்த்த தாமுமாய்,—க்ஷாமகாலத்திலே ப₃ஹுப்ரஜனுனவன் தன் பசிக்கு ஆற்ற மாட்டாதே ப்ரஜைகள் பசிக்கு ஆற்றமாட்டாதே, g அவற்றின் வாயிற்சோற்றைத் தான் பறித்து ஜீவிப்பது தன்வாயிற் சோற்றை அவை பறித்து ஜீவிப்பதாய், 'g₂என் பசிக்கு என்செய்வேன்? g₃ என் ப்ரஜைகளின் பசிக்கு என்செய்வேன்?' என்னுமா போலே, தாமும் தம்முடைய கரணக்₃ராமமுமாக நோவுபட்டுக் கூப்பிடுகிறூர்.

அ—விடாயாலும், முன்பு சொன்ன ப₄ாக₃வதகு₃ண ஸத்₃ருஶ ப₄க₃வத்₃கு₃ண ஸ்ம்ருதியினுலும், ப₄ாக₃வத நிருபகதயா அநுஸந்த₄ானத்தாலும் என்றபடி. f (ஓரிந்த்₃ரியத்தினுடைய இத்யாதி₃) இரண்டாம் பாட்டுத் தொடங்கி ஏழாம் பாட்டளவும். ஓரிந்த்₃ரியத்தினுடைய வ்ருத்தியை இந்த்₃ரியாந்தரம் ஆசைப்பட்டபடி. ஏழாம் பாட்டுத் தொடங்கி மேல்பாட்டுக்களிலே - எல்லா வற்றினுடைய வ்ருத்தியையும் தாம் ஆசைப்பட்டபடி. ஏகேந்த்₃ரிய வ்ருத்தியை ஆசைப்பட்டது மற்ற இந்த்₃ரிய சதுஷ்டய வ்ருத்தியையும் ஆசைப்பட்டதுக்கும் உபலக்ஷணம். இது வ்யாக்₂யா னத்திலே வ்யக்தம். e₂ (மற்றை இந்த்₃ரியங்களும் விடாய்த்து) என்கையாலே பே₄தக்த்ருத்வம் தோன்றுகையாலே தம்முடைய வ்ருத்தியை இந்த்₃ரியங்கள் ஆசைப்பட்டமை தோன்றுகிறது. g இப்படி தம்முடைய வ்ருத்தியை இந்த்₃ரியங்கள் ஆசைப்பட்டதுக்கும், இந்த்₃ரியங்களுடைய வ்ருத்தியைத் தாம் ஆசைப்பட்டதுக்கும் த்₃ருஷ்டாந்தம் (அவற்றின் இத்யாதி₃) தம்முடைய வ்ருத்தியைக் கரணங்கள் அபேக்ஷித்தமையும் - "கைகளாலாரத்தொழுது" (4) "கண்களால் காண" (5) என்று சிறிது கரணங்கள் கரணங்களுடைய வ்ருத்தியை அபேக்ஷித்தமையும். "என்று கிடக்குமென்னெஞ்சம்"(1) என்று சொல்ல ஆசைப்பட்டுச் சொல்லமாட்டாமல் கிடக்கிறதென்கை யாலும், வாக்கு "நெஞ்சமே நீணகராக"(2) என்று நெஞ்சிலே இருக்குமாபோலே தன்னிடத்திலே இருக்கவேணும் என்று அபேக்ஷிக்கையாலும், கையானது "வாசகமே ஏத்த"(3) என்று நானும் ஏத்த வென்று அபேக்ஷிக்கையாலும், 'தொழுது'(4), 'காண'(5) என்ன அமைந்திருக்க "கைகளால்" (4) "கண்களால்"(5)என்கையாலே கைகளாலுண்டாம் வ்யாபாரம் எனக்குவேணும் கண்களாலுண்டாம் வ்யாபாரம் எனக்குவேணும் என்றொரு யோஜனை விவக்ஷிதமாகையாலும் ப்ரகாஶிக்கிறது."காண"(4) "தொழுது தொழுது"(5) என்கிற பத₃ங்களை ஆவர்த்தித்துக்கொண்டு "காண"(5) என்று சக்ஷுர் வ்யாபாரத்தையும், "தொழுது தொழுது"(4) என்று கையின் வ்யாபாரத்தையும் சொல்லுகிறது என்று கொள்ளவுமாம். "புலம்புவனே"(10) என்ன அமைந்திருக்க "வாசக மாலைகொண்டு"(10) என்கை யாலே வாக்கின் வ்யாபாரத்தைக்கொண்டு என்று தோன்றுகையாலே கரண வ்யாபாரத்தைத் தாம் அபேக்ஷித்தமை ப்ரகாஶிக்கிறது. g₃" பாவியேன் நெஞ்சம் புலம்ப " (7) என்கிறதுக்கு (என் ப்ரஜைகளின் பசிக்கு என்செய்வேன்) என்றது த்₃ருஷ்டாந்தம். g₂"உன்னை எந்நாள் கண்டு

ஜீ—காண்பதென்றுகொல்" என்கிற விடாயாலும், கீழில் ப₄ாக₃வதஸம்ஶ்லேஷம் அதுக்கு உத்தம்ப₄கமாகையாலும என்னவுமாம். f (ஓரிந்த்₃ரியத்தினுடைய இதி) இரண்டாம்பாட்டுத் தொடங்கி ஆறுபாட்டளவும் - ஓரிந்த்₃ரியத்தினுடைய வ்ருத்தியை இந்த்₃ரியாந்தரம் ஆசைப்பட்டபடி; (ஆவியே இத்யாதி₃) (7) மேல் மூன்று பாட்டையும் பற்ற, அவையெல்லாவற்றினுடைய வ்ருத்தியை யும் தாம் ஆசைப்பட்டு என்றது, ஏகேந்த்₃ரிய வ்ருத்தியை ஆசைப்பட்டது-மற்றை இந்த்₃ரிய சதுஷ்டய வ்ருத்தியை ஆசைப்பட்டதுக்கும் உபலக்ஷணம். இது-வ்யாக்₂யா நத்திலே வ்யக்தம். e₂ (மற்றை இந்த்₃ரியங்களும் விடாய்த்து) என்கையாலே-பே₄தக்த்ருத்வமும் தோன்றுகையாலே,

ஈ—h1. "गात्रैश्शोकाभिकर्शितैः" (கா3த்ரைஶ்ஶோகாபி4கர்ஶிதை:) என்று h2 சிலர் பட்டினி கிடக்கச் சிலர் ஜீவிக்குமோபாதி, இவ்வுடம்பைக்கொண்டு அணைய ஆசைப்பட்டு இவ்வாசையோடே முடிந்துபோய் இனி ஒரு ஶரீரபரிக்3ரஹம்பண்ணி அவரை அநுப4விக்க இராமே, ஆசைப்பட்ட இக்கரணங்களைக்கொண்டே நான் அநுப4விக்கும்படி பண்ணித்தரவேணுமென்றருளிறே பிராட்டியும்; அப்படி இவரும் நோவுபட்டு. i ஆயுத4ங்களையும் i2 ஆப4ரணங்களையும், அவற்றுக்கு ஆஶ்ரயமான திருமேனியையும். i3 கு3ணங்களையும் சேஷ்டிதங்களையுமுடைய எம்பெருமானைக் காணவேணுமென்று 'முன்புபோலே ஈஶ்வரனுக்கு ஒரு கு3ணாவிஷ்காராதி3களால் பட்டினி பரிஹரிக்க வொண்ணாது' என்னும்படி, கேட்டாரெல்லாம் நீராம்படி, j பெருந்தானத்திலே

அ-கொள்வன்"(8) என்றதுக்கு (என பசிக்கு என்செய்வேன்) என்றது த்3ருஷ்டாந்தம். h கரணநாம் ப்ரதயேகம் அபி4நிவேஶயத்தவேந உக்தவந்தோऽந்யேபி ஸந்தி கிம்? இத்யாஶங்காம் த்3ருஷ்டாந்தமுகே2ந பரிஹரந் புந: ப்ரமேயம் கிஞ்சித் விஶிஷ்ய த3ர்ஶயதி (கா3த்ரைஶ்ஶோகாபி4கர்ஶிதை: இத்யாதி3நா) 1. "யதா2 தம புருஷவ்யாக்4ரம கா3த்ரைஶ்ஶோகாபி4கர்ஶிதை:। ஸம்ஸ்ப்ருஶேயம ஸகாமாஹம் ததா2 குரு த3யாம மயி॥" என்று ஶ்லோகம். h2 எடுத்த ஶ்லோகத்துக்கு அர்த்த2ம் (சிலர் பட்டினிகிடக்க இத்யாதி3) 1. "ஶோகாபி4காஶிதை: கா3த்ரை:" என்ற ப3ஹுவசனத்தாலே - கரணங்கள் தனித்தனியே விடாய்த்தபடி சொல்லுகிறது. 1. "ஸகாமாஹம" என்கையாலே தாமும் விடாய்த்தபடி சொல்லுகிறது. i (ஆயுத4ங்களையும் இதி) அஸ்ய-"பொனனெடுஞ் சக்கரத்துன்னையே"(6) இத்யத்ர ஹ்ருத3யம். i2 (ஆப4ரணங்களையும் இதி) அஸ்ய-"முடியானே"(1) இத்யத்ர ஹ்ருத3யம். i3 (கு3ணங்களையும் இதி) "மூவுலகும் தொழுதேத்தும் சீர்"(1) இத்யாதெ3ள, "நின்றெனதாவியை ஈர்கின்ற சீலமே"(8) இத்யாதெ3ள ஹ்ருத3யம். j (பெருந்தானத்திலே) என்றது-"முடியானேஎ! தஞ்சனேஎ! வஞ்சனேஎ! வானவர்தம் நாயகனேஎ!"(1,2,3) இத்யாதி3 தூ3ராத3ாஹ்வாநங்களை நினைத்து. தானம் - ஸ்வரம். k ஸிம்ஹாவலோகந ந்யாயத்தாலே ஸ்மாரகஸந்நிதி4யில் ஆற்றாமை கரைபுரண்டிருக்கும் என்னுமதுக்கு ஸம்வாத3ம்

ஜீ-தம்முடைய வ்ருத்தியை இந்த்3ரியங்கள் ஆசைப்பட்டமை தோன்றுகிறது. h கரணங்களும் தாமும் தனித்தனியே விடாய்த்ததுக்கு த்3ருஷ்டாந்தம் (கா3த்ரை: இத்யாதி3) h2 ஶ்லோகதாத்பர்யம் (சிலர் இத்யாதி3) ஸுந்த3ரகாண்டே3 சத்வாரிம்ஶே ஹநூமந்தம் ப்ரதி ஸீதா—1. "யதா2 தம் புருஷவ்யாக்4ரம கா3த்ரைஶ்ஶோகாபி4கர்ஶிதை:। ஸம்ஸ்ப்ருஶேயம் ஸகாமாஹம் ததா2 குரு த3யாம மயி॥" 1. "ஶோகாபி4கர்ஶிதை:" என்கிற ப3ஹுவசநத்தாலே - தனித்தனியே கரணங்களும், 1. "ஸகாமாஹம" என்று தாமும், விடாய்த்தபடி சொல்லுகிறது i (ஆயுத4ங்களையும்) என்றது-"பொன்னெடுஞ் சக்கரத்துன்னையே"(6) என்றத்தைப்பற்ற. i2 (ஆப4ரணங்களையும்) என்றது-'முடியானே'(1) என்றத்தைப்பற்ற. i3 (கு3ணங்களையும்) என்றது-"மூவுலகும் தொழுதேத்தும்சீர்"(1) "எனதாவியை ஈர்கின்ற சீலமே"(8) இத்யாதி3யைப்பற்ற. j (பெருந்தானத்திலே) என்றது-"முடியானேஎ!"(1), "தஞ்சனேஎ!"(2), "வஞ்சனேஎ"(2), "வானவர் தம் நாயகனேஎ!"(3) இத்யாதி3 தூ3ராஹ்வாநங்களைப்பற்ற. தானம்-ஸ்வரம். k ஸிம்ஹாவலோகந ந்யாயேந ஸ்மாரக

ப்ர—h1. सुन्दरकाण्डे चत्वारिंशे—"त्वां दृष्ट्वा प्रियवक्तारं संप्रहृष्यामि वानर। अर्धसञ्जातसस्येव वृष्टिं प्राप्य वसुन्धरा॥२॥ यथा तं पुरुषव्याघ्रं गात्रैश्शोकाभिकर्शितैः। संस्पृशेयं सकामाहं तथा कुरु दयां मयि॥३॥"

ஈ—பெருமிடறுசெய்து கூப்பிடுகிறார். k 1. "गुहेन साद्र्धं तत्रैव स्थितोस्मि दिवसान् बहून्" (கு3ஹேந ஸார்த்த4ம் தத்ரைவ ஸ்தி2தோஸ்மி தி3வஸாந் ப3ஹூந்) l ஸ்ரீகு3ஹப் பெருமாளோடே கூட, பெருமாளைப்பிரிந்த இடத்தினின்றும் l2 கால்வாங்கமாட்டாதே நின்றுெயிற்று ஸுமந்த்ரன்; அங்கு நின்றது m ஒன்றிரண்டுநாளாயிருக்கச்செய்தே 1. "बहून्" (ப3ஹூந்) என்றுநின்றதாயிற்று; பிரிவாலே காலம் நெடுகினபடி. n'ஸ்ரீகு3ஹப்பெருமாளோடே நிற்க, காலம் நெடுகுவானென்?' என்று மிளகாழ்வானைக் கேட்க, n2 'ஸ்மாரகஸந்நிதி4யில் ஆற்றாமை இரட்டிக்குமிறே' என்று அருளிச் செய்தாராம். oA "மேகக்குழாங்கள்காள் காட்டேன்மின் நும்முரு என்னுயிர்க் கது காலன்" என்றாரிறே. சைதந்யப்ரஸ்ருதித்3வாரமான கரணங்கள் விடாய்க்கை யாவது என்? என்னில்,—p ஆழ்வாருடைய அபி4நிவேஶாதிஶயத்தைச் சொன்னபடி. q இந்த்3ரியங்களும் தனித்தனியே சேதநஸமாதி4யாலே q2 விடாய்க்கும்படியாயிற்று

அ-(கு3ஹேந இத்யாதி3) l இஶ்லோகத்துக்கு அர்த்த2ம் (ஸ்ரீகு3ஹப்பெருமாளோடே இத்யாதி3) l2 1. "தத்ரைவ" என்ற ஏவகாரார்த்த2ம் (கால்வாங்கமாட்டாதே என்றது) m சக்ரவர்த்தி பெருமாளைப் பிரிந்த அஞ்சாம்நாளிலே ஸ்வர்க்க2ஸ்த2னானென்கையாலே ஸுமந்த்ரன் பெருமாளை ஸேவித்துக்கொண்டு தமஸாதீரத்திலே ஒருநாளும் க3ங்கா3கூலத்திலே ஒருநாளும் மீண்டு ஸ்ரீகு3ஹப்பெருமாளோடே கூட ஶ்ருங்கி3பே3ரபுரத்திலே இரண்டுநாளும் மற்றைநாளே திருவயோத்4யையிலே சக்ரவர்த்திபக்கலிலே வந்தானென்று சொல்லுகிறது என்றத்தைப்பற்ற (ஒன்றிரண்டுநாளென்றது) n2,o ஸ்மாரகஸந்நிதௌ4 ஆர்த்திரப்4யதி4கா ப4வதீத்யத்ர ப்ரமாணமாஹ (மேகக்குழாங்கள்காள் இதி) pஶங்கைக்குப் பரிஹாரம் (ஆழ்வாருடைய இத்யாதி3) qபரிஹாராந்தரம் (இந்த்3ரியங்களும் தனித்தனியே இத்யாதி3) விவரணமாகவுமாம். இது கோஶாந்தரங்களிலில்லை. q2(விடாய்க்கும்படியாயிற்று) விடாய்க்கிறதென்று பு3த்3தி4பண்ணும்படியாயிற்று. rவாஸனை இப்படி

ஜீ—ஸந்நிதி4 விடாய்க்கு உத்தம்ப4கமென்றதுக்கு ஸம்வாத3ம் (கு3ஹேந இத்யாதி3) 1."ஆஶயா யதி3வா ராம: புநஶ்ஶப்3தா3பயேதி3தி" இத்யுத்தரார்த்த2ம், இத3ம் த3ஶரத2ம் ப்ரதி ஸுமந்த்ர வாக்யம். l இஶ்லோகத்துக்கு அர்த்த2ம் (ஸ்ரீகு3ஹப்பெருமாளோடு இத்யாதி3) l2 1. "தத்ரைவ" என்ற ஏவகாரார்த்த2ம் (கால்வாங்கமாட்டாதே) என்றது. m சக்ரவர்த்தி, பெருமாளைப் பிரிந்த அஞ்சாம் நாள் ஸ்வர்க்க3ஸ்த2னாகையாலே ஸுமந்த்ரன் தமஸாதீரத்திலும் க3ங்கா3கூலத்திலுமாகப் பெருமாளோடே இரண்டுநாள் கூடியிருந்து, கு3ஹப்பெருமாளோடே ஶ்ருங்கி3பே3ரபுரத்திலே இரண்டுநாள் கூடியிருந்து, அஞ்சாம்நாள் சக்ரவர்த்தி ஜீவிக்கச்செய்தேயிறே வந்தது; அத்தைப் பற்ற (ஒன்றிரண்டுநாளாயிருக்க) என்றது. n உக்தார்த்த2த்துக்கு ஆப்தஸம்வாத3ம் (ஸ்ரீகு3ஹப் பெருமாளோடே இத்யாதி3) n2,o இவ்வர்த்த2த்திலே ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தி (மேகக்குழாங்கள் இத்யாதி3) மேக4ஸமூஹங்காள்! உங்கள்வடிவைக் காட்டாதேகொள்ளுங்கோள்; என்னுயிர்க்கு அந்த வடிவு காலனாயிராநின்றது என்றபடி. p ஶங்கைக்குப் பரிஹாரம் (ஆழ்வாருடைய இத்யாதி3) qவிவரணம் (இந்த்3ரியங்களும் இத்யாதி3) பரிஹாராந்தரமாதல். r வாஸனை விடாயைப் பிறப்

ப்ர—k1. अयोध्याकाण्डे एकोनषष्टितमे सर्गे राममनुगम्य प्रत्यागतो दशरथं प्रति सुमन्त्रः—
"उभाभ्यां राजपुत्राभ्यामथ कृत्वाऽहमञ्जलिम्। प्रस्थितो रथमास्थाय तद्दुःखमुपधारयन् ॥ २ ॥
गुहेन सार्धं तत्रैव स्थितोऽस्मि दिवसान् बहून्। आशया यदि वा रामः पुनश्शब्दापयेदिति ॥ ३ ॥"

A 9-5-7.

ஈ—ப4க3வத்3விஷயத்தில் இவர்க்குப் பிறந்த வாஸநை. r இதர விஷயங்களில் வாஸநை விடாயைப் பிறப்பியாநின்றல் கு3ணாதி4கவிஷயத்தில் சொல்லவேண்டாவிறே. s ப4க3வத்3விஷயத்தில் வாஸநை பண்ணுகிறர் பண்ணுகிறது ஸாத4நபு3த்3த்4யாவல்ல, இதர விஷயங்களோபாதி இவ்விஷயம் ரஸிக்கவேணுமென்று; t1. "या प्रीतिरवि-वेकानाम्" (யா ப்ரீதிரவிவேகாநாம்). ஒரு இந்த்3ரியத்தின் வ்ருத்தியை இந்த்3ரியாந்தரம் ஆசைப்படக்கூடுமோ? என்னில்; சக்ஷுஶ்ஶ்ரவா:— கண்ணாலே காண்பதுஞ்செய்து கேட்பதுஞ்செய்யாநின்றதிறே; u அதுவும் அவன் கொடுத்ததே; அது நமக்குத் தட்டென்ன அவன் தந்தால்? v ஒரு தே3ஶவிஶேஷத்திலே தன்னை யநுப4விப்பார்க்குக் கொடாநின்றனிறே. w தம்மையே ஒக்க அருளவேண்டுகையாலே; x A தூதுசெய் கண்கள்கொண்டு ஒன்றுபேசித் தூமொழியிசைகள் கொண்டு

அ—விடாயைப் பிறப்பிக்குமோ? என்ன (இதர விஷயங்களில் வாஸநை என்று தொடங்கி) s இதர விஷயங்கள் ஸ்வயம் பே4ாக்3யமாகையாலே தத்3விஷயங்களில் வாஸநை விடாயைப் பிறப்பிக்க வற்று; தே3வதையான இவனிடத்தில் வாஸநை 2. "ப2லமத உபபத்தே:" என்று ப2லஸாத4நத்வேநவன்றே; இது விடாயைப் பிறப்பிக்கக்கூடுமோ? என்ன (ப4க3வத்3விஷயத்தில் இத்யாதி3) t ரஸிக்கவேணுமென்று வாஸநை பண்ணுகிறதுக்கு ப்ரமாணம் (யா ப்ரீதி: இத்யாதி3) u ஸர்ப்பாணாமேவ ஹி தத் ஸம்ப4வதி மநுஷ்யாணாம் கத2ம் ஸம்ப4வேத் இத்யத்ராஹ (அதுவும் இதி) v ஸ ச ஸர்ப்பாத3ந்யஸ்ய கஸ்யசித் தத2ா த3த3ாதி கிம்? இத்யத்ராஹ (ஒரு தே3ஶவிஶேஷத்திலே இதி) w (தம்மையேயொக்க இதி) அநேந, 3. "பரமம் ஸாம்யமுபைதி" இதிப்ரமாணம் ஸூச்யதே. x ஸாம்யாபத்தி கொடுக்கும்போது தனக்குண்டாயன்றே கொடுப்பது, தனக்கு அப்படி கரணநியதிராஹித்யமுண்டோ? என்ன (தூதுசெய் இத்யாதி3) 4. "ஶ்ரவஸஶ்ச த்3ருஶஶ்ச ஶப்3த3ரூபக3ரஹணே நைவ ஹி ஜீவவத்3 வ்யவஸ்த2ா। உப4யோரகி2லேக்ஷணக்ஷமத்வாத்3வரத3!! அதஶ்ஶ்ரவணாஶ்ரயே த்3ருஶௌ தே॥" என்றது அநுஸந்தே4யம். y ஆனல் பின்னை கரணங்களும்

ஜீ—பிக்குமோ? என்ன (இதர விஷயங்களில் இத்யாதி3) s இதர விஷயங்கள் ஸ்வயம் பே4ாக்3யங்களாகையாலே அவற்றில் வாஸநை விடாயைப் பிறப்பிக்கும்; தே3வதையான இவனிடத்தில் வாஸநை பண்ணுகிறது 2. "ப2லமத உபபத்தே:" என்று - ப2லஸாத4நத்வேநவன்றே? இது விடாயைப் பிறப்பிக்குமோ? என்ன (ப4க3வத்3விஷயத்தில் இத்யாதி3) t அப்படி இது ரஸிக்கவேணுமென்ற பேருண்டோ? என்ன (யா ப்ரீதி: இத்யாதி3) 1. "யா ப்ரீதிரவிவேகாநாம் விஷயேஷ்வநபாயிநீ। த்வாமநுஸ்மரதஸ்ஸா மே ஹ்ருத3யாந் நாபஸர்ப்பது॥" இதி ப்ரத2மேம்ஶே ப4க3வந்தம் ப்ரதி ப்ரஹ்லாத3:. u இது ஸர்ப்பத்துக்கொழிய மநுஷ்யர்க்குக் கூடுமோ? என்ன (அதுவும் இத்யாதி3) v ஆஶ்ரிதர்க்கு அவன்கொடுக்க எங்கே கண்டோம்? என்ன (ஒரு தே3ஶ இத்யாதி3) w (தம்மையேயொக்க அருளவேண்டுகையாலே) ஸாம்யாபத்தியைக் கொடுக்கவேண்டுகையாலே, x தனக்கு உண்டாயே கொடுக்கவேணுமே, ஈஶ்வரனுக்குக் கரணநியமராஹித்யமுண்டோ? என்ன (தூது செய் இத்யாதி3) தூ3தக்ருத்யத்தைப் பண்ணும் கண்களைக்கொண்டு ஸ்வாபி4ப்ராயத்தைச் சொல்லி, பரிஶுத்3த4மான வ்ருத்தியையுடைய இசையைக்கொண்டு ஸ்வாபேக்ஷிதங்களைக் கடாக்ஷித்து என்று பாசுரார்த்த2ம். 4. "ஶ்ரவஸஶ்ச த்3ருஶஶ்ச" இத்யாதி3 அநுஸந்தே4யம்.

ப்ர—t 1. प्रथमांशे विंशे भगवन्तं प्रति प्रह्लादः—"नाथ! योनिसहस्रेषु येषु येषु व्रजाम्यहम्। तेषु तेष्वच्युता भक्तिः अच्युत! अस्तु सदा त्वयि ॥ १८ ॥ या प्रीतिरविवेकानां विषयेष्वन-पायिनी। त्वामनुस्मरतस्सा मे हृदयान्नापसर्पतु ॥ १९ ॥"

A 9-9-9.

1. முடியானேஎ! மூவுலகுந் தொழுதேத் தும்சீ
ரடியானேஎ! ஆழ்கடலைக் கடைந்தாய்! புள்ளூர்
கொடியானேஎ! கொண்டல்வண் ணு!அண்டத் தும்பரில்
நெடியானேஎ! என்று கிடக்கும்என் நெஞ்சமே.

ஆ— 1. வ்யா:— 'ஸர்வலோகாதி$_4$பத்ய ஸூசகமாய், நிரதிஶயதீ$_3$ப்தியுக்தமாய், அதி ரமணீயத$_3$ர்ஶநமாயிருந்த திருவபி$_4$ஷேகத்தாலே அலங்க்ருதனாய், ப்$_3$ரஹ்மேஶாநாதி$_3$களுக்கும் ஈஶ்வரனாய்வைத்து அநாலோசிதவிஶேஷாஶேஷலோகஶரண்யனாய், ஆஶ்ரித ஜநஸமீஹிதநிர்வர்த்தகனாயிருந்தவனே ! பொன்மலையின்மீமிசைக் கார்முகில்போலே பெரியதிருவடி திருத்தோளின் மேல் ஏறியருளி இந்த லோகத்திலே வந்து தோன்றாய்' என்று எம்பெருமானைக் காண ஆசைப்பட்டபோதே காணப்பெருமையாலே குறைப் பட்டுக் கிடக்கும் என்நெஞ்சம் என்கிறார். 1.

ஒ— அவ:— முதற்பாட்டில் — திருவுள்ளம் எம்பெருமானைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்டுப் பெருமையாலே அவஸந்நமாய்க் கிடக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (முடியானே என்று தொடங்கி) ஆதி$_4$ராஜ்யஸூசகமாய், எப்போதும் த$_3$ர்ஶநீயமான திருவபி$_4$ஷேகத்தையுடையையுமாய், கு$_3$ணாகு$_3$ண நிருபணம் பண்ணாதே ஸகல லோகங்களுக்கும் ஶரண்யனானவனே ! அழகிய திருவடிகளை என் தலையிலே வைக்கப்பெறுகிறதில்லை என்று கருத்து. (ஆழ்கடலை என்று தொடங்கி) ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்குங்கூட மஹாவ்யாபாரங்களைப் பண்ணி அபேக்ஷிதங்களைக் கொடுப்பதும் செய்து நினைப்பதுக்குமுன்னே ஆஶ்ரிதர் இருந்த விடத்தில் செல்லுகைக்கும், செல்லுமதுக்கு முன்னே தூ$_3$ரத்திலேகண்டு 'வாரா நின்றான்' என்று உகக்கைக்கும் ஈடாகப் பெரியதிருவடியை வாஹநமாகவும் த்$_4$வஜமாகவும் உடையையுமாய், பெரியதிருவடிமேலே மேருவின்மேலே வர்ஷுக வலாஹகம்போலேயிருந்தருளுவதும்செய்து ஐஶ்வர்யாதி$_3$களால் ப்$_3$ரஹ்மாதி$_3$களிற்காட்டில் அதி$_4$கனானவனே ! 1.

ஈ—ஒன்று நோக்கியிறே அவன்தன்படி. y அதாவது-ஆறு கிண்ணகமெடுத்தால் பல வாய்த்தலைகளாலும் போகச்செய்தேயும் கடலில் புகும் அம்ஶம் குறைவற்றுப் போமாபோலே, இவருடைய அபி$_4$நிவேஶாதிஶயம் இவருடைய கரணங்களாகிற வாய்த்தலைகளாலே பெருகுகிறபடி.

அ—சேதனஸமாதி$_4$யாலே விடாய்த்தால் தம்முடைய அபி$_4$நிவேஶம் அரையாறு பட்டிராதோ ? என்ன (அதாவது இத்யாதி$_3$) அதாவது என்றது - வார்த்தைப்பாடு. யத்$_3$வா அப்படியாமிறே ரஸஸ்தி$_2$தி, தத்வஸ்தி$_2$தியென் ? என்ன (அதாவது இத்யாதி$_3$) ஸகலகரணங்களாலும் இவனை அநுப$_4$விக்க ஆசைப்படுகிறார் என்றபடி.

ஜீ—yகரணங்களும் சேதநஸமாதி$_4$யாலே விடாய்த்தால், தம் அபி$_4$நிவேஶம் மட்டமாகாதோ? என்ன (அதாவது இத்யாதி$_3$) அதாவது என்றது - வார்த்தைப்பாடு; ஸகலகரணங்களாலும் அவனை அநுப$_4$விக்க ஆசைப்படுகிறார் என்றபடி.

ப— அவ:— முதற்பாட்டில் — ப்ராப்தமுமாய், ஶரண்யமுமாய், ப்ராப்யமுமான பு4கூ3வத்3விஷயத்திலே தம்முடைய நெஞ்சுக்கு உண்டான அபி4நிவேஶத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

முடியானே — (உப4யவிபூ4திக்கும் ஶேஷியான மேன்மைக்கு ஸூசகமான) முடியையுடையவனே! (அந்த உறவடியாக), **மூவுலகும்** — ஸர்வலோகமும், **தொழுது ஏத்தும்**—ஆஶ்ரயித்து ஸ்துதிக்கும், **சீர் அடியானே**—ஶரண்யத்வைகாந்த கு3ணபூர்ணமான திருவடிகளையுடையவனே! (ஆஶ்ரிதர் ப்ரயோஜநாந்தரங்களை வேண்டிலும்), **ஆழ்கடல்**—ஆழகடலை, **கடைந்தாய்**—கடைந்து கொடுக்கும் உபகாரகனே! **புள் ஊர் கொடியானே**—(ஆஶ்ரிதர் இருந்தவிடத்திலே வருகைக்கும் அவர்களை தூ3ரத்தில் கண்டு உகக்கைக்கும் அடியான) பெரியதிருவடியை வாஹநமும் த்4வஜமுமாகவுடையவனே! **கொண்டல்**—(அவர்களுக்கு அநுப4வ்யமாம்படி ஶ்ரமஹரமாய்) காளமேக4ம்போன்ற, **வண்ண**—வடிவையுடையவனே! (இவ்வடிவழகை அநுப4விப்பித்து), **அண்டத்து**—பரமபத3வாஸிகளான, **உம்பரில்**—ஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனான, **நெடியானே**—பெரியவனே! **என்று**—என்று (தனித்தனியே இந்த ஸ்வபா4வங்களை) அநுஸந்தி4த்து, **என் நெஞ்சம்** — என் நெஞ்சானது, **கிடக்கும்**—(ஒரு ப்ரவ்ருத்தி க்ஷமமன்றிக்கே ஶிதி2லமாய்) கிடவாநின்றது.

அண்டத்து உம்பரென்று - ப்3ரஹ்மாதி3களாகவுமாம். 1

இ— அவ:— முதற்பாட்டில் — தம்முடைய திருவுள்ளத்துக்கு உண்டான அபி4நிவேஶாதிஶயத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— **(முடியானே)** ஆதி4ராஜ்யஸூசகமாய் உப4யவிபூ4திக்கும் கவித்த முடியிறே. ஶேஷபூ4தனுக்கு ஶேஷித்வமிறே முதல் காணப்படுவது. அவன் ஶேஷித்வப்ரகாஶகமான திருவபி4ஷேகத்திலே முந்துறக் கண்வைக்கிறார். த3ர்ஶநீயமான திருவபி4ஷேகம். இவருடைய அபி4நிவேஶாதிஶயம் இசையின் ஓசையிலே அறியுமித்தனை. **(மூவுலகும் இத்யாதி3)** அவனுடைய ஶேஷித்வத்தை அநுஸந்தி4த்தால் தம்முடைய ஶேஷத்வாநுரூபமாகத் திருவடிகளிலேயிறே விழுவது. கு3ணகு3ணநிரூபணம் பண்ணாதே அஶேஷலோகஶரண்யமான திருவடிகளையுடையவனே! **1. "मदीयमूर्धानमलङ्करिष्यति" (மதீ3யமூர்த்தா4நமலங்கரிஷ்யதி)** என்று வகுத்த திருவடிகளை என்தலையிலே வைக்கப்பெறுவது எப்போது காண்? என்று கருத்து. **(ஆழ்கடலைக் கடைந்தாய்)** இந்த ஸம்ப3ந்த4ாநுரூபமான புருஷார்த்த2மன்றிக்கே க்ஷுத்3ரங்களை அபேக்ஷிக்கிலும் உடம்புநோவக் கடைந்து கொடுக்குமவன். **2. "अप्रमेयो महोदधिः" (அப்ரமேயோ மஹோத3தி4:)** என்கிறபடியே அத்யக3ாத4மான கடலைக் குளப்படிபோலே கலக்கினபடி. **(புள்ளூர் கொடியானே)** பெரியதிருவடியை வாஹநமாகவும் கொடியாகவுமுடையவனே! ஆஶ்ரிதர் இருந்தவிடத்தே செல்லுகைக்கு வாஹநமாய், தூ3ரத்திலே கண்டு

இ—'வாராநின்ருன்' என்று த$_4$ரிக்கைக்கு த்$_4$வஜமாகை. **(கொண்டல்வண்ணு)** மேரு வின் மேலே ஒரு காளமேக$_4$ம் படிந்தாற்போலேயாயிற்றுப் பெரியதிருவடி முதுகில் இருப்பு. **(அண்டத்து உம்பரில் நெடியானே)** பெரியதிருவடியின் முதுகிலிருப்பைக் கண்டால் ப்$_3$ரஹ்மாதி$_3$களுடைய ஐஶ்வர்யம் க்ஷுத்$_3$ரமாய் 'இவனே ஸர்வாதி$_4$கன்' என்று தோற்றும்படியிருக்கை. வடிவழகோபாதி இவர்க்கு ஐஶ்வர்யமும் ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறபடி. **(என்று கிடக்கும்)** இப்படிகளைச் சொல்லி அச்சொல்லைத் தலைக்கட்டமாட்டாமே கிடக்கும். **1. "उक्त्वायेति सकृद्दीनं पुनर्नोवाच किंचन"** **(உக்த்வார்யேதி ஸக்ருத்$_3$தீ$_3$நம் புநர்நோவாச கிஞ்சந)** என்ற ஸ்ரீப$_4$ரதாழ்வானைப் போலே. **(என் நெஞ்சமே)** A"என் மனனே" என்கிருரல்லர்; நான் செய்தபடி செய்ய, இப்ரஜையைக்கொண்டு என்செய்வேன்? என்கிருர். 1.

ஈ— அவ:— முதற்பாட்டு. a தம்முடைய திருவுள்ளத்துக்கு அவன்பக்கலுண்டான சாபலாதிஶயத்தைச் சொல்லுகிருர்.

வ்யா:—(முடியானே) b**ஆதி$_4$ராஜ்ய ஸூசகமாய், உப$_4$யவிபூ$_4$திக்கும்** b_2**கவித்த முடியிறே; அவன் ஶேஷித்வப்ரகாஶகமான திருவபி$_4$ஷேகத்திலே முந்துறக் கண் வைக்கிருர். c அல்லாதார் முடிகளைப்** c_2 **பொய்ம்முடியாக்கும்படி** c_3 **தலையானமுடியிறே.** d**உப$_4$யவிபூ$_4$திக்கும்,**d_2**ஒருமுடியிலே கட்டுண்ணும்படி கவித்தமுடியிறே.** e(முடியானேஎ) f **இவர்க்கு இதில் ஓடுகிற விடாயின் பெருமை இசையின் ஓசையிலே காணுமித்தனை.**

அ— முதற்பாட்டு. (முடியானே இத்யாதி$_3$) a நெடியானே என்று கிடக்கும் என்நெஞ்சமே என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (தம்முடைய இத்யாதி$_3$) b முற்படத் திருவபி$_4$ஷேகத்தைச் சொல்லுவானென்? என்ன (ஆதி$_4$ராஜ்ய இத்யாதி$_3$) b_2 கவித்த முடியிறே என்ற அனந்தரம் ஆகையாலே என்று கூட்டுவது. c,d உப$_4$யவிபூ$_4$தேரபி த்$_4$ருத: கிரீட இத்யுச்யதே ப்$_3$ரஹ்மருத்$_3$ராத$_3$யஶ்ச கிரீடவந்தோ வர்த்தந்தே கில இத்யத்ர சாடுத்$_3$வயமாஹ (அல்லாதார் முடிகளை இத்யாதி$_3$) c_2 பொய்ம்முடியாக்கும் என்றது - அஸத்ஸமமான முடியாக்குமென்று ஸ்வப$_4$ாவம்; சப்பரையான முடியென்று சாடு. c_2,d தலையானமையைக் காட்டுகிருர் (உப$_4$யவிபூ$_4$திக்கும் என்று தொடங்கி) e,f(முடியானேஎ) என்கிறது-ஹ்ரஸ்வதீ$_3$ர்க்க$_4$ப்லுதங்களிலே முதலிலே அதிப்லுதமாகையாலே - ஆர்த்தியாயிருக்கிறது என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிருர் (இவர்க்கு இதில் என்று

ஜீ— முதற்பாட்டு. (முடியானேஎ இத்யாதி$_3$) a 'நெடியானேஎ என்று கிடக்கும் என்நெஞ்சம்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (தம்முடைய இத்யாதி$_3$) b முடியை முற்படச் சொல்லுவானென்?என்ன (ஆதி$_4$ராஜ்ய இத்யாதி$_3$) b_2(கவித்த முடியிறே) என்ற அநந்தரம் (ஆகையாலே)என்று கூட்டுவது, c,d ப்$_3$ரஹ்மாதி$_3$களுக்கும் முடியுண்டே என்ன, ரஸோக்தி (அல்லாதார் இத்யாதி$_3$ வாக்யத்$_3$வயம்). c_2(பொய்ம்முடியாக்கும்) அஸத்ஸமமாக்கும் என்று ஸ்வப$_4$ாவார்த்த$_2$ம்; சப்பரையான முடியென்று சாடு. c_3(தலையானமுடி) தலையிலேயிருக்கிற முடி. ஶ்ரேஷ்ட$_2$மான முடியென்று சாடு. d_2(ஒருமுடியிலே) ஒருப$_3$ந்த$_4$த்திலே இதி சாடு; திருவபி$_4$ஷேகத்திலே இதி ஸ்வப$_4$ாவார்த்த$_2$:. c_2,d தலையானமையைக் காட்டுகிருர் (உப$_4$யவிபூ$_4$திக்கும் இத்யாதி$_3$) e,f (முடியானேஎ) என்கிறது-ஹ்ரஸ்வதீ$_3$ர்க்க$_4$ப்லுதங்களிலே அதிப்லுதமாகையாலே. ஆர்த்திஸூசகமாயிருக்கிறது என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிருர் (இவர்க்கு இதில் இத்யாதி$_3$) g ஹ்ரஸ்வதீ$_3$ர்க்க$_4$ப்லுதங்கள்

A 1-1-1.

ஈ—g புகும் க்ரமங்களெல்லாம் இல்லை இதில்: முதலிலே g2 உயர்ந்த தானமாயிருக்கும். (முடியானே) h கீழ் A"பொன்முடியன்" என்றதுதான் முடிய அநுவர்த்திக்கிறபடி. i (மூவுலகும் இத்யாதி3) j கு3ணகு3ண நிரூபணம் பண்ணாதே அஶேஷலோக ஶரண்ய மான திருவடிகளையுடையவனே! k திருவபி4ஷேகத்தின் அழகை அநுஸந்தி4த்துத் தோற்றுத் திருவடிகளிலே விழுகிறார். l ஒருகாலும் அடிவிடாரே. mB "தன் தாளிணைக் கீழ்க்கொள்ளும்" என்றது m2 வடிம்பிடுகிறபடி. n ஸர்வ ஸாத4ாரணமான திருவடிகளை என்தலையிலே வையாய் என்று கருத்து. (ஆழகடலைக் கடைந்தாய்) oC"ஆரமுதூட்டியவப்பனை" என்றது பின்னாடுகிறபடி. p இத்திருவடிகளில் பே4ாக்3யதையை விட்டு ப்ரயோஜநாந்தரத்தை ஆசைப்பட்டார்க்கும் வருந்தி அபேக்ஷித ஸம்வித4ாநம் பண்ணுமவனே! q1. "अप्रमेयो महोदधिः" (அப்ரமேயோ மஹோத3தி4:)

அ—தொடங்கி) f,g கீழ் வாக்யவிவரணம் (புகும் க்ரமம் இத்யாதி3) g யத்3வா,மந்த்3ர மத்4யம தாரங்களென்கிற க்ரமத்திலே வரவேண்டாவோ? என்ன (புகும் க்ரமங்களெல்லாம் என்று தொடங்கி, யத்3வா ஹ்ருத்கண்ட2ஶிரஸ்ஸுக்களாகிற ஸ்த2ாநத்ரய க்ரமமாக வரவேண்டாவோ? என்ன (புகும் க்ரமங்கள் இத்யாதி3) g2 உயர்ந்த தானமென்றது-ஶிரஸ்ஸாகிற த்ருதீய ஸ்த2ாநஜந்யம் என்றபடி. h,m,o ப4ாக3வதர்களுடைய ஸ்வரூப நிரூபகத்வேந ப்ரஸ்துதமான ஈஶ்வரனுடைய கு3ணதி3வைலக்ஷண்யம் விடாய்க்கு உத்தம்ப4கமென்று ப்ரவேஶத்தில் சொன்னத்தைப் பத3ங்களிலே ஏறிட்டுக் காட்டுகின்றார் (கீழ் பொன்முடியன் இத்யாதி3யாலும், தன்தாளிணைக்கீழ் இத்யாதி3யாலும், ஆரமுதூட்டிய இத்யாதி3யாலும்) i,j மூவுலகும் என்றத்தால் ப2லிதம் (கு3ணகு3ண நிரூபணம் இத்யாதி3) k திருவபி4ஷேகத்தின் அழகை அநுப4வித்த அநந்தரம் திருவடிகளைச் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜனம் அருளிச்செய்கிறார் (திருவபி4ஷேகத்தின் என்று தொடங்கி) l அடியான் என்கிற பத3த்தைக் கடாக்ஷித்து ரஸோக்தி (ஒருகாலும் இத்யாதி3) m2 வடிம்பிடுகை-ப்ரேரிக்கை. n 'மூவுலகும்' இத்யாதி3க்குத் தாத்பர்யம் (ஸர்வஸாத4ாரணம் இத்யாதி3) p திருவடிகளை வர்ணித்த அனந்தரம் 'ஆழ்கடலைக் கடைந்தாய்' என்றதுக்கு ஸங்க3தி அருளிச்செய்கிறார் (இத்திருவடிகள்

ஜீ-என்கிற அடைவிலே வரவேண்டாவோ? என்ன (புகும் க்ரமங்கள் இத்யாதி3) g2 (உயர்ந்த தானம்) அதிப்லுதமான உச்சஸ்வரம். h ப்ரவேஶத்திலே-ப4ாக3வதஸ்வரூபநிரூபகத்வேந ப்ரஸக்தங்களான அவனுடைய அவயவஸௌந்த3ர்யங்கள் விடாய்க்கு உத்தம்ப4கங்களாயின என்றதுக்கு நியாமக பத3ங்களை மூதலிக்கிறார் (கீழ் பொன்முடியன் இத்யாதி3) m,o மேலே மூதலிக்கிற வாக்யங்களுக்கும் இப்படியே ஸங்க3தி கண்டுகொள்வது. i,j 'மூவுலகும்' என்றத்தால் ப2லிதம் (கு3ணகு3ண இத்யாதி3) k முடிக்கு அநந்தரம் அவயவாந்தரங்களை விட்டுத் திருவடியைச்சொல்லுவானென்? என்ன (திருவபி4ஷேகத்தின் இத்யாதி3) l ரஸோக்தி (ஒருகாலும் இத்யாதி3) m2 வடிம்பிடுகை-ப்ரேரிக்கை. n 'மூவுலகும்' இத்யாதி3க்கு ப4ாவம் (ஸர்வஸாத4ாரணமான இத்யாதி3) p திருவடிகளுக்கு அநந்தரம் 'ஆழ்கடலைக்கடைந்தாய்' என்றதுக்கு ப4ாவம் (இத்திருவடிகளில் இத்யாதி3)

ப்ர— முதற்பாட்டு. (முடியானே இத்யாதி3) (ஆழ்கடலை) q1. युद्धकाण्डे एकोनविंशे समुद्रतरणोपायं पृच्छन्तौ सुग्रीवहनुमन्तावुद्दिश्य विभीषणः—"एवमुक्तस्तु धर्मज्ञः प्रत्युवाच विभीषणः। समुद्रं राघवो राजा शरणं गन्तुमर्हति ॥ ३० ॥ खानितस्सगरेणायमप्रमेयो महोदधिः ॥ ३१ ॥ एवं विभीषणेनोक्ते राक्षसेन विपश्चिता। आजगामाथ सुग्रीवो यत्र रामस्सलक्ष्मणः ॥ ३२ ॥"

A 3-7-4. B 3-7-7. C 3-7-5.

ஈ—என்று ஒருவரால் அளவிடப்போகாதபடியிருக்கிற கடலைக் குளப்படிபோலே கலக்கினபடி. r (புள்ளூர் கொடியானே) s தன்னை உகந்தார்பக்கல் வந்து தோற்றும்படி பெரிய திருவடியை வாஹநமாகவும் கொடியாகவுமுடையவனே! t ஆஶ்ரிதர் இருந்தவிடத்தே செல்லுகைக்கு வாஹநம், தூ3ரத்திலே கண்டு 'வாராநின்றான்' என்று த4ரிக்கைக்கு த்4வஜமாகை. u கடலைக்கடையப்புக்கு தே3வஜாதி இளைத்துக் கைவாங்கினவளவிலே u2 சாய்கரகம்போலே அம்ருதத்தைக் கொண்டுவந்து கொடுக்கைக்குத் திருவடி முதுகிலே வந்து தோன்றினபடி என்றுமாம். (கொண்டல் வண்ணா) திருவடி முதுகிலே தோற்றினபோது ஒரு மேருவைக் v கினிய காளமேக4ம் படிந்தாற்போலேயாயிற்று இருப்பது. w1. "नीलं मेराविवाम्बुदम्" (நீலம் மேராவிவாம்பு3த3ம்). (அண்டத்து உம்பரில்) x அவன் தோளில் இருக்கும் இருப்பைக் கண்டால் 'இவனே ஸர்வாதி4கன்' என்று தோற்றும்படியாயிற்று இருப்பது. y ப்3ரஹ்மாதி3க

அ-இத்யாதி3) q 'ஆழ்' என்ற விஶேஷணத்துக்குத் தாத்பர்யம் (அப்ரமேய இத்யாதி3) r 'புள்ளூர்கொடியான்' என்றது அநந்யப்ரயோஜனர் விஷயமாதல் ப்ரயோஜனாந்தரபரர் விஷயமாதல். s முந்தினது (தன்னை உகந்தார் இத்யாதி3) r (புள்ளூர்கொடியானே!) ஊர் - ஊருகிறதாய் அதாவது வாஹனமாய், பெரியதிருவடியை வாஹனமாகவும் கொடியாகவும் உடையவனே! என்றபடி. t வாஹனமும் கொடியும் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜனம் (ஆஶ்ரிதர் இருந்த இடம் இத்யாதி3) u 'புள்ளூர்கொடியானே - ஆழ்கடலைக் கடைந்தாய்' என்று கூட்டி இரண்டாம் தாத்பர்யம் (கடலைக்கடையப்புக்கு என்று தொடங்கி) u2 விடாய்த்தவன் முக2த்தில் நீர் விழும்படியாக உயரவைத்த கரகம்-சாய்கரகம். v கினிய-கப3ளீகரிக்க. w அப்படியிருக்குமோ? என்ன (நீலம் மேரௌ இத்யாதி3) x 'புள்ளூர்கொடியானே - அண்டத்தும்பரில் நெடியானே' என்று கூட்டி அருளிச்செய்கிறார் (அவன்தோளில் இத்யாதி3) y அண்டத்தும்பரிற்காட்டில் நெடியானே என்றத்தால் ப2லிதத்தை அருளிச்செய்கிறார்

ஜீ-q 'ஆழ்' என்ற விஶேஷணத்துக்குத் தாத்பர்யம் (அப்ரமேய: இத்யாதி3) 2. "ஸமுத்3ரம் ராக4வோ ராஜா ஶரணம் க3ந்துமர்ஹதி। க2நிதஸ் ஸக3ரேணாயம் அப்ரமேயோ மஹோத3தி4: ॥" இதி யுத்3த4காண்டே3 ஏகோநவிம்ஶே விபீ4ஷண:. s அநந்யப்ரயோஜநர் விஷயமாக பா4வம் (தன்னையுகந்தார் இத்யாதி3) r புள்ளூர் கொடியானே—ஊர் என்று - ஊருகிறதாய், அதாவது - வாஹநமாய், புள்ளை வாஹநமாகவும் கொடியாகவுமுடையவனே என்றபடி. t வாஹநமும் கொடியும் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் (ஆஶ்ரிதர் இத்யாதி3) u கீழ்ப்பத3த்தோடே கூட்டி ப்ரயோஜநாந்தரபரவிஷயதயா தாத்பர்யாந்தரம் (கடலைக்கடைய இத்யாதி3) u2 சாய்கரகம் - விடாய்த்தவன் முகத்திலே நீர் விழும்படியாக உயரவைத்த கரகம். தண்ணீர்ப்பந்தலில் கரகம் என்றபடி. v (கினிய) கப3ளீகரிக்க. w அப்படியிருக்குமோ? என்ன (நீலம் மேரௌ இத்யாதி3) ராஜத4ர்மே—1. "ததோ மஹதி பர்யங்கே மணிகாஞ்சந சித்ரிதே। த3த3ர்ஶ க்ருஷ்ணமாஸீநம் நீலம் மேராவிவாம்பு3த3ம் ॥"; அயமத்ர க3ருட3ஸ்ய ஸ்கந்தே4 நிஷண்ணதாயா: த்3ருஷ்டாந்ததயா உக்த இதி மந்தவ்ய:. x 'புள்ளூர்கொடியானே - அண்டத்தும்பரில் நெடியானே' என்று கூட்டி பா4வம் (அவன்தோளில் இத்யாதி3) y 'அண்டத்தும்பரிற்காட்டில் நெடியானே' என்றத்

ப்ர—(கொண்டல்வண்ணா) w1. राजधर्मे—"ततो महति पर्यङ्के मणिकाञ्चनचित्रिते। ददर्श कृष्णमासीनं नीलं मेराविवाम्बुदम्॥" अयमत्र गरुडस्य स्कन्धे निषण्णताया दृष्टान्ततयोक्त इति मन्तव्यः। अथवा गरुडस्कन्धारूढस्यैव दृष्टान्ततया यत्र कुत्रचिदेवमुक्तश्चेत् द्रष्टव्यः ॥

ஈ—ளுடைய ஐஶ்வர்யமடையப் பரிச்சி$_2$ந்நமாய்த் தன் ஐஶ்வர்யம் மேலாய்த் தோற்றும்படியிறே இருப்பது. z வடிவழகோபாதி அவன் ஐஶ்வர்யமும் ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறபடி. (என்று a கிடக்கும்) b'நெடியானே' என்ருல் 'காணவேணும்' 'கேட்கவேணும்' என்கிற சொல்லால் தலைக்கட்ட மாட்டுகிறதில்லை; c 'நெடியானேஎ' என்று c_2 பாடோடிக் கிடவாநின்றது; d 1. "उक्त्वार्येति सकृद्दीनं पुनर्नोवाच किंचन" (உக்த்வார்யேதி ஸக்ருத்$_3$தீ$_3$நம் புநர்நோவாச கிஞ்சந) என்ற ஸ்ரீப$_4$ரதாழ்வானைப் போலே, (என் நெஞ்சமே) eA"கொடியவென்னெஞ்சம்" என்னுமாபோலே, கொண்டாடிச் சொல்லுகிருரல்லர்; 'நான் செய்தபடி செய்ய, இதின் விடாய்க்கு என் செய்வேன்?' என்கிருர். f 'ப$_4$ர்த்தாவே ரக்ஷிக்கவேண்டாவோ? இவ் f_2வயிறுதாரி நெஞ்சை என்னல் ப$_4$ரிக்கப்போமோ?' என்கிருர். 1.

அ-(ப்$_3$ரஹ்மாதி$_3$களுடைய இத்யாதி$_3$)z'கொண்டல்வண்ணு-அண்டத்தும்பரில் நெடியானே'என்று கூட்டி அருளிச்செய்கிருர் (வடிவழகோபாதி இத்யாதி$_3$) a,b,c'கிடக்கும்' என்றதுக்கு வாஸனை (நெடியானே இத்யாதி$_3$ வாக்யத்$_3$வயம்) c_2பாடோடிக்கிடக்கையாவது-பார்ஶ்வமெல்லாம் வ்ரணமாகும்படி செய்கை. dஅப்படி கிடந்த பேருண்டோ? என்ன (உக்த்வா இத்யாதி$_3$) தீ$_3$நம் க்ரியாவிஶேஷணம். e'கொடிய என்னெஞ்சம்' என்கிறவிது கொண்டாட்டமாகையாவது - பிறர் தே$_3$ாஷம் சொன்னுலும் அவனை விடாதே அவன்பக்கலிலே பற்றிக்கிடக்கப்பெற்றேமே இந்நெஞ்சு என்று உபஶ்லோகித்துச் சொல்லுகை. f என்செய்வேன் என்கிறதென்? தமக்கு நோக்கவேண்டாவோ? என்ன (ப$_4$ர்த்தாவே இத்யாதி$_3$) f_2 வயிறுதாரி - குக்ஷிம்ப$_4$ரி. 1.

ஜீ—தால் ப$_2$லிதம் (ப்$_3$ரஹ்மாதி$_3$களுடைய இத்யாதி$_3$) ஆகாஶத்திலிருக்கிற ப்$_3$ரஹ்மாதி$_3$தே$_3$வர்களிற்காட்டில் பெரியவனே இதி ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$:; அண்டம் - ஆகாசம். உம்பர் - தே$_3$வதைகள். z மேலும், 'கொண்டல்வண்ணு அண்டத்தும்பரில் நெடியானே' என்று கூட்டி ப$_4$ாவம் (வடிவழகோபாதி இத்யாதி$_3$) a,b,c 'கிடக்கும்' என்றதுக்கு வாஸனை (நெடியானே இத்யாதி$_3$ வாக்யத்$_3$வயமும்) c_2 பாடோடிக்கிடக்கை-திரும்பமாட்டாதபடி ஒருபக்கமாகவே படுத்துக்கொண்டு கிடக்கை. dஅப்படி கிடந்தபேருண்டோ? என்ன (உக்த்வார்ய இத்யாதி$_3$) 1. "து$_3$:க்க$_2$ாபி$_4$தப்தோ ப$_4$ரதோ ராஜபுத்ரோ மஹாப$_3$ல:" இதி பூர்வார்த்த$_4$ம். இத$_3$ம் சித்ரகூடே ராமத$_3$ர்ஶநாநந்தரம் ப$_4$ரத:. தீ$_3$நம் இதி க்ரியாவிஶேஷணம். e 'கொடியவென்னெஞ்சம்' என்கிற இது கொண்டாட்டமாகையாவது - 'பிறர் தே$_3$ாஷம் சொன்னுலும் அவனை விடாதே அவன்பக்கலிலே பற்றிக் கிடக்கப்பெற்றேமே இந்நெஞ்சு' என்று உபஶ்லோகித்துச் சொல்லுகை. f 'என்செய்வேன்' என்கிறதென்? தமக்கு நோக்கவொண்ணுதோ? என்ன (ப$_4$ர்த்தாவே இத்யாதி$_3$) f_2 வயிறுதாரி - குக்ஷிம்ப$_4$ரி. (என்னெஞ்சம் இத்யாதி$_3$) க்ரமேண அந்வய:. 1.

ப்ர—(கிடக்கும்) d1. अयोध्याकाण्डे (९९) चित्रकूटे रामदर्शनानन्तरं भरतः—"दुःखाभितप्तो भरतो राजपुत्रो महाबलः। उक्त्वार्येति सकृद्दीनं पुनर्नोवाच किञ्चन॥ ३८॥ बाष्पापिहित-कण्ठश्च प्रेक्ष्य रामं यशस्विनम्। आर्येत्येवाभिसंक्रुश्य व्याहर्तुं नाशकत्ततः॥ ३९॥"

A 5-3-5.

2. நெஞ்சமே நீள்நக ராக இருந்தவென்
தஞ்சனே! தண்ணிலங் கைக்கிறை யைச்செற்ற
நஞ்சனே! ஞாலங்கொள் வான்குற ளாகிய
வஞ்சனே! என்னுமெப் போதுமென் வாசகமே.

ஆ— 2. வ்யா:— (நெஞ்சமே) ஆஶ்ரிதஸமீஹித விரோதி$_4$நிரஸந ஸமர்த்த$_2$னாய், தத்ஸமீஹித நிர்வர்த்தநோபாயஜ்ஞனாயிருந்த நீ, நெஞ்சு உன்னை நினைக்க அருள்செய்தாற்போலே நானும் உன்னை நினைக்க அருள்செய்தருளவேணும் என்று எப்போதும் அலற்றாநிற்கும் என்வாசகம் என்கிறார். 2.

ஓ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — 1. "मनः पूर्वो वागुत्तरः" (மந: பூர்வோ வாகு$_3$த்தர:) என்னும் கணக்காலே மநஸ்ஸுக்கு அநந்தரமான வாகி$_3$ந்த்$_3$ரியத்தினுடைய சாபலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (நெஞ்சமே நீள்நகராக இருந்த என்தஞ்சனே) ஹ்ருத$_3$யத்தை இட்டளமில்லாத நக$_3$ரமாகக் கொண்டிருந்த என் ஆபத்ஸக$_2$னே! நெஞ்சமேயென்கிற ஏவகாரம் வாக்கு மநோவ்ருத்தியை ஆசைப்பட்டமையை ஸூசிப்பிக்கிறது. ஸர்வேந்த்$_3$ரியவ்ருத்தியையும் ஆசைப்பட்டமைக்கு உபலக்ஷணம். இப்படி எல்லாப் பாட்டுக்களிலும் அநுஸந்தி$_4$ப்பது. (தண் இலங்கை என்று தொடங்கி) ஆஶ்ரிதவிரோதி$_4$நிரஸநஸமர்த்த$_2$னாய் அவர்களுடைய அபேக்ஷிதம் முடிக்கும் விரகறியுமவனே! 2.

ப— 2. அவ:— அநந்தரம், அநிஷ்டத்தைக் கழித்து அநந்யார்ஹமாக்கும்படியை என் வாக்கு எப்போதும் சொல்லாநின்றது என்கிறார்.

என் வாசகம்—என் வாசகமானது. **எப்போதும்**—ஸர்வகாலமும், **நெஞ்சமே**—நெஞ்சையே, **நீள் நகராக**—பெரிய தி$_3$வ்யநக$_3$ரியாகக்கொண்டு, **இருந்த**—வர்த்திக்கையாலே, **என் தஞ்சனே**—எனக்கு நற்றுணையானவனே! **தண்**—(குளவிக்கூடுபோலே ராக்ஷஸர் சேர்ந்த) தண்மையையுடைத்தான, **இலங்கைக்கு**—லங்கைக்கு, **இறையை**—நிர்வாஹகனான ராவணனை, **செற்ற**—முடித்த, **நஞ்சனே**—நஞ்சானவனே! (மஹாப$_3$ல்யபி$_4$மாநத்தைக்கழித்து), **ஞாலம்**—பூ$_4$மியை, **கொள்வான்** — அநந்யார்ஹமாக்கிக்கொள்ளுகைக்காக, **குறளாகிய** — வாமநவேஷனான, **வஞ்சனே**—க்ருத்ரிமனே! **என்னும்**—என்னாநிற்கும்.

ராவணனை அழித்தாற்போலே இந்த்$_3$ரியபாரவஶ்யத்தைத் தவிர்த்து, பூ$_4$மியைக்கொண்டாற்போலே என்னை அநந்யார்ஹனாக்கவேணும் என்று கருத்து. 2.

இ— அவ:— இரணடாம் பாட்டில்—1. "मनः पूर्वो वागुत्तरः" (மந: பூர்வோ வாகு$_3$த்தர:) என்று மநஸ்ஸுக்கு அநந்தரமான வாக்கு தன் வ்ருத்தியையும் நெஞ்சின் வ்ருத்தியையும் ஆசைப்படாநின்றது என்கிறார்.

இ— வ்யா:— **(நெஞ்சமே இத்யாதி₃)** வாகி₃ந்த்₃ரியத்தின் வார்த்தை இருக்கிறபடி. அவத₄ாரணத்தால் மநோவ்ருத்தியை வாக்கு ஆசைப்பட்டது என்கை. நெஞ்சின் பக்கலேயோ எப்போதும் இருக்கலாவது? என்பக்கலில் ஒருகால் இருந்தால் ஆகாதோ? **(நீள்நகராக)** A கலங்காப்பெருநகரில் இருக்கும் இட்டளம் தீரும்படி யாயிற்று, இவர் திருவுள்ளத்தில் பரப்பு. **(என் தஞ்சனே)** ஆபத்ஸக₂னே! விடாய்த்துக் கூப்பிடப் பண்ணின உபகாரம். ஸம்ஸாரிகள் விஷயாந்தரங்களைப் பற்றிக் கூப்பிடாநிற்க, இவர் இவ்விஷயத்திலே கூப்பிடுகிறது—நெஞ்சிலேயிருக்கை யிறே. **(தண் இலங்கை இத்யாதி₃)** கட்டளைப்பட்ட லங்கைக்கு இறைவனான ராவணனை நிரஸித்து அவனுக்கு நஞ்சானவனே! **1. "अहो वीर्यमहो धैर्यमहो सत्त्वमहो द्युतिः। स्वर्गोयं देवलोकोयमिन्द्रस्येयं पुरी भवेत्। सिद्धिर्वेयम्"(அஹோ வீர்யமஹோ தை₄ர்யமஹோ ஸத்த்வமஹோ த்₃யுதி:। ஸ்வர்க்கே₃ாऽயம் தே₃வலோகோऽயமிந்த்₃ரஸ்யேயம் புரீ ப₄வேத்। ஸித்₃தி₄ர்வேயம்)** என்று பரமவிரக்தனான திருவடியும் மதித்த ஐஶ்வர்யமிறே. **(ஞாலம் இத்யாதி₃)** ராவணனைப்போலே மஹாபூ₃லியைத் தலையை அருவிட்டது உதா₃ரனைகையாலே; அவனாலே அபஹ்ருதையான பூ₄மியை மீட்கைக்கு விரகறியுமவனே! ஸர்வாதி₄கனான தன்னை அர்த்தி₂யாக்கி இந்த்₃ரனுக்கு ராஜ்யத்தை வாங்கிக்கொடுத்த விரகு, **(வஞ்சனே)** சிறு காலாலே மூவடியென்று வேண்டிப் பெரிய காலாலே இரண்டடியிலே அடக்கின வஞ்சநம். 'கொள்வான்' என்கிறார், இந்த்₃ரன்பேறு தன்பேறாயிருக்கையாலே; அவ்வஞ்சநத்தையே ஸர்வகாலமும் சொல்லாநின்றது என் வாக்கானது. அவ்வஞ்சநத்தை அநுஸந்தி₄த்தபின்பு ராமாவதாரத்தில் செவ்வையிலும் போகிறதில்லை. ஸ்வரூபம் அழியாமே செய்த இடமிறே அவ்வவதாரம்; தன்னை அழியமாறின இடமிறே இது. **(எப்போதும்)** கலியர் "சோறு சோறு" என்னுமாபோலே. 2.

ஈ— அவ:—**இரண்டாம் பாட்டு. a2. "मनः पूर्वो वागुत्तरः" (மந: பூர்வோ வாகு₃த்தர:) என்று மநஸ்ஸுக்கு அநந்தரமான வாக்கு மநோவ்ருத்தியையும் தன் வ்ருத்தியையும் ஆசைப்படாநின்றது என்கிறார்.**

அ— இரண்டாம் பாட்டு. (நெஞ்சமே இத்யாதி₃) a மனஸ்ஸுக்கு அநந்தரம் வாக்கைச் சொன்னதுக்குக் கருத்து (மந: பூர்வோ வாகு₃த்தர: என்றது) இந்த ஶ்ரௌத க்ரமத்துக்கு இவ்விடத்தில் அத்யந்த விஷயமில்லை. சேதனஸமாதி₄யாலே தனித்தனியே கரணங்களுக்கு அபி₄நிவேஶம் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலே கோல்விழுக்காட்டாலே க்ரமமுமாயிற்று என்று பரிஹாரம். அன்றிக்கே நெஞ்சிலே இருந்தாற்போலே தம் பக்கலிலுமிருந்தால் கூப்பிடாதொழிய

ஜீ— இரண்டாம் பாட்டு. (நெஞ்சமே இத்யாதி₃) a நெஞ்சுக்கு அநந்தரம் வாக்கைச் சொன்னதுக்கு ப₄ாவம் (மந:பூர்வ இத்யாதி₃) யஜுஷிஇயம் ஶ்ருதி:. b,c வாக்கின் வார்த்தையை உபபாதி₃க்

ப்ர—இரண்டாம் பாட்டு (நெஞ்சமே இத்யாதி₃)a2. यजुषि संहितायां (का·७ प्र·५ पं·३) "मनः पूर्वो वागुत्तरः प्राणः पूर्वोऽपान उत्तरः प्ररोधनं पूर्वं उदयनमुत्तरो ज्योतिष्टोमो वैश्वानरोतिरात्रो भवति ज्योतिरेव पुरस्तात् दधते सुवर्गस्य लोकस्यानुख्यात्यै।।"

A மூன்-திருவ-51.

ஈ— வ்யா:— (நெஞ்சமே இத்யாதி3) bவாக்கின் வார்த்தை இருக்கிறபடி. c என்றும் நெஞ்சிலேயிருந்துபோமித்தனையோ? என் பக்கலும் ஒருகால் இருக்கலாகாதோ? என்றுநின்றது. d அவத4ாரணத்தாலே-இந்த்3ரியாந்தரங்கள், பரமபத3ம், க்ஷீராப்3தி4 தொடக்கமான இடங்கள் என்படுகிறதோ? eA "கல்லும் கனைகடலும் வைகுந்த வானுடும் புல்லென்றொழிந்தனகொல் ஏபாவம்" என்னுமாபோலே, பரமபத3மும் அவ்விருப்பும் என்படுகிறதோ! f B கலங்காப் பெருநகரத்திற் பண்ணும் ஆத3ரத்தை இதிலே பண்ணுநின்றான். g பரமபத3த்தில் g2 இட்டளமும் தீர்ந்தது இங்கேயாயிற்று. மநஸ்ஸை இட்டளமில்லாத நக3ரமாகக் கொண்டிருந்தான். h இல்லையாகில், மறந்து கூப்பீடு மாறுமிறே. (என் தஞ்சனேஎ) i இப்படி கூப்பிடப் பண்ணின உபகாரக

அ—லாம். அங்ஙனன்றிக்கே நெஞ்சின் பக்கலிலேயிருக்கையைக்கொண்டு கூப்பிடுகிறார் என்று பரிஹாரமாதல். b,c வாக்கின் வார்த்தையை உபபாதி3க்கிறார் (என்றும் நெஞ்சிலே இத்யாதி3) d அர்த்த2ாந்தரம் (அவத4ாரணத்தாலே இத்யாதி3) இது வ்யாக்2யானத்தில் வ்யக்தம். ஏகாரத்த2மென்றே நிர்வஹிப்பது. d,e ப்ரமாணகத2நமுகே2ந கீழ் வாக்யவிவரணம் (கல்லும் கனைகடலும் இத்யாதி3) பெரியதிருவந்தாதி. f நகர் என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (கலங்காப்பெருநகரத்தில் இத்யாதி3) g நீட்சிக்குத் தாத்பர்யம் (பரமபத3த்தில்இத்யாதி) g2 இட்டளம்-ஸங்கோசம். h மனஸ்ஸை நீணகராகக் கொண்டானென்று வாக்குத்தான் அறியும்படியென்? என்ன (இல்லையாகில் இத்யாதி3) அதாவது - மனஸ்ஸிலே தோன்றிக் கரைபுரண்டிருக்கையினாலேயன்றோ வாக்குக் கூப்பிடுகிறது என்றபடி. கரணங்கள் தனித்தனியே சேதனஸமாதி4யாலே கூப்பிடுகிறனவாகில் அவன் நெஞ்சிலே இருக்கையாலே வாக்கு கூப்பிடுகிறதென்கை விருத்3த4மாகையாலே இவ்வாக்யம் ஸந்தி3க்3த4மென்பர். யத்3வா, கரணங்களுக்குத் தான் அபி4மாநியாகையாலே சொல்லலாம். அன்றிக்கே 'நெஞ்சிலே இருந்தான். இல்லையாகில் மறந்து நெஞ்சுக்குக் கூப்பீடு மாறுமிறே' என்றபடியாதல். கார்யாத் காரணம் உந்நேயம் என்றபடி. 'என்தஞ்சனே!' என்றது-வாக்கின் வார்த்தையாயிருக்க ஆழ்வார் அபி4ப்ராயமாக அருளிச்செய்ததுவும் ஸந்தி3க்3த4ம். அன்றிக்கே ப்ரவேஶத்திலே "சைதன்யப்ரஸ்ருதித்3வாரமான கரணங்கள் விடாய்க்கையாவதென்? என்னில்; ஆழ்வாருடைய அபி4நிவேஶாதிஶயத்தைச் சொன்னபடி" என்ற பரிஹாரவாக்யத்துக்குச் சேர கரணங்களுக்கும் ஆழ்வாருக்கும் பே4த3மில்லாமையாலே இப்படி அருளிச்செய்கிறார் என்று விரோத4பரிஹாரம் பண்ணவுமாம். மேலும் இப்படியே விருத்3த4மான வாக்யமுண்டாகில் இப்படியே பரிஹாரம் கண்டுகொள்வது. i யத்3வா, (இப்படி கூப்பிடப்பண்ணின) 'தஞ்சனே'

ஜீ—கிறார் (என்றும் நெஞ்சிலே இத்யாதி3) d அர்த்த2ாந்தரம் (அவத4ாரணத்தாலே இத்யாதி3) இது - வ்யாக்2யானத்திலே வ்யக்தம். ஏகாரத்த2மென்றே நிர்வஹிப்பது. d,e ப்ரமாணகத2நமுகே2ந கீழ்வாக்ய விவரணம் (கல்லும் இத்யாதி3) பெரிய திருவந்தாதி அறுபத்தெட்டாம் பாட்டு. திருமலையும், ஸ்வஸந்நித4ாநத்தாலே கே4ாஷிக்கிற கடலும், வைகுண்ட2 ஶப்3த3வாச்யமான பே4ாக3பூ4மியும் இவன் ஸந்நிதி4யில்லாமையாலே புல்லியவாய்ப் போய்விட்டன; ஏபாவம் - என்னே பாவம்! தம்முள்ளே அவன் புகுந்து போகமாட்டாதே நிற்கிறபடியைக் கண்டு ஹ்ருஷ்டராய் 'என்னே பாவம்!' என்கிறார் என்று பாசுரார்த்த2ம். புல்லெனல் - அழகழிதல்; C "புல்லெனல் மழுங்கல் பொலிவழிதலாகும்" என்னக்கடவதிறே. f 'நகர்' என்றதுக்கு ப4ாவம் (கலங்காப் பெருநகரத்தில் இத்யாதி3) கலங்காப் பெருநகர் - பரமபத3ம். g நீட்சிக்கு ப4ாவம் (பரமபத3த்தில் இத்யாதி3) g2 இட்டளம்-ஸங்கோசம். h மநஸ்ஸை நீணகராகக் கொண்டான் என்று தான் அறிந்தபடி எங்ஙனே? என்ன (இல்லையாகில்

A பெரியதிருவ-68. B மூன்-திருவ 51. C திவாகரம்.

ஈ-த்வத்தை நினைத்துச் சொல்லுகிறார்; i$_2$ ஸம்ஸாரிகளில் இப்படி கூப்பிடுகிறாரில்லையிறே. j இவர் நெஞ்சிலேயிருக்கையிறே இவ்விஷயத்தில் கூப்பிடுகிறது. k (தண் இலங்கை இத்யாதி$_3$) l கட்டளைப்பட்ட லங்கைக்கு இறைவனான ராவணனை நிரஸித்து, அவனுக்கு நஞ்சானவனே! m ஒன்றுக்கும் விக்ருதனாகாத திருவடியும் லங்கையில் கட்டளையைக் கண்டு m$_2$ 1."अहो वीर्यमहो धैर्यमहो सत्त्वमहो द्युतिः" (அஹோ வீர்யமஹோ தை$_4$ர்யமஹோ ஸத்த்வமஹோ த்$_3$யுதி:) என்று மதித்த ஐஶ்வர்யமிறே. தண்மையாலே - கட்டளைப்பாட்டை லக்ஷிக்கிறது. (ஞாலம் இத்யாதி$_3$) மஹாப$_3$லியாலே அபஹ்ருதையான பூ$_4$மியை மீட்கும் n விரகறியுமவனே! o ராவணனைப்போலே தலையை அருவிட்டது—

அ—இத்யந்த வாக்யம் ஆழ்வார் வாக்யமாகவும், மேல் வாக்கின் வாக்யமாகவும் யோஜநாந்தரத்திலே திருவுள்ளம். முந்தின யோஜநையில் கரணிக்குப்பண்ணின உபகாரங்கொண்டு 'என்தஞ்சனே' என்கிறதாயிற்று வாக்கு. h, j (இல்லையாகில்) என்று வ்யதிரேகத்தாலே உபபாதி$_3$தமான அர்த்த$_2$த்தை அந்வயமுக$_2$த்தாலே த்$_3$ருடீ$_4$கரிக்கிறார் (இவர் நெஞ்சிலே இத்யாதி$_3$) k தண்மை-பே$_4$ாக்$_3$யதா; l, m லங்காது$_3$ர்க்க$_3$ஸ்ய பே$_4$ாக்$_3$யதா நாம - து$_3$ர்க்க$_3$ாபேக்ஷித ஸகலஸம்ரக்ஷணவத்த்வம் இத்யபி$_4$ ப்ராயேண அர்த்த$_2$ம் வத$_3$ந் தது$_3$பபாத$_3$யதி (கட்டளைப்பட்ட இத்யாதி$_3$ வாக்யத்$_3$வயேந) k தண் என்று அழகாய், கட்டளைப் பாட்டைச் சொல்லுகிறது என்னவுமாம். n வஞ்சனே! என்றத்தாலே (விரகறியுமவனென்றது) வஞ்சனை என்று விரகாதல் வஞ்சனமாதல். o ஒரு

ஜீ—இத்யாதி$_3$) அதாவது-நெஞ்சிலேயிருக்கையாலேயன்றோ வாக்குக் கூப்பிடாநின்றது என்றபடி. 'கரணங்கள் தனித்தனியே சேதநஸமாதி$_4$யாலே கூப்பிடுகிறனவாகச் சொல்லுகிற ப்ரகரணத்துக்கு, அவன் நெஞ்சிலேயிருக்கையாலே வாக்குக் கூப்பிடுகிறதென்கை விருத்$_3$த$_4$மாகையாலே, இவ்வாக்யம் - ஸந்தி$_3$க்$_3$த$_4$ம்' என்பர். யத்$_3$வா, 'நெஞ்சிலேயிருந்தானில்லையாகில் மறந்து நெஞ்சுக்குக் கூப்பீடு மாறுமிறே' என்றபடியாதல். கார்யாத் காரணமுந்நேயம் என்றபடி. " 'என் தஞ்சனே' என்றது - வாக்கின் வார்த்தையாயிருக்க, ஆழ்வார் வார்த்தையாக அருளிச்செய்ததும் ஸந்தி$_4$க்$_3$த$_4$ம். அன்றிக்கே, "சைதந்யப்ரஸ்ருதித்$_3$வாரமான கரணங்கள் விடாய்க்கையாவது என்? என்னில்,—ஆழ்வாருடைய அபி$_4$நிவேஶாதிஶயத்தைச் சொன்னபடி" (ப்ரவேஶம்) என்ற பரிஹார வாக்யத்துக்குச் சேர, கரணங்களுக்கும் ஆழ்வார்க்கும் பே$_4$த$_3$மில்லாமையாலே அபே$_4$த$_3$த்தை விவக்ஷித்து இப்படி அருளிச்செய்கிறார் என்று விரோத$_4$பரிஹாரம் பண்ணவுமாம். மேலும் இப்படி விருத்$_3$த$_4$மான வாக்யங்கள் உண்டாகில், இப்படியே பரிஹாரம் கண்டுகொள்வது. i$_2$ கூப்பிடப்பண்ணுகை உபகாரமோ? என்ன (ஸம்ஸாரிகளில் இத்யாதி$_3$) h, j (இல்லையாகில்) இத்யாதி$_3$ வாக்யத்தில் - வ்யதிரேகத்தாலே உபபாதி$_3$தமான அர்த்த$_2$த்தை, அந்வயமுகே$_2$ந த்$_3$ருடீ$_4$கரிக்கிறார் (இவர் நெஞ்சிலே இத்யாதி$_3$) k 'தண்' என்று - அழகாய், கட்டளைப்பாட்டைச் சொல்லுகிறது. m அப்படி கட்டளைப்பாடுடைத்தாயிருக்குமோ? என்ன (ஒன்றுக்கும் இத்யாதி$_3$) 1."அஹோ ராக்ஷஸராஜஸ்ய ஸர்வலக்ஷண யுக்ததா" இத்யுத்தரார்த்த$_4$ம். ஸுந்த$_3$ரகாண்டே$_3$ ராவணஸமீபக$_3$த ஹநூமத்$_3$வாக்யமித$_3$ம். n 'வஞ்சனே' என்றத்தால் (விரகறியுமவனே)

ப்ர-m$_2$ 1. (தண்ணிலங்கை) सुन्दरकाण्डे एकोनपञ्चाशे ब्रह्मास्त्रबद्धो रावणसमीपगतो हनूमान्—
"भ्राजमानं ततो दृष्ट्वा हनूमान् राक्षसेश्वरम्। मनसा चिन्तयामास तेजसा तस्य मोहितः॥ १६॥
अहो वीर्यमहो धैर्यमहो सत्त्वमहो द्युतिः। अहो राक्षसराजस्य सर्वलक्षणयुक्तता॥ १७॥
यद्यधर्मो न बलवान् स्यादयं राक्षसेश्वरः। स्यादयं सुरलोकस्य सशक्रस्यापि रक्षिता॥ १८॥"

3. வாசகமே யேத்த அருள்செய்யும் வானவர்தம்
நாயகனே! நாளிளந் திங்களைக் கோள்விடுத்து
வேயகம் பால்வெண்ணெய் தொடுவுண்ட ஆனாயர்
தாயவனே! என்று தடவும்என் கைகளே.

ஈ—ஔதா3ர்யம் என்பதொரு கு3ணலேஶமுண்டாகையாலே. p'இவன் கையிலே p2ஒரு த4ர்மாப4ாஸமுண்டாயிருந்தது' என்று, இவனை அழியாதே ஸர்வாதி4கனான தன்னை அர்த்தி2யாக்கி இந்த்3ரனுக்கு ராஜ்யத்தை வாங்கிக்கொடுத்த விரகு. (வஞ்சனே) qA கள்ளக்குறளாய் மாவலியை வஞ்சித்து, சிறுகாலைக் காட்டி B 'மூவடி' என்று வேண்டிப் பெரிய காலாலே அளந்து, இரண்டடியிலே அடக்கி ஓரடிக்குச் சிறையிலே யிட்டுவைத்த வஞ்சநம். r 'கொள்வான்' என்கிறார், இந்த்3ரன்பேறு தன் பேறாகை யாலே. sஇவ்வஞ்சநத்தையே ஸர்வகாலமும் சொல்லாநின்றது என் வாக்கானது.tஇவ் வஞ்சநத்தை அநுஸந்தி4த்தபின்பு ராமாவதாரத்தின் செவ்வையிலும் போகிறதில்லை; u தன்பெருமை அழியாமற்செய்த இடமிறே ராமாவதாரம்; தன்பெருமையை அழிய மாறின இடமிறே இது. (எப்போதும்) vகலியர் 'சோறு சோறு' என்னுமாபோலே. 2.

அ-விரகறியவேணுமோ? நிக்3ரஹித்து வாங்கவொண்ணாதோ? என்ன (ராவணனைப்போலே என்று தொடங்கி) p மீட்கும் விரகேதென்ன (இவன் கையிலே இத்யாதி3) p2 ஒரு த4ர்மாப4ாஸமாவது—ஔதா3ர்யம். q 'வஞ்சனே' என்றதுக்கு வாஸநை (கள்ளக்குறளாய் இத்யாதி3) r நஹ்யாதா3ந மாத்ரம் உத்3தே3ஶ்யம்; ப3லிஹஸ்தாதா3தா3ய இந்த்3ராய ப்ரதா3நம் ஹ்யுத்3தே3ஶ்யம்; அதோ மஹாப3லிஹஸ்தாதா3தா3ய இந்த்3ராய தா3தும் ஸமர்த்த2 இதி ந வக்தவ்யம் கிம்? இத்யத்ராஹ (கொள்வானென்கிறார் இதி) இவ்விடத்திலே, 1. "கார்யேஷு சைககார்ய த்வாத் அப்4யர்த்த்2யோஸ்மி ந வஜ்ரிணா" என்றத்தை நினைப்பது. s 'வாசகமே' என்கிற ஏவ காரத்தை வஞ்சனத்திலே கூட்டித் தாத்பர்யம் (இவ்வஞ்சனத்தை இத்யாதி3) t ஏவகாரத்துக்கு வ்யாவர்த்யம் அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வஞ்சனத்தை இத்யாதி3) u ராமாவதாரத்தின் செவ்வையிலே போகாமைக்கு ஹேதுவென்? என்ன v (தன் பெருமை அழியாமல் இத்யாதி3) v கலியர் - க்ஷுத4ார்த்தர். (வாசகம் இத்யாதி3) என்னும் - எப்போதும் என்று அந்வயம். 2.

ஜீ—என்றது. வஞ்சனையென்று-விரகாதல், வஞ்சநையாதல். oஒருவிரகறியவேணுமோ, நிக்3ரஹித்து வாங்கவொண்ணாதோ? என்ன (ராவணனைப்போலே இத்யாதி3) p விரகேது? என்ன (இவன் கையிலே இத்யாதி3) p2 ஒரு த4ர்மாப4ாஸமாவது - ஔதா3ர்யம். q 'வஞ்சனே' என்றதுக்கு ப4ாவம் (கள்ளக்குறளாய் இத்யாதி3) திருமொழி-அஞ்சாம்பத்து; அறிவதில் இரண்டாம்பாட்டு. க்ருத்ரிமமான வாமநவேஷத்தையுடையனாய் மஹாப3லியை வஞ்சித்து இதி பாசுரார்த்த2:. r கொண்டு கொடுப்பானென்னாதே, 'கொள்வான்' என்கிறதென்? என்ன (கொள்வான் என்கிறார் இத்யாதி3) s'வாசகமே' என்கிற ஏவகாரத்தை வஞ்சநத்திலே கூட்டி ப4ாவம் (இவ்வஞ்சநத்தை இத்யாதி3) t ஏவகாரவ்யாவர்த்யமாஹ (இவ்வஞ்சநத்தை அநுஸந்தி4த்த இத்யாதி3) இவ்வாக்யம் "இலங்கைக்கு இறையைச்செற்ற" என்றத்தைப்பற்ற. uராமாவதாரத்திலே வாசியேது? என்ன (தன்பெருமை இத்யாதி3) v கலியர்-பசியர். "என்வாசகம்-எப்போதும்-நெஞ்சமே இத்யாரப்4ய என்னும்" இத்யந்வய:. 2.

A பெரியதிருமொழி 5-1-2. B 3-8-9.

ஆ— 3. வ்யா:— (வாசகமே) வானவர்தம் நாயகனுய்வைத்து வாசகமேயேத்த அருள்செய்தருளிஞற்போலே, அபி₄நவபூர்ணசந்த்₃ரகிரணம்போலே திருமுத்தினெளி புறப்படும்படி திருப்பவளத்தைத் திறந்து, வெண்ணெய் தொடுவுண்ட உன்னுடைய அவ்வழகை நானும் ஏத்தும்படி அருள்செய்யவேணும் என்று தடவும் என் கைகள் என்கிருர். 3.

ஒ— அவ:— மூன்றும் பாட்டில் — தம்முடைய கைகளுக்குத் தனக்கு அடைத்த வ்ருத்தியிலும் வாக்₃வ்ருத்தியிலுமகப்பட உண்டான சாபலத்தை அருளிச் செய்கிருர்.

வ்யா:—(வாசகமேயேத்த அருள்செய்யும் வானவர்தம் நாயகனே) A**அயர்வறும் அமரர்களுக்கு அதிபதியாய்வைத்து** வாக்குக்கே **ஸ்துதிஸாமர்த்₂யத்தைத் தந்தாய்; 'அப்படி நாங்களும் ஏத்தும்படி பண்ணவேணும்' என்று கைகளுக்குக் கருத்து.** (நாள் இளந்திங்கள் என்று மேலுக்கு) **இடையருடைய மூங்கிற்குடில்களிலே வெண்ணெய் களவுகாணப்புக்கு வெண்ணெயைப் பெற்ற ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே பூர்ணனுய், நாளால் இளேயனுன சந்த்₃ரனேப்போலேயிருக்கிற திருமுத்தின் ஒளி புறப்படும்படியாக ஸ்மிதம்பண்ணி வெண்ணெயமுதுசெய்து ஆனுயர்பக்கல் தாய்போலே பரிவனுனவனே !** 3.

ப— 3. அவ:— அநந்தரம், ஆஶ்ரிதவ்யாமோஹத்தாலே அவர்கள் பத₃ார்த்த₂ங்களே விரும்பும்படியான க்ருஷ்ணனே என் கைகள் ஆராயாநின்றன என்கிருர்.

வாசகமே—வாசகமே, **ஏத்த**—ஏத்தும்படி, (அதுக்கே) **அருள்செய்யும்**—அருளேச் செய்யுமவனுய், **வானவர்தம்**—(அத்தாலே) ஸூரிகளும் கொண்டாடும்படி, **நாயகனே**—நிர்வாஹகனுனவனே! **நாள்**—அபி₄நவனுய், **இளம் திங்கள்**—இளேயனுன உத₃யசந்த்₃ரனுடைய, **கோள்**—(அநுரக்தமான) தேஜஸ்ஸை, **விடுத்து**—(விரிக்கு மாபோலே அத₄ரஶோப₄ாவிஶிஷ்டமான ஸ்மிதசந்த்₃ரிகையை) ப்ரகாஶிப்பித்து, **வேயகம்பால்**—மூங்கிற்குடிலின் அகவாயிலே வைத்த, **வெண்ணெய்**—வெண்ணெயை, **தொடுவு உண்ட**—களவுகண்டு அமுதுசெய்தத்தாலே, **ஆனுயர்**—இடையருடைய, **தாயவனே**—ஸத்தாதி₃களுக்கு வர்த்த₄கனுனவனே! **என்று**—என்று, **என் கைகள்**—என் கைகளானவை, **தடவும்**—(களவுகாணப்புக்கவிடத்தே) தடவிப் பிடிக்கத் தேடாநின்றன.

நாள்—புதுமை. **இளமை**—உத₃யாவஸ்தை₂. **கோள்**—ஒளி. **விடுத்தல்**—விரித்தல். **நாளிளந்திங்களேக் கோள்விடுத்து** என்று—உபமாநமுகத்தாலே உபமேயமான ஸ்மிதத்தை லக்ஷிக்கிறது.

இ— அவ:— மூன்றும் பாட்டில் — கைகளானவை வாக்₃வ்ருத்தியையும் தன் வ்ருத்தியையும் ஆசைப்படாநின்றது என்கிருர்.

இ— வ்யா:— **(வாசகமே இத்யாதி₃)** கைகளின் வார்த்தை இருக்கிறபடி. 'இவ் வாக்கே ஏத்திப்போமித்தனையோ? நான் ஒருகால் ஏத்தினால் ஆகாதோ?' என்னுகின்றது. **1. "तद्विप्रासो विपन्यवः" (தத்₃விப்ராஸோ விபந்யவ:)** என்கிறபடியே நித்யஸூரிகள் ஏத்த இருக்கிற உனக்கு வாக்கு ஏதேனும் பச்சையிட்டது உண்டோ? நித்யஸூரிகளைப்போலே வாக்குக்கு ஏத்துகையே ஸ்வபா₄வமாகக் கொடுத்தவன் என்னுதல், நித்யஸூரிகளைப்போலே எனக்கும் ஏத்துகையே ஸ்வ பா₄வமாகவேணும் என்னுதல். **(நாள் இத்யாதி₃)** நாளால் இளையனான சந்த்₃ரனைப் போலே; அபி₄நவமான சந்த்₃ரனைப்போலே என்கை. **(கோள்)** ஒளி. திருமுத் தின் ஒளி புறப்படும்படி ஸ்மிதம்பண்ணி. **(வேய் இத்யாதி₃)** இடையருடைய மூங்கிற்குடில்களிலே வெண்ணெய் களவுகண்ட. இடைச்சிகள் மறையச் சேமித்து வைத்த வெண்ணெயைக் களவுகாணப்புக்கு நிறத்தின் இருட்சியாலும் அவ்விடத் தில் இருளாலும் தெரியாமையாலே தடவ பா₄க்₃யவஶத்தாலே கையிலே தட்டின ஹர்ஷத்தாலே ஸ்மிதம்பண்ணி அதுவே கைவிளக்காக வெண்ணெய் அமுது செய்யும் என்கை. **(ஆயர் இத்யாதி₃)** இடையருக்குத் தாய்போலே பரிவனான வனே! **(என்று தடவும் என் கைகளே)** அவன் வெண்ணெய் களவுகாணப்புக்க விடத்தே வழியைக் கட்டிப் பிடித்துக்கொள்ளத் தேடாநின்றது என் கைகள். நவநீதசௌர்ய வ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்தி₄த்தவாறே கைகளுக்குக் கண் தோற்றுகிறதில்லை என்னவுமாம். **2. "रामं मेऽनुगता दृष्टिः" (ராமம் மேऽநுக₃தா த்₃ருஷ்டி:).** 3.

ஈ— அவ:— **மூன்றும் பாட்டு.** a **கைகளானவை வாக்₃வ்ருத்தியையும் தன் வ்ருத்தியையும் ஆசைப்படாநின்றன என்கிறார்.**

வ்யா:—b (வாசகமே ஏத்த இத்யாதி₃) c **கைகளானவை-'இவ்வாக்கே ஏத்திப் போமித்தனையோ? நானும் ஒருகால் ஏத்தினலாகாதோ?' என்னுநின்றது.** d1.**"विपन्यवः" (விபந்யவ:) என்கிறபடியே** d₂**நித்யஸூரிகள் ஏத்த இருக்கிற உனக்கு,**

அ— மூன்றும் பாட்டு. (வாசகமே இத்யாதி₃) a 'வாசகமே ஏத்த-தாயவனே என்று தடவும்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (கைகளானவை இத்யாதி₃) b,c அவத₄ாரண தாத்பர்யம் (கைகளானவை இத்யாதி₃) d,e'அருள்செய்யும் நாயகன்' என்னுதே 'வானவர்தம் நாயகனே' என்று விசேஷித்ததுக்கு இரண்டு தாத்பர்யம். d முந்தினது (விபந்யவ: என்று) d₂'(நித்யஸூரிகளேத்த) நிரபேக்ஷனாய் (இருக்கிற உனக்கு) என்றபடி. e இரண்டாம் தாத்பர்யம் (நித்யஸூரிகளைப்

ஜீ— மூன்றும் பாட்டு. (வாசகமே இத்யாதி₃) a 'வாசகமேயேத்த - தாயவனே என்று தடவும்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (கைகளானவை இத்யாதி₃) b,c அவத₄ாரணார்த்த₂ம் (கைகளானவை இத்யாதி₃) அருள்செய்யும் நாயகனென்னுதே 'வானவர்தம் நாயகனே' என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யத்₃வயம். d முந்தினது (விபந்யவ: இத்யாதி₃) d₂ நித்யஸூரிகளேத்த

ப்ர— மூன்றும் பாட்டு (வாசகமித்யாதி₃) (வானவர்தம் நாயகனே) d1. ऋग्वेदे— "तद्विप्रासो विपन्यवो जागृवांसः समिन्धते। विष्णोर्यत् परमं पदम्॥"

ஈ—வாக்கு ஏதேனும் பச்சையிட்டதுண்டோ? e நித்யஸூரிகளைப்போலே வாக்குக்கு உன்னை e$_2$ ஏத்துகையே ஸ்வப$_4$ாவமாகக் கொடுத்தவனென்னுதல். f நிரபேக்ஷனு யிருக்கச்செய்தேயன்றோ வாக்குக்கு ஏத்தலாம்படி ஸாபேக்ஷனுயிற்று; அந்த நைரபேக்ஷ்யம் என் பக்கலிலேயாயிற்றோ? f$_2$ (நாளிளந்திங்களைக் கோள்விடுத்து) gA படலடைத்த சிறு g$_2$ குரம்பை நுழைந்து புக்குப் பசுவெண்ணெய் g$_3$ களவுகாணப் **புக்கவிடத்திலே—உறிகளிலே சேமித்து வைப்பர்களிறே; தன் நிறத்தின் இருட்சியாலும் அவ்விடத்தின் இருட்சியாலும் தெரியாமையாலே தடவாநிற்கச்செய்தே, கையிலே வெண்ணெய்த்தாழிகள் g$_4$ தட்டின ப்ரியத்தாலே ஸ்மிதம் பண்ணுமிதுவே கைவிளக் காக அமுதுசெய்யுமாயிற்று. h ஆள் தட்டிற்றாகில் வாயை மூட அமையுங்காணும்; i ஆள் தட்டுகைதான் அநபி$_4$மதமாகையாலே ஸ்மிதம் மாறுமே. j பின்னை ஸ்ரீகௌஸ்து ப$_4$த்தைக் கையாலே புதைக்க அமையுமே. அபி$_4$நவசந்த்$_3$ரனைப் போலேயாயிற்று முறுவல் இருக்கிறது. kB "செக்கரிடை நுனிக்கொம்பில் தோன்றும் சிறுபிறை முளைப்**

அ—போலே என்று தொடங்கி, e$_2$(ஏத்துகையே ஸ்வப$_4$ாவமாக) வாசகம்-ஏத்தவே அருள்செய்யும் என்று யோஜநாந்தரத்திலே தாத்பர்யம். f முந்தின அர்த்த$_2$த்தை விவரிக்கிறார் (நிரபேக்ஷனும் இத்யாதி$_3$) f$_2$,g வெண்ணெய் களவுகாணப் புக்கவிடத்தே ஸ்மிதம் பண்ணுகைக்கு ப்ரஸக்தி ஏதென்ன (படலடைத்த இத்யாதி$_3$) பெரியதிருமொழி. g$_2$குரம்பை-க்$_3$ருஹம். பசுவெண்ணெய்-செவ்விய வெண்ணெய். g$_3$,g$_4$ காணப்புக்க இடத்திலே-தட்டின என்று அந்வயம். h அமுதுசெய்யும் போது ஆரேனும் வந்தாலோ? என்ன (ஆள்தட்டிற்றாகில் இத்யாதி$_3$) அன்றிக்கே தடவும் போது மநுஷ்யர் மேலே கைபட்டாலோ? என்ன (ஆள்தட்டிற்றாகில் இத்யாதி$_3$) i ஸ்மிதம் பண்ணுநிற்க வாயை மூடும்படியென்? என்ன (ஆள்தட்டுகைதான் இத்யாதி$_3$) j ஆனால் கௌஸ்துப$_4$முண்டேயென்ன (பின்னை இத்யாதி$_3$) f$_2$ நாளாலிளைய திங்களைப்போலேயிருக்கிற திருமுத்தினொளி புறப்படும்படி ஸ்மிதம்பண்ணி என்று ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம். கோள்விடுத்து-ஸ்மிதம்பண்ணி என்றபடி. கோள் - தேஜஸ்ஸு. விடுக்கை - ப்ரவஹிப்பிக்கை. k அப்படி அபி$_4$நவசந்த்$_3$ரனைப்போலேயிருக்குமோ? என்ன (செக்கரிடை இத்யாதி$_3$) பெரியாழ்வார்திருமொழி.

ஜீ—நிரபேக்ஷனுய் இருக்கிற உனக்கு என்றபடி. e த்$_3$விதீய தாத்பர்யம் (நித்யஸூரிகளைப்போலே இத்யாதி$_3$) e$_2$ இந்த யோஜநையில், 'வாசகமேத்தவே-அருள்செய்யும்' இத்யந்வய:; ஏத்தவே - ஏத்துகையே ஸ்வப$_4$ாவமாக. f ப்ரத$_2$மார்த்த$_2$ விவரணம் (நிரபேக்ஷனுய் இத்யாதி$_3$) f$_2$,g வெண்ணெய் தொடுவுண்கிறவளவிலே நாளிளந்திங்களைக் கோள்விடுக்கைக்கு ப்ரஸக்தியேது? என்ன, (படலடைத்த இத்யாதி$_3$) அன்றிக்கே, பத$_3$ாவதாரிகையாதல். g$_3$,g$_4$ காணப்புக்கவிடத்திலே-தட்டின இத்யந்வய:. திருமொழி - நாலாம்பத்து - நாலாந்திருமொழி - மூன்றும்பாட்டு. (படல் இத்யாதி$_3$) படலாலேயடைத்துவைத்த சிற்றகங்களிலே படலைத்திறந்து நுழைந்துபுக்கு அன்று கடைந்த செவ்விய வெண்ணெய் இது பாசுரார்த்த$_2$:. h அமுதுசெய்யும்போது ஆரேனும் வந்தாலோ? என்ன (ஆள்தட்டிற்றாகில் இத்யாதி$_3$) i ஸ்மிதம்பண்ணுநிற்க, வாயைமூடும்படியென்? என்ன (ஆள்தட்டுகைதான் இத்யாதி$_3$) j ஆனால் கௌஸ்துப$_4$முண்டே என்ன (பின்னை இத்யாதி$_3$) f$_2$ நாளால் இளைய சந்த்$_3$ரனைப்போலேயிருக்கிற திருமுத்தினொளி புறப்படும்படி ஸ்மிதம்பண்ணி இதி ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$:. கோள் - தேஜஸ்ஸு; விடுக்கை - ப்ரவஹிப்பிக்கை; ஸ்மிதம்பண்ணி என்றபடி. 'திங்களை' என்கிற ஐகாரம்-அவ்யயம்; திங்களினுடைய என்றபடி. k அப்படி அபி$_4$நவ சந்த்$_3$ரனைப்போலேயிருக்குமோ? என்ன (செக்கரிடை இத்யாதி$_3$) பெரியாழ்வார்திருமொழி -

---

A பெரியதிருமொழி 4-4-3. **B** பெரியாழ்திரு 1-7-2.

ஈ—போல் நக்க செந்துவர்வாய்த்திண்ணைமீதே நளிர் வெண்பல் முளையிலக" என்னக் கடவதிறே. திங்கள்போலென்னுதே, திங்களென்றது - l **முற்றுவமையிருக்கிறபடி ;** mA**"தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரை" என்னுமாபோலே.** (கோள்விடுத்து) **தேஜஸ்ஸைப் புறப்படவிட்டு; திருவத$_4$ரம் மறைக்குமத்தை தவிருகை.** n (வேயகம்) n$_2$**மூங்கிலாலே சமைந்த அகம்.** o (பால்வெண்ணெய் தொடுவுண்ட) **அவ்வகங்களில்** o$_3$**பாலையும் வெண்ணெயையும் களவுகண்டு அமுதுசெய்த. அகத்திடத்து வெண்ணெய் என்றுமாம்.** (வேயகம்பால் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட) o$_3$**வேய்த்து** o$_4$**அகத்திடத்து வெண்ணெயைக் களவு கண்டு அமுதுசெய்த என்றுமாம். வேய்த்து - அவஸரம் பார்த்து.** p**வேய்த்திறே களவு காண்பது;** qB**"போரார் வேல்" இத்யாதி$_3$.** (ஆனுயர் தாயவனே என்று) **ஆனுயர்க்குத் தாய்போலே பரிவனுனவனே! என்று.** r (தடவும் என் கைகள்) s **படலையடைத்து உள்ளேபுக்குக்** s$_2$**கொண்டியிலே பிடிக்கக் காணும் தேடுகிறது.** t **நவநீதசௌர்ய வ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்தி$_4$த்தவாறே கைகளுக்குக்**

அ—செக்கர்-செவ்வானம். நக்க-ஸ்மிதம்பண்ணுகிற. l முற்றுவமை பூர்ணோபமை. m (தாவி இத்யாதி$_3$) தாமரையென்று-உபமேயம் அநுக்தமாய் உபமானமாத்ரமே சொல்லுகையாலே முற்றுவமை. n,n$_2$,o$_3$வேய் என்று மூங்கில் என்னுதல். வேய்த்து என்னுதல். வேய்த்து என்றது வேயைப்பார்த்து-வேய்வுபார்த்து - வேவுபார்த்து என்றபடி. மநுஷ்ய ஸஞ்சாரோஸ்தி கிம் இதி பராம்ருஶ்ய இத்யர்த்த$_2$:. o,o$_3$,o$_4$பால் என்று க்ஷீரமாதல் இடமாதல். தொடுவு-களவு. pவேயைப்பார்க்கவேணுமோ? என்ன (வேய்த்திறே இத்யாதி$_3$) r,s,t தடவுகிறது கொண்டியிலே பிடிக்கைக்காக என்னுதல், கண் தெரியாமையாலே என்னுதல். இவ்வர்த்த$_2$த்$_3$வயமும் வ்யாக்$_2$யானத்திலே விஶத$_3$ம். s படல்-தடுக்கு. s$_2$ கொண்டியிலே - களவிலே. t பிடித்துக்கொள்ளவொண்ணுதோ ? தடவவேணுமோ ? என்ன (நவநீத இத்யாதி$_3$) பகண்கள் தோற்றுதென்னுமதுக்கு ஸம்வாத$_3$ம் (ராமம் இத்யாதி$_3$)

ஜீ-எட்டாந்திருமொழி-இரண்டாம்பாட்டு: செக்கர்வானத்திடையிலே ஶாக$_2$ாக்$_3$ரத்திலே தோன்றும்படி உந்நேயமான ப$_3$ாலசந்த்$_3$ராங்குரம்போலே ஸ்மிதம்பண்ணுகிற மிகச்சிவந்திருந்துள்ள திருவத$_4$ரமாகிற உயர்ந்த நிலத்தின்மேலே குளிர்ந்து வெளுத்திருக்கிற திருமுத்தின் அங்குரத்தினுடைய தேஜஸ்ஸானது ப்ரகாஶிக்கவென்று பாசுரார்த்த$_2$ம். செக்கர் - செவ்வானம். பிறை - ப$_3$ாலசந்த்$_3$ரன். நக்க - ஸ்மிதம்பண்ணுகிற. 'செம்' என்றும் 'துவர்' என்றும் – சிவப்பாகையாலே, மிகுதியைச் சொல்லுகிறது. நளிர்-குளிர்த்தி. l,m முற்றுவமைக்கு உத$_3$ாஹரணம் (தாவி இத்யாதி$_3$) பூ$_4$மியை அளந்துகொண்ட விஸ்த்ருதமான தாமரைபோன்ற திருவடிகளில் இதி ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$:. l,m தாமரையென்று உபமேயம் லுப்தமாய் உபமாநம் மாத்ரமே சொல்லுகையாலே, முற்றுவமை என்கிறது. lமுற்றுவமை-பூர்ணோபமை n,n$_2$,o$_3$'வேய்'என்று-மூங்கிலென்னுதல்; வேய்த்து என்னுதல். வேய்த்து-வேயைப்பார்த்து, வேவுபார்த்து என்றபடி. o,o$_3$,o$_4$ பாலென்று-க்ஷீரமாதல், இடமாதல். n,o$_4$அகம்-க்$_3$ருஹம். தொடுவுண்ட-திருடியுண்ட. தொடுவு-களவு. களவுகண்டு-திருடியென்றபடி. p வேவுபார்க்கவேணுமோ ? என்ன (வேய்த்திறே இத்யாதி$_3$) q (போரார் இத்யாதி$_3$) யுத்$_3$தே$_4$ாந்முக$_2$மாய், பொருந்தின வேல்போன்ற கண்ணையும், ஆத்மகு$_3$ணங்களையும் உடைய யஶோதைப் பிராட்டி போமளவும் பொய்யுறக்கம் உறங்கி இத்யர்த்த$_2$:. சிறியதிருமடல். r,s,t தடவுகிறது-கொண்டியிலே பிடிக்கைக்காக என்னுதல், கண்தெரியாமையாலே என்னுதல். இவ்வர்த்த$_2$த்$_3$வயமும்-வ்யாக்$_2$யாநத்திலே விஶத$_3$ம். s,t இவ்வர்த்த$_2$த்$_3$வயத்தையும் அடைவே அருளிச்செய்கிறுர் (படலையடைத்து இத்யாதி$_3$ வாக்யத்$_3$வயத்தாலே) s படல்-தடுக்கு. s$_2$கொண்டியிலே-களவிலே. t பிடித்துக்கொள்ளவொண்ணுதோ? தடவவேணுமோ? என்ன (நவநீத இத்யாதி$_3$)

A 6-9-9. B சிறியதிருமடல் 31.

4. கைகளா லாரத் தொழுது தொழுதுன்னை
வைகலும் மாத்திரைப் போதுமோர் வீடின்றிப்
பைகொள் பாம்பேறி யுறைபர னே!உன்னை
மெய்கொள்ளக் காண விரும்புமென் கண்களே.

ஆ— 4 வ்யா:— (கைகளாலார) பைகொள்பாம்பேறியுறை பரனே! உன்னை ஒரு க்ஷணமாத்ரமும் ஒழியாமே எப்போதும் கைகளாலே ஆரத்தொழுது, மெய்கொள்ளக் காண விரும்பாநிற்கும் என்கண்கள் என்கிறார். 4.

ஈ—கண் தோற்றுகிறதில்லை. u1. "रामं मेऽनुगता दृष्टिः" (ராமம் மேநுக$_3$தா த்$_3$ருஷ்டி:) இத்யாதி$_3$. v கடல்கொண்ட வஸ்து மீளுமோ? w அறுபதினாயிரமாண்டு w$_2$ மலடுநின்று பட்டினிவிட்ட என் கண்கள் மீளுமோ? x நல்லது கண்டு கால்தாழ்ந்தத்தை. இனி நம்மது என்று x$_2$ வழக்குப்பேசினால் x$_3$ பசையுண்டோ? 1."अद्यापि" (அத்$_3$யாபி) தன்னைக் கொண்டு கார்யங்கொள்ளவேண்டும் இற்றைக்கும் உதவுகிறதில்லை. y அவரைக் காணவிட்டால், அவரைப்பெற்ற ஸௌப$_4$ாக்$_3$யமுடைய உன்னைக் கண்டு த$_4$ரிக்க வேண்டும் இவ்வளவிலும் மீளுகிறதில்லை. 3.

அ—v "ராமம்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (கடல்கொண்ட இத்யாதி$_3$) w,x "மே" என்றதுக்கு இரண்டு தாத்பர்யம். அதாவது-w எங்கள் கண்ணும் அவ்விஷயத்தில் ப்ரவணமானதொக்குமே. இவைகளெல்லாம் மீண்டு நாங்கள் த$_4$ரித்திருக்கிறோமில்லையோ; நீருமொருபடி மீட்டு த$_4$ரித்திருக்க வேண்டாவோ? என்கிற ஶங்கையிலே சொல்லுகிறனாக அருளிச்செய்கிறார் (அறுபதினாயிரமாண்டு என்று தொடங்கி) w$_2$ மலடுநின்று-வந்த்$_4$யஸ்ஸந். x அன்றிக்கே, ஆனாலும் உம்முடைய கண்ணன்றோ; உமக்குக் கைவந்ததன்றோ; ஆகையாலே இப்படியும் ஒருவழி த$_4$ரிக்கவேணுங்காண் என்கிற ஶங்கையிலே சொல்லுகிறனாக அருளிச்செய்கிறார் (நல்லது கண்டு கால்தாழ்ந்தத்தை இத்யாதி$_3$) x$_2$ வழக்கு-ந்யாயம். y விவரணம் (அவரை இத்யாதி$_3$) 1."பாணிநா ஸ்ப்ருஶ" என்றதுக்கு 'ஸ்பர்ஶேந்த்$_3$ரியமுமுண்டோ இல்லையோ தொட்டுப்பார்' என்றத்தை நினைப்பது. என் கைகள் என்று தொடங்கி அந்வயம். 3.

ஜீ—u ஈடுபாட்டாலே கண்தோற்றாமைக்கு ஸம்வாத$_3$ம் (ராமம் இத்யாதி$_3$) 1. "ராமம் மேऽநுக$_3$தா த்$_3$ருஷ்டிரத்$_3$யாபி ந நிவர்த்ததே। ந த்வா பஶ்யாமி கௌஸல்யே ஸாது$_4$ மா பாணிநா ஸ்ப்ருஶ॥" இத்யயோத்$_4$யாகாண்டே$_3$ த்$_3$விசத்வாரிம்ஶே கௌஸல்யாம் ப்ரதி த$_3$ஶரத$_2$:. v 'ராமம்' என்றதுக்கு பா$_4$வம் (கடல்கொண்ட இத்யாதி$_3$) w,x 'மே' என்றதுக்குத் தாத்பர்யத்$_3$வயம் (அறுபதினாயிரமாண்டு இத்யாதி$_3$ வாக்யத்$_3$வயமும்) x$_3$ பசை-ப்ரயோஜநம். y விவரணம் (அவரை இத்யாதி$_3$) 1."பாணிநா ஸ்ப்ருஶ" என்றதுக்கு-'ஸ்பர்ஶநேந்த்$_3$ரியமுண்டோ? இல்லையோ? தொட்டுப்பார்' என்றத்தை நினைப்பது, என் கைகள் இத்யாதி$_3$ க்ரமேண அந்வய:. 3.

ப்ர—(தாயவனே என்று தடவும்) u1. अयोध्याकाण्डे द्विचत्वारिंशे वननिर्गमनरात्र्यां कौसल्यां प्रति दशरथः—"अथ रात्र्यां प्रपन्नायां कालरात्र्यामिवात्मनः। अर्धरात्रे दशरथः कौसल्यामिदमब्रवीत् ॥ ३३ ॥ रामं मेऽनुगता दृष्टिः अद्यापि न निवर्तते। न त्वा पश्यामि कौसल्ये साधु मा पाणिना स्पृश ॥ ३४ ॥"

ஒ— அவ:— நாலாம் பாட்டில் — "கண்களானவை 'கைகளுடைய பரிமாற்றமும் வேணும், ஸ்வவ்ருத்தியான த₃ர்ஶநமும் வேணும்' என்றுநின்றன" என்கிறார்.

வ்யா:— (கைகளால் என்று தொடங்கி) **விடாய் தீரும்படி கைகளாலே உன்னை மிகவும் தொழுது என்றும் ஒரு க்ஷணமும் இடைவிடாதே.** (பைகொள் என்று தொடங்கி) **உன்னுடைய ஸ்பர்ஶத்தாலே விகஸிதமான ப₂ணங்களையுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே உறைகையாலே அதிஶ்லாக்₄யனுயுள்ளவனே! உருவெளிப் பாடுபோலன்றியே மெய்யாகக் காணவேணுமென்று விரும்பாநிற்கும்.** 4.

ப— 4. அவ:— அநந்தரம், இவ்வவதாரமூலமான அநந்தஶாயியைக் காண ஆசைப்படாநின்றது என் கண்கள் என்கிறார்.

என் கண்கள்—என் கண்களானவை, **கைகளால்**—கைகளாலே, **உன்னை**—உன்னை, **ஆர தொழுது தொழுது**—பரிபூர்ணமாகப் பலகாலும் தொழுது, **வைகலும்**—காலதத்த்வமுள்ளதனையும், **ஓர் மாத்திரைப்போதும்**—ஒரு க்ஷணமாத்ரமும், **வீடு இன்றி**—விடாதே, **பைகொள்**—விரிகிற ப₂ணங்களையுடைய, **பாம்பு ஏறி உறை** — திருவநந்தாழ்வான்மேலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, **பரனே** — பரமஶேஷியே! **உன்னை**—உன்னையே, **மெய்கொள்ள காண**—அபரோக்ஷித்துக் காண வேணுமென்று, **விரும்பும்**—ஆசைப்படாநின்றன.

கண்கள் கையாலே தொழுகையாவது — அதினுடைய வ்ருத்தியிலும் அந்வயிக்கத் தேடுகை. **பை**—ப₂ணம். 4.

இ— அவ:— நாலாம் பாட்டில் — கண்களானவை கைகளின் வ்ருத்தியையும் ஸ்வவ்ருத்தியான த₃ர்ஶநத்தையும் ஆசைப்படாநின்றது என்கிறார்.

வ்யா:— **(கைகளால்)** தொழுகைக்காகக் கண்ட கைகளால். **(ஆர)** பசியர் வயிறுநிறைய உண்ணவேணுமென்னுமாபோலே. வீப்ஸையாலே தொழுகை தானே ப்ரயோஜநம் என்கை. ஒரு ப்ரயோஜநத்துக்குத் தொழில் அது கிட்டின வாறே தவிரும். அநந்யப்ரயோஜநனுலும் ஸாத₄நபு₃த்₃த்₄யா தொழில் ஸாத்₄ய ஸித்₃தி₄யளவிலே மீளும். இதுதானே ப்ராப்யமாகையாலே நித்யமாயிருக்கும்; 1. **"नित्याञ्जलिपुटा हृष्टाः" (நித்யாஞ்ஜலிபுடா ஹ்ருஷ்டா:)** என்னக்கடவதிறே. **(உன்னை)** அஞ்ஜலிக்கு வகுத்த உன்னை. இத்தலை தொழுதல்லது த₄ரிக்கமாட்டா தாப்போலே தொழுவித்துக்கொண்டல்லது த₄ரிக்கமாட்டாத உன்னை. **(வைகலும் இத்யாதி₃)** ஸர்வகாலமும் ஒரு க்ஷணமும் இடைவிடாதே; நித்யாக்₃நிஹோத்ரவ்யா வ்ருத்தி. **(பைகொள் இத்யாதி₂)** இப்படி தொழுகைக்கு அடியான ஸர்வாதி₄கத்வமும் ஸ்ப்ருஹணீயத்வமும் சொல்லுகிறது. ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே விகஸிதமான ப₄ணங்களை யுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே தகட்டிலழுத்தின மாணிக்கம்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமாயிருக்கை. "அநந்தஶாயி" என்கிறபடியே ஸர்வாதி₄கத்வம் சொல்லிற்றாகவுமாம்.**(உன்னை)**இப்படி ப்ராப்தனும்,பே₄ாக்₃யனுன உன்னை. **(மெய்கொள்ள இத்யாதி₂)** மாநஸாநுப₄வமாத்ரமாய் பா₃ஹ்யஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு எட்டாதொழிகையன்றிக்கே மெய்யாகக் காணவேணுமென்று விரும்பாநின்றன. 4.

ஈ— அவ:— நாலாம் பாட்டு. a கண்களானவை கைகளின் வ்ருத்தியையும் ஸ்வ வ்ருத்தியையும் ஆசைப்படாநின்றது என்கிறார்.

வ்யா:— b (கைகளால்) c காமிநியாய் முலையெழுந்துவைத்துக் காந்தனுடைய கரஸ்பர்ஶம்பெறுதவோபாதியிறே இவற்றுக்குத் தொழாதொழிகை. d கைவந்தபடி செய்யவிறே இவர் ஆசைப்படுகிறது. e1."देहसंपत्तिरीश्वराय"(தே₃ஹஸம்பத்திரீஶ்வராய) இறே. (ஆரத்தொழுது) 'பசியர் வயிறாரவுண்ண' என்னுமாபோலே, f 'உன்னைத் தொழவேணும்' என்று ஆசைப்பட்டுப் பெருமையாலே உருவிக்கிடக்கிற இக்கைகளானவை நிறையத் தொழுது. g வாய்வந்தபடி சொல்லவும், கைவந்தபடி செய்யவுமிறே இவர் ஆசைப்படுகிறது. h வாய்க்கு ஏத்துகையோபாதியிறே கைக்குத்தொழுகையும். i (தொழுதுதொழுது) j ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்காகத் தொழில் j₁ ப்ரயோஜநத்தளவிலே மீளும்; k ஸாத₄நபு₃த்₃த்₄யா தொழில் k₂ ஸாத்₄யம் ஸித்₃தி₄த்தவளவிலே மீளும்.

அ— நாலாம் பாட்டு. (கைகளாலார இத்யாதி₃) a "கைகளாலாரத் தொழுது தொழுது, காண விரும்பும்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (கண்களானவை இத்யாதி₃) b,c தொழுவது கைகளாலேயாயிருக்க "கைகளால்" என்று விஶேஷிக்கிறது. தொழப்பெருமையாலுண்டான உருவுதல் தோற்றுகைக்காக என்னுமத்தை ஸநித₃ர்ஶநமாக அருளிச்செய்கிறார் (காமிநியாய் இத்யாதி₃) d அவனைத் தொழுகைக்கு ஸ்ருஷ்டமான கைகளாலே என்று அர்த்தா₂ந்தரம் விவக்ஷித்து ரஸோக்தி அருளிச்செய்கிறார் (கைவந்தபடி இத்யாதி₃) கைவந்தபடி - ஸ்வேச்சை₂யானபடி என்று ரஸம். e கை அவனைத் தொழுகைக்கு ஸ்ருஷ்டமாயிற்று என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (தே₃ஹஸம்பத்தி: இத்யாதி₃) d ஆகையாலே (கைவந்தபடி) என்று கூட்டுவது. b,c யத்₃வா கரௌ சேத் அஞ்ஜலிஸாத₄நத்வேநைவ ஸ்ருஷ்டாவித்யயமர்த்த₂: ஸாத₄நத்வவாசிந்யா த்ருதீயயா ஸூச்யதே; அமுமர்த்த₂ம் ஹ்ருதி₃ நித₄யாஹ (காமிநியாய் இதி) d,e ஹ்ருத்₃க₃தமர்த்த₂ம் ரஸோக்த்யா ஸ்வபா₄வோக்த்யா ச விஶத₃யதி (கைவந்தபடி இத்யாதி₃வாக்யத்₃வயேந) f அவனுக்காகக் கண்ட கைகள் என்று கீழ் அருளிச்செய்து தொழப்பெருமையாலே உருவின கைகளென்று தாத்பர்யாந்தரம் (உன்னைத் தொழவேணும் என்று இத்யாதி₃) c,f (காமிநியாய்) என்றத்தை விவரிக்கிறார் (உன்னைத்தொழவேணும் இத்யாதி₃) என்றுமாம். g த்₃விதீயக₃ாத₂ாம் ச பராம்ருஶந் ரஸோக்திமாஹ (வாய்வந்தபடி இதி) h வாஸ்தவமான ஆகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் (வாய்க்கு இத்யாதி₃) i...l "தொழுது தொழுது" என்கிற வீப்ஸையாலே ப்ரயோஜநாந்தரபரரையும் உபாஸகரையும் வ்யாவர்த்தித்துக்கொண்டு எப்போதும் அஞ்ஜலிபண்ணுகையே தமக்கு ஸ்வபா₄வம் என்னுமிடம் தோற்றுகிறது என்கிறார் (ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்காக இத்யாதி₃ வாக்யத்ரயத்தாலே) j₂ (ப்ரயோஜனத்தளவிலே) "இவ்வளவாலே ப்ரயோஜனம் ஸித்₃தி₄க்கும்" என்னும் பு₃த்₃தி₄பிறந்தவளவிலே. k₂ (ஸாத்₄யம் ஸித்₃தி₄த்தவளவிலே)

ஜீ— நாலாம் பாட்டு. (கைகளால் இத்யாதி₃) a 'கைகளாலாரத்தொழுது, காணவிரும்பும்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (கண்களானவை இத்யாதி₃) b,c தொழுவது கைகளாலேயாயிருக்க, 'கைகளால்' என்று விஶேஷிக்கிறதுக்கு ஸநித₃ர்ஶநமாக பா₄வம் (காமிநியாய் இத்யாதி₃) d,e கீழ்ச்சொன்னத்தை ரஸோக்தியாலே விஶதீ₃கரிக்கிறார் (கைவந்தபடி இத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயேந) d ஆகையாலே, கைவந்தபடி என்று கூட்டுவது. கைவந்தபடி-ஸ்வேச்சை₂யானபடியென்று ரஸம். f அவனுக்காகக் கண்ட கைகளென்று கீழே அருளிச்செய்து, தொழப்பெருமையாலே உருவின கைகளென்று தாத்பர்யாந்தரம் (உன்னைத்தொழ இத்யாதி₃) c,f (காமிநியாய்) இத்யாதி₃வாக்யவிவரணமாதல். g கீழ்ப்பாட்டையும் கடாக்ஷித்துச் சாடு (வாய்வந்தபடி இத்யாதி₃) h விவரணம் (வாய்க்கு இத்யாதி₃) i...l-வீப்ஸைக்குத் தாத்பர்யம் (ப்ரயோஜநாந்தர இத்யாதி₃)

ஈ—l அங்ஙனன்றிக்கே. l$_{1}$இதுவே யாத்ரையாய். m1."मुक्तानां लक्षणं ह्येतत्" (முக்தாநாம் லக்ஷணம் ஹ்யேதத்) என்று - முக்தர்க்கு லக்ஷணஞ்சொல்லுகிறவிடத்தில் ஶ்வேத த்$_{3}$வீபவாஸிகள்படியாகச் சொல்லி, அவர்களையிறே 1. "नित्याञ्जलिपुटाः" (நித்யாஞ்ஜலி புடா:) என்கிறது. n1. "हृष्टाः" (ஹ்ருஷ்டா:) பசியிலே உண்ணப்பெற்ருற்போலே யாயிற்று தொழுதால் இருக்கும்படி. o1. "नम इत्येव वादिनः" (நம இத்யேவ வாதி$_{3}$ந:) p இதுவே ஶீலமாயிருக்கை. q (உன்னை) r இத்தலை தொழுது ஸத்தைபெறுமாபோலே, தொழுவித்துக்கொண்டு ஸத்தைபெறும் உன்னை; s கைவந்தபடி செய்யச் சொல்லி விட்ட உன்னை. t ப்ராப்தனை உன்னை; u2. "सेवा श्ववृत्तिः". (ஸேவா ஶ்வவ்ருத்தி:) இறே புறம்பு தொழுவது. v தொழுதல்லது த$_{4}$ரியாத கையாலே தொழுவித்துக் கொண் டல்லது த$_{4}$ரியாத உன்னை. w (வைகலும் இத்யாதி$_{3}$) நாள்தோறும், அதுதன்னிலும் ஒரு க்ஷணமும் இடைவிடாதே. x ஒருநாளைக்கு ஒருகால் தொழுது தேவையற்றிராதே

அ—ஸாத்$_{4}$யஸாப்$_{3}$த$_{3}$ம் மோக்ஷபரம்; "இவ்வளவாலே மோக்ஷம் ஸித்$_{3}$தி$_{4}$க்கும்" என்னும் பு$_{3}$த்$_{3}$தி$_{4}$பிறந்தவளவிலே. ஆகையிறே ப்ரபத்தியை ஆவர்த்தியாதொழிகிறது. l$_{2}$ (இதுவே யாத்ரையாய்) ப்ராப்யமாகையாலே என்றபடி. m ப்ராப்யமானல் அதுவே யாத்ரையாகைக்கு உத$_{3}$ாஹரணம் காட்டுகிறுர் (முக்தாநாம் இத்யாதி$_{3}$) n1. "ஹ்ருஷ்டா:" இதி பத$_{3}$ம் - அஞ்ஜலி கரணஸ்ய அத்யந்தாபீ$_{4}$ஷ்டதமத்வம் ஸூசயதி. o1. "நம இத்யேவ வாதி$_{3}$ந" இத்யேதத் வாசிக நமஸ்காரஸ்ய நித்யதாம் ஸூசயதி. p (இதுவே ஶீலமாய்) 1. "வாதி$_{3}$ந:" என்று தாச்சீ$_{2}$ல்யே ணிநி:. t தத்$_{3}$விவரணம் (ப்ராப்தனை உன்னையென்று) மூன்றும் தாத்பர்யமாதல். q,r,s,t ஆக "உன்னை" என்றதுக்கு மூன்று தாத்பர்யம். u ப்ராப்தனைகவேணுமோ தொழுகைக்கு என்ன (ஸேவா ஶ்வவ்ருத்தி: இத்யாதி$_{3}$) r,v "உன்னை" என்றதின் முந்தின அர்த்த$_{2}$த்தை வ்யதிரேகமுகே$_{2}$ந விவரிக்கிறுர் (தொழுதல்லது இத்யாதி$_{3}$) w மாத்திரைப்போதும்-மாத்ராரூபமான ஒரு க்ஷணமும். x "வைகலும்" என்றபோதே தொழுகையில் அவிச்சே$_{2}$த$_{3}$ம் ஸித்$_{3}$தி$_{4}$க்குமாயிருக்க, 'மாத்திரைப்போதுமோர் வீடின்றி' என்று தனித்துச் சொல்லவேணுமோ? என்ன (ஒருநாளைக்கு

ஜீ-j$_{2}$(ப்ரயோஜநத்தளவிலே) ப்ரயோஜநஸித்$_{3}$தி$_{4}$யளவிலே. l$_{2}$(இதுவே யாத்ரையாய்) ப்ராப்யமாகை யாலே என்றபடி. m தொழுகையே யாத்ரையான பேருண்டோ? என்ன (முக்தாநாம் இத்யாதி$_{3}$) நாராயணீயே—1. "முக்தாநாம் லக்ஷணம் ஹ்யேதத்$_{3}$யச்ச்$_{2}$வேதத்$_{3}$வீபவாஸிநாம் | நித்யாஞ் ஜலிபுடா ஹ்ருஷ்டா நம இத்யேவ வாதி$_{3}$ந: ||" n1. "ஹ்ருஷ்டா:" என்கிற பத$_{3}$ம்-அஞ்ஜலிகரணத்தி னுடைய அத்யந்தாபீ$_{4}$ஷ்டதமத்வத்தை ஸூசிப்பிக்கிறது. o1. "நம இத்யேவ வாதி$_{3}$ந:" என்கிற இது-வாசிகநமஸ்காரத்தினுடைய நித்யதையை ஸூசிப்பிக்கிறது. p1. "வாதி$_{3}$ந:" என்றதுக்கு- தாச்சீ$_{2}$ல்யே ணிநிப்ரத்யயமாகையாலே (இதுவே ஶீலமாயிருக்கை என்று) q,r,s,t 'உன்னை'என்ற துக்குத் தாத்பர்யத்ரயம் (இத்தலை இத்யாதி$_{3}$ வாக்யத்ரயத்தாலே) u தொழுகைக்கு ப்ராப்தனுக வேணுமோ? என்ன (ஸேவா இத்யாதி$_{3}$) மாநவே, 2."ஸேவா ஶ்வவ்ருத்திராக்$_{2}$யாதா தஸ்மாத்தாம் பரிவர்ஜயேத்" r,v'உன்னை' என்றதின் முந்தின அர்த்த$_{2}$விவரணம் வ்யதிரேக முகே$_{2}$ந (தொழு தல்லது இத்யாதி$_{3}$) x'வைகலும்' என்றபோதே-தொழுகையில் அவிச்சே$_{2}$த$_{3}$ம் ஸித்$_{3}$த$_{4}$மாயிருக்க, 'மாத்திரைப்போதுமோர் விடின்றி' என்று தனித்துச் சொன்னதுக்கு ப$_{4}$ாவம் (ஒருநாளைக்கு

ப்ர— நாலாம் பாட்டு. (கைகளாலார இத்யாதி$_{3}$) (தொழுது தொழுது) m1. (भार. मो) नारायणीये (१६४)—"मुक्तानां लक्षणं ह्येतत् यच्छ्वेतद्वीपवासिनाम् । नित्याञ्जलिपुटा हृष्टाः नम इत्येव वादिनः ॥ ४० ॥

(உன்னை) u2. मानवे (४) "सेवा श्ववृत्तिराख्याता तस्मात्तां परिवर्जयेत् ॥ ६ ॥"

ஈ—இடைவிடாதே தொழுது. y நித்யாக்₃நிஹோத்ராதி₃களோபாதியாகப் போராது. (பைகொள் இத்யாதி₃) z தொழுவித்துக்கொள்ளுகைக்கு ஈடான z₂உச்ச்₂ராயத்தையும்,z₃ஸ்ப்ருஹணீயதையையும், aதொழுமவர்களிருக்கும்படியையும் சொல்லிற்று. திருமேனியோட்டை ஸ்பர்ஶத்தாலே விகஸிதமான ப₂ணங்களையுடைய திருவநந்தாழ்வான் மேலே சாய்ந்தருளுகையாலே, b தகட்டிலழுத்தின மாணிக்கம்போலேயிருக்கையாலே 'பரன்' என்கிறது. c அநந்தஶாயியிறே ஸர்வேஶ்வரனாவான். d பர்யங்கவித்₃யையிற் சொல்லுகிற பேற்றை ஆசைப்படாநின்றது. (உன்னை) e ப்ராப்தனுமாய் போ₄க்₃யனுமான உன்னை. (மெய்கொள்ளக் காண) f பத்தும்பத்தாக மெய்யே காண. gமாநஸாநுப₄வம் g₂ப₄ாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே ப்ரத்யக்ஷஸமாநமாம்படி விஶத₃தமமாக, 'இனிக் கிட்டிற்று' என்று அணைக்கத் தேட, கைக்கு எட்டாமையாலே கூப்பிட்டோடே தலைக்கட்டிவிடுகையன்றிக்கே g₃ ப்ரத்யபி₄ஜ்ஞார்ஹமாம்படி காணத் தேடாநின்றது. (விரும்பும்) ஆசைப்படாநின்றது. h கிடைப்பது, கிடையாதொழிவது.

அ-இத்யாதி₃) y இத்தால் வ்யாவர்த்திக்கப்படுமவற்றை அருளிச்செய்கிறார் (நித்யாக்₃நிஹோத்ராதி₃களோபாதி இத்யாதி₃) z"பரன்" என்றதுக்கு உச்ச்₂ராயமும் ஸ்ப்ருஹணீயதையும் அர்த்த₂மாக்கி இரண்டையும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார் (தொழுவித்துக் கொள்ளுகைக்கு இத்யாதி₃) a'பைகொள்' என்ற விஶேஷணத்துக்குத் தாத்பர்யம் (தொழுமவர்கள் இருக்கும்படியையுமென்றது) z₃,b (ஸ்ப்ருஹணீயதையையும்) என்ற அர்த்த₂த்தை விவரிக்கிறார் (தகட்டிலழுத்தின இத்யாதி₃) z₂,c உச்ச்₂ராயத்தையும் என்ற அர்த்த₂த்தை விவரிக்கிறார் (அனந்தஶாயி இத்யாதி₃) z₂,z₃ யத்₃வா (உச்ச்₂ராயத்தையும்) பரனிலே நோக்கு; (ஸ்ப்ருஹணீயதையையும்) பாம்பேறியிலே நோக்கு. a (தொழுமவர்கள்) பைகொள்ளிலே நோக்கு. z வ்யுத்க்ரமமாக வ்யாக்₂யானம் பண்ணினதுக்கு நித₃ானம் (தொழுவித்துக்கொள்ளுகைக்கு) என்றதிலே தோன்றுகிறது. d "பைகொள் பாம்பேறியுறை பரனே உன்னைக் காணவிரும்பும்" என்றத்தைச் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜனம் (பர்யங்கவித்₃யையில் இத்யாதி₃) e"பரன்" என்றதின் அர்த்த₂த்₃வயத்தைப்பற்ற (ப்ராப்தனுமாய் போ₄க்₃யனுமான உன்னை என்றது) f,g (பத்தும்பத்தாக) என்றத்தை விஶதீ₃கரிக்கிறார் (மானஸாநுப₄வம் இத்யாதி₃) g₂ப₄ாவநா ப்ரகர்ஷம்-நிரந்தர ஸ்ம்ருதி ஸந்தாநாதிஶயம். g₃(ப்ரத்யபி₄ஜ்ஞார்ஹமாம்படி) ய: பூர்வம் மநஸா அநுபூ₄த: ஸ ஏவ இத₃ாநீம் சக்ஷுஷாப்யநுபூ₄யதே இதி ப்ரத்யபி₄ஜ்ஞாயா: அர்ஹோ யத₂ா ப₄வதி தத₂ா இத்யர்த்த₂:. h 1. "ந மாம்ஸசக்ஷுரபி₄

ஜீ-இத்யாதி₃) y இத்தால் வ்யாவர்த்திக்கப்படுமவற்றை அருளிச்செய்கிறார் (நித்யாக்₃நி இத்யாதி₃) z 'பரன்' என்றதுக்கு - உச்ச்₂ராயமும், ஸ்ப்ருஹணீயதையும் அர்த்த₂மாக்கி இரண்டையும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார் (தொழுவித்து இத்யாதி₃) a 'பைகொள்' என்ற விஶேஷணத்துக்கு ப₄ாவம் (தொழுமவர்களிருக்கும்படியையும்) என்றது. z₃,b (ஸ்ப்ருஹணீயதையையும்) என்றதின் விவரணம் (தகட்டில் இத்யாதி₃) z₂,c (உச்ச்₂ராயத்தையும்) என்ற அர்த்த₂விவரணம் (அநந்தஶாயி இத்யாதி₃) d பத₃ப்ரயோக₃த்துக்கு ப்ரயோஜநம் (பர்யங்கவித்₃யையில் இத்யாதி₃) e'பரன்' என்றதின் அர்த்த₂த்₃வயத்தையும் பற்ற (ப்ராப்தனுமாய் இத்யாதி₃) f,g (பத்தும்பத்தாக) என்றத்தை விஶதீ₃கரிக்கிறார் (மாநஸாநுப₄வம் இத்யாதி₃) g₂ப₄ாவநாப்ரகர்ஷம் - நிரந்தரஸ்ம்ருதி ஸந்தாநாதிஶயம். g₃ ப்ரத்யபி₄ஜ்ஞார்ஹமாம்படி - யாதொன்று முன்பு மநஸ்ஸாலே அநுபூ₄தமாயிற்று. அதுவே இப்போது கண்ணாலும் அநுப₄விக்கப்படுகிறதென்று ப்ரத்யபி₄ஜ்ஞார்ஹமாம்படி. இத்யர்த்த₂:. h 1. "ந மாமஸசக்ஷுரபி₄வீக்ஷதே தம்" இத்யேதத் ஶ்ருதி₃ நித₄யாஹ

5. கண்களாற் காண வருங்கொலென்(று) ஆசையால்
மண்கொண்ட வாமன னேற மகிழ்ந்துசெல்
பண்கொண்ட புள்ளின் சிறகொலி பாவித்துத்
திண்கொள்ள வோர்க்கும் கிடந்துஎன் செவிகளே.

ஆ— 5. வ்யா:— (கண்களால்) மண்கொண்ட வாமநன் ஏறியருள, மது$_4$பாநம் பண்ணின வண்டுபோலே களித்துக்கொண்டு செல்லும் பெரிய திருவடிமேலே அவன் ஏறியருளி வரும்படியைக் காணவேணுமென்றும், வரும்போது பெரியதிருவடியினுடைய அத்திருச்சிறகினொலி கேட்கவேணுமென்றும் ஆசைப்படாநிற்கும் என் செவிகள் என்கிறார். 5.

ஈ-ஆசைப்படாநின்றது. (என் கண்களே) i என் கண்கள் i$_2$ தன் கைகளாலே தொழவும் தான் காணவும் ஆசைப்பட்டாநின்றது. j ஸ்ரீப$_4$ரதாழ்வான், பெருமாள்பின்னே போன இளையபெருமாளை j$_2$ 'அவரும் ஒருவரே!' என்று கொண்டாடி, அவர்போய்ச் செய்த அடிமையையும் தான் ஆசைப்பட்டாற்போலே. 4.

அ—வீக்ஷதே தம்'' இத்யேதத் ஹ்ருதி$_3$ நித$_4$யாஹ (கிடைப்பது இதி) i அவதாரிகைக்குச் சேர நிக$_3$மிக்கிறார் (என் கண்கள் தன் கைகளாலே இத்யாதி$_3$) i$_2$ (தன் கைகளாலே) இது கரணியான இவருடைய வ்ருத்தியை ஆசைப்பட்டபடி. j கரணமான கண் கையின் வ்ருத்தியை ஆசைப்பட்டமைக்கு த்$_3$ருஷ்டாந்தம் (ஸ்ரீப$_4$ரதாழ்வான் இத்யாதி$_3$) j$_2$ (அவருமொருவரே என்று கொண்டாடி என்று) 1. ''ஸித்$_3$த$_4$ார்த்த$_2$: க$_2$லு ஸௌமித்ரி: யச்சந்த்$_3$ரவிமலோபமம் | முக$_2$ம் த்$_3$ரக்ஷ்யதி ராமஸ்ய ராஜீவாக்ஷம் மஹாத்$_3$யுதி: ||'' என்றத்தைப்பற்ற. சந்த்$_3$ரவிமலோபமம் - நிர்மலசந்த்$_3$ரனைப்போலேயிருப்பதாய், ராஜீவாக்ஷம் முக$_2$ம் யஸ்மாத் காரணாத் பஶ்யதி தஸ்மாத் மஹாத்$_3$யுதி: ஸௌமித்ரி: ஸித்$_3$த$_4$ார்த்த$_2$: க$_2$லு. கரணங்கள் கரணாந்தரத்தின் வ்ருத்தியை ஆசைப்பட்டமை இப்பாட்டுத் தொடங்கி ஸாப்$_3$த$_3$ம் - கீழிற்பாட்டுக்களிலே ஆர்த்த$_2$ம். 4.

ஜீ—(கிடைப்பது இத்யாதி$_3$) i அவதாரிகைக்குச் சேர ப$_2$லிதம் (என் கண்கள் இத்யாதி$_3$) i$_2$(தன் கைகளாலே இதி) இது, கரணியான இவருடைய வ்ருத்தியை ஆசைப்பட்டபடி. j கரணம் கரணாந்தரத்தின் வ்ருத்தியை ஆசைப்பட்டமைக்கு த்$_3$ருஷ்டாந்தம் (ஸ்ரீப$_4$ரதாழ்வான் இத்யாதி$_3$) j$_2$ (அவரும் ஒருவரே என்று கொண்டாடி என்றது) 1. ''ஸித்$_3$த$_4$ார்த்த$_2$: க$_2$லு ஸௌமித்ரிர் யச்சந்த்$_3$ரவிமலோபமம் | முக$_2$ம் த்$_3$ரக்ஷ்யதி ராமஸ்ய ராஜீவாக்ஷம் மஹாத்$_3$யுதி(:) ||'' என்றத்தைப் பற்ற. கரணங்கள் கரணாந்தரத்தின் வ்ருத்தியை ஆசைப்பட்டமை - இப்பாட்டுத் தொடங்கி ஸாப்$_3$த$_3$மாகையாலே ஸ்பு$_2$டம்; கீழிற்பாட்டுக்களிலே ஏவகாரார்த்த$_2$ ஸித்$_3$த$_4$ம். 4.

ப்ர— (என் கண்கள்) j (ஸ்ரீப$_4$ரதாழ்வான் பெருமாள் பின்னே போன இளையபெருமாளை 'அவருமொருவரே!'என்று கொண்டாடி) अयोध्याकाण्डे अष्टनवतितमे चित्रकूटमुद्दिश्य गच्छन् भरतः—"सिद्धार्थः खलु सौमित्रिः यश्चन्द्रविमलोपमम्। मुखं पश्यति रामस्य राजीवाक्षं महाद्युतिः ॥ २० ॥"

ஓ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் — ஶ்ரோத்ரேந்த்₃ரியம் 'காணவும்வேணும், கேட்கவும்வேணும்' என்னுநின்றது என்கிறார்.

வ்யா:— (கண்களால் என்று தொடங்கி) **'கண்களாலே காணவருமோ?' என்னும் ஆசையாலே ஆஶ்ரிதர் இருந்தவிடத்தே தானே வந்து அவர்கள் அபேக்ஷிதங்களை முடிக்கும் ஸ்வபா₄வனான ஸ்ரீவாமநன் ஏறுகையாலே ஹ்ருஷ்டனாய்க் கொண்டு நடவாநின்றுள்ள பெரியதிருவடியினுடைய பண்ணை வென்றிருக்கிற திருச்சிறகிலுண்டான ப்₃ருஹத்₃ரத₂ந்தராதி₃ ஸாமத்₄வநியை நினைந்து.** (திண்கொள்ள என்று தொடங்கி) **அவன்வர உத்₃யோக₃த்திலே தொடங்கி இந்த த்₄வநி கேட்க வேணுமென்று மிகவும் குறிக்கொண்டிராநின்றன.** 5.

ப— 5. அவ:— அநந்தரம், என் செவிகளானவை காணவும் ஆசைப்பட்டு, காட்சிகொடுக்க வரும்போது பெரியதிருவடியின் சிறகொலியைக் கேட்கவும் ஆசைப்படாநின்றன என்கிறார்.

கண்களால்—(காண்கைக்குக் கரணமான) கண்களாலே, **காண**—அபரோக்ஷித்துக் காணும்படி, **வருங்கொல்**—வரக்கூடுமோ? **என்று**—என்கிற, **ஆசையால்**—ஆசையாலே, **மண்கொண்ட**—(தன் வஸ்துவைப் பிறர்க்குக்கொடாமல் அர்த்தி₂யாய்ச்சென்று) பூ₄மியைக்கொண்ட, **வாமனன்**—ஸ்ரீவாமநனானவன், **ஏற**—(ஆசைப்பட்டார்க்கு முகங்காட்டுகைக்காகத்) தன்னை மேற்கொள்ள, **மகிழ்ந்து**—(அத்தாலே) ப்ரீதனாய், **செல்**—செல்லக்கடவனான, **புள்ளின்**—பெரியதிருவடியினுடைய, **பண்கொள்**—ஸாமஸ்வரத்தையுடைத்தான, **சிறகொலி**—சிறகொலியை, **பாவித்து**—நினைத்து, **என்செவிகள்**—என்செவிகளானவை, **கிடந்து**—(பரவஶமாய்க்) கிடந்து, **திண்கொள்ள**—திண்ணியதாக, **ஓர்க்கும்**—நிரூபியாநின்றன.

பண்கொண்ட என்று—கலையுடைத்தான என்றுமாம். 5.

இ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் — செவிகளானவை 'காணவேணும், கேட்க வேணும்' என்னுநின்றது என்கிறார்.

வ்யா:— **(கண்களால் இத்யாதி₃) 1. "चक्षुश्च द्रष्टव्यश्च नारायणः" (சக்ஷுஶ்ச த்₃ரஷ்டவ்யஞ்ச நாராயண:)** என்கிறபடியே கண்ணுக்கு வகுத்த விஷயத்தைக் காணவருமோ? என்னுநின்றது. எத்தாலே என்னில், — **(ஆசையால்)** அபி₄நிவேஶமே ஹேதுவாக. **(மண்கொண்ட இத்யாதி₃)** தன் வஸ்துவைப் பிறர்க்கு விட்டுக்கொடாமைக்காகத் தன்னை அர்த்தி₂யாக்கினவன். **(ஏற மகிழ்ந்துசெல்)** அவன் மேற்கொள்ளுகையாலுண்டான ஹர்ஷத்தாலே அதுக்குப் போக்குவிட்டு ஸஞ்சரியாநிற்கை. **(பண்கொண்ட புள்)** பரிஷ்க்ரியையுடைய என்னுதல், ப்₃ருஹத்₃ரத₂ந்தராதி₃ ஸாமத்₄வநியை வென்ற சிறகொலி என்னுதல். **(பாவித்து)** சிறகொலியாலே அவன் வரவை அநுஸந்தி₄த்து. **(திண்கொள்ள ஓர்க்கும் கிடந்து)** முன்னே நின்று சிலர் சொன்ன வார்த்தையும் கேளாதபடி திண்ணியதாக அவதா₄நம் பண்ணிக்கொண்டே இராநின்றன. ஸ்ரீப₄ரதாழ்வான் கிலிகிலாஶப்₃த₃த்துக்குச் செவிமடுத்துக்கொடு கிடந்தாற்போலே. 5.

ஈ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டு. a செவிகளானவை கண்ணினுடைய வ்ருத்தியையும் தன்னுடைய வ்ருத்தியையும் ஆசைப்படாநின்றன என்கிறார்.

வ்யா:—b(கண்களால் இத்யாதி$_3$) c'தன்னைக்காணவேணும்' என்று விடாய்த்த இக்கண்ணாலே ஒருகால் காணவருமோ? என்னும் ஆசையாலே. d கன்னமிட்டும் காணவேண்டும்படியிறே வஸ்துவைலக்ஷண்யம் இருப்பது. e 1. "चक्षुश्च द्रष्टव्यञ्च नारायणः" (சக்ஷுஶ்ச த்$_3$ரஷ்டவ்யஞ்ச நாராயண:) என்கிறபடியே கண்ணுக்கு e$_2$ வகுத்த விஷயத்தைக் காணவருமோ? என்றுநின்றது. f 2. "गात्रैश्शोकाभिकर्शितैः। संस्पृशेयम्" (க$_3$ாத்ரைஶ்ஶோகாபி$_4$கர்ஶிதை:। ஸம்ஸ்ப்ருஶேயம்) என்னுமாபோலே.

அ— அஞ்சாம் பாட்டு. (கண்களால் இத்யாதி$_3$) a"கண்களால் காணவருங்கொல்.........திண் கொள்ளவோர்க்கும் கிடந்தென் செவிகள்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (செவிகளானவை இத்யாதி$_3$)b,cகாண்கிறது கண்ணாலேயாயிருக்க, கண்களால் என்று விஶேஷிக்கிறதுக்கு ப்ரயோஜனம் (தன்னைக்காணவேணும் இத்யாதி$_3$) d தன் வ்ருத்தியை ஆசைப்பட்டால் போராதோ? கண்ணின் வ்ருத்தியை ஆசைப்படுகைக்கடியேதென்ன, வைலக்ஷண்யம் என்னுமத்தை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் (கன்னமிட்டும் இத்யாதி$_3$) கர்ணமானது தனக்கில்லாத கண்ணை யிட்டும் என்றபடி; செவிகளானவை தனக்கில்லாத கன்னத்தை - கர்ணங்களை இட்டுக் கொண்டு என்று ஸ்வப$_4$ாவம். சாடுவிலே கன்னமிடுகை - திருடுகை. கன்னம் - கர்ணமும், சுரங்கமும். c,e "தன்னைக் காணவேணும்" இத்யாதி$_3$ வாக்யவிவரணம் (சக்ஷுஶ்ச இத்யாதி$_3$) அர்த்த$_2$ாந்தரமாதல். e$_2$ 'த்$_3$ரஷ்டவ்யம் ச' என்றதுக்கு (வகுத்தவிஷயத்தை) என்கையாலே, 'காணப்படுமவற்றுக்கு அந்தர்யாமி' என்கிற அர்த்த$_2$மன்றிக்கே இதுவும் ஓர் அர்த்த$_2$ம் விவக்ஷிதம். 'த்$_3$ரஷ்டவ்யம்' என்கிறது ஈஶ்வரனை. இதுவுமொரு யோஜனையாகலாமிறே. f அசேதனமான கரணங்கள் 'வருங்கொல்' என்று விடாய்க்கக்கூடுமோ? என்ன

ஜீ— அஞ்சாம் பாட்டு. (கண்களால் இத்யாதி$_3$) a "கண்களால் காணவருங்கொல், திண் கொள்ளவோர்க்கும் கிடந்தென் செவிகள்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (செவிகளானவை இத்யாதி$_3$) b,cகாண்கிறது கண்ணாலேயாயிருக்க, 'கண்களால்' என்று விஶேஷிக்கிறதுக்கு ப$_4$ாவம் (தன்னைக்காண இத்யாதி$_3$) d தன் வ்ருத்தியையேயன்றிக்கே கண்ணின் வ்ருத்தியையும் ஆசைப்படுகைக்கு அடியேது? என்ன, வைலக்ஷண்யம் என்னுமத்தை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் (கன்னமிட்டும் இத்யாதி$_3$) கன்னம் - கர்ணமும், சுரங்கமும். கன்னமிட்டாகிலும் - சுரங்கமறுத்தாகிலும் என்று த்$_4$வநி. காதாலேயும் என்று ஸ்வப$_4$ாவார்த்த$_2$ம். ப்ரக்ருதத்திலே கன்னமிட்டுமாவது - தனக்கில்லாத கண்ணையிட்டுக்கொண்டும் என்றபடியாதல், கண்ணாலே காண்கிற மாத்ரமன்றிக்கே கன்னமிட்டும் காணவேண்டும்படி என்னுதல். c,e'தன்னைக் காணவேணும்' இத்யாதி$_3$வாக்யவிவரணம் (சக்ஷுஶ்ச இத்யாதி$_3$) e$_2$ 1. "த்$_3$ரஷ்டவ்யஞ்ச" என்றதுக்கு 'வகுத்த விஷயத்தை' என்கையாலே, காணப்படுகிறவற்றுக்கு அந்தர்யாமி என்கிற அர்த்த$_2$மன்றிக்கே, இதுவும் ஓர் அர்த்த$_2$ம் விவக்ஷிதம். f அசேதநமான கரணங்களுக்கு

ப்ர— ஐந்தாம் பாட்டு (கண்களால்) e1. सुबालोपनिषदि "नैवेह किञ्चनाग्र आसीत् अमूलमनाधारमिमाः प्रजाः प्रजायन्ते दिव्यो देव एको नारायणः चक्षुश्च द्रष्टव्यं च नारायणः श्रोत्रं च श्रोतव्यं च नारायणः"

(வருங்கொலென்று) f2. रामायणे सुन्दरकाण्डे (४०) "गात्रैश्शोकाभिकर्शितैः" इत्यादि ॥३॥

ஈ—அவனும் வருவானுயோ? என்னில்,—அதொன்றில்லை; (ஆசையால்) தன் சாபலத்தாலே. g அன்றியே, தன் g2 ஆசையைப் பார்க்க அவன் வரவு தப்பாது g3 என்றும். h அவ்வளவு அமையுமொன்றிறே; i ப4க3வத்3விஷயத்தில் i2 இட்ட படை கற்படையிறே; j1. "नेहाभिक्रमनाशोऽस्ति" (நேஹாபி4க்ரமநாஶோஸ்தி). k(மண்கொண்ட வாமனன்) l மண்கொண்ட பின்பும் 'வாமனன்' என்கிறுர் காணும்; முடிசூடின பின்பும் l2 கருந்தரையில் பேர்சொல்லும் அந்தரங்க3ரைப்போலே. m வளர்ந்தபின்பும் வாமனன் என்கிறுர், இதிலே தாம் துவக்குண்டபடியாலே. (ஏறமகிழ்ந்துசெல்) தன்னை மேற்கொள்ள, அத்தால் வந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு ஸஞ்சரியாநிற்கை. n (பண்கொண்ட புள்) "o பண்" என்று-வாஹநபரிஷ்க்ரியையைச் சொல்லுதல்; அன்றியே,வேத3ாத்மாவாகையாலே o2 ப்3ருஹத்3ரத2ந்தராதி3ஸாமங்களைச் சொல்லுதல்.

அ—(க3ாத்ரை: இத்யாதி3) யத்3வா கரணமான செவி கண்களால் காண என்று ஆசைப்படுகிற இது கரணி தன் கரணங்களாலே அனுப4விக்க ஆசைப்படுமாபோலே இருக்கிறது காணும் என்கிறுர் (க3ாத்ரை: என்று) g "ஆசையால் கண்களால் காணவருங்கொல்" என்று அந்வயித்துத் தாத்பர்யாந்தரம் (அன்றியே இத்யாதி3) g2 ஆசையைப்பார்த்தால் என்றபடி. g3 (என்றும்) இப்படியும் தாத்பர்யமாகலாம் என்றபடி. h ஆஶாமாத்ரம்போருமோ? ப4க்தியுண்டாகவேண்டாவோ? என்ன (அவ்வளவு அமையும் இத்யாதி3) i ஹேதுமாஹ (ப4க3வதி3தி) i2, j "இட்டபடை கற்படை" என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (நேஹ இத்யாதி3) k, l "மண்கொண்ட திரிவிக்கிரமன்" என்னுதே "வாமனன்" என்கிறதென் ? என்ன (மண்கொண்ட பின்பும் இத்யாதி3) l2 கருந்தரை - ஶூந்யஸ்த2லம். m பரிஹாராந்தரம் (வளர்ந்தபின்பும் இத்யாதி3) விவரணமாதல். n, o பண்கொண்ட- பண்ணையுடைத்தான. பண் என்று பரிஷ்காரமாதல், ஸ்வரோபலக்ஷித ஸாமங்களாதல், o2 வாமதே3வ்யாதி3 என்னுமல் ப்3ருஹத்3ரத2ந்தராதி3 என்றது - 2. "ப்3ருஹத்3ரத2ந்தரே பக்ஷௌ"

ஜீ—'வருங்கொல்' என்று விடாய்க்கை கூடுமோ ? என்ன (க3ாத்ரை: இத்யாதி3) ப்ரவேஶ ஏவ விகி2த:. g 'ஆசையால் - கண்களால் காணவருங்கொல்' என்று அந்வயித்துத் தாத்பர்யாந்தரம் (அன்றியே இத்யாதி3) g2 ஆசையைப்பார்க்க-ஆசையைப்பார்த்தால்; ஆசை ஹேதுவாக என்றபடி. g3 'தப்பாதென்றும்' - இப்படியும் தாத்பர்யமாகலாம் என்றபடி. h ஆஶாமாத்ரம் போருமோ? என்ன (அவ்வளவு இத்யாதி3) i ஹேதுமாஹ (ப4க3வதி3த்யாதி3) j உக்தத்துக்கு ப்ரமாணம் (நேஹ இத்யாதி3) 1. "நேஹாபி4க்ரமநாஶோऽஸ்தி ப்ரத்யவாயோ ந வித்3யதே | ஸ்வல்பமப்யஸ்ய த4ர்மஸ்ய த்ராயதே மஹதோ ப4யாத் ||" இதி கீ3தாஸு த்3விதீயே. k, l 'மண்கொண்ட திரிவிக்கிரமன்' என்னுதே, 'வாமனன்' என்கிறதென்? என்ன (மண்கொண்டபின்பும் இத்யாதி3) l2 கருந்தரை - ஶூந்யஸ்த2லம். அதாவது - முடிசூடுகிறதுக்கு முன்பு உண்டான சிறுபேர் என்றபடி. m பரிஹாராந்தரம் (வளர்ந்த இத்யாதி3) n பண்கொண்ட - பண்ணையுடைத்தான. o பண்ணென்று-வாஹந பரிஷ்காரமாதல், ஸ்வரோபலக்ஷிதமான ஸாமங்களாதல். o2 'வாமதே3வ்யாதி3' என்னுமல், ப்3ருஹத்3ரத2ந்தராதி3 என்றது - 2. "ப்3ருஹத்3ரத2ந்தரே பக்ஷௌ"

ப்ர— j1. (ஆசையால்) गीतासु द्वितीये "नेहाभिक्रमनाशोऽस्ति प्रत्यवायो न विद्यते। स्वल्पमप्यस्य धर्मस्य त्रायते महतो भयात्॥"

(பண்கொண்டபுள்) o2 2. (यजुर्वेदे काण्डं ४ प्रश्नं १ पं ४२) "सुपर्णोसि गरुत्मान् त्रिवृत्ते शिरो गायत्रं चक्षुस्स्तोम आत्मा साम ते तनूः वामदेव्यं बृहद्रथन्तरे पक्षौ यज्ञायज्ञियं पुच्छं छन्दांसि अङ्गानि धिष्णियाश्शफाः यजूंषि नाम सुपर्णोसि गरुत्मान् दिवं गच्छ सुवः पत"

6. செவிகளா லாரநின் கீர்த்திக் கனியென்னும்
கவிகளே காலப்பண் தேனுறைப் பத்துற்றுப்
புவியின்மேல் பொன்னெடுஞ் சக்கரத் துன்னையே
அவிவின்றி ஆதரிக் கும்என தாவியே.

ஆ— 6. வ்யா:— (செவிகளாலார) உன்னுடைய கீர்த்திக் கவியென்னும் கனிகளை, காலப்பண்ணுகிற தேனிலே கலந்து என் செவிகளாரத் துற்று, பொன்னெடுஞ் சக்கரத்து உன்னை இந்த லோகத்திலே காணவேணுமென்று அவிவின்றி ஆதரிக்கும் எனது ஆவி என்கிறார். 6.

ஒ— அவ:— ஆறும் பாட்டில்—என்னுடைய ப்ராணனானது உன்னுடைய கீர்த்தியைக் கேட்கவேணுமென்று ஆசைப்படாநின்றது என்கிறார்.

வ்யா:— (செவிகளால் என்று தொடங்கி) **உன்னுடைய கீர்த்திரூபமான கவியாகிற கனிகளைக் காலப்பண்ணுகிற தேனை மிகக்கலந்து செவிகளாலே பூர்ணமாக பு$_4$ஜித்து.** (புவியின்மேல் என்று மேலுக்கு) **அற அழகியதாய்ப் பெருத்திருக்கிற திருவாழியைத் திருக்கையிலே உடையையாயிருக்கிற உன்னை இங்ஙனே காணலாம் திருநாட்டிலே போயன்றியே காணக்கடவதல்லாத ஸம்ஸாரத்திலே காணவேணும் என்று ஆசைப்படாநின்றது என்னுடைய ப்ராணன்.** 6.

ஈ—(சிறகொலி pபாவித்து) **திருவடி சிறகில் த்$_4$வநியையே ப$_4$ாவித்து.** (திண்கொள்ள p$_1$ஓர்க்கும்) **முன்னேநின்று சிலர் வார்த்தை சொன்னால் அதிலே செவி தாழ்கிறதில்லை, இத்தையே** q **திண்ணிதாக** q$_3$ **பு$_3$த்$_3$தி$_4$பண்ணுநின்றது.** r **அதின்பக்கல் பக்ஷபாதமிறே இதுக்கு அடி.** 5.

அ—என்று பக்ஷங்களை ப்$_3$ருஹத்$_3$ரத$_2$ந்தரஸாமங்களாகச் சொல்லுகையாலே ப்$_3$ருஹத்$_3$ரத$_2$ந்தர ஸாமகா$_3$னத்தையுடைத்தான சிறகொலி என்றபடி. q திண்ணிதாக - த்$_3$ருட$_4$மாக. r இப்படி செய்கைக்கடியேதென்ன சாடு (அதின்பக்கல் இத்யாதி$_3$) சிறகொலியின்பக்கல் தனக்குண்டான அபி$_4$நிவேசம்-அதின்பக்கல்-திருவடி பக்கலுண்டான திருவடியினுடைய பக்ஷபாதமென்று சாடு. p பாவித்து - ப$_4$ாவனைபண்ணி; நினைத்து என்றபடி. ப$_4$ாவநா-த்$_4$யானம். "கிடந்து - பரவசமாய்க் கிடந்து" என்று உரை. 5.

ஜீ-என்று பக்ஷங்களை ப்$_3$ருஹத்$_3$ரத$_2$ந்தரஸாமங்களாகச் சொல்லுகையாலே ப்$_3$ருஹத்$_3$ரத$_2$ந்தராதி$_3$ ஸாமகா$_3$நத்தையுடைத்தான சிறகொலி என்றபடி. q திண்ணிதாக - த்$_3$ருட$_4$மாக. r இப்படி செய்கைக்கு அடியேது? என்ன, சாடு (அதின்பக்கல் இத்யாதி$_3$) சிறகொலியின்பக்கல் தனக்கு உண்டான அபி$_4$நிவேசம், திருவடிபக்கலுண்டான பக்ஷபாதமென்று சாடு. p பாவித்து-ப$_4$ாவனை பண்ணி; நினைத்து என்றபடி. கிடந்து - பரவசமாய்க்கிடந்து. p$_2$,q$_2$ ஓர்க்கும்-நிரூபியாநிற்கும்; பு$_3$த்$_3$தி$_4$பண்ணுநிற்கும் என்றபடி. என்செவிகள்-கண்களால் இத்யாதி$_3$-ஆசையால்-கிடந்து-மண்கொண்ட இத்யாதி$_3$ - க்ரமேண அந்வய:. 5.

ப— 6. அவ:— அநந்தரம், கையும் திருவாழியுமான அழகை அனுபவிக்க வேணுமென்று என் ப்ராணன் ஆசைப்படாநின்றது என்கிறார்.

எனது—என்னுடைய விளம்பாக்ஷமமான, **ஆவி**—ப்ராணனுனது, **நின்**—உன்னுடைய, **கீர்த்தி கனி**—கீர்த்தியின் பக்வபலம், **என்னும்**—என்னலாம்படியான, **கவிகளே**—கவிகளையே, **காலம் பண்**—காலாநுரூபமான பண்ணுகிற, **தேன்**—தேனிலே, **உறைப்ப**—மிகவும் செறிய, **துற்று**—துற்று, **செவிகளால்**—செவிகளாலே, **ஆர**—நிரம்ப அநுபவிக்கைக்காக, **புவியின்மேல்**—பூமியிலே, **பொன்**—தர்ஶநீயமாய், **நெடு**—நிரதிஶயபோக்யமான, **சக்கரத்து**—திருவாழியையுடைய, **உன்னையே**—உன்னையே, **அவிவு இன்றி**-விச்சேதரஹிதமாய், **ஆதரிக்கும்**-ஆதரியாநிற்கும். 6.

இ— அவ:— ஆறும்பாட்டில் — என்னுடைய ப்ராணனுனது உன்னுடைய கீர்த்தியைக் கேட்கவேணுமென்று ஆசைப்படாநின்றது என்கிறார்.

வ்யா:— **(செவிகளால் ஆர)** செவிகள் வயிறுநிறையும்படியாக, உன் கீர்த்திரூபமாய்க் கனிபோலேயிருக்கிற கவிகளை. கவி கனிபோலேயிருக்கை யன்றிக்கே கனி கவியாயிற்று என்கிறதிறே போக்யதாதிஶயத்தாலே. **(காலம் இத்யாதி)** செருக்கர் நல்ல பலங்களைத் தேனிலே தோய்த்து புஜிக்குமாபோலே காலப்பண்ணுகிற தேனை மிகக்கலந்து அனுபவித்து. **(புவியின்மேல்)** இவ்வநுபவம் ஒருதேஶவிஶேஷத்திலே ஆகாதபடி பூமியின்மேலே. ஒருதேஶத்திலே விடாய்த்தாரை ப்ரதேஶாந்தரத்திலே விடாய் தீர்க்குமாபோலன்றியே, ஆசைப்பட்ட கரணங்களோடே இங்கே பெறவேணும் என்கை. **(பொன்நெடும் இத்யாதி)** தேஶம் இதுவேயானவோபாதி விஷயமும் இதுவே ஆகவேணும். ஸ்ப்ருஹணீயமாய், போக்யதைக்கு எல்லையின்றிக்கேயிருக்கிற திருவாழியை நிரூபகமாகவுடைய உன்னை. 1. **"तमसः परमो धाता शङ्खचक्रगदाधरः" (தமஸ: பரமோ தாதா ஶங்கசக்ரகதாதர:) (அவிவின்றி ஆதரிக்கும்)** விச்சேதமில்லாதபடி ஆதரியா நின்றது; துர்லபமென்று பாராதே கைபுகுரு விஷயத்திற்போலே சாபலம் பண்ணுநின்றது. **(எனது ஆவியே)** A "அவனருள் பெறுமளவு ஆவிநில்லாது" என்கிற ஆவி. 6.

ஈ— அவ:— ஆறும் பாட்டு. a என்னுடைய ப்ராணனுனது உன்னுடைய கீர்த்தியைத் தன் செவியாலே கேட்க ஆசைப்படாநின்றது என்கிறார்; b கன்னமிட்டுக் கொண்டும் கேட்கவேண்டும்படியிறே பகவத்கீர்த்தி இருப்பது.

அ— ஆறும் பாட்டு. (செவிகளால் இத்யாதி) a "செவிகளாலார நின்கீர்த்திக்கனி என்னும், அவிவின்றி ஆதரிக்குமெனதாவி" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (என்னுடைய

ஜீ— ஆறும் பாட்டு. (செவிகளால் இத்யாதி) a "செவிகளாலார நின்கீர்த்திக்கனியென்னும், அவிவின்றி ஆதரிக்கும் எனதாவி" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (என்னுடைய

A 9-9-6.

ஈ—வ்யா: – c(செவிகளால் ஆர) d **செவிகள் வயிறுநிறையும்படியாக.** (நின் e கீர்த்திக் e$_2$கனியென்னும் கவிகளே) **கீர்த்திரூபமாய்க் கனிபோலேயிருக்கிற கவிகளை. f கவி கனிபோலிருக்கையன்றிக்கே, கனி கவியாயிற்று என்கிறதிறே பே$_4$ாக்$_3$யதாதிஶயத்தாலே.** g (காலம் இத்யாதி$_3$) h **செருக்கராயிருக்கும் ராஜபுத்ரர்கள் நல்ல பழங்களைத் தேனிலே தோய்த்து பு$_4$ஜிக்குமாபோலே, h$_2$உன்கீர்த்தியாகிற கனிகளைக் காலங்களுக்கு அடைத்த h$_3$பண்ணுகிற தேனிலே, அத்தேன் h$_4$மிஞ்சும்படி கலந்து,** (துற்று) **அநுப$_4$வித்து. i அது i$_2$பரமபத$_3$த்தேபோய்ப் பெறுவதொன்றன்றோ? என்ன,** j(புவியின்மேல்) k **எங்கேனும் விடாய்த்தாரை எங்கேனும் விடாய் தீர்க்கவொண்ணுது, பசித்தவிடத்தே சோறிடவேணும்.** (பொன்னெடும் சக்கரம் இத்யாதி$_3$) **தே$_3$ஶம் இதுவேயானவோபாதி l விஷயமும் இதுவேயாகவேணும். m1. "तमसः परमो धाता शङ्खचक्रगदाधरः" (தமஸ: பரமோ த$_4$ாதா ஶங்க$_2$சக்ரக$_3$த$_3$ாத$_4$ர:). n ஸ்ப்ருஹணீயமாய் n$_2$பே$_4$ாக்$_3$யதை**

அ—இத்யாதி$_3$) b ப்ராணனுக்குச் செவிகள் உண்டோ? என்ன (கன்னமிட்டு இத்யாதி$_3$) ப்ராணனுனது தனக்கில்லாத கர்ணத்தையிட்டுக்கொண்டென்று ஸ்வப$_4$ாவம். சாடுவிலே கன்னமிடுகை-திருடுகை. c,d (செவிகள் வயிறுநிறையும்படியாக) ஆல்-அசை. e$_2$,f ஆனுல் கனிபோலே என்னுதே "கனியென்னும் கவிகள்" என்கிறதுக்குக் கருத்தென்? என்ன (கவி கனிபோல் இத்யாதி$_3$) e,f அன்றிக்கே, ரூபகமாகச் சொல்லும்போது 'கீர்த்திக்கவியென்னும் கனிகள்' என்னுதொழிவானென்? என்ன (கவி கனிபோல் இத்யாதி$_3$) என்னுதல். g,h "காலப்பண் தேனுறைப்ப" என்றதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (செருக்கராயிருக்கும் ராஜபுத்ரர்கள் இத்யாதி$_3$) h$_2$(உன் கீர்த்தியாகிற கனிகளை) என்றது கீர்த்திப்ரதிபாத$_3$கமான கவியாகிற கனிகளைஎன்றபடி. h$_3$"பண்தேன்"-(பண்ணுகிற தேன்) h$_4$"உறைப்ப"-(மிஞ்சும்படி). i (அது இதி) தச்ச$_2$ப்$_3$தே$_3$ந சக்ரிணோ அனுப$_4$வ: பராம்ருஶ்யதே. i$_2$(பரமபத$_3$த்தேபோய்ப் பெறுவது) என்றது 2. "ஏதத் ஸாம க$_3$ாயந் ஆஸ்தே" என்றத்தை நினைத்து. j,k "புவியின்மேல்" என்றவருடைய ஹார்த்த$_3$ப$_4$ாவம் (எங்கேனும் இத்யாதி$_3$) l (விஷயமும் இதுவேயாகவேணும்) என்றது - பரமபத$_3$த்தில் அஸாத$_4$ாரண விக்$_3$ரஹமேயாகவேணும் என்றபடி. m பரமபத$_3$த்தில் பொன்னெடும் சக்கரத்தோடே இருக்குமோ?என்ன (தமஸ: இத்யாதி$_3$)

ஜீ—ப்ராணன் இத்யாதி$_3$) b ப்ராணனுக்குச் செவியுண்டோ? என்ன (கன்னமிட்டு இத்யாதி$_3$) தனக்கில்லாத செவியையும் இட்டுக்கொண்டு என்று ஸ்வப$_4$ாவார்த்த$_2$ம்; சாடுவுக்கு - கன்னமிடுகை - திருடுகை. c,d 'ஆல்'-அசை. ஆனுல், e$_2$,f கனிபோலென்னுதே, 'கனியென்னும் கவிகள்' என்கிறதென்? என்ன (கவி கனிபோல் இத்யாதி$_3$) g,h 'காலப்பண் தேனுறைப்ப' என்றதுக்கு ப$_4$ாவம் (செருக்கராய் இத்யாதி$_3$) h$_2$(உன் கீர்த்தியாகிற கனிகளை) என்றது-கீர்த்திப்ரதிபாத$_3$கமான கவியாகிற கனிகளை என்றபடி. h$_4$ உறைப்ப-மிஞ்சும்படி கலந்து. i அது-அநுப$_4$வம். i$_2$ (பரமபத$_3$த்தே போய்ப் பெறுவது) என்றது 2. "ஏதத் ஸாம க$_3$ாயந்நாஸ்தே"என்றத்தை நினைத்து. j,k 'புவியின்மேல்' என்றவருடைய ஹார்த்த$_3$ப$_4$ாவம் (எங்கேனும் இத்யாதி$_3$) l விஷயமும் இதுவேயாகவேணும்-பரமபத$_3$த்தில் அஸாத$_4$ாரணவிக்$_3$ரஹமேயாகவேணும். m பரமபத$_3$த்திலே பொன்னெடும் சக்கரத்தோடேயிருக்குமோ? என்ன (தமஸ: இத்யாதி$_3$) இத$_3$ம் மண்டோ$_3$த$_3$ரீ

ப்ர— ஆறும் பாட்டு. (செவிகளாலார) (பொன்னெடும் சக்கரத்துன்னை)m1. युद्धकाण्डे (११४) रावणवधानन्तरे मण्डोदरीप्रलापे "अनादिमध्यनिधनो महतः परमो महान्॥ १४॥ तमसः परमो धाता शङ्खचक्रगदाधरः। श्रीवत्सवक्षा नित्यश्रीरजय्यश्शाश्वतो ध्रुवः॥ १५॥"

7. ஆவியே! ஆரமு தே!என்னை யாளுடைத்
தூவியம் புள்ளுடை யாய்!சுடர் நேமியாய்!
பாவியேன் நெஞ்சம் புலம்பப் பலகாலும்
கூவியுங் காணப் பெறேன்உன கோலமே.

ஆ— 7. வ்யா:— (ஆவியே) என்னுடைய த₄ாரகமே! என்னுடைய பே₄ாக்₃யமே! உன்னை விஶ்லேஷித்து நான் அவஸந்நனான இந்த த₃ஶையிலே நான் முடிவதற்கு முன்னே இக்ஷணத்திலே வந்து என்னை அடிமைகொள்ளுகைக்காகப் பெரியதிருவடியை தி₃வ்யவாஹநமாகவுடையவனே! த்வத்ஸம்ஶ்லேஷவிரோதி₄யான என்னுடைய வினை கடிகைக்காக எப்போதும் கைகழலாநேமியாய்! பாவியேன் நெஞ்சம் புலம்பப் பல காலும் கூவியும் காணப்பெறுகிறிலேன் உன்னழகை என்கிறார். 7.

ஒ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில்—மஹாபாபியாகையாலே நெஞ்சின் விடாய் தீர்க்கவும் பெற்றிலேனான நான் நெடுநாள் கூப்பிட்டவிடத்திலும் உன்னுடைய அழகு காணவும் பெற்றிலேன் என்கிறார்.

வ்யா:— (ஆவியே ஆரமுதே) த₄ாரகனுமாய் மிகவும் பே₄ாக்₃யமுமானவனே! (என்னை என்று தொடங்கி) பெரியதிருவடிமேலேயிருந்த இருப்பைக் காட்டி என்னை அடிமைகொள்வதும் செய்து நிரவதி₄கதீ₃ப்தியுக்தமான திருவாழியையுடையவனே!

ஈ—எல்லையின்றிக்கேயிருக்கிற திருவாழியை நிரூபகமாகவுடைய உன்னையே. (அவிவின்றி ஆதரிக்கும்) o விச்சே₂த₃மில்லாதபடி ஆத₃ரியாநின்றது. p து₃ர்லப₄ம் என்று பாராதே கிடைக்கும் விஷயத்திற்போலே சாபலம் பண்ணாநின்றது. q (எனது ஆவியே) r 'தன்னடையே வரப்பெறவேணுங்காண்' என்றால் அதுகேளாது. sA 'அவனருள் பெறுமளவில் நில்லாது' என்னும்படியான ஆவி. 6.

அ—n ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (ஸ்ப்ருஹணீயமாய் இத்யாதி₃) n₂கீழ்ப்பத₃த்தைக் கடாக்ஷித்து நெடுமைக்கு அர்த்த₂ம் (பே₄ாக்₃யதை எல்லையின்றிக்கேயிருக்கிற என்று) o ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (விச்சே₂த₃ம் இத்யாதி₃) p "அவிவின்றியாதரிக்கும்" என்றத்தால் ப₂லிதம் (து₃ர்லப₄மென்று இத்யாதி₃) "பொன்னெடும் சக்கரத்து" என்றத்தைப்பற்ற (து₃ர்லப₄மென்று பாராதே) என்றது. q,r "எனதாவி" என்றதுக்கு வாஸனை (தன்னடையே இத்யாதி₃) s நீர்சொன்னது கேளாதோ உம்முடைய ஆவி என்ன (அவனருள் இத்யாதி₃) அஸ்யாம் க₃ாத₂ாயாம் அவதாரிகாயாஶ்ச மூலவ்யாக்₂யாந யோஶ்ச விரோதே₄ா வர்த்ததே, தத்பரிஹார: சிந்த்ய:. 6.

ஜீ—வாக்யம், பூர்வமேவ லிகி₂தம். n ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (ஸ்ப்ருஹணீயமாய் இத்யாதி₃) n₂நெடுமைக்கு அர்த்த₂ம் (பே₄ாக்₃யதை இத்யாதி₃) o ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (விச்சே₂த₃ம் இத்யாதி₃) p விவரணம் (து₃ர்லப₄மென்று இத்யாதி₃) து₃ர்லப₄மென்றது - 'பொன்னெடுஞ்சக்கரத்துன்னை' என்றத்தைப் பற்ற. q,r 'எனது ஆவி' என்றதுக்கு வாஸநை (தன்னடையே இத்யாதி₃) s நீர் சொன்னது கேளாதோ உம்முடைய ஆவி? என்ன (அவனருள் இத்யாதி₃) அவன் க்ருபை பெறுமளவும் ப்ராணன் நில்லாது என்றபடி. எனதாவி - செவிகளால் இத்யாதி₃ க்ரமேண அந்வய:. 6.

ஓ—இவையிரண்டு பத₃த்தாலும் வருகைக்கும் விரோதி₄நிரஸநத்துக்கும் பரிகரவத்தையைச் சொல்லிற்று என்றுமாம். 7.

ப— 7. அவ:— அநந்தரம், 'இப்படி ஆஶ்ரிதஸுலப₄னாய், போ₄க்₃யனான உன்னை அநுப₄விக்கப்பெறுகிறிலேன்' என்று கரணங்களோபாதி கரணியான தம்முடைய இழவு சொல்லுகிறார்.

ஆவியே—(வ்யதிரேகத்தில் முடியும்படி தா₄ரகமான) ப்ராணனாய், **ஆர்**—பரிபூர்ணமான, **அமுதே**—நித்யபோ₄க்₃யபூ₄தனாய், **என்னை ஆளுடை**—என்னை அடிமைகொள்ளுகைக்கீடான, **அம் தூவி**—அழகிய சிறகையுடைய, **புள்**—பெரியதிருவடியை, **உடையாய்**—வாஹநமாகவுடையனாய், **சுடர்**—(ப்ரதிப₃ந்த₄கத்தைக் கழிக்கும்) உஜ்ஜ்வலமான, **நேமியாய்**—திருவாழியையுடையவனே! **உன**—உன்னுடைய, **கோலம்**—(நிரதிஶயபோ₄க்₃யமான) வடிவழகை, **பாவியேன்**—மஹாபாபியான என்னுடைய, **நெஞ்சம்**—நெஞ்சானது, **புலம்ப**—ஆசைப்பட்டுக் கூப்பிட, (அவ்வாசையடியாக), **பலகாலும்**—அநேககாலம், **கூவியும்**—நான் கூப்பிட்டவிடத்திலும், **காணப்பெறேன்**—கண்டு அநுப₄விக்கப் பெறுகிறிலேன். **1. "तत्तस्य सदृशं" (தத்தஸ்ய ஸத்₃ருஶம்)** என்கிற ஸ்வரூபமும் இழந்தேன்; அபி₄மதமும் இழந்தேன் என்று கருத்து. 7.

இ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில் — கரணங்களையொழியத் தம்முடைய இழவு சொல்லுகிறார்.

வ்யா:— **(ஆவியே)** அபி₄நிவேஶம் மிக்காலும் ப்ராப்யனாகிறான் ஶேஷியானால் வருந்தலையும் பாடாற்றவேண்டாவோ ? என்னில், — 'ப்ராணனையொழிய த₄ரிக்கவல்லோமோ ?' என்கிறார். **(ஆரமுதே)** தா₄ரகமாமளவன்றிக்கே போ₄க்₃யமுமாயிருக்கை. **(என்னை இத்யாதி₃)** மற்றை அம்ருதத்தைக்கொண்டு வருமவனே இவ்வம்ருதத்தையும் கொண்டுவருவான். பெரியதிருவடியின் முதுகிலிருப்பைக் காட்டி என்னையெழுதிக்கொண்டவனே! **(என்னை யாளுடைத் தூவியம்புள்)** என்று பெரியதிருவடியோடே அந்வயித்துச் சொல்லவுமாம். சேர்க்குமவர்களுக்கு ஶேஷமென்றிறே இவர் இருப்பது. **(சுடர் நேமியாய்)** போ₄க்₃யதைக்கும் ப்ரதிப₃ந்த₄கநிவ்ருத்திக்கும் தானே அமைந்திருக்கை. 'தா₄ரகமுமாய் போ₄க்₃யமுமாய்ச் சேர்ப்பாருமுண்டாய் ப்ரதிப₃ந்த₄கம் போக்குவாரும் உண்டாயிருக்க, நான் இழக்கும்படி எங்ஙனே ?' என்கிறார். **(பாவியேன்)** ப₄க₃வத்₃விஷயத்தில் ஆசைப்பட்டாரில் இழந்தார் இல்லைகிடீர். **(பாவியேன் நெஞ்சம்)** எனக்குக் கரணமாயிறே இதுக்கும் இழக்கவேண்டிற்று. **2. "ममैव दुष्कृतं किंचित्" (மமைவ து₃ஷ்க்ருதம் கிஞ்சித்)** இத்யாதி₃. **(புலம்ப)** இழவோடே கூப்பிட. **(பலகாலும் இத்யாதி₃)** அதுக்கு மேலே நான் பலகாலும் கூப்பிடவும். ஒருக்திமாத்ரத்துக்கு முகங்கொடுக்கும் விஷயத்தைக் கிடீர் இப்படி பட்டும் காணப்பெறுதொழிகிறது! **(கூவியும் காணப்பெறேன்)** ஸ்வரூபம் பெற்றேனல்லேன், அபி₄மதம் பெற்றேனல்லேன் என்கிறார்.

இ-1.''तत्तस्य सदृशं भवेत्''(தத்தஸ்ய ஸத்$_3$ருஶம் ப$_4$வேத்) என்று இருக்கப்பெற்றிலேன்; மடலூர்ந்தார் பெற்றபேற்றைப் பெற்றேனல்லேன். என் ஸ்வரூபத்தை நோக்கினேனல்லேன்; அவன் ஸ்வரூபத்தை நோக்கினேனல்லேன். உன்னுடைய நீர்மையையும் அழித்தேன்; என்னுடைய ஶேஷத்வத்தையும் அழித்தேன். **(உன கோலமே)** இரண்டுதலையையும் அழித்தேயாகிலும் பெறவேண்டும் விஷயவைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லுகிறது. வ்யதிரேகத்தில் புறம்பே போதுபோக்குதல் கண்ணுறங்குதல் செய்யும் விஷயமன்றிறே. 7.

ஈ— அவ:— ஏழாம் பாட்டு. a கரணங்களையொழியத் தம்முடைய இழவு சொல்லுகிறார். ப்ரஜைகளினிழவும் பசியும் சொன்னார்-கீழ்; தம் இழவும் பசியும் a$_2$சொல்லுகிறார்-மேல்; a$_3$ இப்பாட்டில், 'நான் மஹாபாபியாகையாலே நெஞ்சின் விடாயும் தீரப்பெற்றிலேன், என்விடாயும் தீரப்பெற்றிலேன்' என்கிறார்.

வ்யா:—b(ஆவியே) c அபி$_4$நிவேஶம் மிக்காலும்,ப்ராப்யனுகிறான் ஶேஷியானால் வருந்தலையும் c$_2$பாடாற்றவேண்டாவோ? என்ன, d ப்ராணனை விட்டிருக்கப்போமோ? என்கிறார். eA''ஆவியாவியும் நீ'' என்கிறபடியே அவனிறே ஆவி. f (ஆரமுதே) g த$_4$ாரகமுமாய் பே$_4$ாக்$_3$யமுமாயிருக்க, விட்டிருக்கப்போமோ? ஆரமுது - ஆர்ந்த

அ— ஏழாம் பாட்டு. (ஆவியே இத்யாதி$_3$) a பேடிகா ஸங்க$_3$தி கத$_2$நபூர்வகமாக இப்பாட்டுக்கு அவதாரிகையும் அருளிச்செய்கிறார் (கரணங்களையொழிய என்று தொடங்கி) a$_2$(சொல்லுகிறார் மேல்) என்றது மேற்பாட்டுக்கள் எல்லாவற்றாலும் என்றபடி. a$_3$(இப்பாட்டில் இத்யாதி$_3$) ''நெஞ்சம் புலம்ப'' என்றும் ''கூவியும் காணப்பெறேன்'' என்றும் சொல்லுகையாலே 'நெஞ்சின் விடாயும் தம் விடாயும் தீரப்பெற்றிலேன் என்கிறார்' என்றபடி. இப்பாட்டிலும் - நெஞ்சின் விடாய் சொல்லிற்றேயாகிலும் அதில் நோக்கில்லை என்று கருத்து. அதென்னென்னில்: கரணங்களின் விடாய் கீழே சொல்லுகையாலே கரணியான இவர் விடாயே முக்$_2$யமாக ப்ரதிபாத்$_3$யம். b''ஆவியே''- ஶரீரத்துக்கு ப்ராணனைப்போலே தமக்கு இவன் என்றபடி. c (அபி$_4$நிவேஶம் மிக்காலும்) ''கூவியும் காணப்பெறேன்'' என்னும்படி அபி$_4$நிவேஶம் மிக்காலும் என்றபடி. c$_2$ பாடாற்ற-து$_3$:க்க$_2$ம் பொறுக்க. d ப்ராண ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ ஸாத$_4$ர்ம்யம் சொல்லுகிறார் (ப்ராணனை விட்டிருக்கப் போமோ என்று) e அவனோ ஆவி? என்ன (ஆவியாவி இத்யாதி$_3$) 2. ''ப்ராணஸ்ய ப்ராண:'' என்னக்கடவதிறே. f அந்த ஸாத$_4$ர்ம்யத்துக்கு ஹேது (அமுதே என்று) g(த$_4$ாரகமுமாய் பே$_4$ாக்$_3$யமுமாய்) த$_4$ாரகமுமாய் தத்$_3$தே$_4$துவான பே$_4$ாக்$_3$யதையை உடைத்தாய் என்றபடி. b,f ''ஆவி''

ஜீ— ஏழாம் பாட்டு. (ஆவியே இத்யாதி$_3$) a பேடிகாஸங்க$_3$திகத$_2$நபூர்வகமாக இப்பாட்டுக்கு அவதாரிகையும் அருளிச்செய்கிறார் (கரணங்களையொழிய இத்யாதி$_3$) a$_2$ (சொல்லுகிறார் மேல் என்கிறது) மேலிற்பாட்டுக்களெல்லாவற்றாலும் என்றபடி. a$_3$(இப்பாட்டில் இத்யாதி$_3$) 'நெஞ்சம் புலம்ப' என்றும், 'கூவியும் காணப்பெறேன்' என்றும் சொல்லுகையாலே, நெஞ்சின் விடாயும் தம்விடாயும் தீரப்பெற்றிலேன் என்கிறார் என்றபடி. இப்பாட்டிலும் - நெஞ்சின்விடாய் சொல்லிற்றேயாகிலும், முதற்பாட்டுத் தொடங்கி நெஞ்சு முதலான கரணங்களின் விடாய் கீழே சொல்லுகையாலே, கரணியான தம் விடாய் சொல்லுகிறதே ப்ரத$_4$ாநம் என்றபடி. b''ஆவியே'' ஶரீரத்துக்கு ப்ராணனைப்போலே தமக்கு இவன் ப்ராணன் என்றபடி. c (அபி$_4$நிவேஶம் மிக்காலும்) 'கூவியும் காணப்பெறேன்' என்னும்படி அபி$_4$நிவேசம் மிக்காலும் என்றபடி. c$_2$பாடாற்ற-து$_3$:க்க$_2$ம் பொறுக்க. e அவனோ ஆவி? என்ன (ஆவியாவி இத்யாதி$_3$) 2. ''ப்ராணஸ்ய ப்ராண:'' என்னக்கடவதிறே. g(த$_4$ாரகமுமாய் பே$_4$ாக்$_3$யமுமாய்) த$_4$ாரகமுமாய், தத்$_3$தே$_4$துவான பே$_4$ாக்$_3$ய

A 2-3-4.

ஈ—அமுது; பூர்ணமான அம்ருதம். h தே$_3$வஜாதியினுடைய அம்ருதத்தில் வ்யாவ்ருத்தி; i உள்ளுந்தோறும் தித்திக்கும் அமுது; i$_2$Aஅமுதிலுமாற்ற வினிய அமுதமிறே. j(என்னை இத்யாதி$_3$) k **மற்றை அம்ருதத்தைக் k$_2$கொண்டுவருமவனே காணும்,இவ்வம்ருதத்தையும் கொண்டுவருவான். l பெரியதிருவடி திருத்தோளிலிருக்கும் இருப்பைக் காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவனே! அத$_2$வா, 'என்னையாளுடைத் தூவியம்புள்' என்று பெரிய திருவடியோடே அந்வயித்துச் சொல்லவுமாம். m சேர்க்குமவர்களுக்கு ஶேஷமென்றிறே இவர் இருப்பது. n த$_4$ாரகமுமாய் பே$_4$ாக்$_3$யமுமாயிருப்பதொன்றைக் கொண்டுவந்து தருவாருண்டாயிருக்க, ஆறியிருக்க விரகுண்டோ?** o (சுடர்நேமியாய்) p**அழகுக்கும் விரோதி$_4$நிரஸநத்துக்கும் தானேயாயிருக்கும் பரிகரமிறே. q வரும் வழியில் ப்ரதிப$_3$ந்த$_4$ங்கள் உண்டாகிலும் q$_2$ கைமேலே தீர்த்துக் கொண்டு வருகைக்குப் பரிகரமுண்டே.** r (பாவியேன்) s **ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தை ஆசைப்பட்டாரில் இழந்தாரில்லை கண்டீர்; tB"ஆரே துயருழந்தார்" இத்யாதி$_3$.** u(பாவியேன் நெஞ்சம்)

அ—என்றத்தாலே த$_4$ாரகத்வம்; "அமுது"என்றத்தாலே பே$_4$ாக்$_3$யத்வம். f,h"ஆரமுது"என்றத்தால் வ்யாவ்ருத்தி (தே$_3$வஜாதியினுடைய இத்யாதி$_3$) *i* வ்யாவ்ருத்தமானபடி எப்படி? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (உள்ளுந்தோறும் இத்யாதி$_3$ வாக்யத்$_3$வயத்தாலே) உள்ளுந்தோறும் - உள்ளத்தில் வைக்குந்தோறும். *f,j,k*"அமுதே" என்ற அநந்தரம் "தூவியம் புள்ளுடையாய்" என்று பெரிய திருவடியைச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம் (மற்றையம்ருதத்தை இத்யாதி$_3$) ஆகையால் அவனுண்டாயிருக்கப் பாடாற்றப்போமோ? என்று கருத்து. k$_2$(கொண்டுவருமவனேகாணும்) என்றது — விநதைக்காகக் கொண்டுவந்தமையைப்பற்ற. *j*,l "தூவியம்புள்ளுடை – என்னையாளுடையாய்" என்று கூட்டி அருளிச்செய்கிறார் (பெரியதிருவடி இத்யாதி$_3$) *j,m* ஈஶ்வரனுக்கன்றோ ஶேஷமாயிருக்கிறது. "என்னையாளுடை-புள்" என்கிறதென்? என்ன (சேர்க்குமவர்களுக்கு இத்யாதி$_3$) பெரியதிருவடியையிறே சேர்க்க அபேக்ஷிக்கிறதென்று கருத்து. b,f,j,n "ஆவியே ஆரமுதே, என்னையாளுடைத் தூவியம்புள்ளுடையாய்"என்கிற பத$_3$த்ரயத்தையும் கடாக்ஷித்து நிக$_3$மித்து அருளிச்செய்கிறார் (த$_4$ாரகமுமாய் என்று தொடங்கி) o,p "சுடர்" என்றத்தாலே (அழகுக்குப் பரிகரம்); "நேமி" என்றத்தாலே (விரோதி$_4$நிரஸனத்துக்குப் பரிகரம்) q பத$_3$ப்ரயோக$_3$த்துக்குத் தாத்பர்யம் (வரும்வழியில் இத்யாதி$_3$) q$_2$ (கைமேலே இதி) ரஸோக்தி:. r,558b,s "பாவியேன்-கூவியும் காணப்பெறேன்" என்று கூட்டித் தாத்பர்யம் (ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தை

ஜீ—தையையுமுடைத்தாய் என்றபடி. b,f'ஆவி' என்றத்தாலே-த$_4$ாரகத்வம்; 'அமுது'என்றத்தாலே-பே$_4$ாக்$_3$யத்வம். f,h'ஆரமுது' என்றத்தாலே வ்யாவ்ருத்தி (தே$_3$வஜாதி இத்யாதி$_3$) *i* வ்யாவ்ருத்தி ஏது? என்ன (உள்ளுந்தோறும் இத்யாதி$_3$ வாக்யத்$_3$வயத்தாலே) உள்ளுந்தோறும் - உள்ளத்திலே வைத்து அநுஸந்தி$_4$க்குந்தோறும். *i$_2$* ஆற்ற இனியன் - மிகவும் பே$_4$ாக்$_3$யமானவன். 'k$_2$' கொண்டுவருமவனே காணும்' என்றது - விநதைக்காகக் கொண்டுவந்தமையைப் பற்ற. *j*,l 'தூவியம்புள்ளுடை - என்னையாளுடையாய்' என்று கூட்டி ப$_4$ாவம் (பெரியதிருவடி இத்யாதி$_3$) *j,m* அவனிருக்க, 'என்னையாளுடை-தூவியம்புள்' என்கிறதென்? என்ன (சேர்க்குமவர் இத்யாதி$_3$) b,f,j,n"ஆவியே"இத்யாதி$_3$ பத$_3$த்ரயத்தையும் கடாக்ஷித்து நிக$_3$மிக்கிறார் (த$_4$ாரகமுமாய் இத்யாதி$_3$) o சுடர்-அழகு. o,p 'சுடர்' என்றத்தாலே-அழகுக்குப் பரிகரம்; 'நேமி' என்றத்தாலே - விரோதி$_4$நிரஸநத்துக்குப் பரிகரம். q பத$_3$ப்ரயோக$_3$த்துக்கு ப$_4$ாவம் (வரும்வழியில் இத்யாதி$_3$) q$_2$ 'கைமேலே' இதி ரஸோக்தி:. கைமேலே - ஸத்$_3$ய: என்று சாடு; கையில் திருவாழியாலே என்று ஸ்வப$_4$ாவார்த்த$_2$ம். r,558 b,s 'பாவியேன்-கூவியும் காணப்பெறேன்' என்று கூட்டி ப$_4$ாவம் (ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தை இத்யாதி$_3$) t அப்படி இழந்தாரில்லையோ? என்ன (ஆரேதுயருழந்தார்

A 1-6-6. *B* மூன்-திருவ 27.

ஈ—v எனக்குக் கரணமாயிறே இது இழக்கவேண்டிற்று. wA "நந்தன் பெற்றனன் நல்வினையில்லா நங்கள்கோன் வசுதேவன் பெற்றிலனே"-x தமப்பனுன ப்ராப்தியொத்திருக்க, ஸுக்ருதம் பண்ணுத என்னைக் கைப்பிடிக்கையிறே ஸ்ரீவஸுதே$_3$வர் இழந்தது என்னுமாபோலே. y1. "ममैव दुष्कृतं किंचित्" (மமைவ து$_3$ஷ்க்ருதம் கிஞ்சித்) என்னக் கடவதிறே. (புலம்ப) நெஞ்சானது காணப்பெருத இழவோடே கூப்பிட. z B"கடிக் கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான்"என்னுமாபோலே, z$_2$ Cநெஞ்சத்துப் பேராதுநிற்கும் பெருமானையிறே நெஞ்சு காணப்பெருமல் கூப்பிடுகிறது. (பலகாலும்) a ஒருகால்

அ—என்று தொடங்கி) tஇப்படி இழந்தாரில்லையோ? என்ன (ஆரே துயருழந்தார் என்று தொடங்கி) மூன்றும்திருவந்தாதி. u,vஅன்றிக்கே "பாவியேன் நெஞ்சம்"என்று கூட்டித் தாத்பர்யாந்தரம் (பாவியேன் நெஞ்சம் எனக்கு என்று தொடங்கி) முந்தின அர்த்த$_2$ம்-பாவியேன் காணப்பெறேன் என்று தம்மிழவுக்குறுப்பாகச் சொல்லுகிறது; இரண்டாவது-பாவியேன் நெஞ்சாகையாலே புலம்புகிறது என்றபடி. wஸ்வஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தாலே பிறர் இழக்கவேண்டிற்று என்னுமதுக்கு ஸம்வாத$_3$ம் (நந்தன் இத்யாதி$_3$) பெருமாள்திருமொழி. x இதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (தமப்பனுன இத்யாதி$_3$) y முந்தின அர்த்த$_2$த்துக்கு ஸம்வாத$_3$ம் (மமைவ இத்யாதி$_3$) z காணப்பெருமல் கூப்பிடுகிறது அவன்

ஜீ—இத்யாதி$_3$) மூன்றுந்திருவந்தாதி - இருபத்தேழாம்பாட்டு. எம்பெருமானை ஆஶ்ரயித்து வைத்து, துன்புற்ருர்-து$_3$:க்க$_2$ஹேதுவான பாபத்தைப் பண்ணினவர்களாயிருக்க, ஆண்டையார்-ஆஶ்ரயித்த பழையாரில், ஆரே துயருழந்தார் - ஆர்தான் பாபப$_2$லமான து$_3$:க்க$_2$த்தை அநுப$_4$வித்தார்? இத்யர்த்த$_2$:. u,v பாவியேனுகையாலே இழந்தேன் என்ருர்-கீழ்; அன்றிக்கே, பாவியேன் நெஞ்சாகையாலே இழக்கவேண்டிற்று என்று அர்த்த$_2$ாந்தரம் (எனக்குக்கரணம் இத்யாதி$_3$) முந்தின அர்த்த$_2$ம் - 'பாவியேன் காணப்பெறேன்' என்று தம் இழவுக்கு உறுப்பாகச் சொல்லுகிறது ; இரண்டாவது - பாவியேன் நெஞ்சாகையாலே புலம்புகிறது என்றபடி. w ஸ்வஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தாலே இழக்கவேண்டிற்று என்றதுக்கு ஸம்வாத$_3$ம் (நந்தன் இத்யாதி$_3$) பெருமாள் திருமொழி-அறுபத்துமூன்றும் பாட்டு. A"முந்தைநன்முறை" இத்யாதி$_3$. ஸ்ரீநந்த$_3$கோ$_3$பர்பெற்ற ப$_4$ாக்$_3$யமெல்லாம் ப$_4$ாக்$_3$யஹீநையான என்னைக் கைப்பிடித்த ஸ்வாமியான ஸ்ரீ வஸுதே$_3$வர் பெற்றிலரேயென்று ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம். x இதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (தமப்பனுன இத்யாதி$_3$) y முந்தின அர்த்த$_2$த்துக்கு ஸம்வாத$_3$ம் (மமைவ இத்யாதி$_3$) 1. " மமைவ து$_3$ஷ்க்ருதம் கிஞ்சிந்மஹத$_3$ஸ்தி ந ஸம்ஶய: । ஸமர்த்த$_2$ாவபி தௌ யந்மாம் நாவேக்ஷேதே பரந்தபௌ ॥" இதி ஸுந்த$_3$ரகாண்டே$_3$ அஷ்டத்ரிம்ஶே ஹநூமந்தம் ப்ரதி ஸீதா. z காணப்பெருதது அஸந்நிஹிதனுயோ? என்ன (கடிக்கமலத்துள் இத்யாதி$_3$) முதல்திருவந்தாதி - ஐம்பத்தாரும்பாட்டு, B "பேரேவரப்பிதற்றல்" இத்யாதி$_3$—(நேரே கடிக்கமலத்துள் இத்யாதி$_3$) அவ்யவத$_4$ாநேந, பரிமளத்தையுடைய திருநாபீ$_4$கமலத்திலே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுநிற்கச்செய்தேயும் ப்$_3$ரஹ்மாவானவன் ஸர்வேஶ்வரன் திருவடித்தாமரையைக் காணமாட்டுகிறிலன் இதி ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$:. z$_2$ (நெஞ்சத்துப்பேராது இதி) மூன்றுந்திருவந்தாதி - எண்பத்தோராம்பாட்டு. C"நெஞ்சால் நினைப்பரியன்" இத்யாதி$_3$.

ப்ர— ஏழாம் பாட்டு. (ஆவியே இத்யாதி$_3$) (பாவியேன்) y1. सुन्दरकाण्डे अष्टत्रिंशे काकवृत्तान्तकथनानन्तरे हनूमन्तं प्रति सीता—"यदि तौ पुरुषव्याघ्रौ वाय्वग्निसमतेजसौ। सुराणामपि दुर्धर्षौ किमर्थं मामुपेक्षतः॥ ४७॥ ममैव दुष्कृतं किंचिन्महदस्ति न संशयः। समर्थावपि तौ यन्मां नावेक्षेते परन्तपौ॥ ४८॥"

A பெரு-திரு 7-3. B முதல்-திருவ 56. C மூன்-திருவ 81.

ஈ—கூப்பிட்டார்க்கும் இழக்கவேண்டாத விஷயத்திலே பலகால் கூப்பிட்டும். b(கூவியும் காணப்பெறேன்) cஒன்றில் அபி4மதம் பெற்றேனல்லேன்; dஸ்வரூபம் பெற்றேனல்லேன் என்கிறார். e 1. 'तत्तस्य सदृशं भवेत्'' (தத்தஸ்ய ஸத்3ருஶம் ப4வேத்) என்றிருக்கப் பெற்றேனல்லேன்; f மடலூர்ந்தார் பெற்றபேற்றைப் பெற்றேனல்லேன். g என் ஸ்வரூபத்தையும் அழித்தேன்; அவன் ஸ்வரூபத்தையும் அழித்தேன். h அவன் நீர்மையையும் அழித்தேன்; என் ஶேஷத்வத்தையும் அழித்தேன். i அவனீஶ்வரத்வத்தையும் அழித்தேன்; என்னுடைய ஈஶிதவ்யத்வமும் போயிற்று. இனிக்கொள்ள இருக்கிறார் ஆர்? கொடுக்க இருக்கிறார் ஆர்? (உனகோலமே) j இரண்டு தலையையும் அழித்துப்

அ—அஸந்நிஹிதனுயோ என்னை (கடிக்கமலத்துள் இத்யாதி3) முதல்திருவந்தாதி. a(ஒருகால் கூப்பிட்டார்க்கும்) ஸ்ரீக3ஜேந்த்3ராழ்வான் ஒருகால் கூப்பிட வந்து முகம் காட்டினுனிறே என்றபடி. b,c,d''காணப்பெறேன்'' என்கிற பத3த்தால் ப2லிதத்தையும், கூவியும் என்கிற ஶப்3த3த்தால் ப2லிதத்தையும் அருளிச்செய்கிறார்(ஒன்றில் இத்யாதி3வாக்யத்3வயத்தாலே)e,fகீழ் வாக்யத்3வயத்தை வ்யுத்க்ரமேண விவரிக்கிறார் (தத்தஸ்ய இத்யாதி3) f மடலூர்ந்து பெற்றவள் உஷை. g இன்னமும் ஒருவகையாலே ''கூவியும் காணப்பெறேன்'' என்றதுக்கு ஒரு தாத்பர்யம் (என் ஸ்வரூபத்தையும் என்று தொடங்கி) b''கூவி'' என்றத்தாலே தன் ஸ்வரூபத்தை அழிக்கை; ''பலகாலும் கூவியும்'' என்கிற வீப்ஸையாலும், ஶப்3த3த்தாலும் கூப்பிட்டவனிழந்தால் அவன் ஸ்வரூபமழியும் என்றிருக்கிறார் என்று கருத்து. h வ்யுத்க்ரமமாக விவரிக்கிறார் (அவன் நீர்மையை என்று தொடங்கி) நீர்மையை அழிக்கையாவது - 'ஆஶ்ரிதருடைய ஆபத்தில் வந்து ரக்ஷிக்கும் பரமக்ருபாவான்' என்று சொல்லப்படுகிற நீர்மையை இப்போது இவர்க்கு உதவாமையாலே 'இப்படி இவர் நோவுபட்டுக் கூப்பிடவும் வந்து உதவிற்றிலன்' என்று நாட்டார் இல்லை செய்வர்களாகையாலே இவ்வழியாலே நீர்மையை அழித்தேன் என்றபடி. g,i வ்யுத்க்ரமேண ப4ங்க்3யந்தரத்தாலே (என் ஸ்வரூபத்தை இத்யாதி3) வாக்யத்3வயத்தை விவரிக்கிறார் (அவன் இத்யாதி3) j பத3ாவதாரிகை (இரண்டு தலையையும் இத்யாதி3) j,k (இரண்டுதலையையும் அழித்து) என்கிற வாக்யத்திற்சொன்ன

ஜீ—நெஞ்சத்துப் பேராதுநிற்கும் பெருமானை - நெஞ்சைவிட்டுப் போகமாட்டாதே நித்யவாஸம் பண்ணும் ஸர்வேஶ்வரனை இத்யர்த்த2:. a(ஒருகால் கூப்பிட்டார்க்கும் இதி) ஸ்ரீக3ஜேந்த்3ராழ்வான் ஒருகால் கூப்பிட, வந்து முகங்காட்டினுனிறே என்றபடி. c ஶப்3த3ார்த்த2ம் (ஒன்றில் இத்யாதி3) e,f வ்யுத்க்ரமேண பூர்வவாக்யவிவரணம் (தத்தஸ்ய இத்யாதி3) 1. ''ஶரைஸ்து ஸங்குலாம்'' இத்யாதி3. ஹநூமந்தம் ப்ரதி ஸீதா, பூர்வமேவ லிகி2தம். f மடலூர்ந்து பெற்றவள் - உஷை. d,g'ஸ்வரூபம் பெற்றேனல்லேன்' என்றத்தை ப4ங்க்3யந்தரேண த்3விவித4மாக விவரிக்கிறார் (என் ஸ்வரூபத்தையும் இத்யாதி3) h வ்யுத்க்ரமேண விவரணம் (அவன் நீர்மையையும் இத்யாதி3) நீர்மையை அழிக்கையாவது - 'ஆஶ்ரிதருடைய ஆபத்திலே வந்து உதவி ரக்ஷிக்கும் பரமக்ருபாவான்' என்று சொல்லப்படுகிற நீர்மையை, இப்போது இவர்க்கு உதவாமையாலே, 'இப்படி இவர் நோவுபட்டுக் கூப்பிடவும் வந்து உதவிற்றிலன்' என்று நாட்டார் அந்நீர்மையை இல்லை செய்வர்களாகையால், இவ்வழியாலே நீர்மையை அழித்தேன் என்றபடி. g,i ப4ங்க்3யந்தரேண 'அவன் ஸ்வரூபத்தையும் அழித்தேன்' என்றதின் விவரணம் (அவன் ஈஶ்வரத்வத்தை இத்யாதி3) j மேலுக்கு அவதாரிகை (இரண்டு தலையையும் இத்யாதி3) j,k 'இரண்டு தலையையும் அழித்து'

ப்ர— (கூவியும் காணப்பெறேன்)e1. तत्रैव एकोनचत्वारिंशे प्रतिप्रयाणोद्युक्तं हनूमन्तं प्रति जानकी—"शरैस्तु संकुलां कृत्वा लङ्कां परबलार्दनः। मां नयेद्यदि काकुत्स्थः तत्तस्य सदृशं भवेत् ॥ ३० ॥"

8\. கோலமே(ய்) தாமரைக் கண்ணதோ ரஞ்சன
நீலமே! நின்றுஎன தாவியை யீர்கின்ற
சீலமே! சென்றுசெல் லாதன முன்னிலாங்
காலமே! உன்னைஎந் நாள்கண்டு கொள்வனே?

ஆ— 8. வ்யா:— (கோலமே) "கோலமே! தாமரைக்கண்களையுடையதொரு அஞ்சன நீலமே! இப்படியிருந்துவைத்து என்னுடைய நிகர்ஷம்பாராதே A என் நெஞ்சமே நீள் நகராக இருந்த நிரவதி₄கஸௌசீல்யத்தாலே என்னை மயக்குகிறவனே! உன்னை என்று நான் காண்பது?" என்று சொல்ல, எம்பெருமானும் 'காணக்கடவிய காலம் வந்தா லன்றோ காணலாவது' என்று அருளிச்செய்ய, "அக்காலந்தான் நீ இட்ட வழக் கன்றோ? ஆனபின்பு, 'இக்காலந்தன்னையே அந்தக் காணக்கடவிய காலமாக்குவோம்' என்றால் உன்னால் ஆக்கமுடியாதோ?" என்கிறார். 8.

ஓ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — உம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்கைக்கு ஈடான காலம் வரவேண்டாவோ? என்னும் பக்ஷத்தில் அதுவும் நீ இட்ட வழக்கன்றோ? ஆனபின்பு, நான் இழக்கப்போமோ? என்கிறார்.

வ்யா:— (கோலமே) அழகு ஒருவடிவு கொண்டாற்போலேயிருக்கிறவனே! (தாமரை என்று தொடங்கி) மநோஹரமான திருக்கண்களையும், விலக்ஷணமாய் ஶ்ரமஹரமாய் நீலவர்ணத்தை வகுத்தாற்போலேயிருக்கிற வடிவையுமுடையையாய்,

ஈ— பெறவேண்டும் விஷயவைலக்ஷண்யம் சொல்லுகிறது. k வ்யதிரேகத்தில் கண் ணுறங்குதல், சூது சதுரங்கங்களோடே போதுபோக்குதல் செய்யலாம் விஷய மாகப்பெற்றேனோ? l B "உண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல்" என்றும், m C "என் னினைந்து போக்குவரிப்போது" என்றும் கண்ணும் உறங்காதே போதுபோக்கவும் அரிதாயிறே இருப்பது. 7.

அ— அர்த்த₂த்தை வ்யதிரேகமுக₂த்தாலே த்₃ருட₄கரிக்கிறார் (வ்யதிரேகத்தில் இத்யாதி₃) l அப்படி போதுபோக்கவொண்ணாத விஷயமோ? என்ன (உண்டோ கண்கள் இத்யாதி₃) திருவிருத்தம். m(என் நினைந்து இத்யாதி₃) பெரியதிருவந்தாதி. "கோலம்-கோலத்தை, கூவியும் காணப்பெறேன்" என்று அந்வயம். கோலம் - அழகுடைய விக்₃ரஹம். 7.

ஜீ— இத்யாதி₃யால் சொன்ன அர்த்த₂த்தை வ்யதிரேகமுகே₂ந த்₃ருட₄கரிக்கிறார் (வ்யதிரேகத்தில் இத்யாதி₃) வ்யதிரேக:-விஶ்லேஷ:. l அப்படி போதுபோக்கவொண்ணாத விஷயமோ? என்ன (உண்டோ கண்கள் இத்யாதி₃) திருவிருத்தம் - தொண்ணூற்றேழாம் பாட்டு. B "எழுவதும்" இத்யாதி₃ - கண்களுறங்குதலுண்டோ? இத்யர்த்த₂:. m (என்னினைந்து இத்யாதி₃) பெரிய திருவந்தாதி-எண்பத்தாறும்பாட்டு. C "கார்கலந்த" இத்யாதி₃. "சூழ்ந்து கிடக்கிற பாபப₂ல மாய்த் தரைகாணவொண்ணாத து₃:க்க₂த்தை இக்காலம் எத்தை அநுஸந்தி₄த்துப் போக்கு வர்" என்று அர்த்த₂ம். கோலம் - அழகுடைய விக்₃ரஹம். "ஆவியே இத்யாராப்₄ய, உன் கோலத்தை - கூவியுங்காணப்பெறேன்" இத்யந்வய:. 7.

A 3-8-2. B திருவிருத்தம் 97. C பெரிய-திருவ 86.

ஒ—நீ நெடுநாள் பொகட்டாலும் மறக்கவொண்ணுதபடி என்னை ஈர்கிற ஶீலமே ஸ்வபா₄வமானவனே! அதாகிறது-A செய்யதாமரைக் கண்ணனில் ஶீலவத்தை. (சென்று என்று தொடங்கி) **பூ₄தப₄விஷ்யத்₃வர்த்தமாந காலத்ரயமும் நீ இட்ட வழக்காம்படியிருக்கிறவனே! 8.**

ப— 8. அவ:— அநந்தரம், அநுப₄வ்யமான ஸௌந்த₃ர்யாதி₃களையுடைய உன்னை எந்நாள் கண்டு அநுப₄விக்கப் பெறுவது? என்கிறார்.

கோலமே—(ஒப்பனை ரூபம் த₄ரித்தாற்போலே) த₃ர்ஶநீயனாய், **தாமரை**— தாமரை போன்ற, **கண்ணது**—கண்களையுடைத்தாய், **ஓர்**—அத்₃விதீயமான, **அஞ்சனம்**—அஞ்ஜநத்₃ரவ்யத்தினுடைய, **நீலமே**—நீலநிறந்தான் வடிவானவனாய், (இந்த ரூபகு₃ணத்தளவன்றியே), **நின்று**—ஸ்தி₂ரமாய் நின்று, **எனது ஆவியை**— என் ஆத்மாவை, **ஈர்கின்ற**—ஈராநிற்கிற, **சீலமே**—ஶீலமே நிரூபகமானவனாய், **சென்று** — சென்ற பூ₄தகாலமும், **செல்லாதன** — செல்லாத ப₄விஷ்யத்காலமும், **முன்னிலாம் காலமே**—முன்னே வர்த்தமாநமாயுள்ள காலமும் நீ இட்ட வழக்காம்படி யானவனே! **உன்னை**—(ஏவம்வித₄னான) உன்னை, **எந்நாள்**—என்று, **கண்டு கொள்வன்**—கண்டு அநுப₄விப்பது?

“கோலமேய்ந்த தாமரைக்கண்ணன்” என்றுமாம். 8.

இ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — உம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்கைக்கு ஈடான காலம் வரவேண்டாவோ? என்னில்,— ‘அதுவும் நீ இட்ட வழக்கன்றோ?’ என்கிறார்.

வ்யா:— **(கோலமே)** அழகென்றும் தத₃ாஶ்ரயமென்றும் இரண்டின்றிக்கே அழகுதான் ஒரு வடிவுகொண்டாற்போலேயிருக்கை. ஜ்ஞாநஸ்வரூபனென்றும், ஜ்ஞாநகு₃ணகனென்றும் சொல்லக்கடவதிறே ஜ்ஞாதாவை. **(தாமரை இத்யாதி₃)** தாமரையை ஒரு போலியாகச் சொல்லலாம்படியான திருக்கண்களையுடையை யாய், அதுக்குப் பரபா₄க₃மாய் ஶ்ரமஹரமான வடிவையுடையவனே! அஞ்சன மென்றும் நீலமென்றும் சொல்லுகையால், ஒன்று ஒப்பாகமாட்டாமையாலே கதிர் பொறுக்குகிறார். நீலந்தன்னை வடிவாக வகுத்தாற்போலேயிருக்கை. **(நின்று இத்யாதி₃)** வ்யதிரேகத்தில் வடிவை மறக்கிலும் பின்புநின்று – பின்னடி மறக்க வொண்ணுதபடி என்னெஞ்சை ஈராநின்றிருந்துள்ள ஶீலமே ஸ்வரூபமானவனே! A “செய்யதாமரைக்கண்ண”னில் B “நெஞ்சினுல் நினைப்பான் யவன்” என்கிற அர்ச்சாவதாரத்திலே நீர்மையையிறே இவர் நினைக்கிறது. **(சென்று இத்யாதி₃)** தே₃ஹகு₃ணங்களும் ஆத்மகு₃ணங்களும் குறைவற்றிருந்தாலும் இன்ன காலத் திலே பெறக்கடவது என்றன்றோ இருப்பது என்னில்,— பூ₄தப₄விஷ்யத்₃வர்த்த மாந காலத்ரயமும் நீ இட்ட வழக்கன்றோ? என்கிறார். 1. **“कालस्य च हि मृत्योश्च जङ्गमस्थावरस्य च। ईशते भगवानेकः सत्यमेतद्ब्रवीमि ते॥”** **(காலஸ்ய ச ஹி ம்ருத்யோஶ்ச**

A 3-6. B 3-6-9.

இ—ஜங்க3மஸ்த2ாவரஸ்ய ச। ஈஶதே ப4க3வாநேக: ஸத்யமேதத்3ப்3ரவீமி தே ॥) **ஸத்யம் இத்யாதி3**-ப4க3வத்3விஷயத்தில் அர்த்த2வாத3மில்லை. **(முன்னிலாங்காலமே)** முன்னே வர்த்திக்கிற காலமே! **(உன்னை)** ஸர்வப்ரகாரவிலக்ஷணனாய், காலத்ரயமும் நீ இட்ட வழக்கான உன்னை. **(எந்நாள் கண்டுகொள்வனே)** நான் பெறும் நாள் இன்னநாள் என்னவேணும். **1. "पूर्णे चतुर्दशे वर्षे" (பூர்ணே சதுர்த3ஶே வர்ஷே)** என்று ஸ்ரீப4ரதாழ்வானுக்குச் சொன்னாற்போலே சொல்லவேணும் என்கிறார். 8.

ஈ— அவ:— எட்டாம் பாட்டு. a "உம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்கைக்கு ஒரு காலமில்லையோ? அது வரும் கிடீர்" என்ன; "அதுவும் நீ இட்ட வழக்கன்றோ?" என்கிறார்.

வ்யா:—b(கோலமே) c **அழகும்,** c2**அதுக்கு ஆஶ்ரயமும் என்று இரண்டின்றிக்கே, அழகு தானே வடிவாயிருக்கிறபடி.** d **ஜ்ஞாதாவின் பக்கலிலே** d2 **ஜ்ஞாநவ்யபதே3ஶம் பண்ணுநின்றதிறே** d3 **தத்3கு3ணஸாரத்வத்தாலே; அப்படி அழகே விஞ்சி, அத்தையிட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்படி இருக்கையாலே 'கோலமே!' என்கிறார்.** (தாமரை இத்யாதி3) e **அதுக்கு ஆஶ்ரயமான திருவுடம்பு இருக்கிறபடி.** f **அதுதன்னிலும் ஓரோ அவயவங்களே அமைந்திருக்கிறபடி.** g **சிவப்பாலும் விகாஸத்தாலும் மார்த்3வத்தாலும் தாமரையை ஒருவகை உபமை சொல்லலாம்படியிருக்கிற கண்ணழகை.**

அ— எட்டாம் பாட்டு. (கோலமே இத்யாதி3) a "சென்று செல்லாதன முன்னிலாங்காலமே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து உக்திப்ரத்யுக்திரூபேண ஸங்க3தி அருளிச்செய்கிறார் (உம்முடைய இத்யாதி3) b,c கோலத்தையுடையவன் என்னாதே கோலந்தானாகச் சொல்லுகிறதுக்குத் தாத்பர்யம் (அழகும் இத்யாதி3) b கோலம்-வடிவழகு. c2 அதுக்கு-அழகுக்கு. d த4ர்மப்ராசுர்யத்தாலே த4ர்மியை த4ர்மமாகச் சொன்னவிடமுண்டோ? என்ன (ஜ்ஞாதாவின் பக்கலிலே இத்யாதி3) d2 (ஜ்ஞாந வ்யபதே3ஶம் பண்ணுநின்றதிறே) என்றது—2. "விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுதே" என்கிற ஶ்ருதி சொல்லாநின்றது என்றபடி. d3 (தத்3கு3ணஸாரத்வத்தாலே) ஜ்ஞாநகு3ணப்ராசுர்யத்தாலே. e "அஞ்சன நீலமே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (அதுக்கு ஆஶ்ரயமான இத்யாதி3) f "தாமரைக்கண்" என்றது ஸர்வாவயவங்களுக்கும் உபலக்ஷணமென்று திருவுள்ளம் பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (அதுதன்னிலும் இத்யாதி3) g "தாமரை" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம்

ஜீ— எட்டாம் பாட்டு. (கோலமே இத்யாதி3) a 'சென்று செல்லாதன முன்னிலாங்காலமே' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து உக்திப்ரத்யுக்திரூபேண அவதாரிகை (உம்முடைய இத்யாதி3) b,c கோலத்தையுடையனென்னாதே கோலந்தானாகச் சொன்னதுக்கு பா4வம் (அழகும் இத்யாதி3) b கோலம்-வடிவழகு. d கு3ணத்தையிட்டு கு3ணியை நிரூபிக்கலாமோ? என்ன (ஜ்ஞாதாவின் இத்யாதி3) d2(ஜ்ஞாநவ்யபதே3ஶம் பண்ணுநின்றதிறே) என்றது 2. "விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுதே" என்கிற ஶ்ருதி சொல்லாநின்றதிறே என்றபடி. d3 தத்3கு3ணஸாரத்வத்தாலே - ஜ்ஞாநகு3ணஸாரத்வத்தாலே. e 'அஞ்சன நீலமே' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (அதுக்கு ஆஶ்ரயமான இத்யாதி3) f 'தாமரைக்கண்' என்றது-ஸர்வாவயவங்களுக்கும் உபலக்ஷணமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (அதுதன்னிலும் இத்யாதி3) g 'தாமரை' என்றதுக்கு பா4வம்

ஈ—யுடையவனே! h(அஞ்சனநீலமே) அஞ்சனமே! i நீலமே! என்றபடி. jஒன்றே உபமாநமாவதொன்றில்லாமையாலே அங்கும் இங்கும் கதிர்பொறுக்குகிறார். k நைல்யகு$_3$ணந்தன்னை வடிவாக வகுத்தாற்போலேயாயிற்று இருப்பது. அழகும் வடிவுமேயாய் அகவாயில் ஒரு பசையற்றிருக்குமோ? என்னில்,—(நின்று இத்யாதி$_3$) வ்யதிரேகத்தில் வடிவை மறக்கிலும் மறக்கவொண்ணாதபடி பின்னாடி. என் நெஞ்சை ஈராநின்றுள்ள ஶீலமே ஸ்வரூபமானவனே! l A"செய்யதாமரைக் கண்ண"னில் B "நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன் அவனாகும் நீள்கடல்வண்ணன்" என்கிற அர்ச்சாவதாரத்தின் நீர்மையையிறே இவர் நினைக்கிறது. அன்றியே, C "வளவேழுல"கில் தம்மைச் சேரவிட்டுக்கொண்ட ஶீலமாதல். இப்படி அழகும் கு$_3$ணங்களும் உண்டானாலும், பெறுமிடத்தில் இன்ன காலமென்றில்லையோ? என்னில்,— (சென்று இத்யாதி$_3$) அக்காலமும் நீ இட்ட வழக்கன்றோ? m1."कालस्य च हि मृत्योश्च जङ्गमस्थावरस्य च। ईशते भगवानेकः सत्यमेतद्ब्रवीमि ते" (காலஸ்ய ச ஹி ம்ருத்யோஶ்ச ஜங்க$_3$மஸ்த$_2$ாவரஸ்ய ச। ஈஶதே ப$_4$க$_3$வாநேக: ஸத்யமேதத்$_3$ப்$_3$ரவீமி தே) n பதா$_3$ர்த்த$_2$ங்களினுடைய உத்பத்திக்கு முன்பும் நின்று, இவை

அ–(சிவப்பாலும் இத்யாதி$_3$)h,i நீலம்-நெய்தல். j இரண்டையும் சொல்லவேணுமோ? என்ன (ஒன்றே இத்யாதி$_3$) 'நீலம்போன்ற' என்னாதே நீலம்தான் என்று முற்றுவமையாகச் சொன்னது கறுப்பின் அதிஶயத்தைப்பற்ற என்று விவக்ஷிதம். h,k அர்த்த$_2$ாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (நைல்யகு$_3$ணந்தன்னை இத்யாதி$_3$) இங்கும் 2."தத்$_3$கு$_3$ணஸாரத்வாத்" என்று அநுஸந்தி$_4$ப்பது. h,i முந்தின யோஜனையிலே அஞ்ஜனம்போலவும் நெய்தல்போலவும் இருக்கிற திருமேனியையுடையவன் என்றபடி. h,k இரண்டாம் யோஜனையிலே அஞ்ஜனத்தினுடைய நைல்யம்போன்ற வடிவையுடையவன் என்றபடி. l 'சீலம்' என்று எத்தைச் சொல்லுகிறது என்ன (செய்யதாமரை இத்யாதி$_3$) m காலம் அவனிட்ட வழக்கென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (காலஸ்ய இத்யாதி$_3$) m,n 1."காலஸ்ய ச" என்கிற ஸமுச்சயத்தை ப்ராத$_4$ாந்யத்திலேயாக்கி, காலத்துக்கு ப்ராத$_4$ாந்யம் ஏதென்ன (பதா$_3$ர்த்த$_2$ங்களினுடைய இத்யாதி$_3$) n$_2$.n$_3$ 1."ம்ருத்யோஶ்ச" என்கிற இடத்தில் ஸமுச்சயம் அநுக்தஸமுச்சயம் என்று

ஜீ–(சிவப்பாலும் இத்யாதி$_3$)h,i நீலம்-நெய்தல். j இரண்டையும் சொல்லவேணுமோ? என்ன (ஒன்றே இத்யாதி$_3$) h,k அஞ்ஜநத்தின் நைல்யமென்று அர்த்த$_2$ாந்தரம் (நைல்யகு$_3$ணம் இத்யாதி$_3$) h அஞ்சனம் - மை. h,i அஞ்ஜனம்போலவும் நெய்தல்போலவுமிருக்கிற திருமேனியையுடையவனே! என்று முந்தின அர்த்த$_2$ம். h,k அஞ்ஜநத்தின் நைல்யம்போன்ற வடிவையுடையவனே என்று இரண்டாமர்த்த$_2$ம். l இங்கு எந்த சீலத்தைச் சொல்லுகிறது? என்ன (செய்யதாமரை இத்யாதி$_2$) m காலம் அவனிட்ட வழக்கென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (காலஸ்ய இத்யாதி$_3$) 1. "காலஸ்ய ச ஹி ம்ருத்யோஶ்ச ஜங்க$_3$ம ஸ்த$_2$ாவரஸ்ய ச। ஈஶதே ப$_4$க$_3$வாநேகஸ் ஸத்யமேதத்$_3$ ப்$_3$ரவீமி தே ॥" இத்யுத்$_3$யோக$_3$பர்வணி அஷ்ட ஷஷ்டிதமே த்$_4$ருதராஷ்ட்ரம் ப்ரதி ஸஞ்ஜய:. m1. "காலஸ்ய ச" என்கிற சஶப்$_3$த$_3$ம் - ப்ராத$_4$ாந்யத்திலே. n 'காலத்துக்கு ப்ராத$_4$ாந்யமேது?' என்ன (பதா$_3$ர்த்

ப்ர— எட்டாம் பாட்டு (கோலம் இத்யாதி$_3$) (சென்று இத்யாதி$_3$)m1. उद्योगपर्वणि अष्टषष्टितमे धृतराष्ट्रं प्रति सञ्जयः—"कालचक्रं जगच्चक्रं युगचक्रं च केशवः। आत्मयोगेन भगवान् परिवर्तयतेऽनिशम्॥ १२॥ कालस्य च हि मृत्योश्च जङ्गमस्थावरस्य च। ईशते भगवानेकः सत्यमेतद्ब्रवीमि ते॥ १३॥"

A 3-6. B 3-6-9. C 1-5.

ஈ-அழிந்தாலும் நிற்கக்கடவ காலத்துக்கும், இவற்றினுடைய n$_2$ ஸம்ஹார்த்தாக்களுக்கும் n$_3$ ஸ்ரஷ்டாக்களுக்கும்; o1. "मृत्युर्यस्योपसेचनम्" (ம்ருத்யுர் யஸ்யோபஸேசநம்) என்று ஸம்ஹார்த்தாக்களை - ம்ருத்யுஶப்$_3$த$_3$த்தாலே சொல்லக்கடவதிறே. p ஸ்ருஷ்டிக்குக் கர்மீப$_4$வித்த பத$_3$ார்த்த$_2$ங்களினுடைய உத்பத்திக்கு முன்பும் உளனாய், அழிந்தாலும் உளனாய், என்றுமொக்க p$_2$ உணர்ந்திருந்து ஸ்ரஷ்டாக்களும் ஸம்ஹார்த்தாக்களும் ஸ்ருஜ்யருமான இத்தையடையத் தன் பு$_3$த்$_3$த்$_4$யதீ$_4$நமாக நியமிக்கிறான் ஒருவனே! "ஸத்யமித்யாதி$_3$"-q ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தில் அர்த்த$_2$வாத$_3$மில்லை; r தன்னை 'ஆப்தன்' என்று விஶ்வஸித்தவனுக்குப் பொய்சொல்வாரில்லை. 'சென்று' என்கிறது - பூ$_4$தகாலத்தை. 'செல்லாதன' என்றது - ப$_4$விஷ்யத்காலத்தை. 'முன்னிலாங்காலம்' என்கிறது - முன்னே வர்த்திக்கிற வர்த்தமாநகாலத்தை. (காலமே) காலத்ரயத்தையும் நீ இட்ட வழக்காகவுடையவனே! (உன்னை இத்யாதி$_3$) s வடிவழகும் கு$_3$ணங்களும் விடலாயிருந்ததில்லை; காலக்s$_2$கழிப்புச் சொல்லவொண்ணாதபடியாயிருந்தது. ஆனபின்பு, நான் உன்னைக் காண்பது என்று? சொல்லாய். t2. "पूर्णे चतुर्दशे वर्षे पञ्चम्याम्" (பூர்ணே சதுர்த்த$_3$ஶே வர்ஷே பஞ்சம்யாம்) என்றாற்போலே, 'நீயும் நம்மை இந்நாள் காணக்கடவை' என்று சொல்லாய். 8.

அ—விவக்ஷித்து (ஸம்ஹார்த்தாக்களுக்கும் ஸ்ரஷ்டாக்களுக்கும்) என்கிறார்; 3.'ம்ருத்யோ:' என்றது ஸம்ஹார்த்தாக்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். o ம்ருத்யுஶப்$_3$த$_3$ம் ஸம்ஹார்த்தாக்களைச் சொல்லுமோ? என்ன (ம்ருத்யுர் யஸ்ய இத்யாதி$_3$) p 3. "ப$_4$க$_3$வாநேக: ஈஶதே" என்னுமதுக்கு அர்த்த$_2$மருளிச்செய்வாராக, கீழுக்தத்தையெல்லாம் கூட்டி நிக$_3$மிக்கிறார் (ஸ்ருஷ்டிக்கு இத்யாதி$_3$) p$_2$ (உணர்ந்திருந்து என்னுமளவும்) காலத்துக்கு நிர்வாஹகனும் க்ரமம். q3.'ஏதத் ஸத்யம்'என்னுமதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தில் இத்யாதி$_3$)r3."தே"என்றதுக்குஅர்த்த$_2$ம்(தன்னை இத்யாதி$_3$)3."காலஸ்ய" இத்யாதி$_3$ ஷஷ்டீ$_2$; 4. "அதி$_4$க$_3$ர்த்த$_2$த$_3$யேஶாம் கர்மணி" இதி விதா$_4$நாத். s"எந்நாள்" என்று அவதி$_4$கேட்கைக்கு அபேக்ஷிதம் பெறுகை நிஶ்சிதமோ? என்ன (வடிவழகும் இத்யாதி$_3$) s$_2$கழிப்பு-

---

ஜீ—த$_2$ங்களினுடைய இத்யாதி$_3$) n$_2$3."ம்ருத்யோஶ்ச" என்ற சஶப்$_3$த$_3$ம்-அநுக்த ஸமுச்சயமாக்கி, (ஸ்ரஷ்டாக்களுக்கும்) என்றது. n$_3$3. "ம்ருத்யோ:" என்றது - ஸம்ஹார்த்தாக்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். o ம்ருத்யுஶப்$_3$த$_3$ம் யமவாசகமொழிய, ஸம்ஹர்த்ருவாசகமாமோ? என்ன (ம்ருத்யுர்யஸ்ய இத்யாதி$_3$) கட$_2$வல்ல்யாம் இயம் ஶ்ருதி:. p உக்தநிக$_3$மநபூர்வகமாக, 3. "ப$_4$க$_3$வாநேக:-ஈஶதே" என்றதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (ஸ்ருஷ்டிக்கு இத்யாதி$_3$) p$_2$(உணர்ந்திருந்து) என்னுமளவும் காலத்துக்கு நிர்வாஹகனும் க்ரமம். q 3. "ஏதத் ஸத்யம்" என்றதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தில் இத்யாதி$_3$. r3. 'தே' என்றதுக்கு பா$_4$வம் (தன்னை இத்யாதி$_3$) s 'எந்நாள்' என்று-அவதி$_4$ கேட்கைக்கு, அபேக்ஷிதம் பெறுகை நிஶ்சிதமோ? என்ன (வடிவழகும் இத்யாதி$_3$) s$_2$கழிப்பு-

---

ப்ர—o1.कठवल्ल्यां (२-२) "यस्य ब्रह्म च क्षत्रं च उभे भवत ओदनः। मृत्युर्यस्योपसेचनं क इत्था वेद यत्र सः॥"

t2.(எந்நாள்) अयोध्याकाण्डे (११२)—"चतुर्दशे हि संपूर्णे वर्षेऽहनि रघूत्तम। न द्रक्ष्यामि यदि त्वां तु प्रवेक्ष्यामि हुताशनम्॥ २५॥ तथेति च प्रतिज्ञाय तं परिष्वज्य सादरम्। शत्रुघ्नं

9. கொள்வன்நான் மாவலி! மூவடி தாவென்ற
கள்வனே! கஞ்சனை வஞ்சித்து வாணனை
உள்வன்மை தீரவோ ராயிரந் தோள்துணித்த
புள்வல்லாய்! உன்னைஎஞ் ஞான்று பொருந்துவனே?

ஆ— 9. வ்யா:— (கொள்வன் நான்) கோலினவை முடிக்க விரகறிவானொருவனும், ஆஶ்ரிதவிரோதி₄நிரஸநஸ்வப₄ாவனும், விரோதி₄நிரஸநஸமர்த்த₂னுமயிருந்த உன்னை எஞ்ஞான்று பொருந்துவன்? என்கிறார். 9.

ஒ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — ஆஶ்ரிதரக்ஷணோபாயஜ்ஞனுமாய், ப்ரதிகூல நிரஸநஸமர்த்த₂னுமாயிருக்கிற உன்னை நான் சேர்வது என்று? என்கிறார்.

வ்யா:— (கொள்வன் என்று தொடங்கி) 'மஹாப₃லீ! எனக்கு மூவடி வேணும், தா' என்று முக்₃த₄மான பேச்சாலே அவனை ஸர்வஸ்வாபஹரணம் பண்ணினவனே! (கஞ்சனை என்று தொடங்கி) கம்ஸன் உன்திறத்துச் செய்ய நினைத்த தீங்கு அவன்தன்னோடே போம்படி பண்ணி, 'ருத்₃ரனையுடையம்' என்கிற அபி₄மாநமெல்லாம் ப₄க்₃நமாம்படி ப₃ாணனை அநாயாஸேந ஆயிரந்தோளையும் துணிப்பதும் செய்து, பெரியதிருவடியை யுத்₃த₄த்தில் கருத்தறிந்து நடத்த வல்லவனே! 9.

ப— 9. அவ:— அநந்தரம், ஸமஸ்தப்ரதிப₃ந்த₄க நிவர்த்தகனான உன்னை நான் ப்ராபிப்பது என்று? என்கிறார்.

அ—கண்ணழிவு. அறுதியிட்டுக்கொடுத்தது 1."சதுர்த்த₃ஶே ஹி ஸம்பூர்ணே" இத்யாதி₃ ஶ்லோகமாயிருக்க, 2. "பூர்ணே சதுர்த்த₃ஶே வர்ஷே" என்கிறத்தை எடுத்தது ஸ்பு₂டார்த்த₂மாகையாலே. 1. "சதுர்த்த₃ஶே ஹி ஸம்பூர்ணே வர்ஷேऽஹநி ரகூ₄த்தம। ந த்₃ரக்ஷ்யாமி யதி₃ த்வாம் து ப்ரவேக்ஷ்யாமி ஹுதாஶநம்॥" என்றால், 1. "ஸ ததே₂தி ப்ரதிஜ்ஞாய" என்றாரிறே. 8.

ஜீ-கண்ணழிவு. அறுதியிட்டுக்கொடுத்தது 1."சதுர்த்த₃ஶே ஹி ஸம்பூர்ணே" இத்யாதி₃ ஶ்லோகமாயிருக்க, 2. "பூர்ணே சதுர்த்த₃ஶே வர்ஷே" என்றத்தை எடுத்தது - ஸ்பு₂டார்த்த₂மாகையாலே, 1. "சதுர்த்த₃ஶே ஹி ஸம்பூர்ணே வர்ஷேऽஹநி ரகூ₄த்தம| ந த்₃ரக்ஷ்யாமி யதி₃ த்வாம் து ப்ரவேக்ஷ்யாமி ஹுதாஶநம்|| ததே₂தி ச ப்ரதிஜ்ஞாய தம் பரிஷ்வஜ்ய ஸாத₃ரம்" இத்யாதி₃. யுத்₃த₄காண்டே₃—2. "பூர்ணே சதுர்த்த₃ஶே வர்ஷே பஞ்சம்யாம் லக்ஷ்மணாக்₃ரஜ:| ப₄ரத்₃வாஜாஶ்ரமம் ப்ராப்ய வவந்தே₃ நியதோ முநிம்||" க்ரமேண அந்வய:. 8.

च परिष्वज्य भरतं चेदमब्रवीत् ॥ २६ ॥" युद्धकाण्डे (१२७) "पूर्णे चतुर्दशे वर्षे पञ्चम्यां लक्ष्मणाग्रजः। भरद्वाजाश्रमं प्राप्य ववन्दे नियतो मुनिम् ॥ १ ॥"

ப— '**மாவலி**—மாவலீ!, **நான்**—நான், **மூவடி கொள்வன்**—மூவடி கொள்வன், **தா**—தா', **என்ற**—என்று (முக்₃தே₄ாக்தியாலே அவனை வசீகரித்த), **கள்வனே**—க்ருத்ரிமனாய், **கஞ்சனை வஞ்சித்து**—கம்ஸனுடைய வஞ்சநம் அவன்தன்னோடே போம்படிபண்ணி, **வாணனை**—வாணனை, **உள் வன்மை தீர**—நெஞ்சுவலி அழியும்படி, **ஓர் தோள் ஆயிரம்**—அத்₃விதீயமான தோள் ஆயிரத்தையும், **துணித்த**—துணித்துப்பொகட்ட, **புள்வல்லாய்**—க₃ருட₃வாஹநனே! **உன்னை**—(இப்படி ஆஶ்ரித விரோதி₄ நிவர்த்தநஸமர்த்த₂னான) உன்னை, **எஞ்ஞான்று பொருந்துவன்**—என்று சேர்வது? 9.

இ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — ரக்ஷணோபாயஜ்ஞனுமாய், விரோதி₄நிரஸந ஶீலனுமாயிருந்த உன்னை நான் சேர்வது என்றோ? என்கிறார்.

வ்யா:— **(கொள்வன்)** பெற்றாலல்லது போகேனென்னுதல், விநீதவேஷத்தைக் கண்டு 'நம்பக்கலிலே ஒன்றைக்கொள்வதுகாண்' என்றிருந்த அவன் நினைவறிந்து 'நான் கொள்வன்' என்னுதல். **(மாவலி)** இதுக்கு முன்பு ஒரு ப்ரபு₄வுக்குத் தாழ்வு சொல்லியறியானே. அவதாரத்துக்கு முன்பு அறியான், ப்ரபு₄ இல்லாமையாலே; அவதரித்த பின்பு பிறந்த அன்றே பி₄க்ஷையில் அதி₄கரிக்கையாலே கற்கைக்கு அவஸரமில்லை; அவன் தன்னை முதற்பேர் சொல்லக் கண்டறியாமையாலே, இவனைப் பார்த்து இவன் பருவத்தாலே ப்ரீதனாய் 'உனக்கு வேண்டுவது என்?' என்ன, 'மூவடி' என்றான். தன்னை வேண்டும் தரமன்றிக்கேயிருக்கையாலே அநாத₃ரிக்க, 'தா' என்றான். **(என்ற கள்வனே)** ஶுக்ராதி₃கள் விரோதி₄க்க, அவர்கள் வார்த்தை செவிப்படாதபடி உன் முக்₃த₄மான பேச்சாலே அவனை அபஹரித்தவனே! **(கஞ்சனை வஞ்சித்து)** கம்ஸன் குவலயாபீட₃த்தாலே நலிய நினைக்க, அந்நினைவை அவன்தன்னோடே போம்படி பண்ணி. **(வாணனை உள்வன்மை தீர)** க்ஷுத்₃ரதே₃வதையைப் பற்றி, 1. "अथ सोऽभयंगतो भवति" (அத₂ ஸோऽப₄யங்க₃தோ ப₄வதி) என்றிருக்குமாபோலே இருந்த வாணன் நெஞ்சுவலி போம்படியாகப் பெரியதிருவடிமேலே ஏறிச் சாரிகை வந்து அவனுடைய பா₃ஹுவநத்தைச் சே₂தி₃த்தவனே! **(புள்வல்லாய்)** 'வாள்வல்லான் தோள்வலலான்' என்றாற்போலே. **(உன்னை)** ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வஶக்தியாய், ப்ராப்தனாயிருந்துள்ள உன்னை. **(எஞ்ஞான்று பொருந்துவனே)** பிரிந்தவன் கூடினாற்போலேயிறே இவர்க்கு ஸ்வரூபஜ்ஞானம் பிறந்தபடி. அநந்யார்ஹையான பிராட்டி அஶோகவநிகையிலே இருந்தாற்போலேயாயிற்று, ஸவரூபஜ்ஞானம் பிறந்தால் ஸம்ஸாரத்தில் இருக்கும் இருப்பு. 9

ஈ— **ஒன்பதாம் பாட்டு. a ரக்ஷணோபாயஜ்ஞனுமாய், விரோதி₄நிரஸநஶீலனுமான உன்னை நான் கிட்டுவது என்று? என்கிறார்.**

வ்யா:—(கொள்வன்) **b மலையாளர் வளைப்புப்போலே, 'கொண்டல்லது போகேன்' என்றானாயிற்று. c அன்றியே, இவனுடைய c_2 விநீதவேஷத்தைக்கண்டு 'இவன் நம்**

ஈ—பக்கலிலே ஒன்றைக் கொள்வது காண்' என்று நினைந்தமை தோற்ற இருந்தானாயிற்று மஹாப$_3$லி; அவன் நினைத்தத்தை அறிந்து, 'நான் கொள்வன்' என்கிறான்; அன்றியே, d இவன் வடிவில் நைரபேக்ஷ்யத்தைக் கண்டு, 'இவன் நம்கை ஒன்று d$_2$ கொள்ளுமோ?' என்று இருந்தான்; நீ அங்ஙன் நினைக்கவேண்டா; நான் ஸாபேக்ஷன்' என்கிறார். (நான்) e உன்பக்கல் பெற்றாலன்றி e$_2$ ஓரடியிடாத நான். (மாவலி) f பிறந்தவன்றே பி$_4$க்ஷையிலே அதி$_4$கரிக்கையாலே ப்ரபு$_4$க்களை உபசரித்து வார்த்தை சொல்லியறியானே. g முன்பு சிலர்க்குத் தாழ்வுசொல்லியறியான்; h பிறந்த பின்பு வாஸனை பண்ணுகைக்கு நாளில்லை; i அத்தாலே, 'மாவலி' என்கிறான். j எல்லாரும் தன்னை j$_2$ உயரச் சொல்லுமதொழிய இப்படிச் சொல்லக் கேட்டறியாமையாலே, இவன் ஒரு பா$_3$லன் தன்முன்னே நின்று சிறுபேரைச்சொல்லி அழைத்தவாறே j$_3$ இனியனாய் முகத்தைப்பார்த்து, 'உனக்கு வேண்டுவதென்?' என்றான். k (மூவடி) தன்பக்கல் கொள்ளுமவர்களில், இப்படி சிறுக அர்த்தி$_2$ப்பாரில்லாமையாலே அநாத$_3$ரித்திருந்தான்; 'அந்யபரதை பண்ணாதே, தா' என்கிறான். (என்ற l கள்வனே) m இந்த்$_3$ரன் ஶரணம்புக்கு நின்றான், உதா$_3$ரனாயிருப்பானொருவன் அவ

அ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (கொள்வன் இத்யாதி$_3$) a (ரக்ஷணோபாயஜ்ஞனுமாய்) என்றது b "கள்வன்" என்றத்தைப்பற்ற. முந்தின அர்த்த$_2$ம் யாசகத்வ சாதுர்யத்திலே; நீ தாராவிட்டாலும் நான் கொள்வன் என்று கருத்து. c த்$_3$விதீயார்த்த$_2$ம் வைஶிஷ்ட்யத்திலே. c$_2$ விநீதவேஷமாவது—A "வேர்ந்திலகு" இத்யாதி$_3$ப்படியே சென்று கிட்டுகை. d த்ருதீயார்த்த$_2$ம் நைரபேக்ஷ்யத்திலே. d$_2$ (கொள்ளுமோ) கொள்ளுமோ கொள்ளானோ என்றபடி. d யத்$_3$வா த்$_3$விதீயார்த்த$_2$விவரணம் (அன்றியே இவன் வடிவில் இத்யாதி$_3$) என்னுதல். e முந்தின அர்த்த$_2$த்துக்குச் சேர அருளிச்செய்கிறார் (உன்பக்கல் இத்யாதி$_3$) e$_2$ (ஓரடியிடாத இதி) ரஸோக்தி:. f...i மஹாராஜனே! என்னாதே "மாவலி" என்று சிறுபேரைச் சொல்லுவானென்? என்ன, "தன்னைப்போலே ஒரு ப்ரபு$_4$வில்லாமையாலே திருவவதாரத்துக்கு முன்பு உபசாரம் சொல்லுகைக்கு ப்ரஸங்க$_3$மில்லை. பிறந்த அன்றே பி$_4$க்ஷையிலே அதி$_4$கரிக்கையாலே வாஸநை பண்ணுகைக்கு அவஸரமில்லை. ஆகையாலே சிறுபேரைச் சொல்லுகிறான்" என்கிறார் (பிறந்தவன்றே என்று தொடங்கி நாலுவாக்யத்தாலே) j$_2$ உயர-உச்ச்$_2$ரிதமாக. j$_3$ இனியனாய்-ரஸிகோ பூ$_4$த்வா இத்யர்த்த$_2$:; ப$_4$க$_3$வது$_3$க்திரஸாநுப$_4$வ தத்பரோ பூ$_4$த்வேதி யாவத். l,m எத்தைப்பற்ற "கள்வன்" என்கிறதென்ன (இந்த்$_3$ரன் இத்யாதி$_3$) m,n (இந்த்$_3$ரன் ஶரணமென்று தொடங்கி—பறித்துக்கொண்டான் என்னுமளவும்) க்$_3$ரந்த$_2$கார

ஜீ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (கொள்வன் இத்யாதி$_3$) a 'கள்வனே கஞ்சனை வஞ்சித்து' இத்யாதி$_3$ 'எஞ்ஞான்று பொருந்துவன்' என்ற பத$_3$ங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (ரக்ஷணோபாயஜ்ஞனுமாய் இத்யாதி$_3$) b முந்தின அர்த்த$_2$ம் - யாசகத்வசாதுர்யத்திலே; நீ தாராவிட்டாலும் நான் கொள்வனென்று கருத்து; மலையாளர் வளைப்பாவது—மலையாளர் ஒருவன் பக்கலிலே ஒன்றை வாங்கநினைத்தால் வாங்கியல்லது போகாதபடி வளைத்துக்கொள்வர்கள், அதுபோலே என்றபடி. c த்$_3$விதீயார்த்த$_2$ம் - வைஶிஷ்ட்யத்திலே. d த்ருதீயார்த்த$_2$ம் - நைரபேக்ஷ்யத்திலே. e ப்ரத$_2$மார்த்த$_2$த்துக்குச் சேர (உன்பக்கல் இத்யாதி$_3$) f...i அர்த்தி$_2$யானால் 'மஹாராஜாவே' என்ன வேண்டாவோ? என்ன (பிறந்தவன்றே இத்யாதி$_3$) (மாவலியென்கிறான்) இத்யந்தம். j,k அவதாரிகை (எல்லாரும் இத்யாதி$_3$) j$_2$ உயர-உத்க்ருஷ்டமாக. j$_3$ இனியனாய்-ரஸிகனாய்; ப்ரீதனாய் இத்யர்த்த$_2$:. l,m களவேதென்ன (இந்த்$_3$ரன் இத்யாதி$_3$) o,p வஞ்சிக்குமது தோ$_3$ஷமன்றிக்கே கு$_3$ணமாகைக்காக

A

ஈ—னுடைய ராஜ்யத்தைப் n பறித்துக்கொண்டான்; "ராவணாதி$_3$களைப்போலே அழியச் செய்யப் போயிற்றில்லை, ஒரு த$_4$ர்மாப$_4$ாஸத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு நிற்கையாலே. இவனோ ஶரணம் புக்கு நின்றான்; இனிப் போம்வழியென் ?" என்று பார்த்துத் தன்னை இரப்பாளனாக்கி, ஶுக்ராதி$_3$கள் 'இவன் தே$_3$வகார்யம் செய்ய வந்தான்' என்னச்செய்தேயும் அவன் நெஞ்சில் படாதபடி அவனை வடிவழகாலும் பேச்சழகாலும் வாய்மாளப்பண்ணின வஞ்சநங்களெல்லாவற்றையும் நினைத்து 'கள்வனே' என்கிறார். o (கஞ்சனை வஞ்சித்து) p கம்ஸன் மாதுலனாய், ப்ரமாத$_3$த்தாலே புகுந்ததாகத் தானும் து$_3$:க்கி$_2$யாய்க் கண்ணநீர் பாய்த்துவானாக வாசலிலே குவலயாபீட$_3$த்தையும் மல்லரையும் நிறுத்திவைக்க, அத்தையடைய நிரஸித்து, கம்ஸன் கோலின வஞ்சநத்தை அவன்தன்னோடே போக்கினவனே! (வாணன் இத்யாதி$_3$) q க்ஷுத்$_3$ரதே$_3$வதையைப்பற்றி, q$_2$ 1."अथ सोऽभयंगतो भवति" (அத$_2$ ஸோऽப$_4$யங்க$_3$தோ ப$_4$வதி) q$_3$ என்றிருக்குமாபோலேயிருந்த வாணனுடைய r நெஞ்சுவலி s கைமேலே போம்படியாகப் பெரியதிருவடியின் மேலே ஏறிச் t சாரிகை வந்தவனே! (ஆயிரந்தோள் துணித்த) u 'இவன் கைவிஞ்சினான்' என்று இவனைக் கைகழிய விட்டான். v (புள்வல்லாய்) 'வாள்வல்லாய், தோள்வல்லாய்' என்றாற்போலே. (உன்னை எஞ்ஞான்று w பொருந்துவனே) x அவன்பக்கல்நின்றும் பிரிந்தாற்போலேயிருக்கிறது காணும், ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே. y 2. "अनन्या राघवेणाहम्" (அநந்யா ராக$_4$-

அ—வாக்யம். o,p வஞ்சிப்பது கு$_3$ணமல்லவாகையாலே அது கு$_3$ணமாகைக்காக (கம்ஸன் மாதுலனாய்) இத்யாதி$_3$ நிரூபணம். q$_3$ (என்றிருக்குமாபோலே) ப$_4$க$_3$வந்நிஷ்ட$_2$ன் இருக்குமாபோலே என்றபடி. r "உள்வன்மை"-(நெஞ்சுவலி) s (கைமேலே)-உடனே; கையோடே. t சாரிகை-வையாளி. u "வாணனை ஆயிரந்தோள் துணித்த" என்றதுக்கு ரஸோக்தி (இவன் கைவிஞ்சினான் இத்யாதி$_3$) v (புள்வல்லாய்) இந்தப்புள்ளை நடத்தும்போது இவனேயாகவேணுமிறே. w பொருந்துகை-கூடுகை. w,x "பொருந்துவன்" என்று பிராட்டிமார் சொல்லும் பாசுரத்தை இவர் சொல்லுகைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் (அவன்பக்கல் நின்றும் இத்யாதி$_3$) y ஏதத்$_3$விவரணம் (அநந்யா இத்யாதி$_3$)

ஜீ—அருளிச்செய்கிறார் (கம்ஸன் இத்யாதி$_3$) q$_3$ (என்றிருக்குமாபோலே) என்று ப$_4$க$_3$வந்நிஷ்ட$_2$ன் இருக்குமாபோலே. q (க்ஷுத்$_3$ரதே$_3$வதையைப்பற்றி) இருந்த வாணன் இத்யந்வய:. r "உள்வன்மை-நெஞ்சுவலி. s கைமேலே-உடனே; கையோடேயென்று ஸ்வப$_4$ாவார்த்த$_2$ம். t சாரிகை-வையாளி. u "வாணன்-ஆயிரந்தோள் துணித்த" என்றதுக்கு ரஸோக்தி (இவன் கைவிஞ்சினான் இத்யாதி$_3$) அவிதே$_4$யனானான் என்று த்யஜித்தானென்று ரஸோக்தி. கைபெருத்தானென்று கையைக்கழித்துவிட்டானென்று ஸ்வப$_4$ாவார்த்த$_2$ம். v (புள்வல்லாய் இத்யாதி$_3$) இந்தப்புள்ளை நடத்தும்போது இவனேயாகவேணும் என்றபடி. w பொருந்துகை-கூடுகை. w,x கூடுவனென்னாதே 'பொருந்துவன்' என்று பிராட்டிமார் பாசுரத்தைச் சொல்லுவானென் ? என்ன (அவன்பக்கல்நின்றும் இத்யாதி$_3$)

ப்ர— ஒன்பதாம் பாட்டு (கொள்வன் இத்யாதி$_3$) q$_2$1. तैत्तिरीयकोपनिषदि (आ ७) "यदा ह्येवैष एतस्मिन्नदृश्येऽनात्म्येऽनिरुक्तेऽनिलयनेऽभयं प्रतिष्ठां विन्दते अथ सोऽभयंगतो भवति।"

(பொருந்துவனே) y2. सुन्दरकाण्डे (२१) रावणं प्रति सीता "शक्या लोभयितुं नाहमैश्वर्येण धनेन वा। अनन्या राघवेणाहं भास्करेण प्रभा यथा॥१५॥"

ஈ—வேணுஹம்) என்கிற பிராட்டி அஶோகவநிகையிலே பிரிந்திருந்தாற்போலேயிருக்கிறது காணும், z ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே உடம்புடனிருக்கும் இருப்பு. ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே அநாதி$_3$காலம் ஸம்ஸாரியாய் நின்ற நிலை வந்தேறியாய்த் தோற்றிற்று. a ஸர்வஜ்ஞனுய் ஸர்வஶக்தியாய் ஶீலாதி$_3$கு$_3$ணங்களையுடைய உன்னைப் பார்த்தால் இழக்கவேண்டுவதில்லை: b நான் இழக்கமாட்டாதவனுயிருந்தேன்; ஆன பின்பு, உன்னைக் கிட்டுங்காலம் சொல்லாய் என்கிருர். c "ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஶேஷத்வம் அவிஶிஷ்டமாயிருக்கச்செய்தேயும்,ப$_3$த்$_3$த$_4$ரும் முக்தரும் நித்யரும் என்கிற பிரிவோபாதியிறே மஹிஷிகளும்; $c_2$1. 'अनन्या' (அநந்யா) என்கிற பிராட்டியினுடைய வார்த்தை எல்லார்க்கும் சொல்லலாம்படியிறே ஸ்வரூபத்தையுணர்ந்தால் இருப்பது. dஈஶ்வரனில் பிராட்டிமார்க்கு பே$_4$த$_3$ஞ்சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களெல்லாம்-அல்லாதாரோபாதி பிரிவுண்டு என்னுமிடம் சொல்லுகிறன; ஐக்யஞ்சொல்லுகிறவிடமெல்லாம் பாரதந்த்ர்ய காஷ்டை$_2$யைப் பற்றச் சொல்லுகிறன" என்று d_2ப்ராஸங்கி$_3$கமாக ஓர்

அ-z"ஸ்வரூபஜ்ஞானம் பிறந்தால்அவன்பக்கல்நின்றும் பிரிந்தமை தோன்றுமபடி எங்ஙனேயென்ன (ஸ்வரூபஜ்ஞானம் பிறந்தவாறே இத்யாதி$_3$) a காலப்ரஶ்னம் பண்ணுவது "அவன் வருவன்", என்று ஸி.த்$_3$த$_4$வத்கரித்த பின்பிறே; எவ்வழியாலே 'வருவன்' என்று ஸி.த்$_3$த$_4$வத்கரித்தார் என்ன (ஸர்வஜ்ஞனுய் இத்யாதி$_3$) "மூவடிதாவென்ற கள்வனே" என்கையாலே-ஸர்வஜ்ஞத்வம். "கஞ்சனை வஞ்சித்து" இத்யாதி$_3$யாலே - ஸர்வஶக்தித்வம். "எனதாவியை ஈர்கின்ற சீலமே"(8) என்கையாலே (ஶீலாதி$_3$கு$_3$ணங்களையுடைய என்கிறது) b (நான் இழக்கமாட்டாதவனுயிருந்தேன் இதி) ஏதத் - "எஞ்ஞான்று பொருந்துவன்" இதி லக்ஷ்மீஸமத்வேந அபி$_4$த$_4$ாநப$_2$லிதம். c2. "கதா$_3$ த்$_3$ரக்ஷ்யதி மாம் பதி:" என்று அநபாயிநியான பிராட்டி சொல்லும் வார்த்தையை "எஞ்ஞான்று பொருந்துவன்" என்று சொல்லும்படியென்? என்ன (ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் இத்யாதி$_3$) c_2 ஆகையாலே (அநந்யா என்கிற பிராட்டி) என்று கூட்டுவது. d ஆனுல் பின்னை 3. "ப்ரக்ருதே: புருஷாச் சாங்யஸ் த்ருதீயோ நைவ வித்$_3$யதே | அத$_2$ கிம் ப$_3$ஹுநோக்தேந நரநாரீமயோ ஹரி: ||" என்றும், 4. "அஹந்தா ப்$_3$ரஹ்மணஸ்தஸ்ய ஸாஹமஸ்மி ஸநாதநீ" என்றும் ஈஶ்வரனுக்கும் பிராட்டிக்கும் ஐக்யம் சொல்லுகிற வழியாலே ஈஶ்வரகோடியாகச் சொல்லாநிற்க. சேதனகோடியாகச் சொல்லுவானென் ? என்ன (ஈஶ்வரனில் இத்யாதி$_3$) c,d,d_2(ப்ராஸங்கி$_3$கமாக) "ஸர்வாத்மாக்களுக்கும்" என்ற வாக்யம் தொடங்கி ப்ராஸங்கி$_3$கம் என்றபடி.

ஜீ—y விவரணம் (அநந்யா இத்யாதி$_3$) 1. "ஶக்யா லோப$_4$யிதும் நாஹமைஶ்வர்யேண த$_4$நேந வா | அநந்யா ராக$_4$வேணுஹம் பா$_4$ஸ்கரேண ப்ரபா$_4$ யதா$_2$ ||" இதி ஸுந்த$_3$ரகாண்டே$_3$ ராவணம் ப்ரதி ஸீதா. z ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தால் அவன்பக்கல்நின்றும் பிரிந்தமை தோன்றும்படி எங்ஙனே ? என்ன (ஸ்வரூப ஜ்ஞாநம் இத்யாதி$_3$) a பொருந்துகை நிஶ்சிதமோ, 'எஞ்ஞான்று?' என்கைக்கு? என்ன (ஸர்வஜ்ஞனுய் இத்யாதி$_3$) 'கள்வனே' என்கையாலே - ஸர்வஜ்ஞத்வம்; 'கஞ்சனை வஞ்சித்து' இத்யாதி$_3$யாலே - ஸர்வஶக்தித்வம். 'ஈர்கின்ற சீலமே' என்கையாலே - (ஶீலாதி$_3$கு$_3$ணங்களையுடைய) என்றது. c2. "கதா$_3$ த்$_3$ரக்ஷ்யதி மாம் பதி:" என்ற அநபாயிநியானவளைப்போலே 'எஞ்ஞான்று பொருந்துவன்' என்னும்படியென்? என்ன (ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் இத்யாதி$_3$) c_2"ஆகையாலே, 'அநந்யா' என்கிற" என்று கூட்டுவது. d4. "அஹந்தா ப்$_3$ரஹ்மணஸ்தஸ்ய ஸாऽஹமஸ்மி ஸநாதநீ", 3. "நரநாரீமயோ ஹரி:" என்று ஈஶ்வரனோடு ஐக்யகத$_2$நமுகே$_2$ந ஈஶ்வரகோடியாகச் சொல்லாநிற்க, பிராட்டியைச் சேதநகோடியாகச் சொல்லுவானென்?என்ன (ஈஶ்வரனில்இத்யாதி$_3$) c,d,d_2(ப்ராஸங்கி$_3$கமாக) என்றது'ஸர்வாத்மாக்களுக்கும்' என்று தொடங்கியாதல், 'ஈஶ்வரன்' இத்யாதி$_3$வாக்யம் தொடங்கியாதல்.

10. பொருந்திய மாமரு தினிடை போயஎம்
பெருந்தகாய்! உன்கழல் காணிய பேதுற்று
வருந்திநான் வாசக மாலைகொண்டு உன்னையே
இருந்திருந் (து)எத்தனை காலம் புலம்புவனே?

ஆ— 10. வ்யா:— (பொருந்திய) பொருந்தின மாமருதினிடை அகப்படாதே போய் என்னை ரக்ஷித்தருளின பரமகாருணிகனே! உன் திருவடிகளைக் காண ஆசைப்பட்டுப் பெருதொழிந்து இப்படி முடியவும் பெருதேயிருந்து பெரிய வருத்தத்தோடே உன் கு$_3$ணங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு நான் இன்னம் எத்தனை காலம் கிடந்து அலற்றக் கடவேன்? என்கிறுர். 10.

ஒ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — உன்னுடைய கு$_3$ணஜிதனுய் உன்னைக்காணப் பெருத வ்யஸநத்தாலே து$_3$:க்க$_2$ப்படுகிற நான் இன்னம் எத்தனைகாலம் து$_3$:க்க$_2$ப் படக்கடவன்? என்கிருர்.

வ்யா:— (பொருந்திய என்று தொடங்கி) அல்பவிவரமாய்ப் பெருத்திருக்கிற மருதுகளின் நடுவே அகப்படாதே போய் என்னை ரக்ஷித்த மஹாப்ரப$_4$வனே! மருதின்நடுவே தவழ்ந்துபோன திருவடிகளைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு. (வருந்தி என்று மேலுக்கு) பெரிய வருத்தத்தோடே உன் கு$_3$ணத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு. 10.

ஈ—உருவிலே அருளிச்செய்தார். e (ஆயிரந்தோள் இத்யாதி$_3$) f 'கரப$_3$ாதைத$_4$யிறே இவனை இப்படி கலங்கப்பண்ணிற்று' என்று g அடுத்தேருக வந்த கரத்தைக் கழித்து ப்ராப்தகரத்திலே நிறுத்தினவனே! h A "ஆயிரங்கரங்கழித்த ஆதிமால்" இறே. (உன்னை எஞ்ஞான்று பொருந்துவனே) வாணனுடைய i கைப்பற்றையும் கழித்து j இறையிலியாக்கின உன்னை எந்நாள் வந்து கிட்டுவன்? என்கிருர். 9.

அ-e சாடு ப்ரயோக$_3$ார்த்த$_2$ம் புநஸ்ச பதே$_3$ாபாத$_3$ாநம் (ஆயிரம் இத்யாதி$_3$) f கரம்-கப்பம். B "கரமும் கடமும்குடியிறையாகும்" என்னக்கடவதிறே. g அடுத்தேருக-அதி$_4$கமாக. அடுத்தடுத்தேறின என்று ஸ்வப$_4$ாவார்த்த$_2$ம். h கரங்கழித்தமைக்கு ஸம்வாத$_3$ம் (ஆயிரம் இத்யாதி$_3$) திருச்சந்தவிருத்தம். i கைப்பற்றை என்றது - ஶ்லேஷம். கையாலே பற்றப்பட்டத்தையும், கைகளைப்பற்றியுடையனு யிருந்தமையையும். j இறையிலியாக்கி-இறையில்லாதவனுக்கி. இறை-தே$_3$வதையும், கரமும். 9.

ஜீ-e சாடு ப்ரயோக$_3$ார்த்த$_2$ம் புநஸ்ச பதே$_3$ாபாத$_3$ாநம் (ஆயிரம் இத்யாதி$_3$) f கரம்-கப்பம். B "கரமும் கடமும் குடியிறையாகும்" என்னக்கடவதிறே. g அடுத்தேருக-அதி$_4$கமாக; அடுத்தடுத்தேறின என்று ஸ்வப$_4$ாவார்த்த$_2$ம். h கரம்கழித்தமைக்கு ஸம்வாத$_3$ம் (ஆயிரம் இத்யாதி$_3$) திருச்சந்த விருத்தம், ஐம்பத்துமூன்ரும்பாட்டு A "மோடியோடு" இத்யாதி$_3$. ப$_3$ாணனுடைய ஆயிரந்தோளையும் கழித்த காரணபூ$_4$தனை ஸர்வேஸ்வரன் இத்யர்த்த$_2$:. i கைப்பற்றையும் - கைவசமானத்தையும் என்று சாடு, கைகளைப்பற்றி உடையனுயிருந்தமையையும் என்று ஸ்வப$_4$ாவார்த்த$_2$ம். j இறையிலி யாக்கி - இறையில்லாதவனுக்கி. இறை - தே$_3$வதையும், கரமும். க்ரமேண அந்வய:. 9.

A திருச்சந்த 53. B தமிழ்நிகண்டு.

ப— 10. அவ:— அநந்தரம், ப்ரதிப₃ந்த₄கத்தை அநாயாஸேந போக்கும் உன் திருவடிகளைக் காண ஆசைப்பட்டு எத்தனைகாலம் கூப்பிடக்கடவேன்? என்கிறார்.

பொருந்திய—(தன்னில்தான்) செறிந்துநிற்கிற, **மா மருதின் இடை**—பெரிய மருதுகளின் நடுவே, **போய**—(அநாயாஸேந) போய் அத்தை முறித்து, **எம் பெருந்தகாய்**—(உன்னை) எங்களுக்கு ஸ்வாமியாகத் தந்த பெரியவனே! **உன்**—உன்னுடைய, **கழல்**—(அக்காலத்திலே மறியவிட்ட) சிவந்த திருவடிகளை, **காணிய**—காணவேணுமென்கிற, **பேது**—ஈடுபாட்டை, **உற்று**—உடையேனாய், **வருந்தி**—க்லேஶித்து, **நான்**—(விளம்பாக்ஷமனான) நான், **வாசகம்**—(உன்னுடைய) கு₃ணவாசகமான, **மாலைகொண்டு**—ஶப்₃த₃ஸந்த₃ர்ப்ப₄த்தைக்கொண்டு, **உன்னையே**—(நிரதிஶயபோ₄க்₃யனான) உன்னையே நோக்கி, **இருந்து இருந்து**—இளைத்திருந்திருந்து, **எத்தனைகாலம்**—எத்தனைகாலம், **புலம்புவன்**—கூப்பிடக்கடவேன்?

காணிய—காண்கைக்கு. 10.

இ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — உன்னைக் காணப்பெறாத வ்யஸநத்தாலே க்லேஶப்படுகிற நான் இன்னம் எத்தனை காலம் கூப்பிடக்கடவேன்? என்கிறார்.

வ்யா:—**(பொருந்திய)** இவனை நலிய நினைத்து க்ருதஸங்கேதராய் நின்றபடி; நிர்விவரம் என்னவுமாம். **(மாமருது)** 'அவ்வருகே சாய்ந்தது அவன்மேலே சாய்ந்ததாகில் என்படக்கடவேன்!' என்று வயிறு பிடிக்கிறார். **(இடைபோய)** ஒன்றென்னலாம்படி அவகாஶமின்றியே நிற்க, அவகாஶமுள்ளவிடத்தில் போமாபோலே அதன்நடுவே போனபடி. **(எம் பெருந்தகாய்)** அதில் அகப்படாதே ஶேஷியான உன்னை எனக்குத் தந்த பெரியோனே! **(உன்கழல் காணிய பேதுற்று)** உன் திருவடிகளைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு. **1.“यमलार्जुनयोर्मध्ये जगाम कमलेक्षणः। ततः कटकटाशब्दसमाकर्णनतत्परः॥” (யமலார்ஜுநயோர்மத்₄யே ஜக₃ாம கமலேக்ஷண:। தத: கடகடாஶப்₃த₃ஸமாகர்ணநதத்பர:॥)** என்று மருது முறிந்த ஓசையைக் கேட்டுப் புரிந்துபார்த்தபோதைச் சிவந்த திருக்கண்களையும் அப்போதைத் திருவடிகளின் சிவப்பையும் காணவாய்த்து இவர் ஆசைப்பட்டது. **(பேதுற்று)** மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற ஜ்ஞாநமும் போயிற்று. **(வருந்தி)** ஆசைப்பட்ட விஷயாநுகு₃ணமாயிறே நோவுபாடும் இருப்பது. ஒரு சொல் தொடை எடுக்கையாகிறது,ஒருமலையை எடுத்தாற்போலேயிருக்கை. **(நான்)** விரஹம் பொறுக்கமாட்டாத மென்மையையுடைய நான். **(வாசகமாலை கொண்டு)** உன் கு₃ணத்துக்கு வாசகமான சொல்தொடையைக்கொண்டு. **(உன்னையே)** **2. “यतो वाचो निवर्तन्ते” (யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே)** என்னும்படியான உன்னையே. **(இருந்து இருந்து)** ஒரு வார்த்தை தலைக்கட்டுகைக்கு நடுவே பலபடி இளைப்பாற வேண்டியிருக்கை. **(எத்தனை காலம் புலம்புவனே)** 'இதுக்கு முடிவு என்று?' என்கிறார். ஸாத₄நபு₃த்₃த்₄யா சொல்லமாட்டார்; ப்ராப்யபு₃த்₃தி₄யாலே தவிரமாட்டார். 10.

ஈ— அவ:— பத்தாம் பாட்டு. a உன்னைக் காணப்பெறாத வ்யஸநத்தாலே க்லேஶப் படுகிற நான் இன்னம் எத்தனைகாலம் கூப்பிடக் கடவேன்? என்கிறார்.

வ்யா:— (பொருந்திய மாமருது) **மருது, மாமருது, பொருந்திய மாமருது. மருதென்கையாலே - மரத்தைச் சொல்லி; b**A **"மரங்கள்போல் வலிய நெஞ்சம்" என்று** b$_2$ **வன்மைக்கு மரத்தையிறே சொல்லுவது; அத்தாலே - நெஞ்சின் வன்மையைச் சொன்னபடி;** b$_3$**மாமருது என்கையாலே - மாவென்று - கறுப்பாய், இத்தால்- சீற்றத்தைச் சொன்னபடி. அன்றியே, மஹத்தையாய், வேறு** c **வினை செய்யாதே மேலேவிழ அமைந்திருக்கை.** d **நினைத்த காரியத்துக்குப் பொருந்திய மாமருது.** e **இவற்றின் நெஞ்சில் பொருத்தம்.** f **ஆக, இப்படி க்ருதஸங்கேதராய், சீற்றத்தையுடையராய், க்ருஷ்ண த$_3$ர்ஶநத்தாலும் நெஞ்சு நெகிழாத வன்மையையுடையவை.** (இடைபோய) **இப்படி நிற்கிறவற்றின் அருகே போகையுங்கூட ப$_4$யங்கரமாயிருக்க, இவற்றின் நடுவே,** g **ஒன்றிலே வெளிகண்டு போவாரைப்போலே போனாயிற்று.** h (போய எம்பெருந்தகாய்) i **அவற்றின் நடுவே அவற்றைத் தப்பிப்போய் எனக்கு ஶேஷியான உன்னைத் தந்த பெரியோனே!** (உன்கழல் இத்யாதி$_3$) j1. **"ततः कटकटाशब्दसमाकर्णनतत्परः" (ததஃ கடகடாஶப்$_3$த$_3$ஸமாகர்ணநதத்பர:) என்று**

அ— பத்தாம் பாட்டு. (பொருந்திய இத்யாதி$_3$) a "கழல்காணிய பேதுற்று வருந்தி நான் எத்தனைகாலம் புலம்புவன்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (உன்னைக் காணப்பெறாத இத்யாதி$_3$) b (மரங்கள்போல் இத்யாதி$_3$) திருமாலை. b$_2$ வன்மை-காடி$_2$ந்யம். b$_3$ "மா" என்று கறுப்பாதல், மஹத்தையாதல். c வினை-யுத்$_3$த$_4$ம். d நினைத்த கார்யத்துக்கு-முடிக்கைக்கு என்றபடி. e "பொருந்திய" என்றதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (இவற்றின் இத்யாதி$_3$) f ஶப்$_3$த$_3$மிருந்த அடைவுக்குச் சேர நிக$_3$மிக்கிறார் (ஆக இத்யாதி$_3$) g "மருதினிடை" என்கிற ஏகவசன தாத்பர்யம் (ஒன்றிலே வெளிகண்டு போவாரைப்போலே என்றது) h,i "போய" என்ற அனந்தரம் "எம்" என்றதுக்கு வாஸநை அருளிச்செய்கிறார் (அவற்றின் நடுவே இத்யாதி$_3$) j மருதை ஒடித்த அனந்தரம்

ஜீ— பத்தாம் பாட்டு. (பொருந்திய இத்யாதி$_3$) a 'கழல்காணிய பேதுற்று வருந்தி நான் எந்தனை காலம் புலம்புவன்' என்ற பத$_3$ங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (உன்னைக் காணப்பெறாத இத்யாதி$_3$) b(மரங்கள்போல் இத்யாதி$_3$) மரங்கள்போலே கடி$_2$நமான நெஞ்சம் என்றபடி; (திருமாலை 27); b$_2$ வன்மை-காடி$_2$ந்யம். c வினை-யுத்$_3$த$_4$ம். d நினைத்த காரியத்துக்கு-முடிக்கைக்கு என்றபடி. e "பொருந்திய" என்றதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (இவற்றின் இத்யாதி$_3$) f ஶப்$_3$த$_3$ம் இருந்த அடைவுக்குச் சேர நிக$_3$மிக்கிறார் (ஆக இத்யாதி$_3$) g 'மருதினிடை' என்கிற ஏகவசந தாத்பர்யம் (ஒன்றிலே வெளிகண்டு இத்யாதி$_3$) h,i 'போய' என்ற அநந்தரம், 'எம்' என்றதுக்கு வாஸனை (அவற்றின் நடுவே இத்யாதி$_3$) பெருந்தகாய் - பெரியவனே! j மருதையோடித்த அநந்தரம்

ப்ர— பத்தாம் பாட்டு. (பொருந்திய இத்யாதி$_3$) (இடைபோய) j1. पञ्चमेंशे षष्ठे— "व्यग्रायामथ तस्यां स कर्षमाण उलूखलम्। यमलार्जुनयोर्मध्ये जगाम कमलेक्षणः॥ १६॥ कर्षता वृक्षयोर्मध्ये तिर्यग्गतमुलूखलम्। भग्नावुत्तुङ्गशाखाग्रौ तेन तौ यमलार्जुनौ॥ १७॥ ततः कटकटाशब्दसमाकर्णनतत्परः। आजगाम व्रजजनो ददर्श च महाद्रुमौ॥ १८॥ भग्नस्कन्धौ निपतितौ भग्नशाखौ महीतले। नवोद्गताल्पदन्तांशुसितहासं च बालकम्॥ १९॥"

A *திருமாலை 27.*

ஈ—அவை முறிந்துவிழுகிறபோதை ஓசைகேட்டுப் புரிந்துபார்த்து. அபூர்வத3ர்ஶநத்தாலே j_2விகஸிதமான அக்கண்போலே சிவந்திருக்கிற திருவடிகளைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு. k1. "जगाम कमलेक्षण:" (ஜக3ாம கமலேக்ஷண:) புரிந்துபார்த்த கண்களைக் காண ஆசைப்பட்டான் ருஷி; தவழ்ந்துபோகிற போதைத் திருவடிகளைக் k_2 காண ஆசைப்படுகிறார் இவர். l எல்லா அவஸ்தை2யிலும் அவனை l_2 அடிவிடாரே. m தந்தாம் ஜீவநத்தை m_2நோக்கத் தேடுமித்தனையிறே எல்லாரும்; இவரும்

அ—திருவடிகளை அருளிச்செய்வது—ருஷிக்குத் திருக்கண்களிலே ஆத3ரம் நடந்தாற்போலே தமக்குத் திருவடிகளிலே ஆத3ரம் நடந்ததென்று தோற்றுகைக்காக என்கிறார் (தத: கடகடாஶப்3த3 இத்யாதி3) 1. "கடகடாஶப்3த3ஸமாகர்ணந தத்பர:" என்றது வ்ரஜஜந விஶேஷணமாயிருக்க, கமலேக்ஷணனுகைக்கு ஹேதுத்வேந எடுத்தது—முறிந்துவிழுகிறபோதிலே ஶப்3த3ஶ்ரவணௌத் கண்ட்2யம் இவனுக்குமுண்டாகையைப்பற்ற. j_2 (விகஸிதமான அக்கண்போலே என்றது) 1. "கமலேக்ஷண:" என்றத்தைப்பற்ற. k மஹாப்ரவேஶோக்தாம் பராங்குஶார்யஸ்ய ருஷிப்4யோ வ்யாவ்ருத்திம் அத்ர ப்ரஸங்க3ாத் ஸம்வாத3யதி (ஜக3ாமேதி) k_2 (காண ஆசைப்படுகிறார்) ஶேஷத்வாநுகு3ணமாகத் திருவடிகளை அநுஸந்தி4க்கிறார் என்றபடி. l பிரிந்து நோவுபடுகிற அவஸ்தை2யிலும் ஸ்வரூபம் குலையாமலிருக்கிற ஆகாரம் இவர்க்குண்டாயிருக்கிறது என்னுமிடம் தோன்ற அருளிச்செய்கிறார் (எல்லா அவஸ்தை2யிலும் இத்யாதி3) l_2(அடிவிடாரே இதி) சாடு:. m ருஷி: சக்ஷுஷ்ஸௌந்த3ர்யம் த்3ரஷ்டும் கிமித்யவாஞ்ச2த், பராங்குஶார்ய: தத2ாவிநா பாத3ஸௌந்த3ர்யம் த்3ரஷ்டும் கிமிதி வாஞ்ச2தி? இத்யத்ராஹ (தந்தாம் ஜீவனத்தை இத்யாதி3) தந்தாம் ஜீவனத்தை இத்யாதி3க்கு த்4வந்யர்த்த2ம் தந்தாம் ப்ராணன்களை ரக்ஷிக்கத் தேடுமித்தனையிறே என்றபடி. ஸ்வாப4ாவிகமான அர்த்த2ம்—தமக்கு ப்ராணனுன திருவடியைக்காணத் தேடுமித்தனையிறே என்றபடி. A அமலங்களாக விழிக்கும் கண்களைப்பற்ற

ஜீ—திருவடிகளை அருளிச்செய்தது - ருஷிக்குத் திருக்கண்களிலே ஆத3ரம் நடந்தாற்போலே, தமக்குத் திருவடிகளிலே ஆத3ரம் நடந்ததென்று தோற்றுகைக்காக என்கிறார் (1. "தத: கடகடாஶப்3த3" இத்யாதி3) 1. "வ்யக்3ராயாமத2 தஸ்யாம் ஸ கர்ஷமாண உலூகலம் | யமளார்ஜுநயோர் மத்4யே ஜக3ாம கமலேக்ஷண: || கர்ஷதா வ்ருக்ஷயோர் மத்4யே திர்யக்3க3தமுலூகலம் | ப4க்3நாவுத்துங்க3ஶாக2ாக்3ரௌ தேந தௌ யமளார்ஜுநௌ || தத: கடகடாஶப்3த3ஸமாகர்ணந தத்பர: | ஆஜக3ாம வ்ரஜஜநோ த3த3ர்ஶ ச மஹாத்3ருமௌ ||" இதி பஞ்சமேம்ஶே ஷஷ்டே2. 1. "தத: கடகடா" இத்யாதி3பத3ம் - வ்ரஜஜந விஶேஷணமாயிருக்க, கமலேக்ஷணனுகைக்கு ஹேதுத்வேந எடுத்தது - முறிந்து விழுகிற போதில் ஶப்3த3ஶ்ரவணௌத்கண்ட்2யம் இவனுக்கும் உண்டாகையைப் பற்ற. j_2(விகஸிதமான அக்கண்போலே என்றது) 1. "கமலேக்ஷண:" என்றத்தைப் பற்ற. இத்தால் - ருஷியிற் காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி. k(ஜக3ாம இத்யாதி3) ஶேஷத்வாநுகு3ணமாகத் திருவடிகளை அநுஸந்தி4க்கிறார் என்றபடி. l பிரிந்து நோவுபடுகிற அவஸ்தை2யிலும் ஸ்வரூபம் குலையாமலிருக்கிற ஆகாரம் இவர்க்கு உண்டாயிருக்கிறதென்னுமிடம் தோற்ற அருளிச்செய்கிறார் (எல்லா அவஸ்தை2யிலும் இத்யாதி3) l_2 (அடிவிடாரே இதி) சாடு:. அடி - திருவடிகள்; முதல் இதி த்4வநி:. m ருஷியைப்போலே கண்ணழகைக் காண ஆசைப்படாதே, இவர் திருவடிகளழகைக் காண ஆசைப்படுகிறதென்? என்ன (தந்தாம் ஜீவநம் இத்யாதி3) m_2 (ஜீவநத்தை நோக்க) என்றதுக்கு - ப்ராணனை ரக்ஷிக்க என்று த்4வந்யர்த்த2ம்; தமக்கு ப்ராணனுன திருவடிகளைக் காண என்று ஸ்வப4ாவார்த்த2ம். நோக்குகை - ரக்ஷிக்கையும், பார்க்கையும். A அமலங்களாக விழிக்கும் கண்களைப்பற்ற, B தேனே

A 1-9-9. B 1-5-5.

ஈ—தம்முடைய ஜீவநத்தை m_3 நோக்கத் தேடுகிறுர். n (பேதுற்று) அறிவுகெட்டு. n_2 (வருந்தி) n_8 இழந்த விஷயத்துக்குத் தக்கபடியிறே க்லேமும் இருப்பது. (நான்) o அடியே பிடித்து ஜீவித்துப்போந்த நான். pA "நின் செம்மாபாதபற்புத் தலை சேர்த் தொல்லை" என்கிறபடியே அத்திருவடிகள் பெறில் p_2 தலையாக ஜீவித்து. அதில்லையாகில் இல்லையாம் நான். q (வாசகமாலைகொண்டு) q_2 ஒருமலையெடுத்தாற்போலேயாயிற்று. இவர்க்கு ஒரு சொற்கொண்டு சொல்லுகை. (உன்னை) பேசித் தலைக்கட்டவொண்ணுதே உன்னை. r1. "यतो वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा सह" (யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ) இறே. s'(இருந்து இருந்து) tஒருகால் ஒன்று சொல்லப்புக்கால் அது தலைக்கட்டுங்காட்டில் நடுவே பதின்கால் t_2 பட்டைப்பொதிசோறு அவிழ்க்க வேணும் காணும். (எத்தனை காலம் u புலம்புவனே) v ஸாத₄நபு₃த்₃த்₄யா சொல்ல மாட்டார், w ப்ராப்யபு₃த்₃த்₄யா தவிரமாட்டார்; இதுக்கு முடிவு என்? என்கிறுர். 10.

அ—Bதேனே மலரும் திருப்பாதம் இவர்க்கு பே₄ாக்₃யமென்று கருத்து. m_2'(நோக்க இதி) த்₃ரஷ்டும் ரக்ஷிதும் இத்யர்த்த₂த்₃வயவிவக்ஷயா ரஸோக்தி:. n பேதுற்று-வருந்தி. n_3"வாசகமாலைகொண்டு இருந்திருந்து எத்தனைகாலம் புலம்புவன்" இத்யுச்யமானக்லேமஸ்ய ஹேத்வாகாங்க்ஷாயாமாஹ (இழந்த விஷயத்துக்குத்தக்க இதி) oC"மயர்வற மதிநலம் அருளினன்-துயரறு சுடரடி" என்றத் தைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறுர் (அடியே பிடித்து இத்யாதி₃) p திருவடிகளே த₄ாரகமாக இருந்தாரோ? என்ன (நின்செம்மா இத்யாதி₃) வாக்யத்₃வயே ச ரஸோக்திர் த்₃ரஷ்டவ்யா. q.q_2 "பெருந்தகாய் - நான் உன் கழல் காணிய பேதுற்று - வருந்தி இருந்திருந்து வாசகமாலை கொண்டு எத்தனைகாலம் புலம்புவன்" இத்யந்வயம் ஹ்ருதி₃ நித₄ாயாஹ (ஒரு மலையெடுத்தாற் போலே இத்யாதி₃) r பேசித்தலைக்கட்டவொண்ணுதோ? என்ன (யத இத்யாதி₃) s.t வீப்ஸைக்கு அர்த்த₂ம் (ஒருகால் இத்யாதி₃) t_2 பட்டைப்பொதிசோறு—கமுகம் பட்டையில் கட்டின பாதே₂யம். (பட்டைப் பொதிசோறு இதி) D "உண்ணுஞ்சோறு" இத்யாத்₃யுக்த ப்ரகாரவிஶிஷ்டத்வாத் மத்₄யே மத்₄யே ப₄க₃வத்ஸ்மரணே ந ஆஶ்வாஸ: கார்ய: இத்யர்த்த₂:. u.v"புலம்புவன்" என்று து₃:க்க₂ப்படுவானென்? சொல்லவொண்ணுதோ? என்ன (ஸாத₄நபு₃த்₃த்₄யா இத்யாதி₃) w ஆகுல் தவிரவொண்ணுதோ? என்ன (ப்ராப்யபு₃த்₃த்₄யா இத்யாதி₃) hபெருந்தகாய்-பெரியவனே! "பேதுற்று - ஈடுபாட்டை உடையேனுய், காணிய - காண்கைக்கு" என்று உரையிலே. 10.

ஸ்ரீ—மலரும் திருப்பாதம் இவர்க்கு பே₄ாக்₃யமென்று கருத்து. n காணிய பேதுற்று-காணவேணு மென்று அறிவுகெட்டு; காணிய-காண்கைக்கு. n_2 வருந்தி-க்லேமித்து. n_3 க்லேமிக்கைக்கு அடி யேது? என்ன (இழந்த இத்யாதி₃) oC"துயரறு சுடரடி" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அருளிச் செய்கிறுர் (அடியே பிடித்து இத்யாதி₃) p விவரணம் (நின்செம்மா இத்யாதி₃) இந்த வாக்யத்₃வய மும் ரஸோக்தி. o (அடியே பிடித்து) திருவடிகளையே பற்றி என்று ஸ்வப₄ாவார்த்த₂ம்; முதலிலே பிடித்து இதி சாடு. p_2 (தலையாக ஜீவித்து) தலையிலே வைத்துக்கொண்டு ஜீவித்து; நன்றாக ஜீவித்து இதி சாடு. q.q_2 'கொண்டு' என்றதுக்கு ப₄ாவம் (ஒருமலை இத்யாதி₃) r அப்படி பேசித் தலைக்கட்டவொண்ணுதோ? என்ன (யதோ வாச: இத்யாதி₃) s t வீப்ஸைக்கு அர்த்த₂ம் (ஒரு கால் இத்யாதி₃) t_2(பட்டைப் பொதி சோறு) கமுகம் பட்டையிலே கட்டின பாதே₂யம். இத்தால்- D'உண்ணும் சோறு' இத்யாத்₃யுக்த ப்ரகாரவிஶிஷ்டத்வாத் மத்₄யே மத்₄யே ப₄க₃வத் ஸ்மரணத் தாலே இளைப்பாறவென்று கருத்து. u புலம்புவன்-கூப்பிடக்கடவேன். u.v 'புலம்புவனே' என்று து₃:க்க₂ப்படுவானென்? சொல்லவொண்ணுதோ? என்ன (ஸாத₄நபு₃த்₃த்₄யா இத்யாதி₃) w ஆகுல், தவிரவொண்ணுதோ? என்ன (ப்ராப்யபு₃த்₃த்₄யா இத்யாதி₃) q வாசகமாலைகொண்டு- கு₃ணவாசகமான சொற்றொடையைக்கொண்டு, க்ரமேண அந்வய:. 10.

A 2-9-1. B 1-5-5. C 1-1-1. D 6-7-1.

11. புலம்புசீர்ப் பூமி யளந்த பெருமானை
நலங்கொள்சீர் நன்குரு கூர்ச்சட கோபன்சொல்
வலங்கொண்ட வாயிரத் துள்இவை யுமோர்பத்து
இலங்குவான் யாவரும் ஏறுவர் சொன்னலே.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஆ— 11. வ்யா:— (புலம்புசீர்) எல்லாராலும் ஏத்தப்படும் கு₃ணங்களையுடையனை பூ₄மியளந்த எம்பெருமானை, கு₃ணை கத₄ாரகத்வமாகிற கல்யாணகு₃ணத்தையுடையனுயிருந்த நன்குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன இத்திருவாய்மொழியைச் சொன்னரெல்லாரும் திருநாட்டிலே புகப்பெறுவர் என்கிறர். 11.

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஒ— அவ:— நிக₃மத்தில் — இத்திருவாய்மொழி இயல்மாத்ரத்தை த₄ரித்தவர்கள் ஆரேனுமாகிலும் இதில் ப்ரார்த்தி₂த்தபடியே அநுப₄விக்கையில் தட்டில்லாத நிரதிஶயபே₄ாக்₃யமான திருநாட்டிலே செல்வர் என்கிறர்.

வ்யா:— (புலம்பு என்று தொடங்கி) **எல்லாராலும் ஏத்தப்படும் கு₃ணங்களையுடையனைக்கொண்டு பூ₄மியை அளந்து இக்கு₃ணத்தாலே எல்லாருக்கும் ஸ்வாமியாயிருக்கிறவனை.** (நலங்கொள் என்று தொடங்கி) **இத்திருவாய்மொழியிற்சொன்னபடியே ப₄க்தியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செயலுமாய் எம்பெருமானை உள்ளபடி ப்ரதிபாதி₃த்த ஆயிரத்திலும் இப்பத்து.** 11.

நஞ்சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ப— 11. அவ:— அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் ப₂லமாகப் பரமபத₃ ப்ராப்தியை அருளிச்செய்கிறர்.

புலம்பு சீர்—(எல்லாரும்) கொண்டாடும்படியான கு₃ணங்களையுடையனைக் கொண்டு, **பூமி**—பூ₄மியை, **அளந்த**—அளந்த, **பெருமானை**—ஸர்வேஶ்வரனை, **நலம் கொள்**—(அநுப₄வாபி₄நிவேஶமாகிற) நன்மையுடைய, **சீர்**—ஜ்ஞாநாதி₃கு₃ண விஶிஷ்டராய், **நல்**—நன்றான, **குருகூர்**—திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, **சடகோபன்**— ஆழ்வார், **சொல்**—அருளிச்செய்த, **வலம்கொண்ட ஆயிரத்துள்**—அர்த்த₂ப்ரதிபாத₃ந ப₂லத்தையுடைத்தான ஆயிரந்திருவாய்மொழிக்குள்ளும், **ஓர்**—அத்₃விதீயமான, **இவைபத்தும்**—இப்பத்தையும், **சொன்னல்**—, **யாவரும்**—எல்லாரும், **இலங்கு வான்**—அத்யுஜ்ஜ்வலமான பரமபத₃த்திலே, **ஏறுவர்**—ஏறப்பெறுவர்கள்.

இது - கலிவிருத்தம். 11.

வாதி₃கேஸரி அழகிய மணவாளச் சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

இ— அவ:— நிக₃மத்தில் — இத்திருவாய்மொழியில் ஶப்₃த₃மாத்ரத்தாலே இதில் ப்ரார்த்தி₂த்தபடியே அநுப₄விக்கைக்குத் தட்டில்லாத பரமபத₃த்திலே செல்லப் பெறுவர் என்கிருர்.

வ்யா:— **(புலம்பு இத்யாதி₃)** இருந்ததே குடியாக ஏத்தும்படியான கு₃ணங்களையுடையனுய், தன் விபூ₄தியை அளந்துகொள்ளுகையினுலே ஸர்வ ஸ்வாமியானவனையாய்த்துக் கவிபாடுகிறது. **(நலங்கொள் இத்யாதி₃)** இதில் சொன்ன பெருவிடாயையுடைய ஆழ்வார் சொல். **(வலங்கொண்ட ஆயிரத்துள் இவையும் ஓர் பத்து)** ப்ரதிபாத்₃யனை விளாக்குலைகொண்டிருக்கும் என்னுதல், ப்ரதிபாத₃நஸாமர்த்₂யத்தையுடைய ஆயிரம் என்னுதல். அத்₃விதீயமான இப்பத்தைச் சொன்ஞல் இன்ஞர் இனையார் என்ஞதே ப₄க₃வத₃நுப₄வத்துக்கு விச்சே₂த₃மில்லாத வைலக்ஷண்யத்தையுடைய பரமபத₃த்தை ப்ராபிக்கப் பெறுவர். 11.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

ஈ— அவ:— a நிக₃மத்தில்—இத்திருவாய்மொழியில் ஶப்₃த₃மாத்ரத்தாலே இதில் ப்ரார்த்தி₂த்தபடியே அநுப₄விக்கலான பரமபத₃த்தைச் செல்லப்பெறுவர் என்கிருர்.

வ்யா—(புலம்புசீர்) b **இவர் புகழுமாபோலே லோகமடையப் புகழும்படியாயிற்று அவன் கு₃ணங்கள்.** (பூமியளந்த பெருமானை) c **பூ₄மியையளந்து அந்யஶேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யத்தைத் தவிர்த்த ஸர்வஸ்வாமியையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று.** d (நலங்கொள்சீர்) e **கரணங்களும் சேதநஸமாதி₄யாலே விடாய்த்து, அவைதான் ஓர் இந்த்₃ரிய வ்ருத்தியை ஓர் இந்த்₃ரியம் ஆசைப்பட்டு, இவையெல்லாவற்றின் வ்ருத்தியையும் தாம் ஆசைப்பட்டு, இப்படி ப₄க₃வத்₃விஷயத்திலே விடாய்க்கும்படியான ஶ்ரீவைஷ்ணவஶ்ரீயையுடைய ஆழ்வார். அநுப₄வாபி₄நிவேஶமாகிற நன்மையை**

அ— நிக₃மம் (புலம்பு இத்யாதி₃) a "இவைபத்தும் - சொன்ஞல் யாவரும் - இலங்கு வான் - ஏறுவர்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (நிக₃மத்தில் இத்யாதி₃) b "புலம்புசீர்" என்றதுக்கு த்₃ருஷ்டாந்த பூர்வகமாக அர்த்த₂ம் (இவர் புகழுமாபோலே இத்யாதி₃) c1. "ஸங்கை₄ஸ்ஸுராணும்" என்று லோகமாகப் புகழும்படி, "பூமியளந்த" என்றத்தாலே மஹாப₃லிக்கு ஶேஷமாயிருக்கையைப்போக்கி லோகத்திலுள்ளார் தலையிலே அடியிட்டு ஸ்வஸ்வா தந்த்ர்யத்தைத் தவிர்த்தபடி; 'பூமி' என்றது சதுர்த₃ஶபு₄வனத்துக்கும் உபலக்ஷணமாக்கி, ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யநிவ்ருத்திக்காக ஊர்த்₄வலோகங்களையும் அந்யஶேஷத்வநிவ்ருத்திக்காக பூ₄மியையுமளந்தான் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிருர் *(பூமியையளந்து இத்யாதி₃)* என்னவுமாம். d,e "சீர்" என்று ஶ்ரீவைஷ்ணவஶ்ரீயாய், அதுக்கு நன்மையாவது ஏதென்ன (கரணங்களும் என்று தொடங்கி) d (நலங்கொள்சீர்) பரிபூர்ணமாய், பரிபக்வமான ப₄க்தியாகிற

ஜீ— நிக₃மம் (புலம்பு இத்யாதி₃) a 'இவையும் ஓர்பத்து - சொன்ஞல் - யாவரும் - இலங்கு வான் - ஏறுவர்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை. b த்₃ருஷ்டாந்தபூர்வகமாக அர்த்த₂ம் (இவர் புகழும் இத்யாதி₃) d,e 'சீர்' என்று - வைஷ்ணவஶ்ரீயாய், அதுக்கு நன்மையேது ? என்ன (கரணங்களும் இத்யாதி₃) d நலங்கொள்சீர்-பரிபூர்ண்மாய், பக்வமான ப₄க்தியாகிற ஸம்பத்தை

ஈ—யுடைய ஜ்ஞாநாதி₃கு₃ணவிஶிஷ்டராய் நன்றான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் சொல். f (வலங்கொண்ட இத்யாதி₃) g ப்ரதிபாத்₃யத்தை வலம்வந்து g₂ விளாக்குலைகொண்ட என்னுதல், h ப்ரதிபாத₃நஸாமர்த்₂யத்தையுடைய என்னுதல். (இலங்கு வான் இத்யாதி₃) i அத்₃விதீயமான இப்பத்தைச் சொன்னால், j இன்னாரினை யாரென்னாதே, ப₄க₃வத₃நுப₄வத்துக்கு விச்சே₂த₃மில்லாத வைலக்ஷண்யத்தையுடைய பரமபத₃த்தை ப்ராபிக்கப்பெறுவர். k1. "स एकधा भवति" (ஸ ஏகத₄ா ப₄வதி) என்று ஓதுகிறபடியே அநேக ஶரீரங்களைப் பரிக்₃ரஹித்து, அவ்வோ ஶரீரங்களில் கரணங்களும் பூர்ணாநுப₄வம் பண்ணலாம்படியான தே₃ஶத்திலே புகப்பெறுவர் என்றபடி. 11.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

அ—சீர்-ஸம்பத்துடையவர் என்றபடி. f,g வலம்-ப்ரத₃க்ஷிணம் ப₃லம் சேத்யர்த்த₂த்₃வயம் யத்₃யபி ஶப்₃த₃ஸாமர்த்₂யாத₃பி₄ஹிதம் ; தத₂ாபி ப்ராத₂மிகார்த்தே₂ாऽபி ப்ரதிபாத₃நஸாமர்த்₂ய ஏவ பர்யவஸ்யதி ; ப்ரதிபாத்₃யத்தை வலம்வருகையாவது - உள்ளபடி ப்ரதிபாதி₃க்கை. g,h (ப்ரதிபாத்₃யத்தை வலம்வந்து) என்றத்தை விவரிக்கிறார் (ப்ரதிபாத₃நஸாமர்த்₂யத்தையுடைய என்று) என்னுதல். i "ஓர்பத்து" என்றத்தைப்பற்ற (அத்₃விதீயமான என்றது) j இன்னார் ஏதத்ஸ்வரூபா:; இனையார்-ஏவம்வித₄ா:. k இத்திருவாய்மொழிக்கும் இவர் சொன்ன ப₂லம் சேர்ந்திருக்கிறது என்கிறார் (ஸ ஏகத₄ா ப₄வதி என்று) புலம்புசீர் இத்யாரப்₄ய இவையுமோர் பத்தைச் சொன்னால் - யாவரும் - இலங்கு வான் - ஏறுவர் இத்யந்வய:. 11.

ஆத்தான் ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீ—யுடையவர் என்றபடி. f வலம்-ப்ரத₃க்ஷிணமும், ப₂லமும். g₂(விளாக்குலைகொண்ட) வ்யாபித்த. g ப்ரதிபாத்₃யத்தை வலம்வருகையாவது-உள்ளபடி ப்ரதிபாதி₃க்கை. i 'ஓர்' என்றதின் அர்த்த₂ம் (அத்₃விதீயமான) என்றது. j இன்னார் - ஏதத்ஸ்வரூபா:; இனையார் - ஏதத்ஸ்வப₄ாவா:, புலம்புசீர் இத்யாரப்₄ய, ஆயிரத்துள் இவையும் ஓர்பத்தை - சொன்னால் - யாவரும் - இலங்கு வான் - ஏறுவர் இத்யந்வய:. 11.

ராமாநுஜ ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ப்ர— நிக₃மம். (புலம்புசீர் இத்யாதி₃) (இலங்குவான் இத்யாதி₃) k1. छान्दोग्ये सप्तमप्रपाठके (२६) "स एकधा भवति त्रिधा भवति पञ्चधा। सप्तधा नवधा चैव पुनश्चैकादशस्स्मृतः। शतं च दश चैकश्च सहस्राणि च विंशतिः॥"

மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே ஶரணம்.

இத்திருவாய்மொழிக்கான

த்₃ரமிடே₃ாபநிஷத் ஸங்க₃தி ஶ்லோகம்

கிடைக்கவில்லை.

—*—

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

28. முடியாத வாசைமிக முற்றுகர ணங்கள்
அடியார் தமைவிட் டவன்பால் — படியா
ஒன்ருென்றின் செயல்விரும்ப வுள்ளதெல்லாம் தாம்விரும்பத்
துன்னியதே மாறன்தன் சொல்.

பெரிய ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

த்3ரமிடோ3பநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி - முடியானே

१. चित्ताकृष्टिप्रवीणैः अभिलपनसुखैः स्पर्शवाञ्छां दुहानैः
आतन्वानैर्दिदृक्षां श्रुतिहितसहितैरात्मनित्यादरार्हैः ।
विश्लेषाक्रोशकृद्भिः स्मरदरतिकरैः दत्तसायुज्यसङ्गैः
कुर्वाणैर्बाललौल्य मिलितगुणगणैः नित्यदृश्याङ्गमाह ॥ ३-८ ॥

1. சித்தாக்ருஷ்டிப்ரவீணை: அபி4லபநஸுகை2: ஸ்பர்ஶவாஞ்சா2ம் து3ஹாநை:
ஆதந்வாநைர்தி3த்3ருக்ஷாம் ஶ்ருதிஹிதஸஹிதைராத்மநித்யாத3ரார்ஹை: ।
விஶ்லேஷாக்ரோஶக்ருத்3பி4: ஸ்மரத3ரதிகரை: த3த்தஸாயுஜ்யஸங்கை3:
குர்வாணைர்பா3லலௌல்யம் மிளிதகு3ணக3ணை: நித்யத்3ருஶ்யாங்க3மாஹ ॥3-8॥

வ்யா:— (1) (சித்தாக்ருஷ்டிப்ரவீணை:) [என்று கிடக்குமென்னெஞ்சமே] மனஸ்ஸினுடைய ஆகர்ஷணத்திலே ஸமர்த்த2ங்களுமாய்; (2) (அபி4லபநஸுகை2:) [என்னுமெப்போதுமென் வாசகமே] வாக்குக்குச் சொல்லவேணும் என்கிற ஸுக2ஜநகங்களுமாய்; (3) (ஸ்பர்ஶவாஞ்சா2ம் து3ஹாநை:) [என்று தடவுமென் கைகளே] கைகளுக்குத் தழுவவேணும் என்கிற ஆஶாவர்த்த4கங்களுமாய்; (4) (ஆதந்வாநைர்தி3த்3ருக்ஷாம்) [மெய்கொள்ளக்காண விரும்பும் என் கண்களே] கண்களுக்குக் காணவேணுமென்கிற இச்சா2ப்ரத3ங்களுமாய்; (5) (ஶ்ருதிஹித ஸஹிதை:) [திண்கொள்ளவோர்க்கும் கிடந்தென் செவிகளே] ஶ்ரோத்ரங்களுக்கு கேட்கவேணும் என்கிற ஹிதகரங்களுமாய்; (6) (ஆத்மநித்யாத3ரார்ஹை:) [உன்னையே அவிவின்றியாதரிக்குமெனதாவியே] ஆத்மாவுக்கு நித்யாத3ரார்ஹங்களுமாய்; (7) (விஶ்லேஷாக்ரோஶக்ருத்3பி4:) [பாவியேன் நெஞ்சம் புலம்பப் பலகாலும் கூவியும் காணப்பெறேன்] விஶ்லேஷஸமயத்திலே கூப்பிடப்பண்ணவற்ருய்; (8) (ஸ்மரத3ரதிகரை:) [நின்றெனதாவியை ஈர்கின்ற சீலமே] நினைக்க நினைக்க ஆத்மாவை ஶிதி2லமாகப் பண்ணுநின்றனவாய்; (9) (த3த்தஸாயுஜ்ய ஸங்கை3:) [உன்னையெஞ்ஞான்று பொருந்துவனே] தன்னைப் பெறுவது எப்போது எப்போது என்று ஸ்ப்ருஹையை உண்டாக்குமவையாய்; (10) (குர்வாணைர்பா3லலௌல்யம்) [பொருந்திய மாமருதினிடைபோய] 2. "அதிசஞ்சலசேஷ்டித:" என்கிறபடியே அதிசஞ்சலதையைப் பண்ணுமவையாய். அத2வா [உன்னையே இருந்து இருந்து எத்தனைகாலம் புலம்புவனே] பா3லரைப் போலே அதிசபலராய் அலற்றி அழப்பண்ணுமவையாய் ஒன்றுக்கொன்று கூடியிருக்கிற கல்யாண கு3ணங்களாலே எம்பெருமான் ஸர்வகாலமும் காணவேணுமென்று ஆசைப்படும்படியான தி3வ்யவிக்3ரஹத்தையுடையவனென்று "முடியானே" என்கிற த3ஶகத்திலே ஆழ்வார் அருளிச் செய்தார் என்கிருர். 3.8.

வேதா3ந்ததே3ஶிகர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஶ்ரீ-ஸூ— அவ:— இருபத்தெட்டாம் பாட்டு. (முடியாதவாசைமிக) இதில் கரணங்களும் தாமும் பெருவிடாய்ப்பட்டுப் பேசின பாசுரத்தை அநுவதித்தருளிச்செய்கிறார். அது எங்ஙனேயென்னில்; A பயிலும் 'சுடரொளியிலே உத்தேஶ்யராக அநுஸந்திக்கப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸ்வரூபத்துக்கு நிரூபகத்வேந ப்ரஸ்துதமான பகவத்ஸௌந்தர்யாதிகள் விடாய்க்கு உத்தம்பகமாய், அத்தாலே விடாய் கரைபுரண்டு, அநுபாவ்யமான பூஷணாயுத விக்ரஹ குண சேஷ்டிதாதிகளைச் சொல்லி, தாமும் தம்முடைய கரணக்ராமமுமாய் முழுமிடறுசெய்து கூப்பிடுகிற B முடியானேயில் அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹித்தருளிச்செய்கிறார் **(முடியாதவாசைமிக)** இத்யாதியாலே என்கை.

வ்யா:— (முடியாதவாசை மிக) C மயர்வற மதிநலம் அருளுகையாலே அடியே தொடங்கி வருகிற D ஆராதகாதலானது அநுபவாலாபத்தாலே அதிஶயிக்க, கீழே பாகவத ஸ்வரூபநிரூபணத்துக்கு உடலாக பகவத்குணாதிகள் ப்ரஸ்துதமாக, அத்தாலே பக்த்யபிவ்ருத்தியாக. **(முற்று கரணங்கள்)** பாஹ்யாப்யந்தர ஸகல கரணங்களும். **(முடியாதவாசைமிகு முற்றுகரணங்கள்)** என்று கரணவிஶேஷணமாகவுமாம். **(அடியார் தமைவிட்டு)** E "எம்மையாளும் பரமர்" F"எம்மையாளுடைநாதர்" என்றும், G"எம்மையாளுடையார்கள்" H"எம் பெருமக்கள்" I"எம்மையளிக்கும்பிராக்கள்" J"எம்மைச்சன்மசன்மாந்தரங்காப்பர்" K"எம்மைநாளுய்யக்கொள்கின்றநம்பர்" L"எந்தொழுகுலந்தாங்கள்" M"அடியாரெம்மடிகள்" N"அடியார் தம்மடியாரடியோங்கள்" என்று இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஶேஷிகளாக அநுஸந்திக்கப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைவிட்டு. **(அவன் பால்படியா)** படிந்து; புருஷார்த்தகாஷ்டையைக் குலைக்கும்படியான அவனிடத்திலே அவகாஹித்து. கரணங்களும் தாமும் தத்விஷயத்திலே ப்ரவணராய். 1. "गात्रैश्शोकाभिकर्शितैः संस्पृशेयं सकामाहम्" **(காத்ரைஶ்ஶோகாபிகர்ஶிதை: ஸம்ஸ்ப்ருஶேயம் ஸகாமாஹம்)** என்னும்படியாக. **(ஒன்றொன்றின் செயல் விரும்ப வுள்ளதெல்லாம் தாம் விரும்ப)** "நெஞ்சமே நீணகராகவிருந்தவென் தஞ்சனே"(2) "வாசகமேயேத்தவருள் செய்யும் வானவர்தம் நாயகனே" (3) "கைகளாலாரத் தொழுது தொழுதுன்னை"(4) "கண்களாற்காண வருங்கொல்"(5) என்று வாக்பாணி சக்ஷுஶ்ஶ்ரோத்ரங்களான இந்த்ரியங்கள் மனோ வாக் பாணி சக்ஷுர்வ்ருத்திகளை ஆசைப்படும்படியாகிற இந்த்ரியவ்ருத்தி நியமமின்றிக்கே அவனை அநுபவிக்க வேண்டும்படியான பெருவிடாயையுடையவாய், **உள்ளதெல்லாம் தாம் விரும்ப—** கீழ்ச்சொன்ன கரணங்களின் விடாயைக் கரணியான தாமொருவருமுடையராய் அவனை அநுபவிக்க ஆசைப்பட. அதாவது—" உன்னையேயவிவின்றியாதரிக்குமெனதாவி " (6) என்றும், " பாவியேன் நெஞ்சம் புலம்பப் பலகாலும் கூவியும் காணப்பெறேனுன கோலம்"(7) என்றும், "உன்னையெந்நாள் கண்டுகொள்வன்"(8) என்றும், " உன்னையெஞ்ஞான்று பொருந்துவன் " (9) என்றும், " உன்னையே

A 3.7. *B* 3-8. *C* 1-1-1. *D* 2-1-11. *E*...*N* 3-7-1...10.

திருவாய்மொழி மூன்றும்பத்து ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி சொன்னல் ப்ரவேசம்

ஓ— ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில்—இப்படி தாமும் தம்முடைய கரணக்$_3$ராமமும் எம்பெருமானைக்காண ஆசைப்பட்டு நெடும்போது கூப்பிட்டுப் பெறுமையாலே மிகவும் அவஸந்நரான ஆழ்வார் 'நம்மோடு ஸமது$_3$:க்கி$_2$களாயிருப்பாருண்டோ ?' என்று பார்த்தவிடத்துத் தாமொழிய வ்யதிரிக்தரெல்லாம் தாம் ப$_4$க$_3$வத்ப்ரவண ரானாற்போலே ஶப்$_3$த$_3$ாதி$_3$விஷயங்களிலே மிகவும் ப்ரவணராய் அதுக்கு உறுப்பாக மநுஷ்யாதி$_3$களைக் கவிபாடித் திரிகிறபடியைக்கண்டு, தம்முடைய வ்யஸநமெல்லாம் மறந்து, "ஸமஸ்தகல்யாணகு$_3$ணத்மகனாய், அத்யந்தஸுந்த$_3$ரனாய், ஶ்ரிய:பதியாய், இப்படியிருக்கையாலே கவிபாடுகைக்கு விஷயம் போந்து தன்னைப்பாடின கவியைக் கொண்டாடுகைக்கு ஈடான பரிஜநங்களையுமுடையனாய், கவிபாடினார்க்கு வழங்குகைக்கு ஈடான விபூ$_4$திகளையுமுடையனாய், ஸ்வாராத$_4$னாய், அவர்களுக்கு பே$_4$ாக$_3$ மோக்ஷாதி$_3$ ஸகலபுருஷார்த்த$_2$ங்கள் கொடாவிடிலும் தன்னைப்பாடுகையே ப்ரயோஜநம் போந்திருக்கிற எம்பெருமானையொழியக் கவிபாடுகைக்கு ஈடான நன்மைகளொன்றுமின்றிக்கே கவிபாடினார்க்குத் தருவதும் ஒன்றுமின்றிக்கே தாங்கள் நிஶ்ஸ்ரீகராய், அதுக்குமேலே கவிபாடினவர்கள் ஸந்தி$_4$க்குந்தனைநாள் நிலைநிற்பதுஞ்செய்யாதே முடியும் ஸ்வப$_4$ாவராய், கவிபாடினால் ஒரு ப்ரயோஜநம் பெறுமையேயன்றியே கவிபாட்டுண்கிறவனுக்கு இல்லாத நன்மைகளை ஏறிட்டுப் பாடுகையாலே அவனுக்குள்ள தோ$_3$ஷங்களை வெளியிட்டு அவ்வழியாலே அவனுக்கு அவத்$_3$யாவஹராய், அப்ராப்தவிஷயத்திலே பாடுகையாலே கவிபாடினார் நரகம்புகும்படியிருக்கிற க்ஷுத்$_3$ரரை — ப$_4$க$_3$வத$_3$ர்ஹமான உங்களுடைய அழகிய கவிகளைக்கொண்டு ஸ்துதிக்கை ஈடன்று" என்று அருளிச்செய்து, 'உங்களைப்போலே அன்றியே நான் வேறு சிலரை ஸ்துதிக்கைக்கு அநர்ஹகரணனாகப்பெற்றேன்' என்று ப்ரீதராய் முடிக்கிறார். A"ஊனில் வாழுயி"ரில் ப்ரீதிக்கு நித்யஸூரிகளை ஸஜாதீயராகத் தேடினாற்போலே இங்கு வ்யஸநதத்துக்கு ஸம்ஸாரிகளை ஸஜாதீயராகக் கருதி இங்ஙனல்லாமையாலே அவர்களைத் திருத்தப் பார்க்கிறார்.

தி-நூ-இருந்திருந்தெத்தனைகாலம் புலம்புவன்''(10)என்றுமிறேஇவருடைய ப்ராவண்யமிருக்கும்படி என்கை. **(துன்னியதே மாறன்தன் சொல்)** இப்படி கரணக்$_3$ராமத்தினுடையவும் கரணியான ஆழ்வார் தம்முடையவும் ஆர்த்த்யதிஶயத்தையுடைத்தான ஆழ்வார் ஸூக்தியான இத்திருவாய்மொழி, B"மிடைந்தசொல்" என்னும்படி ஶப்$_3$த$_3$நிபி$_3$ட$_3$மாயிருந்தது. துன்னுதல் - நெருக்கம். 28

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

A 2-3. B 1-7-11.

ப— ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில் — இப்படி தாமும் கரணக்₃ராமமும் கூப்பிட்ட படியைக் கண்ட ஈஶ்வரன் 'லோகமடங்க இதர ஸ்தோத்ரம்பண்ணி அநர்த்த₂ப் படாநிற்க, நீர் நம்மை ஸ்தோத்ரம்பண்ணும்படி பண்ணினோமே' என்று இவருடைய பேற்றை ப்ரகாஶிப்பிக்கக்கண்டு ஸந்துஷ்டராய்; அவனுடைய ஸ்துத்யத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸௌலப்₄யாதிஶயத்தையும், ஶீலப₄னுடைய ஸம்ப₃ந்தே₄ாத்கர்ஷத்தையும், நித்யஸூரிநிர்வாஹகத்வத்தையும், ஸ்துத்யதைக்கு அநுரூபமான (ஏகாந்தமான) ஶேஷித்வத்தையும், அபேக்ஷித ப₂லப்ரத₃த்வமான ஔத₃ார்யாதிஶயத்தையும், அதுக்கு ஏகாந்தமான ஶ்ரிய:பதித்வத்தையும், ஸ்துதிவிஷயமான கு₃ணநாம பூர்த்தியையும், அவனுடைய ப்ராப்யப₄ாவத்தையும், புருஷார்த்த₂ப்ரத₃த்வத்தையும், ஜக₃த்ஸ்ரஷ்ட்ருத்வத்தையும் அநுஸந்தி₄த்து 'ஏவம்பூ₄த விஷயத்தை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுதே, நிஷ்ப்ரயோஜநமான இதர ஸ்தோத்ரங்களைப்பண்ணி, அநர்த்த₂ப் படுகிறிகோளே' என்று லௌகிகரைக் குறித்து ஸ்வநிஷ்டை₂யை உபதே₃ஶித்தருளுகிறார்.

இ— ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில்—இப்படி தாமும் தம்முடைய கரணக்₃ராமமும் நெடும்போது கூப்பிட்டும் பெறுமையாலே மிகவும் அவஸந்நரானவர், 'நம்மோடு ஸமது₃:க்கி₂களாயிருப்பாருண்டோ?' என்று பார்த்தவிடத்து, தாம் ப₄க₃வத் ப்ரவணராயிருக்கிறப்போலே ஸம்ஸாரிகள் ஶப்₃த₃ாதி₃விஷயங்களிலே மிகவும் ப்ரவணராய், அதுக்கு உறுப்பாக மநுஷ்யாதி₃களைக் கவிபாடித் திரிகிறபடியைக் கண்டு, தம்முடைய இழவை மறந்து இவர்கள் து₃ர்க்க₃தியைப் பார்த்து, "ஶ்ரிய: பதியாய், ஸமஸ்தகல்யாணகு₃ணாத்மகனாய், அதிஸூந்த₃ரனாயிருக்கையாலே கவி பாடுகைக்கு விஷயம்போந்து, பாடின கவிகொண்டாடுகைக்கு A'கேட்டாரார் வானவர்கள்' என்றும், B'தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொல்மாலைகள் சொன்னேன்' என்றும் சொல்லுகிறபடியே பரிஜநங்களையுடையனாய், கவிபாடினார்க்குக் கொடுக்க உப₄யவிபூ₄தியையும் உடையனாய், C'எங்ஙனே சொல்லிலும் இன்பம் பயக்கும்' என்று ஸ்வாராத₄னுமாய், ஒரு ப்ரயோஜநமில்லையேயாகிலும் கவிபாடுகைதானே ப்ரயோஜநம் போந்திருக்கிற ஈஶ்வரனையொழிய அதுக்கு எதிர்த்தலையாய், அப்ராப்த விஷயமாகையாலே நரகாவஹமுமான க்ஷுத்₃ரவிஷயங்களை, கவிபாட்டுண்கிறவனுக்கு இல்லாத கு₃ணங்களை ஏறிட்டுப் பாடுகையாலே அவனுக்குள்ள தோ₃ஷங்களை வெளியிட்டு அவ்வழியாலே அவத்₃யாவஹராய், ப₄க₃வத₃ர்ஹமான கவியைக் கொண்டு ஸ்துதிக்கை ஈடன்று" என்று அருளிச்செய்து, 'இவர்களைப்போலன்றியே நான் வேறு சிலரைப் புகழ்கைக்கு அநர்ஹகரணனாகப் பெற்றேன்' என்று ப்ரீதராய் முடிக்கிறார். D"ஊனில்வாழுயி"ரில் ப்ரீதிக்கு நித்யஸூரிகளை ஸஜாதீயராகத் தேடினாற்போலே இங்கு ஸம்ஸாரிகளை இழவுக்கு ஸஜாதீயராகக் கருதி அங்ஙனல்லாமையாலே அவர்களைத் திருத்தப் பார்க்கிறார். இவர் தம்முடைய இழவுக்குக் கூப்பிடுகை தவிர்ந்து தங்களிழவுக்குக் கூப்பிடும்படி பண்ணுவதே ஸம்ஸாரிகள்!

A 10-6-11. B 9.4.9. C 7.9.11. D 2.3.

ஈ— a இப்படி தம் இழவுக்குக் கூப்பிடுகிற இது தவிர்ந்து தங்களிழவுக்குக் கூப்பிடும்படி பண்ணினார்கள் ஸம்ஸாரிகள். b தாமும் தம்முடைய கரணக்3ராமமுமாய்க் கேட்டாரெல்லாம் நீராம்படி கூப்பிட்டார் - கீழில் திருவாய்மொழியிலே; c A"பருகிக் களித்தேனே" என்று ப4க3வத3நுப4வம் பண்ணிக் களித்து அநந்தரம் பே3ாத4யந்த:பரஸ்பரம் பண்ணுகைக்கு B"அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவதென்றுகொலோ" என்று நித்யஸூரிகள் திரளிலே புகத்தேடுமாபோலே, இவர் இழவாலே கூப்பிட்ட அநந்தரம் 'இவ்விழவுக்குக் கூட்டாவர்களிறே' என்று ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்தார்; அவர்கள் பேற்றுக்குக் கூட்டல்லாதாப்போலே இழவுக்கும் கூட்டன்றிக்கே இருந்தார்கள்; d C"அறியார் சமணர், அயர்த்தார் பவுத்தர், சிறியார் சிவப்பட்டார்"

அ— சொன்னால் விரோத ப்ரவேஶம். a அவனை அநுப4விக்கப்பெறாதே கரணங்களும் தாமுமாக விடாய்த்தவர் அவ்விடாய் தீர்ந்து பரோபதே3ஶம் பண்ணுகிறாரோ? என்கிற ஶங்கையிலே, அது தீராதிருக்கச்செய்தே ஸம்ஸாரிகளிழவு ஸஹிக்கமாட்டாமல் பரோபதே3ஶம் பண்ணுகிறார் என்கிறார் (இப்படி இத்யாதி3) b...ஸ்வாபி4மதாலாப4த்தாலே கரணங்களும் தாமும் விடாய்த்த இவர் உபதே3ஶிக்கும்படி எங்ஙனே; இனித்தான் பரோபதே3ஶம் பண்ணுகிறவிடங்களெல்லாம் ஹ்ருஷ்டராய்க்கொண்டன்றோ உபதே3ஶிப்பது, ஆனபின்பு இவர்களுக்கு உபதே3ஶிக்கக் கூடுகிற வழி எங்ஙனே? என்கிற ஶங்கையைத் திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டு (தாமும் தம்முடைய கரணக்3ராமமுமாய் என்று தொடங்கி நீராம்படி கூப்பிட்டார் கீழில்திருவாய்மொழியிலே) "இத்திருவாய்மொழியிலே - ஸம்ஸாரிகளைப்பார்த்து, அஸேவ்ய ஸேவை ஆகாதென்று உபதே3ஶிக்கிறார்" என்று விவக்ஷித்துக்கொண்டு ஸங்க்3ரஹேண சொன்ன ஸங்க3தியை விஸ்தரிக்கிறார்-மேல். c உபதே3ஶிக்கிறதுக்கு ப்ரஸக்தி காட்டுகிறார் (பருகிக்களித்தேன் என்று தொடங்கி) இப்படி ஶங்காபரிஹாரமாக ஒருருவிலே ப்ரஸாதி3க்கும்படி; பல உருக்களிலும் இருந்தபடியே ப்ரஸாதி3ப்பர். d,e அவர்கள் இழவுக்குக் கூட்டன்றிக்கேயிருந்தபடியென்? என்னில்; இதர தே3வதா ப்ராவண்யத்தாலும், விபரீத ஶாஸ்த்ர நிஷ்ட2ராகையாலும், ஶப்3த3ாதி3விஷயப்ரவணராகையாலும், இதர ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகையாலும் கூட்டன்று என்றருளிச்செய்கிறார் (அறியார்

ஜீ— சொன்னால் விரோத ப்ரவேஶே—a கீழே அப்படி விடாய்த்தவர் அவ்விடாய்தீர்ந்து பரோபதே3ஶம் பண்ணுகிறாரோ ? என்கிற ஶங்கையிலே, அது தீராதிருக்கச்செய்தே ஸம்ஸாரிகளிழவு ஸஹிக்கமாட்டாமல் பரோபதே3ஶம் பண்ணுகிறாரென்று ஸங்க3தி (இப்படிஇத்யாதி3)b...விவரணம் (தாமும் தம்முடைய இத்யாதி3) d,e கூட்டன்றிக்கேயிருந்தபடியென்? என்ன, தே3வதாந்தரப்ராவண்ய - விஷயப்ராவண்ய - அஸேவ்யஸேவா - இதரஸ்தோத்ரகரணாதி3களாலே என்கிறார் (அறியார் இத்யாதி3) நான்முகன் திருவந்தாதி, ஆறும்பாட்டு. "ஸ்யாத3ஸ்தி ஸ்யாந்நாஸ்தி" இத்யாதி3யான ஸப்தப4ங்கி3யை அங்கீ3கரித்துக்கொண்டு, ஜக3த்து த்3ரவ்ய பர்யாயரூபேண ஸத்தும் அஸத்தும், நித்யமும் அநித்யமும், பி4ந்நமும் அபி4ந்நமுமாயிருக்குமென்று தோற்றிற்றுச் சொல்லுகிற ஆர்ஹதர் தத்வஸ்தி2தியை அறியார்கள்; சமணர்-ஆர்ஹதர். க்ஷணிகமான ஜ்ஞாநஸந்ததியை ஆத்மா என்று சொல்லுகிற பௌ3த்3த4ர் நித்யமான ஆத்மாவையும் தத்3த4ர்மமான ஜ்ஞாநத்தையும் தத்3விஷயஜக3த்தையும் உள்ளபடியறியாமல் மறந்தார்கள்; பவுத்தர் - பௌ3த்3த4ர். அயர்த்தார்-மறந்தார்கள். ஸ்ருஜ்யத்வகர்மவஶ்யத்வாதி3களாலே அநீஶ்வரனாக ஸம்ப்ரதிபந்நனான ருத்3ரனைப் பரதத்த்வமாகச் சொல்லுகிற ஶைவமதநிஷ்ட2ரானவர்கள் அதிக்ஷுத்3ரராயிருப்பர்கள்; சிவப்பட்டார்-ஶைவமதநிஷ்ட2ர். இதி பாசுரார்த்த2:. d,e பாட்டுக்கு அர்த்த2ம் (அநுபபந்நங்களை

A 2-3-9. B 2.3.10. C நான்-திருவ-6.

ஈ-என்கிறபடியேd3அநுபபந்நங்களைச் சொல்லுவாரும், d3ப்ரத்யபி4ஜ்ஞார்ஹமாம்படி ஒரு சேதநனைக் கொள்ளாதே d4 ஜ்ஞாநஸந்தாநத்தைக் கொள்ளுவாரும், தன்னோட்டை யான் ஒரு e க்ஷேத்ரஜ்ஞனையே 'ஈஶ்வரன்' என்று இருப்பாரும், e2 தே3வதாந்தரங்களைப் பற்றியிருப்பாரும், 'அவர்கள்தாங்கள் ஸர்வஜ்ஞர்' என்னும்படி ஶப்3த3ாதி3களைப் பற்றி அவற்றைப் பெறுகைக்காகப் பிறரைக் கவிபாடித் திரிவாருமாயிருந்தார்கள்; அவர்களைக் கண்டவாறே, f வாளேறுகாணத் தேளேறுமாயுமாபோலே தம் இழவை மறந்தார்; பராநர்த்த2ங்கண்டால் அத்தைப் பரிஹரித்துப் பின்பு தம் இழவு பரிஹரிக்க நினைப்பாரொருவராகையாலே, 'இவர்கள் அநர்த்த2த்தைப் பரிஹரித்து

அ—சமணரென்று தொடங்கி) நான்முகன் திருவந்தாதி. d2பாசுரத்துக்கு அர்த்த2ம் (அநுபபந்நங்களை இத்யாதி3) அநுபபந்நங்களைச் சொல்லுவார் என்றது - பி4ந்நாபி4ந்நம் என்று ஜக3த்தைச் சொல்லுவர்கள் என்றபடி. அநுபப்ந்நங்களை என்றது - ஸப்தப4ங்கி3யைப்பற்ற; அதாவது - 1. (1) ஸ்யாத3ஸ்தி, (2) ஸ்யாந்நாஸ்தி, (3) ஸ்யாத3ஸ்தி ச நாஸ்தி ச, (4) ஸ்யாத3வக்தவ்யம், (5) ஸ்யாத3ஸ்தி சாவக்தவ்யம் ச, (6) ஸ்யாந் நாஸ்தி சாவக்தவ்யம ச, (7) ஸ்யாத3ஸ்தி ச நாஸ்தி சாவக்தவ்யம் ச. d3 (ப்ரத்யபி4ஜ்ஞார்ஹமாம்படி) என்றவிடத்திலே, 2. "ஜக3த்3ப4ங்கு3ரம் ப4ங்கு3ரா பு3த்3தி4ராத்மேத்யஸத்3வேத்ரப4ாவே தத2ா வேத்3யவித்த்யோ: । க்ஷணத்4வம்ஸதஶ்ச ஸ்ம்ருதிப்ரத்யபி4ஜ்ஞாத3ரித்3ரம் ஜக3த் ஸ்யாதி3த3ம் ரங்க3சந்த்3ர ॥" என்றது அநுஸந்தே4யம். d4(ஜ்ஞாநஸந்தாநத்தைக் கொள்ளுவார்) பௌ3த்3த4ர். e(க்ஷேத்ரஜ்ஞனையே 'ஈஶ்வரன்' என்றிருப்பார்) சைவர். 3. "பி4க்ஷாஶநயே ஸாம்ராஜ்யம்ப4வம்" இத்யாதி3. e2 * சிறியார் என்றதுக்கு அர்த்த2ம் (தே3வதாந்தரங்களை இத்யாதி3) 'நும் நுமிட்டா தெய்வமேத்தினுல்' (6) என்றதிறே இங்கும். தே3வதாந்தரங்கள் என்றது க்ஷுத்3ர தே3வதைகள். "அறியார்" இத்யாதி3யில் சொல்லுகிறவர்களுக்கெல்லாம் ஹிதம் அருளிச் செய்யாமல், பரஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு மாத்ரம் ஹிதம் அருளிச்செய்கிறதுக்குத் தாத்பர்யம் - அல்லாதவர்களுக்கும் முதல்திருவாய்மொழி தொடங்கி அருளிச்செய்கையாலே என்று கண்டுகொள்வது. f (வாளேறு காணத் தேளேறு மாயுமாபோலே என்றது) ஒருவர் தேள் கொட்டி வாராநிற்க, எதிரே பறிகாரர் வெட்டினுல் தேள்கொட்டின வேதனை மறக்குமா

ஜீ—இத்யாதி3) d2 அநுபபந்நங்களை என்றது-ஸப்தப4ங்கி3யைப்பற்ற. ஸப்தப4ங்கி3யாவது - 1. "ஸ்யாத3ஸ்தி, ஸ்யாந்நாஸ்தி, ஸ்யாத3ஸ்தி ச நாஸ்தி ச, ஸ்யாத3வக்தவ்யம், ஸ்யாத3ஸ்தி சாவக்தவ்யம், ஸ்யாந்நாஸ்தி சாவக்தவ்யம், ஸ்யாத3ஸ்தி ச நாஸ்தி சாவக்தவ்யஞ்ச" இதி. d3(ப்ரத்யபி4ஜ்ஞார்ஹமாம்படி) என்றவிடத்திலே 2. "ஜக3த்3ப4ங்கு3ரம் ப4ங்கு3ரா பு3த்3தி4ராத்மா" இத்யாதி3 அநுஸந்தே4யம். d4 (ஜ்ஞாநஸந்தாநத்தைக் கொள்ளுவார்) பௌ3த்3த4ர். e(க்ஷேத்ரஜ்ஞனை ஈஶ்வரன் என்றிருப்பார்) சைவர்; "சிவப்பட்டார்" என்றதுக்கு அர்த்த2ம் (தன்னோட்டையான் இத்யாதி3) e2*"சிறியார்" என்றதுக்கு அர்த்த2ம் (தே3வதாந்தரங்களை இத்யாதி3) தே3வதாந்தரங்கள் - க்ஷுத்3ரதே3வதைகள். "அறியார் சமணர்" இத்யாதி3யிற் சொல்லுகிறவர்களுக்கெல்லாம் ஹிதம் அருளிச்செய்யாமல், பரஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு மாத்ரம் ஹிதம் அருளிச்செய்கிறதுக்குத் தாத்பர்யம் - அல்லாதவர்களுக்கும் முதல் திருவாய்மொழி தொடங்கி அருளிச்செய்கையாலே என்று கண்டுகொள்வது. f (வாளேறு காணத் தேளேறு மாயுமாபோலே) என்றது - தேள்கொட்டி நோவுபடுகிறுன் ஒருத்தனைப் பறிகாரர் வெட்டினுல், தேள்கொட்டினத்

* "சிறியார்" என்றுபொதுவாக விதிக்கையாலே, "சிவப்பட்டார்" என்றது மற்ற தே3வர்களின் ப4க்தர்களுக்கும் உபலக்ஷணம் என்று கருத்து.

ஈ—இவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு போவோம்' என்று அவர்களுக்குப் g பரமஹிதமான g2 நல்வார்த்தை அருளிச்செய்ய, அவர்கள் அது கேளாதே பழையபடியே நிற்க, அவர்களைவிட்டுத் தம் நிலையிலே போருகிற இவர், அவர்களில் h தமக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தியைப் பேசிக்கொண்டு போருகிறார். i அவர்கள்தாங்கள்—j ஸமஸ்த கல்யாணகு3ணாத்மகனாய், k ஶ்ரிய:பதியாய், l அத்யந்த ஸுந்த3ரனாகையாலே கவிபாடுகிறது பொய்சொல்லிற்றாகாதே கவிக்கு விஷயம் போரும்படியாய், இவன் பாடின கவியைக் கேட்பித்துக் கொண்டாடுகைக்கு ஈடாக mA''கேட்டாரார் வானவர்கள்'' என்றும், m1B''தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள்'' என்றும் சொல்லுகிற பரிஜநங்களையுடையனாய், கவிபாடினார்க்கு வழங்குகைக்கு m3''வேண்டிற்றெல்லாம் தருங்

அ—போலே என்றபடி. அன்றிக்கே ஒருவன் தேள்கொட்டி நொந்து வாராநிற்க, எதிரே ஒருவன் வெட்டுப்பட்டு நொந்து வந்தால், அவனைக்கண்டு தேள்கொட்டின நோவு போமாபோலே என்னவுமாம். g (பரமஹிதமான நல்வார்த்தையாவது—பிறரை ஸ்துதிக்கை ஆகாதென்று சொன்ன நல்வார்த்தை என்றபடி. பரஸ்தோத்ரம் ஆகாதென்கிற இது, தே3வதாந்தரபரதையும், C''அறியார் சமணர்'' இத்யாதி3 விபரீத ஶாஸ்த்ரநிஷ்டை2யும் ஆகாதென்றதுக்கும் உபலக்ஷணம். அன்றிக்கே ''முக்தகண்ட2மாக, Dஒன்றும் தேவிலே அருளிச்செய்கிறாராகையாலே இங்கே ஆர்த்த2மாகக் கண்டுகொள்வது''என்றும் சொல்லுவர்கள். h''பச்சைப் பசும்பொய்கள்பேச யான்கிலேன்''(7) இத்யாதி3யைக் கடாக்ஷித்து (தமக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை என்கிறது) i... விஷயப்ரவணராய்ப் பிறரைக் கவிபாடித் திரிகிறவர்கள் ''இது ஆகாது'' என்றால் திருந்துவர்களோ? ஏதாலம்ப3நமாக மீட்கப் பார்க்கிறார்? என்ன; இவர்கள் வித்3வான்களாகையாலே வாசியறியுமவர்கள் என்றதுவே ஆலம்ப3நமாக மீட்கப் பார்க்கிறார் என்று திருவுள்ளம்பற்றி; ஆழ்வார் கவிபாடுகிற விஷயத்தினுடைய கு3ணாதி3களால் வந்த வைலக்ஷண்யத்தையும், பிறராலே கவிபாடப்படுகிற விஷயத்தினுடைய கு3ணாதி3களால் வந்த ஹேயதையையும் ஒரு சூர்ணையாலே விஸ்தரேண அருளிச்செய்கிறார் (அவர்கள் தாங்கள் இத்யாதி3) i...r...585d (அவர்கள் தாங்கள்) என்கிறதுக்கு (ஸர்வேஶ்வரனைவிட்டு - க்ஷுத்3ரரைக் கவிபாடித் திரிகிறபடியைக் கண்டு) என்றத்தோடு அந்வயம். j ''ஆயபெரும்புகழ் எல்லையிலாதன''(8) என்கையாலே (ஸமஸ்தகல்யாண கு3ணாத்மகனாய் என்றது) k''திருமால்'' (6) என்கையாலே (ஶ்ரிய:பதியாய் என்றது) l''மணிவண்ணன்'' (5) என்கையாலே

ஜீ-தாலுண்டான வேதனை போமாபோலே என்னுதல்;'யத்3வா, ஒருவன் தேள்கொட்டி நோவுபடாநிற்க, வேறொருவன் வெட்டுப்பட்டு நோவுபடக்கண்டால் தேள்கொட்டின நோவுபோமாபோலே என்னுதல். g2(நல்வார்த்தை) 'பிறரை ஸ்துதிக்கை ஆகாது'என்று சொன்ன நல்வார்த்தை. இத்திருவாய்மொழியில் இதர ஸ்தோத்ரம் ஆகாதென்றது E''ஒன்றுந்தே''வில் தே3வதாந்தரபரதையும், விபரீதஶாஸ்த்ரநிஷ்டை2யும் ஆகாதென்றதுக்கும் உபலக்ஷணம். இதில் ''நும் நுமிட்டா தெய்வமேத்தினல்''(6) என்றதிறே. h(தமக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தியை) என்றது-''பச்சைப் பசும் பொய்கள்பேச-யான்கிலேன்''(7) இத்யாதி3யைக் கடாக்ஷித்து. i...r...585d பாட்டுக்களிலே இறங்கி, ப4க3வத்ஸ்தோத்ரத்தில் நன்மையையும் இதர ஸ்தோத்ரத்தில் நிஷித்3த4தையையும் அருளிச்செய்து கொண்டு உக்தார்த்த2த்தை விவரிக்கிறார் (அவர்கள் தாங்கள் இத்யாதி3) 'அவர்கள் தாங்கள்' என்கிற இதுக்கு 'ஸர்வேஶ்வரனைவிட்டு க்ஷுத்3ரரைக் கவிபாடித் திரிகிறபடியைக் கண்டு' என்றத்தோடே அந்வயம். j,k,l (ஸமஸ்தகல்யாண) இத்யாதி3 விஶேஷணத்ரயமும் ''ஆயபெரும் புகழெல்லையிலாதன'' (8) ''என்திருமாலுக்கு'' (6) ''மணிவண்ணன்'' (5) என்றத்தைப்பற்ற. m கேட்டாரார்-கேட்டு த்ருப்தராகார்; ஸூரிகள். m2(தொண்டர்க்கு இத்யாதி3) ப4க3வத்3விஷயத்திலே தொண்டுபட்டிருக்கிறவர்களுக்கு அம்ருதவத் போ4க்3யமாக அநுப4விக்கும்படி சொல்மாலை

A 10-6-11. B 9-4-9. C நான்-திருவ-6. D 4-10.

ஈ-கோதிலென் வள்ளல்''(5) என்கிறபடியே பரமோத$_3$ாரனாய், அவர்களுக்குக் கொடுக்கைக்கு n உப$_4$யவிபூ$_4$த்யைஶ்வர்யத்தையுடையனாய், n$_2$A''வல்லதோர் வண்ணஞ்சொன்னாலதுவே உனக்காம் வண்ணம்'' என்கிறபடியே இவன் ஏதேனுமொன்றைச் சொன்னாலும் தன்னையே சொல்லிற்றாம்படி ஸர்வஶப்$_3$த$_3$வாச்யனாய், பாடின கவி கேட்பிக்க இருந்தவிடம் தேடிப்போய் அருமைப்படவேண்டாதே B''எங்குமுளன் கண்ணன்'' என்கிறபடியே ஸர்வத்ர ஸந்நிஹிதனாய், o ஸுலப$_4$னுமாய், கவிபாடினவர்களுக்கு p போ$_4$க$_3$மோக்ஷாதி$_3$ ஸகல புருஷார்த்த$_2$ப்ரத$_3$னாய், அவை கொடாவிடிலும் q தன்னைக் q$_2$கவிபாடுகைதானே ப்ரயோஜநம் போரும்படியிருக்கிற r ஸர்வேஶ்வரனை விட்டு, s கவிபாடுகைக்கு ஈடான நன்மைகளொன்றுமின்றியே, தலையில் மயிரில்லாதானொருவனை 'பனியிருங்குழலன்' என்றும், t இளிகண்ணனை 'புண்ட$_3$ரீகாக்ஷன்' என்றும் இப்புடைகளிலேயாயிற்றுக் கவிபாடுவது; u கவிபாடினால் தான் தருவதொன்றில்லாமையாலே v நூறுகற்றையாதல் ஒரு w பொய்த்தரவாதலாயிற்று எழுதுவது; x இவன்தான் நெடுநாள்கூடி நெஞ்சுகன்றக் கவிபாடி ஸஹகாரிகளையும்

அ-(அத்யந்த ஸுந்த$_3$ரன் என்றது) m கேட்டாரார்-கேட்டு த்ருப்தராகார். n''மின்னார் மணிமுடி விண்ணவர் தாதை''(4) என்கையாலே(உப$_4$யவிபூ$_4$த்யைஶ்வர்யத்தைஉடையனாய் என்றது) o''கண்ணன் குறுங்குடி'' (2) என்றத்தைப்பற்ற (ஸுலப$_4$னென்றது) p(போ$_4$க$_3$மோக்ஷாதி$_3$ ஸகல புருஷார்த்த$_2$ப்ரத$_3$னாய்) ''வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்''(5) ''ஒழிவொன்றில்லாத''(3) என்றத்தைப்பற்ற. q$_2$(கவிபாடுகைதானே இத்யாதி$_3$) ''விண்ணவர் தாதையைப் பாடினால் தன்னாகவே கொண்டு'' (4) இத்யாதி$_3$. s''பாரிலோர் பற்றை'' (7) என்கையாலே (கவிபாடுகைக்கீடான நன்மைகள் இத்யாதி$_3$) t இளிகண்ணன்-புளித்தகண்ணன்; விரூபாக்ஷன். u''கொள்ளும் பயனில்லை''(5) என்றதைப்பற்ற (கவிபாடினால்தான் இத்யாதி$_3$) w பொய்த்தரவு - ம்ருஷாபத்ரிகை. அதாவது - ''பத்துநாளிலே எட்டுநாளிலே வாரும்'' என்று ஜாலம் பண்ணுகைக்கீடான பத்ரிகை. C ''வார்த்தை பதின்கலம் வழியிலோர் எண்கலம் கூட்டில் அறுகலம் கொடுப்பது முக்கலம் ஆள்கலம் போக்கிப் பதர்கலம்போக்கி நான் கலம் பெற்றேன் என்னும் பிள்ளை காங்கயர்க்கே'' என்றத்தை நினைப்

ஜீ—களைச்சொன்னேன் என்றபடி. m$_3$(வேண்டிற்றெல்லாம் இத்யாதி$_3$) அபேக்ஷிதமெல்லாம் தரும் கோதில்லாத என்னுடைய பரமோத$_3$ாரன் என்றபடி. n'விண்ணவர் தாதை' என்றத்தைப்பற்ற, (உப$_4$யவிபூ$_4$த்யைஶ்வர்யத்தையுடையனாய்)என்றது. n$_2$(வல்லதோர் இத்யாதி$_3$)வல்லதொரு ப்ரகாரம் சொன்னாலும் அதுவே உனக்கு ப்ரகாரமாம் இத்யர்த்த$_2$:. o''கண்ணன்குறுங்குடி''(2) என்றத்தைப் பற்ற, (ஸுலப$_4$ன்) என்றது. p''வேண்டிற்று எல்லாம்தரும்''(5) என்றத்தைப்பற்ற (போ$_4$க$_3$ மோக்ஷாதி$_3$ இத்யாதி$_3$) q''விண்ணவர் தாதையைப் பாடினால் தன்னாகவேகொண்டு'' இத்யாதி$_3$யைப்பற்ற (தன்னைக் கவிபாடுகை தானே இத்யாதி$_3$) s 'பாரிலோர் பற்றை''(7)என்றத்தைப்பற்ற(கவிபாடுகைக்கீடான இத்யாதி$_3$) tஇளிகண்ணன்-புளிச்சைக்கண்ணன். u''கொள்ளும்பயனில்லை''(5) என்றத்தைப்பற்ற (கவிபாடினால்தான் இத்யாதி$_3$) w பொய்த்தரவு-பொய்யோலை. இவ்விடத்திலே C ''வார்த்தைபதின்கலம் வழியிலோரெண்கலம் கூட்டிலறுகலம் கொடுப்பது முக்கலம், ஆள்கலம் போக்கிப் பதர்கலம்போக்கி, நான்கலம்பெற்றேனென்னும் பிள்ளை காங்கயர்க்கே'' என்றத்தை நினைப்பது. x''மன்னுமனிசரை'' (4) என்றத்தைப்பற்ற (இவன்தான் நெடுநாள்கூடி இத்யாதி$_3$)

A 7-8-10. B 2-8-9. C

ஈ—கூட்டிக்கொண்டு கேட்பிக்கச் செல்லுங்காட்டில் 'அவரே மாண்டார்' என்று எதிரே வரும்படி நிலைநில்லாதாருமாய், ஆக, y இருந்தும் இழவாய், போயும் இழவாய் இப்படி அவனுக்கு இழவோடே தலைக்கட்டும்படியாய்; z கவிபாடி z_2 ஒரு ப்ரயோஜநம் பெருதொழிகையன்றிக்கே, z_3 கவிபாட்டுண்கிறவனுக்கு இல்லாத நன்மைகளையிட்டு a 'இருமருங்குந் துய்யான்' என்னுமாபோலேயிறே கவிபாடுவது; ஆனால், வருவ தென்? என்னில்,—a_2 உத்பத்தியிலே சில குறைகள் உண்டாயிருக்குமே இவன் தனக்கு: மறந்தவற்றையிறே இது கேட்ட நாட்டார் நினைப்பது; a_3 அவனுடைய தே$_3$ாஷங்களை வெளியிட்டு அவ்வழியாலே a_4 அவத்$_3$யாவஹராய். b அப்ராப்த விஷயத்தைக் கவிபாடுகையாலே மேல் நரகமாய், c 'இன்னானைக் கவிபாடினவனன்றோ இவன்' என்று 'தீண்டாதே கடக்கப்போ' என்னும்படியாயிருக்கிற d க்ஷுத்$_3$ரரைக்

அ—பது. கவிபாடுகைக்கு ஹேது-ஸ்வார்த்த$_2$ம், பரார்த்த$_2$மென்றிரண்டு; அதில், ஸ்வார்த்த$_2$ம்-த்$_3$ருஷ்டாத்$_3$ருஷ்டப்ரயோஜந பே$_4$தே$_3$ந த்$_3$விவித$_4$ம். அதில் த்$_3$ருஷ்டப்ரயோஜநாப$_4$ாவத்தை த்$_3$வேத$_4$ா இங்கே சொல்கிறது. v.w "என்னுவது எத்தனை நாளைக்குப்போதும்" இத்யாதி$_3$யைப் பற்ற (நூறுகற்றையாதல் இத்யாதி$_3$) என்றுமாம். x "மன்னு மனிசரை" என்றத்தைப்பற்ற (இவன் தான் இத்யாதி$_3$) y (இருந்தும் இழவாய்) அகத்திலிருந்தும் து$_3$:க்க$_2$மாய்; (போயும் இழவாய்) அங்கே போயும் து$_3$:க்க$_2$மாய் என்றபடி. b,c அத்$_3$ருஷ்டப்ரயோஜநமும்-ஐஹலௌகிக பாரலௌகிக ரூபேண த்$_3$விவித$_4$மாகையாலே, உப$_4$யாப$_4$ாவத்தையும் வ்யுத்க்ரமேண அருளிச்செய்கிறார் (அப்ராப்த விஷயத்தை இத்யாதி$_3$யாலும், இன்னானைக் கவிபாடினவன் இத்யாதி$_3$யாலும்) z,a பரார்த்த$_2$ா ப$_4$ாவத்தைக் காட்டுகிறார் (கவிபாடி ஒரு ப்ரயோஜநம் இத்யாதி$_3$) a (இருமருங்கும் துய்யான்) உப$_4$யகுலபரிசுத்$_3$த$_4$ன். மருங்கு-வம்சம். z_2 a_3 (ஒரு ப்ரயோஜநம் பெறுதொழிகையன்றிக்கே—அவ் வழியாலே அவனுடைய தே$_3$ாஷங்களை வெளியிட்டு அவத்$_3$யாவஹராய்) என்று அந்வயம். u...d ஆக (கவிபாடினால்தான் என்கிற வாக்யந்தொடங்கி) கவிபாடுகிறதுதான் ஸ்வார்த்த$_2$மாதல் பரார்த்த$_2$மாதலாயிருக்குமிறே. இனி ஸ்வார்த்த$_2$ந்தான் த்$_3$ருஷ்டாத்$_3$ருஷ்டரூபேண த்$_3$விவித$_4$மாயிருக்குமிறே; u அந்த த்$_3$ருஷ்டப்ரயோஜநாஸித்$_3$தி$_4$யை (கவிபாடினால்தான்) என்கிற வாக்யத்தாலே உப$_4$யத$_4$ா அருளிச்செய்து; z_3...a_4 பரார்த்த$_2$மாகாமையை (கவிபாட்டுண்கிறவனுக்கில்லாத என்று தொடங்கி அவத்$_3$யாவஹராய் என்னுமளவும்) ஸாதி$_4$த்து; b...d_2 இனி அத்$_3$ருஷ்டபுருஷார்த்த$_2$ந்தான் - ஐஹலௌகிகமாயும் பாரலௌகிகமாயும் உப$_4$யவித$_4$மாகையாலே, அவ்வுப$_4$யாஸித்$_3$தி$_4$யை (அப்ராப்தவிஷயத்தை என்று தொடங்கி திரிகிறபடியைக் கண்டென்னுமளவாக) அருளிச்செய்கிறார்

ஜீ—u...d கவிபாடுகைக்கு ஹேது-ஸ்வார்த்த$_2$ம்; பரார்த்த$_2$மென்று இரண்டு; அதில் ஸ்வார்த்த$_2$ம்-த்$_3$ருஷ்டாத்$_3$ருஷ்ட ப்ரயோஜநபே$_4$தே$_3$ந த்$_3$விவித$_4$ம்; u அதில் த்$_3$ருஷ்டப்ரயோஜநாப$_4$ாவத்தை த்$_3$வேத$_4$ா காட்டினார் (கவிபாடினால்தான் இத்யாதி$_3$யாலே) b,c அத்$_3$ருஷ்டப்ரயோஜநமும் ஐஹலௌகிக பாரலௌகிகபே$_4$தே$_3$ந த்$_3$விவித$_4$மாகையாலே உப$_4$யாப$_4$ாவத்தையும் வ்யுத்க்ரமமாகக் காட்டுகிறார் (அப்ராப்தவிஷயத்தை இத்யாதி$_3$யாலும், இன்னானைக்கவிபாடினவன் இத்யாதி$_3$யாலும்), z,a பரார்த்த$_2$ாப$_4$ாவத்தைக் காட்டுகிறார் (கவிபாடி ஒரு ப்ரயோஜநம் இத்யாதி$_3$) y இருந்தும் இழவாய்-அகத்திலிருந்தும் து$_3$:க்க$_2$மாய்; போயும் இழவாய்-அங்கே போயும் து$_3$:க்க$_2$மாய். a (இருமருங்கும் துய்யான்) உப$_4$யகுலபரிசுத்$_3$த$_4$ன். மருங்கு - பார்ஸ்வம். இருமருங்கு - இரண்டு பார்ஸ்வம்: உப$_4$யகுலம் என்றபடி. z_2,a_3,a_4 (ஒரு ப்ரயோஜநம் பெறுதொழிகையன்றிக்கே அவ்வழியாலே அவனுடைய தே$_3$ாஷங்களை வெளியிட்டு - அவத்$_3$யாவஹராய்) என்று அந்வயம். c (இன்னானைக் கவிபாடினவனன்றோ இத்யாதி$_3$) ஐஹலௌகிகமான புருஷார்த்த$_2$ம் ஶிஷ்டர்கள் அங்கீ$_3$கரிக்கை; அது

1. சொன்னல் விரோதமிது ஆகிலும் சொல்லுவன் கேண்மினோ
என்னவி லின்கவி யாளொரு வர்க்குங் கொடுக்கிலேன்
தென்ன தெனவென்று வண்டு முரல்திரு வேங்கடத்து
என்னை என்னப்பன் எம்பெரு மான்உள னகவே.

ஆ— 1. வ்யா:— (சொன்னல்) இப்படி தம்முடைய ஸர்வகரணங்களும் தனித்தனியே ஸ்வேதரகரணங்களினுடைய வ்ருத்திகளை எம்பெருமான் திறத்திலே ஆசைப்பட்டபடியே பெருமையாலே அத்யந்தம் அவஸந்நரான ஆழ்வார், இத்த$_2$சையில் தமக்குத் துணையாகைக்காக, 'இந்த லோகத்திலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் உளரோ?' என்று

ஈ— கவிபாடித் d_2திரிகிறபடியைக் கண்டு 'ஆத்மா ஈச்வரசேஷமாயிருக்க, அநந்யார்ஹமான உங்களுடைய கரணங்களைக்கொண்டு பிறரை ஸ்துதிக்கை e ஈடல்ல' என்று ஹிதத்தை அருளிச்செய்ய, ராவணனுக்கு ஸ்ரீவிபீ$_4$ஷணாதி$_3$கள் சொன்ன ஹிதம் போலே அது ப$_2$லியாதொழிய, 'ஹிதம் சொல்லச் செய்தேயும் செவிதாழாத இவர்களோடொத்த ப்ராப்தியிறே நமக்கு உள்ளது' என்று பார்த்து, 'இவர்கள் நடுவே இத்தே$_3$சத்தில் இத்தே$_3$ஹத்தோடே வர்த்திக்கிற நாம் முந்துறமுன்னம் ப$_4$க$_3$வத$_3$ர்ஹகரணராகப் பெற்றோமிறே' என்று, வழி பறிக்குமிடத்துத் தன் கையிற்பொருள்கொண்டு தப்பிப்போனார் உகக்குமாபோலே f தமக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தியை அநுஸந்தி$_4$த்து ஸ்வலாப$_4$த்தைப் பேசி ப்ரீதியோடே தலைக் கட்டுகிறார்.

அ—என்று இப்படி அருளிச்செய்வர். c (இன்னனைக் கவிபாடினவன் இத்யாதி$_3$) ஐஹலௌகிகமான புருஷார்த்த$_2$ம் ஶிஷ்டர்கள் அங்கீ$_3$கரிக்கை; அது ஸித்$_3$தி$_4$யாமை - புருஷார்த்த$_2$ஹாநி; 1. "அஸதாம் கு$_3$ணகர்மாணி நாநுமோதே$_3$த கிஞ்சந । ஸ்மரணாத$_3$பி யத்தேஷாம் மஹத்$_3$ப$_4$வதி கில்பி$_3$ஷம் ॥" 2. "பத்$_3$யமங்கு$_3$ளிவிச்சே$_2$த$_3$ உரோவிந்யஸ்தமக்ஷரம் । தந்நாமக்$_3$ரஹணம் சைவ த$_3$ாஸ்யமேதச்சதுர்வித$_4$ம் ॥" இத்யாதி$_3$ப்படியே - ஒருவனை ஸ்துதிக்கையாவது ஸமஸ்த பாபாவஹமாய் அவனுக்கு த$_3$ாஸனாகையொன்றாகையாலே, 'நீ க்ஷுத்$_3$ரனுக்கு த$_3$ாஸனல்லையோ? கடக்கப்போ!' என்பர்கள் என்றபடி. d$_2$ (உத்பத்தியிலே சில குறைகளுண்டாயிருக்குமே) என்றவிடத்திலே-3. "அநாத$_3$ாவிஹ ஸம்ஸாரே துர்வாரே மகரத்$_4$வஜே । குலே ச காமிநீமூலே கா ஜாதிபரிகல்பநா ॥" என்றத்தை நினைப்பது. க்ருஷ்ணனுடைய நியோக$_3$த்தாலே பீ$_4$மஸேநன் து$_3$ர்யோத$_4$னனைக் குறித்து அநுகரித்த மேஷஸ்வரத்தையும் நினைப்பது.

ஜீ—ஸித்$_3$தி$_4$யாமையாலே, ஐஹலௌகிகபுருஷார்த்த$_2$ஹாநி என்றபடி; 1. "அஸதாம் கு$_3$ணகர்மாணி நாநுமோதே$_3$த கிஞ்சந । ஸ்மரணாத$_3$பி யத்தேஷாம் மஹத்$_3$ப$_4$வதி கில்பி$_3$ஷம் ॥" 2. "பத்$_3$யமங்கு$_3$ளிவிசசே$_2$த$_3$ உரோவிந்யஸ்தமக்ஷரம் । தந்நாமக்$_3$ரஹணஞ்சைவ த$_3$ாஸ்யமேதச் சதுர்வித$_4$ம் ॥" இத்யாதி$_3$ப்படியே ஒருவனை ஸ்துதிக்கையாவது-ஸமஸ்தபாபாவஹமாய் அவனுக்கு த$_3$ாஸனாகையொன்றாகையாலே, 'நீ க்ஷுத்$_3$ரனுக்கு த$_3$ாஸனல்லையோ? கடக்கப்போ!' என்பர்கள் என்றபடி. d$_2$ (உத்பத்தியிலே சில குறைகளுண்டாயிருக்குமே) என்றவிடத்தில்-3. "அநாத$_3$ாவிஹ ஸம்ஸாரே துர்வாரே மகரத்$_4$வஜே । குலே ச காமிநீமூலே கா ஜாதிபரிகல்பநா ॥" என்றத்தை நினைப்பது. e ஈடல்ல - அநுரூபமல்ல. f "உலகம்படைத்தான் கவியாயினேற்கு"(10) என்று-ஸ்வவ்யாவ்ருத்தி.

ஆ—பார்த்தவிடத்தில், இந்த லோகமெல்லாம் ப$_4$க$_3$வத்$_3$வ்யதிரிக்தவிஷயப்ரவணமாய் ப$_4$க$_3$வத்பராங்முக$_2$மாய், மநுஷ்யாதி$_3$களைக் கவிபாடிக்கொண்டு திரிகிறபடியைக் கண்டார்; கண்டு, தம்முடைய இழவெல்லாம் மறந்து 'எம்பெருமானுக்கு அர்ஹமானவரும் அந்தக் கரணங்களை அவஸ்துபூ$_4$த மநுஷ்யாதி$_3$கள் பக்கலிலே விநியோகி$_3$க்கிறபடி என்ன காண்!' என்று இன்னாதாய், அவர்களைக் குறித்து, கல்யாணமாய், ப$_4$க$_3$வத$_3$நுரூபமான கவிகளை க்ஷுத்$_3$ரமநுஷ்யாதி$_3$கள் பக்கலிலே விநியோகி$_3$க்கலாகாதென்று பார்த்து, 'நிஷேத்$_4$யதயாவும் சொல்லுகை ஈடன்று; ஆகிலும், எம்பெருமானுக்கு ஈடான அழகிய கவிகளை இழக்கமாட்டாமையாலே சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்' என்று வைத்து, 'இப்படி ப$_4$க$_3$வத்பராங்முக$_2$மான லோகத்திலே நான் எம்பெருமானையல்லது மற்றொருவரைக் கவிபாடுகைக்கு ஈடல்லாத ப்ரக்ருதியாகப் பெற்றேனே' என்றுகொண்டு ஸ்வலாப$_4$த்தைப் பேசுகிறார். 1.

ஒ— அவ:— முதற்பாட்டில் — வேறு சிலரைக் கவிபாடுகிறவர்களுக்கு ஹிதம் உபதே$_3$ஶிக்கைக்காக ப்ரவ்ருத்தரான ஆழ்வார் அவர்களுக்கு ருசிபிறக்கைக்காகத் தம்முடைய மதத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (சொன்னால் விரோதமிது ஆகிலும் சொல்லுவன்) **ப்ரயோஜநாந்தர பரராயிருக்கிற உங்களுக்கு நான் சொல்லுகிற ஹிதம் அஸஹ்யமாகக் கடவது. ஆகிலும், உங்களநர்த்த$_2$ம் பொறுக்கமாட்டாமையாலே சொல்லத் தவிரேன். எம்பெருமானையொழிய வேறு சிலரைக் கவிபாடாதே கொள்ளுங்கோளென்று நிஷேத்$_4$யதயா சொல்லுகையும் ஈடல்லவாகிலும் ப$_4$க$_3$வத$_3$நுரூபமாயிருக்கிற உங்களுடைய கவிகள் அவனுக்கேயாகவேணும் என்னும் லோப$_4$த்தாலே சொல்லுகிறேன் என்றுமாம்.** (கேண்மினோ) **நான் சொன்ன பொருள் அநுஷ்டி$_2$க்க மாட்டிகோளாகிலும் இத்தனையும் கேட்டுத் தீரவேணும்.** (என்னாவிலின்கவி யானொருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன்) **நிரதிஶயபோ$_4$க்$_3$யமாய் எம்பெருமானுக்கே அர்ஹமான கவிகளை அவனைத் தவிர மற்றொருவர்க்கு நான் கொடுக்க க்ஷமனல்லேன்.** (தென்னா என்று தொடங்கி) **நிரதிஶயபோ$_4$க்$_3$யமான திருமலையிலே எனக்கு நித்யாபூர்வமாய்க் கவிபாட விஷயம் போந்து எனக்கு மஹோபகாரத்தைப் பண்ணவல்லனாய் அப்ராப்தஸ்த$_2$லத்திலே கவிபாடுகை ஆகாதபடி எனக்கு நாத$_2$னுமாயிருக்கிறவன், என்னைக் கவிபாடுவித்துக்கொள்ள வந்து நிற்க.** 1.

ப— அவ:— முதற்பாட்டில் — 'என்னை ஸ்துதிப்பிக்கைக்காகத் திருமலையிலே ஸந்நிதி$_4$பண்ணின உபகாரகனையொழிய வேறொருவரை ஸ்தோத்ரம்பண்ணேன்' என்று ஸ்வமதத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

இது—(நீங்கள் இதர ஸ்தோத்ரம் தவிருகைக்கு உறுப்பான) இந்த ஹிதம், **சொன்னால்**—சொன்னால், **விரோதம்**—(உங்களபி$_4$மதத்துக்கு) விரோத$_4$ம்; **ஆகிலும்**—ஆயிருக்கிலும், **சொல்லுவன்**—(உங்களநர்த்த$_2$ம் பொறுக்கமாட்டாமையாலே) சொல்லக்கடவேன்; **கேண்மின்**—(நீங்கள் செவிதாழ்த்துக்) கேளுங்கள்; **வண்டு**—

ப-வண்டுகளானவை, **தென்னாதெனாவென்று**-(மது₄பாநப்ரீதியாலே) தென்னாதென்னா வென்று, **முரல்**—(ஆளத்திவைப்பாரைப்போலே) ஶப்₃தி₃க்கிற, **திருவேங்கடத்து** — திருமலையிலே ஸந்நிஹிதனாய், **என் ஆனை**—எனக்குக் கவிபாடுகைக்கு விஷயம் போந்து, **என் அப்பன்**—(கவிக்குப் பரிசிலாகத்) தன்னைத்தரும் உபகாரகனாய், **எம்பெருமான்**—ப்ராப்தனான ஸ்வாமியானவன், **உளன் ஆக**—(இக்கவிபாட்டாலே) தான் உளனாயிருக்க, **என் நாவில்**—என் நாவினுடைய ஸத்தைக்கு ப்ரயோஜநமாய், **இன் கவி**—(கவிபாட்டுண்கிற ஈஶ்வரனுக்கு) இனிதான கவியை, **யான்**—(அவனுக்கு அநந்யார்ஹஶேஷபூ₄தனான) நான், **ஒருவர்க்கும்** — வேறொருவர்க்கும், **கொடுக்கிலேன்**—கொடுக்க ஶக்தனல்லேன். 1.

இ— அவ:— முதற்பாட்டில் — க்ஷுத்₃ரவிஷயங்களைக் கவிபாடுகை ஹிதமன்றென்று உபதே₃ஶிக்கையிலே ப்ரவ்ருத்தரானவர் அவர்களுக்கு ருசிபிறக்கைக்காக 'நான் இருக்கிறபடி கண்டிகோளே' என்று தம்முடைய மதத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யா:— **(சொன்னால் விரோதம் இது)** நீங்கள் சில ப்ரயோஜநங்களை நினைத்துக் கவிபாடாநிற்க, நான் அத்தைத் தவிருங்கோளென்றால், உங்களுக்கு அது அஸஹ்யமாகிலும் உங்களநர்த்த₂ம் பொறுக்கமாட்டாமையாலே சொல்லத் தவிரேன்; அஶேவ்யஶேவை நிஷேத்₄யதயா சொல்லவும் ஆகாதபடியாயிருக்க, சொல்லுகிற எனக்கே விரோத₄மாய்ப் ப₂லிக்கிலும் உங்களநர்த்த₂ங்கண்டு சொல்லப்புக்கேனாகையாலே, நீங்கள் மீளுந்தனையும் சொல்லத் தவிரேன். சொன்னால் உங்களுக்கு விரோத₄மென்று ப்ரதிபந்நமாயிருந்ததே₃யாகிலும் சொல்லுகிறேன் என்றுமாம். 1. "योऽवसादस्स उच्यताम्" **(யோऽவஸாத₃ஸ்ஸ உச்ய தாம்)** என்று திருநாமத்தைச் சொன்னால் அநந்தரம் இடிவிழுமென்று வரும் அநர்த்த₂த்தைச் சொன்னிகோளாதல், திருநாமத்தைச் சொன்னிகோளாதல் செய்யுங்கோள் என்கிறானிறே ஸ்ரீப்ரஹ்லாத₃ழவான். 'நீங்கள் அஹிதத்திலே ப்ரவணராய் மீளமாட்டாதாப்போலே உங்கள் ஹிதத்திலே ப்ரவணனான நானும் மீளமாட்டேன்' என்கிறார். **(கேண்மினோ)** அநுஷ்டி₂க்கவேண்டா; நீங்கள் செவி தாழக்க அமையும். 'ஶ்ரவணம் அநுஷ்டா₂நஶேஷமாக வேண்டாவோ? ஶ்ரவண மாத்ரம் அமையுமோ?' என்னில்,— 'விஷயஸ்வபா₄வத்தாலே அநுஷ்டா₂ந பர்யந்தமாய் முடியும்' என்று இருக்கிறார். ப₃ஹுவசநத்தாலே அநர்த்த₂ம் ஸர்வ ஸாதா₄ரணமாகையாலே, எல்லாரையும் ஒக்கக் கால்பிடிக்கிறார். **(என் நாவில் இத்யாதி₃)** 2. "यस्यैते तस्य तद्धनम्" **(யஸ்யைதே தஸ்ய தத்₃த₄நம்)** என்கிறபடியே தம்மைப்போலே தம்முடைய நாவும் அவனுக்கு அநந்யார்ஹஶேஷம் என்கிறார். நாப்படைத்த காரியங்கொண்டேன் நான் ஒருவனுமேயன்றோ? என்கிறார். A"இவளிராப்பகல் வாய்வெரீஇ" என்னும்படியான நாவிறே. **(இன்கவி)** அவனுக்கு இனிதாகையாலே தமக்கும் இனிதாயிருக்கிறபடி. ஶேஷிக்கு இனிதான வழியாலே

A 2-4-5.

இ— தனக்கு இனிதாகையிறே ஶேஷத்வத்தினுடைய எல்லை. **(யான்)** அநந்யார்ஹ ஶேஷபூ₄தனான நான், **(ஒருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன்)** அத்யந்த பரதந்த்ரமாகச் சொல்லிவைத்து 'கொடுக்கிலேன்' என்பானென்? என்னில்,— அவன் தான் இத் தாலே அநேகம் பெற்றானாயிருக்கையாலே 'புறம்புகொடேன்' என்கையாலே இங்குத்தைக்கே அநந்யார்ஹமென்கை. **(கொடுக்கிலேன்)** கொடுக்க க்ஷமனல்லேன். **(தென்னா இத்யாதி₃)** நிரதிஶயபோ₄க்₃யமாய்க் கவிபாடுகைக்கு விஷயம் போந்தி ருக்கும் விஷயத்தையாயிற்று இவர் கவிபாடுகிறது. வண்டுகள் மது₄பாநம் பண்ணி ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டு ஆளத்திவைத்தாற்போலேயாயிற்று இவர் கவிபாடு கிறது. ப₄க₃வத்₃விஷயத்தில் ப்ரத்யாஸத்தியுடைய திர்யக்குக்களோடு முமுக்ஷுக்க ளோடு வாசியற்றிருக்கிறபடி. **(திருவேங்கடத்து என் ஆனை)** வேத₃த்திற் காட்டில் ஸ்ரீராமாயணத்துக்கு உண்டான வாசிபோலே ஸ்ரீவால்மீகிப₄க₃வான் கவிபாடின விஷயத்திற்காட்டில் தாம் கவிபாடுகிற விஷயத்துக்கு உண்டான ஏற்றம் அருளிச்செய்கிறார். A"செந்தமிழ்பாடுவார் தாம் வணங்குந் தேவர்" என்னக்கடவதிறே. **(என் ஆனை)** கவிபாடிப் பெற்ற ஆனை; தன்னையொழிய வேறொன்றைக் கொடுக்குமவனையன்றிறே இவர் கவிபாடிற்று. 'ஆனை' என்கை யாலே, கவிபாடுகைக்கு விஷயம் போந்திருக்கை. **(என் அப்பன்)** நாட்டார் பிறரைக் கவிபாடித் திரியாநிற்க, அவர்களுக்கும் ஹிதம் சொல்லும்படி பண்ணின மஹோபகாரகன். **(எம்பெருமான்)** அபகாரங்களையே பண்ணினாலும் விட வொண்ணாத ப்ராப்தியிருக்கிறபடி. **(உளனாக)** சேதநர் தன்னைக் கிட்டாதபோது **1. "असन्नेव" (அஸந்நேவ)**வாயிருக்குமாபோலே என் வாயால் ஒரு சொற் கேளாத அன்று உளனாகாதவனாயிருக்கை. ஸுலப₄னாய்க் கவிபாடுகைக்கு விஷயம் போந்து உபகாரகனாய் ப்ராப்தனாய் வத்ஸலனாயிருக்கிற இவனையொழிய வேறு சிலரை நான் கவிபாட ஶக்தனோ? என்கிறார். நான் செய்கிறபடியேயன்றோ உங்களுக்குச் செய்ய அடுப்பது என்று கருத்து. 1.

ஈ— அவ:— முதற்பாட்டில் — a க்ஷுத்₃ரவிஷயங்களைக் கவிபாடுகைக்கு உங்களுக்கு ஹிதமல்லவென்று உபதே₃ஶிக்கையிலே ப்ரவ்ருத்தரானவர், அவர்களுக்கு ருசி பிறக்கைக்காக, 'நான் இருக்கிறபடி கண்டிகோளே' என்று தம்முடைய மதத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

அ— முதற்பாட்டு. (சொன்னால் விரோதம் இத்யாதி₃) a ஹிதோபதே₃ஶம் பண்ணுகிறாராகில், "யானொருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன்" என்று தம்முடையபடியைச் சொல்லுவானென்? என்ன (க்ஷுத்₃ரவிஷயங்களை இத்யாதி₃) b "சொன்னால் விரோதம்" என்றதுக்கு மூன்று அர்த்த₂ம்.

ஜீ— முதற்பாட்டு. (சொன்னால் இத்யாதி₃) a ஹிதோபதே₃ஶம் பண்ணுகிறாராகில், "யானொரு வர்க்கும் கொடுக்கிலேன்' என்று - தம்முடைய படியைச் சொல்லுவானென்? என்ன (க்ஷுத்₃ர விஷயங்களை இத்யாதி₃) b' சொன்னால் விரோதம்' என்றதுக்கு மூன்று அர்த்த₂ம்; அதில் - உங்களுக்கு விரோத₄மென்று இரண்டு அர்த்த₂ம்; அதாவது - அஸேவ்யஸேவை பண்ண வேண்டாவென்றும், ப்ராப்தமான ப₄க₃வத்₃விஷயத்தை ஸ்துதியுங்கோள் என்றும் சொல்லு

A பெரியதிரு 2-8-2.

ஈ— வ்யா:— b(சொன்னால் விரோதம் இது) **c ப்ரயோஜநாந்தரபரராய்க் கவிபாடுகிற உங்களை, 'கவிபாடாதேகொள்ளுங்கோள்' என்கையாவது - உந்தம் ப்ரயோஜநத்தைத் தவிர்க்கையிறே; 'நம்முடைய ப்ரயோஜநத்துக்கு இழவாக வார்த்தை சொல்லாநின்றானீ' என்று விரோத$_4$மாய்த் தலைக்கட்டுமிறே உங்களுக்கு.** c$_2$ **ஆயிருக்க, சொல்லுகிறேன்.** d **அன்றிக்கே, 1."योऽवसादस्स उच्यताम्"(யோऽவஸாத$_3$ஸ்ஸ உச்யதாம்) என்று 'திருநாமத்தைச் சொன்னால் அநந்தரம் இடிவிழும்' என்று வரும் அநர்த்த$_2$த்தைச் சொன்னிகோளாதல், திருநாமத்தைச் சொன்னிகோளாதல் செய்யுங்கோளென்றானிறே ஸ்ரீப்ரஹ்லாத$_3$ாழ்வான் ஆஸுரப்ரஜைகளை; அப்படியே, இது உங்களுக்கு 'அநர்த்த$_2$ம்' என்று ப்ரதிபந்நமாயிருந்ததேயாகிலும் சொல்லுகிறேன்.** e **அன்றிக்கே, 2. "कर्णमूले" (கர்ணமூலே) என்று ராஜத$_3$ாரப்ராவண்ய**

அ-c,d அவர்களுக்கு விரோத$_4$மென்று இரண்டு அர்த்த$_2$மருளிச்செய்கிறார் (ப்ரயோஜநாந்தரபரராய் இத்யாதி$_3$யாலும், அன்றிக்கே யோவஸாத$_3$ இத்யாதி$_3$யாலும்) c$_2$ (ஆயிருக்கச் சொல்லுகிறேன்) என்றது-பார்த்திருக்கப்போகாத நிரவதி$_4$க க்ருபையாலே என்றபடி. "இந்தத் திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிற அர்த்த$_2$ந்தான் - அஸேவ்யஸேவை பண்ணவேண்டா என்றும், ப்ராப்தமான ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தை ஸ்துதியுங்கோள் என்றுமிறே; இவ்விரண்டையும்பற்ற அவர்களுக்கு விரோத$_4$மாக ப்ரதிபாதி$_3$க்கிறது இரண்டு தாத்பர்யமும்" என்று அருளிச்செய்வர். 1. "ப்ராதர்தே$_3$வேதி க்ருஷ்ணேதி கோ$_3$விந்தே$_3$தி ச ஜல்பதாம் | மத்$_4$யாஹ்நே சாபராஹ்ணே ச யோऽவஸாத$_3$ஸ்ஸ உச்யதாம் ||" என்றபோதே - அவர்களுக்கு அவஸாத$_3$முண்டென்கை ஸித்$_3$த$_4$ம். e,f இனி இவர்களுக்கு உபதே$_3$சித்தால் தமக்கு விரோத$_4$மென்று மூன்றும் தாத்பர்யத்தை இரண்டுவித$_4$மாக அருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே கர்ணமூலே இத்யாதி$_3$ வாக்யத்$_3$வயத்தாலே) இவ்விரண்டு வாக்யத்துக்கும் தாத்பர்யம் - அப்ராப்த விஷயத்தை ஸ்துதியாதே கொள்ளுங்கோள் என்றால் "இவன் இவர்களுக்குச் சொல்லுகிறானகையாலே இவனுக்கும் அப்படி உண்டாகவேணும்" என்று ஈஶ்வரனுக்குச் சீற்றம் பிறக்கிற வழியாலே எனக்கு இப்படி சொல்லுகை விருத்$_3$த$_4$மென்று ஒருவகை; அன்றிக்கே, ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தில் A அன்பிலின்பீன்தேறல்

ஜீ-கிறது உங்களுக்கு விரோத$_4$மென்று. c,d இந்த அர்த்த$_2$த்$_3$வயத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரயோஜநாந்தர இத்யாதி$_3$யாலும், அன்றிக்கே யோவஸாத$_3$ இத்யாதி$_3$யாலும்) c$_2$ (ஆயிருக்கச் சொல்லுகிறேன்) என்றது - பார்த்திருக்கப்போகாத நிரவதி$_4$கக்ருபையாலே என்றபடி. 1. "ப்ராதர் தே$_3$வேதி க்ருஷ்ணேதி கோ$_3$விந்தே$_3$தி ச ஜல்பதாம் | மத்$_4$யாஹ்நே சாபராஹ்ணே ச யோऽவஸாத$_3$ஸ்ஸ உச்யதாம் ||" இதி ப்ரஹ்லாத$_3$:. 2. "ஸ்வபுருஷமபி$_4$வீக்ஷ்ய பாஶஹஸ்தம் வத$_3$தி யம: கில தஸ்ய கர்ணமூலே" இத்யாதி$_3$, த்ருதீயேம்ஶே யமகிங்கரஸம்வாதே$_3$. e,f இனி இவர்கள் உபதே$_3$ஶத்தாலே தமக்கு விரோத$_4$மென்று மூன்றும் தாத்பர்யத்தை இரண்டுவித$_4$மாக அருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே, கர்ணமூலே) இத்யாதி$_3$ வாக்யத்$_3$வயத்தாலே. அதாவது - அஸேவ்யஸேவை நிஷேத்$_4$யதயா ப்ரஸங்கி$_3$க்கிலும், த$_3$ண்ட$_3$த$_4$ரனை ஈஶ்வரன் திருவுள்ளத்துக்கு அஸஹ்யமாகையாலே தமக்கு விரோத$_4$மென்னுதல்; ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தில் A அன்பிலின்பீன்தேற

ப்ர— (சொன்னால் விரோதமிதாகிலும்) 1. "प्रातर्देवेति कृष्णेति गोविन्देति च जल्पताम् । मध्याह्ने चापराह्ने च योऽवसादस्स उच्यताम् ॥"

2. तृतीयेंशे सप्तमे यमकिंकरसंवादे "स्वपुरुषमभिवीक्ष्य पाशहस्तं वदति यमः किल तस्य कर्णमूले । परिहर मधुसूदनप्रपन्नान् प्रभुरहमन्यनृणामवैष्णवानाम् ॥"

A திருவாசிரியம்-2.

ச—நிஷேத$_4$த்தோபாதி, ஓலக்கத்திற்சொல்லும் வார்த்தையன்று இது. f அஸேவ்ய ஸேவை நிஷேத்$_4$யதயாவும் f_2என் வாயாற் சொல்லவொண்ணாது; g இங்ஙனேயிருக்கச் செய்தேயும் சொல்லும்படியிறே நீங்கள் நிற்கிற தௌ$_3$ர்க்க$_3$த்யம்; g_2 ஆகையாலே, நான் சொன்னால் அது எனக்கு விரோத$_4$மாமிறே. (ஆகிலும் சொல்லுவன்) **h ஆயிருக்கவுஞ்சொல்லுகிறேன். i இப்படியாகிலும் சொல்லுகிறதென்? என்னில்,— நீங்கள் ஸமத$_3$மாத்$_3$யுபேதராய் ஸமித்பாணிகளாய் வர, சொல்லுகிறேனன்றே; i_2 உங்கள் அநர்த்த$_2$ம் பொறுக்கமாட்டாமையாலே சொல்லுகிறேன்; i_3 ஆகையால், அதுக்குப் பரிஹாரம் பிறக்குமளவும் சொல்லுகை தவிரேன். j நீங்கள் உங்கள் அபி$_4$மதத்தினின்றும் மீளமாட்டாதாப்போலே நானும் உங்களுடைய ஹிதத்தினின்றும் மீளமாட்டாதபடி.** (கேண்மினோ) **k'இதுகேட்ட அநந்தரம் அநுஷ்ட$_2$ாநபர்யந்தமாக**

அ—அமுதவெள்ளத்தானும் சிறப்பாகையாலே, 'நீங்கள் இப்படி செய்யாதே கொள்ளுங்கோள்'என்று நிஷேத்$_4$யதயாவாகவும் சொன்னாலெனக்கு இதிலுண்டான அஸஹ்யதையாலே வாய் வக்ரிக்கும், ஆகிலும் உங்கள் அநர்த்த$_2$ம் கண்டு சொல்லுகிறேன் என்றொரு வகை. f, g, g_2 (இங்ஙனேயிருக்கச் செய்தேயும்) என்கிற வாக்யத்துக்கு முன்னே (ஆகையாலே நான் சொன்னால் அதெனக்கு விரோத$_4$ மாமிறே) என்கிற வாக்யம் அநுஸந்தே$_4$யம். h(ஆயிருக்கவும்) என்றது-உங்களுக்கும் எனக்கும் விரோத$_4$மாயிருக்கச்செய்தேயும் என்றபடி. g, i "இங்ஙனேயிருக்கச்செய்தேயும்" இத்யாதி$_3$யை ஶங்காபூர்வகமாக விவரிக்கிறார் (இப்படியாகிலும் இத்யாதி$_3$) இப்படியாகிலும் என்றது-எங்களுக்கும் அநர்த்த$_2$மாய் உமக்கும் அநர்த்த$_2$மாயிருந்ததேயாகிலும் என்றபடி. i யத்$_3$வா, "சொல்லுவன்" என்கிறவிடத்திலே—சொல்லாதேவிடேன் என்னும் நிர்ப்ப$_3$ந்த$_4$ம் தோன்றுகையாலே, இந்த நிர்ப் ப$_3$ந்த$_4$த்தின் தாத்பர்யத்தை ஶங்கோத்$_3$க$_4$ாடந பூர்வகமாக வெளியிடுகிறார் (இப்படியாகிலும் என்று தொடங்கி) j, k, l, m உங்கள் அநுவர்த்தனங்கொண்டு சொல்லுகையன்றிக்கே, த$_3$யையாலே சொல்லு கிறேன்; ஆகையாலே உங்களை உஜ்ஜீவிப்பியாமலிருக்கமாட்டேன் என்கிறார், — (நீங்கள் என்று தொடங்கி நாலுவாக்யத்தாலே) i_2 j, i_3 (உங்கள் அநர்த்த$_2$ம் பொறுக்கமாட்டாமையாலே சொல்லு கிறேன்) என்ற அநந்தரம் (நீங்கள்) என்கிற வாக்யம் அநுஸந்தி$_4$த்து, அநந்தரம் (ஆகையால்) என்கிற வாக்யம் அநுஸந்தி$_4$ப்பது. j அநர்த்த$_2$ம் பொறுக்கமாட்டாத த$_3$யையுண்டென்று எங்க ளுக்கு அநிஷ்டமானவற்றைச் சொல்லலாமோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (நீங்கள் இத்யாதி$_3$) என்று இருந்தபடியே சொல்லவுமாம். "சொன்னால் விரோதம்-சொல்லுவன்" என்கிற ஸமபி$_4$வ்யா ஹார ஸித்$_3$த$_4$ம்—த்$_3$ருஷ்டாந்ததா$_3$ர்ஷ்டாந்திகப$_4$ாவம். k தம் அண்டையிலே இருக்கிறவர்களை "கேண்மின்" என்கிறது - அவர்கள் அநாத$_3$ரித்திருந்தது கொண்டிறே; அவ்வநாத$_3$ரத்துக்கு ஹேதுவைத் தாம் அநுப$_4$ாஷிக்கிறார் (இதுகேட்ட இத்யாதி$_3$) யத்$_3$வா ஸ்வரஸஸூசிதமான அர்த்த$_2$த்தை அருளிச்செய்கிறார் (இதுகேட்ட அநந்தரம் இத்யாதி$_3$) l, m செய்யுங்கோள் என்னாதே

ஜீ—ஸமுதவெள்ளத்தானும் சிறப்பாகையாலே, தத்$_3$வ்யதிரிக்த விஷயங்களை நிஷேத்$_4$யதயா ப்ர ஸங்கி$_3$க்கிலும் அதிலுண்டான அஸஹ்யதையாலே வாய் வக்ரிக்குமென்னுதல். f_2, g_2'என் வாயாற் சொல்லவொண்ணாது' என்ற அநந்தரம் (ஆகையாலே, நான்சொன்னால் இத்யாதி$_3$) வாக்யம் அநுஸந்தே$_4$யம். h ஆயிருக்கவும்-உங்களுக்கும் எனக்கும் விரோத$_4$மாயிருக்கவும். g, i 'இங்ஙனே யிருக்கச்செய்தேயும்' இத்யாதி$_3$யை ஶங்காபூர்வகமாக விவரிக்கிறார் (இப்படியாகிலும் இத்யாதி$_3$) இப்படியாகிலும்-எங்களுக்கும் விரோத$_4$மாய் உமக்கும் விரோத$_4$மாயிருக்கச்செய்தேயும். j அநர்த்த$_2$ம் பொறுக்கமாட்டாத த$_3$யையுண்டென்று, எங்களுக்கு அநிஷ்ட$_2$மானவற்றைச் சொல்லலாமோ? என்ன (நீங்கள் உங்கள் அபி$_4$மதத்தில் இத்யாதி$_3$) k 'கேண்மினோ' என்ற ஸ்வரஸஸூசிதமான அர்த்த$_2$ம் (இதுகேட்ட அநந்தரம் இத்யாதி$_3$) l, m செய்யுங்கோள் என்னாதே,

ஈ—வேணுமிறே' என்று அஞ்சவேண்டா; l செவிதாழ்க்க அமையும்; m அநுஷ்டி₂க்க வேண்டா. அதுவென்? n ஹிதகாமராயன்றோ சொல்லுகிறதென்னில்,-கேட்கவே,சேதநராகையாலே மேல்விழுவர்களிறே; ராக₃ப்ராப்தமாய் வருமதுக்கு நாம் சொல்லவேண்டாவிறே; ஆகையாலே, நாம் அத்தை விதி₄த்தோமாகிறதென் ? என்று 'கேண்மின்' என்கிறார். o கடலோசைக்குச் செவிபுதையாதே கேட்கிறமை உண்டிறே, அவ்வோபாதியாகிலும் கேளுங்கோள். p பன்மையால்-அநர்த்த₂ம் எல்லார்க்கும் ஒத்திருக்கையாலே எல்லார்க்கும் சொல்லுகிறார். q பால்குடிக்கக் கால்பிடிப்பாரைப்போலே ப₄க₃வத்₃விஷயம் கேட்கக் கால்பிடிக்கிறாரிறே இவர் செல்லாமை. (என்னாவில் இத்யாதி₃) r வழிகெடப்போகிற நீங்கள், ஒருவன் வழியே போகாநின்றால் 'நாமும் அப்படியே போகவேணும்' என்று இருக்கவேண்டாவோ சேதநரானால் ? s நான் இருக்கிறபடி கண்டிகோளே; அப்படியேயன்றோ உங்களுக்கும் இருக்க அடுப்பது என்கிறார். t (என்னா) u1. "यस्यैते तस्य तद्धनम्" (யஸ்யைதே தஸ்ய தத்₃த₄நம்)

அ–"கேண்மின்" என்றதுக்கு வாஸனை (செவிதாழ்க்க இத்யாதி₃) n (ஹிதகாமராயன்றோ சொல்லுகிறது) அநுஷ்டி₂யுங்கோள் என்று சொல்லவொண்ணாதோ ? (என்னில்) என்று கூட்டுவது. l,m,o"செவிதாழ்க்கவமையும், அநுஷ்டி₂க்கவேண்டா" என்றதின் விவரணம் (கடலோசைக்கு இத்யாதி₃) o யத்₃வா,"ஓ"என்கிறதுக்குத் தாத்பர்யம் (கடலோசைக்கு இத்யாதி₃) அத₂வா,அநுஷ்டாநமாத்ரமன்று வ்யாவர்த்யம்,அர்த்த₂ஜ்ஞாநமும் அப்படியே என்கிறார் (கடலோசைக்கு இத்யாதி₃) வ்யுத்பந்நரிறே என்று கருத்து. ஶ்ரோத்ரேந்த்₃ரிய ஜந்ய க்₃ரஹண விஷயதை ஶப்₃த₃த₃ர்₄மமிறே. p ப்₃ரஹ்மவித்₃யையாகையாலே உபதே₃ஶம் அஷ்டகர்ணமாக வேண்டாவோ ? என்ன (பன்மையால் இத்யாதி₃) பன்மை-ப₃ஹுவசநம். q "கேண்மின்" என்றதுக்கு-ஶப்₃த₃மாத்ரமே பே₄ாக்₃யமென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யாந்தரம் (பால்குடிக்க இத்யாதி₃) யத்₃வா, ப₄க₃வத்₃விஷயத்தை உபதே₃ஶிப்பார் இப்படி ப்ரார்த்தி₂ப்பர்களோ ? 2. "நாஸம்வத்ஸரவாஸிநே ப்ரப்₃ரூயாத்" என்றன்றோ இருப்பதென்ன; அதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (பால்குடிக்க இத்யாதி₃) இது - வ்யாக்₂யாதாவின் ஈடுபாடாகவுமாம். A"செவிக்கினிய செஞ்சொல்" என்று ஶப்₃த₃ம்கேட்கையே பே₄ாக்₃யம் என்றபடி. r ஸ்வமதம் அருளிச்செய்கிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் (வழிகெட இத்யாதி₃) s அத்தை விஶதீ₃கரிக்கிறார் (நான் இருக்கிறபடி இத்யாதி₃) t,u மமகாரந்தோற்றச் சொல்லலாமோ? என்ன, "என்னா" என்று ஹேதுக₃ர்ப்ப₄மாயிருக்கிறது என்கிறார் (யஸ்யைதே

ஜீ—'கேண்மினோ' என்றதுக்கு வாஸநை (செவிதாழ்க்க இத்யாதி₃) n(ஹிதகாமராயன்றோ சொல்லுகிறது)அநுஷ்டி₂யுங்கோள் என்று சொல்லவொண்ணாதோ?(என்னில்)என்றபடி. l,m,o'செவிதாழ்க்க அமையும்' இத்யாதி₃ வாக்யவிவரணம் (கடலோசைக்கு இத்யாதி₃) o யத்₃வா, 'ஓ' என்றதுக்கு ப₄ாவமாதல். p ப்₃ரஹ்மவித்₃யையாகையாலே உபதே₃ஶம் அஷ்டகர்ணமாக வேண்டாவோ ? என்ன (பன்மையால் இத்யாதி₃) பன்மை - ப₃ஹுவசநம். q'கேண்மினோ' என்றதுக்கு - ஶப்₃த₃மாத்ரம் பே₄ாக்₃யமென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யாந்தரம் (பால்குடிக்க இத்யாதி₃) A "செவிக்கினிய செஞ்சொல்" என்று ஶப்₃த₃ஶ்ரவணமே பே₄ாக்₃யம் என்றபடி. r ஸ்வமதம் அருளிச்செய்கிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் (வழிகெட இத்யாதி₃) s அத்தை விஶதீ₃கரிக்கிறார் (நான் இருக்கிறபடி இத்யாதி₃) t,u' என்னா ' என்று மமகாரம்பண்ணலாமோ ? என்ன (யஸ்யைதே இத்யாதி₃)

ப்ர—u1. महाभारते (उद्यो-३२) "त्रय एवाधना राजन् भार्या दासस्तथा सुतः। यत्ते समधिगच्छन्ति यस्यैते तस्य तद्धनम्॥ ६९॥

A 10-6-11.

ஈ—என்கிறபடியே நான் அவனுக்கு ஶேஷமாகையாலே எனக்குக் கரணமாய் அவனுக்கு ஶேஷமான என் நா. v என்னைப்போலே நாவால் கார்யங்கொண்டா ருண்டோ? என்கிறுர்; w A"வஞ்சனே யென்னு மெப்போது மென்வாசகம்"என்னும் படியான நாவிறே. x (இன்கவி) y இவர்கவியை ஈஶ்வரன் கேட்டு ப்ரஸந்நனுய் இனியனுக, அவ்வழியாலே தமக்கு இனியதாயிருக்கிறபடி. ஶேஷிக்கு இனிய தான வழியாலேயிறே ஶேஷபூ4தனுக்கு இனியதாவது. z மிது2நமாய்க் கலவா நின்றுல் இரண்டு தலைக்கும் உள்ள ரஸம், ஶேஷஶேஷிகள் பரிமாற்றத்திலும் உண்டிறே. a அவனுக்கு இனியதாய் அவ்வழியாலே தனக்கு இனியதாகையிறே ஶேஷபூ4தனுக்கு வாசி. b (யான்) c அவனுக்கு அநந்யார்ஹஶேஷபூ4தனென்றிருக்கிற நான். d இத்தை நினைத்திறே கீழே 1. "यस्यैते" (யஸ்யைதே) என்றது. /(ஒருவர்க்கும்

அ—இத்யாதி3) v ஸந்தோஷக3ர்ப்ப4தயா பா4வாந்தரம் (என்னைப்போலே இத்யாதி3) B"முநதுற்ற நெஞ்சே" என்கிறப்போலே ப4க3வத்ப்ரவணமாகையாலே அத்தோடே தமக்கு ஸம்ப3ந்த4த்தை ஆசைப்படுகிறுர் இத்யர்த்த2:. தம்மையொழிந்தவர்களுக்கு நாவால் பெறும் கார்யம் கொள்ளாமையாலே, அவருக்கு நாவோடே கரணகரணிபா4வமில்லை என்றிருக்கிறுர் என்று கருத்தாகவுமாம். w இவருடைய நா, ப4க3வத்3விஷயத்திலே ஸ்துதிக்கும் என்னுமதுக்கு நியாமகம் (வஞ்சனே இத்யாதி3) x,y"இன்கவி" என்று - ஸ்வபோ4க்த்ருத்வந்தோற்ற அருளிச் செய்யலாமோ? என்ன (இவர் கவியை இத்யாதி3) z இரண்டாம் பரிஹாரம் (மிது2நமாய் இத்யாதி3) யத்3வா, இப்படியானுல் தமக்கும் போ4க3ாந்வயமுண்டாயிற்றே; அது ப4க3வதத்யந்த பாரதந்த்ர்யத்தோடே விரோதி4யாதோ? என்ன (மிது2நமாய் இத்யாதி3) அத2வா, இவ்வழியாலே வேண்டுகிறதென், மிது2நமாய்க் கலக்கிறவிடத்தில் இது கண்டோமில்லையியென்ன (மிது2நமாய் இத்யாதி3) a மூன்றும் தாத்பர்யம் (அவனுக்கு இத்யாதி3) முந்தின பரிஹாரம்—அவனுக்கு ப்ரீதிஹேதுவாகையாலே உத்3தேஶ்யம் என்றபடி; இரண்டாவது – ஸாம்யத்தாலே; மூன்றுவது-அவனுக்கு போ4க்3யமாகையாலே உத்3தேஶ்யம் என்றபடி. அன்றிக்கே, வாக்ய த்ரயமும் – ஒன்றுக்கொன்று விவரணமாய் ஏகார்த்த2மாகவுமாம்; z அப்போது ஶேஷவ்ருத்தி செய்கிறவனுக்கு இனிமையுண்டோ? என்ன (மிது2நமாய் இத்யாதி3) என்று கண்டுகொள்வது. b,c "யான்" என்றது ஹேதுக3ர்ப்ப4ம் என்கிறுர் (அவனுக்கு இத்யாதி3) t b.d "என்" என்றும், "யான்" என்றும் புநருக்தமன்றே என்ன (இத்தை நினைத்திறே இத்யாதி3)

ஜீ—1. "த்ரய ஏவாத4நா ராஜந் பா4ர்யா தா3ஸஸ்தத2ா ஸுத: | யத்தே ஸமதி4க3ச்ச2ந்தி யஸ்யைதே தஸ்ய தத்3த4நம் ||" இதி பா4ரதே. v 'என்' என்றதுக்கு ஸந்தோஷக3ர்ப்ப4தயா பா4வாந்தரம் (என்னைப்போலே இத்யாதி3) அதாவது - ப4க3வத்ப்ரவணமான நாவாகையாலே அத்தோடே தமக்கு ஒரு ஸம்ப3ந்த4ம் அபேக்ஷிதம் என்றபடி. யத்3வா, ப4க3வத்ப்ரவணமான நாவைக்கொண்டாடுகிறுர் என்னுதல். w தம்முடைய நா ப4க3வத்3விஷயத்தில் எப்போதும் ஸ்துதிக்கும் என்னுமதுக்கு நியாமகம் (வஞ்சனே இத்யாதி3) x,y 'இன்கவி' என்று-ஸ்வபோ4க்த்ருத்வம் தோற்றச் சொல்லலாமோ? என்ன (இவர்கவியை இத்யாதி3) z ஶேஷவ்ருத்திசெய்கிற இவனுக்கு இனிமைக்கு ப்ரஸக்தியுண்டோ? என்ன (மிது2நமாய் இத்யாதி3) a பரிஹாராந்தரம் (அவனுக்கு இனியதாய் இத்யாதி3) முந்தின பரிஹாரம் - தத்ப்ரஸாத3ந ஹேதுத்வேந உத்3தேஶ்யம்; இரண்டாவது - அவனுக்கு போ4க்3யமாகையாலே உத்3தேஶ்யம் என்றபடி. அன்றிக்கே,விவரணமாதல். t,x (என்னுவிலின்கவி) என்னுடைய நாவிலேயுண்டான போ4க்3யமான கவி இத்யர்த்த2:. t,b,d 'யான்' என்றது 'என்' என்றத்தோடு புநருக்தமன்றே? என்ன (இத்தை நினைத்திறே இத்யாதி3) இங்கே-அஹங்காரநிவ்ருத்தி சொல்லநினைத்திறே கீழே 1. "யஸ்யைதே"

 A 3-8-2. / (பா) (ஒருவற்கும் B பெரியதிருவ 1.

ஜீ—கொடுக்கிலேன்) e கீழ்ச்சொன்ன அத்யந்த பாரதந்த்ர்யத்தோடு சேர்ந்திருந்த தில்லையிறே இது; f 'புறம்பு ஒருவர்க்குங்கொடேன்' என்கையாலே இவ்விஷயத்தில் கொடுப்பேன் என்கையாயிற்றிறே; தனக்கென்று ஒன்று உண்டாய்க் கொடுப்பது கொள்ளுவதாகை சேருமோ ஸ்வரூபத்துக்கு? என்னில்,—g அடியிலே ஈச்வரன் g$_2$ அநுஸந்த$_4$ாந ஸாமர்த்$_2$யத்தை/(யும் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ஶக்தியையும்) g$_3$ கொடுத்து வைத்தால், பின்பு, நான் கொடுத்தேன் என்னலாமிறே. h அவன தானதுதன்னை 'நான் என்னத்தைக் கொடுத்தேன்' என்னலாம்படியிறே ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் இருப்பது. i கே$_3$ாத$_3$ாநத்தில், பிதா புத்ரன்கையிலே நீர்வார்த்துக் கொடுத்து, மீளவும் அவன் கொடுக்க, அவன் கையிலே தான் பெற்றானா யிருக்குமாபோலே; இவனும் தனக்கே ஸ்வம்மானத்தைத் தந்தானாய், இவன் ஸர்வஸ்வதா$_3$நம் பண்ணத் தான் பெற்றானாக நினைத்திருக்கும் ஈச்வராபி$_4$ப்ராயத் தாலே சொல்லுகிறார். i$_2$A"என்னால் தன்னையின் தமிழ்பாடிய" என்று தான் இவரை யிட்டுப் பாடுவித்து, இவர் தன்னைப் பாடினாராக நினைத்திருக்குமவனிறே. j அல்லாதார் புறம்புள்ளார்க்குத் தங்கள் கவியைக் j$_2$கொடுத்துவைக்கையாலே, யான்

அ—இங்கே - அஹங்காரநிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறதென்று நினைத்திறே கீழே மமகாரநிவ்ருத்தி சொல்லிற்று இத்யர்த்த$_2$:. e(கீழ்ச்சொன்ன) என்றது "யான்"என்று கீழ்ச்சொன்ன என்றபடி. e,f கீழ் வாக்யவிவரணம் (புறம்பொருவர்க்கும் இத்யாதி$_3$) g ஈஶ்வரன் இவனுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வஶக்தியைக் கொடுக்கையாலே "நான் கொடுத்தேன்" என்கிறதுக்கு விரோத$_4$மில்லை என்கிறார் (அடியிலே இத்யாதி$_3$) g$_2$ அநுஸந்த$_4$ாநஸாமர்த்$_2$யமென்றது — ஜ்ஞாத்ருத்வஸாமர்த்$_2$யம் என்றபடி. g$_3$ கொடுக்கையாவது—யத்நம் பண்ணுகையென்று கருத்து. h ஆனாலும் ப$_4$க$_3$வத$_3$ாயத்தமன்றோ என்ன (அவனதானது இத்யாதி$_3$) i அதுக்கு உத$_3$ாஹரணம் (கே$_3$ாத$_3$ாந இத்யாதி$_3$) பிதாவி னுடைய ஸ்வம் புத்ரன் "தன்னது" என்று அபி$_4$மாநிக்கலாமிறே என்று கருத்து. ப்$_3$ரஹ்மோப தே$_3$ஶவேளையிலே கே$_3$ாத$_3$ாநம் விவக்ஷிதம்; இவ்விடத்திலே 1. "ஆத$_3$ாவீஶ்வரத$_3$த்தயைவ புருஷ: ஸ்வாதந்த்ர்யஶக்த்யா ஸ்வயம்" இத்யாதி$_3$. j "யானொருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன்" என்கைக்கு ப்ரஸங்க$_3$ம் ஏதென்ன (அல்லாதார் இத்யாதி$_3$) வஸ்துத: ஸ்வத்தைக்கொடுக்கை இங்கில்லை, லோகவ்யவஹாரத்தாலே சொன்னவித்தனை என்றபடி. j$_2$ கொடுத்துவைக்கையாலே— கொடுத்ததாக வ்யவஹரிக்கையாலே என்றபடி. k கவிபாடுகிற ப்ரகரணத்திலே வண்டுகள் முரன்

ஜீ-என்று மமகாரநிவ்ருத்தியைச் சொல்லிற்று என்றபடி. e,f கீழ்வாக்யவிவரணம் (புறம்பொருவர்க்கும் இத்யாதி$_3$) g ஈஶ்வரன் இவனுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வஶக்தியைக் கொடுக்கையாலே "நான் கொடுத்தேன்" என்கைக்கு விரோத$_4$மில்லை என்கிறார் (அடியிலே இத்யாதி$_3$) g$_2$ அநுஸந்த$_4$ாநஸாமர்த்$_2$யம் - ஜ்ஞாத்ருத்வஸாமர்த்$_2$யம். h ஆனாலும், ப$_4$க$_3$வத$_3$ாயத்தமன்றோ? என்ன (அவனதான இத்யாதி$_3$) i இதுக்கு உத$_3$ாஹரணம் (கே$_3$ாத$_3$ாநத்தில் இத்யாதி$_3$) பிதாவினுடைய ஸ்வத்தைப் புத்ரன் 'தன்னது' என்று அபி$_4$மாநிக்கலாமிறே என்று கருத்து. ப்$_3$ரஹ்மோபதே$_3$ஶவேளையிலே கே$_3$ாத$_3$ாநம் விவக்ஷிதம். i$_2$ அப்படி ஈஶ்வரன் நினைத்திருக்குமோ? என்ன (என்னால் தன்னை இத்யாதி$_3$) j 'யானொருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன்' என்கைக்கு ப்ரஸங்க$_3$மேது? என்ன (அல்லாதார் இத்யாதி$_3$) வஸ்துத: ஸ்வத்தைக் கொடுக்கை இங்கில்லை; லோகவ்யவஹாரத்தாலே சொன்ன இத்தனை என்றபடி. j$_2$ கொடுத்துவைக்கையாலே-கொடுத்ததாக வ்யவஹரிக்கையாலே, k கவிபாடுகிற

√ ( ) இவ்வடைப்பினிலுள்ளது ப்ரக்ஷிப்தமென்பர். A 7-9-1.

ஈ—ஒருவர்க்கும் கொடுக்கமாட்டேன் என்கிருர். (தென்ஞ இத்யாதி$_3$) k இதுகாணும் இவர் கவிபாடினபடி. l வண்டுகள் மது$_4$பாநமத்தமாய் ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டு l_2 முரன்றது l_3 இசையாய் விழுந்தாற்போலேயாயிற்று, இவரும் ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வஜநித ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டது கவியானபடி. m திர்யக்குக்களோடு முமுக்ஷுக்களோடு அவன்தன்னேடு வாசியறத் தென்ஞதென்ஞவென்னுமித்தனை. n ப$_4$க$_3$வத்ப்ரத்யாஸந்நரெல்லார்க்கும் இதுவே பாசுரமாகுல் n_2 அவன்தனக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே; o Aதென்ஞவென்னும் என்னம்மானிறே. (திருவேங்கடத்து என் ஆனை) p வேத$_3$த்திற்காட்டில் ஶ்ரீராமாயணத்துக்கு உண்டான ஏற்றம்போலே, ஶ்ரீவால்மீகி ப$_4$க$_3$வான் கவிபாடின விஷயத்திற்காட்டில் தாம் கவிபாடின விஷயத்துக்கு உண்டான p_2 ஏற்றம் சொல்லுகிருர். (திருவேங்கடத்து q என் ஆனை) r ஆனை பெறக் கவிபாடுமவர் காணும் இவர்; s இவர் கவிபாடிக் s_2 கட்டின யானையாயிற்று அவன். t அவ்வண்டுகளோடே ஸகோ$_3$த்ரிகளாய் அநுப$_4$விக்கிருர். u அல்லாதாரைப்

அ—றத்தை அருளிச்செய்ததுக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிருர் (இதுகாணும் இத்யாதி$_3$) l "இதுகாணும்" என்றதின் விவரணம் (வண்டுகள் இத்யாதி$_3$) l_2 முரன்றது-த்$_4$வநித்தது. l_3 இசையாய்-க$_3$ாநமாய், m வண்டுகள் "தென்ஞதென்ஞ" என்கிறது திருமலையைக் கிட்டுகையாலே என்று விவக்ஷித்து, திருமலையைக் கிட்டினர்க்கெல்லாம் தென்ஞதென்ஞ என்கிறது ஸஹஜமென்கிருர் (திர்யக்குக்களோடு இத்யாதி$_3$) n ஈஶ்வரனுக்கும் அப்படியோ? என்ன (ப$_4$கவத்ப்ரயத்யாஸந்நர் எல்லார்க்கும் இத்யாதி$_3$) ப$_4$க$_3$வத்ப்ரத்யாஸந்நர் எல்லார்க்கும் இதுவே பாசுரமாகுல் என்றது-அவனை நந்தி$_3$ப்பிக்க ஆநந்த$_3$மக்$_3$நராய் "தென்ஞதென்ஞ" என்றதுவே பாசுரமாகுல் என்றபடி. n_2 அவன்தனக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே என்றது-அவனை நந்தி$_3$ப்பிக்க அவர்கள் தென்ஞதென்ஞ என்ருல் - ஸ்வத: ஆநந்த$_3$முடையவன் இப்படி ஆனந்தி$_3$க்கிறவர்களைக் கண்டால் தென்ஞதென்ஞ என்னச் சொல்லவேண்டாவிறே என்றபடி என்று அருளிச்செய்வர். o அவன்தான் அப்படி பாடினதுண்டோ? என்ன (தென்ஞவென்னும் இத்யாதி$_3$) p (வேத$_3$த்திற்காட்டில் இத்யாதி$_3$) பரத்வத்திற்காட்டில் அவதாரத்துக்கு என்றபடி. p_2 (ஏற்றம்) அர்ச்சாவதாரபர்யந்த ஸௌலப்$_4$யாதி$_3$:. q,r,s,t "என்னனை" என்கிறதினுடைய ப$_4$ாவத்தை ரஸோக்தித்$_3$வயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (ஆனைபெற இத்யாதி$_3$) r,s ஆனைபெற்ருரோ? என்ன (இவர் கவிபாடி இத்யாதி$_3$) s_2 கட்டுகை-ஸம்பாதி$_3$க்கை. t "வண்டுமுரல் திருவேங்கடத்தென்னனை" என்கிறதினுடைய ப$_4$ாவத்தை ரஸோக்தியாலே காட்டுகிருர் (அவ்வண்டுகளோடு இத்யாதி$_3$) கோ$_3$த்ரஶப்$_3$த$_3$: – பர்வதவாசீ.

ஜீ—ப்ரகரணத்திலே வண்டுகள் முரன்றத்தை அருளிச்செய்கைக்கு அடியேது? என்ன (இதுகாணும் இத்யாதி$_3$) l விவரணம் (வண்டுகள் இத்யாதி$_3$) l_2 முரன்றது-ஶப்$_3$தி$_3$த்தது. l_3 இசையாய்-க$_3$ாநமாய். m வண்டுகள் தென்ஞதென்ஞவென்கிறது ஸஹஜமென்கிருர் (திர்யக்குக்களோடு இத்யாதி$_3$) n ஈஶ்வரனுக்கும் அப்படியோ? என்ன (ப$_4$க$_3$வத்ப்ரத்யாஸந்நர் இத்யாதி$_3$) ப$_4$க$_3$வத்ப்ரத்யாஸந்நர் எல்லார்க்கும் இதுவே பாசுரமாகுல்-அவன் ஆநந்தி$_3$ப்பிக்க ஆநந்த$_3$மக்$_3$நராய் 'தென்ஞதென்ஞ' என்னுமிதுவே பாசுரமாகுல். n_2 அவன்தனக்கு-ஸ்வத: ஆநந்தி$_3$யானவனுக்கு. o அவன்தான் அப்படி பாடினது உண்டோ? என்ன (தென்ஞவென்னும் இத்யாதி$_3$). p_2 (ஏற்றம் சொல்லுகிருர் இதி) ஏற்றமாவது அர்ச்சாவதாரபர்யந்தமான ஸௌலப்$_4$யாதி$_3$கள். q,r,s,t 'என்னனை' என்கிறதினுடைய ப$_4$ாவத்தை உத்தரோத்தரம் ரஸோக்தியாலே அருளிச்செய்கிருர் (ஆனைபெற இத்யாதி$_3$) r,s ஆனைபெற்ருரோ? என்ன (இவர் கவிபாடி இத்யாதி$_3$) s_2 கட்டுகை-ஸம்பாதி$_3$க்கை. t 'வண்டுமுரல் திருவேங்கடத்தென்னனை' என்கிறதினுடைய ப$_4$ாவத்தை ரஸோக்தியாலே காட்டுகிருர் (அவ்வண்டுகளோடே இத்யாதி$_3$) கோ$_3$த்ரஶப்$_3$த$_3$ம் - பர்வதவாசி. u 'என்' என்றதுக்கு

A 10-7-5.

ஈ—போலே, கவி பாடினவர்க்குத் தன்னையொழிய வேறொரானையைக் கொடுத்து விடுமவனன்றே. v ஸத$_3$ா த$_3$ர்ஶநீயமாய் எப்போதும் ஸ்தோத்ரம் பண்ண வேண்டி யிருக்குமவன். வண்டுகளானவை மது$_4$பாநப்ரீதியாலே தென்னுதென்னுவென்று ஆளத்தி வைப்பாரைப்போலே ஶப்$_3$தி$_3$க்கிற திருமலையிலே ஸந்நிஹிதனாய் எனக்கு ஆனைபோலே அநுப$_4$ாவ்யனானவனை. (என் அப்பன்) w நாட்டார் பிறரைக் கவிபாடித் திரியாநிற்க, அவர்களுக்கும் ஹிதம் சொல்லவல்லேனாம்படி பண்ணின மஹோப காரகன். (எம்பெருமான்) அபகாரமே பண்ணினாலும் விடவொண்ணாத ப்ராப்தி. x(உளனாகவே) y1."आशया यदिवा रामः" (ஆஶயா யதி$_3$வா ராம:) என்று ப்ரார்த்தி$_2$க் கப்படுமவன் என் வாயாலே ஒரு சொற்கேட்டுத் தான் உளனாகாநிற்க, நான் வேறொருவரைக் கவிபாடுவேனோ? y$_2$2. "असन्नेव" (அஸந்நேவ) என்று தன்னைக் கிட்டாத அன்று ஸம்ஸாரிசேதநருடைய ஸத்தையில்லாதாப்போலே, தான் என்னைக் கிட்டாதவன்று தன் ஸத்தையில்லையாம்படி அவன் வந்து நிற்க. z அவன் என்னைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக் கொள்ளுகைக்காக இங்கே வந்துநிற்கிற நிலை என்னுவது, நான் புறம்பேபோய் ஒருவரைக் கவிபாடினால்? a ஆனபின்பு, என்னைப் போலேயிருக்கை காணுங்கோள் உங்களுக்கும் அடுத்திருப்பது. 1.

அ—u இவர் கவிபாடினவனை யானையாகச் சொல்லுகையாலே-லௌகிகர்களில் ஈஶ்வரனுக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தி ப$_2$லிக்கிறது என்கிறார் (அல்லாதாரைப்போலே இத்யாதி$_3$) v அவனை யானையாகச் சொன்னதினால் ப$_2$லிதத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸத$_3$ாத$_3$ர்ஶநீயமாய் இத்யாதி$_3$) அதாவது ஆனையின் கு$_3$ணயோக$_3$ம். w காணப்பெறாத இழவோடே இருந்து கூப்பிடுகிறவர் "உபகாரகன்" என்று சொல்லுகிறது எத்தாலே என்ன (நாட்டார் இத்யாதி$_3$) x"உளனாக" என்றது-ஸத்தை பெறுகைக்காக நின்றான் என்னுதல், கவிகேட்கைக்காக த்$_3$ருக்$_3$விஷயமாய் வர்த்திக்கிறவன் என்னுதல். y,y$_2$ இரண்டையும் சேர்த்து அருளிச்செய்கிறார் (ஆஶயா என்று தொடங்கி) 1. "புநஶ்ஶப்$_3$த$_3$ாபயேத்" என்று - தன்னுடைய இனிய சொற்கேட்க ஆசைப்படும்படியாயிருக்கும் என்றபடி. z "ஒருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன்" என்ற அநந்தரம் திருமலையிலே நிற்கிற நிலையைச் சொல்லுகிற இதுக்கு முந்தின அர்த்த$_2$த்துக்கு அநுகு$_3$ணமாக ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார் (அவன் என்னைக்கொண்டு இத்யாதி$_3$) a பரோபதே$_3$ஶ ப்ரகரணத்திலே ஸ்வஸித்$_3$த$_4$ாந்தம் சொல்லுகிறதுக்கு அவதாரிகையில் அருளிச்செய்த ப்ரயோஜநத்தை இங்கும் அருளிச்செய்கிறார் (ஆனபின்பு இத்யாதி$_3$) "தென்னாதெனா" என்று தொடங்கி "என்னாவிலின் கவி யானொருவர்க்கும்

ஜீ—ப$_4$ாவம் (அல்லாதாரை இத்யாதி$_3$) v ஆனையாகச் சொன்னத்தால் ப$_2$லிதம் (ஸத$_3$ா த$_3$ர்ஶநீய மாய் இத்யாதி$_3$) அதாவது-ஆனையின் கு$_3$ணயோக$_3$ம். w'உபகாரகன்'என்கிறது எத்தாலே? என்ன (நாட்டார் இத்யாதி$_3$) x'உளனாக' என்றது-ஸத்தைபெறுவானாயிருக்க என்னுதல், கவிகேட்கைக்காக த்$_3$ருக்$_3$விஷயமாயிருக்க என்னுதல். y,y$_2$முந்தினஅர்த்த$_2$ம்(ஆஶயா இத்யாதி$_3$)வாக்யத்$_3$வயத்தாலே. 1. "புநஶ்ஶப்$_3$த$_3$ாபயேத்" என்று தன்னுடைய இனியசொற்கேட்க ஆசைப்படும்படியிருக்குமவன் என்றபடி. z த்$_3$விதீயார்த்த$_2$ம் (அவன் என்னை இத்யாதி$_3$) a பரோபதே$_3$ஶ ப்ரகரணத்திலே ஸ்வ ஸித்$_3$த$_4$ாந்தம் சொல்லுகிறதுக்கு அவதாரிகையிற்சொன்ன ப்ரயோஜநத்தை இங்கும் அருளிச்செய் கிறார் (ஆனபின்பு இத்யாதி$_3$) "சொன்னால் விரோதம்" இத்யாரப்$_4$ய, கேண்மினோ; தென்னாதெனா இத்யாரப்$_4$ய, உளனாக - என்னாவிலின்கவி யானொருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன் இத்யந்வய:. 1.

ப்ர—(உளனாகவே) y1. अयोध्याकाण्डे (५९) राममनुगम्य अयोध्यां प्रत्यागतो दशरथं प्रति सुमन्त्रः "गुहेन सार्धं तत्रैव स्थितोऽस्मि दिवसान् बहून्। आशया यदिवा रामः पुनश्शब्दापयेदिति ॥३॥"

2. உளனுக வேயெண்ணித் தன்னையொன் ருகத்தன் செல்வத்தை
வளனு மதிக்குமிம் மானிடத் தைக்கவி பாடியென்?
குளனுர் கழனிசூழ் கண்ணன் குறுங்குடி மெய்ம்மையே
உளனுய வெந்தையை எந்தைபெம் மானை யொழியவே.

ஆ— 2. வ்யா— (உளனுகவே) நிரவதி₄கஸம்பத்தையுடையனுய், நித்யநிர்தோ₃ஷ நிஸ்ஸீமகல்யாணகு₃ண மஹோத₃தி₄யாயிருந்த எம்பெருமானையொழிய, தன்னையும் ஒரு வஸ்துவாகப் பார்த்துத் தன் ஸம்பத்தையும் ஒரு ஸம்பத்தாக மதி₂த்திருக்கிற இம் மநுஷ்யரைக் கவிபாடி என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? என்றுகொண்டு பூர்வப்ரக்ருதத்தை அருளிச்செய்கிருர். 2.

ஒ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — ஸத்யமாய் ஸமக்₃ரமாயிருந்த கல்யாணகு₃ண ஸம்பத்துக்களையுடையனுயிருந்துள்ள எம்பெருமானை விட்டு அஸத்கல்பராய் அவஸ்து பூ₄த ஸம்பத்துக்களையுடையரானவர்களைக் கவிபாடுவாரை நிந்தி₃க்கிருர்.

வ்யா:— (உளனுகவே என்று தொடங்கி) 1. "असन्नेव स भवति" (அஸந்நேவ ஸ ப₄வதி) என்னும் கணக்காலே இன்றிக்கேயிருக்கிற தன்னை ஒரு சரக்காக அநுஸந்தி₄த்துத் தனக்குத் தக்க க்ஷுத்₃ரஸம்பத்தை ஒரு ஸம்பத்தாகக் கொண் டாடும் இம்மதிகேடரைக் கவிபாடி என்ன ப்ரயோஜநம் உண்டு? (குளனுர் என்று தொடங்கி) நல்ல பொய்கையாலே அலங்க்ருதமான கழனி சூழ்வதுஞ் செய்து எம்பெருமான் 'என்னது' என்று அபி₄மாநிக்கவேண்டும்படி நன்ருயிருந் துள்ள திருக்குறுங்குடியிலே சொன்ன கு₃ணங்களெல்லாம் பத்தும்பத்தாகவுடையனுய், எனக்கு நாத₂னுமாய், என்குடிக்கு நாத₂னுமாய் நிற்கிறவனையொழிய. 2.

ப— 2. அவ:— அநந்தரம், இந்த ஸௌலப்₄யாதி₂கு₃ணங்களோடே திருக்குறுங் குடியிலே நிற்கிற என் குலநாத₂னையொழிய மநுஷ்யரைக் கவிபாடி ப்ரயோஜந மென்? என்கிருர்.

குளன் ஆர்—நீர்நிலங்களால் நிறைந்த, **கழனி சூழ்**—கழனி சூழ்ந்து, **கண்** — இடமுடைத்தாய், **நல்** — நன்ருன, **குறுங்குடியே** — திருக்குறுங்குடியிலே, **மெய்ம்மை**-பரமார்த்த₂மான ஸௌலப்₄யாதி₂கு₃ணங்களை ப்ரகாஶிப்பித்துக்கொண்டு, **உளன் ஆய**—நித்யஸந்நிதி₄ பண்ணின, **எந்தையை**—உபகாரகனுன, **எந்தை பெம்மானை**—என் குலநாத₂னை, **ஒழிய**—ஒழிய, **தன்னை**—(ப₄க₃வத்₃ ஜ்ஞாநமில்லாமை யாலே அஸத்ஸமனுயிருக்கிற) தன்னை, **உளனுகவே**—ஸத்தாவானுய்க்கொண்டே, **ஒன்ருக**—ஒரு வஸ்துவாக, **எண்ணி**—நினைத்து, **தன் செல்வத்தை**—தனக்கின்றியே யிருக்கத் தன்னதாக அபி₄மாநித்த க்ஷுத்₃ரஸம்பத்தை, **வளனு**—அத்யந்த விலக்ஷணமாக, **மதிக்கும்**—தானே அபி₄மாநித்திருக்கும், **இ மானிடத்தை**—

அ—கொடுக்கிலேன்; சொன்னுல் விரோதமிது; ஆகிலும் சொல்லுவன்; கேண்மினோ" என்று அந்வயம். அன்றிக்கே, சொன்னுல் என்று தொடங்கி, கேண்மினோ; தென்னு இத்யாதி₃, ஒருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன் என்று அந்வயமுமாம். 1.

ப—அதிக்ஷுத்₃ரையான இந்த மநுஷ்யஜாதியை, **கவிபாடி என்**—கவிபாடி என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு?

பரமார்த்த₂கு₃ணவிபூ₄திவிஶிஷ்டனையொழிய, ஆபி₄மாநிககு₃ணஸம்பத்தை யுடையாரைக் கவிபாடி ப்ரயோஜநமில்லை என்று கருத்து. 2.

இ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — ஸத்யமாய் ஸமக்₃ரமாயிருந்துள்ள கு₃ண ஸம்பத்துக்களையுடையனானவனையொழிய இதுக்கு எதிர்த்தலையானவர்களைக் கவி பாடினால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? என்கிறார்.

வ்யா:— **(உளனாகவே எண்ணி) 1. "असन्नेव" (அஸந்நேவ)** என்றும், **2. "नेह नानास्ति" (நேஹ நாநாஸ்தி)** என்றும் ப்ரமாணம் சொல்லுகையாலே இல்லையென்று அத்₄யவஸித்திறே இவர் இருப்பது. தன்னைக் கட்டிக்கொண்டுபோகச் செய்தே, **3. "नेयमस्ति पुरी लङ्का न यूयं न च रावणः। यस्मादिक्ष्वाकुनाथेन बद्धं वैरं महात्मना॥" (நேயமஸ்தி புரீ லங்கா ந யூயம் ந ச ராவண:। யஸ்மாதி₃க்ஷ்வாகுநாதே₂ந ப₃த்₃த₄ம் வைரம் மஹாத்மநா॥)** என்றானிறே திருவடி. **(தன்னை)** என்றும் உளனாயிருக்கிற ஈஶ்வரனை இல்லையென்றிருக்கையாலே அஸத்கல்பனான தன்னை. A "உளன் கண்டாய் நன்னெஞ்சே" என்னுமன்றிறே தானும் உளனாவது. **(தன்னை ஒன்றாக)** தன்னை ஒரு சரக்காக பு₃த்₃தி₄பண்ணி. **(தன் செல்வத்தை)** தனக்குத் தான் இன்றியே யிருக்கத் தனக்கு ஓர் ஐஶ்வர்யமுண்டாக நினைத்து; **4. "सति धर्मिणि धर्माश्चिन्त्यन्ते" (ஸதி த₄ர்மிணி த₄ர்மாஶ்சிந்த்யந்தே)** அதிக்ஷுத்₃ரமான ஸம்பத்தை. **(வளனா மதிக்கும்)** வளனென்று அழகாதல், ஏற்றமாதல்; ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஐஶ்வர்யத்துக்கும் அவ்வருகாக நினைத்திருக்கை. தானேயாயிற்று இத்தை ஒன்றாக நினைத்திருப்பான். வேறொருத்தன் நினைத்திருக்கும்போது இவன்தன்னை அவஸ்து வாகவிறே நினைத்திருப்பது. கல்ப்₃ரஹ்மதே₃ஶத்தில் கரிக்கால் ப்₃ரஹ்மராயன் வார்த்தை. **(இம்மானிடத்தை)** கீழ் ப்ரஸ்துதரான அஜ்ஞரை; மநுஷ்யரென்று சொல்லப் பாத்தம் போராமையாலே மானிடம் என்கிறார். **(கவிபாடி என்)** இவர்கள் மறைத்திட்டு வைத்த குற்றங்களை ப்ரப₃ந்தீ₄கரித்து வெளியிட்டால் உங்களுக்கு என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? **(குளனார் கழனிசூழ்)** விளைநிலத்திற் காட்டில் நீர்நிலம் விஞ்சியிருக்கை. **குளன்**—குளம். ரக்ஷ்யத்திற்காட்டில் ரக்ஷகம் விஞ்சியிருக்கை. **(கண்ணன் குறுங்குடி)** ஸர்வேஶ்வரன் என்னதென்று அபி₄மா நித்த தே₃ஶம். 'கண் நல் குறுங்குடி' என்று நிர்வஹித்தான் ஒரு தமிழன். **(மெய்ம்மையே உளனாய)** சொன்ன கு₃ணங்களெல்லாம் பத்தும் பத்தாகவுடையனா யிருக்கை. இவ்விஷயத்தில் அர்த்த₂வாத₃மில்லை; புறம்புள்ளதில் அர்த்த₂வாத₃ மல்லாததில்லை, இவ்விஷயத்தில் உள்ளதெல்லாம் சொல்லவொண்ணாது. புறம் புள்ளத்தில் சொல்லலாவது ஒன்றில்லை. **(எந்தையை)** நான் கவிபாடுகைக்குத் தன் கு₃ணங்களை ப்ரகாஶிப்பித்துவைத்த உபகாரகனை; கவிபாடுகைக்குப் ப்ராப்த விஷயம் என்னவுமாம். ப்ராப்தி தம்மளவில் பர்யவஸியாமையாலே, என் குலநாத₂ன் என்கிறார். ஸமஸ்தகல்யாணகு₃ணாத்மகனாய், ப்ராப்தனுமாயிருந்துள்ள அவனை யொழிய க்ஷுத்₃ரமநுஷ்யரைக் கவிபாடி என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? என்கிறார். 2.

A முதல்-திருவ 99.

ஈ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டு. a ஸத்யமுமாய் ஸமக்₃ரமுமான ஐஶ்வர்யத்தையுடையனுய், a₂ ஸ்வரூபரூபகு₃ணங்களால் பூர்ணனுமாய், ப்ராப்தனுமான ஸர்வேஶ்வரனை விட்டு, ஒரு சொல்லுக்குப் a₃ பாத்தமில்லாத ஐஶ்வர்யமுமாய், a₄ அதுதான் நிரூபித்தால் நிலைநில்லாமையாலே அஸத்யமுமாய், b அதுதனக்கு ஆஶ்ரயமும் தேடிப்பிடிக்கவேண்டும்படியாயிருக்கிற க்ஷுத்₃ரரைக் கவிபாடி என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? என்கிருர்.

வ்யா:— c (உளனுகவேயெண்ணி) d இலனுகவே அத்₄யவஸித்திருக்கிருராயிற்று இவர். e1. "नेह नानास्ति" (நேஹ நாநாஸ்தி) என்று அவனுக்குப் புறம்பாயிருப்பதொரு வஸ்துவில்லை என்றிருக்கும்படியாலே. f ப்ரதிபத்தியிலும் வந்தால்

அ— இரண்டாம் பாட்டு. (உளனுக இத்யாதி₃) a,b"மெய்ம்மையே உளனுய" என்றத்தைப்பற்ற (ஸத்யமுமாய் இத்யாதி₃) "குறுங்குடி-உளனுய" என்கிறவிடத்தில்-திருநாமமும் தோற்றுகிறது. a₂அதினுடைய அர்த்த₂த்தை அருளிச்செய்கிருர் (ஸ்வரூபரூபகு₃ணங்களால் இத்யாதி₃) அன்றிக்கே "குறுங்குடி உளனுய - கண்ணன்" என்றத்தாலே ஸித்₃தி₄த்ததாகவுமாம். a₃பாத்தம் - விஷயம். a₄"உளனுகவேயெண்ணி" என்றத்தைப்பற்ற (அதுதான் நிரூபித்தால் இத்யாதி₃) b"இம்மானிடத்தை" என்றத்தைப்பற்ற (அது தனக்கு இத்யாதி₃) c "உளனுகவேயெண்ணி" என்கையாலே த₄ர்மிஸ்வரூபமேபிடித்து இல்லை என்றபடி. d"உளனுகவேயெண்ணி" என்று அவன் நினைவைச் சொல்லுகையாலே, தத்ப்ரதிகோடியாக இவர் நினைவை அருளிச்செய்கிருர் (இலனுகவே இத்யாதி₃) e அதுக்கு ஹேதுவேதென்ன (நேஹ நாநாஸ்தி இத்யாதி₃) d(இலனுகவே அத்₄யவஸித்திருக்கிருராயிற்று இவர்) என்றதுக்கு-மூன்று தாத்பர்யம். e முந்தினது (நேஹ நாநாஸ்தி இத்யாதி₃) அதாவது - அவனுக்குப் புறம்பாய் ஸ்வதந்த்ரமான வஸ்துவில்லை என்றபடி. இது வஸ்துக₃த்யா யோஜித்தது. ஸ்வதந்த்ரராகவே தங்களை உளராகவிறே நாட்டார் நினைத்திருப்பது.

ஜீ— இரண்டாம் பாட்டு. (உளனுகவே இத்யாதி₃) a,b 'மெய்ம்மையே-உளனுய' என்றத்தைப் பற்ற (ஸத்யமுமாய் இத்யாதி₃) a₂'குறுங்குடி - உளனுய - கண்ணன்' என்றத்தாலே ஸித்₃தி₄த்த அர்த்த₂ம் (ஸ்வரூபரூப இத்யாதி₃) a₃பாத்தம்-விஷயம். a₄'உளனுகவேயெண்ணி' என்றத்தைப் பற்ற (அதுதான் நிரூபித்தால் இத்யாதி₃) b 'இம்மானிடம்' என்றத்தைப்பற்ற (அது தனக்கு இத்யாதி₃) c'உளனுகவேயெண்ணி' என்கையாலே-த₄ர்மிஸ்வரூபமேபிடித்து இல்லை என்றபடி. d'உளனுகவேயெண்ணி' என்று அவன்நினைவைச் சொல்லுகையாலே, தத்ப்ரதிகோடியாக இவர் நினைவை அருளிச்செய்கிருர் (இலனுகவே இத்யாதி₃) e அதுக்கு ஹேதுவேது? என்ன (நேஹ நாநாஸ்தி இத்யாதி₃) அதாவது-அவனுக்குப் புறம்பாய் ஸ்வதந்த்ரமான வஸ்து இல்லை என்றபடி. இந்த ஹேது - தத்த்வஸ்தி₂தியைப்பற்ற. f இலனுகவே அத்₄யவஸிக்கைக்கு ஹேத்வந்தரம்

ப்ர— இரண்டாம் பாட்டு. (உளனுகவேயெண்ணி) e1./ कठवल्ल्यां (२-४) "मृत्योस्स मृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्यति। मनसैवेदमाप्तव्यं नेह नानास्ति किञ्चन॥"

/कठवल्ल्यां, "मनसैवेदमाप्तव्यं नेह नानास्ति किञ्चन। मृत्योस्स मृत्युं गच्छति य इह नानेव पश्यति॥" इति; बृहदारण्यके तु (६-४) "मनसैवानुद्रष्टव्यं नेह नानास्ति किञ्चन। मृत्योस्स मृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्यति॥" इति च पाठो दृश्यते॥

ஈ—அவனை உளனாக நினையாதபோது, 1. "असन्नेव" (அஸந்நேவ) என்று f₂ தாம் உள ரன்றிக்கே இருப்பரிறே. g தான் உளனாகையாவது-ப்₃ரஹ்மவேத₃நமுண்டாகையிறே. அவனை 'உளன்' என்று நினைத்துத் தான் உளனாகவேண்டியிருக்க, h அவனை 'இல்லை' என்று தான் உளனாக விரகில்லையே. i தன்னைக் i₂ கட்டிக்கொண்டுபோகா நிற்க, i₃2."नेयमस्ति पुरी लङ्का न यूयं न च रावणः। यस्मादिक्ष्वाकुनाथेन बद्धं वैरं महात्मना ॥" (நேயமஸ்தி புரீ லங்கா ந யூயம் ந ச ராவண:। யஸ்மாதி₃க்ஷ்வாகுநாதே₂ந ப₃த்₃த₄ம் வைரம் மஹாத்மநா ॥) i₄ என்றானிறே திருவடி. (எண்ணி) ஓர் j ஊசி நிற்கிறதாகவும், அதின்மேலே ஒரு மேரு நிற்கிறதாகவும் நினைக்குமாபோலே j₂ குவாலாக மநோரதி₂த்து. (தன்னை) kA" உளன்கண்டாய் நன்னெஞ்சே

அ-f இரண்டாம் தாத்பர்யம் (ப்ரதிபத்தியிலும் இத்யாதி₃) ப்ரதிபத்திவிஶேஷ தத₃ப₄ாவ ப்ரயுக்தமான ஸத்வாஸத்வங்கள் விவக்ஷிதமாகவுமாம் என்று கருத்து. f₂ (தாமுளரன்றிக்கே) B"அன்று நான் பிறந்திலேன்" என்றிருக்குமவராகையாலே. அவர்களையும் அப்படியே இவர் நினைத்திருப்பர் என்று கருத்து. g"உளனாகவேயெண்ணி" என்று வ்யங்க்₃யமாக அருளிச்செய்கிறானென்? உள னன்றோ? என்ன (தானுளனாகையாவது இத்யாதி₃) f,h "ப்ரதிபத்தியிலும்" என்ற வாக்யத்தில் சொன்ன அர்த்த₂த்தை ஸ்தி₂ரீகரிக்கிறார் (அவனை இத்யாதி₃) i அஸ்தி₂ரனாகையாலும் இவனை இல்லை என்று நினைக்கிறார் என்ற மூன்றும் தாத்பர்யத்தை உத₃ாஹரணபூர்வகமாக அருளிச் செய்கிறார் (தன்னைக் கட்டிக்கொண்டு இத்யாதி₃) i₃ மஹாத்மநா - இக்ஷ்வாகுநாதே₂ந யஸ்மாத்₃ வைரம் ப₃த்₃த₄ம் அத இயம் லங்காபுரீ நாஸ்தி. விநாஶம் நிகடஸந்நிஹிதமாயிருக்கையாலே "நேயமஸ்தி" என்று சொன்னாற்போலே, இவரும் க்ஷணப₄ங்கு₃ரதையை நினைத்து, இவர்கள் தங்களை நித்யராக நினைத்திருப்பதே! என்கிறார் என்று கருத்து. i₂ கட்டிக்கொண்டு போகாநிற்க என்றது-ஸ்வரூபமேயில்லை என்று சொல்லவொண்ணாது; நாஶம் ஸந்நிஹிதமாகையாலே சொன்ன வித்தனை என்கைக்காக. j ஊசி-ஸூசி. j₂ குவாலாக-அதி₄கமாக. k,l "தன்னை-உளனாகவே" என்ற

ஜீ—(ப்ரதிபத்தியிலும் இத்யாதி₃) ப்ரதிபத்திவிஶேஷ தத₃ப₄ாவப்ரயுக்தமான ஸத்வாஸத்வங்கள் விவக்ஷிதம் என்று கருத்து. f₂ (தாம் உளரன்றிக்கே இதி) B"அன்று நான் பிறந்திலேன்" என்றிருக்கு மவராகையாலே, அவர்களையும் அப்படியே இவர் நினைத்திருப்பர் என்று கருத்து. g 'உளனாகவே யெண்ணி' என்று வ்யங்க்₃யமாகச் சொல்லுகிறது என்தான்? உளனன்றோ? என்ன (தானுள னாகையாவது இத்யாதி₃) f,h 'ப்ரதிபத்தியிலும்' என்ற வாக்யத்திற்சொன்ன அர்த்த₂த்தை ஸ்தி₂ரீ கரிக்கிறார் (அவனை இத்யாதி₃) i இலனாகவே அத்₄யவஸிக்கைக்கு த்ருதீய ஹேதுவை உத₃ாஹரண பூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார் (தன்னைக் கட்டிக்கொண்டு இத்யாதி₃) அஸ்தை₂ர்யத்தாலும் இல்லையென்று நினைத்திருக்கிறார் என்றபடி. i₃ (நேயமஸ்தி இத்யாதி₃) ஸுந்த₃ரகாண்டே₃, த்ரிசத்வாரிம்ஶே மாருதி:. i₄ என்றானிறே திருவடி - அப்படி விநாஶம் ஸந்நிஹிதமாகையாலே 'நேயமஸ்தி' என்று அவன் சொன்னாற்போலே, இவரும் க்ஷணப₄ங்கு₃ரதையை நினைத்து இவர்கள் தங்களை நித்யராக நினைத்திருப்பதே! என்கிறார் என்று கருத்து. j₂ குவாலாக-அதி₄க-

---

ப்ர- i₃ 2. सुन्दरकाण्डे त्रिचत्वारिंशे प्रासादस्तम्भमुत्पाट्य भ्रामयन्मारुतिः तत्रस्थराक्षसान् प्रति लक्ष्य इत्युक्तवान्—"सन्ति चौघबलाः केचित्सन्ति वायुबलोपमाः। अप्रमेयबलाश्चान्ये तत्रासन्हरियूथपाः ॥ २३ ॥ ईदृग्विधैस्तु बहुभिर्वृतो दन्तनखायुधैः। शतैश्शतसहस्रैश्च कोटीभिरयुतैरपि। आगमिष्यति सुग्रीवस्सर्वेषां वो निषूदनः ॥ २४½ ॥ नेयमस्ति पुरी लङ्का न यूयं न च रावणः। यस्मादिक्ष्वाकुनाथेन बद्धं वैरं महात्मना ॥ २५½ ॥"

A முதல்திருவ 99. B திருச்சந்த 64.

ஈ—உத்தமனென்றும் உளன்கண்டாய்'' என்று 'அவன் நமக்கு உளன் காண்' என்றால் பின்னை நிர்ப்ப$_4$ரனாய் மார்விலே கைவைத்து உறங்கலாம்படி யிருப்பானொருவனை, உளனென்றுதான் நினைக்கிறதோ? l தன்னுடைய ஸத்$_3$ப$_4$ாவம் அவனுடைய உண்மையாலேயாயிருக்க, அவனையொழிய 1. ''असन्नेव'' (அஸந்நேவ) என்று இன்றிக்கேயிருக்கிற தன்னை. (ஒன்றாக) m போரப்பொலிய அநுஸந்தி$_4$த்து. (தன் செல்வத்தை) n2. ''सति धर्मिणि धर्माः'' (ஸதி த$_4$ர்மிணி த$_4$ர்மா:) என்று தான் உண்டானாலிறே த$_4$ர்மம் உண்டாவது; n$_2$ தன்னையே தேடிப்பிடிக்க வேண்டும்படியா யிருக்க, தனக்கு ஒரு ஸம்பத்து உண்டாக நினைக்கிறானிறே. (வளனா) வளமாக என்றபடி. அதாவது - அழகியதாகவென்னுதல், மேலாகவென்னுதல். o ஈஶ்வரன் ஐஶ்வர்யத்துக்கு மேலாகவிறே தன் ஐஶ்வர்யத்தை நினைத்திருப்பது. (மதிக்கும்) p தானே இத்தைக் குவாலாக மதிக்குமித்தனையிறே; p$_2$ புறம்பு p$_3$ இத்தை ஒன்றாக நினைக்கைக்கு p$_4$ இவன்தனை அவஸ்துக்களில்லையே. q கல்ப்$_3$ரஹ்மதே$_3$ஶத்தில் கரிக்கால் சோழ ப்$_3$ரஹ்மராயன் 'திருவாய்மொழிக்கு வ்யாக்$_2$யாநஞ்செய்தேன்' என்று சீயர்க்குக் காட்ட, அவன்பக்கல் q$_2$ உபஜீவநங்களை நினைத்து, பிள்ளையை 'நீர் இத்தைக்கேட்டு ஸம்ப$_4$ாவியும்' என்று அருளிச்செய்ய, அவரும் கேட்டு, 'ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தை அடியொற்றி அவர் போனவழியே போம்படியே!' என்ன, 'ஆ ஆ! பிள்ளை, ஆழ்வார்க்கும் எனக்கும் வாசி பு$_3$த்$_3$தி$_4$பண்ணிற்றில்லையோ? க்$_3$ராம

அ—துக்கு வ்யங்க்$_3$யமாகத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (உளன்கண்டாய் இத்யாதி$_3$ வாக்யத்$_3$வ யத்தாலே) முதல்திருவந்தாதி. m போரப்பொலிய-மிகவும். n ''தன் செல்வத்தை வளனாமதிக்கும்'' என்றதுக்கு வ்யங்க்$_3$யமாகத்தாத்பர்யம் (ஸதி த$_4$ர்மிணி இத்யாதி$_3$) o ஆர்க்கு மேலாக? என்ன; சரமாவதி$_4$யைக் காட்டுகிறார் (ஈஶ்வரன் இத்யாதி$_3$) p ''மதிக்கும் இம்மானிடத்தை'' என்று தத்தத் கர்த்ருகத்வேந சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம் (தானே இத்தை இத்யாதி$_3$) q தன்னைத்தானே பெருக்க நினைக்குமென்னுமிடத்தில் ஓர் ஐதிஹ்யம் (கல்ப்$_3$ரஹ்மதே$_3$ஶத்தில் இத்யாதி$_3$) q$_2$ உபஜீவநம் -

---

ஜீ—மாக. k, l ''தன்னை உளனாகவே'' என்றதுக்கு வ்யங்க்$_3$யமாக ப$_4$ாவம் (உளன்கண்டாய் இத்யாதி$_3$) வாக்யத்$_3$வயத்தாலே. முதல்திருவந்தாதி-தொண்ணூற்றொன்பதாம்பாட்டு. ''அவனொருவ னுளன்'' என்று சொன்னால் உகக்கும் நல்ல நெஞ்சே! புருஷோத்தமன் நம்முடைய ரக்ஷணத்தாலே தன் ஸத்தையாம்படி அவனுளனாமவன்கிடாய்; நாமுளரானவன்றோடு இலரானவன்றோடு வாசியற ஸர்வகாலத்திலும் நம்மை ரக்ஷிக்கையிலே தீ$_3$க்ஷித்து உளனாயிருக்குமவன்கிடாய் இதி பாசுரார்த்த$_2$:- m போரப்பொலிய - மிகவும். n 'தன் செல்வத்தை வளனாமதிக்கும்' என்றதுக்கு வ்யங்க்$_3$யமாகத் தாத்பர்யம் (ஸதி த$_4$ர்மிணி இத்யாதி$_3$) வாக்யத்$_3$வயேந. o ஆர்க்கு மேலாக? என்ன, சரமாவதி$_4$ (ஈஶ்வரன் இத்யாதி$_3$) p 'மதிக்கும் இம்மானிடத்தை' என்று தத்கர்த்ருகத்வேந சொன்னதுக்கு ப$_4$ாவம் (தானே இத்யாதி$_3$) வாக்யத்$_3$வயேந. p$_2$ இத்தை-செல்வத்தை. p$_3$ (இவன்தனை அவஸ்துக்க ளில்லை) இவனுக்கு ஸத்$_3$ருஶமான அவஸ்துக்களில்லை. c தன்னை உளனாகவேயெண்ணி-அஸத் ஸமனாயிருக்கிற தன்னை ஸத்தாவானாகவே நினைத்து, தன்னை ஒன்றாக-தன்னை ஒருவஸ்துவாகவும், தன் செல்வத்தை - தன்னுடைய ஸம்பத்தை, வளனா - வளனாகவும் - அத்யந்த விலக்ஷணமாகவும், மதிக்கும் - அபி$_4$மாநித்திருக்கிற. q தன்னைத்தானே குவாலாக நினைத்திருக்கும் என்றவிடத் திலே ஓர் ஐதிஹ்யம் (கல்ப்$_3$ரஹ்மதே$_3$ஶத்திலே இத்யாதி$_3$) q$_2$ உபஜீவநம் - ப்ரயோஜநம்.

ச—கார்யஞ்செய்து இடையிலே இதுவும் செய்யவேண்டிற்றே எனக்கு' என்றான். r (இம்மானிடத்தை) r_2 கீழே r_3 உரித்து வைத்தாரிறே அவர்கள் ஸ்வரூபத்தை. (இம் மானிடத்தை) s மநுஷ்யரென்று சொல்லவும் பாத்தம் காண்கிறிலர் காணும்; அசேதநங்களைச் சொல்லும்படியிலே சொல்லுகிறார். t தன்னை t_2மெய்யாக அறியாதவன் அசித்ப்ராயனிறே. (கவிபாடி என்) uஇவர்கள் மறைத்திட்டு வைக்கிற குற்றங்களை ப்ரப$_3$ந்தீ$_4$கரித்து வெளியிட்டால் உங்களுக்கு என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? குளன் - குளம். ஆர்தல்-மிகுதல். (குளனார் கழனிசூழ்) v விளைநிலங்களிற்காட்டில் v_2 ஏரிக்கட்டே விஞ்சியிருக்குமாயிற்று; w இல்லையாகில் சாவிபோமிறே. x ரக்ஷ்யத்திலும் ரக்ஷகமே விஞ்சின ஊராயிற்று. (கண்ணன்குறுங்குடி) ஸர்வேஶ்வரன் 'என்னது' என்று அபி$_4$மாநித்து வர்த்திக்கும் நக$_3$ரமாயிற்று. y 'கண் நல் குறுங்குடி' என்று வ்யாக்$_2$யாநம் பண்ணினார்கள் தமிழர். அப்போது, y_2 இடமுடைத்தாய் நன்றான திருக்குறுங்குடியிலே என்று பொருள். (மெய்ம்மையே உளனாய) z கவிகளில் கேட்டுப் போமித்தனையாய்த் தன்பக்கல் ஒரு நன்மையின்றிக்கேயிருக்கையன்றிக்கே, சொன்னவையெல்லாம் மெய்யே பத்தும்பத்தாகக் காணலாம்படியிருக்கும் ஸ்வாமி. a இவ்விஷயத்தில் a_2 அர்த்த$_2$வாத$_3$மில்லை, b புறம்புள்ளவற்றில்

அ—ப்ரயோஜநம். r,r_2 "இம்மானிடம்"என்னும்படி ப்ரக்ருதமோவிதென்ன (கீழே இத்யாதி$_3$) கீழே-"உளனாகவே" என்றவிடத்திலே. r_3 உரித்துவைத்தார் - தோல்வாங்கிவைத்தார் வெளிப்படுத்திவைத்தார் என்றபடி. s "மானிடத்தை" என்ற அசேதநஸமாதி$_4$க்குத் தாத்பர்யம் (மநுஷ்யரென்று இத்யாதி$_3$) t "ஈஶ்வரனுக்கு ஶரீரம்" என்கிற ஜ்ஞாநமில்லாமையாலே அசேதநவாசி ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே சொல்லுகிறார் என்னுமத்தை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார், தன்னை மெய்யாக இத்யாதி$_3$) t_2 (1) ப$_4$க$_3$வச்ச$_2$ரீரமாக; (2) ஸத்யமாகவென்றும். u"என்" என்கிறதென்? ப்ரயோஜநமில்லையோ? என்ன (இவர்கள் இத்யாதி$_3$) v "குளம்மிக்க கழனி" என்றத்தால் ப$_2$லிதம் (விளைநிலங்கள் இத்யாதி$_3$) v_2 ஏரிக்கட்டு-தடாகப$_3$ந்த$_4$நம். w(இல்லையாகில்) த$_3$ார்ஷ்டாந்திகத்திலே நோக்கு. x இத்தால் இங்கிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரனுக்குப் ப$_2$லித்த கு$_3$ணத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ரக்ஷ்யத்திலும் இத்யாதி$_3$) y,y_2 தமிழன் நிர்வாஹத்துக்கு, கண்ணென்று-(இடமுடைத்தாய்) நல்லென்று - விலக்ஷணமான குறுங்குடி என்றபடி. z"மெய்ம்மையே" என்றதுக்கு வாஸனை (கவிகளில்இத்யாதி$_3$) a,bலௌகிகரில் இவனுக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகையாலே-இவனுக்குப் ப$_2$லிதமான ஆகாரத்தையும், லௌகிகர்க்குப் ப$_2$லிதமான ஆகாரத்தையும் அருளிச்

ஜீ—r இம்மானிடத்தை-இந்த க்ஷுத்$_3$ரமநுஷ்யஜாதியை இதி ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$:. r_2 'இ' என்றதுக்கு ப$_4$ாவம் (கீழே உரித்து இத்யாதி$_3$) கீழே-'உளனாகவே' என்றவிடத்திலே. r_3உரித்துவைத்தார்-வெளிப்படுத்திவைத்தார். s 'மானிடம்' என்ற அசேதநஸமாதி$_4$க்கு ப$_4$ாவம் (மநுஷ்யரென்று இத்யாதி$_3$) t 'ஈஶ்வரனுக்கு ஶரீரம்' என்கிற ஜ்ஞாநமில்லாமையாலே அசேதநவாசிஶப்$_3$த$_3$த்தாலே சொல்லுகிறாரென்னுமத்தை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் (தன்னை மெய்யாக இத்யாதி$_3$) t_2மெய்யாக-ப$_4$க$_3$வச்ச$_2$ரீரமாக, ஸத்யமாக என்றும். u'என்' என்கிறதென்? ப்ரயோஜநமில்லையோ? என்ன (இவர்கள் இத்யாதி$_3$) v 'குளம்மிக்க கழனி' என்றத்தால் ப$_2$லிதம் (விளைநிலங்கள் இத்யாதி$_3$) x இத்தால், இங்கிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரனுக்குப் ப$_2$லித்த கு$_3$ணத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ரக்ஷ்யத்திலும் இத்யாதி$_3$) y தமிழர் நிர்வாஹத்துக்கு, கண்-இடமுடைத்தாய். நல் - விலக்ஷணமான குறுங்குடி என்று ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம். z 'மெய்ம்மை' என்றதுக்கு வாஸனை (கவிகளில் இத்யாதி$_3$)a,bஅவத$_4$ாரணத்துக்குஅர்த்த$_2$ம் (இவ்விஷயத்தில்இத்யாதி$_3$) a_2,b_2அர்த்த$_2$வாத$_3$ம் ஸ்துதி

3. ஒழிவொன்றில் லாதபல் லூழிதோ றூழி நிலாவப்போம்
வழியைத் தரும்நங்கள் வானவ ரீசனை நிற்கப்போய்க்
கழிய மிகநல்ல வான்கவி கொண்டு புலவீர்காள்!
இழியக் கருதிஓர் மானிடம் பாடலென் னுவதே?

ஈ-b$_2$ அர்த்த$_2$வாத$_3$மல்லதில்லை. cஇவ்விஷயத்திலுள்ளதெல்லாம் சொல்லவொண்ணாது. d புறம்புள்ளவற்றில் சொல்லலாவதில்லை. e (எந்தையை) f நான் கவிபாடுகைக்குத் தன் கு$_3$ணங்களை ப்ரகாஶிப்பித்துவைத்த உபகாரகனை. g கவிபாடுகைக்கு ப்ராப்த விஷயமென்னவுமாம். திருக்குறுங்குடியிலே சொன்ன கு$_3$ணங்களெல்லாம் பத்தும் பத்தாகவுடையனாய், நமக்கு நாத$_2$னுமாய். (எந்தை இத்யாதி$_3$) h ப்ராப்தி தம்மளவிலே பர்யவஸியாமையாலே, h$_2$என் குலநாத$_2$ன் என்கிறார். i ஸமஸ்தகல்யாண கு$_3$ணாத்மகனுமாய் ப்ராப்தனுமான இவனையொழிய, ஒரு கு$_3$ணலேஶமுமின்றிக்கே அதிக்ஷு$_2$த்$_3$ரருமாய் அப்ராப்தருமாயிருக்கிற மநுஷ்யரைக் கவிபாடி என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? 2.

அ—செய்கிறார்(இவ்விஷயத்தில்இத்யாதி$_3$ வாக்யத்$_3$வயத்தாலே)a$_2$,b$_2$அர்த்த$_2$வாத$_3$ம்-ஸ்துதி. c,dஇத்தால் ஈஶ்வரனுடைய கு$_3$ணாதி$_3$கள் அபரிச்சி$_2$ன்னமென்னுமிடமும், புறம்புள்ளார்க்கு கு$_3$ணாதி$_3$களொன்றுமில்லை என்னுமிடமும் ப$_2$லித்தது என்கிறார் (இவ்விஷயத்திலுள்ளதெல்லாம் இத்யாதி$_3$ வாக்யத்$_3$வயத்தாலே)e,f,g "எந்தை" என்றதுக்கு-ஜநகனென்றும், ஶேஷியென்றும் இரண்டு பொருளுண்டாகையாலே, ஜநகனென்றத்தால் ப$_2$லிதம் - உபகாரகத்வமென்றும், ஶேஷி என்றத்தால் ப$_2$லித்தது – கவிபாடுகைக்கு ப்ராப்தனாயிருக்குமென்றும் இரண்டு அர்த்த$_2$ம் அருளிச்செய்கிறார் (நான் கவிபாடுகைக்கு இத்யாதி$_3$ வாக்யத்$_3$வயத்தாலே) h "எந்தை பெம்மான்" என்கிறதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (ப்ராப்தி இத்யாதி$_3$) i "மெய்ம்மையே" இத்யாதி$_3$பத$_3$த்ரயத்தாலும் ப$_2$லிதமான ப்ரமேயத்தை அருளிச்செய்துகொண்டு அதுக்கு ப்ரதிகோடியை அருளிச்செய்கிறார் (ஸமஸ்த கல்யாணகு$_3$ணாத்மகனுமாய் இத்யாதி$_3$) உத்தரார்த்த$_4$பூர்வகமாக, தன்னை உளனாகவே-ஒன்றாக-எண்ணி-தன்செல்வத்தை வளனாமதிக்கும் இம்மானிடத்தைக் கவிபாடியென்? இத்யந்வய:. 2.

ஜீ—c,d இத்தால், ஈஶ்வரனுடைய கு$_3$ணாதி$_3$கள் அபரிச்சி$_2$ந்நங்கள் என்னுமிடமும்,புறம்புள்ளார்க்கு கு$_3$ணாதி$_3$களொன்றுமில்லை என்னுமிடமும் ப$_2$லித்தது என்கிறார் (இவ்விஷயத்திலுள்ளதெல்லாம் இத்யாதி$_3$) e,f,g'எந்தையை' என்றதுக்கு உபகாரகனென்றும் ஸ்வாமியென்றும் இரண்டு அர்த்த$_2$ம் (நான் கவிபாடுகைக்கு இத்யாதி$_3$ வாக்யத்$_3$வயத்தாலே) i 'மெய்ம்மையே' இத்யாதி$_3$பத$_3$த்ரயத்தாலும் ப$_2$லிதமான ப்ரமேயத்தை அருளிச்செய்துகொண்டு அதுக்கு ப்ரதிகோடியையும் அருளிச்செய்கிறார் (ஸமஸ்த இத்யாதி$_3$) குறுங்குடி மெய்ம்மையே உளனாய எந்தையை - திருக்குறுங்குடியிலே சொன்ன கு$_3$ணங்களையெல்லாம் மெய்யாகக்காணலாம்படி உடையனாய் நிற்கிற உபகாரகனை. h$_2$எந்தை பெம்மானை-என்பிதாவுக்கு ஸ்வாமியானவனை: என் குலநாத$_2$னை என்றபடி. உத்தரார்த்த$_4$ பூர்வகமாக, தன்னை - உளனாகவே - ஒன்றாக - எண்ணி - தன் செல்வத்தை வளனா மதிக்கும் இம்மானிடத்தைக் கவிபாடியென்? இத்யந்வய:. 2.

ஆ— 3. வ்யா:— (ஒழிவொன்றில்லாத) இப்படி ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனான எம்பெருமானை உங்களுடைய கழிய மிக நல்ல வான்கவிகொண்டு பாடப்பெறலாவது; பாடினால் பின்னையும் பெறும்பேறு, அநாக்ராததுஃக்கக³ந்த⁴மாய், நிரதிசய ஸுக²ரூபமாய், நித்யஸித்³த⁴மான ப⁴க³வத் கைங்கர்ய லக்ஷண மோக்ஷமாவது; அவஸ்துபூ⁴தராய் நிச்ஸ்ரீகரான மநுஷ்யரையாவது கவிகளைக்கொண்டு பாடுவது; பாடினால் பின்னைப் போய் அதோ⁴க³தியிலே விழுவது; ஆனபின்பு, அவனையொழிய இம்மநுஷ்யரை எதுக்காகப் பாடுகிறீர்கள்? என்கிறார். 3.

ஒ— அவ:— மூன்றும் பாட்டில் — அத்யந்த விலக்ஷணனாய், மஹோபகாரகனான எம்பெருமானையொழிய க்ஷுத்³ரமநுஷ்யரைக் கவிபாடி என்ன ப்ரயோஜநம் உண்டு? என்கிறார்.

வ்யா:— (ஒழிவு என்று தொடங்கி) **காலமுள்ளதனையும் இடைவிடாதே ப்ரக்ருதிவச்யனன்றிக்கே ஈச்வரபரதந்த்ரனாய் வர்த்திக்கைக்கு ஈடான உபாயத்தை அயர்வறுமமரர்களும் தானும் கூட விரும்பித் தருமவனைத் தவிர வேறே கவிபாடுகைக்கு விஷயம் தேடிப்போய். 'வழி' என்று அர்ச்சிராதி³மார்க்க³மென்றும் ப்ராப்யமான கைங்கர்யமென்றும் சொல்லுவர்.** (கழிய என்று தொடங்கி) **அறமிக நல்லவாய், வலியவான கவிகளைக்கொண்டு விசேஷஜ்ஞரான நீங்கள் உங்களுக்கு ஸ்வரூபஹாநி வரும்படி பார்த்து. 3.**

ப— 3. அவ:— அநந்தரம், நித்யஸூரிஸேவ்யனான ப்ராப்யபூ⁴தனையொழிய, உங்களுக்கு விலக்ஷணமான கவிகளைக்கொண்டு க்ஷுத்³ரஸ்தோத்ரம் பண்ணினால் ஒரு நன்மையில்லை என்கிறார்.

ஒன்று ஒழிவு இல்லாத—ஒரு விச்சேத³மும் இல்லாதபடி, **பல் ஊழிதோறூழி**—யாவதா³த்மபா⁴வியான காலமெல்லாம், **நிலாவ**—நிலைநின்று அநுப⁴விக்கும்படி, **போம்**—செல்லக்கடவதாயுள்ள, **வழியை**—வழிப்பாடான கைங்கர்யத்தை, **தரும்**—தரும், **நங்கள் வானவரீசனை**—நமக்கு சேஷியான நித்யஸூரிஸேவ்யனை, **நிற்க**—ஒழிய, **போய்**—புறம்பேபோய், **கழிய**—அதிலோகமாம்படி, **மிக நல்ல**—மிக்க நன்மையையுடைத்தான, **வான் கவி கொண்டு** — சீரிய கவிகளைக்கொண்டு, **புலவீர்காள்** — அறிவுடையரான நீங்கள், **இழிய கருதி** — (அறிவில்லாதாரைப் போலே) அத⁴:பதிக்க நினைத்து, **ஓர் மானிடம்** — ஓர் பற்றுசில்லாத மநுஷ்ய ஜாதியை, **பாடல்**— பாடுகையாலே, **என் ஆவது**—என்ன லாப⁴முண்டாம்?

ஸ்தோதாக்களான உங்களுக்கும், ஸ்துத்யரானவர்களுக்கும், ஸ்துதிக்கும் ஒரு நன்மையில்லை என்று கருத்து. 3.

இ— அவ:— மூன்றும் பாட்டில் — விலக்ஷணனாய், உபகாரகனாயிருக்குமவனையொழிய க்ஷுத்³ரமநுஷ்யரைக் கவிபாடி என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? என்கிறார்.

இ— வ்யா:— (ஒழிவு இத்யாதி₃) காலதத்த்வமுள்ளதனையும் இடைவிடாதே. (நிலாவ) வர்த்திக்கைக்கு; 1. "न च पुनरावर्तते" (ந ச புநராவர்த்ததே) என்கிற படியே யாவதா₃த்மபா₄வி ப்ரக்ருதிஸம்ப₃ந்த₄மற்று ஈஶ்வராதீ₄நனாய் வர்த்திக்கைக்கு. (போம் வழியைத் தரும்) பேற்றிற்காட்டில் வழிப்போக்கே அமைந்திருக்கும் அர்ச்சிராதி₃மார்க்க₃த்தைத் தரும் என்னுதல், தன்னைக் கிட்டும் உபாயத்தைத் தரும் என்னுதல், ப்ராப்யம் என்னுதல். வழியைத் தருகையாகிறது - உபாயமாகை. ப்ராப்யமானபோது தான் போம்ரீதியாய், அதாகிறது - ஸ்வபா₄வமாய், ஸஹஜகைங்கர்யத்தைச் சொல்லுகிறது. (நங்கள் வானவரீசனை) அவன் எல்லா ஏற்றங்களையும் தந்தாலும் செய்தது போராது என்னும் ஓலக்கம். (நிற்க) இப்படிப்பட்டவன் இவன் வாயாலே ஒருசொல் கேட்கை தன்பேருக நினைத்து நிற்க. (போய்) அப்ராப்தராய்க் கவிக்குப் பரிசில் கொடுக்க க்ஷமரல்லாமையாலே ஒளித்துப் போமவர்களையிறே தேடிப்போவது. (கழிய மிக நல்ல) எத்தனையேனும் மிக நல்ல. (வான்கவி) கனத்த கவி. 2. "तदुपगतसमाससन्धियोगम्" (தது₃பக₃த ஸமாஸ ஸந்தி₄யோக₃ம்) என்று சொல் சேர்ந்திருக்கை. (புலவீர்காள்) கவிக்கும் விஷயத்துக்கும் வாசியறியும் விஶேஷஜ்ஞரான நீங்கள். (இழியக்கருதி) நின்ற நிலையும் அழியும்படி பார்த்து. த்₃ருஷ்டத்தில் ஸ்வரூபஹாநி; அத்₃ருஷ்டத்தில் நரகம். அறிவுக்கு ப்ரயோஜநம் மேன்மேலென உயரத்தேடுகையன்றோ? க்ஷுத்₃ர மநுஷ்யரைக் கவிபாடுகிறது எதுக்காக? (என் ஆவதே) ப₄க₃வச்சே₂ஷபூ₄தராயிருக்கிற உங்கள் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர்ந்ததோ? உங்கள் கவிக்குச் சேர்ந்ததோ? பாட்டுண்கிறவனுக்கு ஒரு நன்மையுண்டாகவோ? 3.

ஈ— அவ:—மூன்றும் பாட்டு. a விலக்ஷணனாய் உபகாரகனாயிருக்குமவனையொழிய க்ஷுத்₃ரமநுஷ்யரைக் கவிபாடி என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? என்கிறார்.

வ்யா:— (ஒழிவு இத்யாதி₃) b காலதத்த்வமுள்ளதனையும் இடைவிடாதே. b₂ நிலாவ - வர்த்திக்கைக்கு. c1. "न च पुनरावर्तते" (ந ச புநராவர்த்ததே) என்கிற

அ— மூன்றும் பாட்டு. (ஒழிவொன்றில்லாத இத்யாதி₃) a "போம்வழியைத்தரும் நங்கள் வானவரீசனை நிற்க, ஓர் மானிடம் பாடலென்னுவது" என்ற பத₃ங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (விலக்ஷணனாய் இத்யாதி₃)-b "பல்லூழிதோறூழி - ஒழிவொன்றில்லாத நிலாவ" என்று கூட்டித் தாத்பர்யம் (காலதத்த்வமுள்ளதனையும் இத்யாதி₃) b₂ நிலாவ-பரமபத₃த்திலே வர்த்திக்கைக்கு

ஜீ— மூன்றும் பாட்டு. (ஒழிவொன்று இத்யாதி₃) a 'போம் வழியைத்தரும் நங்கள் வானவரீசனை நிற்க, ஓர் மானிடம் பாடலென்னுவது' என்ற பத₃ங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (விலக்ஷணனாய் இத்யாதி₃) b 'பல்லூழிதோறூழி - ஒழிவொன்றில்லாத - நிலாவ' என்று அந்வயித்து அர்த்த₂ம் (காலதத்த்வம் இத்யாதி₃) ஒழிவொன்றில்லாத-ஒரு விச்சே₂த₃மில்லாதபடி. b₂, c 'நிலாவ'

ப்ர—மூன்றும்பாட்டு. (ஒழிவொன்றில்லாத) छान्दोग्ये (८·१५) "स खल्वेवं वर्तयन् यावदायुषं ब्रह्मलोकमभिसंपद्यते न च पुनरावर्तते न च पुनरावर्तते"

ஈ-படியே யாவதா3த்மபா4வி ப்ரக்ருதிஸம்ப3ந்த4மற்று, வழுவிலா அடிமைசெய்கைக்கு, dகாலக்ருதபரிணாமமில்லாத தே3ஶத்தில் அநுப4வத்தைச் சொல்லாநிற்கச்செய்தேயும், காலம் நடையாடும் தே3ஶத்திலே வர்த்திக்கிறவராகையாலே அத்தையிட்டுச் சொல்லுகிறார். e(போம் வழியைத் தரும்) e2 'போய் அநுப4விக்குமது பரிச்சி2ந்நம்' என்னும்படி நிரவதி4கபோ4க்3யமான அர்ச்சிராதி3மார்க்க3த்தைத் தருமென்னுதல்; f அன்றிக்கே, தன்னைக்கிட்டும் உபாயத்தைத் தருமென்னுதல்; f2 என்றுமொக்க அநுவர்த்தித்துக்கொண்டு நடக்கையே f3ரீதியாயிருக்குமிறே. f4வழியென்று - ப்ராப்ய மாதல். g வழியைத் தருகையாகிறது - தான் உபாயமாகை. h ப்ராப்யமானபோது, தாம் h2 போம் ரீதியாய், அதாகிறது - ஸ்வபா4வமாய், ஸஹஜகைங்கர்யத்தைச்

அ—என்றபடி. c அடிமைசெய்துகொண்டு வர்த்திக்கைக்காக என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (ந ச புநராவர்த்ததே என்று தொடங்கி) d 1. "ந காலஸ்தத்ர வை ப்ரபு4:" அன்றோ ? என்ன (காலக்ருத இத்யாதி3) e,e2 பரமபத3த்தைத்தரும் என்னுதே, "போம்வழியைத்தரும்" என்றதுக்கு வாஸனை (போய் அநுப4விக்கும் இத்யாதி3) f2 " போம்வழி " என்றதுக்கு மூன்றும் பொருள் (என்றுமொக்க அநுவர்த்தித்துக்கொண்டு இத்யாதி3) அதாவது–2. "யோ யோ யாம் யாம் தநும் ப4க்த:" "சா2யா வா ஸத்த்வமநுக3ச்சே2த் " இத்யாதி3ப்படியே அநுவர்த்தித்துக்கொண்டு நடக்கையே ரீதியாகை. மூன்றும் அர்த்த2த்துக்கு, ஈசன் - நிலாவ - பல்லூழிதோறூழி ஒழிவொன்றில்லாதபடி, போம்வழியை - அநுவர்த்தநஸ்வபா4வத்தை - ஸஹஜகைங்கர்யத்தைத் தரும் என்று ஶப்3த3 நிர்வாஹம். f3,f4 (ரீதியாயிருக்குமிறே) ஆகையாலே (வழியென்று ப்ராப்யமாதல்) என்று கண்டு கொள்வது. f4,f2யத்3வா (ப்ராப்யமாதல்) என்ற அநந்தரம் (என்றுமொக்க) என்கிற வாக்யத்தை அநுஸந்தி4ப்பது. f,g,h "அன்றிக்கே" இத்யாத்3யுக்தநிர்வாஹத்3வயத்தையும் க்ரமேண விவரிக்கிறார் (வழியை இத்யாதி3 வாக்யத்3வயத்தாலே) g "தன்னைக்கிட்டும் உபாயத்தைத் தரும்" என்றால் ஈஶ்வரன் நிரபேக்ஷோபாயமென்னுமிடம் ப4க்3நமாகாதோ ? என்ன (வழியைத்தருகையாகிறது இத்யாதி3) என்னவுமாம். h2 போம் - நடக்கிற. வழி - ரீதி. i "நங்கள்" என்றது - வானவர்க்கு விஶேஷணம். i2,j2,k "நிற்க" என்றது (விட்டு) என்னுதல்; (அவஸர ப்ரதீக்ஷனாய் நிற்க) என்னுதல்; அப்போது, ஐகாரம் அவ்யயமாய், வானவரீசன் என்றபடி. j "புநராவ்ருத்தியில்லாத பேற்றைத் தரும்" என்ற அநந்தரம் நித்யஸூரிகளைச் சொல்லுகிறதுக்குத் தாத்பர்யம் (புணைக்கொடுக்கிலும்

ஜீ—என்று கைங்கர்ய பர்யந்தம் விவக்ஷிதம் என்கிறார் (ந ச புந: இத்யாதி3) d 1. "ந காலஸ்தத்ர வை ப்ரபு4:" அன்றோ ? 'பல்லூழிதோறூழி' என்கிறதென் ? என்ன (காலக்ருத இத்யாதி3) e பரமபத3த்தைத் தருமென்னுதே, 'போம்வழியைத் தரும்' என்றதுக்கு பா4வம் (போயநுப4விக்கும் இத்யாதி3) f2 'போம் வழி' என்றதுக்கு மூன்றுமர்த்த2ம் (என்றுமொக்க இத்யாதி3) அதாவது 2. "யோ யோ யாம் யாம் தநும் ப4க்த:—சா2யா வா ஸத்த்வமநுக3ச்சே2த்" இத்யாதி3ப்படியே அநுவர்த்தித்துக்கொண்டு என்றபடி. f4கீழ் வாக்ய விவரணம் (வழியென்று ப்ராப்யமாதல் என்று) f3,f4ரீதியாயிருக்குமிறே - ஆகையாலே 'வழியென்று ப்ராப்யமாதல்' என்று கூட்டுவது. g த்3விதீயார்த்த2 விவரணம் (வழியைத் தருகையாகிறது இத்யாதி3) h த்ருதீயார்த்த2த்தை ஸ்பு2டமாக விவரிக்கிறார் (ப்ராப்யமானபோது இத்யாதி3) h2 போம்-நடக்கிற. வழி - ரீதி. ஆக, 'போம்வழி' என்றதுக்கு-போகிற அர்ச்சிராதி3மார்க்க3மென்னுதல், கிட்டும் உபாயம் என்னுதல், போம்வழி - நடக்கிற ரீதியாய், அதாவது - அநுவர்த்தந ஸ்வபா4வமாய், ஸஹஜகைங்கர்யமென்னுதலென்று மூன்று அர்த்த2ம். i 'நங்கள்' என்றது-வானவர்க்கு விஶேஷணம். i3 'நிற்க' என்றதுக்கு-விட்டு என்று முந்தின அர்த்த2ம்; அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் நிற்க என்று இரண்டாமர்த்த2ம். த்3விதீயார்த்த2த்துக்கு, ஐகாரம் - அவ்யயம். வானவரீசன் என்றபடி. j 'வழியைத்தரும்' என்ற அநந்தரம்,

ஈ—சொல்லுகிறது. (i நங்கள் வானவரீசனை i$_2$ நிற்க) jA''புணைக்கொடுக்கிலும் போக வொட்டார்'' என்கிற பேற்றை, கவிபாடினார்க்கு அவன்கொடுத்தாலும், 'இவன் செய்ததுக்கு நாம்செய்தது போருமோ?' என்று மேன்மேலெனக் கொடுப்பிக்கும் பரிகரமுடையவனை j$_2$ விட்டு, அவன் 'இவன் ஒருசொல் சொல்லவல்லனோ?' என்று kஅவஸரப்ரதீக்ஷனாய் நிற்க என்றுமாம். l(போய்) m புறம்பே பாடுகைக்கு விஷயம் தேடிப்போய். n'இவன் கவிபாடி வாராநின்றான்' என்று கேட்டவாறே கழியப்போம், இவன் கவிகேட்டு ஏதேனும் தனக்குக் கொடுக்க வேண்டுகிறதாகக் கொண்டு; இவனும் அவன் புக்கவிடம் புக்கு 'இத்தைக் கேட்பித்து ஒன்றுபெற்றோமாய் விட வேணும்' என்று தொடர்ந்துபோமே; ஆக, அவன் போக இவன்போகப் போகா நிற்குமித்தனை. o 1. ''आजगाम'' (ஆஜக$_3$ாம) என்று ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்திலே ஓரடி வாராநின்றவாறே, பரக்$_3$ருஹத்தினின்றும் o$_2$ ஸ்வக்$_3$ருஹத்திலே புகுந்தாற்போலே

அ—இத்யாதி$_3$) பெரியாழ்வார்திருமொழி. l''போய்''என்று-கவியானவன் தேடிப்போய். l,m'கழியமிக நல்ல வான்கவிகொண்டு' என்று கழியவென்ற பத$_3$ம்-கவித்வ விஶேஷணமாக்கி, அதில் போய் என்றதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (புறம்பே பாடுகைக்கு இத்யாதி$_3$) n அன்றிக்கே, ''கழிய-போய்'' என்று அந்வயித்து, கவியானவனுக்கு விஶேஷணமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (இவன் கவிபாடி இத்யாதி$_3$ அப்ராப்தவிஷயமாகையாலே கைகழியப்போனானுமிறே. யத்$_3$வா ''போய்-கவியானவன் த$_3$ாதாவைத் தேடிப்போய், கழிய - த$_3$ாதாவானவன் ஓட'' என்று அர்த்த$_2$மாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (இவன் கவிபாடி இத்யாதி$_3$) என்னுதல். o அப்படி ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்துக்குப் புறம்பானாரைப் பாடினால் கைகழியப்போனதாயிருக்குமோ? என்ன (ஆஜக$_3$ாம இத்யாதி$_3$) o$_2$''ஜக$_3$ாம'' என்னாதே ''ஆஜக$_3$ாம'' என்கையாலே (ஸ்வக்$_3$ருஹத்திலே புகுந்தாற்போலே என்றது) p''கழிய'' என்ற

ஜீ—நித்யஸூரிகளைச் சொல்லுகிறதுக்கு ப$_4$ாவம் (புணைக்கொடுக்கிலும் இத்யாதி$_3$) நித்யமுக்தரைப் புணையிடிலும் போகவொட்டார்கள் இத்யர்த்த$_2$:. புணை - ப்ராதிப$_4$ாவ்யம். பெரியாழ்வார் திருமொழி - நாலாம்பத்து - ஐந்தாந்திருமொழி - இரண்டாம் பாட்டு A ''சீயினாற்செறிந்தேறிய'' இத்யாதி$_3$. l,m'கழிய' என்ற பத$_3$த்தை-கவிக்கு விஶேஷணமாக்கி, அதிலே, 'போய்' என்றதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (புறம்பே பாடுகைக்கு இத்யாதி$_3$) கவியானவன் விஷயம் தேடிப்போய் என்றபடி; கழிய - கவிபாட்டுண்கிறவனைவிட்டுக் கழிகிற. n அன்றிக்கே, 'கழிய-போய்' என்று அந்வயித்து, கவியானவனுக்கு விஶேஷணமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (இவன்கவிபாடி இத்யாதி$_3$) அப்ராப்த விஷயமாகையாலே கழியப்போனானுமிறே. யத்$_3$வா, போய் - கவியானவன் த$_3$ாதாவைத் தேடிப் போய், கழிய-த$_3$ாதாவானவன் ஓட என்று அர்த்த$_2$மாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (இவன் கவிபாடி இத்யாதி$_3$) என்னுதல். o அப்படி அப்ராப்தவிஷயத்தைப் பாடினால் கைகழியப்போனதாயிருக்குமோ? என்ன (ஆஜக$_3$ாம இத்யாதி$_3$) கழியப்போய் - தூரப் போகாநிற்கிற; 'புலவீர்காள்' என்று அந்வயிப்பது. o$_2$'ஜக$_3$ாம' என்னாதே, 'ஆஜக$_3$ாம' என்கையாலே (ஸ்வக்$_3$ருஹத்திலே புகுந்தாற்போலே என்றது) p 'கழிய' என்ற பத$_3$ம்-கவிக்கு விஶேஷணமான முந்தின

ப்ர—(போய்)o1. युद्धकाण्डे सप्तदशे ''इत्युक्त्वा परुषं वाक्यं रावणं रावणानुजः । आजगाम मुहूर्तेन यत्र रामस्सलक्ष्मणः ॥ १ ॥ तं मेरुशिखराकारं दीप्तामिव शतह्रदाम् । गगनस्थं महीस्थास्ते ददृशुर्वानराधिपाः ॥ २ ॥''

A பெரியாழ்திரு 4-5-2.

ஈ—யிருக்கும்; வேறே சிலரைப் பற்றி அருகேயிருக்கிலும் கழியப்போயிற்றதாயிருக்கு மிறே. (கழிய இத்யாதி₂) p கவிபாட்டுண்கிறவனுக்கு இல்லாத நன்மைகளை இட்டுச் சொல்லுகையாலே அவனுக்கு அடங்காததாயிருக்குமிறே; q'இவன் ஆரைச் சொல்லு கிறது? q₂ நம்மையன்றே?' என்று ப்₄ரமித்திருக்குமிறே; ஆகையாலே, இவனைவிட்டுக் கழிய. r இவனுக்கு இல்லாதவற்றை இட்டுப்பாடினுல் அவற்றையுடையவனையிறே அக்கவி காட்டும். (மிக நல்ல) எத்தனையேனும் நன்ருன. வான்கவி - கனத்த கவி. 1. "तदुपगतसमाससन्धियोगम्" (தது₃பக₃த ஸமாஸ ஸந்தி₄யோக₃ம்) என்கிறபடியே சொற்செறிவுடைத்தாயிருக்கை. மிகவும் நல்லவாய், s அரணியவான கவிகளைக் கொண்டு. t (புலவீர்காள்) இக்கவிக்கும் பாட்டுண்கிற விஷயத்துக்கும் வாசியறியும் நீங்கள், விஶேஷஜ்ஞரான நீங்கள் இப்படி செய்யக்கடவிகோளோ? u (இழியக்கருதி) v அறிவுடையரானுல் நின்ற நிலைக்குமேலே ஓரேற்றம் தேடிக்கொள்ளுமதொழிய, கீழே போய் v₂ அத₄:பதிக்கத் தேடுவாருண்டோ? (ஓர் மானிடம் பாடல்) ஒரு க்ஷுத்₃ரனைப்

அ—பத₃ம் கவித்வத்துக்கு விஶேஷண பக்ஷத்தை அருளிச்செய்கிருர் (கவிபாட்டுண்கிறவனுக்கு இத்யாதி₃) q இதுதான் அவனுக்கு அடங்காதென்கிறது எதுகொண்டறிவோமென்ருல், "இக்கவி அவனுக்கு அடங்காதென்று நாம் நிஶ்சயிக்க வேண்டுவதில்லை; கவிபாட்டுண்கிறவன்தனக்கே 'இது நமக்கு அடங்காது' என்று நெஞ்சிலே தோன்றியிருக்கும்" என்கிருர் (இவன் ஆரை இத்யாதி₃) q₂ நம்மையன்றே - நம்மையன்று என்றபடி. r அவனுடைய ப்₄ரமத்துக்கு ஹேதுவை அருளிச் செய்கிருர் (இவனுக்கில்லாத இத்யாதி₃) s அரணியவான - கட்டளையை உடைத்தான என்றபடி. t புலவீர்காள்-விஶேஷஜ்ஞர்களே! 2. "கவி: க்ராந்ததர்ஶீ" என்னக்கடவதிறே. t,u,v புலவீர் காள் - இழியக்கருதி" என்றதுக்கு வாஸனை (அறிவுடையராருல் இத்யாதி₃) v₂ அத₄:பதிக்க என்கிறவிடத்திலே-3. "அஸதாம் கு₃ணகர்மாணி", 4. "பத்₃யமங்கு₃ளி விச்சே₂த₃:" இத்யாதி₃ களைக் கண்டுகொள்வது. w"என்னுவது" என்று அனேககோடிகள் தோன்றுகையாலே, "புலவீர் காள், இழியக்கருதி, ஓர் மானிடம், வான்கவி" என்கிற பத₃தாத்பர்யஸித்₃த₄மானவற்றை அருளிச்

ஜீ-பக்ஷத்தை அருளிச்செய்கிருர் (கவிபாட்டுண்கிறவனுக்கு இத்யாதி₃) q அவனுக்குஅடங்காதென்று நாம் எதுகொண்டு நிஶ்சயிப்பது? என்ன, இக்கவி அவனுக்கு அடங்காததாயிருக்குமென்று நாம் நிஶ்சயிக்கவேண்டுவதில்லை, கவிபாட்டுண்கிறவன்தனக்கே 'இது நமக்கு அடங்காது' என்று நெஞ்சிலே தோன்றியிருக்கும் என்கிருர் (இவன் ஆரை இத்யாதி₃) q₂ நம்மையன்றே- நம்மையன்று என்றபடி. r அவனுடைய ப்₄ரமத்துக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிருர் (இவனுக்கு இல்லாத இத்யாதி₃) s அரணியவான - சொற்செறிவையுடைத்தான. t புலவர்-விஶேஷஜ்ஞர். 2. "கவி: க்ராந்தத₃ர்ஶீ" என்னக்கடவதிறே. t,u,v'புலவீர்காள்-இழியக்கருதி' என்றதுக்கு வாஸநை அருளிச்செய்கிருர் (அறிவுடையராருல் இத்யாதி₃) w 'என்னுவது' என்று - அநேககோடிகள் தோன்றுகையாலே, 'புலவீர்காள்' இத்யாதி₃ பத₃தாத்பர்ய ஸித்₃த₄மானவற்றை அருளிச்

ப்ர— (வான்கவி) 1. बालकाण्डे (२) रामायणकाव्यकरणे सङ्कल्पानन्तरम्, "उदारवृत्तार्थपदैः मनोरमैस्तदास्य रामस्य चकार कीर्तिमान्। समाक्षरैश्श्लोकशतैर्यशस्विनो यशस्करं काव्य मुदारधीर्मुनिः॥ ४२॥ तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यबद्धम्। रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम्॥ ४३॥"

4. என்னாவ து?எத்தனை நாளைக்குப் போதும்? புலவீர்காள்!
மன்னா மனிசரைப் பாடிப் படைக்கும் பெரும்பொருள்
மின்னார் மணிமுடி விண்ணவர் தாதையைப் பாடினால்
தன்னாக வேகொண்டு சன்மஞ்செய் யாமையுங் கொள்ளுமே.

ஆ—4. வ்யா:—(என்னாவது) மநுஷ்யரைப்பாடிலும் சில ப்ரயோஜநங்கள் ஸித்$_{3}$தி$_{4}$க்கக் காணாநின்றோமிறே என்னில், - அஸ்தி$_{2}$ரரான மநுஷ்யரைப் பாடி என்ன ப்ரயோஜநம் பெறுவது? பெற்றால்தான் எத்தனைநாளைக்குப் போதும்? புலவீர்காள்! ஆனபின்பு, மின்னார் மணிமுடி விண்ணவர்தாதையைப் பாடுங்கள்; பாடினால் வேறொரு ப்ரயோஜநமும் வேணுமோ? ஸ்வஶேஷதைகரதிகளாக்கி ஸ்வவிஷய கைங்கர்யவிரோதி$_{4}$யான ஸம்ஸா ரத்தையும் போக்கும் என்கிறார். 4.

ஒ—அவ:— நாலாம் பாட்டில்—தன்னைக் கவிபாடினார்க்குத் தன்னோடொத்த வரிசையைக் கொடுக்குமவனைத் தவிர மந்த$_{3}$ாயுஸ்ஸுக்களாயிருக்கிற மநுஷ்யரைக் கவிபாடினால் பெறுவது அத்யல்பம் என்கிறார்.

வ்யா:—(என் ஆவது என்று தொடங்கி) - கவிபாடினார் கவிகொண்டு வந்து கேட்பிக்குந்தனை நாள் இருக்கைக்கு ஆயுஸ் இல்லாத மநுஷ்யரைக் கவி பாடினால் அவர்கள் இருந்தார்களாகிலும் பெறுமது ஒன்றில்லை; பெற்றாலும் அத்யல்பம். 'பெரும்பொருள்' என்று உபாலம்ப$_{4}$ம். (மின்னார் மணிமுடி என்று மேலுக்கு) ஒளிமிக்கிருந்துள்ள மணிகளோடுகூடின முடியையுடைய அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியைக் கவிபாடினால் தன்னோடொத்த வரிசையைக் கொடுத்துப் பின்னை ஸம்ஸாரத்தையும் அறுக்கும். (தன்னாகவே கொண்டு) - தனக்கு ஆக்கிக்கொள்ளும்

ஈ—பாடுகை. (என் ஆவது) w உங்கள் விஶேஷஜ்ஞதைக்குச் சேருமதாயோ? w_{2} அவர்களுக்கு ஒரு நன்மையுண்டாயோ? w_{3} உங்களுக்கு ஒரு ப்ரயோஜநமுண்டாயோ? w_{4} கவிக்கு அநுரூபமாயோ? எதுக்காகப் பாடுகிறீர்கள்? 3.

அ—செய்கிறார் (உங்கள் இத்யாதி$_{3}$) w "புலவீர்காள்" என்கையாலே (உங்கள் விஶேஷஜ்ஞதைக்குச் சேருமதாயோ? என்றது) w_{2} "ஓர் மானிடம்" என்கையாலே (அவர்களுக்கு ஒரு நன்மை உண்டாயோ? என்றது) w_{3} "இழியக்கருதி" என்கையாலே (உங்களுக்கு ஒரு ப்ரயோஜந முண்டாயோ? என்றது) w_{4} "வான்கவி" என்கையாலே (கவிக்கு அநுரூபமாயோ? என்றது) "புலவீர்காள்" என்று தொடங்கி அந்வயம். 3.

ஜீ-செய்கிறார் (உங்கள் இத்யாதி$_{3}$) w 'புலவீர்காள்' என்றத்தைப்பற்ற (உங்கள் விஶேஷஜ்ஞதைக்குச் சேருமதாயோ? என்றது) w_{2} 'ஓர் மானிடம்' என்கையாலே (அவர்களுக்கு ஒரு நன்மையுண்டாயோ? என்றது) w_{3} 'இழியக்கருதி' என்கையாலே (உங்களுக்கு ஒரு ப்ரயோஜநமுண்டாயோ? என்றது) w_{4} 'வான்கவி' என்கையாலே (கவிக்கு அநுரூபமாயோ? என்றது) 1. "இத்யுக்த்வா பருஷம் வாக்யம் ராவணம் ராவணாநுஜ:। ஆஜகா$_{3}$ம முஹூர்த்தேந யத்ர ராமஸ் ஸலக்ஷ்மண:" இதி யுத்$_{3}$த$_{4}$ காண்டே$_{3}$ ஸப்தத$_{3}$ஶே. 2. "ததூ$_{3}$பக$_{3}$தஸமாஸஸந்தி$_{4}$யோக$_{3}$ம் ஸமமது$_{4}$ரோபநதார்த்த$_{2}$ வாக்யப$_{3}$த்$_{3}$த$_{4}$ம்। ரகு$_{4}$வரசரிதம் முநிப்ரணீதம் த$_{3}$ஶஶிரஸஶ்ச வத$_{4}$ம் நிஶாமயத்$_{4}$வம்॥" இதி ப$_{3}$ாலகாண்டே$_{3}$. புலவீர்காள் - ஒழிவொன்றில்லாத இத்யாரப்$_{4}$ய அந்வய:. 3.

என்றுமாம். 'மின்னூர்மணிமுடி விண்ணவர்தாதை' என்றதுக்குக் கருத்து - கவி பாடினவர்கள் தலையிலே முடியை வைத்து அயர்வறுமமரர்களும் தானும் கொண்டாடும் என்று. 4.

ப— 4. அவ:— அநந்தரம், ஸர்வாதி₄கனானவனையொழிய அஸ்தி₂ரரான மனுஷ்யர்களைக் கவிபாடி என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? என்கிறார்.

புலவீர்காள்—(ஶப்₃த₃ஶாஸ்த்₃ரங்களில் வாசியறியும்) புலவீர்காள்! **மன்னா**—(நீங்கள் பாடிச் செல்லுந்தனையும்) நிலைநில்லாத, **மனிசரை**—மனுஷ்யர்களை, **பாடி**—கவிபாடி, **படைக்கும்** — பெறும் பேருகப் படைக்கும், **பெரும் பொருள்**—(உங்கள் பாரிப்பாலே) பெரிய அர்த்த₂மானது, **என் ஆவது**—எது உண்டாம்? (உண்டானாலும்), **எத்தனை நாளைக்கு போதும்**—எத்தனைநாளைக்கு விநியோகா₃ர்ஹமாம்? **மின் ஆர்**—பேரொளியை யுடைத்தான, **மணி முடி**—ரத்நாபி₄ஷேகத்தை யுடையனாய், **விண்ணவர் தாதையை** — ப்ரமபத₃வாஸிகளுக்கு ஸத்தாதி₃ஹேது பூ₄தனான ஸர்வாதி₄கனை, **பாடினால்**—பாடினால், **தன்னாகவே கொண்டு** — தனக்கே அநந்யார்ஹமாக நினைத்து, **சன்மம் செய்யாமையும்**—(இதர ஸ்தோத்ரஹேதுவான) ஜந்மம் கழியும்படியும், **கொள்ளும்**—அங்கீ₃கரிக்கும்.

தன்னாகவே கொண்டு என்று ஸாம்யாபத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கும் என்றுமாம். 4.

இ—அவ:—நாலாம் பாட்டில்—கவிபாடினார்க்குத் தன்னோடொத்த வரிசையைக் கொடுக்குமவனைக் கவிபாடுகிறதொழிய மந்த₃ாயுஸ்ஸுக்களான க்ஷுத்₃ரரைக் கவிபாடப் போவது என்? என்கிறார்.

வ்யா:—**(என் ஆவது)** - ஒன்றும் ஆவதில்லை; ஒன்றுமில்லை யென்கிறதென்? கவிபாடுவாரும் கொடுப்பாருமாயன்றே செல்கிறது என்ன;—**(எத்தனை நாளைக்குப் போதும்)** - நிரூபித்தால் கவிபாட்டு இட்டிறையாயிறே இருப்பது; ஸஹகாரிகளையும் கூட்டிக் கவிபாடினால் பெறுமது பாடின நாளைக்குப் போராததாகவாயிற்று இருப்பது. **(புலவீர்காள்)** - உங்கள் வாசியறிவுக்குப் போருமோ இது? **(மன்னா மனிசரை)** - நிலையில்லாத மனுஷ்யரை. கவிபாடிக் கேட்பிக்குந்தனை நாள் அவர்கள் இருக்கிலிறே அல்பந்தானும் உள்ளது. **(பாடிப்படைக்கும் பெரும் பொருள்)** - 'இந்த ஶ்ரிய:பதி குறைவறக் கொடானோ?' என்று க்ஷேபோக்தி. **(மின்னார் இத்யாதி₃)** - ஒளிமிக்க மணிகளையுடைய முடி. விண்ணவர்க்கு விஶேஷணமானபோது 1. **"तद्विप्रासो विपन्यवः" (தத்₃விப்ராஸோ விபந்யவ:)** என்று புகழ்ந்து முடிபெற்றவர்கள் என்கிறது. 'முடி' அவன்தனக்கு விஶேஷணமானபோது கவிபாடினார்க்குக் கொடுக்கச்சூடின முடியென்கை. **(தன்னாகவே கொண்டு)**-தனக்காகக் கொண்டு என்னுதல், ஸாம்யாபத்தியைக் கொடுக்கும் என்னுதல். நீசரைக் கவிபாடுகைக்கு அடியான ஶரீரஸம்ப₃ந்த₄த்தை அறுக்கும். தலையிலே முடியை வைத்து விலங்கை வெட்டிவிடுமாபோலே நித்யஸூரிகள் பேற்றைக் கொடுத்தாயிற்று ஸம்ஸார ஸம்ப₃ந்த₄த்தை அறுப்பது. 4.

ஈ— அவ:— நாலாம் பாட்டு. a கவிபாடினுர்க்குத் தன்னேடொத்த a$_2$வரிசையைக் கொடுக்குமவனைக் கவிபாடுமதொழிய, மந்த$_3$ாயுஸ்ஸுக்களான க்ஷுத்$_3$ரரைக் கவிபாடிப்பெறுவது என்? என்கிருர்,

வ்யா:— b (என் ஆவது)-c **ஒன்றும் ஆவதில்லை,** d **ஒரு ப்ரயோஜநத்துக்காக வன்ருே பிறரைக் கவிபாடுகிறது நீங்கள்?** d$_2$**அதில்** d$_3$**நீங்கள் நினைக்கிறது** d$_4$**ஸித்$_3$தி$_4$யாது.** e **ஆனுல், ஸித்$_3$தி$_4$ப்பதென்? என்னில்,—**e$_2$**கீழ்ச்சொன்ன தண்மையே ஸித்$_3$தி$_4$ப்பது,** f (என் ஆவது) - f$_2$ **உங்கள் நினைவால் சில அர்த்த$_2$ஸித்$_3$தி$_4$; அர்த்த$_2$ஸ்தி$_2$தியில் அத$_4$:பதிக்கையே என் நினைவால், ஒன்றுமில்லையாவதென்? கவிபாடு வாரும் பாடினவர்களுக்குக் கொடுப்பார்களுமாயன்ருே போருகிறது என்ன,** (எத்தனை நாளைக்குப்போதும்) - g **'இல்லை' என்றவோபாதியாயன்ருே அதுதான் இருப்பது,** h **நிருபித்தால்** h$_2$**கவிபாட்டு** h$_3$**இட்டிறையாயிறேயிருப்பது,** i**கவி கேட்பிக்கைக்கு ஸஹகாரிகளையுங் கூட்டிக் கேட்பித்துப் பெறுமதும், கவிபாடின நாளைக்குப்** i$_2$**பணையம் வைத்து வாங்கி** i$_3$**ஜீவித்தது கொடுத்து மீட்கவும் போராது.** j(புலவீர்காள்)-**உங்கள்** k **விஶேஷஜ்ஞதைக்குப் போருமோ இது?** l **"பாடின கவியின்** l$_2$ **நேர்த்தியிது.**

அ— நாலாம் பாட்டு. (என்னுவது இத்யாதி$_3$) a "தன்னுகவே கொண்டு" என்றத்தையும் "மன்னு மனிசரைப் பாடிப்படைக்கும் பெரும்பொருள் என்னுவது" என்றத்தையும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (கவிபாடினுர்க்கு இத்யாதி$_3$) a$_2$வரிசை - ப$_3$ஹுமாநம். b,c "என்னுவது" என்று க்ஷேபமாக அருளிச்செய்கிருர் (ஒன்றுமாவதில்லை என்று) j,c,d"புலவீர்காள்" என்று ஸம்பே$_3$ாதி$_4$த்து, "ஒன்றுமாவதில்லை" என்று ப்ரயோகி$_3$க்கிறவருடைய ஹார்த்த$_3$ப$_4$ாவத்தை அருளிச்செய்கிருர் (ஒரு ப்ரயோஜநத்துக்காக இத்யாதி$_3$) d$_2$அதில்—இதர ஸ்தோத்ரத்தில். d$_3$,e"நீங்கள் நினைக்கிறது ஸித்$_3$தி$_4$யாது" என்றத்தால் ப$_2$லிதத்தை ஶங்காபரிஹாரமுகே$_2$ந அருளிச்செய்கிருர் (ஆனுல் இத்யாதி$_3$) e$_2$, 608 u (கீழ்ச்சொன்ன தண்மை) என்றது-"இழியக்கருதி" என்றத்தை. f விவரணம் (என்னுவது என்று தொடங்கி) o,f,f$_2$"பெரும்பொருள் என்னுவது" என்றத்தால் ப$_2$லிதமான தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிருர் (உங்கள் நினைவால் இத்யாதி$_3$) g (இல்லையென்றவோபாதியாய்) என்றது - அத்யல்பமாய் என்றபடி. h ஓரோவிடங்களிலே ப$_3$ஹுத்$_3$ரவ்யப்ரத$_3$ாநமும் காண்கிறதே என்ன (நிருபித்தால் இத்யாதி$_3$) h$_3$(இட்டிறையாய்) என்றது-எதிர்ப்பை இடவேண்டும்படியாய் என்றபடி. i இத்தை விவரிக்கிருர் (கவிகேட்பிக்கைக்கு இத்யாதி$_3$) i$_2$பணையம் - ந்யாஸம். k,l "விஶேஷஜ்ஞதைக்குப் போருமோ" என்றத்தை உபபாதி$_3$க்கிருர் (பாடின கவி இத்யாதி$_3$)

ஜீ— நாலாம் பாட்டு. (என்னுவது இத்யாதி$_3$) a"தன்னுகவேகொண்டு, மன்னுமனிசரைப்பாடிப் படைக்கும் பெரும்பொருள் - என்னுவது" என்கிற பத$_3$ங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (கவிபாடினுர்க்கு இத்யாதி$_3$) a$_2$ வரிசை - ப$_3$ஹுமாநம். b,c'என்னுவது' என்று-க்ஷேபமாக அருளிச்செய்கிருர் (ஒன்றும் ஆவதில்லை என்று) j,c,d 'புலவீர்காள்' என்று ஸம்பே$_3$ாதி$_4$த்து, 'ஒன்றுமாவதில்லை' என்கிறவருடைய ஹார்த்த$_3$ப$_4$ாவம் (ஒரு ப்ரயோஜனத்துக்காக இத்யாதி$_3$) d$_4$,e'ஸித்$_3$தி$_4$யாது' என்றத்தால் ப$_2$லிதத்தை ஶங்காபரிஹாரமுகே$_2$ந அருளிச்செய்கிருர் (ஆனுல் இத்யாதி$_3$) e$_2$, 608 u (கீழ்ச்சொன்ன தண்மை என்றது) 'இழியக்கருதி' என்றத்தைப் பற்ற. f,f$_2$ 'என்னுவது' என்றத்தால் ப$_2$லிதம் (உங்கள் நினைவால் இத்யாதி$_3$) g இல்லை என்றவோபாதியாய்-அத்யல்பமாய். h ஓரோவிடங்களிலே ப$_3$ஹுத்$_3$ரவ்யப்ரத$_3$ாநமும் காண்கிறதே என்ன (நிருபித்தால் இத்யாதி$_3$) h$_2$ h$_3$ கவிபாட்டு இட்டிறையாய்-கவிபாடினதுக்கு எதிர்ப்பையிடவேண்டும்படியாய். h$_3$ இட்டிறை-எதிர்ப்பையிடுகை. i ஏதத்$_3$விவரணம் (கவிகேட்பிக்கைக்கு இத்யாதி$_3$) i$_2$ பணையம் - கொதுவை. i$_3$ஜீவித்தது-பு$_4$ஜித்தது. l ஏதது$_3$பபாத$_3$நம் (பாடினகவி இத்யாதி$_3$) l$_2$நேர்த்தி-வைலக்ஷண்யம்.

ஈ-பேறு இது.'இதுக்கு இதுபோரும், போராது' ''என்று நீஙகளே அறியவேண்டாவோ? (புலவீர்காள்) ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ங்களின் வாசியறியுமவர்களே! m (மன்னு மனிசரை)-nசிறிது உண்டாய் அல்பமாகிலும் நீங்கள் பெறுவது, நீங்கள் செல்லுமளவும் அவர்கள் தான் இருக்கிலிறே; n$_2$A''அவரே மாண்டார்''என்று எதிரே வருவரே.(பாடிப் படைக்கும் o பெரும் பொருள்)-p இந்த ஶ்ரிய:பதி குறைவறக் கொடானோ? என்று க்ஷேபிக்கிறார். q (மின்னார் இத்யாதி$_3$)-r கவிபாடி முடிபெற்றவர்களன்றோ r$_2$ சென்று காணும் திரள், s ஒளிமிக்க மணிகளையுடைய s$_2$B முடியுடை வானவரிறே. t 1.''विपन्यवः'' (விபந்யவ:) என்று கவிபாடி t$_2$முடிசூடி இருக்கிறவர்களிறே.uகவிபாடிச்சென்றவர்களுக்கு ஓலக்கங் கொடுத்துக் கொண்டாடிக் கேட்பிப்பாரும் அவர்களன்றோ; v C கேட்டு ஆரார் வான வர்களிறே. w(விண்ணவர் தாதையைப் பாடினால்) - w$_2$நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹ கனானவனைக் கவிபாடினால். x முடி-அவன்தனக்கு விஶேஷணமானபோது, கவிபாடி னார்க்குக் கொடுக்கச் சூடின முடியென்கை. y (பாடினால்)-z இதுதானே ப்ரயோஜநம் போருமிறே. a அதுக்குமேலே (தன்னுகவேகொண்டு) - b தனக்கேயாகவென்னுதல்;

அ—m,n கவிபாட்டுண்கிறவருடைய அஸ்தை$_2$ர்யத்தை ப்ரயோகி$_3$க்கிறவருடைய ஹார்த்த$_3$ப$_4$ாவம் (சிறிதுஉண்டாய் இத்யாதி$_3$)o,b,p''பெரும்பொருள்-என்னுவது''என்கையாலேஅவர்களை ஆக்ஷேபிக் கிறமை தோற்றுகிறது என்கிறார் (இந்த ஶ்ரிய:பதி இத்யாதி$_3$) q,r''மின்னார்மணிமுடி'' என்றத்தை விண்ணவர்க்கு விஶேஷணமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (கவிபாடி இத்யாதி$_3$) r$_2$ சென்று காணும் திரள்-நாம் போய்க் காணும் ஸமூஹம். q,s ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (ஒளிமிக்க இத்யாதி$_3$) s$_2$அவர்களுக்கு அபி$_4$ஷேகமுண்டோ? என்ன (முடியுடை இத்யாதி$_3$) t கவிபாடி முடிபெற்றவர்கள் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (விபந்யவ இத்யாதி$_3$) t$_2$(முடிசூடி இருக்கிறவர்களிறே) 1.''ஸமிந்த$_4$தே''யின் அர்த்த$_2$ம். w,u''விண்ணவர்தாதை''என்று விஶேஷிக்கிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் (கவிபாடிஇத்யாதி$_3$)u,vஅவர்கள் கொண்டாடுவரோ? என்ன (கேட்டாரார் இத்யாதி$_3$) x பக்ஷாந்தரம் (முடி அவன்தனக்கு இத்யாதி$_3$) y,z யதி$_3$ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (இது தானே இத்யாதி$_3$) ''பாடினால்'' என்று, அலப்$_4$யதை தோற்றுகிறதிறே. a,f'' சன்மம் செய்யாமையும் '' என்ற 'ச'ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (அதுக்கு மேலே

ஜீ—m,n கவிபாட்டுண்கிறவருடைய அஸ்தை$_2$ர்யத்தைச் சொல்லுகிறவருடைய ஹார்த்த$_3$ப$_4$ாவம் (சிறிது உண்டாய் இத்யாதி$_3$) n$_2$(அவரே மாண்டார் என்றதுக்கு) ஸ்பஷ்டோऽர்த்த$_2$:. திருமொழி, ஆறும்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி-ஐந்தாம் பாட்டு. A''பாண்டேன்'' இத்யாதி$_3$. o,b,p'பெரும் பொருள் - என்னுவது' என்கையாலே அவர்களை க்ஷேபிக்கிறமை தோற்றுகிறது என்கிறார் (இந்த ஶ்ரிய:பதி இத்யாதி$_3$) q,r'மின்னார்மணிமுடி' என்றத்தை விண்ணவர்க்கு விஶேஷணமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (கவிபாடி இத்யாதி$_3$) r$_2$ சென்றுகாணும்-போய்க்காணும். q,s ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (ஒளிமிக்க இத்யாதி$_3$) s$_2$ அவர்களுக்கு முடியுண்டோ? என்ன (முடியுடை இத்யாதி$_3$) t'மின்னார் மணிமுடி' என்று விஶேஷிக்கிறதென்? என்ன, (விபந்யவ: இத்யாதி$_3$) w,u 'விண்ணவர்தாதை' என்று விஶேஷித்ததுக்கு ப$_4$ாவம் (கவிபாடி இத்யாதி$_3$) u,v அவர்கள் கொண்டாடுவர்களோ? என்ன,(கேட்டாரார் இத்யாதி$_3$) w,w$_2$ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (நித்யஸூரிகள் இத்யாதி$_3$) xயோஜநாந்தரம் (முடி அவன்தனக்கு இத்யாதி$_3$) y,z யதி$_3$ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (இதுதானே இத்யாதி$_3$) 'பாடினால்' என்று - அலப்$_4$யதை தோன்றுகிறதிறே. a,f 'சன்மம் செய்யாமையும்' என்ற சஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (அதுக்குமேலே என்றது) b தனக்கேயாக-தன்னுகவேயாக; தனக்கே ஶேஷமாக, e$_2$ த்$_3$விதீ

A பெரியதிரு 6-2-5. B 10-9-8. C 10-6-11.

அ—c1. "मम साधर्म्यमागताः" (மம ஸாத$_4$ர்ம்யமாக$_3$தா:). d2. "परमं साम्यमुपैति" (பரமம் ஸாம்யமுபைதி). eA"தம்மையேயொக்க அருள்செய்வர்" என்கிறபடியே e$_2$தன்னோ டொக்கப்பண்ணி யென்னவுமாம். f(சனமஞ் செய்யாமையுங் கொள்ளுமே) - பின்னை ஒருவன்கீழே இருந்து கவிபாடுகைக்கு அடியான ஜந்மத்தைப் போக்கும். பிறரைக் கவிபாடுகைக்கு அடி ஜந்மமிறே. g நித்யஸூரிகள் g$_2$ தரத்தைக் கொடுத்து, பின்னை காணும் ஸம்ஸார ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தை அறுப்பது; hராஜபுத்ரன் தலையில் அபி$_4$ஷேகத்தை வைத்து, பின்னை விலங்கு வெட்டிவிடுமாபோலே, iஸ்ரீவிபீ$_4$ஷணாழ்வானை i$_2$அபி$_4$ஷேகம் பண்ணி, பின்பு ராவணனை வதி$_4$த்தாற்போலே. 4.

அ—என்றது)b(தனக்கேயாக)என்றது-தனக்கு சேஷமாக என்றபடி e$_2$ இரண்டாவது "தன்னுகவே கொண்டு" என்றேயாய், தன்னேடு ஸாம்யாபத்தியைப்பண்ணி என்றபடி. e(தம்மையே இத்யாதி$_3$) திருமொழி. g இக்ரமத்துக்கு ப$_4$ாவம் (நித்யஸூரிகள் இத்யாதி$_3$) g$_2$ தரம் - அதிசயம். h.i இதுக்கு த்$_3$ருஷ்டாந்தத்$_3$வயம் (ராஜபுத்ரன் இத்யாதி$_3$ வாக்யத்$_3$வயத்தாலே) புலவீர்காள்-மின்னூர் மணிமுடி என்று தொடங்கி, சன்மம் செய்யாமையும் கொள்ளும்; மன்னுமனிசரைப் பாடிப்படைக்கும் பெரும்பொருள் - என்னுவது எத்தனை நாளைக்குப் போதும் இத்யந்வய:. 4.

ஜீ—யார்த்த$_2$ம்-தன்னுகவேகொண்டு; தன்னேடொக்கப்பண்ணி; அதாவது-தன்னேடு ஸாம்யா பத்தியைப்பண்ணி என்றபடி. c1. "இத$_3$ம் ஜ்ஞாநமபாஶ்ரித்ய மம ஸாத$_4$ர்ம்யமாக$_3$தா: | ஸர்க்கே$_3$பி நோபஜாயந்தே ப்ரளயே ந வ்யத$_2$ந்தி ச ||" இதி கீ$_3$தாஸு சதுர்த்த$_3$ஶே. d2. "நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாமயமுபைதி" இதி முண்டே$_3$ாபநிஷதி$_3$. e(தம்மையேயொக்க அருள் செய்வர்) தம்மைப்போலேயாம்படி க்ருபைபண்ணுவர் இத்யர்த்த$_2$: — திருமொழி, பதினோராம் பத்து, மூன்றாந்திருமொழி - ஐந்தாம பாட்டு. g இக்ரமத்துக்கு ப$_4$ாவம் (நித்யஸூரிகள் இத்யாதி$_3$) g$_2$ தரம் - அதிசயம். h.i இதுக்கு த்$_3$ருஷ்டாந்தத்$_3$வயம் (ராஜபுத்ரன் இத்யாதி$_3$) fசன்மம் செய்யாமையும் கொள்ளும் - ஜந்மம் கழியும்படியாயும் அங்கீ$_3$கரிக்கும் இதி ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$:. புலவீர்காள், மன்னுமனிசரைப்பாடிப் படைக்கும் பெரும்பொருள் - என்னுவது? எத்தனை நாளைக்குப் போதும்? மின்னூர்மணிமுடி இத்யாரப்$_4$ய, கொள்ளுமே இத்யந்வய:. 4.

ப்ர— (நாலாம் பாட்டு) (என்னுவது இத்யாதி$_3$) (தன்னுகவே கொண்டு) c1. भगवद्गीतासु चतुर्दशे — "इदं ज्ञानमुपाश्रित्य मम साधर्म्यमागताः। सर्गेऽपि नोपजायन्ते, प्रळये न व्यथन्ति च ॥"

d2. मुण्डकोपनिषदि (३-१) "यदा पश्यः पश्यते रुक्मवर्णं कर्तारमीशं पुरुषं ब्रह्मयोनिम्। तदा विद्वान् पुण्यपापे विधूय निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति ॥"

i$_2$. (அபி$_4$ஷேகம்பண்ணி) युद्धकाण्डे एकोनविंशे विभीषणाङ्गीकारानन्तरे "अहं हत्वा दशग्रीवं सप्रहस्तं सबान्धवम्। राजानं त्वां करिष्यामि सत्यमेतद्ब्रवीमि ते ॥ १९ ॥ श्रुत्वा तु वचनं तस्य रामस्याक्लिष्टकर्मणः। शिरसा वन्द्य धर्मात्मा वक्तुमेवोपचक्रमे ॥ २२ ॥ राक्षसानां वधे साह्यं लङ्कायाश्च प्रधर्षणे। करिष्यामि यथाप्राणं प्रवेक्ष्यामि च वाहिनीम् ॥ २३ ॥ इति ब्रुवाणं रामस्तु परिष्वज्य विभीषणम्। अब्रवीत् लक्ष्मणं प्रीतः समुद्राज्जलमानय ॥ २४ ॥ तेन चेमं महाप्राज्ञमभिषिञ्च विभीषणम्। राजानं रक्षसां क्षिप्रं प्रसन्ने मयि मानद ॥ एवमुक्तस्तु सौमित्रिरभ्यषिञ्चद्विभीषणम्। मध्ये वानरमुख्यानां राजानं रामशासनात् ॥ २५ ॥

A பெரிய திரு 11-3-5.

5. கொள்ளும் பயனில்லை குப்பை கிளர்த்தன்ன செல்வத்தை
வள்ளல் புகழ்ந்துநும் வாய்மை யிழக்கும் புலவீர்காள்!
கொள்ளக் குறைவிலன் வேண்டிற்றெல் லாந்தரும் கோதில்என்
வள்ளல் மணிவண்ணன் தன்னைக் கவிசொல்ல வம்மினோ.

ஆ—5. வ்யா:—(கொள்ளும்) ப்ரயோஜன ஶூந்யமாய் ஹேயவிஷயங்களைக் கவிபாடி உங்களுடைய அழகிய கவிகளை இழவாதே, தன்னுடைய நிரவதி₄க நித்ய நிர்த்தோ₃ஷ கல்யாண கு₃ணங்களாலே உங்களுடைய கவிகளை க்ருதார்த்த₂மாக்க வல்லனாய், உங்களுக்கு வேண்டிற்றெல்லாம் தரும் பரமோதா₃ரனாய், தந்தாலும் ஒன்றும் செய்யாதானாய் 'இவர்களுக்கு என்செய்வோம்?' என்றிருக்கும் ஸ்வபா₄வனாய், ஆஶ்ரிதஸுலப₄னாயிருந்த எம்பெருமானைக் கவிசொல்ல வல்லீர்களோ? என்கிறார். 5.

ஒ—அவ:—அஞ்சாம் பாட்டில்—ஹேயகு₃ணராய் உபகாரகருமன்றிக்கேயிருந்துள்ள ஜனங்களைவிட்டு ஸமஸ்த கல்யாணகு₃ணாகரனாய் நமக்கு அபேக்ஷிதமெல்லாம் தரும் ஸ்வபா₄வனான எம்பெருமானைக் கவிபாட வாருங்கோள் என்கிறார்.

வ்யா:—(கொள்ளும் என்று தொடங்கி) - அவர்கள் பக்கல் கொள்ளக்கடவது ஒரு ப்ரயோஜநமின்றிக்கே குப்பையைக் கிளறினாற்போலே ஆராயப்புகில் ஹேயமாயிருக்கிற ஸம்பத்தை நன்றாகப் புகழ்ந்து அவர்களுடைய தோ₃ஷத்தை வெளிப்படுத்தி உங்களுடைய வாக்₃மிதையையும் இழந்திருக்கிற நீங்கள் விஶேஷஜ்ஞராயிருக்கிறிகோள். (கொள்ளக் குறைவிலன் என்று மேலுக்கு) - நம்முடைய கவிக்கு விஷயமாகவேண்டும் பௌஷ்கல்யத்தையுடையனாய், அபேக்ஷிதமான போ₄க₃ மோக்ஷாதி₃களையெல்லாம் தரும் ஸ்வபா₄வனாய், உபகரிக்குமிடத்தில் ஜலஸ்த₂ல விபா₄க₃ம் பாராதே புஷ்கலமாகக் கொடாநின்றால் 'இங்ஙனே கொடாநின்றோம்' என்னும் அபி₄மாநமுமின்றிக்கே இந்நீர்மைகளொன்றும் இல்லையேயாகிலும் கைக்கூலி கொடுத்துக் கவிபாடவேண்டும் அழகையுடையனானவனைக் கவிசொல்ல வாருங்கோள். 5.

ப—5. அவ:—அநந்தரம், நிஷ்ப்ரயோஜநமான இதர ஸ்தோத்ரத்தைத் தவிர்ந்து ஸர்வப₂லப்ரத₃னான மஹோதா₃ரனைக் கவிபாட வாருங்கோள் என்கிறார்.

கொள்ளும் பயன்—கொள்ளலாவது ஒரு ப்ரயோஜநம், **இல்லை**—இன்றியே, **குப்பை கிளர்த்து அன்ன**—குப்பையைக் கிளறினாற்போலே தோ₃ஷமே தோற்றும்படியான, **செல்வத்தை**—ஸம்பத்தையுடைய க்ஷுத்₃ரஜாதியை, **வள்ளல்**—மஹோதா₃ரரையாக, **புகழ்ந்து**—புகழ்ந்து, **நும் வாய்மை**—உங்கள் ஸத்யவாதி₃த்வமாகிற வாக்₃மித்வத்தை, **இழக்கும்**—இழக்கிற, **புலவீர்காள்**—புலவீர்காள்! **கொள்ள**—(கவிபாடுகைக்கு உள்ளுறையாகக்) கொள்ளுகைக்கும், (கவிக்குப்ரயோஜநம்) கொள்ளுகைக்கும், **குறைவிலன்**—குறைவற்ற பூர்ணனாய், **வேண்டிற்று எல்லாம்**—நாம் வேண்டினவற்றையெல்லாம், **தரும்**—தருமிடத்தில் **கோது இல்**—(தாரதம்யம்

ப—பார்த்தல் ப்ரத்யுபகாரம் பார்த்தல் கொடுத்தத்தை நினைத்தல் செய்யும்) குற்றம் இல்லாதவனாய் (இதுக்கு உதா₃ஹரணமென்னலாம்படி), **என் வள்ளல்**—எனக்குத் தன்னையுபகரித்த மஹோதா₃ரனாய், (உபகாரமில்லையேயாகிலும் விடவொண்ணாதபடி) **மணிவண்ணன்தன்னை**—நீலரத்நம்போலே ஶ்லாக்₄யமான வடிவையுடையவனை, **கவிசொல்ல**—கவிசொல்லும்படி, **வம்மின்**—வாருங்கோள். 5.

இ—அவ:—அஞ்சாம பாட்டில், ஹேயராய், கவிபாடினால் பெறுவதும் ஒன்றின்றியே யிருக்கிறவர்களையொழிய, ஸமஸ்த கல்யாணகு₃ணாத்மகனாய் ஸகலப₂லப்ரதா₃னான ஸர்வேஶ்வரனைக் கவிபாட வாருங்கோள் என்கிறார்.

வ்யா:— **(கொள்ளும் பயனில்லை)** கவிபாடுவது தங்களுக்கு ஒரு ப்ரயோஜநத்துக்கும் எதிர்த்தலைக்கு ஒரு நன்மைக்குமிறே: அத்தைப் பார்க்கலாகாதோ? பெறக்கடவது ஒரு ப்ரயோஜநமில்லை; அப்ராப்த விஷயமாகையாலே இதுதானே ப்ரயோஜநமாகக் கவிபாடும் விஷயமன்று **(குப்பை இத்யாதி₃)** அவர்களுக்கு ப்ரயோஜநமாகாதொழியுமோ? என்னில்,—அதுவும் விபரீதப₂லம். குப்பையைக் கிளறினாற்போலேயிருக்கிற ஸம்பத்தை. அவர்கள் மறைத்திட்டு வைத்த தோ₃ஷங்களை வெளியிடுகையாலே அவர்களுக்கு அவத்₃யாவஹமாமித்தனை. **(வள்ளல் புகழ்ந்து)** நன்றாகப் புகழந்து. மஹாவம்ஶப்ரஸூதன, உதா₃ரன் என்றிறே கவிபாடுவது. அதுக்கு எதிர்த்தலையான அவர்கள் தோ₃ஷத்தை யாயிற்று அது ப்ரகாஶிப்பிப்பது. இது, அவர்களுக்கு ப்ரயோஜநம். **(நும் வாய்மை இழக்கும்)** உங்களுக்கு ப்ரயோஜநம் உங்களுடைய வாக்₃மிதையை இழக்கை. வாய்மையாகிறது - மெய்; அத்தையிழந்து 'பொய்ச்சொல்லிகள்' என்று ப்ரஸித்₃த₄ராமித்தனை. **(புலவீர்காள்)** உங்கள் விஶேஷஜ்ஞாநம் இருந்தபடியென்? **(கொள்ளக் குறைவிலன்)** கீழச் சொன்னதுக்கு எதிர்த்தலையாயிருக்கை. நீங்கள் வைத்துச் சொல்லும் நன்மைகளையெல்லாம் ஸ்வீகரிக்கைக்கு ஒரு குறைவுடையனல்லன்; ஸமஸ்தகல்யாணகு₃ணாத்மகனாகையாலே, **(வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்)** 1. **"भौमं मनोरथं स्वर्ग्यं स्वर्गिवन्द्यं च यत्पदम्। ददाति ध्यायिनां नित्यं अपवर्गप्रदो हरिः ॥" (பௌ₄மம் மநோரத₂ம் ஸ்வர்க்₃யம் ஸ்வர்கி₃வந்த்₃யஞ்ச யத்பத₃ம் । த₃தா₃தி த்₄யாயிநாம் நித்யம் அபவர்க்க₃ப்ரதே₃ா ஹரி: ॥) 2. "सकलफलप्रदो हि विष्णुः" (ஸகலப₂லப்ரதே₃ா ஹி விஷ்ணு:). (கோதில் என் வள்ளல்)** கொடைக்குக் கோதாவது - கொடுத்தோமென்றிருக்கையும், ப்ரத்யுபகாரத்தை நினைத்துக் கொடுக்கையும், வரைந்து கொடுக்கையும். 'நீர் இது அறிந்தபடி என்?' என்ன,— **(என் வள்ளல்)** அநுபூ₄தார்த்த₂த்தைச் சொல்லுகிறேன். **(மணி வண்ணன்)** ஒரு ப்ரயோஜநமில்லையேயாகிலும் கைக்கூலிகொடுத்துக் கவிபாட வேண்டும் அழகையுடையவன் என்கை. ரூபாப₄ாஸம் கண்டவிடத்தே உங்களுடைமையைக் கொடுத்தும் மேல்விழாநின்றிகோள்; இப்படிப்பட்ட விஷயத்தைப் பிற்காலியாதே கவிபாட வாருங்கோள் என்கிறார். 5.

ஈ— அவ:— அஞ்சாம்பாட்டு. a உபகாரகருமன்றிக்கே, கவிபாடுகிறவர்களுக்கு அவத்3யமாம்படி ஹேயருமாயிருக்கிறவர்களைக் கவிபாடாதே, ஸமஸ்தகல்யாண கு3ணாத்மகனுமாய் ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரத3னுமான ஸர்வேஶ்வரனைக் கவிபாட வாருங்கள் என்கிறுர்.

வ்யா:— b (கொள்ளும் பயனில்லை) c பிறரைக்கவிபாட இழிகிறது அவர்கள் உத்3தே3ஶ்யராயன்றே; ஒரு ப்ரயோஜநத்துக்காகவே; அதில்லை என்கிறுர். d நீங்களும் இசையவே ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமன்றே. e ப்ரயோஜநபரராயே கவிபாடுகிறது; f 'அதில்லை' என்னவே மீளுவரென்று பார்த்து, முந்துறமுன்னம் f_2 'இல்லை' என்கிறுர். g (கொள்ளும பயனில்லை) g_2 நெஞ்சு கன்றக் கவிபாடுகிற இதுக்குப் பெரிய லாப4ங் காணும்! கொள்ளும்பயனில்லை யென்கை - h கொள்ளக்கடவதொரு ப்ரயோஜநமில்லை யென்கை. i ஆக, உங்களுக்காக ஒரு ப்ரயோஜநம் இல்லையாயிருந்தது. தங்களுக்கு ஒரு ப்ரயோஜந மில்லையேயாகிலும், பரஹிதமாகவும் ப்ரவர்த்திக்கக் கடவதிறே; அதுதான் உண்டோ? என்னில், (குப்பை இத்யாதி3) குப்பையைக் கிளறினுற்போலேயிருக்கிற ஸம்பத்தை. j அதாவது—மறைந்துகிடக்கிற தே3ாஷத்தை வெளியிடுகையாலே அவர்களுக்கு அவத்3யாவஹமாமித்தனை, k குப்பையைக் கிளறினுல் உள்மறைந்துகிடக்கிற k_2 கறைச்சீரை முதலாவுள்ளவையிறே வெளிப்படுவது. அவர்

அ— அஞ்சாம் பாட்டு. (கொள்ளும் பயன் இத்யாதி3) a "கொள்ளும் பயனில்லை குப்பை கிளர்த்தன்ன செல்வத்தை-கொள்ளக் குறைவிலன் வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்" இத்யாதி3யைப் பற்ற அருளிச்செய்கிறுர் (உபகாரகரும் இத்யாதி3) b, e பரஸ்தோத்ர நிவர்த்தநத்திலே ப்ரவ்ருத்தரான இவர் "கொள்ளும் பயனில்லை" என்று ப்ரயோஜநாப4ாவத்தை எதுக்காகச் சொல்லுகிறுர்? என்ன (பிறரை இத்யாதி3) d கீழ்வாக்ய விவரணம் (நீங்களுமிசைய இத்யாதி3) e அஸ்துதர்ஹி, ப்ரக்ருதே கிமாயாதப? என்ன (ப்ரயோஜநபரராய் இத்யாதி3) f (அதில்லை என்னவே இத்யாதி3) ஹிதகாமராகையாலே என்றபடி. g_2 வ்யாக்2யாதாவின்ஈடுபாடு (நெஞ்சுகன்ற இத்யாதி3) யத்3வா, "கொள்ளும் பயனில்லை" என்று—கொள்ளக்கடவ ப்ரயோஜநமில்லை என்கையாலே. இவ்வுபதே3ஶந்தானே ப்ரயோஜநமென்று த்4வநிக்கிறது, அத்தை அருளிச்செய்கிறுர், (நெஞ்சுகன்ற இத்யாதி3) h ஶப்3த3ார்த்த2ம் (கொள்ளக்கடவது இத்யாதி3) g i "கொள்ளும் பயனில்லை") என்றத்தால் ப2லிதத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (ஆக இத்யாதி3) j இத்தால் கீழ் பண்ணின ஶங்கைக்குப் பரிஹாரம் ஏதாய் ஸித்3தி4த்ததென்ன (அதாவது இத்யாதி3)

ஜீ— அஞ்சாம் பாட்டு. (கொள்ளும் இத்யாதி3) a "கொள்ளுபபயனில்லை குப்பை கிளர்த்தன்ன செல்வத்தை, கொள்ளக்குறைவிலன் வேண்டிற்றெல்லாந்தரும்" இத்யாதி3யைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (உபகாரகரும் இத்யாதி3) b c 'கொள்ளும்பயனில்லை' என்று ப்ரயோஜநாப4ாவத்தை எதுக்காகச் சொல்லுகிறுர்? என்ன (பிறரை இத்யர்தி3) d விவரணம் (நீங்களும் இத்யாதி3) f 'இல்லை' என்கைக்குப் ப2லமேது? என்ன, (அதில்லை என்னவே இத்யாதி3) f_2 (இல்லையென்கிறுர்,) ஹிதகாமராகையாலே என்றபடி. வ்யாக்2யாதாவினீடுபாடு g_2 (நெஞ்சுகன்ற இத்யாதி3) h ஶப்3த3ார்த்த2ம் (கொள்ளக்கடவது இத்யாதி3) g, i 'கொள்ளும்பயனில்லை' என்றத்தால் ப2லிதம் (ஆக இத்யாதி3) j இத்தால் கீழ்பண்ணின

ஈ—களுக்கு அவத்$_3$யாவஹமாமளவன்றிக்கே. l$_2$ **தங்களுக்கும் அஶுசிஸ்பர்ஶ முண்டாம் என்கை.** (வள்ளல் புகழ்ந்து) **உத$_3$ாரமாகப் பாடி.** m **அவன்தனக்கும் ஒரு நன்மையின்றிக்கே பிறர்க்கும் உறுப்பன்றிக்கே இருக்கச்செய்தே, அவனுக்கு நன்மையுண்டாகவும் அதுதான் ஸ்வப்ரயோஜநத்துக்கு அடியாயிருக்கிறதாகவும் நன்ருகப்புகழ்ந்து.** (நும் n வாய்மையிழக்கும்) o **நீங்கள் கொள்ளும் பயன் இதுவே;** p **இரண்டுமில்லை என்று சொன்னீரிறே; ஆகையாலே, நீங்கள்** q**'வாக்$_3$மிகள்' என்கிற** q$_2$ **ப்ரஸித்$_3$தி$_4$யை இழக்குமித்தனை. அன்றிக்கே,** r **வாய்மையென்று-மெய் யாய், நாடறிய இல்லாத அர்த்த$_2$ங்களைச் சொல்லுகையாலே பொய்சொல்லி களாமத்தனை நீங்கள்.** s (புலவீர்காள்) t **பேறிழவறியும் நீங்கள் செய்யுமதோ இது?**

அ—k உக்தார்த்த$_2$த்தை விஶதீ$_3$கரிக்கைக்காக த்$_3$ருஷ்டாந்தக$_3$ர்ப்பி$_4$தமான அர்த்த$_2$த்தை விவிச்ய த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிருர் (குப்பையைக் கிளறினல் இத்யாதி$_3$) k$_2$ கறைச்சீரை—ரஜஸ்வலைகளுடைய கந்தை. l அத்தால் ப$_2$லித்த விஶேஷத்தைக் காட்டுகிருர் (அவர்களுக்கு இத்யாதி$_3$) "குப்பைகிளர்த்தன்ன" என்றத்தால் இருவருக்கும் அவத்$_3$யமென்றபடி. l$_2$ இவர்களுக்கு அஶுசிஸ்பர்ஶமாவது—உத்க்ருஷ்டஜாதீயனுயிருக்கிறவன் அபக்ருஷ்டஜாதீயனுயிருக்கிறவனைக் கவிபாடுகையாலே அவர்களுக்கு அடிமைப்படுகை. m இந்த உப$_4$யாவத்$_3$யத்துக்கும் ப்ரதிகோடியாக அருளிச்செய்கிருர் (அவன்தனக்கும் இத்யாதி$_3$) n,o "கொள்ளும் பயனில்லை" என்றத்தோடே "வாய்மையிழக்கும்" என்றத்தைக் கூட்டி அவர்களை க்ஷேபிக்கிருர் (நீங்கள் இத்யாதி$_3$) p (இரண்டுமில்லை) என்றது, "கொள்ளும் பயனில்லை, குப்பைகிளர்த்தன்ன" என்று ஸ்வபரப்ரயோஜனங்கள் இரண்டுமில்லை என்ருரிறே என்றபடி. (இரண்டுமில்லை என்று) "கொள்ளும் பயனில்லை" என்று—இருவருக்கும் ப்ரயோஜநமில்லையென்ற அர்த்த$_2$ாந்தரத்தை விவக்ஷித்து, ஆகில் ஸித்$_3$தி$_4$ப்பதென்னென்ன; ஒருவனுக்கு வரும் அநிஷ்டம்—"குப்பை கிளர்த்தன்ன" என்று சொல்லிற்ருகையாலே மற்றையவனுக்கு வரும் அநிஷ்டஸித்$_3$தி$_4$யும் இதில் சொல்லுகிறதென்றபடி யென்னவுமாம். q(வாக்$_3$மிகளென்கிற ப்ரஸித்$_3$தி$_4$யையிழக்குமித்தனை) n வாய்மை—த$_4$ர்மிபர்யந்தம். q$_2$ப்ரஸித்$_3$தி$_4$ இழவு ஆர்த்தி$_2$கம். r (வாய்மையென்று என்று) ஸத்யமானதே வாக்கு, அல்லாத துக்கு வாய்மையே இல்லை என்றபடி. வாய்மை—வாக்குக்கு நிருபகத$_4$ர்மம். s t வித்$_3$வானுகை யாவது—இவர்களைப் பாடினத்தால் தனக்கு வருகிற ப்ரயோஜநத்தையும், பாட்டுண்கிறவன் இன்ன ஜாதீயன், தானின்ன ஜாதீயன் என்னுமத்தையும், "ஶப்$_3$த$_3$ங்களுக்கு முக்$_2$யவாச்யன்

ஜீ—ஶங்கைக்குப் பரிஹாரமேது? என்ன (அதாவது இத்யாதி$_3$) k உக்தார்த்த$_2$த்தை விஶதீ$_3$கரிக்கைக்காக த்$_3$ருஷ்டாந்தக$_3$ர்ப்பி$_4$தமான அர்த்த$_2$த்தை விவிச்ய த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிருர் (குப்பையைக் கிளறினல் இத்யாதி$_3$) k$_2$ கறைச்சீரை - அழுக்குக்கந்தை. l அத்தால் ப$_2$லித்த விஶேஷத்தைக் காட்டுகிருர் (அவர்களுக்கு இத்யாதி$_3$) 'குப்பை கிளர்த்தன்ன' என்றத்தால் இருவர்க்கும் அவத்$_3$யம் என்றபடி. m இந்த உப$_4$யாவத்$_3$யத்துக்கும் ப்ரதிகோடி அருளிச்செய்கிருர் (அவன் தனக்கும் இத்யாதி$_3$) n,o 'கொள்ளும் பயனில்லை' என்றத்தோடே, 'வாய்மையிழக்கும்' என்றத்தைக் கூட்டி அவர்களை க்ஷேபிக்கிருர் (நீங்கள் கொள்ளும் பயன் இதுவே என்று) p (இரண்டுமில்லையென்று சொன்னீரிறே என்றது) 'கொள்ளும் பயனில்லை, குப்பைகிளர்த்தன்ன' என்று ஸ்வப்ரயோஜந பரப்ரயோஜநங்கள் இரண்டுமில்லை என்று சொன்னீரிறே என்றபடி. n வாய்மை - வாக்$_3$மிதை. q$_2$(ப்ரஸித்$_3$தி$_4$யை என்றது) அர்த்த$_2$ஸித்$_3$த$_4$ம். r இரண்டாமர்த்த$_2$ம் - ஸத்யதை. வாய்மை - வாயினுடைய த$_4$ர்மமான மெய், வாய்க்கு நிருபகத$_4$ர்மமிறே ஸத்யதை. s புலவீர்காள்-விஶேஷஜ்ஞர்காள்! விஶேஷஜ்ஞராகையாவது - இவர்களைப் பாடினத்தால் தனக்கு வரும் ப்ரயோஜநத்

ஈ—t$_2$ உங்கள் ஹிதம் நான் சொல்லவேண்டும்படியிருப்பதே; t$_3$வர்ணாஶ்ரமங்களுக்குச் சேருமோ நீங்கள் செய்கிறவை ? t$_4$ ஸர்வஶப்$_3$த$_3$வாச்யன் அவனாலல், அந்த ஶப்$_3$த$_3$ங்கள்தனக்குச் சேருமோ ? நீர் சொல்லுகிற விஷயத்துக்கு, நாங்கள் கவிபாடுகிறவர்களிற்காட்டில் நன்மையுண்டோ ? என்னில்; (கொள்ளக்குறை விலன்) u **கீழ்ச்சொன்ன இரண்டையும் மாருடிச் சொல்லுகிருர். u$_2$ கொள்ளும் பயனு**

அ—இன்னான் ' என்னுமத்தையும் அறிகையிறே; இம்மூன்றுக்கும் விருத்$_3$த$_4$மன்றோ நீங்கள் கவி பாடுகிறது. ஆகையால் உங்கள் ஹிதத்தை அறிந்து நீங்கள் ப்ரவர்த்திக்கவேண்டாவோ? என்று— 'புலவீர்காள்' என்கிறவருடைய ஹார்த்$_3$ப$_4$ாவமென்கிருர் (பேறிழவறியுமென்று தொடங்கி நாலு வாக்யத்தாலே) t$_2$ t$_4$(உங்கள்ஹிதம்)என்ற வாக்யம்—கடைக் கோடியிலே அநுஸந்தி$_4$ப்பது t$_3$ ''நும் வாய்மையிழக்கும்'' என்கிறமாத்ரத்தைப் பராமர்ஶித்து ப$_4$ாவாந்தரம் (வர்ணாஶ்ரம இத்யாதி$_2$) ஒரு ப்ரயோஜநத்தை எண்ணிக் கவிபாடும்போது உத்தமமான வர்ணாஶ்ரமங்களை உடையவரே யாகிலும் நிஹீநவர்ணாஶ்ரமங்களையும் கவிபாடவேண்டிவருகையாலே அது உங்களுக்குச் சேராது என்றபடி; t$_4$ அது ப$_4$க$_3$வத்$_3$வாசகமென்று தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்கிருர் (ஸர்வ ஶப்$_3$த$_3$ இத்யாதி$_3$) ஸகலஶப்$_3$த$_3$ங்களும் அவனுக்கே வாசகமாகையாலே இங்குச் சொல்லுகிற ஏற்றங்களெல்லாம் அவனளவிலே பர்யவஸிக்கும் என்கை; ஆகையாலே தே$_3$வத$_3$த்தாதி$_3$ ஶப்$_3$த$_3$வாச்யர்களுக்குச் சொல்லும் ஏற்றமெல்லாம் அங்கு தொங்காதென்று கருத்தென்று இங்ஙனே சொல்லவுமாம். u (கீழ்ச்சொன்ன இரண்டையும் மாருடிச் சொல்லுகிருர்) என்றது—''கொள்ளும் பயனில்லை'' என்றதுக்கு ஒன்றும், ''குப்பை கிளர்த்தன்ன செல்வம்'' என்றதுக்கு ஒன்றும் சொல்லுகிருர் என்றபடி; மாருடிச் சொல்லுகையாவது—அங்கில்லை என்றத்தை இங்குண்டு என்றும், அங்குண்டானத்தை இங்கில்லை என்றும் சொல்லுகை. ''மாருடிச் சொன்னது''— 1. ' ஏகாநேகஸ்வரூபாய'' என்று வைத்து 1. ''ஸ்தூ$_2$லஸூக்ஷ்மாத்மநே நம:'' என்றாற்போலே இருக்கிறது என்று அருளிச்செய்வர். 1. ''அவ்யக்தவ்யக்தரூபாய விஷ்ணவே முக்திஹேதவே'' என்று உத்தரார்த்த$_4$ம். u$_2$ u$_3$ பு$_3$த்$_3$தி$_4$ ஸௌகர்யார்த்த$_2$மாகக் கீழ்ச்சொன்ன இரண்டுக்கும் ப்ரதி கோடியை க்ரமேண அருளிச்செய்கிருர் (கொள்ளும் பயனும் உண்டு இத்யாதி$_3$) v (நீங்கள்

ஜீ—தையும், ' பாட்டுண்கிறவன் இன்னஜாதீயன். தான் இன்னஜாதீயன் ' என்னுமத்தையும், ' ஶப்$_3$த$_3$ங்களுக்கு முக்$_2$யவாச்யன் இன்னான்' என்னுமத்தையும் அறிகையிறே; இம்மூன்றுக்கும் விருத்$_3$த$_4$மிறே நீங்கள் கவிபாடுகிறது. ஆகையால், உங்கள் ஹிதத்தையறிந்து நீங்கள் ப்ரவர்த் திக்க வேண்டாவோ? என்கை ' புலவீர்காள் ' என்கிறவருடைய ஹார்த்த$_3$ப$_4$ாவம். t இத்தை அருளிச்செய்கிருர் (பேறிழவறியும்) இத்யாதி$_3$ நாலுவாக்யத்தாலே t$_2$ t$_4$(உங்கள் ஹிதம் இத்யாதி$_3$) வாக்யம் - (ஸர்வஶப்$_3$த$_3$வாச்யன்) இத்யாதி$_3$ வாக்யாநந்தரமே அநுஸந்தே$_4$யம். u (கீழ்ச்சொன்ன இரண்டையும் மாருடிச்சொல்லுகிருர் என்றது) 'கொள்ளும் பயனில்லை, வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்' என்று என்றபடி. அதாவது - அங்குக்கொள்ளும் பயனில்லை. இங்கு வேண்டிற்றெல் லாம் தரும்; அங்குக் குப்பை கிளர்த்தன்ன செல்வம்: இங்குக் கொள்ளக் குறைவிலன என்று இங்ஙனே மாருடிச்சொல்லுகிருர் என்றபடி. v ''கொள்ளக்குறைவிலன்'' - நீங்கள் சொல்லுகிற ஏற்றங்களெல்லாவற்றையும் ஸ்வீகரிக்கைக்குக் குறைவிலன் என்றபடி. u மாருடிச் சொல்லுகை யாவது - அங்கில்லை என்றத்தை இங்கு உண்டென்றும், அங்கு உண்டானதை இங்கு இல்லை யென்றும் சொல்லுகை. 1. ' ஏகாநேக ஸ்வரூபாய'' என்றுவைத்து, 1. ''ஸ்தூ$_2$ல ஸூக்ஷ்மாத்மநே நம: ' என்றாற்போலேயிருக்கிறது என்று அருளிச்செய்வர். u$_2$ u$_3$ பு$_3$த்$_3$தி$_4$ஸௌகர்யார்த்த$_2$மாகக் கீழ்ச்சொன்ன இரண்டுக்கும் ப்ரதிகோடியை க்ரமேண அருளிச்செய்கிருர் (கொள்ளும் பயனும் இத்யாதி$_3$) v கவிகளைக் கொள்ளுமிடத்தில் - ஸ்வீகரிக்குமிடத்தில், குறையையுடையனல்லன்

ஈ—முண்டு, u_3 குப்பை கிளர்த்தன்ன செல்வமுமல்ல. v நீங்கள் யாவை யாவை சில v_2 ஏற்றங்களையிட்டுக் கவிபாடினிகோள், அவற்றை ஸ்வீகரிக்குமிடத்தில் ஒரு குறையுடையனல்லன்; w ஸமஸ்த கல்யாணகு3ணாத்மகன். (வேண்டிற்றெல்லாம் x தரும) கொள்ளும் பயனும் பெரிது. நீங்கள் கவிபாடினுல் பே4ாக3மோக்ஷங்கள் வேண்டுமவையெல்லாம் தரும். y இவனையொழிந்தார், ஒருவனுக்கு y_2 ஒன்றைக்கொடுத்தால், கொள்ளுகிறவனுக்கு y_3 மற்றொன்று அபேக்ஷிதமானல் அது கொடுக்கமாட்டார்களிறே; z இங்கு அபேக்ஷிப்பார் தாழ்வாலே இழக்கில் இழக்குமித்தனை; அவன் தரமாட்டாமையாலே இழக்கவேண்டா; a 1. "भौमं मनोरथं स्वर्ग्यं स्वर्गिवन्द्यञ्च यत्पदम्। ददाति ध्यायिनां a_2 नित्यमपवर्गप्रदो हरिः॥" (பௌ4மம் மநோரத2ம் ஸ்வர்க்3யம் ஸ்வர்க்கி3வந்த்3யஞ்ச யத்பத3ம்। த3தா3தி த்4யாயிநாம் a_2 நித்யமபவர்க்க3ப்ரதே3ா ஹரி: ॥) b2. "सकलफलप्रदो हि विष्णुः" (ஸகலப2லப்ரதே3ா ஹி விஷ்ணு:). (கோதில்) ஒருவனுக்கு ஒன்று கொடுக்குமிடத்தில் கோதற்றிருக்கும். கொடைக்குக் கோதில்லாமையாவது-தே3ஶ கால பாத்ரஙகள் பார்த்துக் கொடுத்தல். 'கொடுத்தோம்' என்கிற அபி4மாநம் அநுவர்த்தித்தல். கொள்ளுகிறவனுக்கு ப்ரத்யுபகாரம் தேடி நெஞ்சாறல் படுதல் செய்யவேண்டாதபடியிருக்கை. நீர் இது அறிந்தபடியென்? என்ன,—(என் வள்ளல்) நான் அநுப4வித்தத்தைச் சொல்லுகிறேன். (மணிவண்ணன்)

அ—யாவை யாவை இத்யாதி3) கவிகளைக் சொள்ளுமிடத்தில்—ஸ்வீகரிக்குமிடத்தில் குறையுடையனல்லனென்று ஶப்3த3ார்த்த2ம். v_2 இவர்கள் பாடுகிற ஏற்றமாவது—ஸ்வரூப ரூப கு3ண விபூ4திகளால் வந்த வைலக்ஷண்யம். w விவரணம் (ஸமஸ்த இத்யாதி3) x, y "இவன் தரும்" என்கையாலே-மற்றொருவரும் கொடுக்கமாட்டார்கள் என்று தோன்றுகிறது; அத்தைக் காட்டுகிருர் (இவனையொழிந்தார் இத்யாதி3) y_2ஒன்று—பே4ாக3ம், y_3மற்றொன்று—மோக்ஷம். zப4க3வத் ஸமாஶ்ரயணம் பண்ணிஞர்கள் தாம் எல்லாரும் பே4ாக3 மோக்ஷங்களைப் பெறுகிறுர்களோ? என்ன (இங்கு இத்

ஜீ—இத்யர்த்த2:. v_2 (ஏற்றங்களையிட்டு இதி) ஏற்றமாவது-ஸ்வரூபரூபகு3ணவிபூ4திகளால் வந்த வைலக்ஷண்யம். w விவரணம் (ஸமஸ்த இத்யாதி3) x,y 'இவன் தரும்' என்கையாலே-மற்றொருவரும் கொடுக்கமாட்டார்கள் என்று தோற்றுகிறது; அத்தைக் காட்டுகிருர் (இவனையொழிந்தார் இத்யாதி3) z ப4க3வத்ஸமாஶ்ரயணம் பண்ணிஞர்கள்தாம் எல்லோரும் பே4ாக3மோக்ஷங்களைப் பெறுகிறுர்களோ? என்ன (இங்கு இத்யாதி3) a அவன் அப்படி ஸகலப2லப்ரத3னே? என்ன (பௌ4மம் இத்யாதி3) a1."பௌ4மம் மநோரத2ம் ஸ்வர்க்3யம் ஸ்வர்க்கி3வந்த3யஞ்ச யத்பத3ம்| த3த3ாதி த்4யாயிநாம் நிதயமபவர்கக3ப்ரதே3ா ஹரி: ||" b2. "தே3வேந்த்3ரஸ்த்ரிபு4வநமர்த்த2மேகபிங்க3ஸ்ஸர்வர்த்3தி4ம் த்ரிபு4வநக3ாம் ச கார்த்தவீர்ய:| வைதே3ஹ: பரமபத3ம் ப்ரஸாத3ய விஷ்ணும் ஸம்ப்ராப்தஸ் ஸகலப2லப்ரதே3ாஹி விஷ்ணு: ||" இதி ஸ்ரீமாங்க3ள்ய

ப்ர— (அஞ்சாம் பாட்டு) (கொள்ளும் பயனில்லை இதயாதி3) (வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்)
a1."भौमं मनोरथं स्वर्ग्यं स्वर्गिवन्द्यं च यत्पदम्। ददाति ध्यायिनां नित्यमपवर्गप्रदो हरिः॥"

b2. श्रीविष्णुधर्मे-माङ्गल्यस्तवे, "देवेन्द्रस्त्रिभुवनमर्थमेकपिङ्गस्सर्वर्द्धिं त्रिभुवनगां च कार्तवीर्यः। वैदेहः परमपदं प्रसाद्य विष्णुं संप्राप्तस्सकलफलप्रदो हि विष्णुः॥"

6. வம்மின் புலவீர்!நும் மெய்வருத் திக்கைசெய் துய்ம்மினோ
இம்மன் னுலகி(னி)ல் செல்வரிப் போதில்லை நோக்கினோம்
நும்மின் கவிகொண்டு நும்நுமிட் டாதெய்வ மேத்தினல்
செம்மின் சுடர்முடி என்திரு மாலுக்குச் சேருமே.

ஈ—c கொள்ளும் பயனுமின்றிக்கே ஐஶ்வர்யமுமின்றிக்கேயொழிந்தாலும் விடவொண்ணுதபடியாயிற்று வடிவழகு. d ரூபாப$_{4}$ாஸம் கண்டு மேல்விழாநின்றதிறே புறம்பு. e வடிவழகு கண்டு கவிபாடினலும் இவனையே பாடவேணும். f கைக்கூலி கொடுத்து விரும்பாநின்றதிறே ரூபாப$_{4}$ாஸங்களையும். (மணிவண்ணன் தன்னைக் கவிசொல்ல g வம்மினோ) h நான் சொல்லுகிற h_2 படியையுடையவனைக் கவிபாட h_3 வாருங்கோள். (வம்மின்) i பிற்காலியாதே கடுகப் புகுரப் பாருங்கோள். 5.

அ—யாதி$_{3}$) a_2 (நித்யமபவர்க்க$_{3}$ ப்ரத$_{3}$:) இதுவே இவனுக்கு ஸ்வரூபமென்று ப$_{4}$ாவம். c "வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்" என்றத்தையும் "கொள்ளக் குறைவிலன்" என்றத்தையும் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறர் (கொள்ளும் பயனும் இன்றிக்கே என்று தொடங்கி) d வடிவழகு விடவொண்ணுமையைக் கிம்புநர்ந்யாயத்தாலே ஸாதி$_{4}$க்கிறர் (ரூபாப$_{4}$ாஸம் இத்யாதி$_{3}$) d,f,e இவ்வாக்யாநந்தரம் (கைக்கூலி) என்ற வாக்யத்தை அநுஸந்தி$_{4}$த்து, (வடிவழகு) என்கிற வாக்யம் அநுஸந்தி$_{4}$ப்பது. c, f "கொள்ளும் பயன் இன்றிக்கேயொழிந்தாலும் விடவொண்ணுத வடிவழகு" என்றதுக்கு உத$_{3}$ாஹரணம் அருளிச்செய்தவனந்தரம் "ஐஶ்வர்யமின்றிக்கேயொழிந்தாலும் விடவொண்ணுத வடிவழகு" என்றத்தை உத$_{3}$ாஹரணமுகே$_{2}$ந விஶதீ$_{3}$கரிக்கிறர் (கைக்கூலி இத்யாதி$_{3}$) e கு$_{3}$ணங்கண்டு கவிபாடுகிறதுக்குப் பூர்ணவிஷயமானவோபாதி வடிவழகு கண்டு கவிபாடுகிறதுக்குப் பூர்ணவிஷயம் இவனென்று அர்த்த$_{2}$ாந்தரம் அருளிச்செய்கிறர் (வடிவழகு கண்டு இத்யாதி$_{3}$) h "கவிசொல்ல வம்மினோ" என்றத்தோடே "மணிவண்ணன்" என்றத்தைக் கூட்டி ரஸோக்தி அருளிச்செய்கிறர் (நான் சொல்லுகிற இத்யாதி$_{3}$) (நான் சொல்லுகிறபடியை) h_2 படி-ப்ரகாரமும், திருமேனியும், g, h_3 வம்மின்–(வாருங்கோள்), ஓ–அசை. g, i "வம்மினோ" என்கிற ஸ்வரத்துக்கு வாஸனை (பிற்காலியாதே இத்யாதி$_{3}$) யத்$_{3}$வா–விதி$_{4}$க்குத் தாத்பர்யம் (பிற்காலியாதே இத்யாதி$_{3}$) 5.

ஜீ—ஸ்தவே. a_2 'நித்யம்' என்கையாலே இதுவே இவனுக்கு ஸ்வரூபம் என்றபடி. c 'வேண்டிற்றெல்லாம்தரும், கொள்ளக்குறைவிலன்' என்கிற இரண்டையும் கடாக்ஷித்து ப$_{4}$ாவம் (கொள்ளும் பயனும் இத்யாதி$_{3}$) d வடிவழகு விடவொண்ணுமையைக் கிம்புநர்ந்யாயத்தாலே ஸாதி$_{4}$க்கிறர் (ரூபாப$_{4}$ாஸம் இத்யாதி$_{3}$) c,e 'மணிவண்ணன்' என்றதுக்குக் கீழே கூட்டி ப$_{4}$ாவம் அருளிச்செய்தார் (கொள்ளும்பயனும் இத்யாதி$_{3}$) வாக்யத்திலே; மேலே கூட்டி ப$_{4}$ாவாந்தரம் (வடிவழகு இத்யாதி$_{3}$) c,d,f 'கொள்ளும் பயனின்றிக்கேயொழிந்தாலும் விடவொண்ணுது வடிவழகு' என்றதுக்கு (ரூபாப$_{4}$ாஸம் இத்யாதி$_{3}$யாலே) உத$_{3}$ாஹரணம் அருளிச்செய்த அநந்தரம், 'ஐஶ்வர்யமின்றிக்கேயொழிந்தாலும் விடவொண்ணுது வடிவழகு' என்றத்தை உத$_{3}$ாஹரணமுகே$_{2}$ந விஶதீ$_{3}$கரிக்கிறர் (கைக்கூலி இத்யாதி$_{3}$) h 'கவிசொல்லவம்மினோ' என்றத்தோடே 'மணிவண்ணன்' என்றத்தைக் கூட்டி ரஸோக்தி (நான் சொல்லுகிற இத்யாதி$_{3}$) h_2 படி-ப்ரகாரமும், வடிவும். g வம்மின் - வாருங்கோள். g i 'ஓ' என்கிற ஸ்வரத்துக்கு ப$_{4}$ாவம் (பிற்காலியாதே இத்யாதி$_{3}$) என்னுதல், விதி$_{4}$க்கு ப$_{4}$ாவமாதல். ஓ - அசை. க்ரமேண அந்வய:. 5.

ஆ— 6. வ்யா:— (வம்மின்) மநுஷ்யரைக் கவிபாடியேயாகிலும் தேஹயாத்ரையை நிர்வஹிக்க வேண்டாவோ? என்னில்,— அதுக்கு உபாயம் சொல்லுவேன், வாருங்கள். எங்ஙனேயென்னில்,— க்ருஷ்யாதிகளைப் பண்ணி ஜீவியுங்கள். க்ருஷ்யாதிகள் ஆயாஸாத்மகமாகையாலே அவை துஷ்கரமல்லவோ? அவற்றிற்காட்டில் ஸ்ரீமான்களான மநுஷ்யர்களை ஜீவநார்த்தமாகக் கவிபாடுகையே நன்றன்றோ? என்னில்,— உங்கள் அபேக்ஷித பலப்ரதரான ஸ்ரீமான்கள் இந்த லோகத்தில் உளரோ? என்று பார்த்தோம்; பார்த்தவிடத்தில் ஒருவருமின்றியேயிருந்தது. ஸ்ரீமான்களான மநுஷ்யர்கள் இல்லையாகில் இந்த்ராதிகளை ஏத்தினாலோ? என்னில்;— உங்களுடைய அழகிய கவிகளைக்கொண்டு உங்களபீஷ்டதேவதைகளை நீங்கள் ஏத்தினாலும், பின்னையும் அதெல்லாம் அந்த இந்த்ராதிதேவதைகளுக்கு அந்தராத்மபூதனாய் ஸ்ரிய:பதியாயிருந்த எம்பெருமான் திருவடிகளிலே சேரும்; ஆனபின்பு, எம்பெருமான் தன்னையே ஏத்துங்கள் என்கிறார். 6.

ஈ— அவ:— ஆறும் பாட்டில் — 'ஜீவநார்த்தமாக மநுஷ்யாதிகளை ஸ்துதிக்கிறோம்' என்று அவர்கள் சொல்ல, 'அதிக்ஷுத்ரரான மநுஷ்யரை ஆஶ்ரயித்து ஜீவநம் பெறுமதைக் காட்டிலும் ஶரீரங்கள் நோவச் சுமைசுமந்தும் கைத்தொழில்கள் செய்தும் ஜீவிக்கை நன்று' என்ன, அவர்களும் 'அத்தால் எங்களுக்கு வேண்டுவதெல்லாம் கிடையாது; ஆதலால், எங்கள் இஷ்டதேவதைகளைக் கவிபாடி எங்களபேக்ஷிதங்கள் பெறுவோம்' என்ன, 'நீங்கள் அவர்களை ஸ்துதிக்கைக்கு ஈடான நீர்மைகள் அவர்களுக்கு இல்லாமையாலே அந்நீர்மைகளையுடைய எம்பெருமான்பக்கலிலே சேரும். உங்களுக்குச் சௌர்யமே ஸித்திப்பது; ஆனபின்பு எம்பெருமானையே கவிபாட வாருங்கோள்' என்கிறார்.

வ்யா:— (வம்மின்) **வாருங்கோள்.** (இம் மன் என்று தொடங்கி) **நித்யமாய் வருகிற இவ்வுலகத்தில் உங்கள் கவியின் தரம் அறிந்து கொண்டாடிக் கொடுக்கும் செருக்குடையாரை இப்போது ஆராய்ந்து பார்த்தவிடத்திலே கண்டிலோம். கவிபாட்டுண்கிற தேவதையின் பேரும் அவ்வளவும் சென்று அவற்றுக்கு வாசகமாம் வகையாலும் அவனையே கவி பாடிற்றும். 6.**

ப— 6 அவ:— அநந்தரம், நீங்கள் ஆரையேனுங் கவிபாடிலும் ஸ்ரிய:பதியான ஸர்வேஶ்வரனுக்கே அது சேருமித்தனை என்கிறார்.

புலவீர்—புலவராகையாலே விஶேஷஜ்ஞரான நீங்கள், **வம்மின்**—(இதர ஸ்தோத்ரத்தைத் தவிர்ந்து) வாருங்கோள்; (தேஹயாத்ராஶேஷமாக), **நும் மெய் வருத்தி**—உங்கள் ஶரீரத்தை வருத்தி, **கை செய்து**—கைத்தொழில் செய்து, **உய்ம்மினோ**—உஜ்ஜீவியுங்கோள்; **மன்**—ப்ரவாஹ நித்யமான, **இ**—இந்த, **உலகினில்**—லோகத்தில், **செல்வர்**—ஸ்ரீமான்களாயிருப்பர், **இப்போது**—இக்காலத்தில். **இல்லை** இல்லை; **நோக்கினோம்**—ஆராய்ந்து பார்த்தோம்; (இனி), **நும்**—உங்களுடைய, **இன் கவி கொண்டு**—ஶ்லாக்யமான கவிகளைக்கொண்டு, **நும் நும்**—

ப— உந்தம்முடைய ருச்யநுகூணமாக, **இட்டாதெய்வம்**—இஷ்டதேவதைகளை, **ஏத்தினுல்**—ஸ்துதித்தால், (அவர்களுக்கு நீங்கள் சொல்லுகிற குணங்கள் ஸித்தியாமையாலே அவர்களுக்குச் சேராதே), **செம் மின் சுடர்முடி**—அப்ரதிஹதப்ரகாமமான தேஜஸ்ஸையுடைத்தாயிருக்கிற திருவபிஷேகத்தையுடையனுய், **என் திருமாலுக்கே**—எனக்கு ஸ்வாமியான ஶ்ரிய:பதிக்கே, **சேரும்**—சேருமித்தனை.

உங்களுக்கு பகவத்குணசௌர்யமே பலம், ஶப்தார்த்தங்களிரண்டும் ஶ்ரிய:பதிக்கே சேருவது என்று கருத்து. 6

இ— அவ:— ஆரும் பாட்டில் — 'ஜீவநார்த்தமாக மநுஷ்யாதிகளைக் கவிபாடுகிறேம்' என்ன, 'க்ஷுத்ரரைக் கவிபாடி ஜீவிப்பதில் உடம்புநோவப் பணி செய்து ஜீவிக்கை நன்று' என்கிறுர்.

வ்யா:— **(வம்மின்)** காட்டுத்தீயிலே அகப்பட்டாரைப் பொய்கையைச் சாட்டி அழைப்பாரைப் போலே 'வாருங்கோள்' என்கிறுர். **(புலவீர்)** நல்லதும் தீயதும் அறியும் நீங்கள். 'நீர் அழைக்கிறதென் ? பிறரைக் கவிபாடியாகிலும் தேஹயாத்ரையை நடத்தவேண்டாவோ ?' என்ன, 'உங்கள் தரம் குலையாதே ஜீவிக்கலாகாதோ ?— **(நும் மெய்வருத்தி இத்யாதி)** உங்கள் ஶரீரத்தை வருத்தியும் கைத்தொழில் செய்து ஜீவிக்கப் பாருங்கோள்; 'சுமை சுமந்தும், புற்சிதைத்தும் ஜீவிக்கப் பாருங்கோள்' என்பர் எம்பார். 'அத்தால் ஜீவநம் பூர்ணமாகாது, பிறரைக் கவிபாடியாகிலும் ஜீவிக்கவேணும்' என்ன,— **(இம்மன்னுலகினில் இத்யாதி)** ப்ரவாஹரூபேண நித்யமாய்ச் செல்லுகிற இஜ்ஜகத்தில் செல்வர் இல்லை; உங்களுக்குப் பின்னையும் சிலரை அர்த்திக்யாமல் பூர்ணமாகத் தருகைக்கு ஈடான ஸம்பத்துடையாரில்லை. **(இப்போது நோக்கினேம்)** டண்டே ஸம்ஸாரிகளில் செல்வர் இல்லை. இவர் ஸம்ஸாரயாத்ரையில் கண் வைக்குமவரல்லர்; இவர்கள் ப்ரயோஜநத்துக்காக இப்போது ஆராய்ந்து பார்த்தால் இவர்கள் குறைதீர்க்கவல்லாரின்றிக்கேயிருந்தது. **(நும் இன் இத்யாதி)** 'மநுஷ்யர் பக்கலன்றே பசையில்லாதது. எங்கள் இஷ்டதேவதைகளைக் கவி பாடுகிறேம்' என்ன,— 'உங்கள்கவி அவர்களுக்கு ஸ்துதியாகமாட்டாது' என்கிறுர்.— **(நும் இன் கவிகொண்டு)** பகவத்விஷயத்துக்குச் சேரும் கவிகளைக் கொண்டு உங்கள் இஷ்டதேவதைகளை ஏத்தினுல் — உங்கள் குணுநுரூபமாக ராஜஸராயும் தாமஸராயும் உள்ள தேவதைகளை ஏத்தினுல், அப்புகழ்ச்சிக்கு அடியான குணங்களில்லாமையாலே அவர்களுக்குச் சேராது. 'ஆருக்குச் சேர்வது?' என்னில்,— **(செம்மின் இத்யாதி)** ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகத்தையுடைய ஶ்ரிய:பதிக்குச் சேரும். புண்டரீகாக்ஷன் என்றும, ஶ்ரீமான் என்றும், மஹோதாரன் என்றுமிறே கவிபாடுவது. அது உள்ளவிடத்திலே செல்லுகையாலே அவனையே கவி பாடிற்றுமித்தனை. கவிபாட்டுண்கிற தேவதையின் பேரும் தத்அந்தர்யாமியளவும் செல்லுகையாலே, அவனையே கவி பாடிற்றுமித்தனை. உங்களுக்குச் சௌர்யமே ஸித்திப்பது. 'பகவத்விஷய

இ—மொழியக் கவிபாடவேணும்' என்னும் நிர்ப்பந்த₄ம் உங்களுக்கு உண்டானாலும் அது கிட்டாதபின்பு இவனையே கவிபாட வாருங்கோள் என்கிறார். 1. "ये यजन्ति पितॄन् देवान् ब्राह्मणान् सहुताशनान्। सर्वभूतान्तरात्मानं विष्णुमेव यजन्ति ते॥" (யே யஜந்தி பித்ருந் தே₃வாந் ப்₃ராஹ்மணாந் ஸஹுதாஶநாந்। ஸர்வபூ₄தாந்தராத்மாநம் விஷ்ணுமேவ யஜந்தி தே॥). 6.

ஈ— அவ:— ஆறும் பாட்டு. a ஜீவநார்த்த₂மாக மநுஷ்யாதி₃களைக் கவிபாடுகிறோம் என்ன, 'க்ஷுத்₃ரரைக் கவிபாடி ஜீவிப்பதிலும் உடம்புநோவப் பணிசெய்து ஜீவிக்கை நன்று' என்கிறார்.

வ்யா:— (வம்மின்) bகாட்டுத்தீயிலே அகப்பட்டாரை b₂மடுவைக்காட்டி அழைப் பாரைப்போலே "வாருங்கள்" என்கிறார். (புலவீர்) நல்லதறியும் நீங்கள் வாருங் கோள். 'எங்களை நீர் அழைக்கிறதென்? எங்களுடைய தே₃ஹயாத்ரை நடக்க வேண்டாவோ, பிறரைக் கவிபாடியாகிலும்?' என்ன. c மெய்யே ஜீவிக்க வேண்டி னாலும் உங்கள் c₂ தரம் குலைய ஜீவிக்கவேணுமோ? உங்கள் தரம் குலையாமல் ஜீவிக்க வொண்ணாதோ?—(நும் மெய் இத்யாதி₃) உங்கள் ஶரீரத்தை d வருத்தியும் d₂ கைத் தொழில் செய்தும் ஜீவிக்கப் பாருங்கோள். e இதுக்கு எம்பார் அருளிச்செய்யும்படி- 'e₂ கோட்டை சுமத்தல் e₃ புற்சிரைத்தல் செய்ய மாட்டீர்களோ?' என்று. "அத்தால் எங்களுக்குப் பூர்ணமாக ஜீவிக்கக் கிடையாதே! பிறரைக் கவிபாடினால் எங்க ளுக்கு வேண்டுவது வாங்கி ஜீவிக்கலாம்" என்ன, அது ஆமிறே பெறில்—f (இம

அ—ஆறும் பாட்டு. (வம்மின் இத்யாதி₃) a"நும் மெய்வருத்திக் கைசெய்துய்ம்மினோ" என்ற பத₃த்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (ஜீவநார்த்த₂மாக இத்யாதி₃) bமீளவும் "வம்மின்" என்கிற இதின் தாத்பர்யத்தை த்₃ருஷ்டாந்தமுகே₂ந ஸ்பஷ்டீகரிக்கிறார் (காட்டுத்தீ இத்யாதி₃) 2."அஸத்கீர்த்தநகாந்தார பரிவர்த்தந பாம்ஸுலாம்। வாசம் ஶௌரிகதா₂லாப க₃ங்க₃யைவ புநீமஹே॥" என்கிறது இங்கே அநுஸந்தே₄யம். b₂(மடுவை) மடுவின் ஸ்த₂ாநம் மெய்வருத்துகை. c தாத் பர்யம் (மெய்யே இத்யாதி₃) மெய்யே—ஸத்யமாக, ஶரீரமே என்றும். c₂ தரம்—ஆதி₄க்யம்; யோக்₃யதையுமாம். ஆத்மாவினுடைய ஜீவநத்தை உபேக்ஷித்து "ஶரீரமிருந்தாலமையும்" என்றிருந்திகோளாகிலும் என்றபடி. d₂ கைத்தொழில்-கூலிவேலை. e"உங்கள் ஶரீரத்தை வருத் தியும்" என்றதுக்கு ஆப்தவசநம் காட்டுகிறார் (இதுக்கு எம்பார் இத்யாதி₃) e₂"மெய்வருத்தி" என்றத்தாலே (கோட்டைசுமத்தலென்கிறார்) e₃"கைசெய்து"என்கையாலே (புல்சிரைத்தல்என்கிறார்) e₂கோட்டை-வ்ரீஹிப₄ாரம்.e₃புற்சிரைத்தல்-புல்லைச் செதுக்குகை. fஎன்னுலகு—நித்யமான லோகம்.

ஜீ— ஆறும் பாட்டு. (வம்மின் இத்யாதி₃) a'நும்மெய்வருத்திக் கைசெய்துய்ம்மினோ' என்றத் தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (ஜீவநார்த்த₂மாக இத்யாதி₃) bமீளவும் 'வம்மின்' என்றதுக்கு த்₃ருஷ்டாந்தமுகே₂ந ப₄ாவம் (காட்டுத்தீயிலே இத்யாதி₃). b₂ மடுவின் ஸ்த₂ாநம்—மெய்வருத் துகை. c தாத்பர்யம் (மெய்யே இத்யாதி₃) மெய்யே-ஸத்யமாக, ஶரீரமேயென்றும். c₂தரம் - ஆதி₄க்யம்; யோக்₃யதையுமாம். ஆத்மாவினுடைய ஜீவநத்தை உபேக்ஷித்து, 'ஶரீரமிருந்தால் அமையும்' என்றிருந்திகோளாகில் என்றபடி. d வருத்தியும்-ப்ரயாஸப்படுத்தியும். e உக்தார்த்த₂த் துக்கு ஆப்தவசநம் (இதுக்கு எம்பார் இத்யாதி₃). e₂ கோட்டை சுமத்தல் என்றது-'மெய்வருத்தி' என்றதுக்கு, e₃புற்சிரைத்தல் என்றது - 'கைசெய்' என்றதுக்கு; சிரைத்தல் - செதுக்குகை.

ஈ-மன்னுலகினில் செல்வர் இப்போதில்லை நோக்கினோம்) **ப்ரவாஹரூபேண நித்யமான இந்த லோகத்தில் உங்கள் கவிகேட்டு இதுக்குத் தரமாகத்தருகைக்கு உதாரரா யிருக்கும் ஸ்ரீமான்கள் இல்லை.** (இப்போது நோக்கினோம்) g **'இவர்கள் நெஞ்சு கன்றக் கவிபாடுகிற இதுக்கு ப்ரயோஜநமுண்டோ?' என்று இப்போது ஆராய்ந்து பார்த்தோம்; ஒருவருமில்லையாயிருந்தது.** h**அர்த்தாந்தரமாகில், 'இப்போது இல்லை' என்ன வேண்டாவே; முன்புமில்லையே.** i **முன்பு இவர்தாம் லோகயாத்ரையில் கண் வைக்குமவரன்றே,** j **'இவர்கள் வ்யர்த்தமே து:க்கப்படுகிறார்களோ? ஏதேனும் ப்ரயோஜநமுண்டோ?' என்று இப்போது பார்த்தோம் என்கிறார். "மநுஷ்யரிலன்றோ இல்லாதது; தேவர்கள் மநுஷ்யரில் வ்யாவ்ருத்தரே; இக்கவிகளைக் கொண்டு எங்களுடைய இஷ்டதேவதைகளை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறோம்" என்ன,** - k (நும் இத்யாதி) **உங்களுடைய** l **இனிய கவிகளைக்கொண்டு,** l_2**ராஜஸராயும் தாமஸராயும் இருக்கிற** l_3**உங்களுக்குப் பொருந்தும் ராஜஸராயும் தாமஸராயுமுள்ள தேவதைகளை ஸ்துதித்தால். அது,**—m(செம்மின் இத்யாதி) n **நீங்கள் சில ஏற்றங்களைச் சொல்லி யிறே கவிபாடுவது; அது அவர்களுக்குக்** n_2**கூடாது;** o **"புண்டரீகாக்ஷன்" என்றால் அது உள்ளவிடத்தே போம்; விரூபாக்ஷன்பக்கல் போகாதே; ஆகையாலே, ஆதி,**

அ—g லோகயாத்ரையில் கண்வையாதவர் இப்போது ஆராய்கைக்கடி ஏதென்ன (இவர்கள் நெஞ்சு கன்றஇத்யாதி) கன்ற—தபிக்க. h 'செல்வர் இல்லை, இப்போது நோக்கினோம்" என்னவேணுமோ, 'செல்வரிப்போதில்லை; நோக்கினோம்" என்றர்த்தாந்தரமானாலோவென்ன (அர்த்தாந்தரமாகில் இத்யாதி) i 'இப்போது நோக்கினோம்" என்றால், முன்பு இவரறியாரென்று வருகையால் "மயர்வற மதிநலமருளினன்" என்றத்தோடு விரோதியாதோவென்ன (முன்பு இத்யாதி) j ஆனால் பின்னை இப்போதுதான் கண்வைத்தாரோவென்ன; இவர்களுடைய து:காதிசயத்தைக் கண்டு தயையாலே சொல்லுகிறார் என்கிறார் (இவர்கள் இத்யாதி) k l_2 "நும்நும்" என்கிற அதிகாரி பேதத்தைக் காட்டுகிறார் (ராஜஸராயும் இத்யாதி) m "ஏத்தினால்—என் திருமாலுக்குச் சேரும்" என்றதுக்கு இரண்டு தாத்பர்யம்; நீங்கள் ஒருவனுக்கு ஒரு அதிசயமிட்டிறே சொல்லுவது, அந்த அதிசயமெல்லாம் அவனுக்கே உள்ளதொன்றாகையாலே அவன் பக்கலிலே சேருமாகை யாலே சௌர்யமே ஸித்திக்குமென்று தாத்பர்யம்; n இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (நீங்கள் சில ஏற்றங்களை என்று தொடங்கி) n_2,o எப்படி கூடாதென்ன (புண்டரீகாக்ஷனென்றால் இத்யாதி)

ஜீ—f மன்னுலகு - நித்யமான லோகம். g லோகயாத்ரையில் கண்வையாதவர் இப்போது ஆராய் கைக்கு அடியேது? என்ன (இவர்கள் நெஞ்சுகன்ற இத்யாதி). கன்ற - உலர. h 'இப்போது நோக்கினோம்' என்று அந்வயிக்கவேணுமோ? 'இப்போதில்லை, நோக்கினோம்' என்று இருந்த படியே அர்த்தம் சொன்னாலோ? என்ன (அர்த்தாந்தரமாகில் இத்யாதி) i ஆனால் இப்போதோ நோக்கிற்று, முன்பு நோக்கவில்லையோ? என்ன (முன்பு இவர்தாம் இத்யாதி) j ஆனால் இப் போதுதான் கண்வைத்தாரோ? என்ன (இவர்கள் வ்யர்த்தமே இத்யாதி). இவர்களுடைய து:காதிசயத்தைக் கண்டு தயையாலே கண்வைத்தார் என்றபடி. k,l_2 'நும்நும்' என்கிற அதிகாரி பேதத்தைக் காட்டுகிறார் (ராஜஸராயும் இத்யாதி). இன்கவி-இனியகவி, ஶ்லாக்ய மான கவி. k நும்நும்-உங்களுங்களுடைய. l_3 இட்டாதெய்வம் - இஷ்டதேவதைகளை m 'திருமா லுக்குச் சேரும்' என்றதுக்கு இரண்டு ஹேது - அர்த்தஸ்வபாவத்தாலும், ஶப்தஸ்வபாவத் தாலும் சேருமென்று. n அதில், அர்த்தஸ்வபாவத்தாலே சேருமென்றத்தை அருளிச்செய்கிறார் (நீங்கள் சில இத்யாதி). n_2,o எப்படி கூடாது? என்ன, (புண்டரீகாக்ஷன் இத்யாதி) p சௌர்ய

ஈ—ராஜ்ய ஸூசகமான திருவபி₄ஷேகத்தையுடைய ஶ்ரிய:பதி பக்கலிலே வந்து சேரும். ஆகையால், உங்களுக்கு ஸித்₃தி₄ப்பது p சௌர்யப₂லமே. q 'ஸர்வாதி₄கன், ஸமஸ்தகல்யாண கு₃ணாத்மகன், ஸர்வரக்ஷகன்' என்றாற்போலேயிறே கவிபாடுவது; அது உள்ளவிடத்திலே வந்து சேருமிறே. r அப்ரதிஹதப்ரகாஶமான தேஜஸ்ஸை யுடைத்தாயிருக்கிற திருவபி₄ஷேகத்தையுடையனை. (s என் s₂ திருமாலுக்குச் சேரும்) t உங்கள் ப்ரதிபத்தியொழிய, t₂ கவியின் ஸ்வபா₄வத்தாலும் ஶ்ரிய: பதிக்குச் சேரும். uA" ஒண்டாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு" என்கிறபடியே ஜ்ஞாநமாகில் அவனையே நோக்குமாபோலே, கவிகளானவை ஶப்₃த₃ஸந்த₃ர்ப்ப₄மாயிருக்கையாலே, ஸர்வஶப்₃த₃வாச்யன் அவனாகையாலும் அவனுக்கே சேரும். v அதாவது - ஸர்வஶப்₃த₃ங்களும், அசித்தும் தத₃பி₄மாநிஜீவ னும் தத₃ந்தர்யாமியான பரமாத்மாவுமான இஸ்ஸங்க₄ாதத்துக்கு வாசகங்களாகை

அ-pசௌர்யப₂லமே—சௌர்யமே ப₂லம் என்றபடி. q கீழ்ச்சொன்ன ஹேதுவை மீளவும் விஶேஷிக்கிறார் (ஸர்வாதி₄கன் இத்யாதி₃) (அப்ரதிஹத இத்யாதி₃) m,r செம்மை—செவ்வை. q,t விஶேஷண வஶத்தாலே ஈஶ்வரனிடத்திலே சேரும் என்றார்—கீழ்; ஶப்₃த₃ஸ்வாரஸ்யத்தாலும் அவனுக்கே சேருமென்று இரண்டாம் தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (உங்கள் ப்ரதிபத்தி இத்யாதி₃) t உங்கள்ப்ரதிபத்தியொழிய—உங்கள் ப்ரதிபத்தியை விட்டு,உங்கள் ப்ரதிபத்தி விஷயத்தை விட்டு. s இது—என்னின் தாத்பர்யம், s₂,t₂ (கவியின் ஸ்வபா₄வத்தாலும்) m"செம்மின் சுடர்முடி" என்கை யாலே—ஸர்வாதி₄கத்வாதி₃ விஶேஷணங்கள் அவனிடத்திலே சேருகையாலே கவியும் அங்கே சேரும் என்றது; இப்போது ஶப்₃த₃ஸ்வபா₄வத்தைப் பார்த்தாலும் அங்கே சேரும் என்கிறார்—திருமாலென்று—என்று கருத்து. இவர்கள்தான் ஆஸ்திக்யத்தாலேயிறே தே₃வதாந்தரபூ₄ஜநம் பண்ணுகிறது; ஆகையாலே இவர்களுக்குத் தத்த்வத்தை உபதே₃ஶித்தால் பின்னையும் அவனைப் பற்றத் தட்டில்லையிறே என்று கருத்து. u"ஶ்ரிய:பதிக்குச் சேரும்" என்றத்தை உபபாதி₃க்கிறார் (ஒண்டாமரையாள் இத்யாதி₃) முதல் திருவந்தாதி. v ஶத்₃வாசகஶப்₃த₃ம் வேணுமாகில் அவனைச் சொல்லுகிறது. சித₃சித்₃வாசக ஶப்₃த₃ங்கள் அவனைச் சொல்லும்படி என்னென்ன; விஶேஷ்ய ப்ராத₄ாந்யத்தாலே சொல்லும் என்கிறார் (அதாவது இத்யாதி₃) w ஆராத₄னங்கள் எப்படி விஶேஷ்யதயா ப்ரத₄ாநனாகையாலே ஈஶ்வரனையே விஷயமாக உடைத்தாயிருக்கும், தத்₃வத் ஸர்வ

ஜீ—ப₂லமே - சௌர்யமே ப₂லமென்றபடி. q கீழ்ச்சொன்ன ஹேதுவை மீளவும் விஶேஷிக்கிறார் (ஸர்வாதி₄கன் இத்யாதி₃). m,r செம்மின் சுடர்முடி-அப்ரதிஹதப்ரகாசமான தேஜஸ்ஸையுடைத்தா யிருக்கிற திருவபி₄ஷேகத்தையுடையனை; செம்மை - செவ்வை, அதாவது - அப்ரதிஹதமாகை. t ஶப்₃த₃ஸ்வபா₄வத்தாலும் சேருமென்று இரண்டாம் ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (உங்கள் ப்ரதிபத்தி இத்யாதி₃) s"என்" என்றதின் தாத்பர்யம். s₂,t₂ கவியின் ஸ்வபா₄வத்தாலும்-திருமாலின் தாத்பர்யம். u'ஶ்ரிய:பதிக்கே சேரும்' என்றத்தை உபபாதி₃க்கிறார் (ஒண்டாமரையாள் இத்யாதி₃) அழகிய தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாகவுடைய பெரியபிராட்டியார்க்கு வல்லப₄னான ஸர்வேஶ்வரன் ஒருவனையே சென்று சேராநிற்கும் ஜ்ஞாநமானது—இதி பாசுரார்த்த₂:. முதல் திருவந்தாதி - அறுபத்தேழாம் பாட்டு: A("பெயரும் கருங்கடலே" இத்யாதி₃) v தத்₃வாசகஶப்₃த₃ங்கள் வேணு மாகில் அவனைச் சொல்லுகிறது, சித₃சித்₃வாசகஶப்₃த₃ங்கள் அவனைச் சொல்லும்படியென்? என்ன, விஶேஷ்யப்ராத₄ாந்யத்தாலே சொல்லுமென்கிறார் (அதாவது இத்யாதி₃) w ஆராத₄னங் கள் விஶேஷ்யதயா ப்ரத₄ாநனாகையாலே ஈஶ்வரனையே விஷயமாகவுடைத்தாயிருக்கும்படி, ஸர்வ

A முதல்திருவ-67.

7. சேருங் கொடைபுக ழெல்லையி லானையொ ராயிரம்
பேரு முடைய பிரானையல் லால்மற்று யான்கிலேன்
மாரி யனையகை மால்வரை யொக்குந்திண் தோளென்று
பாரிலோர் பற்றையைப் பச்சைப் பசும்பொய்கள் பேசவே.

ஆ— 7. வ்யா:— (சேரும்) 'ஶ்ரிய:பதியான தனக்கு ஸத்₃ருஶமான ஔதா₃ர்ய ஔதா₃ர்ய தா₃க்ஷிண்யாதி₃ கல்யாணகு₃ணங்களையுடையனுமிருந்த எம்பெருமானையல்லால், மற்று இந்த லோகத்தில் த்ருணகல்பரான மநுஷ்யாதி₃களை, மாரியனையகை மால்வரையொக்கும் திண்தோளென்று பச்சைப் பசும்பொய்கள் பேசேன்' என்றுகொண்டு ஸ்வலாப₄த்தைப் பேசுகிறார். 7.

ஒ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில் — எம்பெருமானையொழிய வேறு சிலரைக் கவி பாடுகைக்கு நான் க்ஷமனன்றிக்கேயொழியப்பெற்றேன் என்று ப்ரீதராகிறார்.

வ்யா:— (சேரும் என்று தொடங்கி) ஏதேனும் கொடுத்தானென்றாலும் அவனுக்கு ஆகிற்கும் என்றிருக்கிற தன்னுடைய கொடையாலே வந்த புகழுக்கு எல்லையில்லாதானுமாய்க் கவிபாடுகைக்கு ஈடாக கு₃ணசேஷ்டிதாதி₃களுக்கு ப்ரதிபாத₃கமான அஸங்க்₂யாதமான திருநாமங்களையுடையவனை ஒழிய. (மாரியனைய என்று மேலுக்கு) 'ஔதா₃ர்யத்துக்குக் கை மேக₄த்தோடு ஒக்கும். திண்மைக்குத் தோள் மலையோடு ஒக்கும்' என்று பூ₄மியிலே த்ருணஸமாநனுயிருப்பானொருவனுகிற க்ஷுத்₃ரஜந்துவைக் கவிபாடுகையாகிற கலப்பில்லாத பொய் சொல்ல. பாரிலோர் பற்றையை - குடிப்பற்றில்லாத அதிலுப்₃த₄னை என்றுமாம். 7.

ஈ—யாலே விஶேஷ்ய ப்ராதா₄ந்யத்தாலே அவனையே சொல்லிற்றும். w1. "ये यजन्ति" (யே யஜந்தி) இத்யாதி₃வத். 6.

அ—ஶப்₃த₃மும் விஶேஷ்யதயா ப்ரத₄ாநனை ஈஶ்வரனுக்கே வாசகம் என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (யே யஜந்தியென்று தொடங்கி) த₃க்ஷஸ்ம்ருதௌ—1. "யே யஜந்தி பித்ருந் தே₃வாந் ப்₃ராஹ்மணாந் ஸஹுதாஶநாந்। ஸர்வபூ₄தாந்தராத்மாநம் விஷ்ணுமேவ யஜந்தி தே ||" 6.

ஜீ—ஶப்₃த₃ங்களும் விஶேஷ்யதயா ப்ரத₄ாநனை ஈஶ்வரனுக்கே வாசகமென்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (யே யஜந்தி இத்யாதி₃வத்) என்று. 1. "யே யஜந்தி பித்ருந் தே₃வாந் ப்₃ராஹ்மணாந் ஸஹுதாஶநாந்। ஸர்வபூ₄தாந்தராத்மாநம் விஷ்ணுமேவ யஜந்தி தே ||" இதி த₃க்ஷஸ்ம்ருதௌ. க்ரமேண அந்வய:. 6.

ப்ர— (ஆறும் பாட்டு) (வம்மின் புலவீர் இத்யாதி₃) (என் திருமாலுக்குச் சேரும்) w1. दक्षस्मृतौ—"ये यजन्ति पितॄन् देवान् ब्राह्मणान् सहुताशनान्। सर्वभूतान्तरात्मानं विष्णुमेव यजन्ति ते॥"

ப— 7. அவ:— அநந்தரம், ஸ்துத்யமான கு₃ணங்களையும் திருநாமங்களையும் பூர்ணமாகவுடையவனையொழிய, வேறொரு விஷயத்தைப் பொய்க்கவிபாட ஶக்த னல்லேன் என்கிறார்.

சேரும்—(தனக்குத்) தகுதியான, **கொடை**—கொடையும், **புகழ்**—(அத்தால் வந்த) கு₃ணப்ரதை₂யும, **எல்லை இலானை**—எல்லையிறந்திருக்குமவனாய், **ஓர் ஆயிரம்**— அத்₃விதீயமாய் ஸஹஸ்ரஸங்க்₂யாதமான, **பேரும் உடைய**—திருநாமங்களையும் உடைய, **பிரானை**—மஹோபகாரகனை, **அல்லால்**—ஒழிய, **மற்று**—வேறு, **பாரில்**— பூ₄மியிலே, **ஓர் பற்றையை**—தூறும்பாலே நிஷ்ப்ரயோஜநமாயிருப்பதொரு பதா₃ர்த் த₂த்தை, **கை**—கைவழக்கங்கள், **மாரி அனைய என்று**—மேக₄த்தை ஒத்தன என் றும், **திண் தோள்**—திறலிய தோள்கள், **மால் வரை**—பெரிய மலையை, **ஒக்கும் என்று**—ஒக்குமென்றும், **பச்சை பசும் பொய்கள்**—மெய் கலவாத புதுப்பொய்களை, **பேச**—பேச, **யான்**—(பூர்ணவிஷயத்தைப்பற்றின) நான், **கிலேன்**—ஶக்தனல்லேன்.

இ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில் — 'வழியடிக்குமிடத்திலே தன் கைப்பொருள் கொண்டு தப்பினவன் உகக்குமாபோலே இவர்களைப்போலன்றியே ப₄க₃வத்₃ விஷயத்தையொழிய வேறு சிலரைக் கவிபாடுகைக்கு நான் க்ஷமனன்றிக்கே ஒழியப்பெற்றேன்' என்று ப்ரீதராகிறார்.

வ்யா:— **(சேரும் கொடை இத்யாதி₃)** கொடையாலே சேர்ந்த புகழுக்கு எல்லையில்லாதவனை; தகுதியான கொடையாலுண்டான புகழுக்கு எல்லையில்லாத வனை என்றுமாம். **(ஓராயிரம்பேர் இத்யாதி₃)** "ஜலபி₃ல:" (ஜலபி₃ல:) என்று ஒரு ச₂ந்த₃ஸ்ஸிலே வைத்துக் கவிபாடவொண்ணுதாயிருக்கையன்றிக்கே கவி பாடுகைக்கு விஷயமான கு₃ணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமாய், அஸங்க்₂யேயமான திருநாமங்களையுடையவனை. **(ஓராயிரம்)** ஓரொன்றே கவிபாடுகைக்கு விஷயம் போந்திருக்கும்படி அத்₃விதீயமாயிருக்கை. **(பிரானை)** அவற்றை எனக்கு ப்ரகாஶிப்பித்த மஹோபகாரகனை. **(மற்று யான் கிலேன்)** வேறுசிலரைக் கவி பாடுகைக்கு நான் க்ஷமனல்லேன். 'இவர் பாடாதொழிகிறது என்?' என்னில், **(மாரியனைய கை)** கொடுக்கைதானே ப்ரயோஜநமாகக் கொடுத்து, கொடுக்கப் பெறுதபோது உடம்புவெளுக்குமவன். **(மால்வரையொக்கும் திண்தோள்)** பெரிய மலைபோலே திண்ணிதான தோளையுடையவன். 'கொடுக்க' என்றால் தேம்புகிற தோளை; 'கொடுக்கக்கொடுக்கப் பணைக்கும் தோள்' என்கை. **(பாரில்)** போ₄க₃ பூ₄மியிலன்றிக்கே பூ₄மியிலே வர்த்திக்கிற. **(பற்றையை)** உத்பத்திஸ்தி₂திவிநாஶங்கள் தனக்கும் உறுப்பன்றிக்கே பிறர்க்கும் உறுப்பன்றிக்கேயிருக்கும் சிறு தூற்றை. ஒரு தமிழன் 'பாரில் என்கிறது, ஒரு நத்தமில்லையென்கை; பற்றை என்கிறது, கண்ட தெல்லாம் பற்றக்கடவனாய் விடக்கடவதொன்றுமின்றிக்கேயிருக்கை' என்றான்; த்ருணஸமனென்றுய்த்துச் சொல்லிப்போருவது. **(பச்சைப்பசும் பொய்கள்பேச)** மெய் கலவாத பொய் சொல்ல நான் க்ஷமனல்லேன். ஆயிரம்பேருமுடைய பிரானையல்லால் மற்று பாரில் ஓர் பற்றையைப் பச்சைப்பசும்பொய்கள் பேச யான் கிலேன். 7.

ஈ— அவ:— ஏழாம் பாட்டு. a வழிபறிக்கும் நிலத்தில் தன்கைப்பொருள்கொண்டு தப்பினவன் உகக்குமாபோலே 'இவர்களைப்போலன்றிக்கே ப4க3வத்3விஷயத்தை யொழிய வேறு சிலரைக் கவிபாடுகைக்கு நான் க்ஷமனன்றிக்கே ஒழியப்பெற்றேன்' என்று a2 ப்ரீதராகிருர்.

வ்யா:— (b சேரும் இத்யாதி3) c கொடையாலே சேர்ந்த புகழுக்கு எல்லையில்லாதவனை; c2 அன்றிக்கே, c3 தகுதியான கொடையாலுண்டான புகழுக்கு எல்லையில்லாதவனென்னுதல்; d அதாவது—ஒருவன் ஒருவனுக்கு ஒரு பசுக் கொடுத்தானாகில், 'இவனுக்கு இதுக்கு அடியென்?' என்று இருப்பர்கள்; பெருமாள், ஸிம்ஹாஸநமும் e ஸ்ரீமத்ருஞ்ஜயனுமகப்படக் கொடுத்து f வெறுவியராய் நிற்கிறவளவிலே த்ரிஜடன் வந்து அர்த்தி2க்க, 'ஸரயூதீரத்துக்கு இவ்வருகுபட்ட பசுக்களையடையக் கொண்டுபோ' என்று பெருமாள் கொடுக்க. 'பெருமாள் கொடுத்தாராகில் சேரும்' என்ருர்களிறே; அப்படியே தகுதியான கொடையால் வந்த புகழுக்கு எல்லையில்லாதவனை. g இவ்விஷயத்தையாயிற்றுக் கவிபாடுகிறது. h (ஓராயிரம் இத்யாதி3) i கவிபாடுமிடத்தில் ஒன்றிரண்டு பேராய், அதுதானும் i2 'ஜலபி3ல:' என்ருற்போலேயாய், i3 ஒரு ச2ந்த3ஸ்ஸிலடங்காதபடி இருக்கையன்றிக்கே, நினைத்தபடி வாசுரமிட்டுக் கவிபாடலாம்படி அநேகம் திருநாமங்களை உண்டாக்கிவைத்த

அ— ஏழாம் பாட்டு. (சேரும் இத்யாதி3) a பரோபதே3ஶம் பண்ணினவளவிலும் அவர்கள் திருந்தாமையாலே ஸ்வலாப4ாநுஸந்த4ாநத்தால் ப்ரீதராம்படியை ஸநித3ர்ஶநமாக அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு "அல்லால்மற்று யான்கிலேன்"என்ற பத3த்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (வழிபறிக்கும் இத்யாதி3) a2 (ப்ரீதராகிருர்) "யான்கிலேன்" என்றதிலே தாத்பர்யம். b,c கொடை-சேரும் புகழெல்லையிலானை என்னுதல், யத2ாபாட2ம் சொல்லுதல், c3 சேரும் கொடை-தகுதியான தா3னம். d...g கொடையிலே தகுதியல்லாத கொடை உண்டோவென்கிற ஶங்கையிலே, இவனையொழிந்தார் கொடை தகுதியல்ல, இவனுடைய கொடை தகுதியாயிருக்கும் என்னுமத்தை ஸ்ரீராமாயணத்தில் த்ரிஜடவ்ருத்தாந்த கத2நமுகே2ந த3ர்ஶிப்பிக்கிருர் (அதாவது இத்யாதி3) e ஸ்ரீமத்ருஞ்ஜயன் - பெருமாள் ஆனை, f வெறுவியராய்-இல்லாதவராய், g (இவ்விஷயத்தை)யென்று-ப்ரக்ருத கு3ணவிஶிஷ்டவிஷயத்தை நினைக்கிறது. h,i இப்ரகரணத்திலே ஸஹஸ்ரநாமத்தைச் சொல்லுகிறதுக்குத் தாத்பர்யம் (கவிபாடுமிடத்தில் இத்யாதி3) i2 (ஜலபி3ல:) ஶ்ருதிகடுவென்று திருவுள்ளம். i3 (ஒரு ச2ந்த3ஸ்ஸில்) ஒன்றிரண்டாகிலிறே இவனுக்கு வேண்டின ச2ந்த3ஸ்ஸிலடங்காதொழிவது. j,k2 (அத்3விதீயமாயிருக்கை)இங்ஙனல்லவாகில் "ஓர்"என்கிறதுக்கு ப்ரயோஜந

ஜீ— ஏழாம் பாட்டு. (சேரும் இத்யாதி3) a இப்படி உபதே3ஶிக்கச்செய்தேயும் அவர்கள் திருந்தாமையாலே ஸ்வலாப4ாநுஸந்த4ாநத்தால் ப்ரீதரானபடியை ஸநித3ர்ஶநமாக அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, 'பிரானையல்லால் மற்று யான்கிலேன்' என்ற பத3த்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (வழிபறிக்கும் இத்யாதி3) b,c கொடை சேரும் புகழ் என்னுதல், சேரும்கொடைபுகழ் என்னுதல். c2,c3 த்3விதீயார்த்த2த்தில்,'சேரும்' என்றது-கொடைக்கு விஶேஷணம். கொடை-தா3நம். d...g அவனுடைய கொடைதகுதியாயிருக்கும் என்னுமத்தை த்ரிஜடவ்ருத்தாந்தமுகே2ந காட்டுகிருர்(அதாவது இத்யாதி3) e ஸ்ரீமத்ருஞ்ஜயன்-பெருமாள் ஆனை. f வெறுவியராய்-இல்லாதவராய், g இவ்விஷயத்தை-ப்ரக்ருத கு3ணவிஶிஷ்ட விஷயத்தை. h,i இப்ரகரணத்திலே 'ஆயிரம் பேருமுடைய' என்றதுக்கு பா4வம் (கவிபாடுமிடத்தில் இத்யாதி3) i3 (ஒரு ச2ந்த3ஸ்ஸில் இதி) ஒன்றிரண்டாகிலிறே இவனுக்கு

ச—மஹோபகாரகனை. j (ஓராயிரம்) k ஒரொன்றே கவிபாடுகைக்கு விஷயம்போரும்படி k$_2$ அத்$_3$விதீயமாயிருக்கை. l (பிரானை) m அவற்றை எனக்கு ப்ரகாஶிப்பித்த மஹோபகாரகனை. (அல்லால் இத்யாதி$_3$) இவனையொழிய வேறொருவரைக் கவிபாட நான் ஶக்தனுகிறிலேன். எதுதான் நீர் மாட்டாதொழிகிறது? என்ன (மாரியனைய கை) கொடுக்கைக்கு முதலின்றிக்கேயிருக்கிறுனொருவனை. n கொடைக்கு மேக$_4$த்தை ஒக்கும் என்கை. n$_2$ அதாவது - ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாகக் கொடுக்கையும், கொடுக்கப்பெறுதபோது n$_3$ உடம்பு வெளுக்கையுமாகிற n$_4$ இத்யாதி$_3$கள். கையென்றது-கொடை. o (மால்வரையொக்கும் இத்யாதி$_3$) p கொடையை நினைத்துத் p$_3$ தேம்புகிற தோளைக்குறித்து. கொடுத்துப் பணைத்திருக்கிறதென்றும், q இத்தோள்நிழலிலேயன்றோ லோகமாக ஜீவித்துக்கிடக்கிறதென்றும். r (பாரில் ஓர் பற்றையை) s பே$_4$ாக$_3$ பூ$_4$மியிலுள்ளார் சிலராகில் ஆமிறே; s$_2$ பூ$_4$மியிலுள்ளார் சிலராய், பற்றையாய், அதாவது - முளைத்தெழுந்து t தீந்துபோவன சில சிறு u தூறு உண்டாயிற்று; அப்படியே, உத்பத்தியே தொடங்கி விநாஶத்தளவும், தனக்கு உறுப்பாதல் பிறர்க்கு

அ—மில்லையிறே. l,m இப்போது "பிரான்" என்கிற பத$_3$ப்ரயோக$_3$த்துக்குத் தாத்பர்யம் (அவற்றை இத்யாதி$_3$) n$_2$ கொடைமேக$_4$த்தோடு துல்யமாகை எந்த ப்ரகாரத்தாலேயென்ன (அதாவது இத்யாதி$_3$) n$_3$ (உடம்பு வெளுக்கையுமாகிற இத்யாதி$_3$கள்) என்கிற ஆதி$_3$ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே-அர்த்தி$_2$த்வ நிரபேக்ஷத்வ ஜலஸ்த$_2$லவிப$_4$ாக$_3$ராஹித்யாதி$_3$கள் சொல்லப்படுகின்றன. o,p,q எம்முகத்தாலே வரையோடொத்திருக்கிறது, எம்முகத்தாலே திண்ணியதாயிருக்கிறதென்ன (கொடையை நினைத்து இத்யாதி$_3$) p$_2$ தேம்புகை-இளைக்கை. q திண்மைக்கர்த்த$_2$ம் (இத்தோள்நிழலிலே இத்யாதி$_3$) "மால்வரையொக்கும் ஆகாரமிவனுக்கில்லை" என்றருளிச்செய்தவோபாதி, திண்மையுமிவனுக்கில்லை என்னுமிடம் கண்டுகொள்ளவேணும். அதாவது-தன்னைத்தான் ரக்ஷித்துக்கொள்ளவும் மாட்டாதே ஶத்ருவுக்கஞ்சிக் காடுபாய்ந்து திரிகிறவனை, "லோகமாக உன் தோள்நிழலிலே ஜீவித்துக் கிடக்கிறது" என்றுநிற்பர்களென்று. s பே$_4$ாக$_3$பூ$_4$மியாவது-ஸ்வர்க்க$_3$ாதி$_3$கள். t தீந்து-நஶித்து. u (தூறென்று) இவ்விடத்திலே த்ருணத்தைச் சொல்லுகிறது. r,s$_2$ பாரில்—பூ$_4$மியிலே என்னுதல்; v அன்றிக்கே,பாரென்று-நத்தமாய், இலோர்-இல்லாதவரென்னுதல், u,w பற்றையென்று-த்ருணமென்

ஜீ-வேண்டின ச$_2$ந்த$_3$ஸ்ஸில்அடங்காதொழிவது என்றபடி. j,k'ஓர்'என்றதுக்கு ப$_4$ாவம்(ஓரொன்றே இத்யாதி$_3$) l,m இப்போது, 'பிரான்' என்றதுக்கு ப$_4$ாவம் (அவற்றை இத்யாதி$_3$) n$_2$ கொடை மேக$_4$த்தோடு துல்யமாகை எந்த ப்ரகாரத்தாலே? என்ன (அதாவது இத்யாதி$_3$) n மாரி-மேக$_4$ம், அனைய-ஸத்$_3$ருஶமான. கை - கொடை. n$_4$ (இத்யாதி$_3$கள்) என்கிற ஆதி$_3$ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே அர்த்தி$_2$த்வ நிரபேக்ஷத்வ ஜலஸ்த$_2$லவிப$_4$ாக$_3$ராஹித்யாதி$_3$கள் சொல்லப்படுகிறன. o p,q வரையோடு ஒத்திருக்கிறதும் திண்ணியதாயிருக்கிறதும் எவ்வாகாரத்தாலே? என்ன (கொடையை நினைத்து இத்யாதி$_3$) p$_2$ தேம்புகிற-இளைக்கிற. q திண்மைக்கு அர்த்த$_2$ம் (இத்தோள் நிழலிலே இத்யாதி$_3$) மால்வரை - பெரிய மலை; திண்தோள் - த்$_3$ருட$_4$மான தோள். மால்வரையொக்கும் ஆகாரம் இவனுக்கில்லையென்றவோபாதி, திண்மையும் இவனுக்கில்லையென்னுமிடம் கண்டுகொள்வது. அதாவது - தன்னைத் தான் ரக்ஷித்துக்கொள்ளவும் மாட்டாதே ஶத்ருவுக்கு அஞ்சிக் காடுபாய்ந்து திரிகிறவனை, 'லோகமாக உன் தோள்நிழலிலே ஜீவித்துக்கிடக்கிறது' என்றுநிற்பர்களென்று. s பே$_4$ாக$_3$பூ$_4$மி-ஸ்வர்க்க$_3$ாதி$_3$கள். t தீந்து-நஶித்து. u (தூறு) என்று-இவ்விடத்திலே த்ருணத்தைச் சொல்லுகிறது. r,s$_2$ பாரில்-பூ$_4$மியிலே, u ஓர் பற்றையை - நிஷ்ப்ரயோஜநமாயிருப்பதொரு த்ருணத்தை என்னுதல்; v பாரென்று - நத்தமாய், இலோர் - இல்லாதவர்கள் என்னுதல்.

8. வேயின் மலிபுரை தோளிபின் னைக்கு மணாளனை
ஆய பெரும்புக ழெல்லையி லாதன பாடிப்போய்க்
காயங் கழித்துஅவன் தாளிணைக் கீழ்ப்புகுங் காதலன்
மாய மனிசரை என்சொல்ல வல்லேன்என் வாய்கொண்டே?

ஆ— 8. வ்யா:— (வேயின்) நிரஸ்த ஸமஸ்த ப்ரதிப3ந்த4கனாய்க்கொண்டு வேயின் மலிபுரைதோளி பின்னைக்கு மணாளனைக் கல்யாண நிஸ்ஸீம நிரவதி4ககு3ணங்களைப் பாடி அவன் தாளிணைக்கீழ்ப்புகும் காதலையுடையவனான நான் அவனையொழிய 'இந்த ப்ரக்ருதிவஶ்யரான மநுஷ்யரைக் கவிபாடுவேன்' என்றால்தான் என்வாய் எனக்கு விதே4யமோ? என்கிறார். 8.

ஒ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — அகி2லஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணகு3ணஸாக3ரமாய் நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லப4னாயிருக்கிறவனையொழிய வேறு சில க்ஷுத்3ர மநுஷ்யரைக் கவிபாட நான் உபக்ரமிக்கிலும் என்வாய் அதுக்குப் பாங்காகாது என்கிறார்.

ச—உறுப்பாதல் செய்யாதவர்களை. v அன்றிக்கே, பாரென்று-v2 நத்தமாய், அத்தால்-ஒரு குடிப்பற்றின்றிக்கேயிருக்கை. w பற்றையை - 'கைப்பட்டதை இறுகப்பிடித்து ஒருவர்க்கு ஒன்று ஈயாதவர்களை' என்று ஒரு தமிழன் வ்யாக்2யாநம் பண்ணினான். x 'த்ருணஸமன்' என்று சொல்லிப்போருவது. y (பச்சைப் பசும்பொய்கள் பேசவே) zமெய்கலவாத பொய்களைச் சொல்ல. z2 ஆயிரம்பேருமுடைய பிரானையல்லால் மற்று-பாரிலோர் பற்றையைப் பச்சைப்பசும்பொய்கள் பேச - யான் கிலேன். 7.

அ—னுதல், லோபி4யென்னுதல், v2 நத்தம்-இருப்பிடம். wபற்றிக்கொண்டுவிடாதே இருக்குமவனை-பற்றையென்கிறது. x முந்தின அர்த்த2மே நிர்வஹித்துப் போருவதென்கிறார் (த்ருணஸமன் இத்யாதி3) y.z''பச்சைப் பசும்பொய்'' என்று-மிகவும் பொய் என்றாய் (மெய்கலவாதபொய்) என்கிறார். yபச்சைப்பசுமை-நல்ல பசுமை என்றபடி. அதாவது சற்றும் வாட்டமில்லாமை, z பொய்க்கு வாட்டமாவது-மெய்கலசுகை. z2 ''சேரும் கொடைபுகழெல்லையிலானை ஓராயிரம்பேருமுடையபிரானையல்லால் மற்று - பாரிலோர் பற்றையை-மாரியனையகை மால்வரையொக்கும் திண்டோள் என்று-பச்சைப் பசும்பொய்கள்பேச-யான்கிலேன்'' இத்யந்வய:. 1. ''த்வய்யேகாஞ்ஜலிகிங்கரே தநுப்4ருதாம் நிர்வ்யாஜ ஸர்வம்ஸஹே, கல்யாணத்மநி ரங்க3நாத2 கமலாகாந்தே முகுந்தே3 ஸ்தி2தே | ஸ்வாமிந் பாஹி த3யஸ்வ தே3வ குஹலிந் ஜீவப்ரபே4 ப4ாவயேத்யாலாபாநவலேபிஷு ப்ரலபிதும் ஜிஹ்ரேதி ஜிஹ்வா மம ||'' இத்யாத்3யநுஸந்தே4யம். 7.

ஜீ—v2 நத்தம்-இருப்பிடம். u.w பற்றையென்று-த்ருணமாதல், லோபி4யாதல். w பற்றிக்கொண்டு விடாதேயிருக்குமவனை - பற்றையென்கிறது. x முந்தின அர்த்த2மே நிர்வஹித்துப் போருவது என்கிறார் (த்ருணஸமன் இத்யாதி3) y.z 'பச்சைப் பசும்பொய்' என்று - மிகவும் பொய்யென்றாய், (மெய்கலவாத பொய்) என்கிறார். y பச்சைப்பசுமை - நல்ல பசுமை. அதாவது - அல்பமும் வாட்டமில்லாமை. பொய்க்கு வாட்டமாவது - மெய்கலக்கை. z2 அந்வயிக்கிறார் (ஆயிரம் இத்யாதி3) ''சேரும்கொடைபுகழ் இத்யாரப்4ய, பிரானையல்லால் மற்று-பாரிலோர் பற்றையை - மாரியனையகை மால்வரையொக்கும் திண்தோள் என்று - பச்சைப்பசும்பொய்கள்பேச - யான்கிலேன்'' இத்யந்வய: 7.

ஓ— வ்யா.— (வேயின் என்று தொடங்கி) **வேயிற்காட்டிலும் அழகியதாய்ப் பரஸ்பரம் ஒத்த தோளையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லபனானவனுடைய கல்யாணமாய் அஸங்க்₂யாதமான மஹாகு₃ணங்களை நெடுநாள் இனிதாக அநுப₄வித்துப் பின்னை இந்த ப்ராக்ருத ஶரீரத்தை விட்டு ப₄க₃வத₃ர்ஹமான அப்ராக்ருத ஶரீரத்தைப் பெற்று அவன் திருவடிக்கீழே புகவேண்டியிருந்த நான். 8.**

ப— அவ:— அநந்தரம், பரமப்ராப்யபூ₄தனை க்ருஷ்ணனைக் கவிபாடி அவனைப் பெற ஆசைப்பட்டிருக்கிற நான், க்ஷுத்₃ரரைக் கவிபாடவல்லேனோ? என்கிறார்.

வேயின் — (பசுமைக்கும் திரட்சிக்கும் செவ்வைக்கும்) வேயொப்பாமிடத்தில், **மலி**—அதிலும் மிகைத்து, **புரை** —விளங்குவதான, **தோளி**—தோளையுடைய, **பின்னைக்கு** —பின்னைக்கு **மணாளனை**—நித்யாபி₄மதனான க்ருஷ்ணனை, **ஆய**—ஸ்வரூபாநுப₃ந்தி₄யாய், **பெரும்**—தனித் தனி அபரிச்சி₂ந்நமாய், **எல்லையிலாதன**—அஸங்க்₂யாதமான, **புகழ்** —கு₃ணங்களை, **பாடி**—பாடி, **போய்**—நெடுங்காலம் நடந்து, **காயம்**—சரீரத்தை, **கழித்து**—கழித்து, **அவன் தாளிணைக்கீழ்**—(பரமப்ராப்யபூ₄தனன) அவனுடைய திருவடிகளிலே, **புகும்**—ஒதுங்குகையிலே, **காதலன்** — ஆசையையுடைய நான், **மாயம் மனிசரை** — ப்ரக்ருதிவஶ்யரான மநுஷ்யரை, **என் வாய் கொண்டு** — (ப₄க₃வத்ஸ்துதியோக்₃யமான) என்வாக்கைக் கொண்டு, **என் சொல்ல வல்லேன்**—எத்தைச் சொல்லவல்லேன்?

"போய்" என்றது — காயங்கழித்து ஒரு தே₃ஶவிஶேஷத்தேறப்போய் என்றுமாம். *8.*

இ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லப₄னாய் ஹேயப்ரத்யநீககல்யாணகு₃ணகனாயிருக்கிறவனை, உள்ளத்தைக் கவிபாடி ஶரீரஸம்ப₃ந்த₄த்தையறுத்து அவன் திருவடிகளிலே அடிமைசெய்யவேணுமென்னும அபி₄நிவேஶத்தையுடைய நான் க்ஷுத்₃ரமநுஷ்யரை என் கரணத்தைக்கொண்டு கவிபாட க்ஷமனல்லேன் என்கிறார்.

வ்யா:— **(வேயின் இத்யாதி₃)** பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் வேயைக் காட்டிலும விஞ்சின அழகையுடைத்தாய், பரஸ்பரஸத்₃ருஶமான தோளகளை யுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லப₄னைவனை. பிறரைக் கவிபாடுகைக்கு யோக்₃யமான ஶரீரஸம்ப₃ந்த₄த்தை அறுக்கைக்கும், விலக்ஷணஶரீரத்தைப் பெற்றுத் திருவடிகளைக் கிட்டுகைக்கும் புருஷகாரம நப்பின்னைப் பிராட்டி என்கை அச்சேர்த்தியிலே கவிபாடக்கடவ நான் மற்றும சிலரைக் கவிபாடவோ? **(பின்னைக்கு மணாளனை) 1. "यस्य सा जनकात्मजा, अप्रमेयं हि तत्तेजः" (யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா, அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜ:). (ஆய)** ஆயப்பட்டிருக்கை. ஹேயப்ரதிப₄டமாயிருக்கை. 'ஆய' என்று 'ஆன' என்று ஆய், ஸ்வரூபாநுப₃ந்தி₄ என்றுமாம். **(பெரும்புகழ்)** ரூபகு₃ணத்தோடு ஆத்மகு₃ணததோடு வாசியற ஓரோவொன்றே நிரவதி₄கமாயிருக்கை. **(எல்லையிலாதன)** இப்படிப்பட்ட கு₃ணங்கள்

இ—அஸங்க்₂யாதமாயிருக்கை. **(பாடிப்போய்க் காயம் கழித்து)** இக்கு₃ணங்களை ப்ரீதி ப்ரேரிதனுய்ச் சொல்லி இதுவே யாத்ரையாய்ப், பின்னை இஶ்ஶரீரத்தைவிட்டு. **1. "पाण्डरस्यातपत्रस्य छायायां जरितं मया" (பாண்டு₃ரஸ்யாதபத்ரஸ்ய ச₂ாயாயாம் ஜரிதம் மயா)** என்று சக்ரவர்த்தி ப்ரஜாரக்ஷணர்த்த₂மாகச் சுற்றும் பயணம் திரிந்து முத்துக்குடை நிழலிலே ஶரீரத்தை ஜரிப்பித்தாற்போலே ப₄க₃வத்₃கு₃ணநுப₄வத்தாலே ஶரீரத்தை ஜரிப்பித்து என்கிருர். **(அவன் இத்யாதி₃)** அவன் பக்கலிலே ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொள்ள இராதே விலக்ஷணஶரீரத்தைப் பெற்றுத் தாய் முலைக்கீழே ஒதுங்கும் ஸ்தநந்த₄யப்ரஜையைப்போலே திருவடிகளின்கீழே ஒதுங்கிடுவன் என்னும் அபி₄நிவேஶத்தையுடைய நான். **(மாய மனிசரை)** உத்பத்தியோடே வ்யாப்தமான விநாஶத்தையுடையவர்களை. **(என்வாய்கொண்டு என்சொல்ல வல்லேன்)** ப₄க₃வத்₃விஷயத்துக்கு அர்ஹமான இக்கரணத்தைக் கொண்டு பிறரைக் கவிபாட வல்லேனே? என்கிருர். ப்ரேமம் அவன் திருவடிகளிலே கிடக்க, விஷயாந்தரத்துக்கு நானும் என்கரணமும இல்லை என்கை. வேறே ஒருகரணம் பெற்றேனகில் வேறே சிலரைக் கவிபாடலாயிற்று. 8.

ஈ— அவ:— எட்டாம் பாட்டு. a **'நான் பிறரைக் கவிபாடுவேனென்னிலும், என் வாக்கானது அவனையொழியப் பாடாது' என்கிருர்.**

வ்யா:— b(வேயின் இத்யாதி₃) c நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லப₄னுமாய், ஸமஸ்த கல்யாண கு₃ணத்மகனுமான ஸர்வேஶ்வரனைக் கவிபாடி இப்படியிலே இஶ்ஶரீரத்தைக் கழித்து. இதின் அநந்தரம் c₂ அடிமைக்கு ஈடாயிருப்பதொரு ஶரீரத்தைப் பெற்று அவனுக்கு அடிமைசெய்யவேணுமென்று ஆசைப்பட்டிருக்கிற நான் என் வாயைக்கொண்டு c₃ நீர்க்குமிழிபோலேயிருக்கிற க்ஷுத்₃ரரைக் கவிபாடவல்லேனே? என்கிருர். d (வேயின் இத்யாதி₃) e பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் செவ்வைக்கும் வேயிலும் விஞ்சின e₂ அழகையுடைத்தாய், பரஸ்பர ஸத்₃ருஶமான தோளையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லப₄னனவனை. மலிதல் - மிகுதி. புரை - ஒப்பு.

அ— எட்டாம் பாட்டு. (வேயின் இத்யாதி₃) a கவிபாடமாட்டேன் என்னுதே "என்வாய்கொண்டு என்சொல்லவல்லேன்" என்றதுக்கு வாஸனை அருளிச்செய்கிருர் (நான் இத்யாதி₃) b.c பாட்டுக்கெல்லாம் தொகுத்து அருளிச்செய்கிருர் (நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு இத்யாதி₃) c₂ காயங்கழித்துத் தாளிணைக்கீழ்ப் புகும்போது அடிமைக்கீடான ஶரீரத்தைப் பெறுகிறது ஸித்₃த₄மிறே; அத்தைப் பற்ற (அடிமைக்கு இத்யாதி₃) c₃ நீர்க்குமிழி-ஜலபு₃த்₃பு₃த₃ம். d,e ப்ரத₂மபாத₃த்துக்கு அர்த்த₂ம் (பசுமைக்கும் இத்யாதி₃) b "வேயின்" என்றது பஞ்சமீ. e₂ அழகென்றது-அர்த்த₂ாத்ஸித்₃த₄ம். d e நப்பின்னையைஅருளிச்செய்ததுக்கு இரண்டு தாத்பர்யம்—ப்ராபக ப்ராப்யத₃ஶைகளில் புருஷகார

ஜீ— எட்டாம் பாட்டு. (வேயின் இத்யாதி₃) a கவிபாடமாட்டேன் என்னுதே, 'வாய்கொண்டு - என்சொல்லவல்லேன்' என்றதுக்கு ப₄ாவம் (நான் பிறரை இத்யாதி₃) b.c பாட்டுக்கெல்லாம் தொகுத்து அருளிச்செய்கிருர் (நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு இத்யாதி₃) c₂ (அடிமைக்கிடாயிருப்பதொரு ஶரீரத்தைப்பெற்று) என்றது அர்த்த₂ஸித்₃த₄ம். d e ப்ரத₂மபாத₃த்துக்கு அர்த்த₂ம் (பசுமைக்கும் இத்யாதி₃) d வேயின்' என்றது பஞ்சமி. e₂ அழகையென்றது- அர்த்த₂ஸித்₃த₄ம். d e நப்பின்னைப்

ஈ— f பிறரைக் கவிபாடுகைக்கு யோக்3யமான ஶரீரஸம்ப3ந்த4ம் அறுக்கைக்கும் விலக்ஷணமான ஶரீரத்தைப் பெற்றுத் திருவடிகளிலே அடிமை செய்கைக்கும் புருஷகாரமான நப்பின்னைப்பிராட்டி என்கை. g அச்சேர்த்தியிலே கவிபாடின நான் வேறுசிலரைக் கவிபாடவோ ? h இனி. h2 கைகழியப் போகவல்லரோ, பிராட்டி h3 கைப் புடையிலே நின்று கவிபாடுகிறவர் ? (பின்னைக்குமணாளனை) i அவள் i2 செவ்வி கொள்ள இட்டுப் பிறந்தவனை. (ஆய) j ஆயப்பட்டிருக்கை, ஹேயப்ரதிப4டமாக யிருக்கை, அன்றியே, ஆயவென்றது - ஆனவென்றாய், ஸ்வரூபாநுப3ந்தி4 என்றுமாம், (பெரும் புகழ்) k ரூபகு3ணத்தோடு ஆத்மகு3ணத்தோடு வாசியற ஓரோவொன்றே நிரவதி4கமாயிருக்கை. (எல்லையிலாதன) இப்படிப்பட்ட கு3ணங்கள் அஸங்க்2யாதமாயிருக்கை. l (பாடிப் l2 போய்க் காயங்கழித்து) m 1. "पाण्डरस्यातपत्रस्य छायायां जरितं मया" (பாண்ட3ரஸ்யாதபத்ரஸ்ய ச2ாயாயாம் ஜரிதம் மயா) என்று சக்ரவர்த்தி ப்ரஜாரக்ஷணார்த்த2மாகச் சுற்றும் பயணம் திரிந்து m2 முத்தின் குடை நிழலிலே

அ—மாக என்று முந்தினது (பிறரை இத்யாதி3) g கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4த்வம் ஹ்ருதி3 நிதா4யார்த்தா2ந்தரமாஹ (அச்சேர்த்தியிலே இத்யாதி3) h "தோளி" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமாக ரஸோக்தி (இனி. கைகழிய இத்யாதி3) h3 கைப்புடை - ஹஸ்த பார்ஶ்வம். மத்4யஸ்த2லமென்று த்4வநி. i "மணாளன்" என்கிற பத3 தாத்பர்யம் (அவள் இத்யாதி3) j ஆயப்பட்டு-ஶோதி4க்கப்பட்டு என்றபடி. k கீழையும் உட்கொண்டு தாத்பர்யம் (ரூபகு3ணத்தோடு இத்யாதி3) l,m 'பாடிப்போய்க் காயம் கழித்து" என்றதுக்கு வாஸனை (பாண்ட3ரஸ்ய இத்யாதி3) m2 1. "பாண்ட3ரஸ்ய" என்றத்தைப் பற்ற (முத்தின் குடை என்றது) l2 m3 "போய்' என்கையாலே (இதுவே யாத்ரையாய்,

---

ஜீ— பிராட்டியைச் சொல்லுகிறதுக்கு ப4ாவத்3வயம் - ப்ராபகப்ராப்யத3ஶையில் புருஷகாரமாக என்னுதல், கவிக்கு விஷயமாக என்னுதல். f ப்ரத2மம் ப4ாவமாஹ (பிறரை இத்யாதி3) g த்3விதீயமாஹ (அச்சேர்த்தியிலே இத்யாதி3) h 'தோளி' என்றதுக்கு ரஸோக்தியாக ப4ாவம் (இனி கைகழிய இத்யாதி3) h2 கைகழிய-கைவிட்டு; h3 கைப்புடை-கைப்பக்கம். குடவறையென்று த்4வநி. i 'மணாளன்' என்றதுக்கு ப4ாவம் (அவள் செவ்வி இத்யாதி3) i2 செவ்விகொள்ள இட்டுப் பிறக்கை - காந்திஸௌந்த3ர்யாதி3களை அநுப4விக்கைக்காகப் பிறக்கை; இட்டுப்பிறக்கை - தத3ர்த்த2மாகப் பிறக்கை. j ஆயப்பட்டிருக்கை-ஶோதி4க்கப்பட்டிருக்கை. k கீழையும் உட்கொண்டு ப4ாவம் (ரூபகு3ணத்தோடு இத்யாதி3) 'பின்னைக்கு மணாளன்' என்றதிலே - ரூபகு3ணமும் ஸித்3த4ம். l m 'பாடிப்போய்க் காயங்கழித்து' என்றதுக்கு வாஸநை (பாண்ட3ரஸ்ய இத்யாதி3) அயோத்4யாகாண்டே3 பௌராந் ப்ரதி த3ஶரத2:—1 "இத3ம் ஶரீரம் க்ருத்ஸ்நஸ்ய லோகஸ்ய சரதா ஹிதம்" இதி பூர்வார்த்த4ம். m2 1. "பாண்ட3ரஸ்ய" என்றதைப்பற்ற, (முத்தின் குடை) என்றது. l2 m3 'போய்' - இதுவே யாத்ரையாய், க3ாநைகதத்பரராய், யாவத்காலம் ஸஞ்சரித்து என்றபடி.

ப்ர— (எட்டாம் பாட்டு) (வேயின் மலிபுரைதோளி இத்யாதி3) (காயங்கழித்து) m 1. अयोध्याकाण्डे(२), रामाभिषेकार्थं पौरान् प्रति दशरथः— "इदं शरीरं लोकस्य कृत्स्नस्य चरता हितम्। पाण्डरस्यातपत्रस्य छायायां जरितं मया॥७॥ प्राप्य वर्षसहस्राणि बहून्यायूंषि जीवतः। जीर्णस्यास्य शरीरस्य विश्रान्तिमभिरोचये॥८॥"

ஈ-ஶரீரத்தை ஜரிப்பித்தாற்போலே, ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணங்களை ப்ரீதிப்ரேரிதனாய்ச் சொல்லி m$_3$ இதுவே யாத்ரையாய் ஶரீரத்தை விட்டு. n (அவன் இத்யாதி$_3$) o இத்தைக் கழித்த அநந்தரம், ஸ்வாநுப$_4$வம் பண்ணியிருத்தல், ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொள்ளுதல் செய்ய இராதே, அடிமைக்குப் பாங்கான ஶரீரத்தைப் பெற்று, தாய்முலைக்கீழே போய் ஒதுங்கும் ஸ்தநந்த$_4$யப்ரஜைபோலே திருவடிகளின்கீழே ஒதுங்குவேன் என்னும் அபி$_4$நிவேஶத்தையுடைய நான். p (மாய மனிசரை) உத்பத்தியோடே வ்யாப்தமான விநாஶத்தையுடையவர்களை. q அதாவது - பாடத்தொடங்கின கவி முடிவதற்கு முன்னே முடியும் மநுஷ்யரை. r (என் r$_2$ வாய்கொண்டு என் சொல்லவல்லேன்) s கழுத்துக்குமேலே சொல்ல என்னிலும் s$_2$ இசைகிறதில்லை. (என் வாய்கொண்டு) t வேறே சிலர்வாக்காலே பாடினால் பாடலாம். u 1. "मनः पूर्वो वागुत्तरः" (மந: பூர்வோ வாகு$_3$த்தர:). v அங்கே காதலைப் பண்ணி புறம்பே சிலரைக் கவிபாடப் போமோ? w ஆசைப்படுவது ஒரு விஷயமாய், பேசுவது ஒரு விஷயமாயிருக்குமோ? x எல்லா இந்த்$_3$ரியங்களுக்கும் அடி மநஸ்ஸிறே; அத்தை அநுவர்த்திக்குமத்தனை

அ—என்றது. l$_2$ (போய்) க$_3$ாநைகதத்பரராய் யாவத்காலம் ஸஞ்சரித்து இத்யர்த்த$_2$:· n o "காயம் கழித்து" என்ற அநந்தரம் "அவன் தாளிணைக்கீழ்ப் புகும் காதலன்" என்கிற பத$_3$ம்-கேவலரையும் ப்$_3$ரஹ்மாதி$_3$களையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது என்கிறார் (இத்தைக் கழித்த இத்யாதி$_3$) qகீழ் வாக்யத்தால் ப$_2$லிதத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அதாவது இத்யாதி$_3$) p மாயமனிசரை-ஆஶ்சர்யமான மநுஷ்யரை. அதாவது - இருக்கிறாப்போலேயிருந்து நஶிக்கை. யத்$_3$வா, மாய்தல் - விநாஶம். r$_2$,s "வாய்கொண்டு என்சொல்லவல்லேன்" என்கையாலே அஹ்ருத$_3$யமாகவும் சொல்லவேண்டுகிறதில்லையென்று விவக்ஷித்து, ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் (கழுத்துக்குமேலே இத்யாதி$_3$) r,s அத$_2$வா "என்வாய்கொண்டு" என்று விஶேஷிக்கவேணுமோ? சொல்லுகிறது வாக்காலேயாயிராதோ? என்ன (கழுத்துக்குமேலே இத்யாதி$_3$) அதாவது—A முடியானேயிற் கரணங்களாகையாலே இசைகிறதில்லை என்றபடி. r,t "என்வாய்" என்றதுக்கு அவதாரிகையில் தாத்பர்யமொழிய தாத்பர்யாந்தரம் (வேறே சிலர் இத்யாதி$_3$) u தம்முடைய வாய்கொண்டு சொல்லவொண்ணாமைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் (மந: பூர்வ இத்யாதி$_3$) v (அங்கே காதலைப் பண்ணி) என்றது மநஸ்ஸு அங்கே ப்ரவணமாயிருக்க என்றபடி. w அங்கே மநஸ்ஸு ப்ரவணமானால் இவர்களையும் சொல்லவொண்ணாதோ? என்ன (ஆசைப்படுவது இத்யாதி$_3$) x மநஸ்ஸு பூர்வமாய் வாக்கு உத்தரமாகைக்கு ஹேது (எல்லா இந்த்$_3$ரியங்களுக்கும் இத்யாதி$_3$)

ஜீ-n.o 'காயம் கழித்து' என்ற அநந்தரம், 'அவன்தாளிணைக் கீழ்ப்புகுங்காதலன்' என்கையாலே-கேவலரையும் ப்$_3$ரஹ்மாதி$_3$களையும் வ்யாவர்த்திக்கிறதென்கிறார் (இத்தைக்கழித்த இத்யாதி$_3$) qகீழ் வாக்யத்தால் ப$_2$லிதம் (அதாவது இத்யாதி$_3$) p மாயமனிசரை'-முடியும் மநுஷ்யரை. மாய்தல-விநாஶம். r$_2$ s சொல்லுகிறது வாயாலேயாயிருக்கச்செய்தே, 'வாய்கொண்டு' என்று விஶேஷிக்கிறதுக்குத் தாத்பர்யம் (கழுத்துக்குமேலே இத்யாதி$_3$) இது - சாடு. கழுத்துக்கு மேலே - அஹ்ருத$_3$யமாக. s$_2$ A 'முடியானே யிற்கரணங்கள் ஆகையாலே இசைகிறதில்லை என்றபடி. r,t 'என் வாய்' என்றதுக்கு அவதாரிகையில் தாத்பர்யமொழியத் தாத்பர்யாந்தரம் (வேறே சிலர் இத்யாதி$_3$) u தம்முடைய வாய்கொண்டு சொல்லவொண்ணாமைக்கு ஹேது (மந: பூர்வ: இத்யாதி$_3$) v அங்கே காதலைப் பண்ணி - மநஸ் அங்கே ப்ரவணமாயிருக்க. w அங்கே மநஸ்ஸு ப்ரவணமானால் இவர்களையும் சொல்லவொண்ணாதோ? என்ன (ஆசைப்படுவது இத்யாதி$_3$) x மநஸ்ஸு பூர்வமாய், வாக்கு உத்தரமாகைக்கு அடியேது? என்ன (எல்லா இந்த்$_3$ரியங்களுக்கும் இத்யாதி$_3$) z இப்போது.

A 3-8.

9. வாய்கொண்டு மானிடம் பாடவந் தகவி யேனல்லேன்
ஆய்கொண்ட சீர்வள்ளல் ஆழிப் பிரான்எனக் கேயுளன்
சாய்கொண்ட இம்மையும் சாதித்து வானவர் நாட்டையும்
நீகண்டு கொள்ளென்று வீடுந் தரும்நின்று நின்றே.

ஆ—9. வ்யா:— (வாய்கொண்டு) மநுஷ்யரைக் கவிபாடுகைக்கு ஈடல்லாத ப்ரக்ருதியாய்ப் பிறக்கப் பெற்றேன்; ஸமஸ்தகல்யாணகு₃ணோதா₃தி₄யாய் ஶங்க₂சக்ரத₄ரனாயிருந்த எம்பெருமான், தன்னுடைய பரமௌதா₃ர்யத்தாலே என்னுடைய கவிகளுக்குத் தன்னை விஷயமாகத் தந்தருளப்பெற்றேன்; இன்னமும் இப்படி இஹலோகத்திலே தன்னை எனக்கு அநுப₄விக்கத் தந்தருளி, பின்னை 'ஸர்வகாலமும் திருநாட்டையும் கைக்கொள்' என்று அத்திருநாட்டையும் எனக்குத் தந்தருளும் என்கிறார். 9.

ஒ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — 'பரமோதா₃ரனாயிருந்துள்ள எம்பெருமானாலே தன்னைக் கவிபாடுகையே ஸ்வபா₄வமாகப் பண்ணப்பட்டேனான எனக்கு இதர ஸ்தோத்ரங்களில் அதி₄காரமில்லை' என்கிறார்.

வ்யா:— (ஆய் கொண்ட என்று தொடங்கி) ஸமஸ்தகல்யாணகு₃ணாத்மகனாய்த் திருவாழி முதலான தி₃வ்யாயுத₄ங்களையுடையவன் பரமௌதா₃ர்யத்தாலே என்னுடைய கவிகளுக்கே தன்னை விஷயமாகத் தந்தருளினான். (சாய் கொண்ட

ஈ—யிறே y அல்லாத கரணங்கள். z இப்போது z₂ இப்படி சொல்லுகைக்கு z₃ ப்ரஸங்க₃மென்? என்னில்; z₄ ப்ராப்தி ஒத்திருக்கப் புறம்பே சிலர் சிலரைக் கவிபாடக் காண்கையாலே, 'நான் முந்துற முன்னம் இதில் நின்றும் தப்பப்பெற்றேன்' என்கிறார். 8.

அ—y அல்லாதகரணங்கள் அவிஷயங்களென்றது மநஸ்ஸஹகாரமில்லாதபோது அங்கே விஷயக்₃ராஹகங்களன்று என்றபடி. "அவிஷயங்கள்" என்கிற பாடா₂ந்தரே. z இப்போது - தமக்கு அப்ரஸக்தமான ஸமயத்திலே, z₂ (ப்ரஸங்க₃மென் என்னில்) "மநுஷ்யஸ்தவம் பண்ணும்" என்று சொன்னாருண்டோ? என்றபடி. பரரை நிஷேதி₄க்கிற ப்ரகரணத்திலே ஸ்வநிஷ்டோ₂பதே₃ஶத்துக்குச் சேர்த்தியுண்டோ? என்றபடி. z₄ பரிஹாரம் (ப்ராப்தி இத்யாதி₃) (ப்ராப்தியொத்திருக்க) அப்ராப்தமாகிலும் கார்த்தார்த்₂யாநுஸந்தா₄நத்துக்குக் குறையில்லையிறே என்று தாத்பர்யம். r "என்வாய்கொண்டு" என்கிறவிடத்திலும் பூர்வக₃ாதா₂பி₄ஹித ஶ்லோகம் (பக்கம் 630-1) அநுஸந்தே₄யம். "வேயி என்று தொடங்கி மாயமனிசரை என்வாய்கொண்டு என்சொல்லவல்லேன்" என்று அந்வயம். 8.

ஜீ—பரரை நிஷேதி₄க்கிற ப்ரகரணத்திலே. z₂ இப்படி சொல்லுகைக்கு-'நான் பிறரை ஸ்துதியேன்' என்று சொல்லுகைக்கு. z₃ ப்ரஸங்க₃மென்? என்னில்—'நீர் பிறரைக் கவிப்பாடும்' என்று சொன்னாருண்டோ? என்னில்; பிறரை நிஷேதி₄க்கிற ப்ரகரணத்திலே ஸ்வநிஷ்டோ₂பதே₃ஶத்துக்குச் சேர்த்தியுண்டோ? என்றபடி. z₄ பரிஹாரம் (ப்ராப்தி இத்யாதி₃) கார்த்தார்த்₂யாநுஸந்தா₄நம் பண்ணுகிறார் என்றபடி. ப்ராப்தி - ஸம்ப₃ந்த₄ம். காதலன் - ஆசையையுடைய நான். காதல்- ஆசை. "வேயின்" இத்யாரப்₄ய மாயமனிசரை - என வாய்கொண்டு - என் சொல்லவல்லேன் இத்யந்வய:. 8.

ஓ—என்று தொடங்கி) **மோக்ஷஸுக₂த்திலும் நன்றும்படி இஹலோகத்திலே ஸ்வாநுப₄வத்தை எனக்குப் பண்ணித்தந்து 'ஸ்ரீவைகுண்ட₂த்தை நீ கண்டுகொள்' என்று கொண்டு அந்த மோக்ஷத்தையும் தரும்; பின்னையும் 'ஒன்றும் செய்யப் பெற்றிலோம்' என்று மிறுக்குப்படாநிற்கும்.** (நின்று நின்றே) **கீழ்ச்சொன்னவை தருமிடத்து அடைவடைவே தரும் என்றுமாம். 9.**

ப— 9. அவ:— அநந்தரம், பரமபுருஷார்த்த₂ப்ரத₃னனவன்தானே விஷயமாயிருக்க, இதர ஸ்தோத்ரத்துக்கு நான் அதி₄க்ருதனல்லேன் என்கிறார்.

வாய்கொண்டு — (ப்ராப்தவிஷய ஸ்தோத்ரகரணமான) வாகி₃ந்த்₃ரியத்தைக் கொண்டு, **மானிடம்**—(அப்ராப்தவிஷயமான) மநுஷ்யரை, **பாட**—பாடுகைக்கு, **வந்த**—வந்த, **கவியேன் அல்லேன்**—கவியானவன் அல்லேன்; **ஆய்**—(வேதா₃ந்தங்களிலே) மீமாம்ஸிக்கப்பட்ட, **சீர்** — ஆநந்தா₃தி₃ கு₃ணங்களை, **கொண்ட**— உடைய, **வள்ளல்** — மஹோதா₃ரனுய், **ஆழி** — (கவிபாடுவார் நெஞ்சு தன் வசத்திலேயாம்படி நியமித்துக்கொடுக்கும்) திருவாழியையுடைய, **பிரான்**—மஹோபகாரகன், **எனக்கே உளன்**—எனக்கே அஸாதா₄ரணவிஷயமாயுளன்; (அவன்தான்) **சாய்கொண்ட** — அதிஶயிதௌஜ்ஜ்வல்யத்தையுடைத்தான, **இம்மையும்** — ஐஹிகமான அர்ச்சாவதாராநுப₄வத்தையும், **சாதித்து** — உண்டாக்கித்தந்து, **வானவர் நாட்டையும்**—நித்யஸூரிகளதான பரவிபூ₄தியையும், (ஸேனைமுதலியாரைப்போலே) **நீ கண்டுகொள் என்று** — நீ ஆராய்ந்து நிர்வஹியென்று, **வீடும்** — (ஸ்வகைங்கர்யஜநிதமான) மோக்ஷாநந்த₃த்தையும், **நின்றுநின்று** — க்ரமத்திலே நின்று நின்று, **தரும்** — கொடுக்கும்.

சாய்கொண்ட என்று தொடங்கி — 'உஜ்ஜ்வலமான ஐஹிகைஶ்வர்யத்தையும் ஸ்வர்க்கா₃தி₃ ஸுக₂த்தையும் மோக்ஷத்தையும் தரும்' என்பாரும் உளர். 9.

இ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — பரமோதா₃ரனுன அவன் என் கவிக்குத் தன்னை விஷயமாக்கி வைத்தபின்பு இதரஸ்தோத்ரங்களுக்கு 'அதி₄காரியல்லேன் என்கிறார்.

வ்யா:— **(வாய்கொண்டு இத்யாதி₃)** 1. **"सृष्टस्त्वं वनवासाय" (ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய)** என்கிறபடியே அவன் தன்னை ஏத்துகைக்குத் தந்த வாக்கைக்கொண்டு க்ஷுத்₃ரரைக் கவிபாடப் பிறந்தேனல்லேன். **2. 'यतो वाचो निवर्तन्ते'' (யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே)** என்கிற விஷயத்தைக் கவிபாடப்போமோ? என்னில், தன்னை எனக்கு விஷயமாக்கித்தந்தால் கவிபாடக் குறை என்? என்கிறார். **(ஆய்கொண்ட சீர்)** ஆயப்பட்ட சீர்; ஹேயப்ரத்யநீககல்யாணகு₃ணங்கள். **(வள்ளல்)** பரமோதா₃ரன். **(ஆழிப்பிரான்)** இக்கு₃ணங்களைக் காத்தூட்டவல்ல பரிகரத்தையுடையவன். **(எனக்கே உளன்)** என் கவிக்கே தன்னை விஷயமாக்கினன். **(சாய்கொண்ட இத்யாதி₃)** ஒளியையுடைத்தான ஐஹிக

ஈ—ஸுசுத்தையுந் தந்து சாய் - ஒளி. கொள்கை - உடைத்தாகை. மோக்ஷ ஸுக2த்திலும் நன்றும்படி ஐஹிகத்தில் ஸ்வாநுப4வமே யாத்ரையாம்படி பண்ணித் தருகை. **(வானவர் நாட்டையும்)** அத்தே3ஶம் நித்யஸூரிகள் இட்ட வழக்கா யிருக்கை; குடியிருப்பாரோபாதியாயிற்று ஸ்ரீவைகுண்ட2நாத2னுக்கு. **(நீ கண்டு கொள் என்று)** 1. **"कृतं दशगुणं मया" (க்ருதம் த3ஶகு1ணம் மயா)** என்று ப4ண்ட3ா ரத்தை வளர்த்து வைத்துப் பெருமாள் மீண்டு எழுந்தருளினபோது ஸ்ரீப4ரதாழ்வான் காட்டிக்கொடுத்தாற்போலே. நித்யஸூரிகளோபாதி இவர் கையிலே காட்டிக்கொடுக்கை. அபூர்வலாப4மன்றிக்கே இழந்தது கண்டானா யிருக்கை என்றுமாம். **(வீடும் தரும்)** கைங்கர்யஸுக2த்தையும் தரும். **2. "मुक्तिर्मोक्षो महानन्दः" (முக்திர்மோக்ஷோ மஹாநந்த3:)**. **(நின்று நின்றே)** "இப்படி முழுக்கக் கொடுத்தாலும் 'இவனுக்கு என் செய்தோம்?' என்று குறைப்பட்டிருக்கும்" என்று நம்முடைய பூர்வர்கள் நிர்வஹிப்பர்கள். ஒரு தமிழன் 'அடைவடைவே' என் றான்; முந்துற ஐஹிகத்திலே அநுப4விப்பித்துப் பின்பு ஒரு தே3ஶவிஶேஷத் தைக் காட்டிக் கொடுத்துப் பின்பு கைங்கர்ய ஸுக2த்தைக் கொடுக்கும். இவை தருமிடத்தில் ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்கத் தரும் என்றுமாம். 9.

ச— அவ: - ஒன்பதாம் பாட்டு. a பரமோதா3ரனானவன் என் கவிக்குத் தன்னை விஷயமாக்கி வைத்தபின்பு இதர ஸ்தோத்ரத்துக்கு அதி4காரியல்லேன் என்கிறார்.

வ்யா:— b(வாய்கொண்டு இத்யாதி3) c **வாய்வந்தபடி சொல்லவல்லார் இவரே யிறே. d3. "सृष्टस्त्वं वनवासाय" (ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய)** e'**ஐயரையும், ஆய்ச்சி**

அ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (வாய்கொண்டித்யாதி3) a **"ஆய்கொண்ட சீர்வள்ளல் ஆழிப்பிரான் எனக்கே உளன்; ஆனபின்பு - வாய்கொண்டு மானிடம் பாடவந்த கவியேனல்லேன்"** என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (பரமோதா3ரன் இத்யாதி3) b.c பாடும்போது வாய்கொண்டன்றோ பாடுவது, "வாய்கொண்டு" என்று விஶேஷித்ததுக்கு ப்ரயோஜனமேதென்ன; ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் (வாய்வந்தபடி என்று தொடங்கி) b (வாய்கொண்டு) 4. **"விசித்ரா தே3ஹஸம்பத்திரீஶ்வராய நிவேதி3தும் / பூர்வமேவ க்ருதா ப்3ரஹ்மந் ஹஸ்தபாதா3தி3ஸம்யுதா||"** என்கிற படியே அவனை ஸ்துதிக்கக் கண்ட வாயைக்கொண்டு என்றபடி. 5. **"தச்சி2ரோ யத்ப்ரணமதி**

ஸ்ரீ — ஒன்பதாம் பாட்டு - (வாய்கொண்டு இத்யாதி3) a **'ஆய்கொண்டசீர் வள்ளலாழிப்பிரானெனக்கேயுளன், ஆனபின்பு - வாய்கொண்டு மானிடம் பாடவந்த கவியேனல்லேன்'** என்று விவக்ஷித்து அவதாரிகை (பரமோதா3ரன் இத்யாதி3) b,c பாடுவது வாய்கொண்டேயாயிருக்க, 'வாய்கொண்டு' என்று விஶேஷித்ததுக்கு ரஸோக்தியாக ப4ாவம் (வாய்வந்தபடி இத்யாதி3) ஏத்துகைக்கு உறுப்பாக வாக்கு ஸ்ருஷ்டமானபடியே என்று ஸ்வப4ாலார்த்த2ம்; வாய்க்குவந்தபடி யென்று சாடு. 4. **"விசித்ரா தே3ஹஸம்பத்தி:"** இத்யாதி3ப்படியே அவனை ஸ்துதிக்கக் கடவ

பர—ஒன்பதாம் பாட்டு (வாய்கொண்டு இத்யாதி3) d 3. अयोध्याकाण्डे (४०) वनगमनार्थं स्वनियोगमपेक्ष्य वन्दमानं लक्ष्मणं प्रति सुमित्रा—"सृष्टस्त्वं वनवासाय स्वनुरक्तस्सुहृज्जने। रामे प्रमादं माकार्षीः पुत्र भ्रातरि गच्छति ॥ ५ ॥"

ஈ – யையும் அநுவர்த்தித்துப் பெருமாள் காடேற எழுந்தருளாநின்றார்; நானும் அவரை அநுவர்த்தித்துப் போகிறேன்' என்று இளைய பெருமாள் அறிவிக்க, e_2 உமக்கு முடி வேணுமென்று e_3 அபேக்ஷையுண்டாகில், 'முடிசூடுகைக்கு யோக்$_3$யனாயிருப்பானொருவன் வேணும்' என்றதுக்கு ஈடாக நோன்பு நோலேனோ? அவரை அநுவர்த்திக்கைக்காகவன்றோ நான் உம்மைப் பெற்றது; 1. "सुहृज्जने रामे—स्वनुरक्तः" (ஸுஹ்ருஜ்ஜநே ராமே—ஸ்வநுரக்த:) f உபதே$_3$ஶநிரபேக்ஷமாகப் பெருமாள் திருவடிகளுக்கு நீரே f_2 பரிவரிறே; நான் இன்றிருந்து சொல்லவேண்டுவதொன்று உண்டோ? g அடிமையிலுண்டான g_2 ருசி g_3 செவி கண்ணாகக் கண்டு அடிமை செய்யுமவரிறே. h அன்றிக்கே, 1. "स्वनुरक्तः सुहृज्जने" (ஸ்வநுரக்தஸ்ஸுஹ்ருஜ்ஜநே) h_2"கருமுகைமாலையை h_3வெய்யிலிலேயிட்டாற்போலே, பெருமாள் தம் ஸௌகுமார்யம் பாராதே பித்ரநுவர்த்தநம் பண்ணிக் காட்டிலே போகாநின்றார், என் புகுருகிறதோ?" என்று வயிறெரிந்திருக்கிற ஸுஹ்ருஜ்ஜநங்களுக்கு நல்லீரிறே. ஸுஹ்ருஜ்ஜநமென்கிறது — திருத்தாயார் தொடக்கமான படைவீட்டிலுள்ளாரை.

அ-யௌ தத்பூஜாகரௌ கரௌ / ஸா ஜிஹ்வா யா ஹரிம் ஸ்தௌதி தச்சித்தம் யத்தத$_3$ர்ப்பிதம்||' இறே. d ஏத்துகைக்குறுப்பாக வாக்கு ஸ்ருஷ்டமாயிற்று என்கிறதுக்கு த்$_3$ருஷ்டாந்தம் (ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் இத்யாதி$_3$) e_2"வநவாஸத்தின் பொருட்டு என்னைப்பெற்றீர் என்கிற இது நானறியும்படி எங்ஙனே?" என்று இளையபெருமாளுக்கு அபி$_4$ப்ராயமாக, கைங்கர்யத்தில் உமக்குண்டான ப்ரத்$_3$தை$_4$யே இதுக்கு நியாமகம் என்னுமிடம் தோற்றச் சொல்லுகிறாள் (உமக்கு இத்யாதி$_3$) யத்$_3$வா உமக்கு முடிவேணுமென்று எனக்கு அபேக்ஷை உண்டாகில் என்றபடி f 'அநுரக்த:" இத்யநபி$_4$த$_4$ாய "ஸ்வநுரக்த:"—இதி விஶேஷணாத$_3$ாஹ (உபதே$_3$ஶ நிரபேக்ஷமாக இதி) f_2 (பரிவரிறே) 2."ஸுஸ்நிக்$_3$த$_4$:" என்ற பரிவரிறே என்றபடி. g உபதே$_3$ஶ நிரபேக்ஷமாகப் பெருமாளுக்குப் பரிவரோ என்ன; திருவநந்தாழ்வானை இவருடைய முன்புத்தை ஆகாரத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் (அடிமையிலுண்டான இத்யாதி$_3$) g_3(செவி கண்ணாக) சக்ஷுஶ்ஶ்ரவாவிறே. "இளையபெருமாள் திருவநந்தாழ்வான் திருவவதாரம்" என்று பாத்$_3$மாதி$_3$களிலே சொல்லிற்றிறே. f,h"ஸுஹ்ருஜ்ஜநே ராமே-ஸ்வநுரக்த:" என்றுக்கி (உபதே$_3$ஶ இத்யாதி$_3$—நான் இன்றிருந்து சொல்லவேண்டுவது ஒன்றுண்டோ) என்னுமளவும் சொல்லி "ஸுஹ்ருஜ்ஜநே-ஸ்வநுரக்த: ராமே ப்ரமாத$_3$ம் மாகார்ஷீ:" என்று அந்வயித்து தத்பக்ஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே இத்யாதி$_3$) h_2கருமுகைமாலை-மாலாவிஶேஷம்-h_3வெய்யில்-ஆதபம். i' ரமயதீதி ராம:" என்கிற வ்யுத்

ஜீ—வாயைக்கொண்டு என்றபடி, 3."ஸா ஜிஹ்வா யா ஹரிம் ஸ்தௌதி" இறே d ஏத்துகைக்கு உறுப்பாக வாக்கு ஸ்ருஷ்டமாயிற்றென்கிறதுக்கு த்$_3$ருஷ்டாந்தம் - (ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் இத்யாதி$_3$) 1. "ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய ஸ்வநுரக்தஸ்ஸுஹ்ருஜ்ஜநே! ராமே ப்ரமாத$_3$ம் மாகார்ஷீ: புத்ர ப்$_4$ராதரி க$_3$ச்ச$_2$தி//" இத்யயோத்$_4$யாகாண்டே$_3$ லக்ஷ்மணம் ப்ரதி ஸுமித்ரா. e1. 'ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம்" என்றதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (ஐயரையும் இத்யாதி$_3$) e_3 அபேக்ஷையுண்டாகில் எனக்கு அபேக்ஷையுண்டாகில். f1. "அநுரக்த:" என்னாதே, "ஸு" என்று விஶேஷித்ததுக்கு ப$_4$ாவம் (உபதே$_3$ஶ இத்யாதி$_3$) g அப்படி பெருமாளுக்குப் பரிவரோ? என்ன, ரஸோக்தியாக உத்தரம் (அடிமையில் இத்யாதி$_3$) g_2 ருசி-ருசியாலே. g_3 செவி கண்ணாக-திருவநந்தாழ்வானிறே; சக்ஷுஶ்ஶ்ரவாவிறே. f,h1. "ஸுஹ்ருஜ்ஜநே ராமே-ஸ்வநுரக்த:" என்று அந்வயித்து, (உபதே$_3$ஶ இத்யாதி) வாக்யத்தாலே அர்த்த$_2$ம்சொல்லி, 1. ஸுஹ்ருஜ்ஜநே - ஸ்வநுரக்த:; ராமே ப்ரமாத$_3$ம் மாகார்ஷீ:" என்று அந்வயித்து இரண்டாமர்த்த$_2$ம் (அன்றிக்கே இத்யாதி$_3$) i'ரமயதீதி-

ச—அவர்களுக்கு வேர்ப்பற்றான இவரை நோக்கித் தாரீரென்றும். 1 "रामे" (ராமே) - j நடக்கை மிகையாம்படி. வெறுமனேயிருந்தாலும் ஆகர்ஷகமான வடிவழகை யுடையவர். 1. "रामे प्रमादं माकार्षीः" (ராமே ப்ரமாத₃ம் மாகார்ஷீ:) j 2. "बाल्यात्प्रभृति सुस्निग्धः" (பா₃ல்யாத் ப்ரப்₄ருதி ஸுஸ்நிக்₃த₄:) என்று அவதாரகாலமே தொடங்கி அந்வயத்தில் த₄ரித்து வ்யதிரேகத்தில் த₄ரியாதவர்க்கு இன்றாக ஒரு ப்ரமாத₃ம் புகுருகைக்கு ஶங்கையில்லையிறே; ஸம்பா₄விதமானதொன்றைச் சொல்லுகிறாளாக வேணுமே. 1. "भ्रातरि गच्छति" (ப்₄ராதரி க₃ச்ச₂தி) அவர் உம்முடைய முன்னே நடப்பர்கிடீர்; அவ்வழகிலே கண்வைத்து, நீர் அதி₄கரித்ததுக்குச் k சோர்வு பிற வாதபடி குறிக்கொள்ளும். 13."अग्रतः प्रययौ" (அக்₃ரத: ப்ரயயௌ) m நடைச்சக்ரவத்துப் பிடிக்கலாம்படி. n A"ஆடல் பாடல்" இத்யாதி₃ o (வாய்கொண்டு இத்யாதி₃) p அவன்

அ—பத்தியைப்பற்ற (நடக்கை இத்யாதி₃) j இளையபெருமாளைச் சொல்லுகிற இடத்தில் 1.' ப்ரமாத₃ம் மாகார்ஷீ:" என்றதுக்கு 'ஹிம்ஸைபண்ணாதே கொள்ளும்' என்று பொருள் சொல்ல ஒண்ணாது 'அநவதா₄நத்தைப் பண்ணாதே கொள்ளும்' என்று பொருள் சொல்லவேணும் என்கிறார் (பா₃ல்யாத் ப்ரப்₄ருதி இத்யாதி₃) 1. "க₃ச்ச₂தி ப்ரமாத₃ம் மாகார்ஷீ:" இத்யந்வய. 4. " ப்ரமாதே₃ாऽநவதா₄நதா ". k சோர்வு - ப்ரச்யுதி. l கிம் தத்₃க₃மநம் ஸாஸாந்த₃ரம் ப₄வதீத்யத்ராஹ (அக்₃ரத இதி) m "ப்ர" இத்யுபஸர்க₃ஸ்ய பா₄வமாஹ (நடைச்சக்ர வத்து இதி) நடைச்சக்ரவத்துப் பிடிக்கையாவது - நடைச்சக்ரவர்த்தி வந்தானென்று விருது பிடிக்கவேண்டும்படி இருக்கை என்றபடி. n ஸம்வாத₃ாந்தரம் (ஆடல்பாடல் இத்யாதி₃) பெரியாழ்வார் திருமொழி. A உலாவி உலாவியிலே நோக்கு. o p கீழ்ப்பரக்க உபபாதி₃த்தத்தால் ப₂லிதத்தை "வாய்கொண்டு" என்றதுக்கு ஸப்₃த₃ார்த்த₂மாக அருளிச்செய்கிறார் (அவன் தன்னை இத்யாதி₃)

ஸ்ரீ—ராம: என்கிற வ்யுத்பத்தியைப்பற்ற (நடக்கை மிகை இத்யாதி₃) | 'ப்ரமாத₃ம் என்றதுக்கு-ஹிம்ஸையாகவன்றிக்கே, அநவதா₄நமாக அர்த்த₂ம் அருளிச்செய்கிறார் (பா₃ல்யாத் இத்யாதி₃) 1. "க₃ச்ச₂தி - ப்ரமாத₃ம் மாகார்ஷீ: இத்யந்வய:" 4. "ப்ரமாதே₃ாऽநவதா₄நதா" k சோர்வு-ப்ரச்யுதி. | அப்படி நடை ஆகர்ஷகமாயிருக்குமோ? என்ன, (அக்₃ரத: இத்யாதி₃) m ப்ர' என்கிற உபஸர்க₃ார்த்த₂ம் (நடைச்சக்ரவத்து இத்யாதி₃) ப்ரகர்ஷேண யயௌ என்றபடி. நடைச்சக்ர வத்துப்பிடிக்கையாவது - நடைச்சக்ரவர்த்தி வந்தானென்று விருதுபிடிக்க வேண்டும்படி யிருக்கை. n ஸம்வாத₃ாந்தரம் (ஆடல்பாடல் - இத்யாதி₃) A 'உலாவி யுலாவி' என்றதிலே நோக்கு ஆடல்பாடலவை மாறினர்தாமே - ஆடலும் பாடலுமாகிற அவற்றைத் தவிர்ந்தார்கள் இத்யர்த்த₂: — பெரியாழ்வார்திருமொழி - மூன்றும்பத்து, ஆறுந்திருமொழி. நாலாம் பாட்டு. A ('தேனுகன்" இத்யாதி₃) o,p கீழ் பரக்க உபபாதி₃த்தத்தால் ப₂லிதத்தை "வாய்கொண்டு ' இத்யாதி₃க்கு ஸப்₃த₃ார்த்த₂மாக அருளிச்செய்கிறார் (அவன் தன்னை இத்யாதி₃) q ஏத்துகைக்கு

பர—j2. बालकाण्डे ॥ १८ ॥ "बाल्यात्प्रभृति सुस्निग्धो लक्ष्मणो लक्ष्मिवर्धनः। रामस्य लोकरामस्य भ्रातुर्ज्येष्ठस्य नित्यशः ॥ २७ ॥"

13. आरण्यकाण्डे एकादशे—"अग्रतः प्रययौ रामः सीता मध्ये सुमध्यमा। पृष्ठतस्तु धनुष्पाणिर्लक्ष्मणोऽनुजगाम ह ॥ १७ ॥"

A பெரியாழ்திரு 3-6-4.

ஈ—தன்னையேத்துகைக்குத் தந்த வாயைக்கொண்டு க்ஷுத்3ரரைக் கவிபாடுகைக்குப் பிறந்தவனல்லேன். q நான் பிறரைக் கவிபாடினால் என்னுடைய ஸ்ருஷ்டிப்ரயோஜநம் அவன் பெற்றானும்படியென்? r1. "स्वमुद्दिश्य" (ஸ்வமுத்3தி3ஶ்ய)விறே ஸ்ருஷ்டி. (ஆய் கொண்ட இத்யாதி3) s நீர் 'அவனைக் கவிபாடக்கடவேன்' என்றிருந்தாலும், வேத3ங்களும் 2. "यतो वाचो निवर्त्न्ते" (யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே) என்று மீளுகிற விஷயமன்றோ? s2 கவிபாடப் போமோ? என்ன, t அவன் t23. "भक्तानाम्" (ப4க்தாநாம்) என்கிறபடியே தன்னை எனக்கு ஆக்கிவைத்தான்; எனக்குக் கவிபாடக் குறையென்? என்கிறார் (ஆய் கொண்ட சீர்) ஆயப்பட்ட சீர், ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாண கு3ணங்கள். (வள்ளல்) பரமோதா3ரன், (ஆழிப்பிரான்) u இக்கு3ணங்களைக் u2 காத்தூட்ட வல்ல பரிகரத்தையுடையவன், (எனக்கே உளன்) என் கவிக்கே தன்னை

அ—q ஏத்துகைக்குஸ்ருஷ்டமான வாயைக்கொண்டு க்ஷுத்3ரரைக் கவிபாடினலோ என்ன (நான் பிறரை இத்யாதி3) r ஸ்ருஷ்டிப்ரயோஜநம் கிம் ப4க3வல்லாப4 இத்யத்ராஹ (ஸ்வமுத்3தி3ஶ்யேதி) ஸ்ரீரங்க3ராஜஸ்தவே. "ஸ்வமுத்3தி3ஶ்ய ஸ்ரீமாநிதி வத3தி வாகௌ3பநிஷதீ3" இத்யாதி3 s (நீர் அவனை இத்யாதி2) இப்படி பரனைக்கொண்டிருக்கிறவன் நம்முடைய வாக்காலே ப்ரீதனும்படி ஸுலப4னே என்று தாத்பர்யம். t 'எனக்கே உளன்' என்ற இதைக் கடாக்ஷித்து இப்ரஸ்நத்துக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (அவன் ப4க்தாநாம் இத்யாதி3) u 'ஆய்கொண்ட சீர் வள்ளல் - ஆழிப்பிரான் எனக்கே உளன்" என்று கீழே கூட்டித் தாத்பர்யம் (இக்கு3ணங்களை இத்யாதி3) u2 காத்தூட்டுகை-சாத்தநுப4விப்பிக்கை. இக்கு3ணங்களை அநுப4விக்கும் இடத்தில் விரோதி4யை

ஜீ—ஸ்ருஷ்டமான வாயைக்கொண்டு க்ஷுத்3ரரைக் கவிபாடினலோ? என்ன (நான் பிறரை இத்யாதி3) r ஸ்ருஷ்டிப்ரயோஜநம் ப4க3வல்லாப4மோ? என்ன (ஸ்வம் உத்3தி3ஶ்ய இத்யாதி3) 1. "ஸ்வமுத்3தி3ஶ்ய ஸ்ரீமாநிதி வத3தி வாகௌ3பநிஷதீ3" இதி ஸ்ரீரங்க3ராஜஸ்தவே. 4. "அக்3ரத: ப்ரயயௌ ராமஸ்ஸீதா மத்4யே ஸுமத்4யமா। ப்ருஷ்ட2தஸ்து த4நுஷ்பாணிர் லக்ஷ்மணோऽநுஜகா3ம ஹ॥" இத்யாரண்ய காண்டே3. 5. "பா3ல்யாத் ப்ரப்4ருதி ஸுஸ்நிக்3தோ4 லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிவர்த4ந:" இதி பா3லகாண்டே3. s2 (கவிபாடப்போமோ? என்ன இதி) கவி பாடலாம்படி ஸுலப4னுயிருக்குமோ? இதி பா4வ:. t 'எனக்கே உளன்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து உத்தரம்-(அவன் ப4க்தாநாம் இத்யாதி3) ஜிதந்தாயாம். 3. 'ந தே ரூபம்" இத்யாதி3. u 'ஆழிப்பிரான்' என்றத்தை "ஆய்கொண்டசீர்" என்றத்தோடே கூட்டி பா4வம்-(இக்கு3ணங்களை இத்யாதி3). u2 காத்தூட்டுகை-காத்தநுப4விப்பிக்கை. இக்கு3ணங்களை அநுப4விக்குமிடத்தில்

ப்ர—r1. श्रीरङ्गराजस्तवे (२) "उपादत्ते सत्तास्थितिनियमनाद्यैश्चिदचितौ स्वमुद्दिश्य श्रीमानिति वदति वागौपनिषदी। उपायोपेयत्वे तदिह तव तत्त्वं न तु गुणावतस्त्वां श्रीरङ्गेशय शरणमव्याजमभजम्॥ ८७॥"

(ஆய்கொண்ட இத்யாதி3)2. तैत्तिरीयोपनिषदि (आ) "यतो वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा सह आनन्दं ब्रह्मणो विद्वान् न बिभेति कुतश्चन" इति.

t23.जितन्तायाम्—"न ते रूपं न चाकारो नायुधानि न चास्पदम्। तथापि पुरुषाकारो भक्तानां त्वं प्रकाशसे॥"

ஈ—விஷயமாக்கினுன். (ஆழிப்பிரான் இத்யாதி3) v **தானும் தன் பரிகரமுமாயிருக்கிற இருப்பை எனக்குக் கவிபாடலாம்படி எனக்கு விஷயமாக்கினுன்** w A''**வலக்கையாழி'' இத்யாதி3** x (சாய்கொண்ட x2 இம்மையும் சாதித்து) y **ஒளியையுடைத்தான** y2 **ஐஹிக ஸுக2த்தையும் தந்து. சாய் —ஒளி. கொள்கை—உடைத்தாகை.** z**மோக்ஷஸுக2த்திலும் நன்ருமபடி ஐஹிகத்திலே ஸ்வாநுப4வமே யாத்ரையாம்படி பண்ணித்தருகை.** (சாதித்து) a**ஐஹிகங்களோடு மேலுள்ளவற்ருேடு வாசியற அவனே ஸாத4நமாகக் காணும் இவர் பெறுவது.** (வானவர் நாட்டையும்) b **குடியிருப்பாரோபாதியாயிற்று பரமபத3த்தில் ஶ்ரீவைகுண்ட2நாத2னுக்கு; ப்ராப்திதே3ஶம் நித்யஸூரிகள்** c **இட்ட வழக்காயிருக்கும்.** d1. ''भवद्विषयवासिनः'' **(ப4வத்3விஷயவாஸிந:) என்னுமதுவும் தன்**

அ-வாராமல் காத்தூட்டவல்ல பரிகரத்தை உடையவன் என்றபடி. v''ஆழிப்பிரான் எனக்கே உளன்'' என்று மேலே கூட்டித் தாத்பர்யம் (தானும் இத்யாதி3) w கையும் திருவாழியுமான அழகுக்குக் கவி பாடுவரென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (வலக்கையாழி இத்யாதி3) A 'மலக்குநா'' என்றதிலே நோக்கு. x y சாய்-ச2ாயை; அதாவது-ஒளி. z ஐஹிகஸுக2த்துக்கு ஒளியேதென்ன; இங்கே இருந்தநுப4விக்கும் அநுப4வத்துக்கு, பரமபத3த்திலநுப4வமும் ஸத்3ருஶமல்லவென்னும்படி இருக்கை என்கிருர் (மோக்ஷஸுக2த்திலும் இத்யாதி3) aவானவர் நாட்டைத் தருகிருன் வேணுமாகில், ஐஹிகஸுக2ம் கர்மாநுகு3ணமாக உண்டாகாதோவென்ன; அப்படி ஒரு கர்மத்தைப் பற்றியிருக்கையன்றிக்கே அவனையே பற்றியிருப்பாரொருவராகையாலே சொல்லுகிருர் என்கிருர் (ஐஹிகங்களோடு இத்யாதி3) b நாடு நித்யஸூரிகளதானுல் அவனுக்கு ஸ்த2ாநமேதென்ன (குடியிருப்பாரோபாதி இத்யாதி3) குடியிருப்பார்–கூட்டுக்குடியிருப்பார். c(இட்டவழக்காயிருக்கும்) நித்யவிபூ4தே: ஸூரிவிதே4யத்வே 2 ''தே3வாநாம் பூரயோத்4யா'' இதிஶ்ருதிம் வத3ந்தி. d ஸர்வேஶ்வரனைக் குறித்து ஶேஷபூ4தர் சொல்லும் பாசுரம் ஶேஷிக்குமுண்டாயிருக்கிறதென்கிருர் (ப4வத்3விஷய வாஸிந இத்யாதி3) 1.''ப4வத்3விஷயவாஸிந:'' இத்யாதி3க்கு-ஸூரிகளுடைய தே3ஶவாஸித்வமும் தத்3ரக்ஷ்யத்வமும் விவக்ஷிதம். cவானவர் நாட்டையும் தந்தென்னுதே ''கண்டுகொள்'' என்

ஜீ—விரோதி4யை வாராமல் காத்தூட்டவல்ல பரிகரத்தையுடையவன் என்றபடி. v 'ஆழிப்பிரான் எனக்கேயுளன்' என்று மேலே கூட்டி ப4ாவம் (தானும் இத்யாதி3). w அப்படிப் பாடினுரோ? என்ன (வலக்கையாழி இத்யாதி3) A''மலக்குநாவுடையேற்கு'' என்றதிலேநோக்கு. x.yசாய்-ச2ாயை; ஒளி. x2 y2 இம்மை-ஐஹிகஸுக2ம். z ஐஹிகஸுக2த்துக்கு ஒளியேது என்ன (மோக்ஷஸுக2த்திலும் இத்யாதி3) a ப2லிதம் (ஐஹிகங்களோடு இத்யாதி3) b நாடு ஸூரிகளதானுல் இவனுக்கு ஸ்த2ாநமேது? என்ன (குடியிருப்பார் இத்யாதி3) குடியிருப்பார் - கூட்டுக்குடியிருப்பார். 'நித்யவிபூ4தி ஸூரிகளது' என்னுமிடத்தில் ப்ரமாணம்—2. ''தே3வாநாம் பூரயோத்4யா'' இதி ஶ்ருதி: என்று அருளிச்செய்வர். d ஸர்வேஶ்வரனைக் குறித்து ஶேஷபூ4தர் சொல்லும் பாசுரம் ஶேஷிக்குமுண்டாயிருக்கிறது என்கிருர் (ப4வத்3விஷயவாஸிந: இத்யாதி3) 1. ''தே வயம் ப4வதா ரக்ஷ்யா ப4வத்3விஷயவாஸிந: | நக3ரஸ்தே2ா வநஸ்தே2ா வா த்வம் நோ ராஜா ஜநேஶ்வர: ||'' இத்யாரண்யகாண்டே3 ராமம் ப்ரதி முநய:. 1. ''ப4வத்3விஷயவாஸிந:'' இத்யாதி3க்கு ஸூரிகளுடைய தே3ஶவாஸித்வமும் தத்3ரக்ஷ்யத்வமும் விவக்ஷிதம். c 'கொடுத்து' என்னுதே

ப்ர—(வானவர் நாட்டையும்)d1. आरण्यकाण्डे प्रथमे रामं प्रति तत्रत्या मुनयः — ''ते वयं भवता रक्ष्या भवद्विषयवासिनः। नगरस्थो वनस्थो वा त्वन्नो राजा जनेश्वरः ॥ २० ॥''

 A 6-4-9.

ஈ—பக்கலிலேயாயிருக்கிறது. (நீ கண்டுகொள் என்று) e1. **"कृतं दशगुणं मया" (க்ருதம் த3ஶகு3ணம் மயா) என்று ஸ்ரீப4ண்டா3ரத்தை வளர்த்துவைத்து. பெருமாள் மீண்டெழுந்தருளினபோதே ஸ்ரீப4ரதாழ்வான் காட்டிக்கொடுத்தாற்போலே.** f **வானவர் நாட்டையும் நீ கண்டுகொள் என்கையாலே முன்பே அங்கே உளரான நித்ய ஸூரிகளோடு இன்று புக்கவனோடு** f2 **வாசியற்றிருக்கை.** g **அன்று ஈன்ற கன்றின்பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலே முன் ஈன்ற கன்றைக் காற்கடைக்கொள்ளும் ஸுரபி4யைப் போலே.** h2. **"त्वयि किञ्चित्समापन्ने' (த்வயி கிஞ்சித்ஸமாபந்நே) இத்யாதி3வத்.** (என்று)

அ—கையாலே - இவனதானத்தையே இவனுக்குக் கொடுத்தாற்போலே இருக்கையாலே, அத்தை ஸத்3ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (க்ருதம் த3ஶகு3ணம் இத்யாதி3) இவ்விடத்திலே 3 ந்தே ரூபம்" இத்யாதி3, f "வானவர் நாடு" என்று வைத்து "நீ கண்டுகொள்" என்று- இந்தச்சேதனனுக்கு முன்பே உண்டானத்தைக் காட்டிக்கொடுக்கிறதாகச் சொல்லக்கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் வானவர் நாட்டையும் நீ கண்டுகொள் இத்யாதி3) "வானவர் நாட்டையும் நீ கண்டுகொள்" என்கையாலே, நித்யஸூரிகளெல்லாரும் ஒரு தட்டும் இவன் ஒரு தட்டும் என்று விவக்ஷிதம். இத்தால், இன்று ப்ரவேஶிக்கிறவனிடத்திலே ஸூரிகளெல்லாரிலுங்காட்டில் வாத்ஸல்யம் விஞ்சியிருக்குமென்று தோற்றுகிறது. g பழையவர்கள் பக்கலிலே உண்டான வ்யாமோஹம், இன்று வந்தவன் பக்கலிலே உண்டாகக்கூடுமோவென்ன (அன்றீன்ற இத்யாதி3) யத்3வா தாத்பர்யாந்தரம் (அன்றீன்ற இத்யாதி3) "வானவர் நாட்டையும் நீ கண்டுகொள்" என்கையாலே உடையவனை நீ வருமளவுமிறே அவர்கள் நாடாயிருந்ததென்று தோன்றுகிறதிறே. h அதுக்கு ப்ரமாணம் (த்வயி கிஞ்சித் இத்யாதி3) | வீடு-ப்ரக்ருதிவிமோகம். | இது ஸ்வகார்யத்தை லக்ஷிக்

ஜீ—'கண்டுகொள்ளென்று' என்றதுக்கு பா4வம் - இவனதானத்தையே இவனுக்குக்கொடுத்தாற் போலே இருக்கிறதென்று; இத்தை ஸத்3ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (க்ருதம்த3ஶகு3ணம் இத்யாதி3) 1." அவேக்ஷதாம் ப4வாந் கோஶம் கோஷ்டா2கா3ரம் புரம் ப3லம் | ப4வதஸ்தேஜஸா ஸர்வம் க்ருதம் த3ஶகு3ணம் மயா ||" இதி யுத்3த4காண்டே3 ராமம் ப்ரதி ப4ரத:. f 'வானவர் நாடு' என்று வைத்து 'நீ கண்டுகொள்' என்று இந்தச் சேதநனுக்கு முன்பே உண்டானத்தைக் காட்டிக்கொடுக்கிறதாகச் சொல்லக்கூடுமோ? என்ன (வானவர் நாட்டையும் இத்யாதி3) f2 (வாசியற்றிருக்கை இதி) வாசியற்றிருக்கைக்கு அடி - ஸூரிகளிற்காட்டில் இவன்பக்கலுண்டான வாத்ஸல்யாதிஶயம் என்று கருத்து. g பழையவர்களிற்காட்டில் இன்று வந்தவன் பக்கலிலே வ்யாமோஹமுண்டாகக்கூடுமோ? என்ன (அன்று ஈன்ற இத்யாதி3) h இதுக்கு ப்ரமாணம் (த்வயி கிஞ்சித் இத்யாதி3) 2. "த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம" இதி யுத்3த4காண்டே3 ராவணமகுடப4ங்கா3நந்தரே ஸுக்3ரீவம் ப்ரதி ராம:. i,j வீடு' என்று-மோக்ஷ

ப்ர—(கண்டு கொள்ளென்று) e1. युद्धकाण्डे सप्तविंशतितमे— "अब्रवीच्च तदा रामं भरतस्स कृताञ्जलिः॥ ५३॥ अद्य जन्म कृतार्थं मे संवृत्तश्च मनोरथः। यत्त्वां पश्यामि राजानं अयोध्यां पुनरागतम्॥ ५४॥ अवेक्षतां भवान् कोशं कोष्ठागारं पुरं बलम्। भवतस्तेजसा सर्वं कृतं दशगुणं मया॥ ५५॥"

h2. तत्र एकचत्वारिंशे रावणस्य मकुटभङ्गानन्तरे सुग्रीवं प्रति रामः— "इदानीं मा कृथा वीर एवंविधमचिन्तितम्। त्वयि किञ्चित्समापन्ने किं कार्यं सीतया मम॥ ४॥

ஈ-இப்படியே ஆத3ரத்தோடே சொல்லி. i(வீடும் தருப்) jகைங்கர்யஸுக2த்தைத் தரும்: k1."मोक्षो महानन्दः" (மோக்ஷோ மஹாநந்த3:). l (நின்று நின்றே) m"இப்படி m2முழுக்கக் கொடுத்தாலும் 'இவனுக்கு நாம் ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம்' என்று 2. 'ऋणं प्रवृद्धमिव मे' (ருணம் ப்ரவ்ருத்3த4மிவ மே) என்று திருவுள்ளத்தாலே n மிறுக்குப்பட்டு நிற்கும்" என்று நம் ஆசார்யர்கள் நிர்வஹிக்கும்படி. o ஒருதமிழன் 'o2அடைவடைவே தரும் சொன்னவற்றை' என்றான்.—p முதல் ஐஹிகத்தில் அநுப4விப்பித்து, பின்பு ஒரு தே3ஶவிஶேஷத்தைக் காட்டிக்கொடுத்து, பின்பு கைங்கர்ய ஸுக2த்தைக் கொடுக்கும்- என்று. q அத2வா, "சாய்கொண்ட" இத்யாதி3க்கு ஐஹிகத்தில் ஸ்வாநுப4வ ஸம்ருத்3தி4யையும், தே3ஶவிஶேஷப்ராப்தியையும், கைங்கர்யஸுக2த்தையும் தருமிடத்தில், ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்கத் தருமென்றுமாம். 9.

அ—கிறது; அத்தைச் சொல்லுகிறார் (கைங்கர்யேத்யாதி3) k மோக்ஷம் ஸுக2ரூபமோவென்ன (மோக்ஷ இத்யாதி3) j யத்3வா பௌநருக்த்யத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் (கைங்கர்யஸுக2த்தைத் தருமென்று) kவிடு என்றால் ஸுக2த்தைக் காட்டுமோவென்ன (மோக்ஷோ மஹாநந்த3:) என்னுதல். l "நின்றுநின்று" என்றதுக்கு மூன்று பொருள். m2 முழுக்க-கார்த்ஸ்ந்யேந, n மிறுக்குப்பட்டு—க்லேஶப்பட்டு. o2 அடைவடைவே - க்ரமக்ரமத்தாலே. pபூர்வவாக்யம் விவ்ருணோதி (முதல் ஐஹிகேதி) ஐஹிகஸுக2மாவது உகந்தருளின நிலங்களில் நிற்கிற எம்பெருமான்களை அநுப4விக்கை. q-ஸ்வமதோபந்யாஸம் (அத2வேதி) ஓரொன்றே ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்கத்தரும் என்றபடி. "ஆய்கொண்ட சீர்வள்ளலாழிப்பிரான் எனக்கேயுளனென்று தொடங்கி, வானவர் நாட்டையும் நீ கண்டுகொள் என்று—நின்றுநின்று - வீடுந்தரும்; ஆனபின்பு வாய்கொண்டு மானிடம் பாடவந்த கவியேனல்லேன்" இத்யந்வய:. 9.

ஜீ—மாய், கைங்கர்ய ஸுக2த்தைச் சொல்லுகிறது kவீடு என்றால் ஸுக2த்தைக் காட்டுமோ? என்ன, (மோக்ஷ இத்யாதி3) 1. "முக்திர் மோக்ஷோ மஹாநந்த3:" இதி நிக4ண்டு:. l நின்றுநின்று' என்றதுக்கு மூன்று அர்த்த2ம். m முந்தினது (இப்படி முழுக்க இத்யாதி3) nமிறுக்குப்பட்டு-க்லேஶப்பட்டு, மோக்ஷாதி3களைக் கொடுத்த அநந்தரம் 'நின்றுநின்று' என்கையாலே - திருவுள்ளத்தில் குறையோடே நின்றமை தோன்றுகிறது என்றபடி. 2 "கோ3விந்தே3தி யத3ாக்ரந்த3த் க்ருஷ்ணா மாம் தூ3ரவாஸிநம் | ருணம ப்ரவ்ருத்3த4மிவ மே ஹ்ருத3யாந்நாபஸர்ப்பதி ||" இதி உத்3யோக3பர்வண்யேகோநபஞ்சாஶே த்4ருதராஷ்ட்ரம் ப்ரதி ஸஞ்ஜயோக்தக்ருஷ்ணா வசநம். oஇரண்டாமர்த்த2ம் (ஒருதமிழன இத்யாதி3) o2 அடைவடைவே-க்ரமேண க்ரமேண. pபூர்வவாக்ய விவரணம் (முதல் ஐஹிகத்தில் இத்யாதி3) ஐஹிகஸுக2மாவது - இங்கேயிருந்து அநுப4விக்கிற ப4க3வத3நுப4வஸுக2ம். qமூன்றுமர்த்த2ம (அத2வா இத்யாதி3) மானிடம் பாடவந்த கவியேனல்லேன் - மநுஷ்யரைக் கவிபாடுகைக்குப் பிறந்த கவியானவனல்லேன். எனக்கேயுளான் - கவி பாடுகைக்கு எனக்கே அஸாத4ாரண விஷயமாயுள்ளவன். சாதித்து - தந்து. "ஆய்கொண்ட சீரித்யாரப்4ய, நீ கண்டுகொள்ளென்று-நின்றுநின்று - வீடும்தரும்; ஆனபின்பு - வாய்கொண்டு மானிடம்பாடவந்த கவியேனல்லேன்" இத்யந்வய:. 9.

---

k1 (வீடும்தரும) "मुक्तिर्मोक्षो महानन्दः" इति नैघण्टुकाः.

2. (நின்று நின்றே) उद्योगपर्वण्येकोनपञ्चाशे धृतराष्ट्रं प्रति सञ्जयेनोक्तं कृष्णवचनम्—
"गोविन्देति यदाक्रन्दत्कृष्णा मां दूरवासिनम्। ऋणं प्रवृद्धमिव मे हृदयान्नापसर्पति ॥"

10. நின்றுநின் றுபல நாளுய்க்கும் இவ்வுடல் நீங்கிப்போய்ச்
சென்றுசென் ருகிலுங் கண்டுசன் மங்கழிப் பானெண்ணி
ஒன்றியொன் றிஉல கம்படைத் தான்கவி யாயினேற்கு
என்றுமென் றும்இனி மற்றொரு வர்கவி யேற்குமே?

ஆ— 10. வ்யா:— (நின்று) என்றேனுமாக ஒருகாலம் நம்மையறிந்து, நின்றுநின்று பலநாள் இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே இவ்வாத்மாக்களை ப்ரவேசிப்பிக்கும் இவ்வுடலத்தை நீங்கிப்போய் இவ்வாத்மாக்களை ஸம்ஸாரத்தைக் கழிக்கவேணுமென்று பார்த்தருளி, தத₂ர்த்த₂மாக அவஹிதனாய்க்கொண்டு ஜக₃த்ஸ்ருஷ்டி பண்ணியருளின பரமகாருணிகனுடைய கவியான எனக்கு மற்றொருவரைக் கவிபாடப் போருமோ? என்கிறார். 10.

ஒ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — ஸர்வேச்வரன் கவியான எனக்கு இதர ஸ்தோத்ரகரணமானது அநுரூபமன்று என்கிறார்.

வ்யா:— பத்தாம் பாட்டெல்லாவற்றுக்கும் — நெடுங்காலம் கூடவாகிலும் நின்றுநின்று பலநாளும் ஆத்மாவுக்கு பா₃த₄கமான சரீரத்தை விட்டுப்போய் இனிப் பிறவாதபடி இவ்வாத்மாக்களைப் பண்ணவேணுமென்று எண்ணி, அதிலே மிகவும் ஒருப்பட்டு, லோகத்தையெல்லாம் உண்டாக்கினவனுடைய கவியான எனக்குக் காலமுள்ளதனையும் வேறுசிலரைக் கவிபாடுகை தகுதியன்று. (சென்று சென்ருகிலும் கண்டு) நெடுநாள் கூடவாகிலும் தன்னைக்கண்டு என்றுமாம் 10.

ப— 10. அவ:— அநந்தரம், ஸ்துத்யர்த்த₂மான கரணகளேபரப்ரத₃னை அவனுக்குக் கவியான எனக்கு வேறொருவரைக் கவிபாடுகை அநுரூபமன்று என்கிறார்.

பலநாள்—காலமுள்ளதனையும், நின்றுநின்று—இடைவிடாதேநின்று, உய்க்கும்—(தன் வசத்திலே சேதநனை) ஆக்கும், இவ்வுடல்—இச்சரீரத்தை, நீங்கிப்போய்—விட்டுப்போய், சென்றுசென்ருகிலும்—நெடுங்காலங்கழித்துச்சென்ருகிலும், கண்டு—(இச்சேதநன் தன்னை) அபரோக்ஷித்து, சன்மம் கழிப்பான்—ஜந்மத்தைக் கழிக்கைக்காக, எண்ணி—திருவுள்ளம்பற்றி, ஒன்றியொன்றி—ஸ்ருஷ்டிதோறும் நெஞ்சு பொருந்திப் பொருந்தி, உலகம் படைத்தான்—லோகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தவனுடைய, கவியாயினேற்கு—கவியான எனக்கு, இனி—இனி, என்றுமென்றும்—காலமுள்ளதனையும், மற்றொருவர் கவி—மற்றொருவரைக் கவிபாடுகை, ஏற்குமே—தகுதியோ? 10.

இ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — ஸர்வேச்வரன் கவியான எனக்கு இதர ஸ்தோத்ரகரணம் அநுரூபமன்று என்கிறார்.

வ்யா:— (நின்று நின்று இத்யாதி₃) பலநாள் நின்றுநின்று அநாதி₃காலம் இடைவிடாதே. (உய்க்கும்) அநுப₄விப்பிக்கும்; பா₃தி₄க்கும். (இவ்வுடல்)

இ-த்3ருஷ்டி விஷம்போலே ப4யஸ்த2ாநமாயிருக்கிறபடி. **(நீங்கிப்போய்)** விட்டுப்போய். **(சென்று சென்ருகிலும்)** நெடுங்காலம் கூடவாகிலும், **(கண்டு)** நம்மை இவன் கண்டு. **(சன்மம் கழிப்பான்)** ஜந்மஸம்ப3ந்த4ம் அறும்படி பண்ணவேணுமென்று. **(எண்ணி)** மநோரதி2த்து. **(ஒன்றி ஒன்றி உலகம் படைத்தான்)** ஸ்ருஷ்டிகள் ப2லித்ததில்லையென்று கைவாங்காதே மிகவும் ஒருப்பட்டு லோகங்களை உண்டாக்கினன். **(கவியாயினேற்கு)** கவியாயினேனுக்கு; அவன் ஸ்ருஷ்டி ப2லித்து அநந்யார்ஹனுன எனக்கு. **(என்றும் என்றும் இனி மற்றொருவர் கவி ஏற்குமே)** காலதத்த்வமுள்ளதனையும் வேறுசிலருடைய கவியில் எனக்கு அந்வயமுண்டாகை தகுமோ? வேறு சிலர்க்குக் கவியாக நான் தகுவனே? என்றுமாம். இப்போது ப4க3வத்3கு3ணங்களைப் பாடி, மேலும் 1. **"अहमन्नमहमन्नमहमन्नम्, एतत्साम गायन्नास्ते" (அஹமந்ந மஹமந்ந மஹமந்நம், ஏதத் ஸாம கா3யந்நாஸ்தே)** என்று பாடப்புகுகிற நான் வேறு சிலர்க்குத் தகுவனே? "சென்று சென்ருகிலும் கண்டு நின்றுநின்று பலநாளுய்க்கும் இவ்வுடல் நீங்கிப்போய்ச் சன்மம் கழிப்பான் எண்ணி ஒன்றி ஒன்றி உலகம் படைத்தான் கவியாயினேற்கு என்றும் என்றும் இனி மற்றொருவர் கவி ஏற்குமே?" 10.

ஈ— அவ:— பத்தாம் பாட்டு. a ஸர்வேஶ்வரன் கவியான எனக்கு இதர ஸ்தோத்ர கரணம் அநுரூபமன்று என்கிருர்.

வ்யா:— b (நின்றுநின்று இத்யாதி3) c **அநாதி3காலம் இடைவிடாதே.** d (உய்க்கும்) **செலுத்தும். e இவ்வாத்மாவுக்கு ப3ாத4கத்வேந நடத்தும்.** f (இவ்வுடல்) g **கூற்றங் கண்டாற்போலே ப4யாவஹமாயிருக்கிறபடி.** g (இவ்வுடல்) h **வர்த்தமாந ஶரீரத்தையும், அத்தோடு ஸஜாதீயமான h2 முன்புள்ள h3 ஶரீரங்களையும். i முன்புள்ளவையும்,**

அ—பத்தாம் பாட்டு (நின்றுநின்று இத்யாதி3) a 'உலகம் படைத்தான் கவியாயினேற்கு" என்ற பத3ங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி3) b,c,d பலநாள்-நின்றுநின்று-உய்க்கும் என்று அந்வயித்து (அநாதி3காலம் இத்யாதி3) "பல" என்ற பன்மையாலும், உத்தராவதி4 சொல்லுகையாலும், அநாதி3காலத்வம் ஸித்3தி4க்கிறது. b நின்று-ஒருபடிப்பட. வீப்ஸையாலே-ப்ரதிகி3வமும் ஒருக்ஷணமும் விச்சே2த3மில்லை என்று தோன்றுகிறது. e உக்தத்தை விஶதீ3கரிக்கிருர் (இவ்வாத்மாவுக்கு இத்யாதி3) f,g,h "இவ்வுடல்" என்றதுக்கு இரண்டு தாத்பர்யம் (கூற்றங்கண்டாப்போலே இத்யாதி3) வாக்யத்3வயமும். g கூற்றம் - ம்ருத்யு. i முன்புள்ளவற்றை "இவ்வுடல்" என்னலாமோவென்ன (முன்புள்ளவையும் இத்யாதி3) g,i2 யத்3வா "இவ்வுடல்" என்று சொல்லப்படுகிற வர்த்தமானஶரீரம் முன்புள்ளவற்றுக்கும் உபலக்ஷணமென்று கருதி அருளிச்

ஜீ—பத்தாம் பாட்டு - (நின்றுநின்று இத்யாதி3) a 'உலகம்படைத்தான் கவியாயினேற்கு - மற்றொருவர் கவியேற்குமே' என்ற பத3ங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி3) b,c,d 'பலநாள் - நின்றுநின்று - உய்க்கும்' என்று அநுவயித்து அர்த்த2ம் (அநாதி3காலம் இத்யாதி3) வீப்ஸையாலே - ப்ரதிதி3நமும் ஒருக்ஷணம் விச்சே2த3மில்லையென்று தோன்றுகிறது. e விவரணம் (இவ்வாத்மாவுக்கு இதயாதி3) f g இ' என்றதுக்கு ப4ாவம் (கூற்றம் இத்யாதி3) g,i கூற்றம் - ம்ருத்யு. g i2 'இவ்வுடல்' என்று ஏகவசநமாகச் சொன்ன வர்த்தமாநஶரீரம்

ஈ—i$_2$வர்த்தமாநம்போலே i$_3$ஒருபோகியாய்த் தோற்றுகிறதாயிற்று இவர்க்கு. (நீங்கிப் போய்) **விட்டுப்போய்.** j (சென்று சென்றாகிலும்) **k ஒன்றல்லா ஒரு ஜந்மத்திலே யாகிலும்.** l (கண்டு) **நம்மை இவன் கண்டு.** m (சன்மங்கழிப்பான் எண்ணி) **ஜந்ம ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மறும்படி பண்ணவேணுமென்று மநோரதி$_2$த்து. அன்றியே, n சென்று சென்றாகிலும் கண்டென்று ஒரு சொல்லாய், o நெடுங்காலங்கூடவாகிலும் நம்மை**

அ—செய்கிறார் (வர்த்தமான இத்யாதி$_3$) h$_2$ ''இவ்வுடல் நீங்கிப்போய்'' என்று—வர்த்தமான ஶரீரம் நீங்கிப்போய் என்று இவ்வளவே கொள்ளலாயிருக்க (முன்புள்ள ஶரீரங்களையும்) என்றருளிச் செய்கிற வ்யக்$_2$யாதாவுக்குக் கருத்து—ஈஶ்வரன் லோகத்தைப் படைக்கும்போதெல்லாம் இவ் வுடலைக்கொண்டு ஒரு ஸாத$_4$நாநுஷ்ட$_2$ானம் பண்ணிக்கொண்டு இவ்வுடலைக் கழிப்பானாக என்றாயிற்று; அத்தைப்பற்ற இவர்க்கிப்படிக் கருத்தென்றறிந்து (முன்புள்ள ஶரீரங்களையும்) என்றருளிச்செய்கிறார் என்று. யத்$_3$வா, மேலேயும் 'சன்மம் கழிப்பானெண்ணி'' என்றிருக்கை யாலே, அத்தோடு 'இவ்வுடல் நீங்கிப்போய்'' என்றதுக்குப் புநருக்தி வாராமைக்காக 'சன்மம் கழிப்பான'' என்கிறது—இனிமேல் உண்டாகக்கடவ ஶரீரம் கழிப்பான் என்றாகவேணுமே. ஆகையாலே ''இவ்வுடல்'' என்று சொல்லுகிறது முன்புள்ள ஶரீரங்களையும் சொல்லுகிறதென்று மாம். இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று - முன்புள்ள ஶரீரங்கள், வர்த்தமாநஶரீரம், மேலுண்டாகக்கடவ ஶரீரம் இவற்றையெல்லாம் கழிப்பான் இச்சேதனன் என்று ஈஶ்வரன் இவற்றை ஸ்ருஷ்டிக்கும் என்றபடி. யத்$_3$வா ''சென்று சென்றாகிலும் நம்மைக்கண்டு - இவ்வுடல் நீங்கிப்போய்-- இவ்வுட லோடு ஸஜாதீயமாய் அநாதி$_3$காலமே பிடித்து பா$_3$த$_4$கமான முன்புள்ள ஶரீரங்களோடு ஸத்$_3$ருஶமான மேல்வரக்கடவ ஜந்மங்களையும் கழிப்பானெண்ணி ஒன்றியொன்றி உலகம் படைத் தான்'' என்றன்வய தாத்பர்யம். இப்போது, ''இவ்வுடல்'' என்று—''நீங்கி' என்றதிலும், ''சன்மம'' என்றதிலும் அநுஷங்கி$_3$த்துக்கொள்வது h$_3$ (ஶரீரங்களையும்) சொல்லுகிறதென்று கூட்டுவது. இப்படிக் கொள்ளாதபோது ஒரு ஜந்மத்தில் ஸமாஶ்ரயணத்தாலே பூர்வஜந்மாதி$_3$ நிவ்ருத்தி சொல்லக்கூடாது. ஸ்வத ஏவ நிவ்ருத்த்வாத்; இப்படி வர்த்தமாந தே$_3$ஹ நிவ்ருத்தியும் உத்தரஜந்மாந்வயாப$_4$ாவமுமிறே ஸமாஶ்ரயண கார்யம். i இத்தால், ஜ்ஞாநவைஶத்$_3$யமும் தோற்று கிறதென்கிறார் (முன்புள்ளவையும் இத்யாதி$_3$) i$_3$ ஒருபோகி-ஏகபே$_4$ாக$_3$ம். j k o 'சென்று சென்றாகி லும்'' என்று — (ஒன்றல்லாவொரு ஜந்மத்திலேயாகிலும்) என்னுதல் (நெடுங்காலங்கூடவாகிலும்)

ஜீ—முன்புள்ளவற்றுக்கும் உபலக்ஷணமென்கிறார் (வர்த்தமாந இத்யாதி$_3$) h$_3$ ஶரீரங்களையும் சொல்லு கிறதென்று கூட்டுவது. ɛ h 'இவ்வுடல் நீங்கிப்போய்' என்றதற்கு - வர்த்தமாநமான இஶ்ஶரீரம் நீங்கிப்போயென்று இவ்வளவே கொள்ளலாயிருக்க, முன்புள்ள ஶரீரங்களையும் என்கிறது - ஈஶ்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கிறபோதெல்லாம் 'இவ்வுடலைக்கொண்டு ஸ்வசரணகமலஸமாஶ்ரயணத் தைப்பண்ணி இவ்வுடலைக் கழிப்பானாகவேணும்' என்று ஸங்கல்பித்திறே கரணகளேப$_3$ரங் களைக் கொடுப்பது; ஆகையாலே 'இவ்வுடல்' என்று - முன்புள்ள ஶரீரங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணமாக வேணுமென்னுமத்தைப்பற்ற. ɛ m யத்$_2$வா மேலேயும் 'சன்மம் கழிப்பானெண்ணி' என்றிருக்கையாலே, அத்தோடு 'இவ்வுடல் நீங்கிப்போய்' என்றது புநருக்தமாகாமைக்காக, 'சன்மம் கழிப்பான்' என்கிறது - இனிமேலுண்டாகக்கடவ ஶரீரம் கழிப்பானென்றாகவேணுமே; ஆகையாலே, 'இவ்வுடல்' என்று முன்புள்ள ஶரீரங்களையும் சொல்லுகிறதென்றுமாம். இத்தால் - முன்புள்ள ஶரீரங்கள், வர்த்தமாந ஶரீரம், மேலுண்டாகக்கடவ ஶரீரம் இவற்றை யெல்லாம் கழிப்பான் இச்சேதநனென்று ஈஶ்வரன் ஸங்கல்பித்து இவற்றை ஸ்ருஷ்டிக்கு மென்றபடி. m சன்மங்கழிப்பானெண்ணி-ஜந்மத்தைக் கழிக்கைக்காக மநோரதி$_2$த்து. ɛ i முன்புள்ள ஶரீரங்களையும் 'இவ்வுடல்' என்று சொல்லும்படியென்? என்ன, (முன்புள்ளவையும் இத்யாதி$_3$)-

ஈ—p அறிந்து இவை ஜந்மங்களிற் புகாதபடி பண்ணவேணுமென்று சிந்தித்து என்றுமாம். q(ஒன்றியொன்றி யுலகம்படைத்தான்) rA''சோம்பாதிப் பல்லுருவையெல்லாம் படர்வித்த வித்தா'' என்கிறபடியே, ஒருகால் ஸ்ருஷ்டித்துப் ப$_2$லியாவிட்டால் சோம்பிக் கைவாங்காதே, s ஒருப்பட்டு ஒருப்பட்டு லோகங்களை ஸ்ருஷ்டித்தவனுடைய; t கர்ஷகன் ஒருகால் பயிர்செய்து பதர்த்தால் பின்பும் பயிர்தன்னையே செய்யுமாபோலே, இவனும் 'ஒருநாளல்லாவொருநாளாகிலுமாம்' என்றிறே ஸ்ருஷ்டிப்பது; u Bபத்தியுழவன் பழம் u$_2$புனமிறே இதுதான். v ஒருநாளல்லாவொருநாளாகிலும் நம்மையறிந்து, பலநாளும் இடைவிடாதே இவ்வாத்மாவுக்கு ப$_3$ாத$_4$கமாய்க்கொண்டு நடத்துகிற இஶ்ஶரீரத்தை விட்டுப்போய் இனி இவ்வாத்மாக்கள் பிறவாதபடி பண்ணவேணுமென்று மநோரதி$_2$த்து ஒன்றியொன்றி உலகம்படைத்தானாயிற்று. w (உலகம் படைத்தான் கவியாயினேற்கு) x அவன் C எதிர்சூழல்புக்குத் திரிந்து பண்ணின க்ருஷி ப$_2$லித்து, அவனுக்குக் கவியாகப்பெற்ற எனக்கு. (என்றும் என்றும் இத்யாதி$_3$) காலதத்த்வமுள்ளதனையும் வேறுசிலரைக் கவிபாடத்

அ—என்னுதல் l,p கண்டு-அறிந்து m கழிப்பான்-நிவர்த்தயிதும். n(சென்று சென்றாகிலும் கண்டென்றொரு சொல்லாய்) ''சென்று சென்றாகிலும் கண்டு'' என்கிறதில் ''சென்று சென்று'' என்று ஒரு சொல்லாய் என்றபடி. q,s ஒன்றி-(ஒருப்பட்டு) r உத்தரோத்தரம் லோகங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார் (சோம்பாது இத்யாதி$_3$) பெரியதிருவந்தாதி. t உக்தார்த்த$_2$த்தை த்$_3$ருஷ்டாந்தத்தாலே ஸமர்த்தி$_2$க்கிறார் (கர்ஷகன் இத்யாதி$_3$) u அவனைக் கர்ஷகனாகவும் லீலாவிபூ$_4$தியை க்ஷேத்ரமாகவும் சொல்லலாமோ என்ன (பத்தியுழவன் இத்யாதி$_3$) (நான்முகன்திருவந்தாதி) u$_2$ புனம்-நிலம் v ''சென்று சென்றாகிலும் கண்டு—நின்று நின்று பலநாளுய்க்கும் இவ்வுடல் நீங்கிப்போய்-சன்மம் கழிப்பானெண்ணி ஒன்றியொன்றி உலகம் படைத்தான் இத்யந்வயம் க்ருத்வா அர்த்த$_2$மாஹ 'ஒருநாளல்லா இத்யாதி$_3$) w xஸ்ருஷ்டியைச்சொல்லி, இவனுடைய

ஜீ—ஜ்ஞாநவைஶத்$_3$யத்தாலே என்றபடி. l$_2$ ஒருபோகியாக ஏகபே$_4$ாக$_3$மாக. j k o சென்று சென்றாகிலும் ஒன்றல்லாவொரு ஜந்மத்திலேயாகிலும் என்னுதல். அன்றிக்கே, 'சென்று சென்றாகிலும்' என்று முழுச்சொல்லாய், நெடுங்காலம் கூடவாகிலும் என்னுதல், l p கண்டு-அறிந்து. n சென்றுசென்றாகிலும் கண்டு என்று ஒரு சொல்லாயென்றது - சென்று சென்றாகிலுமென்று ஒரு சொல்லாயென்றபடி q s ஒன்றி - ஒருப்பட்டு. r உத்தரோத்தரம் லோகஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார் (சோம்பாது இத்யாதி$_3$) ஒருகாலல்லா ஒருகாலாகிலும் ப$_2$லிக்கிறதென்று ஸ்ருஷ்டிக்கிறானென்றபடி. ''சோம்பிக் கைவாங்காதே இந்தப் பலவகைப்பட்ட ஸம்ஸாரிசேதநரையெல்லாரையும் விஸ்த்ருதராக்கின காரணபூ$_4$தனே'' இதி பாசுரார்த்த$_2$:. பெரியதிருவந்தாதி-பதினெட்டாம்பாட்டு (A''தாம்பால்'' இத்யாதி$_3$) t உக்தார்த்த$_2$ம் த$_3$ருஷ்டாந்தேந ஸமர்த்த$_2$யதி (கர்ஷகன் இத்யாதி$_3$) u அவனைக் கர்ஷகனாகவும் லீலாவிபூ$_4$தியை க்ஷேத்ரமாகவும் சொல்லலாமோ? என்ன, (பத்தியுழவன் இத்யாதி$_3$) ப$_4$க்தி கர்ஷகனை க்ருஷ்ணனுடைய அநாதி$_3$யாய்ப்போருகிற ஸம்ஸாரமாகிற விளைநிலம்'' இதி பாசுரார்த்த$_2$:. u பத்தி-ப$_4$க்தி. u$_2$ புனம்-விளைநிலம். நான்முகன் திருவந்தாதி இருபத்துமூன்றாம் பாட்டு B வித்துயிட'' இத்யாதி$_3$ v 'சென்று சென்றாகிலுங் கண்டு நின்றுநின்று பலநாளுய்க்கும் இவ்வுடல் நீங்கிப்போய் சன்மம் கழிப்பானெண்ணி ஒன்றியொன்றி உலகம்படைத்தான்'' என்று அந்வயித்து அர்த்த$_2$ம் (ஒருநாளல்லா இத்யாதி$_3$) w.xஸ்ருஷ்டியைச்சொல்லி 'இவனுடைய கவியாயினேற்கு' என்றதுக்கு ப$_4$ாவம் (அவன் எதிர் இத்

A பெரியதிருவ 18. B நான்-திருவ 23. C 2-7-6.

11\. ஏற்கும் பெரும்புகழ் வானவ ரீசன்கண் ணன்தனக்கு
ஏற்கும் பெரும்புகழ் வண்குரு கூர்ச்சட கோபன்சொல்
ஏற்கும் பெரும்புகழ் ஆயிரத் துள்ளிவையு மோர்பத்து
ஏற்கும் பெரும்புகழ் சொல்லவல் லார்க்கில்லை சன்மமே.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆ— 11. வ்யா:— (ஏற்கும்) ஸ்வோசிதமான கல்யாணகுணங்களையுடையனை வானவரீசன் கண்ணன் தனக்கு ஏற்கும் பெரும்புகழான வண்குருகூர்ச்சடகோபன் சொல்லான தன்மைக்கு ஸத்ருசமான அர்த்தவத்த்வமதுரத்வாதி குணங்களையுடையவான ஆயிரத்துள் ஏற்கும் பெரும்புகழையுடைய இப்பத்தைச் சொல்லவல்லார்க்கு இல்லை சன்மம் என்கிறார். 11.

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

ஈ—தகுமோ? y அவன் ஸௌஹார்த்தமாகில் இப்படி பலித்தது. பின்னை எல்லார்க்கும் பலிக்கவேண்டாவோ? என்னில்,— z அவனுடைய ஸங்கல்பந்தானும், சென்று சென்ருகிலுமென்றிறே; ஒருநாளில் பலிக்குமதன்றிறே; ஆகையால், பலிக்கப் பலிக்கக் காணுமித்தனை. a (என்றும் என்றும் இத்யாதி) bஇனிமேல் அநேகமாயுள்ள காலமெல்லாம் இச்சரீரமுள்ளதனையும் இதுவே யாத்ரையாயிருந்து, மேல் 1. "एतत् साम गायन्नास्ते" (ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே) என்றும், 1. "अहमन्नमहमन्नमहमन्नम्" (அஹமந்ந மஹமந்ந மஹமந்நம்) என்றும் பாடப்புகுகிற எனக்கு. (மற்றொருவர் c கவியேற்குமே) d இப்படியிருந்த பின்பு பகவத்வ்யதிரிக்தர்க்குக் கவி பாடுகை போருமோ? e வேறு சிலர்க்கு நான் கவியாகத் தகுமோ? என்னுதல். f வேறு சிலர் கவியிலே நான் அந்வயிக்கத்தகுமோ? என்னுதல். 10.

அ—கவியாயினேற்கு என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அவன் இத்யாதி) y தடஸ்தசங்கை (அவன் ஸௌஹார்த்தம் இத்யாதி) z பரிஹாரம் (அவனுடைய இத்யாதி) a b "என்றுமென்றும்" என்றத்தை "உலகம் படைத்தான் கவியாயினேற்கு" என்றத்தோடே கூட்டி, காலதத்வமுள்ளதனையும் இவனுக்குக் கவியாகப்பெற்ற எனக்கென்று பொருளாய், பரமபதத்திலேபோனுல் கவிபாடவில்லையே என்ன (இனிமேல் இத்யாதி) c,d,e 'கவி' என்று—ஆழ்வாரைச் சொல்லுதல், ப்ரபந்தத்தைச் சொல்லுதல், f(வேறுசிலர் கவியிலே நான அந்வயிக்கத்தகுமோ) என்றது—வேறொருவர் கவிதைகளைக் கேட்டு ஸம்பாவிக்கத்தகுமோ என்றபடி. "சென்று சென்ருகிலும் கண்டு நின்றுநின்று பலநாளுய்க்கும் இவ்வுடல் நீங்கிப்போய், சன்மம் கழிப்பானெண்ணி - ஒன்றியொன்றி உலகம் படைத்தான் கவியாயினேற்கு என்றுமென்றுமினி மற்றொருவர் கவி ஏற்குமே" என்றன்வயம். 10.

ஜீ-யாதி) y தடஸ்தசங்கை(அவன்ஸௌஹார்த்தம்இத்யாதி) z பரிஹாரம் (அவனுடையஇத்யாதி) a,b 'என்றுமென்றும் உலகப்படைத்தான் கவியாயினேற்கு' என்றுகூட்டித் தாத்பர்யாந்தரம் (இனிமேல் அநேகமாயுள்ள இத்யாதி) c d e கவியென்று-ஆழ்வாரைச் சொல்லுதல், ப்ரபந்தத்தைச் சொல்லுதல். e,d அதாவது - வேறுசிலரைக் கவிபாடுபவனுகை தகுமோ? என்னுதல், வேறுசிலரைக் கவிபாடுகை தகுமோ? என்னுத லென்றபடி. f(வேறு சிலர் கவியிலே நான் அந்வயிக்கத் தகுமோ?) என்றது - வேறொருவர் கவிகளைக்கேட்டு ஸம்பாவிக்கத் தகுமோ? என்றபடி. சென்று சென்ருகிலும் கண்டு - நின்றுநின்று பலநாளுய்க்கும் இவ்வுடல் நீங்கிப்போய் - சன்மம் கழிப்பானெண்ணி ஒன்றியொன்றி இத்யாரப்ய அந்வய:. 10.

ஒ— அவ:— நிக₃மத்தில். இத்திருவாய்மொழியைப் பாட₂மாத்ரத்தைச் சொல்ல வல்லார்க்கு, 'வேறு சிலரைக் கவிபாடவேண்டா' என்று கற்பிக்க வேண்டும்படியான ஸம்ஸாரத்தில் ஜந்மமில்லை என்கிறார்.

வ்யா:— (ஏற்கும்) இப்பாட்டுக்குத் தகுதியான மிக்க புகழையுடையனாய், அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருந்துள்ள க்ருஷ்ணன்தனக்கு ஏற்றிருந்துள்ள பெரும்புகழையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செயலாய், சொன்ன புகழெல்லாம் தக்கிருந்துள்ள ஆயிரத்துள்ளே ஏற்கும் பெரும்புகழான இத்திருவாய்மொழி சொல்ல வல்லார்க்கு 11.

நஞ்சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ப— அவ:— ஆநந்தரம். இத்திருவாய்மொழி சொல்லவல்லார்க்கு ஜந்மமில்லையென்று ப₂லத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

ஏற்கும்—(பரத்வஸௌலப்₄யங்களுக்குத்) தகுதியான, **பெரும்புகழ்**—கு₃ண ப்ரதை₂யையுடையனாய், **வானவர் ஈசன்**—நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனான மேன்மையோடே, **கண்ணன் தனக்கு**—(ஸௌலப்₄யனாய் அவதரித்த) க்ருஷ்ணனுக்கு, **ஏற்கும்**—(ஸ்தோதாக்களாகைக்கு) அநுரூபமான, **பெரும்புகழ்**—ஜ்ஞாநாதி₃கு₃ண ப்ரதை₂யையுடையராய், **வண்குருகூர் சடகோபன்**—அழகிய திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார், **சொல்**—அருளிச்செய்த, **ஏற்கும்**—(ப₄க₃வத்₃கு₃ணாதி₃ ப்ரதிபாத₃நத்துக்கு) அநுரூபமான, **பெரும்புகழ்**—லக்ஷணப்ரதை₂யையுடைத்தாயிருக்கிற **ஆயிரத்துள்**—ஆயிரந்திருவாய்மொழிக்குள்ளே, **ஏற்கும்**—(இதர ஸ்தோத்ரத்தைத் தவிர்த்து ப₄க₃வத்ஸ்தோத்ரத்தை ப்ரதிபாதி₃க்கையாகிற) ஸ்வரூபாநுரூபமான, **பெரும்புகழ்**—கு₃ணப்ரதை₂யையுடைத்தாய்க்கொண்டு, **ஓர்**—அத்₃விதீயமான, **இவை பத்தும்**—இவை பத்தையும், **சொல்ல வல்லார்க்கு**—சொல்ல வல்லார்க்கு, **சன்மம்**—(இதர ஸ்துதிஹேதுவான) ஜந்மம், **இல்லை**—இல்லை. இது கலித்துறை. 11.

வாதி₃கேஸரி அழகிய மணவாளச் சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

இ— அவ:— நிக₃மத்தில், இத்திருவாய்மொழியில் இயலமாத்ரத்தைச் சொல்ல வல்லார்க்குப் பிறரைக் கவிபாட யோக்₃யமான நீசஜந்மமில்லை என்கிறார்.

வ்யா— **(ஏற்கும் பெரும்புகழ் இத்யாதி₃)** தகுதியான மிக்க புகழையுடையனாய், நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய், அம்மேன்மையோடே வந்து அவதரித்து மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தையுடையவனுக்கு. **(ஏற்கும் பெரும்புகழ் இத்யாதி₃)** 'உப₄ய விபூ₄தியுக்தன' என்றால் அவனுக்குத் தக்கிருக்குமாபோலே, 'ஸர்வேஶ்வரன் கவி' என்றால் அதுக்குப் போரும்படியிருக்கிற ஆழ்வார். **(சொல் ஏற்கும் பெரும்புகழ் ஆயிரம்) 1. "यतो वाचो निवर्तन्ते" (யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே)** எனகிற விஷயத்தை

இ—விளாக்குலேகொண்ட ப்ரப₃ந்த₄மென்றுல் அதுக்குப்போரும்படியான ஆயிரம். **(இவையும் ஓர் பத்து ஏற்கும் பெரும்புகழ்)** ஆயிரத்திலும இப்பத்து தகுதியான புகழையுடைத்து; ஸ்வரூபாநுகு₃ணமாக அப்ராப்தவிஷயத்தைத் தவிர்ந்து ப்ராப்தவிஷயத்திலே கவிபாடச் சொல்லிற்றுகையாலே, ஏறிட்ட நன்மையெல்லாம் பொறுக்கை. **(இல்லே சன்மமே)** 'பிறரைக் கவிபாடவேண்டா' என்று உபதே₃ஶிக்கவேண்டுகிறது, இஸ்ஸம்ஸாரத்திற் பிறப்பிறே; அந்த ஜந்மஸம்ப₃ந்த₄ம் அறும் என்கிறுர். 11.

பெரியவாச்சான்பிள்ளே திருவடிகளே ஶரணம்.

ஈ— அவ:— a நிக₃மத்தில், இத்திருவாய்மொழியின் a₂ இயல்மாத்ரத்தை அப்₄யஸித்தவர்களுக்கு, பிறரைக் கவிபாட யோக்₄யமான ஜந்மம் இல்லே என்கிறுர்.

வ்யா:— b (ஏற்கும் இத்யாதி₃) c **தகுதியான மிக்க புகழையுடையனும், நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனும், d அம்மேன்மையோடே வந்து அவதரித்து d₂ மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தையுடையவன்தனக்கு; e ஒன்பதாமோத்திலே நின்று மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தைப் பரக்கப்பேசாநின்றதிறே.** f (ஏற்கும் இத்யாதி₃) **'அவன் உப₄யவிபூ₄தியுக்தன்' என்றுல் தக்கிருக்குமாபோலே. 'ஸர்வேஶ்வரன் கவிகள் இவர்' என்றுல் அதுக்குப் g போரும்படியிருக்கிற ஆழ்வார் அருளிச்செய்த.** (ஏற்கும் பெரும்புகழாயிரம்) **1. "यतो वाचो निवर्तन्ते" (யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே) என்ற விஷயத்தை h விளாக்குலேகொண்ட ப்ரப₃ந்த₄ம் என்றுல் அதுக்குப் போரும்படியான ஆயிரம்.** (இவையும் ஓர்பத்து ஏற்கும் பெரும்புகழ்) **ஆயிரத்திலும் இப்பத்து. தகுதியான பெரும்புகழையுடைத்து i அதாவது - 'இவ்வாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு அநநுரூபமாகப் பிறரைக் கவிபாடாதே கொள்ளுங்கோள்' என்றும், 'ஸ்வரூபப்ராப்தமான விஷயத்தைக் கவிபாட வாருங்கோள்' என்றும் சொன்ன பத்தாகையாலே சொன்ன**

அ— நிக₃மம். (ஏற்கும் இத்யாதி₃) a "இவை - பத்தும் - சொல்லவல்லார்க்கு - சன்மமில்லே" என்ற பத₃ங்களேக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (நிக₃மத்தில் இத்யாதி₃) a₂ இயல்-ஶப்₃த₃ம். b, ஏற்கும் (தகுதியான) d 'வானவரீசனேக் கொண்டே கண்ணனுனன்" என்று விவக்ஷித்து (அம்மேன்மையோடே இத்யாதி₃) d₂ "கண்ணன்தனக்கு" என்றவுறைப்பைப்பற்ற (மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தை என்கிறுர்; e க்ருஷ்ணஸ்ய மநுஷ்யத்வே பரத்வம் குத்ரோக்தமித்யத்ராஹ (ஒன்பதாமோத்திலே இதி) ஸ்ரீ கீ₃தையில் ஒன்பதாமத்₄யாயத்தில் என்றபடி. f ஆழ்வாருக்குப் புகழாவது—ஜ்ஞாநாதி₃கு₃ணப்ரதை₂. g போரும்படி - தகும்படி. h விளாக்குலேகொண்ட-அந்தர்ப₄விப்பித்துக்கொண்ட. i உக்தார்த்த₂விஶதீ₃கரணம் (அதாவது இத்யாதி₃) j "சன்மம் - இலே" என்று கேவலனுக்குச் சொல்லுமாபோலே சொல்லுகிறதேது, பரமபுருஷார்த்த₂ லக்ஷணமோக்ஷத்தைப் பெறுவரென்று

ஈ— நிக₃மம். (ஏற்கும் இத்யாதி₃) a 'இவையுமோர்பத்தும் - சொல்லவல்லார்க்கு - சன்மம் - இல்லே' என்ற பத₃ங்களேக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை. a₂ இயல்-ஶப்₃த₃ம். e மநுஷ்யத்வே பரத்வம் எங்கே சொல்லிற்று? என்ன (ஒன்பதாம் இத்யாதி₃) ஒன்பதாம் ஒத்து - கீ₃தையில் ஒன்பதாம் அத்₄யாயம். f ஆழ்வார்க்குப் புகழாவது - ஜ்ஞாநாதி₃கு₃ணப்ரதை₂. g போரும்படி - தகும்படி. h விளாக்குலேகொண்ட - வ்யாபித்த. i விவரணம் (அதாவது இத்யாதி₃) j கேவலரைப்போலே

ஈ—சொன்ன ஏற்றமெல்லாம் தரும்படி இருக்குமாயிற்று. (இல்லை சன்மமே) j நித்ய ஸூரிகளை 'பிறரைக் கவிபாடாதே கொள்ளுங்கோள்' என்று கற்பிக்கவேண்டுகிற தில்லையிறே; பிறக்கை சுட்டியிறே பிறரைக் கவிபாட வேண்டுகிறது. 'பிறரைக் கவிபாடாதே கொள்ளுங்கோள்' என்று கற்பிக்கவேண்டும்படியான தண்ணிய ஜந்மத் திலே அந்வயியார்கள். 11.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

அ—சொல்லாதே? என்ன; ஜன்மத்தினுடைய க்ரௌர்யத்தைப்பற்ற, தந்நிவ்ருத்தியே ப₂லமாகச் சொல்லுகிறது என்கிறார் (நித்யஸூரிகளை இத்யாதி₃) பரஸ்தோத்ரத்துக்கடியான ஜன்மமறுகை யும் மஹாப₂லமென்று கருத்து. 11.

ஆத்தான் ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீ—ஜந்மநிவ்ருத்தியைப் ப₂லமாகச் சொல்லுவானென்? என்ன (நித்யஸூரிகளை இத்யாதி₃) பர ஸ்தோத்ரத்துக்கு அடியான ஜந்மம் அறுகையும் மஹாப₂லமென்று கருத்து. க்ரமேண அந்வயः. 11.

ராமாநுஜ ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

த்₃ரமிடோ₃பநிஷத் ஸங்க₃தி - சொன்னால்

१. अन्यस्तवेन विषयानधिगन्तुमिच्छून् आलोक्य विस्मृतजनिव्यसनो दयालुः ।
तस्मान्निवार्य मनुजान्विफलस्य शौरेरन्येष्वनर्हकरणं नवमे स्वमाख्यत् ॥ २९ ॥

1. அந்யஸ்தவேந விஷயாநதி₄க₃ந்துமிச்சூ₂ந்
ஆலோக்ய விஸ்ம்ருதஜநிவ்யஸநோ த₃யாளுः ।
தஸ்மாந்நிவார்ய மநுஜாந் விப₂லஸ்ய ஶௌரேः
அந்யேஷ்வநர்ஹகரணம் நவமே ஸ்வமாக்₂யத் ॥ 29 ॥

வாதி₃கேஸரி அழகிய மணவாளச்சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

த்₃ரமிடோ₃பநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி - சொன்னால்

२. रम्यस्थानादियोगादमितविभवतस्सत्पथप्रापकत्वात्
सम्यक्सायुज्यदानादनघवितरणात्सर्वशेषित्वचिह्नात् ।
प्रख्याताख्यासहस्रैरवतरणरसैर्भुक्तिमुक्त्याभिमुख्यात्
त्रैलोक्योत्पादनाच्च स्तुतिविषयतनुं व्याहरन्निन्दितान्यः ॥ ३-९ ॥

2. ரம்யஸ்தா₂நாதி₃யோகா₃த₃மிதவிப₄வதஸ்ஸத்பத₂ப்ராபகத்வாத்
ஸம்யக்ஸாயுஜ்யதா₃நாத₃நக₄விதரணாத் ஸர்வஶேஷித்வசிஹ்நாத் ।
ப்ரக்₂யாதாக்₂யாஸஹஸ்ரைரவதரணரஸைர்பு₄க்திமுக்த்யாபி₄முக்₂யாத்
த்ரைலோக்யோத்பாத₃நாச்ச ஸ்துதிவிஷயதநும் வ்யாஹரந் நிந்தி₃தாந்யः ॥ 3-9 ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

29. சொன்னாவில் வாழ்புலவீர்! சோறுகூ றைக்காக
மன்னாத மானிடரை வாழ்த்துதலா—லென்னாகும் ?
என்னுடனே மாதவனை யேத்து மெனும்குருகூர்
மன்னருளால் மாறும்சன் மம்.

பெரிய ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்

அவ:— இருபத்தொன்பதாம் பாட்டு. (சொன்னாவில்) இதில்—அஸேவ்ய ஸேவை அநர்த்த2ம் என்றும், ப4க3வத்ஸேவை ப்ராப்தம் என்றும் பேசுகிற பாசுரத்தை அநுவதி3த்தருளிச்செய்கிறார். அதெங்ஙனேயென்னில்; A முடியானே யில் முடியாத ஆசையையுடையராய்க் கூப்பிட்டவர், "தம் கூப்பீட்டுக்குத் துணை யாவாருண்டோ?' என்று லௌகிகரைப் பார்த்தவிடத்தில் அவர்கள் ப4க3வ த்3ர்ஹகரணங்களைக்கொண்டு க்ஷுத்3ரமநுஷ்யர்களைக் கவிபாடித் திரிகிறபடியைக்

வ்யா:—(1) (ரம்யஸ்த2ாநாதி3யோக3ாத்) [தென்னாதெனவென்று வண்டுமுரல் திருவேங் கடத்தென்னானை என்னப்பன்] ரமணீயமான திருமலையிலே ப4வ்யனாய்க்கொண்டு நின்றருளுகை யாலும்; (2) (அமிதவிப4வத:) [குளனூர் கழனிசூழ் இத்யாதி3] ஶ்ரமஹரமான திருக்குறுங்குடியிலே ஸமக்3ரகல்யாண ஸம்பத்தை உடைத்தாயிருக்கையாலும்; (3) (ஸத்பத2ப்ராபகத்வாத்) [ஓழி வொன்றில்லாத பல்லூழிதோறூழி நிலாவப் போம் வழியைத்தரும்] நித்யமாக வர்த்திக்கும்படியாக அர்ச்சிராதி3 மார்க்க3ப்ராபகனாகையாலும்; (4) (ஸ்யக்ஸாயுஜ்யத3ாநாத்) [தன்னாகவேகொண்டு சன்மம்செய்யாமையும் கொள்ளுமே] தன்னோடே பரமஸாம்யத்தைத் தருமவனாகையாலும்; (5) [அநக4 விதரணாத்) [கொள்ளக் குறைவிலன் வேண்டிற்றெல்லாம் தருங்கோதிலென் வள்ளல்] அர்த்தி2க் கைக்கு யோக்3யமான பௌஷ்கல்யத்தை உடையனாய், அபேக்ஷிதங்கள் எல்லாவற்றையும் கொடுத்து ஒன்றும் கொடுத்ததாக எண்ணாத பரமோத3ாரனுமாகையாலும்; (6) (ஸர்வஶேஷித்வ சிஹ்நாத்) [செம்மின் சுடர்முடி என் திருமாலுக்கு] ஸர்வஸ்வாமித்வ ஸூசகமான திருவபி4ஷேகத்தையும் ஶ்ரிய:பதித்வத்தையும் உடையனாகையாலும்; (7) (ப்ரக்2யாதாக்2யாஸஹஸ்ரை:) [ஓராயிரம் பேரு முடைய பிரானை] ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகைக்கீடாக கு3ணசேஷ்டிதாதி3 ப்ரகாஶகங்களாய் அஸங்க்2யாதங்களான திருநாமங்களை உடையனாகையாலும்; (8) (அவதரணரஸை:) [வேயின் மலிபுரைதோளி பின்னைக்கு மணாளனை] க்ருஷ்ணனாய் அவதரித்தருளி அனேக விஹாரங்களைப் பண்ணுகையாலும்; (9) (பு4க்திமுக்த்யாபி4முக்2யாத்) [சாய்கொண்ட இம்மையும் சாதித்து வானவர் நாட்டையும் நீ கண்டுகொள்ளென்று வீடுந்தரும்] இங்கிருந்த நான் ஶரீரத4ாரணத்3யுபயுக்த மான ஐஹிகபோ4க3த்தையும், பின்பு பரமபத3த்தையும் தருமவனாகையாலும்; (10) (த்ரை லோக்யோத்பாத3நாச்ச) [சென்று சென்றாகிலும் கண்டு சன்மம் கழிப்பானெண்ணி யொன்றி யொன்றி உலகம் படைத்தான்] சேதநர் ஒரு ஜன்மமல்லா ஒரு ஜன்மத்திலேயாகிலும் உத்தீர்ண ராகவேணுமென்றெண்ணி லோகங்களையெல்லாம் ஸ்ருஷ்டித்தருளுகையாலும் எம்பெருமான் ஒருவனுமே ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகைக்குயோக்3யனென்றும், தத்3வ்யதிரிக்தர்களெல்லாரும் அயோக்3 யர்களென்றும் 'சொன்னால் விரோத'மென்கிற த3ஶகத்திலே ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார் என்கிறார். 32.

வேதா3ந்தாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.

A 3-8.

கண்டு, அது பொறுக்கமாட்டாமல் "இப்படி வகுத்த விஷயத்தைவிட்டு அப்ராப்த விஷயத்தைக் கவிபாடுகை ஈடல்ல" என்று அவர்களுக்கு ஹிதமருளிச்செய்ய, மீளவும் அவர்கள் பழைய நிலைகளிலே நிற்க, அவர்களைவிட்டு ஸ்வலாப₄த்தைச் சொல்லி ப்ரீதராகிற A சொன்னால் விரோதத்தின் அர்த்த₂த்தை (தொடுத்து) **(சொன்னுவில்)** இத்யாதி₃யாலே அருளிச்செய்கிருர் என்கை.

வ்யா:— (சொன்னுவில் வாழ்புலவீர்) ப₄க₃வத்ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகைக்குப் பரிகரமான நாக்கைக்கொண்டு உபஜீவிக்க வேணும் என்கிற புலவீர்காள்! நீங்கள் விஶேஷஜ்ஞரல்லிகோளோ? **(சோறு கூறைக்காக மன்னுத மானிடரை வாழ்த்துதலாலென்னுகும்)** அஶநாச்ச₂ாத₃நாதி₃களாயுள்ள க்ஷுத்₃ர ப்ரயோஜநத்துக்காக க்ஷயிஷ்ணுக்களான க்ஷுத்₃ரமனுஷ்யரைக் கவிபாடி ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகையால் என்ன ப்ரயோஜநம் ஸித்₃தி₄க்கும்? த்₃ருஷ்டாத்₃ருஷ்ட ப₂லங்களிலொன்றும் ஸித்₃தி₄யாது, அநர்த்த₂மே ஸித்₃தி₄க்கும் என்றபடி. "என்னுவதெத்தனை நாளைக்குப் போதும் புலவீர்காள் மன்னு மனிசரைப்பாடிப் படைக்கும் பெரும் பொருள்" [4] என்றருளிச்செய்ததை நினைக்கிறது. **1. "கோ₃ஸஹஸ்ரப்ரத₃ாதாரம்" 2. "ஸ ஸர்வாநர்த்தி₂நோ த்₃ருஷ்ட்வா ஸமேத்ய ப்ரதிநந்த்₃ய ச"** என்னும் விஷயமன்றே. **(என்னுடனே மாதவனையேத்துமெனும்)** "திருவேங்கடத்து என்னானை என்னப்பன் எம்பெருமானுளனுகவே - என்னுவிலின்கவி யானொருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன்"[1] என்றும், "ஓராயிரம் பேருமுடைய பிரானையல்லால் மற்று யான்கிலேன்" [7] என்றும், "பாடிப்போய்க் காயம் சழித்தவன் தாளிணைக் கீழ்ப்புகுங்காதலன் மாய மனிசரை என்சொல்லவல்லேனென் வாய்கொண்டே" [8] என்றும், "வாய்கொண்டு மானிடம் பாடவந்த கவியேனல்லேன்"[9] என்றும், "உலகம் படைத்தான் கவி"[10] என்றும், தம்முடைய அந்யவிஷயவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியையும், ஸ்வவ்ருத்தியான ப₄க₃வத்ஸ்தோத்ர ப்ரவ்ருத்தியையும் முன்னிட்டு, B திருமாலவன் கவியானவென்னேடே கூட C என்திருமாலான ஶ்ரிய:பதியை "கவிசொல்லவம்மின்"[5] என்று பரோபதே₃ஶம்பண்ணி, பரோபதே₃ஶ நிரபேக்ஷமாகத் திருந்தின தம்படியையும் பேசினவராய். **(குருகூரித்யாதி₃)** திருநகரிக்கு நாத₂ரான ஆழ்வாரருளாலே அந்யஶேஷத்வத்துக்கு அடியான ஜந்மம் கழியும். கண்டு சன்மம் கழிக்கவேண்டிற்று ஆழ்வார்க்கு. இவர்களுக்கு D "சூழ்பிறப்பும் மருங்கே வரப்பெறுமே" என்ற ஆழ்வாரருளாலே E பிறவிப்பெருங்கடல் சுவறிற்று. மாறுகையாவது - ஸவாஸநமாகப்போகை. "இவையுமோர் பத்து ஏற்கும் பெரும்புகழ் சொல்லவல்லார்க்கில்லை சன்மமே" [11] என்றிறே இத்திருவாய்மொழிக்குப் ப₂லஶ்ருதியும். 29.

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

மூன்ரும் பத்தில் ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று

A 3-9. B திருவிருத்தம் 48. C 3-9-6. D திருவிருத்தம் 45.
E திருக்குறள் கடவுள் வாழ்த்து.

திருவாய்மொழி மூன்றும்பத்து பத்தாந்திருவாய்மொழி
"சன்மம்பலபல" ப்ரவேசம்

ஆ— (சன்மம் பலபல) எம்பெருமானையொழிய மற்றொருவரைக் கவிபாடுகைக்கு ஈடல்லாத ப்ரக்ருதியாகப்பெற்ற பேற்றை அநுஸந்தி4த்துச் சென்ற ப்ரீதி-கீழ்; இனிமேல் எம்பெருமானைக் கவிபாடப்பெற்ற பேற்றை அநுஸந்தி4த்துச் செல்லுகிற ப்ரீதி.

ஒ— பத்தாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி ஹேயரான ஸம்ஸாரிகளைப்போலன்றியே எம்பெருமானுடைய தி3வ்யாவதாரங்களையும், தி3வ்யகு3ணங்களையும் பல வகையாய் ஜக3த்3ரக்ஷணார்த்த2மாகவுள்ள சேஷ்டிதங்களையும் அநுஸந்தி4த்துக்கொண்டு போது போக்கப் பெற்றேனுக்கு இதிற்காட்டில் வேண்டுவது ஒன்று உண்டோ? என்று தாம் ப4க3வத்3அர்ஹகரணராய் க்ருதார்த்த2ரானபடியை அநுஸந்தி4த்து மிகவும் ப்ரீதராகிறார்.

ப— பத்தாந்திருவாய்மொழியில் கீழ்-இதர ஸ்தோத்ரத்தினுடைய ஹேயத்வாதி3களையும் ப4க3வத்ஸ்தோத்ரத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தையும் உபதே3ஶித்து, 'இப்படி விலக்ஷணமான ப4க3வத்3விஷயத்தை நாம் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் அநுப4விக்கப் பெறுவதே!'' என்று அதிப்ரீதராய், அநுப4ாவ்யனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய அவதாரப2லமான விரோதி4நிரஸநத்தையும், அவதாரத்துக்கு மூலமான க்ஷீரார்ணவஶாயித்வத்தையும், அநவதி4காதிஶயையான ஸர்வவித4போ4க்3யதையையும், போ4க3ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4 ஸமஸ்தவிரோதி4 நிவர்த்தகத்வத்தையும், அர்த்தி2களுக்கு அர்த்தி2தார்த்த2காரித்வத்தையும், அவதாரத3ஶையிலும் அதிமாநுஷசேஷ்டிதத்தையும், அவதார நிர்வாஹ்யமான லீலாவிபூ4தியோக3த்தையும், இந்த நிலையிலும பரத்வஸூசகமான லக்ஷ்மீபதித்வத்தையும், ஸர்வப்ரகாரரக்ஷகத்வத்தையும், ஸர்வாந்தராத்மத்வத்தையும் அநுஸந்தி4த்து, ஏவமவித4னான ஸர்வேஶ்வரனை ஸர்வப்ரகாராநுப4வம் பண்ணப்பெற்ற எனக்கு ஒரு வைகல்யம விச்சே2த3ம் மந:பீடைமிறுக்கு க்லேஶம் அப்ரீதி அலமாப்பு து3:க்க2ம் அவஸாத3ம் விநாஶம் என்று சொல்லப்பட்ட ஸமஸ்தது3ரிதங்களும் இல்லையென்று அதிப்ரீதராய், இப்பத்துக்குத் தாத்பர்யமான ஸ்வரூபத்தினுடைய தத3ேகாநுப4வத்வத்தையும் உபபாதி3த்து முடிக்கிறார்.

இ— பத்தாந்திருவாய்மொழியில், 'கீழ் உபதே3ஶித்த ஹிதம் நெஞ்சில்படாத ஹேயரான ஸம்ஸாரிகள் நடுவே இருந்துவைத்து ப4க3வத்3விஷயத்துக்கு அர்ஹமான கரணங்களையுடையேனாகப் பெற்றேன். அதுதன்னிலும் ஆஶ்ரிதார்த்த2மாகக் கர்மவஶ்யரைப்போலே ஸம்ஸாரிகள் நடுவே வந்து அவதரித்த தி3வ்யாவதாரங்களையும் அவதாரஸித்3த4மான தி3வ்யகு3ணங்களையும் தி3வ்யசேஷ்டிதங்களையும் அநுஸந்தி4த்து, இதுவே போதுபோக்காகப்பெற்ற எனக்கு இனி வேண்டுவது உண்டோ?' என்று மிகவும் ப்ரீதராகிறார். A"முடியானே"யில் தம்முடைய ஆற்றாமையையும் நித்யஸூரிகளுடைய அநுப4வத்தையும் அநுஸந்தி4த்தவாறே இழவாய்த் தோற்றிற்று; B"சொன்னால் விரோத"த்தில் ஸம்ஸாரிகள் படியைப் பார்த்தவாறே அவ்விழவுதானே பேருகத் தோற்றிற்று.

A 3-8. B 3-9.

ஈ— a கீழில் திருவாய்மொழியிலே பிறரைக் கவிபாடுகிறவர்களை ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தில் மீட்கப்பார்த்து, அவர்கள் மீளாதொழிய, 'இவர்களைப்போலேயாகாதே, நான் முந்துற முன்னம் இதர ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகைக்கு அநர்ஹகரணனுகப்பெற்றேன்' என்ருர்; 'இதர ஸ்தோத்ரம்பண்ண அநர்ஹகரணனுன மாத்ரமேயோ? ப$_4$க$_3$வத்ஸ்தோத்ரத்துக்கு அர்ஹகரணனுகவும் பெற்றேன்' என்கிருர்—இத்திருவாய்மொழியில்; b A"முடியானே"யில்-தாம் அவனை அநுப$_4$விக்கக் கோலி, அது பெருமையாலே தாமும் தம்முடைய கரணக்$_3$ராமமும் பெருவிடாய்ப்பட்டுக் கூப்பிட்டார்; தாம் இவ்விஷயத்திலே கூப்பிடுகிறுப்போலே ஸம்ஸாரிகள் இதரவிஷயங்களைப்பற்றிக் கூப்பிடுகிறபடியை அநுஸந்தி$_4$த்து, அவர்களநர்த்த$_2$த்தைக் கண்டவாறே தமக்கு A"முடியானே"யில் பிறந்த இழவுதானே பேறுய்த் தோற்றிற்று; அதுக்குமேலே ஆஶ்ரிதார்த்த$_2$மாகக் கர்மவஶ்யரைப்போலே ஸம்ஸாரிகள் நடுவே அவர்களோடொத்த வடிவைக்கொண்டு அவதரித்த b$_2$ தி$_3$வ்யாவதாரங்களையும், அவதாரஸித்$_3$த$_4$மான b$_3$ தி$_3$வ்யசேஷ்டிதங்களையும், b$_4$ வடிவழகையும், c பூ$_4$ஷணங்கள் சேர்ந்த சேர்த்தியையும், c$_2$ தி$_3$வ்யாயுத$_4$ங்கள் சேர்ந்த சேர்த்தியையும், c$_3$ அக$_4$டிதக$_4$டநாஸாமர்த்$_2$யத்தையும் இவற்றையெல்லாம் அநுப$_4$விக்கப்பெற்றேன்; எனக்கு ஒரு குறைகளும் இல்லை என்கிருர்.

அ— சன்மம் பலபல ப்ரவேஶ. a (கீழில் திருவாய்மொழியிலே என்று தொடங்கி ப$_4$க$_3$வத்ஸ்தோத்ரத்துக்கு அர்ஹகரணனுகவும் பெற்றேன் என்கிருர் இததிருவாய்மொழியில் என்னுமளவும்) ஸங்க்$_3$ரஹம். b c இத்திருவாய்மொழியிலே இப்படி நிரதிஶயப்ரீதி உண்டாகைக்கு ஹேதுவைக் காட்டாநிற்கச்செய்தே விஸ்தரமாயுமிருக்கிறது (முடியானேயில் என்று தொடங்கி) அன்றிக்கே "இதர ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகைக்கு அநர்ஹகரணனுகப்பெற்றேன்" என்ருரிறே. அப்படி இதர ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகைக்கு அநர்ஹகரணனுன இதுதானே ப$_2$லமாயிருக்குமோவென்ன; இதுக்குப் பரிஹாரமுமாய் விஸ்தரமுமாயிருக்கிறதாகவுமாம் (முடியானேயில் என்று தொடங்கி) B"குரவையாய்ச்சி"போலே இத்திருவாய்மொழி நிரவதி$_4$கப்ரீதியாய்ச் செல்லுகிறது; ஈஶ்வரன் முகங்காட்டினுனேவென்ன (முடியானேயில் இத்யாதி$_3$) என்னுதல், a யத்$_3$வா, கீழில் திருவாய்மொழியிலே - ஸம்ஸாரிகளனர்த்த$_2$மும் தாம் அதுக்கு ப$_3$ஹிர்பூ$_4$தராகையுமாகிற இரண்டர்த்த$_2$மிறே பூர்வோத்தர - க$_2$ண்ட$_3$ங்களால் ப்ரதிபாதி$_3$த்தது; அதில் முந்துற உத்தரக$_2$ண்ட$_3$த்தோடே ஸங்க$_3$தி அருளிச்செய்கிருர் (கீழில் திருவாய்மொழியில் என்று) b,c பூர்வக$_2$ண்ட$_3$த்தோடே ஸங்க$_3$தி அருளிச்செய்கிருர் (முடியானே என்று) b$_2$"சன்மம் பலபலசெய்து" (1) என்கையாலே (தி$_3$வ்யாவதாரங்களையும் என்றது) b$_3$"அசுரரைமாளப் படைபொருத" (1) இத்யாதி$_3$யைப்பற்ற (தி$_3$வ்யசேஷ்டிதங்களையும் என்றது) b$_4$ "எங்குமழகமர் சூழொளியன்"(8) என்றத்தைப்பற்ற (வடிவழகையும் என்றது) c "மட்டவிழ் தண்ணந்துழாய்" (3) என்றத்தைப்பற்ற (பூ$_4$ஷணங்கள் என்றது) c$_2$"சங்கொடு சக்கரம்வில்"(1) என்றத்தைப்பற்ற (தி$_3$வ்யாயுத$_4$ங்கள் என்றது) c$_3$"துக்கமில் ஞானம்"(9) என்கிற பாட்டிலே (அக$_4$டிதக$_4$டநாஸாமர்த்$_2$யம்).

ஜீ—சன்மம்பலபல ப்ரவேசம். a ஸங்க்$_3$ரஹஸங்க$_3$தி - (கீழில்திருவாய்மொழியிலே இத்யாதி$_3$) b,c இத்திருவாய்மொழியிலே இப்படி நிரதிஶய ப்ரீதியுண்டாகைக்கு ஹேதுவைக் காட்டாநின்றுகொண்டு விஸ்தரஸங்க$_3$தி-(முடியானேயில் இத்யாதி$_3$) b$_2$'சன்மம்பலபலசெய்து' (1) என்றத்தைப்பற்ற (தி$_3$வ்யாவதாரங்களையும்) என்றது, b$_3$'அசுரரை மாளப்படைபொருத'(1) என்றத்தைப்பற்ற (தி$_3$வ்யசேஷ்டிதங்கள்) எனறது. b$_4$'எங்குமழகமர்' (8) இத்யாதி$_3$யைப்பற்ற (வடிவழகையும்) என்றது. c'மட்டவிழ்தண்ணந்துழாய்முடியான்'(3) என்றத்தைப்பற்ற, (பூ$_4$ஷணங்கள்) என்றது. c$_2$'சங்கொடு சக்கரம்வில்' (1) இத்யாதி$_3$யைப்பற்ற (தி$_3$வ்யாயுத$_4$ங்கள் என்றது) c$_3$ 'துக்கமில் ஞானம்' (9) என்கிற பாட்டிலே (அக$_4$டிதக$_4$டநாஸாமர்த்$_2$யம்).

A 3-7. B 6-4.

1 சன்மம் பலபல செய்து வெளிப்பட்டுச் சங்கொடு சக்கரம்வில்
ஒண்மை யுடைய உலக்கையொள் வாள்தண்டு கொண்டுபுள் ளூர்ந்து(உ)லகில்
வன்மை யுடைய அரககர் அசுரரை மாளப் படைபொருத
நன்மை யுடையவன்சீர்பர வப்பெற்ற நானோர் குறைவிலனே.

ஆ— 1. வ்யா:— அஸங்க்2யேய தி3வ்யாவதாரங்களைப்பண்ணி ஸகலமநுஜநயந விஷய தாங்க3தனாய் ஶங்க2சக்ர ஶார்ங்க3 முஸல க2ட்3க3ாதி3 தி3வ்யாயுத4த4ரனாய்க்கொண்டு இந்த லோகத்தில் அதிப3லபராக்ரமரான அஸுரராக்ஷஸரை ஸஸைந்யமாக நிரஸித்த மஹாகு3ணத்தையுடையனானவனுடைய அந்த கு3ணங்களை இப்படி வாழ்த்தப்பெற்ற எனக்கு இனி என்ன குறையுண்டு? என்கிறார். 1.

ஒ— அவ:— முதற்பாட்டில், ஆஶ்ரித ஸம்ரக்ஷணார்த்த2மாகப் பலகாலும் வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளி, அவர்கள் ஶத்ருக்களை நிரஸியாநின்றுள்ள எம்பெருமானுடைய கல்யாணகு3ணங்களை ப்ரீதிபூர்வகமாக அநுப4விக்கப்பெற்றேன் என்று இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரதிபாதி3க்கிற பொருளை ஸங்க்3ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (சன்மம் பலபல செய்து வெளிப்பட்டு) **அஸங்க்2யாவதாரங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு ஒருவரால் காணமுடியாத தான் தோற்றி.** (வண்மை) **தன் அழகு கண்டால் ஶிதி2லராகாமை. படை - ஆயுத4ம்.** (நன்மை) **ப்ரதிகூலவிஷயத்தில் ஆந்ருஶம்ஸ்யம் பண்ணாமை.** (சீர்பரவப் பெற்ற நான்) **கல்யாணகு3ணங்களை ஶிதி2லகரணனாய் அநுஸந்தி4க்கப்பெற்ற நான்.** 1.

ப— அவ:— முதற்பாட்டில்— அநேகாவதாரமுக2த்தாலே ஆஶ்ரிதவிரோதி4நிரஸநம் பண்ணினவன்கு3ணக3ணங்களை ஸ்துதிக்கப்பெற்ற நான் ஒரு குறையுடையேனல்லேன் என்கிறார்.

(1. **"அஜாயமாந:"** என்கிறபடியே அகர்மவஶ்யனாய் வைத்து), **பல**— தே3வாதி3ஜாதிபே4த3த்தையும், **பல** — ஓ்ரொன்றில் அவாந்தரபே4த3த்தையுமுடைத்தான, **சன்மம்** – ஜந்மவிஶேஷங்களை, **செய்து**—(ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலன்றியே இதர ஸஜாதீயனாய்க்கொண்டு) பண்ணி, **வெளிப்பட்டு**—(அதீந்த்3ரியமான விக்3ரஹம் ஸம்ஸாரிகள் கண்ணுக்கு விஷயமாம்படி) ப்ராது3ர்ப4வித்து, (அவதார ப்ரயோஜநமான ஸாது4பரித்ராண து3ஷ்க்ருத்3விநாஶத்துக்கு உறுப்பாயுள்ள), **சங்கொடு சக்கரம்**—(தன்னில் தான் பிரியாத) ஶங்க2சக்ரங்கள், **வில்**— ஸ்ரீஶார்ங்க3ம், **ஒண்மையுடைய உலக்கை**—விரோதி4களை ப4க்3நராக்கும் முஸலாயுத4ம், **ஒள் வாள்** — எதிரிகளையழிக்குமிடத்தில் கைவிடாத நந்த3கம், **தண்டு** — க3தை3 (ஆகிய இவற்றை), **கொண்டு** — உபகரணமாகக்கொண்டு, **புள்**—பெரிய திருவடியை, **ஊர்ந்து**—நடத்தி, **உலகில்**—(தனக்கு ரக்ஷணீயமான) லோகத்தில், **வன்மை உடைய**—(இவ்வழகு கண்டு ஈடுபடாத) வன்மையையுடையரான, **அரக்கரை**—ராக்ஷஸரையும், **அசுரரை**— அஸுரர்களையும, **மாள** — மாண்டு-

ப—போம்படியாக, **படை பொருத**—எதிரெதிரே படைவகுத்துப் பொருத, **நன்மை**—செவ்வையாகிற நன்மையை, **உடையவன்**—உடையவனுடைய, **சீர்**—ஸௌர்ய வீர்ய பராக்ரமங்களேயும் **ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில்** ஸ்வாமித்வவாத்ஸல்யங்களையும், **பரவப்பெற்ற**—பரக்கப்பேசி ஸ்துதிக்கப்பெற்ற, **நான்**—நான், **ஓர் குறைவு இலன்**—(தே₃ஶாந்தரத்திலும் காலாந்தரத்திலும் தே₃ஹாந்தரத்திலும் ப₄க₃வத்₃விஷயத்தில் இன்ன அம்ஶம் அநுப₄விக்கப்பெற்றிலோமென்று) ஒரு குறையுடையேனல்லேன், **குறைவு**—வைகல்யம். 1.

இ— அவ:— முதற்பாட்டில்—இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிற அர்த்த₂த்தை ஸங்க்₃ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— **(சன்மம் இத்யாதி₃)** ஜந்மஹேது இன்றிக்கேயிருக்க ஸம்ஸாரி ஸஜாதீயனாய்ப் பிறக்கிற இவ்வவதாரத்தை அடியறியுமவர்கள் அவதாரத்துக்கு அவ்வருகு பரத்வத்திலும் போகமாட்டாதேயிறே இருப்பது. 1. **"तस्य धीराः परिजानन्ति योनिम्" (தஸ்ய தீ₄ரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்)** என்னக்கடவதிறே. வேத₃புருஷனும் 2. **"बहुधा विजायते" (ப₃ஹுதா₄ விஜாயதே)** என்னுமித்தனையிறே. 3. **"जन्म कर्म च मे दिव्यं" (ஜந்ம கர்ம ச மே தி₃வ்யம்)** என்றும், 4. **"बहूनि मे" (ப₃ஹூநி மே)** என்றும், அவன்தானும் நெஞ்சு உளுக்கியிறே இருப்பது. A "எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்" என்றும், B "பிறப்பில் பல்பிறவிப் பெருமான்" என்றும், C "பிறந்தவாறும்" என்றும், தீ₄மதாமக்₃ரேஸரரான இவரும் வித்₃த₄ரா யிருப்பர். ஆக, ப்ரமாணஶ்ரேஷ்ட₂மான வேத₃த்தோடு ப்ரமேயபூ₄தனான ஈஶ்வரனோடு ப்ரமாதாக்களான இவரோடு வாசியறப் பரிச்சே₂தி₃க்கமாட்டாதே வித்₃த₄ராயாயிற்று இருப்பது. **(பல)** ஓர் அவதாரத்தை அநுஸந்தி₄த்தால் D "எத்திறம்!" என்று வித்₃த₄ராமவர் அநேகாவதாரத்தைப் பொறுக்கமாட்டாரிறே. **(பலபல)** தே₃வாதி₃யோநிபே₄த₃ங்களும், அவாந்தரபே₄த₃ங்களும். **(செய்து)** தன் தரம் குலையாமே ஆவிர்ப₄வித்துத்தான் கார்யம் செய்யப்பெற்றோமோ? 5. **"ततश्च द्वादशे मासे" (ததஶ்ச த்₃வாத₃ஶே மாஸே)** என்றும், E "பன்னிருதிங்கள்" என்றும் நாட்டார் பத்துமாஸம் க₃ர்ப்ப₄வாஸம்பண்ணில் தான் பன்னிரண்டு மாஸம் க₃ர்ப்ப₄வாஸம் பண்ணியிறே அவதரித்தது. 6. **"पिता पुत्रेण पितृमान् योनियोनौ नावेदविन्मनुते तं बृहन्तम्" (பிதா புத்ரேண பித்ருமாந் யோநியோநௌ நாவேத₃விந்மநுதே தம் ப்₃ருஹந்தம்)** என்கிறபடியே ஸர்வகாரணனான தான் ஸ்வகார்யங்களிலே ஒன்றுக்குக் கார்யமாயிறே அவதரித்தது. **(வெளிப்பட்டு)** 7. **"न चक्षुषा गृह्यते" (ந சக்ஷுஷா க்₃ருஹ்யதே)** என்கிற தன்னைக் கண்ணுக்கு விஷயமாக்கி. ஸதா₃ ஸஞ்சரிக்கிற இடத்தே நிதி₄கண்டு எடுக்குமாபோலேயாயிற்று, கண்ணுக்கு விஷயமாக்கினபடி. **(சங்கு இத்யாதி₃)** அவதரிக்கும்போதும் தி₃வ்யாயுத₄ங்களோடே வந்தாயிற்று அவதரிப்பது. தன்னை வெளியிடிலும் தி₃வ்யாயுத₄ங்களோட்டைச் சேர்த்தி மறைக்கவேண்டியிறே இருப்பது. 8. "उपसंहर

ப—83 A திருவிருத்தம் 1. B 2.9.5. C 5.10.1. D 1.3.1. E பெரியாழ் 3.2.8.

இ—सर्वात्मन् रूपमेतच्चतुर्भुजम् । जानातु मावतारं ते कंसोऽयं दितिजन्मजः ॥'' (உபஸம்ஹர ஸர்வாத்மந் ரூபமேதச்சதுர்பு₄ஜம் ஜாநாது மாவதாரம் தே கம்ஸோऽயம் தி₃திஜந்மஜ:॥) என்னக்கடவதிறே. **(சங்கொடு சக்கரம்)** தன்னிற்பிரியாத ஸௌப்₄ராத்ரம். **1. ''गच्छता मातुलकुलम्'' (க₃ச்சதா மாதுலகுலம்)** இத்யாதி₃. **'வில் ஒண்மையுடைய உலக்கை ஒள்வாள்'** என்று இவர்க்கு எல்லாம் ஆப₄ரணமாயிருக்கிறபடி. ஒரு கல்பகதரு பணைத்துப் பரப்புமாறப் பூத்தாற்போலேயாயிற்று, வடிவழகும் தோளும் தி₃வ்யாயுத₄ச்சேர்த்தியும் இருப்பது. **(புள்ளூர்ந்து)** இதுவும் ஒரு சேர்த்தியழகு. ஒரு மேருவைக் கினிய ஒருமேக₄ம் படிந்தாற்போலேயாயிற்று, பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டால் இருப்பது, A''மஞ்சுயர்பொன்மலைமேல''. ஆஸ்ரிதர் இருந்த இடங்களிலே சென்று காட்சிகொடுக்கை. **(உலகில்)** நித்யஸூரிகளுக்குத் தகுதியாயிருக்க, ஸம்ஸாரிகளுக்குக் காட்சி கொடுத்தபடி. **(வன்மையுடைய)** இவ்வழகைக் கண்டும் நெஞ்சுநெகிழாதவர்கள். இவ்விஷயத்தில் தம்முடைய மென்மைபோலே எல்லார்க்கும் இருக்குமோ? என்று இருக்கிறார். திருவடிதிருத்தோளிலே காணவே வணங்கிப்போகலாயிருக்க, எதிரிடுவதே பையல்கள்! அழகுக்கு இலக்காய் வாழ்ந்து போகலாயிருக்க, அம்புக்கு இலக்காவதே! **(மாளப் படை பொருத)** படை - ஆயுத₄ம். **2. ''देवानां दानवानां च'' (தே₃வாநாம் தா₃நவாநாம் ச)** என்று ஸம்ப₃ந்த₄ம் ஒத்திருக்க, ஆஸ்ரிதவிரோதி₄கள் என்னுமத்தைப் பார்த்து அழியச்செய்யும். **(படைபொருத நன்மை)** அவர்கள்பால் ஆந்ருஸம்ஸ்யம் பண்ணுதொழிகை. ஸங்கல்பத்தைக்கொண்டு சார்யங்கொள்ளுகை தீமையென்கை **(சீர்)** வீரகு₃ணம், அதுக்கு அடியான ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யம், அதுக்கு அடியான ஸ்வாமித்வம் இவை முதலான கல்யாணகு₃ணங்கள். **(பரவப்பெற்ற நான்)** இக்கு₃ணங்களை அடைவுகெட ஏத்தப்பெற்ற நான். **(ஓர் குறைவிலனே)** முதலிலே ஸம்ஸாரிகளைப்போலே அறியாதொழிதல், அதைத் தரித்துக் கண்ணுக்கு இலக்காய்ப் பாசுரமிட்டுப்பேச நிலமன்றிக்கே இருத்தல், ஸிஸுபாலாதி₃களைப்போலே 'நம்மிலே ஒருத்தன்' என்று பரிப₄வித்து முடிந்துபோதல், ஸ்ரீவிஸ்வரூபத்தில் அர்ஜுநனைப்போலே நீச்சுநீராயிருத்தலன்றிக்கே இவ்விஷயத்தைப் புகழப்பெற்ற எனக்கு ஒருகுறையும் இல்லை என்கிறார். **3. ''सोऽश्नुते सर्वान् कामान्'' (ஸோऽஸ்நுதே ஸர்வாந் காமாந்)** என்று ஒரு தே₃ஸவிஸேஷத்திலே அநுப₄விக்கக்கடவ கு₃ணாநுப₄வத்தை இங்கே அநுப₄விக்கப்பெற்ற எனக்கு 'பரமபத₃த்தில் போகப் பெற்றிலேன்' என்கிற குறையுண்டோ? என்கிறார். 1.

ஈ— அவ: — முதற்பாட்டில் —a இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிற அர்த்த₂த்தை ஸங்க்₃ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்; b தி₃வ்யாயுத₄ங்களோடே அவன் வந்து அவதரிக்

அ— முதற்பாட்டு. (சன்மம் பலபல இத்யாதி₃) a...d நடுவேநடுவே எழுந்தருளின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்காக அல்பமல்பம் விஸேஷங்களுடனே நாலுவகை அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார்

ஜீ— முதற்பாட்டு. (சன்மம் இத்யா... ...திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிற அர்த்த₂த்தை என்றது - ப₄க₃வத்ஸ்தோத்ரத்துக்கு அர்ஹகரணராகப் பெறுகையாலே ஹ்ருஷ்டராகையாகிற

A பெரியதிரு 9-2-8.

ஈ—கும்படியை அநுஸந்தி$_4$க்கப்பெற்ற எனக்கு ஒரு குறைகளும் இல்லையென்கிறார்; b$_2$ஆஶ்ரிதரக்ஷணார்த்த$_2$மாக அநேகாவதாரங்களைப்பண்ணி அவர்கள் விரோதி$_4$களை நிரஸியாநின்றுள்ள எம்பெருமானுடைய கல்யாணகு$_3$ணங்களைப் புகழப்பெற்ற எனக்கு ஒரு குறைவில்லை என்கிறார் (சன்மம் பலபல இத்யாதி$_3$) c அகர்மவஶ்யனான தான் கர்மவஶ்யருங்கூடப் பிறவாத ஜந்மங்களை ஏறிட்டுக்கொண்டு வந்து ரக்ஷிப்பானா யிருக்கிறபடியை அநுஸந்தி$_4$க்கப்பெற்ற எனக்கு ஒரு குறைகளும் இல்லை என்கிறார்; d ஸர்வேஶ்வரனாய் மேன்மையடித்து இவற்றோடே தோய்வின்றிக்கே இருக்கையன்றிக்கே, இவைபட்ட இடரைத் தானும் ஒக்க வந்துபட்டு ரக்ஷிப்பானாயிருக்கிற படியை அநுஸந்தி$_4$க்கப்பெற்ற எனக்கு ஒரு குறைகளுமில்லை என்கிறார்.

வ்யா:—(சன்மம் பலபல செய்து) அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணாநிற்குமாயிற்று. e இவ்வவதாரத்தை e$_2$அடியறியுமவர்கள் e$_3$அவதாரத்துக்கு அவ்வருகு பரத்வத்தி

அ.-(இத்திருவாய்மொழியில் இத்யாதி$_3$) யத்$_3$வா. இப்பாட்டில் அவதாரிகை மூன்றாய் ஒன்றுக்கொன்று விவரணமாகக் கண்டுகொள்வது; அந்வயபே$_4$தே$_3$ந பே$_4$த$_3$மாகக் கண்டுகொள்ளவுமாம் அதாவது. a ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்திலே அர்ஹகரணராகப் பெறுகையாலே ஹ்ருஷ்டராகையிறே இத்திருவாய்மொழிக்கு அர்த்த$_2$ப்; அத்தை ஸங்க்$_3$ரஹேண அருளிச்செய்கிறார் என்று முந்தினது; b"சங்கொடுசக்கரம்" என்று தொடங்கி "தண்டுகொண்டு சன்மம் பலபல செய்து வெளிப்பட்டவன் - சீர்பரவப்பெற்ற நானோர் குறைவிலன்" என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (தி$_3$வ்யாயுத$_4$ங்களோடே இத்யாதி$_3$) c"சன்மப் இத்யாதி$_3$—புள்ளூர்ந்துலகில் வன்மையுடைய அரக்கரசுரரை மாளப் படை பொருத நன்மையுடையவன் சீர்பரவப்பெற்ற நானோர் குறைவிலன்" என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (அகர்மவஶ்யனான இத்யாதி$_3$) d இப்பக்ஷத்தில் (ஸர்வேஶ்வரனாய்) இத்யாதி$_3$ நாலாம் அவதாரிகைக்குப் பாட$_2$மில்லை என்று கண்டுகொள்வது; பாட$_2$பக்ஷத்திலே "புள்ளூர்ந்து வந்து - உலகில் வன்மையுடைய அரக்கரசுரரை மாளப்படைபொருத நன்மை யுடையவன் சீர்பரவப்பெற்ற நானோர் குறைவிலன்" என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஶ்வரனாய் இத்யாதி$_3$) c(அகர்மவஶ்யனான)"பலபல" என்கிற வீப்ஸாதாத்பர்யம். d 'வெளிப் பட்டு" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஶ்வரனாய் இத்யாதி$_3$) என்னுதல். e அதிஶயத்தைச் சொல்லி ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகை பரத்வத்திலேயன்றோ; "சன்மம்பலபலசெய்து" என்று.ஹேயமான ஜன்மத்தைச் செய்யும் என்று அதிலே ஈடுபட்டுச்சொல்லுகிறப்போலே சொல்லு கிறதென்? என்ன (இவ்வவதாரத்தை இத்யாதி$_3$) e$_2$(அடியறியுமவர்கள்; "அடி-நிர்ஹேதுக க்ருபை" என்று அறியுமவர்கள், இவ்வவதாரம் கர்மமடியாகவன்றிக்கே அநுக்$_3$ரஹமே ஹேதுவாக வந்ததென்று

ஸ்ரீ-அர்த்த$_2$த்தை என்றபடி. a...d தி$_3$வ்யாயுத$_4$ங்களோடே இத்யாத்$_3$யவதாரிகா சதுஷ்டயத்துக்கும்- அந்வயபே$_4$தே$_3$ந பே$_4$த$_3$மாகக்கொள்வது. b'சங்கொடுசக்கரம்' என்று தொடங்கி, 'தண்டு கொண்டு - சன்மம் பலபல செய்து வெளிப்பட்டவன் - சீர்பரவப்பெற்ற நானோர் குறைவிலன்' என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (தி$_3$வ்யாயுத$_4$ங்களோடே இத்யாதி$_3$) b$_2$ஏதத்$_3$விவரணம் (ஆஶ்ரித இத்யாதி$_3$) இதுக்கு - 'அசுரரை மாளப்படைபொருத' இத்யாதி$_3$யிலே நோக்கு. c'சன்மம் பலபல செய்து வெளிப்பட்டு - புள்ளூர்ந்து' இத்யாதி$_3$ மேலெல்லாம் கூட்டி அருளிச் செய்கிறார் (அகர்மவஶ்யனான இத்யாதி$_3$) d ஏதத்$_3$விவரணம் (ஸர்வேஶ்வரனாய் இத்யாதி$_3$) இந்த அவதாரிகைக்கு - சில ஸ்ரீகோஶங்களிலே பாட$_2$மில்லை. இந்த அவதாரிகா சதுஷ்டயமும் - ஓரோ பத$_3$ங்களிலே நோக்காக உத்தரோத்தர விவரணமாதல். e ஜந்மம் த்யாஜ்யமாயிருக்க ஈடுபடக்கூடுமோ? என்ன (இவ்வவதாரத்தை இத்யாதி$_3$) e$_2$ அடியறியுமவர்கள் - 'அடி - நிர்

ஈ—லும் போகமாட்டாதேயிறே இருப்பது; f 1. "तस्य धीराः परिजानन्ति योनिम्" (தஸ்ய தீ4ரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்) என்னக்கடவதிறே; g 2. "जन्म कर्म च मे दिव्यम्" (ஜந்ம கர்ம ச மே தி3வ்யம்) என்று தானும் g2 நெஞ்சுளுக்கியிறே இருப்பது, hA "பிறந்த வாறும்" என்று தீ4மதாமக்3ரேஸரரான இவரும் வித்3த4ராயிருப்பர். i ஜ்ஞாநாதி4க்யமாயிருந்ததிறே ஆழங்காற்படுகைக்கு ஹேது. j இனியது விஞ்சின இடங்களிலே மிகவும் j2 ஆழங்காற்படுகைக்கு உடலாமித்தனையிறே. k (பல) l ஓரவதாரத்தை அநுஸந்தி4த்தால் B "எத்திறம்!" என்று வித்3த4ராமவர் அநேகாவதாரத்தைப் பொறுக்கமாட்டாரிறே. m (பலபல) n கர்மவஶ்யன் பிறவிக்கு n2 எல்லைகாணநின்றோம்; o அகர்மவஶ்யன் பிறவிக்கு எல்லைகாண்கிறிலோம் என்றதாயிற்று. p கர்மத்துக்கு

அ—அறியுமவர்கள் என்றபடி. e3 (அவதாரத்துக்கு அவ்வருகு) "செய்து" என்கிற வர்த்தமாந நிர்தே3ஶம் தத3நுஸந்த4ாநாநுவ்ருத்திபரமென்று கருத்து. e3, f (அவதாரத்துக்கு அவ்வருகு) என்கிற வாக்யத்தாலே-அவதாரத்திலே ஆழங்காற்பட்டிருப்பரென்று ப2லிப்பித்து. அதுக்கு ப்ரமாணம் (தஸ்ய தீ4ரா இத்யாதி3) "தீ4ரா:" என்றது - ஜ்ஞாநாதி4கராயிருப்பார் என்றபடி. பரிஜாநந்தி - பரிதோ ஜாநந்தி என்றாய் இத்தை உள்ளபடி அறியமாட்டாதே, சுற்றிச் சுற்றிப் பார்ப்பர்கள் என்றபடி. g, h "ஜ்ஞாநாதி4க்யம், ஸர்வேஶ்வரனுக்கும் C மயர்வறமதிநலம் பெற்றவர்க்கும் உண்டாகையாலே இருவரும் ஈடுபட்டிருப்பர்கள்" என்னுமத்தை அவர்கள் தி3வ்ய ஸூக்திகளாலே த3ர்ஶிப்பிக்கிறார் (ஜந்ம கர்ம சேத்யாதி3 வாக்யத்3வயத்தாலே) g2 நெஞ்சுளுக்கி - வித்3த4னாய். l அறிவுடையார் அல்லாதாரிற்காட்டில் ஆறுமாஸம் மோஹிக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஜ்ஞாநாதி4க்யமாயிருந்ததிறேயென்று தொடங்கி) j இப்படி ஊற்றுமாறுமலநுஸந்தி4க்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன, தீ4ரபத3விவக்ஷிதமான ஜ்ஞாநாதி4க்யம் என்றபி4ப்ராயித்துக்கொண்டு, ஜ்ஞாநாதி3களில் தலையானவனையும், அவன் C மயர்வறமதிநலமருளினவரையும் உதா3ஹரித்து, ஆகையாலே ஜ்ஞாநாதி4க்யமே ஹேதுவென்று உபஸம்ஹரித்தார்; ஆழ்வார் வேணுமாகில் ஆழங்காற்படுகிறார்; ஈஶ்வரன் ஆழங்காற்படக்கூடுமோ? என்ன (இனியது இத்யாதி3) j2 ஆழங்கால்-மக்3நதை, k, l "பிறந்தவாறும்" என்றத்தை உபஜீவித்து "பல" என்றதுக்கு வாஸனை (ஓரவதாரத்தை இத்யாதி3) m, n o "பலபல" என்கிற வீப்ஸையாலே-கர்மவஶ்யனாய் அனேகம் பிறவி பிறக்கும் ஜீவனை வ்யாவர்த்திக்கிறது என்கிறார் (கர்மவஶ்யன் பிறவிக்கித்யாதி3 வாக்யத்3வயத்தாலே) n2 (எல்லைகாணநின்றோம்) என்றது-பரமபத3த்திலேபோனால் பிறவியில்லாமையைப்பற்ற, p q சேதனன் பிற

ஜீ—ஹேதுகக்ருபை'என்றறியுமவர்கள் என்றபடி. f 'அவதாரத்திலே ஈடுபட்டிருப்பர்கள்'என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (தஸ்ய இத்யாதி3) தீ4ரா:-ஜ்ஞாநாதி4கா:. பரிஜாநந்தி-பரிதோ ஜாநந்தி என்றாய், சுற்றிச்சுற்றிப் பார்ப்பர்கள் என்றபடி. g, h ப்ரமாணம் காட்டி அநுஷ்டா2நமும் காட்டுகிறார் (ஜந்ம கர்ம ச இத்யாதி3) வாக்யத்3வயேந; 2. "ஜந்ம கர்ம ச மே தி3வ்யம்" 3. 'ப3ஹூநி மே வ்யதீதாநி" இத்யாதி3 கீ3தாயாம் லிகி2தம். i தீ4மதாமக்3ரேஸரர்க்கு வித்3த4ராகக்கூடுமோ? என்ன (ஜ்ஞாநாதி4க்யம் இத்யாதி3) j2 ஆழங்காற்படுகை - மக்3நமாகை. q, q சேதநன் பிறவிக்கு எல்லையுண்டாகைக்கும், அவன் பிறவிக்கு எல்லையில்லாமைக்கும் ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (கர்மத்துக்கு இத்யாதி3) வாக்யத்3வயேந. r பிறவிக்கு எல்லையில்லை' என்ற

ப்ர—f1.(சன்மம் பலபல செய்து) उत्तरनारायणे (१.) "अजायमानो बहुधा विजायते, तस्य धीराः परिजानन्ति योनिम्"

A 5-10-1. B 1-3-1. C 1-1-1.

ஈ-அவதி₄யுண்டு; q அநுக்₃ரஹத்துக்கு அவதி₄யில்லை. r தன்னுடைய ஜந்மங்களைத் தானே சொல்லப்புக்காலும். r₂1. "बहूनि" (ப₃ஹூநி) என்னும்படியாயிறே இருப்பது. s (பல பல) t தே₃வாதி₃யோநி பே₄த₃ங்களும், அவாந்தர பே₄த₃ங்களும். u (செய்து) v ஆவிர்ப₄ாவமாத்ரமன்றிக்கே, கர்மவஶ்யன் பத்துமாஸம் க₃ர்ப்ப₄வாஸம் பண்ணுமாகில், 2. "ततश्च द्वादशे मासे" (ததஶ்ச த்₃வாத₃ஶே மாஸே) என்று v₂ பன்னிரண்டு மாஸம் க₃ர்ப்ப₄வாஸம்பண்ணி வந்து அவதரிக்கை. wA "பன்னிரு திங்கள் வயிற்றிற் கொண்டவப்w₂பாங்கினால்" என்றார்களிறே பெற்றவர்களும். x 3. "पिता पुत्रेण पितृमान् योनियोनौ। नावेदविन्मनुते तं बृहन्तम्॥" (பிதா புத்ரேண பித்ருமாந் யோநியோநௌ)

அ-விக்கு எல்லையுண்டாகைக்கும், அவன் பிறவிக்கு எல்லையில்லாமைக்கும் ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் (கர்மத்துக்கித்யாதி₃வாக்யத்₃வயத்தாலே) o r 'பிறவிக்கெல்லையில்லை" என்றதுக்குத் தது₃க்தியையும் அருளிச்செய்கிறார் (தனனுடைய இத்யாதி₃)யத்₃வா இவரறியாவிட்டாலும் அவனறிவனேயென்ன (தன்னுடையஇத்யாதி₃) s,t 'பலபல" என்றதுக்கர்த்த₂ாந்தரம் (தே₃வாதீ₃த்யாதி₃) u "செய்து" என்றதுக்கு இரண்டு தாத்பர்யம் - பத்துமாஸமன்றிக்கே பன்னிரண்டுமாஸம் க₃ர்ப்ப₄வாஸம் பண்ணி என்னுதல், தன்னுடைய கார்யத்துக்குத் தான் கார்யமாய்ப் பிறந்தென்னுதல் v முந்தினத்தைக்காட்டுகிறார் (ஆவிர்ப₄ாவமாத்ரம் இத்யாதி₃)v₂ w "பன்னிரண்டுமாஸம் க₃ர்ப்ப₄வாஸம்பண்ணி" என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (பன்னிருதிங்கள் இத்யாதி₃) பெரியாழ்வார் திருமொழி. x இரண்டாம் தாத்பர்யத்தைக் காட்டுகிறார் (பிதேத்யாதி₃) (யோநியோநௌ) யோநௌ யோநௌ என்றபடி. நாவேத₃வித் 4 "அஜாயமானோ ப₃ஹுதா₄ விஜாயதே தஸ்ய தீ₄ரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்" 3 'பிதா புத்ரேண பித்ருமாந் யோநியோநௌ" இத்யாதி₃ ஶ்ருதிகளை அறியாதவர்கள் "பரப்₃ரஹ்மத்துக்கு

ஜீ—துக்கு ப₄க₃வதுக்தியுங் காட்டுகிறார் (தன்னுடைய இத்யாதி₃) s t பலபல' என்ற மீமிசைக்கு-அஸங்க்₂யேயமென்று கீழே சொல்லி, தே₃வாதி₃பே₄தே₃ந பே₄த₃ஞ்சொல்லுகிறதென்று அர்த்த₂ாந்தரம (தே₃வாதி₃ இத்யாதி₃) u செய்து' என்றதுக்கு அர்த்த₂ த்₃வயம்-பத்துமாஸமன்றிக்கே பன்னிரண்டுமாஸம் க₃ர்ப்ப₄வாஸப்பண்ணி என்னுதல், ஸ்வகார்யங்களிலே ஒன்றுக்குக் கார்யமாய்ப் பிறந்து என்னுதல். v முந்தின அர்த்த₂ம் (ஆவிர்ப₄ாவமாத்ரம் இத்யாதி₃) ப₃ாலகாண்டே₃ 2 'ததஶ்ச த்₃வாத₃ஶே மாஸே சைத்ரே நாவமிகே திதௌ" இத்யாரப்₄ய, 2. 'கௌஸல்யாऽஜநயத்₃ராமம் ஸர்வலக்ஷணஸம்யுதம்" v₂, w 'பன்னிரண்டுமாஸம் க₃ர்ப்ப₄வாஸம் பண்ணி' என்னுமதுக்கு ப்ரமாணாந்தரம் (பன்னிருதிங்கள் இத்யாதி₃) பன்னிரண்டு மாஸம் வயிற்றிலே பேணிவைத்துக்கொண்டிருந்த அந்த நன்மையாலே இதி பாசுரார்த்த₂:.

ப்ர—r₂1. भगवद्गीतासु चतुर्थे— "बहूनि मे व्यतीतानि जन्मानि तव चार्जुन। तान्यहं वेद सर्वाणि न त्वं वेत्थ परन्तप॥"

2. (செய்து) बालकाण्डे (१८) "ततश्च द्वादशे मासे चैत्रे नावमिके तिथौ। नक्षत्रेऽदितिदैवत्ये स्वोच्चसंस्थेषु पंचसु। ग्रहेषु कर्कटे लग्ने वाक्पताविन्दुना सह॥९॥ प्रोद्यमाने जगन्नाथं सर्वलोकनमस्कृतम्। कौसल्याऽजनयद्रामं सर्वलक्षणसंयुतम्।"

x3. यजुषि (காठ. प्र. ३-अ-९) "हिरण्मयस्य शकुनेर्ब्रह्मनाम। पिता पुत्रेण पितृमान्योनियोनौ। नावेदविन्मनुते तं बृहन्तम्"

A பெரியாழ் 3-2-8.

ஈ—நாவேத3விந்மநுதே தம் ப்3ருஹந்தம் ||) என்கிறபடியே x2 ஸர்வகாரணபூ4தனான தான் ஸ்வகார்யங்களிலே ஒன்றுக்குக் கார்யமாயிறே வந்து அவதரித்தது. y (வெளிப்பட்டு) z 1. 'न चक्षुषा गृह्यते'' (ந சக்ஷுஷா க்3ருஹ்யதே) என்கிற தன்னைக் கண்ணுக்கு விஷயமாக்கி. a எப்போதும் போகிறவிடத்திலே நிதி4கண்டெடுப்பாரைப் a2 போலே, b அப்ராக்ருததி3வ்யஸம்ஸ்தா2நத்தை இதரஸஜாதீயமாக்கி வந்து அவதரிக்கை. அப்ராக்ருதமான த்3ருஷ்டிகளாலே ஸதா3 த3ர்ஶநம் பண்ணக்கடவ வடிவை மாம்ஸசக்ஷுஸ்ஸுக்களுக்கு விஷயமாக்கிக்கொண்டுவந்து காட்டுகை. cA " என்றேனும் கட்கண்ணாற்காணாத அவ்வுருவை "யிறே கண்ணுக்கு இலக்காக்கு

அ—ஜந்மமுண்டோ" என்று விசிகித்ஸை பண்ணுவர்கள் என்றபடி. v2 x (பன்னிரண்டுமாஸம் க3ர்ப்ப4வாஸம்பண்ணி) என்னுமிடத்தில். பீ3ஜப்ரத3னான பிதா ஒருத்தனுண்டாகவேணுமென்று விவக்ஷித்து அதுக்கு ப்ரமாணம் (பிதா புத்ரேணே இத்யாதி3) என்னுதல். x2 2. 'பிதா புத்ரேண பித்ருமாந்" என்றதுக்கு அர்த்த2ம் (ஸர்வகாரணபூ4தனான இத்யாதி3) y.z "வெளிப்பட்டு" என்றதுக்கு - வெளிப்படாத தான் வெளிப்பட்டு என்று தோற்றுகையாலே அத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ந சக்ஷுஷேத்யாதி3) a கண்ணுக்கு விஷயமாகாத தன்னைக் கண்ணுக்கு விஷயமாக்குகையாலே சேதனனுக்கு அலப்4யலாப4மாயிருந்ததென்னுமத்தை த்3ருஷ்டாந்தபூர்வகமாக அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, மாம்ஸசக்ஷுஸ்ஸுக்கு விஷயமல்லாத தன்னைக் கண்ணுக்கு விஷயமாக்கும் ப்ரகாரத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் (எப்போதும் போகிறவிடத்திலே இத்யாதி3) a2 (போலே) என்ற அநந்தரம் - காணும்படி என்று ஶேஷம். z b 1. "ந சக்ஷுஷா க்3ருஹ்யதே" என்கிற வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (அப்ராக்ருதமான இத்யாதி3) c "கண்ணுக்கு விஷயமன்று" என்கிறதுக்கு, பின்னையும் ஒரு ப்ரமாணம் (என்றேனும் இத்யாதி3) பெரியதிருவந்தாதி.

ஜீ—w2 பாங்கு-நன்மை, க்ஷேமம் என்றபடி பெரியாழ்வார்திருமொழி-மூன்றும் பத்து. இரண்டாந் திருமொழி - எட்டாம் பாட்டு. x ஸ்வகார்யங்களிலே ஒன்றுக்குக் கார்யமாகப் பிறந்து என்று இரண்டாமர்த்த2ம் (பிதாபுத்ரேண இத்யாதி3) 2. "யோநி யோநௌ" யோநௌ-யோநௌ, யோநிகள்தோறும்; அவதாரங்கள்தோறும் என்றபடி. பிதா - ஜக3த்பிதா; ஸர்வகாரணபூ4தன் என்றபடி. "புத்ரேண பித்ருமாந்" புத்ரனைப் பிதாவாகவுடையவன்; ஸ்வகார்யங்களுக்குக் கார்யமாயிருப்பவன் என்றபடி. (நாவேத3வித் இத்யாதி3) 3. "அஜாயமானோ ப3ஹுதா4 விஜாயதே தஸ்ய தீ4ரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்" 2. "பிதாபுத்ரேண பித்ருமாந்" இத்யாதி3 ஶ்ருதிகளை அறியாதவன் இந்த அவதாரமாஹாத்ம்யத்தை அறியாதே, 'பரப்3ரஹ்மத்துக்கு ஜந்மமுண்டோ?' என்று விசிகித்ஸைபண்ணுவன் என்றபடி. x2 2. 'பிதா புத்ரேண" என்றதுக்கு அர்த்த2ம் (ஸர்வகாரணபூ4தனான இத்யாதி3) y,z 'வெளிப்பட்டு' என்றதுக்கு ஶப்3தா3ர்த்த2ம் (ந சக்ஷுஷா இத்யாதி3) a வெளிப்பட்டு' என்ற பத3ஸாமர்த்2யத்துக்கு ப4ாவம் (எப்போதும் இத்யாதி3) a2 போலே' என்ற அநந்தரம்-காணும்படியென்று ஶேஷம். z, b "ந சக்ஷுஷா க்3ருஹ்யதே" இத்யாதி3 வாக்யவிவரணம் (அப்ராக்ருதமான இத்யாதி3) c 'கண்ணுக்கு அவிஷயம்' என்கிறதுக்கு ப்ரமாணாந்தரம் (என்றேனும் இத்யாதி3) ஒருநாளும் காண்கைக்குப் பரிகரமல்லாத புறக்கண்ணாலே காணவொண்ணாத அந்தத்திருமேனியை இதி பாசுரார்த்த2;2. பெரியதிருவந்தாதி-இருபத்தெட்டாம் பாட்டு. d,e சங்கொடுசக்கரம்' என்கிற த்ருதியைக்கு ப4ாவம் (தன்னிற்பிரியாத

பர—z1. (வெளிப்பட்டு) मुण्डकोपनिषदि [३-१] "न चक्षुषा गृह्यते नापि वाचा नान्यैर्देवैर्मनसा कर्मणा वा। ज्ञानप्रसादेन विशुद्धसत्त्वस्ततस्तु तं पश्यते निष्कळं ध्यायमानः ।।"

A பெரியதிருவ 28.

ரீ - கிறது, d (சங்கொடு இத்யாதி3) e **தன்னிற்பிரியாத ஸௌப்4ராத்ரம்;** f 1. **''गच्छता मातुलकुलं भरतेन'' (க3ச்ச2தா மாதுலகுலம் ப4ரதேந இத்யாதி3வத்.** g **அவதரிக்கும் போது தி3வ்யாயுத4ங்களோடே வந்தாயிற்று அவதரிப்பது.** h **இங்குநின்றும் போவார்க்கு** h2 **ப்ராப்யராமவர்களோடே கூட வந்தாயிற்று அவதரிப்பது.** i **கண்டநுப4வித்த அநந்தரம்** A'' **அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவதென்றுகொலோ'' என்று ப்ரார்த்தி2க்கவேண்டாதபடி அவர்களோடே கூடக்** i2 **காட்சிகொடுக்கை.** j (சங்கொடு சக்கரம) k **ஒன்றேயமைந்திருக்கச்செய்தே.** (வில்) l **ஒருகொத்துக்கு ஒருவரைக் கொண்டு வருகையன்றிக்கே.** m (ஒண்மையுடைய உலக்கை) **ஒண்மை-அறிவு.**

அ—d,e 'சங்கொடு சக்கரப்'' என்கிற த்ருதீயைக்குத் தாத்பர்யம் (தன்னில் பிரியாத இத்யாதி3) f· சங்கோடே கூடின இவைகளை ஏந்தி'' என்றுமாம் என்கிறுர் (க3ச்ச2தேத்யாதி3) அன்றிக்கே, ஸ்ரீப4ரதாழ்வானும் ஶத்ருக்4நாழ்வானும் திருவாழியாழ்வானுடையவும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யாழ்வானுடையவும் அவதாரமென்று உண்டாகையாலே, கீழோடே சேரவுமாம். g''சங்கொடு சக்கரம் வில் ஒண்மையுடைய உலக்கையொள்வாள் தண்டுகொண்டு - சன்மம் பலபல செய்து வெளிப்பட்டு'' என்று அந்வயித்துத் தாத்பர்யம் (அவதரிக்கும்போதென்று தொடங்கி) h அவற்றோடே கூட அவதரிக்கைக்கு ப்ரயோஜநமேதென்ன (இங்குநின்றும் போவார்க்கு இத்யாதி3) h2 2 ''ஸாத்4யா:'' என்கையாலே ப்ராப்யபூ4தரிறே. i அநுப4ாவ்யனான தான் வந்து அவதரித்தால் போராதோ, தி3வ்யாயுத4ங்களோடே வந்து அவதரிக்கவேணுமோ? என்ன (கண்டநுப4வித்த இத்யாதி3) i2 காட்சி-த3ர்ஶநம். j,k ''ஓடு'' என்றதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் (ஒன்றேயமைந்திருக்கச் செய்தே என்றது) ஸௌந்த3ர்யத்துக்கு ஒன்றேயமையுமென்று கருத்து. l (ஒரு கொத்துக்கு) ஸௌந்த3ர்யாநுப4வ முக2த்தாலே ஸாது4பரித்ராணம் பண்ணுகைக்கு ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யாழ்வானே அமைந்ததேயாகிலும், து3ஷ்க்ருத்3விநாஶத்துக்கு தி3வ்யாயுத4ம் வேண்டியிருந்ததேயாகிலும், ஆயுத4வர்க்க3த்திலே ஒருவரமையுமிறே என்றபடி. ஸங்கல்பமாத்ரமே அமைந்திருக்கவும் ரக்ஷணத்திலுண்டான வ்யாமோஹாதிஶயத்தாலே அவதரிக்க வேண்டினுப்போலே, அநேகாயுத4பரிக்3ரஹமும் வ்யாமோஹாதிஶயத்தாலே வேண்டிற்றென்று வித்3த4ராகிறுர் என்று திருவுள்ளம். k,l அத2வா (ஒன்றே அமைந்திருக்க) விரோதி4நிரஸநத்துக்கொன்றேயமையுப், இருந்தவிடத்திலேயிருந்து நிரஸிக்குமித்தனையிறே பாஞ்சஜந்யம், விரோதி4களிருந்தவிடம் தேடி நிரஸிக்கவேண்டாவோவென்ன (ஒரு கொத்துக்கு இத்யாதி3) m ஒண்மை - அறிவும், அழகும், ஒண்மை பஞ்சாயுத4ங்களுக்கும் விஶேஷண

ஜீ—இத்யாதி3) f இதுக்கு த்3ருஷ்டாந்தம் (க3ச்ச2தா இத்யாதி3) g சங்கொடு' என்று தொடங்கி, 'தண்டுகொண்டு சன்மம் பலபல செய்து' என்று அந்வயித்து ப4ாவம் (அவதரிக்கும்போது இத்யாதி3) h அவற்றோடே அவதரிக்கைக்கு ப்ரயோஜநமேது? என்ன (இங்குநின்றும் இத்யாதி3) i அநுப4ாவ்யனான தான் வந்து அவதரித்தால் போராதோ? தி3வ்யாயுத4ங்களோடே வந்து அவதரிக்கவேணுமோ? என்ன, (கண்டநுப4வித்த இத்யாதி3) j.k ஒடு' என்றதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் ஒன்றேயமைந்திருக்கச்செய்தே என்று; ஸௌந்த3ர்யாநுப4வாதி3 முக2த்தாலே ஸாது4பரித்ராண து3ஷ்க்ருத்3விநாஶாதி3களுக்கு ஒன்றே அமைந்திருக்கச்செய்தே என்றபடி. l (ஒருகொத்துக்கு ஒருவரை) என்றது - ஆயுத4வர்க்க3த்துக்குத் திருவாழியைக்கொண்டு வருகையன்றிக்கே என்றபடி. m ஒண்மை - அறிவும், அழகும் ஒண்மை- ஆயு[illegible]ங்களுக்கெல்லாம் விஶேஷண

ப்ர— f अयोध्याकाण्डे प्रथमे—''गच्छता मातुलकुलं भरतेन तदाऽनघः [illegible] नीतः प्रीतियुक्तः [illegible] ॥''

ஈ- n A கருதுமிடம் பொரும்படி ஜ்ஞாநாதி$_4$கராயிருப்பார்களே. o (ஒள் வாள் தண்டு கொண்டு) p கையிலே தி$_3$வ்யாயுத$_4$ங்களைக் கண்டால் 'இவை p$_2$ வினைக்கு உடலாக த$_4$ரித்துக்கொண்டிருக்கிறான்' என்றிருப்பார் ஸம்ஸாரிகளாயிற்று; அங்ஙனன்றிக்கே, நித்யஸூரிகள் 'அழகுக்கு உடலாக த$_4$ரித்துக்கொண்டிருக்கிறான்' என்றிருப்பர்கள்; q இவரும் அவர்களிலே ஒருவராகையாலே அழகுக்கு உடலாகவே அநுஸந்தி$_4$ப்பது. r ஒரு கற்பகத்தரு பணைத்துக் r$_2$ கணுத்தோறும் r$_3$ அரும்பினாற்போலேயாயிற்று வடிவும் தி$_3$வ்யாயுத$_4$ங்களும் சேர்ந்த சேர்த்தி இருப்பது. புள் ஊர்ந்து) இதுவும் ஒரு சேர்த்தியழகு; B பொன்மலையின் மீமிசைக் கார்முகில்போலேயிறே இருப்பது. (உலகில்) இவ்வழகுதான் ஒரு தே$_3$ஶவிஶேஷத்தே நித்யஸூரிகள் அநுப$_4$விக்குமதிறே; அங்ஙனேயிருக்கச்செய்தே இங்கே அநுப$_4$விக்கும்படி பண்ணினான். s (வன்மை இத்யாதி$_3$) t இவ்வழகைக்கண்டு நெஞ்சு நெகிழாதவர்களான ராக்ஷஸர்களையும் அஸுரர்களையும். u இவ்விஷயத்தில் தம்முடைய u$_2$ மென்மைபோலே எல்லார்க்-

அ-மாகக் கண்டுகொள்வது. n தி$_3$வ்யாயுத$_4$ங்களினுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு விநியோக$_3$த்தை அருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு அவர்களுடைய ஜ்ஞாநாதி$_4$க்யத்தை உபபாதி$_3$க்கிறார். (கருதுமிடம் இத்யாதி$_3$) o p வாளுக்கு விஶேஷணமான ஒண்மையை எல்லாவற்றுக்கும் விஶேஷணமாக்கி, அத்தால்-ப்ராப்யமென்று விவக்ஷித்து தி$_3$வ்யாயுத$_4$ங்கள் ப்ராப்யமாகக்கூடுமோ என்ன அருளிச்செய்கிறார் (கையிலே தி$_3$வ்யாயுத$_4$ங்கள் இத்யாதி$_3$) இந்த ஒண்மை-அழகு. ஆக, ஜ்ஞாநாதி$_4$கருமாய் அழகியராயுமிருப்பர்கள் என்றபடி. 1. "தேஜோப$_3$லைஶ்வர்யமஹாவபோ$_3$த$_4$ஸுவீர்யஶக்த்யாதி$_3$கு$_3$ணைகராஶி:" என்றது — ஒன்றின் விஶேஷணம் எல்லாவற்றுக்குமானதுக்கு த்$_3$ருஷ்டாந்தம். p$_2$ வினை-யுத்$_3$த$_4$ம், q நித்யஸூரிகள் அப்படியிருந்தால் இவருக்கேது? என்ன (இவரும் இத்யாதி$_3$) o யத்$_3$வா "ஒண்மை" என்று-அழகாய் "ஒள்" என்று தேஜஸ்ஸாய், இந்த இரண்டு விஶேஷணமும்-பஞ்சாயுத$_4$ங்களுக்குமாம்; அறிவுடையராய் அழகியரான தி$_3$வ்யாயுத$_4$ங்கள் என்று பொருள். r தி$_3$வ்யாயுத$_4$ங்கள் அழகுக்குடலாமாகாரத்தை ரூபகமிட்டு ரஸிப்பிக்கிறார் (ஒருகற்பகத்தரு இத்யாதி$_3$) r$_2$ கணுத்தோறும்-ப்ரதிபர்வம், r$_3$ அரும்புகை குட்$_3$மளிதமாகை. t (இவ்வழகை இத்யாதி$_3$) s வன்மையாவது-அவர்களுடைய மிடுக்கன்றே, ஈஶ்வரனை அபேக்ஷித்து அதில்லையே; இனி நெஞ்சில் நெகிழ்ச்சியில்லாமையாமத்தனை என்று விவக்ஷிதம். u அரக்கராலும் நெஞ்சில் நெகிழ்ச்சியில்லாமை ஸித்$_3$த$_4$மன்றோ. அத்தைச் சொல்லுகிறதுக்குக் கருத்தென்னென்ன (இவ்விஷயத்தில் இத்யாதி$_3$). u$_2$ மென்மை-மார்த்$_3$வம், v இவருக்கு மென்மையுண்டென்னுமதுக்கு.

ஜீ-மாகக் கண்டுகொள்வது. n உபபாத$_3$நம் (கருதுமிடம் இத்யாதி$_3$) o p வாளுக்கு விஶேஷணமான ஒண்மையையும் எல்லாவற்றுக்கும் விஶேஷணமாக்கி, அத்தால் ப்ராப்யமென்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (கையிலே இத்யாதி$_3$) இந்த ஒண்மை-அழகு. ஆக, ஜ்ஞாநாதி$_4$கருமாய், அழகியருமாயிருப்பர்கள் என்றபடி. 1. "தேஜோப$_3$லைஶ்வர்யமஹாவபோ$_3$த$_4$ஸுவீர்யஶக்த்யாதி$_3$கு$_3$ணைகராஶி:" என்றது - ஒன்றின் விஶேஷணம் எல்லாவற்றுக்குமானதுக்கு த்$_3$ருஷ்டாந்தமாகக் கண்டுகொள்வது. p$_2$ வினை-யுத்$_3$த$_4$ம், q நித்யஸூரிகள் அப்படியிருந்தால் இவர்க்கு ஏது? என்ன (இவரும் இத்யாதி$_3$) r தி$_3$வ்யாயுத$_4$ங்கள் அழகுக்கு உடலாம் ஆகாரத்தை ரூபகமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு கற்பகத்தரு இத்யாதி$_3$) r$_2$ கணுத்தோறும் - கணுக்கள் தோறும். s வன்மை-காடி$_2$ந்யம், u அவர்களுக்கு நெஞ்சு நெகிழ்ச்சியில்லாமை ஸித்$_3$த$_4$மாயிருக்க, அதைச் சொல்லுகிறதுக்குத் தாத்பர்யம் (இவ்விஷயத்தில் இத்யாதி$_3$) u$_2$ மென்மை-மார்த்$_3$வம்.

A 10-6-8. B 9-2 6.

ஈ-கும் இருக்குமோ ? என்றிருக்கிருர். v நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகுமே தமக்கு. w அவனைக் காணுதபோது "ஈஶ்வரோஹம்" என்றிருக்கலாம்; x தி$_3$வ்யாயுத$_4$ங்களோடே அழகிய வடிவழகைத் திருவடி திருத்தோளிலே கண்டால், 'ஶரணம்' என்னுதல், எழுத்துவாங்குதல் செய்கையன்றிக்கே எதிரிடுவதே x$_2$ பையல்கள் ! என்கிருர். y அழகுக்கு இலக்காய் வாழமாட்டாதே. அம்புக்கு இலக்காய் முடிந்துபோவதே ! என்கிருர். z (மாளப்z$_2$படைபொருத) a அவர்கள் முடியும்படி a$_2$ ஆயுத$_4$த்தாலே பொருத. b யுத்$_3$த$_4$த்திலே புக்குநின்று b$_2$ ஆரோதமடித்தல், 'ஸ்வகீய ஜந்துக்கள்' என்று ஆந்ருஶம்ஸ்யங்கொண்டாடுதல் செய்யாதே. 'ஆஶ்ரித விரோதி$_4$கள்' என்று அழியச் செய்த நன்மையுடையவன். c அன்றியே, ஸங்கல்பத்தாலே செய்யாதே. அவதரித்து c$_2$ யுத்$_3$த$_4$ம்பண்ணிமுடித்த நன்மையாகவுமாம். d 'மழுங்காத ஞானமே படையாக மலருலகில் தொழும்பாயார்க்கு அளித்தால், உன் சுடர்ச்சோதி மறையுமிறே' என்ருரிறே இவர்தாம். e அக்$_3$நீஷோமீயஹிம்ஸைகளில் கைகூசிஞுகில் ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணவேண்டாநின்றதிறே. (நனமை

அ-ப்ரமாணம் (நினைதொறும் இத்யாதி$_3$) w x,y அவ்வழகைக்கண்டு நெஞ்சுநெகிழாத ப்ரகாரத்தை ஆஶ்சர்யப்படுகிருர் (அவனைக் காணுதபோதித்யாதி$_3$ வாக்யத்ரயத்தாலே) x$_2$ பையல்-க்ஷுத்$_3$ரன், y (அழகுக் கிலக்காய்) என்கிற வாக்யம்-விவரணமாதல், மேலுக்கவதாரிகையாதல். o, z, a "தண்டு கொண்டு" என்றத்தை மேலேகூட்டித்தாத்பர்யாந்தரம் (அவர்கள் முடியும்படியித்யாதி$_3$) z$_2$, a$_2$ c$_2$ படை-ஆயுத$_4$மும், யுத்$_3$த$_4$மும். b மாளும்படி பொருதால் நன்மையாவதேது. பரஹிம்ஸை நன்மையாமோவென்ன, ஆஶ்ரிதார்த்த$_2$மாகையாலே நன்மை என்கிருர் (யுத்$_3$த$_4$த்திலேயித்யாதி$_3$) b$_2$(ஆரோதமித்யாதி$_3$) அர்ஜுனனைப்போலே 1. "அஸ்த$_2$ாநஸ்நேஹகாருண்யத$_4$ர்மாத$_4$ர்மதி$_4$யாகுலம்" என்கிறபடியே ஆரோதமடித்தல், ஆந்ருஶம்ஸ்யம் கொண்டாடுதல் செய்யாதே என்றபடி; (ஆரோதமடித்தலென்றது) ஆரோதமென்று த$_4$ர்மமாய் 2."அஹிம்ஸா பரமோ த$_4$ர்ம:" என்று பரஹிம்ஸை பண்ணுதிருத்தலென்றபடி. c, d, ஸங்கல்பத்தாலே செய்தால் அது நிறமாகாதே; கு$_3$ணத்துக்கு அவத்$_3$யமாமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (பழுங்காத இத்யாதி$_3$) e "ஆஶ்ரிதவிரோதி$_4$கள்" என்றழித்தாலும் ஹிம்ஸை தோ$_3$ஷமன்றோவென்ன (அக்$_3$நீஷோமீய ஹிம்ஸைகளிலித்யாதி$_3$) 2. "அஹிம்ஸா பரமோ த$_4$ர்ம:" இத்யாதி$_3$க்கு இவர்கள் விஷயமல்ல; 3. "பஶுமாலபே$_4$த" என்னுமாபோலே

ஜீ-u$_2$, v இவர்க்கு மென்மையுண்டென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (நினைதொறும் இத்யாதி$_3$) w அவ்வழகைக்கண்டு நெஞ்சுநெகிழாத ப்ரகாரத்தை ஆஶ்சர்யப்படுகிருர் (அவனை இத்யாதி$_3$) x$_2$ பையல்கள் - க்ஷுத்$_3$ரர்கள். y (அழகுக்கு இலக்காய் இத்யாதி$_3$) விவரணமாதல், மேலுக்கு அவதாரிகையாதல். a 'தண்டுகொண்டு' என்றத்தை மேலே கூட்டி பா$_4$வாந்தரம் (அவர்கள் முடியும்படி இத்யாதி$_3$) z$_2$ a$_2$ c$_2$ படை-ஆயுத$_4$மும், யுத்$_3$த$_4$மும், b மாளும்படிபொருதால் அது நன்மையோ? பரஹிம்ஸை நன்மையாமோ? என்ன, ஆஶ்ரிதார்த்த$_2$மாகையாலே நன்மை யென்கிருர் (யுத்$_3$த$_4$த்திலே இத்யாதி$_3$) b$_2$ (ஆரோதமித்யாதி$_3$) அர்ஜுநனைப்போலே ஆரோதமடித்தல், ஆந்ருஶம்ஸ்யம் கொண்டாடுதலென்றபடி. ஆரோதம் - நிவ்ருத்திவ்ரதம். 2. "அஹிம்ஸா பரமோ த$_4$ர்ம:" என்று பரஹிம்ஸை பண்ணவொண்ணுதென்றிருத்தலென்றபடி. d ஸங்கல்பத்தாலே செய்தால் அது நிறமாகாதே; கு$_3$ணத்துக்கு அவத்$_3$யமாமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (மழுங்காத இத்யாதி$_3$) e ஆஶ்ரிதவிரோதி$_4$கள் என்று அழித்தாலும் ஹிம்ஸை தோ$_3$ஷமன்றோ? என்ன (அக்$_3$நீஷோமீய இத்யாதி$_3$) இத்தால் 2. "அஹிம்ஸா பரமோ த$_4$ர்ம:" இத்யாதி$_3$க்கு

2. குறைவில் தடங்கடல் கோளர வேறித்தன் கோலச்செந் தாமரைக்கண்
உறைபவன் போலவோர் யோகு புணர்ந்த ஒளிமணி வண்ணன்கண்ணன்
கறையணி மூக்குடைப் புள்ளைக் கடாவி அசுரரைக் காய்ந்தவம்மான்
நிறைபுக ழேத்தியும் பாடியு மாடியும் யானொரு முட்டிலனே.

ஆ- 2. அவ:-(குறைவில்.) இப்படி எம்பெருமானுடைய தி₃வ்யாவதார தி₃வ்ய சேஷ்டிதங்களைத் திரள அநுப₄வித்து, பின்னை அவற்றைத் தனித்தனியே அநுப₄விக்கிருர்.

வ்யா:—தன்னுள்ளே எம்பெருமான் கண்வளர்ந்தருளுகையாலே குறைவற்று அவாப்தகாமமான தடங்கடலிலே ப₄ணாமணி வ்ராத மயூக₂ மண்ட₃ல ப்ரகாஶமாநோத₃ர தி₃வ்யத₄ரமணியிருந்த திருவநந்தாழ்வான்மேலே ஏறியருளித் தத்ஸம்ஸ்பர்ஶஜநித

ஈ—யுடையவன் சீர் பரவப்பெற்ற நான்) அவனுடைய கல்யாணகு₃ணங்களை அக்ரமமாகச் சொல்லப்பெற்ற நான். f (ஓர் குறைவிலனே) g முதலிலே ஸம்ஸாரிகளைப் போலே அறியாதொழிதல், அவதரித்துக் கண்ணுக்கு இலக்காய்ப் பாசுரமிட்டுப் பேச நிலமன்றிக்கே யிருத்தல், ஶிஶுபாலாதி₃களைப்போலே, 'நம்மிலேயொருத்தன்' என்று பரிப₄வித்து முடிந்துபோதல், ஸ்ரீவிஶ்வரூபத்தில் அர்ஜுநனைப்போலே g₂ நீச்சுநீராதலன்றிக்கே இவ்விஷயத்தைப் புகழப்பெற்ற எனக்கு ஒரு குறைகளும் இல்லை என்கிருர். h 1. "सोऽश्नुते सर्वान् कामान्" (ஸோऽஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந்) என்று ஒரு தே₃ஶவிஶேஷத்திலே அநுப₄விக்கக்கடவ கு₃ணாநுப₄வத்தை இங்கே அநுப₄விக்கப்பெற்ற எனக்கு 'பரமபத₃த்தில் போகப்பெற்றிலேன்' என்கிற குறையுண்டோ? 1.

அ—என்றபடி. f, g. "ஓர் குறைவிலன்" என்கையாலே ஸம்ப₄ாவிதமான குறைகளைக்காட்டுகிருர், (முதலிலே இத்யாதி₃) g₂ நீச்சுநீராவது — தரைகாணவொண்ணுமை, h "நானோர் குறைவிலன்" என்றதுக்கு இரண்டாம் தாத்பர்யம் (ஸோஶ்நுத இத்யாதி₃) g அன்றிக்கே "ஓர்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (முதலிலே ஸம்ஸாரிகளித்யாதி₃) h "குறைவிலன்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஸோஶ்நுதே இத்யாதி₃) என்னுமாம், 'சீர்பரவப் பெற்ற நான்" என்கையாலே குறையில்லை என்றபடி. "சங்கொடு சக்கரம் வில்" என்று தொடங்கி, "தண்டுகொண்டு-சன்மம் பலபல செய்து வெளிப்பட்டு, மீளவும் சங்கென்று தொடங்கி ஓர் குறைவிலன்" என்று அந்வயம். 1,

ஜீ—இவர்கள் விஷயமன்றென்றபடி, f g 'ஓர் குறைவில்ன்' என்கையாலே ஸம்ப₄ாவிதமான குறைகளைக்காட்டுகிருர் (முதலிலே இத்யாதி₃) g₂ நீச்சுநீராவது-தரைகாணவொண்ணுமை. h 'குறைவிலன்' என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஸோஶ்நுதே இத்யாதி₃) யத்₃வா, 'குறைவிலன்' என்றதுக்கு இரண்டாம் தாத்பர்யமாதல். "உலகில் - சங்கொடு சக்கரம் வில், இத்யாரப்₄ய தண்டுகொண்டு-சன்மம் பலபலசெய்து வெளிப்பட்டு மீளவும் சங்கொடுசக்கரம் இத்யாரப்₄ய, க்ரமேண அந்வய: 1.

ப்ர-(சீரித்யாதி₃)h1 उपनिषदि (तै-आ-१) "यो वेद निहितं ... ... परमे व्योमन् सोऽश्नुते सर्वान् कामान् सह ब्रह्मणा विपश्चितेति"

ஆ.—நிரதிஶயஸுகாநுபவ நிரதனுயிருந்து, ஆஶ்ரித பரித்ராணார்த்தமாக வஸுதேவ க்ருஹே அவதீர்ணனாய், ஹேயப்ரத்யநீகனாய், கறையணி மூக்குடைப் புள்ளைக் கடாவி அசுரரைக் காய்ந்த அம்மான் நிறைபுகழ்களை நிரஸ்த ஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகனாய்க்கொண்டு ஏத்தியும் பாடியும் ஆடியும் அநுபவிக்கப்பெற்றேனென்கிறார். 2

ஒ—அவ:-இரண்டாம் பாட்டில், திருவவதாரம் பண்ணியருளுகைக்கு அடியாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளி ஸ்ரீவஸுதேவர் திருமகனாய் வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளி ஆஶ்ரிதவிரோதி நிரஸநம்பண்ணுநின்றிருந்துள்ள க்ருஷ்ணனுடைய கீர்த்தியை ப்ரீதிப்ரேரிதனாய்க்கொண்டு பலபடியும் அநுபவிக்கப்பெறுகையாலே எனக்கு ஒரு தட்டில்லை என்கிறார்.

வ்யா:—(குறைவில் தடங்கடல் கோளரவேறி) - தன்னுடைய ஸந்நிதானத்தாலே குறைவற்றுக் கண்வளர்ந்தருளப் போரும்படியான பெரிய கடலிலே நிரவதிக தீப்தியுக்தனான திருவநந்தாழ்வான்மேலேயேறி; கோளாகிறது மிடுக்கு என்றும் சொல்லுவர். கண்ணுறைகை - கண்வளர்ந்தருளுகை. (ஓர் யோகு புணர்ந்த என்று தொடங்கி) - திருவநந்தாழ்வானோட்டை ஸ்பர்ஶத்தாலும் ஸ்வகுணாநுஸந்தானத் தாலும் உஜ்ஜ்வலமான திருநிறத்தையுடையனாய், ஆஶ்ரிதாபந்நிவாரணார்த்தமாக க்ருஷ்ணனாய் வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளி ப்ரதிகூலருடைய ருதிரத்தாலே கறையேறி அதுவே ஆபரணமான திருமூக்குடைய பெரியதிருவடியை நடத்தி அஸுர நிரஸநம் பண்ணின ஸர்வேஶ்வரனுடைய பரிபூர்ணமான புகழை ஹ்ருஷ்டனாய்க் கொண்டு மிகவும் அநுபவிக்கப்பெறுகையாலே நான் ஒன்றும் ப்ரதிஹதபோகனல்லேன். 2

ப—2. அவ:—அநந்தரம், இவ்விரோதிநிரஸநார்த்தமான அவதாரத்துக்கு மூலமான க்ஷீரார்ணவஶாயியினுடைய ரக்ஷணார்த்த ப்ரவ்ருத்தியால் வந்த புகழை ப்ரீதிபூர்வகமாக அநுபவிக்கப்பெற்ற நான் ஒரு விச்சேதமுடையேனல்லேன் என்கிறார்.

குறைவு இல்-தன்னுடைய ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே பரிபூர்ணமாய், **தடம் கடல்**-(கண்வளருகைக்கு) இடமுடைத்தான கடலிலே, **கோள் அரவு** - பெருமிடுக்கனான திருவநந்தாழ்வான் மேல், **ஏறி** - ஏறி, **தன் கோலம்** - தன் ஈஶ்வரத்வ ஸூசகமான அழகையுடைத்தாய், **செந்தாமரைக் கண்ணுறைபவன்போல** - சிவந்த தாமரை போலேயிருக்கிற திருக்கண்கள் மலரும்படி உறங்குவான்போலே, **ஓர் யோகு புணர்ந்த** - அத்விதீயமான திவ்யாத்மஸ்வரூபாநுஸந்தானத்திலும் ஜகத்ரக்ஷண சிந்தையிலும் பொருந்தி, **மணி** - தகட்டிலழுத்தின மாணிக்கம்போலே, **ஒளி** — பேரொளியையுடைத்தான, **வண்ணன்** - வடிவையுடையனாய், **கண்ணன்** - [அக் கிடையைவிட்டு 1. **"आगतो मधुरां पुरीम्" (ஆகதோ மதுராம் புரீம்)** என்று] க்ருஷ்ணனாய் அவதரித்து, **கறை அணி** - [அண்டம் பக்வமாவதற்கு முன்னே

உடைக்கையாலே அக்₃ரத்திலே) கருகுதலாகிற அடையாளத்தை ஆப₄ரண மாகவுடைத்தான, **மூக்குடை** - திருமூக்கையுடைய, **புள்ளை** - பெரிய திருவடியை, **கடாவி** - நடத்தி, **அசுரரைக் காய்ந்த** - அஸுரரை ஸ்வப்ரதாபத்தாலே நஶிப்பித்த, **அம்மான்** - ஸர்வாதி₄கனுடைய, **நிறைபுகழ்** - பரிபூர்ணமான விஜயப்ரதை₂யை, **ஏத்தியும்** - (ப்ரீதியுக்தனாய்க்கொண்டு) ஸ்தோத்ரம் பண்ணியும்; **பாடியும்** — இசையிலே வைத்துப் பாடியும், **ஆடியும்** - (ஹர்ஷத்தாலே) ந்ருத்தம் பண்ணியும் வர்த்திக்கிற, **யான்** — நான், **ஒரு முட்டு இலன்** — ஒரு விச்சே₂த₃ம் உடையேனல்லேன், **முட்டு** - விலக்கு; **கறையணி மூக்கு** என்று - விரோதி₄களைத் துண்டிக்கையாலே கறையேறின மூக்கென்றுமாம், **கோள்** - மிடுக்கு; ஒளியுமாம். 2

இ - அவ:—இரண்டாம் பாட்டு. முதற்பாட்டில் திருவவதாரங்களைச் சொன்னார்; இதில் "திருவவதாரகந்த₃மாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்து அவதரித்து ஆஶ்ரித விரோதி₄களை அழியச்செய்த க்ருஷ்ணனுடைய புகழைப் பேசப்பெற்ற எனக்கு ஒரு தட்டில்லை" என்கிறார்.

வ்யா:—**(குறைவில் தடங்கடல்)** நானேயன்று, என்னிலும் குறைவற்றார் உண்டு. A "திருமேனி நீ தீண்டப்பெற்று மாலுங்கருங்கடலே என்னோற்றாய்" என்கிறபடியே ஸர்வகாலமும் தன் மடியிலே வைத்துக்கொண்டிருக்கப் பெற்ற இதுவும் ஒன்றே! **(தடங்கடல்)** B "தாளும் தோளும் முடிகளும் சமனிலாத பலபரப்பி" என்கிறபடியே அஸங்குசிதமாகக் கண்வளர்ந்தருளும்படி இடமுடைத்தான இதுவும் ஒரு பா₄க்₃யமே! **(கோளரவேறி)** கோள் என்று ஒளியாய், ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலேயுண்டான ஒளியைச் சொல்லுகிறது. கோள் என்று தேஜ:பதா₃ர்த்த₂ங்களான க்₃ரஹங்களாய், அவ்வழியாலே ஒளியைச் சொல்லுகிறது. கோளென்று மிடுக்காய், **1. प्रकृष्टविज्ञानबलैकधामनि (ப்ரக்ருஷ்டவிஜ்ஞாந ப₃லைகதா₄மநி)** என்கிறபடியே தா₄ரண ஸாமர்த்₂யத்தைச் சொல்லுகிறது என்றுமாம். **(அரவு)** மென்மை குளிர்த்தி நாற்றம் இவற்றை ப்ரக்ருதியாகவுடையனாயிருக்கை. **(ஏறி)** சுழலவந்து ஸாத₃ரமாக நோக்கி யேறுகை. **(தன்கோலம் இத்யாதி₃)** வெறும் புறத்திலே ஆலத்திவழிக்கவேண்டும் படியாய், ஐஶ்வர்ய ஸூசகமான சிவப்பையுடைத்தாயிருக்கை. **(கண்ணுறைகை)** கண்வளர்கை. **கண்வளரல் என்று** பேராய், ஜக₃த்₃ரக்ஷணசிந்தாயுக்தனாகை. ரக்ஷ்யவர்க்க₃ம் கரைமரம் சேரும்படியையாதல், **2. "आत्मानं वासुदेवाख्यं चिन्तयन्" (ஆத்மாநம் வாஸுதே₃வாக்₂யம் சிந்தயந்)** என்கிறபடியே ரக்ஷகனை தன்னையாதல் அநுஸந்தி₄க்கை. **(ஒளிமணிவண்ணன் கண்ணன்)** ரக்ஷ்யவர்க்க₃த்தைத் தன் வடிவழகாலே துவக்கிக் கரைமரம் சேர்க்கைக்காக க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்தவன்: ஒளியையுடைய நீலமணிபோலேயிருக்கிற வடிவையுடைய க்ருஷ்ணன். **(கறையணி இதயாதி₃)** ராஜாக்கள் கறுப்பு உடுத்து நக₃ரஶோத₄னைக்[illegible] புறப்பட்டால் பா[illegible]கரமும் முகம் தோற்றாமல் ஸேவிக்கக் கடவதிறே. ப்ரதிகூலருடை[illegible] [illegible]த்தாலே கறை

A முதல் திருவ — 19 *B* 8-10.8

இ-யேறி அதுவே ஆப$_4$ரணமாயிருக்கும் மூக்கு என்னுதல்; முட்டையைப் பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்பே உடைத்தத்தாற் பிறந்த தழும்பாய், அது ஸ்ரீவத்ஸம்போலே இவனுக்கு ஆப$_4$ரணமாயிருக்குமென்னுதல். (**கடாவி**) நடத்தி. (**அசுரரைக் காய்ந்த**) ஆஶ்ரிதருடைய பே$_4$ாக$_3$பரிகரமே ஆஶ்ரிதவிரோதி$_4$ நிரஸநத்துக்கும் பரிகரமென்கை. (**காய்ந்த**) நஶிப்பித்த. (**அம்மான்**) இப்படி சிறியத்தைப் பெரியது தின்னுதபடி நோக்கும் நிருபாதி$_4$கஶேஷி. (**நிறை புகழ்** இந்த லக்ஷணத்தாலே குறைவற்ற புகழை ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஏத்தியும், பாடியும், ப்ரேமபாரவஶ்யத்தாலே இருந்த விடத்தில் இராதே ஆடியும் வர்த்திக்கிற நான் ப$_4$க$_3$வத்$_3$பே$_4$ாக$_3$த்துக்கு ஒரு ப்ரதிஹதியையுடையனல்லேன் என்கிருர். 2

ஈ-அவ-இரண்டாம் பாட்டு. a **முதற்பாட்டில் திருவவதாரங்களைச் சொன்னுர்; இதில் திருவவதார கந்த$_3$மாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்து, அங்கு நின்றும் ஸ்ரீவஸுதே$_3$வ குமாரனுய் வந்து திருவவதாரம் பண்ணி ஆஶ்ரிதவிரோதி$_4$களை அழியச் செய்த க்ருஷ்ணனுடைய புகழைப் பேசப்பெற்ற எனக்கு ஒரு தட்டில்லை என்கிருர்.**

வ்யா :-(குறைவில் தடங்கடல்) b **நானேயன்று,** b$_2$**என்னிலும் குறைவற்ருருண்டு.** b$_3$ **'தடங்கடல்' என்னுநிற்கச்செய்தே, குறைவில் தடங்கடலென்றது**—c-A **''திருமேனி நீ தீண்டப்பெற்று - மாலும் கருங்கடலே என்னேற்ருய்'' என்னுமாபோலே அவனேட்டை ஸ்பர்ஶஸுக$_3$த்தாலே** c$_3$ **குறைவற்றிருக்கை.** d **யஶோதைப்பிராட்டி க்ருஷ்ணனைத் தன்மடியிலே வளர்த்தி உகக்குமாபோலே, ஸர்வேஶ்வரனைத் தன்னுள்ளேயிட்டுக்கொண்டு அத்தாலே உகந்து குறைவற்றிருக்கை.** (தடங்கடல்)

அ-இரண்டாம் பாட்டு (குறைவிலித்யாதி$_3$) a வ்ருத்தாநுவாத$_3$பூர்வகமாகப் பாட்டெல்லாம் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (முதற்பாட்டிலித்யாதி$_3$) b b$_2$ (நானேயன்று, என்னிலும் குறைவற்ருர் உண்டு) என்றது — அவன் கு$_3$ணங்களைப் புகழப்பெற்றுக் குறைவற்ற என்னிலும், அவன் திருமேனி, தீண்டப்பெற்றுக் குறைவற்ருர் உண்டென்றபடி; தமக்கு ப$_3$ாஹ்ய ஸம்ஶ்லேஷமில்லையிறே; தாம் குறைவற்றது-கீழிற்பாட்டிலே. b$_3$'குறைவில்' என்றதுக்கு-விஸ்தாரத்தைச் சொல்லுமளவில் புநருக்தமாகையால் ப$_4$க$_3$வத்ஸ்பர்ஶத்தால் வந்த ஆநந்த$_3$த்தாலே குறைவற்றிருக்கும் என்னுமதுவே அர்த்த$_2$மாகவேணுமென்கிருர் (தடங்கடலித்யாதி$_2$) c (திருமேனி யித்யாதி$_3$) முதல் திருவந்தாதி. c$_2$ குறைவற்றிருக்கை-குறைவற்றிருக்கையை என்றபடி, d த்$_3$ருஷ்டாந்த பூர்வகமாகத் தாத்பர்யம்

ஸ்ரீ-இரண்டாம் பாட்டு (குறைவில் இத்யாதி$_3$) a வ்ருத்தாநுவாத$_3$பூர்வகமாகப் பாட்டெல்லாம் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (முதற்பாட்டில் இத்யாதி$_3$) b$_2$ (என்னிலும் குறைவற்ருருண்டு) என்றது—அவன் சீர்பரவிக் குறைவற்ற என்னிலும், திருமேனி தீண்டப்பெற்றுக் குறைவற்ருருமுண்டு என்றபடி, தமக்கு ப$_3$ாஹ்யஸம்ஶ்லேஷமில்லையிறே; தாம் குறைவற்றது-கீழிற்பாட்டிலே 'சீர்பரவப்பெற்ற நானேர்குறைவிலன்' என்றத்தைப்பற்ற, b$_3$ கடலுக்குக்குறைவறுதி-பரப்பாலேயோ? என்ன (தடங்கடல் இத்யாதி$_3$) c (திருமேனி இத்யாதி$_3$) முதல்திருவந்தாதி, பத்தொன்பதாம்பாட்டு, A''மாலும் கருங்கடலே'' இத்யாதி$_3$, ஸர்வகாலமும் அவன் திருமேனியை நீ ஸ்பர்ஶிக்கப்பெற்று, அந்த ஸ்பர்ஶஸுக$_2$த்தாலே மயங்காநிற்கிற கறுத்த கடலே! இப்பேறு பெறுகைக்கு என்ன ஸாத$_4$நாநுஷ்டா$_2$நம்பண்ணிணுய்? இத்யர்த்த$_2$: d த்$_3$ருஷ்டாந்தபூர்வகமாக விவரணம் (யசோதை

A முதல் திருவ—19.

ஈ-அஸங்குசிதமாகக் கண்வளர்ந்தருளும்படி இடமுடைத்தான கடல். e (கோளரவு ஏறி) கோளென்று - ஒளியாய், திருமேனியோட்டை ஸ்பர்ஶத்தாலே நிரவதி$_4$கதேஜஸ்ஸை யுடையனான திருவநந்தாழ்வான்மேலே ஏறி யென்னுதல்; அன்றிக்கே, கோளென்று - மிடுக்காய், $e_2$1. "प्रकृष्टविज्ञानबलैकधामनि" (ப்ரக்ருஷ்டவிஜ்ஞாநப$_3$லைகதா$_4$மநி) என்கிற படியே ஸர்வேஶ்வரனும் ஸர்வேஶ்வரியுங் கூடித் துகையாநின்றால் பொறுக்கைக்கு ஈடான தா$_4$ரணஸாமர்த்$_2$யத்தையுடையனாயிருக்குமென்னுதல். (அரவு) மென்மை குளிர்த்தி நாற்றம் இவற்றை ப்ரக்ருதியாகவுடையனாயிருக்கை. f (தன இத்யாதி$_3$) g வெறும்புறத்திலே g_2 ஆலத்திவழிக்கவேண்டும்படியாய், g_3 ஸர்வைஶ்வர்யஸூசக மாய், g_4 பெரிய பிராட்டியாரோட்டைக் கலவியாலே வந்த ஆநந்த$_3$ஸூசகமாய் அப்போதலர்ந்த செவ்வித் தாமரையை ஒருபமை சொல்லலாம்படி அழகியதாய்ச் சிவந்திருந்துள்ள திருக்கண்கள். *(உறைகை - உறங்குகை. கண்ணுறைகை - கண் வளர்ந்தருளுகை. h கண்வளருகையென்று h_2பேராய் ஜக$_3$த்$_3$ரக்ஷண சிந்தாயுக்த னாகை. (i ஓர் i_2யோகு புணர்ந்த) j 'ஸகலப்ராணிகளும் நம்மைக் கிட்டிக் கரைமரஞ் சேர்ந்ததாம் விரகேதோ?' என்று இவற்றினுடைய j_2 ரக்ஷணோபாயசிந்தை பண்ணி னால் j_3 அவ்வநுஸந்தா$_4$நம் பொறுமையாலே நாக்கு உலரும்; அப்போது கர்ப்பூரநிகரம்

அ—(யசோதைப் பிராட்டியித்யாதி$_3$) விவரணமாதல், e கோள்-தேஜஸ்ஸாம், மிடுக்கும் f g (வெறும் புறத்திலே) "தன்கோலம்"-தன்னதானகோலப்; இதரநிரபேக்ஷம், ஸ்வாபா$_4$விகமான ஸௌந்த$_3$ர் யத்தை உடைத்தென்றபடி. g_3 (ஸர்வைஶ்வர்ய ஸூசகமாய்) செம்மின் தாத்பர்யம். g_4 (பெரிய பிராட்டியாரோட்டை) அதுவுமப்படியே, f கோலம்-அழகு. h "போலவோர்யோகு புணர்ந்த" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (கண்வளருகை இத்யாதி$_3$) h_2 "உறைபவன் போல" என்கையாலே (பேராய் என்றது) i_2, j 2. "யோக$_3$ஸ்ஸங்க்ரஹணோபாய த்$_4$யாந ஸங்க$_3$தி யுக்திஷு" என்றதுக் குள்ளே, உபாயத்தையும் த்$_4$யாநத்தையும் அடைவே காட்டுகிறார் (ஸகலப்ராணிகளும் இத்யாதி$_3$) j_2 ரக்ஷணோபாய சிந்தை பண்ணினால் என்னுமளவும்- ஓரர்த்த$_2$ம். j_3 அவ்வநுஸந்தா$_4$நமென்று

ஜீ.—இத்யாதி$_3$) e கோள்-தேஜஸ்ஸாம், மிடுக்கும் e_2ப்ரக்ருஷ்டவிஜ்ஞாந-இத்யாதி$_3$) ஸ்தோத்ரே. ("தயாஸஹஸ்ரம்" இத்யாதி$_3$) f (தன்கோலம்) தன்னதான கோலத்தையுடைய இதி ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$:. கோலம்-அழகு. g ஆலத்திவழிக்க-ஆலத்தியெடுக்க; த்$_3$ருஷ்டி பரிஹாரம் பண்ண என்றபடி. g (வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்க) என்றது - ஒரு ஒப்பனையால் வந்த அழகுக் கன்றிக்கே ஸ்வத: உண்டான அழகுக்கு ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும்படியாய் என்றபடி. இத்தால்- இதரநிரபேக்ஷ ஸ்வாபா$_4$விக ஸௌந்த$_3$ர்யத்தையுடைய திருக்கண்கள் என்றபடி. g_3, g_4 'செம்' என்றதுக்கு பா$_4$வம் - ஸர்வைஶ்வர்ய இத்யாதி$_3$ விஶேஷணங்கள். h 'போல' இத்யாதி$_3$க்கு பா$_4$வம் (கண்வளருகையென்று - இத்யாதி$_3$) h_2 'போல' என்கையாலே (பேராய்) என்றது. i_2, j 2. "யோக$_3$ஸ்ஸங்க்ரஹணோபாய த்$_4$யாந ஸங்க$_3$தியுக்திஷு" என்றதில் உபாயத்தையும் த்$_4$யா நத்தையும் அடைவே காட்டுகிறார் (ஸகல இத்யாதி$_3$) j_2 ரக்ஷணோபாய சிந்தை பண்ணினால்

ப்ர— (குறைவில் இத்யாதி$_3$) (கோளரவு) $e_2$1 स्तोत्रे-तया सहासीनमनन्तभोगिनि प्रकृष्टविज्ञान-बलैकधामनि । फणामणिव्रातमयूखमण्डलप्रकाशमानोदरदिव्यधामनि ॥

* ( ) இவ்வடைப்பினுள் உள்ளது ப்ரக்ஷிப்தமென்பர்.

ஏ-வாயிலேயிடுவாரைப்போலே j, l. "आत्मानं वासुदेवाख्यं चिन्तयन्" ஆத்மாநம் வாஸு தே3வாக்2யம் சிந்தயந் என்று தன்னைத் தானே அநுஸந்தி4யாநிற்கும். k இப்படி அநுஸந்தி4த்தவாறே ரக்ஷணோபாயம் k2 தோற்றுமே: (ஒளி மணிவண்ணன் கண்ணன்) ரக்ஷ்யவர்க்க3த்தைத் தன்வடிவழகாலே l கரைமரஞ் சேர்க்கைக்காக க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்தவன். m A "ஆட்கொள்ளத் தோன்றிய ஆயர்தங்கோ" இறே n ஒளியையுடைய நீலமணிபோலேயிருக்கிற வடிவையுடைய க்ருஷ்ணன். (கறையணி இத்யாதி3) ப்ரதிபக்ஷத்தைக் கொன்று கறைகழுவ அவஸரமின்றிக்கே யிருக்கையாலே கறையேறி அதுவே ஆப4ரணமாயிருக்கும் மூக்கு என்னுதல்; அன்றிக்கே, தாயார் 'புத்ரமுக2ங் காணவேணும்' என்னும் அபி4நிவேஶத்தாலே முட்டையாயிருக்கிற பருவத்திலே ஒரு உத்3யோக3த்தைப் பண்ணினளாய், அத்தால் ஓரடையாளம் பிறந்து, அதுதான் எம்பெருமானுக்கு ஸ்ரீவத்ஸத்தோபாதியாய், அத்தை ஆப4ரணமாகவுடைய புள் என்றுமாம். o (கடாவி) p ரத2ாதி3களை நடத்துமாபோலே, திருமேனியோட்டை ஸ்பர்ஶத்தாலே p2 திமிர்ந்து, p3 வடிம்பிட்டுத் தாக்கி நடத்த

அ-தொடங்கி இரண்டாமர்த்த2ம், l ஓர்-அத்3விதீயம், யத்3வா, ஓர்ந்து-சிந்தித்து. l2 j4 (ஆத்மாநம்) 'யோகுஶப்3த3விவக்ஷிதம்' என்றிங்ஙனே சிந்தித்து ஸ்வாத்மத்4யாநம் பண்ணினஎன்று ஏகார்த்த2மாகவுமாம். k "உபாயசிந்தை பண்ணி" என்றதுக்கநுகு3ணமாக மேலில் பத3த்துக்கு அவதாரிகை (இப்படி இத்யாதி3) இப்படி அநுஸந்தி4த்தவாறே-ஆத்மத்4யாநம் பண்ணினவாறே. k2 (தோற்றுமே) அவதாரமே உபாயமென்று என்றபடி. 2."தத3ாத்மாநமேவாவைத் அஹம் ப்3ரஹ்மாஸ்மீதி தஸ்மாத் தத் ஸர்வமப4வத்" என்கிற வைதி3க நிர்தே3ஶம் பின்னாடினபடி-என்றருளிச்செய்வர். l, m (கரைமரம் சேர்க்கைக்கு க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்தான்) என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (ஆட்கொள்ள இத்யாதி3) பெரியாழ்வார்திருமொழி. n ஶப்3த3ார்த்த2ம், (ஒளிய இத்யாதி3) o, p, "கடாவி" என்கிற ஶப்3த3த்துக்கு ஸ்வாரஸ்யம் (ரத3ாதி3களை இத்யாதி3) p2 திமிர்ந்து—ஸ்தப்3த4மாய். p3, q வடிம்பிட்டுத்தாக்கின்து ப2லமாகச்சொல்லலாமோவென்ன, அது வாஹநத்துக்கு

ஜீ—என்னுமளவும்-ஓரர்த்த2ம். l2 அவ்வநுஸந்த4ாநமென்று தொடங்கி-இரண்டாமர்த்த2ம். i ஓர்-அத்3விதீயம். i2 யோகுபுணர்ந்த-ரக்ஷணோபாயசிந்தைபண்ணுகிற என்றும், ஸ்வாத்மத்4யாநம் பண்ணுகிற என்றும் அர்த்த2த்3வயம். j1 "ஆத்மமாயாமயீம் தி3வ்யாம் யோக3நித்3ராம் ஸமாஸ்தி2த: । ஆத்மாநம் வாஸுதே3வாக்2யம் சிந்தயந் மது4ஸூத3ந:॥" இதி ஷஷ்டே2ம்ஶே. k உபாயசிந்தை பண்ணி' என்றதுக்கு அநுகு3ணமாக மேலிற் பத3த்துக்கு அவதாரிகை (இப்படி இத்யாதி3) இப்படி அநுஸந்தி4த்தவாறே-ஆத்மத்4யாநம் பண்ணினவாறேயென்றபடி. k2 தோற்றுமே-அவதாரமே உபாயமென்று என்றபடி l, m (கரைமரம் சேர்க்கைக்கு க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்தான்) என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (ஆட்கொள்ள இத்யாதி3) எல்லாரையும் அடிமைகொள்ளுகைக்காக வந்து அவதரித்த கோ3பதிர்பாஹகனே இத்யர்த்த2:, பெரியாழ்வார் திருமொழி, முதற்பத்து, ஆறும்திருமொழி-சாற்றுப்பாட்டு n ஶப்3த3ார்த்த2ம் (ஒளியை இத்யாதி3) o, p "கடாவி" என்றதுக்கு ஸ்வாரஸ்யம் (ரத2ாதி3களை இத்யாதி3) p2 திமிர்ந்து-

ப்ர-(ஓர் யோகுபுணர்ந்த) j, l. षष्ठेंशे (५. ४) "आत्ममायामयीं दिव्यां योगनिद्रां समास्थितः । आत्मानं वासुदेवाख्यं चिन्तयन्मधुसूदनः ॥ ६ ॥

A பெரியாழ் திரு 1—6—11.

3. முட்டில்பல் போகத் தொருதனி நாயகன் மூவுல குக்குரிய
கட்டியைத் தேனை யமுதைநன் பாலைக் கனியைக் கரும்புதன்னை
மட்டவிழ் தண்ணந் துழாய்முடி யானை வணங்கி அவன்திறத்துப்
பட்டபின் னைஇறை யாகிலும் யானென் மனத்துப் பரிவிலனே.

ஆ—3 வ்யா:— (முட்டில்) நித்யஸித்₃த₄ஸங்க்₂யேயபே₄ாக₃னாய், நிரஸ்தஸமாப்₄யதி₃கனாய், ஸர்வேஶ்வரனாயிருந்துவைத்து, மநுஷ்யலோகத்திலே மநுஷ்யஸஜாதீயதயா வஸுதே₃வச்₂ருஹே அவதீர்ணனாய், ஸர்வலோகத்துக்கும் பொதுவாய், பரமபே₄ாக்₃ய பூ₄தனான எம்பெருமானை வணங்கி அவன் திறத்துப் பட்டபின்னை என் மநஸ்ஸில் து₃:க்க₂மெல்லாம் போயிற்று. 3

ஒ—அவ:—மூன்றும் பாட்டில், ஸர்வேஶ்வரனுடைய பே₄ாக்₃யதாநுஸந்தா₄நப்ரீதி ப₃லாத்காரத்தாலே அவனுக்கு அடிமைசெய்கையிலே ப்ரவ்ருத்தனான எனக்கு ஒரு மநோது₃:க்க₂மில்லை என்கிறார். 3

ஈ-வேண்டியிருக்கிறபடி. q 1. " त्वदङ्घ्रिसंमर्दकिणाङ्कशोभिना " (த்வத₃ங்க்₄ரிஸம்மர்த்த₃கிணாங்கஶோபி₄நா) என்னக்கடவதிறே. r (அசுரரைக் காய்ந்த) இப்படி பெரிய திருவடியை நடத்தாநின்றுகொண்டு ஆஸுரவர்க்க₃த்தை நஶிப்பித்த. s ஆஶ்ரித ருடைய பே₄ாகே₃ாபகரணமே ஆஶ்ரிதவிரோதி₄நிரஸந பரிகரமுமென்கை. (அம்மான்) இப்படி சிறியத்தைப் பெரியது நலியாதபடி நோக்கும் நிருபாதி₄கஶேஷி. (நிறைபுகழ் இத்யாதி₃) இந்த ரக்ஷணத்தாலே குறைவற்ற புகழை, ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஏத்தியும், பாடியும், ப்ரேமபாரவஶ்யத்தாலே இருந்தவிடத்திலிராதே ஆடியும் வர்த்திக்கிற நான், ப₄க₃வத்₃பே₄ாக₃த்துக்கு ஒரு t ப்ரதிஹதியுடையேனல்லேன் என்கிறார். (முட்டு) விலக்கு. 2

அ—பே₄ாக்₃யமாயிருக்குமென்கிறார் (த்வத₃ங்க்₄ரி இத்யாதி₃) 2. "துங்க₃பீநகடி₂நஸ்தநாந்தரே காந்த₃த்தமப₂லா நக₂க்ஷதம் I ஆவ்ருணோதி விவ்ருணோதி வீக்ஷதே க்ருச்ச்₂ரலப்₃த₄மிவ நிர்த்த₄நோ த₄நம்!" இத்யாதி₃ o. r. s "புள்ளைக்கடாவியசுரரைக்காய்ந்த" என்றதுக்கு (ஆஶ்ரிதருடைய இத்யாதி₃) ஆஶ்ரிதனானவன் ஈஶ்வரனை அநுப₄விக்கும் நேரத்தில் அதுக்கு வர்த்த₄கத்வேந உபகரணமாயிருக்கும் என்றபடி. t ப்ரதிஹதி-ப்ரதிப₃ந்த₄கம். 2

ஜீ—ஸ்தப்₃த₄மாய். p₂. q வடிம்பிட்டுத் தாக்கினால் து₃:க்க₂ரூபமாயிராதோ? என்ன, பே₄ாக்₃யமாயிருக்குமென்கிறார் (த்வத₃ங்க்₄ரி இத்யாதி₃) ஸ்தோத்ரே. p₂ வடிம்பிட்டுத்தாக்கி-தநிபோட்டுக் கிளப்பி, o. r. s 'புள்ளைக்கடாவியசுரரைக்காய்ந்த' என்றதுக்கு ப₄ாவம் (ஆஶ்ரிதருடைய இத்யாதி₃) ஆஶ்ரிதனானவன் ஈஶ்வரனை அநுப₄விக்குமிடத்தில் அதுக்கு வர்த்த₄கத்வேந உபகரணமாயிருக்குமென்றபடி. t ப்ரதிஹதி-ப்ரதிப₃ந்த₄கம், 2

ப்ர-q1 (स्तोत्रे) दासस्सखा वाहनमासनं ध्वजो यस्ते वितानं व्यजनं त्रयीमयः । उपस्थितं तेन पुरो गरुत्मता त्वदङ्घ्रिसंमर्दकिणाङ्कशोभिना ॥

ஓ— **வ்யா:**—(முட்டில்பல்போகத்து என்று தொடங்கி) **அப்ரதிஹத அஸங்க்₂யேய பே₄ாக₃னாய். நிரஸ்த ஸமஸ்த ஸமாதி₄கனான ஸ்ர்வேஶ்வரனாய்.** (மூவுலகுக்குரிய கட்டி என்று தொடங்கி) **எல்லாருக்கும் ஒக்க ப்ராப்தமான ஜக₃த்தில் ரஸவஸ்துக்களெல்லாம் போலேயுமாய், இவ்வளவென்று பரிச்சே₂தி₃க்கவொண்ணாதபடி நிரதிஶயபே₄ாக்₃யமாயிருந்துள்ள அவன் திருவடிகளிலே அடிமையிலே அந்வயித்த பின்பு.** "மூவுலகுக்குரிய ஒரு தனி நாயகன" **என்று கூட்டிக்கொள்ளவுமாம்.** 3

ப.—3. அநந்தரம், "நிரவதி₄க ஸர்வப்ரகாரபே₄ாக்₃யதையை அநுப₄வித்த நான் ஒரு மந:பீடை₃யையுடையேனல்லேன்" **என்கிறார்.**

மூவுலகுக்கு உரிய—த்ரிவித₄சேதநாசேதநங்களுக்கு அஸாத₄ாரணபூ₄தனாய். **முட்டு இல்**—அவிச்சி₂ந்நமாய், **பல் போகம்**—ப₃ஹுவித₄மான பே₄ாக₃ஸம்ருத்₃தி₄யையுடைய, **ஒரு**—அத்₃விதீயனான, **தனிநாயகன்**—ப்ரத₄ாநநாயகனாய், **நல் கட்டியை**—அந்தர்ப₃ஹிஶ்ச ரஸக₄நமான கருப்புக்கட்டி, **நல் தேனை**—ஸர்வரஸஸமவாய மான தேன், **நல் அமுதை**—நித்யபே₄ாக்₃யமான அம்ருதம், **நல் பாலை**—ஸ்வாப₄ாவிக ரஸமான நன்மையையுடைய பால், **நல் கனியை**—அப்போதே நுகரவேண்டும் பக்வமான கனி, **நல்கரும்பு தன்னை**—கணுத்தோறுமினிதான கரும்பு (என்னலாம் படி ஸர்வவித₄பே₄ாக்₃யதையையுடையனாய்), **மட்டு**—(இந்த பே₄ாக்₃யதாஸூசகமாய்) மது₄ஸ்யந்தி₃யாய். **அவிழ்**—விகஸிதமாய்க்கொண்டு, **தண்**—குளிர்ந்து, **அம்**—அழகியதான, **துழாய்**—திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான, **முடியானை**—திருவபி₄ஷேகத்தையுடையவனை, **வணங்கி**—(இந்த பே₄ாக்₃யத்வஶேஷித்வங்களுக்குத்தோற்று) வணங்கி, **அவன்திறத்து**—அவன் விஷயத்திலே, **பட்டபின்னை**—(அநந்யார்ஹமாம்படி) உட்பட்டபின், **யான்**—(பரிபூர்ணவிஷயாவகா₃ஹியான) **நான், இறையாகிலும்**—ஏகதே₃ஶமாகிலும், **பரிவு**—(இதரவிஷய ஸம்ப₄ாவிதமான அலாப₄வைகல்யவிச்சே₂த₃து₃:க்கோ₂த்தரத்வாதி₃நிப₃ந்த₄நமான) பரிப்பானது, **என் மனத்து**—என்மநஸ்ஸில், **இலன்**—உடையேனல்லேன். **பரிவு**—பரிப்பாய், மந:பீடை₃ என்கிறபடி. **மூவுலகுக்குரிய கட்டி** என்று —ஶேஷித்வத்தோபாதி பே₄ாக்₃யதையும் ஸாத₄ாரணமென்றுமாம். 3

இ-அவ:-மூன்றாம் பாட்டில, "ஈஶ்வரனுடைய பே₄ாக்₃யதாநுஸந்த₄ாநத்தாலே அவனுக்கு அடிமைசெய்கையிலே ப்ரவ்ருத்தனான எனக்கு க்ஷுத்₃ரவிஷய ப்ராவண்யத்தால் வரும் மநோது₃:க்க₂மில்லை" **என்கிறார்.**

வ்யா:—(முட்டில் இத்யாதி₃) சிலநாள் சென்றவாறே முட்டுப்படக்கடவதன்றிக்கே; பலவகைப்பட்ட பே₄ாக₃ங்களை உடையனாயிருக்கை. அப்ரதிஹத-அஸங்க்₂யேய - பே₄ாக₃னாயிருக்கை. **(ஒரு தனிநாயகன்)** ப்₃ரஹ்மாதி₃களுக்கும் ஏகாதி₄பத்யம் சொல்லக்கடவது; அங்ஙனன்றியிலே அத்₃விதீயனான தனிநாயகன்; நிரஸ்த ஸமாப்₄யதி₄கனாயிருக்கை. **"மூவுலகுக்குரிய தனி ஒரு நாயகன்"** என்று கீழே

இ-கூட்டுதல். **1. "त्रैलोक्यमपि नाथेन येन स्यान्नाथवत्तरम्" (த்ரைலோக்யமபி நாதே₂ந யேந ஸ்யாந்நாத₂வத்தரம்)** என்கிறபடியே ஸர்வலோக ஸாத₄ாரணனுன. **2. 'सर्वलोकशरण्याय" (ஸர்வலோகஶரண்யாய)** என்று என்னேபாதி பெருமாளுக்கு உங்களால் சொல்லலாவது உண்டோ? என்னும்படியிறே இருப்பது. மூவுலகுக்குரிய கட்டியை என்று மேலோடே கூட்டுதல். போ₄க்₃யதையும் ஸர்வஸாத₄ாரணமாயிருக்கை. **(கட்டியை)** உள்வாயோடு புறவாயோடு வாசியற ஏகரஸமாய் ரஸக₄நமாயிருக்கை; "**3. रसो वै सः" (ரஸோ வை ஸ:)**. **(தேனை)** அதில் காடி₂ந்யம் தவிர்ந்திருக்கை. **(அமுதை)** விலக்ஷண போ₄க்₃யமாயிருக்கை. **(நன்பாலை)** அவிலக்ஷணர்க்கும் போ₄க்₃யமாயிருக்கை. 'நன்மை' எங்கும் கூட்டக்கடவது. **(கனியை)** கண்டபோதே நுகரலாம்படியிருக்கை. **(கரும்புதன்னை)** கைதொட்டு ரஸிப்பிக்க வேண்டாதிருக்கை, ஆக, **4. "सर्वरसः"** (ஸர்வரஸ:) என்கிறபடி. இவையெல்லாம் உபமாநமாகப் போராமையாலே, அதுதன்னையே சொல்லுகிறது—**(மட்டு அவிழ் இத்யாதி₃)** தேன்விரிகிற திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருவபி₄ஷேகத்தையுடையவனை, ஆக, ஆஶ்ரயணீய வஸ்துவுக்கு ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. **(வணங்கி)** அவன் தந்த கரணங்களைக்கொண்டு அவன் திருவடிகளைக் கிட்டுகை ஶேஷபூ₄தனுக்கு ஸ்வரூபம். **(அவன்திறத்துப் பட்டபின்னை)** அவனிடையாட்டத்திலே பட்ட பின்பு **(இறையாகிலும்)** அத்யல்பமும், **(யான்)** விஷயாந்தரவிமுகனுன நான். **(என் மனத்துப் பரிவிலன்)** என்மநஸ்ஸில் து₃:க்க₂முடையேனல்லேன். 3

ஈ -அவ-மூன்றும் பாட்டு. a ஸர்வேஶ்வரனுடைய போ₄க்₃யதாநுஸந்த₄ாந ப்ரீதிப₃லாத்காரத்தாலே அவனுக்கு அடிமை செய்கையிலே ப்ரவ்ருத்தனுன எனக்கு, a₂ க்ஷுத்₃ர விஷய ப்ராவண்யத்தால் வரும் ஹ்ருத₃யது₃:க்க₂ம் இல்லை என்கிருர்.

வ்யா-(முட்டில் இத்யாதி₃) **சிலநாள் சென்றவாறே b முட்டுப்படக்கடவதன்றிக்கே, அஸங்க்₂யேயமான போ₄க₃ங்களையுடையனுய், அத்₃விதீயனுன தனிநாயகன். அதாவது - c தன்னை 'நாயகன்' என்றுல், பின்னை c₂ இரண்டாம் விரலுக்கு ஆளில்லாதபடி இருக்கை. d ப்₃ரஹ்மாதி₃களுக்கும் ஏகாதி₄பத்யம் சொல்லக்கடவது; அவர்களை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக d₂ அத்₃விதீயனுன தனிநாயகன் என்கிருர்.**

அ-மூன்றும்பாட்டு (முட்டில் இத்யாதி₃) a "மூவுலகுக்குரிய கட்டியை" என்று தொடங்கி "என்மனத்துப் பரிவிலன்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (ஸர்வேஶ்வரனுடைய இத்யாதி₃) b முட்டுப்பட-ப்ரதிஹதிப்பட; அநித்யமாக, c "ஒருதனி" என்கிற வீப்ஸைக்கு அர்த்த₂ம் (தன்னை நாயகனென்றுல் இத்யாதி₃) c₂ d இரண்டாம் விரலுக்கு ஆளில்லாதபடி என்றதுக்கு ஶப்₃த₃நிர்வாஹம் காட்டுகிருர் (ப்₃ரஹ்மாதி₃களுக்கும் இத்யாதி₃) d₂ (அத்₃விதீயனுன தனிநாயகன்) அத்₃விதீயனுகையாலே "தனிநாயகன்" என்று ப்ரஸித்₃த₄ன். "மஹாவ்ருக்ஷம்"

ஜீ-மூன்றும் பாட்டு—(முட்டில் இத்யாதி₃) a 'மூவுலகுக்குரிய கட்டியை' இத்யாரப்₄ய 'என் மனத்துப்பரிவிலன்' என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (ஸர்வேஶ்வரனுடைய இத்யாதி₃) b முட்டுப்பட-தட்டுப்பட; அநித்யமென்றபடி. c 'ஒரு தனி' என்கிற வீப்ஸைக்கு அர்த்த₂ம் (தன்னை நாயகனென்றுல் இத்யாதி₃) d' தனிநாயகன் என்றுல் போராதோ? 'ஒரு' என்று விஶேஷிக்கிறதென்? என்ன (ப்₃ரஹ்மாதி₃களுக்கும் இத்யாதி₃) d₂ (அத்₃விதீயனுன தனிநாயகன்) அத்₃விதீயனுகையாலே தனிநாயகனென்று ப்ரஸித்₃த₄ன். 'மஹாவ்ருக்ஷம்' 'பாலுண்ணி', என்

ஈ-'மூவுலகுக்கு உரிய - ஒரு d_2 தனிநாயகன்' என்று கீழே கூட்டுவது. *[(முட்டில் பல்போகம்) ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது] e 1. "त्रैलोक्यमपि नाथेन येन स्यान्नाथवत्तरम्" (த்ரைலோக்யமபி நாதே₂ந யேந ஸ்யாந்நாத₂வத்தரம்) என்கிற படியே. e_2 2. **"सर्वलोकशरण्याय" (ஸர்வலோக ஶரண்யாய) என்று. f என்னுபாதி

அ. 'பாலுண்ணி" என்றுற்போலேயன்று என்றபடி. e e_2"மூவுலகுக்குரிய" என்றத்தைக்கீழே கூட்டினதுக்கு ப்ரமாணங்கள் (த்ரைலோக்யமபி இத்யாதி₃), e_2 f 'மூவுலகுக்குரிய" என்கிற இது- இவன் குற்றத்தைக்காட்டி ஈஶ்வரன் தன்ஸ்வாதந்த்ரியத்தாலே கைவிட நினைத்தால், வழக்குப்பேசிப்பற்றலாமென்னும் ஆகாரம் தோற்றுகிறது என்னுமத்தை உதா₃ஹரணபூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வலோக ஶரண்யாய இத்யாதி₃) f "ஸர்வலோக ஶரண்யாய" என்றதுக்கு அர்த்த₂ம் (என்னுபாதி இத்யாதி₃) அதாவது, ஓபாதியென்று அம்ஶமாய் ஸர்வஶப்₃த₃த்திலே தானும் அந்தர்பூ₄தனுகையாலே எனக்கு ஶரண்யரான அம்ஶத்தில் பெருமாளுக்கு உங்களால் சொல்லலாம் கண்ணழிவுண்டோ? என்றபடி- அன்றிக்கே, என்னைப்போலே என்றாய், "ராவணனுனுஜன், அதே₃ஶகாலத்தில் வந்தான்" என்று எனக்கு தோ₃ஷம் சொன்னுற்போலே பெருமானை ஸர்வலோகஶரண்யரன்று என்று உங்களால் குறைசொல்லலாவதுண்டோ? என்றுமாம். அதாவது, ஸர்வலோகத்தில் எனக்கு அந்தர்பா₄வமில்லை என்றுதல், பெருமாள் ஸர்வலோக ஶரண்யரன்று என்றுதல் உங்களால் சொல்லப்போமோ? என்று கருத்து. ஸர்வலோகஶரண்யாய

ஸ்ரீ-ருற்போலேயன்று என்றபடி. e, e_2 'மூவுலகுக்குரிய' என்றத்தைக் கீழே கூட்டினபோதைக்கு ப்ரமாணங்கள் (த்ரைலோக்யமபி இத்யாதி₃) 1. "அநுரூபஸ்ஸ வை நாதோ₂ லக்ஷ்மீவாந் லக்ஷ்மணாக்₃ரஜ: | த்ரைலோக்யமபி நாதே₂ந யேந ஸ்யாந்நாத₂வத்தரம் //" இதி அயோத்₄யாகாண்டே₃ பௌராந்ப்ரதி த₃ஶரத₂: 2. "ஸர்வலோகஶரண்யாய ராக₄வாய மஹாத்மநே / நிவேத₃யத மாம் க்ஷிப்ரம் விபீ₄ஷணமுபஸ்தி₂தம்," இதி யுத்₃த₄காண்டே ஸுக்₃ரீவப்ரமுகா₂ந் வாநராந் ப்ரதி விபீ₄ஷண:, e_2f 'மூவுலகுக்குரிய' என்ற இத்தால். இவன் குற்றத்தைக் காட்டி ஈஶ்வரன் தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே கைவிடநினைத்தால் வழக்குப்பேசிப் பற்றலாமென்னும் ஆகாரம் தோற்றுகிறதென்னுமத்தை உதா₃ஹரணபூர்வமாக அருளிச்செய்கிறார் — (ஸர்வலோக இத்யாதி₃) f "ஸர்வலோக ஶரண்யாய" என்றதுக்கு அர்த்த₂ம் (என்னுபாதி இத்யாதி₃) அதாவது ஓபாதியென்று-அம்ஶமாய், ஸர்வஶப்₃த₃த்திலே தானும் அந்தர்பூ₄தனுகையாலே எனக்கு ஶரண்ய

ப்ர—(மூன்றும்பாட்டு) (முட்டில் இத்யாதி₃) (மூவுலகுக்குரிய) e1. अयोध्याकाण्डे रामाभिषेकार्थं पौरान् प्रति दशरथः "अनुरूपस्सवै नाथो लक्ष्मीवान् लक्ष्मणाग्रजः। त्रैलोक्यमपि नाथेन येन स्यान्नाथवत्तरम् ॥ १३ ॥ अनेन श्रेयसा सद्यस्संयोज्यैवमिमां महीम्। गतक्लेशो भविष्यामि सुते तस्मिन्निवेश्य वै ॥ १४ ॥"

e_2 2. युद्धकाण्डे (१६) सुग्रीवप्रमुखान्वानरान् प्रति विभीषणः - "सोऽहं परुषितस्तेन दासवच्चावमानितः। त्यक्त्वा पुत्रांश्च दारांश्च राघवं शरणं गतः ॥ १४ ॥ सर्वलोकशरण्याय राघवाय महात्मने। निवेदयत मां क्षिप्रं विभीषणमुपस्थितम् ॥ १५ ॥"

---

* [ ] இவ்வடைப்பினுள் உள்ளது அரும்பதவுரைகளில் எடுக்கப்படவில்லை.

** (பா) "ஸர்வலோகஶரண்யாய" என்று எனக்கும் கூறுகொள்ளலாம்படியான பெருமாளுக்கு உங்களால் சொல்லலாவது உண்டோ?

ஈ-பெருமாளுக்கு உங்களால் சொல்லலாவது உண்டோ? என்னும்படியிறே இருப்பது. f2 அன்றிக்கே, "மூவுலகுக்குரிய-கட்டியைத்தேனை" என்று - போ4க்3யதையும் ஸர்வஸாதா4ரணமாயிருக்கை. (கட்டியை) g **உள்ளோடு புறம்போடு வாசியற** g2 **ரஸக4நமாயிருக்கை; h 1. "रसो वै सः" (ரஸோ வை ஸ:). (தேனை) - கட்டியின் காடி2ந்யம் தவிர்ந்திருக்கை. (அமுதை) சாவாமல் காப்பதுமாய் i விலக்ஷணபோ4க்3யமுமாயிருக்கை. (நன்பாலை) அவிலக்ஷணர்க்கும் போ4க்3யமாயிருக்கை. 'நன்மை' j எங்கும் கூடக்கடவது.** (கனியை) k **கண்டபோதே** k2 **நுகரலாம்படி பக்வப2லமாயிருக்கை. (கரும்புதன்னை) l கைதொட்டு ரஸிப்பிக்கவேண்டும் குற்றமின்றிக்கேயிருக்கை.** m **ஆக, 2. "सर्वरसः" (ஸர்வரஸ:) என்கிறபடியே கீழ்ச்சொன்னவையெல்லாம் உபமாநமாகப் போராமையாலே** m2 **அதுதன்னையே சொல்லுகிறது:**

அ-என்று-எனக்கும் கூறுகொள்ளலாம்படியான பெருமாளுக்கு உங்களால் சொல்லலாவதுண்டோ என்னும்படியிறே இருப்பது. ஸர்வலோகஶரண்யராகையாலே "இன்னான் வந்தான்" என்று திருமுன்பே அறிக்கைபண்ணுமித்தனையே வேண்டுவதென்றபடி. (ஸர்வலோக ஶரண்யாய என்று என்னோபாதி பெருமாளுக்கு உங்களால் சொல்லலாவதுண்டோ என்னும்படியிறே இருப்பது) என்று பாட2ாந்தரம். அப்போது-எனக்கு வேணுமாகில்' 'ஶத்ருக்3ருஹத்தினின்றும் வந்தான்'' என்றும், 'அதே3ஶகாலே ஸம்ப்ராப்தன்,' என்றும் 'ராக்ஷஸஜாதீயன்' என்றுமிது முதலான குற்றங்களைச்சொல்லலாயிருக்கிறது; இப்படியிருந்த குற்றங்களை விசாரிக்கும் குற்றம் அவர் பக்கலில்லை என்றபடி-என்றும் சொல்லுவார்கள். *g* (உள்ளோடு) 3. "க்ருத்ஸ்னோ ரஸக4ந ஏவ" என்கிற ஶ்ருதியோடே ஸமாநார்த்த2மென்றபடி. *h* உக்தார்த்த2துக்கு ப்ரமாணம் (ரஸோ வை ஸ: என்றது) *i* விலக்ஷணபோ4க்3யம்-விலக்ஷணர்க்கு போ4க்3யம். *j* எங்கும்-கட்டி முதலானவைகளில். *k* கண்டபோதே-ஸம்ஸ்காரநிரபேக்ஷமாக என்றபடி. *l* கனியில் வ்யாவ்ருத்தி (கைதொட்டு இத்யாதி3) யத்3வா. கைதொடுகையாவது—அபி4ஷவபாகாதி3களும் உண்டொழிகை முதலான வ்யாபாரங்களும், இது கட்டியிலும் தேனிலும் வ்யாவ்ருத்தி. *m* 'கட்டி' இத்யாதி3 விஶேஷணங்களுக்கு-தத்தத்3 கு3ணயோக3த்திலே தாத்பர்யமருளிச்செய்து

ஸ்ரீ-ரான அம்ஶத்தையுடைய பெருமாளுக்கு உங்களாற் சொல்லலாம் கண்ணழிவு உண்டோ? என்றபடி. அன்றிக்கே, என்னோபாதி-என்னைப்போலே என்றாய், 'ராவணாநுஜன். அதே3ஶகாலத்திலே வந்தான்' என்று எனக்கு தோ3ஷம் சொன்னாற்போலே, பெருமாளை 'ஸர்வலோகஶரண்யரன்று' என்னப்போமோ? என்னை இந்த லோகத்திலே அந்தர்பூ4தனான்று என்னப்போமோ? என்றபடி என்னுதல். "ஸர்வலோகஶரண்யாய என்று எனக்கும் கூறு கொள்ளலாம்படியான பெருமாளுக்கு" என்று பாட2ாந்தரம் உண்டு. அப்போதைக்கும் அர்த்த2ம் இதுவே. *g2* (ரஸக4நமாயிருக்கை) 3. "க்ருத்ஸ்னோ ரஸக4ந ஏவ" என்கிற ஶ்ருதியோடே ஸமாநார்த்த2மென்றபடி. *h* உக்தார்த்த2த்துக்கு ப்ரமாணம்—1. "ரஸோ வை ஸ:" என்றது. *j* எங்கும்-கட்டி முதலானவற்றிலும். *k* கண்டபோதே-பாகாதி3 நிரபேக்ஷமாக என்றபடி. *k2* நுகருகை-பு4ஜிக்கை. *l* கனியில் வ்யாவ்ருத்தி (கைதொட்டு இத்யாதி3) *m* 'கட்டியை' இத்யாதி3க்குத் தொகுத்து பா4வம் (ஆக இத்யாதி3) *m2* (அதுதன்னையே)-தா3ர்ஷ்டாந்திகமான வஸ்துதன்னையே.

ப்ர-(கட்டியை) h1. & r1. तैत्तिरीयोपनिषदि (७) " यद्वैतत्सुकृतं रसो वै सः; रसं ह्येवायं लब्ध्वानन्दी भवति । को ह्येवान्यात्कः प्राण्याद्यदेष आकाश आनन्दो न स्यात् ॥ "

4. பரிவின்றி வாணனைக் காத்துமென் (று)அன்று படையோடும் வந்தெதிர்ந்த
திரிபுரஞ் செற்றவ னும்மக னும்பின்னும் அங்கியும் போர்தொலையப்
பொருசிறைப் புள்ளைக் கடாவிய மாயனை ஆயனைப் பொற்சக்கரத்(து)
அரியினை அச்சுத னைப்பற்றி யான்இறை யேனும் இடரிலனே.

ஆ—4 (பரிவின்றி) ஓர் அநிஷ்டகந்த4ம் வாராதபடி வாணனை ரக்ஷிக்கவென்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிக்கொண்டு ஸஸைந்யனாய்வந்து ப்ரத்யவஸ்தி2தனான த்ரிபுரத3ஹநஜநித நிரவதி4க

ஈ-n இவருடைய ஷட்3ரஸம் இருக்கிறபடி-(மட்டவிழ் இத்யாதி3) மது4 ஸ்யந்தி3யாநிற்கிற திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருவபி4ஷேகத்தையுடையவனை, ஆக, ஆஶ்ரயணீய வஸ்துவுக்கு ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. o (வணங்கி o_2 அவன் திறத்துப் பட்டபின்னை) வணங்கிக்கொண்டு அவன் திருவடிகளிலே கிட்டுகை ஶேஷபூ4தனுக்கு ஸ்வரூபம். p காலயவநஜராஸந்த4ாதி3களைப்போலே படைவீட்டை p_2 அடைமதிட்படுத்தி வந்து கிட்டுகையன்றிக்கே p_3 முறையிலே அவன் பக்கலிலே அந்வயித்த பின்பு. (இறையாகிலும்) அத்யல்பமாகிலும். (யான்) விஷயாந்தரவிமுக2னான நான். q (என் மனத்துப் q_2 பரிவிலனே) r 1. "रसं ह्येवायं लब्ध्वानन्दी भवति" (ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்3த்4வாநந்தீ3 ப4வதி) என்று ஒரு தே3ஶவிஶேஷத்திலே போனால் பூர்ணாநுப4வம் பண்ணலாவது. r_2 இங்கேயிருந்து குறைய அநுப4வியாநின்றேன் என்னுமத்தால் வரும் மநோது3:க்க2முண்டோ எனக்கு? என்கிறார். 3

அ—தாத்பர்யாந்தரமருளிச்செய்கிறார் (ஆகவென்று) ஆக-"கட்டியை" இத்யாதி3 விஶேஷணங்கள் சொல்லுகையால் என்றபடி. m_2 அதுதன்னையே. த3ார்ஷ்டாந்திகமான வஸ்துதன்னையே என்றபடி, n இவனுடைய பே4ாக்3யதையை ஆருகச் சொன்னதிலே ரஸோக்தி (இவருடைய இத்யாதி3) o, p "அவன் திறத்துப்பட்டபின்னை" என்னவமையாதோ? "வணங்கி" என்று விஶேஷிப்பானென்? என்ன (காலயவந இத்யாதி3) p_2 அடைமதிட்படுத்தி-முற்றுகைபோட்டு. p_3 முறையிலே-ப்ராப்தியிலே. q_2 பரிவு-து3:க்க2ம். r "பரிவு" என்றதுக்கு அவதாரிகையில் சொன்ன அர்த்த2மொழிய அர்த்த2ாந்தரம் (ரஸம் ஹ்யேவாயமித்யாதி3) a_2 அவதாரிகையிலே, (க்ஷுத்3ர விஷய ப்ராவண்யத்தால் வரும் ஹ்ருத3ய து3:க்க2மில்லை) என்றார். r_2 இவ்விடத்திலே (இங்கே இருந்து குறைய அநுப4வியாநின்றேன் என்னுமத்தால் வரும் மநோது3:க்க2முண்டோ எனக்கு) என்கிறார்; ஆகையால் இதுவுமொரு தாத்பர்யமென்று கண்டுகொள்வது. 3

ஸ்ரீ-n அவனுடைய பே4ாக்3யதையை ஆருகச் சொன்னதிலே ரஸோக்தி (இவருடைய இத்யாதி3) o, p. 'அவன் திறத்துப் பட்ட பின்னை' என்ன அமையாதோ? 'வணங்கி' என்று விஶேஷிக்கிறதென்? என்ன (காலயவந இத்யாதி3) p_2 (அடைமதிட்படுத்தி) முற்றுகைபோட்டு. p_3 (முறையிலே) ஶேஷத்வப்ராப்தியிலே. o_2 அவன் திறத்துப்பட்டபின்னை- அவன் பக்கலிலே அந்வயித்தபின்பு. பரிவு-து3:க்க2ம் q_2, a_2, r_2 பரிவிலன்' என்றதுக்கு அவதாரிகையிலே 'க்ஷுத்3ரவிஷய ப்ராவண்யத்தால் வரும் ஹ்ருத3யது3:க்க2மில்லை' என்று அருளிச்செய்து 'இங்கேயிருந்துக்குறைய அநுப4வியாநின்றேனென்னுமத்தால் வரும் மநோது3:க்க2முண்டோ? என்று அர்த்த2ாந்தரம் இவ்விடத்திலே அருளிச்செய்கிறார். "ரஸோ வை ஸ:— ரஸம் ஹ்யேவாயம்" இத்யாதி3. தனிநாயகன்-ப்ரத4ாந நாயகன். உரிய-தகுதியான, மட்டு-தேன், அவிழ்கை-ப்ரவஹிக்கை. க்ரமேண அந்வய: 3.

ஆ-ஶௌர்யக3ர்வாதி4ருட4னான ருத்3ரனும், அவனிலும் அதிக்ரூரனாயிருந்த அவன் மகனும், பின்னையும் அதிப3லபராக்ரமனான அக்3நியும் யுத்3த4த்திலே நிரஸ்தராம்படி அஸுரரக்ஷோ விநாஶகமான திருச்சிறகையுடையனான பெரியதிருவடியைக் கடாவிய ஆஶ்சர்யபூ4தனை, வாணனுடைய தோள்களைத் துணித்தருளுகைக்காகத் திருவாழியைச் சுழற்றியருளின போதைத் திருவாழியும் கையும் இருந்த அழகாலே ஸகலஜநமநோநயநஹாரியாய், ஆஶ்ரிதஜநங்களோடு நித்யஸம்ஶ்லேஷஸ்வபா4வனாய், நிரதிஶய ஸௌஶீல்ய விஶிஷ்டனாயிருந்தவனைப் பற்றி யான் இறையேனும் இடரிலேன் என்கிறார். 4

ஓ - அவ. — நாலாம் பாட்டில் "தே3வதாந்தரங்கள் ஆஶ்ரயித்தாருடைய ஆபத்துக்குத் துணையல்லரென்னுமிடத்தைக் காட்டின எம்பெருமானை ஆஶ்ரயித்து உந்மூலித ஸமஸ்த து3:க்க2னானேன்" என்கிறார்.

வ்யா:—(பரிவின்றி) **வருத்தமின்றி, படை - ஸேனை.** (திரிபுரம் செற்றவன்) **த்ரிபுரத3ஹநாபத3ாந ஸஞ்ஜாதாபி4மாநனான ருத்3ரன்.** (மகன்) **ஸுப்3ரஹ்மண்யன்.** (அங்கி) **அக்3நி.** (போர்தொலைய என்று தொடங்கி) **ப3லஹீநராம்படி பொருகிற திருச்சிறகையுடைய பெரியதிருவடியை அத்யாஶ்சர்யமாம்படி கடவி, ரமணீய த3ர்ஶநமான திருவாழியை த4ரிக்கையாலே ஶத்ருக்களுக்கு அப்ரத்4ருஷ்யனாய், திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்தார்க்கு ஒரு சோர்வு வாராதபடி பண்ணும் ஸ்வபா4வனான ஆயனைப் பற்றுகையாலே.** 4

ப— அவ: — அநந்தரம், "போ4க3ப்ரதிப3ந்த4கஸமஸ்தவிரோதி4நிவர்த்தகனாய், ஆஶ்ரிதரைக் கைவிடாத அவனைப்பற்றின நான் ஒரு மிறுக்குடையேனல்லேன்" என்கிறார்.

அன்று - (அநிருத்3த4னுக்காகத் தானேயெழுந்தருளின) அன்று. **'வாணனை** - வாணனை, **பரிவு இன்றி** - மிறுக்கு அற, **காத்தும்** - காக்கக்கடவோம்' **என்று** - என்று ப3ஹுமாநோக்திபண்ணி, **படையொடும்** - ஆயுத4ங்களோடே. **வந்து எதிர்ந்த** - வந்து எதிரேறின, **திரிபுரம்செற்றவனும்** - த்ரிபுரத3ஹநஶக்த்யபி4மாநியான ருத்3ரனும், **மகனும்** - அவன்மகனாய் தே3வஸேநாதி4பதியான ஏற்றத்தையுடைய ஸுப்3ரஹ்மண்யனும், **பின்னும்** - அதுக்குமேலே, **அங்கியும்** - ('ருத்3ரன்தான்' என்னலாம்படி க்ரௌர்யத்தையுடைய) அக்3நியும், **போர்தொலைய** - 'இனி ஒரு யுத்3த4ம் என்று வாரோம்' என்று நிவ்ருத்தராய்ப் போம்படி, **பொரு** - பொருகிற, **சிறை** - திருச்சிறகையுடைய, **புள்ளை** - பெரிய திருவடியை, **கடாவிய**-நடத்தின, **மாயனை** - ஆஶ்சர்யபூ4தனாய், **ஆயனை** - அவதாரமுக3த்தாலே தன்னைத் தாழவிட்டு நிற்குமவனாய், **பொன்** - த3ர்ஶநீயமான, **சக்கரத்து** - திருவாழியையுடையனாய்க் கொண்டு, **அரியினை** - விரோதி4களை அழியச்செய்து, **அச்சுதனை** - ஆஶ்ரிதரைக் கைவிடாதவனை, **பற்றி** - ப்ராபித்து, **யான்** - (அநுப4விக்கிற) நான், **இறையேனும்** - ஏகதே3ஶமும், **இடர் இலன்**-மிறுக்கையுடையேனல்லேன். **இடர்** - இடைஞ்சலாய், மிறுக்கு என்றபடி. 4

இ— அவ:— நாலாம்பாட்டில், "தேவதாந்தரங்களைப் பற்றினார்க்கு அவர்கள் தஞ்சமல்லரென்னுமிடத்தையும், தன்னைப்பற்றினாரைத் தான் கைவிட்டுக்கொடா னென்னுமிடத்தையும் காட்டின இவனைப்பற்றின எனக்கு ஒரு து:க்கமில்லை" என்கிறார்.

வ்யா:— (**பரிவின்றி இத்யாதி**) அநிருத்தாழ்வானைப்பற்ற க்ருஷ்ணன் எடுத்துவிட்ட தசையிலே ருத்ரன் பாணனுக்குப் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞை; 'வருத்தமற வாணனைக் காக்கக்கடவோம' என்று தன் ஓலக்கத்திலே சொன்னான். காக்கக்கடவேனல்லேன் என்னவிட்டது — தன்னைக் குவாலாக நினைத்திருக்கை. (**அன்று**) அநிருத்தாழ்வானைச் சிறைவைத்த அன்று. (**படையொடும் வந்தெதிர்ந்த**) தனிவீரம் செய்யக்கடவதாக நினைத்துத் தன்வெற்றி காண்கைக்குப் படை திரட்டிக்கொண்டு வந்தபடி: A"முண்டனீறன்". **படை** - ஆயுதமென்றுமாம். 1. "**पारवश्यं समायातः शूली जृम्भणतेजसा**" (**பாரவஶ்யம் ஸமாயாதः ஶூலீ ஜ்ரும்பண தேஜஸா**) என்று கையில் ஆயுதத்தோடே மோஹித்தபடி. தன்வெறுமையை முன்னிட்டு அஞ்ஜலியைக்கொண்டு வரும் விஷயத்தை எதிர்க்கைக்கு ஹேது வென்? என்னில், - (**திரிபுரம்செற்றவனும்**) த்ரிபுரதஹநமாகிற அபதாநத் தாலே ஸஞ்ஜாதாபிமாநனாகையாலே; த்ரிபுரதஹநஸமயத்தில் வில்லுக்கு மிடுக்காய், நாணிக்குத் திண்மையாய், அம்புக்குக் கூர்மையாய், தனக்கு அந்தராத்மாவாய், எதிரிகளைத் தலைசாயும்படி பண்ணினபடியை மறந்து தானே செய்தானாக ப்ரமித்தவனென்கை. (**மகனும்**) தன்னிலும் மிடுக்கனாய், தேவஸேநாபதியான ஸுப்ரஹ்மண்யனும். (**பின்னும் அங்கியும்**) அதுக்குமேலே நாற்பத்தொன்பது அக்நியும். (**போர் தொலைய**) 'இனி ஒரு யுத்தத்திலும் புகக்கடவோமல்லோம்' என்னும்படி போரிலே மாள என்றுமாம். (**பொருசிறை**) இப்படி தொலைத்தார் ஆர்? என்னில் — பெரியதிருவடியின் சிறகு. (**கடாவிய மாயனை**) அவன் கருத்தறிந்து நடத்தவல்ல ஆஶ்சர்யபூதனை. (**ஆயனை**) அவன் தோற்றது தன் தரம் குலையாதே நிற்கிற நிலையிலே; இவன் வென்றது தன்னைத் தாழவிட்ட இடத்திலே. (**பொற்சக்கரத்தரியினை**) அநுகூலர்க்கு ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவாழியை தரித்து ஶத்ருக்களுக்கு அப்ரத்ருஷ்யனானவனை. 2. '**कृष्ण कृष्ण महाबाहो जाने त्वां पुरुषोत्तमम्**'' (**க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண மஹாபாஹோ ஜாநே த்வாம் புருஷோத்தமம்**). தோள்வலி கண்டபின்பாயிற்று ஸர்வேஶ்வரனென்று அறிந்தது. (**அச்சுதனை**) ஆஶ்ரிதரை நழுவவிடாதவனை. அநிருத்தாழ்வானுக்காக மார்பிலே அம்பேற்கையாலே, ஆஶ்ரிதர்க்குத் தஞ்சமென்று விஶ்வஸிக்கத் தட்டில்லையிறே. (**பற்றி யான் இறையேனும் இடரிலனே**) - இவனைப்பற்றின எனக்கு அல்பது:க்கமும் இல்லை. பேரனென்றிருக்கையாலே, எனக்கு அதுவும் வேண்டிற்றில்லை. 4

A திருச்சந்த 71.

ஈ. — நாலாம்பாட்டு. a தே₃வதாந்தரங்களைப்பற்றினார்க்கு அவர்கள் தஞ்சமல்லரென்னுமிடத்தையும், தன்னைப்பற்றினார்களைத் தான் விட்டுக்கொடானென்னுமிடத்தையும் காட்டின இவனைப்பற்றின எனக்கு ஒரு து₃:க்க₂மில்லையென்கிறார்.

b(பரிவின்றி இத்யாதி₃) c அநிருத்₃தா₄ழ்வானைப்பற்ற க்ருஷ்ணன் எடுத்துவிட்டவளவிலே வாணன் ருத்₃ரன் பக்கலிலே சென்று, 'க்ருஷ்ணன் நமக்கு எதிரியாய் வாராநின்றான்' என்று சொன்னவாறே, "தலையில்வைத்த பூ வாடாமல் c₂வருத்தமற வாணனைக் c₃காக்கக்கடவோம் என்று சொன்னானாயிற்று. க்₃ருஹத்துக்குள்ளேயிருந்து தந்தாம் c₄சேவகஞ் சொல்லுவாரைப்போலே; d இச்சக்ரவர்த்தித்திருமகன் 1. "एतद्व्रतं मम" (ஏதத்₃வ்ரதம மம) என்கிறானோ? (அன்று) -அநிருத்₃தா₄ழ்வானைச் சிறையில்வைத்த அன்று, e (படையொடும் வந்தெதிர்ந்த) f 'தனக்கு விஜயம் வ்யவஸ்தி₂தம்' என்று அது காண்கைக்கு ஸேனையைத் திரட்டிக்கொண்டு வந்த g. A "முண்டனீறன்" இத்யாதி₃. படை - ஆயுத₄மென்றுமாம்- h 2. "पारवश्यं समायातश्शूली" (பாரவஶ்யம் ஸமாயாதஶ் ஶூலீ)

அ- நாலாம் பாட்டு (பரிவின்றி இத்யாதி₃) a "பின்னுமங்கியும் போர்தொலையப்புள்ளைக்கடாவிய அச்சுதனை" இத்யாதி₃யைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (தே₃வதாந்தரங்களை இத்யாதி₃) c d வாணன் "எனக்கெதிரிகள் வாராமல் காக்கவேணும்" என்றபோது ருத்₃ரன் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையைத் துச்சீ₂கரிக்கிறார் (அநிருத்₃தா₄ழ்வான் இத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயத்தாலே) c (அநிருத்₃தா₄ழ்வானைப் பற்ற)அநிருத்₃தா₄ழ்வான் நிமித்தமாக. b. c₂ "பரிவின்றி" - (வருத்தமற)- c₃ 'காத்துமென்று'—(காக்கக்கடவோமென்று). c₄ சேவகம்-பௌருஷம் c₄, d சேவகம்சொல்லுகிற மாத்ரமேயோ, ஸாமர்த்₂யமில்லையோவென்ன (இச்சக்ரவர்த்தித்திருமகன் இத்யாதி₃) e, f தான் ப்ரப₃லனாக அபி₄மானித்திருக்கையாலே ஸேனையைக்கூட்டிக்கொண்டு வருகிறது தனக்கு ஸஹாயத்வேநவன்றே; தன் ஶௌர்யம் பார்க்கைக்காகவிறே என்றருளிச்செய்கிறார் (தனக்கென்று தொடங்கி) g ஸேனையைத்திரட்டிக்கொண்டு வந்தானோ? என்ன (முண்டன்நீறன் இத்யாதி₃)

ஜீ— நாலாம்பாட்டு (பரிவின்றி இத்யாதி₃) a 'பின்னுமங்கியும் போர்தொலைய, புள்ளைக் கடாவிய அச்சுதனை' இத்யாதி₃களைத் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (தே₃வதாந்தரங்களை இத்யாதி₃) c, d வாணன் 'என்னைக் காக்கவேணும்' என்றபோது ருத்₃ரன் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையைத் துச்சீ₂கரிக்கிறார் (அநிருத்₃தா₄ழ்வான் இத்யாதி₃ வாக்யத₃்வயத்தாலே) c அநிருத்₃தா₄ழ்வானைப் பற்ற-அநிருத்₃தா₄ழ்வான் நிமித்தமாக, b,c₂ "பரிவின்றி"-(வருத்தமற) c₃ "காத்துமென்று"-(காக்கக்கடவோமென்று)c₄ சேவகம்-பௌருஷம்- c₄,d சேவகம் சொல்லுகிற மாத்ரமேயோ? ஸாமர்த்₂யமில்லையோ? என்ன (இச்சக்ரவர்த்தித்திருமகன் இத்யாதி₃) e, f தான் ப₃லவானாக அபி₄மானித்திருக்கையாலே, தனக்கு ஸஹாயத்வேநவன்று ஸேனையைக்கூட்டிக்கொண்டு வருகிறது; தன் ஶௌர்யம் பார்க்கைக்காகவிறே என்கிறார் (தனக்கு விஜயம் இத்யாதி₃) g ஸேனையோடே வந்ததுக்கு ப்ரமாணம் (முண்டன்நீறன் இத்யாதி₃) முண்டி₃தனாய் ப₄ஸ்மச்ச₂ந்நனான ருத்₃ரன், மக்கள்-ஸுப்₃ரஹ்மண்யன் முதலான புத்ரர்கள், வெப்பு-ஜ்வரம், மோடி-பிடாரி, அங்கி-நாற்பத்தொன்பது அக்₃நிக்கும் கூடஸ்த₂னான அக்₃நி, ஓடிட-ஓடிப்போக இதிபாசுரார்த்த₂:, திருச்சந்த விருத்தம்-எழுபத்தோராம் பாட்டு. A "வண்டுலாவு கோதை" இத்யாதி₃ h ஆயுத₄த்தோடே

ப்ர-(நாலாம்பாட்டு) (பரிவின்றி இத்யாதி₃) (படையொடும்) h2 " पारवश्यं समायातश्शूली जृम्भणतेजसा । पाञ्चजन्यस्य घोषेण शार्ङ्गविस्फूर्जितेन च ॥ "

A திருச்சந்த 71

ff-என்று ஆயுத₄த்தோடே h₂ மோஹித்தபடி. i, தன் i₂ வெறுமையை முன்னிட்டு அஞ்ஜலியைக் கொண்டுவந்து கிட்டும் விஷயத்தை இப்படி ஸாயுத₄னாய் எதிரிடு கைக்கு ஹேதுவென்? என்ன. j [திரிபுரம் செற்றவனும்] k த்ரிபுரத₃ஹநமாகிற அபத₃ாநத்தாலே ஸஞ்ஜாதாபி₄மாநனுகையாலே. l கடல் கடைகிறபோது எட்டு வடிவுகொண்டு நின்று கடைந்தாற்போலே, த்ரிபுரத₃ஹந ஸமயத்திலே வில்லுக்கு மிடுக்காயும், நாணிக்குத் திண்மையாயும், அம்புக்குக் கூர்மையாயும். தனக்கு அந்த ராத்மாவாயும் எதிரிகளைத் தலைசாயும்படிபண்ணி த்ரிபுரத்தை அழித்துக்கொடுத்தான்; அத்தை அறியாதே அஜ்ஞரானவர்கள் இத்தை அவன் தலையிலே வைத்துக் கவிபாட, இத்தைத் தானும் கேட்டு 'மெய்யிறே' என்று ப்₄ரமித்து, 'அதுசெய்த நமக்கு இவனை வெல்லத் தட்டென்?' என்று வந்து எதிரிட்டானாயிற்று. m இத்தால் சொல்லிற்று யிற்று - ருத்₃ரன் தன்னை அபாஶ்ரயமாகப் பற்றினாரை ஆபத்து வந்தவாறே காட்டிக் கொடுத்து ஓடுமென்னுமிடமும், ஸர்வேஶ்வரன் தன்னைப் பற்றினாரை எல்லா வளவிலும் ரக்ஷிக்கு மென்னுமிடமும். [மகனும்] - பிதாவான ருத்₃ரன் வளர்ந்த பின்பு செய்தவற்றைப் n பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்னே செய்து n₂ இளமறியாய்ப் பெரு மிடுக்கனாய் தே₃வஸேநாதி₄பதியான ஸுப்₃ரஹ்மண்யனும். [பின்னும் அங்கியும்] - அவனுக்குமேலே நாற்பத்தொன்பது அக்₃நிகளும். [போர்தொலைய] - போரிலே

---

ff-திருச்சந்த விருத்தம். h ஆயுத₄த்தோடே வந்ததுக்கு ப்ரமாணம் (பாரவஶ்யம் ஸமாயாதஶ் ஶார்ஙீ என்று) h₂ (மோஹித்தபடி) சொல்லுகிறதென்றபடி h₂, i மோஹமாவது-ஸாஞ்ஜலி ஹஸ்தனாய் வந்து கிட்டும் விஷயத்தை ஸாயுத₄பாணியாய் வந்து கிட்டுகைக்கு ஹேதுவான அஜ்ஞாநம். இது பாரவஶ்ய ஶப்₃த₃ார்த்த₂மன்று; "ஶார்ஙீ" என்கிற பத₃த்தில் ஆர்த்தி₂கார்த் த₂ம். i₂ வெறுமை-ஆகிஞ்சந்யம். f. j "திரிபுரம் செற்றவன்" என்றத்தைப்பற்ற (தனக்கு விஜ யம் வ்யவஸ்தி₂தமென்று என்றது) k, l திரிபுரம் செற்றது ஈஶ்வரன் அந்தராத்மாவாகை யாலேயன்றோ; அது அபி₄மாநஹேதுவானபடி என்? என்ன (கடல்கடைகிற இத்யாதி₃) m (இத்தால் சொல்லிற்று) இத்யாதி₃ வாக்யம்-பாட்டு வ்யாக்₂யாநத்தின் முடிவிலேயாகல் நல்லது. இத்தால் என்றது-இப்பாட்டால் என்றபடி. n (பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்னே) செய்தது-க்ரௌஞ்சபர்வதத்தை எய்கை, ருத்₃ரன் ப்ரௌட₄னாயிறே த்ரிபுரத₃ஹநம் பண்ணிற்று.

ஜீ-வந்தானோ? என்ன, ப்ரமாணம் (பாரவஶ்யம் இத்யாதி₃) 1. பாரவஶ்யம் ஸமாயாதஶ்ஶார்ஙீ ஜ்ரும்ப₄ணதேஜஸா l பாஞ்சஜந்யஸ்ய கோ₄ஷேண ஶார்ங்க₃விஸ்பூ₂ர்ஜிதேந ச ll" - ஶார்ஙீ என்று மோஹித்தபடி சொல்லுகிறதென்றபடி, h₂ i, மோஹமாவது - ஸாஞ்ஜலிஹஸ்தனாய் வந்து கிட்டும் விஷயத்தைஸாயுத₄பாணியாய் வந்துகிட்டுகைக்கு ஹேதுவான அஜ்ஞாநம். இது பாரவஶ்ய ஶப்₃ த₃ார்த்த₂மன்று. "ஶார்ஙீ" என்கிற பத₃த்தில் ஆர்த்தி₂கமான அர்த்த₂ம். i₂ வெறுமை - ஆகிஞ் சந்யம், f, j 'திரிபுரம்செற்றவன்' என்றத்தைப்பற்ற (தனக்கு விஜயம் வ்யவஸ்தி₂தம்) என்றது. k, l திரிபுரம் செற்றது ஈஶ்வரன் அந்தராத்மாவாகையாலேயன்றோ? அது அபி₄மானஹேது வானபடி எப்படி? என்ன (கடல் கடைகிற இத்யாதி₃) m இத்தால்-இப்பாட்டால்; (இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று) இத்யாதி₃வாக்யம்-பாட்டின் வ்யாக்₂யாநத்தின் முடிவிலேயாகில் நல்லது. n பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்னே செய்தது-க்ரௌஞ்சபர்வதத்தை எய்கை. ருத்₃ரன் ப்ரௌட₄னா யிறே த்ரிபுரத₃ஹநம் பண்ணிற்று, n₂ இளமறி-இளங்குட்டி, o கரம்-பூ₄ஸி: கப்பமூர், ஹஸ்த

ஈ-மாள. [பொருசிறைப்புள் இத்யாதி₃] - ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே பொருகிற பக்ஷத்தை யுடைய பெரியதிருவடியைக் கருத்தறிந்து நடத்தவல்ல ஆஶ்சர்யபூ₄தனை. இங்கு ஆஶ்சர்யமாவது - வாணனுடைய o கரத்தைக் கழித்து அவனை p இறையிலிசெய்து. நாட்டுக்குத் தானே q நின்றிறையான ஆஶ்சர்யம். rA "வாணனுயிரங் கரங்கழித்த ஆதிமால்" இறே. s [ஆயனை] t அவன் தோற்றது தன் தரம் குலையாதே நிற்கிற நிலையிலே, இவன் வென்றதும் தன்னைத் தாழவிட்டவிடத்திலே. [பொற்சக்கரத்து u அரியினை] - அநுகூலர்க்கு ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவாழியை த₄ரித்து ஶத்ருக்களுக்கு v அப்ரத்₄ருஷ்யனானவனை. w 1"कृष्ण कृष्ण महाबाहो जाने त्वां पुरुषोत्तमम्" (க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண மஹாப₃ாஹோ ஜாநே த்வாம் புருஷோத்தமம்). x தோள்வலி கண்ட பின் பாயிற்று ஸர்வேஶ்வரன் என்றறிந்தது. y [அச்சுதனை] - ஆஶ்ரிதரை நழுவவிடாதவனை. z ருத்₃ரன் தன்னை ஆஶ்ரயித்த வாணனைக் கைகழியவிட்டு z₂ ஓடினானிறே. aB "சடையானோட அடல்வாணன் தடந்தோள் துணித்ததலைவன்" இறே இவன்.

அ. n₂ இளமறி-ப₃ாலம்ருக₃:- ப₃ாலாஶ்வோ வா. o கரம்-ப₃லி; ஹஸ்தமும். p இறை-ப₃லி; ஸ்வாமியாக அவன் ப்₄ரமித்த க்ஷுத்₃ர தே₃வதையும். q நின்றிறை-ஸ்தி₂ரமான ஸ்வாமி. r அவன் கரத்தைக்கழித்து, தான் ஸ்வாமியானான் என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (வாணனுயிரம் கரங்கழித்த இத்யாதி₃) திருச்சந்தவிருத்தம். s, t "திரிபுரம் செற்றவனும்" என்று அவனைச்சொல்லி, இவனை "ஆயன்" என்று சொல்லுகையாலே ப₂லித்ததொரு தாத்பர்யம் (அவன் தோற்றது இத்யாதி₃) u அரி-ஸிம்ஹஶ்ரேஷ்ட₂:. u. v அத்தால்-அப்ரத்₄ருஷ்யத்வம். யத்₂வா, "ஹரதீதி-ஹரி:" என்கிற வ்யுத்பத்தியைப்பற்ற (அப்ரத்₄ருஷ்யனானவனை என்றது) v. w ஶத்ருணுமப்ரத்₄ருஷ்யத்வே ப்ரமாணம் (க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண இத்யாதி₃) w, x "மஹாப₃ாஹோ. த்வாம் புருஷோத்தமம் ஜாநே" என்றதுக்கு (தோள்வலி இத்யாதி₃) y, z "அச்சுதனை" என்றதின் வ்யதிரேகஸித்₃த₄மான அர்த்த₂த்தை அருளிச்செய்கிறார் (ருத்₃ரன் தன்னை இத்யாதி₃) z, a ஓடினமைக்கு

ஜீ-மும், p இறையிலிசெய்து-கப்பமில்லாதவனுக்கியென்றும், க்ஷுத்₃ரதே₃வதையாகிற ஸ்வாமியில்லாதவனுகப்பண்ணி என்றும். q நின்றிறை-ஸ்தி₂ரமான ஸ்வாமி. r அவன் கரத்தைக் கழித்துத் தான் ஸ்வாமியானதுக்கு ப்ரமாணம் (வாணனுயிரம் இத்யாதி₃.) வாணனுடைய ஆயிரம் கரத்தையும் கழித்த காரணபூ₄தனை ஸர்வேஶ்வரனிதி பாசுரார்த்த₂:. திருச்சந்தவிருத்தம்-ஐம்பத்து மூன்றும் பாட்டு, A "மோடியோடு" இத்யாதி₃. s t 'திரிபுரம்செற்றவன்' என்று அவனைச்சொல்லி, 'ஆயனை' என்று இவனைச் சொல்லுகையாலே ப₂லித்த ப₄ாவம் (அவன் தோற்றது இத்யாதி₃) u அரி-ஸிம்ஹஶ்ரேஷ்ட₂ம். u. v அத்தாலே-அப்ரத்₄ருஷ்யத்வம். v, w அப்ரத்₄ருஷ்யத்வே ப்ரமாணம் 1. "க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண" இத்யாதி₃. 1, "பரேஶம் பரமாத்மாநமநாதி₃நித₄நம் பரம்" இத்யுத்தரார்த்த₄ம். பஞ்சமேऽம்ஶே ருத்₃ர:. w, x 1. "மஹாப₃ாஹோ-புருஷோத்தமம் ஜாநே" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (தோள்வலி இத்யாதி₃) y, z 'அச்சுதன்' என்றதின் வ்யதிரேகஸித்₃த₄மான அர்த்த₂த்தை அருளிச்செய்கிறார் (ருத்₃ரன் தன்னை இத்யாதி₃) z, a ஓடினமைக்கு ப்ரமாணம் (சடையான்-இத்யாதி₃) ருத்₃ரனோட, மிடுக்

ப்ர-(பொற்சக்கரத்தரியினை) w1 पञ्चमे अंशे त्रयस्त्रिंशे रुद्रः- "कृष्ण कृष्ण महाबाहो जाने त्वां पुरुषोत्तमम् । परेशं परमात्मानमनादिनिधनं परम् ॥ ४ ।"

A திருச்சந்த 53. B பெரியதிரு 5-1-7.

5. இடரின்றி யேஒரு நாளொரு போழ்தில் எல்லாவுல குங்கழியப்
படர்புகழ்ப் பார்த்தனும் வைதிக னும்உட னேறத்தின் தேர்கடவிச்
சுடரொளி யாய்நின்ற தன்னுடைச் சோதியில் வைதிகன் பிள்ளைகளை
உடலொடுங் கொண்டு கொடுத்தவ னைப்பற்றி ஒன்றுந் துயரிலனே.

ஆ—(இடரின்றியே) ஸ்வசரணாரவிந்த3ஶேஷதைகரதித்வமாகிறப்ரதி2தமானதேஜஸ்ஸை யுடையனான பார்த்த2னும் வைதி3கனும் உடன் ஏற, ஒருநாள் ஒருபோதில், எல்லா வுலகும்கழிய அநாயாஸேந திண்தேர்கடவி, நிரவதி4கதேஜோவிஶிஷ்டமான தன்னுடைய ஸ்ரீவைகுண்ட2த்திலேயிருந்த வைதிகன்பிள்ளைகளை அவ்வுடலோடுங்கொண்டு கொடுத்தவனைப்பற்றி ஒன்றுந் துயரிலேன் என்கிறார், 5

ஒ—அவ—அஞ்சாம் பாட்டில், வைதி3கபுத்ராநயந மஹாபத3ாநத்தை அநுஸந்தி4த்துத் துஷ்டராகிறார்,

வ்யா:—(இடரின்றியே என்று தொடங்கி)—ஒருநாளிலே ஒரு முஹூர்த்தத்திலே ஒருவருத்தமின்றிக்கே அண்ட3த்துக்குப் புறம்பான ஆவரணலோகங்களும் கழியும்படி தன்னையே நாத2னாகவும் தோழனாகவும் தூ3தனாகவும் ஸாரதி2யாகவும் மற்றும் எல்லாப்பரிஜநமாகவும உடையனான பெரும்புகழையுடைய அர்ஜுநனும் வைதி3கனும் உடனே ஏற, கார்யரூபமாய்வைத்துத் தன் ஆகாரம் அழியாதிருக்கச் செய்தே கார்யங்களுக்கெல்லாம் மூலகாரணமான ப்ரக்ருதிபர்யந்தமாகப்போம்படி

ஜீ-b தலைமையாவது - வாணனைக் கைம்முதலறுத்துத் தலையழியாமே வைத்த தலைமை. c அநிருத்3த4ாழ்வானுக்காக மார்விலே அம்பேற்கையாலே 'ஆஶ்ரிதர்க்குத் தஞ்சம்' என்று விஶ்வஸிக்கத் தட்டில்லை, d [பற்றி யான் இறையேனும் இடரிலனே] - இவனைப்பற்றின e எனக்கு அல்பது3:க்க2முமில்லை; f 'பேரன்' என்றிருக்கையாலே அநிருத்3த4ாழ்வானுக்கு நாலுநாள் சிறையிலிருக்க வேண்டிற்று. g 'அடியேன்' என்று பற்றின எனக்கு அதுவும் வேண்டிற்றில்லை. (4)

அ—ப்ரமாணம் (சடையான் இத்யாதி3) b தலைமை-ஶ்ரைஷ்ட்2யம். c இவனையாகில் நம்பலாமோ வென்ன (அநிருத்3த4ாழ்வானுக்கு இத்யாதி3). d பற்றி-ஸ்வாமித்வேந ஸமாஶ்ரித்ய. e f, g எனக்கு அல்பது3:க்க2முமில்லை; என்கையாலே-அநிருத்3த4ாழ்வானுக்கு அல்பது3:க்க2முண்டென்று திருவுள்ளம்பற்றி அவனுக்கு து3:க்க2முண்டாகைக்கு ஹேதுவையும் தமக்கு து3:க்க2மில்லாமைக்கு ஹேதுவையும் அருளிச்செய்கிறார். (பேரனித்யாதி3 வாக்யத்3வயத்தாலே.) (4)

ஜீ-குடைய வாணனுடைய பெரிய தோள்களைத் துணித்த ஶ்ரேஷ்ட2ன் இதி பாசுரார்த்த2: திருமொழி ஐந்தாம்பத்து முதல்திருமொழி ஏழாம்பாட்டு. b தலைமை-ஶ்ரைஷ்ட்2யம், c இவனை ஆனால் நம்பலாமோ? என்ன (அநிருத்3த4 இத்யாதி3) d பற்றி-ஆஶ்ரயித்து, e f g, 'எனக்கு அல்பது3;க்க2முமில்லை' என்கையாலே அநிருத்3த4ாழ்வானுக்கு அல்பது3:க்க2முண்டென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அவனுக்கு து3;க்க2முண்டாகைக்கும் தமக்கு இல்லாமைக்கும் ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (பேரன் இத்யாதி3 வாக்யத்3வயத்தாலே) க்ரமேண அந்வய:. (4)

ஓ-திருத்தேரை நடத்தி. (சுடரொளியாய் என்று மேலுக்கு) **அப்ராக்ருத தேஜோரூபமாய், தனக்கு அஸாத4ாரணமான திருநாட்டிலே புக்கருளி வைதி3கபுத்ரர்களை அவ்வுடம்போடே அப்பருவத்தோடே கொண்டுவந்து கொடுத்தவனைப் பற்றுகையாலே நிர்த்து3:க்க2ஞனேன்.** 5

ப—அநந்தரம், அர்த்தி2யான வைதி3கனுடைய அர்த்தி2தார்த்த2காரியானவனைப் பற்றின நான் ஒரு **க்லேஶ** முடையேனல்லேன் என்கிறுர்.

இடர் இன்றியே - மிறுக்கு இன்றிக்கே, **ஒருநாள்** - ஒருதி3வஸத்திலே, **ஒரு போழ்தில்** - (ஒரு கர்மம சமைந்து கர்மாந்தராநுஷ்ட2ாநத்துக்கு இடையாயிருப்பது) ஒரு காலத்திலே, **எல்லாவுலகும்** . ஸர்வலோகத்துக்கும், **கழிய** - அவ்வருகே கழிந்துபோம்படியாக, **படர்புகழ்** - (**க்ருஷ்ணுஶ்ரயத்வாதி3**யாலே) விஸ்தீர்ணயஶாவான, **பார்த்தனும்** - அர்ஜுநனும், **வைதிகனும்** - ப்3ராஹ்மணனும், **உடன்ஏற** - கூட ஏறிப்போம்படி, **திண் தேர்** - (காரணதத்த்வாந்வயத்திலும் கார்யரூபஶைதி2ல்யம் பிறவாதபடி) திண்மையுடைத்தான தேரை, **கடவி** - கடவி, **சுடர் ஒளியாய் நின்ற** - அத்யுஜ்ஜ்வல தேஜோமயமாய், பரிணுமாதி3ரஹிதமாய் நின்ற, **தன்னுடைச் சோதியில்** - தன்னதான பரஞ்ஜ்யோதிஶ்ஶப்3த3வாச்யமான தே3ஶத்திலே, **வைதிகன் பிள்ளைகளை** - அந்த வைதி3கபுத்ரர்கள் நால்வரையும், **உடலொடும்** - (காலக்ருதபரிணுமமில்லாத தே3ஶமாகையாலே) அந்த ஶரீரத்தோடேயும், **கொண்டு கொடுத்தவனை** - கொண்டுவந்து அவனுக்குக் கொடுத்தவனை **பற்றி** - கிட்டி அநுப4வித்து (அத்தாலே) **ஒன்றும்** - ஒரு ப்ரகாரத்தாலும், **துயர் இலன்** - ஸம்ஸாரக்லேஶம் இன்றியிலேயொழிந்தேன். 5

இ—அவ:- அஞ்சாம் பாட்டில், வைதி3கபுத்ராநயநத்தை அநுஸந்தி4த்து "இவனைப் பற்றின எனக்கு ஒரு து3:க்க2மில்லை" என்கிறுர்.

வ்யா:—**(இடரின்றியே)** வருத்தமின்றியே, **(ஒருநாள்)** ஏகாஹதீ3க்ஷையான க்ரதுவிலே, **(ஒருபோழ்தில்)** - ப்ராதஸ்ஸவநம் தலைக்கட்டி மாத்4யந்தி3நஸவநத்துக்கு முன்னே, **(எல்லாவுலகும்கழிய)** ஆவரணஸப்தகத்துக்கும் அவ்வருகுபடுத்தி, (**படர்புகழ்**) 1. "**यस्य मन्त्री च गोप्ता च सुहृच्चैव जनार्दनः**" (**யஸ்ய மந்த்ரீ ச கோ3ப்தா ச ஸுஹ்ருச்சைவ ஜநார்த்3நः**) என்கிறபடியே ஸர்வவித4ப3ந்து4வுமாகப் பற்றினபுகழையுடைய அர்ஜுநனும், (**வைதிகனும்**) க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே நிரவதி4கமான ஸ்நேஹத்தையுடைய ப்3ராஹ்மணனும், (**உடன்ஏற**) தன்னோடே கூட ஏற, (**திண்தேர் தடவி**) கார்யாகாரம் குலையாமே மூலகாரணமான ப்ரக்ருதிபர்யந்தமாகத் தேருக்குத் திண்மையைக்கொடுத்து நடத்தி. (**சுடரொளியாய் நின்ற**) நிரவதி4கதேஜோரூபமாய் ஏகரூபமாய் நின்ற. (**தன்னுடைச் சோதியில்**) தனக்கு அஸாத4ாரணமான தே3ஶம். 2. "**काकपक्षधरो धन्वी शिखी कनकमालया। शोभयन् दण्डकारण्यं दीप्तेन स्वेन तेजसा॥**" (**காகபக்ஷத4ரோ த4ந்வீ ஶிகீ2 கநகமாலயா । ஶோப4யந் த3ண்ட3காரண்யம் தீ3ப்தேந ஸ்வேந தேஜஸா॥**) என்கிறபடியே தன்னுடைய காந்தி

இ வெள்ளமிட்டாற்போலேயிருக்கை. 1. "अत्यर्कानलदीप्तं तत्स्थानं विष्णोर्महात्मनः" (அத்யர்க்காநலதீ₃ப்தம் தத் ஸ்தா₂நம் விஷ்ணோர் மஹாத்மந:, (வைதிகன் இத்யாதி₃) ஶரீர ஸம்ப₃ந்த₄ம் அற்றால் போகக்கடவதாயிருக்க, இஶ்ஶரீரத்தோடேயாயிற்று இவர்களைக் கொண்டுபோயிற்று. காலக்ருதபரிணாமமில்லாத தே₃ஶமாகையாலே அவ்வுடம்போடே அப்பருவத்தோடே கொண்டுவந்து கொடுத்தவனைப் பற்றுகையாலே ஒரு து₃:க்க₂முமில்லை என்கிறார். புத்ரார்த்தி₂யான அளவன்றியே ஸ்வரூபத்தை அறிந்துபற்றின எனக்கு ஒரு து₃க்க₂முமில்லை என்கிறார். 5.

ஈ - அவ:—அஞ்சாம் பாட்டு a வைதி₃கபுத்ராநயநத்தை அநுஸந்தி₄த்து, இவனைப் பற்றின எனக்கு ஒரு து₃:க்க₂மில்லை என்கிறார்.

வ்யா:—(இடரின்றியே)-ஒரு வருத்தமுமின்றியே, (ஒருநாள்)-ஏகாஹதீ₃க்ஷையான் க்ரதுவிலே. (ஒரு போழ்தில்) - ப்ராதஸ்ஸவநம் தலைக்கட்டி மாத்₄யந்தி₃நஸவநத்துக்கு முன்னே, (எல்லாவுலகும் கழிய) - ஆவரண ஸப்தகங்களுக்கும் அவ்வருகுபட. b (படர்புகழ்ப் பார்த்தனும்) 2. "यस्य मन्त्री च गोप्ता च सुहृच्चैव जनार्दनः" (யஸ்ய மந்த்ரீ ச கோ₃ப்தா ச ஸுஹ்ருச்சைவ ஜநார்த்த₃ந:) என்கிறபடியே க்ருஷ்ணனையே ஸர்வவித₄ப₃ந்து₄வுமாகப் பற்றின புகழையுடைய அர்ஜுநனும், c (வைதிகனும்) d க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே நிரவதி₄கமான ஸ்நேஹத்தையுடைய ப்₃ராஹ்மணனும், (உடன் ஏற) - தன்னோடே கூட ஏற, e (திண்தேர்கடவி) f இவர்களைத் தேரிலே ஏற்றிக்கொண்டு, கார்யாகாரம் குலையாமே. மூலகாரணமான ப்ரக்ருதி பர்யந்தமாகத் தேருக்குத் திண்மையைக்கொடுத்து நடத்தி; g பிண்ட₃ாவஸ்த்தை,

அ—அஞ்சாம் பாட்டு (இடர் இத்யாதி₃) a "உடலொடுங்கொண்டு கொடுத்தவனைப்பற்றி ஒன்றும் துயரிலன்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (வைதி₃கபுத்ரேத்யாதி₃) b, c d படர்புகழை-வைதி₃கனோடேகூட்டி அருளிச்செய்கிறார் (க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே இத்யாதி₃) b படர்புகழ் உப₄யாந்வயி என்று கருத்து. e f தேருக்குத்திண்மையேதென்ன (இவர்களைத் தேரிலே இத்யாதி₃) g ப்ரக்ருதியிலே போயும் தேருக்குத்திண்மையைக்கொடுத்து நடத்தின அதுக்கு அஸம்பா₄விதமான த்₃ருஷ்டாந்தம் (பிண்ட₃ாவஸ்த்தை₂யிலும் இத்யாதி₃) பிண்ட₃ாவஸ்தை₂யில், க₄டம்

ஜீ—அஞ்சாம் பாட்டு -(இடரின்றியே இத்யாதி₃.) a 'வைதிகன் பிள்ளைகளை' இத்யாதி₃ மேலெல்லாம் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (வைதி₃கபுத்ர இத்யாதி₃.) b, c, d 'படர்புகழ்-வைதிகன்' என்று கூட்டி அர்த்த₂ம் (க்ருஷ்ணன் இத்யாதி₃) b படர்புகழ்-உப₄யாந்வயியென்று பா₄வம். படர்-பரந்த. e, f தேருக்குத் திண்மையேது? என்ன (இவர்களைத் தேரிலே இத்யாதி₃) g ப்ரக்ருதியிலேபோயும் தேருக்குத் திண்மையைக் கொடுத்து நடத்தினத்துக்கு அஸம்பா₄விதமான த்₃ருஷ்டாந்தம்-(பிண்ட₃ாவஸ்த்தை₂யிலும் இத்யாதி₃) இது அக₄டிதம் என்றபடி-

ப்ர-(அஞ்சாம்பாட்டு) (இடரின்றி இத்யாதி₃) (படர் புகழ்ப்பார்த்தனும்) 2. राजसूये भूतराष्ट्रः— "यस्य मन्त्री च गोप्ता च सुहृच्चैव जनार्दनः। हरिस्त्रैलोक्यनाथः सः किन्नु तस्य न निर्जितम्॥"

ரீ-யிலும் க$_4$டம் அநுவர்த்திக்குமாபோலே. h ஒளி - அழகு i (சுடரொளியாய் i$_2$ நின்ற) j நிரவதி$_4$கதேஜோரூபமாய், j$_2$ ஏகரூபமாய் நின்ற, k (தன்னுடைச் சோதியில்) l தனக்கு அஸாத$_4$ாரணமான தே$_3$ஶம், m தன்னுடைய காந்தி வெள்ளமிட்டாற் போலேயிருக்கை, n 1. "अत्यर्कानलदीप्तं तत्स्थानं विष्णोर्महात्मनः" (அத்யர்க்காநலதீ$_3$ப்தம் தத் ஸ்த$_2$ாநம் விஷ்ணோர் மஹாத்மந:) என்கிறபடியே ஆயிரங்கோடி அக்$_3$நி யாதி$_3$த்யர்களுடைய தேஜஸ்ஸை ஒடவைத்து ஒரு தே$_3$ஶமாக வகுத்தாற்போலே யிருக்கையாலே இவர்களுக்குக் கண்கொண்டுபார்க்கவொண்ணாது. o ஆகையாலே தமஸ்ஸுளவிலே இவர்களை நிறுத்தி, தன்னிலமாகையாலே தானேபோய்ப் புக்கான்: p ஜலத்திலே மத்ஸ்யம் உலாவுமாபோலே தே$_3$ஶிகரே புகவேண்டும்நிலமிறே. q (வைதிகன் பிள்ளைகளை) ப்$_3$ராஹ்மண புத்ரர்களை. q$_2$ (உடலொடும் இத்யாதி$_3$) r கொண்டு போகிறபோதைப் படியில் ஒன்றுங் குறையாதபடி கொண்டுவந்து கொடுத்தா

அ-அநுவர்த்தியாதே. இது அக$_4$டிதமென்றபடி i j மீமிசையாக்கி அர்த்த$_2$ாந்தரம் (நிரவதி$_4$கதேஜோரூபமாய் இத்யாதி$_3$) h முந்தின அர்த்த$_2$ம்-தேஜிஷ்ட$_2$மாய் அழகியதாயிருக்கிறதென்றபடி. i$_2$, j$_2$ (ஏகரூபமாய், 'நின்ற'வின் தாத்பர்யம். இது-வைதி$_3$கபுத்ரர்களுடைய ஐகரூப்யத்துக்கு ஹேதுவாகச் சொன்னபடி, k l, m தன்னுடைச் சோதி என்றத்துக்கு அடைவே; அர்த்த$_2$த்$_3$வயம் (தனக்கு அஸாத$_4$ாரணமான இத்யாதி$_3$ வாக்யத்$_3$வயத்தாலே, m தே$_3$ஶத்தை "சோதி" என்று நிர்தே$_3$ஶித்ததின் தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (தன்னுடையஎன்று) என்று ஏகார்த்த$_2$மாகவுமாம். n, o பரமபத$_3$த்தினுடைய தீ$_3$ப்த்யதிஶயம் சொல்லுகிறத்துக்கு ப்ரயோஜநமருளிச் செய்கிறார் (அத்யர்க்க இத்யாதி$_3$ வாக்யத்$_3$வயத்தாலே) p தன்னிலமானால் வேறொருவரைக் கூட்டிக்கொண்டு போகவொண்ணாதோ? என்ன (ஜலத்திலே இத்யாதி$_3$) q இருகால் மட்டுப் பிறந்தபிள்ளையைப்பற்ற முதற்பிறந்தபிள்ளைக்கு வத்ஸராதி$_4$க்யமுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் எப்படிக்கொண்டுபோனானோ அப்படியே கொண்டுவந்து கொடுத்தானென்று தாத்பர்யம். r அத்தை அருளிச்செய்கிறார் (கொண்டுபோகிற போதையித்யாதி$_3$) s "சிலகாலம் சென்றிருக்க ஒன்றும் குறையாதே இருக்குமோவென்ன (காலக்ருத இத்யாதி$_3$) q$_2$, r "உடலொடும்" என்றதுக்கு. இங்கிருந்த வடிவோடே கொடுத்தான் என்று முந்தின பொருள்; q$_2$, t இரண்டாவதுக்கு உடலென்று ஆப$_4$ரணமாய் இட்ட ஆப$_4$ரணங்களோடேகொடுத்தானென்றபடி. q$_2$ "உடல்" என்று

ஜீ—i, j மீமிசையாக்கி அர்த்த$_2$ாந்தரம் (நிரவதி$_4$க இத்யாதி$_3$) h முந்தின அர்த்த$_2$ம்-தேஜிஷ்ட$_2$மாய் அழகிதாயிருக்கிற என்றபடி, i$_2$, j$_2$ ஏகரூபமாய் என்றது-'நின்ற' என்றதின் அர்த்த$_2$ம். இது-வைதி$_3$கபுத்ரர்களுடைய ஐகரூப்யத்துக்கு ஹேதுவாகச் சொன்னபடி, k, l, m தன்னுடைச் சோதி என்றத்துக்கு அடைவே அர்த்த$_2$த்$_3$வயம் (தனக்கு அஸாத$_4$ாரண இத்யாதி$_3$ வாக்யத்$_3$வயத்தாலே) n, o பரமபத$_3$த்தினுடைய தீ$_3$ப்த்யதிஶயம் சொல்லுகைக்கு ப்ரயோஜநம் (அத்யர்க்க இத்யாதி$_3$ வாக்யத்$_3$வயத்தாலே.) p தன்னிலமானால் இவர்களுக்கு அங்கே போகப்போகாதோ? என்ன (ஜலத்திலே இத்யாதி$_3$) s சிலகாலம் சென்றிருக்க ஒன்றும் குறையாதேயிருக்குமோ? என்ன (காலக்ருத இத்யாதி$_3$) q, r 'உடலொடும்' என்றத்துக்கு- இங்கிருந்த பா$_3$லஶரீரத்தோடுமென்று முந்தின அர்த்த$_2$ம். q, t இட்ட ஆப$_4$ரணங்களோடே யென்று த்$_3$விதீயார்த்த$_2$ம். q$_2$ உடல்-

---

ப்ர-(சுடரொளியாய் நின்ற) n । आरण्यपर्वणि (१६-३) आर्ष्टिषेणवचनम् "अत्यर्कानलदीप्तं तत्स्थानं विष्णोर्महात्मनः। स्वयैव प्रभया राजन् दुष्प्रेक्षं देवदानवैः ॥ १९ ॥"

ஈ-ஞயிற்று. s காலக்ருத பரிணமமில்லாத தேஶமாகையாலே t (உடலொடும் இத்யாதி₃) t₂ பூசின மஞ்சளும், உடுத்தின பட்டும், இட்ட t₃ சவடிப்பூணூலும், இட்ட காதுபணிகளுமான ஒப்பனையில் ஒன்றுங்குறையாதபடி கொண்டுவந்து கொடுத்தவனை என்றுமாம். u 'பிறக்கப் பிறக்கக் கொண்டுபோனார்களாகில் இப்போது இவையெல்லாம் உண்டோ?' என்று ப₄ட்டரைக் கேட்க, 'ருஷிபுத்ரர்களாகையாலே பிறக்கிறபோதே அவற்றோடே பிறப்பர்காணும்' என்று அருளிச்செய்தார். (பற்றி இத்யாதி₃) v ஸமுத்₃ரத்தில் நீரை ஸஹ்யத்திலே ஏற்றுமதுவே வருத்தமுள்ளது, w ஸஹ்யத்தில் நீரை ஸமுத்₃ரத்திலே கொண்டுவருமன்று ஒரு வருத்தமில்லையே, x அப்படியே அங்குப் புக்காரை இங்கே மீட்கையாகிறது அவன் திருவுள்ளத்தோடு

அ—ப₃ாலஶரீரமாதல். உத்பத்தியாதல். உத்பத்தியானபோது அலங்காரங்களான ஆப₄ரணங்களைச் சொல்லுகிறது. t₃ சவடிப்பூணூல்-பொன் யஜ்ஞோபவீதமென்னுதல். இடைநூலும் பூணூலுமென்னுதல், அப்போது சவடியும பூணூலுமென்றபடி u ப்ராஸங்கி₃கம் (பிறக்கப்பிறக்க இத்யாதி₃) ருஷிபுத்ரர்கள் தபோப₃லயுக்தராகையாலே ஸ்வாஸாத₄ாரணாகாரத்தோடே பிறப்பர்கள் என்று கருத்து. v, w, x, y இவருக்குத் துயராவது- அவன் திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்தாத

ஜீ—ஶரீரமாதல் ஆப₄ரணமாதல், t₂ சவடிப்பூணூல்-பொன்யஜ்ஞோபவீதமென்னுதல், சவடியும் பூணூலுமென்னுதல். சவடி-உடை நாண். u ப்ராஸங்கி₃கம் (பிறக்கப்பிறக்க இத்யாதி₃) v w, x y இவருக்குத் துயராவது- அவன் திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்தாத செயலை ஆசைப்படுகை

ப்ர-(தன்னுடைச்சோதியில் வைதிகன் பிள்ளைகளை இத்யாதி₃) k, q, t श्रीहरिवंशे अष्टशततमे अध्याये वैदिकपुत्रानयनवृत्तान्तकथनानन्तरे युधिष्ठिरं प्रत्यर्जुनः-"ततः कृष्णो भोजयित्वा शतानि सुबहूनि च । विप्राणां ऋषिकल्पानां कृतकृत्योऽभवत्तदा ॥ ततस्सह मया भुक्त्वा वृष्णिभोजैश्च सर्वशः । विचित्राश्च कथा दिव्याः कथयामास भारत! ॥ २ ॥ ततः कथान्ते तत्राहमभिगम्य जनार्दनम् । अपृच्छं तद्यथावृत्तं कृष्णं यद्दृष्टवानहम् ॥ ३ ॥ कथं समुद्रस्तब्धोदः कृतस्ते कमलेक्षण । पर्वतानां च विवरं कथं ते कृतमच्युत ॥ ४ ॥ तत्तमश्च घनं घोरं कथं चक्रेण पाटितम् । तच्च यत्परमं तेजः प्रविष्टोऽसि कथं च तत् ॥५॥ किमर्थं तेन ते बालाः तदा चापहृताः प्रभो! । योऽयं दीर्घो महानध्वा संक्षिप्तः केन हेतुना ॥ ६ ॥ कथञ्चाल्पेन कालेन कृतं नस्तद्दुरत्ययम् । एतत्सर्वं यथावृत्तमाचक्ष्व मम केशव ॥ ७ ॥ श्रीभगवानुवाच ॥ मद्दर्शनार्थं ते बालाः हृतास्तेन महात्मना । विप्रार्थमागते कृष्णे मा गच्छेदन्यथेति ह ॥ ८ ॥ ब्रह्मतेजोमयं दिव्यं महद्यद्दृष्टवानसि । अहं स भरतश्रेष्ठ! मत्तेजस्तत्सनातनम् ॥ ९ ॥ प्रकृतिस्सा मम परा व्यक्ताव्यक्ता सनातनी । तां प्रविश्य भवन्तीह मुक्ता योगविदुत्तमाः ॥ १० ॥ सा सांख्यानां गतिः पार्थ योगिनां च तपस्विनाम् । तत्पदं परमं ब्रह्म सर्वं विभजते जगत् ॥ ११ ॥ मामेव तत्परं तेजो ज्ञातुमर्हसि भारत! ॥

ஈ-சேராது, y இங்குள்ளாரை அங்கே கொண்டுபோகையாயிற்று அவன் திருவுள்ளத்திற் பொருந்துவது — z புத்ரார்த்தி2யானவளவன்றியே ஸவரூபானுருபமாக அவன் திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்தின செயலை ஆசைப்பட்ட எனக்கு ஒரு து3:க்க2முண்டோ? என்கிறுர். a கர்மஸம்ப3ந்த4மற்றுப் பொகாமையாலேயாயிற்று இவர்களுக்கு மீளவேண்டிற்று. b கர்மஸம்ப3ந்த4மற்றுர் போகக்கடவ தே3ஶத்திலே இவர்கள் போனபடி என் பின்னை? என்னில் c நாய்ச்சிமார் தங்கள் ஸ்வாதந்த்ர்யம் காட்டுகைக்காக இவர்களை அங்கே அழைப்பித்தார்களாயிற்று. d அங்ஙனன்றிக்கே,

---

அ—செயலை ஆசைப்படுகை என்று விவக்ஷித்து அவன் திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்தாத செயல் எது, அத்தைச் செய்யவேண்டுவானென? என்கிற ஶங்கையிலே; திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்தாதது இன்னது. பொருந்துவது இன்னது என்னுமர்த்தை ஸந்திக்3ர்ஶநமாக அருளிச்செய்கிறுர் (ஸமுத்3ரத்தில் நீரை என்று தொடங்கி நாலு வாக்யத்தாலே, z ஏயம்பூ4தமானதை அவன் செய்தது ப்3ராஹ்மணனுடைய நிர்ப்ப3ந்த4த்துக்காக என்றருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு இப்படிக்கொத்த து3:க்க2ம் தமக்கில்லாமையை அருளிச்செய்கிறுர் (புத்ரார்த்தி2யானவளவன்றியேயித்யாதி3)
a b, c d வைதி3கபுத்ரர்களுக்குப் புநராவ்ருத்தி வருகைக்கு ஹேது-கர்மஸம்ப3ந்த4மற்றுப்போகாமையென்றும், இவர்கள் அங்கே ப்ரவேஶிக்கைக்கு ஹேது இன்னதென்றும் அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, தாம் நிர்வேத3த்தோடே "அவனைப்பெறவேணும்" என்று ஆசைப்படுகையாலே அவர்களுக்குள்ள புநராவ்ருத்தி ரூபமான து3:க்க2ம் ஆழ்வார்க்கில்லை என்று அர்த்தா2ந்தரம் அருளிச்செய்கிறுர் (கர்ம ஸம்ப3ந்த4மற்று என்று தொடங்கி நாலு வாக்யத்தாலே) இவர்கள் ருசி முன்னுகப்போகவில்லை; நாச்சிமார் "க்ருஷ்ணனைக்காணவேணும்" என்று ஆசைப்பட்டு இவர்களையழைப்பிக்கப்போனுர்களித்தனை; நான் அங்ஙனன்றிக்கே ருசி முன்னுகப்பற்றினவனுகையாலே து3:க்க2க3ந்த4மில்லை என்கிறுர் என்றபடி ஆகையால் இது— 'ஸமுத்3ரத்தில் நீரை" (v) என்கிற வாக்யத்தில் சொன்ன அர்த்த2த்துக்கு ஶேஷம். அப்போது வைதி3கனில் வ்யாவ்ருத்தி முந்தினது, தத்புத்ரர்களில் வ்யாவ்ருத்தி-இரண்டாவது, d அங்ஙனன்றிக்கே

ஜீ—யென்று விவக்ஷித்து, அவன் திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்தாத செயல் எது? என்கிற ஶங்கையிலே, அவன் திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்தாதது இன்னது, பொருந்துமது இன்னது என்னுமத்தை ஸந்திக்3ர்ஶநமாக அருளிச்செய்கிறுர் (ஸமுத்3ரத்தில் இத்யாதி3 நாலு வாக்யத்தாலே) z இப்படி திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்தாதத்தை அவன் செய்தது ப்3ராஹ்மணனுடைய நிர்ப்ப3ந்த4த்துக்காக என்று அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, இப்படிக்கொத்த து3:க்க2ம் தமக்கில்லை என்கிறுர் (புத்ரார்த்தி2 இத்யாதி3) a, b, c, d வைதி3க புத்ரர்களுக்குப் புநராவ்ருத்தி வருகைக்கு ஹேது கர்மஸம்ப3ந்த4மற்றுப்போகாமை என்றும், இவர்கள் அங்கே போகைக்கு ஹேது இன்னதென்றும் அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, நிர்வேத3த்தோடே, 'அவனைப்பெறவேணும' என்று ஆசைப்படுகையாலே தமக்குப் புநராவ்ருத்திருபமான து3:க்க2மில்லை என்று அர்த்தா2ந்தரம் அருளிச்செய்கிறுர் (கர்மஸம்ப3ந்த4ம் இத்யாதி3 நாலு வாக்யத்தாலே) அவர்கள் ருசி முன்னுகப் போகவில்லை, நாச்சிமார் 'க்ருஷ்ணனைக்காணவேணும்' என்று ஆசைப்பட்டு அழைப்பிக்கப் போனுர்களித்தனை; நான் அங்ஙனன்றிக்கே ருசி முன்னுகப்பற்றினவனுகையாலே து3:க்க2க3ந்த4மில்லை என்கிறுரென்றபடி. முந்தின அர்த்த2த்தில்-வைதி3கனில் வ்யாவ்ருத்தி; த்3விதீயார்த்த2த்தில் தத்புத்ரர்களில் வ்யாவ்ருத்தி. d அங்ஙனன்றிக்கே என்றது.ஸம்ஸாரத்தில் விரக்திபூர்வகமாக ஈஶ்வரனை ஆஶ்ரயியாமையாலே கர்ம ஸம்-

6. துயரில் சுடரொளி தன்னுடைச் சோதி நின்றவண் ணம்நிற்கவே
துயரின் மலியும் மனிசர் பிறவியில் தோன்றிக்கண் காணவந்து
துயரங்கள் செய்துதன் தெய்வ நிலையுல கில்புக வுய்க்குமம்மான்
துயரமில் சீர்க்கண்ணன் மாயன் புகழ்துற்ற யானோர் துன்பமிலனே.

ஆ.—(துயரில்) ஸமஸ்தஹேயப்ரத்யநீக நிரதிசய தேஜோவிசிஷ்ட ஸ்வாஸாதாரண திவ்யரூபத்தோடேகூட, ஸமஸ்தஹேயாஸ்பத மநுஷ்ய ஸஜாதீயதயா அவதீர்ணனாய், ஸகலமநுஜநயந விஷயதாங்கதனாய், அசேஷஜநமநோஹரி திவ்யசேஷ்டிதானி குர்வாணனாய்க்கொண்டு தன்னுடைய ஐச்வரமான ஸ்வபாவத்தை இந்த லோகத்திலே ஆவிஷ்கரித்தருளும் ஸ்வபாவனாய், ஆச்சர்யபூதனாய், ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணகுண விசிஷ்டனான கண்ணன் புகழ்துற்ற யான் ஓர் துன்பமிலேன் என்கிறார். 6

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், "க்ருஷ்ணனுடைய நிரவதிகமான அழகை அநுபவித்த எனக்கு ஒரு துக்ககந்தமில்லை" என்கிறார்.

வ்யா:—(துயரில் என்று தொடங்கி) ஹேயப்ரத்யநீகமாய் தேஜோரூபமாய் ஸ்வாஸாதாரணமான திவ்யரூபத்தைக் கூடக்கொண்டே துக்கஸாகரமக்நரான மநுஷ்யருடைய பிறவியிலே அவர்களை ரக்ஷித்தருளுகைக்காக வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளி அவர்களுடைய சக்ஷுர்விஷயமாய் வந்து தன் ஸௌந்தர்யாதிகளாலே அவர்களை மிகவும் ஈடுபடுத்தி. (தன் தெய்வநிலை என்று தொடங்கி மேலுக்கு) தன்னுடைய அப்ராக்ருத ஸ்வபாவத்தை லோகத்திலே ஆவிஷ்கரித்து அத்தாலே எல்லாரையும் அடிமைகொண்டு அச்செயலாலே அத்யாச்சர்யபூதனாய் ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணகுணகனான க்ருஷ்ணனுடைய புகழை. 6

e A "இந்நின்றநீர்மை இனியாமுறாமை" என்று தொடங்கி, f B "மங்கவொட்டு" என்று மடிபிடித்துக் கூப்பிடும்படி ஸம்ஸாரத்தில் விரக்திபிறந்தும், g C "காதல்கடலின் மிகப் பெரிதால்" என்றும், h D 'மண்திணிஞாலமும் ஏழ்கடலும் நீள்விசும்பும் h₁ கழியப் பெரிதால்" என்றும், i E "அதனிற் பெரிய என்னவா" என்றும் இப்படி பகவத் விஷயத்திலே கண்ணழிவற்ற பக்தி விளைந்து போக ஆசைப்படுகிற எனக்கு ஒரு துக்கமில்லையென்கிறார். 5.

அ—என்றது-ஸம்ஸாரத்தில் விரக்திபூர்வகமாக ஈச்வரனை ஆச்ரயியாமையாலே கர்மஸம்பந்தம் அருமற்போகையன்றிக்கே என்றபடி. (5)

ஜீ.-பந்தம் அருமற்போகையன்றிக்கேயென்றபடி. e (இந்நின்ற இத்யாதி) இவற்றின் நிலைநின்ற ஸ்வபாவத்தை இனி நான் அடையாதபடி. f மங்கவொட்டு - நசிக்க ஸம்மதி. g காதல்-அபிநிவேசம், h மண் திணிஞாலம்-மண்சேர்ந்த பூமி. h₁ கழிய-தனக்குக் கீழேயாம்படி. 1. "யஸ்ய மந்த்ரீ ச கோப்தா ச ஸுஹ்ருச்சைவ ஜநார்த்தந: / ஹரிஸ்த்ரைலோக்யநாதஸ்ஸ கிந்நு தஸ்ய ந நிர்ஜிதம் //" இதி ராஜஸூயே த்ருதராஷ்ட்ர:. 2. "அத்யர்க்காநலதீப்தம் தத் ஸ்தாநம விஷ்ணோர் மஹாத்மந: / ஸ்வயைவ ப்ரபயா ராஜந்! துஷ்ப்ரேக்ஷம் தேவதாநவை: //" இத்யாரண்ய பர்வணி ஆர்ஷ்டிஷேணவசநம். (5)

A திருவிருத்தம்—1. B 10—7—10 C 7—3—6 D 7—3—8 E 10—10—10.

ப.- அநந்தரம், "இதர ஸஜாதீயனாய் அவதரித்து நிற்கிற நிலையிலே அதிமாநுஷவ்யாபாரங்களைப் பண்ணும் க்ருஷ்ணனுடைய கு₃ணங்களைப் பூர்ணமாக அநுப₄விக்கப் பெற்ற நான் ஒரு அப்ரீதியையுடையேனல்லேன்" என்கிறார்.

துயர்இல் - (அப்ராக்ருதமாகையாலே) து₃:க்க₂ாதி₃ப்ரதிப₄டமாய், **சுடர் ஒளி**- (ஶுத்₃த₄ ஸத்வாத்மகமாகையாலே) அத்யுஜ்ஜ்வலதேஜோரூபமான, **தன்னுடைச் சோதி** - ஸ்வாஸாத₄ாரணமான பரஞ்ஜ்யோதிஶ்ஶப்₃த₃வாச்யமான விக்₃ரஹமானது, **நின்றவண்ணமே** - யதா₂பூர்வாவஸ்தா₂யியாயே, **நிற்க** - நிற்க, (தீ₃பாத்₃தீ₃பப்ரவ்ருத்திபோலே தத்ஸஜாதீயமான அப்ராக்ருதவிக்₃ரஹத்தையுடையனாய்க்கொண்டு) **துயரில்** - து₃:க்க₂த்திலே, **மலியும்** - வர்த்தி₄க்குமவரக்கடவதான, **மனிசர் பிறவியில்** - மநுஷ்யருடைய ஜந்மத்திலே, **தோன்றி** - ஆவிர்ப₄வித்து, **கண் காணவந்து** - (அதீந்த்₃ரியவிக்₃ரஹத்தை) மாநுஷ சக்ஷுஸ்ஸுக்கு விஷயமாக்கிக்கொண்டுவந்து ஸந்நிஹிதனாய், **துயரங்கள்செய்து** - (ரூபௌதா₃ர்ய கு₃ணங்களாலும் ஶௌர்ய வீர்யாதி₃கு₃ணங்களாலும் ஆஶ்ரிதாநாஶ்ரிதவிபா₄க₃மற) ஈடுபடுத்தி, (தூ₃த்ய ஸாரத்₂யாதி₃களைப் பண்ணித் தாழநிற்கிற நிலையிலே), **தன்** - தனக்கு அஸாத₄ாரணமாய், **தெய்வம் நிலை** - தி₃வ்யமான பரத்வஸ்தி₂தியை. (வைஶ்வரூப்யாத்₃யாவிஷ்காரத்தாலே), **உலகில்** - (தன்வாசியறியாத) லோகத்திலே, **புக உய்க்கும்** - நிலைநிறுத்தக்கடவனை, **அம்மான்** - ஸர்வாதி₄கனாய், **துயரமில்சீர்** - ஹேயப்ரத்யநீகனாய் கல்யாண கு₃ணாத்மகனை, **கண்ணன்** - க்ருஷ்ணனாகிற, **மாயன்** - ஆஶ்சர்யவானுடைய, **புகழ்** - கு₃ணசேஷ்டிதாதி₃ப்ரதை₂யை, **துற்ற** - நெருங்க அநுப₄விக்கப்பெற்ற, **யான்** - நான், **ஓர் துன்பம்** - ஒரு அப்ரீதியை, **இலன்** - உடையேனல்லேன். **துன்பம்** - இன்பத்துக்கு எதிர்த்தட்டான அப்ரீதி. 6

இ—அவ:—ஆறும்பாட்டில், "தன்னுடைய அப்ராக்ருத தி₃வ்யவிக்₃ரஹத்தை இதர ஸஜாதீயமாக்கி ஸம்ஸாரிகள் கண்ணுக்கு விஷயமாக்கின க்ருஷ்ணனுடைய கு₃ணங்களை அநுப₄விக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒரு து₃:க்க₂மில்லை" என்கிறார்.

வ்யா:—**(துயரில் இத்யாதி₃)** - ஹேயப்ரத்யநீகமாய், ஶுத்₃த₄ஸத்வமயமாகையாலே நிரவதி₄க தேஜோரூபமாய், பிறர்க்கு உள்ளதொன்று அன்றிக்கே தனக்கு அஸாதா₄ரணமான விக்₃ரஹமானது, **(நின்றவண்ணம் நிற்கவே)** அவ்விருப்பில் ஒன்றும் குறையாமே விளக்கிலே கொளுத்தின விளக்குப்போலே அங்குநின்றவண்ணம் இங்கு நிற்க, **(துயரில் இத்யாதி₃)** து₃:க்கோ₂த்தரமான மநுஷ்யருடைய ஜந்மத்திலே வந்து ஆவிர்ப₄வித்து மாம்ஸசக்ஷுஸ்ஸுக்கு விஷயமன்றிக்கே நித்யஸூரிகளுக்கு ஸதா₃ த₃ர்ஶநவிஷயமான தன்னை மாம்ஸத்₃ருஷ்டிக்கு விஷயமாக்கி, **(துயரங்கள் செய்து)** அநுகூலரை அழகாலே ஈடுபடுத்தி, ப்ரதிகூலரை ஆயுத₄த்தாலே அழியச்செய்து, 1. 'कृत्वा भारावतरणं पृथिव्याः पृथुलोचनः । मोहयित्वा जगत्सर्वं गतस्स्वं स्थानमुत्तमम् ॥" (க்ருத்வா பா₄ராவதரணம் ப்ருதி₂வ்யா: ப்ருது₂லோசந: । மோஹயித்வாஜக₃த்ஸர்வம் க₃தஸ்ஸ்வம் ஸ்தா₂நமுத்தமம்॥)". ப்ரதிகூலரை

இ—முட்கோலாலே சாடியும் அநுகூலரைக் கண்ணழகாலே சாடியும் போனபடி, **(தன் தெய்வநிலை)** தன்னுடைய அப்ராக்ருதமான ஸ்வபா₄வத்தை, **(உலகில்)** இதுக்கு இட்டுப்பிறவாத ஸம்ஸாரத்திலே, **(புக உய்க்கும்)** ப்ரவேசிப்பிக்கும்; பரம பத₃த்திலே நடையாடக்கடவ ஸ்வபா₄வத்தை ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தெரிவித்தவன், தூ₃துபோயும் ஸாரத்₂யம்பண்ணியும் தன்படியைத் தெரிவித்தவன் என்றுமாம், **(உய்க்கும்)** செலுத்தும், **(அம்மான்)** அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக இவர்களுக்குத் தன்படிகளை வெளியிடுகைக்கு வேண்டும் ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. இச்செயலாலே லோகத்தை எழுதிக்கொண்டவன் என்றுமாம். **(துயரம் இத்யாதி₃)** ஹேயப்ரத்யநீகமான கல்யாணகு₃ணங்களையும் ஆஶ்சர்யமான சேஷ்டிதங்களையுமுடைய க்ருஷ்ணனுடைய புகழை நெருங்க புஜிக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒரு து₃:க்க₂மில்லை யென்கிறார். 6

ஈ—அவ:—ஆரும்பாட்டு. a **தன்னுடைய அப்ராக்ருத விக்₃ரஹத்தை இதர ஸஜாதீயமாக்கி ஸம்ஸாரிகள் கண்ணுக்கு விஷயமாக்கின க்ருஷ்ணகு₃ணங்களை அநுப₄விக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒரு து₃:க்க₂க₃ந்த₄மில்லை யென்கிறார்.**

வ்யா:—b (துயரில் இத்யாதி₃) c **ஹேயப்ரத்யநீகமாய், ஶுத்₃த₄ ஸத்த்வமயமாகையாலே நிரவதி₄கதேஜோரூபமாய், பிறர்க்கு உள்ளதொன்றன்றிக்கே தனக்கு அஸாத₄ாரணமான விக்₃ரஹமானது** . d (நின்ற d₂ வண்ணம் நிற்கவே) e **அங்கிருக்கும்படியில் ஒன்றுங்குறையாமே** f **விளக்கிற் கொளுத்திய விளக்குப்போலே அங்கு நின்ற வண்ணம் இங்கு நிற்க.** g **1. "स्वां प्रकृतिमधिष्ठाय" (ஸ்வாம் ப்ரக்ருதி மதி₄ஷ்டா₂ய) இறே.** h (துயரில் இத்யாதி₃) **து₃:க்க₂ஸாக₃ரத்திலே** h₂ **அழுந்தாநின்றுள்ள**

அ-ஆரும்பாட்டு (துயரில் இத்யாதி₃) a "தன்னுடைச்சோதி, கண்காணவந்து புகழ்துற்ற யானோர் துன்பமிலன்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (தன்னுடைய இத்யாதி₃) b, c ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (ஹேயப்ரத்யநீகமாய் இத்யாதி₃) d, e அங்கிருக்கும்படி என்றது பரமபத₃த்தில் இருக்கும்படி என்றபடி, d. f "நின்றவண்ணம்நிற்க" என்றத்தால் ப₂லிதம் (விளக்கில் கொளுத்திய இத்யாதி₃) d நின்றவண்ணம்-பரமபத₃த்திலே நின்றவண்ணம், நிற்க-இங்கு நிற்கும்படியாக. g அஜஹத்ஸ்வபா₄வதயா அவதாரே ப்ரமாணம் (ஸ்வாம்ப்ரக்ருதிம் இத்யாதி₃)

ஜீ—ஆரும்பாட்டு-(துயரில் இத்யாதி₃) a 'தன்னுடைச்சோதி நின்றவண்ணம் நிற்கவே. கண்காணவந்து புகழ்துற்ற யான்' இத்யாதி₃களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (தன்னுடைய இத்யாதி₃) b, c ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம்(ஹேயப்ரத்யநீகமாய் இத்யாதி₃) d,e(அங்கு இருக்கும்படி)-பரமபத₃த்திலிருக்கும்படி. d. f ப₂லிதம் (விளக்கில் இத்யாதி₃) அங்கு நின்ற வண்ணம் இங்கு நிற்கச்செய்தே என்றபடி. d₂ வண்ணம்-ப்ரகாரம், g அஜஹத்ஸ்வபா₄வதைக்கு ப்ரமாணம் (ஸ்வாம் ப்ரக்ருதிம் இத்யாதி₃) கீ₃தாயாம்; பூர்வமேவ லிகி₂தம். h, h₂ மலிதல்-மிகுதியாய். அழுந்து

ப்ர-(நின்றவண்ணமநிற்க) g 1 भगवद्गीतासु चतुर्थे "अजोऽपि सन्नव्ययात्मा भूतानामीश्वरोऽपि सन् । प्रकृतिं स्वामधिष्ठाय सम्भवाम्यात्ममायया ॥"

ஈ-மநுஷ்யருடைய ஜந்மங்களிலே ஆவிர்ப$_4$வித்து. i 1. "देवकीपूर्वसन्ध्यायामाविर्भूतम्"* (தே$_3$வகீ பூர்வஸந்த்$_4$யாயாமாவிர்பூ$_4$தம்) என்கிறபடியே வந்து தோற்றி (கண்காண வந்து) மாம்ஸசக்ஷுஸ்ஸுக்கு விஷயமன்றியே நித்யஸூரிகளுக்கு ஸதா$_3$ த$_3$ர்ஶநவிஷயமான தன்னை மாம்ஸசக்ஷுஸ்ஸுக்கு விஷயமாக்கி. (துயரங்கள்செய்து) j அநுகூலரை அழகாலே நோவுபடுத்தியும் ப்ரதிகூலரை ஆயுத$_4$த்தாலே நோவுபடுத்தியும். k 2. "कृत्वा भारावतरणं पृथिव्याः पृथुलोचनः। मोहयित्वा जगत्सर्वं गतस्स्वं स्थानमुत्तमम्॥" (க்ருத்வா ப$_4$ாராவதரணம் ப்ருதி$_2$வ்யா: ப்ருது$_2$லோசந: l மோஹயித்வா ஜக$_3$த் ஸர்வம் க$_3$தஸ் ஸ்வம் ஸ்தா$_2$நமுத்தமம்॥) l ப்ரதிகூலரை l_2 முட்கோலாலே l_3 சாடியும் அநுகூலரைக் கண்ணழகாலே l_3 சாடியும் போனபடி. m A "இணைக்கூற்றங் கொலோ" என்னும்படியிறே m_2 கண்ணற்று நலியும்படி. (தன் n தெய்வநிலை)

அ.h.h_2 (அழுந்தாநின்றுள்ள) மலிதல்-மிகுதியாய் அழுந்துகையைச் சொல்லுகிறது. து$_3$:க்க$_2$த்திலே மக்$_3$நரான என்றபடி. i "தோன்றி" என்றதுக்கு ஸம்வாத$_3$ம் (தேவகீத்யாதி$_3$) j. k வக்ஷ்யமாண ஶ்லோகத்தை உட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (அநுகூலரை இத்யாதி$_3$) k. l "ப்ருதி$_2$வ்யா: ப$_4$ாராவதரணம் க்ருத்வா" என்கையாலேயும் l "ப்ருது$_2$லோசந;-ஸர்வம் ஜக$_3$த் மோஹயித்வா" என்கையாலேயும் ப$_2$லித்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரதிகூலரை இத்யாதி$_3$) l_2 முட்கோல்—அம்பும். உழவுகோலும்; l_3 சாடுகை-கொல்லுகையும், நலிகையும். m கண்ணழகு பா$_3$த$_4$கமோ வென்ன (இணைக்கூற்றம் இத்யாதி$_3$) m_2 கண்ணற்று-த$_3$யையில்லாதே என்றபடி; கண்ணுனது. அற்று-பா$_3$தி$_4$க்கையிலே துணிந்து என்னவுமாம். n "தெய்வநிலை" என்றதுக்கு முந்தின பொருள்-திருமேனியைச்சொல்லி. இரண்டாவது-தா$_3$த்ய ஸாரத்$_2$யாதி$_3$களைச் சொல்லுகிறது. n o_2 அன்றிக்கே (அப்ராக்ருதமான ஸ்வபா$_4$வத்தை) என்றிருக்கையாலே, இரண்டர்த்த$_2$த்திலும்

ஜீ.-கையைச் சொல்லுகிறது. i 'தோன்றி' என்றதுக்கு ஸம்வாத$_3$ம் (தே$_3$வகீ இத்யாதி$_3$) இத$_3$மபி பூர்வமேவ லிகி$_2$தம். j k வக்ஷ்யமாண ஶ்லோகத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (அநுகூலரை இத்யாதி$_3$) 2. "க்ருத்வா ப$_4$ாராவதரணம்" இத்யாதி$_3$. மௌஸலபர்வணி; k, l ஶ்லோகார்த்த$_2$ம்(ப்ரதி கூலரை இத்யாதி$_3$.) "ப்ருதி$_2$வ்யா: ப$_4$ாராவதரணம் க்ருத்வா ப்ருது$_2$லோசந;-ஜக$_3$த்ஸர்வம் மோஹயித்வா" என்றத்தால் ப$_2$லித்த அர்த்த$_2$ம் இது. l_2 முட்கோல்-அம்பும், தாற்றுக்கோலும் l_3 சாடுகை-கொல்லுகையும். நலிகையும், m கண்ணழகு பா$_3$த$_4$கமோ? என்ன (இணைக்கூற்றம் இத்யாதி$_3$) இரண்டு ம்ருத்யுக்களோ? இத்யர்த்த$_2$: m_2 கண்ணற்று-த$_3$யை

ப்ர-(தோன்றி) i 1. पञ्चमेंशे तृतीये पराशरः-"एवं संस्तूयमाना सा देवैर्देवमधारयत्। गर्भेण पुण्डरीकाक्षं जगतस्त्राणकारणम्॥ १॥ ततोऽखिलजगत्पद्मबोधायाच्युतभानुना। देवकी-पूर्वसन्ध्यायामाविर्भूतं महात्मना॥ २॥"

(துயரங்கள் செய்து) k2 मौसलपर्वणि "कृत्वा भारावतरणं पृथिव्याः पृथुलोचनः। मोहयित्वा जगत्सर्वं गतस्स्वं स्थानमुत्तमम्॥"

A 7—7—1.

ஈ-o தன்னுடைய o_2 அப்ராக்ருதமான o_3 ஸ்வப$_4$ாவத்தை, (உலகில்) இதுக்கிட்டுப் பிறவாத ஸம்ஸாரத்திலே (புக p உய்க்கும்) ப்ரவேஶிப்பிக்கும் p_2 (அம்மான்) அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாக ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தன்படிகளை வெளியிடுகைக்கு வேண்டும் q ப்ராப்தி சொல்லுகிறது. r பரமபத$_3$த்திலே நடையாடக்கடவ ஸ்வப$_4$ாவத்தை ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தெரிவித்தது — அங்குள்ளாரோடு உள்ள ப்ராப்தி இங்குள்ளாரோடும் ஒத்திருக்கையாலே, s தூ$_3$த்ய ஸாரத்$_2$யங்களைப் பண்ணித் s_2 தன்படியைத் தெரிவித்து s_3 இச்செயலாலே லோகத்தை எழுதிக்கொண்டவன் என்றுமாம். t (துயரமில் சீர்க்கண்ணன்) u ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாண கு$_3$ணங்களையுடைய க்ருஷ்ணன். (மாயன) ஆஶ்சர்யமான கு$_3$ண சேஷ்டிதங்களையுடையவன். (புகழ் v துற்ற யான்) அவனுடைய கல்யாண கு$_3$ணங்களை w நெருங்க பு$_4$ஜிக்கப்பெற்ற நான். x (ஓர் துன்பமிலனே) அவன் தன் அப்ராக்ருத தி$_3$வ்ய மங்க$_2$ளவிக்$_3$ரஹத்தைக்கொண்டு இவ்வுடம்போடே அணையலாம்படி கிட்டுவானுயிற்ற பின்பு நான் இஶ்ஶரீரத்தை விட்டு அங்கேபோய் அவ்வுடம்போடே அணைவேன் என்றால் எனக்கு அவன் அருமைப்படுத்துமோ? (6)

அ-'தெய்வநிலை'' என்றது- அப்ராக்ருதசேஷ்டிதங்களைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். இரண்டாமர்த்த$_2$ம் ''தெய்வநிலை'' என்று ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யமாய், தன்னுடைய ஆஶ்ரித பாரதந்த்ர்யத்தைக்காட்டினுன் என்றபடி, q ப்ராப்தி-ஸ்வாமித்வம். o_2, p_3, r ''அப்ராக்ருதமான ஸ்வப$_4$ாவத்தை'' என்று தொடங்கி ''அம்மான்'' என்னுமளவும் சொன்ன அர்த்த$_2$த்தை விஶதீ$_3$கரிக்கிருர் (பரமபத$_3$த்திலே இத்யாதி$_3$) r பரமபத$_3$த்திலே நடையாடக்கடவ ஸ்வப$_4$ாவமாவது—அங்கே வர்த்திக்கிற அப்ராக்ருத விக்$_3$ரஹம். n p_2, s ''அம்மான்'' என்றத்தை-அபரப$_4$ாவியாக்கி ''தெய்வநிலை'' என்றதுக்கர்த்த$_2$ாந்தரம் (தூ$_3$த்யஸாரத்$_2$யங்களை இத்யாதி$_3$) s_3 சில ஶ்ரீகோஶங்களிலே (இச்செயலாலே லோகத்தை எழுதிக்கொண்டவனென்றுமாம்) என்று விஶத$_3$மாகத்திருத்துண்டு. ''தூ$_3$த்ய ஸாரத்$_2$யாதி$_3$களைப்பண்ணித் தாழநிற்கிற நிலையிலே தனக்கு அஸாத$_4$ாரணமாய் தி$_3$வ்யமான பரத்வஸ்தி$_2$தியை வைஶ்வரூப்யாத்$_3$யாவிஷ்காரத்தாலே தன் வாசியறியாத லோகத்திலே நிலைநிறுத்தக்கடவனுன'' என்று உரை. t, u ''துயரம்'' என்று து$_3$:க்க$_2$த்தைச் சொல்லி அது ஹேயமாகையாலே (ஹேயமென்றது) v, w துற்றுகை-(நெருங்க பு$_4$ஜிக்கை) x ''ஓர் துன்பமிலன்''-ஒரு அப்ரீதியை உடையேனல்லேன். ''துன்பம்- இன்பத்துக்கெதிர்த்தட்டான அப்ரீதி'' என்று உரை. (6)

ஜீ-யில்லாதே. q ப்ராப்தி ஸ்வாமித்வம்-o_2 p_2, r 'அப்ராக்ருதமான ஸ்வப$_4$ாவத்தை' என்று தொடங்கி 'அம்மான்' என்னுமளவும் சொன்ன அர்த்த$_2$த்தை விஶதீ$_3$கரிக்கிருர் (பரமபத$_3$த்திலே இத்யாதி$_3$) o_3 ஸ்வப$_4$ாவத்தை-பரமபத$_3$த்திலே வர்த்திக்கிற அப்ராக்ருத விக்$_3$ரஹத்தை. n, p_2, s கீழே- அம்மான்' என்றத்தைப் பூர்வப$_4$ாவியாக்கி அருளிச்செய்து, இங்கே- அபரப$_4$ாவியாக்கி ''தெய்வநிலை'' என்றதுக்கு அர்த்த$_2$ாந்தரம் (தூ$_3$த்ய இத்யாதி$_3$)) n o_2, s 'தெய்வநிலை'' என்றதுக்கு- அப்ராக்ருதமான விக்$_3$ரஹமென்று முந்தின அர்த்த$_2$ம். ஆஶ்ரிதபாரதத்ர்யமென்று இரண்டாமர்த்த$_2$ம். s_2 தன்படியை-தன்னுடைய ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யமாகிற ஸ்வப$_4$ாவத்தை. p 'உய்க்கும்' செலுத்தும், s_3 சிலஶ்ரீகோஶங்களில் (இச்செயலாலே லோகத்தை எழுதிக்கொண்டவனென்றுமாம்) என்று விஶத$_3$மாகத் திருத்து உண்டு. 'தனக்கு அஸாத$_4$ாரணமாய் தி$_3$வ்யமான பரத்வஸ்தி$_2$தியை லோகத்திலே நிலைநிறுத்தக்கடவனுன' என்று உரை. t, u 'துயரம்' என்று- து$_3$:க்க$_2$மாய், அது ஹேயமாகையாலே (ஹேயம்) என்றது. v, w துற்றுகை-நெருங்க பு$_4$ஜிக்கை க்ரமேண அந்வய: (6)

7. துன்பமு மின்பமு மாகிய செய்வினை யாய்உல கங்களுமாய்
இன்பமில் வெந்நர காகி இனியநல் வான்சுவர்க் கங்களுமாய்
மன்பல் லுயிர்களு மாகிப் பலபல மாய மயக்குக்களால்
இன்புறு மிவ்விளை யாட்டுடை யானைப்பெற்(று) ஏதுமல் லலிலனே.

ஆ—. 7 (துன்பமும்) புண்யபாபரூப கர்மங்களுக்கும் பலபோகபூமியான லோகங்களுக்கும் கர்மபலபூதமான ஸ்வர்க்க, நரகங்களுக்கும் ஸ்வர்க்கநரகாதி பலபோக்தாக்களான ஆத்மாக்களுக்கும் அந்தராத்மபூதனாய், நிகிலஜகத்துத்ய விபவலயாதிலீலனாயிருந்தவனைப் பெற்று ஏதும் அல்லலிலேன் என்கிறார். 7

ஒ —அவ:—ஏழாம் பாட்டில், "லீலோபகரணத்தாலே எம்பெருமானுக்கு உண்டான ரஸத்தை அநுபவித்து நிர்த்து:க்கனானேன் "என்கிறார்.

வ்யா:-(**துன்பமுமின்பமுமாகிய செய்வினையாய்**) ஸுக துःக்கங்களை விளைக்கக் கடவ புண்யபாபரூப கர்மங்களுக்கு நியாமகனாய. (**உலகங்களுமாய்**) அவை ஆர்ஜிக்கும் கர்மபூமிக்கு நிர்வாஹகனாய்; பலாநுபவபூமி என்றுமாம். (**இன்பமில் வெந்நரகாகி இனியநல்வான் சுவர்க்கங்களுமாய்**) ஸுககந்தமில்லாத து:க்கமே அநுபவிக்கக்கடவதான நரகத்துக்கு நிர்வாஹகனாய், ஶுத்தஸுகமே அநுபவிக்கக்கடவதான ஸ்வர்க்கத்துக்கு நிர்வாஹகனாய். நரகென்றும சுவர்ககமென்றும ஸுகதுःக்கங்களாகவுமாம். (**மன் பல்லுயிர்களுமாகி**) ஸ்வர்க்கநரகாதிகளை என்றும புஜிக்கக்கடவதான ஆத்மாக்களுக்கு நிர்வாஹகனாய். (**பலபல மாயமயக்கு என்று மேலுக்கு**) இப்படியுள்ள அஸங்க்யேயமான ப்ரக்ருதிவிகாரமுகத்தாலுண்டான சேதநருடைய மதிவிப்ரமங்களாலே ப்ரீத்யாவஹமான லீலைகளையுடையவனைப் பெற்று. பரமகாருணிகனன எம்பெருமானுககுப் பிறருடைய து:க்கநுஸந்தாநம் ப்ரீதிஹேதுவானபடி எங்ஙனேயென்னில், தன்னுடைய கருணையாலே அவற்றை ரக்ஷிக்க நினைத்தால், அந்த ரக்ஷணம் அவற்றுக்கு அநிஷ்டமாயிருக்கிற இருப்பு அவனுக்கு ஹாஸ்யஹேதுவாய் அவ்வழியாலே லீலாரஸஸாதநமாய்விட்டன. 7

ப-7. அநந்தரம், கர்மாநுரூபமாக லீலாவிபூதியை நிர்வஹிக்கிறவனைப் பெற்று ஏகதேஶமும் அல்லலிலேன் என்கிறார்.

துன்பமும்-(அப்ரீதிரூபமான) து:க்கமும், **இன்பமும்**-ப்ரீதிரூபமான ஸுகமும், **ஆகிய**-உண்டாமபடி, **செய்**-(சேதனனால்) செய்யப்பட்ட, **வினை** -(பாபரூபமாயும் புண்யரூபமாயுமுள்ள) கர்மங்களுக்கு, **ஆய்** - நிர்வாஹகனாய், **உலகங்களும்**-இவற்றையநுஷ்டிக்கைக்கீடான) பூலோகப்ரதேஶங்களுககு **ஆய்** - நிர்வாஹகனாய், (இக்கர்மபலங்களாய்) **இன்பம் இல் வெம் நரகு**-ஸுககந்தரஹிதமான நரகத்துக்கும், **ஆகி**-நிர்வாஹகனாய், **இனிய**-ப்ரீதிகரமான போக்யவஸ்துக்களாலே **நல்**-நன்றாய், **வான்**-சீரியதான, **சுவர்க்கங்களும்**-ஸ்வர்க்கப்ரதேஶங்களுக்கும், **ஆய்**-

பு-நிர்வாஹகனாய், **மன்**-(கர்மாநுஷ்டாநதசையோடு பலபோகதசையோடு வாசியற அநுவ்ருத்தராகையாலே) நித்யராய், **பல் உயிர்களும்**- அஸங்க்யாதரான ப்ராணிகளுக்கும், **ஆகி**-நிர்வாஹகனாய், **பலபல**-(குணபேதத்தாலும் மதிபேதத்தாலும் ருசிபேதத்தாலும்) அஸங்க்யேயமாய், **மாயம் மயக்குக்களால்**-ப்ரக்ருதி கார்யமான சேதநனுடைய மோஹவிகாரங்களாலே, **இன்புறும்** - ரஸாவஹமான, **இவ்விளையாட்டுடையானை**-இவ்விபூதியில் லீலையையுடையவனை. **பெற்று**-உள்ளபடி கிட்டப்பெற்று, **ஏதும்**-ஏகதேசமும், **அல்லல்**-(இக்கர்மவஶ்யமான ஸம்ஸாரத்தில்) அலமாப்பு, **இலன்**-உடையேனல்லேன், **அல்லல்** - அலமாப்பு, 7

இ-அவ:.ஏழாம்பாட்டில், ''அகர்மவஶ்யனாகையாலே ஈஶ்வரனுக்கு இவ்விபூதியில் உள்ளது லீலாரஸமாத்ரமாகையாலே அத்தை அநுஸந்தித்த எனக்கும் கர்ம வஶ்யதையில்லை; இந்த லீலாவிபூதியில் அந்தர்பவிக்கவும் வேண்டா'' என்கிறார்.

வ்யா:- (துன்பம் இத்யாதி) ஸுகதுக்கங்களை விளைக்கக்கடவதான புண்ய பாபரூப கர்மங்களுக்கு நியாமகனாய். **(உலகங்களுமாய்)**- அவற்றை ஆர்ஜிக்கும் கர்மபூமிக்கு நிர்வாஹகனாய் என்னுதல். போகபூமிகளான ஸ்வர்க்க நரகங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய் என்னுதல். **(இன்பம் இத்யாதி)** ஸுககந்தமின்றிக்கே கொடிதான துக்காநுபவமேயான நரகத்துக்கு நிர்வாஹகனாய், ஶுத்த ஸுகாநுபவமேயான ஸ்வர்க்கத்துக்கு நிர்வாஹகனுமாய். 'உலகங்களுமாய்' என்ற இடம்-கர்மபூமியானபோது ஸ்வர்க்கநரகங்களைச் சொல்லுகிறது அங்கு போக பூமியைச் சொன்னபோது ஸுகதுக்கங்களைச் சொல்லிற்றாகக்கடவது, **(மன்பல் உயிர்களுமாகி)** கர்மகர்த்தாக்களும் தத்பல போக்தாக்களுமாய், நித்யராய், அஸங் க்யாதரான சேதநர்க்கு நிர்வாஹகனாய், **(பலபல இத்யாதி)** இப்படி பலபலவான ப்ரக்ருதிவிகாரமுகத்தாலே சேதநர்க்குப் பிறக்கும் மதிவிப்ரமங்களாலே ப்ரீத்யாவ ஹமான லீலைகளையுடையவனைப் பெற்று. பரமகாருணிகனானவனுக்குப் பரதுக்கா நுஸந்தாநம் ப்ரீதிக்கு ஹேதுவானபடி என்? என்னில்,—இவற்றைத் தன் தயையாலே ரக்ஷிக்க நினைத்தால் அது இவற்றுக்கு அநிஷ்டமாயிருக்கிற இருப்பு அவனுக்கு ஹாஸ்யஹேதுவாய் அவ்வழியாலே லீலாரஸஸாதநமாய் விட்டன; **(ஏதும் அல்லலிலனே)** அவனுடைய அகர்மவஶ்யதையை அநுஸந்திக்கப்பெற்ற எனக்குக் கர்மவஶ்யனாகையும் தத்பலமான லீலாவிபூத்யந்வயமுமாகிற துக்க மில்லை என்கிறார். 1. **''न मां कर्माणि लिम्पन्ति न मे कर्मफले स्पृहा। इति मां योऽभिजानाति कर्मभिः न स बध्यते ॥' (ந மாம் கர்மாணி லிம்பந்தி ந மே கர்மபலே ஸ்ப்ருஹா। இதி மாம் யோऽபிஜாநாதி கர்மபிர்ந ஸ பத்யதே ॥'' ''मम माया दुरत्यया। मामेव ये प्रपद्यन्ते मायामेतां तरन्ति ते ॥'' (மம மாயா துரத்யயா। மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே ॥)** என்னக் கடவதிறே.

ஈ.—அவ:—ஏழாம்பாட்டு. a அகர்மவஶ்யனுகையாலே ஈஶ்வரனுக்கு இவ்விபூ1தியி லுள்ளது லீலாரஸமாத்ரமாகையாலே, அத்தை அநுஸந்தி4த்த எனக்குக் கர்மவஶ்யதையுமில்லை; இந்த லீலாவிபூ4தியில் அந்தர்ப4விக்கவும் வேண்டா என்கிறார்.

வ்யா:- b (துன்பம் இத்யாதி3) c ஸுக2து3:க்க2ங்களுக்கு ஹேதுவான புண்யபாபரூபc2 கர்மங்களுக்கு நியாமகனும். d (உலகங்களுமாய்) e இவற்றை ஆர்ஜிக்கும் பூ4மியைச் சொல்லுதல், f போ4க3 பூ4மியைச் சொல்லுதல் g (இன்பமில் வெந்நரகாகி) ஸுக2லேஶமின்றிக்கேயிருக்கிற நரகத்துக்கு நிர்வாஹகனும். h (இனிய நல்வான் சுவர்க்கங்களுமாய்) நரகத்திற்காட்டில் i அல்பஸுக2த்தையுடைத்தான ஸ்வர்க்க3ாதி3களுக்கு நிர்வாஹகனும். j 'உலகங்களுமாய்' என்ற இடம் ஆர்ஜநபூ4மியைச் சொல்லிற்றாகில், இவை போ4க3பூ4மிகளாகிறன; அன்றிக்கே, அங்கே போ4க3 பூ4மி

அ-ஏழாம்பாட்டு-(துன்பமும் இத்யாதி3) a "இவ்விளையாட்டுடையானைப் பெற்றேதுமல்லலிலேன்" என்றதிலே நோக்காக அவதாரிகை (அகர்மவஶ்யனித்யாதி3) b, c "துன்பமுமின்பமுமாகிய" என்கிற ஸாமாநாதி4கரண்யம்-கார்யகாரணபா4வநிப3ந்த4னமென்கிறார் (ஸுக2 து3:க்க2ங்களுக்கு ஹேதுவான இத்யாதி3) அப்ரீதிரூபமான து3:க்க2மும் ப்ரீதிரூபமான ஸுக2முமுண்டாம்படி சேதனனாலே பண்ணப்பட்ட புண்யபாபரூபமான கர்மங்களுக்கு நியாமகனும் என்று ஶப்3தா3ர்த்த2ம். c2 "வினையாய்" என்கிறது. நியாம்ய நியாமகபா4வ நிப3ந்த4நமென்கிறார் (கர்மங்களுக்கு நியாமகனும் என்று) மேலுமிப்படி கண்டுகொள்வது. d e, f 'வினையாய்' என்றத்தோடே "உலகங்களுமாய்" என்றதுக்கு இரண்டு வகையாக ஸங்க3தி அருளிச்செய்கிறார் (இவற்றை இத்யாதி3 வாக்யத்3வயத்தாலே) h. i ஶுத்3த4 ஸுக2ாநுப4வமேயான ஸ்வர்க்க3ாதி3களுக்கு நிர்வாஹகனும் என்று ஶப்3த3ார்த்த2மாயிருக்க, (அல்ப ஸுக3த்தை உடைத்தான) என்றது-வீதராக3ரான முமுக்ஷுக்களுக்கு அவற்றிலே ஶ்ரத்3தை4 பிறவாமைக்காக. g, i (அல்ப ஸுக2த்தை உடைத்தான) "இன்பமில் வெந்நரகு" என்றுபோதே-இது இன்பமுடைய வெந்நரகமென்று தோற்றிற்றிறே" என்றும் சொல்லுவர். d, f j கீழே "உலகங்களுமாய்" என்ற

ஜீ-ஏழாம்பாட்டு-(துன்பம் இத்யாதி3) a 'இவ்விளையாட்டுடையானைப் பெற்று' இத்யாதி3யிலே நோக்காக அவதாரிகை (அகர்மவஶ்யன் இத்யாதி3) b, c 'துன்பமுமின்பமுமாகிய' என்கிற ஸாமாநாதி4கரண்யம்-கார்யகாரணபா4வ நிப3ந்த4ந மென்கிறார். (ஸுக3து3:க்க3ங்களுக்கு ஹேதுவான இத்யாதி3) அப்ரீதிரூபமான து3:க்க2மும், ப்ரீதிரூபமான ஸுக2மும் உண்டாம்படி சேதநனாலே பண்ணப்பட்ட புண்யபாபரூபமான கர்மங்களுக்கு நியாமகனுயென்று ஶப்3த3ார்த்த2ம். 'வினையாய்' என்கிற ஸாமாநாதி4கரண்யம்-நியாம்யநியாமகபா4வநிப3ந்த4நமென்றபடி. மேலும் இப்படியே கண்டுகொள்வது. d, e, f 'வினையாய்' என்றத்தோடே 'உலகங்களுமாய்' என்றதுக்கு இரண்டு வகையாக ஸங்க3தி (இவற்றை இத்யாதி3 வாக்யத்3வயத்தாலே) d, e ஆர்ஜநபூ4மியைச் சொன்ன பக்ஷத்தில், 'உலகங்கள்' என்கிற ப3ஹுவசநம்- தே3ஶபே4த3த்தைப் பற்ற என்று கண்டுகொள்வது. g வெந்நரகு — க்ரூரமான நரகம். h (இனியநல்வான்சுவர்க்கங்களுமாய்) ப்ரீதிகரமான போ4க்3யவஸ்துக்களாலே நன்றாய், சீரியதான ஸ்வர்க்க3ப்ரதே3ஶங்களுக்கும் நிர்வாஹகனும். h, i ஸுக2ாநுப4வமேயான ஸ்வர்க்க3மென்னவேண்டியிருக்க, (அல்பஸுக3த்தையுடையதான) என்றது. முமுக்ஷுக்களுக்கு அவற்றிலே ஶ்ரத்3தை4 பிறவாமைக்காக j புநருக்தியைப்

ஸ்ரீ-யைச்சொல்லிற்றாகில், k இங்கு - ஸுக2 து3:க்க2 மாத்ரங்களிலேயாகிறது. l (மன்பல் உயிர்களுமாகி) m கர்ம கர்த்தாக்களும் தத்ப2லபோ4க்தாக்களுமாய் m2 நித்யராய் அஸங்க்2யாதரான ஆத்மவர்க்க3த்துக்கு நிர்வாஹகனாய். n (பலபல இத்யாதி3) o அஸங்க்2யேயமான ப்ரக்ருதி விகாரமுக2த்தாலுண்டான சேதநருடைய மதி விப்4ரமங்களாலே ப்ரீத்யாவஹமான லீலைகளையுடையவனைப்பெற்று. p ஸர்வ ஸுஹ்ருத்தாய்ப் பரமகாருணிகனான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு, தன்னையகன்று சேதநர் து3:க்கப் படுகிற இது ப்ரீதிஹேதுவாகிறபடி எங்ஙனே? என்னில்; q இவற்றைத் தன் த3யை யாலே ரக்ஷிக்க நினைத்தால் அது இவற்றுக்கு அநிஷ்டமாயிருக்கும் இருப்பு அவனுக்கு ஹாஸ்யஹேதுவாய், அவ்வழியாலே லீலாரஸஸாத4நமாய்விட்டது; r இதுக்கு நேர் கொடு நேரே தாத்பர்யம் இது. s கொடுத்த சைதந்யந்தான் s2 பொதுவாய், ருசி பே4த3த்தாலே வழிவிலங்கிப்போய் அநர்த்த2த்தை விளைத்துக்கொண்டிருக்கிற

அ—விடத்திலும் போ4க3பூ4மியான ஸ்வர்க்கா3தி3களைச் சொல்லிற்றிறே மீளவும் "இன்பமில் வெந்நரகாகி இனியநல்வான் சுவர்க்கங்களுமா" என்றபோது புநருக்தமன்றோ என்று ஶங்கித்து, விஷயவிப4ாக3ம் பண்ணுகிறார் (உலகங்களுமாய் என்றவிடம் இத்யாதி3) d, e ஆர்ஜநபூ4மியைக் கொண்ட பக்ஷத்தில் "உலகங்கள்" என்கிற ப3ஹுவசநம்-தே3ஶபே4த3த்தைப்பற்றவென்று கண்டுகொள்வது. "இனியநல்வான சுவர்க்கங்களும்-ப்ரீதிகரமான போ4க்3யவஸ்துக்களாலே நன்றாய் சீரியதான ப்ரதே3ஶங்கள்" என்று உரை. g, h, k நரகு-நரகது3:க்க2ம், சுவர்க்கம்-ஸ்வர்க்க3 ஸுக2மிதி த்3விதீய:. l, m "மன்பல்லுயிர்" என்றதுக்கு, நித்யராய்ப்பலராய் என்றே அர்த்த2மா யிருக்க, கர்மகர்த்தாக்களும் தத்ப2லபோ4க்தாக்களுமாய் என்றதுக்குக்கருத்து-கீழ் கர்மங்களை யும் கர்மப2லங்களையும் சொல்லி, தத3நந்தரத்திலே "மன்பல்லுயிர்" என்று சொல்லுகை யாலே என்றபடி, m கர்மகர்த்தாக்களும், தத்ப2லபோ4க்தாக்களுமென்றது கர்மத்தைப் பண்ணி அநந்தரம் கர்மப2லத்தை அநுப4விக்குமவர்களுமாய் என்றபடி. m2 ஶப்3தா3ர்த்த2ம் நித்யராயித்யாதி3) n, o (மாயமயக்குக்களால்) மாயங்கள்-ப்ரக்ருதிவிகாரங்கள்; மயக்குக்கள் - அவை களாலுண்டான மதிவிப்4ரமங்கள். p தடஸ்த2ஶங்கை (ஸர்வஸுஹ்ருத்தாயித்யாதி3) q பரி ஹாரம் (இவற்றையித்யாதி3) r இதுக்கு-லீலைக்கு. q, s "இவற்றை" இத்யாதி3க்கு விவரணம் (கொடுத்த சைதந்யமித்யாதி3) s2 பொதுவாய்-ப3ந்த4மோக்ஷங்களுக்குப் பொதுவாய் என்றபடி.

ஜீ-பரிஹரிக்கிறார் (உலகங்களுமாய் என்றவிடம் இத்யாதி3) g, k நரகு-நரகமென்னுதல், து3:க்க2மென்னுதல் h, k சுவர்க்கம்-ஸ்வர்க்க3மென்னுதல், ஸுக2மென்னுதல். l, m கீழே-கர்மங்களையும் தத்ப2லங்களையும் சொல்லுகையாலே தத3நுகு3ணமான அர்த்த2ம் (கர்மகர்த்தாக்களும் இத்யாதி3) கர்மத்தைப்பண்ணி, அநந்தரம் கர்மப2லத்தை அநுப4விக்குமவர்களுமாய் என்றபடி. m2 ஶப்3தா3ர்த்த2ம் (நித்யராய் இத்யாதி3) n, o (மாயங்களாலுண்டான மயக்குக்கள்) ப்ரக்ருதி விகாரங்களாலுண்டான மதிவிப்4ரமங்கள்; (இன்புறுமிவ்விளையாட்டுடையானை) சேதநருடைய மதிவிப்4ரமங்களாலே ப்ரீத்யாவஹமான இவ்விபூ4தியில் லீலையையுடையவனை. p, q தடஸ்த2 ஶங்கையை அநுவதி3த்துப் பரிஹரிக்கிறார் (ஸர்வஸுஹ்ருத்தாய் இத்யாதி3) r இதுக்கு-லீலைக்கு. q, s (இவற்றைத் தன்த3யையாலே) இத்யாதி3 வாக்யவிவரணம் (கொடுத்த சைதந்யம் இத்யாதி3) s2 பொதுவாய்-ப3ந்த4மோக்ஷங்களுக்குப் பொதுவாயென்றபடி. s3 கோல்விழுக்காட்டாலே-பர்ய

ஈ-படியைக் கண்டு, 'நாம் ஒன்றை நினைத்துச் செய்ய, இவை ஒன்றைச் சூழ்த்துக் கொண்டபடி கண்டாயே' என்று பிராட்டி முக₂த்தைப் பார்த்து ஸ்மிதம்பண்ண, அது s₃ கோல்விழுக்காட்டாலே லீலாரஸமாய்த் தலைக்கட்டும். t (ஏதும் அல்லலிலனே) u அவனுடைய அகர்மவஶ்யதையை u₂ அநுஸந்தி₄த்த எனக்குக் கர்மவஶ்யதை இல்லை; v ஜக₃த்ஸ்ருஷ்ட்யாதி₃களை அவனுடைய லீலையாக அநுஸந்தி₄த்த எனக்கு லீலாவிபூ₄த்யந்வயமாகிற து₃:க்க₂மில்லை என்கிறார். w 1. "न मां कर्माणि लिम्पन्ति न मे कर्मफले स्पृहा । इति मां योऽभिजानाति कर्मभिः न स बध्यते" (ந மாம் கர்மாணி லிம்பந்தி ந மே கர்மப₂லே ஸ்ப்ருஹா) (இதி மாம் யோऽபி₄ஜாநாதி கர்மபி₄ர் நஸப₃த்₄யதே) x 2. "मम माया दुरत्यया । मामेव ये प्रपद्यन्ते मायामेतां तरन्ति ते" (மம மாயா து₃ரத்யயா । மாமேவ யே ப்ரபத்₃யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே) என்றும் y இப்படி நம்மை அறிந்தவன் கர்மங்களால் ப₃ந்தி₄க்கப்படமாட்டானென்றும்; z நான் ப₃ந்தி₄த்த ப₃ந்த₄த்தை யாவனொருவன் என்னையே கால்கட்டி அவிழ்க்கப் பார்க்கிறான். அவன் இதனைக் கடக்குமென்றும் அவன் சொல்லிவைத்தபடியே, அவன் தன்னையே பற்றி விடுவித்துக்கொள்ள இருக்கிற எனக்கு ஒரு க்லேஶமில்லையென்கிறார். (7)

அ s₃ கோல்விழுக்காட்டாலே-தை₃வக₃த்யா. t.u.v "ஏதுமல்லலிலன்" என்கையாலே இரண்டல்லலுண்டென்று தோற்றுகிறதென்று விவக்ஷித்து அவ்விரண்டும் இன்னதென்கிறார் (அவனுடைய இத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயத்தாலே) u₂ (அநுஸந்தி₄த்த) 'துன்பமுமின்பமும்" இத்யாதி₃யாலே. u. w அவனுடைய அகர்மவஶ்யதையை அநுஸந்தி₄த்தால் கர்மவஶ்யதையில்லை என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (ந மாம் கர்மாணி இத்யாதி₃) v. x ஜக₃த்ஸ்ருஷ்ட்யாதி₃கள் தல்லீலை என்று அநுஸந்தி₄த்தால் லீலாவிபூ₄த்யந்வயமில்லை என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (மம மாயேத்யாதி₃) y. z இந்த ஶ்லோகத்₃வயத்துக்கும் அடைவே அர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (இப்படி நம்மையறிந்தவனித்யாதி₃) x "க்ரீடா₃ப்ரவ்ருத்தேந-தே₃வேந நிர்மிதா தை₃வீ" என்று ஜக₃த்ஸ்ருஷ்ட்யாதி₃கள்லீலையாயிருக்குமென்றபடி, 3. "தி₃வு-க்ரீடா₃ விஜிகீ₃ஷா வ்யவஹார த்₃யுதி ஸ்துதி மோத₃ மத₃ ஸ்வப்ந காந்தி க₃திஷு" இதி தா₄து:. (7)

ஜீ-வஸாநக₃த்யா. u. w அவனுடைய அகர்மவஶ்யதையை அநுஸந்தி₄த்தவனுக்குக் கர்மவஶ்யதையில்லையென்றதுக்கு ப்ரமாணம் (ந மாம் கர்மாணி லிம்பந்தி இத்யாதி₃) v. x ஜக₃த்ஸ்ருஷ்டியை அவனுக்கு லீலையாக அநுஸந்தி₄த்தால் லீலாவிபூ₄த்யந்வயமில்லை என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (மம மாயா இத்யாதி₃) ஏதத்ப்ரமாணத்₃வயமபி கீ₃தாயாம் y z இந்த ஶ்லோகத்₃வயத்துக்கும அடைவே அர்த்த₂ம்-(இப்படி நம்மை இத்யாதி₃) x "க்ரீடா₃ப்ரவ்ருத்தேந-தே₃வேந-நிர்மிதா-தை₃வீ" என்று ஜக₃த்ஸ்ருஷ்ட்யாதி₃கள் லீலையாயிருக்குமென்றபடி. 3. 'தி₃வுக்ரீடா₃' இத்யாதி₃ தா₄து:-க்ரமேண அந்வய:. (7)

ப்ர- (ஏதுமல்லலிலனே) w1. गीतासु चतुर्थे "न मां कर्माणि लिम्पन्ति न मे कर्मफले स्पृहा । इति मां योऽभिजानाति कर्मभिर्न स बध्यते ।।"

x2. तत्र सप्तमे "दैवी ह्येषा गुणमयी मम माया दुरत्यया । मामेव ये प्रपद्यन्ते मायामेतां तरन्ति ते ।।"

8. அல்லலி லின்ப மளவிறந்(து) எங்கு மழகமர் சூழொளியன்
அல்லி மலர்மகள் போக மயக்குக்க ளாகியும் நிற்குமம்மான்
எல்லையில் ஞானத்தன் ஞானமஃ தேகொண்(டு)எல் லாக்கரு மங்களுஞ்செய்
எல்லையில் மாயனைக் கண்ணனைத் தாள்பற்றி யானோர்துக் கமிலனே.

ஆ.—8 (அல்லல்) து₃:க்க₂ாஸம்பி₄ந்ந நிரவதி₄காநந்த₃ விஶிஷ்டனாய், கல்யாணதம நிரதிஶய ஔஜ்ஜ்வல்ய விஶிஷ்டனாய், நிரதிஶயஸௌகுமார்யஸௌந்த₃ர்யாதி₃ கல்யாணகு₃ண பரிபூர்ணையாயிருந்த பெரியபிராட்டியாரோடு உள்ள அநவரதஸம்ஶ்லேஷஜநித ப்ரீதியாலே அட்ரக்ருநிங்க₃ஸனாய், தத்ஸம்ஶ்லேஷாநுகு₃ண நிரதிஶய தி₃வ்யஜ்ஞாநனாய், அந்த ஜ்ஞாநத்தையே கொண்டு பிராட்டியுடைய ப்ரீத்யர்த்த₂மாக ஜக₃த்ஸ்ருஷ்ட்யாதி₃ லீலைகளைப் பண்ணியருளுகிற ஆஶ்சர்யபூ₄தனான வண்துவரைப் பெருமானுடைய திருவடிகளைப்பற்றி நான் நிரஸ்தஸமஸ்தது₃:க்க₂னானேன் என்கிறார். 8

ஒ.—அவ:—எட்டாம் பாட்டில், எம்பெருமான் நித்ய விபூ₄த்யநுப₄வம் பண்ணும் படியைப் பேசி அநுப₄விக்கிறார்.

வ்யா:—(அல்லலில் என்று தொடங்கி) து₃:க்க₂க₃ந்த₄மின்றிக்கே நிரவதி₄கமான ஆநந்த₃த்தையுடையனாய் நிரதிஶய ஸௌந்த₃ர்யத்தையுடையனாய், போ₄க்₃யையான பெரியபிராட்டியாரோட்டைக் கலவியாலே வந்த நிரதிஶய ஆநந்த₃ங்களையுடையனாயிருக்கையாகிற ஐஶ்வர்யத்தையுடையனான, (எல்லையில் ஞானத்தன்) அக்கலவிக்கு ஈடான பேரளவையுடையான். (ஞானமஃதேகொண்டு என்று மேலுக்கு) ஸஹகாராந்தர நிரபேக்ஷமான தன் ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தாலே பெரிய பிராட்டியார்க்கும் ப்ரியமாகக் கார்யபூ₄தஜக₃த்தையெல்லாம் உண்டாக்கும் ஸ்வபா₄வனாய் இப்படிப்பட்ட முடிவில்லாத ஆஶ்சர்யங்களையுடையனான க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளைச் சேர்ந்து. 8

ப—8. அநந்தரம், "ஸர்வஸ்மாத்பரனாய் ஶ்ரிய:பதியாய்க்கொண்டு ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே ஸகலநிர்வாஹகனானவன் திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்த நான் ஒரு து₃:க்க₂த்தையுடையேனல்லேன்" என்கிறார்.

அல்லல் இல் - க்லேஶப்ரஸங்க₃ரஹிதமான, **இன்பம்** - ஆநந்த₃கு₃ணத்துக்கு, **அளவு இறந்து** - அவதி₄யின்றியே, **எங்கும் அமர்** - ஸர்வப்ரதே₃ஶங்களிலும் பரம்பின, **அழகு** - அவயவ ஸௌந்த₃ர்யத்தோடு, **சூழ்** - சேர்ந்த, **ஒளியன்** - ஸமுதா₃யரூப லாவண்யப்ரபை₄யையுடையனாய் (இவ்வாநந்த₃த்தோடும் வடிவழகோடும்), **அல்லி மலர் மகள்** - தாமரைப்பூவை வாஸஸ்தா₂நமாக உடையளாகையாலே நிரதிஶய போ₄க்₃யபூ₄தையாய் நாரீணாமுத்தமையான பிராட்டியோட்டை, **போகம்**-கலவியாலே, **மயக்குக்களாகியும்** - (1 'अन्योन्याश्लेषनिर्भरनसगहनान् - அந்யோந்யாஶ்லேஷ நிஷ்டா₂க₄நரஸக₃ஹநாந்" என்று ஸவபரவிபா₄க₃ப்ரதிபத்தி மயங்கும்படியான) போ₄கா₃நந்த₃ரூபனாய்க்கொண்டும், **நிற்கும்** - நிற்கிற, **அம்மான்** - ஸர்வாதி₄கனாய்,

ப-எல்லே இல் - (கீழுக்தமான ஆனந்த₃மும் அழகும் பே₄ாக₃மும்போலே) எல்லை யிறந் திருக்கக்கடவதான, **ஞானத்தன்** - ஜ்ஞாந வைப₄வத்தையுடையவனுய், **அஃது** - நிர பேக்ஷமான அந்த, **ஞானமே** - ஜ்ஞாநத்தையே, **கொண்டு** - கொண்டு, **எல்லாக் கருமங்களும்** - கார்யபூ₄த ஸமஸ்தஜக₃த்தையும், **செய்** - (ஸங்கல்பமாதரத்தாலே) நிர்வஹிக்குமவனுய், **எல்லே இல்** - அபரிச்சிந்நமான, **மாயனே** - ஆஶ்சர்யசேஷ்டிதங் களையுடையனை, **கண்ணனே** - க்ருஷ்ணனே, **தாள்பற்றி** - திருவடிகளைச் சிக்கெனப் பிடித்து, **யான்** - நான், **ஓர் துக்கம்** - ஒரு து₃:க்க₂த்தைத, **இலன்** - உடையேனல் லேன். **து₃:க்க₂மாவது** - அநிஷ்டாநுப₄வம். (8)

இ—அவ:—எட்டாம் பாட்டில், "நித்ய விபூ₄தியை அநுப₄வித்துக்கொண்டிருக்கிற மேன்மையையுடையவன் ஜக₃த்₃ரக்ஷணம் பண்ணும் நீர்மையை அநுஸந்தி₄க்கப் பெற்ற எனக்கு ஒரு து₃:க்க₂மில்லை" என்கிருர். பிராட்டி புருஷகாரமாக 1. "**मामेकं**" (**மாமேகம்**) என்ற க்ருஷ்ணனைப் பற்றின எனக்கு ஒரு து₃:க்க₂மில்லை என்கிருர் என்றுமாம்.

வ்யா:—(அல்லல் இல் இத்யாதி₃) ஸ்வர்க்கா₃தி₃களைப்போலே து₃:க்க₂மிஶ்ர மாய்ப் பரிச்சிந்நமான ஸுக₂மன்றிக்கே து₃:க்க₂க₃ந்த₄ரஹிதமாய் அபரிச்சிந்நமான ஆநந்த₃த்தையுடையவன். **(எங்கும் அழகு அமர்)** த்ரிபாத்₃விபூ₄தியெல்லாம் வெள்ளமிடும் காந்தியையுடையவன். **(சூழொளியன்)** அழகென்று அவயவ ஶோபை₄யாய், சூழொளியென்று ஸமுதா₃யஶோபை₄யைச் சொல்லுகிறது. **(அல்லி மலர் இத்யாதி₃)** இவ்வழகு காட்டில் எரித்த நிலாவாகாதபடி அநுப₄விப்பார் உண்டு என்கிறது. புஷ்பத்தில் பரிமளம் ஒரு வடிவுகொண்டாற்போலேயிருக்கிற பிராட்டியோட்டைக் கலவியாலே பிறந்த. **(மயக்குக்கள்)** ஆநந்த₃ங்கள். **(ஆகியும் நிற்கும்)** தன்னுடைய ஆநந்த₃த்துக்குமேலே ஶ்ரிய:பதித்வத்தால் வந்த ஆநந்த₃த்தையுடையனுயிருக்கும். **(அம்மான்)** ஆநந்த₃மயனுய் ஶ்ரிய:பதியானவனிறே ஸர்வேஶ்வரன். **(எல்லேயில் ஞானத்தன்)** 2. "**मनस्वी** - (மநஸ்வீ)" என்னுமாபோலே ப்ரணயத₄ாரையில் அவளுக்கு ஆனைக்குக் குதிரை வைக்கவல்ல ஜ்ஞாநாதி₄க்யத்தையுடையவன். **(ஞானமஃதேகொண்டு)** அவளடியாகப் பிறந்த ஸஹகாரி நிரபேக்ஷமான ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தாலே கார்யபூ₄தமான ஜக₃த்தையெல்லாம் அவளுக்கு ப்ரியமாக உண்டாக்கினவன். 3. "**यस्या वीक्ष्य मुखं तदिङ्गितपराधीनो विधत्तेऽखिलम्**" **(யஸ்யா வீக்ஷ்ய முக₂ம் ததி₃ங்கி₃தபராதீ₄நோ வித₄த்தேऽகி₂லம்)** என்றுனிறே. **(எல்லே இல் மாயனே)** ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தாலே ஸ்ருஷ்ட்யாதி₃ களைப் பண்ணவல்ல ஆஶ்சர்யஶக்தியுக்தனை. இப்படியிருக்கிருர் ஆர்? என்னில் **(கண்ணனே)** க்ருஷ்ணனை. 4. "**कृष्ण एव हि लोकानाम्**" **(க்ருஷ்ண ஏவஹி லோகாநாம்)**. **(கண்ணனைத் தாள்பற்றி யான் ஓர் துக்கமிலனே)** - பிராட்டி புருஷகாரமாக ஸஹகாரி நிரபேக்ஷமாக நம் கார்யம் செய்யுமவனுய், 5. "**एष ह्येवानन्दयाति** (ஏஷ ஹ்யேவாநந்த₃யாதி)" என்கிறபடியே ஆநந்தா₃வஹனுனவனைப் பற்றின எனக்கு ஒரு து₃:க்க₂மில்லை என்கிருர்.

(8)

ஈ—அவ:—எட்டாம் பாட்டு. a நித்யவிபூ4தியை அநுப4வித்துக்கொண்டிருக்கிற மேன்மையையுடையவன் ஜக3த்3ரக்ஷணம் பண்ணும் a2 நீர்மையை அநுஸந்தி4க்கப் பெற்ற எனக்கு ஒரு து3:க்க2மில்லை என்கிறுர்.

வ்யா:—b (அல்லல் இத்யாதி3) c ஸ்வர்க்க3ாதி3களிற்போலே து3:க்க2மிஶ்ரமாய்ப் பரிச்சி2ந்நமாயிராதே. து3:க்க2க3ந்த4ரஹிதமாய், ஸுகைகதாநமாய், அபரிச்சி2ந்நமான ஆநந்த3த்தையுடையவன். d (எங்கும் அழகமர்) e த்ரிபாத்3விபூ4தியெல்லாம் வெள்ளமிடும் காந்தியையுடையவன். d2 (சூழொளியன்) f அழகென்று - அவயவஶோபை4யாய், சூழொளியென்று - ஸமுத3ாய ஶோபை4யைச் சொல்லுகிறது.

அ-எட்டாம்பாட்டு (அல்லலி லித்யாதி3) a "அல்லலி லின்பம்" இத்யாதி3யாலே (நித்யவிபூ4தியை அநுப4வித்துக்கொண்டிருக்கை) a2 "கண்ணன்" என்கையாலே (நீர்மை) b. c "அல்லலில் அளவிறந்த இன்பம்" என்றதுக்கு வ்யாவர்த்ய பூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறுர் (ஸ்வர்க்க3ாதி3களிற்போலே இத்யாதி3) b "அல்லலிலின்பமளவிறந்து" "து3:க்க2 ரஹிதமாய் அளவிறந்த இன்பத்தையுடையவன்" என்று ஶப்3த3ார்த்த2ம். d (எங்குமித்யாதி3) 'எங்கும் அழகமர், எங்கும் சூழொளியன்" என்றபடி. இதுக்கு மூன்று நிர்வாஹம்; முந்தினது அழகென்று-தேஜஸ்ஸாய், த்ரிபாத்3விபூ4தியெல்லாம் வெள்ளமிடும் காந்தியை உடையனுய், சூழொளியன்-திருமேனியை எங்கும் சூழ்ந்திருக்கிற ஒளியை உடையவனென்றபடி; அதாவது ஸமுத3ாயஶோபை4. e இத்தை அருளிச் செய்கிறுர் (த்ரிபாத்3விபூ4தியெல்லாமித்யாதி3) d. 1 இந்த அர்த்த2த்துக்கு மேலே அருளிச் செய்த (லாவண்யமானது எங்கும் நோக்க வ்யாபித்து அலையெறியும்படியாயிருக்கை) என்ற வாக்யம், இங்கே சூழொளியன் என்றதுக்கு அர்த்த2மாக அநுஸந்தே4யம். d த்3விதீயார்த்த2ம் "அழகு" என்று ஸௌந்த3ர்யமாய் அவயவங்களெங்கும் தனித்தனியே பூர்ணமான அழகை உடையவனுய், "ஒளி" என்று ஸமுத3ாயஶோபை4யாய், திருமேனியெங்கும் சூழ்ந்திருக்கிற ஸமுத3ாயஶோபை4யை உடையவனென்று. f இத்தையருளிச்செய்கிறுர் (அழகென்று அவயவஶோபை4யாயித்யாதி3) d. g த்ருதீயார்த்த2ம் "அழகு" என்று ஸௌந்த3ர்யமாய், "ஒளி" என்று தேஜஸ்ஸாய். இத்தையருளிச்செய்கிறுர் (பாதாதி3கேஶம் அவயவங்களையித்யாதி3) d ஆக, அழகென்று-தேஜஸ்ஸாதல், ஸௌந்த3ர்யமாதல்; ஒளி-லாவண்யமாதல், தேஜஸ்ஸாதல்; ஸௌந்த3ர்யம், அவயவஶோபை4, லாவண்யம்—ஸமுத3ாயஶோபை4. விக்3ரஹத்துக்குக் காந்தியும் தனியே ஒரு கு3ணம். d. e யத்3வா (த்ரிபாத்3விபூ4தியெல்லாம்) "அழகு" என்கிற மூலஸ்வாரஸ்யத்தாலே காந்தி என்றது அழகையே சொல்லுகிறது; த்ரிபாத்3விபூ4தியெல்லாம் வெள்ளமிடுகையாவது, அங்குள்ளார் எல்லார்க்கும் அநுப4ாவ்யமாயிருக்கை; ஒளியென்றும் ஶோபை4 என்றும் அழகு தன்னையே சொல்லிற்று. d. h (த்ரிபாத்3விபூ4தியடங்கலும்) இப்போது, "ஒளி" என்று தேஜஸ்ஸைச் சொல்லுகிறது. ஸர்வாவயவங்களிலும் அழகு பரிபூர்ணமாய், தேஜஸ்ஸு ஸர்வ

ஜீ—எட்டாம்பாட்டு - (அல்லலில் இத்யாதி3) a 'அல்லலிலின்பம்' இத்யாதி3யைப்பற்ற (நித்யவிபூ4தியை இத்யாதி3) a2 'கண்ணன்' என்றதைப்பற்ற நீர்மையை என்றது. b. c, 'அல்லலில் அளவிறந்த - இன்பம்' என்றதற்கு வ்யாவர்த்ய பூர்வமாக அர்த்த2ம் (ஸ்வர்க்க3ாதி3களிற்போலே இத்யாதி3) து3:க்க2ரஹிதமாய் அளவிறந்த ஆநந்த3த்தையுடையவனித்யர்த்த2:. d. d2 'எங்கும் அழகமர், எங்கும் சூழொளியன்' என்றபடி. இதுக்கு மூன்றர்த்த2ம்; முந்தினது; 'அழகு' என்று தேஜஸ்ஸாய் 'சூழொளியன்' என்று திருமேனியெங்கும் சூழ்ந்த ஒளியையுடையவனென்றபடி; அதாவது ஸமுத3ாய ஶோபை4. e இத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (த்ரிபாத்3விபூ4தியெல்லாம்

ஸ்ரீ-அன்றிக்கே. (எங்கும் அழகமர்) ஒபாதாதிகேசம் அவயவங்களைத் தனித்துப்பார்த்தால் 'இங்கே அழகு குடிகொண்டது இங்கே அழகு குடிகொண்டது' என்னும்படி பாதாதி கேசம் பழிப்பற்று. (சூழொளியன்) h த்ரிபாத்விபூதியடங்கலும் காந்திபூரத்தாலே வெள்ளமிடா நிற்குமாயிற்று. i லாவண்யமானது i_2 எங்குமொக்க வ்யாபித்து அலையெறியும்படியாயிருக்கை. j (அல்லிமலர்மகள இத்யாதி) k இவ்வழகு காட்டிலெறித்த நிலாவாகாதபடி k_2 நெஞ்சோடே அநுபவிப்பாரைச் சொல்லுகிறது. l புஷ்பத்தில் பரிமளம் வடிவுகொண்டிருக்கிறப்போலே நிரதிசயபோக்யையான பெரியபிராட்டியாரோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே பிறந்த ஆஶ்சர்யமான மயக்கத்தையுடையனான ஸர்வேஶ்வரன். மயக்குக்கள் - ஆநந்தங்கள். மயங்கல் - கூடலும், கலத்தலும். m (ஆகியும் நிற்கும்) - n தன்னுடைய ஆனந்தத்துக்குமேலே ஶ்ரிய:பதித்வத்தால் வந்த

அதிசய வ்யாபியாயிருக்கும். d i அழகமர் என்கிற பதத்தில், த்விதீய யோஜனையில் ஸௌந்தர்ய லாவண்யங்களின் சேர்த்தியாலே "சூழொளி" என்று விக்ரஹ வ்யாபியான லாவண்யத்தைச் சொல்லவுமாம் என்கிறார் (லாவண்யமானது என்று) i_2 'எங்கும்' திருமேனியெங்குமென்னவுமாம். j. k இத்தைத்தளமாக்கிக்கொண்டு மேலில் பதத்துக்கு ரஸோக்தியாக அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (இவ்வழகித்யாதி) k_2 (நெஞ்சோடே அநுபவிப்பர்) என்றது சாடு; ஸஹ்ருதயமாக என்றும் வக்ஷஸ்ஸிலேயிருந்து என்றும் இரண்டர்த்தமுமிங்கே உபயுக்தம் l ஸப்ததார்த்தம் (புஷ்பத்திலித்யாதி) m. n 'ஆகியும்' என்ற சப்தார்த்தம் (தன்னுடைய ஆனந்தத்துக்கு இத்யாதி) 'இன்பமளவிறந்து' என்று ஸ்வாபாவிகாநந்தம் சொல்லிற்றிறே. b j. o 'அல்லலின்பமளவிறந்து அல்லிமலர் மகள் போகமயக்குக்களாகியும் நிற்கும் அம்மான்' என்று கூட்டி அருளிச்செய்கிறார் (ஆனந்தமயனுமித்யாதி) p 'எல்லையில் ஞானத்தன்' என்றதுக்கு இரண்டு பொருள்-ப்ரணயதாரையில் விதக்தனென்னுதல், ஸ்ருஷ்டிஹேதுவான ஸங்கல்பரூபஜ்ஞானமுடையவன் என்னுதல், j. p q பிராட்டியோட்டைச்சேர்த்தி சொன்னவனந்தரம் 'எல்லையில் ஞானத்தன்' என்கையாலே, போகப்ரகாரங்களை அறிகைக்கீடான ஜ்ஞாநாதிக்யத்தை இதுக்கு அர்த்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (மநஸ்வீத்யாதி) q_2 (ஆனைக்குக்குதிரைவைக்கவல்ல)

ஸ்ரீ-இத்யாதி) e. i இந்த அர்த்தத்துக்கு மேலேயிருக்கிற (லாவண்யமானது)இத்யாதி வாக்யம் இங்கே 'சூழொளியன்' என்றதுக்கு அர்த்தமாக அநுஸந்தேயம் d f இரண்டாமர்த்தம் (அழகென்று அவயவஶோபையாய் இத்யாதி) அதாவது - அவயவங்களெங்கும் தனித்தனியே பூர்ணமான அழகையுடையனும், ஒளி என்று - ஸமுதாயஶோபையாய், திருமேனியெங்கும் சூழ்ந்திருக்கிற ஸமுதாய ஶோபையை உடையவனென்றபடி. d மூன்றுமர்த்தம் - அழகென்று - ஸௌந்தர்யம், ஒளியென்று - தேஜஸ்ஸு; g இத்தை அருளிச் செய்கிறார் (பாதாதிகேசம் இத்யாதி) d ஆக, 'அழகு' என்று-தேஜஸ்ஸாதல்; ஸௌந்தர்யமாதல், ஒளி - லாவண்யமாதல் தேஜஸ்ஸாதல், ஸௌந்தர்யம் - அவயவஶோபை. லாவண்யம் - ஸமுதாயஶோபை. காந்தியும் தனியே ஒரு விக்ரஹகுணம். j. k இத்தைத் தளமாக்கிக்கொண்டு மேலிற்பதத்துக்கு ரஸோக்தியாக அர்த்தம-(இவ்வழகு இத்யாதி) k_2 (நெஞ்சோடே அநுபவிப்பார்) என்றது-சாடு. ஸஹ்ருதயமாக என்றும், வக்ஷஸ்தலத்திலிருந்தென்றும், இரண்டர்த்தமும், இங்கே உபயுக்தம் l. l ஸப்ததார்த்தம (புஷ்பத்தில் இத்யாதி) m. n 'ஆகியும்' என்ற சப்தார்த்தம் (தன்னுடைய ஆநந்தத்துக்கு இத்யாதி) 'இன்பமளவிறந்து' என்று - ஸ்வாபாவிகமான ஆநந்தம் சொல்லிற்றிறே b. j o 'அல்லலின்பம்' இத்யாதியையும் 'அல்லிமலர்மகள்' இத்யாதியையும் கூட்டி பாவம்

ஈ-ஆநந்த3த்தையுடையனுயிருக்கும். (அம்மான்) - o ஆநந்த3மயனும் ஶ்ரிய:பதியா மவனிமற ஸர்வேஶ்வரன். p (எல்லையில் ஞானத்தன்) q1 "मनस्वी" (மநஸ்வீ) என்னுமா போலே, ப்ரணயத4ாரையில் அவளுக்கும் q2 ஆனைக்குக் குதிரை வைக்கவல்ல ஜ்ஞாநாதி4க்யத்தையுடையவன். r (ஞானமும்மிதகொண்டு இத்யாதி3) s தானும அவளுமான சேர்த்தியிற் பிறந்த வெளிச்சிறப்பே ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமான ஸாத4நமாகக் கொண்டு. t இக்கார்யஜாததையெல்லாம் உண்டாக்குமாயிற்று.

அ—என்றது-ஆனைக்குக்குதிரை ஸரியாகாதாப்போலே அவளுடைய ஜ்ஞானத்திலும் விஞ்சினவன் என்றபடி. r, s எல்லையில் ஞானத்தன்' என்றதுக்கு-பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியாலே விஶத3மாகப்பிறந்த பாவிறந்த ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தை உடையவனென்றர்த்த2ாந்தரம் விவக்ஷித்து 'ஞானம்மிதகொண்டு' என்றதுக்கு அர்த்த2மருளிச்செய்கிறார் (தானுமவளுமான இத்யாதி3) t 'கரிஷ்ய இதி கர்ம' என்று விவக்ஷித்து (இக்கார்யஜாதத்தையெல்லாம் என்றது) u பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியிலே பித்தேறினபடியைச் சொன்ன அனந்தரம், அவள் இங்கி3தம் காட்ட அத்தாலே ஜக3த்தை உண்டாக்கினன் என்னுமிடந்தோன்ற, ஜக3த்ஸ்ருஷ்டியை அருளிச்செய்கிறார் என்று விவக்ஷித்து, அவளிங்கி3தமடியாக ஜக3த்ஸ்ருஷ்டிபண்ணுகிறான் என்னுமத்துக்கு ப்ரமாணம் (யஸ்யா வீக்ஷ்யேத்யாதி3) அதாவது-ஸம்ஶ்லேஷஸமயத்தில் ஓடமேற்றிக்கூலிகொள்ளுமளவான போது இவளொருகார்யம் நம்மை நியமிப்பதுகாண்' என்ற அவஸ்தை2யிலே ஜக3த்3தி4ர்த்த2மாக அவள் நியமிக்க அத்தாலே த3யமாநமநாவாய்க்கொண்டு 2. 'ப3ஹு ஸ்யாம்' என்கிற ஸங்கல்பத்தாலே ஸ்ருஷ்ட்யாதி3களிலே ப்ரவர்த்திக்கும் என்று கருத்து. இத்தால் 3. 'அசித3விம்ஶ்ஷிதாந இத்யாதி3யில் சொன்ன த3யைக்கும் அடி அவள் கடாக்ஷமென்றபடி. v 2. ப3ஹுஸ்யாம்' என்று தான் ஸங்கல்பித்தன்றோ ஸ்ருஷ்டிப்பதென்ன (இம்முகத்தாலே இத்யாதி3) இது சாடு முக2ப்-ப்ரகாரம. இத்தால் தாத்பர்யம்-அவன் ஸங்கல்பிக்கிறதும் இவள்

ஜீ—(ஆநந்த3மயனை இத்யாதி3) p 'எல்லையில் ஞானத்தன்' என்று-ப்ரணயத4ாரையில் விதக்3த4னென்னுதல் ஸ்ருஷ்டிஹேதுவான ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தை உடையவனென்னுதல். p ·q பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தி சொன்ன அநந்தரம், 'எல்லையில் ஞானத்தன்' என்கையாலே-போ4க3ப்ரகாரங்களை அறிகைக்கீடான ஜ்ஞாநாதி4க்யத்தை இதுக்கு அர்த்த2மாக அருளிச்செய்கிறார் (மநஸ்வீ இத்யாதி3) 1. மநஸ்வீ தத்3க3த ஸ்தஸ்யா:' இத்யாதி3 ப3ாலகாண்டே3 பூர்வமேவ லிகி2தம் q2 ஆனைக்குக் குதிரைவைக்க வல்ல என்றது) - ஆனைக்குக் குதிரை சரியாகாதாப் போலே, அவளுடைய ஜ்ஞாநத்திலும் விஞ்சின என்றபடி p, r, s 'எல்லையில் ஞானத்தன்' என்றதுக்கு பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியாலே விஶத3மாகப் பிறந்த ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தையுடையனென்று அர்த்த2ாந்தரப் விவக்ஷித்து 'ஞானமம்மிதகொண்டு' என்றதுக்கு அர்த்த2ம் 'தானும் அவளுமான இத்யாதி3) t க்ரியத இதி கர்ம என்று விவக்ஷித்து (இக்கார்யஜாதத்தையெல்லாம என்றது) u சேர்த்தியிற்பிறந்த ஜ்ஞாநத்தாலே ஸ்ருஷ்டிக்கும்படி எங்ஙனே? என்ன (யஸ்யா வீக்ஷ்ய இத்யாதி3) அதாவது-ஸம்ஶ்லேஷ ஸமயத்தில் ஓடமேற்றிக் கூலிகொள்ளுமளவானபோது 'இவள் ஒரு கார்யம் நம்மை ஏவுவதுகாண்' என்றிருக்குமளவில் ஜக3த்3தி4தத்தை அவள் நியமிக்க அத்தாலே த3யமாநமநாவாய்க்கொண்டு 2 'ப3ஹுஸ்யாம்' என்று ஸ்ருஷ்ட்யாதி3

ப்ர எட்டாமபாட்டு (அல்லலில்லின்பம இத்யாதி)(எல்லையில் ஞானத்தன்)q] बालकाण्डे [२७]
"रामस्तु सीतया सार्धं विजहार बहूनृतून् । मनस्वी तद्गतस्तस्या नित्यं हृदि समर्पितः ॥ २५ ॥"

ஈ-டீ 1. ''यस्या वीक्ष्य मुखं तदिङ्गितपराधीनो विधत्तेऽखिलम्'' (யஸ்யா வீக்ஷ்ய முக2ம் ததி3ங்கி3த பராதீ4நோ வித4த்தேऽகி2லம்) என்றுனிறே. v இம்முக2த்தாலேயிறேv2 2. ''बहुस्याम्'' (ப3ஹு ஸ்யாம்) என்பது. w அல்லாதார்க்கடைய விஷயங்களோட்டைச் சேர்த்தி ஜ்ஞாந ஹாநியையும் ப3லஹாநியையும் ரூபஹாநியையும் பண்ணுவிக்குமः w2 இவ்விஷயம் அவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கும். (எல்லையில் மாயனை) ஸங்கல்ப ரூபஜ்ஞாநத்தாலே ஸ்ருஷ்ட்யாதி3களைப் பண்ணவல்ல ஆஶ்சர்ய ஶக்தியுக்தனை இப்படிப்பட்டவன்

அ—நியமிக்கையாலே என்றபடி. j, r, w ''அல்லிமலர்மகள் போகமயக்குக்களாகியும் நிற்கும் எல்லாக் கருமங்களும செய்'' என்றும, 'அல்லிமலர்மகள் போகமயக்குக்களாகியும் நிற்குமங்கு மழகமர் சூழொளியன' என்றும கூட்டி அருளிச்செய்கிறார் (அல்லாதார இத்யாதி3) யத்3வா ஸ்த்ரீஸம்பர்க்கம் ஜ்ஞாநமாந்த்3யஹேதுவனறோ? என்ன (அல்லாதார்க்கு இத்யாதி3) w2 (இவ் விஷயம்) 'ஞாநமூர்த்தே', 'எல்லையில் மாயனை' 'அழகமர் சூழொளியன' என்று ஜ்ஞாநஶக்தி ரூபங்களைச் சொல்லிற்றிறே. ஆகையாலே இவ்விஷயம் அவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்குமென்கிறார். இந்த அதிஶயங்களெல்லாம் அவள்சேர்த்தியாலே என்றபடி x, y (கண்ணனை) 3. 'கருஷிர்பூ4வாசகஶ்ஶப்3த3ஃணஶ்ச நிர்வ்ருதிவாசக: | விஷ்ணுஸ்தத்3ப4ாவயோகா3ச்ச கருஷ்ண

ஜீ-களிலே ஒருப்படுமென்றபடி. 1. 'ஸ்வஸ்தி ஶ்ரீ தி3ஶதாத்3ஶேஷஜக3தாம் ஸர்கோ3பஸர்க3 ஸ்தி2தி: ஸ்வர்க3ம் து3ர்க3திமாபவர்கி3கபத3ம ஸர்வஞ்ச குர்வன் ஹரி | யஸ்யா வீக்ஷ்ய முக2ம ததி3ங்கி3தபராதீ4நோ வித4த்தேऽகி2லம க்ரீடே3யம க2லு நாந்யதா2ஸ்ய ரஸதா3 ஸ்யாதை3கரஸ்யாத்தயா ||' இதி ஶ்ரீஸ்துதௌ. v2 2. 'ப3ஹுஸ்யாம்' என்று தான் ஸங்கல்பித்தன்றோ ஸ்ருஷ்டிப்பதென்ன (இம்முக2த்தாலே இத்யாதி3) சாடு. இம்முக2த்தாலே - இவள் முக2த்தாலே, இப்ரகாரத்தாலே யென்றும், இத்தால் - அவன் ஸங்கல்பிக்கிறதும் அவள் நியமிக்கையாலே என்று கருத்து. w ஸ்த்ரீகளோட்டைச் சேர்த்தி ஜ்ஞாநமாந்த்3யஹேதுவன்றோ? என்ன (அல்லாதார்க்கு இத்யாதி3) w2 (இவ்விஷயமிதி) 'எல்லையில் ஞானத்தன் ஞானமஃதேகொண்டு, எல்லையில் மாயனை, அழகமர் சூழொளியன்' என்று - ஜ்ஞாந ஶக்தி ஸௌந்த3ர்யங்களைச் சொல்லுகையாலே. இவ்விஷயம் அவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்குமென்றபடி. இந்த அதிஶயங்களெல்லாம் அவள் சேர்த்தியாலே என்று கருத்து. x, y (கண்ணனை) 3. க்ருஷிர்பூ4வாசகஶ்ஶப்3தே3 ணஶ்ச நிர்வ்ருதி வாசக: | விஷ்ணுஸ்தத்3ப4ாவயோகா3ச்ச க்ருஷ்ண இத்யபி4தீ4யதே ||''

ப்ர (ஞானமஃதேகொண்டித்யாதி) u1.श्रीस्तुतौ "स्वस्ति श्रीर्दिशतादशेषजगतां सर्गोपसर्गस्थितीः स्वर्गं दुर्गतिमापवर्गिकपदं सर्वं च कुर्वन् हरिः । यस्या वीक्ष्य मुखं तदिङ्गितपराधीनो विधत्तेऽखिलम् क्रीडेयं खलु नान्यथाऽस्य रसदा स्यादैकरस्यात्तया ।।"

v2 2. उपनिषदि (तै-आ ६) "सोऽकामयत बहुस्यां प्रजायेयेति"

9. துக்கமில் ஞானச் சுடரொளி மூர்த்தி துழாயலங் கல்பெருமான்
மிக்கபன் மாயங்க ளால்விகிர் தஞ்செய்து வேண்டு முருவுகொண்டு
நக்கபி ரானோ டயன்முத லாகஎல் லாருமெ வையுந்தன்னுள்
ஒக்க வொடுங்க விழுங்கவல் லானைப்பெற் றுஒன்றுந் தளர்விலனே.

ஈ-ஆறெண்ணில் x (கண்ணனை) y க்ருஷ்ணனை. y_2 1. "க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநாம்" (க்ருஷ்ண ஏவஹீ லோகாநாம்). (கண்ணனைத் தாள பற்றி யான் ஓர் துக்கமிலனே) z பிராட்டி ஸந்நிதி4யும் உண்டாய். z_2 அவள் புருஷகாரமாக ஸஹகாரி நிரபேக்ஷமாக நம் காரியம் செய்யுமவனுமாய் z_3 2. "ஏஷ ஹ்யேவானந்தயாதி" (ஏஷ ஹ்யேவாநந்த3யாதி) என்கிறபடியே z_4 ஆநந்த3ாவஹனனவனைப் பற்றின எனக்கு ஒரு து3:க்க2மில்லை என்கிறார். (8)

அ-இத்யபி4தீ4யதே ||" என்கிறபடியே ஆனந்த3ாவஹனென்றபடி. y_2 க்ருஷ்ணனுக்கு ஸ்ரஷ்ட்ருத்வமுண்டோவென்ன (க்ருஷ்ண ஏவஹீத்யாதி3) z பிராட்டி ஸந்நிதி4யைச் சொன்னவநந்தரம் ஜக3த்ஸ்ருஷ்டியைச் சொன்னதுக்கு பா4வமருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டி ஸந்நிதி4யுமுண்டாய் இத்யாதி3) z_2 ஞானமஃதேகொண்டு எல்லாக் கருமங்களும் செய்' என்றத்தைப்பற்ற (அவள் புருஷகாரமாக இத்யாதி3) z_4 'கண்ணன்' என்றதுக்கு (ஆநந்த3ாவஹனென்றது). 'அல்லி மலர்மகள்' என்று தொடங்கி 'அம்மான்' 'அல்லலிலின்பம்' என்று தொடங்கி, 'எல்லையில் ஞானத்தன்' என்று தொடங்கி 'யானோர்துக்கமிலன்' என்று அந்வயம். "அல்லிமலர்மகள் போகமயக்குக்களாகியும் நிற்குமம்மான் - தாமரைப்பூவை வாஸஸ்த2ானமாக உடையளாகையாலே நிரதிஶயபோ4க்3யபூ4தையாய் நாரீணாமுத்தமையான பிராட்டியோட்டைக்கலவியாலே. 3. 'அங்யோர்யாத்3வைதுஷிஷ்ட2ாக4ரஸக3ஹநாம்' என்று ஸ்வபர விப4ாக3 ப்ரதிபத்தி மயங்கும்படியான போ4கா3நந்த3ரூபனைக்கொண்டு நிற்கிற ஸர்வேஶ்வரனை. துக்கமாவது - அநிஷ்டாநுப4வம்" என்று உரையிலே. (8)

ஜீ—என்கிறபடியே ஆநந்த3ாவஹனென்றபடி. y_2 க்ருஷ்ணனுக்கு ஸ்ரஷ்ட்ருத்வமுண்டோ? என்ன (க்ருஷ்ண ஏவ ஹீத்யாதி3). "க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநாம் உத்பத்திரபி சாப்யய: | க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே பூ4தமித3ம் விஶ்வம் சராசரம் ||" இதி ராஜஸூயே. z பிராட்டி ஸந்நிதி4யைச் சொன்ன அநந்தரம், ஜக3த்ஸ்ருஷ்டியைச் சொன்னதுக்கு பா4வம் (பிராட்டி ஸந்நிதி4யுமுண்டாய் இத்யாதி3) z_2 'ஞானமஃதேகொண்டு எல்லாக் கருமங்களும் செய்' என்றத்தைப்பற்ற (அவள் புருஷகாரமாக இத்யாதி3) z_4 'கண்ணன்' என்றதுக்கு அர்த்த2ம் (ஆநந்த3ாவஹன் என்றது) 'அல்லிமலர்மகள் என்று தொடங்கி, 'அம்மான்-அல்லலிலின்பம்' என்று தொடங்கி, 'எல்லையில் ஞானத்தன்' என்று தொடங்கி 'யானோர் துக்கமிலன்' இத்யந்வய:. (8)

ப்ர- (கண்ணனை) y_2 1. राजसूये भीष्मः - "यथा बुद्बुद उत्थाय तत्रैव च विलीयते । चराचराणि भूतानि तथा नारायणे सदा ॥ कृष्ण एवहि लोकानामुत्पत्तिरपि चाप्ययः । कृष्णस्य हि कृते भूतमिदं विश्वं चराचरम् ॥"

(யானோர் துக்கமிலனே) z_3 2. उपनिषदि (तै. आ.७) "को ह्येवान्यात्कः प्राण्यात् यदेष आकाश आनन्दो न स्यात्, एष ह्येवा नन्दयाति ॥"

ஆ—9. (துக்கமில்) ஸமஸ்தஹேயரஹிதனாய், ஸர்வஜ்ஞனாய், நிரதிஶயதேஜோமய திவ்யரூபனாய், திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதனாய், தன்னுடைய விசித்ர ஶக்திகளாலே ஸ்வாபிமத திவ்யரூபங்களைக்கொண்டு ஆஶ்சர்ய திவ்யசேஷ்டிதங்களைச் செய்து, ப்ரஹ்மாதி ஸர்வாத்மாக்களையும் ஒருகாலே திருவயிற்றிலே ஒடுங்கவிழுங்க வல்லானைப் பெற்று ஒன்றும் தளர்விலேன் என்கிறார். 9

ஒ—அவ:—ஒன்பதாம் பாட்டில், ஸர்வாஶ்சர்ய பூமியான வடதளஶாயியை அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒரு தளர்வுமில்லை என்கிறார். மஹாப்ரளய வ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்திக்கிறார் என்றுமாம்.

வ்யா:—(துக்கமில்ஞானம் என்று தொடங்கி) ஹேயரஹிதமான ஜ்ஞாநத்தையும் நிரதிஶயதேஜோமயமான திவ்ய ரூபத்தையுமுடையனாய், ஸர்வேஶ்வரத்வஸூசகமான திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்க்ருதனாய். (மிக்கபன்மாயங்களால் என்று தொடங்கி) அபரிச்சேத்யமான அநேக ஆஶ்சர்ய ஶக்திகளாலே ஸ்வாபிமத திவ்ய தேஹங்களைக்கொண்டு ஆஶ்சர்ய சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணி ப்ரதாநரான ருத்ரன் ப்ரஹ்மா என்கிற இவர்கள் தொடக்கமாகச் சேதநாசேதநங்களையடையத் தன் திருவயிற்றிலே ஒருகாலே சென்று சேரும்படி விழுங்கவல்லவனை. 9.

ப—9. அநந்தரம், 'ஸர்வ ப்ரகார ரக்ஷகனை ஆபத்ஸகனைப்பற்றி நான் ஒரு தளர்த்தியை யுடையேனல்லேன்' என்கிறார்.

வ்யா:—**துக்கம் இல்** - து:க்கஸ்பர்ஶம் இல்லாத, **ஞானம்** - ஜ்ஞாநத்தையுடையனாய், **சுடரொளி** - அத்யுஜ்ஜ்வலதேஜோமயரூபமான, **மூர்த்தி** - விக்ரஹத்தை யுடையனாய், **துழாய் அலங்கல்** - திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதனை, **பெருமான்** - ஸர்வாதிகனாய்வைத்து, **மிக்க** - (**परास्य शक्तिर्विविधैव** - **பராஸ்ய ஶக்திர்விவிதைவ** என்கிறபடியே) அநவதிகாதிஶயையாய், **பல் மாயங்களால்** - பஹுவிதைகளான ஆஶ்சர்யஶக்திகளாலே, **வேண்டும் உருவு** - (இச்சாக்ருஹீதமான) அபிமத விக்ரஹங்களை, **கொண்டு** - பரிக்ரஹித்து, **விகிருதம் செய்து** - (இதரஸஜாதீயப்ரதிபத்தி பண்ணலாம்படியான) சேஷ்டாவிகாரங்களைப் பண்ணுமவனாய், (அவ்வளவன்றியே), **நக்கபிரானோடு** - திகம்பரனாய் ஈஶ்வராபிமாநியான ருத்ரனும், **அயன்** - (அவனுக்கு உத்பாதகனாய்) அஜனென்று ப்ரஸித்தனான ப்ரஹ்மாவும், **முதலாக** - முதலாக, **எல்லாரும்** - எல்லாச் சேதநரையும், **எவையும்** - அசேதநங்களையும், **ஒக்க** - தாரதம்யமில்லாதபடி, **தன்னுள் ஒடுங்க** - அகவாயில் ஏகதேஶத்திலே ஒதுங்கும்படியாக, **விழுங்கவல்லானை** - விழுங்கவல்ல ரக்ஷணஶக்தியுக்தனை, **பெற்று** - லபித்து. **ஒன்றும் தளர்வு** - ஒரு தளர்த்தியை, **இலன்** - உடையேனல்லேன்; **தளர்வு** - பலஹாநி. 9.

இ—அவ:—ஒன்பதாம் பாட்டில் 'அகடிதகடநா ஸமர்த்தனை வடதளஶாயியை அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு 'ஒரு தளர்வில்லை' என்கிறார்; மஹாப்ரளய வ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்திக்கிறார் என்றுமாம்.

ஈ-வ்யா:—(**துக்கமில் இத்யாதி₃**) அஜ்ஞாநம கலசாத ஜ்ஞாநத்தையும், நிரதிஶய தேஜோமய தி₃வ்ய விக்₃ரஹத்தையும உடையனாய், அதுக்கு ஒப்பனையான திருத் துழாய் மாலையாலே அலங்க்ருதனான ஸர்வேஶ்வரன். (**மிக்க பன்மாயங்களால்**) அபரிச்சே₂த்₃யமாய்ப் பலவகைப்பட்ட ஆஶ்சர்ய ஶக்தியோக₃த்தாலே. (**வேண்டும் உருவுகொண்டு விகிருதம் செய்து**) இச்சா₂க்₃ருஹீதமான விக்₃ரஹங்களைப் பரிக்₃ரஹித்து, சிறிய வடிவைக்கொண்டு பெரிய லோகங்களைத் திருவயிற்றிலே வைத்து ஒரு பவனான ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்து, இப்படி சேராச்சேர்த்தி யான சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணி. (**நக்கபிரான் இத்யாதி₃**) ஸ்வகோ₃ஷ்டி₂யிலே உபகாரகனாக ப்ரஸித்₃த₄னான ருத்₃ரன், அவனுக்கு ஜநகனான ப்₃ரஹ்மா தொடக்க மான ஸகல சேதநாசேதநங்களையும தன் திருவயிற்றிலே ஏககாலத்திலே ப்ரளயம் தேடிலும் காணவொண்ணாதபடி வைத்து ரக்ஷிக்க வல்லவனை; நைமித்திக ப்ரளயமானபோது அவர்களுக்கு ரக்ஷ்யமான த்ரைலோக்யத்தை ரக்ஷிக்கையாலே அவர்களுக்கு ரக்ஷகன் என்கை. (**பெற்று ஒன்றும் தளர்விலனே**) ஸர்வ ஶக்தியாய் ப்₃ரஹ்மாதி₃களுக்கு ரக்ஷகனானவனை அநந்ய ப்ரயோஜநனாய் ஆஶ்ரயித்த எனக்கு ஒரு து₃:க்க₂முண்டோ? என்கிறார். 9

ஈ—அவ: — ஒன்பதாம்பாட்டு a அக₄டிதக₄டநாஸமர்த்த₂னான வடத₃ளஶாயியை அநுப₄விக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒரு தளர்வுமில்லை என்கிறார். b மஹாப்ரளய வ்ருத்தாந் தத்தை அநுஸந்தி₄க்கிறாரென்னவுமாம்.

வ்யா:—(துக்கமில் இத்யாதி₃) **ஹேயப்ரத்யநீகமான ஜ்ஞானத்தையும்**, c **நிரவதி₄க தேஜோரூபமான விக்₃ரஹத்தையுமுடையனாய், அவ்வடிவுக்கு அலங்காரமாகப் போரும்படியான திருத்துழாய்மாலையை உடையனான ஸர்வேஶ்வரன். அலங்க லென்பது - மாலை.** (மிக்க இத்யாதி₃) **அபரிச்சே₂த்₃யமாய்ப் பலவகைப்பட்ட ஆஶ்சர்யஶக்தியோக₃த்தாலே.** d (வேண்டுமுருவுகொண்டு d₂ விகிருதஞ்செய்து)

அ-ஒன்பதாம் பாட்டு (துக்கமித்யாதி₃) a. d₂ "விகிருதம் செய்து" என்கையாலே (அக₄டிதக₄ட நேத்யாதி₃) b. fயத்₃வா "விழுங்க" என்கிற பத₃ஸ்வாரஸ்யத்தைப்பற்ற ப்ரத₂மாவதாரிகை. "நக்கபிரான்" இத்யாதி₃ ஸ்வாரஸ்யத்தைப்பற்ற த்₃விதீயாவதாரிகை. அப்போது 1. "அத்தா சரா சரக்₃ரஹணாத்" என்கிற ஸூத்ரகடாக்ஷத்தாலே "விழுங்க" என்கிறது. விழுங்குகையாவது- தன் ஸ்வரூப ஸங்கல்பங்களாலே ஸத்தையை நோக்குகை; d₂"விகிருதம்செய்து" என்று ஸ்தூ₂லா காரத்தை ஸம்ஹரித்து ஸூக்ஷ்மாகாரத்திலே நிறுத்துகை. d யத்₃வா. "வேண்டுமுருவுகொண்டு விகிருதம்செய்து" என்றது ஸங்கர்ஷணரூப ஶேஷரூபியாய்க்கொண்டு ஜக₃த்தையெல்லாம் ஸம்ஹரிக்கை என்று கண்டுகொள்வது. c (நிரவதி₄கேதி) "சுடரொளி" என்கிற மீமிசையின் தாத்பர்யம். d விகிருதம் - விருத்₃தை₄யான க்ருதி. d₃. e "விக்ருதங்கள்" என்

ஜீ-ஒன்பதாம்பாட்டு (துக்கம் இத்யாதி₃) a d₂ 'விழுங்க' என்கிற பத₃ஸ்வாரஸ்யத்தைப்பற்ற-முந் தின அவதாரிகை. b. f "நக்கபிரான்" இத்யாதி₃யாலே ப்₃ரஹ்மாதி₃களையும் விழுங்கினதாகச் சொல்லுகையாலே. (மஹாப்ரளய வ்ருத்தாந்தம் என்றது) d₂ அப்போது. விகிருதஞ்செய்கை யாவது-ஸ்தூ₂லாகாரத்தை ஸம்ஹரித்து ஸூக்ஷ்மாகாரத்திலே நிறுத்துகை. 'விழுங்க' என் றதுக்கு - 1. "அத்தா சராசரக்₃ரஹணாத்" என்னக்கடவதிறே. விழுங்குகையாவது-தன் ஸ்வரூப ஸங்கல்பாதி₃களாலே ஸத்தையை நோக்குகை. c 'சுடரொளி' என்கிற மீமிசைக்கு அர்த்த₂ம் (நிரவதி₄க இத்யாதி₃)d₃விகிருதம்-விருத்₃தை₄யான க்ருதி இத்யர்த்த₂: d₃. e 'விக்ருதங்கள்' என்

ஸ்-இச்சா₂க்₃ருஹீதமான விக்₃ரஹங்களைப் பரிக்₃ரஹித்து d₃ விக்ருதங்களைப் பண்ணுநிற்கும். e அதாவது - சிறிய வடிவைக்கொண்டு பெரிய லோகங்களை வயிற்றிலே வைத்து e₂ ஒரு பவனுன ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளுகையாகிற அக₄டிதக₄டநா ஸாமர்த்₂யத்தைச் சொல்லுகிறது. f (நககபிரான் இத்யாதி₃) g ஸ்வகோ₃ஷ்டி₂க்கு உபகாரகனுக ப்ரஸித்₃த₄னுயிருக்கிற ருத்₃ரனேகூட அவனுக்கும் ஜநகனுன ஏற்றத்தையுடைய சதுர்முக₂ன் தொடக்கமான எல்லாச் சேதநாசேதநங்களையும் ஒருகாலே ப்ரளயம் தேடிலும் காணவொண்ணுதபடி வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷிக்க வல்ல ஸர்வரக்ஷகனை. h ஒடுங்க விழுங்குகையாவது—iA 'ஏழுலகுமுண்டுமிடமுடைதது' என்கிறபடியே சிறுவயிற்றிலே பெரிய லோகங்களை வைததால் ஈர்க்கில் j அத்திக்காய் கோத்தாற்போலே k விசைத்து வேருயிராதே அடங்கித் தகுதியாயிருக்கை, இப்படிப்பட்டவனை,-(பெற்றான் ஒன்றும் l தளர்விலனே) m ஸர்வஶக்தியாய், ப்₃ரஹ்மாதி₃களுக்கும் ரக்ஷகனுனவனை அநந்யப்ரயோஜநனுய் ஆஶ்ரயித்த எனக்கு ஒரு து₃:க்க₂முண்டோ? என்கிருர். n நைமிததிகப்ரளயமானபோது. அவர்களுக்கு ரக்ஷ்யமான த்ரைலோக்யத்தை ரக்ஷிக்கையாலே அவர்களுக்கும் ரக்ஷகனென்கை. 9.

அ-றததை விவரிக்கிருர் (அதாவது இத்யாதி₃) e₂ ஒருபவனுன-முகிழ்விரியாத f நக்கன்-நக்₃னன். g அவன் இவர்க்கு உபகாரகனே? என்ன (ஸ்வகோ₃ஷ்டி₂க்கு இத்யாதி₃) h ஒடுங்குகை-அடங்குகை. i A (ஏழுலகுமித்யாதி₃) திருமொழி j அத்திக்காய்-உது₃ம்ப₃ரப₂லம். k விசைத்து-மிகுத்து. l தளர்வு-ஶைதி₂ல்யம்; அதாவது-து₃:க்க₂ம். m (ஸர்வஶக்தியாய்) "வேண்டுமுருவுகொண்டு விகிருதம் செய்து" என்கையாலே-ஸர்வஶக்தித்வம்; n நைமித்திகப்ரளயத்தில் ப்₃ரஹ்மாதி₃களுக்குச் சலநம் சொல்லலாமோவென்ன (நைமித்திகேத்யாதி₃) "த்ரைலோக்யத்தையுமளக்கப்புக்க பாரிப்பாலே ப்₃ரஹ்மலோகத்தளவுமளந்தாற்போலே இவர்களையும் ரக்ஷகனை தன் பாரிப்பாலே வயிற்றில் வைத்தானென்ருல் விரோத₄மில்லை" என்றருளிச்செய்வர். B "எச்சில்தேவரல்லாதார் தாமுளரே" என்னக்கடவதிறே. n (நைமித்திகப்ரளயமானபோது) என்றது-சொன்னயோஜனையில் என்றபடி. அதாவது-நைமித்திகப்ரளயத்தில் லோகங்களை வயிற்றிலே வைத்து வடத₃ளஶாயியாயிருந்தபோது ப்₃ரஹ்ம ருத்₃ராதி₃களை வயிற்றிலேவைத்ததில்லையிறே; ஆகையாலே அவர்களை வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷிக்கையாவது-அவர்களுக்கு ரக்ஷ்யமான த்ரைலோக்யத்தை ரக்ஷிக்கை என்றபடி. மஹாப்ரளயமானபோது லயஸ்தா₂நமாகையாலே "தனனுள்" என்கிறது.(9)

ஸ்ரீ-றத்தை விவரிககிருர் (அதாவது இத்யாதி₃) e₂ பவனுன்-முகிழ் விரியாத, f. நக்கன்-நக்₃நன், g அவன் இவருக்கு உபகாரகனே? என்ன-(ஸ்வகோ₃ஷ்டி₂க்கு இத்யாதி₃) h ஒடுங்குகை-அடங்குகை. i A 'ஏழுலகமுண்டு மிடமுடைத்து" இதி, ஸ்பஷ்டோர்த்த₂:. திருமொழி.பதினேராம் பத்து ஐந்தாந திருமொழி-மூன்ரும்பாட்டு A "ஆழ்கடல்சூழ" இத்யாதி₃. k விசைத்து-மிகுத்து. l தளர்வு-ஶைதி₂ல்யம். அதாவது-து₃:க்க₂ம். m (ஸர்வ ஶக்தியாய் இதி) 'வேண்டுமுருவுகொண்டு விகிருதஞ்செய்து' என்கையாலே-ஸர்வஶக்தித்வம். n நைமித்திக ப்ரளயத்தில் ப்₃ரஹ்மாதி₃களுக்குச் சலநம் சொல்லலாமோ? என்ன (நைமித்திக இதயாதி₃) த்ரைலோக்யத்தையும அளக்கப்புக்க பாரிப்பாலே ப்₃ரஹ்மலோகத்தளவும அளந்தாற்போலே, இவர்களையும் ரக்ஷகனை பாரிப்பாலே வயிற்றிலே வைத்தானென்ருல் விரோத₄மில்லை யென்றபடி. B "எச்சில் தேவரல்லாதார்தாமுளரே" என்னக்கடவதிறே. n (நைமிததிக ப்ரளயமானபோது என்றது) சொன்ன யோஜனையில் என்றபடி. அதாவது-நைமித்திக ப்ரளயத்தில் லோகங்களை வயிற்றிலே வைத்து வடத₃ளஶாயியாயிருந்தபோது ப்₃ரஹ்மருத்₃ராதி₃களை வயிற்றிலே வைத்ததில்லையிறே; ஆகையாலே அவர்களை வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷிக்கையாவது-அவர்களுக்கு ரக்ஷ்யமான த்ரைலோக்யத்தை ரக்ஷிக்கை என்றபடி மஹாப்ரளயமானபோது. லயஸ்தா₂நமாகையாலே-"தன்னுள்" என்கிறது க்ரமேண அந்வய: (9)

A பெரிய திரு 11-5-3 B பெரிய திரு 11-6-2.

10. தளர்வின்றி யேயென்று மெங்கும் பரந்த தனிமுதல் ஞானமொன்றாய்
அளவுடை யைம்புலன் களறி யாவகை யால்அரு வாகிநிற்கும்
வளரொளி யீசனை மூர்த்தியைப் பூதங்க ளைந்தை யிருசுடரைக்
கிளரொளி மாயனைக் கண்ணனைத் தாள்பற்றி யானென்றுங் கேடிலனே.

ஆ—10. (தளர்வின்றியே) அநாயாஸேந ஸர்வதா ஸர்வத்ர நியந்த்ருதயா வ்யாப்தனாய், ஜகத்காரண பூதனாய், ஜ்ஞாநரூபனாய், ஸ்வேதர ஸமஸ்த விஜாதீயனாய் வ்யாப்ய பூதரான ஆத்மாக்களுடைய பரிச்சிந்நவஸ்து க்ராஹகமான இந்த்ரியங்களுக்கு அபூமியாய், வ்யாப்யவஸ்துகததோஷை: அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய், ஸ்வாஸாதாரண திவ்ய ரூப விசிஷ்டனாய், ப்ருதிவ்யாதி பூத சந்த்ர ஸூர்யாதி ஜகச்சரீரனாய், தன்னுடைய நிரவதிக தேஜோவிசிஷ்ட ரூபத்தோடே கூட வந்து வஸுதேவ க்ருஹே அவதீர்ணனான எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைப் பற்றி இனி ஒருநாளும் கேடிலேன் என்கிறார். 10.

ஓ-அவ: —பத்தாம் பாட்டில். ஸமஸ்தவஸ்துக்களிலும் ஆத்மதயா வ்யாப்தனாய், அவர்களுடைய இந்த்ரியங்களுக்கும கோசரமன்றிக்கே ஜகச்சரீரனான க்ருஷ்ணனை வணங்கப்பெற்ற எனக்கு ஒருநாளும் ஒரு கேடில்லை என்கிறார்.

வ்யா: - (தளர்வு என்று தொடங்கி) **ஏகரூபமாக என்றும் எல்லாவிடத்திலும் வ்யாபிப்பதும் செய்து ஜகத்துக்கு ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமான காரணமாய், விலக்ஷண ஜ்ஞாநஸ்வரூபனாய். பரிச்சிந்நவஸ்துக்ராஹகமான இந்த்ரியங்களால் அறியவொண்ணாதபடி அவற்றுக்கு அவிஷயமாய் நிற்கும்.** (வளரொளியீசனை என்று தொடங்கி) **வ்யாப்யவஸ்துகததோஷை: அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய், அவற்றுக்கு நியாமகனாய், மிக்கிருந்துள்ள ஔஜ்ஜ்வல்யத்தையுடைய திவ்யதேஹயுக்தனாய், பூதபௌதிகமான ஜகத்தை** *சரீரமாகவுடையனாய்*, **நிரவதிக தேஜோவிசிஷ்ட திவ்யரூபத்தோடே வந்து வஸுதேவக்ருஹே அவதீர்ணனான எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை. 10.**

ப-10. அநந்தரம் 'ஸர்வாந்தராத்மபூதனான க்ருஷ்ணனைப் பற்றின நான் ஒரு அழிவையுடையேனல்லேன்' என்கிறார்.

என்றும் - ஸர்வகாலத்திலும், **எங்கும்** - ஸர்வதேசத்திலும், **தளர்வு இன்றியே** - (தன்னுடைய நியந்த்ருத்வசக்திக்குத்) தளர்த்தியில்லாத பூர்த்தியோடே, **பரந்த** - வ்யாபித்திருக்குமவனாய், **தனி** - அத்விதீயமாய, **முதல்** - ஸமஸ்தகாரணமான, **ஞானம் ஒன்றாய்** - ஜ்ஞாநைக நிரூபணீயனாய, **அளவுடை** - விஷய பரிச்சேதகங்களான, **ஐம்புலன்கள்** - இந்த்ரியங்களைந்துக்கும், **அறியாவகை** - அறியவொண்ணாதபடி, **அருவாகி** - நிரவயவஸ்வரூபனாய், **நிற்கும்** - வர்த்திக்குமவனாய், **வளர்** - (இப்படி வ்யாப்தியால் வந்த நியந்த்ருத்வத்தாலே) அபிவ்ருத்தமான, **ஒளி** - ஔஜ்ஜ்வல்யத்தையுடைய, **ஈசனை** - ஸ்வாமியாய், **மூர்த்தியை** - அஸாதாரண திவ்யவிக்ரஹ யுக்தனாய், **பூதங்களைந்தை** - ஸமஷ்டிரூப பூதங்களையும், **இருசுடரை-வ்யஷ்டிரூப**

பூ-சந்த்₃ராதி₃த்யர்களையும (ஶரீரமாகவுடையனுகையாலே அவைதானென்று சொல்லலாம்படியாய்), **கிளர்** - அவதாரப்ரயுக்தமான அபி₄வ்ருத்₃தி₄யையுடைய வாய், **ஒளி** - அத்யுஜ்ஜ்வலமான, **மாயனை** - ஆஶ்சர்ய கு₃ணங்களையுடைய, **கண்ணனை** - க்ருஷ்ணனை, **தாள்பற்றி** - திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்திருக்கிற, **யான்** - நான், **என்றும்** - ஸர்வகாலத்திலும, **கேடு இலன்**-ஒரு அழிவை உடையேனலலேன்.

இ—**அவ:**—பத்தாம் பாட்டில், "ஜக₃ச்ச₂ரீரியாய், ஸர்வத்தையும நோக்கி ஆபி₄முக்₂யம் பண்ணினரை அஸாத₄ாரண விக்₃ரஹத்தோடே வந்து அவதரித்து ரக்ஷிககுமவனைப் பற்றின எனக்கு ஒரு கேடில்லை" என்கிறர்.

வ்யா:—(**தளர்வின்றியே இத்யாதி₃**) ஒரு பதா₃ர்த்த₂த்திலும் குறையாதபடி என்று மொக்க ஏகரூபமாக எல்லாக காலத்திலும வ்யாபித்து இவற்றை ஸ்ருஷ்டிக்குமிடத்தில த்ரிவித₄காரணமுமதானேயாய், விலக்ஷண ஜ்ஞாநஸவரூபனுய. (**அளவுடையைம்புலன்கள்**) அளவுபட்ட இந்த்₃ரியங்கள பரிச்சி₂ந்ந விஷய க்₃ராஹகங்களிறே. அவற்றுக்கு அறியவொண்ணுதபடி அவிஷயமாய் நிற்கும். (**வளரொளி யீசனை**) வ்யாப்யக₃ததோ₃ஷம தட்டாதே 1. "अनश्नन्नन्यो अभिचाकशीति" (**அநஶ்நந்நந்யோ அபி₄சாகஶீதி**) எனறு நியநத்ருத்வததாலே வந்த ஔஜ்ஜ்வலயத்தையுடையவனை. (**மூர்த்தியை**) இப்படி ஜக₃த்ஸைதத் தனக்கு ஶரீரமாகவுடையனுயிருக்கச செய்தே அஸாத₄ாரண விக்₃ரஹத்தையுடையனுயிருக்கும். (**பூதங்களைந்நைத இருசுடரை**) வ்யாபிக்குமிடத்தில கார்யத்தோடு காரணத்தோடு வாசியற வ்யாபித்திருக்கும. 'பூதங்கள' என்று காரணததுக்கு உபலக்ஷணம்; 'இருசுடர்' எனறு கார்யத்துககு உபலக்ஷணம. (**கிளரொளிமாயனைக் கண்ணனை**) நிரவதி₄கதேஜோரூபமான விக்₃ரஹத்தை இதர ஸஜாதீயமாககிக்கொணடு வஸுதே₃வக்₃ருஹே அவதீர்ணனனவனை. (**தாள்பற்றி யான் என்றும் கேடிலனே**) இவன் விமுக₂னன அனறும் வ்யாப்தியாலே ஸத்தையை நோக்கி இவன் ஆபி₄முக்₂யம பண்ணின அனறு கண்ணுக்குத் தோற்ற நின்று ரக்ஷிக்குமவன் திருவடிகளை முறையிலே பற்றின எனக்கு ஒருநாளும் ஓர் அநர்த்த₂மில்லை. 10.

ஈ—**அவ:—பத்தாம் பாட்டு.** a **ஜக₃ச்ச₂ரீரியாய் ஸத்தையையும் நோக்குமவனுய்** a₂ **ஆபி₄முக்₂யம் பண்ணினரை அஸாத₄ாரண விக்₃ரஹத்தோடே வந்து அவதரித்து ரக்ஷிக்குமவனைப் பற்றின எனக்கு ஒரு கேடில்லை என்கிறர்.**

வ்யா:—b (தளர்வினறியே இத்யாதி₃) c **என்றுமுண்டாய் எங்குமொக்க வ்யாபியாநின்றுல் ஒரு** c₂ **தளர்த்தியின்றிக்கே, ஸ்ருஷ்டிக்குமிடத்தில் அத்₃விதீய**

அ—பத்தாம்பாட்டு (தளர்வின்றியேயித்யாதி₃) a "எங்கும்பரந்த" என்கையாலே (ஜக₃ச்ச₂ரீரியாய் ஸத்தையையும் நோக்குமவனென்றது.) a₂ "கிளரொளிமாயனைக் கண்ணனை" என்கையாலே (ஆபி₄முக்₂யம் பண்ணினரை இத்யாதி₃) b, c முந்தின அர்த்த₂த்துக்கு "ஒன்றுய்"

ஜீ-பத்தாம்பாட்டு-(தளர்வின்றியே இத்யாதி₃) a 'எங்கும்பரந்த' இத்யாதி₃யைப்பற்ற (ஜக₃ச்ச₂ரீரியாய் இத்யாதி₃) a₂ 'கிளிரொளிமாயனைக்கண்ணனை' இத்யாதி₃யைப்பற்ற (ஆபி₄முக்₂யம் பண்ணினரை இத்யாதி₃) b, c என்றும் நித்யமாயிருப்பதாய், எங்கும்—தளர்வின்றியே-பரந்த-

அ-காரணமாயுள்ள ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தை உடையனாய்; d அன்றியே தளர்வு இத்யாதி3க்கு-ஒரு பதா3ர்த்த2த்திலும்—d_2 குறைவுபடாதபடி எங்குமொக்க ஏகரூபமாக எல்லாக்காலத்திலும் வ்யாபித்து, இவற்றை ஸ்ருஷ்டிக்குமிடத்தில் d_3 த்ரிவித4காரணமும் தானேயாய், விலக்ஷணஜ்ஞாநஸ்வரூபனாய், e(அளவுடை இத்யாதி3)f உழக்காலே முகக்கவொண்ணாதாப்போலே, பரிச்சி2ந்நவஸ்து க்3ராஹகமான இந்த்3ரியங்களாலே அபரிச்சே2த்3ய வஸ்துவை க்3ரஹிக்கவொண்ணாதிறே g (அருவாகிநிற்கும்) அவற்றால் அறியவொண்ணாதபடி அவிஷயமாயிருக்கும், h (வளரொளியீசனை) i இப்படி சேதநா சேதநங்களோடேகூடி அவற்றுக்கு அந்தராத்மாவாய்ப் புக்குநின்றால் தத்3க3த தோ3ஷங்கள் அவனுக்கு ஸ்பர்ஶியாதோ? என்னில்:— j 1. “अनश्नन्नन्यो अभिचाकशीति” (அநஶ்நந்நந்யோ அபி4சாகஶீதி) என்கிறபடியே தத்3க3ததோ3ஷை: அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய், நியந்த்ருத்வத்தால் வந்த புகரையுடையவனாயிருக்கும். k (மூர்த்தியை)

அ என்ற ஜ்ஞாநத்துக்கு அத்3விதீயத்வமாவது ஸ்வாபத3ஶையிலும் க்ஷயியாதிருக்கை, என்றும் நித்யமாயிருப்பதாய், எங்குமுள்ளவற்றையும் தளர்வின்றிப்பரந்திருப்பதாய், தனிமுதல்-அத்3விதீயகாரணமாயிருந்துள்ள ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்தை உடையனாய் என்றும் நிர்வாஹம். c_2 தளர்த்தியின்றிக்கே - ஸங்கோசமின்றிக்கே, b. d_2 இரண்டாமர்த்த2த்திலே தளர்வின்றியே - (குறைவுபடாதபடி) d_3 (த்ரிவித4காரணமும்) ‘தனி” என்று அத்3விதீய ஶப்3த3ார்த்த2த்தைச் சொல்லுகையாலே கர்த்ருத்வமும், “முதல்” என்று உபாதா3நத்வமும், ‘ஒன்று” என்று ஸஹகாரிநைரபேக்ஷ்யமும் சொல்லுகிறது. ஆக, நிமித்த ஸஹகார்யந்தர நிரபேக்ஷமான உபாதா3நகாரணமென்றபடி. e. f ஐம்புலன்களறியாவகை நிற்கும்படி எப்படியென்ன, அளவுடையைம்புலன்களாகையாலே என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (உழக்காலே இத்யாதி3) f உழக்கு-பாத3ப்ரஸ்த2:; “அளவுடை” என்றத்தைப்பற்ற (உழக்காலே என்றது) g அரு-ஸூக்ஷ்மம். g, h, i அருவாகிநிற்கும் என்ற அனந்தரம் “வளரொளி” என்றதுக்கு பா4வம் (இப்படியித்யாதி3) j ஸம்வாத3ம் (அநஶ்நந்நித்யாதி3) h ஈஶனாகையாலே “வளரொளி”யாயிருக்கும். k l மூர்த்தி-விக்3ரஹமாய், அஸாதா4ரணவிக்3ரஹவிஶிஷ்டன் என்றபடி. k m, n

ஶ்ரீ-எங்குமொக்க ஸங்கோசமின்றிக்கே பரந்திருப்பதாய், தனிமுதல்-அத்3விதீயகாரணமாய், ஞானமொன்றாய் - அத்3விதீயமான ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்தை உடையனாய் என்று முந்தின அர்த்த2ம். இந்த அர்த்த2த்தில், ‘ஞானமொன்றாய்’ என்று ஜ்ஞாநத்துக்கு அத்3விதீயத்வமாவது-ஸ்வாபத3ஶையிலும் க்ஷயியாதிருக்கை. b, c_2 தளர்த்தி-ஸங்கோசம்- b, d_2 இரண்டாமர்த்த2த்திலே, தளர்வின்றியே-குறைவுபடாதபடி என்று அர்த்த2ம். d_3 (த்ரிவித4காரணமுமிதி) ‘தனி’ என்று - நிமித்தத்வமும், முதல்’ என்று - உபாதா3நத்வமும், ‘ஒன்று’ என்று - ஸஹாயாந்தர நைரபேக்ஷ்யமும் சொல்லுகிறது. ஆக, நிமித்தஸஹகார்யந்தர நிரபேக்ஷமான உபாதா3நகாரணம் என்றபடி. ‘ஞானம’ என்று - த4ர்மபூ4தஜ்ஞாநமாதல், ஸ்வரூபஜ்ஞாநமாதல், e, f அளவுடையைம்புலன்களாகையாலே அவற்றால் அறியவொண்ணாதபடி நிற்குமென்கிறார் (உழக்காலே இத்யாதி3) ‘அளவுடை’ என்றத்தைப்பற்ற, உழக்காலே என்றது; விஷயபரிச்சே2த3கங்களான பஞ்சேந்த்3ரியங்களால் அறியவொண்ணாதபடி ஸூக்ஷ்மரூபனாயிருக்குமென்று ஶப்3தா3ர்த்த2ம். g அரு-ஸூக்ஷ்மம், e அறியாவகையால், ஆல்-அசை; அறியாவகை - அறியவொண்ணாதபடி. g, h i ‘அருவாகி நிற்கும்’ என்ற அநந்தரம், ‘வளரொளி’ என்றதுக்கு பா4வம் (இப்படி இத்யாதி3) h ஈசனாகையாலே, வளரொளியாயிருக்கு மென்றபடி k. l “மூர்த்தி” என்று-விக்3ரஹமாய், அஸா

ர- (வளரொளி ஈசனை)j 1.[मु-उ-5-1] “द्वा सुपर्णा सयुजा” इत्यादि ॥

ஈ-1 இப்படி ஜகச்சரீரியாயிருக்கச்செய்தே அப்ராக்ருத திவ்யவிக்ரஹயுக்தனாய்க் கொண்டு நித்யவிபூதியிலிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறது. m (பூதங்களைந்தை இருசுடரை) n அஸாதாரண விக்ரஹத்தோபாதி ஜகச்சரீரியாய்நிற்கிற அதுவும் இவர்க்கு அநுபாவ்யமாமபடியிறே அதத்தோடொக்க (பூதங்களைந்தை இருசுடரை என்றது; o காரணமான ப்ருதிவ்யாதி பூதபஞ்சகங்களையும் கார்யவர்க்கத்தில் தலையான சந்த்ர ஸூர்யர்களையுமுடையனாய் லீலா விபூதிக்கு நிர்வாஹகனாயிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறது. p (கிளரொளி மாயனைக் கண்ணனை) இவ்விபூதிகளுள்ளே அப்ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்தாநத்தை இதரஸஜாதீயமாக்கிக் கொண்டு வந்து க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்தவனை. q (கண்ணனைத் தாள்பற்றி) 1 'மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ' (மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ) என்றவன திருவடிகளைப்பற்றி. r (யான் என்றும் கேடிலனே) s இவன் விமுகனான அன்றும் ப்ராப்தியாலே ஸத்தையை நோக்கி, இவன் ஆபிமுக்யம் பண்ணின அன்று கண்ணுக்குத் தோற்றி நின்று ரக்ஷிக்குமவன் திருவடிகளை முறையிலே பற்றின எனக்கு ஒருநாளும் அநர்த்தமில்லை. t மூர்த்தியை - தனிமுதல் ஞானமொன்றாய் - பூதங்களைந்தை இருசுடரை - என்றுமெங்குமபரந்து - தளர்வின்றியே - அளவுடையைம்புலன்களறியாவகையால் அருவாகிநிற்கும் வளரொளியீசனை - கிளரொளிமாயனைக் கண்ணனைத்தாள்பற்றி யானென்றுங்கேடிலன் இத்யந்வய:. 10

அ— 'மூர்த்தியை'' என்று-அஸாதாரண விக்ரஹத்தைச் சொன்ன அநந்தரம் 'பூதங்களைந்தை இருசுடரை'' என்றதுக்கு பாவம (அஸாதாரணேத்யாதி) o பூதபஞ்சகத்தையும இருசுடரையும சொன்னால் ஜகச்சரீரகத்வம சொன்னதாமோவென்ன (காரணமான இத்யாதி) m o 'பூதங்களைந்தை'' என்று ஸாமாந்யமாகையாலே கார்யரூபமான பூதங்களைச் சொல்லலாயிருந்ததேயாகிலும ''இருசுடர்'' என்று கார்யவர்க்கத்துக்கெல்லாம க்ரோடீகாரமுண்டாகையாலே காரணபூதங்களைச் சொல்லுகிறது; ஆகையாலே (காரணபூதபஞ்சகங்களையும என்கிறார்) b g q r, s ''அருவாகி-எங்கும் பரந்த-கண்ணனைத் தாள்பற்றி யானென்றுங் கேடிலன'' என்று கூட்டித்தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (இவன் விமுகனானவன்றுமித்யாதி) t 'தளர்வின்றியே'' இத்யாதிக்கு 'ஞானம'' என்றதுக்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாநவிஷயமாகச் சொன்ன இரண்டாமர்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்து அந்வயமருளிச்செய்கிறார் (மூர்த்தியை இத்யாதி). (10)

ஜீ-தாரண விக்ரஹவிஶிஷ்டனென்றபடி. k, m n 'மூர்த்தியை' என்ற அநந்தரம் 'பூதங்களைந்தை இருசுடரை' என்றதுக்கு பாவம (அஸாதாரண இத்யாதி) o பூதபஞ்சகத்தையும இருசுடரையும் சொன்னால்-ஜகச்சரீரித்வம் சொன்னதாமோ? என்ன (காரணமான இத்யாதி) m.o 'இருசுடரை' என்று-கார்யவர்க்கத்தைச் சொல்லுகையாலே 'பூதங்களைந்தை' என்றது-காரணமான பூதபஞ்சகபரம், p கிளரொளிமாயனை-அபிவ்ருத்ததமாய் அத்யுஜ்ஜ்வலமான ஆஶ்சர்யகுணங்களையுடையவனை இதி ஶப்தார்த்தம் b, g q, r, s 'அருவாகி-எங்குமபரந்த-கண்ணனைத் தாள்பற்றி யானென்றும கேடிலன' என்று கூட்டி பாவம் (இவன்விமுகனான இத்யாதி) t 'ஞானம' என்று, ஸ்வரூபஜ்ஞாநமாகச் சொன்ன இரண்டாமர்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்து அந்வயம் அருளிச்செய்கிறார் (மூர்த்தியை இத்யாதி) தர்மபூதஜ்ஞானபரமான முந்தின அர்த்தத்தில், க்ரமேண அந்வய:. (10)

ப்ர-(கண்ணனைத்தாள்பற்றி) 1 (भगवद्गीता. १८) "सर्वधर्मान् परित्यज्य मामेकं शरणं व्रज । अहं त्वा सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि मा शुचः ।।"

11. கேடில் விழுப்புகழ்க் கேசவ னைக்குரு கூர்ச்சட கோபன்சொன்ன
பாடலோ ராயிரத் துளிவையு மொருபத்தும் பயிற்றவல் லார்கட்குஅவன்
நாடும் நகரமும் நன்குடன் காண நலனிடை யூர்திபண்ணி
வீடும் பெறுத்தித்தன் மூவுல குக்குந் தரும்ஒரு நாயகமே.

ஆ—11. (கேடில்) நித்யஸித்₃த₄ கல்யாணகு₃ணவிஶிஷ்டனான கேஶவனைக் குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன பாடல் ஓராயிரத்துள் இவையும் ஓர் பத்தும் பயிற்ற வல்லார்கட்கு அவன் நாடும் நகரமும் நன்கு உடன்காண நல்ல ஸம்பத்துக்களை இந்த லோகத்திலே அநுப₄விப்பித்து, அவர்களை நிரஸ்த ஸமஸ்தஸாம்ஸாரிக து₃:க்க₂ராக்கி, அவர்களுக்குத் தன்னுடைய ஸர்வேஶ்வரத்வத்தையும் தருமென்கிறார். 11

ஒ—அவ:—நிக₃மத்தில், "இத்திருவாய்மொழியை அப்₄யஸிக்குமவர்களை இந்த லோகத்திலே எல்லாரும் அறியும்படி வைஷ்ணவ ஶ்ரீயிலே நடத்திப் பின்னைத் திரு நாட்டில் கொண்டுபோவதும் செய்து தன்னுடைய ஐஶ்வர்யமெல்லாம் இவர்கள் இட்ட வழக்காக்கும்" என்கிறார்.

வ்யா:—(கேடில் என்று தொடங்கி) நித்யஸித்₃த₄ கல்யாண கு₃ணங்களை யுடையனான கேஶிஹந்தாவை ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரந்திருவாய்மொழி யிலும் இத்திருவாய்மொழியை அப்₄யஸிக்கவல்லார்க்கு. (நாடு நகரமும்) விஶேஷஜ்ஞ ரும், அவிஶேஷஜ்ஞரும். 11

ப—11.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் ப₂லமாக ஸ்வாராஜ்யப்ராப்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

கேடு இல் - (ஹேயப்ரத்யநீகமாகையாலே) அழிவற்று, **விழு** - (கல்யாண மாகையாலே) விழுப்பத்தையுடைத்தான, **புகழ்** - கு₃ணப்ரதை₂யையுடைய, **கேசவனை** - கேஶிஹந்தாவான க்ருஷ்ணனை, **குருகூர்** - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, **சடகோபன்** - ஆழ்வார், **சொன்ன** - அருளிச்செய்த, **பாடல்** - கீ₃தரூபமாய், **ஓர்** - அத்₃விதீயமான, **ஆயிரத்துள்** - ஆயிரத்துள், **ஒரு** - ப₄க₃வத₃நுப₄வப்ரதிபாத₃க மான, **இவை பத்தும்** - இவைபத்தையும், **பயிற்ற வல்லார்கட்கு** - ஶப்₃த₃ார்த்த₂ங் களிற் செறிவுதோன்றும்படி சொல்லவல்லார்களுக்கு, **அவன்** - அந்த க்ருஷ்ணன், **நாடும்** - (அவிஶேஷஜ்ஞப்ரசுரமான) நாடும், **நகரமும்** - (விஶேஷஜ்ஞப்ரசுரமான) நகரமும், **நன்குடன்** - ஶ்லாக₄ரூபமான நன்மையோடேகூட, **காண** - காணும்படி யாக, **நலனிடை** - ப₄க₃வத்₃ப₄ாக₃வத விஷயத்திலே ஶேஷத்வஸம்பத்தோடே, **ஊர்திபண்ணி** - நடக்கும்படி பண்ணி, **வீடும்** - மோக்ஷாநந்த₃த்தையும், **பெறுத்தி** - கொடுத்து, **தன் மூவுலகுக்கும்** - தன்னோபாதி சேதநாசேதநங்களையும் தத்ஸம்ப₃ந் த₄ாநுஸந்த₄ாநத்தாலே ஸ்வபோ₄க்₃யத்வேந அபி₄மானிக்கும்படி (அவற்றுக்கு),

ப-ஒருநாயகம் - அத்₃விதீயநாயகத்வத்தை, **தரும்** - தரும். இவனுக்கு அத்₃விதீய நாயகத்வம் - ப₄க₃வத்ஸ்வரூபாந்தர்ப₄ாவத்தால் வந்த தத₃ாத்மகத்வத்தாலென்று கருத்து. **'பயிற்றவல்லார்'** என்று - பயிலுவிக்கவல்லார் என்றுமாம். **இது** - அறுசீராசிரியவிருத்தம். 11.

இ—அவ:—நிக₃மத்தில், "இத்திருவாய்மொழியை அப்₄யஸித்தாரை ஸர்வலோக ப்ரஸித்₃த₄ராம்படி ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்ரீயிலே நடத்திப் பரமபத₃த்திலே சென்ருல் தன் ஐஶ்வர்யம் இவர்களிட்ட வழக்காக்கும" என்கிருர்.

வ்யா:— **(கேடில் இத்யாதி₃)** கேடின்றிக்கே விழுப்பத்தையுடைத்தான. **(புகழ்).** நித்யஸித்₃த₄ கல்யாண கு₃ணங்களையுடைய கேஶிஹந்தாவையாயிற்று இவர் கவி பாடிற்று. **(குருகூர் இத்யாதி₃)** 1. **"रघुवरचरितं मुनिप्रणीतम्"(ரகு₄வரசரிதம் முநிப்ரணீதம்)** என்கிறபடியே அவதாரத்துக்கு அவ்வருகுபோகமாட்டாத ஆழ்வாராயிற்றுக் கவி பாடினர். **(பாடல் ஓராயிரம்)** புஷ்பம் பரிமளத்தோடே அலருமாபோலே இசையோடேயாயிற்றுப் பிறந்தது. **(பயிற்ற வல்லார்கட்கு)** பயிலவல்லார்கட்கு என்னுதல், ப்ரவர்த்திப்பிக்க வல்லார்களுக்கு என்னுதல்; அவன் தரும் என்று அந்வயம். **(நாடு)** அவிஶேஷஜ்ஞரும் த்₃ரவ்ய விஶேஷங்களறிந்திருக்கும் விஶேஷஜ்ஞரும். **(நன்குடன் காண)** நன்மையோடே காண; 'இவனும் ஒருவனே' என்று கொண்டாட. **(நலனிடையூர்திபண்ணி)** நன்மையாவது - ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீ; ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்ரீயும்படி பண்ணி. **(வீடும்பெறுத்தி)** இங்கேயிருந்த நாள் வைஷ்ணவ ஸ்ரீயோடே நடக்கும் படிபண்ணி. பின்பு நிரதிஶய புருஷார்த்த₂ மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும். **(தன்மூவுலகுக்கும் தரும்)** தன்னுடையதான த்ரிவித₄ாத்மவர்கக₃த்துக்கும் இவன்தான் அத்₃விதீயநாயகனும்படி பண்ணிக்கொடுக்கும். அவன்தன்னதான ஐஶ்வர்யத்தை இவன் என்னது என்னும்படி பண்ணும். 11.

ஈ,—அவ:—a **நிக₃மத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்₄யஸித்தாரை** a₂ **ஸர்வலோக ப்ரஸித்₃த₄மாம்படி** a₃ **ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயிலே நடத்தி. மேலே பரமபத₃த்திலே சென்ருல் தன் ஐஶ்வர்யம் இவர்களிட்ட வழக்காக்குமென்கிருர்.**

வ்யா:-(கேடுஇல் இத்யாதி₃) **கேடின்றிக்கே** b **விழுப்பத்தையுடைத்தான.** c (புகழ்) d **நித்யஸித்₃த₄ கல்யாணகு₃ணங்களையுடைய கேசிஹந்தாவையாயிற்றுக் கவி**

அ-நிக₃மம் (கேடிலித்யாதி₃) a "இவைபத்தும் பயிற்றவல்லார்கட்கு" என்று தொடங்கி "மூவுலகுக்கும் தருமொரு நாயகம்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (நிக₃மத்திலித்யாதி₃) a₂ "நாடு நகரமும்" இத்யாதி₃யைப்பற்ற(ஸர்வலோக ப்ரஸித்₃த₄மாம்படியென்று) a₃ ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயாவது – அசிந்த்யாத்₃பு₄தாக்லிஷ்டஜ்ஞாநவைராக்₃ய அக₃ாத₄ப₄க₃வத்₃ப₄க்திகள். b விழுப்பம்-நன்மை. c, d அநந்தரபத₃ார்த்த₂த்தையும் காட்டிக்கொண்டு இதை அருளிச்செய்கிருர்

ஈ-நிக₃மம் (கேடில் இத்யாதி₃) a 'இவைபத்தும் பயிற்றவல்லார்கட்கு' என்று தொடங்கி, 'தருமொரு நாயகம்' என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (இத்திருவாய்மொழியை அப்₄யஸித்தாரை இத்யாதி₃) a₂ 'நாடும் நகரமும்' இத்யாதி₃யைப் பற்ற (ஸர்வலோகப்ரஸித்₃த₄மாம்படி-என்றது) a₃ ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயாவது-ஜ்ஞாந ப₄க்தி வைராக்₃யங்கள். b விழு-ஶ்லாக்₄யமான. c, d மேலிற்பத₃த்தையும் கூட்டிக்கொண்டு இதுக்கு அர்த்த₂ம் (நித்யஸித்₃த₄ இத்யாதி₃)

ஸ்ரீ-பாடிற்று. e (குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன) f 1. "रघुवरचरितं मुनिप्रणीतम्" (ரகு$_4$வரசரிதம் முநிப்ரணீதம்) என்கிறபடியே f$_2$ அவதாரத்துக்கு அவ்வருகு போக மாட்டாத ஆழ்வாராயிற்றுக் கவிபாடினார். g (பாடல் ஓராயிரம்) 2. 'पाठ्ये गेये च मधुरम्'' (பாட்$_2$யே கே$_3$யே ச மது$_4$ரம்) என்னுமாபோலே இசையோடேயாயிற்றுப் பிறந்தது. h (இவையும் ஒருபத்தும்) h$_2$ முத்து முகமறிந்துகோத்துச் சேர்வை பார்க்குமாபோலே, 'இவையும் ஒருபத்து' என்கிறார். i (பயிற்ற வலலார்கட்கு) சொல்ல வல்லார்க்கு. j 'பயிற்ற' என்கிற இத்தை - பயில என்றாக்கி, அப்$_4$யஸிக்க வல்லார்கட்கு என்னுதல்; அவன் தருமென்று அந்வயம். (நாடு) அவிஶேஷஜ்ஞர். (நகரம், த்$_3$ரவ்ய விஶேஷமறிந்திருக்கும் விஶேஷஜ்ஞர். k (நன்குடன் காண) நன்மையோடே காண. l "இவனுமொருவனே!" என்று கொண்டாட. (நலனிடை m ஊர்திபண்ணி) நன்மைக்கு நடுவே நடக்கும்படி பண்ணி, நன்மையாவது ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீ. (வீடும்பெறுததி) பரமபுருஷார்த்த$_2$மோக்ஷத்தையும் கொடுத்து

அ-(நித்யஸித்$_3$தே$_4$த்யாதி$_3$) e. f "கேசவனை-குருகூர்ச்சடகோபன்]சொன்ன" என்றத்துக்கு த்$_3$ருஷ்டாந்தம் (ரகு$_4$வரசரிதமித்யாதி$_3$) f$_2$ வால்மீகி எப்படிராமாவதாரத்துக்கு அவ்வருகு போகமாட்டான், அப்படியே இவரும் "கேசவனைக் குருகூர்ச் சடகோபன்" என்கையாலே க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்கு அவ்வருகு போகமாட்டாரென்கை. g பாடலோராயிரம்-பாடலானவோராயிரம் h "இவையுமொருபத்தும்" என்றதுக்கு-விஸ்மயத்திலே நோக்கு. i பயிலுகை-அப்$_4$யஸிக்கை; பயிற்றுகை-அப்$_4$யஸிப்பிக்கை; i, j 'பயிற்றவல்லார்' என்றால் சொல்லவல்லார் என்று காட்டுமோ? என்ன (பயிற்ற என்கிற இத்யாதி$_3$) k. l காட்சிக்கு நன்மையேதென்ன (இவனுமித்யாதி$_3$) m ஊர்தி - நடக்கை.

ஜீ—e, f 'கேசவனைக் குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன' என்றதுக்கு த்$_3$ருஷ்டாந்தம் (ரகு$_4$வரசரிதம் இத்யாதி$_3$) 1. "தது$_3$பக$_3$தஸமாஸ" இத்யாதி$_3$, 2. "பாட்$_2$யே கே$_3$யே ச மது$_4$ரம்" இத்யாதி$_3$ ச, பா$_3$லகாண்டே$_3$ பூர்வமேவ லிகி$_2$தம். f$_2$ அவதாரத்துக்கு-க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்கு, வால்மீகி ராமாவதாரத்துக்கு அவ்வருகு போகமாட்டாதாப்போலே, இவரும் க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்கு அவ்வருகு போகமாட்டார் என்றபடி, g பாடலோராயிரம் - கா$_3$நரூபமான அத்$_3$விதீயமான ஆயிரம். h. h$_2$ 'இவையுமொருபத்து' என்றதுக்கு - விஸ்மயத்திலே நோக்கென்று அருளிச்செய்கிறார் (முத்து இத்யாதி$_3$) i பயிலுகை-அப்$_4$யஸிக்கை; பயிற்றுகை-அப்$_4$யஸிப்பிக்கை. i, j 'பயிற்ற' என்றால் சொல்லவென்று காட்டுமோ? என்ன (பயிற்றவென்கிற இத்தை இத்யாதி$_3$) k. l காட்சிக்கு நன்மையேது? என்ன (இவனும் இத்யாதி$_3$) m ஊர்தி-நடக்கை. n, o 'மூவுலகு' என்று (த்ரிவித$_4$ாத்ம

ப்ர-(குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன) f1. बालकाण्डे (२) "तदुपगतसमाससन्धियोगं सम-मधुरोपनतार्थवाक्यबद्धम् । रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥"

(பாடலோராயிரம்) 2. [रा-बा-४] "पाठ्ये गेये च मधुरं प्रमाणैस्त्रिभिरन्वितम् । जातिभिः सप्तभिर्बद्धं तन्त्रीलयसमन्वितम् ॥ ८ ॥ हास्य - शृङ्गार - कारुण्य - वीर-रौद्र - भयानकैः । बीभत्सादिरसैर्युक्तं काव्यमेतदगायताम् ॥ ९ ॥"

ஈ-(தன் n மூவுலகுக்குந் தரும் n₁ ஒருநாயகம்) **தன்னதான o த்ரிவித₄ாத்மவர்க்க₃த்துக்கும் இவன்தான் o₁ அத்₃விதீயநாயகனும்படி பண்ணிக்கொடுக்கும். p அவன்தன்னதான ஐஶ்வர்யத்தை இவன் 'என்னது' என்னும்படி பண்ணும். q அதாகிறது - இவனுக்கு ஐஶ்வர்யங் கொடாநிற்கச்செய்தே, இது தனக்குப் புறம்பாம்படி யிருக்கையன்றிக்கே தன் ஐஶ்வர்யத்திலே அந்தர்பூ₄தமாம்படி பண்ணிக்கொடுக்கும். 11.**

அ—n. o (த்ரிவித₄ாத்மவர்க்க₃த்துக்கும்) 1. "லோகஸ்து பு₄வநே ஜநே" என்று த்ரிவித₄ாத்ம வர்க்க₃த்தையும் "மூவுலகு" என்றது சொல்லுகிறதென்றபடி. p ஈஶ்வரனுபாதி இவனும் ஒரு ராஜாவோவென்ன (அவன்தன்னதான இத்யாதி₃) q இத்தை விவரிக்கிறார் (அதாகிறது இத்யாதி₃) p யத்₃வா, ஈஶ்வரனன்றோ அத்₃விதீயநாயகன்; ஆனபின்பு இவனுமப்படியானால் அவனுடைய நாயகத்வத்துக்குக் குறையாமே என்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவன்தன்னதான என்று தொடங்கி) இவனுக்கு அத்₃விதீய நாயகத்வம் - ப₄க₃வத்ஸ்வரூபாந்தர்ப்ப₄ாவத்தாலே வந்த தத₃ாத்மகத்வத்தாலே என்று கருத்து. 11.

ஆத்தான் ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்

ஜீ—வர்க்க₃ம்) 1. "லோகஸ்து பு₄வநே ஜநே" என்று லோகஶப்₃த₃ம்-ஜநவாசி. p ஈஶ்வரனுபாதி இவனும் ஒரு ராஜாவோ? என்ன (அவன்தன்னதான இத்யாதி₃) q விவரணம் (அதாகிறது இத்யாதி₃) p யத்₃வா, ஈஶ்வரனன்றோ அத்₃விதீயநாயகன்? ஆனபின்பு இவனும் அப்படியானால் அவனுடைய நாயகத்வத்துக்குக் குறையாமே யென்ன (அவன்தன்னதான இத்யாதி₃) என்னுதல், இவனுக்கு அத்₃விதீய நாயகத்வம்-ப₄க₃வத்ஸ்வரூபாந்தர்ப்ப₄ாவத்தாலே வந்த தத₃ாத்மகத்வத்தாலே என்று கருத்து. n₁, o₁ ஒருநாயகம் - அத்₃விதீயநாயகத்வம், 'கேடில்' இத்யாரப்₄ய, 'வல்லார்கட்கு நாடுநகரமும்' இத்யாரப்₄ய 'ஒருநாயகம்-அவன்-தரும்' இத்யந்வய:. 11.

ராமாநுஜ ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்

த்₃ரமிடோபநிஷத் ஸங்க₃தி - சன்மம் பலபல.

१. भूयोऽवतीर्य भुवि दिव्यवपुः स्वकीयं प्रत्यक्षयन्तमखिलांश्च गुणाननन्तम् ।
स्तुत्वा मुनिः स्वचरितार्थतया न किञ्चिद्दुःखं ममेत्यतितरां दशमे तुतोष ॥ ३० ॥

1. பூ₄யோऽவதீர்ய பு₄வி தி₃வ்யவபு: ஸ்வகீயம்
ப்ரத்யக்ஷயந்தமகி₂லாம்ஶ்ச கு₃ணாநநந்தம் ।
ஸ்துத்வா முநி: ஸ்வசரிதார்த்த₂தயா ந கிஞ்சித்
து₃:க்க₂ம் மமேத்யதிதராம் த₃ஶமே துதோஷ ॥ 30 ॥

வாதி₃கேஸரி அழகிய மணவாளச்சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி-சன்மம் பலபல.

1. प्रादुर्भावानुभावात्परिजनविभवात् पावनालंक्रियत्वात्
जैत्रव्यापारयोगादघटितघटनाद्देवभावप्रसिद्धेः ।
आश्चर्यक्रीडनत्वात्सरसिजनिलयानन्दनाच्छन्दवृत्तेः
ऐश्वर्यव्यक्तिमत्त्वादघशमनतनुं केशवं व्याजहार ॥ ३-१० ॥

1. ப்ராதுர்பாவாநுபாவாத் பரிஜநவிபவாத் பாவநாலங்க்ரியத்வாத்
ஜைத்ரவ்யாபாரயோகாதகடிதகடநாத் தேவபாவப்ரஸித்தே: ।
ஆஶ்சர்ய க்ரீடநத்வாத் ஸரஸிஜநிலயாநந்தநாச்சந்தவ்ருத்தே:
ஐஶ்வர்ய வ்யக்திமத்த்வாதகஶமநதநும் கேஶவம் வ்யாஜஹார॥ 3-10 ॥

வ்யா —(ப்ராதுர்பாவாநுபாவாத்) [சன்மம் பலபல செய்து வெளிப்பட்டு] ஆஶ்ரிதஸம்ரக்ஷணார்த்தமாக அநேகாவதாரங்களைப்பண்ணி அநவதிக ப்ரபாவத்தை உடையனாகையாலும்; (பரிஜநவிபவாத்) [குறைவில் தடங்கடல் கோளரவேறி-கறையணி மூக்குடைப்புள்ளைக் கடாவி] மிகவும் மிடுக்கையுடைய திருவநந்தாழ்வானைத் திருப்படுக்கையாகவும் விரோதி நிரஸந ஶீலனான பெரிய திருவடியை வாஹநமாகவும் உடையனாகையாலும்; (பாவநாலங்க்ரியத்வாத்) [மட்டவிழ் தண்ணந்துழாய் முடியானை] மதுஸ்யந்தியாய், ஶ்ரமஹரமான திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதனாகையாலும்; (ஜைத்ரவ்யாபாரயோகாத்) [வாணனைக்காத்துமித்யாதி] பாணஸம்ரக்ஷணார்த்தமாக ஸேனையோடேகூட வந்தெதிர்த்த த்ரிபுரஸம்ஹாரம் பண்ணின த்ரிநேத்ரனும், அவன் மகனான ஷண்முகனும், அக்னியும் யுத்தத்திலே பராஜிதராய் ஓடும்படி பெரியதிருவடியை நடத்தவல்லனாகையாலும்; (அகடிதகடநாத்) [ஒருநாளொருபோழ்திலெத்யாதி] ஒருநாளிலே ஒருமுஹூர்த்தத்திலே ஒருவருத்தமின்றியே எல்லா லோகங்களும் கழியும்படியாக, தன்னை நாதனாகவும் தூதனாகவும் படைத்த புகழையுடைய அர்ஜுநனும் வைதிகனும் உடனே ஏறத் தேரை நடப்பித்து அப்ராக்ருத தேஜோரூபமான திருநாட்டிலே புக்கு, வைதிக புத்ரர்களை அவ்வுடம்போடு அப்பருவத்தோடே கொண்டுவந்து கொடுத்த அகடிதகட நாஸாமர்த்யத்தை உடையனாகையாலும்; (தேவபாவப்ரஸித்தே:) [தன் தெய்வநிலையுலகிற்புகவுய்க்குமம்மான்] தன்னுடைய அப்ராக்ருத ஸ்வபாவத்தை லோகத்திலே ஆவிஷ்கரிக்கையாலும்; (ஆஶ்சர்யக்ரீடநத்வாத்) [மாயமயக்குக்களால் இன்புறுமிவ் விளையாட்டுடையானை] ஆஶ்சர்யமான ஜகத்வ்யாபாரரூப லீலையை உடையனாகையாலும்; (ஸரஸிஜநிலயாநந்தநாத்) [அல்லிமலர்மகள் போக மயக்குக்களாகியும் நிற்குமம்மான்] பெரியபிராட்டியாரோட்டைக் கலவியால் வந்த நிரதிஶயாநந்தத்தை உடையனாகையாலும்; (சந்தவ்ருத்தே:) [வேண்டுமூருவுகொண்டு] யதேஷ்டமான வ்யாபாரத்தையுடையனாகையாலும்; (ஐஶ்வர்யவ்யக்திமத்த்வாத்) [தளர்வின்றியே இத்யாதி] ஸமஸ்தவஸ்துக்களிலும்

ஆத்மதயா வ்யாப்தனாய், அவற்றுக்கெல்லாம் காரணமாய், தத்3க3ததோ3ஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய், நிரதிஶயௌஜ்ஜ்வல்யனுமாயிருக்கையாலும் எம்பெருமான் ஸர்வபாபங்களையும் போக்குமவனென்று 'சன்மம பலபல" என்கிற த3ஶகத்திலே ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார் என்கிறார்.

33

१. एवं सौन्दर्यभूम्ना तनुविहितजगत्कृत्यसौभाग्ययोगात्
स्वेच्छासेव्याकृतित्वात् निखिलतनुतयोन्माददानार्हकान्त्या ।
लभ्यार्चावैभवत्वात् गुणरसिकगुणोत्कर्षगात् अक्षकृष्ट्या
स्तुत्यत्वात् पापभङ्गात् शुभसुभगतनुं प्राह नाथं तृतीये ॥ ३·११ ॥

१. ஏவம் ஸௌந்த3ர்ய பூ4ம்நா தநுவிஹிதஜக3த் க்ருத்யஸௌபா4க்3யயோக3ாத்
ஸ்வேச்ச2ாஸேவ்யாக்ருதித்வாத் நிகி2லதநுதயோந்மாத3தா3நார்ஹகாந்த்யா ।
லப்4யார்ச்சாவைப4வத்வாத் கு3ணரஸிககு3ணோத்கர்ஷணாத்3க்ஷக்ருஷ்ட்யா
ஸ்துத்யத்வாத் பாபப4ங்க3ாத் ஶுப4ஸுப4க3தநும் ப்ராஹ நாத2ம் த்ருதீயே ॥

3—11.

இப்படி த்ருதீய ஶதகத்திலே பத்து த3ஶகங்களாலும் ப்ரதிபாதி3தங்களான அர்த்த2ங்களை ஸங்க்3ரஹித்து ப்ரத3ர்ஶிப்பித்தருளுகிறார்.

(1) நிரதிஶய ஸௌந்த3ர்யத்தையுடைத்தாகையாலும், (2) தன் திருமேனியினின்றும் ஜக3த்ஸ்ருஷ்ட்யாதி3களைப்பண்ணுகையாலும், (3) தான் நினைத்தபடியே ஸேவ்யனாய்த் திருமலையிலே நின்றருளுகையாலும், (4) ஸர்வஶரீரனாகையாலும், (5) ஆஶ்ரித்தரைப் பிச்சேற்றவல்ல திருமேனி காந்தியையுடையனாகையாலும், (6) அர்ச்சாவதாரம் பண்ணி எல்லார்க்கும் ஸுலப4னாகையாலும் (7) தன்னுடைய கு3ணவிக்3ரஹாதி3களிலே ஈடுபட்டவர்களை ஸர்வோத்க்ருஷ்டராகப் பண்ணுகையாலும், (8) மநஸ்ஸு முதலான ஸர்வேந்த்3ரியங்களையும் ஆகர்ஷிக்குமவனாகையாலும். (9) தானொருவனே ஸ்தோத்ரவிஷயமாகையாலும், (10) ஸர்வபாபங்களையும் நிவர்த்திப்பிக்குமவனாகையாலும் எம்பெருமான் நிதய நிரவத்3ய நிரதிஶயௌஜ்ஜ்வல்ய ஸௌந்த3ர்ய ஸௌக3ந்த்4ய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவநாத்3யநந்த கு3ணநிதி4 தி3வ்யரூபன் என்று த்ருதீயஶதகத்திலே ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார் என்கிறார்.

34

வேதா3ந்தாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

30. சன்மம் பலசெய்து தானிவ் வுலகளிக்கும்
நன்மையுடை மால்குணத்தை நாடோறும்—இம்மையிலே
ஏத்துமின்பம் பெற்றே னெனுமாற னோயுலகீர்
நாத்தழும்ப வேத்துமொரு நாள்.

அவ:—முப்பதாம்பாட்டு. (சன்மம் பலசெய்து) இதில் - ப₄க₃வத₃ர்ஹகர்ணனை எனக்கொரு குறைநகளுமில்லை யென்ற பாசுரத்தை அநுவதி₃த்தருளிச்செய்கிருர். அதெங்ஙனேயென்னில்; 'இதரரைக் கவிபாடுகைக்கு அநர்ஹகரணனை மாத்ரமன்றிக்கே, ப₄க₃வத்₃விஷயத்தைக் கவிபாடுகைக்கு அர்ஹகரணனுகவும் பெற்றேன்; எனக்கினி வேண்டுவதுண்டோ?' என்று ஹ்ருஷ்டராகிற *சன்மம் பலபலவின் அர்தத₂த்தை ஸங்க்₃ரஹித்தருளிச்செய்கிருர் — "சன்மம்பலசெய்து' இத்யாதி₃யாலேயென்கை.

வ்யா:—A **"சன்மம் பலபல செய்து"** என்கிற பாட்டு இத்திருவாய்மொழிக்கு உயிர்ப்பாட்டாகையாலே அதனைக் கடாக்ஷித்தருளிச்செய்கிருர் **(சன்மமபல** செய்தென்று) A "சன்மம் பலபலசெய்து" என்றும் 1. **'बहूनि मे व्यतीतानि" (ப₃ஹூநி மே வ்யதீதாநி)** 2. "**बहुधा विजायते" (ப₃ஹுதா₄ விஜாயதே)** என்றும் சொல்லுகிற படியே அஸங்க்₂யாதமான அவதாரங்களைப் பண்ணி. **(சன்மம்பல செய்துதான்)** அகர்மவஶ்யனை தான். 3 **"कौसल्याऽजनयत्" (கௌஸல்யாऽஜநயத்)** 4. **'जातोऽहं यत्तवोदरात्" (ஜாதோऽஹம் யத்தவோத₃ராத்)** என்னும்படி ஆஶ்ரிதார்த்த₂மாக அஸங்க்₂யாதமான அவதாரங்களைப்பண்ணி. **(இவ்வுலகளிக்கும்)** தன்வாசியறியாத இஸ்ஸம்ஸாரிகளை ரக்ஷிக்கும்; ரக்ஷணந்தான் - விரோதி₄நிரஸந பூர்வகமாயிறே யிருப்பது. **5. "गुणवान् कश्च वीर्यवान्" (கு₃ணவாந் கஶ்ச வீர்யவாந்)** இறே. விரோதி₄களைப்போககி ஈரக்கையாலே தடவி ரக்ஷிக்கும் நன்மையுளளது ஸர்வேஶ்வரனுக்கிறே 6. **'नहि पालनसामर्थ्यमृते सर्वेश्वरं हरिम्" (நஹி பாலநஸாமர்த்த்₂யம்ருதே ஸர்வேஶ்வரம் ஹரிம்).** A 'உலகில் வன்மையுடைய அரக்கரசுரரை மாளப்படை பொருத நன்மையுடையவன்சீர்' என்றத்தைச் சொல்லுகிறது—(இவ்வுலகளிக்கும் நன்மையுடையமால் குணமென்று). A **'சீர்பரவப் பெற்றநான்'** என்றததை **(மால்** குணத்தை நாடோறும் இம்மையிலே ஏத்துமின்டம் பெற்றேன) என்கிறது. ஒரு தே₃ஶவிஶேஷததிலே 7. **"विपन्यवः" (விபந்யவ:)** B 'விண்ணோர்பரவும்' என்று ஸ்துதித்து, 8 **"सोऽश्नुते सर्वान् कामान् सह ब्रह्मणा" (ஸோऽஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந்**

A 3—10—1. B 2—6—3.

ஸஹ ப்₁ரஹ்மணா) என்று அநுப₄விக்கும் கு₃ணங்களை இவ்விபூ₄தியிலே ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகையாலுண்டான ஆநந்த₃த்தைப் பெற்றேன். A "குறைவு முட்டுப் பரிவு இடர் துயர் துன்பம அல்லல் துக்கம் தளர்வு கேடுகளின்றி அமருதாநந்த₃மக்₃ நரானவர்" என்றிறே ஆசார்யஹ்ருத₃யத்திலுமருளிச்செய்தது.

(ஏத்துமின்பம் பெற்றேனெனுமாறனை உலகீர் நாத்தழும்ப ஏத்துமொரு நாள்) இப்படி அவன் கல்யாணகு₃ணங்களை ஸ்துதிக்கப்பெற்றேனென்று அருளிச்செய்த ஆழ்வாரை, லௌகிகராயுள்ளவர்களே! நாத்தழும்பேறும்படி ஸ்துதியுங்கோள்; அதுதான் பலநாள் வேண்டா, ஒருநாளமையும்; B "வீவில்காலமிசை மாலைகளேத்தி மேவப்பெற்றேன வீவிலின்பம் மிகவெல்லை நிகழ்ந்தனன் மேவியே" C "பகலிராப்பரவப் பெற்றேன்" என்கிற நிர்ப்ப₃ந்த₄ம் வேண்டா. ஒருநாள் - ஸக்ருத் ஸேவிக்கவமையும்; ஸர்வதா₃ ஸரஸமாயிருக்கும். D "நாவினால் நவிற்றின்பமெய்தினேன்" என்னும் விஷயமிறே. (30)

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்

பெரிய **ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்**

A. ஆசார்ய ஹ்ருத₃யம் 4—3 B. 4.5.3 C. 6.4.6 D. கண்ணி-2.

வேதாந்ததேசிகர் அருளிச்செய்த

த்3ரமிடோபநிஷத் ஸாரம்.

१. अनीदृक्सौन्दर्यं तनुविहितसर्गादिसुभगम्
स्वसेवार्थाकारं प्रगुणवपुषं मोहनतनुम् ।
अपश्यल्लभ्यार्चाविभवमतिदास्यावहतनुम्
ददाश्यमयं स्तुत्याकृतिमघविरुद्धाकृतिमिह ॥ ८ ॥

1. அநீத்3ருக்ஸௌந்த3ர்யம் தநுவிஹித ஸர்க்கா3தி3 ஸுப4க3ம்
ஸ்வஸேவார்த்தா2காரம் ப்ரகு3ணவபுஷம் மோஹநதநும் ।
அபஶ்யல்லப்4யார்ச்சாவிப4வமதிதா3ஸ்யாவஹதநும்
ஸதா3த்3ருஶ்யம் ஸ்துத்யாக்ருதிமக4விருத்3தா4க்ருதிமிஹ ॥ 8 ॥

ஸாராவளீவ்யாக்2யானம்

8. இவ்லோகத்தில் உபாயத்வோபேயத்வோபயுக்த ஸுப4ாஶ்ரய தி3வ்யமங்க3ள விக்3ரஹ வத்த்வஸ்தா2பகங்களாக மூனரும்பத்தில் பத்து திருவாய்மொழிகளாலும் ப்ரதிபாதி3தங்களான பத்து கு3ணங்களையும் அடைவே ஸங்க்3ரஹிந்தருளிச்செய்கிறர் (அநீத்3ருக் ஸௌந்த3ர்யமிதி) முதல் திருவாய்மொழியில் A "கட்டுரைக்கில் தாமரைநின கண்பாதம் கையொவ்வா, சுட்டுரைத்த நன பொன் உன் திருமேனி ஒளியொவ்வாது" என்று அவனுடைய ஸௌந்த3ர்யத்துக்கு ஒருபமை சொல்லவற்றுயில்லாமைகொண்டு எம்பெருமான் அத்யாஶ்சர்ய ஸௌந்த3ர்யயுக்தன் என்று அருளிச்செய்தார் இரண்டாம திருவாய்மொழியில் எம்பெருமான் தன் திருமேனியினின்றும் ஜக3த்ஸ்ருஷ்ட்யாதி3களைப் பண்ணுமவனுகையாலே, 'தநுவிஹித ஜக3த்ஸ்ருஷ்த்யஸௌப4ாக்3யவான்' என்று அருளிச்செய்தார். மூன்றுந்திருவாய்மொழியில் அவதாரத்தில் பிற்பட்டாரும் இழக்கவேண்டாதபடி ஆஶ்ரிதர் நினைத்தவகையெல்லாம் கிட்டி அனுப4விக்கலாமபடி அர்ச்சாரூபனுய் திருமலையிலே நின்றருளுமவனுகையாலே ,ஸ்வேச்ச2ாஸேவ்யாகாரன்' என்று அருளிச்செய்தார். நாலாம்திருவாய்மொழியில் 'எம்பெருமான் பூ4தபௌ4திகாதி3ரூபஸர்வ 'சித3சிச்ச2ரீ3ரகனுகையாலே ஸர்வஶரீரன்' என்று அருளிச்செய்தார். ஐந்தாம் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமான் தன்னுடைய கு3ணசேஷ்டிதாதி3களை அனுப4விப்பாரைத்தன்னுடைய திருமேனிகாந்தியால் பிச்சேற்றிப்பாடுவது ஆடுவதாக அக்ரமமாக ஹர்ஷசேஷ்டிதங்களை உடையராம்படி பண்ணுமவன் என்றுகொண்டு 'மோஹந விக்3ரஹவான்' என்று அருளிச்செய்தார். ஆறும் திருவாய்மொழியில் B "தமருகந்ததெவ்வுருவமவ்வுருவம் தானே, தமருகந்ததெப்பேர் மற்றப்பேர். தமருகந்தெவ்வண்ணம் சிந்தித்திமையாதிருப்பரே அவ்வண்ணமாழியானும்" எனகிறபடியே எப்பெருமான ஆஶ்ரிதர் ஏதேனுமொருத்3ரவ்யத்தைத் தனக்குத் திருவுடம்பாகக்கோலினுல் அதையே திருவுடம்பாகக் கொள்ளுகை முதலாக ஆஶ்ரிதரிட்ட வழக்காம்படி அத்யந்த ஸுலப4னுயிருக்குமென்றுகொண்டு அர்ச்சாவதார வைப4வத்தை அருளிச்செய்தார். ஏழாம் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமான் தன்திருமேனி ஶோபை4க்குத் தோற்று அடிமை செய்யும ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஸர்வோத்க்ருஷ்டராகப்பண்ணுமவனுகையாலே, அந்த ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய தா3ஸர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்றுகொண்டு 'அதிதா3ஸ்யாவஹ விக்3ரஹன்' என்று அருளிச்செய்தார். எட்டாம திருவாய்மொழியில் எம்பெருமான் தன் கல்யாண கு3ணங்களாலே மநஸ்ஸு முதலான ஸர்வேந்த்3ரியங்களையும் ஆகர்ஷிக்குமவனென்றுகொண்டு 'நித்ய

A 3-1-2. B முதல்-திருவ 44.

१. श्रियः कान्तोऽनन्तश्शुभतनुविशिष्टः फलमसौ
फलावाप्तेर्हेतुः स्वयमिति च निर्धार्य शतकैः।
इदानीं बुद्धिस्थक्रमत इह युक्त्या मुनिवरः
फलत्वं तस्यैव द्रढयति तदन्येषु विमुखः ॥ ९ ॥

1. ஶ்ரிய: காந்தோऽநந்தஶ்ஶுப4தநுவிஶிஷ்ட: ப2லமஸௌ
ப2லாவாப்தேர்ஹேது: ஸ்வயமிதி ச நிர்த்3தா4ர்ய ஶதகை: ।
இதா3நீம் பு3த்3தி4ஸ்த2க்ரமத இஹ யுக்த்யா முநிவர:
ப2லத்வம் தஸ்யைவ த்3ரட4யதி தத3ந்யேஷு விமுக2: ॥ 9 ॥

ஶ்ரீமதே வேதா3ந்தகு3ரவே நம:

த்3ருஶ்யாங்க3ன்' என்று அருளிச்செய்தார், ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானொருவனுமே ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகைக்கு யோக்3யனென்றும், அல்லாதார் அயோக்3யர்களென்றும் அருளிச் செய்கையாலே 'ஸ்துத்ய விக்3ரஹவான்' என்று அருளிச் செய்தார்; பத்தாம் திருவாய்மொழியில் எம் பெருமான் தன்னை ஆஶ்ரயித்தார்க்கு ஸர்வபாபங்களையும் போக்குமவனென்றுகொண்டு 'அக4 ஶமநவிக்3ரஹன்' என்று அருளிச்செய்தார். இப்படி சித்ர ஸௌந்த3ர்யவத்த்வாதி3களாலே ஶுப4 ஸுப4க3விக்3ரஹனாக எம்பெருமானை அனுப4வித்துத்தலைக்கட்டுகையாலே உபாயத்வப்ராப்ய த்வங்களிரண்டும் ஏதாத்3ருஶஶுபா4ஶ்ரய தி3வ்யரூப விஶிஷ்டனுக்கே என்று ப்ரதிபாதி3த்தருளி னாராயிற்று என்கிறார். 8.

9. இஶ்லோகத்தில் கீழ்ப்பத்துக்களோடே மேல் பத்துக்கு ஸங்க3தி அருளிச்செய்கிறார் (ஶ்ரிய: இதி) 2. "யமேவைஷ:" இத்யாதி3ப்படியே அகி2ல ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணகு3ண க3ணனான ஶ்ரிய:பதி ஸ்வப்ராப்தே: ஸ்வயமேவ ஸாத4னபூ4தனென்கிற அர்த்த2த்தை அக2ண்ட3மான இத்திருவாய்மொழியால் உபபாதி3ப்பதாகக்கோலி அதில் முதற்பத்தில் அவனுடைய உபாயத்வோபயுக்தமான ஸேவ்யத்வத்தையும், இரண்டாம்பத்தில் உபேயத்வோப யுக்தமான போ4க்3யத்வத்தையும், மூன்றாம்பத்தில் இவ்வுபாயத்வ ப்ராப்யத்வங்களிரண்டும் தி3வ்ய விக்3ரஹயுக்தனுக்கே உள்ளதென்றுகொண்டு அவனுடைய ஶுப4ஸுப4க3 விக்3ரஹவத்த்வத்தை யும் உபபாதி3த்தருளி, மேல், இரண்டாம்பத்தில் சொன்ன போ4க்3யத்வம் பு3த்3தி4ஸ்த2மானது கொண்டு ப2லத்வபர்யாயமான நிரதிஶயபோ4க்3யத்வத்தை தத3ந்யவைமுக்2யபூர்வகமாக த்3ருடீ4கரித்தருளுகிறார் என்கிறார்.

முதற்பத்தில் சொன்ன உபாயத்வத்தை த்3ருடீ4கரியாமே இரண்டாம்பத்தில் சொன்ன ப2லத்வத்தை த்3ருடீ4கரிக்கும்படி எங்ஙனே? என்னில்: ப்ரத2மஶதகப்ரதிபாத்3ய உபாயத்வா பேக்ஷயா இரண்டாம்பத்து ஸந்நிஹிதமாய், தத்ப்ரதிபாத்3ய ப2லத்வமே பு3த்3தி4ஸ்த2மா கையால் முந்துற ப2லத்வத்தை ஸ்தி2ரீகரித்து, ஐந்தாம்பத்துமுதலாக மேல் உபாயத்வத்தை ஸ்தி2ரீகரித்தருளுகையாலே விரோத4க3ந்த4மில்லை என்று திருவுள்ளம்.

ஶ்ரீமதே ஶ்ரீஶைல ஶ்ரீநிவாஸார்ய மஹாதே3ஶிகாய நம:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

திருவாய்மொழி மூன்றாம்பத்து வ்யாக்2யானங்கள் முற்றுப்பெற்றது.

ஸுதர்சனம் காரியாலயத்தில் கிடைக்கும் புத்தகங்கள் : -

ஆழ்வார் அருளிச்செயல்களுக்கு பூர்வாசாரியர்களின வ்யாக்யானங்கள்
(பதவுரை அரும்பதவுரை ப்ரமாணத்திரட்டுகளோடு கூடியவை)

க்ரந்தங்கள்	விலை	தபால்
1. முதல் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	2.50	.50
2. திருப்பள்ளியெழுச்சி வ்யாக்யானம்	1.50	.40
3. பகவத்விஷயம் I (முதலிரண்டு திருவாய்மொழிகள்)	37.00	5.00
ஷை II பாகம் (முதற்பத்து 3-10 ,,)	42.00	6.00
ஷை III பாகம் (இரண்டாம்பத்து முழுவதும்)	52.00	7.00

II ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களுக்கு எளியநடை விவரணத்துடன் கூடிய பூர்வாசாரியர்களின் வ்யாக்யானங்கள்

1. சிறியதிருமடல் வ்யாக்யானம்	4.50	.75
2. பெரியதிருமடல் வ்யாக்யானம்	7.50	1.50
3. முதல் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	18.00	1.50
4. இரண்டாந்திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	6.00	1.00
5. மூன்றாந்திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	6.00	1.00
6. நான்முகன் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	7.50	1.00
7. திருவெழுகூற்றிருக்கை வ்யாக்யானம்	1.50	.40
8. திருமாலை வ்யாக்யானம்	16.00	2.00

III அருளிச்செயல்களுக்கு எளியநடை விவரணம் மாத்திரம்

1. திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யானம்	3.00	.60
2. சங்கத் தமிழ்மாலை முப்பது—திருப்பாவை விளக்கவுரை	1.50	.40

IV நமது மற்ற வெளியீடுகள்

1. ஸ்தோத்ரரத்நசதுஃச்லோகீஜிதந்தேவ்யாக்யானங்கள்	12.00	1.00
2. சதுஃச்லோகீ வ்யாக்யானம் [நாயனாராச்சான்பிள்ளை]	3.75	.75
3. கத்ய வ்யாக்யானங்கள்	6.75	1.25
4. ஸ்ரீராமாயண தனிச்லோகம் [விவரணத்துடன்] I Part	இல்லை	
ஷை இரண்டாம் பாகம் [விவரணத்துடன்]	19.50	2.00
5. பாசுரப்படி ராமாயணம் (இல்லை)		
6. முமுக்ஷுப்படி வ்யாக்யானம் (இல்லை)		
7. ஆறாயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம் முதலியவை	18.00	2.50
8. ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்யானம் 4-அரும்பதவுரைகளுடன் முதல்பாகம்	9.00	1.50
9. சாரீரககாரிகாவளி [முதல் பாகம்]	10.00	1.00
10. சாரீரககாரிகாவளி [இரண்டாம் பாகம்]	7.50	1.50
11. கைசிகபுராணம்	2.00	0.50
12. ஆறாயிரத்தை	0.50	
13. உபயவேதாந்த ஸூக்தகண்டம்	[illegible].00	.60
14. வடுகநம்பி அருளிய யதிராஜவைபவம் [விவரணத்துடன்]	1.50	.40
15. திருக்குறள் ஸம்ஸ்க்ருதச்லோக மொழிபெயர்ப்புடன்	10.00	2.00
16. [போதாயந] ஸந்த்யாவந்தநம் பதவுரையுடன்	1.00	.30
17. [போதாயந] உபாகர்மவிதி (இல்லை)		
18. அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம் [வரதாசார்யஸ்வாமி தொகுத்த [illegible]த்துடன்]	[illegible].75	.75
19. புருஷஸூக்த வ்யாக்யானம்	2.25	.40
20. நாராயணஸூக்த வ்யாக்யானம் (இல்லை)		
21 ஸ்ரீஸூக்த வ்யாக்யானம் (இல்லை)		
22. பூநீளா விஷ்ணுஸூக்த வ்யாக்யானங்கள்	2.50	.50
23. தேஹளீச ஸுப்ரபாதம்	0.50	.25
24. சாதிமத ஆராய்ச்சி [முதல்பாகம்]	6.00	1.00

25.	ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹஸ்தவம்	0-75	-25
26.	விஷ்ணுசித்தவிஜயம் [முதல் பாகம்]	7-50	1-25
	ஷை [இரண்டாம் பாகம்]	10-00	1-50
	ஷை [மூன்றும் பாகம்]	16-00	2-00
27.	ஸாத்விகவிஜய ஸர்வஸ்வம்	1-25	-40
28.	ஸந்த்4யாவந்த3நப4ாஷ்யம்	4-50	-75
29.	மகரநெடுங்குழைக்காதர் பாமாலையந்தாதி	2-25	-50
30.	ஸ்ரீகேசவமணிமாலை	1-25	-40
31.	அறுபதுக்கு அறுபது (ஸுதர்சனர் வைபவம்)	1-25	-40
32.	ஸித்3தே4பாயவிஜயம் & [ஸ்ரீரங்கராஜவிஜயம்]	4-50	-75
33.	திருப்பாவை, திருப்பள்ளியெழுச்சி மூலம்மட்டும்	0-75	-25
34.	திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—மூலம்மட்டும்	0-50	-25
35.	கீ3தா வ்யாக்2யானம் முதல்பாகம் (ஆறு அத்தியாயம்)	15-00	5-00
	ஷை இரண்டாவது பாகம் (7,8 அத்தியாயம்)	12-00	2-00
	ஷை மூன்றுவது பாகம் (9 முதல் 12 அத்தியாயங்கள்)	20-00	3-00
36.	அக்3நிஹோத்ரியும் வைணவமும்	3-75	-75
37.	சோலைமலைக்குறவஞ்சி	5-25	1-00
38.	ஸ்ரீவைஷ்ணவ மகாநாடுமலர்	1-50	-40
39.	ஸுதர்சனர்பதில் (எட்டு புத்தகங்கள்)	30-50	3-50
40.	What is Visishtadvaita System of Philosophy? (English)	1-50	-45
41.	பராசரவிசிஷ்ட பரமதர்ம சாஸ்திரம்	4-50	-75
42.	இராமலிங்க ப்ரதிஷ்டை	0-75	-25
43.	ஆண்டாள் சந்திரகலாமாலை	3-00	-60
44.	யதீந்த்ரமததீபிகை—ஸந்மதகாரிகாவளீ விவரணம்	10-00	1-50
45.	சங்ககாலத் தமிழர் சமயம்	1-50	-40
46.	ஸ்ரீராமாநுஜ அஷ்டோத்தர சதநாம ஸ்தோத்ரம்	1-50	-40
47.	சரமகுருநிர்ணயம் [ப்ரமாணத்திரட்டுடன்கூடியது]	1-50	-40
48.	மோக்ஷோபாய ப்ரதீ3பிகை—வைகாநஸ ஸித்3த4ாந்த ஸாரம்	10-00	1-50
49.	நித்யாநுசந்தானம்—சாதா ரூ. 6-00 பைண்டு	7-00	-75
50.	வார்த்தாமாலை (விவரணத்துடன்)	20-00	2-50
51.	ப்ரபந்நாம்ருத தர்ப்பணம்	25-00	3-00
52.	கோதையும் சங்கத்தமிழும்	0-75	-25
53.	பரப்பிரம விவேகம்	5-00	-75
54.	ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவவுரை [ஸ்ரீ P.B.A. ஸ்வாமி இயற்றியது]	8-00	1-50
55.	சங்ககாலத் தமிழர் சமயமே கம்பனின் சமயம்	8-00	1-00
56.	ஸ்ரீவைஷ்ணவமத விஜயம்	1-50	-30
57.	விஜயத்4வய ஜயத்4வஜம்	1-00	-30
58.	புருஷகாரம்—சிறையிருந்தவள் ஏற்றம்	1-50	-30
59.	மணிவிழா மலர் (மலிவுப் பதிப்பு ரூ 10 00) உயர்தரப் பதிப்பு	20-00	2-00
60.	கத்யத்ரயம் (மூலம் மட்டும்—தமிழ்)	1-00	-25
61.	கத்யத்ரயம் (மூலம் மட்டும்—தமிழ், ஸம்ஸ்கிருதம்)	2-00	-40
62.	திருவாய்மொழிக்கலம்பகம்	8-00	1-50
63.	முமுக்ஷுப்படி, ஸ்ரீவசனபூஷணம், ஆசார்யஹ்ருதயம் (மூலம் மட்டும்)	4.00	-75
64.	அஷ்டாதச ரஹஸ்யம்	30-00	2.50

கிடைக்குமிடம்: — ஸ்ரீ S. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், அட்வகேட்,
'ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்' ஆசிரியர்,
3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-620 017.